ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JANUARY 1, 1966. ЧИСЛО (2045) 1

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

ДІВА ДНЕСЬ НЕДОСЯЖНОГО НАРОДЖУЄ, А ЗЕМЛЯ ВЕРТЕП НЕДОСЯЖНОМУ ПРИНОСИТЬ. АНГЕЛИ З ПАСТУХАМИ ПРОСЛАВЛЯЮТЬ, А ВОЛХВИ ЗО ЗВІЗДОЮ ПОДОРОЖУЮТЬ. ЗАДЛЯ НАС БО НАРОДИЛОСЬ НЕМОВЛЯТКО – НАДВІЧНИЙ БОГ!

Христос народжується — славте!
Христос з Небес — зустрічайте!
Христос на землі — величайтеся!
Співай Господеві, вся земля,
І весело заспівайте, люди,
Він бо прославився!

Бог Предвічний народився —
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь
І утішив уся.

В Вифлеємі народився —
Господь наш, Христос наш,
І Спас наш для всіх нас
Нам народився.

Обвістив це Ангел Божий —
Убогим пастирям,
А вчера звіздарям
І земним звірям.

. . . . . .

Слава Богу заспіваймо —
Честь Сину Божому,
Господу нашому
Поклін віддаймо.

На Різдво Христове
Ангел прилетів,
Він летів від Бога
И людям пісню пів:
Ви люди ликуйте,
Цей день торжествуйте —
День Святого Рождества.

Я лечу від Бога
И радість вам приніс,
Що в вертепі бідним
Христос народився.
Скоріш поспішайте,
Младенца вітайте
Новонарожденого.

А вскликнули Ангели
На небесах согласно:
Ви люди на землі
Співайте пісню прекрасну!
Царіє, вдарте в струни
і заграйте кизі в труби:
Христос рождається — славіте,
Язики всі розумійте, —
Яко з нами Бог,
Яко з нами Бог.

★ ДОБРЕ ВИХОВУЙМО НАШУ МОЛОДЬ! ★

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Високопреосвященних Архиєреїв, до всього Всечесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

„А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрости. І Благодать Божа на Ній пробувала!" (Луки 2. 40).

Переживаємо тяжкий час, коли все життя наше сильно міняється, як життя матеріяльне, так і духове. Міняється напрям нашого життя, міняється й сам зміст його.

У цьому новому житті кожен вірний мусить знати своє місце, і мусить належно вести за собою і всю свою Родину, а найперше — усіх своїх дітей.

Великі події сучасного життя часто захоплюють і дітей наших, нашу молодь відокремленими від Родини, і вони відгукуються на ці події окремо від Родини. І часто — часто Родина не впливає тут на своїх дітей.

Виховання наших дітей, виховання молоді — це перший обов'язок кожної Родини. Кожна людина має головний обов'язок — створити свою Родину і в ній належно виховати своїх дітей. Належне виховання нашої молоді — це перший обов'язок всього людства.

Наша молодь — це наші наступники в житті, — вони заступлять нас в усьому. Те, що ми самі дамо світові чи людству, найперше те саме понесе в світ і наша молодь.

Яку культуру створимо ми і передамо нашим дітям, те понесе в світ і наша молодь. Через це виховання наших дітей у Родині має в історії народу величезне значення, а особливо в час, який переживаємо.

Як треба виховувати нашу молодь, про це ясно навчає всіх Свята Євангелія. Коли Ісус Христос, Господь і Бог наш, очоловічився, цебто прийшов на світ наш і народився від Діви Марії, і жив на світі, як людина, то Він виховувався в Назареті в Родині теслі Йосифа і Марії Матері. Вони виховали Його згідно з тодішнім станом. Про це Євангелист Лука 2. 40 коротко подає нам:

„А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрости. І Благодать Божа на ній пробувала!"

Це широка програма для виховання молоді всього світу, а в тому й нашої, української.

А саме, найперше молодь мусить зміцнятися духом своїм, цебто мати свою ясну всенаціональну ідеологію, набираючись мудрости.

Набиратися мудрости — це центр виховання нашої молоді. І ця мудрість укаже молоді й головну ідею свого народу.

До цього Апостол додає, що „Благо-

(Закінчення на стор. 2)

ПОГО БЛАЖЕНСТВО МИТРОПОЛИТА-ПЕРШОЇЄРАРХА, СВЯЩЕННИЙ ЄПИСКОПАТ, СВІТЛУ ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ І ГОЛОВУ ІІ. КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ ТА ПРЕЗИДЕНТА І ГОЛОВУ ІІ ДИРЕКЦІЇ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ЇХНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ПРИХИЛЬНИКІВ „ВІСНИКА", ЙОГО ПРАЦІВНИКІВ І ДОПИСУВАЧІВ ТА ВЕСЬ НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ ПОЗДОРОВЛЯЄМО

з РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ
і
НОВИМ РОКОМ

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

В-во „ЕККЛЕЗІЯ", АДМІНІСТРАЦІЯ Й РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА"

Добре виховуймо...

(Закінчення з 1-ї стор.)

дать Божа перебувала на Дитині". Це найголовніше: дитину треба виховувати так, щоб неодмінно Благодать Божа пробувала на ній, щебто щоб дитина росла з Богом, щоб вона виховувалась у Бозі.

Кожне покоління народу має свою головну ідею, і всенародньо плекає її. Скажімо, за останнє століття український народ гаряче плекає величну і велику ідею своєї незалежности державної і церковної. І ця ідея переповнює серця й душі кожного українця: він про це думає й дбає, він про це мріє, складає легенди, і вивсь дух українця переповнений ними. Ощо ідею треба найперше прищеплювати й нашій молоді, навчати її жити нею і в ній. Пригадаймо, як ще недавно вся наша молодь захоплялася була власне цією ідеєю своєї незалежности та державности, і в цих ідеях зростала й жила, і зробила надзвичайно багато.

Український народ уже довгі віки глибоко ісповідує Православну Віру, і вона увійшла в серце й душу українця, і оборона її й плекання її стало всенаціональною ідеєю його. Творити Православну Культуру — це перша ідея всієї української історії.

А найпершою всенаціональною ідеєю в історії українського народу все була о с в і т а, і він рвався до неї, вже з давнини творячи різні добрі школи. І кожен українець рвався до освіти, пильнував набути її можливо найбільше. Згадаймо, що наша молодь усе була й є високо здатна до освіти.

Багато українського народу опинилось у Канаді, і пішло за віковічною ідеологією свого українського стержня над Дніпром. Багато українців стали шукати високої освіти, — й знайшли її самі і помагають у цьому і дітям своїм. Подруге, багато українців у Канаді згадали свою віковічну Православну Церкву — і відновили її й тут.

І в Канаді постали три великі українські православні Інститути: в Саскатуні ім. Митрополита Петра Могили, в Едмонтоні ім. Івана Золотоустого і в Торонто ім. Великого Князя Володимира Святого.

А в Вінніпезі заклалася Колегія Св. Апостола Андрея Первозванного з Православним Богословським Факультетом при ній. Колегія поєднана з Манітобським Університетом.

І ми всі в Канаді мусимо плекати свою національну ідею: щоб діти наші виховувались в одному з наших чотирьох Інститутів, і виростали на доброго українського патріота! Це всеканадійська ідея кожного українця, і наша молодь мусить перейнятися цим.

І ми всі мусимо подбати, щоб кожен наш Інститут давав своїм студентам належне справді українське православне виховання! Мусить про це дбати все наше Духовенство, всі наші вірні! Нехай це стане в діяльною ідеологією нашої талановитої молоді!

Українська Православна Церква в Канаді — Церква національна, і в цьому її сила. І вона віддає свої сили також і на національне виховання нашої молоді, активно провадить школи при Церкві. І Духовенство мусить пильно доглядати, щоб наша молодь міцно плекала свою національну ідею, щоб жила нею і служила їй.

Бо молодь без великої своєї ідеї — порожня, і належно не заступить батьків. Хай кожен юнак і юначка виховяням при своїй Українській Православній Церкві, при своїх Інститутах і Церковних Школах невідмінно набуде собі національну ідею, і нехай належно живе нею і служить їй!

Український Народ складається з українських Родин. Міцна Українська Родина, Нехай в українській Родині батьки всю увагу свою віддають на те, щоб діти їхні неодмінно говорили українською мовою, бо це ж рідна мова народу, з якого вони вийшли! Нехай батьки неодмінно читають українські книжки, і нехай тривають і дітей своїх неодмінно чи-

А вскликнули Ангели
На небесах согласно:
Ви люди на землі
Співайте пісню прекрасну!
Вступив Ангел із небес, —
З високого світу,
Показує знамення
Все на многі літа, —
Яко з нами Бог,
Яко з нами Бог.

гати їх. Рідна книжка для рідну свідомість! А без читання української книжки ти свідомим українцем не будеш!

І нехай батько,— мати кожної Родини діяльно працює в своїй Православній Церкві і привчає до того й дітей своїх!

Ніколи не забуваймо, що наші діти понесуть далі в життя головно те, чого навчаться від батьків своїх, що перейнуть у Родині своїй!

Ось тому закликаю все наше Духовенство добре дбати про всі українські Родини, щоб вони високо стояли й належно виховували своїх дітей!

Тут багато допоможе Мати, українська жінка взагалі, яка більше знаходиться при своїх дітях, — її найперший обов'язок виховати дітей своїх у національній свідомості! У нас добре працює „Союз Українок", і він напевне багато допоможе нашій Церкві у вихованні методі.

Отож, цим своїм Словом звертаюся до всіх українських Родин: виховуймо дітей своїх на добрих українців! І нехай це виховання стане великою ідеологією всіх наших Родин.

Усі дбаймо, щоб діти наші, за прикладом Христа — Юнака, „росли та зміцнялися духом, набираючись мудрости. І щоб Благодать Божа пробувала на них".

Усіх вітаю з Великим Святом Божого Народження, і до всіх сердечно кличу:

Христос Рождается!
А в Новому Році всім бажаю здоров'я міцного, а щастя повного!
І всі належно виховуймо нашу молодь!

† ІЛАРІОН,
Митрополит Вінніпегу
і всієї Канади.

Року Божого 1966-го, січня 7-го дня, на день Народження Христового.
Катедра Пресвятої Трійці
в Вінніпезі.

Нагороди Духовенству на Ниві Христовій за 1965-ий рік

†

Смиренний ІЛАРІОН, з Божої Ласки Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Високопреосвященних Архиереїв, до Всечесного Духовенства і Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих вірних, —

Христос Рождается!

Усьому нашому Всечесному Духовенству шлю свій сердечний Різдв'яний Привіт, і всіх сповіщаю ,що наша Свята Соборна й Апостольська Українська Греко-Православна Церква належно зростає й розвивається.

Належно зростає, бо всі працівники на Ниві Христовій належно працюють, при тому завжди працюють з Богом у серці своєму.

Цього 1965-го року відбувся XIII-ий Собор нашої Церкви, який здвигнув всю нашу Церкву і всіх наших вірних поставив до праці на Ниві Христовій, а два рази відбувся Священний Собор Єпископів, XII і XIII.

Як Первоієрарх цієї Церкви сердечно дякую всім, хто працював на Ниві Христовій: Високопреосвященним Архиереям, Всечесному Духовенству, Преподобному Монашеству і всім Благочестивим вірним.

Разом з тим оголошую і свої церковні нагороди нашому Духовенству і благословляю: Набедреником О. Т. Глухаюка.

Скуфією: О. І. Гикавого, О. П. Зміївського, О. Олега Кравченка, Отця Н. Мороза, О. Гр. Мудла.

Камілавкою: О. Петра Блажука, О. Ст. Гуцуляка, О. Івана Стуся.

Золотим Хрестом: О. М. Пахолкова, О. Вол. Слюзера, О. Д-р Ст. Сасса, О. Саву Цетухина.

Протоєрейством: О. Степана Греділя, О. Степана Фляка, О. Дмитра Лучака.

Епігонатом: О. Прот. С. Кицюка.

Хрестом з оздобами: О. Прот. Т. Горбая, О. Прот. Х. Ковалишина, О. Прот. В. Федака, О. Ігумена Олександра Щербання.

Митрополичою Грамотою: Прот. Дмитра Денисюка, О. Прот. Петра Сацевича, О. Митр. Прот. Дмитра Фотія.

Сердено вітаю всіх Вас з цими заслуженими нагородами, і всіх Вас кличу до ще більшої праці для дальшого розвою та зміцнення нашої Святої Церкви — на Славу нашого Великого Господа і Бога, і на спасіння Його українського народу!

Кличу Боже Благословення на всіх Вас і на всю вашу ревну працю,

† ІЛАРІОН,
Митрополит Вінніпегу і всієї Канади.

Всеканадійська Катедра
Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

Образ Різдва по-японському

Євангельські постаті з японськими обличчями

Ватикан 1965 р. видав три роди пощтових марок, на яких Діва Марія, Св. Йосиф і Дитятко Ісус представлені по-японському — з японськими обличчями, серед японського стилю обстанови. Дитяткові Ісусові приглядається гурт хлоп'ят — також японців.

(Журнал АРЕО, жовтень, 1965, США).

РІЗДВЯНІ ПРИВІТАННЯ на 1965 р.

СМ. МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЕПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Улюблені мої Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти! Всі в Східній Канаді.

Благодать вам, мир і радість від Господа нашого Ісуса Христа.

У великій Радості вітаю всіх Вас з цим Величним Радісним Святом!

Заглибімося всі нашими думками й серцями в ту несказанно Велику подію Божої Любови до нас!

„Так Бог полюбив світ (нас людей), що й Сина Свого Єдинородного дав (нам), щоб кожний, хто віруе в нього, не загинув, а мав би Життя вічне" (Ів. 3, 16).

Дитятко народилося нам, Син Божий дав Себе нам. Влада Його на плечах Його і милуванню Його немає краю.

Ім'я Його: Великої Ради Божої Віститель, Бог Всесильний, Цар Миру, Отець будучого віку. . . (Ісаї 9,6).

Він для нас людей і для нашого спасіння з Неба зійшов, прийняв тіло від Духа Святого і Марії Діви і став Чоловіком (Богочоловіком, Боголюдиною).

О Величня ця Божесвтенна Тайна — БОГ явився в тілі! ! ! (1 Тим. 3, 16). Дорогі мої! — зрозуміймо оці Свідчення Божі про це Дитятко Христа Господа. Запитаймо себе всі: хто ж ми? Що ж такі ми люди, що Ти, Господи, аж так поставився до нас? Ти мало-чим применшив нас перед Ангелами. Славою та честю увінчав нас та поставив над творінним рук Твоїх і все підкорив під ноги наші (Псал. 8). А коли ми, спокушені сатаною, відпали від Тебе, то коли прийшов призначений час, Ти послав Єдинородного Сина Твого, щоб народився з нашестя Духа Святого від Діви Марії, став під закон, щоб нас викупити та знову вернути нам сиівство Боже. Ти послав у серця наші Духа Сина Твого, щоб і ми кликали Тебе Авва Отче. І тепер ми вже не чужі Тобі, а сини й дочки Твої через віру в Сина Твого Господа Ісуса Христа. І співнаслідники з Ним і Царстві Твоїм.

Любі мої! Щож ще можна додати до цього? Серце тремтить і радісний трепет обнімає душу від цих слів, промовлених Духом Святим устами Апостола. Каже пророк: Чи до мене, Господи? Чи це мені ці обітниці? . . Боже! Як же ж мені любити Тебе і як дякувати Тобі аж за таку несказану Любов Твою до мене?! . . . І тепер Ти, Христе Ісусе, не покинув нас. Ти стоїш коло дверей серця нашого і стукаеш, щоб увійти в нього та вечеряти разом з нами, а ми з Тобою. . . (Об. 3, 20). То хто ж тоді рідніший нам на світі, крім Тебе?! Чи не можемо й ми сказати, як пророк Давид: „Хто ж мені на Небі, крім Тебе? Або чого ж мені бажати на землі? Знемогає серце моє й тіло моє за Тобою, Боже серця мого і Доле душі моєї навіки. Мені найлюбіше прихилятися до Тебе, Бога Мого. Покладати на Господа надію мою та сповіщати про всі діла Твої всім людям. (Псалом 72 (73).

Ще кажу: що можна додати й до цих слів? Які скарби земні можуть одірвати нас від Любови Божої та стягти нас із того п'едесталу синівства Богові, щоб зробити синами тлінного гріховного світу цього з його смертельною гіркотою?! Який син царя захоче стати рабом чужої волі та терпіць? Нехай того не буде, бо у нас щось безмежно більше. Ми — від Його. Ми Ним живемо, рухаємося й існуємо. (Діянь 17, 28.

Зрозуміймо, Кого ми зустрічаємо на Свят-Вечір, Кого вітаємо? Кому співаємо? Кого славимо? . . Як тепло й радісно на серці! Яка певність, свобода духа й безпека нам під такою Всесильною Рукою Отця нашого Бога та Улюбленого Сина Його Господа нашого Ісуса Христа!

Але, чим можуть похвалитися ті, що відвернулися від Бога і запевняють себе, що ніби Бога нема. Тільки нещастям своїм. Бо з Богом і ми великі, як Образ і Подоба Його, а без Бога ми образ і подоба тваринна, від якої, по душі їх, походимо. Такими й робляться ті, що відступили від Бога.

Чому вони заперечують Бога? Тому, що не розуміють Бога. Вони повірили, що нема нічого духовного, крім матерії, а Бог є ДУХ, як дух наша думка. Через те Бога ніхто ніколи не бачив і бачити не може фізичними очима, Його можна тільки відчути чистим, відданим Йому, серцем, як і сказав Христос: „Блаженні чисті серцем вони Бога побачать (духовно). Дух же Господній наповняе всесвіт і тому скрізь близький до нас. І розуму людського ніхто ніколи не бачив і показати його не можна, але ніхто не скаже, що його нема, бо сліди його на всьому, що витворила рука людська. А Бог це ВИСОЧАЙШИЙ і ВИЧНИЙ РОЗУМ і ПРЕМУДРІСТ. Це Він утворив землю і небеса (всесвіт) утвердив Розумом. Сліди Його мудрости на всьому, що є в світі, і особливо на нас. . . Чи може хтось це заперечити?

Яка б не була складна машина, то її створив тільки людський розум, а не сама себе. А розум хто створив і зробив його мудрим? . . . Тільки ВИСОЧАЙШИЙ РОЗУМ БОГ. Але це природне пізнання Бога, як і сказав Апостол Духом Святим:

„Невидимі Його Вічна Сила й Божество від створення світу через розглядання творінь, стають видимі". (Рим. 1, 20).

І премудрий каже: „Від величі краси творінь до деякої міри пізнається Творець її (Прем. 13, 5). Але повноту пізнання Бога приніс нам Син Божий Христос Господь (Ів. роз. 17). З цього бачимо, з яку страшну помилку впадають ті, що відвернулися від Бога! Вони взяли собі за бога перерожену несвідому себе природу та „випадок". Це ідолопоклонство і духовна смерть. Вони гордовито звуть себе атеїстами-безбожниками, часто не розуміючи того, що вірять. Чи е на світі безбожники? Ні нема. А якщо світ створений Вічним Розумом Богом, то чи може бути щось без Бога? Ні не може. Отже, нема безбожників, а е тільки богопротивники, вороги Бога, як і той Сатанаїл, що зненавидів Бога через заздрість і гордіню, про якого сказав Христос: „Він убивець людей з самого початку, бо він невстоявся у Істині (в Божові) бо нестало в ньому Істини (Духа Божого). І коли говорить ложу (зазу неправду), то своє говорить, бо він ложець і батько лжі. (Ів. 8, 44).

Чи варто наслідувати його та хвалитися невизнанням Бога, як і він? Справді мудрі об'юроділи і славу Живого Вічного Премудрого Бога підмінили славою тлінної обмеженої людини. Поставили себе на місце Бога, як і сатана в свій час і тішаться, що вони не від Бога, а від якоїсь тварини! ..

Забули вони, що всі наймудріші світу цього сйакувалися пізнати Бога в Його Красі в творіннях, Правді, Справедливості, в Доброті та Святості. Він завжди „був ІДЕАЛОМ всього людства і прагнули до того ідеалу. Цим створили вони оту високу культуру Краси в мистецтві, малярстві, музиці, архітектурі, в державних законах, в моралі, в ставленні до людини, в судах і т. д. Щож лишилося у тих, що відступили від Бога? Нічого. Вони повисли в повітрі, бо кого ж вони поставлять за ідеал собі? Яку людину, коли кожна людина обмежена? Силкуються створити свою безбожну мораль, збудовану на повітрі, і цим приковують душі людей тільки до землі, наче в клітці, щоб томилися духовним голодом та живилися сурогатами без права лишити в область духа, бо душа людини не мешканка тільки землі. Французькі революціонери після довгих шукань все ж таки поклонилися Вічному Розумові. Хочеться вірити, що й тепер ішні боговідступники Йому поклоняться, бо дух людський не може бути довго в неволі, він розірве клітку матеріялізму і полине до ВІЧНОГО. Це зроблять нові покоління.

А ми, Дорогі мої, пам'ятаймо слова Господа Христа, який попереджував нас, що так на деякий час буде (Мф. р. 24). І сказав: „Блажен, хто не спокуситься про Мене". Залишаймося вірні Богові, щоб не втратити нам отих Великих Обітувань Божих, про які сказано на початку тут написаного.

Зустрічаймо Народжене Дитятко Христа Господа в наших хатах на Свят Вечір співами радости. Бо це ж Гість від Отця нашого Бога. Вітаймо Його спогадами того, що Він приніс нам. Нехай Ангельська пісня не вмовкае в устах наших: „Слава в висоті Богу, і на землі мир, на людях (і в людях) благовоління (любов)". Ідіть у Храми Божі не з примусу, а з любов'ю, як вірні сини й дочки Богові, щоб віддати Йому Славу, подяку й честь, за ту любов, яку-ми проявив до нас.

Передайте вашим дітям і те, що тут написано, нехай і вони зрозуміють, що дав нам Господь. Бо що ж найвище, найлюбіше нам, як те, що до нас завітав Бог, щоб ми сміливо і в безмежній радості співали: З нами Бог! Зрозумійте, народи і покоріться Йому, бо з нами Бог!!! А в молитвах і в серцях спом'яніть і тих, що в Україні. І їхні серця так же прагнуть до Бага й Христа Господа як і наші. І їхні душі прагнуть хоч на один день дихнути чистим святим ангельським життям та відпочити від тих сурогатів, якими їх насильно годують. Всі молімось до Господа Христа, щоб спинив оті знущання над людьми віруючих людей. Нехай і вони в радості вільно заспівають: З нами БОГ! Зрозумійте, народи, і покоріться, бо з нами БОГ.

Йому Слава на віки вічні. Амінь.

† Архиепископ МИХАЇЛ

Дано Р.Б. 1965, перед Святами Різдва Христового в Катедрі Св. Володимира в м. Торонто.

Всечесні Отці, прочитайте ці мої привіти в храмах в неділю перед Різдвом Христовим. А ви, Браття й Сестри, прочитайте й самі та давайте другим, щоб усі знали.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Спілка Екклезіа. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 — на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ Є „ПОРОЖНІ МІСЦЯ" ЗА СТОЛОМ?

Зійшла Перша Зоря на небі. Уся наша Велика Родина в Росіянні поза межами України суща засяде за Свят-Вечірній Стіл. У просторах ми далекі один від одного, більшість не знаємо поіменно один одного, але знаємо, що у світі великому нас багато і всюди ми є, і духом ставимо ми Велику Родину Україньку в Розсіянні. І у спільності духа зазядемо всі разом за наш Свят-Вечірній Стіл разом і в один час — ми, Велика Родина Українська.

І нехай же кожен з нас, де б він одинцем не був долею закинутий у якийсь закуток світу — нехай він пам'ятає, що він не сам; бо він духом є з нами, а всі ми — з ним. Ми всюди є, і нас є багато, і у всіх нас є одна спільна, завітня велика мета.

Наш священний предківський звичай велить нам залишати за столом приготоване місце для тих, що в далекій дорозі; і залишати тарелі з Кутею для душ тих, що відійшли у Вічність; але ми знаємо, що душі їх є спільно з нами за Свят-Вечірнім Столом.

Священний звичай наш не дозволив, щоб хтонебудь перед початком Святої Вечері встав з-за стола, й відійшов, бо не хотів бути спільно з родиною.

Розгляньмося ж, Браття й Сестри по всьому світі, чи не відійшов хто в Розсіянні від нашого спільного Великого Свят-Вечірнього Стола Духа? Якщо є такі, що відійшли, бо їм було недобре з нами, — помолімося Богу, щоб сподобив нас з Ласки Своєї стати нам кращими — щоб від нас не відходили!

Якщо ж кого відірвали від нашого берега бурхливі хвилі суворих обставин життя, — помолімося ж, Браття й Сестри, щоб Господь Бог милостивий подав йому сили зберегтися на поверхні житейського моря, завернутися й проти хвиль назад щасливо добитися до рідного берега. А за нашим Великим Свят-Вечірнім Столом Духа буде вічно чекати для них готове місце.

Помолімось за десятки мільйонів братів і сестер наших, що там, за просторами далекими, „на нашій несвятій землі" у холоді й голоді, і в переслідуванні, і в мучеництві не можуть голосно славити Христа. Обнімімо ж їх у душах наших — „нехай мати усміхнеться, заплакана Мати" — Україна.

Помолимося за тих, що відійшли від нас у Вічність, і в нашій Святій Церкві в Канаді залишилися по них опорожнені місця. Обіймімо в душах наших тих, хто по них тужить і сумує осиротілий. Запевнімо їх, що ми є з ними, а вони є з нами в одній Великій Родині.

Помолимося, щоб Всевишній очистив усіх нас від пилу буденя щоденного життєвого шляху — пилі вагань, від пилі сумнівів, від пилі зневіри, від пилі непорозумінь. Щоб у святкових білих шатах духа ми звисилися понад злоби дня земної недолі; і щоб ще більше злидючим став він духа нашого — щоб жалі речі не показувалися нам великими; і щоб всім нам ясно стало, що вся наша Велика Родина — в яких би кліматах-групах їх члени не були, всі мають спільну з нами Велику мету, якщо люди йдуть в ім'я Боже і люблять свій народ словом, ділом і мислею.

Коли ми, чи батьки й діди наші залишили свою предківську землю, то взяли з собою у світ далекий духову „Землю", духовий грунт, а це — нашу релігійно-національну традицію, що є грунтом твердшим і певнішим за всі дочасно-людські основи буття. Якщо б ми стратили той релігійно-національний грунт, — то на чому будемо стоять?

Не знаємо хто, де і в яких життєвих обставинах кожен і кожна з нас зустрінуть цьогорічне Різдво. Але якщо суворі умовини життя не дозволять кому зустрінути його згідно з повнотою священних предківських звичаїв наших, то в нього напевно знайдеться хвилинка часу згадати в думці, що сьогодні є наше Різдво, і оспівати себе хресним знаменням, — і нехай він буде певний, що духом він є з нами за Великим Свят-Вечірнім Столом.

„Поздоровляємо Вас з Різдвом Христовим і з Новим Роком! Дай, Боже, цей рік проводити і на будучий рік діждати в щасті, здоровлі й мирі християнськім!"

Христос Рождається!
Славіте Його!

ЩЕ ОДИН ІСПИТ ЗРІЛОСТИ

За координовану співпрацю Громад

Хто знає історію нашого народу, той знає, що найбільшим нашим нещастям, за яке вижко карається ввесь наш народ, був брак єдности — брак дисциплінованої самоорганізації. І в цьому нещасті була ще і більша трагедія, а саме — те, що кожен „подавав багато добрих і добрих" причин для того, щоб виливатися із загальної дисципліни.

Кілька сотень „окремих республік" (навіть села — „республіки" і містечка — „республіки") було на українських землях ще не так давно — під час Визвольних змагань України в 1917-21 рр., що роз'їдали організм України.

Усе ж таки, на такій довгій традиції того, що „кожен сам собі пан" у всіх громадських справах, українці за недовгих роки останніх часів багато навчилися з дуже коштовних лекцій минулого. А вже особливо на американському континенті, і зокрема в Канаді, вони тут скорими кроками, так би мовити, перевершили самих себе. Серед багатьох етнічних груп — у Канаді — і то навіть тих груп, що походять з державницьких і високо-здисциплінованих народів, українці здобули собі своєю організованістю й громадською самоздисциплінованістю одне з небагатьох перших місць.

Якщо б ужнти тут поетичних слів, то можна сказати, чимало інших етнічних груп та й офіційні чинники подивляють нас. Звичайно, є ще багато вільного місця для того, щоб завести покращання; і приємно бачити, що українці свідомі цього, отже намагаються організуватися ще краще.

А покищо можемо сказати просто: у нас уже немає анархії! І це дуже великий успіх.

В організованому житті української спільноти, як цілості, в Канаді організаційна система членства нашої Церкви справно дотримує тут загального кроку й рівня нашої спільноти. А вже особливо мило бачити, що вони це чинять добровільно, без релігійного спонукування, підганяння, і що найважливіше й цінніше — з власного почину, здолу — не з никогось-морального натиску згори.

Наші церковні громади вибирають з-поміж себе делегатів на Собор, і їхні делегати, в імені народу, на Соборах нашої Церкви щораз більше удосконалюють організаційну систему.

До таких найновіших організаційних удосконалень належить ухвала Собору завести формальну координовану співпрацю наших Церковних Громад. Де один священик обслужує кілька Громад, там Громади створять один спільний Парафіяльний Комітет з представників усіх цих Громад. Кожна Громада буде й надалі мати свою місцеву Управу (Заряд), який буде самостійно вести всі внутрішні справи своєї Громади. А Парафіяльний Комітет буде займатися лише тими справами, що є спільні для всіх тих Громад, що їх обслуговує один священик.

Консисторія нашої Церкви вислала до Управ (Зарядів) Громад обіжники, в яких подрібно виясено завдання комітетів і спосіб їх організації, — отже тут немає потреби ще раз інформувати про ці подробиці.

Парафіяльний Комітет збірних Парафій — це, коли дивитися збоку, ніби „дрібна справа". Справді, вона може здаватися „дрібною" лише тому, що в самоздисциплінованій спільноті їх легко й скоро організується. Не так давно Собор проголосив що свою ухвалу, а ось організаційна система членства нашої Церкви покрила Канаду мережею своїх координаційних Парафіяльних Комітетів.

Але висліди роботи цих Комітетів покажуть, що в історії нашої Церкви вони, стали великою справою. Парафіяльні Комітети — а вони будуть діяти в імені кількох Громад, не менше двох — стануть поважним чинником в щораз кращому зцементованні організаційної системи нашої Церкви — в себе на місцях, і в загальній церковній площині.

У зв'язку з плянами Проводу нашої Церкви почати всебічне поширення, по-

(Закінчення на стор. 5)

Сучасна праця Пастиря в Громаді

(Доповідь „Сучасна праця Пастиря в Громаді" була виголошена на Єпархіяльному З'їзді Середньої Єпархії, що відбувся в Йорктоні, Сеск. 17-18 листопада 1965 р. З'їзд просив редакцію надрукувати цю доповідь у „Віснику").

Хто такий Священик? І в чому полягає його праця?

Священик є духовний отець, духовний провідник Церковної Громади. Його обов'язок працювати, щоб життя вірних наближалося до Християнського ідеалу. Його обов'язок вести людей до Бога. Це настільки високе і важливе, що Св. Ап. Павло говорить: „Ми — співробітники Божі" (І Кор. 3. 9).

Праця Священика визначена словами Самого Христа, які Він сказав, посилаючи Апостолів на проповідь: „Ідіть, і зробіть всі народи за учнів Моїх, хрестячи їх во ім'я Отця, і Сина, і Св. Духа, навчаючи їх зберігати все, що Я заповів вам. І ось Я з вами по всі дні до кінця віку" (Матф. 28. 19-20).

Ці слова Христа відносяться і до всіх переємників Апостолів, які продовжують їх працю. І так буде до кінця віку, як сказав Христос.

Таким чином праця Єпископа і Священика полягає в звершуванні Таїнства Св. Хрещення й інших Св. Таїнств, — взагалі в священнослужінні, і друге — в навчанні всьому тому, що заповів Христос.

Це право, цю владу Єпископи і Священики отримують не від людей, а від Самого Бога Христа, про що ясно пише Св. Письмо (2 Кор. 10. 8; 2 Кор. 13. 10; і Сол. 4. 1-8; Дії Св. Ап. 20. 28-31).

Цим самим праця Священика сильно відрізняється від праці світських діячів, яким право і владу дає не Бог, а люди. З цього ж випливає, що Священство, це не професія, а безперервне служіння Богові. Це служіння, як навчає Св. Письмо, проходить через служіння людям. „Служити народові — то служити Богові".

Ще один іспит зрілости

(Закінчення з стор. 4)

глиблення й пожвавлення нашої Церкви — а одним з проявів цього є створення Студійної Комісії для дослідження церковно-громадських справ — Парафіяльним Комітетам доведеться відограти ролю значно більшу, ніж тепер може здаватися. Піднесення річної членської вкладки від 6 до 8 дол. власне й зроблено у зв'язку з накресленими на ширшу скалю плянами нашої Церкви, які треба почати здійснювати.

Це може твердження не голословне: Ось наш „Вісник" місяць тому (15 жовтня) на 1-ій і 2-ій сторінках наводить висловлювання генерала єзуїтів. Всім відомо, що єзуїти дуже добре знають, що робиться в світі. І от цей голова могутнього світового єзуїтського ордену 27 вересня цього року офіційно заявив, що атеїзм шляхом досконало накресленої стратегії захопив в свої руки пресу, кіно, радіо, телевізію, світські організації й фінанси, і тримає майже всю владу в міжнародніх організаціях. Атеїзм використовує наукові, технічні, соціяльні і економічні засоби. Затаєна світова конспірація, що ширить атеїзм, тайно впливає навіть на релігійних людей, включно з Священиками.

Кожному потрібно декілька разів прочитати це повідомлення у „Віснику", щоб бачити надзвичайно великий і розумно ведений натиск атеїзму.

Наш Блаженніший Владика Митрополит Іларіон в своїх промовах не один раз указував на це. Це він говорив і на Соборі нашої Церкви цієї весни. І Владика говорив, що тільки Священик може і повинен дати спротив атеїзмові.

Як бачите, умови життя тепер інші, як це було ще так недавно. Тому і праця Священика повинна бути відповідно побудована.

Сучасні умови життя вимагають від Священика посиленої, поглибленої, без-

(Продовження на 6 стор.)

РІЗДВЯНА НОВИНА

(Замість „Хвилини роздумування")

„І трапилося тими днями, — вийшов наказ царя Августина переписати всю землю. Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіринія. І всі вийшли записатися, кожен до міста свого. Пішов теж і Йосип із Галилеї, із міста Назарета, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового, щоб йому записатись з Марією, з ним заручною, що була вагітна. І сталось, як були вони там, то настав був їй день породити. Й породила Вона свого первенця Сина, і Його сповила, і до яселка поклала Його, — бо в господі їм місця не стало. А в тій стороні були пастухи, що пильнували, й вночі пори варт'ювали отару свою. Аж ось Ангел Господній з'явився коло них, і Слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим. Та Ангел промовив до них: „Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, що Він Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслях лежатиме". І ось раптом явилася з Ангелом сила велика небесного воїнства, що Бога хвалили й промовляли: „Слава Богу в небі, і на землі спокій, в людях благовоління!" (Лука 2:1-14).

Але ясно, що це служіння проходить тільки згідно з Словом Божим. Тому вся праця Священика, вся громадська діяльність його повинна грунтуватися виключно на Науці Христа і мати на меті навчання вірних християнського життя, духовий їх зріст і спасіння їх душ.

Священство — не професія і тому, де б не був Священик, він завжди залишається Священиком. Треба рішучо боротися з поглядом, що як у ризах — то Священик, а як зняв ризи — то такий самий, як і всі. Це не так. Що б він не робив, у що б не був одягнений — він завжди залишається Священиком. І це фактично люди визнають. Напр., в хатній по світському одягненій Священик він'е трохи більше, як належало б, то що люди скажуть? А вони скажуть: „А ще Священик!" Значить, вони таки визнають ,що де б це не було, Священик завжди залишається Священиком. А дли Священика з цього випливає, що його мова, його поради, його бесіди, його поведінка ніколи не вихолять за межі Християнства.

Священик як людина має слабості, але благодать Божа не перестає діяти через нього. Святі Апостоли і після зшестя на них Св. Духа залишалися людьми з людськими слабостями. Про це ясно пише Св. Письмо (Гал. 2. 11-14; Рим. 7. 15-20; 2 Кор. 12. 7-9). Але благодать Божа зливалася через них. Так і слабості Священика не перешкоджають, щоб благодать Божа, яку він отримав в Св. Таїнстві Священства, зливалася через нього.

У різні часи, у різних народів були і є різні умови життя. Священик, щоб праця його давала добрі наслідки, повинен ураховувати умови сучасного йому життя.

Віроначавання залишається незмінним, бо дане Самим Богом Христом і розкрите в Св. Письмі на віки. А от як робити, **на що саме** звертати найбільшу увагу міняється.залежно від умов життя.

Умови життя міняються. Ось і в нашій Церкві сильно змінилися умови життя, порівнюючи з тим, що було навіть 20 років тому.

Священики в нашій Церкві в минулі роки провели величезну роботу, добрі наслідки якої ми тепер бачимо. Але життя йде вперед, умови стали інші і тому тепер треба дещо змінити в праці Священика, щоб мати добрі наслідки. Христос сказав, що нове вино не вливають в старі міхи.

Які ж сталися зміни? А зміни стались такі:

1) Наша Церква виросла в Митрополію, має багато Парафій, багато чудесних величних Храмів, більше стало Священиків.

2) Тепер стало набагато більше освічених людей. Майже вся молодь освічена.

3) Тепер добре сполучення, майже всі мають авта, мають більші матеріяльні засоби, як було раніш.

4) Через автомобілізацію сталися великі зміни і в хатній праці: фориеси, електричні чи газові пічки, холодильники й ін.

і 5) — що для нас особливо важливе. В наш час сильно укріп атеїстичний комунізм, який по всьому світові й у нас тут, в Канаді, різними засобами уперто працює, сіючи невір'я обо сумнів в правдивості того чи іншого в Християнському Віровчанні.

Це все ускладнює працю Священика. Священик як людина має слабості, але благодать Божа не перестає діяти через нього. Святі Апостоли і після зшестя на них Св. Духа залишалися людьми з людськими слабостями. Про це ясно пише Св. Письмо (Гал. 2. 11-14; Рим. 7. 15-20; 2 Кор. 12. 7-9). Але благодать Божа зливалася через них. Так і слабості Священика не перешкоджають, щоб благодать Божа, яку він отримав в Св. Таїнстві Священства, зливалася через нього.

У різні часи, у різних народів були і є різні умови життя. Священик, щоб праця його давала добрі наслідки, повинен ураховувати умови сучасного йому життя.

Віроначавання залишається незмінним, бо дане Самим Богом Христом і розкрите в Св. Письмі на віки. А от як робити, **на що саме** звертати найбільшу увагу міняється.залежно від умов життя.

Умови життя міняються. Ось і в нашій Церкві сильно змінилися умови життя, порівнюючи з тим, що було навіть 20 років тому.

Священики в нашій Церкві в минулі роки провели величезну роботу, добрі наслідки якої ми тепер бачимо. Але життя йде вперед, умови стали інші і тому тепер треба дещо змінити в праці Священика, щоб мати добрі наслідки. Христос сказав, що нове вино не вливають в старі міхи.

Прославляйте Христа всі люди

До Високопреподобного й Всечесніщого Духовенства та Боголюбивих Вірних Західної Єпархії.

„Христос народжується — славте. Христос з небес — зустрічайте. Христос на землі — величайтесь. Співай Господеві, вся земля, і весело заспівайте, люди, Він бо прославився".

Христос Народився!

Величне й радісне Свято Народження Христа Спасителя, — Свято Віри, Надії й Любови знову повернулось до нас, як це стається кожного року від першого Різдва Христового ось вже майже дві тисячі років, щоб огріти нас теплотою Божого Милосердя, що виявилось у втіленні Сина Божого.

„Сьогодні Бог на землю прийшов, а чловік на небо зійшов", голосить Св. Церква. „Що провтці з такою тугою очікували", каже Св. Іван Золотоустий, „що пророки звіщали, а праведники бажали бачити, це сьогодні збулося. Бог з'явився на землі в тілі й оселився поміж людьми. Яке велике здивування охопило б вас, коли б сонце зійшло з Неба, кружляючи на землі та промінням своїм звертаючись до людей! Дійсно, всі мешканці землі були б таким чудом незвичайно вражені. Чи ж не більшим це здивуванням повинні ми перейнятися, коли Сонце Правди поширює свої проміння з нашого тіла й освітлює наші душі".

Про таємниче єднання Бога з людьми Св. Ап. Павло так каже: „Безсумнівно, велика це таємниця побожности: Хто в тілі явився, Той оправданий Духом, Ангелам показався, проповіданий був між поганами, увірювано в Нього в світі, Він у славі вознісся" (I Тим. 3:16).

Цю глибоку тайну благочестя Св. Церква проголошує такими словами: „Таїнство бачу я дивне і пресавне: небо — вертеп, престолом херувимським — Діву, оселею — ясла, що в них положився неосяжний Бог, йому ж оспівуючи, величаємо" (9-та пісня канону).

Св. Церква, як наша любляча Мати, Провідниця до Неба по бурхливому життейському морю, що у наші часи так сильно схвильоване бурями різних спокус та противними вітрами невірства, безбожництва, людської ворожнечі й ненависти, — закликає нас нашими побожними думками, духом нашим, перенестися хоч на хвилину до Св. Міста — Вифлеєму, де задля нас народилось Немовлятко — Предвічний Бог, від Пречистої Діви Марії, зійшовши з неба на землю, і там, коло ясел Христа-Дитини об'єднані, разом з Ангелами й пастухами Богу поклін віддати, слава во вишніх Йому заспівати, щоб нам дозволив мирно жити, смуток в радість замінити. . .

„Прийдіть вірні", кличе Св. Церква, „подивімось, де народився Христос, далі підемо за вохвами, східними царями, куди йде звізда. Тому, Кого там повсякчасно оспівують Ангели, Кому пастухи грають на сопілках, і ми достойно пісню виголосимо, промовляючи: Слава на небі Тому, що народився сьогодні від Діви в вертепі, у Вифлеємі юдейському" (Сідальний).

Отож, ідучи за закликом Церкви, прославляйте Христа Священики, бо народився Первосвященик!

Прославляйте Христа мудрі — бо Він від Бога Отця прийде премудрість, і правду, і освячення, і викупління!

Прославляйте Христа всі люди, бо Він усіх віруючих учинив учасниками вічного життя!

Прославляйте Христа старші й молоді, бо Він є джерело і сили, і багатства, і щастя, і потіхи.

Прославляйте Христа діти, бо з уст дітей Він хвалу Собі учинив!

Прославляйте Христа всі ті, що дітворо зберігаєте, бо від Діви народився Христос!

Прославляйте Христа вдови, бо коли Христос був принесений до Храму Божого, то вдова Анна про Нього проповідувала!

Прославляйте Христа батьки й матері, бо Він приносить благословення вашим дітям!

Прославляючи Христа одними устами й одним серцем, звіщаймо мир кожному, хто приймає Дитя-Христа до свого серця, бо святкування Різдвяних Свят БЕЗ ХРИСТА не принесе нам жодної користі. Приймаючи Христа до наших сердець, будьмо з Ним кожного дня й кожної хвилини: будьмо з Ним вдома і в Церкві, будьмо з Ним під час нашої праці й під час нашого відпочинку; будьмо з Ним на наших зборах і нечаних забавах; будьмо з Ним у наших радощах і наших скорботах і терпіннях.

Прийшовши з Неба на землю, Христос Спаситель завжди перебуває з нами. Справді, не є Він з нами в тілі, але є в Святій Тайні Євхаристії під-видом хліба й вина та Духом Святим, бо ж перед Своїм вознесенням на Небо так промовив до Своїх учнів: „І ото з вами Я повсякденно аж до кінця віку" (Мтв. 28:20).

Правда, ми можемо виключити Христа з нашого життя. Але навіть тоді Він не залишить нас: „Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до ньоговвійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною" (Об'явл. Св. Івана Богосл. 3:20), говорить Христос Спаситель.

У нашому до крайности зматеріялізованому світі, як часто бачимо — і це на превеликий жаль серед самих християн — святкування Різдва Христового без Христа. Усі приготування до цього величного й всередісного Свята переважно бізнесового характеру, а саме святкування полягає на відвідуваннях та багатих прийняттях; що дуже часто сподіючені з надуживанням алкогольних напитків, наслідком чого бувае так багато автомобільних катастроф і смертних випадків. А це тому, що багато християн ми маємо тепер тільки по імені. Тому християнський світ є таким безсилим у боротьбі з невір'ям, з неправдою, з моральною розпустою й поширюванням антихристиянської пропаганди.

Надземне проміння Сонця Правди — Сина Божого, що День Його Народження врочисто святкуємо, нехай освітить й зогріє душі наші до нового життя, до активної праці не тільки для себе, але також для своєї Церкви й свого чароду в напрямку збереження й пленкання всіх релігійно-культурних скарбів, які єднають нас з невмирущими скарбами в Україні, звідки ми вийшли, та задяки яким ми є повновартісними громадянами нової Батьківщини Канади.

Чарівні співи будуючих нашого духа Різдвяних Богослужень та наших чудових колядок у церквах і домах, лунаючі церковні дзвони, що разом цілющим бальзамом лягають на наші душі. — нехай викличуть у наших серцях могутній поклик до радісного у Христі й з Христом життя, а присланих їдемо ністю й занедбуванням своїх церковно-р е л і г і й н и х і культурно-національних обов'язків братів і сестер нехай розбудить до нового життя та зміцнить у вірі в Христа Спасителя їх збламучений розум.

Радіймо, що святкуємо Українське Різдво разом з нашими братами й сестрами на українських землях, з якими єднаємось у спільних молитвах за кращу долю українського народу на його рідних українських землях та за наближення часу звільнення його від безбожного панування.

Христос Народився — Славте Його! Тими словами старо-християнського й українського привіту сердечно вітаю мою улюблену Паству Західньої Канади, Проводи наших Старших і Молодших Організацій та ввесь український народ на українських землях і в розсіянні перебуваючий.

А Новий 1966 Рік нехай Господь Бог поблагословить новими успіхами у нашій праці на полі церковно-релігійному й культурно-національному, подаючи нашим Родинам повноту радісного родинного життя, що є джерелом щастя й добробуту.

Боже, Спасителю наш, нехай невгасиме світло Твоє освітлює все наше буття-життя!

Христос Народився —

Славте Його!

† АНДРЕЙ,

Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади.

Різдво 1965/1966

Катедра Св. Івана Хрестителя.

Едмонтон, Альберта.

Сучасна праця Пастиря в Громаді

(Продовження з 5 стор.)

перевної релігійної праці. Все, що робить Священик, повинно бути підпорядковане цьому. І праця на національному полі так само повинна провадитися на релігійній основі.

Це вже бачать й інші національні православні Церкви. Ось в нашому „Вісникові" від 1 жовтня цього року є дуже гарне передова стаття „Релігійна місія й національна справа". Там написано, що тільки національними кличами не можна привабити до своєї національної Церкви. Це зрозуміли православні сирійці в С.ША. і тепер починають широку чисто релігійну місію, і на цій основі національну працю.

У нас національна праця провадиться головно на політичному грунті. Політичні організації хай ведуть національну працю на політичному грунті, бо на те вони й політичні організації. Але в Церковних Громадах потрібно вести її на релігійному грунті. Наш Блаженніший Владика Митрополит ще в 1952 році сказав про це в книзі „Як править Св. Літургію".

Не треба плутати національне і політичне, бо це різні поняття.

У „нашому „Віснику" від 15 червня цього року є передова стаття: „Наша Церква і наша національність". У цій статті добре сказано: „Хто бажає, щоб Церква взяла під свій омофор національність, той повинен дбати й про Церкву; а дбати про Церкву — це значить найперше дбати про ту основу, на якій Церква стоїть, а цією основою є **„релігія,** тобто **віреннв Бога** згідно з ученням Церкви. „Якщо б віра вивітрилася, то Церква перестала б існувати; вона впала б разом з навантаженими на неї національними обов'язками. Треба мати на увазі, що в Церкві **віра** — це база, а все інше є тільки **надбудовою".**

Варто що статтю „Вісника" перечитати декільк. разів.

Усе це показує, що вся праця Священика в наш-час повинна бути просякнена релігійними навчаннями, зміцненням віри і боротьбою з атеїстами. Коли кожен християнин є воїн Христовий (а так називае Христян Св. Ап. Павло — 2 Тим. 2. 3-4), то Священик є, так би мовити, подвійний воїн, офіцер, який навчае, керує і веде вояків Христових — християн.

Життя тепер інше, як було ще 20 років тому. Ось чому потрібно дещо змінити в праці Священика, порівнюючи з минулим. Що ж саме повинен **тепер** робити Священик?

Переходжу до конкретного.

Вже говорилося, що праця Священика полягає в священнослужінні і навчанні. Розглянемо це:

1) **Священнослужіння**

Коли раніше через малу кількість Священиків відправлялося головно Св. Літургію, дуже скорочена Утреня і рідко Молебні, Вечірні й ін., то тепер є можливість збільшити кількість різних Богослужень.

Цього Блаженнішний Владика Митрополит і вимагае від нас, Священиків. Ось ми пишемо річні звіти Владиці. А там є такі питання: 1) чи завжди ви правите Вечірню і Утреню? 2) скільки ви відправили Молебнів, Акафістів, Парастасів й ін.?, 3) чи ви правите Канон Св. Андрея Критського у Великому Пості?, 4) чи правите Пасії? й ін.

Коне потрібно збільшити кількість різних Богослужень. Перешкодою в цьому може бути тільки одне — звичка. Вірні звикли тільки до Св. Літургії і Богослужіння вазивають тільки Св. Літургію.

Тут „Вісник" повинен допомогти Священикові, вміщуючи відповідні статті, а Світла Консисторія нагадуванням про це Церковним Зарядам.

І аж коли Священик, Консисторія і преса разом візьмуться за цю справу, то швидче виробиться звичка в правленні і відвідуванні різних Богослужень.

2) Друга частина праці Священика — **навчання.** Це велике - велика праця Священика, яка вимагае від нього **безперервної підготовки,** вимагае від нього багато знань, в тому Священикові треба багато читати, читати різну літературу, різну періодичну пресу, щоб бути в курсі сучасного життя і в своему навчанні використовувати життєві сучасні факти, бо тільки при цій умові навчання не буде сухим, нудним, а буде живим, цікавим, більш доходчивим до сердець вірних.

Коли і як може навчати Священик?

Перше: — Це проповідь. Проповідь надзвичайно важлива. Наш Блаженніший Владика Митрополит ще декілька років тому дав вказівки Священикам, щоб при кожному Богослужені була проповідь.

Щоб проповідь дала добрі наслідки, до неї треба й добре підготовитися, пов'язавши її з сучасним життям.

Ось наприклад: Коли Св. Ап. Павло прийшов до Атен і побачив там жертівник незнаному богові, що сказав атенянам, що от цього Бога він і прийшов їм проповідувати (Дії Св. Ап. 17. 23).

Ми маємо багато прикладів з історії Церкви, коли Церква залишала місцеві дохристиянські звичаї, тільки вкладала в них християнський зміст.

Церква не може бути відірвана від життя.

(Докінчення в черговому числі)

Прот. М. Овчаренко.

Наради Консисторії УГПЦеркви в Канаді

Консисторія УГПЦеркви в Канаді відбула свої наради в грудні минулого року (1965). Вона працювала три дні — 10-12 грудня, в Вінніпезі.

На цих нарадах ухвалено ряд рішень і, між іншим, обрано Дослідно-Студійну Комісію й накреслено обсяг її праці. Ця 7-членна Комісія буде працювати під проводом судді Івана Соломона з Вінніпегу. В загальному, Комісія має прослідити низку проблем релігійного, культурно-освітнього й національного характеру, і після одного року своєї праці предложити Проводові Церкви свої висновки й евентуальні рекомендації.

Поза іншими ухвалами адміністративного характеру, Консисторія рішила поділити себе на ряд постійних комісій, з метою стежити за різними подіями й працювати над різними питаннями, які в житті нашої Церкви виринають, чи можуть виринати.

У праці Консисторії нашої Церкви беруть участь увесь Єпископат УГПЦеркви в Канаді і 18 членів Консисторії, обраних Собором — 9 з-поміж священиків і 9 з-поміж вірних УГПЦеркви в Канаді. Головою Консисторії є Митрополит Іларіон.

ВИЯСНЕННЯ

Читаючи декларацію З'їзду СУЖА в щоденнику „Америка" (з 9. XI. 65) і в „Свободі" (з 12. XI. 65), під точкою 7-ою и замітив, що редакційна комісія, запропонована комісією для виготовлення декларації З'їзду СУЖА (в складі: ред. М. Дольницький і ред. А. Драган та мовний дорадник ред. В. Давиденко), пропустила другу частину цієї точки, в якій є осудження комуністичної і советофільської преси на еміграції ,що допомагае московському колонізлізмові поневолювати український нарід в Україні. Точний текст цієї точки, як і всіх інших, був схвалений комісією для виготовлення декларації одноголосно, затвердженій З'їздом і переданий редакційній комісії в складі трьох осіб (вже після схвалення З'їздом) для впорядкування та виправлення мови і помноження копій для української преси.

Тому що на адресу підписаного; як голови комісії для виготовлення декларації З'їзду СУЖА, напливають запити та інтервенції в справі неповної 7-ої точки і пропущення важливого тексту загально мною поданого, заявляю, що недоглад стався з вини редакційної комісії, яка повинна свою помилку виправити, оприлюднюючи додатково текст згаданої точки в повному її звучанні.

Богдан Стебельський,
голова комісії
для виготовлення декларації
З'їзду С.У.Ж.А.

Папа звелів зревідувати Біблію

Біблія Вульгата знову буде зревідована

Агенція Ройтера 4 грудня 1965 р. подала коротку вістку з Ватикану, що папа Павло VI створив комісію для зревідування Біблії „Вульгата", тобто тієї Біблії, що її офіційно вживає Католицька Церква.

Завданням комісії буде „привернути оригінальний текст (Біблії „Вульгата"), що був перейначуваний протягом 15 століть".

Головою ревізійної 11-членної комісії наіменований кардинал Августин Беа — німецький учений знавець Біблії.

З.Р.В. — До перших років 5-го століття Римська Церква не мала Біблії ні по-латинському, ні в перекладі на жодну іншу мову-заходу. Рим тоді користувався грецькою Біблією. Року 405-го Св. Єроним закінчив перший переклад Біблії на латинську мову, і її названо Біблією „Вульгата", тобто в перекладі на звичайну („вульгата") мову. Мовою „звичайною" в Римі тоді називали латинську мову впорівнень до мови грецької, як мови, яку вважали за мову „вищу".

Католицький Трентський С о б о р (1545-1563) затвердив Вульгату як офіційний текст Біблії для Катол. Церкви, але за передумовою, що вона буде зревідована; папа Сикст V 1587 р. для цього назначив комісію, яка виправила Вульгату; але по його смерті в Вульгаті знайшли багато помилок. У роках 1592-1598, за часів папи Климента VIII Вульгату знову було поправлено. Помилки з 1598 р., Вульгата не була поправлювана аж до 1907 р., коли-то папа Пій X доручив членам Бенедиктинського чину виправити Вульгату. Але після їхнього виправлення в Вульгаті далі знаходили помилки, отже папа Павло VI звелів знову виправити Вульгату.

„Двомовність і двокультуралізм"

Заява „приватних горожан Конфедерації Шістьох Націй Ірокуа".

Речник індіян, Френк Горн, виступив проти ідеї англо-французької двомовности й двокультуралізму. „Ці декларації напевно не підходять під спосіб думання моїх співгорожан" (індіян), — сказав він, як подае „Канедіен Прес" 4 грудня 1965 р.

Комітет Оборони індіян

Вищезгадану заяву перед Комісією Двомовности й Двокультуралізму склав Ф. Горн у Торонті 3 грудня. Разом з ним виступала його сестра, панна Кан-Тінета Горн, яка окреслила себе як „приватна горожанка Конфедерації Шістьох Націй Іракуа".

Френк Горн, індіянин з Конгнавага біля Монтреалу, про ідею Комісії, яка досліджуе питання евентуального урядового введення у всій Канаді обов'язкових англо-французької двомовности й двокультуралізму, — сказав сось що:

„Цей „бізнес" не е нічим таким, що могло б відноситися до індіян. Кожному муситься дати свобода говорити такою мовою, яку він сам собі виберае".

Ф. Горн і його сестра виступали як речники групи Комітету Оборони індіян в Конгнавага.

Свят-Вечір в Ямниці

День Народження Спасителя Світу, чи як у нас є звичай називати, Різдвяні Свята, — це традиційно найбільше Свято в році, особливо для дітвори. Мабуть нема такої радості, такої веселості не тільки для дітей, але й також для старших, які шанують цю традицію від непам'ятних літ. То правда, що ще дуже багато осталося в цій нашій традиції дечого з дохристиянських часів, але те прив'язання до тієї нашої традиції так глибоко вкорінилося в серця українського народу, що навіть найменша річ під час Свят — це вже народні надбання.

Багато літ проминуло з тих часів, коли не один з нас, — тих старих, яким уже давно минула „сімдесятка", — але коли згадають ті часи, як вони були в шкільнім віці, як ті Різдвяні Свята були милі, які дорогі, яка радість — що й годі описати. . .

Ось тут постараюся пригадати хоч дещо з важніших подій під час Різдвяних Свят. У день Святого Вечора в нашій родині був надзвичайний спокій і тишина не тільки в хаті, але також і надворі. Не можна було кликати голосно курей, чи товару. У день Святого Вечора приготовлялося все для худоби, щоб під час трьох днів Свят мати напоготові і їду, і воду, і все потрібне. Також за кілька тижнів до Свят вибирали найкращі колоски з пшениці, а також частину жита, вівса, ячменю і проса, з цього робилося сніп, який вносилося на Святий Вечір і ставилося в куті стола, де той сніп стояв аж до по-Йордані.

Також прибирали з найкращого сіна (оттави), що було зелене, і робили вінок, який клалося під скатерцю на стіл і там ставила мама миску „кутї". Стіл був подовгастий і мав „підніжжя", де на Святий Вечір ставили також трошка сіна, і там ставилося ладан, що означало „ясли, де народився Син Божий."

Протягом цілого дня мама приготовляла тих 12 страв, що, згідно з традицією, мусіли бути на Святий Вечір. Перш за все, „кутя" з медом, і меленим маком, борщ з грибами й оселедцем, вареники (або, як у нас називали, пироги, чи на Святий Вечір називали „крепаники"). А було це так: одні з бараболею, другі з капустою, треті зо сливками, з повидлами, з фігами і з маком. А щоб розпізнати котрі з чим — то на те кожний рід вареників мав свої знаки. Були три-гранчасті, чотири-гранчасті, були півмісяці, були так звані „вушка", а деякі мали „щеплені кривульки", і тоді мама знала котрі пироги з чим. Ніколи не бракувало й голубців та узвару — так, що часом було всього навіть більше як 12 страв.

У протилежному кінці стола була приготована маленька ялинка, прикрашена різних красок паперовими взорами, до цього поприв'язувані яблука, грушки і 12 маленьких свічок, прищеплених шпицями. Коли зійшла „перша зірниця", тоді тато, брати і я йшли до стодоли по „ДІДА", сіно і сніп, і все це святочно приносили до хати ,вітаючи маму словами „Христос Раждається". Перше ставили снопа на почесне місце, потім вінок із сіна на стіл, дальше — сіна під стіл і ладан, а „дідуха" простелили на долівці. Уся челядь святочно зібрана, і тоді — спільна молитва. По молитві всі в родині по старшині засідали за стіл, і тоді всі їли разом з одної миски — на знак любови й братерства.

Пшениця чи „кутя" — це була перша їда. Коли вся челядь покушала по три рази — на знак „Бог у Трійці", тоді батько кидав ложку пшениці до стелі. Це була „ворожба", бо числили: скільки зерен вчепилося до стелі, стільки років прибуде в надходячому році. До „дідуха" на долівці кидали горіхів, а часом і цукорків; і тоді вже радості не було кінця. . .

Село Ямниця велике, і кожного року на Різдвяні чи Великодні Свята приходило до дому на „уряльон" багато „жовнірів" (вояків) різного калібру: піхота, кавалерія, гусари, драгуни, артилерія і багато інших. Серед села, стояла старовинна величава церква з великою дзвінницею, і великий дзвін так гудів, що було легенько чути на кілька миль навкруги. При церкві було чотири так звані

ЩЕДРІВКА з ЯМНИЦІ

В сінькох хлоп'ята
Раді б до хати:
„Позволяй, мати,
Защедрувати!
Новину знаєм,—
Вам заспіваєм,
Що нам сказали
Пророки здавна.
Люде в яскині
Серед пустині,
Іван Хреститель
Проповідає:
„Кайтеся, люде, —
Благодать вам буде!
З Назарет міста
Сина Невіста
Веде за руку
На Йордан ріку.
І Йордан річка
Спинила води,
Бо тут ступає
Бог Невмістимий,
Щоби сповнити книгу Пророків
Трепещуть гори,
Небесні Хори
Поють прекрасно
І велигласно.
І дух у виді
Голуба сходить,
А голос з Неба
Сильно голосить:
„Це Син Мій Любий
На землю сходить,
Спасіння людям
Усім голосить".
Пресвята Трійця
З'явилась нині,
Христос родився
В бідній яскині.
Хвалімо Бога
В Трійці Одного,
Щоб нам дав жити
Ще років много,
Тепер працюйте,
Богу честь дайте,
Живіте щасливо
На многі літа,
Доки вам Господь
Призначив віку!

„моздірів", під час Різдвяних Свят і Великоднього буяли відповідні люди, які стріляли сальви на радість Свят. Цю роботу стріляння виконував так званий Миронів ілько цілими роками, а коли він занеджав, тоді мій стрий (брат мого батька) Андрусь Семочко був майстром цього діла.

Раненько, ще лиш друга година по півночі, а вже за церковю горять вогні, моздіри приготовані; стрий насипає стрільного пороху — має довгу „жердку", а на кінці сильний дріт чвертьдаля завгрубшки, і все це з протилежної сторони „столітньої липи"; і коли перший раз гримне сальва з моздіра, то в Станиславові і в Єзуполі, і на Павелчі було кажуть: „У Ямниці стріляють з моздірів — значить, пора на Всенічну!".

По першій вистрілі з моздіра ціле село спішить до церкви. Яка радість у церкві! Старші й молодші, хлопці й дівчата співають на переміну чи то псальми, чи на стиховних, чи тропарі, бо в церкві було 64 „Ізборники" — по половині для дівчат і хлопців. Коли починає „зорїти", відправа в церкві кінчається, і люди йдуть по домах на снідання. Дехто сповиває, тому що ніколи не годиться спати на Святий Вечір. По відпочинку, церковне братство перше бере дзвінок і йдуть на коляду; за ними йдуть братство хлопців, і так колядують, не минаючи нікого. Бідний чи багатший, але „славословить" кожну хату, а люди радо вітають колядників.

Так минають „перші Різдвяні Свята". Настає Новий Рік. Тоді школярі ходять по своїх приятелях і сусідах засівати, а господарі обдаровують їх усякими дарунками.

По Новім Році слідують „другі Свята" — Богоявлення, або Водохрещя. У Навечерію Богоявлення така сама приготовка в хаті, як і на перший Свят-Вечір. Снопа пшениці в нас не виносили аж до по-Богоявленні. Правда, „дідуха", що був на долівці, то на Собор Пречистої Діви Марії раненько виносять, і вся родина йде палити „дідуха". Палять, мовляв, нате, щоб усяке лихо не приходило до того господарства. А палили це перед воротами чи перед брамою на вході до господарства.

На „другий Святий Вечір" дівчата прибирають збанки всякими васильками і різними паперовими прикрасами, бо з тими збанками, завтра треба йти на Богоявлення по Свячену воду. З минулорічної Свяченої Води робить господиня з найкращої муки ріденький „замес" і перед Святою Вечерою бере ту посудину з замісом і робить „хрестики" над кожними дверима і по боках — значить, 3 хрестики на одвірках. Це на знак, що Свята Трійця буде берегти цей вхід від усякого зла. Чи то хата, чи стодола, чи стайня — всюди є знам'я Хреста.

У нашім селі до ріки Бистриці було далеко, але через село пливе гарний потічок, де навіть було доволі всякої риби. Де була гамбша вода, там кожного року перед Йорданом вирубували і обтесували великі брили льоду і з тих брил робили величавого Хреста. Складавши все це до льоду, обливали водою, і це все змерзнеться до купи, і часом аж до березня треба було чекати, поки той ХРЕСТ розмерзся. Цей ХРЕСТ прикрасять шпильковими галузками і прибруть відповідно ще й васильками і вирубують довгу ополонку, де має відбуватися СВЯЧЕННЯ ЙОРДАНСЬКОЇ ВОДИ. Хоч бували сильні морози, але люди вмивалися тією „цілющою водою" і приносили ту воду додому.

Коли принесли „Йорданську Воду" додому, перед сніданням, батько бере кропило і кропить цією Водою ціле своє обійсти, тоді всі в хаті- п'ють Свячену Воду, а решту зливалося в велику пляшку і трималося цілий рік — аж до другого Водохрещя. Не без того, що під час Свячення Йорданської Води не один збанок розіб'ється, коли бувало одне другого нехотячи пошпурхне, і розіб'ється, або часом слизько на льоді, і людина паде та й розіб'є збанок; але та традиція українського народу всюди, і у нас на Станиславівщині, тривала від непам'ятних часів, і я так зоставив її в році 1912.

Багато з того я вже й позабував, бо це діялося десятки літ тому назад. Можливо, що хтось має кращу пам'ять, як я, і мене поправить, за що буду кожному вдячний. Колись, як ще проживу, опишу перший „ВЕРТЕП" у Ямниці.

Гр. Симочко.

ПЛАТІВКИ КОЛЯДОК
(ВИДАННЯ ЧЕТВЕРТЕ)

Популярні колядки наспівані хором під диригентурою Володимира Богоноса.

На одній боці платівки:
Діва днесь
Дивная Новина
По всьому світу
Добрий вечір тобі
Ой видить Бог

На другому боці платівки:
Бог Предвічний
Ой ходив, походив
Бог народився
На Йорданській річці
В полі, в полі
Шедрик

Ціна платівки — $4.20.
Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

Вифлеємо-Київська зоря

Вони йшли через ліс одне за одним. На переді бадьоро йшла бабуся, підпираючись кийком. Від часу до часу підносила очі, шукала сяйва Вифлеємської зорі. За нею мовчки посувались діти, сини, доньки та внуки. Мороз дошкуляв, лиця палали від морозу і зворушення. Западали в сніг, підносились і далі йшли.

— Заєць пробіг, — відізвався внук.

— Він зверз, хоче загрітись, — відказала бабуся.

— Відпочити хочу, — промовила мала Катря.

— Йди-йди, скоро будемо відпочивати, — відізвався позаду батько.

Бабуню, чи ви не втомились? — почувся чийсь запит.

— Втомилась, дитино, в таку ніч?! Знову тишина. Десь збоку почулося грізне виття. Всі настрашились. Хтось голосно сказав:

— Це вовки, загинемо! Усіх напав страх. Тільки бабуня довшу хвилину мовчала, тихенько читала молитву. Подивилась на перелякання дітей й одізвалась:

— Чого налякалась? В цю ніч вовки не рухають нас.

— Усіх передушать, — відізвався син.

— Миколо, Миколо чи ти забув, що сьогодні народився Христос? В цю хвилину десь близько завило — гу-гу-гу. Всі збились, мов вівці.

— Моліться, а я їх так. Бабуся хрестила на всі боки і приговорювала:

— Ідіть геть, сьогодні Христос народився!

На диво все замовкло, настала тиша. Ще трохи, і ліс зрідчав. Місяць світив, в його світлі все блищало, мов зачароване.

— Дивіться діти, бабуня показала кийком.

Всі звернули очі і завмерли. Зоря стала і сяйво її торкалося сяйва золотих Хрестів.

— Де ми є, що це за місто?

— То Київ, діти, а то Свята Софія, — урочисто промовила бабуня.

— То Христос народився не у Вифлеємі? — запитали внуки.

— Христос народився у Вифлеємі, мої діти, але сьогодні в цім році Христос народився в Києві. Зоря Вифлеємська осяяла нашу землю. Станьмо, помолімось, заки зійдемо вниз.

Всі мовчки стали на коліна, звернули свої на Святу Софію.

Маргарита Турцевич-Пилипчук.

Рада Церков за уступлення війська США з В'єтнаму

Православні члени підтримали резолюцію.

МЕДИСОН, Віск. — Провід Крайової Ради Церков Америки на своєму засіданні в цьому місті ухвалив 3 грудня 1965 р. резолюцію, щоб уряд США відтягнув свої збройні сили з В'єтнаму, „якщо й коли їх там застосувати міжнародні сили збереження миру".

Крайова Рада Церков США складається з 30 різних Церков — протестантських, англіканських і православних (але не українців), які разом охоплюють собою майже 42 мільйони американців, що належать до цих Церков.

З мавзолею на місце постійного відпочинку

ВІННІПЕГ. — У вівторок 21 грудня 1965 р., на вінніпезькому цвинтарі „Глен Іден", відбулось перенесення тліючих останків Бл. п. Митрофорних Протоєреїв Василя Кудрика, Єронима Грицини й судді Михайла Стечишина з мавзолею на місце їхнього постійного відпочинку в „Садок воскресення". „Садок воскресення" — це дільниця вищезгаданого цвинтаря, призначена для визначних українців православного віросповідання й духовенства УГПЦеркви в Канаді. Досі на цьому місці в „Садку воскресення" стоїв будинок, і через те згадані мужі були тимчасово похоронені в мавзолеї; тепер цей будинок знесений, що й уможливило перенести їхні тіла на призначені їм місця.

У цьому чині взяли участь православне духовенство міста Вінніпегу й ближча рідня покійних. Богослужебний обряд довершив настоятель Катедри Преєв. Трійці в Вінніпезі — свящ. В. Слюзар.

ОПОВІСТКА

Комісія Допомоги Українському Студентству (КоДУС) повідомляє Вп. Громадськість Канади, зокрема своїх Приязників-Жертводавців і збірників про зміну адреси Представництва КоДУС-у у Вінніпегу.

Все листування, збіркові листи (списки пожертв), пожертви і вплати на рахунок повернення стипендії прохаємо надсилати на нову адресу:

North Winnipeg Credit Union Society Ltd.
544 Selkirk Ave. — Winnipeg 4, Man.
for KoDUS, konto No. 599
За централю Комісії Допомоги Українському Студентству у Франції
KoDUS, 27, rue des Beauves,
Sarcelles (S. et O.)
Т. Волошин, секретар

Плян відбуття роковин Української Державности в Едмонтоні

З нагоди Роковин Української Державности „22 січня" Едмонтонський відділ КУК запланував:

1. В неділю 23-го січня о 3-ій год. по полудні в Джубілі Аудиторії відбути спільними силами складових організацій СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ. У програмі: виступи хорів, танцюристів „ШУМКА", промова, струнний квартет, сольові точки, та декламація. Вхід за програмками.

2. У суботу 29-го січня о 6-ій год. 30 хвил. вечера в Новій Аудиторії Катедральної Громади Св. Івана (106 стріт 110 евеню) відбудеться бенкет з нагоди „22 Січня". Головний промовець Др. Волтер Джонс — президент Альбертійського університету. На бенкет запрошено різних амбасадорів, визначних політиків та визначних осіб м. Едмонтону. Вступ $5.00 від особи. Підкреслюємо, що число місць на бенкеті є обмежене, а тому радимо заранн набувати квитки в Українських книгарнях БОГДАНА МЕЛЬНИЧУКА, або „АРКА", а також питайтеся в окремих членів КУК.

Проситься українське громадянство м. Едмонтону й околиць взяти участь у згаданих імпрезах, що їх влаштовує відділ КУК у Едмонтоні.

РАДІОПРОГРАМА ПРИСВЯЧЕНА РОКОВИНАМ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ „22 СІЧНЯ"

У неділю 23-го січня о 4 г. 30 хв. по полудні з гостинної радіостанції СКІА відбудеться радіопрограма Едмонтонського відділу СУС, присвячена Роковинам Української Державности. У програмі святочна промова та відповідні пісні. Отож, проситься всіх тих, що не зможуть взяти участи в святочному концерті КУК слухати радіопрограму.

К. Теличко.

Громади, які оплатили свій бюджет до Консисторії за 1965 рік

(Виказ по день 30-го листопада 1965)

Шепенці, Алта. Йорктон, Сеск. Солбурі, Онт. Вінніпег — Громада Св. Покрови, Вегревіл, Алта. Леднин, Ман. Едвдор, Сеск. Едмонтон, Алта. — Катедра Св. Івана. Алвінд, Сеск. Мічем, Сеск. Вестбрук, Сеск. Кемсек, Сеск. Ошава, Онт. — Громада Св. Івана. Кендор, Сеск. Мензі, Ман. Форт Вилям, Онт. Бігар, Сеск. Денбурі, Сеск. Бюкенен, Сеск. Гебард, Сеск. Видру, Алта. Абфутс, Сеск. Дрифтінг Ривер, Ман. Свен Ривер, Ман. Гроулінг, Сеск. Глесвін, Сеск. Гефорд, Сеск. Горлик, Сеск. Вегледи, Онт. Мичнам, Алта. Сарто, Ман. Мишон Сіті, В.К. Канора, Сеск. Ветерфорд, Онт. Брендон, Ман. Кендо, Сеск. Онтаріо — Громада Св. Покрови, Вегревіл, Велей Ривер, Ман. Косів, Ман. Порте Альберт, Сеск. Поплар Парк, Ман. Дейфіт, Ман. Гефорд, Сеск. Сифтон, Ман. Робілин, Ман. Етікокан, Онт. Канора — Успенська, Сеск. Лавіл, Сеск. Стоктон, Сеск. Вірдейл, Сеск. Плезент Гом, Ман. Дробот, Сеск. Кенора, Онт. Шіро — Мельничук, Сеск.

(Далі буде)

НЕСПОДІВАНКА В НІЯГАРА ФОЛС

В суботу 6-го листопада 1965 р., рідня, приятелі, сусіди та знайомі зробили приємну несподіванку п-ву Остапові та Варварі Лисим з Ніягара Фолс, Онт., з нагоди переходу до нового й модерного дому в одній з найкращих дільниць міста Ніягара Фолс. Всі з'явились у призначений час, так що й господарі не сподівались.

Настоятель Українсько ї Православної Церкви Св. Апостолів Петра й Павла з Ніягара Фолс, о. Степан Гуцуляк, освятив повним чином новий дім. При освяченні дому допомагав хор під диригентурою брата п-на Лисого з Гримзбі, Онт.

Після освячення хати, всі присутні гості зійшли до просторної відпочинкової залі до спільної вечері. За вечерею говорило багато промовців. Всі бажали господарям хати багато щастя, повного здоров'я та многих літ. З поміж бесідників виступали: брат п-на О. Лисого з Гримзбі, сини п-ва Лисих, Володимир Лисий, учитель середньої школи, п-н Іван Сиротюк та п-ні М. Кісілюк, котрі й були організаторами цієї несподіванки. п-н Д. Губка, голова церковної громади з Ніягара Фолс, о. Степан Гуцуляк та багато інших.

Пін Остап і п-ні Варвара Лисі подякували щиро всім за таку милу несподіванку.

Під час вечері присутні склали $28.00 на рідну пресу, з чого призначено: $10.00 на „Промінь"; $10.00 на „Вісник"; $7.00 на „Український Голос" і $1.00 на видатки.

Господарям бажаємо щастя й здоров'я в новій хаті, а жертводавцям щире спасибі,

С. А. Г.

(подав о. Степан Гуцуляк).

ПРАЦЯ СЕРЕД МОЛОДІ СУМК

Живемо в добі, в якій ми старші, і наше суспільство несемо важливу відповідальність, у напрямі за свое національне — релігійне і культурне існування. Нашу спільноту починає що раз то більше огортати журба і турботи, в яких ставимо собі питання: „Мовляв, що буде чи станеться з нашими парафіяльними церквами, культурними будинками, інституціями, в яких виховуємо нашу молодь? Це ж і відноситься до рідної преси, українських народних і релігійних видавництв, що створювані є старші, хто їх буде підтримувати коли нас не стане". Це є свого роду дуже важливі питання і великі завдання, над якими ми повинні застановитися, маючи на увазі українську спільноту в Канаді. Щоб поставити цю перестороги в якраз актуальний час і назрілу пору, то ми повинні спрямувати наші всі стремління до одної-великої мети і цілі, а саме: Треба звернути найбільше уваги на важливість праці батьків над вихованням молодого цвіту, наших дітей-юнацтва, починаючи лікувати що недугу з українського дому, який в наш час починає занедужувати що раз то більше, як в національному, так і релігійному просвідомленні. Є записані такі слова на сторінці Св. Письма: „Вст а н ь хто спиш"... Пробудися український батьку і мати, що збайдужіли, візьмись за працю над вихованням твоїх милих дітей, починай це виховання зрання в твоїм домі, який має бути тим першим університетом, першою найосновнішою працею.

1. Праця батьків з дітьми та їх виховна роля

Милосердний Господь сотворив світ у своїй величі і красі і досконалим і щадливим, сотворивши його і поставив не звичайні вимоги, щоби він належно існував, то серед них обставин на першому місці поставив працю. Значить, аби ми належно з нашими нащадками жили, як Господь приказав, те мусимо найперше виконувати щиру релігійне-моральну працю серед нашої молоді СУМК. А, щоби та молодь була так, як ми її хотіли б бачити не тільки фізично — здоровою тілесно, але здоровою розумом, цебто душею в розумінні і збереженні християнської моралі, як цього навчав Сам Ісус Христос та його послідовники Св. Апостоли. У цій виховавчій ділянці перше місце, і першу нагоду займають найперше батьки, як домашня церква, в яких є святим обов'язком приготовляти ту молодь, яка пізніше вийде у світовий виріст, щоби не колибалася кожному подупові вітру на всі сторони.

Це значить виховавча система і її характерність, з послідовною дисципліною і здоровими розсудливими настановленнями, — з доброю тактикою, розсудком і належним доглядом, під постійною контролею і виховавчою працею. То молодий елемент пійшо тоді зможе себе знайти і належно поведе своє життя та попрова-дить ним, як той капітан корабля серед океану. Головним засобом до цього має бути, що молодь повинна бути прирічена батьками для посвяти Господу Богу, бо сьогоднішнє людство забуває за що найбільшу ШКОЛУ СВЯТО С Т И, якою є ЦЕРКВА ХРИСТОВА. Таке ж саме відношення самих батьків і їх дітей повинно бути до УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ. Тому першим з основніших обов'язків українських родичів — має виявитися їх акт и в на праця і служба для Бога і Рідної Церкви. З християнськими сумлінням родичі повинні приводити своїх дітей до Божого Храму, на регулярні Богослужения, принаймні щонеділі. Наука Христова навчає: „Пустіть діток до Мене приходити, і не боронить їм, — бо таких Царство Боже! Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, немов те дитя, той у нього не ввійде". І Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки-поклавши." (Єв. Марка 10. 15-16).

Бо, як Свята Діва Марія була приведена її родичами до Єрусалимського Храму Якимом і Анною, які зложили обітницю перед Богом своєю покорою і чеснотним життям, так кожний батько і мати повинні приводити своїх дітей щонеділі ДО БОЖОГО ХРАМУ. Як Свята Марія вибрала добру частку свого життя, яка від неї є вічною славою, так і всі наші діти, що будуть кормитися поживодухов ного корму. Христового благовістя, родичі і їх діти отримають моральне задоволення і від Бога нагороду. Як часто родичі самі забувають і в той же час занедбуючи в їх обов'язках у відношенні БОЖОЇ УСТАНОВИ ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ, без якої така дитина виросте не на повновартісну людину. В цім відношенні родичі мають мати повну співпрацю, у християнській родині зглядно їх дітей. Навчає Св. Ап. Павло в листі до Еф. 6 1-4: „Діти слухайте своїх батьків у Господі, бо це справедливе! Шануй свого батька та матір — це в обітниці перша запо-відь, — щоб добре тобі велося, й щоб ти був на землі довголітній"! А батьки, — не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх в освіті й остереженні Божому." Отож православні родичі повинні засівати в серця своїх дітей моральні чесноти, даючи добрий примір.

(Докінчення буде)

ХРАМОВЕ СВЯТО

Громада Церкви Св. Покрови в Монтреалі відповідно, довший час, підготовлялася до свого Храмового Свята.

Не один раз, Управа зі своїм настоятелем Церкви на засіданнях Управи чи на ширших сходинах опрацьовувала деталі пляну, бо-ж Свято Покрови — це Свято не лише своєї Громади, а цілости українського Право с л а в і я, як церковно-національне Свято, та як тягнеть ніких побожного українського народу.

У цьому і була вся відповідальність Управи, настоятеля Церкви та організацій для найбільшого і кращого звеличення Храмового Свята.

У суботу 9 жовтня відбувся Вечірня за участю В. П. Арх. Михаїла в сослуженні о. О. Костюка, о. Сави Цитухина, о. Ф. Легенюка за участю більшої кількости молящих та гарного співу церковного хору.

У неділю 10 жовтня відбулася Архиерейська Служба Божа, величава, при великій кількости молящих. Ранком, при зустрічі з В. П. Арх. Михайлом за старим українським звичаєм, голова Громади В. Сойко з питарем п. Томчуком хлібом і сіллю, тепло привітали Владику, а при вході до Церкви, привітав настоятель о. О. Костюк зі співом церковного хору.

Архиерейська Служба Божа була урочиста, величава з глибоким релігійним почуттям і натхненням до своєї Покровительки — Пресвятої Богородиці з глибокою побожністю, прослухи ласки для себе і для всього українського народу.

Проповідь Владики була відповідно Храмового Свята, глибоко-змістовна і повчальна, і була близько до серця, зокрема про морально-християнський зміст родинного і громадського життя серед нас українців.

Під час Вечірні, церковний хор під орудою І. Козачка співав гарно, зокрема „Ми не замовкнемо ніколи" — до Богородиці муз. Влад и к и Михаїла, а також „Хваліте ім'я Господнє" муз. Владики Михаїла. Сольо виконувала пані Віра Буреш із глибоким чуттям, по мистецьки, направді, полонила серця своїм голосом і виконанням. Під час Служби Божої церковний хор відспівав: „Величай душа моя Господи"; „Херу в и м ську" муз. Владики Михаїла. Сольо виконала пані Поліна Корсавенко, яка завжди чарує високо-мистецьким виконанням, немов соловейко з Полтавщини. Церковний хор виконував церковно-співи на високім рівні, з сильним враженням і полонив молящих. Диригент І. Козачок, ніби зробив підсумок, своєї 20 річної праці на церковній ниві та показав досягнення вмілості і відданості.

Після Служби Божої відбулося Храмове прийняття обідом, на якому було біля 400 осіб. Прийняття відкрив Голова Громади В. Сойко і тепло, сердечно привітав Громаду зі святом, а Владику Михаїла з надходячим 80 літтям із дня народження (у листопаді — м-ці). Господарем прийняття був бож. Р. Кудін, який покликав від Рід. Школи привітати свого Владику. Надійка Костюк в асисті Лідм Романюк і Галі Родюк, вручила Владиці гарну китицю квітів із привітанням віршом написаним о. О. Костюком із присвяченням Владиці Михаїлові з нагоди 80-ліття з дня народження та похвали за Архиерейську працю для Церкви і народові. Це привітання зробило сильне і миле враження на Владику і всіх

На храмовім святі привітання склали: від Жін. Товариства ім. Лес! Українки пані Віра Вусата, від Громади пані Св. Покрови, наст. о. О. Костюк, який подав сильветку праці, як Священника й Архиерея — Владики Михаїла з нагоди надходячих 80-ліття з дня народження.

Від Собору Св. Софії — Голова Громади інж. В. Дмитрук і о. Ф. Легенюк, від КУК проф. А. Стеловий. Владика Михаїл у своїм слові щиро подякував Управі і Громаді наст. о. О. Костюкові за таке величаве храмове свято та за привіти на його адресу з 80-літтям із дня народження, хорові з дирижентом І. Козачком, Рідній Школі і всім присутнім за вшанування. З привітанням і словом до збірки виступив О. Кавнарейсь к и й сильно і дотепно. Збірка у висліді дала біля 2,500 дол.

Був тост за здоров'я Бл. Митр. Іларіона, за Владику Михаїла, Королеву Єлисавету II, за Громаду і за ввесь український н а р і д. Двічі відспівали „Многая Літа" для Владики Михаїла.

Голова Громади В. Сойко тепло і сердечно подякував, під кінець прийняття, Владиці Михаїлові і всій Громаді за участь у храмовім святі і за пожертви, а зокрема Жін. Товариству за вельми добрий обід, а ОДУМ за обслуговування під час обіду. Після прийняття в честь Владики Михаїла відбувся концерт силами ОДУМ і Рід. Школи.

ОДУМівський хор під диригуванням І. Козачка виконав: „Ми не замовкнемо ніколи" — муз. Владики Михаїла, „Повій вітре" муз. Ступницького, „Ой із-за гори туман налягає" муз. Демуцького, „У містечку Богуславі" муз. Лисенка, а трio: Ліда і Валя Михайловські та Таня Аксюк виконали: „Ой вербиченько" муз. Шамо і „Мрія" муз. Сандлера.

Уч. 7 класи Рід. Школи Неля Гайчук декламувала вірш Митр. Іларіона „Візьми усіх нас під Покрову", уч. 5 кл. Галина Жовтоніжка і Ніна Горонович декл. „Ми ревно благаємо" вірш Митр. Іларіона. Виступ хору, трio та учнів Рід. Школи виконання всіх було беззаганне зробили миле і гарне враження, а Владика Михаїл у своїм слові, після концерту, високо оцінив учасників у концерті, а зокрема І. Козачка за працю.

Храмове Свято було величаве, приємне і гарне та успішне для Громади. **А. С.**

СОРОКЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОГО, ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Новий Іконостас Собору Св. Покрови в Віннінезі, розмалював проф. артист-маляр Ю. С. Гординський

Дні 16 і 17 жовтня м. р. довго залишаться у пам'яті усіх соборян, Делегатів і Гостей, які були свідками великого та урочистого 40-літнього ювілею, який відзначила в ці дні ця одна з найстарших наших церковних громад нашої Православної Церкви в Канаді.

Разом з цим Ювілеєм було доконане нашими Ієрархами повне освячення Собору, який має побудований тепер гарний Іконостас і е по мистецьки розмальований найкращим на цьому континенті мистцем-малярем, проф. С. Ю. Гординським з Нью Йорку.

В ході підготовки до цього Свята-Храмового, Покрови Божої Матері, 40-літнього Ювілею і повного освячення Соборної Святині найбільше праці вложили Собор н и й Заряд на чолі з п. Г. Бабяком, Ювілейний Комітет на чолі з головою Братства п. Б. Карпінським, Соборне Сестрицтво на чолі з п-нею А. Миславчук, наше Жіноцтво Т-ва ім. кн. Ольги на чолі з головою п-нею М. Сенійкою. Всю працю координував наш Настоятель Всеч. о. І. Стус, який виявляв максимум своїх зусиль пильнуючи, щоб все було якнайкраще підготовлене, щоб все було на своєму місці і у свій час.

Цій підготовці в праці до Великого Свята з великим задоволенням приглядалися сивоволосі наші піонери і безмежно раділи, що 40 років їхньої усердної, жертвенної і мозольної праці не пішли намарне, але увінчалися такими великими успіхами, які залишуться як гідний приклад до наслідування для наступних поколінь, для наших рідних дітей.

На цьому святі усі присутні дійсно вшанували працю тих, які так багато потрудилися для того, щоб ми взагалі мали нагоду радіти тепер такими великими успіхами в усіх ділянках церковного і культурно-освітнього життя на терені нашої Соборної Громади.

До цих великих урочистостей Соборна Святиня була старанно прибрана нашим пильним Сестрицтвом на чолі з головою А. Миславчук, яка мала ще певні турботи з малярами, що до останнього дня докінчували ще малювання і все перевіряли чи їхня мистецька робота закінчена належно.

Ювілейні. Святкування почались урочистою Всенічною в Соборі в суботу о год. 5 вечері. Цю Всенічну очолив Вприсос. Владика Архиепископ Андрей в сослуженні Вприп. о. Протопресвітера Т. Яковевича, Вприп. о. Архим. Йова Скакальського, Мигроф. Прот. С. Геруса та Настоятеля, о. І. Стуса. Всенічну дуже урочисто співав Богословський Хор під управою Преосв. Владики Бориса.

О год. 7 того ж дня відбувся, згідно з програмою, в Соборній авдиторії Ювілейний Концерт, підготовлений виключно силами Собор н о ї Громади. Ювілейну програму Концерту почав о. Іван Стус вступним словом, після чого Соборний церковний хор під дир. Я. Каптія відспівав дуже вдало дві духовні пісні: „Слава Богові на Небі" Стрєчина і „Хваліте Господа з Небес" О. Кошиця. З черги студент-богослов П. Г. Філь — по мистецьки відекламував зворушливий вірш П. Тичини „Скорбна Мати".

Відомий всьому українському суспільстві в Канаді, наш милий Кобзар П. Конопленко, який є членом Собору Св. Покрови, по мистецьки виконав три пісні: „Встає хмара з-за Лиману", „Ой на горі Січ йде" і „Сидить Кобзар на могилі". Наш Кобзар мусів виконувати ще додаткові точки для публики, яка захоплена його мистецькою грою, не пускала його з сцени.

Після короткої перерви, виступила і наша Дитяча Оркестра під упр. богослова Є. Сенайка, яка гарно виконала „Рей Степами" і „Ой видно село".

З черги на сцені появилася уся „улюблена пані Олексій-Онуфрійчук, яка милувала присутніх своїм вправним голосом під акомпанементом фортепіяна, на якому грав п. С. Сенайко. П-ні Оксана виконала: „У мене був коха н и й Рідний Край" і „Стояла я і слухала весну". Слідуючою точкою було сольо на піяні боголова С. Сенайка „Українська думка". Як завжди, п. Сенайко як прекрасний знавець гри на піяно, виконав свою точку вийнятково добре.

Закінчив Ювілейну програму Соборний хор, який вико н а в „Явтуха" (соліст п. И. Шпит) і „Ой зійшла Зоря" (солісти п-ні М. Баян і проф. І. Керелюк). За всю Ювілейну Програму був відповідальний режисер п. С. Поліщук.

Після проспівання національних гимнів, усі присутні розійшлися додому, щоб відпочивши, знову на другий день раненько прибути на взяти участь в цих історичних подіях, які відбулися в неділю, 17-го жовтня, п. р.

Треба тут вийнятково відзначити блискучу промову, яку виголосив під час Концерту Вприсос. Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західної Єпархії. Промова була на тему: „Українська Православна Церква — Церква українського народу від часу Охрещення України.". Владика Архиепископ Андрей з-за недуги Влаж. Владики Митрополита Іларіона, очолив всі Ювілейні святкування.

І ось нарешті дочекалися собрани цього пропам'ятного дня, 17-го жовтня. В цю неділю всі соборяни вийчитково возносили свої у-серднні Молитви до Господа тихуючи Йому за те, що сподобив дочекатися такої радісної хвилини.

Вже о год. восьмій почали сходитися вірні на урочисту Св. Літургію і вітати своїх Архиереїв, які прибули до Собору точно о год. 8.30. При вході до Собору Вприсос. Владику Андрея і Владику Ворися привітали в першу чергу діти та вручили їм китиці живих квітів Віталн їх учень Роман Зайцев і учениця Анна Чайковська.

Подякувавши дітям і учителям за теплі привітання, обі вищі Владики пішли до Храму, де при вході тепвими сердечними словами — традиційним хлібом-сіллю в присутності ще двох піонерів — пп. В. Біленького і Емілії Пестуха привітав їх — голова Громади п. Григорій Бобчес. Подякувавши хлібосіль і подякувавши за привітання, наші Владики увійшли до Храму, де їх теплими словами помилів від Духовенства о. І. Стус.

Слідувало облачення Архиереїв, а далі Чин повного освячення Св. Престола Іконостасу і цілого Храму. При освячені брали участь: Вприсос. Владико Андрей, Вприсос. Владико Борис. о. Протопресв. Т. Яковевич. о. Архим. Й Скакальський, Мигроф. Прот. С. Герус. о.

Прот. Т. Ковалишин, голова Президії Консисторії, о. М. Клиш, о. І. Стус і о. М. Хоменко.

Після цього чину повного освячення, на Літургію прибув наш улюблений Первоієрарх Блаженніший Владика Іларіон, який закінчив цей урочистий Чин повного освячення, окропивши Соборний Храм священою водою. Владика Митрополит також взяв участь в стасидії в Архиерейській Св. Літургії, привітавши вірних соборян з цим їхнім потрійним великим святом та запричастившися з Владиками і Духовенством, від'їхав додому. Перед від'їздом Владика Митрополит а потім і Владика Андрей і Борис, тепло привітали Лефтинанта Губернатора Провінції Манітоби, Достойного Річардса Бовала, який також прибув в цей день до Собору на Богослужения. Перед своїм ще входом до Собору також і Владику Митрополита привітав голова Собору і піонери пп. В. Білецький та Е. Пастух, як також Настоятель о. І. Стус. Владика помітно був зворушений тому, що Собор — це Його перший Катедральний Храм, куди в 1947-му році Соборна Громада з Швайцарії Владику Митрополита запросила.

За Св. Літургією, яку співав Соборний хор під дир. Я. Кантія та під час якої прислуговували студенти богослови (вони також читали й Апостола) Впреосв. Владика Архиепископ Андрей виголосив глибоко змістовну проповідь на тему: „Насиддуємо перцу Громаду Єрусалимську". У Своїй проповіді Впреосв. Владика Андрей кількаркратно вказував на велику посвяту і самопожертвування в праці християн Єрусалимської Громади, яка являється першою в Христовою Громадою, заснованою на землі в 50-ий день після Воскресення Спасителя із мертвих і в 10-ий день після Вознесення Ісуса Христа на Небо. Впреосв. Владика поставив за гідний приклад для нашого Гостя і Представника Її Величности Королеви Єлисавети II Провінції Манітоба Р. С. Бовала, і полякував Йому за ту велику честь, якою через Його Достойність вшанував всіх піонерів Соборної Громади, Манітобський Уряд.

Після цього, відбулося дуже урочисто потрійне обхождення довкола Соборного Храму з чотирозарними читанням Св. Євангелія і посвячення Собору з-зовні.

Другою частиною Соборних Ювілейних Святкувань був Бенкет-Обід, який відбувся при переповненій по береги авдиторії, в Лінкольн Готелі. Помимо того, що в згаданій залі було приміщено 522 особі, ще дуже велике число людей вернулось до дому через брак місця для них. В Лінкольн Готелі гостям допомагали розпоряднички панове: Б. Карпінський, А. Музичук, Мирон Баб'як, Данило Голіят, М. Миславчук і М. Ковальчук.

Після короткого привітального слова голови Соборної Громади, п. Гр. Баб'яка, який привітав на залі Достойних Владик, делегатів, гостей і соборян, дальше ведення цієї пообідньої програми передав п. адв. Всеволод Свистун, син пок. В. Свистуна, одного з основоположників та перших організаторів Соборної Громади.

Подякувавши за честь, адв. В. Свистун попросив Настоятеля Собору провести Молитву а Достойних Владик поблагословити Ювілейну Трапезу.

Після спожиття смачного обіду, почалась офіційна пообідня програма привітів і промов. Першими до привітів були покликані представники Провінційного Уряду і міста.

Від Уряду Манітоби і від премієра цього Уряду Соборну Громаду дуже теплими і братніми словами привітав Достойний посол Ф. Клим з Босекур, Ман. Від міста Вінніпегу і мейора Дост. С. Дзюби привіт Громаді склав міський Радний п. С. Ребчук. Обі посли склали свої привіти по-українському і по-англійському.

Після Урядових привітів, слідували привіти від присутніх Священників і Настоятелів місцевих церковних Громад, як також від Голів та Делегатів згаданих Громад. І так, від Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі привіт склав Настоятель о. В. Слюсар і голова катедральної Громади, п. Ф. Тесарський. Від сусідньої Громади Св. Архистратига Михаїла у Вінніпезі Соборну Громаду привітав Настоятель о. д-р С. Сасс і Голова Громади п. В. Савчук. Від церковної Громади Св. Володимира и Кеноґі, Онт., привіт склав голова цієї громади п. Я. Трембач. Слідували потім також привітн від другої сусідньої Громади Всіх Святих в Трансконі. Делегатів якої представника присутнім сам Голова Президії Консисторії нашої Церкви Впреп. о. Прот. Т. Ковалишин.

о. Т. Ковадишин висловив признання Соборній Громаді від Консисторії нашої Церкви, вказуючи на великий вклад Соборної Громади в загальний розвиток нашої Церкви. Він побажав Громаді і надалі якнайкращих успіхів в її праці для ще кращого розвитку нашої Церкви на майбутнє.

З Духовенства з черги сказали свій братній привіт від себе, Добродійок і Парафій слідуючі Священики: Митроп. Прот. С. Герус — від двох наших Православних Парафій у Форт Вілліям, о. Прот. А. Мавромарас — від місцевої Грецької Церкви Св. Димитрія. На Бенкеті, окрім вже згаданих Священиків, були ще присутні також зі своїми Добродійками оо. М. Клиш і М. Хоменко. Був також присутній батько Впреосв. Владики Бориса, Впреп. Протопресв. о. Тит Яковкевич.

Після цих загальних привітів, на заклик господаря Свята, було вшановано дво-хвилинною мовчанкою всіх піонерів, які відійшли у вічність впродовж 40 років існування Собору, як також було проспівано Многоліття всім тим піонерам, які дочекалися цього радісного 40-літнього Ювілею Собору.

Головним промовцем за цим Бенкетом-Обідом був Впреосв. Владика Архиепископ Андрей з Едмонтону, який вже втрете того ж дня був покликаний до слова. Наш Достойний і бувший довголітній Настоятель Собору Св. Покрови, Владика Андрей, виголосив за обідом дуже цікаву і повчаючу доповідь на тему: „40-літній Ювілей та найближчі завдання". В своїй промові Він накреслив для Соборної Громади плян праці на майбутнє і порадив соборянам, щоб вони вже почали плянувати і робити підготовку до побудування представительної авдиторії, яка конечно потрібна для нашої Рідної і Недільної Школи та для культурно - освітнього життя всієї Громади, зокрема для молоді.

Слідуючим-Достойним промовцем був Впреосв. Владика Борис, який розказав присутнім про історичний зміст святкування Свята Покрови Божої Матері, яке Храмове Свято Собора Громада святкувала в цей день разом з 40-літнім Ювілеєм і повним посвяченим.

Достойний промовець закликав всіх присутніх постійно прибігати під покров Божої Матері, як нашої Небесної Заступниці.

На закінчення, від Соборної Громади Настоятель Собору о. І. Стус висловив щиру подяку всім тим, які в тій чи іншій формі спричинилися до підготовки цього потрійного Соборного Свята.

Іменем всього членства Соборної Громади, о. Настоятель запевнив Провід нашої Церкви, що Соборна Громада і надалі буде тим постійним бастіоном-фортецею для нашої Рідної Церкви в Канаді і поза нею, і доложить всіх своїх зусиль в майбутньому, щоб Свято наше Православіє чимраз більше поширювалось та полонило душі наших дітей і молоді, яка гідно продовжуватиме це свято діло для себе і для наступних поколінь, — діло Відродження нашої Рідної Батьківської Української Автокефальної Церкви в Канаді — яке діло своїми мозольними руками започаткували наші славні і незабутні піонери, і за це перед ними ми всі низенько клонимо свої голови.

Б. Карпінський.

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
1175 Main Стріт, — Вінніпег, Ман.

ПОРЯДОК СВЯТОЧНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ:

6 січня, Четвер — Свят Вечір
9.00 рано — Початок ранішнього Богослуження.
10.00 вечір. — Велике Повечіря.
11.00 вечір. — Різдвяна Архиерейська Св. Літургія; відправить Блаж. Митрополит Іларіон в сослужении Духовенства.

7 січня, П'ятниця — Різдво Христове
9.30 рано — Свята Літургія.

9 січня, Субота — Собор Пресв. Богородиці
9.30 рано — Свята Літургія.

9 січня, Неділя по Різдві — Св. Первмч. Стефана
10.30 рано — Свята Літургія.

13 січня, Четвер — Навечір'я Нового Року
7.00 вечір. — Вечірня.

14 січня, П'ятниця — Новий Рік, Найменування Господне, Св. Василія Вел.
9.30 рано — Свята Літургія.

16 січня, Неділя перед Богоявленням
10.00 рано — Св. Літургія (початок на пів години скоріше, чим звичайно).
12.30 до 1.00 — Релігійна Програма Катедральної Громади на телебаченні, „чепеї" 7.

18 січня, Вівторок — Навечір'я Богоявлення
9.00 рано — Початок ранішнього Богослуження: Свята Літургія.
6.00 вечір — Велике Водосвята.
7.00 вечір. — Свята Вечеря Катедральної Громади зі святочною програмою колядок і виділків.

19 січня, Середа — Богоявлення, Йордан
9.00 рано — Початок ранішнього Богослуження; Свята Літургія, Велике Волосвята.

З нагоди Різдва Христового і Нового Року, Отець Пароx і Управа Катедральної Громади Пресв. Трійці у Вінніпегу складають найщирші побажання, Божого благословення і міцного здоровя Блаженнійшому Митрополитові Іларіонові, Високопреосвященнійшим Архиепископам, Преподобному Духовенству, Богоблюбним Членам і Парафіянам своїм, та всьому Українському Народові.

Хай народжений у Вифлеємі Христос-Бог оселиться назавжди міцно в серцях наших сердець, і поблагословить усі наші добрі наміри і діяння в церковно-релігійному та національному житті.

КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕГУ.

Одночасно з нашими побажаннями усердно просимо всіх Вірних Української Православної Церкви в Канаді зложити щедрий, по Вашим силам, Різдвяний Дар-Кошелу на спілку коштів будови Всеканадійської Катедри.

За Ваші пожертви наперед щиро дякуємо та просимо висилати їх на адресу:

HOLY TRINITY U. O. O. CATHEDRAL
1175 Main Street, Winnipeg 4, Manitoba.

Святочна радіо-програма з Різдвяним Привітом Митрополита Іларіона з Вінніпегу на Святий Вечір, 6 січня, в годині 8.40 вечорі через станцію СКУ (580).

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

РОЗПОДІЛ БОГОСЛУЖЕНЬ В ЧАСІ СВЯТ В КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ.

6-го січня, четвер: **НАВЕЧІР'Я РІЗДВА ХРИСТОВОГО — СВЯТВЕЧІР**
9.00 год. рано: Свята Божественна Літургія з Вечірнею.
8.30 год. вечора: РІЗДВЯНА РАДІОПЕРЕДАЧА у виконанні Катедрального Хору під диригентурою п. Р. Соатникевича з Різдвяним Словом Високопреосвященнішого Владики Андрея.
10.00 год. вечора: ВЕЛИКЕ ПОВЕЧІРЯ-ВСЕНІЧНА.
7-го січня, п'ятниця: **РІЗДВО ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА:**
12.00 год. опівночі: Свята Божественна Літургія, яку відслужить Високопреосвященнійший Владика АНДРЕЙ в сослужении Отців Настоятелів. Співає Катедральний Хор під диригентурою п. Р. Соатникевича.
УВАГА! Північна РІЗДВЯНА СЛУЖБА передаватиметься з Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя через Едмонтонську радіову станцію С.Н.Ф.А. на хвилях 680.
8-го й 9-го січня: **СОБОР ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**
9 СВ. ПЕРВОМУЧЕНИКА СТЕФАНА:
9.00 год. рано: Рання Служба.
10.00 год. рано: Свята Божественна Літургія.
14-го січня, п'ятниця: **НАРИМЕНОВАННЯ ГОСПОДНЄ, СВ. ВАСИЛІЯ — ВЕЛИКОГО, НОВИЙ РІК.**
8.30 год. рано: Всенічна.
10.00 год. рано: Свята Божественна Літургія і Новорічний Молебень.
Новорічну Службу відслужить Високопреосвященнійший Владика Андрей в сослужении Отців Настоятелів.
18-го січня, вівторок: **НАВЕЧІР'Я БОГОЯВЛЕННЯ, — ЩЕДРИЙ ВЕЧІР:**
9.00 год. рано: Свята Божественна Літургія з Вечірнею — Водосвяти
6.00 год. вечора: Велике ОСВЯЧЕННЯ ВОДИ.
7.00 год. вечора: СПІЛЬНА СВЯТА ВЕЧЕРЯ в залі Катедральної АВДИТОРІЇ з Колядками та виступом Молодшого Відділу СУМК., які відограють сценку: „КОЛИ ДЗВЕНИТЬ ЩЕДРІВКА".
19-го січня, середа: **БОГОЯВЛЕННЯ-ЙОРДАН:**
8.00 год. рано: Велике Повечір'я, Всенічна.
10.00 год. рано: Свята Божественна Літургія — Велике Освячення Води у Йордановому Обряді.
Службу Божу відслужить Високопреосвященнійший Владика в сослужении Отців Настоятелів.

Ієрархія Української Православної Церкви в Канаді, Блаженнійший Митрополита Д-ра ІЛАРІОНА — Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященнішого Архиепископа МИХАЇЛА, Високопреосвященнішого Архиепископа АНДРЕЯ, Преосвященнішого Єпископа БОРИСА, Світлу Консисторію, Всечесніїшее Духовенство, Український Народ, Вірних Української Православної Церкви, Членів та Прихожан Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, Українські Організації та Інституції з Тяжкими Переживаннями вітають з Празником Різдва Христового й Новим Роком Божим

Отці Настоятелі Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні:

о. Прот. Олександер Хомяк. о. Дмитро Лучак.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

ПІВНІЧНА РІЗДВЯНА СЛУЖБА ЧЕРЕЗ РАДІЮ:

Подаємо до відома наших Вірних, що в СВЯТУ РІЗДВЯНУ НІЧ з 6-го на 7-го січня 1966 року о год. 12-ій ночі, передаватиметься РІЗДВЯНА СЛУЖБА з Української Православного Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні через радіостанцію С.Н.Ф.А. на хвилях 680.

Північну Різдвяну Службу відслужить Високопреосвященнійший Владика Андрей в сослужении Впреп. о. Прот. Олександра Хомяка й Всеч. о. Дмитра Лучака. Співає Катедральний й Сумківський Хори під диригентурою п. Р. Соатникевича. Північну Різдвяну Службу передаємо для Вірних західньої Єпархії з тим розрахунком, що не всім Вірним є можливим бути на Богослуженнях у своїх Церквах з різних причин — чи то вікдаді, морозів, чи з причин відсутности священика у даній парафії, чи з інших оправданих причин.

Отож для усіх тих, що не зможуть бути на Богослуженнях з оправданих причин, передаватиметься наша РІЗДВЯНА БОГОСЛУЖБА, а коли Ваша ласка, просимо Вас про Пожертву-Коляду, що її просимо посилати на адресу Катедри:

Ukrainian Greek Orthodox Cathedral of St. John
10951—107 Str., Edmonton, Alberta.
Отці Настоятелі й Зарад Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ КУРСИ ЦЕРКОВНОГО СПІВУ — ДИЯКІВСТВА

З Благословенням Високопреосвященнішого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії УПЦ, подаємо до відома Членів й Зарядів Українських Православних Громад Західньої Єпархії — зокрема міста Едмонтону й околиць, що в місяці січні 1966 року (після Празника Богоявлення) будуть відкриті КУРСИ ЦЕРКОВНОГО СПІВУ — ДИЯКІВСТВА при Катедральному Соборі Св. Івана в Едмонтоні.

В програмі навчання є: Церковний спів (диякіство), Церковний устав, Богослужения Православної Церкви.

Від кандидатів вимагається знання УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, як також кандидат мусить мати слух та голос.

Курси проводитиме п. Петро А. Пауш — досвідчений та іспитований регент, при співпарі Отців Настоятелів Катедрального Собору Св. Івана в Едмонтоні. Аплікації просимо висилати на адресу:

Залучуючи у них такі дані:
1. Ім'я та прізвище кандидата
2. Дата народження (день, місяць, рік)
3. Місце замешкання (точна адреса)
4. Число телефону
5. Краска голосу

Аплікації просимо вислати до 15-го січня 1966 р.

З ХРИСТИЯНСЬКИМ ПРИВІТОМ:

о. Прот. Ол. Хомяк, о. Д-Лучак, Петро А. Пауш.

диспути з атеїстами та мужньо відстоювати віру Св. Православної Церкви. В березні 1923 р. о. Федот стає настоятелем української катедральної парафії в м. Черкаси. На з'їзді Черкаської Округи він був обраний головою Окружної Ради. За працю для Української Автокефальної Православної Церкви його було нагороджено митрою. З вересня 1929 р. в зв'язку підготовлювання о г о процесу СВУ більшевицька влада арештовує о. Федота і він перебуває на допитах в підвалах ГПУ, а потім в одну-ночі Слідчого Корпусу до 30 квітня 1930 р. Заочно засуджено о. Федота на 8 років далеких таборів і вивезено на північ на Кольський півострів Білого Моря. Винаскінений непосильною працею був перевезений на острів Конд, а через рік на Соловки. В осені 1932 р. перевозять його до Ухто-Печорських таборів. В 1937 р. о. Федот був звільнений з заслання. Довго поневіряється на Донбасі, а вкінці оселився в Єлисаветграді.

З приходом німців на Україну в 1941 р. церковне життя в Єлисаветграді було відновлене. Отець Федот Хороший разом з іншими священиками організовує Вище Церковне Управління і його очолює. Церковно-релігійне життя на Єлисаветградщині швидким темпом відновляється. 2 березня 1942 р. в м. Єлисаветграді відбувається з'їзд духовенства і представників від парафій, на якому о. Федота було обрано кандидатом на єпископа. Було рішено, щоб звернутися з проханням до Румунського Єпископату про висвяту, але о. Федоту не довелося їхати до Румунії, бо в невдовзі наспіла вістка, що для Української Церкви є висвячені епископи Никанор і Ігор і які вже прибули до Києва. 12 травня 1942 р. в Андріївському Соборі в м. Києві, з благословення Адміністратора УАПЦ Церкви, Архиепископа Полікарпа та за згодою Митрополита Діонісія відбулася хіротонія о. Федота в єпископа Єлисаветградського. В листопаді того ж року єпископа Михаїла було відвідано до сану Архиепископом і призначено Миколаївським Обласним Архиепископом з місцем осідку в м. Миколаїві. Праця єпископа у час відновлення церковного життя на Україні була просто апостольська. Від адміністративного впорядкування, висвячення священиків до допомоги потребуючим і опіки над военно-полоненими — це була постійна турбота Владики Михаїла. В листопаді 1944 р. Владика Михаїл був примушений залишити свою паству і через Одесу, Галац, Відень був привезений до Варшави, де вже були зібрані всі єписко-

ни УАПЦеркви. Спеціяльним його життя між українськими поїздом всеї Єпископат УАПЦеркви з духовенством був ви. Владика Михаїл був обвиведений до Німеччини. Після капітуляції Німеччини у склад Священного Синоду почалася організація церкви та йому було доручено ва-

Христос Рождається!

о. НАСТОЯТЕЛЬ, УПРАВА ТА ВСІ ВІРНІ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ ЩИРО І ПО-БРАТНЬОМУ ВІТАЮТЬ З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ РОКОМ, БЛАЖЕННІШОГО ВЛАДИКУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ АРХИЄПИСКОПА МИХАЇЛА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ, ПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКУ БОРИСА, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ З ЇЇ ПРЕЗИДІЄЮ, о. ПРИНЦИПАЛА ТА ДИРЕКЦІЮ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ, ВСЕЧЕСНЕ МОНАШЕСТВО ТА ДУХОВЕНСТВО НАШОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ДОСТОЙНИХ ЧЛЕНІВ, ЖЕРТВОДАВЦІВ ТА ПРИХИЛЬНИКІВ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ ТА ВСІХ ВІРНИХ НАШОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ І БАЖАЮТЬ ВСІМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ, БАГАТО ДУХОВНОЇ РАДОСТИ ТА ЩАСЛИВОГО 1966-ГО НОВОГО РОКУ.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

ПОРЯДОК РІЗДВЯНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ

6-го січня — Четвер-Навечір'я Різдва Христового. Свят Вечір.
Літургія Св. Василя Великого з Вечірнею — год. 9 ранку.
Радійна радіопередача по радію CKSB на хвилях 1050 — год. 10.30—11 вечер. Співає Соборний Хор під дир. Я. Кантія та Англійський Хор під управою п-ні О. Мельник. Коментатором буде п-н Іосиф Палюк. Різдвяне привітання скаже Настоятель Собору — о. Іван Стус.
7-го січня — П'ятниця — Різдво Господа нашого Ісуса Христа.
Велике Повечір'я з Літією — год. 6.30 ранку.
Утреня — год. 7.30 ранку.
Св. Літургія з колядами — год. 8.30 ранку.
8-го січня — Субота — Другий день Різдва Христового. Собор Пресвятої Богородиці.
Утреня — год. 9 ранку.
Св. Літургія — год. 10.00 ранку.
9-го січня — Неділя по Різдві. Св. Первомученика Стефана.
Утреня — год. 9 ранку.
Св. Літургія — год. 10.00 ранку.
Телевізійна Різдвяна Програма з Собору Св. Покрови буде перелана в цю саму неділю 9-го січня, о год. 12.30 по пол. з телевізійної станції „ченел 7". В цій програмі візьмуть участь: Соборний Хор під дир. Я. Кантія і Дитячий Хор під управою п-ні О. Мельник. Коментатором буде п. В. Палюк, а різдвяне привітання скаже Настоятель Собору — о. І. Стус.
3-го січня — Четвер — Всенощна з благословенням Хлібів. год. 7 вечір.
4-го січня — П'ятниця — Найменування Господнє. Свято Василія Великого. Церковний Новий Рік.
Літургія Св. Василія Великого і Новорічний Молебень — год. 10 ранку.
5-го січня — Субота — Всенічна — год. 5 ранку.
6-го січня — Неділя перед Богоявленням.
Хустрій Високопреосвященного Владики Митрополита Іларіона в Соборі — год. 9.15 ранку. Св. Літургія Архиєрейським Чином — год. 9.45 ранку. На Св. Літургії буде передана по радіо з станції СКУ на хвилях 580, під год. 11-ої ранку до год. 12-ої полудня. Св. Літургію відслужить Владика Митрополит Іларіон в співслужінні Настоятеля Собору — о. І. Стуса та місцевого Духовенства. Співає Соборний Хор під дир. Я. Кантія.
7-го січня — Вівторок — Навечір'я Богоявлення. Щедрий Вечір. (Піст)
Літургія Св. Василія Великого з Вечірнею — год. 9 ранку. Після Літургії — Чин Великого Освячення Води. ПОРДАНСЬКА СПІЛЬНА СЯТЬ ВЕЧЕРЯ („ГОЛОДНА КУТЯ") — год. 7 вечір. На цю Святу Вечерю що відбудеться в цей Щедрий Вечір в Соборній залі парохій та яке буде приготовлена членами Соборньої Сестрицтва при співучасті Жін. Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі, цирокосердечно запрошуємо всіх наших соборян та гостей. Під час Вечері буде коротка програма колядок-які виконає Дитяча Оркестра та наш Соборний Хор. Буде також коротке слово про наші різдвяні звичаї.
19-го січня — Середа — Богоявлення Господнє, Водохрещі або Йордан.
Велике Повечір'я з Літією — год. 6.30 ранку.
Утреня — год. 7.30 ранку.
Св. Літургія — год. 8.30 ранку.
Після Літургії — Чин Великого Йорданського Освячення Води.
20-го січня — Четвер — Собор Св. Івана Хрестителя.
Утреня — год. 9 ранку.
Св. Літургія — год. 10 ранку.
о. Настоятель і Управа Собору Св. Покрови запрошують всіх соборян і всіх православних вірних на всі згадані вище Різдвяні Богослужіння.

Управа й Настоятель Собору.

пікуватися православними українцями, що перебували на терені Баварії. Місцем осідку стало м. Мюнхен. Тут було організоване зразкове церковне життя. Владика Михаїл їздить по таборах, підбадьорює людей, організовує навчання релігії дітей. Організовується при його живій участі Богословський Академія в Мюнхені і перший її ректор — нині Архиєпископ Михаїл. В осені 1948 р. на рішення Собору Єпископів Архиєпископ Михаїл виїжджає до Бельгії організовувати і розбудовувати там релігійне життя. За декілька місяців було організовано 13 осередків з капличками. Не мало і тут потрудився Владика Михаїл. Турбота кожного вірного на чужині для нього були близькі і так зрозумілі.

В 1950 р. Консисторія УГП. Церкви в Канаді запрошує Архиєпископа Михаїла на становище Правлячого Єпископа. На Соборі в 1951 р. Блаженніший Митрополит Іларіон погоджався очолити УГ-ПЦеркву в Канаді, а Владика Михаїл стає Архиєпископом Східньої Єпархії УГП.Церкви в Канаді. Знову і тут Владика Михаїл приклав багато своєї Архипастирської праці. Від шорічно об'їздить всі парафії своєї єпархії. Немає нічого такого, чим би не цікавився Владика Михаїл, для чого б він не мав часу і не зверну своєї пильної уваги. Кожний, хто звертається до Владики, знаходить пораду і потіху. За цих 14 років в Східній Канаді збудовано 18 нових храмів і між якими своєю архітектурою і коштовністю красується собор Св. Софії в Монреалі, Св. Володимира в Гемілтоні, Св. Димитрія в Торонті та інші. Побудовано багато коштовних іконостасів. Піднято рівень навчання в Українських Школах при парафіях, а число членів парафій значно збільшилось.

Крім широкої, пастирської праці Владика Архиєпископ Михаїл звертає увагу і на видавничу діяльність, письменницьку і композиторську творчість. Перу Владики Михаїла з головніших праць належать „Поширений Катехизис Православної Церкви" виданого ще в м. Мюнхені, „Поховання трудних місць з Євангелії Св. Івана" трилогія „Святова Епопея" та інші. Владика також упорядкував і видав Часослов разом з Псалтирем.

Господь обдарував Архиєпископа Михаїла і музикальним талантом. І він написав багато духовних композицій: Утреня, Вечірня, Св. Літургії, ораторію на слова Т. Шевченка „Муза та прощання друзів", канон на День Св. Трійці і Преображення Господнього та інше. Багато з церковних хорів у своєму репертуарі вже мають розучені композиції Владики Михаїла.

НА МНОГІ ТА ТВОРЧІ ЛІТА ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИЙ ВЛАДИКО!

(На основі „Спогадів" Архиепископа Михаїла подав о. Т. Мінейко)

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей

По $100.00: Українська Греко-Православна Парафія, Етелберт, Ман.

По $46.74: Збірка під час похорону бл. п. Добродійки Софії Майбіди з дому Юшинині, вповідана 7 листопада 1965.

По $25.00: З похорону бл. п. Анни Гаврищ, Саскатун.

По $5.00: Іван Мартин, Содбрі, Онт., в пам'ять своїх родичів, які вповідомся в Україні в 1963 році.

Збірка Союзу Українок Канади Відділ Лесі Українки, Венкувер, Б. К.

По $22.00: Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, Венкувер, Б. К.

По $5.00: Пані Анна Вендрис, Юба Сіті, Каліфорнія, в пам'ять покійного брата Онуфрія Клокевича; пані П. Клокевич, п. Ф. Богдан, пані Д. Масюх.

По $1.00: Пані Н. Фігуш, пані К. Кирстюк, пані О. Сироїз, пані Д. Кук.

Пожертви замість квітів на могилу Ратвел, Ман.

Для 30-го жовтня п. р., в Ратвел, Ман., вповістся в Бозі Франко Лойд, зять відомих Олексія й Катерини Боднарчуків з тої ж місцевості. Вдова по Покійнім, Елизавета Лойд, просила, щоб замість квітів зробити збірку на якусь добру ціль, отже слідуючі зложили свої пожертви на Колегію Св. Андрея:

По $20.00: Пані Елисавета Лойд, вдова.

По $15.00: Пані Варі Барбер, сестра покійного.

По $10.00: Олеиса і Катерина Боднарчуки, родині покійного; Володимир і Олеся Колодзінські.

По $3.00: Дмитро і Марія Подольські, Стефан і Гафія Олійники, Іван Боднарчук.

Жертводавцям щира подяка, а Покійному вічная пам'ять!

З Поминального обіду на Колегію Брендон, Ман.

В суботу 13-го листопада п. р. відбувся поминальне Богослужения, яке пані Дора Будзінська напімала за покійного свого мужа і інших членів родини та яке відслужив о. с. Столярчук. Після того пані Будзінська запросила всіх прихожан у церкві на поминальний обід. По обіді один з родини, п. Д. Коваль, попросив гостей, щоб у пам'ять покійних зложили добрі скромні пожертви на Колегію Св. Андрея. Жертвували слідуючі:

По $5.00: Василь Карашовський.

По $2.00: Д. Коваль з дружиною, Іван і Марія Ганузі, п-во Ілюки (з Овк Лейк), пані Дора Будзінська.

По $1.00: пані М. Макух, Онуфрій Миколайів, М. Прокопчук, пані Годжер, В. Будзінський, І. Кисорак.

Збірка з нагоди З'їзду Колегії в 1965 році.

(Отримано поштою)

(Продовження)

По $100.00: Йосиф Дзьобко, Вірден, Ман; Йосиф Семеняів, Ошава, Онт.

По $50.00: Николай Катерина Свилюки, Торонто; інспектор Іван П. Горчинський, Кемсек, Саск; Високопреосв. Архиеп. Михаїл, Торонто; пані С. Козаковська, Лідер, Саск; Стефан Кирстюк, Венкувер, Б. К; Союз Українок Канади Відділ „Доньки України", Робліи, Ман.

По $40.00: Судія І. Р. Соломон, на покриття коштів З'їзду; Іван Пакош, Кенора, Онт; Семен і Анна Пахничуки, Лідер, Саск.

По $25.00: Д. Будзина, Вест Фт. Вілліям, Онт; Іван Залявський, Деревеит, Алта; Вирел. о. Прот. М. Фик, Калгарі, Алта; Юрій Семчук, Виндзор, Онт; Стефан і Марта Стенко, Вадена, Саск; Прокоп Загарій, Прісвіл, Саск; Стефан Сенайко, Виндзор, Онт; Григорій Яремій, Мелфорт, Саск; Е. Угринюк (Чарлс Драге), Вінніпег; Григорій і Олена Шевчуки, Вишарт, Саск; Е. Скегар з дружиною, Вінніпег; Ф. Гала, Кенора, Онт; Жіноче Тов. ім. Святої Ольги, Вернон, Б. К; Никола Лобан, Кенора, Саск.

По $20.00: В. Пілаужний з дружиною, Едмонтон, Алта; Николи Гуцуляк, Рокетон, Ман, Володимир Гудима з дружиною, Гренд Сентр, Алта; С. Сенивський, Венкувер, Б. К.

По $15.00: Іосиф Войтюк, Вінтків, Саск; В. Баюк, Нью Вестмінстер, Б. К.

По $10.00: Вирел. о. Прот. М. Кригюк, Мелфорт Саск; Михайло Іваи, Виндзор, Онт; Прот. о. І. Пінець, Відейн, Саск; пані Ольга Моррей, Торонто, Онт; Михайло Коваль, Калгарі, Алта; Н. П. Мельник, Едмонтон, Алта; Д. Котик; фт. Френсис, Онт; Вирел. о. Прот. К. Квасницький, Лашін, Кве; Василь Тополянський, Вінніпег; Н. Мендрик, Едмонтон, Алта; Сергій Кайдук, Торонто; Іван Шульга, Лондон, Онт; Всеч. о. Андрій Бек, Карнегі, Пенна., ЗДА; пані Ізабела Е. Бойко, Едмонтон; Стефан Мригліод, Калмар, Алта; І. Трембач, Кенора, Онт; пані Катерина Гук, Вільна, Алта; Павло і Марія Шкайковські, Венкувер; Вирел. о. Прот. П. Заварииюк, Ошава, Онт; Михайло Колісник, Реивер, Ман; Пилип Кошай, Монтреал; Іван Герич, Монтреал; Федір Ткач, Вестлок, Алта; Петро Репка, Едмонтон.

По $6.00: Максим Бойчук, Дітройт, Мшц., ЗДА.

По $5.00: Лука Гавалко, Смокі Лейк, Алта; пані Марія Бойківська, Вінніпег; Дмитро Пилечуйк, Винавор, Онт; Антін Гринцина, Торонто; пані Валентина Ермоленко, Міннеаполис, Мінн., ЗДА; пані Неонілаа Ларина, Міннеаполис, Мінн., ЗДА; С. Редкевич, Монтреал; пані Малапна Бурмінк, Порт Кредит, Онт; Дмитро Харик, Саскія, Онт; І. Колодюк, Торонто; Микола Мослик, Монтреаль; пані Ольга Арсенич, Вінніпег; І. Чиж, Кенора, Онт; пані Марія Медведюк, Вінніпег; Микола Гарас, Торонто; Данько Калавський, Редвотер, Алта; Йосиф Костецький, Вінніпег; Петро Пастух, Сиамар, Каліфорнія, ЗДА. Пані Наталія Чипезюк, Вернон, Б. К.

По $4.50: п-на Анна Рихлівська, Вінніпег, Ман.

По $4.00: Василь Бачинський, Егремонт, Алта.

По $3.00: Никола Мелех, Стегер, Ілл., ЗДА.

По $2.00: А. Северин, Лондон, Онт.

По $1.00: Н. Палій, Монтреал, Кве; В. Пакулик, Кенора, Онт.

Збірка під час З'їзду, в неділю 14 листопада 1965, в залі Катедри Пресв. Трійці, Вінніпег.

По $1,225.00: Із зайшання бл. п. Назарка Водларчука на студентську стипендію.

По $500.00: Суддя Іван Р. Соломон, Вінніпег.

По $300.00: Олександер Назаревич, Вінніпег.

По $200.00: Семен і Анна Соломон, Вінніпег; Меріон Готел. Ст. Боніфас, Ман. (управитель п. Г. Марко).

По $100.00: Георгій Н. Підлубний, Вінніпег; Союз Українок Канади Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Преся. Трійці, Вінніпег; проф. А. В. Михайленко, Саскатун, Саск; д-р В. І. Черевик, Вінніпег; Вирел. о. С. П. Сичичк, Едмонтон, Алта; д-р Павло Закус, Вінніпег; Петро Слоньовський, Вінніпег; Матей С. Сарачук, Вінніпег; Українська Греко-Православна Громада Св. Юрія, Давфин, Ман; Провінціальна Екзекутива Товариства Українців Самостійників на Манітобу, Вінніпег; Іван Ю. Карасевич, Вінніпег.

По $50.00: Василь І. Сірчук, Вінніпег; В. І. Перепелюк, Фінч Фолз, Мин; пані Марія Сичичк, Вінніпег; Гнат і Анна Коливюк, Вінніпег; Василь Бурдинк, Вінніпег; І. Н. Мандзюк, Оквбори, Ман., В. Шепчук, Прері Гров, Ман; Т. Холод, Сторджис, Саск; Петро і Зеновія Крепкевичі, Вінніпег.

По $25.00: Іван і Марія Трачі, Вінніпег; Петро Ковтун, Вінніпег; п-на Теодора Гавришшин, Вінніпег; І. А. Юрків, Вінніпег; Блаженніший Митрополит Іларіон, Вінніпег; Ф. Тесарський, Вінніпег; Мир. Кревенський з дружиною, Вінніпег; І. Г. Сирчик, Вінніпег; С. Е. Радомський, Вінніпег; Михайло Бабій, Вінніпег; С. Сінжук, Вінніпег; Мануїл Ткачук, Вінніпег; Кирило Левицький, Вінніпег; Гриць Соломон, Вінніпег; Я. О. Масюх, Вінніпег; Всеч. о. Мирон Кашо, Вінніпег; Т. Монастирський, Вінніпег; Михайло Ласько, Вінніпег; Іван Ганущак, Вінніпег.

По $20.00: Преосвящ. Єпископ Борис, Вінніпег; Дмитро Остапович, Вінніпег; Евген Юзвишин, Вінніпег; пані Л. І. Базюк, Едмонтон, Алта; Василь Соломон з дружиною, Дугал, Ман; П. Турко, Г. Гейзел Ридж, Ман.

По $15.00: Йосиф і Марія Бучковські, Вінніпег; Михайло і Ольга Завісінки, Вінніпег.

По $12.00: І. Вахник, Вінніпег.

По $10.00: Павло Павлюкевич з дружиною, Вінніпег; п-на Донна Юрків, Вінніпег; Мих. Ревуцький, Вінніпег; Микола і Марія Совсуни, Вінніпег; Юрій Олеський, Вінніпег; п-на Марія Марко, Вінніпег; Всеч. о. В. Слюзар, Вінніпег; Дмитро Угринюк, Вінніпег.

По $5.00: Георгій Марків, Вінніпег; С. І. Радомський, Вінніпег; М. Д. Котелко, Ворден, Ман; А. Нетепчук, Вінніпег; Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської, Сонідвн, Ман; Г. Котелко, Ворден, Ман.

По $1.00: Пані Антонович.

(далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba.
Winnipeg 19, Man

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

Одним повідомляємо українське громадянство міста Бозежур й околиць, що дотогрічне Різдвяне Богослужіння в Українській Православній Церкві Св. Володимира в Бозежур відбудеться у Святвечір 6 січня 1966 р. о годині 11-ій ночі.

Богослужіння відспіває церковний хор з Тимдал, під проводом Э. Мороза.

Просимо всіх громадян нашої околиці взяти участь у цьому Різдвяному Богослужінні.

Управа Громади Св. Володимира в Бозежур.

РІЗДВЯНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ПО РАДІО

З Благословенства Його Блаженства, Блаженішого ІЛАРІОНА, Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, в РІЗДВЯНУ НІЧ з 6-го на 7-го січня 1966 року, о годині 12-ій ночі, буде передавання Різдвяне Богослужіння з Української Православної Церкви в Принс Альберт, Саск., через РАДІОСТАЦІЮ СКВІ на хвилях 900.

Богослужіння відправляємне Пастирем Громади Священик Петро Бубляк з участю церковного Хору під керівництвом пана Петра Кіндрачука.

Просимо вислухати Різдвяне Богослужіння, та вишлять свій щедрий дар на покриття коштів, які зв'язані з радіо-передачею.

Пожертви посилайте на адресу:
UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH
305—6 St. E.
Prince Albert, Sask.

За Вашу щиру пожертву наперед щиро дякуємо.

ЗА УПРАВУ ГРОМАДИ:
Сенкь: П. Бубляк — Пароx.
Т. Паскарук — Голова.
В. Сопотик — Секретар.

Порядки Богослужень: ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ

2. Неділя — Транскона
6. Четвер — **СВЯТ-ВЕЧІР** — Кеворін о год. 11-ій ночі. Бочежур о год. 11-ій ночі. Транскона о годині 12-ій ночі
7. П'ятниця — РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гонор, Поплярфілд.
8. Субота — Собор Пресв. Богородиці — Тимдал, Дафрост
9. Неділя — Св. Стефана — Празднування Говы (Храм), Поплар Парк Кенора
14. П'ятниця — Новий Рік — Трапсконо о годині 8-ій вечора
16. Неділя — Транскона, Селкірк
30. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093
(увечорі) JU 9-6610

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ

2. Неділя — Айтуна
7. Пятниця. РІЗДВО ІС. ХР. — Гудів
8. Субота 2-ій день Різдва — Айтуна
9. Неділя — Мелвіл
14. Пятниця. Новий Рік — Габард
16. Неділя — Гудів
18. Вівторок. Навечерія Йордану 2 год. по пол. свячення води — Гудів
19. Середа. Йордан — Айтуна
23. Неділя — Мелвіл
30. Неділя — Гудів

Address: Box 143 Ituna, Sask.
Tel. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
СІЧЕНЬ

2. Неділя Св. Отців — Йорктон
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Йорктон. Початок Різдвяної Відправи о годині 10-ій вечером на Свят Вечір
8. Субота. Собор Пресв. Богородиці — Горлиц
9. Неділя. Св. Первомуч. Стефана — Йорктон
14. Пятниця. Новий Рік — Райн
16. Неділя перед Йорданом — Йорктон
18. Вівторок. Навечір'я Богоявлення — Йорктон. Велике Водосвяття
19. Середа: Богоявлення — Йордан. Початок Йорданської Відправи о годині 10-ій вечером на Щедрий Вечір. По відправі Велике Йорданське Водосвяття
23. Неділя по Йордані — Йорктон
30. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ

2. Неділя — Кемсек
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Донеал
8. Субота. С. П. Богор. — Стерновей
9. Неділя. Св. Стефана — Мазепа
14. Пятниця. Новий Рік — Кемсек
16. Неділя — Кемсек
18. Вівторок. Свяч. води 10 год. р. — Кемсек
19. Середа. Богоявлення — Кемсек
20. Четвер. Ів. Хр. — Мазепа
23. Неділя — Брокетон
30. Неділя — Кемсек.

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2647

о. С. ГРЕБЕНЮКА

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ

2. Неділя — Рема
6. Четвер — Вадена (Свят Вечір 8:30 веч.)
7. П'ятниця — Вадена (РІЗДВО 8-ма год. р.)
8. Субота — Ватсон (2-й день Різдва 9-а год. р.)
9. Неділя Келвінгтон (3-й день Різдва 10-а год. р.)
14. П'ятниця — Вимир (Св. Вас. Вел.
16. Неділя — Фастов 10-а год. р.
18. Вівторок — Водна (Нав. Богоявлення 8-а год. веч. — Освячення Води)
19. Середа — Рема (Йордан 9-а год. рано — Освячення Води)
20. Четвер — Вимир (Соб. Св. Ів. Хр. — Освячення Води 9 год. р.)
23. Неділя — Клер 10-а год. р.
30. Неділя — Ватсон

УВАГА: Почавши від Йордану, по Богослужениях відвідування Вірних з Св. Йорданською Водою.

Box, 488 — Tel. 338-3143. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
СІЧЕНЬ

2. Неділя — Вишлінсон
6. Свячий Вечір, в 12 год. в ночі, Різдвяна Служба — Ендру
7. РІЗДВО 9-та год. рано — Вишлінсон
8. Собор Богород. — Лужани
9. Неділя. Стефана Мученика — Ендру
14. Новий Рік. — Борівці
16. Неділя — Гемлин
18. Йордан. Водохреща, 7 год. рано — Ендру
19. Йордан. 9 год. рано. Служба і Водохреща — Вишлінсон
23. Неділя — Завале
30. Неділя — Лужани

Address: Wilmington, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
СІЧЕНЬ

2. Неділя — Норкей
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Гисс
8. Субота 2-ій день Різдва — Сван Плейн
9. Неділя — Стінен
14. Пятниця. Новий Рік — Денбері
16. Неділя — Мейбридж

19. Середа, Йордан — Ендевор
20. Четвер. Св. Ів. Хрестиель —
23. Неділя — Арран
30. Неділя — Стороджис
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Геффорд
6. Четвер. Навечерие Різдва о год. 10.00 вечером — Геффорд
7. Пятниця, РІЗДВО — Редфіл
8. Субота. Богородиці — Відини
9. Неділя. Стефана муч. — Кридор
14. Пятниця, Новий Рік — Геффорд
16. Неділя. (Освячення води) — Редфіл
18. Вівторок, Навечірня Йордану осв. води о год. 10 р. — Геффорд
19. Середа, Йордан, осв. води — Бінкер
23. Неділя. Осв. Води — Кридор
30. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Кеблеед
7. Пятниця. РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа 9-та рано — Ту Гілс
8. Субота Собор Пресв. Богородиці — Шіпмнді
9. Неділя. Степана-Первомуч. — Ісмас
14. Пятниця. Новий Рік — в Парафії (Округи) Мирним після домовлення
16. Неділя перед Йордяном — Шіпмнді
18. Вівторок. Щедрий Вечір. о год. 7.30 вечора Велике осв. Води — Ту Гілс
19. Середа Йордан-Богоявлення. Освячення Води — Кеблеед
20. Четвер Собор Івана Хрест. — в Округі Мирним після домовлення
23. Неділя по Йордані — Ту Гілс
30. Неділя — Ісмас
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Гіршенд
6. Четвер. Св. Вечір — Етелберт
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Пайн Ривер
8. Субота — Різдво Хр. (2-ій день) — Етелберт
9. Неділя — Зелена
14. Пятниця. Новий Рік — Венло
16. Неділя — Етелберт
19. Середа. Йордан — Дорбен
20. Четвер. (Соб. Ів. Хрест.) — Пайн Ривер
23. Неділя — Ревнер
30. Неділя — Етелберт
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3254

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Гадсон Бей
7. Пятниця. РІЗДВО Господа Нашого Ісуса Христа — Брукесбі
8. Субота. Собор Пресв. Богородиці — Мелфорт
9. Неділя. Св. Первомуч. Степана — Гроналія
14. Пятниця. Новий Рік — Брукесбі
16. Неділя — Гроналія
18. Вівторок. Нав. Богояв. Йордановое Освячення Води: — Гроналія о год. 11-ій рано
Богояв. о год. 11-ій по полудні
19. Середа. Боговявлення. Йордан — Гадсон Крік
23. Неділя — Гадсон Бей
30. Неділя — Гадсон Крік
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Редвотер
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Раднеф
8. Собор Пресв. Богородиці — Торгнлд
9. Св. Первомуч. Степана — Федора
14. Новий Рік — Восетна
16. Неділя — Нюбрук
18. Велике Освячення води: Нюбрук — 10.30 рано
Торгнлд — 11.30 рано
Федора — 1-ша год. по пол.
Редвотер — 2.30 по пол.
Раднеф — 4 година
Восетна — 5 година
19. Боговявлення Господне — Егрімонт
23. Неділя — Торгнлд
30. Неділя — Редвотер
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Сенді Лейк
7. Пятниця. РІЗДВО — Оквібрн
8. Субота. 2-ій день Різдва — Сенді Лейк
9. Неділя. Св. Первомуч. Степана — Січ
16. Неділя — Росборн
23. Неділя — Менні
30. Неділя — Оквібрн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Баргед
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Вестлок
9. Неділя — Самудо
16. Неділя — Річмонд Парк
19. Йордан-Богоявлення — Вестлок
23. Неділя — Вайкнуд
30. Неділя — Сібаїн
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-5746

о. М. ОЛЕСІОКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Валей Ривер
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. Передача Різдвяної Служби Божої по радіо. Станція С.К.Д.М. Данфін, Ман., від год. 12-ої ночі до год. 1-ої і 45 хв. рано. Передача буде з храму св. Юрія — Данфін
8. Субота. Собор Пресвятої Богородиці — Косса
9. Неділя. Степана Первомуч. — Гілберт Плейнс
14. Пятниця. Новий Рік. Василія Великого — Сифтон
16. Неділя. Передача Служби Божої по радіо Станція С.К.Д.М. Данфін, Ман., від год. 11-ої рано до год. 12-ої 15 хв. — Данфін
18. Вівторок. Щедрий Вечір. Вечірня Відправа і Йорданське освячення води о год. 7.30 вечора — Данфін
19. Середа. Йордан. Богоявлення. Йорданське Освячення води — Данфін Ривер
20. Четвер. Собор Івана Хрестиеля. Йорданське Освячення води — Рорктон
23. Неділя — Вінніпегосіс
30. Неділя — Амвіл
Вечірня Служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Данфіні.
УВАГА! Просимо всіх вірних нашої Церкви і симпатиків слухати Різдвяну Службу Божу по радіо, що буде від год. 12-ої ночі до год. 1-ої 45 хв. рано на Різдво Христове з храму св. Юрія — Данфін.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Інспінгер (м.)
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Тіздор (м.)
8. ССобота. Собор Пр. Богородиці — Тіздор (за рікою)
9. Неділя — Мамоунець
14. Пятниця. Св. Василія (Новий Рік) — Честбурк
16. Неділя — Тіздор (м.)
18. Вівторок. Щедрий Вечір (Свячена Вода) о год. 4 по пол — Тіздор (м.)
19. Середа. Йордан (Свяч. Вода) — Інспінгер (гайвай)
23. Неділя — Поломкн
30. Неділя — Дьора (в Тіздор (м.)
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Вернон
7. Пятниця. РІЗДВО — Вернон — 12-та год. п.
9. Неділя — Кенлонс
8. Субота — Келовна
14. Пятниця — Вернон
16. Неділя — Вернон
19. Середа — Вернон
20. Неділя Келовна
23. Неділя — Вернон
Address: 2502-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Гленбрн
6. Свят Вечір 8 год. веч. — Ст. Пал
7. РІЗДВО — Бамбнет
8. Субота С. П. Бог. — Сенді Репнд
9. Неділя. Стефана — Ем Пойнт
16. Неділя — Ст. Пал
19. Йордан — Терпан
20. Собор Ів. Хр. — Биг Медов
23. Неділя — Бамбнет
30. Неділя — Сенді Репнд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Лек Ла Біш
6. Четвер. Св. Вечір, Велике Повечір'я — 10.00 год. вечір — Лек Ла Біш
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сарсйя
8. Субота. Собор Пресв. Богородиці — Крейгенд
9. Неділя. Первомуч. Степана — Атабаска
14. Пятниця. Новий Рік — Св. Василія — Грасленд
16. Неділя — Сарсйя
18. Вівторок. Щед. Вечір. Велике Повечір'я — 9.00 год. веч. — Норад
19. Середа. Боговявлення Свячена Вода — Боїв
23. Неділя — Норад
30. Неділя — Боїв
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Рбоозин
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Ленард
8. Субота. Собор Пресв. Д. М. — Петлюра
9. Неділя. Св. Архнз. Степана — Роблин
14. Пятниця. Новий Рік — Мекнат
16. Неділя — Шортдейл
18. Вівторок. Щедрий Вечір. Свячена вода в 11 год. рано — Роблин
19. Середа. Боговявлення Господне — Грендако
20. Четвер. Собор Йоана Хр. — Топорівці
23. Неділя — Мерідейл
30. Неділя — Ніка Велей
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Смпте
6. Четвер. Свят-Вечір в 10 год. веч. — Вакаа
7. Пятниця РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Кадворт
8. Субота. 2-ій день Різдва — Ст. Джуліен
9. Неділя. Степана — Тарнполь
14. Пятниця Новий Рік — Лепін
16. Неділя — Альвена
18. Вівторок. Нав. Боговявлення, Велике Освяч. Вони 10 год. ранку — Вакаа
19. Середа. Боговявлення. Йордан. Після Служби Велике Освячення Води — Ст. Джуліен
20. Четвер. Ів. Хрест. Після Служби Велике Освячення Води — Смпте
23. Неділя — Кадворт
30. Неділя — Вакаа
Address: Box 4 Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕЮКА
СІЧЕНЬ
6. Неділя — Толстой
7. Пятниця. РІЗДВО 8 год. — Гарденton; 10 год. — Толстой
8. Субота. 2-ій день Різдва — Роза
9. Неділя. Стефана — Сарго
14. Пятниця. Новий Рік 8 год. — Толстой; 10 год. — Гарденton
16. Неділя — Роза
19. Середа. Йордан 8 год. — Гарденton; 10 год. — Толстой
23. Неділя — Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
2. Неділя — Белис
6. Четвер Святий Вечір: 10.30 вечором. Велике Повечір'я — Смоки Лейк
7. Пятниця РІЗДВО ХРИСТОВЕ 12.00 в ночі — Смоки Лейк
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ 10.00 ранку — Данмнг
8. Субота Собор Пр. Богородиці — Стрнй
9. Неділя по Різдві — Еланд
14. Пятниця Новий Рік — Воресайт
16. Неділя перед Йорданом — Смоки Лейк
18. Вівторок. Щедрий Вечір, свячення Води: 10.30 ранку — Смоки Лейк 12.30 по полудні — Спеден 1.30 по полудні — Вільна 3.00 по полудні — Давнінг
19. Середа. Боговявлення Господне — Смоки Лейк
23. Неділя — Вільна
30. Неділя — Спеден
Починаючи середою 19-го січня Днем Боговявлення Господнього, всіх Вірних Округи Смоки Лейк, відвідаю з Святою Водою. Відвідувати буду до кінця місяця січня, поки не відвідаю всіх членів Округа.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
СІЧЕНЬ
2. Неділя Святих Отців — Едмор
6. Четвер, Велике Повечір'я — Шіго (м.), Початок 10.00 вечора
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Шіго (м.), поч. 10.05 ранку
8. Субота, Собор Пресв. Богородиці — Фовм Лейк
9. Неділя, Св. Прмуч. Степана — Випярд
14. Пятниця, Новий Рів, Св. Василія — Шіго.
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа — Боговявлення Господнє — Шіго. Освячення Води
23. Неділя — Випярд
30. Неділя — Шіго
Address: Bhehe, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Шіпмен
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Нпповін
8. Субота. Собор Пресв. Богородиці — Калет
9. Неділя — Св. Первомуч. Степана — Вірдейл
14. Пятниця. Новий Рік — Вірдейл
16. Неділя — Сембург
19. Середа. Боговявлення — Йордан Нпповін
23. Неділя — Калет
30. Неділя — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
2. Неділя Св. Отців — Мирнам
7. РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа — Лойдмінстер (12 год. опівночі)
7. РІЗДВО Г. Н. Ісуса Христа — Мирнам (9 год. рано)
8. Субота (Собор Пресв. Богородиці) — Слава пів.
9. Неділя — Мусілора
14. Пятниця (Новий Рік) — Лужани-Топорівці
16. Неділя — Слава пів.
19. Середа. (Боговявлення) — Мирнам (9 год. рано)
23. Неділя — Бросов
30. Неділя — Морнемб
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Торсбі
6. Четвер. Святий Вечір. 10.30 веч. Велике Повечір'я — Калмар
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. 12.00 ночі — Калмар
7. Пятниця. РІЗДВО ХРИСТОВЕ. 10.30 — Кемровз
8. Субота. Собор Пресв. Богородиці — Пено
9. Неділя. Степана Первомуч. — Кагани
14. Пятниця. Новий Рік — Брудерхайм
16. Неділя — Оноєй
19. Середа. Йордан-Богоявлення — Калмар
23. Неділя — Брудерхайм
30. Неділя — Торсбі
Address: 9536—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
СІЧЕНЬ
2. Неділя — Вайта
7. РІЗДВО ХРИСТОВЕ — Сан, п
8. Другий день Р. Хр. — Вайта
9. Неділя — Пембіна
14. Новий Рік — Сірко
16. Неділя — Сеньків
18. Навечір'я Богоявлення — Пембіна
19. Богоявлення (Йордан) — Вайта
23. Неділя — Сірко
30. Неділя — Сандав
Address: Vita, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1966. ЧИСЛО (2046) 2

ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС І І ПАПА

СКАСУВАЛИ ВЗАЄМНЕ ВИКЛЯТТЯ МІЖ КОНСТЯНТИНОПОЛЬСЬКОЮ І РИМСЬКОЮ ЦЕРКВАМИ З 1054 Р.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА, ОДНАК, НЕ СКАСУВАЛА ВИКЛЯТТЯ В ПРИНЦИПІ, НАЛОЖЕНОГО НА ВСІХ НЕ-КАТОЛИКІВ.

„Додаток до Конституції" Католицької Церкви, яким Католицька Церква викинає кожного, хто не визнає папи за „Наслідника Ап. Петра" і „Намісника Христа", не скасований.

Папа Павло VI, проголошуючи (промульгуючи) 7 грудня 1965 р. чотири останні постанови останньої (четвертої) сесії II Ватиканського Собору, повідомив цей Собор, що він зняв ту анафему (викляття), яке Католицька Церква наложила на Православну Церкву 1054 р., і що патріярх Вселенський Константинопольський Атенагорас I в той самий день зняв те викляття, яке Константинопольський Патріярх тоді ж таки, 1054 р., наложив був на Римську Церкву.

Хоч скасування викляття, звичайно, вчершив папа, отже воно не є жодним актом II Ватиканського Собору, але цю подію загально пов'язують з загальними напрямними II Ватиканського Собору.

І так, наприклад, „Ассошіейтед Прес" у своєму повідомленні з Ватикану 7 грудня 1965 р., у зв'язку з кінцевими двіми четвертої сесії II В. Собору, подає, між іншим, і таку коротку інформацію:

„Ця сесія Собору була історичною в ще одному відношенні. Папа Павло тут, а патріярх Атенагорас в Константинополі одночасно проголосили декларацію, якою скасували ту ексскомуніку, яка довела до розколу між Римською і Православними Церквами девять століть тому".

Католицьке прокляття в принципі не скасоване

Традиційну тенденцію Римської Церкви визнавати папу за „непомильного у справах віри й моралі" Перший Ватиканський Собор проголосив як догмат. Цей догмат було проголошено на основі традиційних претенсій Риму вважати кожного папу за „Намісника Ап. Петра" і „Намісника Христа" на землі.

У зв'язку з цим статусом папи, наданим йому Католицькою Церквою, ця Церква видала спеціяльний документ, яким викинається кожного, хто не визнає папу за „Наслідника Петра" й „Наслідника Христа", і це є викляття в принципі наложене на кожного не-католика; воно проголошене в „Додатку до Конституції" Католицької Церкви. Цей „Додаток" не скасований II Ватиканським Собором, отже згадане прокляття в

(Закінчення на стор. 2)

Кремль в обороні жидів

З НАГОДИ „УНЕВИННЕННЯ" ЖИДІВ II В. СОБОРОМ

ТАСС голосить, що католицькі провідники сприяли гітлерівцям у вимордуванні шість мільйонів жидів.

ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу — центральна інформативна агенція влади СССР) 8 грудня 1965 р. затакувала Католицьку Церкву, обвинувативши католицьких провідників у сприянні гітлерівцям у їх виниценні під час 2-ї світової війни шість мільйонів жидів.

„Ассошіейтед Прес" 8 грудня 1965 р. подає таку цитату з заяви ТАСС:

„Велике число документів, що їх недавно опубліковано в різних країнах, вказують фактичний зв'язок між католицькими провідниками й нацистами в фізичному знищенні шістьох мільйонів жидів".

Влада СССР стверджує, що документ про уневинення жидів К. Церква видала під натиском з-зовні

Коментуючи видану II Ватиканським Собором постанову про „уневинення" жидів у справі замучення Христа, ТАСС заявляє:

„Це „оправдання" жидів, після 20-х століть обвинувачування їх у відповідальності за смерть Христа є вислідом сильної прилюдної критики супроти католицької ієрархії з (папою) Піем XII у проводі за їхню акцію під час другої світової війни".

З.Р.В. — Жиди на Заході покинуб не зробили цього роду прилюдного обвинувачення провідників Католицької Церкви у співпраці з гітлерівцями у винищуванні жидів; отже тепер зроблено це з СССР. В СССР не треба ухвал Соборів про „уневинення" жидів, бо там від самого початку заіснування СССР переслідують за Євангелію, яку жиди вважають за головне джерело антисемітизму. Світовий Жидівський Конгрес (Сіонізм), президентом якого є д-р Нагум Гольдман, проголосив таку заяву про історію замучення Христа, подану в Євангелії, де сказано, що це жиди замучили Христа: „Саме те обвинувачення є найсильнішим і найбільш поширеним чинником у зародженні антисемітизму", подає місячник „Конгресс Бюлетин" (грудень, 1965, Монтреал) — орган Канадського Жидівського Конгресу. Цей же орган опублікував статтю Пінгаса Ляпіда (**Lapide**) п. з. „Богобивство чи братовбивство", в якій він погоджується з заявою Сіонізму проти евангельської історії про замучення Христа. Ляпід є заступником шефа Пресового Бюра при прем'єрові Ізраїля.

Влада СССР вдоволена, що II. В. Собор не осудив комунізму

КРЕМЛЬ ЗАЯВИВ, ЩО ПРОВІД КАТОЛИЦТВА УСТУПАЄ ПЕРЕД СОЦІЯЛІЗМОМ

ТАСС з іронією висловився про безсилих консерватистів, яким не вдалося спонукати II В. Собор до осудження комунізму.

Телеграфна Агенція Советського Союзу (ТАСС) 8 грудня 1965 р. прогодосила таку заяву з приводу того факту, що світовий католицький II Ватиканський Собор відмовився осудити комунізм:

„...Домагання 450 ієрархів з-поміж епископату, щоб „урочисто осудити комунізм", було відкинене великою більшістю цього собору.

„Провідники модерного католицизму безперечно зробили висновок з того факту, що за нашого часу щораз більше мільйонів людей збираються під прапор соціялізму".

Ця заява ТАСС була видана з нагоди закінчення II Ватиканського Собору. Цитати з неї, що наведені вище, подані за „Ассошіейтед Прес" за 8 грудня 1965 р.

В Африці чорний расизм

Ієн Смит, прем'єр Родезії, сказав, „білим немає місця" в тих країнах, де владу мають чорні.

Ієн Смит, прем'єр Родезії, сказав, що в негритянських державах в Африці панує крайній „чорний расизм", і що там „немає місця для білих".

Він сказав це на інтерв'ю, що передало СіБіСі в Канаді 2 січня.

Ієн Смит 11 листопада 1965 р. проголосив Родезію, бувшу британську колонію в Південній Африці, незалежною від Британії, бо боявся, що коли Британія сама проголосить незалежність Родезії, то чорне населення усуне білих з цієї країни. Уряд Родезії є в руках білої меншості — подібно як і в Південно-Африканській Унії.

Патріярх Московський за замирення у В'єтнамі

Патріярх Московський Олексій (Семанський) видав заклик до замирення у В'єтнамі. Його заклик передала Телеграфна Агенція Советського Союзу (ТАСС) 2 січня ц. р. Патріярх особливо апелював у цій справі до Об'єднаних Націй.

З.Р.В. — Звичайно, патріярх Олексій має на увазі таке „замирення", як і влада СССР, а саме: щоб американці вистуиили з Південного В'єтнаму, і щоб цією країною оволоділи комуністи.

Папа Павло VI також видав заклик до замирення у В'єтнамі.

Свящ. Филип Саліба

Христократія... не лише - демократія

(Частина тексту доповіді о. Ф. Саліби, виголошеної в Бостоні в імені духовенства на головному прийнятті з нагоди 20-ї конвенції Сирійсько-Антіохійського Патріярхату 1965 р.)

Багато-хто з нас, через невідрадне відокремлення від Священних Канонів, здається, думає, що Церква Христова поділена на дві кляси: духовенство і світські. Церква — це Тіло Христове, — вона не є й бути не може розділеною. У Тіла Христового є багато членів, і кожен член має виконати своє означене післанництво.

Св. Павло (І Кор. 12 розд.) сказав: „І є різниці обдарувань, але дух той самий. І є різниці управління, але Господь той самий. І є різноманітності дій, але це ж сам Бог чинить все в усьому. Бож поскільки тіло є одне, а має багато членів, і всі члени того одного тіла, являючись багатьма, є одним тілом, то таким є й Христос. Адже ж одним Духом всі ми охрестилися в одне Тіло".

Церква Христова не визнає двійних принципів у своєму управлінні. У Церкві не може бути двох кляс: одна в праці для духовного, а друга для світського. У житті Церкви все відносіться до Бога і воно глибоко коріниться в Бозі. Наші богословські підручники відкреслюють три головні чини в Церкві: єпископів, священників і дияконів. Через те якраз дехто з наших світських людей відчуває, що він є ніким іншим, а тільки глядачем на маргінесі Церкви. Отже настала пора, що б ми підкреслили й четвертий чин, і виклали це так: єпископи, священики, диякони й мирянє. Кожен той, хто охрестився в Церкві, є покликаний бути Святим — будь це священик чи світський. У Церкві немає подвійної моралі. У ній немає поділу на священне й опоганене. Усе в Тілі Христовому спрямоване до небес. Церква, тобто разом і духовні і світські, є відповідальною перед Богом.

ДЕХТО З НАС КАЖЕ, ЩО ЦЕРКВА Є ДЕМОКРАТИЧНОЮ, — ЦЕ НЕ ПРАВДА. ЦЕРКВА Є ХРИСТОКРАТИЧНОЮ. ЯКЩО ДЕМОКРАТІЯ УПРАВЛЯЄТЬСЯ НАРОДОМ, — ХРИСТОКРАТІЯ Є ПРАВЛІННЯМ ХРИСТОВИМ. О Д И Н ОКИМ ПРАВИТЕЛЕМ ЦЕРКВИ Є ІСУС ХРИСТОС.

Христос зійшов до світу зробити визов злу і спасти від нього світ. Якщо Церква є продовженням втілення в історію, то вона не може дозволити собі на те, що б бути м'якою, потаквливою і байдужою щодо проблем світу. Нині ж Церква існує як непомітна крапка на маргінесі історії. Отже, якщо місією Церкви є тільки сям-там призивати Духа Святого і благословляти на бенкетах, то тоді вона не є вірною Євангелії Ісуса Христа.

Матеріялізм двадцятого століття кидає на модерну Церкву свою машкарну тінь. Початкова Церква, чиста Церква по над усе підкреслювала буття в Христі. Натиск модерної Церкви покладений на посідання, замість — на буття. „Але яка ж буде користь людині, якщо вона здобуде ввесь світ, а душу свою погубить?"

Висновок такий, що. Церква Христова ніколи не здійснить своєї місії, якщо священство духовне і священство світське не повернуться на властиве місце.

„Ви рід вибраний, і священство царське, священний народ, люди особливі — ви повинні показати, як славити Його, що викликав вас із темряви у Своє чудодивне світло".

(Переклад з англомовного тексту з журн. „Да Вора" ч. 10, грудень, 1965. США).

Константинополь — Рим

Дискусія над „великою схізмою"

Православна й католицька дискусійні комісії почали свою діяльність

Константинопольський патріярх Атенагорас І і папа Павло VI створили комісії, які спільно дискутують над причинами й наслідками „великої схізми", тобто роз'єднання християн на „східніх" і „західніх" 1054 р.

Члени католицької комісії: префект ватиканської бібліотеки свящ. Альфонс Раес; ректор салезіянського Атенеум у Римі свящ. Альфонс Штіклер; президент Понтифікальної Комісії Історичних Наук монсеньйор М. Маккарроне; директор Центра „Істіна" Східніх Церковних Студій у Парижі свящ. Христофор Жан Дюмаи.

Члени православної комісії: Митрополит Мірський архиєп. Хризостомос; проф. Георгос Анастасіядіс; архидиякон Евангелос Галаніс.

Перша дискусія обидвох комісій відбулася в Константинополі під кінець 1965 р. Католицьку комісію очолював єпископ Йоган Віллебрандс — генеральний секретар ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдности Християнства. У католицькій комісії також був свящ. П'єр Дюпрей із Секретаріяту Сприяння Єдности Християнства.

Дискусія виявила, що взаємне викляття між Римом і Константинополем 1054 не мало на увазі остаточного розриву між ними, але воно дало такі наслідки, що Ліонський (1274) і Флорентійський (1438-43) Собори вже не могли засипати тієї прірви.

(„Бизентайн Кетолик Ворлд", грудень 5 1965. США).

Православне жіноцтво

У „Світській Місії Світових Справ"

Православні й протестантські церковні жіночі організації в США створили „Світську Місію Світових Справ"

Рік 1965-ий „Світської Місії Світових Справ", що складається з церковних організацій, пройшов під знаком місії в країнах Латинської Америки, а головно в Чілє й Гаїті. Головну увагу зосереджено на допомогу вбогим жінкам і дітям та професійного вишколу молоді.

В США на всій країні відбулися зустрічі жіноцтва для обговорення місії у світі.

Ця ж організація масово відзначила День Світової Спільноти 5-листопада 1965 р.

(„Да Інтерчирч Нюз, Жовт.-1965, США).

Створять православну парафію на Гавайських островах

Генерал-майор Роберт Б. Тейлор — шеф капеляній збройних летунських сил США, і архиєп. Яків — Американський екзарх Константинопольського Патріярхату, в жовтні 1965 р. повідомив, що військові православні капеляни на Гаваях не лише мають обов'язок обслуговувати вояків, але й старатися осунувати першу парафію з Гонолюлю (на Гавайських островах).

Першим православним військовим капеляном на Гаваї назначений о. (капітан) Василь Строєн, що почне виконувати там свої обов'язки від половини січня 1966 р. в Hickam Air Force Base, Oahu Island.

Скасували викляття...

(Закінчення з 1 стор.)

принципі залишається для Католицької Церкви супроти не-католиків і надалі православним та зобов'язливим.

Однобічне скасування викляття

Коли Кат. Церква пізніше проголосила викляття (у „Додатку до Конституції"), то попереднє викляття наложене Римом специфічно на Константинопольську Церкву 1054 р. автоматично стало анахронізмом, лише немов би зайвим додатком до пізнішого загального викляття Римом всіх не-католиків, отже скасування того викляття з 1054 р. нічого Римові не коштувало, коли надалі залишається в силі викляття в „Додатку до Конституції". Але своїм скасуванням викляття з 1054 р. Рим зискав багато, бо тим самим він спонукав Константинопольську Патріярхію зняти своє традиційне викляття з Римської Церкви, отже тепер є так, що для Константинопольської Церкви Католицька Церква вже не є виклятою, але Константинопольська Церква для Римської Церкви надалі є виклятою, бо ж і вона належить до тих, що не визнають папського головства над собою і догмату про непомильність папи, і тому вони є Римом викляті.

Чи інші помісні Православні Церкви знімуть з Риму виклять?

Коли Римська Церква 1054 р. виклята Константинопольську Церкву, а та друга у відповідь на це виклята Римську Церкву, то інші Православні Патріярхати підтримали викляття Риму Константинопольським Патріярхом, отже вони також викляли Рим. Разом з Константинопольським патріярхом викляли Римську Церкву і всі ті молодші Церкви, включно з Українською Православною Церквою, яка тоді підлягала Константинопольській Патріярхії, якій також підлягала й Церква Московська, яка постала пізніше.

Деякті з бувших закордонних митрополій Константинопольської Патріярхії, як: Московська, Грецька, Українська й ін., унезалежнилися від Константинополя, але викляття Риму з 1054 р. вони не скасували. Не скасували його і всі інші Православні Патріярхати. Чи підуть тепер усі вони, і також із свого боку знімуть з Риму православне викляття з 1054 р.? Не відомо. Можливо, що деякті з них будуть чекати, поки Католицька Церква скасує (а колись же це таки мусить статися) свое викляття всіх не-католиків, проголошене нею в „Додатку до Конституції" Католицької Церкви.

Совєтські „культобмінники" про свою ролю

Ширення комуністичної пропаганди й намагання розбити українську спільноту у вільному світі.

Совєтська газета „Радянська Україна" за 21 листопада 1965 р. у статті „У похід за рентабельність" інформує:

„...17 листопада провідні українські вчені, літератори, діячі культури, працівники промисловості та сільського господарства зібралися в Києві на республіканську конференцію Товариства, присвячену п'ятиріччю його діяльності.

У звітній доповіді голови правління Товариства письменник Юрій Смолич розповів про плідну роботу, яка ведеться по ознайомленню зарубіжних українців з досягненнями трудящих нашої республіки в політичному, економічному й культурному житті, в боротьбі за створення матеріально-технічної бази комунізму. Цьому сприяють зв'язки з закордонними прогресивними українськими організаціями, відвідування Радянської України численними зарубіжними делегаціями, поїздки на гастролі за кордон видатних мистецьких колективів і окремих виконавців УРСР...

Доповідач затаврував ганьбою злісну ворожу діяльність реакційного буржуазно-націоналістичного охвістя, яке вірою і правдою служить агресивним імперіялістичним колам.

Доповідач і ті, що виступили на конференції, докладно спинялись на перспективах дальшої роботи Товариства. Передусім, говорили вони, треба ще активніше боротися за мир, за співробітництво і дружбу між народами, пропагувати досягнення в економіці, науці й культурі трудящих Радянського Союзу і, зокрема, українського народу. Поряд з цим слід розвінчувати ворожі наклепи українських буржуазних націоналістів, послідовно викривати їх антинародну діяльність, сприяючи проти миру, демократії і соціалізму.

Величні успіхи Радянського Союзу та Української РСР в будівництві комунізму викликають все більше захоплення і симпатії всього прогресивного людства, сказала у своєму виступі голова президії Українського товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами К. А. Колосова. Міжнародний авторитет нашої Батьківщини неухильно зростає, її миролюбна зовнішня політика завойовує все більше прихильників. В значній мірі цьому сприяє безпосереднє знайомство зарубіжних друзів з нашою соціалістичною Батьківщиною, з культурою і мистецтвом Країни Рад. Все більше людей з-за кордону відвідує Україну. Ці поїздки залишають в їх пам'яті незабутнє враження. Одночасно ми повинні всіляко розширювати творчі поїздки українських співаків і танцюристів, письменників і художників за кордон, частіше обмінюватися культурними делегаціями й групами фахівців, а також кінофільмами, виставками, літературою тощо.

Необхідно постійно викривати ворожу нашому народові діяльність верховодів українських буржуазних націоналістів та їх прихвостнів, відкривати очі на правду тим окремим людям з трудової емігрції, які ще перебувають під їх впливом, сказав редактор журналу „Всесвіт" О. Полторацький. Конкретні пропозиції щодо поліпшення роботи Товариства висловили письменники Р. Братунь, М. Тарновський та інші.

Учасники конференції прийняли Звернення до української емігрції, в якому, зокрема, підкреслюється, що Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном щиро прагне й надалі допомагати співвітчизникам, які проживають за межами рідного краю, мати постійну правдиву інформацію про життя, працю і творчість трудящих Радянської України, про зростання добробуту українського радянського народу і всіх народів Радянського Союзу. Ми прагнемо до того, щоб наші брати і сестри знали, що український народ, який утвердив на своїй землі рідну Радянську владу, створив могутню економіку, розвиває національну культуру, успішно будує в дружній сім'ї братніх радянських народів найсправедливіше на землі комуністичне суспільство...".

Під Новий Рік

На порозі 1966 року, коли всі радісно зустрічають надходячий рік, до мене тиснуться спомини, вилазять з кожної шпаринки, заглядають у вікна, стукають у двері. Годі їм опертись. Ще година, дві і закінчить панування рік старий.

Та що принесе людству, а зокрема мені, Рік Новий?

Постають питання, а відповіді немає. Думка виникає думку. Багатий вечір у рідній хаті. Вся сім'я зустрічає Новий Рік.

-Це було давно. Думки, мов птах кричатий летить широкими степами в країну, де безжурно шелестять камиш, де плине річка Дон. Були часи неспокійні, революція. Міста, хутори переходили в руки червоної партизанки, то до білогвардійців. На порозі Нового Року, містечко Зимовники заняли білогвардійці. Українська військова улаштувала зустріч Нового Року (1918). Запросили тата з родиною, — пішло нас двох, тато і я. Зала удекорована, світла притемнені. Офіцери вибликують нараменниками, дзвонять шпорами. Пані повистроювані в бальові сукоиики.

Прийшли зустрічати Новий Рік з вином. А чи думали тоді, що раном багато з них не буде вже жити? Та чи вступили до Храму святого, щоб хоч на хвилину-дві схилити коліна перед Господом? Часи були тяжкі, непевні...

— Не чуюсь добре в своїй скромній, синій суконці, пролетіла думка.

— Пощо я тут? Воно для мене далеке, чуже, та цікавість перемагає. Збливається двинадцята ночі. Присутні в залі стоять півколом, в руках кришталеві чарки з вином. Годинник вибиває:

Один — два — три, за вдаром дванадцять в залі грімке: „Ура — ура — ура!" Чути брязкіт розбитого скла. Зала освітлена, в сусідній кімнаті заграла музика. Пішли парн в танок.

Спомин урвався, постає інший.

Новий Рік. Тісний, брудний барак. Чути розмови, плач, а то й прокльони. Бракує хліба, молока. Неварто згадувати. Нехай дрімають спомини.

Тепер же як? Як тепер зустрічає людство Новий Рік?

Вином, горілкою, бенкетами, бажаннями побільшення добробуту земного.

Чи багато на порозі Нового Року вступлять до Храмів, попросити благословення Божого? Чи бодай у хаті понесуться думкою до Всевишнього попросити допомоги? А потім нехай уже і на бенкет.

Нехай кожний відповість за себе.

Щороку у вечір цей насуваються згадки про минуле. Непрошені сльози котяться і падають на стіл, мов гарячі вуглики.

Та дякуймо Богові й за це!

— Боже будь милостив... — молиться душа і заспокоюється, вливається надія, що рік наступний буде кращим.

М. Турцевич-Пилипчук.

З'їзд англомовного руху греко-католицьких священників

Вінніпезький „Новий Шлях" (число за 18 грудня 1965 р.) свою довшу критичну статтю на тему цього з'їзду починає так:

„У Вінніпегу відбувся при кінці жовтня ц. р. з'їзд тих канадських священиків Української Католицької Церкви, які стоять за введення англійської мови в наші богослуження. У з'їзді мало взяти участь кільканадцять священиків з усіх чотирьох єпархій канадської митрополії, між ними, як ми з достовірних джерел довідалися, з Торонтонської єпархії о. М. Босий з Гемілтону (головний референт), о. І. Татарин з Торонта і Гемілтонський декан о. Дзюрман, а з інших єпархій: о. Кухарик (Саск.), о. Костюк (Саск.), два брати Рудачки з Вінніпегу (один з них редактор англомовної частини офіціозу Вінніпегської Митрополії „Поступ"), о. Грещук (Едмонтон), о. Василишин (Саск.), о. Криштальович (Вінніпег), о. Ворона (Саск.), о. Музичка (Йорктон), о. Луговий (Вінніпег) і ін. Мали прихати на з'їзд деякі оо. Редемптористи, але не отримали дозволу від свого настоятеля. Деякі священики, які не могли прибути на з'їзд, дозволили, щоб їх підписати під декларацією з'їзду.

З'їзд відбувся під аспектом відомих тез о. М. Босого, які він висловив уже в своїм давнішім елабораті „Розговірна мова або повільна смерть візантійського обряду" (в оригіналі: Vernecular or slow death of the Byzantine rite), при чому він приймає як основу, що розговірною мовою українців у Канаді є мова англійська. Крім цього з'їзд мав висловитися за усуненням слова „українська" з назви Української Католицька Церква і прийняттям назви „Catholic Church of Byzantyne rite in Canada". З'їзд ухвалив декларацію, якої покищо не подав до прилюдного відома.

Як знаємо, подібні тенденції зустрічаються також серед деяких священиків і навіть Владик Української Католицької Церкви в Америці, і З'їзд відбувся, як можна догадуватися, в порозумінні з американськими англізаторами нашої греко-католицької Церкви. Докладніших відомостей про з'їзд українських священиків у Вінніпегу немає, бо, як кажуть, з'їзд був скликаний потаємно, використовуючи неприявність М и т рополита Максима і інших Владик, які були тоді в Римі."

Екуменізм в Еспанії

„Згідно з екуменічним духом, наші „нез'єднані брати" (протестанти) мусять стримуватись від будь-якої форми прозелітизму, чи намагань євангелізувати Еспанію. Якщо екуменізм стремить до з'єднання християн, — було б глупо й непрозвано поступати так, що б ламати релігійну одність країни лише задля приємности колись невміло злучувати ці шматки знову" — сказав Казіморо Моркілло Гонзалез — архиєп. Мадриту в Еспанії. („Протестант Акшон" за січень 1966 рік.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ДІЯЛОГИ З'ЄДНАННЯ"

Як у сфері природознавства наші часи є добою атома і гена, так у сферах політично-позацерковній і політично-церковній вона є добою „діялогів", тобто, розмов двох протилежних партнерів „за круглим столом", а іноді ще й „за чорною кавою".

Коли, наприклад, не-комуністи і комуністи заводять „діялог", то виринають такі питання: чи комуністи готові датися переконати некомуністам? Чи некомуністи готові датися переконати комуністам? Чи, може, одні й другі готові із свого боку поробити якісь уступки, щоб зійтися на „золотій середині"?

Одні й другі кажуть, що не конче мусить бути або перше, або -друге, або третє. „Діялог", мовляв, може бути лише, щоб — „поки чути слова, поти не чути атомних бомб".

З цього висновок такий: щоб „завоювати мир", тобто продовжити мир якомога довше, то супротивникам треба балакати один з одним. Це „діялог".

Між лівими кругами на заході поширився такий „жарт", що, як кажуть вийшов з СССР. Коли там запитати якогось „святого старця", чи він передбачує війну, то той відповів: „Ні, війни не буде. Буде тільки боротьба за мир, але така, що камінь на камені не залишиться".

Не дарма ж комуністи в СССР ввели новий вислів: „завоювати мир". Відоме з польської окупації західньо-українських земель слово „пацифікація" — польські збройні урядові погроми мирного українського населення; а це слово походить з латинського слова **пакс**, що означає **мир**.

„Діялоги" — наскільки вони означають „завоювання миру" — це є війна, якщо вони трактуються серйозно, а не є лише базіканням, тобто, пустомельством чи так званою балачкою для балачки. Звичайно, таких „діялогів" не зводять на так званих „вершинах".

Яка мета міжцерковних „діялогів"?

Наприклад: сходяться протестантські теологи з католицькими на „діялог". Яка їхня мета: Чи знайти шлях, щоб з'єднатися в одній Церкві? Чи лише тому, щоб „діялогом" не допустити до взаємної відкритої церковно-політичної боротьби, яку делікатно називають „релігійною полемікою", хоч її тон і мета не завжди релігійні?

Кажуть, що міжцерковні „діялоги" заведено нате, щоб шукати шляхів до церковної єдности.

Отже, з цього виходило б, що коли протестантські й католицькі теологи йдуть на діялог, то в них немає такої цілі, щоб один одного, коли вдасться, „завоювати" для своєї релігії, а лише спільно шукати „об'єднавости", тобто правди; це мало б значити, що і католик, і протестант готові піти на уступки, щоб зійтися на якійсь „золотій середині" і там з'єднатися. Отже, висновок такий, що протестант зрікся б деякого із свого а решту, що осталося б, сполучити в одне на „золотій середині"; звичайно, з цієї спілки вийшло б щось третє — щось таке, що не було б ні протестантизмом, ні католицизмом, а щось, що можна б образно назвати „мішанкою оселедця з канарком".

Чи готові піти на таке протестанти й католики? Якщо — ні, то вони інакше не осягнуть „з'єднання"; хіба що вони настроєні на приєднання: мовляв: Я чекаю — ти лиць переконай мене, і я перейду до тієї Церкви!

Якщо протестанти готові дечого зректися із свого боку, а католики — із свого, то хіба ж вони можуть зрікатися чогось такого, що для них є добрим? Вони можуть занехати у своїй Церкві лише щось таке, що вони вважають за недобре для них.

Отже — питання: Що вважають протестанти, а що католики, за недобре у своїх віросповіданнях, чого вони готові виректися? Якщо в них щось недобре є, то нащо їм чекати на з'єднання? Нехай виречуться його вже тепер!

Якщо католики заводять діялоги з метою „з'єднання", шляхом уступок на користь не-католиків, щоб таким чином наблизитися до них і так наблизити їх до себе, то вже тим самим вони натякають, що їм треба чогось зректися, а зректися лише того, що в них не є добре. А якщо — так, то вони вже тепер не повинні голосити католицькому загалові, що в їхньому віронавчанні є все гаразд. А широкий загал вірних уже тепер повинен би спитати католицьких теологів: Скажіть нам, з чого ви думаєте уступити в „діялозі", щоб ми вже тепер з цього почали уступати. Якщо воно — так, то „діялоги" самі собою роблять житким той грунт, на якому Церква стоїть. Даний теолог ще сьогодні навчає вірних, що **правдиво** віруваги треба ось так-то; але його слухачі вже знають, що завтра той же теолог на „діялозі" зробить уступку і заявить, що, мовляв, можна віруваги й інакше.

Отже „діялоги", якщо їхньою метою є „з'єднання" віросповідань (а не просто сусідські розмови — без мети „з'єднання"), захитують грунт, на якому стоїть Церква тих віросповідань. А захитання того грунту — це загроза існування релігії тих віросповідань. Чи не тому хтось десь так спрямує тим „діялогам з'єднання"? Зле є коли віросповідання ворогують одні з одними; але було б ще гірше, якщо б під ними захитався грунт. А до того й ведуть ті „діялоги з'єднання"...

Чи не можна було б жити мирно без „діялогів з'єднання"? Очевидно, що можна — згідно з українською народньою мораллю: „твого не хочу, а свого не дам".

Чому не можна було б жити в загальному „сусідському діялозі міжконфесійного миру" — без намагання даного віросповідання знищити інше віросповідання?

„Діялоги з'єднання" — це намагання того віросповідання, яке фізично й політично почувається сильнішим, оволодіти тим віросповіданням, що фізично й політично є в слабшому положенні.

Католицька Церква, не зважаючи на свою агресивність, принаймні поступила відкрито, коли устами Другого Ватиканського Собору, на його 4-й сесії (восени 1965 р.) заявила, що лише католицизм є правдивою вірою; з цього висновок для не-католиків, що всі інші християнські віросповідання та всі інші релігії не є правдиві, отже в інших віросповіданнях і релігіях спастися не можна, коли хтось знає про існування Католицької Церкви і має нагоду пізнати її віронавчання, але не хоче пізнати його та пристати до Католицької Церкви. Спастися в іншій релігії, мовляв, може лише той, хто в іншій релігії жив так чесно, як і християнин, і віруває у своє „божество", але при тому не із своєї вини не мав доступу до католицького віросповідання, або взагалі не чув про існування Католицької Церкви.

Ось так, винятково, за особливою ласкою Бога, можна спастися в іншій релігії, — на думку декого з католицьких теологів.

І з таким догматом — про виключну правдивість католицького віровання — ідуть католицькі теологи на „діялоги з'єднання" з не-католиками. Вони ж ясно кажуть, що ідуть на „діялоги" лише тому, щоб оволодіти не-католиками.

Але, з другого боку, це таке питання: Якщо б провід Католицької Церкви не проголосив 500 мільйонам своїх вірних, що лише католицизм є правдивою релігією, — то що ж тоді цей провід міг, позатим, сказати тим масам? Якщо б він заявив, що „всі релігії є правдиві", то чим же він пояснив би факт існування католицьких догматів?

Без догматів релігія існувати не може. Бо, без своїх аксіом (чисто людські „ніби — догмати") людина існувати не може — вона мусить мати свої істини.

Нещасте не в тому, що кожен — за своїм власним переконанням — лише своєю релігію вважає за правдиву; нещастя в тому, що декотрі з релігій є воюючо-агресивні, — так немов би вони відчували, що вони можуть існувати не самі собою, а лише шляхом руйнування інших релігій. Та агресивність у великій мірі помагає, хоч і несвідомо, наступові атеїзму на всі релігії, а особливо на Християнство.

„Луна 8" розбилася на місяці

Дня 6 грудня 1965 р. повідомлено, що советська космічна дослідна станція „Луна 8", випущена 3 грудня, долетіла на Місяць коло 3 год. дня 6 грудня і там розбилася. Советські учені й технологи пляновали її для м'якого приземлення.

Це вже четверта невдачна проба. „Луна 5" і „Луна 7" так само були розбилися при ударенні з Місяцем, а „Луна 6" поминула Місяця на віддалі 100,000 миль, — подає „Ассошіейтед Прес" 4 грудня 1965 р.

Сучасна праця Пастиря в Громаді

(Закінчення з попереднього числа)

Тепер в наших умовах. Напр. — Священик говорить проповідь про грошолюбство. Дуже важливо показати життєві факти, конкретні факти до якого жаху веде грошолюбство. Можна навести такі приклади: 1) ось декілька років тому в Гамільтоні, Онт. померли від недоживлення і поганих житлових умов чоловік і жінка. По їх смерті Траст Компанія знайшла у них у матерацах і подушках 200,000 дол. 2) Або приклад з США. Інженер-хімік, людина з високою освітою, отруїв тата і маму, які заасекурували себе на 150,000 дол., з тим, що по їх смерті це буде велика допомога любому синові. 3) Або ще приклад — син підкладає бомбу в літак і убиває маму, а з нею ще 20 душ, бо заасекурував маму на 35,000 дол.

Таких прикладів безліч. Маємо багато прикладів і на інші теми проповідей Але ці приклади Священик мусить знайти, а для цього йому треба переглядати багато різної періодичної преси. Для цього потрібний час і матеріяльні засоби, бо все треба купувати. Це — праця! Я про це говорю для тих, хто помилково думає, що Священик тільки відправить Службу Божу і більш нічого не робить.

Добре було б, якби „Вісник" містив такі приклади, бо це була б велика допомога Священикові.

У навчанні віриих однієї проповіді дуже мало. Наука Христова безмежно широка і глибока. Глибоко помиляються ті, які думають, що вже мають достатньо знань і не потребують навчання. Треба ще урахувати, що зараз сильно діє атеїзм, діє підступно, непомітно.

Конче потрібне навчання і в позабогослужбові години. Де і як?

2) Потрібно щоденні вечері проводити релігійні бесіди. На протязі всього року, може за винятком літніх місяців.

3) Частіше провадити місії.

4) Потрібно провадити бесіди в хатах при відвідинах вірних або на їх запрошення. Не треба перейматися, що буде 2-3 душі, бо й одна душа дорога, як учив Христос.

Бесіди не повинні бути сухі, нудні, відірвані від життя, а носити характер живої, цікавої розмови.

5) Відвідування хворих. Головне при відвідуванні хворого — це підбадьорити його, нерідко бувае, що треба розвеселити його. Треба бути уважним, щоб необережним словом не пошкодити хворому. Але який би характер не носила розмова, вона повинна хоч чогось, а таки навчити хворого.

6) Священикові часто доводиться виступати на родинних святах: чи то хрещеннях, чи то шлюб, чи ін. Священик також майже завжди виступае на громадських і національних святах: чи з доповіддю, чи з вступним, чи заключним словом.

У всіх цих випадках Священик стоїть виключно на християнських позиціях і всі питання висвітлює тільки з цих позицій, і тут він повинен хоч чогось, а таки навчити.

Обов'язок Священика — національне усвідомлення, національне виховання вірних. Він повинен це робити всюди, але стоячи тільки на християнській основі, а не на політичній. Св. Письмо і Історія Церкви дають для цього багато матеріялу.

Взагалі Священик повинен жити життям Громади; брати участь у всіх подіях як родинного так і громадського і національно-культурного характеру. І всюди він навчає. Але це навчання повинно бути органічно пов'язане з тою чи іншою подією і не бути настирливим, нудним, штучно-пов'язаним.

Це праця Священика з дорослими.

Але не менш важлива його праця з дітьми, з молоддю, праця релігійна, праця національна. Діти і молодь ще не мають виробленого світогляду, легко піддаються впливам інішовірних і інщонаціональних дітей і молоді, з якими вони ввесь час спілкуються.

Яка потрібна обережність, продуманість і підготовка для праці з ними! Діти і молодь ніколи не бачили України. Виховання їх в національному дусі дасть найкращі наслідки, коли все буде побудоване на релігійній основі.

Праця Священика з дітьми і молоддю провадиться через Недільні Школи, через Українські Школи, через Курси Українознавства, через СУМК й інші дитячі і молодечі організації, через літні оселі.

а) **Недільні Школи**

Час навчання в них потрібно змінити. Навчання під час Богослужения — не православний звичай. В нашій Церкві він був прийнятий, бо не було іншого виходу. Але тепер умови життя інші: добре сполучення, майже всі мають авта, є більше Священиків — тому навчання релігії (Недільні школи) треба перенести на суботи, або на вечорі серед тижня. Можливо, що в деяких місцях цього ще не можна зробити, але то будуть виняткн, а не правила.

За теперішнього стану речей Священик фактично відрізаний від Недільної Школи, бо не може ні навчати, ні бути присутнім при навчанні, бо в цей час править Св. Літургію.

Старших дітей і молодь повинен навчати сам Священик, бо англійські школи не прищеплюють релігійности, а навпаки прищеплюють сумніви щодо того чи іншого в християнському віронавчанні, бо ж атеїзм діє і в школах.

Програму, методику навчання і підручники в Недільних Школах треба переробити, бо цього вимагають сучасні умови життя.

Ось „Christian Herald" за жовтень 1965 року пише, що в США було перевірено, чому старші діти і молодь (13-18 років) не цікавляться Недільною Школою. Було виявлено, що причини такі: 1) Нудно — все те ж саме, 2) розглядається відірвано від життя, 3) нема обміну думок.

Це значить, що треба перебудувати навчання релігії старших дітей і молоді. І навчати повинен той, хто добре знає релігію і обізнаний з наукою. Серед світських у нас дуже мало людей з такою підготовкою. Тому що працю треба провадити самому Священикові. Молодших дітей можуть навчати й світські, бо там тільки елементарні знання з релігії.

Добре було б, щоб старші хлопці по черзі читали в Церкві, хоч би Апостола. Священикові треба попрацювати, підготовляючи їх до читання, але зробити це можна. Я це кажу своєї практики, бо маю дітей, які дуже слабо володіють українською мовою, але 8 хлопців за чергою, підготовившись, добре читають Апостола в Церкві. Важко добитися, щоб перший прочитав, а тоді піде вже легше.

б) **Українська Школа**

Вона повинна бути всюди, де є діти. Коли нема світських учителів, навчає Священик. Там, де велика розкиданість, там можуть навчати і батьки при допомозі світських учителів, Священика і Ради Української Школи.

Головне в Українській Школі прищепити дітям любов до українського: до мови, до культури, до звичаїв. Тепер багато уваги приділяється тому, щоб дати більше знань. Практика показала, що саме знання, без прищеплення любови до українського, не дає добрих наслідків. А от коли буде прищеплена любов до українського (хоч би й за рахунок зменшення знань), то самі діти будуть і далі цікавитися українським і поглиблювати свої знання.

Потрібно переглянути програми і мати відповідні підручники. Підручники не можуть бути копіюванням англійських, бо структура мов інші.

Про все це я кажу тому, що багато Священиків навчає в Українських Школах.

в) **Курси Українознавства**

І тут Священик повинен взяти участь або як учитель релігії, або як викладач тих чи інших дисциплін.

2) **СУМК й інші організації дітей і молоді.**

Священик повинен бути там капелюном не номінально, а фактично. Частіше відвідувати сходини їх, знати, що там робиться і допомагати там в зміцненні релігійно-національного життя.

(Продовження на 6 стор.)

З НАГОДИ НОВОГО РОКУ

(Замість „Хвилини роздумування")

Ми вдячні, недостойні раби Твої, Господи, за Твої великі добродійства, що подав їх нам. Славимо Тебе, хвалимб, благословимо, оспівуємо й величаємо Твоє милосердя і, як раби, з любов'ю взиваємо до Тебе: Доброчинную й Спасе наш, слава Тобі!

Творче всього творіння! Ти гаси й доби встановив Своєю владою. Благослови віночь року благости Твоєї, Господи, охороняючи в спокої людей і Вселенну Твою молитвами Богородиці, і спаси нас!

(Тропарі з Новорічного Молебня).

К. Церква скасувала заборону м'яса в п'ятницю

Папа Павло VI перед закінченням II В. Собору проголосив скасування заборони їсти м'ясо в п'ятницю.

Не зважаючи на усунення цієї заборони, папа все таки рекомендує католикам, щоб вони добровільно стримувалися від м'яса по п'ятницях — на знак покути за свої гріхи й за Христову саможертву, сповнену в Велику П'ятницю.

Звичаї часом стають законами. А в цій ось справі закон перестав існувати, а на його місце заводиться звичай.

Церковний спів у нашій Церкві

(„Церковний спів у нашій Церкві", — це доповідь, що її було виголошено на Єпархіяльному З'їзді Середньої Єпархії, який відбувся в Йорктоні, Саск.
17—18-листопада 1965 р.)

В останні роки технічні науки набрали особливо великого розмаху і, можливо, такі події вплинули і на поведінку людей, а особливо на поведінку молоді. Здається, що молодь у своїй поведінці шукає такого неймовірного, як неймовірним є лет людини до місяця, або щось таке подібне.

Чи не дивним є те, що велика частина людей молодшого віку „прибирає" свою голову у такі форми, що і для людоїда були б зразком? А також, з його непристойними викрутасами і вихиляками, цілком нагадує примітивні племінки.

Але найбільш небезпечним є те, що ці неймовірности заглушили, отруїли у молоді все те, що має властивість сприймати науку, культуру, християнську мораль.

Зміни у поведінці молоді надто дошкульно відчуває Церква Христова, бо більшій частині молоді ті зміни закрили дорогу до пізнання Правди Божої, закрили дорогу до Церкви. Отож і на Єпархіяльному З'їзді Середньої Єпархії нашої Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувається нині тут в Йорктоні з нашою участю, для обговорення є болюче питання про те, якими стежками і з чим увійти до свідомости молоді і вивести цю свідомість з того неприв'ятого намулу, в який вона так необачно потрапила, або була кимсь уведена в нього.

Впливовим заходів, щоб змінити настрій, поведінку, характер людини, — є багато, але самим культурним і надійним, є музика; а на щастя наше музика — це улюблена складова частина життя українського народу. Музика здатна викликати в людини сльози, — не лише сльози, а ридання, розпач. Музика може викликати сміх, і людина буде сміятись до непритомности; військова маршова музика полегшує великі переходи війська, а в інші часи створює завзятість, бойовий настрій. Під впливом такої музики вояк не почуває страху і часто перемогу над ворогом треба завдячувати музиці. Під одноманітну, тиху — так звану, колискову пісню, дитина краще засипає, а бадьора танкова музика кидає людину в танок, і людина без пам'яти носиться до перевтоми.

Ось такі зміни в людині всім нам відомі, але ми забуваємо, що причиною таких змін була музика.

Музика — це мистецтво вживлене у звуках, якими можна навіяти людині нові думки, нові почуття, якісь духові переживання. Гарна музика вражає нас своєю красою, і ми не маємо потреби вдумуватись, що вона собою являє; ми лише знаємо, що наших переживань, у той час, не можна перекласти словами.

Декого з людей музика може зробити хворим і положити до ліжка і, навпаки, може хвору людину підняти з ліжка. Французький історик музики Камбар'є писав, що музика — це магічна сила і своє існування вона так і почала в доісторичні часи людського життя.

Складовою частиною музики є мелодія, а мелодія — це є музична думка, яку може розуміти і сприймати кожна нормальна людина. У розмові ми свою думку комусь передаємо словами, що їх логічно пов'язуємо між собою. Після цього нас розуміють про що ми говоримо. Так і в музиці. Але музика свою думку не виголошує не словами, а звуками, що в певному логічному сполученні виявляють думку — зміст окремого музичного твору. А це і є мелодія, і коли до неї додати відповідні слова, то ефект на слухача буде беззастережний.

У щоденному житті ми звемо музикою не спів, а лиш гру на тому, чи іншому інструменті, але це так не є, бо голос людський чи не найкращий з усіх музичних інструментів, і до всього — інструмент природній. Отож, спів — це також музика.

Що спів є магічною силою, ми знаємо з історичної події в житті нашого народу; а це те, що коли посланці Київського князя Володимира були присутніми на Службі Божій у Греції, то вони, повернувшись до Києва, неспроможні були передати князеві всієї окраси і краси православного Богослуження. Вони лише говорили: „Такої краси ми ніде не зустрічали. Нам здавалось, що ми були не на Службі Божій, а десь в небесних просторах". Безперечно, що складовою частиною тої краси був і спів. Отож: спів брав активну участь у тому, що ми — український народ, є православними. Та спів, як магічна сила, що набрала уже статутового характеру в перших організованих релігійних скупченнях, своїм корінням сягає часів до народження Христа. Ось тепер в наші часи відбуваються розкопки міста Кумран, що в певний час було накрите землею (місто Кумран було розташоване недалеко міста Єрихон, у Малій Азії). Там знайдені рукописи, що придбали назву „Кумранські манускрипти", або „Знахідки в юдейській пустині". Рукописи — це в подробицях розроблений Статут для життя Кумранської Громади, що мешкала там щось 200 років до Народження Христа. Частина ж рукописів — псальми та гимни, що спрямовували людину кумранської секти до богонатхненности та побожности. Отож, більше 2000 років тому люди вже використовували пісню, щоб нею за певними приписами прославляти Господа Бога.

А тепер? Усі ми знаємо, що „приписів" у нашій Церкві не бракує і ці „приписи" чи не найкращі від усіх інших православних Церков. Але ж „приписи" магічної сили не мають. Вони німі, а німота, майже завжди йде упарі з глухотою. Наш православний український народ, не чуючи в церкві молитовного співу, стає „глухий" взагалі до голосу Церкви. Стає байдужий до Церкви і, або шукає „Церкви з музикою", або нічого не шукає.

У наших молитвах-піснопіннях ми, або прославляємо Господа Бога, або проснмо Його про щось, або дякуємо Йому, і кожне таке піснопіння має свою молитовну особливість, свою молитовну мелодію. Славословлення є величне, урочисте; подяка має мелодію подяки; а прохання має мелодію прохання і кожна мелодія окремо, створює у присутніх на молитві певний настрій, що відповідає тому часові. Усі ми знаємо, що так повинно бути. Але ж і всі ми знаємо, що убільшости наших церков цього немає. Я насмілююсь стверднти, що в деяких церквах піснопіння набрали відтінку непристойної мелодії і така „мелодія" роздратовує людину і виводить її з рівноваги.

З великим запізненням, але прийшов час переглянути наше відношення до співу в наших церквах. Знову насмілююсь стверджувати, що одночасно з співом, ми губимо й свою Православну Церкву. Церковний Спів і Православна Церква не від'ємні одне від другого.

Як же зарадити такому лихові у нашій Церкві? Мені здається, що до цього є дві дороги.

Перша: Ми маємо Колегію св. Андрея. Там навчаються студенти — майбутні священики. На мою думку, програму їхнього 4-річного навчання можна побудувати так, щоб вони були не лише гідними священиками, а й гідними регентами церковного співу. Це можливе і воно перебуває в руках керівників навчання в Колегії.

Друга дорога: На місцях, у церковних громадах обов'язки дяка часто виконують люди з чарівними голосовими здібностями, але виконують вони самоуцтвом, і їх спів часто не йде в лад з церковними приписами. Їм потрібна допомога теоретичного і практичного порядку і така допомога нехай прийде без зволікань! А наш Єпархіяльний З'їзд питанню дяківства мусить приділити належну увагу.

Хочу вірити, що у моїх думках, які я тепер передав З'їздові, присутні тут його члени знайдуть і те, що скоротить фізичну і духову віддаль між Церквою і молоддю.

Свящ. Юрій Ягодський.

Сучасна праця Пастиря в Громаді

(Закінчення з 5 стор.)

В яких це буде формах — це буде залежати від місцевих умов. Дуже добре було б, щоб Священник провадив там бесіди на релігійно-наукові теми, бо майже вся наша молодь тепер освічена. Добре було б улаштовувати вечорі питань і відповідей на теми релігійно-науково-го і національно-культурного характера.

г) Літні оселі:

В багатьох місцях є літні оселі. І там є багато праці для Священика як законовчителя, як вчителя, як вихователя.

З усього цього видно, як багато праці лежить на плечах Священика. Фактично вся релігійна праця в Парафії лежить тільки на одному Священикові, бо в більшості Парафій тільки він один має богословську підготовку.

Священик — Отець, учитель в Громаді і до нього треба ставитися так, як ставляться до батька, до учителя.

Чи може Священик помилятися? Безсумнівно, так, бо нема людини, щоб не помилялася. Але треба, щоб Священика перевіряли і давали вказівки тільки компетентні люди; — а це Консисторія і наші Владики.

Священик повинен мати відповідне матеріяльне забезпечення, щоб не бути жебраком, бути відповідно одягненим, а не купувати собі одяг в Салвейшон Армі (а такі Священики є), щоб мати можливість купувати багато різної літератури, щоб давати відповідні пожертви, щоб жити культурним життям.

Вимоги до Священика великі, багато праці лежить на його плечах, а тому йому треба створити такі умови, щоб він служив Богові і людям „з радістю, а не зітхаючи", як каже Св. Ап. Павло в Посланні до Євреїв (13. 17), і далі Св. Апостол додає: „бо це не корисно для вас". Листопад 1965. **Прот. М. Овчаренко.**

За кулісами Собору

Папа Павло VI між минулим і сучасним

У ТІНІ ПІЯ XII

Про що голосно не говориться.

Так званий „консервативний табір" у Католицькій Церкві невдоволений деякими напрямними папи Павла VI у зв'язку зо світовим Собором Католицької Церкви — Другим Ватиканським (1962-1965). Особливо невдоволені вони постановою про „...виправлення" жидів у справі замучення Ісуса. Вони кажуть, що ця постанова зв...не одну з істин Євангелі.

Євангелія заповідає любити не лише ближнього, але й ворогів. У зв'язку з цим, ніхто з християн, якщо він справді християнин, а не лише охрещений, не може нікого ненавидіти.

Якщо б була певність, що провід Католицької Церкви лише з власного почину видав постанову про жидів, то, можливо, консервативний табір у цій Церкві не почував би під собою грунту для своїх тривожних поголосок. Але пропаганда „консерватистів" голосить, що Собор і папа Павло VI зробили це під натиском із-зовні — з боку жидів і інших сил. Ба, навіть у тексті самої постанови II Ватиканського Собору, проголошеної на 4-й сесії восени 1965 р., про жидів сказано:

„З уваги на таку велику спільну християнам і жидам духовну спадщину, Собор бажає сприяти й дораджувати взаємне пізнання й пошану, що є плодом, передусім, біблійних студій, а також і братніх діялогів".

Отже, таким чином сказано, що II В. Собор, поки видав постанову про жидів відбував з жидами „братні діялоги". Безперечно, що ті „діялоги" — це був натиск з боку жидів. Жиди в пресі гласно домагалися, щоб Католицька Церква „спокутувала" свої минулі гріхи у справі жидів. Але про безпосередні розмови жидівських представників з Ватиканом в часі підготови до Собору і в ході Собору повідомлялося як надто мало, — хоч, звичайно, дещо з цього публікувалося в пресі. Жидівське становище було таке, що коли християни обвинувачують жидів у замученні Христа, то „це обвинувачення (саме найсильніше і найбільш поширеним чинником у зародженні антисемітизму", — заявив Світовий Жидівський Конгрес (Сіонізм), як повідомив місячник „Конгресс Бюллетин" (грудень 1965 р. Монтреал), пресовий орган Канадського Жидівського Конгресу.

Отже був натиск за тим, щоб Католицька Церква заявила, що в Євангелії не сказано, що, мовляв, потомки жидів також мають на собі вину за замучення Христа; бо якщо б вони у спадку цю вину унаслідували, то це означало б немов би вони далі символічно „мучили" Христа, а це значить — немов би вони „мучили" Християнство.

І Католицька Церква устами II В. Собору таку заяву склала, ухвалила й проголосила.

Положення папи Павла VI

У часі підготови до II Ватиканського Собору появилася в Зах. Німеччині драма Гохгута „Намісник" (цебто: папа — „Намісник Христа"). У цій драмі обвинувачується папу Пія XII (помер 1958 р.) за те, що він не хотів прилюдно осудити Гітлера за переслідування жидів. Цю драму дуже реклямували й ставили в столицях різних країн.

Певна річ, що це було не лише обвинувачення самого лише папи Пія XII, але і його близьких співробітників. Коли наслідником папи Пія XII став Іван XXIII (1958-1963), то він скоро заявив жидам: „Я — Йосиф: ваш брат". Отже, він пов'язав свою особу до жидівського біблійного Йосифа в Єгипті.

Але став несподіванкою той факт, що по смерті папи Івана XXIII, коли вже скінчилася перша сесія II В. Собору, папою став (1963 р.) кардинал Монтіні. Його обрання досить цікаве тим, що воно сталося тоді, коли вже почали атакувати покійного папу Пія XII, а кардинал Монтіні (теперішній папа Павло VI) від час 2-ї світової війни був провідником церковної політики Католицької Церкви, бо ж він був секретарем стану (міністром закордонних справ) Ватиканської держави, яку очолює папа.

Коли вибирали на папство кардинала Монтіні, то, як свідчить час виборів, між кардиналами було таке ж затяжне й важке змагання, як і під час вибору папи Івана XXIII. Адже ж було ясно, що на кардинала Монтіні, якщо б його вибрали на папство, могли б бути атаки, яко на бувшого керманича політики папи Пія XII. Не зважаючи на можливість тих атак, таки переміг той табір, який хотів, щоб кардинал Монтіні таки був папою. Чи сам він хотів бути папою, чи не хотів, — не відомо.

Кардинала Монтіні вибрали на папство 1963 р. — саме тоді, як на другу сесію II. В. Собору вперше подали проект декларації про уневинненння жидів, щоб Собор ухвалив її. А що скаже на це папа Павло VI, будучи монсеньйор Монтіні — найбільша особа до атакованого Папи Пія XII?

Папа Павло VI, під натиском консервативної меншости, 1963 р. відложив проект декларації про жидів на соборову сесію (третю) 1964 р.

Жиди були невдоволені, були висловили невдоволення й по адресі папи Павла VI, але прилюдно ніхто не дорікав йому минулим — тим, що він очолював політику папи Пія XII, який відмовився стати в обороні жидів. Що діялося за кулісами — не відомо. Але коли Собор восени 1963 р. відхинув проект декларації про жидів, і жиди були обурені, то досить скоро сталося так, що папа Павло VI поїхав у Палестину, (4-6 січня 1964 р.), щоб відвідати Св. Землю, і там він розмовляв з урядом Ізраїля, але текстн розмови не було опубліковано.

Сам факт тієї події, що Павло VI був першим з-поміж пап, що відвідав Палестину, і перший, що був гостем уряду Ізраїля, на деякий час прислонив в очах світу справу проекту декларації про жидів. Але жиди і тоді не повели „добової атаки" на особу папи Павла VI.

Атакувати першому випало на долю кардинала Тіссерана

Чи, скільки, що, коли і хто міг усно папі Павлові VI робити „натяк" по адресі минувшини папи Пія XII випало на долю старенького, 80-літнього француза, кардинала Євгена Тіссерана. Чому він не говорив того тоді, як папа Павло VI був кардиналом Монтіні? Може тоді його були б не вибрали на папство. Чому він зробив цей погрозливий натяк саме 1963 р., коли проект декларації про жидів, відхилений папою 1963 р., мав бути предложений на Собор вдруге — восени 1964 р.? Чи, хто і як міг евентуально спонукати старенького кардинала Тіссерана до „натяку" проти папи Павла VI? Не відомо.

Справа така...

Під кінець березня 1964 р. у Римі хтось улаштував особливе інтерв'ю з кардиналом Євгеном Тіссераном (Tisserant). На цьому інтерв'ю кард. Тіссеран заявив ось що:

4 грудня 1939 р. він звернувся до папи Пія XII, щоб той видав заяву до католиків ставити спротив Гітлерові. Але папа Пій XII відмовився. Коли він звернувся до архиепископа Монтіні — ватиканського міністра закордонних справ (теперішнього папи), то кард. Монтіні збув цю справу „мовчанкою".

Про це інтерв'ю кард. Тіссерана трохи ширше інформує американський журнал „Тайм" (число за 3 квітня 1964 р.). Але інша преса чомусь промовчала це.

Це був перший прилюдний „натяк" у справі минувшини папи Павла VI; це був „натяк" аж надто сміливий, як на кардинала, та ще й в самому Римі, та ще й по адресі папи, і то в такій „делікатній" справі — саме тоді коли з шумом йшла по столичних театрах драма „Намісник" — проти папи Пія XII, обвинуваченого в „коляборації" з Гітлером.

Що ще було „в резерві" проти папи Павла

Ледве чи можна сумніватися в тому, що поки кардинала Монтіні було намічено як кандидата на папу, і то в розгарі II В. Собору та ще й серед його напруженої атмосфери, про його минуле були зібрані точні дані. Напевно, відповідальні за пресову справу особи Ізраїля знали навіть і те, що архиепископ Мілянський (Медіолянський) Джіованні Баттіста Монтіні (теперішній папа Павло VI) написав похвальну передмову до антисемітської книжки, яку 1958 р. видав італійський автор Анджело Альберті п. з. „Благовість Євангелії" (Angelo Alberti: „Il Meissagio degli Evangelli". Edit. Massimo. Мілян, 1958). У цій книжці, між іншим, написано й таке:

„Осуждення жидівського світу буде проголошене Духом Святим... Вони будуть осуджені на руїну... Така є кара за їхнє неправильне засудження" (Христа).

А все ж таки ніхто ніде цих речей не публікував тоді, коли кардинала Мон-

(Закінчення на стор. 8)

Прем'єр Квебеку рішуче проти скасування смертної кари

Лесаж скритикував федеральний уряд за заміну Доріонові смертної кари на досмертну тюрму

„Я не вдоволений рішенням федерального кабінету", сказав 2 грудня 1965 р. квебекський прем'єр Лесаж доніавшись, що уряд в Оттаві замінив Доріонові смертну кару на досмертне ув'язнення. Леопольд Доріон, що замордував трьох хлопчиків у Квебеку, мав бути повішений 2 грудня 1965 р.

„Я особисто рішуче проти скасування кари смерти", заявив Лесаж.

Маючи на увазі той факт, що федеральний уряд в останніх роках всі смертні присуди замінів на досмертне ув'язнення, Лесаж заявив, що в Канаді „смертну кару фактично повалено — без того, що б хтонебудь узяв на себе відповідальність за її скасування законним шляхом."

Вісті з Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

З діяльности Богословського Т-ва Св. Андрея

Загальні Річні Збори Богословського Т-ва відбулися 23 вересня. Збори відкрив голова Т-ва — Віктор Лакуста. Президію вибрано в складі: Ігор Куташ — голова, і Степан Семотюк — писар. Після звітів уступаючої управи і дискусії, нову управу вибрано в такому складі: головá — Ігор Куташ, заступник — Роман Єриюк, секретар — Степан Семотюк, скарбник — Віктор Лакуста, Пресовий Референт — Володимир Гайдук, бібліотекар — Іван Наконечний, культурно-освітній референт — Степан Сенайко. До Контрольної Комісії вибрано: на голову Григорія Фія, членами — Григорій Подгурець і Микола Савченко. Старшим Братом із Каплиці вибрано Івана Наконечного, а його помічником — Якова Басета.

Далі Збори обговорили справи: викладових скриптів, порядків у гуртожитку, студентських доповідей на богословські теми, користування колегіяльною й університетською бібліотеками, видання Богословського Збірника нашими студентами і вкінці потребу участи студентів у різних церковних Богослужениях, урочистостях та в громадських імпрезах.

Число членів Т-ва зросло в цьому році до 22. Прибуло 9 нових членів. Зріст поважний, але треба робити старання, щоб у слідуючому році він був ще більший. Між студентами, по провінціях, перше місце займає Альберта, що прислала 6 студентів. Манітоба і Онтеріо — по 3 студенти, і Саскачевен 2. Із ЗДА є 8 студентів, Квебек і Бр. Колюмбія не спромоглися ні на одного представника. Було б добре, щоб усі провінції взяли приклад із Альберти і в слідуючому році всі були рівномірно заступлені. А ще краще було б, щоб кожна Громада прислала до Колегії одного студента богословія, щоб вступаючи в 50-ту річницю УПЦ в Канаді, число Священиків подвоїлося і могло задовольнити всі потреби всіх Громад.

З діяльности Студ. Т-ва ім. Іларіона

У неділю 26 вересня відбулися Річні Збори Українського Православного Студентського Товариства при Манітобському Університеті. Патроном Т-ва є перший український Київський Митрополит Іларіон з XI-го століття. На Зборах були присутні о. С. В. Савчук — ректор Колегії, о. Мирон Клиш — Адміністратор Колегії, о. Архимандрит Йов Скакальський — Настоятель Богословського факультету і понад 40 студентів.

Зборами керував Іван Карасевич. Нову Управу вибрано в складі: Володимир Саранчук — голова, Петруся Соломон — заступник голови, Луїза Заблуда — писар, Леона Соломон — скарбник, Михайло Лесько, Орест Равлюк, Роман Грицак і Петруся Арсеній — члени управи, о. М. Клиш — Духівник Т-ва.

Новий голова — Володимир Саранчук, обіцяв працювати жертвенно для добра Т-ва і заповів живу діяльність, яка буде проводитися в приміщеннях Колегії Св. Андрея. Духівник Т-ва — о. Мирон Клиш, звернув увагу студентам, що Т-во „Іларіон" є православним Т-вом, де студентська молодь повинна набувати знання Православної Віри, щоб виховатися на майбутніх провідників українського православного церковного життя. Головну увагу треба звернути на практикування нашої віри, на участь в Богослуженнях, на лекції релігії, на курси української мови при Т-ві і взагалі на всю діяльність „Іларіона". В іменні Колегії Св. Андрея привітав студентів „Іларіона" ректор о. д-р С. В. Савчук, зазначаючи, що Колегія дасть православним студентам всю можливу обслугу і поміч в студіюванні і в діяльности їхнього Т-ва. Закликав усіх вивчати і цінувати нашу мову, віру і культуру, щоб бути свідомими канадійцями українського роду. На Зборах вшановано одно-хвилинною мовчанкою світлу пам'ять о. Прот. Єронима Грициня.

Усі українські студенти на Манітобському Університеті об'єднуться у відділі Союзу Українських Студентів Канади (СУСК). До СУСК-у належать три студентські організації: Альфа Омега, Іларіон і Обнова. СУСК у Вінніпезі веде різнорідну корисну діяльність. Одною із ділянок є Міжнарод Студентський хор, який начислює вже понад 100 співаків і є нині найбільшим українським студентським хором у вільному світі. В цьому році перша проба відбулася 23 вересня в Колегії Св. Андрея. Диригентом хору є п. Юрій Гнатюк, сталою акомпаніяторкою пання Віряна Кисілевська, а головою хору п. Андрій Береза. Співочих відбуваються регулярно щосереди о 5:30 вечором. Хор готується до ряду важливих концертів, а саме: 7 листопада вже був „Веселий Вечір" в залі „Просвіти", 23 січня буде Свято Крутянських Героїв, а в днях 17-20 лютого хор їде з-концертом аж до Торонта. При хорі є також чисельний і жвавий гурток танцюристів. Діяльність СУСК-у в цьому році керує голова — п. Володимир Чубатий. Є надія, що цього року діяльність студентської молоді матиме цінну піддержку всього українського громадянства.

Студентський гуртожиток при Колегії

Студентський Гуртожиток при Колегії може приміститися понад сотню студентів. Крім студентів богословія тут знайшли приміщення українські, а також деякі не-українські студенти Манітобського університету. Всі вони об'єднуються в місцеву Студентську Громаду, яка що-річно вибирає свій провід. В минулому році головою громади був студ. мед. Зеновій Данильчук. У цьому році нову управу — дня 30 вересня — вибрано в складі: голова — Іван Григлевич, заступник — Степан Сенайко —студент теології, писар — Галя Торб'як, скарбник — Яків Басет — студент теології. Управа Громади має ціль дбати про дружне співжиття і співпрацю всіх мешканців Колегії, для осягнення якої відбуваються загальні сходини, вечірки, а також організується спортова діяльність та культурно-освітні імпрези.

В. Г.

Убивство „без сенсу"

Студент став убивником під впливом кримінальної лектури

Американська повість Альберта Камуса „Незнайомий" (Albert Camus: The Stranger) належить до американської „класичної" літератури, отже й до обов'язкової лектури в коледжах.

У цьому творі автор так описує переживання одного з персонажів у моменті, коли він мав убити свою жертву:

„Кожен нерв у моєму тілі — це була стальна пружина, і я стиснув револьвер. Натиск на спуст, і вильот куль з магазинка струсонув моєю долонею. І так, з цим сухим, лунним звуком усе це почалося..."

Коли в Лос Анджелес 12 серпня 1965 р. хтось застрілив на автостоянці перевозової фірми двох її водіїв вантажних машин, 57-літнього Джана М. Кімбалла й 51-літнього Александра Льонеза, то всі допитувані поліцією постійні працівники цієї фірми виявилися невинними. Між частково затрудненими, що їх допитувано, був і 18-літній студент філософії Вейн Лі Велч (Wayne Lee Welch). Але й його спочатку звільнили, як „невинного". Однак поліція згодом стверднла, що дубельтівка, якою застрілено цих двох робітників, була власністю згаданого студента.

Його знову взяли на допит, і він нарешті признався до вбивства.

Детектив Ерл А. Дімер (Deemer) після цього допиту подав таку інформацію про зізнання Велча:

„Він сказав мені, що йому прийшла така думка з цієї книжки (повість „Незнайомий"). Він з'ясував собі, що хоче допуститися вбивства. З а підозрений (Велч) сказав, що він хотів переконатися, чи його нерви витримають вбиття двох осіб".

У тіні Пія XII

(Закінчення з 7-ї стор.)

тіні готовили в кандидати на папу. Аж коли вже вибрали його на папство, то вже лиш після того почалися „дозами" деякі „натяки" проти цього у справі його минувшини. Коли він має саме „таку" минувшину, про яку знали ті, кому треба, то могли ж не допустити його на папство, — а однак допустили...

Папа Павло VI в ОН

Другою, після Палестини, поїздкою папи Павла VI була поїздка до центра Організації Об'єднаних Націй в Нью-Йорку 4 листопада 1965 р. Там він, у промові, заявився за створенням „світового уряду", отже своїм авторитетом підтримав той рух, який світового уряду хоче. Не відомо хто, властиво, вплинув на папу, щоб він їхав з промовою до ООН. Консервативний табір католиків не заспокоївся тим, що поступові католики вважали це зростом поваги папи у світі. Вони вважали, що папу намагаються звести з п'єдесталу духовних вершин до ролі політика, щоб навчити широкі маси католиків бачити його лише „смертною людиною", отже усунути його з містичного п'єдесталу; а з політичної арени опісля вже буде легче його усунути. Тому-то далеко не всі католицькі пресові органи славословили поїздку папи до ООН.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Управа Катедри Св. Володимира в Торонто подає до загального відома всім членам і членкиням, що загальні збори громади відбудуться в неділю 30-го січня 1966 року в залі — авдиторії під ч. 404 при вул. Батурст, о 2-ій год. 30 хвилин по полудні, з приписаною річним зборам програмою. Участь усіх членів обов'язкова.

Просимо прибути на час та взяти участь у річних зборах.

За Управу Катедральної Громади в Торонто:

Семченко Пантелеймон, рек. секр.
Гетманчук Микола, голова.

Ліга Визволення України

Ідея „двох основоположницьких рас" упосліджує інші етнічні групи

ТОУК є „під впливом марксистсько-комуністичної філософії", — заявив речник ЛВУ, адв. С. Фролик

Голоси українців були широко нотовані англомовною пресою з нагоди опитування громадян у Торонті Королівською Комісією Двомовности й Двокультуралізму.

„Канадська Ліга Визволення України заявила, що з уваги на те, що у своїх референційних термінах ця Комісія кладе наголос на рівність партнерства англійців і французів, як „основоположницьких рас", обнижує устійнені принципи демократизму канадського життя й ділить народ на дві категорії горожан („дві основоположницькі раси" та неосновоположницькі" етнічні групи, — р. в.).

Стенлі Фролик, торонтонський адвокат, що виступав речником 30,000-членної Ліги, заявив, що концепт „основоположницьких рас" заводить ідею сенйорату французів і англійців — проти інших національностей, і так „заподіюється шкоду канадській єдности", — подає „Кенедіен Пресс" 4 грудня 1965 р.

Адв. Фролик про „комуністичну тактику спрямовану на замішання"

Далі, „Кенедіен Пресс" інформує: „пан Фролик заатакував іншу групу українців, що виступила перед комісією в четвер (2 грудня) — 10,000-членним Товариством Об'єднаних Українських Канадців, і сказав, що вона, мовляв, є під впливом марсистсько-комуністичної філософії.

Товариство Об'єднаних Українських Канадців закликало до створення двох держав: Квебеку й решти Канади...

Пан Фролик сказав, що ця суперницька організація (ТОУК) надіялася Комісію „деяким досвідом щодо комуністичної тактики, спрямованої на замішання".

Пан Фролик сказав, що на біля 500,000 канадців українського походження є біля 10,000 комуністів і їхніх симпатиків".

БЛАЖЕННІШИЙ МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН НА СХОДІ КАНАДИ

І в цьому році Блаженніший Митрополит Іларіон, не зважаючи на перебуту тяжку операцію, відвідав Східню Канаду.

В середу, 1 грудня 1965 р. в пообідній час на летовищі в Торонто, Онт., зібралися на чолі з Високопреосвященним Архиепископом Михаїлом торонтонське Духовенство та вірні. Всі в нетерпінні й тривозі чекали Митрополита Іларіона. Вкінці з літака появилася постать Його Блаженства. Зустріч була радісна. Всі турбувалися здоров'ям Владики Митрополита, але безмежно були й раді знову бачити, знову розмовляти, знову слухати Блаженнішого Митрополита Іларіона. На час свого побуту в Торонті він зупинився в Архиерейському Домі Владики Михаїла.

На початку Духовної Конференції Східньої Єпархії, в четвер, 2 грудня в катедрі Св. Володимира було відслужено Молебень та виголош е н о Многоліття Первоієрарх о в і УГПЦеркви в Канаді Блаженнішому Митрополитові Іларіонові. Відкриваючи Духовну Конференцію Високопреосвященнішний Архиепископ Михаїл привітав Владику Митрополита з Його 25-літнім Ювілеєм Архипастирського Служення нашій Святій Православній Церкві, а духовенство проспівало трикратно „Многая Літа". Дальше Владика Михаїл висловив глибоке переконання, що присутність Владики Митрополита, як і завжди, зміцнить і направить на успішність переведення Конференції, та просить до Слова Його Блаженство.

Блаженніший Митрополит Іларіон на початку висловив признання Східній Єпархії за розвиток і успішну працю та подякував за усердний труд Владиці Архиепископові Михаїлові і всьому Духовенству. Дальше він говорив про сучасний стан Української Православної Церкви в Канаді та світі. Наші завдання і обов'язки. Ми, „українці в Канаді, є окремим народом в цій країні, а наша Церква постала без ніякої зовнішньої допомоги. Сама в собі зросла ось до цього стану, що ми є, а тому, за 34 Апостольським правилом нашій Церкві належиться відповідне місце серед Православія і ми до того прямуємо. Він особливо наголосив про силу своїх переконань, розуміння свого становища. Його Блаженство оголошує Церкву, Яка має свій переклад Святого Письма, має Сонм своїх Святих, свою богослужбову мову і необхідні Богослужбові Книжки, має свою богословську літературу. Духовенство з великою увагою заслухало доповідь свого Митрополита. Голос його, як завжди дзвінкий, а мова річева. Здавалося, що його можна було слухати без кінця. Треба просто дивуватися, що Блаженніший Митрополит Іларіон, перебувши таку тяжку операцію, і знаходячись під лікарським наглядом, знаходить стільки енергії передати так сильно і ефективно свої думки і настанову. Тут же віра породжує силу, енергію й запал.

Того самого дня о 7-ій год. вечора відбулася пресконференція, або — як було названо зустріч української преси з Митрополитом. Це зустріч була багаточисельна. Треба сказати, що торонтонські газети „Вільне Слово" і „Голос України" вже наперед вмістили вістку про прибуття Митрополита до Торонта, а „Вільне Слово" вмістило навіть портрет і привітання з 25-літнім Архипастирського Служіння. Так само і радіопрограма „Пісня України" обширно подала, як про приїзд Його Блаженства так і про його 25-літній Ювілей.

Пресконференція відбувалася в приміщенні катедральної парафії Св. Володимира, в якій узяли участь редактори: П. Волиняк „Нових Днів", І. Варяниця „Гомону України", І. Гвіщеський „Вільне Слово", М. Королишин „Батьківщина" В. Левицький „Нового Шляху", М. Гаврш „Молодої України" та кореспонденти І. Боднарчук „Українського Голосу", П. Мельник „Канадійського Фармера" І. Пискало „Українських Вістей" з Німеччини та п. П. Намучук керівник радіопрограми „Пісня України". Представників преси і радіо Блаженнійшому Митрополит о в і Іларіонові представив о. Т. Міненко, який після короткого вступу попросив Владику Митрополита до слова. Блаженніший Митрополит дуже тепло привітав журналістів і висловив радість з приводу зустрічі. Темою його слова було „Українська Православна Церква — Церква Українського Народу", в якому він коротко зупинився про час відродження нашої Церкви в цьому столітті та його участь ще як молодого науковця і професора. Треба сказати, що праця Блаженнішого Ювілята в русі відродження Церкви є дуже значна. Починаючи доповіддю на Всеукраїнському Церковному Соборі в Києві в 1918 р., а пізніше як міністр Освіти і Ісповідань УНР він працював для відродження Української Православної Церкви. Для того, щоб Церква здобула свою незалежність вона мусить виповнити кілька передумов — одна з них мати свій переклад Святого Письма. Це була мрія і праця Блаженнішого Митрополита цілого життя. В 1962 р. Англійське Біблійне Товариство видало його переклад 100000 накладом. Це товариство за працю над перекладом Біблії обрало його своїм почесним членом. Так само Владика Митрополит переклав багато богослужень на українську мову. Ще з того часу в нього мотом стало — служити народові то служити Богові. 25 років тому ставши Холмським Архиепископом він повністю віддався службі Церкві рідного народу. За його ревну працю та той національно - релігійний здвиг Холмщини його нагороджено митрополичим саном. Владика Митрополит написав багато богословсько-історичних праць, з яких багато вже видано, а багато чекають на своє видання. Остання праця, яка щойно вийшла з друку є про Українських Святих, яких число є 172. Сонм своїх святих дає право Церкві на свою незалежність. Колись ще царица Катерина наказала список українських святих вписати до святців Російської Церкви і навпаки. На Україні це не приймалося і царица Катерина мусіла про це знову нагадувати.

Звернув увагу Владика Митрополит і ще на одну дуже важливу справу. — В час Визвольних Змагань не було звернуто належної уваги на Церкву і тому багато втрачено. Він вірить, що цього вже не повториться в історії нашого народу. Українська Православна Церква — це ж душа народу, це духовість нації.

Слово Блаженнішого Митрополита Іларіона журналісти слухали з великою увагою і пошаною. В кожного було багато питань і було в кого запитатися, бо перед собою бачили не лише найвидатнішого Ієрарха Української Православної Церкви нашої доби, але й бувшого міністра українського уряду, великого науковця і досвідченого професора. Але з уваги на лікарський режим і з великої пошани до Митрополита, щоб не надривати його здоров'я редактори одни по одному рішили не ставити запитань. Подякувавши Владиці Митрополитові за таке палке і змістовне слово, о. Міненко також подякував п. редакторам за прибуття та за їх високо-гуманне турбування за здоров'я Блаженнішого Митрополита. На цьому офіційна частина пресконференції закінчилась. Редактори ще залишилися обмінюватися думками. До речі, це був другий виступ Владики Митрополита впродовж одного дня і за лікарським режимом він мусів їти якнайскоріше відпочивати.

В п'ятницю, 3 грудня Блаженніший Митрополит також сказав кінцеве слово на закриття Духовної Конференції, а після обіду поблагословив відкриття 14-го Єпархіяльного З'їзду Східної Канади. Свою глибоко змістовну, програмову доповідь виголосив до з'їзду в суботу, коли вже зібралися всі делегати від парафій Східної Канади. Він на вступі підкреслив, що час будов вже закінчується в нашій Церкві. Наступно, ми маємо застановитися розбудову внутрішньої духовної міці. Ідеологія нашої Церкви має стати ідеологією

кожної української православної людини. Сьогодні комунізм полонив майже третину світу. За 50 років марксиська ідеологія залямалась. Замість вимріяного Блага для людини, вона залишила море сліз і крови та духовну руїну. Людина без ідеї стала пустою і дуже нещасною. Ними частіше і частіше чуються голоси про повернення до старих ідей. Для нас ідеологія Української Православної Церкви повинна бути джерелом нашої духовної міці. Наша сучасна молодь повинна повернутися і жити ідеями, якими жила наша молодь в минулому. Це є страшними, коли молодь виховується без ідеї. В нашому минулому нашій ідейній молоді не були страшні ніякі перешкоди, а навіть терпіння Ми маємо звернути на це свою пильну увагу.

Так само ми маємо побільшити благочестя наших громад. Родинна — це основа суспільства. Повернім о с ь до стародавніх українських родинних традицій. Мати і тато, у моїй ваших батьків передайте вашим дітям ті скарби, що ви дістали від поколінь. Пам'ятаймо, що ми не осамітнені. Ми в Церкві, де Божа Благодать постійно діє, тільки аби ми були достойні її. В Церкві віддано працю ю т ь священики. О, роля священика ними е дуже важлива. Досвольте ж йому виповняти його обов'язок. Духовенство має працювати чесностно і має бути прикладом у слові і житті для наслідування. В нас священик не е такий самий, які всі — він висвячений. Він відмінна людина. Він поставлений посередником між Богом і людьми. Його належиться шанувати, не як людину, але як священика. Дальше Блаженніший Митрополит закликав до любови один одного, до спільної праці. Ми ніхто не маємо права відступати від ідеології нашої Церкви, як не можемо залишити те, що придбали. Змінюймо наші громади, змінюймо наші р о д и н и. Родина за наукою отців Церкви є мала Церква. Обов'язком батьків, п о л о ж е ним Самим Богом, є в и х о в а т и своїх дітей, щоб діти наші принесли нам втіху і самі мали щастя в житті.

В час ділових сесій і Духовна Конференція і 14-ий Епархіяльний З'їзд Східньої Канади сердечно вітали Блаженнішого Митрополита Іларіона з його 25-літнім Архипастирського служення. В неділю, 5 грудня всі святкування всецило були присвячені на вшанування 25-ліття Архипастирської праці Його Блаженства. Було наперед проголошено про приїзд Владики Митрополита і вже в неділю зранку почали масово сходитися люди до катедри з інших торонтонських парафій. Блаженнішого Митрополита Іларіона було зустрінуто за нашим звичаєм — з квітами, хлібом і сіллю. При вході в храм сердечно привітав його Високопреосвященніший Владика Архиепископ Михаїл. В час Св. Літургії сильну проповідь сказав сам Владика Митрополит. Співав з надзвичайним піднесенням катедральний хор під керівництвом Ю. Головка. Під кінець Служби було відслужено величаво Молебня за здоров'я Первоієрарха Церкви УГПЦ в Канаді Митрополита Іларіона. Того ж дня були відслужені Молебні і по інших торонтонських парафіях з Многоліттями. Владика Архиепископ Михаїл глибоко і сердечно привітав Блаженнішого Іларіона з 25-літнім Ювілеєм та висловив найкращі побажання а передусім міці і здоров'я від себе і цілої Східньої Єпархії.

Відразу після Богослужения відбувся святочний обід на честь Владики Митрополита, з відповідною програмою, якою керував голова катедральної парафії Св. Володимира п. М. Гетьманчук. Гарні китиці квітів піднесла молодь згуртована в СУМК і ОДУМ привітавши Його Блаженство з 25-літнім Ювілеєм. Владика сердечно подякував за квіти і сказав, що повсякчасно він думає про молодь. Дальше чергувалися привіти від всіх організацій, що містяться при катедральній парафії, між якими був привіт і від голови Всеканадійської управи СУС д-р П. Охітни та від Інституту Св. Володимира, що зложив д-р П. Смельський. Мабуть, найкраще словило почуття всіх, настоятель катедри Св. Володимира Митр. Прот. Д. Фотій сказавши, що е радістю всіх „вітати в нас Його Блаженство, Блаженнішого Митрополита Іларіона. Бачити його власними очима, слухати його живе слово Божої правди... Я переконаний, що такі Працівники, один на сто літя посилаються Отцем Небесним народові українському, щоб світити довго світлом своїх діл... Ми клонимо у священський покорі голови наші і то не тільки тут в Торонто, а і в Україні і по всьому світі перед Вашими заслугами для Церкви і України."

На тій говорив сам Ювілят. Подякувавши всім за таке миле й тепле вшанування його. Він горів і горить ідеалами нашого народу. Закликав всіх до оберігання тих скарбів, що винесені з України і плекати у кожній родині. Оберігати українську мову. Бо мова це душа народня. Плекати в родинах чесностне життя. Слова Блаженнішого Владики Іларіона зважені і зміряні плили рівненькими струмками і лягали в серця слухачів, які у святочній тишині ловили кожне слово.

Того самого дня о год. 7.30 вечора відбувся Святочний Концерт на пошану Блаженнішого Митрополита Іларіона. Участь в цьому концерті взяли: катедральна парафія Св. Володимира, парафія Св. Димитрій, парафія Св. Андрея з Торонта та парафія Св. Івана з Ошави. Простора заля катедри була виповнена по береги. Вступне слово виголосив прот. Ю. Ференців. Катедральний хор Св. Володимира під керівництвом Ю. Головка виконав: „Величає душа моя Господля" муз. Мясник о в а, „Тобі співаємо" муз. Вербицького і „Хваліте ім'я Господне" муз. Архангельського. Учениця Української Школи пара ф і ї Св. Андрея Віра Гринько продеклямувала вірш Блаженнішого Ювілята „Тільки Бог!". Дальше проф. І. Власовський виголосив змістовну святочну доповідь.

В другій частині програми М. Глушко з катедральної парафії продеклямувала вірш „Різдв'яний вітер", а С. Сахно у фортепіяновому супроводі відспівала „Так часто сниться рідний сад" муз. Бобикевича та „Мама моя" муз. Гнатишина. Хор парафії Св. Димитрія під керівництвом Н. Олійника виконав: „Щасливий молодіж" муз. Калішевського-Кошиці, „Голосом моїм" муз. Архангельського, „Ісаіє радій" муз. Калішевського-Кошиці, та позапрограмово „Хваліте ім'я Господне" київського напіву. Струнна оркестра парафії Св. Володимира під керівництвом І. Пасерба виконала: „Віють вітри" муз. Ніщинського та „Вязанку укр. пісень" аранжировки самого диригента І. Пасерба. Вкінці, на тлі оркестри і в її супроводі Жіночий Ансамбль парафії Св. Івана під керівництвом о. Р. Панченка виконав „Не шуми калиноньку" муз. Шамо та нар. пісню „Лети, моя думо".

Ціла програма була витримана на високому рівні і слухачі надіялися рясними оплесками виконавців. Кінцеве слово сказав о. Т. Міненко, пропонуючи Блаженнішого Митрополита від торонтонських парафій і Східньої Канади та бажаючи щасливої дороги. Ще довго після закінчення Святочного Концерту підходили вірні, щоб отримати Благословення Його Блаженства.

В понеділок ранком Блаженнішого Митрополита Іларіона прошали розчулені і щиро вдячні торонтонці. За цих кілька днів Блаженніший Владика Митрополит багато сказав і все сказане ним зайшлося для багатьох дороговказом життя.

На многі літа, Блаженніший Владико!

о. Т. Міненко

ПРАЦЯ СЕРЕД МОЛОДІ СУМК

(докінчення)

Другим обов'язком родичів, яким належиться виховна роля в навчанні Св. Молитов, як конечний молитовний предмет для їх християнського досконалішого життя, який гарний приклад дає Св. Діва Марія, що свого Сина провадила на Свято до Єрусалимськ о г о Храму. Тому праця з дітьми родичів над їх спасінням є одною з важливіших справ з ділянки християнського життя, бо без Божої помочі і де не має пов

тей. Через більшу віддаль мешканць учнів від школи навчання переводяться тільки по суботах (9 год. рано до 1-15 год. пополудні) понад 4 години. Лише національних танків навчається вечорами в четвер по 1-й годині. Відвідування по всіх класах добре — не приходять лише хворі. Шкільні журнали у всіх учителів (-льок) в належному порядку.

Директор школи й Курсів Українознавства, настоятель церкви о. Т. Міненко, що навчає релігії й граматики української мови в 6-й класі і на курсах українознавства.

Особливістю школи те, що в ній дві 1-і класи: нормальна (навчає учителька Л. Климків) з 20 учнями та 1-ша А двомовна, українсько-англійська (учить учителька В. Шпатка) з 19 учнями та дві малі класи — 3-тя: 7 учнів й 4-та: 8 учнів, які разом навчає учитель М. Климків. Загально у цьому році по всіх класах учителі (-ки) звертають пильну увагу, щоб учні більше говорили й рухалися, а не позіхали, щоб кожну новину помилку чи наголос виправляли самі діти, а рідше підказував навчаючий. Відповідь вимагають цілими реченнями. Лад і дисципліна по всіх класах — добрі. Виховно-педагогічний персонал складається з 4-х учительок і 4-х учителів. На курсах українознавства з того персоналу навчають 3 учителі й 1 вчителька.

За науку місячно платять за 1 дитину членів громади $2.50 і $3.50 не членів; за національні танки додаткова платня відповідно: $0.50 і $1.00 місячно. За директорство разом з навчанням виначорода — $50.00, решта учительського персоналу одержує $35.00 місячно. Школа має власне коштовне, яке складаються не тільки плати за навчання, а також прибуток з коляди та з шкільних імпрез; через це школа є майже самовистачальна.

По всіх класах є іконки й портрети визначних українських письменників: Т. Шевченка, Лесі Українки, І. Франка й інш. Великий недолік приміщень слід вважати їх тісноту: кімнатки малі і містільки переповнені, що в багатьох віде поставити для учителя не тільки столика, а навіть крісла; учитель мусить стоячки перевіряти приступні і записувати; відсутня й конче потрібна кімната для учителів і бібліотеки. Прийняти більше учнів школа не може і через це не закликається більше на курси українознавства. При такій тісноті дуже важко підтримувати необхідну чистоту. До цього ще дві класи є перехідні, що також перешкоджає утриманню чистоти. Не по всіх класах є таблиці для писання й добрі парти для учнів.

У школі увага звернена на підтримання контакту з Шкільним Комітетом та з батьками учнів. На запрошення директора школи голова РУШ побувала на річному засіданні Шкільного Комітету, яке відбулося в неділю 14 листопада 1965 року, що на ньому були присутні й деякі батьки учнів. Головувала на зборах п. Байрачний, секретарював учитель М. Климків.

Голова РУШ перекала присутнім про стан їхньої школи, про її досягнення, про що учителів, не зважаючи на недоліки приміщень. Далі голова ознайомив з завданнями Шкільних Комітетів, як про них сказано в „Правильнику", що видав Блаженніший Митрополит Іларіон. Поінформувала голова також про значення української мови за висловами письменника П. Мирного: „Найбільше й найдорожче добро кожного народу це — його мова, ота жива схованка людського духу, його скарбниця, в яку народ складає і все давне життя, і свої сподівання, розум, досвід, почування", а поет М. Рильський сказав: „Мова — це найбільший скарб народу і її треба зберігати" й інш. та про те, що мову в наших обставинах тільки тоді діти вивчать, як батьки з ними вдома говоритимуть по-українському. В хаті діти перебувають не менше 10-ти годин денно, а в українській школі 4-5 годин тижнево!

На цьому засіданні відбулася довша дебата і закінчилася удоволенням абсолюторії старій і вибору (точніше перевибору старої) нової управи з 11 членами з старим головою Василем Британом.

В. І.

ГУЧНІ СВЯТКУВАННЯ В КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Цього літа в Катедральній Громаді Св. Івана закінчено будову нової розкішної Школи-Авдиторії, яка має багато класів для навчання учнів, декілька менших зал і одну велику на 750 — 850 осіб з розкішною великою сценою. Також є модерна устаткована кухня та інші приміщення, які всі разом відповідають вимогам теперішнього часу. Без сумніву, що до офіційного відкриття заздегідь почали готуватися Духовенство й вірні Громади. Відкриття й посвячення було призначено на неділю 31 жовтня. А в днях 27, 28 і 29 жовтня відбулась постановка оперети „Наталка Полтавка" Івана Котляревського, музика Миколи Лисенка. Організатором цього великого заходу був П. Пеуш і він-же був диригентом оркестри, вистентом Соня Лазарович, режисером Ісая Чорновол, фортепіяновий акомпаньємент Дона Івасюк і Варвара Верхомин, декорації артиста-маляра Вадима Добровіжа. Не будемо перераховувати всіх артистів і всіх тих, що допомогли в цій постановці. В цілому, це була колосальна праця, яка в кінці-кінців увінчалась великим успіхом, поминаючи окремі недоліки на сцені, чи в організаційній праці. Цю постанову, за три дні, побачили понад 1500 осіб. Прекрасний гомін пішов в Едмонтоні й околицях. Уже є прохання, щоб ще декілька разів повторити — народ просто зголоднів за мистецтвом. Знаємо, що ця постановка буде ще повторена. Також знаємо, що „Наталка Полтавка" принесла гарний моральний та матеріяльний успіх, а до того ще й розголос для нової Школи-Авдиторії й в цілому для Катедральної Громади Св. Івана.

Для збирання грошей від спонсорів „Наталки Полтавки" був створений комітет під головуванням пані М. Гавриш. Цей комітет зібрав поважну суму грошей, а найбільше зібрала пані Анна Данилович, яка від комітету за її працю одержала цінний подарок.

Для артистів і окремих гостей в п'ятницю по виставі було влаштовано окреме прийняття. На прийнятті промовляли: Впреп. о. Прот. О. Хом'як, Н. Боднар, суддя Ів. Дікур, К. Теличко, д-р О. Старчук і Ісая Чорновол. Всі промовці надзвичайно тепло висловились про постановку „Наталки Полтавки".

Служба Божа Архиерейським Чином

У неділю, 31 жовтня в Катедральному Соборі Св. Івана відбулася Служба Божа, що її відправив Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ в сослуженні ВПреп. о. Прот. Т. Ковалишина — Голови Президії Консисторії УГПЦеркви, ВПреп. о. Прот. О. Хом'яка і Д. Лучака — Настоятелів Катедри і заброшеного Митроф. Прот. Д. Денисюка. Сполівався на цей день приїзду Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, але сталось так, що він по причинам від нього не залежним приїхати не міг.

Після прочитання Св. Євангелії, глибоко-змістовне й повчаючу проповідь сказав Високопреосвященніший Владика Андрей. Взагалі, урочистість в Соборі, цього дня була велика, яка розпочалася величавою зустрічею Владики. Діти, в українських одностроях, посипали живі квіти напереді Владики. Під час Служби Божої гарно співав хор під диригентурою Романа Солтикевича. Собор цього разу був переповнений, як кажуть, по самі вінця. У всіх відчувався молитовно - святочний настрій.

Посвячення й відкриття нової Школи-Авдиторії та офіційна програма

По Службі Божій відбулося урочисте посвячення нової Школи-Авдиторії, що його довершив Високопреосвященніший Владика Андрей в сослуженні вищезгаданого Духовенства та великої участи вірних. По посвяченні відбулось офіційне відкриття, що його також довершив ВПреосв. Вл. Андрей; він перерізав стрічку і сказав відповідне слово з нагоди цієї важливої події. Багато сот учасників цієї події мали нагоду оглянути всі класи і залі нової Школи-Авдиторії.

По цій урочистості відбувся спільний обід, що його приготували членкині Відділу Союзу Українок Канади Катедральної Громади, голосю якого є Калина Засійбіда.

Офіційну програму відкрив А. Мельничук, голова програмового комітету. Першим був поклоканий до слова О. Лук'янчук — голова Громади. ВПреосв. Владика Андрей в своєму слові підкреслив привіт Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона та виявив докладно причину, чому саме він не міг приїхати. ВПреп. о. Т. Ковалишин висловив признання Катедральній Громаді від Консисторії УГПЦеркви. Майор Данцер вітав Громаду від м. Едмонтону. Петро Саварин — голова місцевого відділу КУК широ-сердечно вітав від місцевого Відділу КУК. А відтак це промовляли: Н. Боднар, голова будівельного комітету, який переказав історію нової будови, п-ні Калина Засійбіда — голова відділу С.У.К. Катедральної Громади, Кость Теличко — голова Едмонтонського Відділу ТУС, п-ні Анна Даниловичі — членкині комітету по зібрці грошей від спонсорів на постановку „Наталки Полтавки". При кінці програми, коротдом промовив Всеч. Д. Лукo, але з особливим підходом і закликав до грошової збірки, яка принесла близько $13.000.00.

У всіх промовах, було згадано багато осіб, яким висловлено подяку за їх відданну працю в справі нової будови, а також постановки „Наталки Полтавки", але розміри цього допису просто не дозволяють переказати всіх цих осіб. Також, присутні доповідалися, що загальна вартість будови становить понад 320 тисяч долярів, заплачено вже близько 200 т. долярів, а решта це є позика.

Під час головної програми, за годовним столом, крім згаданих промовців, були: ВДост. суддя Ів. Дікур з дружиною, адв. П. Лазарович з дружиною — член Консисторії УГПЦеркви, С. Мисак з дружиною — голова Дирекції Інституту Св. Уяйна; В'залі були Всч. отці Духовні Українських Православних Громад м. Едмонтону, а також посол В. Скорейко й кандидат на посла Н. Мосійчук та посли Албертійської Легіслятури В. Томин і А. Гордей з дружинами та багато інших визначних гостей а м. Едмонтону.

Належить підкреслити, що офіційна програма відбулася особливо в піднесеному настрої, ніхто не лишив залі, аж до самого кінця. Та власно кажучи, сама збірка говорить за себе. Це було велике довгождане свято в Катедральній Громаді Св. Івана.

Святочний Концерт

Вечером, того ж дня, в новій Авдиторії відбувся святочний концерт, який складався з двох частин. Перша частина концерту була присвячена 25-літтю Архипастирського Служіння Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА — Первоієрарха Святої Православної Української Церкви в Канаді. Належить згадати, що про цю подію згадувалося в Соборі під час Служби Божої, не одноразово згадувалось в пообідній програмі, а тут просто була присвячена перша частина концерту. Як уже згадувалось, що Блаженнішій Владика ІЛАРІОН не міг прибути на це свято, але програма відбувалась так ніби-то він був у залі.

Концерт було започатковано відспіванням „На Многії Літа Владико" (на честь і славу Блаженнішого Владики ІЛАРІОНА) у виконанні Катедрального хору під диригентурою Р. Солтикевича. Всіх концертових точок в першій частині було 7, які були виконані Катедральним Хором, арт. Дометіем Березенцем — партію фортепіяно виконала Валентина Добролюк, хор церковної Громади Св. Пророка Ілії — диригент С. Яременко. Закінчено цю частину програми словом ВПреос. Владики Андрея, про яке ми скажемо нижче.

Друга частина концерту була присвячена відкриттю й посвяченню Авдиторії-Школи, яка складалась з 11 точок, які виконували: Хор Української Рідної Школи — диригент А. Мельничук, хор Молодшого Відділу СУМК і хор Старшого Відділу СУМК (окремо) диригент Р. Солтикевич, сольо-скрипка Галина Спачинська, сольо-спів Леся Дяків-Баглай — партію фортепіяно виконала Валентина Добролюк, два українські танки у виконанні танцюристів „Шумки", хор Катедри Св. Івана — диригент Р. Солтикевич. Заключне слово сказав ВПреп. о. О. Хом'як. Закінчено концерт національними гимнами. Декорація сцени Вадима Добролюка. Кожна концертова точка нагороджувалася гучними оплесками. Публіка була задоволена концертом.

„Блаженніший Митрополит ІЛАРІОН на Службі Богові, Церкві й Народові"

На цю тему промовив ВПреос. Владика Андрей в кінці першої частини концерту. В своєму слові Владика Андрей подає коротко біографічні дані Блаж. Владики Іларіона, зазначив про велику і важливу працю Ювіляра, яка була приготуванням до Його високовартісного Архипастирського Служіння на різних ділянках державно-політичного, науково-літературного і церковно-громадського життя, як міністра освіти й віроісповіданнь, професора і ректора Київського й Каменець-Подільського університетів, як професора Богословського Факультету ВПреп. Св. Івана, редактора й видавця „Рідної Мови" та „Нашої Культури", а пізніше „Віри й Культури" та перекладача на українську мову повної Біблії, Богослужбових Книг та автора багатьох інших видань.

Архипастирська праця Блаженнішого Владики Іларіона розпочалась в одній із стародавніх українських Православних Єпархій — Холмсько-Підляшській, що була заснована ще за Володимира Великого. Чин наречення й Хиротонії відбуася 19-20 жовтня 1940 року в м. Холмі в Свято-Богородицькому Катедральному Соборі на Святій Данилівій Горі. На жаль не довго Йому світило українське рідне сонце, що освічувало животворчими промінями всю многострадальну Холмсько-Підляшську Землю. Військово-політичні події змусили Владику Іларіона залишити улюблену Холмсько-Підляшську Епархію. По кількаріному скитанні Владика Іларіон опинився на вільній Канадській Землі й став Митрополитом Вінніпегу і всієї Канади, як Первоієрарх УГПЦеркви Канади, що Його запрошено на це становище Собором, що відбувся 8 серпня 1951 року.

Не цьому вельмивідповідальному становищі Первоієрарх — УГПЦеркви в Канаді Блаж. Ювіляр, ідучи за своїм гаслом „Служити народові, то служити Богові", Блаженніший Ювіляр дійсно й не розривно поєднав себе з українською правдою, як правдою Божою. Навчання й проповіді Владики Іларіона високо-патріотичні і щиро національні. В них Він дає правдиве й повне розуміння Української Православної Церкви вказуючи на її ролю в минулому й майбутньому.

Без сумніву, що найбільша епохальна праця Блаженнішого Ювіляра це переклад Св. Біблії на милозвучну українську мову. Наш Блаж. Ювіляр є Мужем Божої Правди серед українського народу і, тому в день 25-ти літя Ювілею Первоієрархуя УГПЦеркви в Канаді — наші гаряячі молитви линуть до Бога, щоб і надалі мав нашого Ювіляра в Своїй ласкавій опіці та зберігав Його на Многі, Многі Літа. Під гучні й довготривалі оплески закінчив своє слово ВПреосв. Владика Андрей.

Радіопередача Західньої Єпархії УГПЦеркви

З нагоди всіх Йодій, що вже сказані в цьому допису в неділю, 31 жовтня о 4.30 хв., з гостинної радіостанції СКЮА відбувся радіопрограма. Слово присвячене 25-літтю Архипастирського Служіння Первоієрарха УГПЦеркви в Канаді, Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА... врочистому посвяченню й відкриттю нової Авдиторії-Школи сказав ВПреп. о. Прот. О. Хом'як, Настоятель Катедрального Собору Св. Івана. Редактор і укладач програми К. Теличко, музичне оформлення Дм. Пелих, завідувачка (в двох мовах) панна Леся Полуян. До програми були підібрані такі платівки: „Слава на Небі Богу й на землі мир", „Господи почуй і вислухай Молитву мою".

Мусимо підкреслити, що дуже пам'ятними лишились дні 27-28-29 жовтня постановки „Наталки Полтавки", а також день 31 жовтня, що звійдуть в історію Української Православної Катедральної Громади Св. Івана в Едмонтоні.

Також буде на місці згадати, що в днях 2-3 листопада в залі при Катедрі Св. Івана відбувся З'їзд Захі дньої Єпархії УГПЦеркви, в якому взяли участь Духовенство на чолі з Високопреосвященніши Владикою Андреєм і світські делегати від Громад, але про це буде окремо допис.

К. Теличко.

45-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Овкборн, Ман.

У суботу 19-го червня цього року відбувся величний Ювілей п-ва Насті і Антона Друлів, який зарядили їхні діти.

Ювілей почався благодарним Молебенем у Церкві Св. Володимира в Овкборн, який відправив місцевий парох о. Іван Мельник; дякував п. М. Матіешин. Церква була заповнена родинною і приятелями Ювілятів.

Богослуження відтворило таку саму сцену, яка мала місце в іншій Церкві, але в цій самій околиці, 46 літ назад. Ювіляти з дружбою п. Іваном Грошаком і дружкою п-ною Федорком Луговою стали цей раз перед тетрапондом під благословення отця Пароха і візнесли-воляку Всевишньому за все минуле; за добрих дітей, за добробут і щасливе подружне життя.

Після Молебеня всі гості перейшли до Ідальні Народнього Дому, де чекав їх прекрасно приготований обід. Після благословення страв отцем Парохом, гості засіли за ювілейну трапезу, — а там пішли короткі поздоровлення і „Многая Літа" Ювілятам.

По обіді всі перенеслися до просторої залі Народнього Дому, щоб чесно завершити день Ювілею п-ва Друлів.

Старостою (господа р е м) був п. М. Бородій, який умілою рукою переводив усю церемонію.

Першого до слова п. Бородій покликав отця Пароха, який поздоровив шановних Ювілятів з такими великими днем, до якого вони щасливо дожили. Але найголовніше те, підчеркнув отець промовець, що шановні Ювіляти не змарнували свого життя, а найкраще, використали його вповні: успішно розробили своє господарство, виховали примірно своїх дітей в українськім і релігійнім дусі; через читання добрих книжок і часописів усвідомили себе — а через те стали корисними для своєї Громади і Церкви.

По цім слідували інші промовці: п. М. Швалюк — голова Православної Громади ім. Св. Володимира; п. Антон Слонь, — голова Народнього Дому; пані Геня Матіешин, — голова Жіночого Товариства ім. Лесі Українки; представники від Громад Мелві і Січі; гості з Вінніпегу, і вкінці добрі приятелі, сусіди і родина.

Говорили й діти і онуки і всі дякували за добре виховання і добру опіку.

Ювілейні поздоровле н н я наспіли також від п. Джона Діфенбейкера, провідн и к а консервативної партії і п. Миколи Мандзюка, консервативного посла до Оттави з цієї округи.

Треба тут конче зазначити, що п-во Друлі є загально шанованою тут родинною, щирими працівниками при Церкві і щирими жертводавцями — справили для Церкви великий образ Св. Княгині Ольги, коштом кілька сот долярів; пожертви на Колегію Св. Андрея і т. і.

В них трое дітей: Володимир, Катерина і Ганна, і 9 онуків.

п. Друль уроженний в Росбори, Ман. Родичі його походили з села Постолівка, гусятинського повіту, Галичина, а пані Друль з села Рашківці, скалатського повіту, Галичина.

Шановні Ювіляти подякували своїм дітям, що вшану-

вали своїх батьків, піднесенням їм гарного образа Св. Ангела Хоронителя в рамах українського стилю; дякували родині, всім гостям і приятелям, що причинилися до влаштування їхнього Ювілею а також і за всі дарунки.

Співом „Многая Літа" закінчено це Ювілейне Свято, а гості ще довго забавлялися.

Хай милосердний Господь мже Вас, Ювіляти, в Своїй Опіці.

о. І. М.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ІЛЬНИЦЬКИЙ
Гронлід, Саск.

У вівторок 14-го вересня 1965 року, в хаті на фармі, на 65 році життя, спочив у Бозі бл. п. Іван Ільницький.

Бл. п. Іван Ільницький народився 6-го березня 1900 року в с. Зозулинці, Заліщицького повіту в Західній Україні. До Канади прибув з родичами в 1913 році, які поселилися на фармі в Стюартбурн, Ман. В 1923 році Покійний одружився з Настею з роду Микитяк. Після одруження це подружжя працювало в родичів на фармі. В 1925 році вони перебралися до Саскачевану та поселилися на фармі в околиці Гронліл. Господь Бог поблагословив це подружжя 5 дітьми та 3 синами.

Шлях земного життя Покійного Івана був тяжкий. Дбаючи про кращу долю для своїх дітей Покійний мусів тяжко працювати, що й відбилося на здоров'ю Покійного. Пару років при кінці свого життя Покійний почав слабувати на серце. Смерть прийшла до Покійного несподівано. Спочив Покійний у своїй хаті на фармі, де жив удвох з дружиною.

Напередодні Похорону в пятницю о 8-ій год. вечері була відправлена Панахида над тілом Покійного, а на другий день у суботу 18-го вересня 1965 року в Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Громаді Гронліл відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох УГПЦ прот. о. М. Критюк, а дякував п. І. Іванусь

На Похорон Покійного прибула вся родина, за винятком дочки Василини, яка проживає в Порт Кольборн, Онт.

Під час Послідного Цілування, на заклик пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному 28.80 дол. Цю суму розділено на такі цілі: на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі 13.00 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., на „Вісник" 5.50 дол., на „Український Голос" 5.00 дол., а решту на поштові видатки.

Поховано бл. п. Івана Ільницького на парафіяльнім Цвинтарі біля Церкви Різдва Пресв. Богородиці в Громаді Гронліл, Саск Покійний Іван лишив у смутку — дружину Настю — 5 дочок: Марію і зятя Мерв Скотт у Мелфорт, Саск., Анну і зятя Василя Заваленчука в Шіго, Саск., Василину і зятя Роленд Мореау в Порт Кольборн, Онт., Софію і зятя Давида Врайт в Саскатун, Саск., Катерину і зятя Теодора Кадучок у Гронліл, Саск. Теодора Кадучок у Гронліл, Саск. 3 сини: Василя в Сікомоус Б. К., Петра в Арровгед, Б. К., Стефана в Гронліл, Саск., сестру Емілі Трач в Принц Альберт, Саск., брата Петра в Гронліл, та 18 внук.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Івана приймє до Царства небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ОСАДЧУК
Гронлід, Саск.

У понеділок 20-го вересня 1965 року, на 69 році життя відійшов у вічність бл. п. Василь Осадчук, Бл. п. Василь Осадчук народився 27 серпня 1896 року в Новім Селі, Збаражського повіту в Західній Україні.

До Канади прибув Покійний в 1928 році, поселившись в околиці Гронліл, Саск., де працював у фермерів заробляючи собі на життя. В 1938 році Покійний Василь одружився з Марією з роду Саламандик. Зчасом це подружжя набуло собі фарму, на якій провадило скромне життя. Це подружжя Господь Бог поблагословив в 3 дітьми донечками. Найстарша Орися замужом за Іваном Кудьчицьким, які фармерують в околиці Гронліл. Середуща Наталя замужом за Френціз Дав, яка вчителює в околиці Кінусо, Альберта, а найменодша Геня, яка працює стенографкою в Едмонтоні, Альберта.

Покійний Василь за свого життя мав нещасливий випадок, який підірвав здоров'я Покійного. Неможучи зможи працювати на фармі Покійний оставляє свою фарму та переноситься з дружиною ближче Гронліл та поселився на фармі своєї рідні, де жив до кінця свого життя.

Покійний Василь був тихої вдачі. Був добрим батьком для своїх дітей та жив у мирі й любові з людьми, чим придбав собі багато приятелів, які прибули чисельно віддати останню прислугу Покійному. Також, на Похорон з'їхалася вся родина Покійного.

Напередодні Похорону тіло Покійного було привезено на фарму до хати, де жив Покійний останні дні свого життя. О 8-ій год вечера відправлено Панахиду над тілом Покійного, а на другий день у середу 22-го вересня 1965 року перевезено тіло до Церкви Різдва Пресв. Богородиці в Громаді Гронліл, де відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв місцевий парох Української Греко-Православної Церкви прот. о. М. Критюк, а дякували дяки: п. п. Іван Іванусь, П. Боднарук та інші.

Під час Послідного Цілування на заклик пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному 27.50 дол. З тієї суми призначено: на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі 12.00 дол., на „Вісник" 5.00 дол., на „Український Голос" 5.00 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., а решту на поштові оплати.

Поховано бл., п. Василя Осадчука на парафіяльнім Цвинтарі біля Церкви Різдва Пресвятої Богородиці УГПЦ Громади в Гронліл, Саск.

Покійний Василь лишив у смутку — дружину Марію, 3 дочки, 2 зяті, 2 внуки, 3 брати й 3 сестрі в Україні та 1 сестру в Америці.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Василя прийме до Царства небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. АНТІН ГАЛАЙ
Пайн Ривер, Ман.

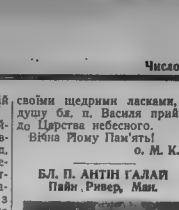

Відійшов від нас у вічність, в середу, 8-го вересня, 1965 р., о год. 2-ій ранку в давфинський лічниці Антін Галай на 77 році свойого трудящого життя.

Народився Покійний 3-го червня, 1888 року в селі Цигани, Борщівського повіту в Галичині. Приїхав до Канади, до міста Вінніпегу, Ман. в 1907 році, маючи тільки 19 літ. Тут одружився в 1911 році з Марією Палійчук, яка також походила з того самого повіту. Замешкали вони в м. Вінніпегу до 10-го серпня, 1921 року, а тоді переселились на фарму в Пайн Ривер, Ман., де він став працювати на залізничній дорозі СНР, аж до 1953 року, коли відійшов на пенсію.

Був одним з перших членів будівничих Української Народнього Дому і Української Греко-Православної Церкви в Пайн Ривер, Ман. від самого початку їх заснування.

Покійний повдовів 1943 року, і.в 1944 р. вдруге одружився з Марією Українець вдовою з пятьма дітьми. В першім подружжі було четверо дітей.

Покійний залишив вдовудружину Марію, три дочки: Анна Мишчук у Гилберт Плейнс, Ман., Павліна Кревецька у Вінніпегу, Анелька Тузик в Ешвил, Ман. і одного сина Ілія у Флин Флон, Ман. 7 внуків і 2 правнуки, брата Дмитра в Уінн Ривер і сестру Петруню Козмінчук у Вінніпегу і пасербів та їх родини, близьких односельчан і громаду в Пайн Ривер.

Покійний був старшим братчиком при Церкві поверх 18 років, з малими перервами. Був примірним чоловіком, батьком, дідусем для своїх рідних і ревним християнином та громадським працівником.

Похорон Покійного відбувся з Церкви „Преображения Господнього" в Пайн Ривер за таким порядком: в пятницю, 10-го вересня, ц. р. вечером було відправлено Литію з Парастасом і проповіддю о. В. Кокорудза з Етелберт, Ман. (місцевий парох), в суботу, 11-го вересня, Заупокійну Службу Божу з Похороном відправляли оо. В. Кокорудз і Е. Труфин, з Флин Флон, Ман.

Проповідь по Св. Евангелії виголосив о. В. Кокорудз, котрий в дуже змістовній формі з'ясував ціль нашого туземного життя в християнському розумінні і позагробове життя на підставі цитатів св. Письма. При Останньому Цілуванні Хреста проповідував о. Е. Труфин, котрий, як бувший парох, згадав в коротких словах християнське життя Покійного. З цієї нагоди родина Покійного і вірні, що віддали останню прислугу, зложили на „Нев'янучий вінець" — Покійному — 60 дол., а сестра Покійного, Петруня Козмінчук з Вінніпегу зложила 10 дол. на поміщення згадки і знимки в „Українському Голосі", Що збірку призначено як слідує: 20 дол. на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, 20 дол. на місцеву Церкву, і 20 дол. на місцевий Народний Дім. Дяками були: пп. Федір Костишин з Етелберт, і п. Іван Фецик з Пайн Ривер, за участю співаків, що брали участь в Похоронних Відправах

Тлінні останки спочили на місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Народнім Домі, що приготовили Сестриці при Церкві. За обідом відбулася коротка програма, в якій вшановано Покійного гарними спогадами про його християнське життя. Промовляли: оо. В. Кокорудз і Е. Труфин. Від родини: пані Павлина Кревецька, дочка і Лькьо Галай, сини, дякуючи всім за участь у Похороні і за все християнське відношення до Покійного.

Нехай цих пару рядків будуть щирою пам'яттю і доброю згадкою про все трудяще життя, всі християнські вчинки і діла самаританські про Покійного. А між нами нехай зістається пам'ять про нього вічною! Нехай Господь оселить його в оселях Своїх, де немає, ні болю, ні журби, ні зідхання, а життя безконечне!

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

Почуваємося до християнського обов'язку зложити цю щиру подяку: Всеч. оо. В. Кокорудзові з Етелберт, і Е. Труфину, з Флин Флон, за Похоронні Відправи і слова розради: дяках пп. Ф. Костишину, і п. І. Фецику та всім співакам за Відправи, сестрицям за приготування поминального обіду, другам, що несли домовину, тим, що зложили численні вінки-квіти, і всім тим, що чимнебудь спричинилися в цій останній прислузі Покійному. Похоронному Заведенні Сніт-Стрільчук з Давфину, за чесну услугу, і всім учасникам, за жертву на „Нев'янучий вінець" в пам'ять Покійному! Нехай Господь Бог нагородить всіх Вас Своєю Ласкою та Милосердям за все ваше християнське діло!

Дружина Марія, діти і внуки.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Виправлення

Через технічну помилку вінчике подавий вновь померли на Колегію, у формі Великоднього Писанки, не був дотепер проголошений. Пожертви ці отримано в днях від 30-го квітня до 3-го травня 1965 року, й посвідки (чч. А301—А326) числано жертводавцям або збірщикам, тільки не проголошені в пресі. Всіх зінтересованих щиро за це перепрошуємо.

По $81.23: Великодня збірка в церкві Св Володимира, Оквборн Ман. прислав Всеч о. І Мельник

По $24.55: Великодня збірка в церкві Св Іллі, Россборн, Ман прислав Всеч о. І Мельник

По $21.40: Великодня збірка в церкві на Бонівіна, Алта., прислав Всеч. о. О. Сорочук.

По $20.00: Лука Новосад, Саскатун Саск. Стефан Бригідар, Порктон, Саск

По $14.35: Збірка в церкві на Сенді Рендж, Алта прислав Всеч. о. О Сорочук

По $10.00: Н Мендрик, Едмонтон, Алта. Дмитро Барабаш Йорктон, Саск. Дмитро і Анна Орлевські Гейр Гед Алта. Питин і Анна Озійчики Вінніпег Ман. Василь Котишин, Мирнам, Алта; Вирел о Прот Андрій Дворакевський, Нортгемптон, Па. ЗДА; Стефан і Анна Сиротюки, Едмонтон Алта, Лев Бабійський Віто, Б. К

По $5.00: Емілія і Петро Лесюки, Солгірт, Ман. (прислав о І Мельник). В Т Сьєтковик, Даффін, Ман; Василь Сорохан Ть Гідлс, Алта; Кирво Мельничук, Ошава Онт; Стефан В Шмігельський Вайта, Ман. Дмитро Харук Сарния, Онт, пані Анна Файчук. Медисин Гет, Алта, пані Софія Василишин Едмонтон Алта; Е. Карбм, Ревві Ривер, Онт

По $3.00: Іван Шевчук, Норт Стар Алта

По $2.00: Петро Колтунський Сенді Лек Ман; Михайло і Марія Семотюк, Вегревіл Алта

Пожертви з нагоди З'їзду 1965 р. (Отримано поштою)

По $100.00: Василь і Анастазія Трішлюк, Оттава, Онт, і Ярчий (Чечфілд Крімері). Чечфілд, Ман

По $50.00: Союз Українок Канади, відділ у Вінніпезі Саск, Яким Момотюк, Арран, Саск. С. Данилко, Венкувер Б К; Іван Хрипуд, Ридкайнз, Саск

По $30.00: Д-р Микола Крижановський, Джемайка Н М. ЗДА (прислав М. Чорний).

По $25.00: Іван П Бурдейний Вінніпег; Петро і Елесавета Шелепюки, Фт Вілліям, Онт; І А. Русбашевський, Редвей, Алта.

По $20.00: К Гумжа, Сифтон, Ман; П Вакула, Пикерінг, Онт; Василь і Софія Бойко, Ню Вестмінстер, Конк, ЗДА.

По $15.00: Пані Марія Поліха, Торонто

По $10.00: Н. Н. Ст. Катеринк, Онт, Іван Литвиненко, Вінніпег, Михайло Місинчук, Мирнам, Алта, пані Катерина Башшевська, Вакаш, Саск; Орест Олексійб, Вінніпег, Стефан Павлюк, Вінніпег; Йосиф Слоньовський, Гарлема, Ман; Михайло Марків, Батлер, Па., ЗДА.

По $5.00: Джін Тимчук, Лос Енджелес Каліф.; пані Н. Ілюк, Сиднам. Ман; Е. Кобринович, Норт Соррі, Б. К; Юрій Бордевюк, Пембіна, Н. Д. ЗДА; Стефан Барвенецький, Паркервю, Саск; П. Сахневич, Асторія, Н. Й., ЗДА; М. Грицюк, Норт Соррі, Б. К; Стефан Гайн, Атабаска, Алта; Дмитро Маріяжин, Сітта, Вашт, ЗДА.

По $2.00: Василь Мандрик з дружиною, Ту Гилс, Алта; Н. Н. Вернон, Б. К

По $1.00: Н Войціховський, Лекта Бін, Алта

Пожертви з різних місцевостей.

По $800.00: Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу (кизни до Капіталі Колегії $583.31 і готівкою — $216 69)

По $300.00: Д-р І. 4. Лукій, Порктон, Саск

По $200.00: О. Лукінчук, Едмонтон, Алта

По $150.00: Василь Самець, Гемилтон, Онт

По $125.00: Д-р Петро Т. Смицький, Торонто, Онт

По $100.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Михаїла, Сенді Лейк, Ман; д-р Кароль М. Смицький з дружиною, Веллонд, Онт; пані Соня Бейзик (з дому Мандзюк), Вінніпег; пані Катерина Кулинич, Скрентон, Па., ЗДА в пам'ять свого чоловіка Дмитра сина Федора та інших членів родини (прислав Вирел. о. Прот. Григорій Хомішний); пані Зеня Гавриш (з дому Лукінчук), Едмонтон, Алта

По $50.00: Українська Греко-Православна Громада Прес. Трійці, Сторджис, Саск; п-ні Е. Кержлюк, Вінніпег; п-на С. Ковчук, Вінніпег

По $40.00: Йосиф Яворський, Селкирк, Ман

По $35.00: З похорону бл. п. Марії Барабаш, Кемсек, Саск., прислав о. Л. Дачина.

По $30.00: Нестор Тимчак, Вени, Сенк., в пам'ять бл. в. о. Єроніма Гришин

По $25.00: Пані Джейне Фітз з родиною, Нортлена, Оре ЗДА, в пам'ять своєї матері Марії Барбліщ, Кемсек, Саск; Всеч. о. Борис В Забродський, Гарві, Ід., ЗДА на докторатську стипендію; Вирел о. Прот. С. Крепельницький Бридальтрт, Конн., ЗДА; В. Бабій Вінніпег, Вирел. о. Прот. Г. Хомішний, Скрентон, Па., ЗДА; Василь і Марія Стадинки, Роблін, Ман., з нагоди 25-літя їхнього подружжя (прислав о. Прот. Д. Ф. Стратійчук)

По $20.00: Метро Керелюк, Рілжлна, Саск; Українська Греко-Православна Церковна Громада, Етікокан, Онт.

По $17.70: Вирел о. Архим. Іов Скибальський, Вінніпег.

По $15.00: З похорону бл. п. Катерини Гринуд, Йорктон, Саск., прислав о. В. Бойчук; А. Малішевич, Оддгем, Англія.

По $10.00: Д-р М. Гуцуляк з дружиною Марією, Венкувер, Б. К., в пам'ять бл. п. Марії Яцків, матері п. М. Богдана); В. Гончарук, Кінчнер, Онт; Василь Сандуз, Шіго, Саск, Федір і Параска Шавара, Денер Біч, Саск.

По $5.00: З похорону бл. п. Михайла Присяжнюка, Торонто, Онт., прислала пані М. Яницька, фін. секретарка Братства Св. Володимира.

По $5.00: Члени хору Гилберт Плейнс-Гренлаю (прислала пані Е. Котик, Гилберт Плейнс, Ман.), в пам'ять п-ва Костюків; Василь Гасанівський, Ню Йорк, ЗДА; Никола Залеський, Дервент, Алта

По $3.50: С. Лисенко, Вінніпег

По $2.00: Н. Е. Горчинський, Гемтон, Саск.

Збірка Д-ра В. Черевика з нагоди відвідин Каліфорнії.

Лос Енджелес, Каліф.

По $34.00: Дрібна збірка на похорон бл. п. Якова Нагірного (підписи власноручні більшості жертводавців нечитні, тому їх не можна опублікувати).

По $25.00: В. С. Нікрод, Всеч. о. П Маєвський

По $20.00: С. Арсієнко

По $10.00: Михайло Михно Олекса Кармелюк, Йосиф Порайко; пані Галина Білоус

По $5.00: Іван Гнип, І. і Г. Слюзар, Іван Гидч, Іван Парабонюк, П Дикун, Михайло Гира, Михайло Кіт, Петро Пастух, Іван Паркер, Василь Дах з дружиною, Нестор Мартин, Петро Балей.

По $2.00: А. Савченко, Ніна Баробель, А. Нирішний

По $1.00: Іван Терешик

Збірка Проф. д-ра П. Кондри в Онкборн, Ман.

в неділю 12-го грудня 1965.

По $46.00: Відділ СУМК в Онкборн, Ман

По $25.00: Петро Друль, Мензі, Ман

По $20.00: Петро Матіешин, Пилип Тутилюк, Михайло Бородій з дружиною, Антон Слонь, Михайло Ковальчук

По $10.00: Стефан П. Герелюх, Франко Зюбрак, Стефан Шпалюк (Мензі), Никола Франко, Михайло М Шпалюк.

По $5.00: Всеч. о. І. Мельник, Іван Грошок, пані Наталка Пелешок (Мензі), пані Розалія Свіщка, Никола Зюбрак.

Збірка у Вайті, Ман., з нагоди доповіді д-ра П. Кондри з Вінніпегу, в неділю, 5-го грудня 1965.

По $25.00: Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської, Вайта, Ман.

По $20.00; І. А. Негрич, А. Фігус

По $10.00: І. Мачула, І. Н. Цесмиструк, Іван Гавриляк, М. Сторожук

По $5.00: І Древник, М Фіцак

По $2.00: М. Лисун

Замість квітів на могилу...

Замість квітів на могилу бл. п Франки Якимішак, Вінніпег, слідуючі зложили свої пожертви на Колегію.

По $45.00: Василь і Марія Мігайчуки і діти: Евген, Петро, Нестор, Богдан, Ілліяа, з Понтіяк,

Міш., ЗДА.
По $20.00: Іван і Елла Хрептики з дітьми Модестом, Вайолет, Лилія і Віолян, всі з Понтіак, Міш., ЗДА.
По $5.00: Василь і Гелен Геник, Troy, Міш., ЗДА.
На допомогу Студентові Теології.
На допомогу студентові Теології Святославові Глухановкі з Вадіна, Саск. (на кошт утримання в Колегії), пожертви зложили слідуючі:
Павло Малиняк, Фостон, Саск — $25.00
Павло Ганжевіч, Фостон, Саск — $20.00
М. Кулик Вадіна, Саск. — $20.00
Андрій Чурило, Фостон, Саск — $5.00
Григорій Малиняк, Фостон Саск. — $5.00
Всім жертводавцям щира подяка. (Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СІЧЕНЬ
14. П'ятниця — Новий Рік — Трансфіґурація о годині 8-ій вечора
16. Неділя — Трансфіґурація, Селкірк
19. Середа — Хрещення Господнє Кенора, Трансфіґурація, Гонор
30. Неділя — Кенора, Гонор, Попзарфіла
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093 (увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ
14 П'ятниця, Новий Рік — Габард
16. Неділя - - Гудзь
18. Вівторок. Навечір'я Йордану 2 год. по пол свячена вода — Гудзь
19. Середа Йордан Айтуна
23. Неділя — Мечина
30. Неділя — Гудзь
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця, Новий Рік - Райн
16. Неділя перед Йорданом - Йорктон
18. Вівторок. Навечір'я Богоявлення — Йорктон. Велике Водосвяття
19. Середа: Богоявлення — Йордан. Початок Йорданської Відправи о годині 10-ій вечором на Шедрій Вечір. По відправі Велике Йорданське Водосвяття
23. Неділя по Йордані — Йорктон
30. Неділя — Райн
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2303

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця, Новий Рік Кемсак
16. Неділя — Кемсак
18. Вівторок. Свяч. води 10 год. р — Кемсак
19. Середа. Богоявлення - - Кемсак
20. Четвер. Із. Хр. — Мазепа
23. Неділя — Вроктон
30. Неділя — Кемсак
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця — Вимир (Св. Вас. Вел. Новий Рік 10-а год р)
16 Неділя — Фастов 10-а год р
18. Вівторок — Вадіна (Нав Б-явлення 8-а год. веч. — Освячення Води)
19. Середа — Рама (Йордан 9-а год рано — Освячення Води)
20. Четвер — Вимир (Соб. Св. Із. Хр. — Освячення Води 9 год. р.)
23. Неділя — Клер 10-а год. р.
30. Неділя — Ватсон
УВАГА: Почавши від Йордану, по Богослуженнях відслужання Вірних з Св. Йорданською Водою
Box, 488 — Tel. 338-3143. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
СІЧЕНЬ
14. Новий Рік, — Воріжі
16. Неділя — Темпин
19. Йордан, Водохреща, 7 год. рано Кидрі
19 Йордан 9 год рано, Служба і Водохреща - - Вязинцов
23. Неділя Завале
30 Неділя — Лужани
Address: Wilmington, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця, Новий Рік Денбері
16. Неділя — Мейбордж
19. Середа, Йордан — Ендевор
20. Четвер. Св. Із. Хрестителя - -
23. Неділя — Арран
30. Неділя — Стордж'ис
Address: Box 111, Hyas. Sask. Tel. 192-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця, Новий Рік — Геффорд
16. Неділя, (Освячення води) Редфіла
18. Вівторок. Навечір'я Йордану осв. води о год. 10 р, — Геффорд
19. Середа, Йордан, осв. води Білики
23. Неділя. Осв. Води — Кридор
30. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
СІЧЕНЬ
14 П'ятниця Новий Рік — в Парафії (Округі) Мирнам після домовлення
16. Неділя перед Йорданом — Шіпмиш
18. Вівторок. Шедрий Вечір о год. 7.30 вечора Велике осв. Води — Ту Гілс
19. Середа Йордан-Богоявлення, Освячення Води — Кейленд
20. Четвер Собор Івана Хрест. — в Окрузі Мирнам після домовлення
23. Неділя по Йордані — Ту Гілс
30. Неділя — Іспас
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця Новий Рік — Венло
16 Неділя — Етельберт
19. Середа, Йордан — Дорбен
20. Четвер (Соб. Із. Хрест) - Пайн Ривер
23 Неділя Реннер
30 Неділя Етельберт
Address; Ethelbert, Box 71 Ph 3264

о. М. КРИТЮКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік — Бруксбі
16 Неділя — Гронлі
18 Вівторок Нав. Богояв. Йорданське Освячення Води
Гронлі о год. 11-ій рано
Бруксбі о год. 1-ій по полудні
19. Середа. Богоявлення Йордан - Єлоов Крік
23. Неділя — Елзон Бей
30. Неділя — Єлоов Крік
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІША
СІЧЕНЬ
Новий Рік — Восетна
16. Неділя — Необурк
18. Велике Освячення води:
Необурк — 10.30 рано
Торгилд — 11.30 рано
Федора — 1-ша год. по пол.
Редвater — 2.30 по пол
Редвей — 4 година
Восетна — 5 година
19 Богоявлення Господнє Гірмонт
23 Неділя — Торгилд
30 Неділя - Редвater
Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СІЧЕНЬ
16. Неділя — Росборн
23. Неділя — Мензі
30. Неділя — Овкборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
16. Неділя — Річмонд Парк
19. Йордан-Богоявлення — Вестлок
23 Неділя — Вайлнуд
30. Неділя — Сідабіч
Address: Westlock, Alta, Box 802, Tel. 349-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік. Василя Великого — Сифтон
16 Неділя. Передзвяч Служби Божої по радіо. Станція С.К.Д.М. Давфин, Ман. від год 11-ої рано до год 12-ої 15 хв — Давфин
18 Вівторок Шедрий Вечір Вечірня Відправа і Йорданське освячення води о год. 7.30 вечора — Давфин
19 Середа. Йордан. Богоявлення. Йорданське Освячення води - - Дрифтінг Ривер
20. Четвер. Собор Івана Хрестителя Йорданське Освячення води — Рорктон
23 Неділя Вінніпегосіс
30. Неділя — Ашвіл
Вечірня Служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
УВАГА! Просимо всіх вірних нашої Церкви і симпатиків слухати Різдвяну Службу Божу по радіо, що буде від год. 12-ої ночі до год 1-ої 45 хв. рано на Різдво Христове з храму св. Юрія — Давфин
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
14 П'ятниця. Св. Василія (Новий Рік) — Вестбрук
16 Неділя — Тюдор (м.)
18. Вівторок. Шедрий Вечір (Свячення Води)-о год. 4 по пол - Тюдор (м.)
19. Середа. Йордан (Свяч Води) — Інсінгер (Гайвіл)
23. Неділя — Половики
30. Неділя — Дьюрз (в Тюдор (м.)
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
СІЧЕНЬ
14 П'ятниця — Вернон
16. Неділя — Вернон
19. Середа — Вернон
23. Неділя Келовна
30. Неділя — Вернон
Address: 2502-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
СІЧЕНЬ
16. Неділя — Ст. Пал
19. Йордан — Терінн
20. Собор Із. Хр. — Биг Медов
23. Неділя — Банівел
30. Неділя — Сенді Репід
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВҐЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця Новий Рік — Св. Василія — Гресленд
16. Неділя — Сарепт
18. Вівторок. Шед. Вечір. Велике Повечір'я — 9.00 год. веч. — Норал
19. Середа. Богоявлення Свячення Води — Боїз
23. Неділя — Норал
30. Неділя — Боїз
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік Мекнат
16. Неділя — Шортдейл
18. Вівторок. Шедрий Вечір. Свячення води в 11 год. рано — Робапс
19. Середа. Богоявлення Господнє — Гренлвю
20. Четвер. Собор Йоана Хр — Топорівці
23 Неділя - Мерідель
30. Неділя — Шел Велей
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 484.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця Новий Рік — Лепін
16. Неділя — Альвена
18. Вівторок. Нав. Богоявлення. Велике Освяч. Воин 10 год. ранку — Вакав
19. Середа Богоявлення. Йордан. Після Служби Велике Освячення Води — Ст Джуален
20. Четвер Із. Хрест. Після Служби Велике Освячення Води — Смітс
23. Неділя — Кадворт
30 Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4281

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік 8 год. — Толстой; 10 год. — Гарденton
16. Неділя — Роза
19. Середа. Йордан 8-год. — Гарденton; 10 год. — Толстой
23 Неділя — Гарденton
Address: Tolstoi, Man.

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
СІЧЕНЬ
14 П'ятниця Новий Рік — Воресайт
16 Неділя перед Йорданом — Смоки Лейк
18. Вівторок. Шедрий Вечір, свячення Води:
10.30 ранку — Смоки Лейк
12.30 по полудні — Сведен
1.30 по полудні — Вільна
3.00 по полудні — Давнінг
Середа. Богоявлення Господнє — Смоки Лейк
23 Неділя — Вільна
30 Неділя — Сведен
Починаючи середою 19-го січня Днем Богоявлення Господнього, всіх Вірних Округи Смоки Лейк, відвідаю з Святою Водою. Відвідувати буду до кінця місяця січня, поки не відвідаю всіх членів Округа
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця, Новий Рік, Св. Василія — Шіго
16. Неділя — Фовм Лейк
19. Середа - Богоявлення Господнє — Шіго. Освячення Води
23. Неділя — Виварл
30. Неділя — Шіго
Address: Shaho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік — Вірдейл
16. Неділя — Сембург
19. Середа. Богоявлення — Йордан Нипавин
23. Неділя — Кадет
30. Неділя — Вірдейл
Address: Wairdale, Sask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця (Новий Рік) - Лужанин-Топорівці
16. Неділя — Сзава пів.
19. Середа. (Богоявлення) - Мирнам (9 год. рано)
23. Неділя - - Бросов
30. Неділя — Моржсьб
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
14. П'ятниця. Новий Рік —
16. Неділя — Оповей
Сеередa. Йордан-Богоявлення — Камар
23. Неділя — Брудерґайм
30 Неділя — Торсбі
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3052. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
СІЧЕНЬ
Новий Рік — Сірко
16. Неділя — Сеньків
18. Навечір'я Богоявленія — Пембіна
19. Богоявлення (Йордан) — Вайта
23. Неділя — Сірко
30. Неділя — Сандав
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1966. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1966. ЧИСЛО (2047) 3

ПІД ПРОТИСОВЄТСЬКИМ ЗВЕРНЕННЯМ НЕМАЄ ІМЕНІ КАРД. СЛІПОГО

„СВ. МУЧЕНИК ЙОСАФАТ, ПОКРОВИТЕЛЬ ЄДНОСТИ"?
Греко-католицький єпископат вручив звернення Отцям 2-го Ватиканського Собору з протестом проти переслідування греко-католиків в Галичині

„До всіх Отців Собору" — так заголовлене звернення 14-ох українських греко-католицьких єпископів до всіх католицьких делегатів на 2-й Ватиканський Собор з таким проханням:

„...сердечно просимо Тебе, Преосвященний Владико, після повороту з Вічного Міста, разом з Твоїм стадом, віддано молити Бога і Пречисту Діву Марію, Матір Церкви і християнського народу Могутню Заступницю, за свободу Католицької Церкви в Україні та за всіх братів, що терплять переслідування Христа ради... Також просимо Тебе, Преосвященний Владико, щоб, повернувшись до дому, ти розповів провідникам Твоєї держави про страшне нарушення релігійної свободи в Україні, особливо супроти приблизно пять мільйонів громадян, що визнають католицьку віру у східнім обряді... Нема сумніву, що поважне заступництво Твого народу на Сесії Обєднаних Націй в обороні прав людської особи, згідно з Соборовою Декларацією про релігійну свободу, не лиш що зможе принести релігійну свободу для Української Нації, але також для всіх Націй Советського Союзу, так щоб усі віруючі в Бога змогли вести людське життя гідно, в мирі і справедливості".

„...Після 400 літ злуки з Римським Престолом..."

У цьому ж зверненні також, між іншим сказано ще таке:

„Для Української Католицької Церкви Соборова Заява про релігійну свободу стала б зовсім безкорисною коли б ця Церква Мучеників та Визнавців віри після 400 літ злуки з Римським Престолом у своїй власній вітчині не відзискала знов прав до життя в громадській спільноті..."

„Нехай св. мученик Йосафат, покровитель єдности, могутній перед Богом заступник, внеднає, щоб великий дар релігійної свободи був призначений кожною цивільною владою, згідно з засадами, що їх торжественно голосить Соборова Декларація про релігійну свободу".

Митр. Максим Германюк підписаний перший

Під текстом звернення, цитати з якого подані вище, є імена 14-ох українських греко-католицьких єпископів; Митрополит Вінніпезький Кир Максим Германюк підписаний перший. Бракує лише підпису Верховного Архиепископа Кардинала Йосифа Сліпого.

Для цієї інформації користуємося тим текстом звернення, що опублікований в українському католицькому тижневику в Едмонтоні „Українські Вісті" за 24 грудня 1965 р. Від редакції там додана така замітка в зносці:

„Це звернення в справі переслідування в Советському Союзі Української Католицької Церкви вручила Конференція Єпископів Українсько-Візантійського обряду всім Соборовим Отцям 1 і 2 грудня, а написане воно у свято св. Йосафата, 12 листопада 1965 р."

З.Р.В. — З тексту вищезгаданого звернення, що в основному добре уложене, виринають два питання:

1) Чому під ним немає підпису Верховного Архиепископа кардинала Йосифа Сліпого, який сам кількакадцять років був під переслідуваний владою СССР? І чому Йосафата Кунцевича, инквізитора з перших десятиліть 17-го століття, який при допомозі поляків, мучив і мордував безборонних православних українців і білорусів, проголошено „покровителем єдности" християнства?

Інші Церкви заявляють

Про „неважність" скасування взаємного прокляття між Римом і Константинополем

Папа Павло VI у своєму слові на 2-му Ватиканському Соборі 7 грудня 1965 р. вперше подав до відома світові, що з тим днем (7. 12. 1965) він, папа, і патріярх Константинопольський Атенагорас І одночасно касують ту анафему (виклятя), яке Церква Римська і Церква Константинопольська наложили одна на одну 1054 р. Тодішнього Константинопольського Патріярха Михаїла Керуларія, як Патріярха Вселенського було „першим між рівними" підтримали всі інші тодішні патріярхати: Єрусалимський, Антіохійський та Александрійський, отже та анафема забов'язує тепер усі Православні Церкви.

Журнал „Американ Ревю оф Істерн Ортодокс" (січень 1966 р.) інформує:

„Коментар, неофіційне виданий Атенською Архиепархією Грецької Церкви ствердив, що „акт уневаження цього виклятя є вислідом ватиканської дипломатії... Православна Церква, з уваги на те, що вона адмініструється демократично, вважає за неважну всяку постанову, якщо вона зроблена будь-котрою з (автокефальних) Церков, - поки ця постанова не буде затверджена Православним Собором усіх Православних Церков".

ЧИТАЙТЕ В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

1. **„Як жиди змінили католицьке думанія"** — ст. 8.
2. **Текст зняття анафеми між Константинопольською Патріярхією і Католицькою Церквою** — ст. 5.

Теолог-юдаїст:

Екуменізм – це „публічний блахман"

„УНЕВИННЕННЯМ" ЖИДІВ ВАТИКАН „ОБРАЗИВ БОГА"?

Професор Берковіц заявив, що „християнська ера в історії світу скінчилася"

„Кенедіен Пресс" (17.І.66 р.) інформує про промову проф. Елізера Берковіца, яку він виголосив увечері 16 січня ц. р. у жидівській конгрегації Шаарей Шомаїм у Торонті.

Він сказав, що „дух екуменізму і взаємне зрозуміння між релігіями — це лише щось небагато більше за блахман публічних зв'язків". Згаданий часопис, далі, подає:

„Він сказав, що християнська ера в історії світу скінчилася. Відхід християнства як світової сили був головною причиною цієї схеми (декларації про уневиннення жидів II Ватиканським Собором, — р. В.).

Проф. Берковіц про „жидівські організації, що діяли за сценою" Католицького Собору

„Проф. Берковіц сказав, що ті жидівські організації, які діяли за сценою, щоб довести до ухвалення цієї схеми (про „уневиннення" жидів, — р. В.) поступили безвідповідально, і вони не мали права промовляти в імені світового жидівства".

„Жорсткі слова" Собору?

Далі проф. Берковіц сказав:

„Ця схема подає до відома 500 мільйонам християн (католиків), що жиди не є проклятим (через Бога) народом. Мені не зрозуміло, як люди можуть висловлюватися такими жорстокими словами! Цілими століттями вони чинили переслідування (жидів) — але ми (жиди) не винні! Говоренням, що ми (жиди) вже більше не є боговиклятим народом, ображується не нас, а Бога".

„Католицька Церква мусить перепросити за переслідування", домагаються провідні теологи у Ватикані

Проф. Берковіцеві відповів англіканський священик з Торонто Кеннет Клітон.

„У (Католицькій) Церкві є дух покути, якого перше не було. Я вірю в деякі речі, про які Ви говорите. Як ми колинебудь зможемо з'єднатися в одне — я не знаю..."

„Опісля, рабин Воллес Вурибургер із згаданої конгрегації сказав, що проф. Берковіц не повинен проочувати справи різниць думок у Римо-Католицькій Церкві".

„Кінцева схема („уневиннення" жидів) була лише мірою компромісу", сказав цей рабин. „Я ж читав заяви провідних ватиканських теологів, які кажуть, що (Католицька) Церква мусить перепросити (жидів) за переслідування в минулому". (Пояснення в дужках наші, — р. В.).

З Комунікату Консисторії УАПЦ в Австралії

В днях 26-27 грудня 1965 року в залі Св.-Преображенської парафії м. Блектавну біля Сіднею в Австралії відбувся Надзвичайний Спільний Собор Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії й Новій Зеландії, скликаний, на підставі § 28 Статуту УАПЦ на чужині, Керуючим Єпископом Преосвященніщим Варлаамом та з благословення Первоієрарха УАПЦ на чужині, Високопреосвященнішого Митрополита Ніканора.

Собор скликано з метою стверджения доконаного поєднання двох Єпархій УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії, Митрополичої й Об'єднаної, в одну, згідно з Соборним Архіпастирським Посланням Преосвященних Єпископів Варлаама й Доната від 12 липня 1965 року, для виборів сталих церковних органів управління і контролі та для розгляду інших справ, пов'язаних із життям УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії.

В Соборі взяли участь: Преосвященний Єпископ Варлаам, Преосвященний Єпископ Донат, 13 осіб у духовному сані і 47 мирян, статутово обраних делегатів від парафій, братств і сестринств та статутово управлених членів церковних органів обох єпархій. Обидві єпархії були репрезентовані порівно та заступлені всі парафії й церковні осередки УАПЦ, включно з Новою Зеландією.

Попереднього дня, 25 грудня відбулося спільне засідання Єпархіяльних Рад обох єпархій, на якому розглянено ліквідаційні справи єпархій та схвалено програму Собору.

В день відкриття Собору відправлено соборну архиерейську службу Божу з участю всього духовенства в Блектавнській Св.-Преображенській церкві. Всі учасники Собору приступили до св. Сповіді й Причасти.

Собор розпочато молитвою до Св. Духа. Відкриваючи Собор, Преосвященний Єпископ Варлам коротко визначив його завдання та покликав Президію й Секретаріят для практичного керівництва Собором і оформлення його діянь.

Після відчитання Первоієрархового благословення Собор відспівав многоліття Високопреосвященнішому Владиці Митрополитові Ніканору.

Собор одноголосно ствердив правосильність акту з дня 12 липня 1965 р. про поєднання єпархій Митрополичої й Об'єднаної в єдину єпархію УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії на чолі з Преосвященним Єпископом Варлаамом, як Керуючим Єпископом, і Преосвященним Єпископом Донатом, як його Вікарієм Помічником.

Приймаючи до уваги заслуги Преосвященного Єпископа Варлаама в справі осягнення церковної єдности УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії, **Собор звернувся до Первоієрарха УАПЦ на чужині ВПР. Митрополита Ніканора з уклінним синівським проханням надати Преосвященному Єпископові Варлаамові гідність Архиепископа УАПЦ.** Всі учасники Собору з піднесенням трикратно відспівали АКСІОС, ще раз стверджуючи тим волю Церкви мати Правлячого Владику Варлама в сані Архиепископа.

Собор ствердив повну приналежність УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії до УАПЦ на чужині на правах Єпархії і зобов'язав новообрані органи церковного управління керуватися в своїй діяльності Статутом УАПЦ на чужині, затвердженим на II Першому Соборі 1956 року в Каракасі.

Собор вніс до статуту відповідні доповнення, стосовно до умов і особливостей життя Церкви на Австралійському континенті.

Собор також схвалив типовий Статут Парафій, зобов'язавши самі парафії пополнити його точками й розділами, стосовно вимог стейтового законодавства, в якому діє парафія.

Собор розглянув і затвердив бюджет Єпархії та встановив розмір членських парафіяльних внесків: по 2 шил. тижнево від працюючих мужчин і по 1 шил. тижнево від працюючої жінки, підкреслюючи, що сплата членських внесків є одинокою законом узнаною формою приналежности до парафії, та що надходження від членських внесків мають використовуватися виключно на потреби парафії.

До складу Єпархіяльної Ради, крім Преосвященних Єпископів Варлаама й Доната, які входять до неї з титулу сво го становища, Собор одноголосно обрав 14 членів і двох кандидатів (порівно від духовенства й мирян).

Одноголосно обрано Консисторію в складі: Протопресвітер А. Теодорович - голова, Протопресвітер І. Манько — Заступник Голови, брат Г. Базалицький — Секретар, брат М. Чигрин — англомовний Секретар, брат І. Клокашов — Скарбник і брат Ю. Матвієнко — Рахівник.

Місцем осідку Консисторії являється м. Сідней.

Також одноголосно обрано Контрольну Комісію і Єпархіяльний Суд по три члени в кожному органі.

Преосвященний Єпископ Варлаам висловив своє бажання, що в зв'язку зі слабим станом його здоров'я, він, час від часу буде покликати Єпископську Раду собі до помочі в складі: Вікарія-Помічника ПР. Владики Доната, Протопресвітерів А. Теодоровича й І. Манька та п. Г. Базалицького — Секретаря Консисторії. Собор прийняв таке бажання до відома.

Діяння Собору відзначалися високою активністю учасників, проходили діялово та в атмосфері повної згоди й братерського взаєморозуміння.

Собор через своїх учасників заклика все все духовенство й вірних УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії берегти й зміцнювати осягнену церковну єдність, на основі братерської Христової любови, та тісніше згуртуватися навколо свого церковного проводу для успішної розбудови рідної УАПЦеркви на славу Божу й на спасіння нашого народу.

Архипастирським благословенням Преосвященнішого Єпископа Варлаама й молитвою до Пресвятої Богородиці Надзвичайний Спільний Собор закінчив свою працю.

Афон є черневою республікою

Монахи запротестували проти вмішування Греції

Священний Синаксіс, тобто собор представників усіх монастирів на Афоні, формально запротестував проти вмішування Греції у справи Афонської гори; зокрема він запротестував проти плянів грецького уряду перетворити Афон в „археологічний район" (Да Ортодокс Чирч, січень, 1966, США).

Професор російської семинарії промовляв у Ріджайні

Д-р В. Кесіч, професор російської Свято-Володимирської духовної семинарії в США, під кінець 1965 р. промовляв у Ріджайні на тему „єдности православних". Він сказав, що має на увазі не конформіз, а тільки єдність у різнородности.

Він прибув туди на запрошення Саскачеванської Православної Ради Церков. На прийнятті було коло 300 осіб, в цьому також і різні достойники з-поміж неправославних.

„Деякі з православних роблять таке враження, немов би вони були більше зацікавлені поєднанням з неправославними, ніж самі між собою", сказав він.

„Хоч вони з'єднані тими самими Св. Таїнствами й Вірою, але єдність між ними притиснюється сильними національними почуваннями", — підкреслив він. (Да Ортодокс Чирч, січень, 1966.

З.Р.В. — Цікаво й корисно мати в Канаді доповідачів з Америки. Але в цьому, в ому д-р Кесіч переконує канадців, найкраще треба було б переконати так званну Постійну Конференцію Канонічних Єпископів в США.

Турецький папа ведe урядову акцію проти патріярха Атенагораса

Папа Євтим, архиепископ Тургет Еренерол, що затверджений турецьким урядом як „турецький папа", веде акцію відбирання від патріярха Атенагораса І православних святинь у Константинополі. Дві святині, Св. Миколая і Св. Івана, в Константинополі вже забрав судовою дорогою і виставив на продаж. Одну з них купили православні альбанці. А тепер знову судиться за три церкви.

„Турецький папа" — це бувший священик, якого патріярх позбавив сану священства. Він вдає „православного", а його фінансово й політично підтримує турецька влада. (Журн. АРЕО, грудень, 1965).

Кард. Сліпий не прибуде до Монтреалу

„Да Монтреал Стар" (22, 12, 1965) поінформував:

„Закулісні плани спровадити кардинала Йосифа Сліпого на 50-ліття української католицької церкви Св. Михаїла, що припадає на другий рік (1966 —р. В.), провалилися тому, що ці відвідини могли б розгнівати комуністичний режим в Україні".

Папа дав бонус ватиканським працівникам

У Ватикані працює 3000 осіб, з яких складається службовий апарат папи. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору папа дав кожному з них 1000 лір бонусу за те, що вони добре працювали під час 2-го Ватиканського Собору (11: 10. 1962—7. 12. 1965). Чи це була формальна винагорода, чи сторож — бонус був усім однаковий; 1000 ліри по банковій вартості — це 200 дол., але покупна ціна їх в Італії значно більша ніж 200 дол. у Канаді.

Перший нищівний акт окупаційного „екзарха" в Києві

Сумні роковини виступу „екзарха" проти Української Церкви

У лютому цього року сповняється 45 літ з того часу, як митрополит Михаїл (Єрмаков), так званий „екзарх" для Києва і всієї України, присланий туди 1920 р. з Москви, патріярхом Тихоном, видав наказ про „виключення з духовного сану" всіх священиків, які були в складі Української Автокефальної Православної Церкви.

Українську Автокефальну Православну Церкву, тобто її унезалежнення від Московського Патріярхату, проголосила Всеукраїнська Православна Церковна Рада, складена з мирян і священиків (єпископів у них ще не було) 5 травня (за новим стилем) а 22 квітня — за старим) 1920 р.

Отже митрополит Михаїл, перший у Києві „екзарх" Московської Патріярхії, заборонив українську автокефалію і проголосив „виключення з духовного сану" всіх тих українських священиків, що визнали цю автокефалію; а хто б цьому його наказові не підпорядкувався, то всім таким він погрозив анафемою (викляттям); щоправда, погроза анафеми здійснено не була.

Патріярх Тихон був обраний на Московський патріярший престіл 1917 р. Він був монархіст і сильно виступав проти комунізму. Як каже жидівський історик Натан Аусубель, духовенство патріярха Тихона „голосило, що „совєтська влада це жидівська влада" (Nathan Ausubel; Pictorial History of Jewish People; U.S.A.). Отже, каже Аусубель, патріярх Тихон був загрозою для влади СССР, бо він мав „великий вплив на народ".

Отже сталося так, що патріярх Тихон нагло помер. Це була „неочікувана смерть" — коротко інформує теперішня Московська Патріярхія у книжці „Патріярх Алексей и его духовное наследство" (Москва, 1947 р.).

Митрополит Василь Липківський, звичайно, знав, що це большевицька влада спричинила патр. Тихонові його „неочікувану смерть".

Митр. Липківський писав:

„Під час большевицького наступу на Москву р. 1917 Московський Собор як раз обрав патріярха Тихона. Цим російська православна ієрархія не тільки думала зміцнитись, а ще й замінила царя в Церкві. І от перш за все Радянська влада повела вперту боротьбу з цією патріяршою церквою, з тихоновщиною, щоб її знищити, запевне, руками її ж дітей. Звичайно, ці руки в ДПУ (чекісти, — р. В.) зараз же знайшлись, усунули патріярха Тихона... Самих попів новним унеможливленням для них та їхніх родин життя в радянській державі цілими гуртами жене до зречення сану, цілком унеможливила заснування релігійних шкіл, видання часописів, книг релігійного змісту, і взагалі цілком нищить і релігійний і національний дух українського народу, робить духову руїну; а коли робить, то й зробить... Зав'язала вже в жидівський мішок міста та робітництво, зав'яже й селянство..."

Так написав митр. Василь Липківський у своїй „Історії Української Православної Церкви. Розділ 7: „Відродження Української Церкви".

Патріярх Тихон у лютому 1921 р. — руками свого „екзарха" в Києві, Михаїла — вчинив таке, що, як каже український „народній вислів, „сам не гам, і другому не-дам". Сам не зміг захищати Християнство і у своїй російсько-великодержавницькій політиці перешкоджав Українській Автокефальній Церкві належно розвинутися. А ця Церква, якщо б була з самого початку підтримана тихоновським епископатом, змогла б була стати одною з великих опірних точок проти сил Антихриста на довший час, ніж вона згодом фактично змогла бути.

ОСТАННІЙ АКТ

II В. Собор закінчився, — комунізму не осуджено

СОБОР ЗАМАНІФЕСТУВАВ СВІЙ СПРОТИВ СУПРОТИ ТИХ, ЩО ДОМАГАЛИСЯ ОСУДЖЕННЯ КОМУНІЗМУ

Трагічна приписка до постанови „Про Церкву в модерному світі"

У днях 3 й 6 грудня відбулось голосування делегатів над проектом постанови „Про Церкву в модерному світі", і цей документ ухвалено. Папа Павло VI промульгував (офіційно проголосив) його 7 грудня — в останній день дійсь Собору. Дня 8 грудня 1965 р. відбулися урочистості закриття Собору.

Собор закінчився, але ані проти комунізму взагалі ,ані проти комуністичних режимів не зроблено ні одної постанови, ні навіть будь якого натяку.

„Уступки" Собору „консерваторам", що домагалися осудження комунізму

Від початку Собору (від 11 жовтня 1962 р.) на протязі його 4-літнього тривання в декого ще була надія на те, що може хоч в останній з постанов — у документі „Про Церкву в модерному світі" таки буде виступ Собору проти комунізму. Та ось ухвалили й той останній документ, але і в ньому не осуджено комунізму.

„Ассошіейтед Пресс" 3 грудня 1965 р. у своїй кореспонденції з Ватикану інформував:

„Консервативни єпископи, які хотіли, щоб у постанові „Про Церкву в модерному світі" було осуджено комунізм, зроблено уступку в зносці („футнот"). У цій зносці сказано, що папськими енцикліками в минулому було осуджено марксизм, але сам текст (постанови) Собору не осуджує". Катол. Акція закликала православних у вільному світі входити у зв'язки з тим Собором, почерез висланих своїх обсерваторів, бо це, мовляв, буде „християнський спільний фронт проти комунізму".

Та ось Собор уже й закінчився, але проти комунізму не виступив; якраз навпаки, Собор виступив проти тих нечисленних делегатів, які домагалися осудження комунізму.

Собор устами своїх офіційних речників осудив епископів українців-католиків за те, що вони осудили владу СССР, і Російську Православну Церкву в СССР за переслідування Греко-католицтва в Галичині.

Трохи ширше про цю зноску — приписку інформує „Да Ню Йорк Таймс Сервис" 15 листопада 1965 р. — він подає:

„Не зважаючи на сильний натиск з боку повнад 400 прелатів-консерваторів, щоб було недвозначно осуджено комунізм, тобто марксизм, новий текст залишається мовчазним у цій справі. Ліше у зносці („футнот") зроблено заміток, що комісія (яка укладала текст документу, —р. В.) не погоджується з тими, які домагаються осудження комунізму".

З.Р.В. — Як видно, Соборові залежало на тому, щоб у зносці (приписці внизу) в постанові „Про Церкву в модерному світі" заявити, що Собор не погоджується з тими, які домагалися від нього осудження комунізму. Таким чином Собор заманіфестував перед комунізмом свою „коексистенцію" (співіснування) з комунізмом і засвідчив перед комуністичними режимами, що він (Собор) сам у Римі приборкав тих (консерваторів), які особливо немилі комуністичній силі.

Проти контролі народжень

Собор надалі затримав правосильною заборону Католицької Церкви штучно запобігати розродженню.

Щоб хоч частково задовольнити американський епископат, який наполегливо домагався скасувати заборону контролі народжень, Собор погодився зробити зноску („футнот") до постанови „Про Церкву в модерному світі". У цій зносці сказано, що проблема контролі народжень „вимагає дальшого уважного розсліджування... отже магістеріум (учительний авторитет Церкви) залишається й надалі, а цей ось священний синод (собор) пропонує не подавати жодних негайних конкретних розв'язок".

Так папа Павло VI, рішучий противник контролі народжень, полагодив цю контроверсійну справу.

Проти атомічних зброень

Головно американський епископат домагався постанови, що б заклинати держави до заборони атомових зброень; отже Собор зробив таку постанову, і її включено в схему „Про Церкву в модерному світі", — подає „Ассошіейтед Пресс" (3. 12. 65).

Перед виборами первоієрарха Польської Національної Католицької Церкви

Виконуючий обов'язки первоієрарха Польської Національної Католицької Церкви в Польщі є тепер епископ Вроцлавський Юлюш Пакала. Епископ Макроде минулого року уступив із становища первоієрарха, — правдоподібно під натиском комуністичної влади.

Тепер будуть вибирати нового первоієрарха. У січні ц. р. преса повідомила, що примас Польської Національної Католицької Церкви в Америці з супроводі епископа Францішка Ровінського виїхали на відвідини в Польщу.

Згадана Церква постала під кінець 19-го століття в Америці. Це старо-католики, що не залежні від Риму. Старо-католики походять з часів Першого Ватиканського Собору (1869-1870), коли частина католиків не погодилася з заведенням тоді догматом про т. зв. „непомильність" папи, отже вони відділилися від Риму.

Старо-католицькі Церкви є в багатьох країнах світу. Часом, популярно їх називають „православними". У дійсності ж вони більш зближені до англіканців. Найбільший старо - католицький центр є в Утрехті (Голляндія). Поляків старо-католиків є повад 300,000.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавниче Свїтка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ЗАКОЛОТНИКИ", ІСТОРИЧНІ ДОКУМЕНТИ Й ПІДНЕСЕННЯ РІВНЯ ГІДНОСТИ

Церковний Собор — це явище нечасте, урочисте й важливе. Документ Собору — його Діяння — має віддзеркалювати його урочисте й достойне обличчя. Він має бути схожий на величний храм, збудований з самих добірних тесаних мармурових блоків. Місця для всякого шутру там бути не може.

Звичайно, „шутер" внутрішніх непорозумінь є всюди. Але їх налагоджується внутрі, — шляхом відповідних місцевих рішень і ходів. І тому дивно вражає, коли в Діяннях Соборів декотрих з наших Церков ще далі покутують дешевого мітингського типу „осуждения", „заслуждения", „виклинания" всяких „возроховників", „кирияників", „зрадників", „заколотників", „еретиків", „геїстів" і т. д. В устах ієрархів і Соборів це звучить як якийсь іржавий скрегіт у гармонії, як неповажне прозивання в устах дитини. Світу не цікавлять нічиї „чорні входи" до чиїхсь хати і світ — це немов гості, — їх уводять до хати народним входом, а не крізь смітники.

На Соборних комісіях, за закритими дверми, в консисторальних канцеляріях багато дечого може рішатися з подій сірого злободня. Але змішати такі речі в Діяння — це не лише не дипломатично, але ще й трохи гірше.

У нашій спільноті є, на жаль, багато таких „великих проблем", що скоріш це справою лише доброго виховання, а нічого іншого.

КУНЦЕВИЧ, ГОНТА Й „ЕКУМЕНІЗМ"

Кості Кунцевича привезли на 2-ий Ватиканський Собор

Дня 25 листопада 1963 р. кості католицького святого Йосафата Кунцевича привезено до Риму і зложено в базиліці Св. Петра. 25 листопада 1965 р., в 342-гі роковини прославлення Йосафата і в другі роковини перевезення його кості до Риму кардинал Сліпий у сослуженні єпископів Платона Корниляка, еп. Івана Прашка, свящ. В. Сапеляка й свящ. І. Мончана відслужив торжественну Службу Божу. У своєму слові, виголошеному з цієї нагоди, кард. Сліпий сказав:

„Святий Йосафат саме в Соборовий час прибув тут до Базиліки св. Петра і злодяїв своєї святі кости біля святого Петра, що за нього віддав життя. Він світить для всіх нас блискучим прикладом" („Поступ", 26. 12. 1965, Вінніпег).

Ось так кард. Сліпий закінчив свою участь у 2-му Ватиканському Соборі. А в ході цього Собору діяльність кард. Сліпого також позначилася деякими заміткими фактами.

Митр. Йосиф Сліпий був у жовтні 1963 р. як тість у советської амбасади в Римі на комуно-большевицькому святі Октябрської революції. Про це поінформував був церковний католицький тижневик у Кракові „Тигодник Повшехни", а за ним лондонський щоденник „Ожел Б'яли" і далі віннінеський „Час" (5 січня 1964 р.). Світ був тихо пораженій тим. Митр. Сліпий не підписав звернення українських греко-католицьких владик до Отців 2-го Ватиканського Собору проти СССР за його переслідування греко-католицтва і українського народу взагалі, хоч це звернення було роздане соборовим делегатам на кінець Собору, отже воно вже не могло пошкодити політиці самого ходу Собору.

В ході Собору Ватикан завів близькі зносини з Московським Патріярхатом. В ході Собору Ватикан зробив чистку в усій своїй теології й богослужбових текстах, де є хоч би й лиш такі натяки, що могли б ображувати жидів; Ватикан наївть скреслив з листи святих такі імена, які фігурували як „жертви ритуальних жидівських убийств", отже ображували жидів. У ході Собору німецькі католики (з почину проф. д-ра о. Кюнга) оправдували Лютера, і винували католиків, що не Лютера. У ході Собору, на четвертій сесії, висупив чехословацький кардинал Беран і гриндодно осудив католицьку інквізицію, яка спалила його брата по крови, чеського протестанта, патріота й благородну людину — Івана Гуса.

Рим у дуже ввічливій формі запросив усі інші Православні Церкви, а також протестантські, вислати на Собор своїх обсерваторів — без жодних зобов'язань починати будь-які унійні розмови.

І лише та виключно православних українців потрактували інакше. Коли, від січня 1959 р. почали готовитися до Собору, то восени 1959 р. українські греко-католицькі єпископи з своєму посланні з Риму закликали український православний єпископат „з нагоди надхдячого вже Собору" прибути до Риму і „з покірними проханнями" піддався папі.

Це початок католицького „екуменізму" супроти православних українців.

Митр. Сліпий, який в лютому 1963 р. прибув з СССР до Риму, де йому вже не загрожує советська небезпека, нідсі разу не виступив проти комунізму; але за те він бачить поле до „попису" проти православних українців, бо вони все промовчують, усе прощають. І ось, коли митр. Сліпий прибув до Риму, то зараз таки того самого року, восени, з Відня привезено до Риму кості католицького інквізитора, Йосафата Кунцевича, що був на польсько-римській службі і особисто катував і мордував українське й білоруське православне безборонне населення, що мучилося під окупацією інквізиційної польсько-католицької влади. Кунцевич потяг через свої збройні напади на обеззброєне православне мирне населення. І Рим, на вимогу поляків, яким Кунцевич служив, прологолосив його польським святим.

Отже на Ватиканський Собор в тому самому році, що й митр. Сліпий прибув з СССР, прибули й кості польського святого, інквізитора Йосафата Кунцевича.

Демонстративне привезення його костей до Риму під час Собору означало ось що: Нехай світ бачить, що це „мученик", якого „вбили" православні українці й білоруси.

Це була точка число два католицького „екуменізму" супроти православних українців.

А коли Собор наближався до кінця, кардинал Сліпий манїфестаційно відслужив урочисте Богослужения над кістьми Кунцевича, і закликав усіх українців католиків, щоб вони наслідували „блискучий приклад" Йосафата Кунцевича. ...

А вся „заслуга" Кунцевича для католиків полягала в тому, що він мордував своїх братів по крови і братів по вірі православних, від якої він відійшов до-поляків. Отже наслідувати „блискучий приклад" Кунцевича — це значить чинити те саме, що чинив Йосафат Кунцевич.

У зв'язку з тим мимоволі виринає питання, чому в хуртовині 2-ї світової війни якось „складалося" так, що під час 2-ї світової війни з рук „своїх людей" падали жертви в особах українського православного духовенства (але не греко-католицького) і це нібито „для української справи".

Це католицький „екуменізм" число три супроти православних українців.

**

У спільному акті, виданому 7 грудня 1965 р., яким патріярх Вселенський Атенагорас І і папа Римський Павло VI скасували взаємне вилляття 1054 р. між Церквами, які вони очолюють, сказано, що вони забувають це, що було злим з обидвох сторін і Церкви їхні прощають одна одній всі гріхи минулого. Це один з наслідків духа екуменізму 2-го Ватиканського Собору, який матиме реальне значення лише тоді, коли (той дух) буде лише початком, а не кінцем.

Православні українці вважали, вважають і будуть уважати історично відповідальними за „кривавві" інквізиторські діла Кунцевича лише давню Польщу й давній Рим, а не українців греко-католиків. Але й тому випадкові православні українці можуть розуміти, що за тодішніх часів такий був дух часу на заході, що римські місії були збройні — ось напр., „хрестоносці". Тома Аквінський проголосив для Католицької Церкви систему есенцію католицької науки в творі „Summa theologica", і в розділі третьому вимагав від католиків убивати не-католиків, бо так, мовляв, навчає Св. Павло. Католицька Церква благословила ту науку. Тому Аквінського проголосила своїм великим святим, а наука його про „католицько-християнський обов'язок" убивати інших вірців Кат. Церква не відкликала.

Звичайно, довіряючий Кунцевич ци-

(Закінчення на стор. 5)

Кунцевич, Гонта й „Екуменізм"

(Закінчення з 4-ої ст.)

ро повірив в тодішню інквізиторську науку Католицької Церкви, і мав перед очима „світлий приклад до наслідування" жахливу постать Великого Інквізитора Іспанії, Торквемаду, отже йшов їхніми слідами.

Це був дух часу на заході, коли жив Кунцевич, — він був жертвою того духа, і тому від його наганів, куль і меча падали невинні жертви православних українців. Але для того часу існує вічна логіка, а саме: коли займанці поляки-католики напали на православну Україну, а Кунцевич став по стороні поляків задля католицизму, то православні українці мали право на свій землі оборонятися. А що Римові потрібно було робити з нападників „мучеників" — це лиш один із засобів боротьби.

Коли готувалися до 2-го Ватиканського Собору, то в Парижі відбувалися зустрічі між українською інтелігенцією католицького й православного вірісповідань. Католицька сторона апелювала до православних українців, щоб вони викинули „комплексу Гонти", — бо Гонта спори з католиками полагоджував лише мечем, і, як каже народній переказ, навіть убив малих синів своїх, яких мати-полька виховала на католиків; він, мовляв „учив так: не заб'єш ти їх, то вони доростуть, і заб'ють тебе.

Хто заклинає українців католиків наслідувати Кунцевича, як „блискучий приклад", той хоч не-хоч викликає з могили духа Гонти і силує загал православних українців ще й ще раз думати над осторогою Гонти. Треба ж мати на увазі невідкличний закон природи, що кожній акції відповідає реакція.

**

Після закінчення 2-го Ватиканського Собору Провід Організації Українських Націоналістів („мельниківців") видав з цієї нагоди відозву до українського громадянства, щоб воно — в „екуменічному" дусі цього Собору — припинило міжконфесійну ворожнечу між собою, включно з „релігійною" полемікою. Розумний і благородний це заклик, але він залишиться лише декларативним, якщо ніхто не вплине на українських католицьких діячів, щоб вони не повчали наслідувань Кунцевича, і щоб таким чином не нацьковували братів на братів однієї нації; вороги висилають своїх агентів, щоб розбивати українську спільноту у вільному світі. Безперечно, їм на руку й тінь Кунцевича, що стала між українцями обидвох вірісповідань, і кості якого збіжжістю обставин прибули до Ватикану саме тоді, як між Ватиканом і Москвою з нагоди 2-го Ватиканського Собору нав'язалися були досить „дружні" зносини. Кард. Сліпий дає докази того, що не виступає проти влади СС-СР; коли ж він, однак, проголошує Кунцевича „блискучим прикладом" до наслідування, то владі СССР це не є шкідливе, бо воно спрямоване лише на внутрішнє розбиття українців. Можна з певністю сказати, що якщо б папа уважав, що культ Кунцевича пошкодив би політиці порозуміння між Римом і Москвою, то кості Кунцевича до Риму привезені не були б і було б заборонено закликати українців греко-католиків наслідувати Кунцевича, — наслідувати проти православних українців.

Над усім тим варто й треба глибоко призадуматися, коли українці мусять нарешті усвідомити собі, що всякі міжнародні мафії під „високими" кличами, включно з іменами деяких так званих „мучеників", намагають розсварити українців, щоб таким способом знищити їх. Треба зрозуміти це, і не датися!

Текст документу зняття анафеми з 1054 р. між Римською і Константинопольською Церквами

(Точний і повний переклад з журн. „Американ Рев'ю оф Істерн Ортодокс", січень, 1966)

„Вічні Богу за милосердне співчуття їм... почерез їхнього Духа Святого, і Папа Павло VI і Патріярх Атенагорас І ... є переконані, що... вони відповідають на поклик божественної благодаті ... їхньої перемоги порізнення між ними, щоб знову бути в одне, так як Господь Христос просив за них у Свого Отця.

Між переконаними на шляху... братських взаємин... є спогад про... ті дізнання й болісні випадки, висліди яких була анафема, наложена на Патріярха Михаїла Керулярія... легатом Римського Престолу Кардиналом Гумбертом... який опісля став об'єктом подібної анафеми із сторони Патріярха й Синоду Константинопольського.

Не можна вдавати, що ці випадки не були такими, які вони були... Нині, однак, про них судиться правдивіше й ясніше... важливо ж бо визнати ті випадки, що супроводили їх, а згодом призвели до тих наслідків, які... посунулися значно дальше, ніж їхні спричинителі хотіли й передбачували. Вони ж бо спрямували були свої догани проти тих осіб, до яких це відносилося; а не до церков. Метою цих доган не було розірвати церковне спілкування між престолами Римським і Константинопольським...

Папа Павло і Патріярх Атенагорас з його Синодом, у спільній згідності, заявляють, що:

А. Вони відчувають жаль з приводу тих нападаючих слів, безпідставних докорів і догани гідних жестів, які з обидвох сторін позначують чи супроводять сумні випадки тієї доби.

Б. Вони так само висловлюють жаль і знімають з пам'яті та з осередка церкви анафему, яка послідувала за тими подіями, пам'ять про які вплинула на дії аж по наш день та перешкодила ближчим взаєминам... і вони перерішують їх у забуття.

В. Вкінці, вони висловлюють жаль з приводу тих подій, що сталися перед тим; тих, що виконувалися з них різніше, які під впливом різних чинників — а між ними й брак взаємного зрозуміння й довір'я — евентуально довели до дійсного розриву церковного спілкування.

Папа Павло й Патріярх Атенагорас з його Синодом свідомі того, що цей жест справедливости і, взаємного вибачення не вистачає для покінчення зо старими й недавніми порізненнями між Римською Католицькою Церквою і Православною Церквою. Почерез діяння Духа Святого, ті порізнення будуть переможені через очищення сердець, жаль з приводу історичних помилок і непохитну рішучість осягнути спільне зрозуміння і іспові дання віри апостолів та її вимог.

Вони надіються, що цей акт буде милим Богу, який не забариться простити нам, коли ми простимо один одному. Вони сподіваються, що ввесь християнський світ... признає цей жест за вислів щирого бажання... погодиться продовжувати і призив до того, щоб у дусі довір'я, пошани й взаємної милостивости продовжувати той дівлог, який, з Божою поміччю, буде вести до повного спільного життя, на добро душ і грядущого Царства Божого, в тій повній спільності віри, братської згідливости і священного життя, яке було між ними впродовж першого тисячоліття життя Церкви".

З.Р.В. — Папа Павло VI проголосив цей текст на ІІ Ватиканському Соборі в соборі Св. Петра в Римі 7 грудня 1965 р. У цей же день Патріярх Атенагорас І проголосив його в Константинополі (Істанбулі) в соборі Св. Юрія, в присутности папської делегації, яку очолював кардинал Лоренс Шіган (Shehan) з Балтімор, США. Коли православні греки в соборі Св. Юрія (коло 1000 осіб і коло 500 при вході до собору) заспівали йому „Аксіос" („Достойний"), то кардинал Шіган сказав: „Я ще ніколи у своєму житті не мав такого теплого й одушевленого прийняття. Воно підкреслює близькість і дружбу між Папою Павлом і Патріярхом. Це сповнює мене великою надією на майбутнє великої надії на те, що наші Церкви вкінці таки воз'єднаються" („Америк. Рев'ю оф Істерн Ортодокс", січень, 1966).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ОТОЖ, — УЧИНІТЬ ГІДНИЙ ПЛІД ПОКАЯННЯ" (Мт. 3:8).

Ось, після Різдвяного й Богоявленського торжествування, Свята Церква Христова негайно показує нам знак до покаяння. Уже мінятеться богослужбовий настрій Церкви, міняється й атмосфера життя; і це, нормально, повинно охопити всю Церкву на землі — кожного вірного. Досі був час широкого благовістування, просвічування вірних евангельською наукою; тепер Церква починає систематично наклоновати увагу своїх дітей на себе самих. Тепер кожен повинен стати вже одинцем і оглянути себе в світлі того, чого в Церкві навчився і, коли знайде в собі якісь духові недомагання, — виправити себе роздумуванням, молінням, покаянням, а врешті Сповіддю й Причастям. Так має бути. Кожному варто подумати: Чи піду і я цим покаянним шляхом Церкви, щоб і в собі дещо змінити на краще?

Російський католицький хор з Риму побував в США

В грудні 1965 р. в США побував хор студентів Російської католицької семінарії в Римі (Collegium Russicum). Він виступав на Свято-Миколаєвському торжестві греко-католиків русинів, що їх очолює єпископ Пітсбурзький Николай Елко. Поруч американського гимну, там співали гими „Я русин бил", („Визентейн Католик Ворлд" 26. 12. 65).

Текст декларації II Ватиканського Собору про жидів

(Цей документ був ухвалений II В. Собором у жовтні 1965 р.)

„Собор прослідуючи містерію Церкви і пам'ятає ту в'язь, що пов'язує цей народ Нового Заповіту з родом Авраама.

„Церква признає, що згідно зо спасительним промислом Божим початки її віри й її вибраності вже знаходяться серед Патріярхів, Мойсея і Пророків. Вона ісповідує, що всі ті, що вірують у Христа — сини Авраамові, згідно з вірою — включені в поклик Авраамів. Церква не може забути, що вона отримала Откровіння Старого Заповіту посередництвом того народ, з яким Бог у Своїй невимовній ласці заключив старовинний Договір.

„Звичайно Церква віруе, що Христос почерез Свій Хрест погодив жидів і не-жидів, зробивши тих і тих одністю в Собі.

„Церква пригадує собі, що Христос, Діва Марія, Апостоли, як також більшість ранніх Учеників, походили з жидівського народу.

„Єрусалим не визнав часу допусту її, ані також і жиди більшістю не признали Євангелії; звичайно, багато — хто противився поширюванню її.

„Усе ж таки, жиди є Богові якнайміліші з уваги на Отців, Його ж дар і поклик є невідкличними. В сукупності з Пророками й Апостолом Павлом Церква очікує того дня, що лиш Богові відомий, в якій всі народи будуть промовляти до Бога одним і „служити Йому плече-в-плече". Тому що духовне отцівство, спільне християнам і жидам, таке велике, то собор хоче сприяти й рекомендувати взаємне пізнання й пошану, які є плодом, понад усе, Біблійних і богословських студій, як також братських діялогів.

„Хоч жидівські власті і ті, що слідували за ними, робили натиск за смертю Христа, все ж таки того, що сталося з Христом в Його Страстях, не можна звертати на всіх, без різниці, тих жидів, що тоді жили, ні на сьогоднішніх жидів.

„Хоч Церква є новим народом Божим, жидів не можна представляти відкинутими Богом чи виклятими, як немов би це виникало із Священного Писання.

„Нехай, отже, всі зважають на те, щоб у своїй катехізаційній роботі чи в навчанні Слова Божого, вони не навчали нічого такого, що є неподібним а істиною Євангелії і з духом Христа.

„Крім того, Церква, що відкидає всяке переслідування супроти будьякої людини, пам'ятаючи про спільне з жидами отцівство і спонукана не політичними мотивами, але духовною євангельською любов'ю, висловлює жаль з приводу ненависти, переслідувань, прояву антисемітизму спрямованого проти жидів будь-коли й будь-ким.

„Як завжди твердила Церква, так і тверднть тепер: Христос прийняв Свої Страсті і смерть добровільно, з уваги на людські гріхи і задля безмежної любови, щоб усі могли осягнути спасіння. Отже, церковне проповідництво повинне обвантажити себе проголошенням Хреста Христового як знаку всеохоплівої любови Божої і як джерела, з якого виливає всяка благодать.

„Ми не можемо взивати Бога, Отця всіх, якщо ми відмовляємося трактувати по-братському кожну людину, створену такою, якою вона е, на подобу Божу. Відношення людини до Бога Отця і її відношення до людей, її братів, пов'язані одне з одним так, що Писання говорить: „Хто не любить, той не знає Бога". Отож, з усякої теорії і практики усунена та підстава, яка веде до дискримінації між людиною й людиною чи народом і народом, поскільки це торкається їхньої людської гідности і виплаваючих з неї прав.

„Так ось Церква ганить, як чужі духові Христа, всяку дискримінацію супроти людей чи дошкуляти їм через їхню расу, кольор, умовини життя чи релігію. Навпаки, ревно вимовляє вірного християнина „підтримувати добру дружбу з народів" і, якщо це можливо, із свого боку жити в мирі зо всіма людьми, так щоб вони справді були синами Отця, що на небі".

З.Р.В. — Вищеподаний документ точно й повністю перекладений з англомовного тексту, опублікованого в часописі „Конгресс Бюллетин", Вид. 21, Ч. 8, листопад 1965, Монтреал, видаваного Канадійським Жидівським Конгресом.

У цій декларації сказано, що вона „є плодом передусім біблійних і богословських студій, а також братських діялогів". Словом „діялог" у церковних взаєминах означається виключно розмови речників даної релігії з речниками іншої релігії, чи віроісповідання. Отже, в цьому випадкові говориться про братський діялог проводу Католицької Церкви в Римі з жидівськими провідниками, і цей діялог також частково спричинився до ухвалення цієї декларації про жидів, — як це видно з тексту декларації.

З преси СССР

Вислідом нищення православія є секти, а не атеїзм

„Що ж тут ще придумати?"

Один з визначніших молодших комуністів — атеїстів, Г. Кельт, у своїй статті п. з. „Людина — свята над святими", яку опублікував часопис „Комсомольская Правда" в числах за 29 травня й 15 серпня 1965 р., між іншим, заявив:

„Сьогодні ми знову заколихуємо себе так: „Багато віруючих відв'язалися від церкви й релігії!" Це ж самообман! Так, це правда, що в багатьох частинах Советського Союзу немає ані церков, ані служителів культу (священиків, — р.В.). Але там далі е віруючі. Якщо вони не є православні, то вони е сектанти всіх можливих переконань... Закривання парафій не перешкоджає віруючих в атеїстів. Навпаки, це ще збільшує прагнення народу до релігії і, крім того, це й огірчує серця людей...

Щось нове тут треба придумати!.. Щось оживляюче мусить бути вигадане!.." — в одчаї взиває він.

З.Р.В. — Влада СССР, з одного боку, хотіла б розкласти Православіе на всякі групки іншовірців, щоб розбити його єдність і, таким чином легше знищити Церкву. Але з другого боку, виявляється, що багато тих груп також е „небезпечні", бо їх трудно контролювати через їхню нецентралізованість, — вони ж бо діють усе мов у катакомбах.

Збільшилося число вбивств у Британії

НАСЛІДКИ СКАСУВАННЯ КАРИ СМЕРТИ В ЛИСТОПАДІ 1965 Р.

„Хвиля жахливих мордувань в Англії викликає собою прилюдний відрух проти вбивників і доводить до другої думки про те, чи мудрим було введення Британією закону про не-вішання" („Да Виннипег Фрі Пресс" 17. І. 1966).

У листопаді 1965 р. у Британії введено закон, який забороняє засуджувати на смертну кару (страчення) злочинців убивників. Їх засуджують лише на „досмертну в'язницю". Але існуючий закон під терміном „досмертна в'язниця" розуміе не ув'язнення на все життя (бо це було б „нелюдянним"), а лише на 10 років.

Британські тижневики як „Дейлі Експресс" і інші заявили, що з того часу, як видано закон скасування смертної кари, число вбивств збільшилося на 40 відсотків.

„Виннипег Фрі Пресс" інформує:

„У Різдвяному періоді 1965 р. лише в самому Лондоні на протязі 10 днів було 13 убивств.

Дітей убивають найбільше

„Але головним аргументом проти тих, що ввели закон скасування смертної кари е факт мордування дітей", далі інформує „В. Фрі Пресс". „У Британії, з якихсь неясних причин, цього роду злочин став якоюсь особливою прикметністю. Рата мордування дітей останньо становила одну жертву-дитину щотиждня уже 170,000 осіб з околиці Манчестер підписали петицію до парляменту, щоб він назад привернув смертну кару за мордування дітей і всі інші навмисні вбивства", — інформує вищезгаданий англомовний день.

В Англії саме тепер триває процес над 27-літнім урядовцем і його 23-літньою любкою, стенотипісткою, які „з замилування" мордували молодь: 12-літню дівчинку, 12-літнього хлопчину й 17 літнього юнака, — це т. зв. „Багнові мордування". (Moors Murder), бо ці двоє злочинців ховали тіла в багнах біля Манчестеру.

Новий том „Літопису" О. Войценко

З кінцем грудня, 1965 р., вийшов у Вінніпегу третій том „Літопису Українського Життя в Канаді" в опрацюванні Ольги Войценко. Цей том охоплює роки 1925 до 1930 тобто роки „реєту й диференціації" українського суспільства в Канаді. Своїм матеріялом цей том продовжує два попередні, що — як відомо — появилися в роках 1961 і 1963. Як і в тих томах, так і в цьому авторка дає хронологічно впорядковний перегляд найважливіших подій із українського політичного, економічного, культурного й релігійного життя в Канаді в даному періоді часу. Третій том має 312 сторінок, в тому 20 сторінок показників — особого, предметного й іншомовного. Разом з попередніми, цей том дає багатий матеріял українського минулого в Канаді й через свої показники (індекси) вможливлює легке й скоре користування. Авторка працює тепер над четвертим томом, що охоплюватиме роки 1930-1939 і має вийти з нагоди століття Канади в 1967 р.

Видавництво „У.Г."

„Ми були такі, як і ви..."

Англізаційний з'їзд групи греко-католицьких священників

Група українських греко-католицьких священиків з 4-х епархій у Канаді 31 жовтня й 1 листопада 1965 р. вашингтувала в Вінніпезі з'їзд, на якому ухвалила вимогу, щоб у греко-католицькі Богослужения ввести англійську мову і щоб з назви „Українська Католицька Церква" усунути означення „українська", а завести назву „Catholic Church of Byzantine Rite in Canada".

Один з учасників згаданого з'їзду свящ. Морріс Босий з Гамільтону, що перед тим видав був публікацію п. з. „Vernacular or Slow Death of the Byzantine Rite", в якій твердив, що більшість українців у Канаді не розуміють української мови і через те відходять від українського греко-католицького середовища до англомовних не-візантійського обряду парафій.

Що такий відплив е, і то значний, тут свящ. Босий має рацію; бо ж урядова статистика останніх років свідчить, що число українців греко-католицького обряду не зростає, а значно зменшується. Звичайно, велика більшість тих відходців влившається в англомовне середовище латинського обряду. Ті, що відходять, уважають себе не за українців, а лише за канадців як таких — вже без додатку про свое „українське походження". Англомовні ж парафії латинського обряду належать не до етнічних груп — вони не е польські, французькі, ірландські, італійські, і т. д. — вони католицько-канадські.

Отже, тому що таке велике число тутешніх уроджениів українського походження відходить від католицтва візантійського обряду до католицтва латинського обряду, то згадана група священників поставила таку вимогу, щоб візантійський обряд не відходив від них, а їнов до них з англійською мовою і без національно-української закраски, тобто, щоб це було греко-католицтво канадське взагалі.

Що з'їзд згаданих священників почався саме напередодні смерти митр. Андрея Шептицького — в тому факті е виразно промовиста символіка — що ідеологія й тактика з'їзду йде слідами митр. Шептицького. Митр. Шептицький на першому місці ставив Церкву як таку, а не національну справу; отже, коли треба було ширити католицьку місію в візантійському обряді, то він, як сам заявив „ставав усім для всіх". Коли частина українців греко-католиків у Галичині ополячилася, то митр. Шептицький заявив, що, щоб зберігати греко-католицький обряд, вони не мусять бути українцями; вони можуть бути разом і поляками, і греко-католиками; більше того, митр. Шептицький ще й сам закликав їх, щоб вони трималися всього польського, і запевнив їх, що візьме їх в оборону, якщо б хто з українців греко-католиків силував тих поляків греко-католиків до повернення на лоно українства. Митр. Шептицький заявив, що для нього, як пастиря католиків візантійського обряду, всі е однакові — чи українці (він писав: „русини"), чи поляки, чи інші і що він е „всім для всіх", аби таким тільки віра католицька на тому зискала.

Митр. Шептицький широко виклав це у своєму посланні п. з. "List Pasterski do Polaków Obrządku Greeko-Katolickiego".

Щоправда, в даному випадку йдеться не про греко-католиків „поляків", що походили з українців, а про греко-католиків канадців, що походять з українців, але вже не вважають себе за приналежних до української етнічної спільноти.

Серед українців греко-католиків е група (головно новоприбулі й старі піонери, а також і якась частина тутешніх уроджениів), що невдоволені ідеологією з'їзду згаданої групи священників.

Але ті священники, як видно, думають так: наші батьки були такі, як і ви, а ваші діти будуть такі, як ми! Це значить: батьки наші також були за українством у візантійському обряді, а ось вже е за канадійством у цьому обряді; ви ще е проти цього, але ваші діти також будуть за тим.

При Свято-Іллінському манастирі на Афоні е цвинтар; а на цвинтарі е склеп (не крамниця, а криптa для покійників); у склепі на полицях лежать довгі ряди чорних черепів, що виколані з могил; на кожному черепі написано ім'я й рік смерти чевця (монаха). А над входом до склепу е напис в імені тих черепів. „Ми були такі, як і ви, а ви будете такі, як і ми!" Паломники кажуть, що цей напис перед тими черепами робить хвилююче враження на людину — і стає моторошно...

Патріотична частина українців греко-католиків створила вінніпезький „Комітет громадян" (щоправда, він безіменний), який видав 4-сторінкову летючку-відозву з таким титульним заголовком: „Зрадники Українського Народу", а властивий заголовок відозви такий: „Зрадники Української Церкви"; і в цій відозві закликається українців греко-католиків писати протести на руки митрополита Вінніпезького Архиепископа Максима Германюка, щоб він ужив свого авторитету для стримання англізаційної акції групи згаданих священників і вжив свого авторитету для наложення відповідних санкцій проти них.

Шануючи благородні патріотичні почування протестуючих, усе ж таки треба сказати, що тут е основне непорозуміння, а саме: що ці священники не е прихильною самою в собі, а е вони лише наслідком причини дальшої, вищої й глибшої. Справа е в тому, що частина мирян нінк не може чи не хоче зрозуміти, що Католицька Церква структурально одна для всіх католиків світу під проводом Одного свого первоієрарха — папи. А тому що Католицька Церква структурально е Одна, то вона не е ані Українська Католицька Церква, ані Французька Католицька Церква, ані окрема Церква якоїсь нації, а е це Римська Католицька Церква спільна для католиків з усіх націй, тобто вона інтернаціональна. У Римі немає й бути не може таких назв як „Українська Католицька Церква" чи „Французька Католицька Церква" і т. п., бо де ж тоді була б Одна Католицька Церква?

Патріотичні почування — це греко-католицьких священників хоче усунути означення „українська" з назви „Українська Католицька Церква", є тривогою безпідставною, бо ж у Римі не існуе така назва як „Українська Католицька Церква", тому ці священники нічого тут не мають до скреслення.

У протестантів річно $71.60 від члена на парафіяльну церкву

У листопаді 1965 р. вийшла книжка "Statistics on Church Finance", в якій подано, що протестанти в Канаді й Америці 1964 р. дали на свої парафіяльні церкви разом понад три більйони долярів, а точніше: $3,101,639,604.

Регулярна членська вкладка становила $13.16, а датки від одного члена на парафіяльні видатки — $58.44.

Це пересічні цифри, бо в одних Церквах цифри були вищі пересічних, а в інших — ниші. І тут перше місце займає Пресвітерська Церква, в якій середньо на рік кожен член вніс $114.61, а в Реформованій Церкві $110.26.

Канада не видасть Пунтіліса владі СССР

Між Канадою й СССР немає договору про екстрадицію

Советська інформаційна агенція ТАСС ще 11 червня 1965 р. обвинила Гарольда Пунтіліса під замітом співпраці з гітлерівськими націстами під час 2-ї світової війни; зокрема, там було сказано, що він брав участь у тому нацистському загоні, який 1942 р. розстріляв 47 осіб в одному із сіл Латвії.

Після цього обвинувачення з боку ТАСС, влада СССР. зажадала, щоб канадський уряд видав їй Пунтіліса, але уряд Канади відмовився це зробити з двох причин: 1) советські обвинувачення проти Пунтіліса не е доказані; 2) між СССР і Канадою немає умови про видачу людей —навіть у випадку доказання їм злочину, — подає „Кенедіен Пресс" з грудня 1965 р.

Пунтіліс прибув у Канаду з Швеції 1948 р. —

Протестантська Ліга посуджує Квебек у „зраді"?

П. ЛІГА ЗАЯВИЛА, ЩО КВЕБЕК Є „ІНСТРУМЕНТОМ СВЯЩЕНИКІВ" КАТОЛИЦЬКИХ

Королівська Комісія Двомовности й Двокультуралізму („Бі-енд-Бі") перед схвильованою „мозайкою" в Торонті

День 3 грудня 1965 р. був останнім з 4-денного переслухання громадян у Торонті Королівською Комісією проблем двомовности й двокультуралізму (англійського й французького). Того дня Канадська Протестантська Ліга предложила Комісії своє голосне звернення.

„Її звернення посуджує Квебек у зраді, і каже, що справа французькости е нічим іншим, як тільки „інструментом священиків (католицьких), що вживається для роз'єднання народу на дві раси і дві релігії". Ліга заявляе, що двомовність (англійсько-французька) поділяла б Канаду, і твердить, що римо-католицьке духовенство Квебеку намагається накинути свої впливи поза межі провінції" (Квебеку), — поінформувала „Кенедіен Пресс" 4 грудня 1965 р.

Опитування громадян у Торонті згаданою Комісією, під проводом її міс-голови Дейвидсона Дантона, являло собою схвильовану різнородність заяв, застережень, жалів і домагань з боку численних етнічних і віроісповідних груп.

Як жиди змінили католицьке думдання

(Точний переклад статті "How the Jews Changed Catholic Thinking", by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

I

Поскільки йдеться про прості засади їхньої віри, то тут римо-католики спілкають на тверді питання катихізиса й й на відповіді з imprimatur. Діти в церковних школах запам'ятують його уступи, і рідко коли забувають їх до кінця свого життя.

З катихізиса вони довідуються, що католицька догма не змінюється і, далеко якраз більше, що жиди вбили Христа. Через таке християнське поняття, на протязі минулих 20 століть антисемітизм поширився як рід хвороби на тілі людства. Його обсяг зростав і падав, але антисемітизм ніколи не виходив з моди. Злодумні, що сперечалися в усіх інших справах, завжди були згідні іноднатися в принижуванні жидів. Такою була ота джентельменська згода, що довела до Аушвіцу.

Мало кого з католиків прямо навчали ненавидіти жидів. Однак католицьке вчення не могло обходити кругом розповіді Нового Заповіту про те, що це жиди довели до розп'яття Христа. Газові камери були лише найновішим доказом, що їм це не було процдено. Найкращу надію на те, що Римська Церква знову не покажеться співвинною у людовбивстві подає четвертий розділ її „Декларації відношення Церкви до нехристиянських релігій", що був проголошений, як церковний, папою Павлом VI під кінець II Ватиканського Собору. Цей папа, промовлявши з катедри Петра, не говорив про Юлія Ісаака (Jules Isaac)* Але, любонь, архиепископ Екський (Aix), Шарль де Провенціер (Charles de Provencheres), якнайсніше з'ясував був це кількома роками раніше. Цей архиепископ сказав був: „Це знак часу, що світська людина, і то ще й світський жид, дав почин цій постанові Собору".

Юлій Ісаак був учением істориком, членом Почесного легіону та шкільним інспектором у Франції. Року 1943-го, йому, що жив в одчаї поблизу Віші, було 66 років, коли німці схватили його доньку й дружину, Ісаак з того часу мало думав щонебудь інше, як лише про ту байдужість християнського світу перед лицем долі спалювання жидів. Його книжка „Христос та Ізраїль" була видана 1948 р., а отець Поль Деман (Paul Demann), прочитавши її, переглянув у Парижі шкільні підручники, і потвердив сумне твердження Ісаака, що католики через неувагу, якщо не навмисне, навчали підгорди до жидів. Грегорі Баум (Gregory Baum), священик чину августинів, який з роду був ортодоксальним жидом, назвав її „зворушливо розповіддю про ту любов, що була в Христа до свого народу, жидів, і про ту погорду, яку, згодом, християни відчували супроти них".

Книжка Ісаака звернула на себе увагу і Папа Пій XII 1949 р. прийняв його на коротке побачення. Але минуло аж 11 років поки Ісаак побачив справжню надію. У половині червня 1960 р. французька амбасада в Римі пропхнула Ісаака у Святу Столицю. Ісаак хотів побачитися з Іваном XXIII. Старий кардинал Євген Тіссеран (Tisserant) послав його до крайньо-консервативного кардинала Альфредо Оттавіяні (Ottaviani). Оттавіяні послав його до 83-літнього кардинала Андрея Жюлієн (Jullien), який дивився на нього, але не бачив, і стояв знерухомівіо, немов камінь, коли Ісаак розповідав, як католицьке вчення довело до антисемітизму. Скінчивши, він чекав на відзив, але Жюлієн стояв закам'янівіо. Ісаак, що таки досить недочував, пильно вдивлявся в губи пралата. Час минав, але жоден з них не відзивався. Ісаак уже думав виходити, але таки рішився зачепити його. „То з ким же мені побачитися в цій жахливій справі?" -вкінці спитав він таки; і по другій довгій мовчанці старий кардинал сказав. „Тіссеран". Ісаак виснив, що він уже бачився з Тіссераном. І знову настала мовчанка. Чергове слово було: „Оттавіяні". Ісаак збув і це. Коли настала пора на ще одно, то це слово було: „Бея". З тим-то Юлій Ісаак пішов до Августина Бея, німецького єзуїта в Колеегії Кардиналів. „В ньому я знайшов могутню підтримку", сказав Ісаак.

На другий день ця підтримка була ще сильнішою. Іван XXIII, стоявши при вході до папських апартаментів на четвертому поверсі, простягнув Юлієві Ісаакові руку, а потім сів біля нього.

„Я представився як не-християнин, промотор Юдео-християнського Здруження (l'Amities Judeo-Chretiennes) і дуже глуха стара людина", розповідав Ісаак

Іван коротенько заговорив про свою відданість Старому Заповітові, розповів про ті часи, як він був ватиканським дипломатом у Франції, а потім спитав, де родився він, його відвідувач. Тут уже Ісаак спохватився, що заведе з Первосвящеником довшу гутірку, і почав турбуватися тим, як би то йому навернути розмову на свою тему. Він сказав Іванові, що його діяльність розбудила в народу Старого Заповіту надію і додав:

„Чи ж то не від самого Папи, з його великою милостивістю, залежить, те на що ми тепер надіємося ще більше?"

Іван засмівся, і став слухачем Ісаака. Не-християнин, що сидів поруч папи, говорив, що Ватикан повинен би просідити антисемітизм. Іван сказав, що він думав про те саме із самого початку їхньої розмови. „І спитав, чи можна мені взяти з собою якісь іскорки надії", згадує Ісаак. Іван сказав ,що він має право на щось більше, як лиш надія, а після того почав говорити про границі своєї власти „Я є сторожем, а мушу радитися й іншими... Це ж не monarchie absolue!" Для великої частини світу вона показалася монархією доброзичливости. Бо ж завдяки Іванові багато дечого швидко сколілося в католицизмі і в жидівстві.

Коли ось так Ісаак виступив з цією справою проти християн, то ще десь місяців пару перед тим папа Іван створив Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, очолений кардиналом Бея. Він мав натискати на те, щоб з Римом воз'єдналися ці Церкви, які Рим утратив був через Реформацію. Після того, як Ісаак вийшов, Іван ясно заявив адміністрації Курії, що Собор, який він мав скликати, повинен твердо осудити антисемітизм. На думку Івана, німецький кардинал здавався якраз добрим законодатним бичем для цієї роботи — навіть якщо б і могло здаватися, що на адресу Секретаріяту Християнської Єдности за це будуть виливатися озлоблення.

Коло того часу вже відбулося немало розмов між канцелярією Ватиканського Собору і жидівськими групаїи; звучний і ясний голос Американського Жидівського Комітету й Ліги Протиочорнення Бнай Бріт (Anti-Defamation League of B'nai Brith) почувся в Римі. Рабин Абрагам Гершель (Herahel) з Жидівської Теологічної Семінарії в Нью-Йорку, що вперше познайомився був з Бея в Берліні 30-років тому, зустрівся з цим кардиналом у Римі. Бея вже прочитав був публікацію Американського Жидівського Комітету п. з. „The Image of the Jews in Catholic Teaching" („Образ жида в католицькому вченні"). Після цього появилася інша брошура, видана Американським Жидівським Комітетом, 24-сторінкова розвідка „Anti-Jewish Elements in Catholic Liturgy" („Протижидівські елементи в католицькій Літургії"). Як речник АЖК, Гершель сказав, що він надіється, що Ватиканський Собор вичистить з католицького вчення думки про те, що жиди є прокляткою расою. Гершель також наголошував на тому, що Собор в жодному разі не повинен закликати жидів, щоб вони поставали християнами. Приблизно тоді ж таки, д-р Нагум Гольдман (Goldmann) з Ізраїля, голова Світової Конференції Жидівських Організацій, члени якої розтягаються від крайніх консервативтів аж до ліберялів, натиснав на папу у справі своїх аспірацій. Бнай Бріт хотів, щоб католики усунули з церковних богослужень усі такі вислови, що навіть могли показуватися антисемітськими. Ані тоді, ані будь-коли в майбутньому таке діло не було б таким простим до здійснення

Католиньку Літургію, — ті тексти, що були витягами з писань давніх Отців Церкви можна легко було виправити Але не Єнанігелій. Якщо б навіть Матвій, Марк, Лука й Іван у світлі історії показалися не такими добрими, як у світлі евангелизації, то все ж таки їхні писання були з божественного натхнення, як і

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ, з таким змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на три Статті. — Ціна $1.00

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Поклонами; Великий Канон Св. Андрея Критського. Ціна $1.00

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — Ціна $2.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Canada

же католицька догма, отже справа їхньої змінь не є легшою, як справа зміни центра сонця.

І доброзичливі католики і жиди через цю трудність опинялися в дуже великому клопоті. Це також призвело до виступу опозиції консервативтів у Церкві і, в деякій мірі, до занепокоєння арабів на Середущому Сході. Консерватисти обвинувачували жидів в деіциді — що вони вбили Бога в чоловіко-божественній особі Христа. А тепер сказати, що вони не були боговбивцями, то це означало б те саме, що непрямим способом заявити, що Христос не був Богом, бо ж факт його замучення на Голгофі залишався безсумнівним у католицькій теології. А все ж таки те замучення і релігія, у зв'язку з цим, являли собою ті причини, через які жиди були „боговбивцями" в поняттях антисемітів. Отже ясно, що якщо б Собор заговорив про боговбивство й жидів, то тоді виринула б справа Святого Письма. Мудрії голови в високих митрах навколо Курії остерігали, щоб епископи на Соборі не повинні торкатися своїми десятифутовими жезлами. Але ще ж був Іван XXIII, а він же сказав, що вони - мусять.

Поскільки справа ненарушимости Святого Писання була найголовнішою проблемою в Римі, то вся решта — це була арабсько-ізраїльська війна. В очах Арабської Ліги Ізраїль під провдом Бен-Гуріона не існує так, як в очах світу поза Тайванном не існує Китай під проводом Мао. Або, якщо Ізраїль таки існує, то хіба лиш як кістка в горлі Нассера Якщо б Собор заговорив про жидів, то ця духовна справа показалася б арабським епископам справою політичною. Далі, вважалися б посланці, що ночами курсують між Ватиканом і Тель-Авівом. Арабська Ліга думала полагодити цю кризу дипломатичним способом. Її держави вже мали денких своїх амбасадорів при папському дворі, а Ізраїль не мав. Отже вони будуть доводити до відома Святої Столиці, що в арабських країнах живуть коло 2,756,000 римо-католиків і згадують 420,000 православних католиків, роз'єднаних з Римом, а папа ж надіявся воз'єднати їх. Можна було надіятися, що епископи обидвох тих відламів Католицтва будуть заступати їхні інтереси у Святій Столиці. На погрози було ще зарано. Араби, натомість, показувалися перед Римом, що вони не були ані антисемітами, ані антижидами. Бо ж араби - це семіти, казали вони, і між ними були тисячі жидівських біженців. Арабські патріоти були лише проти Сіонізму, що їхню думку, Сіонізм був змовою для насадження юдаїстичної держави в центрі Ісляму.

(Д. б.)

ВІДЗНАЧЕНО ПЕРШУ РІЧНИЦЮ

Української Православ н в н а Громада Св. Преображення в Йорктоні, Саск., відзначила врочисто в неділю 24-го жовтня 1965 року свою першу річницю відкриття й освячення нової церкви. На це відзначення запрошено з Віннінепгу ВПреподобного о. Прот. Т. Ковалишина, голову Президії Консисторії.

В неділю рано була відслужена Соборна Служба Божа, яку очолив ВПрел. о. Ковалишин, а йому сослужив парох громади о. В. Бойчук. Після прочитання Св. Євангелії глибоко змістовну проповідь на тему Св. Євангелії „Любіть навіть ворогів ваших" виголосив шановний гість з Віннінепгу Просторна церква була заповнена вірними. Цим разом на проповідь увійшла й ціла Недільна Школа числом 85 дітей. Гарно співав хор під дирігентурою трудолюбивого нашого дириґента пана В. Грегорі, а сольо „Вірую" проспівав своїм гарним ніжним голосом п. Юрій Трофаненко.

Після відправи в церкві відбувся в Народному Домі з цієї нагоди братський обід, який приготовлло Жіноче Тов. С.У.К. ім. Олени Пчілки. Помимо того, що не всі ті, які були в церкві на Богослуженні прийшли на обід, поверх 250 осіб засіло до обіду. Коли скінчився обід, то тоді відбулася коротка програма на тему дня. Господарем програми був д-р Е. Цимбалістий, який найперше покликав до короткого слова голову громади п. Григорія Процишина. Описля коротко говорили голова Будівельного Комітету п. Юрій Скварчук, голова Жіночого Товариства пані Анна Цимбаліста й від місцевого Відділу СУМК пани Беверлі Северни. Після цих коротких проявів господарь свята представив головного гостя й промовця, ВПреп. о. Прот. Ковалишина й попросив його до слова. У своїй промові о. Ковалишин дав признання громаді за її працю, а також порушив багато актуальних справ звязаних з життям нашої Церкви.

По промові о. Ковалишина відбулася церемонія вручення Митрополитальних Благословенних Грамот для заслужених громадян Йорктонської громади. Цього акту вручення довершив голова Президії Консисторії ВПреп. о Прот. Т. Ковалишин по відчитанні секретарем громади п. Н. Стратійчуком коротенького перебігу праці кожного члена, який таку грамоту отримував. Грамоти отримали слідуючих 12 членів: Василь Благут, пані Анна Гишка, Тома Курилюк, Іван Кушнірук, Іван Балабух, д-р Іван Лукій, Іван Кошман, Никола Стратійчук, Михайло Ахтимійчук, Василь Трофанюк, Іван Стінка й Василь Костенюк. При цьому слід згадати, що є ще більше заслужених членів, які багато напрацювалися для громади й які повинні були, також отримати грамоти, але хай вони цим не сумують, бо слідуючим разом й вони будуть ними нагороджені.

По вручені Грамот, на заклик ВПреп. о. Ковалишина, переведено збірку на виплату довгу, яка принесла около 3000.00 дол. готівкою.

На закінчення говорив Парох громади о. В. Бойчук, який у своїому слові найперше подякував о. Т. Ковалишенові за його прислугу для громади, яку він зробив, що прихав і дав громаді свіжий поштонх до дальшої праці. Парох дав признання благословенства. Після Молебня о. Парох виголосив глибоко змістовне слово, в якому сердечно привітав Панство Предіїв з їхнім Ювілеєм.

Учасники і Ювіляти, після закінчення відправи в Церкві, перейшли до Народнього Дому, де відбулась вечеря. Поперед вечері стола виднівся торт з написом 50 літній Ювілей. Господарем цього свята був голова нашої Громади пан Василь Рацой, який умілo перевів програму вечорка. Перед вечерою, господар попросив о. Прот. Турканського поблагословити страви, а після того було піднесено тост за здоровя Ювілятів, та проспівано Много-ліття. Після багатої та смачної вечері відбулась відповідна програма з нагоди 50-літнього Ювілею панства Предіїв. Господар вечорка довше говорив, та підкреслив великі заслуги Ювілятів, як також розповів про їхне життя. Промовляли і інші гості, та всі приємно згадували про ту хвилину, що сталася були 50 літ тому на

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіе	2.00
Мировник	2.00

Вислайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.,

З 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ

Смоки Лейк, Альберта

У суботу 16 жовтня 1965 року сини, донька, ближча й дальша родина зробили несподіванку Панству Таиську й Аксині Предій з приводу 50-літнього Ювілею подружого життя.

Ювілятів привезли на шосту годину вечора до місцевої Української Православ н в н о ї Церкви, куди зібралося багато людей, де Високопреподобний о. Прот. Юрій Турканський. Настоятель Громади, відслужив вдячного Молебня, та уділив Ювілятам благословенства. Після Молебня о. Парох виголосив глибоко змістовне слово, в якому сердечно привітав Панство Предіїв з їхнім Ювілеєм.

Учасники і Ювіляти, після закінчення відправи в Церкві, перейшли до Народнього Дому, де відбулась вечеря. Поперед вечері стола виднівся торт з написом 50 літній Ювілей. Господарем цього свята був голова нашої Громади пан Василь Рацой, який умілo перевів програму вечорка. Перед вечерою, господар попросив о. Прот. Турканського поблагословити страви, а після того було піднесено тост за здоровя Ювілятів, та проспівано Много-ліття. Після багатої та смачної вечері відбулась відповідна програма з нагоди 50-літнього Ювілею панства Предіїв. Господар вечорка довше говорив, та підкреслив великі заслуги Ювілятів, як також розповів про їхне життя. Промовляли і інші гості, та всі приємно згадували про ту хвилину, що сталася були 50 літ тому на

зад. Пан Сухолотоцький як дружба Ювілятів, згадав про денькі деталі, що були на весілі Ювілятів. Пан „Павло Мороз як дяк в нації Церкві підкреслив відданість Пан-ства Предів до своєї рідної Церкви, де він роками працює як старший Брат, а дружина його належить до Сестринства, яке гуртується біля нашої Церкви. Пані Кресовата, як голова Сестринства привітала Ювілятів, та вручила їм від Сестринства дарунок. Син Юрко Предій дуже гарно привітав родичів від дітей, подякував їм за гарне виховання, та побажав довгого віку, та всього найкращого в дальшому житті вручуючи родичам від родини подарунки. Він же подякував всім присутнім, що вони так гарно зійшлися, щоб відзначити їхніх родичів з 50-літнім Ювілеєм. Предсідник покликав і інших гостей, як вручали дарунки. Господар вечорка попросив до головного слова Всечесного о. Прот. Юрія Туржанського. Всеч е с н и й Отець довше затримався на значінню Св. Тайни Шлюбу, підкреслив гарні християнські, як також і національні прикмети Ювілятів, та в імені всіх присутніх зложив як найкращі побажання з приводу 50-літнього Ювілею Пан-ства Предів. На закінчення були покликані й Ювіляти до слова. Пан Предій сердечно подякував о. Пароху за Молитви, дітям, близьким, знайомим, та всім присутнім, за велику несподіванку, та дарунки. Згадав у своєму слові про тяжку працю та й тяжке життя на початку їхнього подружого життя, а тепер дякує Богові, що мають достаткі і якщо Господь продовжить віку, то зможуть тішитись здобутками своїх дітей. Пані Предій коротенько всім подякувала за вшанування цього вечорка.

Тут слід згадати про Ювілят. Пан Танаско Предій народився в селі Чогор на Буковині в 1893 році. Тяжка доля заставдна родичів Танаска, шукати кращої долі з невідомих степах Канади, куди приїхав маленькою дитиною в 1898 році, та оселився в околиці Гардентон в Манітобі. Там довго не були, бо в 1909 році переїздять до Альберти в околицю Смоки Лейк. Танаско з юних літ любив працювати і помагав своїм родичам, а вже в 1911 році бере собі гомстед і починає тяжку працю на запущеній землі. Самому було тяжко і в 1915 році одружується з Аксенією Балан. Аксанія народилася в селі Бойківці на Буковині в 1899 році, а до Канади приїхала зі своїми родичами в 1903 році. На початку проживали в Манітобі, а пізніше перенеслася в околицю Смоки Лейк, де й пізнала Танаська і одружилися. На фармі Ювіляти працювали до 1951 року, звідки перенеслися до місточка Смоки Лейк, де й проживають до цього часу. Ювілятам з членями нашої рідної Церкви, а пан Предій, як було згадано, довгими роками працює як старший Брат, та обоє допомагають як тільки можуть, щоб Церкву утримувати в найкращому порядку. Ювілятам з нагоди цієї величної хвилини жертвували від себе $10.00 на видавничий фонд „Вісника".

Ювілятам бажаємо кріпкого здоров'я, віку довгого, та щоб Господь беріг їх на кожному кроці їхнього трудолюбивого життя, та благословив дочекати до Діямантового Ювілею. На многії літа Ювілята!

Учасник Ювілею.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА И КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ГЕМИЛТОНІ В 1965/66 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ

Гемилтонські школи: передшкілля, українська тижнева й суботня та курси українознавства, разом охоплюють 115 дітей (58 хлопців і 57 дівчат). У минулому році переведено в старші кляси 71 учнів, себто приріст 44-ро дітей (майже 62%). У цьому році школа реформована так, що без дошкілля українська школа мала б мяс (досі їх було 4) а після них на курсах українознавства училось ще 4 роки. При цій зміні 1-й мінулорічний курс українознавства створив VI клясу школи, а 2-й курс став 1-м. Отже тепер розподіл дітей в гемилтонських школах є такий: передшкілля — 13, I кляса — 19, II — 19, III — 10, IV — 20, V — 10, VI — 12 і I-й курс українознавства - - 11-ро.

Школа стиснена дуже в приміщеннях. Громада заплянувала будувати окрему школу на місці резиденції священика, якого перенесено до винайманої квартири. В будинку священика тепер є навчання дошкільнят і розпочаті якісь переробки будинку, що ніби могли б дати щось 4 чи 5 кляс. Тим часом ця перебудова спинилася і фактично всі школи втиснені у три приміщення: кімнатка й сцена за завісою під церковю та в одній кімнаті б. будинку священика. Кімнат для учителів і бібліотеки немає.

Директор курсів українознавства й школи та учитель V-І й VI-І кляс є Філімон Ігнатюк. Настоятель о. Василь Федак навчає релігії й історії православної церкви. Інший навчально - виховний персонал складають: Д. Бродгид — дошкілля, А. Сєкірко — I кляса, О. Сушко — II кл., Р. Ванжура — III кл., В. Логин — IV кл., О. Кульчицька — I-й курс українознавства, Г. Сапєнтів - співь. Б. Шіяк — національні танці, адміністратором яких є С. Росицький. Разом навчально-виховну працю в цілому провадять 11 осіб (4 вчителів і 7 учительок). Навчання в школах провадяться у всі дні протягом тижня; четверги дні по дві години (з 6 до 8-і вечором), по п'ятницях 4 години вечером (з 6 до 10-ті), а по суботах 4 год. зрана (з 9 до 1-ї). Щоб уможливити представникам РУШ відвідяти всі кляси при менших кількости доїздів, І-у класу з понеділка й середи було перенесено на суботу на ранні години.

Представники РУШ відвідали ці школи в четвер 9. XII (голова й членкиня К. Сакалюк), а в п'ятницю й суботу 10 й 11/XII самий голова РУШ. Загально по всіх класах вражіння таке, що діти розумічи запитання, з більшим намаганням шукають слів для відповідей, коли їх змушують цілими реченнями робити це, а ще важче їм переказувати зміст прочитаного, чи щойно почутого. Старші кляси діти беруть книжки з бібліотеки, але розповісти зміст прочитаного за дядкими вийняткми їм важко

очевидно думають англійщиною, яку в голові перекладають по-українському. При читанні діти стежать і, на виклик учительки читати іншому, починають без затримки на щукання. Більшість учнів домашні завдання виконують. При читанні кожна вчителька виправляє наголоси й нові, або рідко вживаємі, слова, пояснює, пробуючи, щоб це робили й самі діти. Граматичні завдання також виконують і в старших класах непогано знають частини мови, відмінювання, якісні й відносні прикметники, ступенювання тіто. Особливо ж більшість учнів добре пишуть. Дисципліна по всіх класах — добра, діти уважно слухають без куяння й позіхання. За класними журналами відвідуваність школи справне — пропускають лише по хворобі. При задаванні лекцій на дім частіше вчителька сама уважно голосно перечитує, поясюе незнайомі цей слова і дає пояснення на заняти учнів. Навчання на сцені має ще й ту вади, що на ній слухається слова, особливо, коли вчителька має тихий голос, а учень соромливо щось мимрить, або тихо читає. Наочних якихось посібників на сцені ніде почепити і треба кожний раз знімати. Взагалі поради народнього прислів'я, що „Краще один раз побачити, ніж сто раз почути" у цій школі майже не слухається. Лише одна кімната школи має декілька портретів визначних діячів України, а велика кількість наочних посібників лежать сховані в шафі, звідки при потребі виймаються.

У VI-й класі й на курсах українознавства голова РУШ на прохання директора Ф. Ігнатюка, коротко познайомив учнів з повстаннями Козаччини в Україні, заснуванням Запорізької Січі, а її організацією та двократним її руйнацією російським царем Петром І-ш і царицею Катериною II-ю, як і з переселенням запорожців на Кубань. Ці інформації з показанням символу влади Кошового Отамана викликали в учнів, особливо курсантів, багато запитань, на які далися докладні роз'яснення.

У цій школі з старшоклясників й курсантів учитель співу п. Г. Сапентів організував шкільний хор, що співає і в церкві, як також вивчає коляди.

У суботу падав густий дощ з пронизливим вітром і через це школьний батьки приведи тільки 7-ро з усіх 13-ох. Учителька Д. Бродгид в поміч-ницею панною Г. Ігнатюк з цими малятами читали, говорили віршики, співали, танцювали і посилювались молоком з коржиками. Вік цих школярів від 3-х до 7-ми років.

У школі стало діє Педагогічна Рада з участю учителів і голови Шкільного Комітету. Останній (Шк. Комітет) складається з 9 осіб з головою п. Сіренком. Школа має власне окреме конто. В передшкілі за науку одної дитини місячно платить $2.00, при двох дітях з одної родини по $1.50; в школі платня за одну дитину $2.80, за двох з одної родини $4.00, а за трьох $5.00; за танці місячна платня в старшій групі $2.00, а в молодшій $1.00.

Винагорода учителів ще не була встановлена.

Після закінчення відвідин у суботу голова РУШ відбув довшу нараду з настоятелем церкви о. В. Федаком та з директором, і всіма учителями. На засіданні обговорили стан школи і як його поліпшить. Одноголосно визнання, що зробити ліпші досягнення можливо тільки при більше активній участи всіх батьків. Зрозуміло також, що треба поліпшити в той чи інший спосіб приміщення. При сучасному стані збільшити кількість учнів вже цілковито не можливо. Отже треба, щоб батьки активніше ставились до національної виховни своїх дітей: дома говорили лише українською мовою, перевіряли домашні завдання, більше цікавилися справами громади, бували на її (громади) засіданнях, домагаючись розбудови шкільництва, підтримували стали контакт з учителями (-ками) й по можливості всі приходили на батьківські збори й самі брали участь в обговоренні поліпшення в навчанні їхніх дітей, а учительський персонал всіма можливими способами заохочував батьків і громаду життям школи. Добре було б час від часу робити шкільні

виставк (одноактівки), це привабливало б до школи ширші кола парафіян.

Загально ж і тепер ці школи роблять поступ. Отже ввесь навчально-педагогічний колектив заслуговує на велике признання й щире українське спасибі за проробленну ідейну працю.

В. І.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ КАТЕДРАЛЬНОГО СОБОРУ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ В 1965/66 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ

Названа школа зросла значно у цьому році й набула поважне значення в навчальній мережі не тільки м. Торонта, а і Зах. Канади, якщо не в цілій Канаді.

Відвідування цієї школи представники Ради Української Школи (РУШ) Східної Канади (головою і членами о. митр. Дм. Фотієм, К. Сакалюк та А. Лііциною) почалося у вівторок 23 листопада 1965 року (з 5-ті кляси, учительки К. Корковська), а закінчилося у суботу 18 грудня ц/р. (двомовної укр.-англійської, учительки П. Буран). Таке довге відвідування викликане тим, що Комітет) складається з 9 осіб з головою п. Сіренком. Школа має власне окреме конто. В передшкілі за науку одної дитини місячно платить $2.00, при двох дітях з одної родини по $1.50; в школі платня за одну дитину $2.80, за двох з одної родини $4.00, а за трьох $5.00; за танці місячна платня в старшій групі $2.00, а в молодшій $1.00.

Винагорода учителів ще не була встановлена.

Після закінчення відвідин у суботу голова РУШ відбув довшу нараду з настоятелем церкви о. В. Федаком та з директором, і всіма учителями. На засіданні обговорили стан школи і як його поліпшить. Одноголосно визнання, що зробити ліпші досягнення можливо тільки при більше активній участи всіх батьків. Зрозуміло також, що треба поліпшити в той чи інший спосіб приміщення. При сучасному стані збільшити кількість учнів вже цілковито не можливо. Отже треба, щоб батьки активніше ставились до національної виховни своїх дітей: дома говорили лише українською мовою, перевіряли домашні завдання, більше цікавилися справами громади, бували на її (громади) засіданнях, домагаючись розбудови шкільництва, підтримували стали контакт з учителями (-ками) й по можливості всі приходили на батьківські збори й самі брали участь в обговоренні поліпшення в навчанні їхніх дітей, а учительський персонал всіма можливими способами заохочував батьків і громаду життям школи. Добре було б час від часу робити шкільні

ВІСНИК, ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1966.

112 років, там його й поховали. Згадано було про Кошового І. Сірка, який 15-разів перевибирався і за його керівництва ніби було написано листа-легенду до Турецького султана. Цей акт увіковічнив світознаний маляр українець Ілля Рєпін, на картині якого секретарем намальовано вже й славний проф. академік Дмитро Яворницький, а козак в білій шапці є Рубець, який походить, як Рєпін з м. Чугуєва. Рубець скінчив Петербурську консерваторію і потім був її Ректором. Студентом Рубець ніс в першому ряді труну Т. Шевченка при похоронах його в Петербурзі. У 1792 році, по другому зруйнуванню Січі запорожці переселилися на Кубань в новим Кошовим Отаманом Х. Чипігою, який переніс на Кубань запорозькі архів, клейноди і символ влади Кошового, що його за переказами досяг Ор. Сірко. Цю емблему було показано дітям. Розповідь викликала в учнів дуже багато запитів аж до новіших часів, включно до С. Петлюри. Такі розповіді добре підбадьорують учнів і пожвавлюють їх охоту до українки.

В музичній школі керівником є п. Шульга, танки (національні) провадить М. Воробець. Обидва навчають по суботах.

Шкільний Комітет — активний з 14 осіб під головуванням Миколи Сотника.

Діти членів громади платять за навчальний рік 21 долр., а не членів 26. Гроші від учнів збирають учительки (у-лі) і передають до каси громади (окремого конта школа не має). Прибутки від Коляди й інших дитячих імпрез також поступають до громадської каси. Вона (каса) виплачує персоналу школи по 40 дол. тим, що працюють протягом тижня і 30 дол., які навчають суботами, місячно. За директорство не платять.

Сходини учительського персоналу з Шкільним Комітетом з доповідями учителів відбуваються час-від-часу. Дошкіляя при школі ще не організована.

Річні збори Шкільного Комітету, якого з учителів і батьків відбулися в неділю 14. XI. 65 р. о годині 3-30 пополудні. Отець Ю. Ференціїв молитвою відкрив збори. На голову вибрали голову Громади п. М. Гетьманчука. Звіти склали директорка добр. М. Фотій, голова Шкільного Комітету М. Сотник і секретарка п-ні Фролова. Від Ради Української Школи був привітаний А. Лііцина. За минулий навчальний рік з доповідями виступили: добр. М. Фотій — „Батьки й діти" і уч-ка В. Ліцина — „Як використовувати вільний час?" Учителька Л. Кулимник виголосила доповідь на тему: „Праця батьків з дітьми дома". Лекція була цікава й нагороджена рясними оплесками.

Добр. М. Фотій закликала батьків більше допомагати в навчанні дома, в більшій кількости приходити на громадські й шкільні збори, посилати дітей до недільної школи і бути активнішими в праці катедральної Громади.

Представник РУШ А. Лііцина висловився, що укр. школи при катедрі є найбільшою зі всіх парафіяльних (православних) на канадійській території і є добре поставлена. Всіх дітчів цієї школи п. А. Лііцина вітав від РУШ, а саме: громаду, учителюк і учителів, Шкільний Комітет і всіх, що допомагають розвитку школи.

На цих зборах уділено доміра старій управі Шкільного Комітету і, на внесок Номінаційної Комісії, одноголосно обрано новий 14 членний Комітет на чолі з М. Сотником і секретаркою М. Фроловою.

В. І.

УКРАЇНСЬКІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА И ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. АП. АНДРІЯ ПЕРВОЗВАННОГО НА ЗАХІДНОМУ ТОРОНТІ В 1965/66 НАВЧАЛЬНОМУ [illegible] РОЦІ

Курси українознавства в цій школі є ще в початковій стадії розвитку. Вони починають другий рік навчання і всі учителі з першого року відійшли й заступлені новими — настоятелем о. Є. Горгілецю, що навчає релігії і двома досвідченими учительками: Оленою Ткаченковою, викладає українську мову й літературу та Ольгою Гаврилюковою, яка навчає історії й географії України. Курси відвідують 17-ть курсантів: 12-ть на першому і п'ять на другому курсі. Навчання відбувається один раз на тиждень по п'ятницях вечорами (з 5-ї до 8.10 години).

Представники РУШ (голова й членкиня К. Сакалюк) відвідали курси у п'ятницю 17 грудня 1965 року. Навчання курсантів відбувається у двох кімнатах під церквою. Одна з них для І-го курсу й V-ї класи парафіяльної школи простора і має на двох стінах розвішані різні наочні посібники, зібрані й опрацьовані учителькою О. Ткаченко, з рослинного й тваринного царства, напр.: рисунки деяких дерев, з натурі листя з них, рисунки свійських і диких птахів, тварин, колоски деякого збіжжя і в скляних рурках зерна (пшениці, жита, вівса і т. д.), деякі об'єкти з археології, на таблиці висить доморобна мапа УРСР з поділом на області і райони, на одній стіні розвішані рисунки самих учнів, особливо вдалі рисунки Чорного моря. Ця кімната є найліпшою клясою в школі і вона використовується тільки для навчання. Але і в ній поруч з вигідними

столиками поставлено довгого й високого з дикти столя, за яким можуть сидіти по 6-ь учнів. Друга кімнатка маленька зі столиками на двох учнів лише з декількома посібниками на стіні.

З класних журналів видно, що відвідування курсантів добре, рідко хто з них не прийде. Дисципліна належна на обох курсах. Виконання домашніх завдань не цілком задовільне, часто приходять, не проробивши заданого на дім. Прочитане, чи розповідження вчительською курсанти перказують з труднією — майже всім бракує слів і уміння складати довші речення. Переважна більшість пробують відповідати слов а м и: „так", або „ні". Ті ж самі труднощі з переповіданням прочитаної книжки чи статтейками. Задавані запити розуміють, а вільно відповісти їм важко.

У парафіяльній школі представники РУШ (голова й член А. Ліцина) побували в усіх класах у суботу 18 грудня 1965 року. Школа навчає 64 учнів, які по класах розподіляються так: I — 13, II — 14, III — 13, IV — 10, V — 14 VI класа в цьому році випала й через це може в майбутньому році не бути I-го курсу Українознавства. Всі класи займають, крім двох з-під курсів українознавства, ще три дуже маленьких кімнатки в різних поверхах. Класи так переповнені, опріч V-і, що у деяких ніде поставити столика для учительки (-ля). При цих приміщеннях школа не зможе більше прийняти учнів, а вона вже тепер охоплює з курсами українознавства 81 учня. Навчання в школі відбувається лише по суботах (з 9-і до 1-і годинн), бо більшість дітей в інші дні тижня вечорами не можуть приходити, задалеко від школи мешкають. Уміблювання класс більше-менше задовільне. Наочні посібники має лише V-а класа, про яку вже згадано, а в решті на стінах висять по декілька портретів. Дошкілля й двомовної кляси школа ще немає. Відвідування учнів у всіх класах добре.

Учителька пані Анна Саранчук є директоркою курсів українознавства й школи і вона навчає II-у клясу. Отець настоятель Б. Горгіца у всіх класах і курсах навчає релігії. Діяльність решти педагогічного персоналу така: добродійка Горгіца вчить I-у клясу, С. Солотвінська навчає III-у клясу, IV-у клясу навчає О. Гавриш, а О. Ткаченко учить V-у клясу. Національні танці вчить М. Бальдецький. Ввесь педагогічний персонал складається з 7 осіб (2 вчителів й 5 учителок). Грono педагогів творять ст а р ш і учительки Бібліотека має покищо 100 примірників книжок. Користатися бібліотекою щойно почали.

Загальна дисципліна в класах задовольняюча. Учні виказують різну успішність в залежности головно, чи дома вони цось роблять для української школи, чи говорять дома українською мовою. Як і в інших школах учні мають дуже малий запас слів. Однак домашні завдання більшість виконує. Відповідати цілими реченнями з підказом учительки койяк досягається. Часто трапляється неправильна вимова окремих слів, хоч вимовляються правильно. Великий клопіт також з наголосами та все ж поступ школярі (-рки) роблять.

Шкільний комітет очолює в цьому році Григорій Журавель. Учні за науку платить місячно на курсах українознавства $2.50, а в школі $2.00. Гроші від учнів збирають учительки, передаючи їх скарбникові Шкільного Комітету, що має окреме конто. Цей скарбник виплачує й педагогічно-виховному персоналу. Учительки курсів українознавства одержують $2.00 за академічну годину, а за навчання в школі платиться $25.00 за місяць. За директорство разом курсами й школою місячно платиться $30.00

Після закінчення навчання, і, відвідавши всі класи, представники РУШ відбули спільне засідання з учительками (-лями), на якому обговорено сучасний стан навчання й радилися як поліпшити сьогоднішні осяги. Загально пануvала думка, що поліпшити навчання можна, коли б батьки зменшили свою байдужість до національного виховання їх дітей. Директорка поінформувала, що на початку навчального року відбулося засідання учителів й Шкільним комітетом та батьками, на якому домовилися, щоб один раз зійтися й порадитися ще на протязі першого півріччя навчального року. На наради висловлено побажання ужити всіх засобів для активізування и п батьків. На батьківських зборах слід робити короткі доповіді на виховні теми. Згодилися також на тому, що індивідуальні бесіди з батьками є побажані. Всі однозгідно признали, що в сучасних умовах навчання, школа все ж робить поступ, як в науці, так і патріотично-му вихованні Вивчання й деклямування віршів, пісень, зокрема колядок, національних танців робить великий додатній вплив на нашу молодь, а особливо, коли взяти під увагу, що ці діти родилися в чужому для українців оточенні і з шкільного віку почавши перебувають найбільше часу в англомовному товаристві. До цього ж до українських шкіл приходять уже стомлені.

Беручи все на увагу, мусимо признати велику ідейно-національну працю наших учителів (-льок). За що їм належить велике признання й українське спасибі. Очевидно, що й шкільний комітет та більшість батьків помагають в міру можливості школі і також заслуговують на признання.

В. І.

ДЕНЬ АНГЕЛА ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ

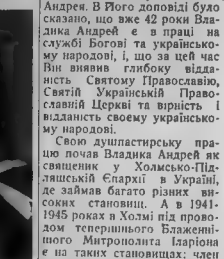

У понеділок 13-го грудня 1965 р. вечором Західня Єпархія УГПЦ урочисто відзначила День Ангела Високопреосвященнішого Владики Андрея — Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії.

З цієї нагоди, того ж вечора, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя відбувся Благодарственний Молебень за т.р о р о в Владики Андрея, що його відслужили Вприп Отці Духовні: Прот. Ол Хом'як, Прот. Д. Лучак (Настоятелі Собору), Прот. М. Юрківський (Настоятель Церкви Св. Андрея), о. Ігумен Ол. Щербань (Настоятель Підєдмонтонської округи). Прот. Ю. Туржанський (Настоятель округи Смоки Лейк), Прот. Остап Фляк (Настоятель Церкви Св. Покрова Іллі). Молебень відбувся під спів хору Собору — диригент п Роман Солтикевич. У сп хору багато разів прогреміло на „Многії Літа" на честь Владики. В Молебні взяли участь Духовенство УГПЦ та багато вірних.

По Молебні всі перейшли до залі Авдиторії. Появу Владики в залі хористи зустріли могутнім „Сотвори Господи". За головний стіл засіли Владика, Духовенство, їх Добродійки, п Андрій М. Мельничук — голова Катедральної Громади, п. К. Теличко — голова Едмонтонського Відділу ТУС, п. Я Метрунець — голова Пров. Управи СУМК і другі. Господарем був Вприп. о. Прот. М. Юрківський — секретар Єпархіяльної Ради. Першим був покликаний до слова Вприп. о. Прот. Остап Фляк (був за головним столом), який промовив на тему: Св Апостол Андрей Первозванний. Промова була добре продумана й змістовна, в якій було не одноразово підкреслено: Св. Апостол Андрей Первозванний є основоположником Українськ о ї Православної Церкви в Україні. Він побував на горах київських ..... Україна й Церква українська сильно зв'язані з Апостолом Андреєм."

Другим промовляв Вприп. о. Прот. Ол. Хом'як (також був за головним столом) про життепис та заслуги Владики Андрея. В його доповіді було сказано, що вже 42 роки Владика Андрей є в праці на службі Богові та українському народові, і, що за цей час Він виявив глибоку відданість Святому Православію, Святій Українській Православній Церкві та вірність і відданість своєму українському народові.

Свою душпастирську працю почав Владика Андрей як священик у Холмсько-Підляшській Єпархії в Україні, де займав багато різних високих становищ. А в 1941-1945 роках в Холмі під проводом теперішнього Блаженнішого Митрополита Іларіона е на таких становищах: член Холмсько-Підляшської Консисторії, голова Ділового Комітету відновлення Холмського Катедрального Собору, член Єпархіяльного Суду, член Архиєрейської Ради, голова Духовної Консисторії, професор і ректор Холмської Духовної Семінарії Разом з цим брав провідну участь в різних світських установах чи організаціях.

В час військової хуртовини-небезпеки, Владика, як і другі в той час примушений був лишити рідні Землі й вийти на еміграцію. Він потрапив до Швайцарії, де прожив три роки Тут, протягом двох років перебував на студіях у Бернському університеті, де ознайомлюється з новими віяннями здобутками Богословської науки.

В 1948 році переїхав до Канади й займав становище Настоятеля Собору Св. Покрови в Вінніпезі. Разом з цим займав ряд визначних становищ: професор Колегії Св. Андрея, секретар, а пізніше заступник голови Президії Консисторії УГПЦ, заступник декана Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона та Настоятель Богословсько г о факультету Колегії Св. Андрея.

В 1957 році був призначений Адміністратором Західньої Єпархії УГПЦ і одночасно Настоятель Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. Дня 4-го липня 1959 року на Надзвичайному Соборі УГПЦ в Едмонтоні в Катедральному Соборі Св. Івана був обраний третім Єпископом УГПЦ у Канаді. Священця Хіротонія відбулася в неділю 5-го липня 1959 р., що її довершили Блаженніший Владика Митрополит Іларіон і Високопреосвященніший Владика Михаїл в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Від цього часу Владика Андрей став Єпископом Едмонтону й Західньої Єпархії УГПЦ. Надзвичайний Собор УГПЦ, що відбувся 17-18 травня 1963 р. Владику Андрея підніс в Сан Архиєпископа Едмонтону й Західньої Архиепархії УГПЦ і на цьому становищі перебуває до цього часу. Під спільний спів „На Многії Літа" Владико т гучні оплески закінчив Вприп. о. Прот. Олександер Хом'як.

По цьому п. Я. Метрунець піднісВладиці цінні дарунки від Організації СУМК. Вприп. о. Прот. М. Юрківський — господар вечірки під гучні оплески проголосив усім присутним, як також Високопреосвященішому Владиці Андрею, що на Молитовний Спогад про цей Вечерок і з нагоди Дня Ангела буде вручена Владиці Свята Напрестольна Євангелія в голубому кольорі (до речі, який Владика Андрей любить), яка приготовляється в Церковному Складі УГПЦ.

В імені Єпархіяльної Ради привітальне слово сказав п. В Бойцун.

Радісними і гучними оплесками зустріли присутні слово Владики Андрея, який цього дня повернувся з Вінніпегу з парад повної Консисторії УГПЦ. Розповів, як Його там вітали Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, Високопреосвященніший Владика Борис, Духовенство й студенти-богослови, які обдарували живими квітами. До речі, в неділю 12-го грудня Владика Андрей на прохання студентів богословів відслужив Святу Божественну Літургію в Колегії Св. Андрея Владика Андрей щиросердечно подякував всім учасникам та організаторам цього милого й пам'ятного вечерка.

З нагоди Дня Ангела Владики багато було надіслано привітальних листів з різних кінців Альберти і Канади. В залі, цього вечера були присутні майже всі Священики з добродійками Альберти. Також майже всі голови провінційних та місцевих складових організацій СУС, а також багато було вірних УГПЦ. З великою радістю присутні сприйняли новину з уст Владики Андрея про нагородження Вприп. о. Остапа Фляка і Вприп. о. Дмитра Лучака високим Саном Протоієрейства, яким це Саном нагородила вище згаданих Вприп. Отців Консисторія УГПЦ на чолі із Блаженнішим Митрополитом Іларіоном.

По офіційній програмі відбулася перекуска, що її приготували членкині Відділів Союзу Українок Едмонтонських Громад УГПЦ.

Тоді кожен чи кожна особисто підходили і вітали Дорогого Високопреосвященнішого Владику Андрея з Днем Ангела.

К. Теличко

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ

Винярд, Саск.

У середу 10-го листопада ц. р. численна родина та усе членство наших Громад з Винярду і Вишарту величаво вшанували заслужених членів обох Громад — п-во Петра і Віру Сенькових з нагоди 25-ліття їхнього подружнього життя.

Це вшанування почалося у Церкві Різдва Пресв. Богородиці у Винярд, де при численно зібраних учасниках свята Настоятель Громади о. Григорій Удод відправив Чин Благословення супругів у 25-ліття їх подружнього життя. При цьому о. Настоятель привітав їх від себе і всіх зібраних та побажав їм найкращих успіхів у дальш о му спільному житті.

З храму Божого Ювілятів запросили до Народнього Дому, де від усіх зібраних ще раз привітав їх п. Григорій Шевчук з Вишарт, який був господарем цього вечора, а усі присутні відспівали „На Многії Літа". Програма вечора складалася з численних привітів від родини, Громад у Вишарт і Винярд, жіночих Товариств, а також від дітей Ювілятів.

Панство Петро і Віра Сеньків заслужено користуються любов'ю і пошанову своїх Громадах за їхню працьовитість для церковно-громадських справ, а особливо за їх велику жертвенність. Так, наприклад вони були одними з перших громадян у Саскачевані, які пожертву в а л и $1.000.00 на фонд будови Інституту Петра Могили в Саскатуні. На таких же свідомих і жертвенних громадян п-во Сеньківи виховали і своїх 4-ох дітей: синів — Івана, Василя й Ореста та донечку Марусю.

Під час цього урочистого святкування на заклик господаря, п. Іван Сеньків і п. Кость Чиберяк перевели збірку на Пресовий Фонд „Вісника". Жертвували слідую ч і присутні на святкуванні: По $5.00 — Петро Сеньків. По $1.00 — Кость Чиберяк, Іван Музичук, Йосин Червінський, Юрій Ріпак, Никола Гусак, Михайло Марц и ш и н, Іван Костинюк, Іван М. Куяк, Петро Куяк, Іван Салій, Петро Шевчук, Степан Василинка, Никола Костюк, Василь Пилипів, Данило Кравчина, Петро Гусак, Іван Василинка, п-ні Зиновія Гусак, Григорій Шевчук, Дмитро Дверничук.

Разом збірка принесла $25.-00, які призначено на Пресовий Фонд нашого церковного органу „Вісник". Усім жертводавцям складаємо найщирішу подяку, а Шановним Ювілятам ще багато років прожити у щасті й здоров'ї на користь своєму народові і Рідній Церкві. На Многії Літа.

Присутній.

ОРЕСТ ДАНИЛІВ

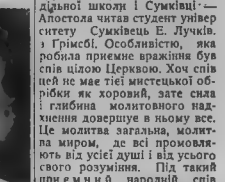

Серце радує т ь с я, коли хтось із нашої молоді, народжені в Канаді, шанує українську мову та прекрасно володіє нею.

Орест Данилів, п'ятнадцяти-літній син Івана і Катерини Данилів з Глеслин, Саск., е одним з тих здібних хлопців. На Сумківським З'їзді округи „ВЕРХОВИНА", який відбувся 23 травня у Витків, Орест здобув першу нагороду за красномовство в доповіді на тему „Шістдесят-літній Ювілей Саскачевану".

Попередніх шість р о к і в Орест, під час вакацій, перебував в оселі „Зелений Гай" у Вакав, де вчився української мови, рівнож учащав до Рідної і Недільної Школи. Останнього літа (1965 р.) Орест зі своїм товаришем, також Сумківцем, Зеноном Гаврилівим, брали літні Курси Українознавства в Інституті Св. Івана в Едмонтоні.

Ми, Сумківці з Глеслин, горді з нашого приятеля Ореста, що він здобув для нашого відділу Золоту Чашу.

Член СУМК з Гаслин.

ХРАМОВЕ СВЯТО

В неділю 21-го листопада 1965 р., в день Св. Михаїла, парафія Української Греко-Православної Церкви в Брентфорді, Онт., відсвяткувала своє Храмове Свято. О 9-ій годині рано відслужив о. настоятель Р. Тріска — Всенічну - о 10-ій годині Св. Літургію, під час котрої виголосив проповідь, в якій сказав про те, що нам залишивши свій рідний край належить виявити найбільше любови до Господа і Святих, повинні святкувати якнайкраще і з великою радістю, щоб відчули й наші діти. Український нарід з дуже давніх часів вважав своєм патроном Св. Архистратига Михаїла і Його обрав ьши нарід патроном своєї столиці Києва, на прапорах війська Запорозького був образ Св. Архист. Михаїла, в Києві існував Михайлівський манастир — збуренний в двадцятім столітті безбожницькою владою. Під час Св. Літургії обслуговали діти недільної школи і Сумківці — Апостола читав студент університету Сумківець Е. Лучків. з Грімсбі. Особливістю, яка робила приємне враження була спів цілою Церквою. Хоч спів цей не має тієї мистецької обробки як хоровий, зате сила і глибина молитовного надхнення довершує в ньому все. Це молитва загальна, молитва миром, де всі промовляють від усієї душі і від усього свого розуміння. Під таким пр е м и н и й народній спів Служба Божа була закінчено привітаннями парафіян і вірних сусідніх парафій та побажаннями довгих літ життя під захистом свого небесного покровителя Св. Михаїла.

По Службі Божій був відслужений благодарственн и й Молебень з проголошенням многоліття, відмічено 25-літя Архипастирськ о ї пряці Блаженнішого Іларіона Митрополита Всієї Канади і 45-літя Пастирської праці і 80-літя життя Архиепископа Михаїла Східної Єпархії, Провідної нашої Церкви, Світлій Королеві Єлисаветі, українському народові розсіяному по цілому світі, Духовенству, парафіянам, та всім присутнім вірним сусідніх парафій, що прийшли помолитись в так величний день Храмового Свята Св. Михаїла Молебень був попереджений відповідним словом про значіння і тяжкі тогочасні умови Архипастирської праці.

Гарна погода підвищувала святий настрій, та надавала ще більше краси і величі Храмовому Святі. Думки присутніх линули в цей час до своїх рідних храмів на рідній Україні, зруйнованих тепер ворогами Перший раз у Церкві Св Михаїла серед тієї невеличкої громади, кожний зверне увагу на ті приємні особистості її, які вас зразу переносять думкою в далеке українське село. Тут робить враження будівля самої Церкви та її місце розположення. Не стіснена, біленька по звичаю наших українських Церков, стоїть вона пишаючись на пухкому килимі зеленої травички. І зразу приходить на думку, як вигідно для хресних ходів навкруги Церкви, для виповнення таких урочистих моментів укр. православної Служби Божої, як освячення пасок, освячення овочів та інших урочистостей.

Закінчення всієї урочистості відбулось у церковній залі за дружнім братерським обідом. Дбало бачити в українській громаді одну душу, одно серце, всі веселі, привітні та вдоволені. Тут жіноче Товариство ім. Лесі Українки не оминуло ні одного присутнього на цьому обіді, частуючи всіх смачними стравами, турбуючись, щоб ніхто не зостався голодним. Під час обіду промовляли делегати і гості. П. Дроздовський М. з

Ватерфорду заст. голови громади Св. Покрови, — Євген Лучків студ. університету, Н. Іваницьк голова від Тов. СУС, п-ні Гулька з Ватерфорду, Вс Костюк голова громади Св. Михаїла в Брентфорді, С. Цибульський і Д. Нівранський піоніри нашої Церкви, п-ні Е. Бурдейна голова жін. Тов. Ім. Лесі Українки з Брентфорду. О. Тріска закінчив промови своєю доповіддю „Християнство а безбожництво". Тут як кажучи всім присутнім, не було не висловити подяку на те, як та маленька громадка в Брентфорді є гарним прикладом для інших укр. православних громад, що покажуе як треба будувати укр. Церкву без гордости, без особбних амбіцій, а з серцем чистим і духом смирення.....

Учасник

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ НА СЛУЖБІ БОГОВІ І НАРОДОВІ

У неділю, 12 грудня ц. р. у всіх Українських Православних Церквах Монтреалу, під час Служби Божої, зеслися глибоко-душевні молитви, відручини зі своїми о.о. настоятелями до Бога за свого Первоієрарха, Бл. Митрополита Іларіона, в дні відзначення 25 ліття Архипастирської праці.

Монтреальська Місійна Округа, під проводом голови о. протопр. В. Слюзара та голови Дїлового Комітету о. Ф. Легенюка, влаштувала свято — відзначення великому Митрополитові Іларіонові, о 3 год. по полудні в залі Собору Св. Софії.

Секретар Дїлового Комітету о. О. Костюк відкрив свято, а заст. голови Місійної Округи о. митр. К. Квасницький виголосив теплe слово про значіння цього свята. о. Федір Легенюк виголосив реферат на тему „Життя і праця Бл. Митр. Іларіона II.", подаючи ширшу сильветку про Ювілята з дитячих років селянської родини батьків, вокрема про добру матір Єфросинію (яка-ж жалюгідна і нікчемна напасть прот. Коржном, щодо походження Ювілята А. С.), сирітство, юнацькі і студентські роки, викладача і професора Високих Шкіл, визначного і пізнього науковця, міністра освіти в ісповідування, під час Великої Української Нац. Революції, та особливого уловноваженого міністра уряду УНР.

У другій частині доповіді — часи еміграції, праця у Варшавському університеті, велика, різнобічна наукова праця з мови і літератури, загальної історії, зокрема історії Української Православної Церкви, Богословія, філософії, переклад Біблії та поезії, висвячення на Єпископа, обрання на Митрополита та вибір на Первоієрарха УПП-Церкви в Канаді. Вибір почесним членом Лондонського Біблійного Товариства та почесним професором Манітобського Університету і продовження пізнавої наукової праці в Канаді (на столі було розкладено поруч із портретом Владики, біля 45 наукових праць). У своїй змістовній і цікавій доповіді о. Федір показав велику Постать Бл. Митрополита Іларіона в нашій церкві, не лише для нашої Української Православної Церкви, а взагалі, для всього Православія та твердого оборонця нашої Віри українського народу від усіх противників і ворогів, віддано працюючи для України і всього християнського світу. Після доповіді відбувся великий концерт за участю 3-х церковних Громад, де виступали: Церковний хор Церкви Св. Юрія під дир. Петра Кисленка, який виконав: „Херувимську ч. 7", муз. Ломакіна, „Єктенію — Пташка", сольо пані Валі Кисленко та „Ой зійшла зоря", муз. Леонтовича, сольо пані Валі Кисленко і Левка Гусина, Одумівський хор під дир. Івана Козачка при Церкві Св. Покрови, який виконав: „Ми не замовкнемо ніколи Богородице" муз. Владіміра Михаїла, „Сховав о с я сонце", обробка Вірьовки, народня пісня „Вкраїна мати, кат сконав" муз. Стеценка. Церковний хор Собору Св. Софії під дир. Сергія Босого, який виконав: „Херувимську ч. 7" Бортнянського, „Єдиний Свят", муз. Гайворонського, „Хваліте ім'я Господне" муз. Архангельського. Виступ и в малий хор СУМК, під дир. Б. Панчука, який виконав „Як славен наш Господь у Сіоні", Учні Рід. Школи і Собору Св. Софії, Євген Береза декл. „Найбільша наука для Молоді" Митроп. Іларіона, Церкви Св. Юрія, Надія Цехом „Помилуй Боже Україну" й Олекса Маличьків „Україна моя" вірші Митроп. Іларіона, Церкви Св. Покрови, Галина Жовтонижко „Ми ревно благаємо" і Нелі Гайчук „Вільми нас під Свою Покрову" вірші Митроп. Іларіона.

Спів хорів зробили гарне враження, було мистецьке виконання і видна була праця диригентів І. Козачка, С. Босого і П. Кисленка, але унікальною і молодістю мило враження було від Одумівського хору в складі 40 осіб. Деклямація учнів Рід. Школи була гарною мовою, дикцією і чуттям. Гучні оплески для всіх, було високою оцінкою для виконавців. Програму вів о. О. Костюк, він же і зробив заклик до збірки, та виніс подяку всім учасникам Свята. Збірка дала біля $270.-00. Закінчилося це величаве свято відспіванням „Многая Літа" для Бл. Митрополита Іларіона. Можемо - заувагу зробити, Дїловому Комітетові, що самими священиками таку велику справу не підняти, треба притягувати і світських людей.

А. С-вий.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

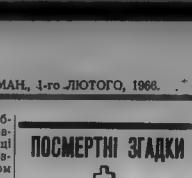

БЛ. П. НИКОЛАЙ ЗАКОВСЬКИЙ

У вівторок 1-го червня наглo упокоївся в Бозі на 60 році життя Николай Заковський.

Покійний Никола народився у селі Медиска, Перемишльського повіту, 20-го травня 1905-го року. 1928 року, молодим хлопцем, Никола виїхав в Канаду, де оселився у містечку Елк Поінт та почав свій фах — ковальство. 1936-го р. Покійний одружився з Параніею Єримкевич з околиці Елк Поінт.

1954 р. Покійний з родиною залишає свою працю у Елк Поінт і перебирається до міста Едмонтону, де працював до своєї смерти.

Покійний залишив у смутку дружину Параню, двоє дітей, — дочку Лесю Герці в Едмонтоні та Мирослю Ностир також в Едмонтоні, 6-ть онук, двох братів — Василя в Торонто, який прибув на Похорон, брата у Польщі, та сестру на Сибірі.

Покійний, який замешкував у місті Едмонтоні, хотів, щоб у випадку смерти похоронити його у Елк Поінт. Родина Покійного виконала це бажання. 3-го червня вечером в Укр. Греко - Православ н і й Церкві в Елк Поінт місцевий парох о. О. Сорочук відслужив Панахиду, а в п'ятницю 4-го о 10-ій годині ранку Святу Літургію. Жіночтво, при церкві приготувало перекуску у церковній залі у четвер вечером, і в п'ятницю після Похорону. На закликі Настоятеля учасники Похорону зложили на Нев'янучий Вінок в пам'ять спочилого $20.15. $10.00 передано на Колегію Св. Андрея, $10.00 на „Вісник", 15 центів на пересилку.

Нехай легкою буде Покійному канадійська земля.

о. О. С.

СЛ. П. САБІНА ФЕЦИК
Пайн Ривер, Манітоба

У п'ятницю 23-го липня 1965 року, рознеслася сумна вістка в Пайн Ривер і околиці, що в Головному Шпиталі в Давфині відійшла у Вічність на 42 році життя Сабіна Фецик.

Покійна Сабіна Фецик з дому Топоровська, народилась 22-го вересня 1923 року в Пайн Ривер, Ман., де і прожила все своє життя. Покійна вийшла заміж вдруге за Івана Фецика на Пайн Ривер, з яким прожила 6-ть років.

Покійна Сабіна була членкинею Української Греко-Православної Церкви, Громади в Пайн Ривер. Покійна любила свою Церкву. Любила співати в церковному хорі, і брала активну участь в усіх парафіяльних імпрезах, та в усій церковній діяльності. Всім інтересувалася і за те була люблена всіма. Громада в Пайн Ривер в особі Покійної втратила щиру працівницю, взірцеву матір — бо для своєї донечки Даяни і сина Олега Покійна присвятила своє трудолюбиве життя. Була щирою подругою життя для свого мужа, якого так любила і шанувала.

Покійна залишила в смутку дорогого мужа Івана, доньку Даяну, що вже е нарсою і сина Олега, який працює в Вінніпегу, Ман, Братів залишила 3-ри і сестер 3-ри: брати — Никола і Густав — Пайн Ривер, Ман., Петро — Сифтон, Ман. Сестри: Геня Присяжнюк і Марія Шевчук — Пайн Ривер, Ман., Розі Наконечна — Давфин, Ман.

В понеділок 26-го липня 1965 року, тіло Покійної привезли до Народнього Дому в Пайн Ривер, де відправлено Парастас, а 27-го липня в год. 10-ій рано відбувся Похорон во Службою Божою в Церкві в Пайн Ривер, при великій кількості людей. Похоронні Відправи служив місцевий парох Вєч. о. Т. Глуханюк і парох з Давфинського Округа Вєч. о. М. Олесюк.

Родина і присутні на Похороні зложили на „Нев'янучий Вінок" $51.15, з якого родина призначила $20.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу. На церкву в Пайн Ривер $15.00, і на Народний Дім $15.15. Муж Покійної від себе зложив $10.00 на Пресовий Фонд „Вісника" і вироблення кліші. Всім жертводавцям щира подяка.

По Похороні відбувся великий поминальний обід в Народнім Домі в Пайн Ривер.

У вівторок 31-го серпня 1965 року, в храмі в Пайн Ривер відбулася поминальна Служба Божа в сороковий день смерти Покійної Сабіни Фецик, яку відправив місцевий парох Вєч. о. В. Кокорудз і парох з Давфину Вєч. о. М. Олесюк. По Службі Божій відбувся поминальний обід, в якому взяло багато людей участь.

Нехай - Милосердний Господь упокоїть Покійну Сабіну в Царстві Своєму Святому, а Вам дорогий Мужу і Діти подасть сили перенести цю велику втрату, і обдарить Вас всіми добродійствами.

ВІЧНА ТІ ПАМ'ЯТЬ!

Присутній.

ПОМЕР ІВАН НАЙДЕНКО

У четвер, 25 листопада ц. р., помер св. п. Іван Пантелеймонович Найденко на 74 році життя, у Женталон шпиталі в Монтреалі після затяжної і невилічимої хвороби.

Народився Покійний на Бахмутчині — Донбас, у селянській родині та перенісе життьову недолю у — прокляті роки — в Україні на заслані і на спец-засланні, випивши гірку і страждальну чашу терпінь і мук.

Під час II світової війни примусово попав у Зах. Европу, а після війни виїхав до Канади.

Працюючи на різних роботах, був відданий своїй рідній Українській Православ а в н і й Церкві, будучи довгі роки старшим братчиком при церковній Громаді Св. Покрови та жертвенним, як для Церкви так і на інші добродійні діла.

Належав до організації СУЖЕРО і все мріяв побачити свою Україну, але нитка життя обірвалася і відійшов у Вічність, залишаючи у смутку свою дружину Харитину Микитівну, заміжню донъку Віру і зятя Олексу Канарейських та інших своїх родичів.

У похоронному домі на Бельтас три дні відправляли Панахиду о. Сава Цитухин та о. Олександер Костюк при великій кількости приятелів і знайомих за участю церковного хору під дир. І. Козачка.

Було багато вінків із живих квітів від організацій та окремих осіб.

Похорон відбувся в понеділок 29 листопада о 10 год. ранку з перевезенням тіла Покійного з похоронного дому до Церкви Св. Покровн, де відбулася Служба Божа о. о. Савого й Олександра при співі мішаного хору під орудою дир. С. Босого, а опісля був похований на цвинтарі Монт-Роял.

У залі Церкви Св. Покрови відбувся після Похорону поминальний обід влаштований родичами, де виступили з теплими словами про Покійного св. п. Івана Найденка: проф. А. Степовий з короткою сильветкою життя Покійного, з доброю згадкою від Церковної Громади В. Валах, від Жіночого Товариства пані Віра Вусата, від старших братчиків при Громаді старшина Н. Палій, каст. о. О. Костюк і о. Д. Дмугухин виголошений тістма виступаючими глибоке співчуття осиротілим дружині-вдові, доньці і зятеві Канарейським.

Був виголосений А. Степовим заклик до збірки на „Нев'янучий Вінок" і на пресу, пам'яті Покійного на Церкву Св. Покрови, яка у висліді дала $191.00, у тім числі $100.00 О. Канарейським від родини. Від родини, щиро подякував Отцям та учасникам Похорону О. Канарейський, а Віра Канарейська Жіночому Товариству за влаштування поминального обіду. Зять і донька Покійного св. п. Івана Найденка достойно і величаво відправили свого батька у царство Небесне.

На пресфонд видінили $5.00 на „Вісник" УТПЦ і $10.00 на „Українські Вісті" (Н. Ульм).

В. Р. П.

А. С.

ПАЛАГІЯ КУХТА
Елов Крік, Саск.
(У роковини упокоєння)

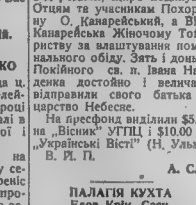

Дня 1-го січня 1965 р. упокоїлася у Вакавській лічниці, на 90-тому році життя, Палагія Кухта.

Покійна приїхала в Канаду в 1910 р. зі села Гаушківа, повіт Городенка, з двома малими синами — Юрієм і Стефаном, до свого мужа Пилипа, який приїхав рік скорше. Родина Кухтів поселилася в околиці Мічам, а пізніше в околиці Фиш Крік. 1914-р. перенеслися, на стало, в околицю Елов Крік. Покійна пережила послідні роки свого життя в домі сина Юрія. Була членом Укр. Православ н о ї Церкви в Елов Крік.

Дня 2-го січня в неділю вечером о. М. Стеценко відслужив Панахиду в Похоронним Заведенню у Вакав, а 3-го січня, в понеділок відбувся Похорон в Укр. Прав. Церкві в Елов Крік. Похорон і Св. Літургію відправляли о. Критюк, настоятель місцевої парафії, при помочі о. Зузака. Співали місцеві співаки. При Послідним Цілуванні присутні зложили $30.12. На бажання сина Покійної, Юрія, всі ті гроші, призначені були на пресу й на кліше: на Пресовий Фонд „Віри й Культури", „Проміня", „Укр. Голосу" по $5.00, на „Вісник" — $10.00, на кліше $5.00. Також сни Покійної Юрій, подарував від себе на місцеву Прав. Церкву $25.00. Покійна Палагія, полишила в смутку, сина Юрія, 9 онуків і 21 правнуків. Нехай Пам'ять буде Вічною.

Учасник Похорону

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $2,000.00: Пожертва на Фундацію ім. о. Василя Кудрика; Високопреосвященний Жерновницець на будівлю, щоб його ім'я проголошувати.

По $1,000.00: Д-р Никола Погранічний (Погран), Нантара Фолдс, Онт., на впорядкування і підтримання бібліотеки, яку бл. п. о. Василь Будник - подарував Колегії; два роки тому д-р Погранічний уже жертвував одну тисячу доларів на цю ціль.

По $350.00: Василь Перепелюк, Флін Флон, Ман.

По $300.00: Епіфаній Коча, Торонто; Іван Погранічний, Нантара Фолдс, Онт.

По $125.00: Михайло Коваль, Вінніпег.

По $104.05: Українська Православна Громада Св. Петра й Павла, Шікаго, Іл., ЗДА., прислав Впрел. о. Прот. О. Кулик, парох.

По $100.00: Д-р В. Черевик, Вінніпег; Микола Залозовський, Вінніпег; судія Іван Р. Соломон, Вінніпег; Никола Григорчук, Етельберт, Ман; Іван Негрич, Вайта, Ман; д-р Ізидор-Ганнка, Вінніпег; д-р П. А. Кондра, Вінніпег; Григорій І. Марко, Вінніпег; Олександер Назаренко, Вінніпег; Михайло Ревуцький, Вінніпег; Впрел. о. Т. Ковалишин, Вінніпег; д-р Петро Смильський, Торонто; Теодор Гуменюк, Торонто; Никола Сакалюк, Торонто; Іван Гуменюк, Торонто; Михайло Ничук, Ривергайд, Онт; д-р Роман Сендзюк, Кучінґ, Онт; Борис Орвінський, Торонто; д-р Володимир Озійник, Торонто; д-р Дмитро Мельник, Едмонтон; Олекса і Марія Чарнецькі, Едмонтон.

По $85.00: З прийняття в новому домі п-на Котелків (Алфреда), Порт Кредит, Онт.

По $75.00: Іван Сирник, Вінніпег.

По $50.00: Мирослав Карпик, Вінніпег; о. С. В. Савчук, Вінніпег; Михайло Ласько, Вінніпег; о. Іов Скакальський, Вінніпег; Іван І. Токарик, Оттава, Онт; Олекса Мех, Оттава; Василь Керелюк, Оттава; Іван Твердун, Оттава; Григорій Крокош, Оттава; о. Прот. В. Сеняшин, Оттава; Нестор Грабовський, Торонто; Павло Кіт, Торонто; д-р Павло Озітка, Порт Кредит, Онт; А. І. Лазаровіч, Оттава; Юліян Романко, Торонто; Еміль Озітка, Скарборо, Онт; Василь Григорик, Торонто; Микола Гетьманчук, Торонто; Василь Гамара, Вналовейли (Торонто); Стефан Никифорук, Торонто; Никола Томарик, Оттава; Федір Бойко, Трентон, Н Дж., ЗДА., Жіноче Товариство при Катедрі Св. Івана, Едмонтон, Алта.

По $30.00: Пані Надія Непрель, Джемейка, Н. Рі., ЗДА.

По $28.40: З похорону бл. п Теодора Іпіка, Сендвей, Ман; передав Всеч. о. Ю. Ярошевич.

По $25.00: Мих. Іванчук, Вінніпег; Іван Костів, Гринсбі, Онт Василь Ткач, Фт. Вільям, Онт; Українська Греко - Православна Громада в Ричмонд Парк, Алта. Михайло Дорошенко, Картерет, Н Дж., ЗДА: Н. Шпачинський, Едмонтон, Алта; Григорій Балюк, Вінніпег; Донвад Т. Малюк, Вінніпег; Петро Сірий, Фліп Флон Ман.

По $20.00: Впрел. о. Петро Стельмах, Нью Йорк, ЗДА; Бенедикт Васюк, Каракс, Венецуела, Пів. Америка; пані Марія Юрківів, Міядо, Саск., по $5.00 за місяці жовтень, листопад, грудень і січень.

По $15.00: З похорону бл. п Івана Томика, Йорктон, Саск., прислав Всеч. о. В. Бойчук; з приймти я в честь п. Миколи Друзя, Менні, Ман., з нагоди 70-ліття з дня його уродження.

По $10.00: А. Стапько, Нью Йорк; ЗДА; П. Т. Воробець з дружиною, Мондер, Алта; Михайло й Анна Сінєчичі, Петлюра, Ман., з нагоди 60-ліття їхнього подружжя; з похорону бл. п. пані Костюка, Торонто, прислала пані М. Янішка; пані Катерина Бурачок, Брендон, Ман; Чарлс Тирівський, Вилмінгтон, Дел., ЗДА; Д. Хоростівський, Гринсбі, Онт; Прот. П. Запарнюк, Ошава, Онт; пані С. Зазулик, Торонто.

По $5.00: Всеч. о. П. Стефюк, Толстой, Ман; Григорій Першин, Бруклин, Н. Рі., ЗДА; Дженет Мирончик, Бруклин, Н. Рі., ЗДА; Андрій Величанський, Едмонтон, Алта; Н. В. Гавінчук, Сакові Лейк, Алта; Впреосв. Архиєп. Михаїл, Торонто; Василь Клапій, Едмонтон; Дмитро Озекелн, Саскатун, Саск; пані Анна Мегера, Кемсак, Саск; Стефан Кошобь, Денвер, Коло. ЗДА.

По $4.00: Н. Н.

Збірка Впрел. о. Архимандрита Іова Скакальського,
І. В Катедральній Авдиторій, Едмонтон, Алта.

По $250.00: Федір Бойко (цим завершує свою декларацію $1,000 на нову Колегію).

$25.00: Впреосв. Архиєпископ Андрей

По $20.00: Петро Лукша

По $10.00: Павло Голубіцький нині І. Пупентело

По $5.00: Впрел. о. Прот. Е. Баршевський, А. Мавровський, Григорій Палій, Н. Солован, Трофим Федорук, Петро Пайкш, Петро Осіфіренко, П. І. Лазаровіч

пані П. Маліцька, пані В. Сиротюк, пані Ольга Юсипчук.

2. В Лойдминстер, Саск.

По $20.00: Олекса Іванець

По $10.00: Емель Іванець, Петро І. Гудик, Бен І. Гудик, Жіноче Товариство.

По $5.00: Іван Залеський, Дерпент, Алта, Іван Келий, Олекса Волошук, Дмитро Залеський Дерпент, Алта, Іван Зявінч Федір Кос, Іван Лакуста

Збірка п. В. Перепелюка, Флін Флон, Ман.

По $20.00: Вольтер Тазман Ст Ровз, Ман

По $10.00: Самець, Лінн Лейк Ман

Збірка Видавництва „Наша Батьківщина", Нью Йорк, Н. Рі.

По $20.00: Видавництво Наша Батьківщина".

По $5.00: М Семенець А Казанівський. А. Стельмик. С Чатинів. П. Сигайдачний. П Гулинський

(Закінчення)

Всім жертводавцям щира подяка (Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

6. Неділя — Транскона Вондер Парк Тиндал
13. Неділя — Кенора Бекмар
20. Неділя — Вінніпеґ Гефорт
27. Неділя Православія Кенора Сентр. Повдерфарт

УВАГА! У понеділок 21 лютого починається Великий Піст. Під час Великого Посту по церквах буде переводся Сповідь і Причастя вірних. Усі вірні відповідно приготовляються до того: розширюванням над своїм духовним станом і молитвою.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Айтуна
13 Неділя - Гудзів
15. Вівторок. Стрітення Госп Айтуна
20. Неділя - Метіна
27 Неділя — Гудзів
Address: Box 143 Itune, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОРІЧУКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Йорктон
12. Субота Трьох Святих - Йорктон
13. Неділя - Йорктон
15. Вівторок. Стрітення Господне Йорктон
20. Неділя - Йорктон 7-ма год веч. Вечірня
27 Неділя - Раян Вестюдня Сповідь. Йорктон 7-ма год. веч. Вечірня
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Кемсак
12. Субота. Трьох Святих - Йоркстон
13. Неділя - Мазепа
15. Вівторок. Стрітення Госп -- Кемсак
20. Неділя - Кечсак
27 Неділя - Донівел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Кінгсмерсей
13. Неділя - - Вонда
20. Неділя — Мічан
27. Неділя — Прінсер **421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.**

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Келвінгтон
12. Субота — Вадіна, 3-ох Святих
13 Неділя - Фростон
15 Вівторок — Катсон Стрітення Господне
20 Неділя - Вінніпеґ
27 Неділя - Рама
УВАГА: Почавши від Порданту по Богослужених відвідування Вірних з Св. Йорданською Водою.
Box, 488 — Tel. 338-5143. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Гес
12 Субота Трьох Святих - Йорквей
13 Неділя - Сван Плейн
15 Вівторок Стрітення Госп - Стівен
20 Неділя - Сторлейк
27 Неділя - Денбєрн, Сповідь
Address; Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. СТ. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Кендор
12 Субота Трьох Святих Гефферд
13 Неділя - Рекфрід
15 Вівторок Стрітення Гефферд
20 Неділя - Тишки
26. Субота Новомальпо Гефферд
27 Неділя Православія Гефферда
Address. Box 163, Hafford, Sask., Tel.. 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Вайнєд
12 Субота Трьох Св. в окр Мирам після домовлення
13 Неділя - Ті Гіллс
15 Вівторок. Стрітення Госп в окр Мирам після домовлення
20 Неділя - Шипмонд
26. Субота о 7год веч Вечірня та Сповідь Ті Гіллс
27. Неділя о 9 год. рано Сповідь - Ті Гіллс
Address: Box 294, Two Hills. Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Пайн Ривер
12 Субота Трьох Святих - Драй Ривер
13 Неділя - Гленберт
15 Вівторок. Стрітення Господне Вінніпеґ
20 Неділя - Гарленд
27 Неділя - Гленберт
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Ірондел
12 Субота Трьох Святих — Єлнов Крік
13 Неділя - Мефорт
15 Вівторок Стрітення Господне Ірондел
20 Неділя - Брокет
27 Неділя - Гатсон Бей
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Восетта
12 Субота Трьох Святих Радвей
13 Неділя - Ермонт
15. Стрітення Господнє - - Торнтад
20 Неділя - Йорктон
27 Неділя - Восетта
Box 128. Radway, Alta. Tel., 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Норт Батлфорд
12. Субота Задушна, Трьох Святих Гесспн
13 Неділя - Вінкін
15 Вівторок Стрітення Норт Батлфорд
20. Неділя - Гесспн
20 Неділя 7 год веч Бетдня Норт Батлфорд
26 Субота, 7 год веч Вечірня й Сповідь - - Медов Лейк
27. Неділя Православія — Медов Лейк (Причасті)
27. Неділя 7 год. веч. - Пасія — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 975—10S, St. Ph. 446-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Сенді Лейк
13 Неділя -- Росборн
20 Неділя - Менді
27 Неділя — Онвборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - - Вестюк
13 Неділя - Самгудо
20 Неділя — Барсед
27 Неділя — Сідбейн
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3746

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Дафін
12 Субота, Трьох Святих — Дрифтінг Ривер
13 Неділя - Гілберт Плейнс
15. Вівторок. Стрітення Господне — Вінніпегосіс
20 Неділя - Дефін
27 Неділя Сповідь Рорктон
Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Дафіні
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Інсінгер (м.)
12 Субота Трьох Святих - - Мамормель
13. Неділя - Подор (м.)
15. Стрітення Госп. - Поплавки
20 Неділя — Інсінгер (гайвай)
27 Неділя - Ветербурн
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

О. О. СОРОЧУКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Бівнвел
12. Трьох Святих - Глендон
13 Неділя - Ст Пал
15 Стрітення Господне — Елк Поінт
20. Неділя — Гіффорд
27 Неділя Православія Сентд Ренніз
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - ек Ла Біш
12 Субота Трьох Святих - Гочкис
13 Неділя - Дидаск
15. Вівторок. Стрітення Господне Бернвіл
20. Неділя - Греслед
20. Неділя. Обітниця в 3.00 год. по полудні — Атабаска
26. Субота. Вечірня і Сповідь о год. 7.30 вечір - Боїл
27 Неділя - Боїл
27 Неділя. Місійна Вечірня о год. 7.00 вечір — Восетна
У неділю 27 лютого у Восетна (парафія Редвей) відбудеться Місійний Вечір. Буде відслужена Вечірня чотирма Священиками, будуть проповіді й доповіді на цей час. Запрошуються всіх парафіян з парафій (округи) Лек Ла Біш взяти участь на цих Місійних сходинах.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Робзин
12 Субота, Трьох Святих — Ленард
13 Неділя - - Топорівці
15. Вівторок Стрітення Господне — Робзин
20 Неділя - Петлюра
27 Неділя - Мекнат
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Ст Джозіен
12 Субота Трьох Святих — Кедвот
13. Неділя — Вакав
Вечірня о 3 год. в Альцені
15. Вівторок. Стрітення Госп. — Четтс
20. Неділя Сиропусна — Лепін
23. Середа. Сорокоуст о 10 год. ранку - Вакав
26. Субота. Сповідь о 7 год. веч. в Тарнополь
27. Неділя — Тарнополь Пасія о 4 год. у Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4831

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя — Толстой
12. Субота. Трьох Святих — Толстой
13. Неділя — Сарто
15. Вівторок. Стрітення — Толстой
20. Неділя - Роза
27 Неділя — Гарлентон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЮКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Канора
12. Субота. Трьох Святих — Канора
13. Неділя — Канора
15. Вівторок. Стрітення — Бюкенан
20. Неділя — Канора
27 Неділя — Бірдлесс
УВАГА! В усіх місяцях, коли немає в Канорі, Богослужіння в неділю до обіду, то тієї неділі правиться Вечірня 7 год вечора
Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Смоки Лейк
12. Субота Трьох Святих - - Давінг
13. Неділя — Вільна
15. Вівторок. Стрітення Господне — Елвана
20. Неділя — Смоки Лейк
27 Неділя — Сполен
Помолимося середою 19-го січня Дням Богоявлення Господнього, всіх Вірних Округи Сдоки Лейк, відвідаю з Святою Водою. Відвідувати буду до кінця місяця січня, тому не відвідаю всіх членів Округи.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
Address: Shehn, Sask., Box 52, Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Нипавин
12. Субота. Трьох Святих Сембург
13. Неділя — Кадет
15. Вівторок. Стрітення Господне Ридейл
20 Неділя - Нипавин
27 Неділя - Ридейл
Address: Wainelata, Sask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Мирнам
12. Субота - Бросов (Трьох Св.)
13 Неділя - Мєлфорт
15. Вівторок — Слава пот. (Стрітення Господнє)
20. Неділя — Лужені
27. Неділя — Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Кагани
12 Субота Трьох Святих — Калмар
13 Неділя - Кемрозд
15. Вівторок. Стрітення Господне — Торсбі
20 Неділя — Брудерґайм
26 Субота. Задушна — Пемо. 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
27. Неділя — Пемо
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3055. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЛЮТИЙ

6. Неділя - Вайта
13. Неділя — Пембіна
20. Неділя — Сірко
27. Неділя — Сандав
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 13-го ЛЮТОГО, 1966. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1966. ЧИСЛО (2048) 4

СОВЄТСЬКІ ЮРИСТИ

ПРОПОНУЮТЬ ЗАВЕСТИ ПРАВОСУДДЯ В СССР

СУДДЯ ПРОТИ „ЗАСУДЖУВАННЯ НЕВИННИХ ЛЮДЕЙ"

Лев Смірнов, голова Верховного Суду Російської ФССР, заявив, що в СССР „упередження" і „гін до обвинувачення" вирішують про долю людини.

„Поспіх, злегковаження форм процедури чи всякс інше упередження під фальшивим претекстом, що являються загальними цілями „показових" процесів абсолютно не повинні бути толеровані", заявив Смірнов на сторінках щоденника „Правда", головного органу Комуністичної Партії Советського Союзу, - може кореспондент „Кенедіен Пресс" (27. І. 1966) з Москви.

Лев Смірнов це голова Верховного Суду Російської Федеративної Советської Соціялістичної Республіки, що є найбільшою з усіх 15-х республік, з яких складається Советський Союз.

„Засуджування невинних людей" є в самій „суті советських судів"

„Ніщо інше не може так суперечити суті советських судів, як засуджування невинних людей. . Упередження і так званий „гін до обвинувачення" не повинні бути дозволені жодному з членів слідчої й наглядаючо-прокураторського апарату, а ще більше не повинно допускатися, що б суд, який видає засуд, вирішував про долю людини", - пише Смірнов.

Судові органи, „які нарушують закон, мусять бути покарані"

„Кожен факт несправедливости і необоснованого засудження мусить бути докладно провірений, а ті, що завинили своєю безвідповідальністю й нарушенням закону, мусять бути покарані. . . (Треба) повністю й безстороньо досліджувати обставини, серед яких стався злочин; моральний стан обвинуваченого мусить братися до уваги", заявив Смірнов

З.Р.В. - - Смірнов цитував випадки „судових помилок", на основі яких було засуджувано невинних. І взагалі він критикує лише „судові помилки", тобто процедуру судів, а не самі „закони" в. СССР. Звичайно, легалістична слідча процедура в СССР взагалі не існувала ніколи і не існує й тепер. Кого чекісти хочуть арештувати, того арештують і роблять з ним те, що самі хотять -- без жодного слідства й суду.

Невже влада СССР безсила, що б припинити оте безмежне насильство чекістів над людьми? Звичайно, що влада тут безсилою не є, — бо ж влада СССР це ж і є самі чекісти.

Коли в СССР тече отруя злочинної поліційно-судової процедури, то вона витікає з трійливого джерела советських „законів". Однак Смірнов, звичайно, вважає „закони" СССР „добрими". .

Очевидно, що Смірнову йдеться не про справедливість взагалі й не про людину як таку. Справа бо в тому, що коли сьогодні безпартійного судять безсоромно, то завтра подібно можуть судити й партійця, включно со Смірновим, Брежньовим і Косигіним.

Ось чому Смірнов так боїться теперішньої слідчо-судової процедури в СССР, де на 225 мільйонів населення є два мільйони партійців, і кожен з них, коли не догодить „затаєній руці звище", яка править комунізмом, може бути знищеним в кожну мить.

Комунізм відкрито проголосив так звану „диктатуру пролетаріту". Правда, під ім'я пролетаріяту підшивається затаєна диктатура цієї сили, яка пролетаріятом ніколи не була й не є. Але, пам'ятаючи й це, сам факт диктатури правосуддя, не зважаючи на те, чия б там яка диктатура не була.

Що в заяві Смірнова, однак, є позитивного — це те, що він офіційно перед світом потвердив той факт, що в СССР немає правосуддя.

З України

Успенський собор відбудовують як „заповідник"

Успенський собор у Києві з одинадцятого століття - найстаровинніша святиня в Україні з усіх тих, що досі зберегліся. При відступі перед німцями 1941 р. большевики замінували його, а вину за зірвання його звертають на німців.

Влада тепер (аж по 20-х роках!) почала цей собор відбудовувати, але не для Церкви, а як заповідник (історична пам'ятка).

Про відбудову собору советська преса інформує так: „...цей задум здобув всенародну підтримку!" „...за Його (цього собору) принципом споруджувалися згодом храми у Москві, Володимирі, Пскові і багатьох інших містах Батьківщини... Храм чарувативе зір. Храм служитиме благородній справі патріотичного, естетичного виховання юні". („Молодь України" 3.XI.1961.).

1000-ліття охрещення Польщі

Цього року сповняється 1000 років від часу охрещення Польщі.

Перші християнські місії в Польщі були православні - поширені учнями Свв. Кирила й Мефодія.

За того часу вся Німеччина була католицька; під претекстом, що вони нападають на „погап", німці-католики сильно руйнували Польщу. Сподівавшись, що прийняття католицизму врятує Польщу перед німецько-католицькими атаками, поляки були змушені прийняти католицизм (з Німеччини) 966 р. А німці-католики знищили там початки православія.

З канцелярії Консисторії УГПЦК

Дослідно-Студійну Комісію УГПЦеркви в Канаді створено

Цим подається до загального відома, що Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, виконуючи доручення XIII Собору, обрала, в часі своїх нарад 10-12 грудня 1965 р., Дослідно-Студійну Комісію і визначила дня неї її завдання („Термс оф Референс"). Консисторія оформила це слідуючою резолюцією:

„Приступаючи до реалізації ухвали Тринадцятого Собору нашої Церкви в справі покликання до життя Дослідно-Студійної Комісії, завданням якої є основно, широко й вичерпно простудіювати різні проблеми релігійного, освітнього й національного характеру, що стоять перед нашою Церквою, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на своєму засіданні в Вінніпезі в днях 10-12 грудня 1965 р., створює цю Комісію в такому персональному складі:

Суддя Іван Соломон — Вінніпег, Ман. — голова

Прот. Дмитро Лучак — Едмонтон, Алта. — член

Орест Мисак — Канора, Саск. — член

Прот. Василь Федак — Гемілтон, Онт. — член

Д-р Сергій Кішюк — Ріджайна, Саск. — член

Д-р Ізидор Глинка — Вінніпег, Ман. — член

Олександер Мех — Оттава, Онт. — член

Зенон Самець — Оттава, Онт. — дорадник,

і припоручає їй, щоб вона всі ці проблеми, що загально схарактеризовані в згаданій ухвалі Тринадцятого Собору, основно простудіювала і до року після її створення передала свої рекомендації Проводові нашої Церкви.

Комісії припоручається, щоб вона простудіювала стан релігійности і національности в УГПЦеркві в Канаді та взаємовідношення між ними, а в тім зокрема:

1. **Аналіза грунту для плекання української мови в Канаді.**
2. **Справа Українських і Недільних Шкіл і справа української мови в державних школах.**
3. **Справа виховання молоді.**
4. **Проблема мови у відношенні до міщаних подружж і тих, що недостатньо або зовсім не розуміють української мови.**
5. **Опіка над міщаними подружжями.**
6. **Світський Апостолят.**
7. **Прослідження справи деяких обрядових практик у світлі церковної економії.**
8. **Відношення Церкви, зокрема Духо-**

(Закінчення на 2 стор.)

II В. Собор вимагає:

Усе людство має „священний обов'язок визнати й прийняти католицьку віру"

„ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕНАРУШИМИМ КАТОЛИЦЬКЕ ВЧЕННЯ ПРО ОДНУ ПРАВДИВУ РЕЛІГІЮ И ОДНУ ПРАВДИВУ ЦЕРКВУ ХРИСТОВУ (КАТОЛИЦЬКУ)

Католицька Церква лише „в особливих обставинах не перешкоджає поодиноким релігійним групам отримати спеціяльне визнання в даній нації"

Довгождений проект 2-го Ватиканського Собору видати постанову в справі католицького вчення про „свободу релігії" нарешті був предложений на Соборі восени 1965 р. і після затяжної та гострої дискусії поправлений та ухвалений 19 листопада 1965 р. голосами 1,954 проти 249; противники, числом 249 осіб, — це крайні консерватисти, які вважали, що постанова про „свободу релігії" є занадто „ліберальною" отже „загрозливою" для інтересів Католицької Церкви.

Тепер же, коли вже 2-й Ватик. Собор декрет про "свободу релігії" ухвалив, то він має догматично-каноніч ну силу, тобто є конечною частиною католицького вірування. Точні цитати з тексту постанови про „Свободу релігії" подані тут за журналом „Либерті" (січень-лютий, 1966. вид. 61, Но. 1, США).

Католицька Церква наложила на людство моральний примус прийняти католицтво

Другий Ватиканський Собор підтвердив традиційне католицьке вчення — що лише католицька релігія є одинока правдивою релігією у світі, а всі інші релігії є неправдиві, отже він постановив:

„Залишається ненарушимим католицьке вчення про одну правдиву релігію й одну правдиву Церкву Христову" (Католицьку).

Але вірити в ексклюзивність, єдиноправдивість лише своєї релігії й Церкви, цебто вірити, що лише в ній можна спастися, — це одна справа; але силувати інших людей, щоб вони визнавали ту саму релігію й Церкву — це зовсім друга справа. Силування когось прийняти ту чи іншу релігію — це інквізиційні методи „місії", нехай це вже лиш моральна Св. Інквізиція на місце давньої фізичної.

А однак 2-ий Ватиканський Собор усе таки проголосив, що на всьому людству лежить „священний обов'язок визнати й прийняти католицьку віру". Отже слова „священник обов'язок" фактично є лише делікатнішою формою наказу римського так званого „Священного уряду", який існував досі, а той традиційний „Священний Уряд" це те, що під популярною назвою відоме як „Священна Інквізиція".

Той новітній наказ, у постанові 2-го В. Собору про „Свободу релігії", повніше звучить так, що всі люди мають „священний обов'язок визнати й прийняти католицьку віру, поскільки вони мають спроможність пізнати її."

Отже винятком тут може бути лише той, хто жив у таких обставинах, які без його волі й бажання непроходимою стіною якихось зовнішніх чинників, від нього незалежних, відгороджують його (напр., племена в джунглі, куди ще не дійшли католицькі місіонери) від можливости познайомитися з католицькою вірою, або й не дають йому змоги довідатися й про сам факт існування цієї віри; лише такі можуть числити на виразуміння Кат. Церкви й вирозуміння Боже, та мати якусь надію на спасіння душі в його „неправдивій" релігії.

Той „священний обов'язок" кожної людини стати католиком може стати загрозливим питанням бути чи не бути для тих не-католиків, які опинилися б серед такої непримиренної католицької більшости, яка хотіла б домагатися від них, щоб вони нарешті той свій „священний обов'язок" таки виконали. Того самого можуть домагатися й ті католики, які вважаються за „правовірних", від тих католиків, що мають одінню „неправовірних".

Постанова 2-го В. Собору про фізично-інквізиційні санкції Кат. Церкви

Що означає ось таке вчення в постанові 2-го В. Собору про „Свободу релігії": Католицька Церква „лише в особливих обставинах не перешкоджає поодиноким релігійним групам отримати спеціяльне визнання в даній нації"?

Звичайно, Католицька Церква має на увазі таку націю чи державу (в англійському перекладі подано: „nation"), де католики або становлять більшість, або взагалі мають велику силу через приватний вплив на уряд чи національних провідників. Отже вони мають силу „або „перешкоджати", або „не перешкоджати" котрійсь із не-католицьких релігій бути або толерованою, або нетолерованою урядом держави чи національними провідниками. А ті „особливі обставини", де Католицька Церква винятково може толерувати дану некатолицьку релігію є, звичайно, там, де католики не мають сили; а де вони мають силу, напр., в Іспанії і в декотрих країнах Латинської Америки, там уже не має тих „особливих обставин", отже Кат. Церква там має бути урядовою, а інші релігії не мають бути толеровані. Тому-то вищезгадана постанова є лише змодернізованою версією в традиційному фізично-інквізиційному дусі.

Постанова про формальні „причини" для католицької влади переслідувати не-католиків

Постанова 2-го В. Собору про „свободу релігії" звучить досить толерантійно там, де сказано, що, в світлі розуму й Откровіння (Об'явлення Божого, тобто Св. Письма й Св. Передання, чи Традиції Церкви), є право особи на свободу совісти і релігійної свободи щодо віри, практики й маніфестування своєї релігії. Ця ж постанова забезпечує за кожною родиною свободу вести релігійне життя й дати дітям релігійне виховання й освіту, і визнає за всякими релігійними групами право ісповідувати, практикувати й пропагувати свої віри — але лише так щоб вони не суперечили „ладові" (order) і „загальному добру" спільноти. У цей же час ця постанова „потверджує право держави визнавати одну релігію понад усі інші (релігії) яко одинoко правдиву релігію, а одночасно забезпечити повну релігійну свободу іншим Церквам і групам".

Визнаючи право свободи некатолицьких релігій, 2-ий В. Собор чинить це лише за передумовою, що ця свобода мусить бути „завжди в певних межах" — таких, щоб „не порушити правил публічного порядку" і „не заколочувати публічного спокою, не нарушувати публічної моралі, чи не обмежувати прав інших".

Звичайно, всі ці обмеження супроти не-католицьких релігій відносяться (хоч і без уточнення цього) до тих країн де католики мають силу. А науку про „нарушування публічної моралі" некатолицькими релігіями Кат. Церква може інтерпретувати так, як їй вигідніше. Адже ж Кат. Церква вважає лише папу „непомильним у справах віри й моралі". І коли Кат. Церква лише себе вважає за одинoко-правдиву релігію, отже коли лише її віра й мораль є виключно правдиві, а інші релігії правдиві нібито не є, отже їхня мораль „не є правдивою", то певна річ, що некатолицькі релігії в очах Кат. Церкви завжди будуть порушувачами публічної моралі"; і де лиш Кат. Церква має силу, там вона може на основі своєї науки переслідувати не-католиків за їхню некатолицьку мораль та за „порушення публічного ладу" і „спокою".

„Семпер еаден" („Завжди це саме") — це одна з напрямних Кат. Церкви. І це бачимо також у постанові 2-го В. Собору про „свободу релігії".

Подвійна політика

Католицька Церква бачить, що некатолицькі країни вже майже всі покінчили з „державними релігіями". А де ще таке установлення є (в Англії Англіканська Церква, а в Греції Православна Церква є державними), то воно вже зберігається лише на папері і йде до упадку, отже католики там фактично мають, крім урядової фінансової підтримки, всі ці самі права, що й т. зв. „панівні" (державні) релігії.

І для таких країн, де католики не є в більшості, Кат. Церква має точки про свободу релігій взагалі; а в тому є нібито невинна клявзула, де сказано, що уряд кожної держави має право вибирати собі таку релігію, яку він уважає за одинoко-правдиву; бо ж Кат. Церква знає, що уряди не-католицьких країн уже не вибирають собі жодної державної релігії взагалі, а відділяють Церкви від держави. Отже та клявзула чи фірточка зроблена для католицьких країн, щоб їхні уряди під натиском кат. держави вибрали собі католицьку релігію за одинoко-правдиву й визнали її за державну, а інші релігії щоб переслідували за „нарушення публічної моралі", тобто католицької моралі.

Отже, постанова 2-го В. Собору про „свободу релігії" є такою: де католи-

(Закінчення на 3 ст.)

З канцелярії Консисторії

(Закінчення з 1 стор.)

вернства до громадських організацій і громадської праці.

9. Зовнішні зв'язки Церкви в загальному канадському житті.

Здаючи собі справу з того, що згадані вгорі проблеми не вичерпують усіх тих проблем, які входять в обсяг згаданої вище ухвали Тринадцятого Собору, Дослідно-Студійна Комісія має уповноваження Консисторії брати до уваги, простудіювати і дати свої рекомендації і в інших справах, що тут специфічно не згадані. Для виконання цього завдання, Консисторія уповноважує Комісію застосовувати таку процедуру й методи, які вона вважатиме доцільними й конечними для своєї праці".

КАНЦЕЛЯРІЯ КОНСИСТОРІЇ.

ЗВЕРНЕННЯ Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді

До Церковних Громад, Відділів СУК, Православних Товариств, Підприємств, Організацій та Установ у Канаді.

Життя й розвиток Церкви Христової на землі вимагає відповідної місійної праці. В цю місійну працю Церкви кожний її член може вкладати й свою частку — одни більшу, другий меншу — в міру своїх духовних, фізичних і матеріяльних спроможностей. Але в суто місійно-духовній площині провід веде Духовенство. Така бо є структура Церкви, що Духовенство стоїть у Ній на відповідальному ступні. І коли Церква забезпечена Духовенством, то Вона має ту першу необхідну передумову для виконування своєї місії на землі.

У нашій Українській Греко-Православній Церкві в Канаді немає достатнього числа Духовенства. „Живо справі велике, та робітників мало" (Мт. 9:37). XIII Собор нашої Церкви, що відбувся в травні 1965 року, звернув на це увагу й ухвалив ось таку постанову:

„Тринадцятий Собор закликає Духовенство і вірних Церкви докладати всіх зусиль і старань до заохочування молоді вступати на Богословський факультет і просить Провід Церкви давати студентам богословам якнайбільшу матеріяльну допомогу, а зовсім незаможним студентам навіть давати безплатне навчання й утримання в Колегії Св. Андрея, та заохочувати Громади, українські підприємства й організації й окремих вірних до того, щоб вони брали на себе утримання поодиноких студентів-богословів. Якщо б такий студент після одержання такого утримання не став Священником нашої Церкви, він повинен бути зобов'язаним повернути кошти, витрачені на його навчання".

З уваги не все вищесказане, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді спрямовує це своє звернення до всіх Церковних Громад, Відділів Союзу Українок Канади, Православних Товариств, Підприємств, Організацій, Установ та окремих заможніших вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді й прохає їх:

Зацікавтесь, подбайте й візьміть на-ших бідніших студентів богословів на своє утримання! Будуйте Стипендійний фонд нашої Церкви для підтримки студентів богословів — наших майбутніх Священників. Допоможіть своїй Церкві забезпечитись необхідною для Неї священичою силою, щоб разом з Її фізичним і матеріяльним розвитком могла розвиватись також Її духовна сторона.

У нас на богословських студіях у Колегії Св. Андрея є сини заможніх батьків. Такі фінансової підтримки з боку Церкви не потребують. Але більша частина студентів богословів — це сини незаможних батьків, — юнаки, які мають бажання посвятитись душпастирській праці в нашій Церкві, але засобів на покриття коштів богословських студій не мають. Є й такі, які потребують повної фінансової підтримки.

Ось таких-то юнаків треба взяти під опіку і допомогти їм пройти богословську підготовку — виховати їх, щоб вони могли стати Душпастирями в нашій Українській Православній Церкві.

Окремі організації, товариства чи установи можуть, включившись у цю благородну акцію, заопікуватись котримсь одним із студентів богословів, якщо б вони бажали собі цього.

Цим доводимо до загального відома, що основу Стипендійного фонду для підтримки студентів богословів вже положено. Високопреподобний Отець Прот. П. Гацький зо своєю Шановною Добродійкою зібрали на цей фонд перших дві сотки долярів. То ж станьте і Ви меценатами розбудови духовної сили своєї Церкви: шляхом переведення зборок, виасигнуванням певні суми з Ваших громадських чи організаційних кас на цю ціль, складайте особисті пожертви на Стипендійний фонд у допомогу нашим студентам богословів. Багатих меценатів князів та гетьманів у нас тепер нема; їх місце можуть і повинні заступити наші українські організації та заможній вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Якщо б якась організація чи окремі вірні бажали ближчих інформацій у цій справі, просимо звертатись до Консисторії.

За Консисторію Української Греко-Православної Церкви в Канаді,

Прот. Т. Ковалишин — Голова її Президії.

Вінніпеґ, Ман., 2 лютого 1966.

„Мир усьому мирові"

Міжконфесійна конференція в США

У Вашингтоні 15 березня ц. р. відбудеться міжконфесійна конференція в дусі клича „мир усьому мирові".

Основні теми конференції такі:

1) „Комуністичний світ змінюється";

2) „Комуністичний Китай і конфлікти в Азії";

3) „Форми інтервенції, моральна відповідальність і її границі"

Серед протестантів і католиків будуть також і православні, очолені екзархом Яковосом.

Теми свідчать, що на конференції буде дух „коекзистенції" (співжиття) чи принаймні примирливости по відношенні до комуністичних держав.

Роля советських „культзв'язків"

Влада СССР нагородила діячів „культурних звязків" з закордоном

Високі урядові відзначення для діячів „культурних зв'язків з закордоном" за їхні заслуги в ширенні комунізму

Советська газета „Радянська Україна" (12 грудня 1965 р.) інформує:

„УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР про нагородження тт. БУХТЯКА С. Л., ЗОЗУЛЯКА В. Т., ЛЕВІЩЕНКА М. О., МЛОДАНА Г. І., СМОЛИЧА Ю. К., ТАРНОВСЬКОГО М. М. Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

БУХТЯКА Степана Лук'яновича — журналіста, начальника управління Державного комітету Ради Міністрів УРСР по радіомовленню і телебаченню.

ЗОЗУЛЯКА Василя Теодоровича — журналіста.

ЛЕВІЩЕНКА Михайла Олександровича — журналіста.

МЛОДАНА Гліба Івановича — редактора газети „Вісті з України".

СМОЛИЧА Юрія Корнійовича — письменника.

ТАРНОВСЬКОГО Миколу Миколайовича письменника.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР Д. Коротченко.

Секретар Президії Верховної Ради Української РСР А. Зленко. м. Київ, 11 грудня 1965 р.".

Перший Світовий з'їзд єзуїтів

Перший світовий з'їзд єзуїтів почався 25 січня ц. р. у м. Сиракюз в США.

Український католицький щоденник „Америка" (25. І. 1966) інформує:

„Темою нарад будуть постанови II Ватиканського Собору".

З.Р.В. — Генерал (світовий голова) єзуїтів у своєму голосному (хоч і якмога менше розголошеному в пресі) виступі на 4-й сесії 2-го В. Собору, восени 1965 р., заявив був, що в духовні сфери проводу Католицької Церкви проникла світова „безбожна" сила.

Чорні месси сатаністів

Сатаністи масово ширяться

Під кінець минулого року в деяких розпошинених австралійських журналах появилися статті й ілюстрації про секту сатаністів, — про що інформує з США журн. „Православная Русь" (ч. 24, 196').

„Мерзенні фотографії на яких фігурують голі мужчини й жінки при звершенні свого „ритуалу", — інформує „П. Р.". Але це ще нічого перед тим, що говориться в тексті. . . Сатаністи досить широко розповсюджуються в Австралії. Це ті, що віддають себе у власть Сатани, щоб отримати від нього помін'у цьому житті й усякий комфорт в ній — при надії на можливість періодичного повернення, шляхом переселення душ, на землю для провідництва в людському нечесті

Далі, описується чорну мессу (відправи), що є мерзенною пародією дійсної (церковної) месси, яку супроводять гидною оргією".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІЩУВАННЯ ЗАГИБЕЛІ НАЦІЇ

„Екуменічна" діяльність кард. Сліпого — посилення культу Кунцевича

За бюлетенем католицького Українського Пресового Бюра в Римі, часописи українців католиків передрукували деякі скорочено, а деякі повністю — репортаж з відзначення 342-х роковин трагічної смерти Йосафата Кунцевича, влаштованих кардиналом Йосифом Сліпим у Римі. Нижче подаємо дослівні витяги з цього тексту (подані тут за едмонтонським католицьким тижневиком „Українські Вісті" за 24 грудня 1965 р.).

* * *

„(УПБ, Рим). — У 342-гі роковини мученицького прославлення св. Йосафата і в другі роковини зложення його мощів у ватиканській базиліці св. Петра, дня 25 листопада ц. р., Блаженніший Верховний Архиепископ Кард. Кир Йосиф відслужив при його вівтарі в соборі св. Петра торжественну Службу Божу. Співслужили Владики Кир Іван Прашко й Кир Платон Корниляк та два священики: о. В. Сапеляк, Салезіянин, і о. І. Мончак. Дияконував о. шамб. М. Марусин. Співала богослужбу невелика українська громада Риму, зложена з духовенства, черниць, питомців і кількох мирян.

Під кінець св. Літургії Блаженніший Кир Йосиф звернувся до присутніх з святочним словом. Спершу відзначив він світлу постать Івана-Йосафата Кунцевича, мойсеєвого мінданина з Волидимира Волинського, що в бурхливі по-берестейські часи зумів уже від ранньої молодости непохитно прямувати за світлом Правди...

Святий Йосафат — кінчив свою промову Блаженніший Кир Йосиф —саме в соборовий час прибув тут до собору первоверховного Апостола і зложив свої святі кості біля святого Петра, за котрого віддав життя. Він світить для всіх нас, на всі століття, блискучим прикладом. Він навчає нас, ми належить не падати духом навіть серед найтяжчих обставин, але з глибоким переконанням у перемогу Правди і в повною самовідданістю працювати для перемоги. У першу чергу працювати для Єдности, так церковної як і народної взагалі, про яку молився він ще хлопчиною. Церковно-релігійна єдність є основою для єдности народу в усіх ділянках життя; без цієї єдности пропадає весь народ. Неодні вже численні народи через розсварення, через незгоду між своїми провідниками, зійшли безслідно з лиця землі, або стали слабосильними і без значення у світі, помимо своєї чисельности. Тому світлий приклад св. Йосафата і його жертвенного святого життя повинен бути для нас постійною заохотою і пригадкою про конечність єдности в житті і в діяльності кожного з нас.

Про торжественну св. Літургію і про знамениу проповідь Кард. Кир Йосифа подав звідомлення ватиканський часопис „Ль'Оссерваторе Романо" за день 26 листопада ц. р. під заголовком „Празник св. Йосафата у Ватиканській базиліці". Кореспондент назвав нашого Святого „протомучеником за Єдність". Він відзначив також, що в цім торжестві, яке відбулося о 8-ій год. рано, у день св. Йосафата за юліянським календарем, немов зустрінулися три східні святі: св. Василій Великий, бо йому присвячений той престіл; св. Іван Золотоустий, бо його Літургію служено, і св. Йосафат, бо його мощі зложено в тім престолі і прилдало його торжество."

* * *

У цьому „Слові" кард. Сліпого найперше звертає собою увагу його метода унійної агітації, а саме — він послуговується не головно християнськими, а національно-політичними аргументами; бо, як видно, християнських аргументів у нього немає у справі Кунцевича.

Кард. Сліпий твердить, що між українським народом не буде національно-політичної єдности так довго, як довго українці не-католики (коло 40 мільйонів православних) не приєднаються до українців католиків у Галичині (1938-39 р. їх було близько 4-х мільйонів). Він, далі, каже, що коли не буде релігійної єдности, тобто, коли всі українці не стануть католиками, то українська нація неминуче мусить загинути; бо ж, омилав, через брак релігійної єдности погинули великі нації; що неминучим призначенням кожної нації, якщо в неї немає релігійної єдности, є невідклична й остаточна загибіль. Отже ще є таке містичне н а ціонально-політичне „вірую" кард. Сліпого...

Отже, хто, з одного боку, не бачить виглядів на те, що б усі українці поставали католиками, а з другого боку вірить у пророцтво кард. Сліпого, той мусить вірити, що українська нація неминуче щезне з лиця землі.

Чи вірить у це сам кард. Сліпий — цього не знаємо. Відомо лише те, що історію він таки знає; отже він знає, що історія не занотувала ще ні одного такого випадку, що б через брак релігійної єдности загинула б нація і навпаки люди голосить інакше, — то він свідомо поширює неправду. І таким чином він ширить паніку, тривогу, переполох серед тих українців, які вірять йому. Така ж особа, як кард. Сліпий має на значне число українців католиків вирішальний вплив, бо вони оповили його містичним німбом „Ісповідника" — за те, що коли він був большевиками арештований, він не зрікся католицизму і духовного сану, подібно як багато десятків мільйонів ісповідників в СССР не зрікаються віри. Кард. Сліпий мав те винятконе щастя, що большевицька влада, яка вважала за конечне поступити по-варварському, і знищити в Галичині мовже вивсь єпископат українців католиків, як небезпечних для цієї влади людей, вирішила пощадити кард. Сліпого — не катувати його в катівнях чекістів і не вбити; а врешті, вирішила випустити його за кордон. Що кард. Сліпий тримався католицизму — це всім відомо. Але яке було його практичне відношення до влади СССР — того не знаємо; відомо лише, що, коли ця влада, після 18 років його перебування в СССР під „опікою" чекістів, вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р. випустила його на волю, то тут він, і хоч цілком безпечний, ні разу не виступив проти комунізму взагалі, а проти червоної Москви зокрема.

Коли під кінець 2-го Ватиканського Собору українські г р е к о-католицькі єпископи підписали звернення до всіх делегатів на цей Собор з закликом стати в обороні переслідуваного в Галичині греко-католицтва й української нації, то кард Сліпий не підписав цього звернення. Коли українська греко-католицька парафія Св. Михайла в Монтреалі робила старання спровадити кард. Сліпого на урочистість 50-ліття свого існування, то кард. Сліпий не зміг приїхати, щоб „не дразнити режиму Советського Союзу", як про це поінформував „Да Монтреал Стар" 22 грудня 1965 р.

Натомість католицька преса (але не преса українців католиків) інформувала, що кард. Сліпий (найменований кардиналом 1965 р.), прибувши в лютому 1963 р. з СССР до Риму, восени, в жовтні того ж таки року (1963) був гостем на большевицькому святі Октябрської революції в советській амбасаді в Римі, де з ним відбули інтервю західні кореспонденти, яким він заявив, що по закінченні Собору має повернутися до СССР, і що він далі має советський пашпорт. Про цю подію в жовтні 1963 р. телефонічно повідомив з Риму офіційний католицький кореспондент редакцію церковного католицького тижневика „Тйгодник Повшехни" в Кракові, Єжи Туровіч, а за цим же джерелом це саме подала польська національна преса у вільному світі („Ожел Бялн" в Лондоні, „Час" (5 січня 1964 р., у Вінніпезі і польська преса в Америці). Отже, поляки не дотримали католицької солідарности промовчуванти цю справу, яку Ватикан доручив пресі розголосити лише за заізною заслоною, а не на заході.

Є такі справи, однак, які кард. Сліпий може робити безпечно, бо вони не шкодять большевикам, а саме: голошення, що українська нація неминуче щезне, якщо вона не стане католицькою. Інший річ, що большевикам це не шкодить! Далі, голошення культу Кунцевича — це також, як видно, большевикам не шкодить. Голошення культу польсько-римського інквізитора, що особисто катував і мордував безборонне православне українське й білоруське населення і тінь якого причиняється до роз'єднання українського народу — це большевикам не шкодить.

І ось, як тільки прибув (у лютому 1963 р.) кард. Сліпий до Риму, то він зараз таки того самого року (в листопаді 1963 р.) спровадив кості Йосафата Кунцевича з Відня до Риму, і почав свою діяльність під знаком тіні Йосафата Кунцевича.

Голосячи, що українська нація щезне з лиця землі, якщо вся вона не стане католицькою, кард. Сліпий закликає українців-католиків рятувати українську націю від загибелі таким чином, щоб рятувати її єдність шляхом наслідування роботи інквізитора Кунцевича. А Кунцевич так рятував „єдність" нації, що розбивав націю, катуючи й мордуючи українське населення при помочі чужої, ворожої українському народові політичної і збройної сили. Звичайно, що заклик кард. Сліпого до наслідування роботи Кунцевича також не є шкідливий для большевиків.

Не знаємо з якою місією привезли кард. Сліпого з СССР до Риму. Історія колись може висвітлить це, якщо з тайн архівів стосовні документи будуть проголошені. Але фактом є, що українці потребують єдности і вони можуть її осягнути не зважаючи на вироєповідні різниці між ними. Але робота кард. Сліпого з його культом інквізитора Кунцевича не сприяє справі єдности українського народу, а ворогам України це є на руку.

Рим цілком оправдано проголосив Кунцевича польським святим. Українцям же Рим не проголосив ні одного святого. А це ж зрозуміло, що й вони хочуть мати святою особу Кунцевича, бо він був українського походження, хоч і відступив від свого народу й від своєї прадідної православної віри.

Не може бути сумніву, що серед українців греко-католиків були гідні люди, яких можна й треба було проголосити святими; напр., оті українські діти греко-католики, що їх польсько-католицька збройна акція замикала в українських греко-католицьких церквах під час „пацифікації" (заведення „миру"!) і живцем палила, як це документально описав український патріот і учений д-р Остап Грицай (греко-католик) у статті „Пяхо-татарин".

Але Рим відмовився проголосити українцям святими того роду їхніх дійсних святих, — натомість Рим поблагословив їм користувати польським святим, мучителем народу українського, інквізитором Йосафатом Кунцевичем.

Отже, послідовність вимагає, щоб українці греко-католики заявили Римові таке: коли нам не дають доброго святого, то нам не треба ніякого!

Кардинал Беран на четвертій сесії 2-го Ватиканського Собору восени 1965 р. прилюдно осудив усіх інквізиторів чеського народу і став в обороні чеського патріота й великого християнина й чоловіколюбця Івана Гуса. А в той же час агенти Католицької Акції серед українців робили в Америці спробу осунути поему „Іван Гус" із видання творів Т. Шевченка у видавництві Денисюка в США саме в ході підготовки до скликання 2-го Ватиканського Собору.

Одна з найбільших сучасних католицьких теологів професор Тюбінгенського університету (Зах. Німеччина), Швайцарський німець о. д-р Ганс Кюнг у своїй праці „Собор, реформація і возєднання", написаної з нагоди підготови до II Ватиканського Собору виступив в обороні основоположника німецького протестантизму, Мартина Лютера, якого переслідувала Інквізиція (але німці оборонили його); отже, виступивши в обороні Лютера, о. Кюнг тим самим осудив Св. Інквізицію. Ось як чеські й німецькі католицькі провідники, діючи в ім'я правди і в ім'я християнства, і в ім'я національної єдности, осуджують інквізицію, що мордувала їхніх братів не-католиків!

Але кард. Сліпий поступив інакше: свою діяльність у зв'язку з 2-м Ватиканським Собором він повів під знаками польсько-римського інквізитора, що мучив і мордував український народ!

І якщо в цій справі є справді щось загрозливе, то це не так сама акція кард. Сліпого в дусі ідеології Кунцевича, як той факт, що ні одне з українських середовищ не висловило свого застереження до цієї ідеології.

Понура інквізиторська тінь кривавого Кунцевича може відійти в минуле, якщо б не воскрешати її плеканням кунцевичівського культу. Минуле має за собою багато ковтунів і бородавок на тілі народів, отже їх треба усунути.

У минулому було таке, що найбільший на всі часи, і досі, католицький теолог Тома з Аквіну чи Аквінський у своїй праці „Summa teologica" в розділі 3-му голосив, що не-католиків треба вбивати, і що це є конечне християнське Богу вгодне діло, бо воно зберігає єдність Християнства. І К а т о л и ц ь к а Церква прийняла ту науку Томи Аквінського до своєї теології, в яку треба було вірувати, а Тому Аквінського за те проголосили святим.

(Жаль, що 2-ий Ватиканський Собор не осудив ні цієї науки Томи Аквінського, ні інквізиції взагалі!).

Йосафат Кунцевич був обманений такою „теологією" Томи Аквінського, отже вірив, що своїм мученим й убивавним не-католиків він „Службу Божі вірно приносив". І під час своєї Лондонської настї на безборонних православних білорусів у Вітебську він і життям за це наложив у цій своїй польсько-римській збройній „місії".

Не може бути згоди між інквізиторським куицевичівством і кров'ю українців, яку він проляв! Українцям греко-католикам, як християнам, не пошкодило б, а навпаки — честь принесло б, якщо б вони відмежувалися від понурої тіні Кунцевича. Українцям греко-католикам, як частині українського народу, диктує відмежування від таких ідеологій, що плекають культ міжбранього роздору.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„Я — ХЛІБ ЖИТТЯ", — сказав Христос (Ів. 6:35).

Уходимо в ту частину церковного рокового круга, який проходить під знаком покаяння. Усіх вірних проймає покаянний настрій. У цей час людина вдумується в себе, в Божественне, роздумує над ним і в процесі таких ізольованих від світа хвилин збагне оте „Щось" „не від світу цього", відчуває Його притягуючу силу і часто молиться. Буває, що в людини зроджується бажання втічи від своєї зниділої буденщини. Але куди втечеш від свого життя? Може воно потребує лише певної зміни, іншого змісту? У таких моментах варто нагадувати собі Ісуса Христа, що каже: „Я — хліб життя". Чому б не споживати Його частенько? Він же може бути постійним блаженним життєвим змістом кожному з нас!

З лекцій для українців-католиків

Орган ОУН про II В. Собор і комунізм

Тижневик „Шлях Перемоги" (Мюнхен), орган ОУН („бандерівський") у числі за 28 листопада 1965 р. у своїх завагах про II Ватиканський Собор між іншим висказав й таку думку:

„Так, отже, Ватиканський Собор агадав у своїй схемі тільки про атеїзм і то дуже невиразно, провинив перед тим диспути про „гуманістичний і марксистський" атеїзм. Головного спричинника цього атеїзму-безбожництва — большевиків і їхній комунізм Собор не засудив. Прикро це стверджувати, бо мимоволі приходить „грішна" думка: завищо колишня св. Інквізиція висилала на муки і смерть людей, що їх не раз тільки людська злоба або звичайне незрозуміння їх поглядів чи вчинків обвинувачувала у зраді Божих заповідей чи невірстві?"

З.Р.В. — Ця заввага глибока й правильна. Коли Св. Інквізиція мордувала віруючих людей лише за те, що вони в чомусь там пропустили „одну букву" римської канцелярщини, і найкращих християн називали „еретиками", отже мучили й мордували їх, а тепер Рим не осудив комунізму, — то з цього висновок, що Рим колись постулав неконсекветно, коли завів був Св. Інквізицію. Значить, ІІ Ватиканському Соборові треба було осудити це своє минуле, але він не осудив. З цього виходить таке: для „приязні" з червоною Москвою Рим не осудив комунізму, а разом далі плекає культ думки й духа Св. Інквізиції, бо ж від не осудив ідеолога Інквізиції Св. Томи Аквінського, не осудив Великого Інквізитора Торквемоду, не осудив польського інквізитора (хоч і українського походження) Йосафата Кунцевича, і не осудив Леніна, Сталіна, Хрущова, Маркса і т. п. і т. п. Між усіми ними є вища „єдність" — „екуменізм".

Якщо б, однак, у Ватиканському Соборі в цій справі всетаки могло б бути щось „добре", то це хіба ще одна лекція для українців-католиків, але тих, що є українськими патріотами. Та ж перед скликанням II Ватиканського Собору вони голосили, що цей Собор поведе наступ проти комунізму взагалі, а проти червоної Москви зокрема!

У СКЛАДІ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ МОЖНА КУПИТИ ГАРНОГО МИСТЕЦЬКОГО ВИКОНАННЯ
ПЛАЩАНИЦІ І МИТРИ СПРОВАДЖЕННІ СКЛАДОМ З ГРЕЦІЇ.
ЦІ РЕЧІ ЗАДОВОЛЬНЯТЬ УСІХ, ХТО ІХ КУПИТЬ.
По ближчі інформації звертатись до Складу Церковних Речей на адресу
CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Avenue **Winnipeg 4, Man.**

З нагоди закінчення II Ватиканського Собору

(Повідомлення Секретаріяту Проводу Українських Націоналістів)

Закінчився II. Ватиканський Вселенський Собор Католицької Церкви — найбільша подія останніх років світового значення. Значення Собору для нас у тому, що Католицька Церква, яка охоплює сотки мільйонів вірних на всіх континентах, провела глибоку й відважну аналізу дійсности й шукала шляхів до здійснення своїх завдань на землі в світлі вимог нашої доби зламів і доосновних перемін, що заходять, чи зайшли вже, в зв'язку з нечуваним розвитком техніки, взагалі цивілізації та нечуваними зрушеннями в лоні людства. І з цієї аналізи Собор не завагався витягнути далекосяжні висновки, що матимуть глибокий вплив і на українську спільноту.

Основний наголос поставив Собор на вселюдського значення проблем екуменізму, тобто на привернені єдности Християнської Церкви. У цій справі Провід Українських Націоналістів ще в травні 1965 р. зайняв виразне становище, кажучи:

„Християнська релігія, як незалежна цінність сама в собі, є основою нашої моралі, цивілізації й культури. У визвольній боротьбі поневолених Москвою народів за їх суверенне державне визволення, християнська релігія та релігія взагалі має дуже важливу й будуючу функцію. Зближення християнських Церков являється новим стимулом для зближення і затіснення відносин між Українською Католицькою та Українською Православною Церквами."

З цієї точки погляду, екуменізм набирає для української спільноти окремого значення і ПУН сприятиме всіми силами нав'язанню та поглибленню діялогу між українцями всіх віровизнань, єдність бо церковна тільки посилювала б і поглиблювала б національну соборність. З цієї ж точки погляду слід висловити жаль, що Українська Православна Церква не мала своїх представників на Соборі у Ватикані, залишаючи репрезентацію православного світу чинникам до нас байдужим, а в першу чергу воровим, якими слід вважати представників Московської Патріярхії.

ПУН вітає піднесення престижу Української Католицької Церкви, що виявилось у активности українських Отців Собору, їх епохальних не раз виступах, як от виступ Ексцелєнції Митрополита Канади, Кир Максима Германюка, з переоцінкою історичних обставин поділу Церкви. Але найбільше причинилась до піднесення престижу УКЦеркви присутність на Соборі Митрополита-Ісповідника, Кир Йосифа Сліпого, який за своє Ісповідництво був іменований Верховним Архиєпископом та отримав кардинальську гідність.

Подією вийнятково значення було піднесення Митрополитом-Ісповідником ідеї створення Українського Католицького Патріярхату. ПУН підтримує цю ідею, як і визнає ідею створення Українського Православного Патріярхату, бо це було б завершенням суверенної самоуправи Українських Церков, що мало б велике національно-політичне значення. Доводиться тільки глибоко вболівати, що знайшлися одиниці, які не підтримали виступу Верховного Архиєпископа.

ПУН уважає, що обов'язком всього українського народу є змагатися за завершення нашої церковної організації. Щоб це змагання нас мобілізувало, а не послаблювало, слід дотримуватись точних висловів: слід виразно називати Українську Патріярхією, що до них змагаємо, — католицьким та православним, доки існують дві Церкви; слід вважати, що обидві Церкви належать до нашої неподільної традиції і осідком обох Патріярхатів повинен бути Київ, як столиця всієї соборної України.

Вітаємо створення Конференції українських католицьких єпископів, як і їх участь в Синоді Католицької Церкви. Ві таємо ті Митрополій та епархій, які вже почали заходи для введення живої української мови до Богослужень, бо рідна мова сприяє ширенню та збереженню християнської віри в широких народніх масах та спротиву ширенню безбожництва. Жива українська мова є також важливим протинасиліяційним засобом українського народу під окупаціями та на еміґрації, підкреслюючи нашу відрубність від оточення

ПУН іменем всього Українського Націоналістичного Руху заявляє свою рішучість у змаганні за збереження церковно-релігійних традицій, що їх так завзято нищить ворог на Рідних Землях і які зазнають важкого тиску в діяспорі. Ці традиції — це найцінніша частина наших національних духових скарбів. За них вимрали кращі сини нашого народу, було б злочином їх позбутися добровільно. Вони бо визначують українське християнство, хоч воно й поділене між двома віровизнаннями Христової Церкви.

Тому кличемо весь український загал в Україні й на чужині — далі змагатись за збереження нашого національного обличчя в Церкві. З цього приводу ми докладатимемо усіх зусиль, щоб добитися ієрархічного вивершення Української Католицької Церкви в інституції Патріярхату, а до того часу кличемо всіх українців-католиків єднатися довкола Верховного Архиєпископа, як найвищого церковного авторитету.

До часу здійснення Українського Православного Патріярхату ми обстоюватимемо ієрархічне вивершення Української Православної Церкви в будь-якій можливій на сьогодні формі, аби вона була репрезентативна та сприяла єднанню зусиль православних українців у вільному світі й на Батьківщині.

На Рідних Землях, Української Церкви зазнають найважчих ударів з боку окупаційної безбожницької влади. Нелюдська окупаційна система хоче вирвати з душі народу його найцінніші духові скарби, яких носієм є Українські Церкви. Це накладає на нас обов'язок берегти цей скарб у вільному світі, розбудовувати його з допомогою всього християнського світу й власними зусиллями. Для цього весь український загал, не зважаючи на жодні групові чи політичні поділи, повинен трактувати релігію й Церкву як надрядну цінність, що не може бути знаряддям практичної політики, бо домена релігії — це домена душі й вічних вартостей.

Загал вірних повинен на себе взяти обов'язок допомоги Українським Церквам помножувати духові скарби. В сучасному світі, як би не розвивалась техніка й машини, найбільшу вартість явища людина, що згідно з Божим законом шораз більше визволяється, але важко знаходить рівновагу між потребами душі й потребами тіла, між шуканням добробуту й здійснювання вищого призначення. Тому наші зусилля повинні бути звернені на підтримку Церков, бож вони мають завдання дбати про душу й національні вартості.

Вітаємо історичний акт, проголошений Вселенським Патріярхом у Царгороді й Святішим Отцем у Римі, яким здійснюється взаємне „відлучення" двох частин єдиної Церкви Христа Спасителя. Нехай ця історична подія стане основою миру між українцями різних віровизнань, нехай визначить остаточне припинення всякої полеміки в релігійно-церковних справах. Релігійна толеранція — історична пригнята українського народу. Релігійні війни в Україні були винливом лише вмішування нецерковних чинників у справи віри й сумління. Не може бути національної свободи без повної свободи віри й без повної церковно-релігійної толерантности.

В обличчі шаленого наступу з боку окупанта й асиміляції ми покладаємо великі надії на Українські Церкви. Віримо, що вони будуть і далі осередками духової творчости для нашої геройської нації, яка чекає їхнього розквіту в Україні й запевнить їм ябвну свободу та дасть всесторонню підтримку. Але й від них Україна чекає допомоги, у них хоче знайти підсилення своєї боротьби.

(Українська Національстична Пресова Служба — УНПС)

(„Українське Слово" 19, 12, 1965, Париж).

З.Р.В. — У вищезгаданому повідомленні сказано, що „весь український загал, не зважаючи на жодні групові чи політичні поділи, повинен трактувати релігію й Церкву як надрядну цінність, що не може бути знаряддям практичної політики, бо домена релігії — це домена душі й вічних вартостей".

Якщо б хто хотів, принайміні з уваги на аргументацію, погодитися з висловленою тезою, то тоді не можуть не виринути такі питання: чому Провід Українських Націоналістів одночасно заявляє: „У визвольній боротьбі поневолених Москвою народів за їх суверенне державне визволення християнська релігія та релігія взагалі має дуже важливу й будуючу функцію"?

Провід ОУН таким чином зобов'язує релігію й Церкву до національно-політичної функції, — і він чинить це цілком правильно. Але, з другого боку, він заперечує цьому власному постулятові, коли одночасно заявляє, що релігія й Церква (звичайно, в українського народу) „не може бути знаряддям практичної політики".

З цього сам собою випливає такий висновок, що українські політичні чинники вважають себе управленими вимагати від релігій і Церков українського народу, щоб вони лише не були залежні від Москви й щоб політично діяли на користь не залежности українського народу від Москви, а тоза тим їм дається вільну руку бути залежними від кого вони собі хочуть — від Царгороду, Риму і т. п. Якщо б українці католики мали українську Церкву, а не належали до Римської Церкви, а православні українці не мали б Української Церкви, а належали б до Константинопольського Патріярхату, то чи Провід ОУН також і тоді поставив би вимогу, щоб політичні чинники не вмішувалися до справи церковної залежности?

Чи Провід ОУН був би за тим, щоб усі православні українці в майбутній українській державі признали над собою залежність Константинопольського Вселенського Патріярхату? А якщо він цього не бажав би, то чому лише українцям католикам дається диспенсу залежати від неукраїнської закордонної церковної власти, а саме від папи Римського? Та ж справа спасіння душі цього не вимагає!

Церковна власть Риму над католиками в Україні означала б також власть Риму над велетенським церковним греко-католицьким майном в Україні. Це була б власть не лише Римської Церкви, але й Ватиканської держави, очоленої папою, над частиною території України. А це нарушувало б суверенність української держави. Папа вважає себе не лише за „непогрішимого" арбітра у справах віри, але у справах „моралі", отже Католицька Церква — це не лише справа віри як такої. А провід Римської Церкви всяку справу, з національно-політичними, культурними, науковими, економічними, соціяльними і т. д. включно, підтягає під справу „моралі", і на цій підставі Рим вмішується у внутрішні справи держави, і цим нарушує її суверенність.

Національно-державницька й людська взагалі незалежність перш за все має своє джерело в душі кожного члена нації. Поневолення зовнішньою силою душі народу — це окупація значно гірша за ворожу окупацію території народу.

І коли душі дітей виховує така Церква, в проводі якої стоїть чужа закордонна власть, то тоді неукраїнські чинники тримають ключі до душі дітей, яких та чужа власть оформує так, як їй вигідніше, а не конче на користь нації.

Католицька Церква почерез свій Другий Ватиканський Собор постановила восени 1965 р. (в декреті про „Свободу релігії") що всі люди мають **„священний обов'язок визнати й прийняти католицьку віру"**. Ця постанова Собору має догматично-канонічну силу для всіх католиків, отже вона є частиною Католицького віроісповідання. Це значить, що католицьке віруання предестинує всіх не-католиків, отже православних українців, на неуникнине прийняття католицтва. Таке віруання католиків загрожувало б українцям не-католикам в Україні постійною пресією, духовою інквізицією, з боку католиків в їх місії „навертання"; дечне заспокоювання тим, що мовляв, католики в Україні становлять величезну меншість, то чого ж їх боятися? — це аргумент для наївних! За величезною меншістю католиків в Україні в їх тискові на не католиків стоїв би католицький інтернаціонал.

Провід ОУН заявив з нагоди дізнь 2-го Ватиканського Собору з його клічем про „збижження Церков":

„Зближення християнських Церков являється новим стимулом для зближення й затіснення відносин між Українською Католицькою та Українською Православною Церквами".

У цій заяві є якесь непорозуміння! Українці католики мають свою Римську Церкву, і вони не можуть церковно зближуватися з ніким без наказу чи дозволу голови Римської Церкви, тобто, папи. Українські греко-католицькі єпископи з нагоди 2-го Ватиканського Собору „зблизилися" до православних українців так, що своїм посланням восени 1959 р. закликали український православний Єпископат, щоб той з нагоди „недалекого вже Собору" з „покірним проханням" піддався під власть папи!

Інквізитора, який мучив і убивав православних українців і білорусів, а сам був на польсько-римській службі, Йосафата Кунцевича, Рим проголосив (з нагоди 2-го Ватиканського Собору) „покровителем єдности" церковно-релігійної. А кардинал Сліпий у своєму слові в листопаді 1965 р. проголосив Йосафата Кунцевича „світлим прикладом", що його мають наслідувати українці католики у своїй церковній роботі!

Йосафат Кунцевич і вся кунцевичівщина є навіки проклятті в Україні; і хто його роботу там наслідував би, то це означало б жорстоку інквізиторську вдачу.

У цьому ж своєму слові біля костей Йосафата Кунцевича (восени 1965 р.) кард. Сліпий висловився в такому дусі, яким предзначується українську націю на загибіль, якщо вона не стане католицькою.

Аргентина запёречує

Сенсацію про Гітлерового наслідника

УРЯДОВИЙ ЧИННИК У БОНН ТВЕРДИТЬ, ЩО МАРТИН БОРМАН ЖИВЕ

Син Адольфа Айхмана сказав, що Борман хотів стати на міжнародній суд, „щоб виявити світові одиноку й остаточну правду про жидівське питання"?

Аргентинський моряк Горст Айхман у листі до верховного судді у Франкфурті (Західна Німеччина) 1961 р. писав, що він зустрічається з Мартином Борманом.

„Герр (пан) Мартин Борман, що бажає стати на міжнародний суд — після звінчення суду над моїм батьком, лейтенант-полковником СС Адольфом Айхманом, що б відкрити світові одиноку й кінцеву правду про жидівське питання від 1939-го по 1945 рік".

Про цього листа Горста Айхмана з 1961 р. до верховного судді у Франкфурті згадав той суддя, Фріц Бауер, у німецькій газеті 2-го грудня 1961 р., — вчора, за агенцією Ройтера, щоденник „Да Виннипег Трибюн" 3 грудня 1965 р. Ця сама німецька газета, яка опублікувала цю заяву судді Ф. Бауера, від себе додала, що уряд Західної Німеччини веде переговори з суддею Боффі Боттеро в Верховного Суду Аргентини, щоб він видав Бормана німецьким властям.

Франкфуртський суддя Фріц Бауер очолює зах.-німецьку урядову агенцію, якій доручено відшукати Бормана, що був головним шефом гітлерівської партії (партія „Нацi"), якого Гітлер заздалегідь найменував був своїм наслідником.

Негайне заперечення з боку уряду Аргентини

З грудня, на другий день після вищезгаданої сенсаційної вістки на сторінках газети у Франкфурті на тему Бормана, аргентинська амбасада у Франкфурті заявила, що вістка про сновидні переговори уряду Зах. Німеччини з аргентинським верховним суддею Люї Марія Боффі Боттеро не згідна з правдою, — подає „Ассошіейтед Пресс" 4 грудня 1965 р.

Людина, за якою є найбільша погоня — це. Борман

На відомому процесі в Нюрнберзі, де Аліянти (Британія, США, Франція і ін.) засудили на кару смерти всю гітлерівську верхівку, було й Бормана засуджено (але лиш звочно) на кару смерти, але з цієї верхівки лише він не попався в руки Аліянтам.

За Борманом від 1945 р. триває така погоня, якої досі ще не бувало в історії людства

Горст Айхман — це син Адольфа Айхмана, якого суд в Єрусалимі 1961 р. засудив на смерть; його страчено, спалено й попіл розвіяно з літака.

Коли Горст Айхман писав 1961 р. до судді Бауера, що Борман готов був стати на міжнародний суд, але лише після закінчення суду над Адольфом Айхманом, то він (Горст Айхман) поступив так, можливо, тому, щоб евентуально врятувати свого батька Адольфа Айхмана, від загрози страчення в Ізраїлі. Він міг тим листом натякати на те, що мовляв, Борман раніш побачить, який присуд буде над А. Айхманом, а тоді вже він подумає, чи йому варто зголошатися на суд.

Горст Айхман, що його батька викрали з Аргентини таємні агенти Ізраїля, дуже боронить пам'ять свого батька, і сам лишається твердим нацистом. Він прибув з матір'ю в Аргентину після 1945 р., коли він ще був малим хлопчиною, до свого батька, який там переховувався.

На думку правих

Нунцій — „комуністичний амбасадор"

САНТО ДОМІНГО. — Крайне-праві кола в Домініканській Республиці ведуть широку агітацію проти Папського Нунція, ВПреосв. Емануеля Клірічіо, наближого за те, що він опікується також членами т. зв. ребелійнтів, які були під замітом співпрацi з комуністами.

Нунцій відвідує найгірші дільниці міста і всюди несе духовну поміч. Від чотирьох місяців Владика сам шоферує автом, щоб не наражувати шоферів. Підпільні, крайні кола обмазали мури палати Нунція написами: „Комуністичний амбасадор", але Архиєпископ цим не переймається.

(Укр. катол. щоденник „Америка", 25. І. 1966р.).

Собода релігії в Іспанії почнеться 1966 р.?

II Ват. Собор проголосив 19 листопада 1965 р. декларацію про свободу релігі. Катол. епископат Іспанії далі ігнорує декларацію

„Міжнародній престиж і зв'язки Іспанії є важливою причиною задля якої уряд Іспанії вкінці рішився завести свободу релігії, за яку міністр закордонних справ Фернандо Марія Кастелля І Маіз змагався вісім років. . ", — подає Нью Йорк Таймс Сервис 29 листопада 1965 р.

„Крайньо консервативні католики в Іспанії, включно з впливовими світськими і тими епископами, які поборювали ватиканську декларацію (ухвалену II Ват. Собором 19. XI. 1961), дальше є проти надання свободи не-католикам", — продовжує цей же щоденник.

Але є надії, що вліті 1966 р. уряд Іспанії таки дозволить не-католицьким віроісповіданням свободу релігії.

Як жиди змінили католицьке думання

(Точний переклад статті "How the Jews Changed Catholic Thinking", by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

(Продовження)

З точки зору Середнього Сходу і консерватистів у Римі, декларація про жидів не мала виглядів. Щождо Заходу, де лише в самому Нью-Йорку жидів є на 221,-200 більше, ніж в Ізраїлі, то тут говорили, що якщо б цю декларацію занехати, то не було б нецастим. І в такому імпасі появилася щира заява Івана XXIII — щоб не приймати цієї дискусії, але щоб ще й збільшити її. Цей папа на власну руку грався такою ідеєю, щоб запросити на Собор обсерваторів не-католиків, а Римська Курія вважала цю справу смішною.

Виглядн на те, щоб бути запрошеними, серед протестантів не спричинили жодної кризи, зате ж у цьому відношенні жиди опинилися в клопоті. Бо якщо б вони взяли в цьому участь, то це означало б, що вони зацікавлені християнською теологією; знову ж, якщо б відмовилися, то це означало б, що їм є байдужою справа відношення католицтва до антисемітизму.

Коли стало відомо, що декларація, яку приготовив Беа, щоб її предложити на голосування на першій сесії Собору, якою відкидає обвинувачення жидів у боговбивстві, то Світовий Жидівський Конгрес довів до відома сферам Риму, що д-р Хаїм Ї. Варді (Vardi) з Ізраїля мав би бути на Соборі неофіційним обсерватором. Обидва ці повідомлення могли бути не пов'язані одне з одним, але все таки здавалося, що між ними був зв'язок. У зв'язку з цим, почулися деякі інші, що голосніш, голоси не зраби протестували перед Святою Столицею. Отже, Свята Столиця заявила, що жидів не запрошено з Ізраїля ж повідомлено, що там не найменовано жодного обсерватора. На думку жидів з Нью-Йорку, обсерватор мав би бути з Америки. Щождо Риму, то там усе те скінчилося тим, щоб не допустити цієї справи на порядок дня першої сесії. А в тім, єпископам ще й так треба було прочитати дещо додаткове у справі жидів. Деякі агенції, що стояли близько Риму, мали римські адреси приблизних 2,200 кардиналів і єпископів, отже кожному з них вони вислали книжку на 900 сторінок п. з. "Змова проти Церкви" ("Il Complotto contra la Chiesa"). Між обширною халтурністю, в ній було щось ніби в роді дробинки правди. У ній зазначалося, що якщо Церкву будуть інфільтрувати жиди, то це призведе до антисемітизму. Бо ж фактично висвячені жиди працювали в сферах Риму над цією деклярацією, а між ними отець Баум (Baum), а також монсеньйор Джон Остерайзер (Oesterreicher), що були в штабі Секретаріяту, очолюваного кардиналом Беа. Та й сам Беа (Bea) був жидом ним ймення Бегар (Behar), як повідомив буквіарський щоденник „Al Gonhuria".

Але коли пізно по полудні 31 березня 1963 р. на нього чекала лімузина перед готелем Hotel Plaza в Нью-Йорку, то тоді з ним не було ані Баума, ані Естерайхера. Поїздка скінчилася за шість блоків дальше — біля канцелярій Американського Жидівського Комітету. Того дня там чекав Синедріон (Sandherin), щоб привітати того голову Секретаріяту Єдности Християнства. Ці збори відбувалися затаєно перед пресою. Беа хотів, щоб ані Свята Столиця, ані араби не знали, що він прибув туди, щоб почути ті питання, на які жиди хотіли отримати відповіді.

„Я не уповноважений говорити офіційно", сказав він їм. „Отже, я можу говорити про те, що, поскільки, на мою думку, мало б бути зроблене Собором, то воно повинне бути зроблене ним".

Далі, він поставив цю проблему так: „Круглими словами кажучи, жидів обвинувачується в боговбивстві, і на них наложено брехливе натаврування, вони немовбито прокляті", сказав він. Він заявився проти обидвох цих обвинувачень. Бо якщо навіть, згідно з писанням евангелистів, жидівські провідники в тодішньому Єрусалимі і невеличка групка їхніх однодумців гукала, щоб розп'яти Христа, то всі ті, що там не були присутні, і ті покоління жидів, що тоді не були ще народжені, ніяк не були причетні до боговбивства, — сказав Беа. Щождо прокляття, то воно також не могло падати на розпинателів, бо ж Христос, умираючи, просив прощення для них, — міркував цей, кардинал.

**

Рабіни, що були в цій кімнаті, хотіли знати, чи декларація виразно заявить, що боговбивство, викляття й відкинення жидівського народу Богом являють собою помилки у християнському вченні. У цьому їхньому питанні твілася найвразливіша проблема Нового Заповіту. Беа дав виминальну відповідь. Він попередив своїх слухачів, що не зрушні збори єпископів, мабуть, не зможуть займатися подробицями, — вони лише зможли б накреслити головні напрями, і що він не сподівається, що б це питання могло бути вж таким простим.

„Властиво", почав він, „помилитися ті, що головної причини антисемітизму шукають у чисто релігійних джерелах — наприклад, в Євангелії. Ті релігійні причини, поскільки вони штуковані (а вони часто такими є), часто вживаються лише як виправдання й притичина для того, щоб ними прикрити більш оперативні причини цієї ненависти".

Кардинал і рабіни випили по чарці вишнівки як спільний тост після цієї розмови, а один з них спитав цього архієпископа-папі Пієві XII, як Намісникові Христовому, за те, що він мовчав, коли Гітлер узявся за Останню Розв'язку. На сторінках єзуїтського журналу „Америка" Остерайзер заговорив прямо до Американського Жидівського Конгресу й до Б'наі Б'ріт (B'nai B'rith), і писав так:

„Жидівські агенції для зв'язків з людьми заговорять проти драми „Намісник" непомильними словами. Бо інакше вони розбили б свою власну мету".

На сторінках лондонського "The Tablet" архієпископ Міляньский (Медіоланський) Джіованні Баттіста Монтіні (Montini) виступив з атакою на цю драму, щоб захищати цього папу, в якого він був секретарем. Кількома місяцями пізніше папа Іван XXIII помер, а Монтіні став папою Павлом VI".

На другій сесії Собору, восени 1963 року декларація про жидів була предложена єпископам як Розділ 4-й більшої декларації — „Про екуменізм". Зараз за цим, Розділ 5-й в такій самій мірі завдавав клопоту, бо він становив собою декларацію про свободу релігії. Подібно як казвали в законопроектах у парляменті, так і кожен з цих дискутованих розділів був немов пароплавний розхитаний котел, повішений на гаку нового екуменічного потяга. Під кінець цієї сесії, коли декларацію „Про екуменізм" предложено на голосування, председники Собору вирішили, що предложити на голосування тільки три перші розділи цієї декларації. Того пароплавного котла таким чином відхилено набік і таким способом уникнули чималого галасу на тому соборі, що дуже намагався бути екуменічним. Єпископам обіцяли, що голосування у справі жидів і свободи релігії відбудеться незабаром. Очікуваши на це, вони мали нагоду прочитати собі книжку п. з. „Про жидів і Собор у світлі Писань і передань", яка хоч і була коротшою, то зате ж і менше халтурною за „Заговір".

Але друга сесія закінчилася без голосування у справі жидів і свободи релігії бо, вона закінчилася ще й з кислими ногками, не звважачи на те, що папа оголосив, що він відвідає Святу Землю. Справа цього паломництва мала зайняти багато місця в пресі, але там усе ж таки мало залишитися трохи місця для питань у справі того голосування, яке щезло.

Голос із Крайової Католицької Добродійної Конференції (National Catholic Welfare Council) писав:

„Щось там мусіло скоїтися за сценою. (Це є одна з таїн другої сесії).

Двома дуже зацікавленими цією справою жидівськими делегаціями, на яких важко відбивалися такі таїни, були 50-літній Джоеф Лихтен (Lichten) із Ліги Проти Очорнювання Б'наі Б'ріт (B'nai B'rith Anti-Defamation League) у Нью-Йорку і 63-ніж Захварія Шустер (Shuster) з Американського Жидівського Комітету. Лихтен, який втратив своїх батьків, дружину й доньку в Бухенвальді, і Шустер, який також утратив дехто із своєї найближчої рідні, говорили з єпископами і з особами з їхнього штабу в Римі. Ці два кулюварники, однак, довго не бачили одного, поки не вповноважено навколо собору Св. Петра. Якнайсильніша декларація у справі жидів була метою одного й другого, але кожен з них хотів, щоб признання за це отримала якраз його установа вдома. Але для єпископів з Америки один і другий були тим барометром, який показував настрій жидів удома.

Щоб довідатися, як ішли справи Собору, багато з американських єпископів у Римі сполягали на тому, що вони вичитали в „Нью Йорк Тайм". Так само було з Амерінк. Жидівськими Комітетом і з Б'наі Б'ріт. Цей часопис був місцем для висказування думок. Лихтен думав, що Шустер був геніем, коли добився там місця для себе, хоч на теології він знався не надто глибоко. Приблизно такого самого погляду Шустер був і про Лихтена. Ні один з них не мав багато часу для Фріца Бекера (Becker). Бекер був у Римі від Світового Жидівського Конгресу, як його речник, і він не старався робити про себе розголосу в пресі, отже й мав його мало. Бекер твердив, що Американський Жидівський Комітет хоч і був зацікавлений Собором, але не старався настроїти його.

Він сказав:

„Наш погляд не такий, як американський, що надає значення тому, аби попасти в пресу".

Попасти на сторінки преси — це почало здаватися добрим і Ватиканові. Але знавці у справах суспільних взаємин могли сказати, що Свята Столиця показалася недосвідченою у Святій Землі. Коли Павло молився з бородатим православним патріярхом Атенагорасом у йорданському секторі, ці відвідини показувалися зовсім добрими. Однак, коли він перейшов через кордон в Ізраїль, він висловився різно проти драми „Намісник" і сказав жидам навертальну пропонвідь: Його перебування там було таке коротке, що прилюдно він ніколи не висказав імені тієї країни, в якій він був на відвідинах. Знавці Ватикану, які студіювали його рухи, вже думали, що вони бачили зменшення надій на декларацію про жидів.

(Далі буде)

ВЕЛИКОПІСНІ БОГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

ВЕЛИКОПІСНІ СЛУЖЕННЯ, з такий змістом: Пасії, Канон про Розп'яття Господне і про Плач Богоматері; Надгробна Утреня в Страсну Суботу; Непорочні з Похвалами на три Статті. — Ціна $1.00

ПОКАЯННИЙ ВЕЛИКИЙ КАНОН СВ. АНДРЕЯ КРИТСЬКОГО: Утреня з Похвалами; Великий Канон Св. Андрея Критського. Ціна $1.00

СЛУЖБИ БОЖІ в Страсний Четвер, П'ятницю й Суботу, такого змісту: Утреня в Страсний Четвер; Служба Божа у Великий Четвер (Літургія); Страсті; Вечірня Великої П'ятниці; Утреня Великої Суботи; Служба Божа у Велику Суботу (Літургія); Освячення Пасок; Молитва на роздріб Артоса; Похорон у Великодньому Тижні. — Ціна $2.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Canada

СССР

Наступ із-зовні, чи з нутра?

Чого боїться влада СССР

„...Імперіялісти хочуть перегородити шлях або, принаймні, послабити вплив комуністичних ідей серед населення своїх країн, хочуть скомпромітувати радянську зовнішню і внутрішню політику і саму ідею соціалізму і комунізму в очах народів країн, що визволилися з-під колоніяльного гніту і тепер обирають історичну дорогу. Імперіялісти в підступних цілях використовують суперечки, розходження в міжнародному комуністичному русі.

Але найбільше імперіялісти хочуть підірвати ідейні устої громадян Радянського Союзу та інших соціалістичних країн, намагаючись перенести ідейну боротьбу на територію противника, врізатись, як кажуть, їхні ідеологи, в саме серце соціалізму.

Імперіялісти ведуть боротьбу не лише проти ідей марксизму-ленінізму, але й ставлять собі мету скомпромітувати політику і практику комуністичних партій, що перебувають при владі.

Характерним є те, що ворог усе більше вдається до широкого користання темних методів, дезінформації, провокацій, підставних осіб і агентури.

В умовах розширення зв'язків соціалістичних країн з капіталістичними державами особливі надії покладає ворог на штучне стимулювання ревізіоністських, догматичних, націоналістичних, космополітичних, релігійних, приватновласницьких та інших ворожих соціалізмові проявів...

Особливі надії у противника на молоде покоління... Ворог розраховує на те, що молодь — це та категорія, в якої ще тільки формується світогляд, вона не пройшла школи життєвого гарту, її легше завести на манівці...

Боротьба не вщухає. Вона гостра і багатопланова. Ворог по-своєму сильний і підлий. Та нинішні підступники не похитнуть йому нашу вірність справі комунізму (— Ред.)..."

„Дніпро", 1965 р., ч. 9, стор. 99-100.
І. Сергієнко „Боротьба не вщухає".

З.Р.В. — Провідники комунізму, звичайно, знають краще за всіх, що як що б західні провідники справді хотіли розбити СССР, то були б розбили його ще в зародку — в 1917 р.; і були б без труду розбили 1945 р.; і могли б розбити без великого труду ще й тепер. Коли ж не розбили і не розбивали, то цьому, що не хотять. СССР постав і втримався силами із-зовні. Отже компартія, бючи на сполох про ворогів „із заходу", в дійсності має на думці небезпеку з нутра.

450-ліття спалення Єронима Празького — мученика Інквізиції

Цього року сповняється 450 років з того часу, як Інквізиція спалила в Констанці великого чеського патріота й великого християнина. Католицька Церква спалила його за те, що він хотів відродити такий устрій у церкві, як був за апостольських часів.

Православний прот. І. Лейкснер у розвідці „Особистість Єронима Празького на основі історичних документів" (з „Річнику" Православної Церкви в Чехословаччині за 1964 р.) твердить, що той „празький магістр богослов'я" (Єронім) черпечий постриг прийняв був „на Русі", тобто в тодішній Україні.

Перший космічний корабель приземлився на Місяці

Телевізійні вісті СіБіСі в Канаді після півночі 4 лютого (за вінніпезьким часом) повідомили що советський космічний корабель Луник 5-й вдачно приземлився на Місяці, звідки почав подавати сигнали.

За советським часом, він був запланований так, щоб приземлитися там 4 лютого.

Ні одному з попередніх 4-х советських „луників" не вдалося було „м'яко" приземлитися на Місяці, і вони розбивалися там.

Іван Карміріс

Унійтська мета й тактика II Ватиканського Собору

Книга: „Православіє й римо-католицизм"

Іван Карміріс, професор Православного богословського факультету Атенського університету, 1964 р. опублікував свою чергову книгу п. з. „Православіє й римо-католицизм". Ця книга являє собою збірку різних статтей про 2-й Ватиканський Собор у Римі (1962-1965). Автор особливо звернув увагу на голоси Православія, яке осудило унійтську ціль і тактику згаданого Собору.

Після трилітнього опорожнення митрополичого престолу в Варшаві

По смерти митрополита Шретеря, первоієрарший престіл Православної Церкви в Польщі був опорожнений понад три роки. І аж 26 травня 1965 р. Собор Єпископів цієї Церкви обрав кандидатом на митрополита владику Стефана (Рудика), архиепископа Бідстоцького й Гданського.

Інтронізація його відбулася в Варшаві 18 липня 1965 р.

Своє архипастирське слово після інтронізації митр. Стефан Рудик почав так:

„Дорогі отці, браття й сестри у Христі Ісусі! Промислом Божим, призволенням благодати Духа Святого Священний Собор єпископів Святої Автокефальної Польської Православної Церкви обрав мене 26 травня на пост Голови Православної Церкви в Польщі. Уряд Народньої Польщі дав свою згоду на цей вибір..."

Коли вже в перших реченнях було підкреслено, що уряд Польщі „дав свою згоду", то з цього евентуально можна

(Закінчення на 10 ст.)

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
проголошує
КОНКУРС
на малювання образів
на тему
ЖИТТЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЖІНКИ В КАНАДІ
АБО НА ЯКУСЬ ЗАГАЛЬНУ КАНАДІЙСЬКУ ТЕМУ.

Найкращі образи будуть призначені Союзом Українок на проект на Сторіччя Канади.

В конкурсі можуть взяти участь всі українські мистці-маляри, які замешкують в Канаді.

Просимо вислати довільне число образів, подаючи ціну кожного образа, не пізніше як до 1-го березня, 1967 року на адресу:

W & W ART GALLERY,
2263 Bloor St. W.,
Toronto, Ontario

За дальшими інформаціями просимо вдаватися до Комітету на слідуючу адресу:

Mrs. J. BALAN,
4001 Dufferin St.,
Downsview, Ontario

січень, 1966

Після трилітнього опорожнення митрополичого престолу в Варшаві

розуміти, що цей уряд досі не давав згоди, отже тому престол був опорожнений. Такий здогад може підтримуватися ще й тим фактом, що зараз таки на другий день, 19 липня, після своєї інтронізації митр Стефан мусів явитися з „чолобитною" до А Скаржинського директора Управління справами віроісповідань при Президії Ради Міністрів. При згаданому Відділі віроісповідань є ще підвідділ справ Польської Православної Церкви в Польщі; його директором є С. Кирилович.

Зараз після інтронізації, 18 липня, А. Скаржинський, вітаючи митр. Стефана, „відзначив його благородну діяльність в обороні миру". А у своєму короткому інтронізаційному слові митр Стефан аж надто часто повторяв слово „мир у всьому миру".

Можливо, що режим Польщі цілих 3 роки не знаходив відповідного кандидата, який би був „заслуженим" на полі комуно-большевицької пропаганди. Але коли режим Польщі, з одного боку, навіть боїться випускати церковних діячів за кордон для пропаганди (яку, напр., роблять ієрархи з СССР), а з другого боку вимагає за ними „заслуг" на полі тієї пропаганди у світі, то певна річ, що справа з кандидатурою довго не могла рушити з місця. Якщо нарешті таки рушила, то тут, мабуть, натиснули з Москви.

В інтронізації митр. Стефана взяли участь сидячі ієрархи: митрополит Віденський Хризостом (Константинопольський Патріярхат), митр Крутицький і Коломенський Пимен і єпископ Дмитровський Філарет (Москов Патріярхат), митр Наврокоиський Пімен (Болгарський Патріярхат), митр. Празький і всієї Чехословаки Дорофей (Православна Церква в Чехословаки), митр Калабрійський Емілія (Константинопольський Патріярхат і єпископ Пряшівський (Православна Церква в Чехословаки).

Звичайно, архимандрит Ювеналій (Поярков), права рука й заступник голови (митр Пікодима Ротова) Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, був там як довірений влади СССР, отже, хоч не офіційно, але фактично він був там найважнішою особою.

Церемонія інтронізації ширше описана в офіціозі „Журнал Московской Патриархии" (Москва) ч. 9, 1965.

З України

Наказ колхозникам „перевиконати" здачу харчів державі

З нагоди 23-го з'їзду компартії

29 березня 1966 р відбудеться 23-й з'їзд Комуністичної Партії Советського Союзу і 23-й з'їзд Комуністичної Партії України.

Кабеларам з Москви кореспондента „Ла Виншнер Трибюн" повідомив, що Комуністична Партія, яка складається з 12-ох мільйонів членів, на цьому з'їзді, можливо, схвалить розрив своїх зв'язків з червоним Китаєм.

Звичайно, всі ці „представления" на тему „розриви" є лише для тих, хто не знає політики інтернаціоналу. Не виключене, що Брежньов і Косигін дістануть наказ „вишє" зробити формальний розрив, але після цього вони не перестануть дати сильно дяти для цілей інтернаціоналу

А покищо цей 23-й з'їзд коштуватиме Україну досить дорого. Советська газета „Радянська Україна" 21 грудня 1965 р. пише:

„...У ці дні серед колгоспників, робітників радгоспів і „Сільгосп-техніки" широко розгорнулось всенародне змагальне змагання за гідну зустріч XXIII з'їзду КПРС і XXIII з'їзду КП України. Це змагання створює передумови для підвищення трудової активності хліборобів. КОЛГОСПНИКИ, ПРАЦІВНИКИ РАДГОСПІВ, ЗВАЖИВШИ СВОЇ МОЖЛИВОСТІ, ПРИЙНЯЛИ РІШЕННЯ: ДО ДНЯ ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ КПРС ВИКОНАТИ ПЛАН І КВАРТАЛУ 1966 РОКУ ПО ПРОДАЖУ ДЕРЖАВІ М'ЯСА НА 130 ПРОЦЕНТІВ, МОЛОКА — НА 120 ПРОЦЕНТІВ І ПРОДАЖУ ЯЄЦЬ — НА 130 ПРОЦЕНТІВ .. МЕХАНІЗАТОРИ ОБЛАСТІ ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЬ ДОСТРОКОВО — ДО 9 ЛЮТОГО -- ДНЯ ВІДКРИТТЯ ОБЛАСНОЇ ПАРТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ЗАКІНЧИТИ РЕМОНТ ТРАКТОРІВ, А ДО ДНЯ ВІДКРИТТЯ XXIII З'ЇЗДУ КП УКРАЇНИ - РЕМОНТ МАШИН ТА ІНВЕНТАРЯ ДЛЯ ВЕСНЯНИХ ПОЛЬОВИХ РОБІТ, А ВСЮ ІНШУ ТЕХНІКУ ВІДРЕМОНТУВАТИ ДО ВІДКРИТТЯ XXIII З'ЇЗДУ КПРС..."

Книга: „Лютер і Меланхтон про Православну Церкву"

Іван Кармірис, професор Богословського православного факультету Атенського університету, 1963 р опублікував свою книжку п з „Лютер і Меланхтон про Православну Церкву", в якій він чітко розкриває декотрі з цих поглядів згаданих реформаторів, що близькі духові Православія.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА СВ. ПОКРОВИ В СУ СТЕ. МАРІ, ОНТ.

До одної із наймолодших, найменших але активних громад Української Гр. Православної Церкви в Канаді, на границі Канади й Америки, в Су Сте Марі, Онт зачисляється Українська Православна Громада, підчинена Покровительці й Заступниці Пречистій Діві Марії, яка взяла під Свій ПОКРОВ, малу горстку свідомих православних громадян, емігрантів із Земель України Зеленої Буковини, Галичини і Волині, які в 1954 році прибули шукати праці й кращої долі в цьому великому індустріяльному місті.

Першими основниками Православної Громади були: Дм. Гарас, перший голова, заст. гол. П. Семенець та члени: Ів. Бринько, Ів. Полежака і Ів. Юрченко. Перше Богослужіння в тій околиці, відбулося в англ залі 1953 р., яке відслужив о прот. М. Овчаренко. В 1954 р. відслужив Сл. Божу о. Прот Е. Чижів. Опісля доїжджали Священики: пок. о. Хлин, о. Мир. Подольський, о. П. Гізіцький та о. М. Пахолків що 2-3 місяці. За стараннем о. М. Подольського і гол. Громади п. Еман. Манчуленка, закуплено площу під будову своєї Православної церкви, 1963 р. на $3100.00, і голова був Комітету п. Ів. Салатюк почав будову при помочи всього членства. Дальші Богослужби відбувалися в англ. Церкви Св. Петра, п. Ів. Юрченко організує Рідну Школу, до якої записалося 12 дітей, як також організує церковний хор з 12 співаків. Праця при будові Церкви, з малими перервами успішно продовжувалась, після плянів архіт. Грегора, якої виглядає буде. як Церкви: в Монтреалі, Лондоні, Скарборо, і в Ст. Катрин, на горбочку із прекрасним видом через місто на замер місто Су Сте Марі. Доцільніша частина була викінчена в 1955 р і перше Богослужіння в своїй Церкви на Різдво відслужив о М. Пахолків.

З кожним днем, праця в будинку продовжувалась, під контролею і особистим доглядом будівничого п. І Салатюка, який дарував весь пластер і працю в цілому будинку, без винагородження. Другі члени почали жертвувати церковні речі: Євангелію і свічники дар п-ва Вуксів (сербська родина), - Напрестольний Хрест дар: Ів Семенюка, Свящ. ризи, дар - о. Прот. Мир. Подольського, — Чаша, Дискос, Плащениця- дар. Катедри Св Володимира в Торонто, Образи в Церкві, дар п-ва Гані і Ів. Салатюка, великий Хрест за Престолом дар Скоплпора (поляка), п. Валтера Строна, Стихарчики для Іподіяконів, дар о. Митр прот. Дм. Фотія, прибутим, і громада відзначила 50-ліття Церкви, 6 хоругви дар. п-ва о. Пирох почав організувати Недільну Школу, в якій вже знаходиться 17 дітей, кожної суботи перед Богослужбою За поміччю пп. Гарыса і Ів. Богданця, о. Пирох відвідав усіх членів і прихильників Громади, як також відвідує усіх хворих по шпиталях і по домах. В неділю, 13 червня 1965 р „Зелені Свята", стараннем о. Пароха відбулося посвячення великого Св. Хреста біля Церкви, та перше Водосвяття, а після обіду були відслужені „ПАНАХИДИ" за полеглих Борців України, як також на могилках покійних українських громадян на цвинтарі в Су Сте Марі, в якому брав участь весь хор і усі члени Громади.

В неділю, 14 листопада 1965 р. по Службі Божій, були посвячені 2 хоругви, дар п-ва Манчуленків та Похідний Хрест п. Дм. Болотенного з Вінніпегу, і гарно збудований ТЕТРАПОД – дар п. Як. Міцули Була рівнож відслужена ПАНАХИДА за св. п. Борців - Листопадового зриву, під час якої уся літвора з батьками із свічечками молилась за спочилих Лицарів України. Отець Парох перевів збірку Вірен о Прот. Юрій Цукорник, який доїжджає що 2-гої неділі і служить Богослужби в заїдненій Церкві. З його прибутим, і громада відзначила 50-ліття Церкви, дар. п-ва о. Пирох почав організувати Недільну Школу, в якій вже знаходиться 17 дітей, кожної суботи перед Богослужбою За поміччю пп. Гарыса і Ів. Богданця, о. Пирох відвідав усіх членів і прихильників Громади, як також відвідує усіх хворих по шпиталях і по домах. В неділю, 13 червня 1965 р „Зелені Свята", стараннем о. Пароха відбулося посвячення великого Св. Хреста біля Церкви, та перше Водосвяття, а після обіду були відслужені „ПАНАХИДИ" за полеглих Борців України, як також на могилках покійних українських громадян на цвинтарі в Су Сте Марі, в якому брав участь весь хор і усі члени Громади.

В неділю, 14 листопада 1965 р. по Службі Божій, були посвячені 2 хоругви, дар п-ва Манчуленків та Похідний Хрест п. Дм. Болотенного з Вінніпегу, і гарно збудований ТЕТРАПОД – дар п. Як. Міцули Була рівнож відслужена ПАНАХИДА за св. п. Борців - Листопадового зриву, під час якої уся літвора з батьками із свічечками молилась за спочилих Лицарів України. Отець Парох перевів збірку

на інвалідів в Европі, в сумі $32.25, яку переслано до Консисторії. Вечером тієї неділі відбулась Святочна Академія, в пам'ять полеглих творців Листопаду, стараннем о. Пароха Цукорника, в заповненій залі. Це Свято відкрив привітанням гол. Громади, п. Ів. Салатюк, який попросив до „Вступного слова" п. І. Гуменюка, учасника боїв в УПА Армії, і визначного громадянина в Громаді.

Святочний реферат був виголошений о. Прот. Юр. Цукорником, сотником Укр. Армії і учасником „Визвольних змагань", який у своїй доповіді показав перед очима присутніх весь шлях нерівної боротьби з окупантами, на чолі з Українськими Січовими Стрільцями, які вели бій з московськими наїзниками, за визволення України. Згадав також про наше славне жіноцтво, яке зі зброєю в руках брало активну участь в боях з чотирьома ворогами. Шановний промовець сказав, що з Божою поміччю в останнім рішучім бою, нащадками Українських Січових Стрільців, на чолі УПА Армії, буде прогнаний ворог з рідних земель, московська червона армія буде розторощена, а на руїнах нашої Батьківщини, постане знова СОБОРНА, САМОСТІЙНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!

А до Борців-Героїв, Творців „Листопада", на могилах яких тільки червоні виростають, попрощав Отець Парох словами:

Спіть, хлопці спіть, та про [ВОЛЮ України спіть,
Зійде сонце ВОЛІ на згарищах [сах-руїнах,
Встане знова, Незалежна [СОБОРНА ВКРАЇНА!

Під керуванням о. Пароха, місцевий хор і усі присутні відспівали стрілецькі пісні: „Ходи Стрілець на вільноньку", і „Чуєш Брате мій?!". Голова Громади, п. Салатюк подякував о. Прот. Цукорнику за цінний реферат, усіх учасникам, за участь в Святі, і запросив остатись на чайну прийняття, устроєне Сестринством нашої Громади. Гимном Ще не вмерла Україна і Боже Королеву сторони, закінчено це, перше в нашій Громаді „Листопадове Свято".

За Заряд Громади:

Ів. Салатюк, голова,
Яків Міцуда, секретар.

ПРОЩАННЯ ОТЦЯ ДИЯКОНА М. МАЛЮЖИНСЬКОГО

Вест Форт Вилиям, Онт.

Заходом Жіночого Т-ва ім. О Пчілки й Церковних Громад — Св. Володимира й Благовіщення, 28. VII. 1965 в церковній залі Вестфортвилиямської Громади Св Володимира відбувся прощальний вечірок, з нагоди виїзду Отця Миколи з родиною в Торонто. Отець Дияконом М. Малюжинський працює при департаменті „оф гайвейс"; тепер його переносин на нову посаду в Торонто.

Наспів призначений час, — членство запов н а до залу вщерть. Коли годови вищезгаданих Громад — п. Комісарик і п. Мандзюк, увели родину Малюжинських у залю, всі присутні встали і привітали їх гучними оплесками.

Господар вечірка — п. Комісарик, попросив Отця Митрата С. Геруса перевести молитву, по якій почалася вечеря, приготовлена жіноцтвом. По цьому господар попросив до слова п. Н. Слюзаря, близького приятеля Отця Диякона, щоб переповів дещо про його перебування в Форт Вилиямі.

Микола Малюжинський й, прибувши до Форт Вилияму, вписався в члени Громади Св. Володимира; тут він належав до церковного хору, а пізніше був головою Громади 3 роки, секретарем „Просвіти" 2 роки і 1 рік секретарем відділу КУК, як також був провідним співаком й чоловічому хорі 1962 р. Блаженнійший Владика Митрополит Іляріон рукоположив Миколу Малюжинського в сан Диякона. Від того часу він був окрасою Богослужень у наших двох церквах, співслужачи з Митратом С. Герусом. Отець Микола багато працював при Недільній Школі, в якій, між іншим, навчав малярства. Він також був директором літньої оселі. Вкінці промовець побажав доброго здоров'я й гарного поводження Отцю Миколі і його родині на новому місці.

Другим промовцем був Отець Митрат Сергій Герус. Він розповів про життя Отця М. Малюжинського в Европі, як також згадав його батька, покійного Прот. М. Малюжинського, якого замордували нїмці під час останньої війни. Батько бажав бачити свого сина в священичому сані. Осиротілий син був кинений долею в широкий світ. Але він у ньому не загубився, а вмів повести себе так, щоб учащати до шкіл як в Европі, так і тут у Канаді. У Канаді він закінчив університет з дипломом інженера. А недавно сповнив заповіт свого батька і прийняв рукоположення в сан Диякона Православної Церкви. Володіючи гарним баритоном, Отець Микола є дуже милою окрасою наших православних Богослужб, сказав Отець С. Герус.

Пані добродійка Малюжинська є дуже вмітою працівницею в жіночих організациях. Доглядаючи 5 малих синочків, вона знаходила час для праці в рядах Жіночого Т-ва ім. О Пчілки. Такі люди, де б вони не були, знайдуть собі добре місце серед нашого громадянства. Закінчуючи своє слово, Отець Сергій побажав родині Малюжинських добрих успіхів на їхньому новому місці поселення.

Слідуючою бесідницею була голова Жіночого Т-ва ім. О. Пчілки. Вона побажала родині Малюжинських усього найкращого та вручила їм подарунок від усіх присутніх. Виступали й інші бесідники з вислови гарних побажань щодо добрій родині, а останнім промовляв старший брат — Стефан Гельчич. Цей пізнав Отця Миколу ближче з його участи в священичих Богослужб. Ці милі спостереження п. С. Гельчич переповів присутнім, а вкінці закликав їх до збірки на „Вісник", яка дала 12.25.

Щира подяка всім учасникам цього прощального вечірка за участь і пожертви на пресовий фонд. Отцю Диякону М. Малюжинському і його родині найкращі побажання на їхне дальше життя.

Старший Брат.

50-ЛІТНІЯ ЮВІЛЕЯ ПАВЛА Й АННИ МОРОЗІВ

Смоки Лейк, Альберта

В суботу 6 листопада 1965 року діти, внуки, ближча родина й приятелі, зробили несподіванку для пайства Павла й Анни Мороз, з приводу їхнього 50-літнього Ювілею подружого життя. Точно о годині шостій вечора Українська Православна Церква в Смоки Лейк, почала збиратися вірними, а кілька хвилин пізніше ввійшли до Церкви Ювіляти. Високопреподобний о. Прот. Юрій Туржанський, Настоятель Громади, відслужив вдячного Молебня, уділяючи Ювілятам благословенство, та виголосив гарно-глибоко змістовне слово, сердечно вітаючи Ювілятів.

По закінченні духової частини Ювілею, Ювілята з родиною та гістьми, перейшли до Українського Православного Народнього Дому, де відбулась вечеря з відповідною програмою. Господарем вечорка була голова Громади пан Василь Рацой, який привітавши панство Морозів з їхнім Ювілеєм, попросив Всеч. о. Прот. Туржанського провести Молитву та благословити страви, після чого слідувала вечеря.

Під час вечері була маленька програма, яку започаткував господар вечорка пан Рацой Вітаючи Ювілятів підкреслив, що пан Павло Мороз 17-літньою дитиною вирвався з під стріхи своїх батьків, будучи одинокими сином в родині, шукати кращої долі в невідомих степах великої Канади. Тяжко прийшлося молодому хлопцеві, бо мусів шукати праці, а як її найшов, то тяжко працював, та заробленні гроші висилав до Краю, сплачуючи родичам за білет (шіфкарту). В 1914 році Ювілят отримує працю на залізниці у Форт Саскечеван, де і пізнався з Анною Чубою, а 6 листопада 1915 року й одружилися. Дальше вітав від родини сини Ювілятів Йосип Мороз, який довше затримався, та представив картину добрих родичів, які всі свої зусилля прикладали, щоб виховати своїх шестеро дітей на добрих людей, та прищепити віру в Бога Він сердечно подякував родичам за всі труди, працю, опіку, та гарне виховання та вручив від дітей гарний дарунок.

Дальше господар вечорка відчитав присланні телеграми та привіти Між прочитаними телеграмами був привіт від Генерального Губернатора Альберти, від Премієра Меніга, та від родини і знайомих, які з незалежних від них причин не змогли прибути на цей Ювілей Від Народнього Дому вітав пан Вітебчук, голова, бо Ювілят є довголітнім членом його. Від Сестринства вітала Старша Сестриця пані

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживається Чашу.

Подбайте завчасу, щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$14.00
Менша чаша (без медальйонів)	11.00
Дискос з підставкою	7.50
Звіздиця	3.50
Ложечка	2.00
Копіє	2.00
Мировник	2.00

Висилайте на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada

Крисовата, яка підкреслила відхідну працю пані Мороз в Сестринстві, та вручила дарунок. Від місцевого Жіночого Товариства вітала пайство Мороз, голова пані Стрембіцка, яка також від Товариства вручила дарунок. Від Громади Ворспайт привітав член Церковного Заряду пан Сирбан і подякував Ювілятові за те, що дякує в їхній Церкві. Тут треба підкреслити, що пан Мороз є довголітнім дяком і співає також в Церковному хорі. Від Хору Ювілятів вітав Орест Палиняк. Довше повчаюче слово виголосив Високопреподобний о. Прот. Ю. Туржанський, який підкреслив великі заслуги Ювілятів для нашої рідної Церкви, як також українського народу. В імені Церковної Громади, всіх учасників Ювілею, як і від себе й родини, зложив найкращі побажання для дорогих Ювілятів. Зворушливим моментом на Ювілеї були привіти від внуків, яких Ювілята мають дев'ять, та вручення ними дарунків для діда й баби. Господар вечорка, він же й голова Церковної Громади, сердечно привітав Ювілятів від Церковної Громади, сердечно подякував їм за працю біля Церкви, за дяківство і на памятку вручив від місцевої Громади, дарунок. Дальше слідувала промова пана Павла Мороза, який подякував всім за вшанування їхнього 50-літнього Ювілею, та довше затримався над своїм життям, розповідаючи присутнім за тяжкі початки, які прийшлося пережити в Канаді. Пані Анна Мороз сердечно подякувала всім за пам'ять і за вшанування їх цим вечорком.

Тут треба згадати, що пан Павло Мороз народився 12 травня 1895 року в селі Вільхівчик, повіт Тусятин, західня Україна. До Канади приїхав 1912 р., та зупинився у Віннілегу. При собі мав тільки $4.80, це був його цілий маєток.

У Віннілезі шукав праці, але її було тяжко найти і працював по різних працях. В 1913 році отримав працю в С. Н. Р. на залізниці у Форт Рудж ярді у Віннілезі, де працював до зими, а там звільняли з праці, бо прийшли на його місце старші робітники. В 1914 році їде до Едмонтону і отримує працю на залізниці у Форт Саскечеван, де й 1915 року одружується з Анною Чуба, яка в той час перебувала у своєї старшої сестри і працювала у Форт Саскечеван. Молоде подружжя переїхало у Форті до 1918 року, звідки переїхали до Левой, де пан Мороз дістав працю за секційного формана. За рік переїхали до Брудергайм, де перебули до 1936 року, а цього року перенеслися до Смоки Лейку, де на секції працював до 1956 року. Працюючи в Смоки Лейк, пан Павло Мороз брав активну участь в церковно-національному житті. Всеч. о. Прот. Г. Василів навчив дяківства і Ювілят почав дякувати та співати в церковному хорі. Від 1956 року до 1964 року працював на фармі близенько біля Смоки Лейк, а того року побудував хату в місточку, куди перенеслись і де й тепер живуть, працюють біля Церкви, дякують, співають та тішаться здобутками своїх дітей. Пан Мороз є членами Інституту Святого Івана в Едмонтоні, жертвували поважні суми. Катедру в Едмонтоні, на Кате.ру в Віннілезі, та на Колегію Святого Андрея в Віннілезі. З нагоди їхнього Ювілею Ювіляти дарували $100.00 на місцеву Церкву в Смоки Лейк.

Після Ювілейного прийняття й програми гості довго забавлялися, один танцювали, другі співали українських пісень, а інші гуторили. Пізно в ночі розходилися учасники Ювілею, міцно стискаючи руки Ювілятів, бажаючи їм всього найкращого, а особливо доброго здоров'я, а віку довгого. Нехай Всемилостивий Господь подасть Ювілятам крішких сил, сподобить дочекати до Діямантового Ювілею, зберігаючи їх на Многії Літа!

Учасник Ювілею.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ДОБРОДІЙКА СОФІЯ МАЙБА

Залучую $46.72 на Колегію, як Нев'янучий Вінок на могилу моєї Дружини, що упокоїлась в неділю 7-го листопада 1965-го. року в Бенітському шпиталі на удар серця.

*

Покійна моя дружина, добродійка Софія Майба з дому Юнишин, народилася 18-го вересня 1892-го року в селі Кривичі, Перемиського повіту; там виростала, там закінчила сільську школу. Під час першої світової війни і революційні часи перетерпіла страшні Московські знущання, а від 1919-го року пережила велике страхіття польське, в 1921 році тяжкі інвазії большевицькі, а відтак знову ж польські.

26-го листопада 1922 року, я одружився з нею. Через тяжкі польські переслідування, я був змушений у 1925-му році виїхати в іншу країну, а цією країною була наша улюблена Канада.

До Канади сіровадив свою дружину з двома донъками 4-го березня 1927-го року. Моя родина приїхала до містечка Даффин у Манітобі, де я був парохом. Це була моя перша парафія Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Покійна моя Дружина дуже багато допомогла мені в душпастирській праці. Часто виконуючи обов'язки дяка під час Богослужень, брала участь в Жіночих Товариствах, і в інших релігійно-національних працях.

Чин Похорону відправили: о. Прот. Д. Стратійчук, і о. М. Стеценко.

Покійна залишила у великому смутку свого мужа і 5-ро дітей. Найстарша донька, заміжня, Ярослава працює учительською в державній школі. Ще хочу тут додати, що моя Покійна Дружина найбільше перебувала у старшої доньки, там же хорувала, там померла і там похована, в містечку Беніто, Манітоба. Молодша донька Надія, від 1948-го року, працює фаховою норсою у шпиталі Порт Артур, Онт. Найстарший син Богдан, замешкує у Ванкувері, Б. К., і там працює агрономом. Середущий син — Василь — працює в С. Н. Р. телеграфістом у містечку Джинсонівле, Манітоба, а найменший — Ігор — по фаху лікар, який увесь час перебував у Віннілезі, а тепер ще далі спеціялізується по своєму фаху в Мк Гілй університеті в Монтреалі, 11 внуків і 5 правнуків. Всі діти взяли участь в Похороні. Багато прибуло людей на Похорон, вірних нашої Церкви, а також греко-католиків і протестантів.

Нехай Милосердний Господь упокоїть душу спочилої, і оселить її на лоні праведників, а вас — брати і сестри за любов і пошану за її життя, а родині за співчуття, нехай Ласкавий Господь винагородить сторицею та пошле здоров'я міцного, щастя повного, а віку довгого!

Ваш брат у Христі,
Священик о. Іван Майба.

ПОДЯКА

По втраті найдорожчої моєї Дружини, Анастазії Лучанко, з роду Тимочко, з села Малашевці, Тернопольського повіту, в Західній Україні, яка упокоїлась 17. VII. 1965, проживши 66 років, а молитви й Похоронні Богослужения доверщив Високодостойний Настоятель Укр. Православної Церкви Св. Покрови в Монтреалі — Отець Олександер Костюк, з його молодими хористами та частинно в асистованя Григорія Залуського і інших, — висловлюю Вам, Отче Олександер, щиру кільска слів моєї подяки так щиро, як щиро висловлює зболіла моя душа, а рівночасно прийміть щиру подяку від моїх дітей та внуків.

При цьому дякую всім рідним та ближчим і дальшим друзям, котрі відвідували мою хвору Дружину вдома чи в лікарні та всім тим, котрі прибрали кімнату та домовину Покійної своїми живими цвітами та всім тим, котрі молитвами за упокоєння душі моєї Дружини відпровадили її на місце вічного спочинку, чим висловлюю із глибини душі моєї теплу подяку А Всевишний нехай кріпить Вас усіх, нехай обдарує Вас добрим здоров'ям та довгим віком

С. Лучанко, Дітя та Внуки.

БЛ. П. НИКОЛА МАҐАС
Ватсон, Саск.

Дня 2-го жовтня 1965, по довгій недузі упокоївся у Бозі у місцевім шпиталі відомий громадянин і піонір Никола Магас, прожившви 84 роки і 4 місяці.

Покійний народився 8 травня 1881 року в селі Жучка, повіт Чернівці, в Україні. До Канади приїхав 1907 року в околицю Бйженен, Саск., де 1909 року одружився з Марією з роду Хабайло та почав свою господарку на гомстеді. 1930 року перебрались в околицю Сент Ґрегор, Саск., де почали більшу господарку. 1944 року, вже з дорослими синами, набули більше землі в околиці Ватсон, Саск., і 1946 року Покійний Никола з дружиною Марією збудували хату у місточку Ватсон, Саск., і переходять туди на сталий побут, лишаючи своїх синів на господарці.

1948 року у місточку Ватсон зорганізувалась Українська Греко-Православна Громада Св. Михайла, де Покійний стає членом. 1949 року на річних зборах громади рішено приступити до будови Церкви.

Покійний Никола і його дружина Марія були щирими і активними членами своєї Церкви. Вони жертвували поважну суму грошей на її будову. Покійний багато помагав при будові, працюючи разом зі своїм сином Митром, котрий був майстром будови. Так само був головою Громади через 3 роки і разом зі своєю дружиною купили багато речей до Церкви. 1955 року його дружина Марія відійшла на вічний спочинок, а Покійний Никола остався доживати свого віку при синові Митрові і доньці Аделі.

Треба згадати, що, по упокоєнні своєї дружини, Покійний Никола був вибраний господарем і старшим братом, що обслуговав Священика при Престолі через довгі літа, доки йому здоров'я позволяло, за що члени Громади пізніше обрали його почесним старшим братом.

У понеділок 4 жовтня о 8-ій годині вечора у місцевім Похоронім Заведенню, Всеч. о. Теодот Глухманюк відслужив Панахиду у супроводі дяка Л. Половича і присутної родини і знайомих. На 5-го жовтня початок Похорону у 9-ій годині рано. Відслужено Панахиду і тіло перевезено до місцевої Церкви, де відбулось Похоронне Богослужение. Церква була переповнена родиною і вірними, котрі прийшли віддати останню прислугу Покійному. По Богослужению, за українським звичаєм, родина і присутні приступили до останнього цілування На закінчення Всеч. о. Т. Глухманюк зложено на Нев'янучий Вінок у пам'ять Покійного $40.00. Замість цвітів від Громадян $10.00, отже разом $50.00.

Тіло Покійного похоронено на місцевім цвинтарі Св. Михайла, коло його дружини Марії На просьбу родини, Всеч. о. Т. Глухманюк запросив всіх присутніх на похоронний обід до церковної залі, який приготовила родина.

Покійний Никола був широю людиною; жертвував на Катедру Пресвятої Трійці, на Колегію Св. Андрея у Віннілезі і на Інститут Могилан у Саскатуні. Він був передплатником церковного органу „Вісника". За рішенням його сина і церковного заряду гроші з Нев'янучого Вінка розділено так: на вироблення кліше і Пресовий Фонд „Вісника" — $10.00, на Колегію Св. Андрея у Віннілезі — $20.00, на місцеву Церкву — $20.00.

Покійний лишив у смутку: 5 синів і одну доньку Сина Івана у Йорктон, Саск., Михайла у Бр. Колюмбій, Георгія у Принц Альберт, Митра, Василя, і доньку Аделю у Ватсон, Саск., і 7 правнуків.

Учасникам Похорону подяка за їх присутність і за пожертви на Нев'янучий Вінок, в Покійному Николові, у пригарній вітчині земля нехай буде легкою. Вічна Йому Пам'ять!

Лука Полович

Подяка

Родина висловлює щиру подяку Всеч. о. Т. Глухманюкові і дякові Л. Половичові і всім тим, що брали участь у Похороні нашого Дорогого Тата. Членкиням Відділу ім. Лесі Українки щира подяка за приготовання і видання обіду.

Сини, Донька і Внуки

БЛ. П. МАРІЯ ЛОШНА
Вернон, Б. К.

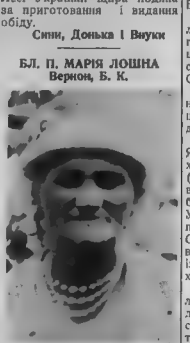

Дня 28 серпня 1965 упокоїлась у Бозі у місцевому шпиталі бл. п. Марія Лошна, прожившви 70 років і пару місяців.

Бл. п. Марія народилася 1895 року у родині Вовчук в селі Більші Злоти, повіт Борщів, Західна Україна.

До Канади приїхала 1900 року малою дівчинкою із своїми родичами і осілася в околиці Брубсді, Саск.

1914-го року виходить заміж за Якима Бродового, звідки розпочинається нове щасливе життя молодої пари та на превеликий жаль радості щастя 1918 року переміюються у прикрі нещастя і молодого віку тоді Марія остається вдовою із трьома маленькими діточками.

В 1919-му році молода вдова виходить вдруге заміж за Миколая Лошного, з котрим і проживає дальше в околиці Брубсді, Саск., аж до 1947 року.

У 1947 переїжджають із цілою родиною до Аристронг, Б. К. (Okanagan Valley) і знова дальше займаються мішаною фармаркою.

У 1956 році переїжджають на сталий відпочинок до міста Вернон, Б. К.

Та лише пару років проживають у Верноні у радості, а тут тую радість перериває слабість мужа. Муж відійшов у вічність 1963 року.

Після смерти мужа бл. п. Марія проживала із своїми дочками.

Щойно дожила віку ограничої пенсії і вже немов стала на порозі щастя, звідки то вже могла радуватися і веселитися життям, та натомість наступила невмолима і невидима смерть, і очі, котрі мали дивитися на красу світу, зажмурилися раз на все.

Бл. п. Марія була членкинею Церковної Громади від свого прибуття до Б. К., як також членкинею С.У.К. Вернонського відділу ім. Св. Ольги при Церкві Успіння Прес. Богородиці.

Була дуже розсудливої і лагідної вдачі, завжди помагала понад свої сили, як при церковних, так і народних справах, включаючи відділ С.У.К. у цій місцевості.

Ніколи не любила ніяких непорозумінь і все старалася, щоб оминути і недопустити до таких справ.

Вечером 1-го вересня отець Я. Рибалка відправив Панахиду у похоронним заведенню (Vernon Funeral Home). 2-го вересня о год. 9.30 рано тіло бл. п. Марії перевезено до Укр. Греко Прав. Церкви Успіння Прес. Богородиці. Отець Яків Рибалка відправив Похоронну Службу Божу із дяком Павлом Малешом і хористами.

Церква була переповнена людьми, котрі прийшли віддати останній раз свою прислугу, відпроваджуючи останки тіла бл. п. Марії на місцевий цвинтар на вічний спочинок побіч свого мужа бл. п. Миколая.

Під час Останнього Цілування отець Рибалка у своїй прощальній промові, між іншим, зробив заклик, щоб ці чия воля зложили на „Нев'янучий Вінець" по бл. п. Марії.

Збірка дала $62.00 і на бажання родини розділено $20.00 на поміч побореними серцевої недуги; по $5.00 на пресу „Вісника" і „Укр. Голосу" і $5.00 на кліше, а решта осталася при місцевій Церкві на пам'ятку, як „Нев'янучий Вінець" по бл. п. Марії.

По відпровадженню тіла на вічний спочинок, парох запросив в імені родини всіх присутніх на помінальний обід, котрий був приготований місцевим відділом С.У.К. у церковній залі під Церквою.

Під час обіду зложив співчуття родині Василь Гакман від Церковної Громади, а від Жіночого Товариства пані Анастазія Микитюк. Отець Рибалка у своїй обширній поминальній промові, між іншим, завізвав дітей, щоб поступали слідами своєї мами і т. д.

Від рідні говорила дочка п-ні Москаль, котра із глибоким жалем на своїх устах подякувала, як парохові за Похоронну Службу Божу та за відпровадження їх мами на вічний спочинок, так і Жін. Товариству за прилагодження обіду і всім присутнім за їхню присутність.

Бл. п. Марія залишила у смутку 9-ро дітей: 5 дочок, всі заміжні; 4 синів, два із них при державній поліції R. C. M. P.; 25 внуків, 4 правнуки і одну сестру у місті Саскатун — пані Притулу.

Душу бл. п. Марії нехай всемилостивий Господь прийме у свої Небесні Оселі, а по-між нами живими нехай остається по ній Вічна Пам'ять!

Василь Гакман

БЛ. П. МАРАФТА (МАРТА) СЛИВІНСЬКА
Едмонтон, Альберта

Дня 8-го липня упокоїлася у Бозі бл. п. Марафта (Марта) Сливінська на 68-му році життя. Народилася 1896 року в селі Ошихліб-Чернівці на Буковині. Прибула до Канади в 1902-ому році з своїми батьками Євтеміем та Анастазією Горгічук та оселились на фармах в околиці Ту Гилз, Альберта. Тут Покійна виростала й в 1913 році вийшла заміж за п. Олексу Сливінського. Повних 37 років Марафта з своїм мужом Олексою фармерували в цій же околиці недалеко від своїх батьків. Подружжя Бог благословив шістьома синами та чотирьома дочками. В 1947-ому році родина втратила двох старших синів. В 1950 році п-во Сливінські переходять до Едмонтону на сталий побут.

Покійна залишає по собі у глибокому смутку свого у любленого мужа Олексу та чотирьох синів й чотири доньки: Пані Розаля Баган, Сейнт Павл — Альберта, Пані Марія Ібсин — Доффідз, Альберта, Пані Олена Борнард — Едмонтон, Алта і Пані Сивеля Ендерсон — Едмонтон, Алта. Сини: Олекса і Віктор в Едмонтон, Альберта та Ґнат і Норман у Сейнт Павл, Альберта. Залишає по собі 25 внуків та 2 правнуки.

Панахиди та Похоронні відправи служили Всеч. Отці парохи Катедрального Собору Св. Івана: о. Прот. О. Хомяк та о. Дмитро Лучак. Тіло Покійної похоронено на цвинтарі Бічмонт в Едмонтоні.

Муж Покійної, Олекса Сливинський, зложив від себе $15.00 на пресовий фонд „Вісника" та на вирів кліше.

Спи спокійна сном дорога наша мамо-дружино — а ми

про тебе в серцях своїх вбережемо Вічную Пам'ять!

о. Д. Л.

БЛ. П. ДМИТРО ГОЛІНАТИЙ
Вайтбіч, Саск.

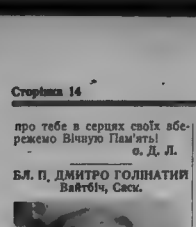

Дня 4 серпня 1965 спочив в Бозі в шпиталі Сван Ривер, Ман. бл. п. Дмитро Голінатий, член і один з основоположників церк. громади Вайтбіч, Саск., на 85 році свого життя. Він родився в селі Репужинці, повіт Заставна, на Буковині, в 1912 року прибув до Канади зо своєю жінкою Оленою і двома хлопцями — синами, Іваном і Василем до родини Івана Губиліт, свого шваґра в Веригін, Саск. За якийсь час Дмитро Голінатий перебрався на свій господарство у Вайтбіч.

Ще не закінчилася жалоба по відході у вічність його бл. п. жінки Олени, як він сам несподівано пішов туди, залишаючи в смутку свою родину: сина Василя і невістку Анну у Вудсток, Онт., сина Івана з жінкою Стефанією у Сван Ривер на фармі, сина Михайла з жінкою Ольгою у Вайтбіч на фармі, незамужню доньку Ганю, що перебуває в трейн і н г скул у Муєжо, Саск., сина Петра з жінкою Настунею у Сван Ривер на фармі (де при них останньо часом проживав Покійний, маючи дуже добру опіку від них), двох шваґрів: Івана Губиліт і Сяня Березовського, 13 онуків і 7 правнуків.

Покійний Дмитро був дуже побожна й витривала в молитві людина, великий любитель укр. книжки й газети, полумяний укр. патріот, скрупулятний приклонник старовинних укр. звичаїв і традицій. Уоза тяжкою працею на фармі, дім Божий була перша його життєва справа. І працю й гріш щедро він давав на церковну й народно справу. Хто тільки з парафіян вступає на величезну церковну площу у Вайтбіч, засаджені там кругом площі руками Покійного Дмитра молоді ще смереки зараз пригадують йому високу, сивоголову, ніби патріярху постать Покійного. Його авторитет в громалі, його побожність, його глибока практична мудрість і багатий життєвий досвід одушевляли громаду. З великим респектом слухали передусім його рідні сини голосу свого батька.

Їхав 4 серпня з Йонґставн, Онтаґо, тамошній священик о. Василь Олійник, брат Настуні, невістки Покійного Дмитра, у відвідини до сестри і в надію знову побачити свого приятеля, того високого, сивого й мудрого (як казав сам о. Василь) старця — а, на жаль, попав якраз на його похорон, і дійсно, з глибоким зворушенням служив о. Василь Олійник похорон і так і говорив під час своєї проповіді про Покійника й вечорні Парастасі в ґалі й на другий день в Церкві, 9 серпня. При згадці про того небудженого християнина Дмитра мимоволі насуваються на думку слова св. Письма: „Початок мудрости — страх Господень". І вся громада відчувала, що таких як Дмитро Голінатий людей рідко де в Канаді надибати.

Перед останнім цілуванням промовляв ще й парох громади о. С. Греділь, згадуючи гарні прикмети характеру Покійника, його вроджену веселість, хлібність барвисто перековідати всякі інтереси й веселі події з минулого, його приязне ставлення до всіх в громалі, його пошану до священичого стану, його любов до церкви.

Довгі-довгі роки служив Покійний старшим братом при Вівтарі Господнім — нехай і там у вічності допустить його Господь до Свого Престола Благодаті.

Похорон відбувся 9 серпня, тлінні останки Покійного спочили на цвинтарі в Вайтбіч, біля гробу його Покійної жінки Олени.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. Г.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ВАСИЛИНИ ТОКАРИК
Геффорд, Саск.

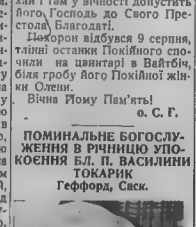

У суботу 21-го серпня 1965 р. в місцевій Українській Православній Церкві відбулось Помнинальне Богослужіння за бл. п. Василину Токарик. Василина народилась 1880 р. в Галичині. Приїхала до Канади двадцятьвосьмилітньою дівчиною і тут віддалась за Івана Токарика з Фиш Крік. Фармерували вони в околиці Сокаль впродовж 15 років, а відтак переїхали жити в околицю Геффорд. Муж Іван помер 1952 р. а Василина з того часу жила в місточку Геффорд; хоч останній рік свого життя перебувала при доньці Гані Яківчук і Рішард. Василина була членкою нашої Церкви, спершу біля Писклівців а відтак нової Церкви в Геффорді. Була так ож членкою Сестринства при Церкві. Як вірзуюча людина Василина часто була присутня на Церковних Богослуженнях, сповідалась і причащалась Св. Тайн. Василина виховала 15 дітей — 8 синів і 7 доньок; діждалась 48 внуків і 25 правнуків. Упокоїлась Василина 10 липня 1964 року.

На Похорон своєї мами прибули такі діти: Юрко з Торонта, Володимир з Ванкувер, Доця з Вернон, Федько з Келґарі, Параска з Лек-ла-Біш, Микола з Норт Бетелфорд, Настя з Філдінг, Михайлина з Гронлід і Ганя з Рішард.

А в річницю смерті з намірення пані Гані Яківчук і Насті Гунчак парох о. С. Зузак з допомогою дяка п. Івана Павлуша відслужив у Церкві за душу бл. п. Василини Поминальну Службу. Крім Гані Яківчук і Насті Гунчак були присутні ще такі діти: Микола з Норт Бетелфорд і Петро з Торонта.

По Службі відбувся поминальний обід в залі під Церквою для всіх учасників.

В річницю смерті своєї Мами Ганя Яківчук зложила на „Вісник" $7.00.

Хай душу бл. п. Василини Господь умістить в Небесних Оселях.

о. с. З.

БЛ. П. МАРІЯ КОЛИСНИК

Дня 7-го жовтня 1965 р. відійшла у вічність Марія Колисник, прожившн 91 років. Народилася на Полтавщині в с. Чутово, Чоловік Марії, Филимон, повернувся з війни, тяжко ранений номер 1918 р. Марія залишилася вдовою в двома синами, Йосипом та Михайлом і дочкою Софією. Так господарила до 1929 р. Та вже в осені старшого сина засудили на 10 р. до далеких таборів у лісах Мурманська, відкіля й не повернувся.

Марію розкуркулили і з двома малими дітьми у лютневі морози вивезли в степ до розбитої хати майже в одних сорочках з забороною комунебудь до них заходити. Пережившн всі страхіття дочка одружилась із Іваном Новицьким та виїхала в місто Харків, а Покійна Марія з сином Михайлом поїхала на працю в совхоз.

Та прийшов 1933 р., коли Марія пережила тяжкий стрвшний голод. Вже пухлу матір, зять і дочка забрали в Харків та врятували життя. Того року переїхали в Донбас, де й мешкали до 1942 р. Після окупації німцями України вся родина повернулась в свое село, до своєї хати. Та недовго, бо 1943 р. повертається попередній окупант і 1943 р. 23-го вересня, попрощалась Марія з рідним краєм, виходячи з хати поцілувала двері, впавши на коліна поцілувала землю, повернулась на схід сонця, тричі перехрестилась, зросила землю дрібними сльозами. Це вже не повернемось....

Після таборів Ді-Пі, 1949 р. 30 березня Марія стала на канадську землю та поселилась у містечку Арнпрайор, Онт. Коли покидала свою рідну землю, через жах війни Марія розсталась із сином Михайлом й через 15 р. почула вістку, 1957 р., що син засуджений на 25 р. Вона оплакувала його до самої смерти.

Померла вона в домі свого зятя і дочки, в присутності всієї родини. Дві години перед смертю прийняла Святе Причастя, а на другий день, 8-го жовтня, о. В. Сенишин з Оттави в домі Новицьких відслужив Парастас. Девятого жовтня тіло Покійної перевезено в Оттаву до УГПЦеркви, де о. настоятель відправив заупокійну Службу Божу та сказав прощальне слово. Тіло Марії спочивае на цвинтарі УГПЦеркви в Оттаві.

В неділю 17-го жовтня, девятого дня по смерті родина Новицьких мала Панахиду і поминальний обід по Покійній, де всі присутні в Церкві були запрошені. На заклик о. пароха присутні зложили на „Вісник" і „Вінок" 131.75 дол., які були розділені так: 15 дол. на пресфонд „Вісника" і кліше, 25.00 дол. на Інститут Св. Володимира в Торонто а 91.75 дол. на будову Церкви в Оттаві.

Всім учасникам Похорону, за щирі жертви на „Нев'янучий Вінок", щира подяка, а Покійній Марії, після страждального життя, спокій і Вічная Пам'ять!

Учасник.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ, ЧЕРЕЗ КОНСИСТОРІЮ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ, 1965 Р.

ОШАВА, Онт.: Громада Св. Івана — збірник: о. Р. Панченко — $19.00.

САРНІЯ, Онт.: Громада Преєв Трійці — $21.00.

ЛЕТБРИДЖ, Алта.: Збірка в і Фена на весільній забаві $20.00

ОКРУГА ТОЛСТОЙ, Ман збірник — о. П. Стефюк

ТОЛСТОЙ, Ман. — $9.00

ҐАРДЕНТОН, Ман. — $14.65

РОЗА, Ман. — $6.00

САРТО, Ман. — $2.15.

НІАГАРА ФАЛЛС, Онт.: Громада Св. Петра і Павла — збірник: о П Самець — $40.50

БРЕНДОН, Ман.: Громада Св. Луха — збірник: о. С. Стоварчук — $10 70

МИРНАМ, Алта.: Збірник о А Христовка — $22.00

І ҐРОНЛІД, Саск.: Збірник — о. М Критюк — $10.00

ТИНДАЛ Ман.: Збірник о С Ярмусь — $7.60

БОЗЕЖУР, Ман Збірник о Т. Якимченич — $14 55

НОРТ БЕТЛФОР І Саск.: Збірник — о. О Кравченко - $23 75

ВІТКОВ Саск Збірник — о. О Кравченко $15.85.

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт.: Збірник — о. С. Терус $25 75

БРІНГФОР І Онт Збірник о І Трюха $8.00

СУ СЕНТ МЕРІ Онт Збірник о. Ю. Цьокрник - $32.25.

НАДАМ, Онт.: Збірник о І Крисфалусі — $7.50.

ЛІМІН ГОН Онт.: Збірник о І. Крисфалусі — $13.20

ВАЛЕР Б. К Збірник о П Блажук — $17.25

ПОРКТОН, Саск.: Збірник о В Бойчук — $21.00

ВІННІПЕҐ, Ман.: Громада Св. Покрови — збірник о. І. Стус $91.00

СЕМБУРҐ, Саск Збірник — о Е. Швець — $3.65.

КОЛДЕТ, Саск Збірник — о. Е. Швець — $6.45

НІНАВІН, Саск Збірник о І. Швець — $1.30

КЕЛҐАРІ Алта Збірник — о. М Фик — $45.47.

МОНТРЕАЛ, Кве Громада Св Покрови — $34.75

КЕНОРА, Онт.: Збірник — о. С Ярмусь — $11.00.

НІАГАРА, ФАЛЛС, Онт.: Збірник — о. С. Гудуляк — $28 00.

ВІННІПЕҐ, Ман. — Громала Преєв Трійці — збірник о. В. Слюзар — $110.00

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт.: Збірник — о. М. Овчаренко — $23.15.

АТІКОКАН, Онт.: Збірник — о М. Овчаренко — 18.50

ОКРУҐА: АРТУНА, Саск.: Збірник — о. В. Апонюк

ГОБАРТ, Саск — $12 00

АРТУНА, Саск. — $20.00

МЕЛВІЛ, Саск. — $6.50

ҐУДІВ, Саск. — $3.45

ОКРУҐА: МЕЛФОРТ, Саск Збірник — о. М. Крицюк

ГОДСОН БЕР, Саск $14 50

БРУКСБІ, Саск. — $6.30

МЕЛФОРТ, Саск. — $9.00

ЕЛЛОН КРІК Саск. — $18.90

МОНТРЕАЛ, Кве. — Громада Св Софії, збірник — о. В Слюзар $100.00.

ОКРУҐА: КАНОРА, Саск: Збірник — о. М. Стеценко.

КАНОРА, Саск — $49 38.

РАМА, Саск. — $13.75.

БЮКЕНЕН, Саск. — $11.80

ОКРУҐА: ШПО, Саск: Збірник - о. Ґ. Уволь.

ШПО, Саск. — $8.50

ФОМ ЛЕРІК, Саск. — $7.25

ВІНЯРД Саск. — $8.70

ВІННІПЕҐ, Ман. — Громада Св Михайла, збірник: о. д-р С. С. Сасс $17 40

ЕДМОНТОН, Алта. — Громада Св. Михайла, збірник: о. Г. О. Васіляк — $19.35.

ВІРДЕРІЛ, Саск.: Збірник о І Швець — $8.27.

ОШАВА, Онт - Громада Св Івана, збірник: о. Р. Панченко $52.75

ВЕНКУВЕР, Б. К. - Громада Преєв. Трійці $14 00

МЕДОВ ЛЕРІК, Саск Громада Всіх Святих — $12.94

ҐЛЕДЛИН, Саск Громада Св Петра і Павла $14.50.

СТОРДЖЕКІС, Саск.: Збірник — о М Стеценко $11 85

ТОРОНТО, Онт. — Громада Св Андрея, збірник: о. В. Горгінь $21 55

ВАЛІНА Саск. — Громада Всіх Святих, збірник: о. Т. Гаухапюк $14 90

ВАТСОН Саск. — Громада Св Михаїла збірник: о. Т. Гаухапюк $10 45

БРЕНДОН, Ман: Збірник о С Столярчук — $1.80

ОКРУҐА: ТУ ГІЛС, Алта Збірник — о. П Амбрицький

ТУ ГІЛС, Алта. — $14.25

ШЕПЕНЦІ Алта. — $5.00

ЛУЗЯНКІ, Алта. — $6 15

КРЕЙНЕЛ Алта. — $4.30

ОКРУҐА: ВЕГРЕВІЛ Алта Збірник — о. М Крицюк

ВЕГРЕВІЛ Алта $5 80

СІНКОЛОМІН Алта $12 00

ТОРСБІ, Алта. — Громада Св Петра і Павла, збірник: о. А. Шербань $17 15

КАЛМЕР, Алтат. — Громада Преєв Трійці, збірник; о. А Шербань — $15.00

ЕДМОНТОН Алта Громада Св. Івана Хрестителя $149 70

ІНІСФРІ, Алта: Збірник — о. М Крицюк — $8.00.

Разом — $1,511.48.

Кампанія на Будівельний Фонд Колеґії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Колядa Студентів-Теологів на Колеґію Св. Андрея у Вінніпегу.
Едмонтон, Алберта.

Колядували: Р. Єременюк, В. Лакуста, І. Куташ, Р. Семотюк і Л. Кобин

По $100.00: Отець Прот. А. Хомʼяк

По $10.00: Ф. Ганочко, О. Єременюк, А. Мельничук, Є. Єременюк д-р Л. Фаріна, д-р Д. Мельник М Лакомський о. О. Фляк пані Л Іваськів, о. Прот. М. Юрʼяківський, о. Прот. Г. Василів, П. Сушина Й Гуцуляк з дружиною Еннав, Алта., Ілля Семотюк з дружиною, Сім Коломия. Алта. Й Лакуста, Ендрю, Алта., Н. А Мельник, Ендрю, Алта

По $5.00: С. Д. Самоїя, С. Т Цибак, Ф. Горобець, С. Горобець, Б. Тʼхків, Б. Дзинів, Н. Чорней, С. Пресняк, М. Савчин, М. Проч, Б. Мельничук, О. Мулька, В. Кошман, В. Базюк, пані Е. Верхомин Р. Карпик, П. Прокопів, Г. Особа, Н. Голинчук, о. Прот. Д. Лучак, Н. Боднар, д-р І. Прокоп; Р Симпсон, Н. Охотта пані В. Шандро, В. Вірстюк, І. Лазарук, К. Селечко, пані С. Василишин, Г. Куташ, Белис, Алта., С. Семотюк з дружиною, Сім Коломия, Алта., Р Бойко, Вінтерборн, Алта

По $4.00: Н Клапей, Г. Фарина

По $3.00: І. Воробець-Карпатський; І. Данилюк

По $2.00: Б Мазепа. С. Мисик Е. Плавюк, О. Стратійчук, В. Янік М. Музика, К. Фіалмер

По $1.00: Пані Д. Камір

Валіна, Саск., і околиці.

Колядували: С. Гаухапюк М Савченко, а їм помагали, — Я Дружовіч, А. Сирник, М. Сава. О Відовах, З. Кирилюк, В. Глухановк і пані Мороз

По $25.00: С. Сітко з дружиною

По $15.00: Церковна Громада Св Михаїла у Ватсон

По $10.00: С. Сирник з дружиною пані Е. Щербатюк і Савчук з дружинбою, А. Водович (Калмер), Т. Гаєький з дружиною, Д Клювчук з дружиною (Елфрос) Дарковин (Корок), В. Козак (Корок), П. Накрийко (Корок), М Сова (Корок)

По $5.00: Г. Франко з дружиною (Нандин), В. Кіндрак (Ватсон), М. Марцинів, о. Т. Гаухапюк, Б. Леньо і їхні Савчук, В Керелюк, І. Клевчук, Мороз (Пасшгенд), Андрея Панасюк, пані Н Дубенська, С. Керелюк, Дж. Джус А. Керелюк з дружиною (Елфрос) Полович (Ватсон), І. Сова (Корок), І. Прошко (Ватсон), Т. Кулик С. Щербатюк, Анна Щербатюк Володимир Гаухапюк (Саскатун) Ів. Гецки

По $4.00: Микола Савченко (Вінніпег)

По $3.00: В. Лемко, Н. Ковеський (Кнер) П. Керелюк (Елфрос), М. Тимощук, І. Ваврик.

По $2.00: С. Федорчук В.Дасков, П. Стефанишин, Ф Кусей, І Лисинин, Т. Керелюк, І. Батюк пані Прошко, Г. Квасниця з дружиною, Н. Семенюк з дружиною

По $1.00: К. Кіндрак (Ватсон) пані Мазичук (Ватсон), Стелець (Ватсон), Маршал з дружиною Д Наконицький, пані П. Ганк (Ватсон), Ф. Яковишин (Ватсон), Комиповський (Ватсон), Р. Р. Коритник, А. Молозчук з дружиною, пані Пагутяр

Вінніпег, Манітоба.

Колядували: Григорій Філь, Володимир Гайдук, Григорій Подвірець, а їм помагали, — п. Ольга Філь, Марʼяниа Голінатий і Богдан Яцик

По $50.00: Сʼядя І. Р. Соломія з дружиною

По $25.00: о. д р С. В. Савчук Іван Карасевич з дружиною

По $20.00: Блаженніший Митрополит Іларіон, Високопреосвященніший Митрополит Максим Германюк, В. Бурянин, М. Залуцький з дружиною

По $10.00: А Павлик з дружиною, В. Соломон, П Павлюкевич з дружиною, о. С. Ярмусь з дружбійком, Стефа Гринюк, о. М. Клиці з добродійкою, о. І. Стус з добродійкою, О. Озьомшій, С. Радчук, М. Марцинюк, Преосвящеи ніший Владика Борис.

По $5.00: І. Бурдейний, І. Ільченко, І. Філь, Б. Карпінський, М. Білозор, П. Крицук, Анна Соломон, пані Е. Вівчар, В. Северинен ко з дружиною, пані А. Сарчук, о. Прот. Т. Ковалишин з добродійкою, проф. Я. Рудницький з дружиною, Д. Угринюк з дружиною, А Нитенчук, Т. Деревянко, В. Власло, Г. Філь

По $4.00: Ілля Онуфрійчук. Д Павчук.

По $3.00: о Диякон Василь Василів, Б. Ковальчук, Д. Вишневський

По $2.00: М Бачинський, В. Петрас, С. Новицький, пані Анна Підвербетська

Колядували: Федір Осичепко.

По $25.00: Ґ-р В. Черевик.

По $15.00: П. Крипкевич

По $10.00: А Назаревич, В. Прошюк, Соломон, М. Завісляк, Т Мельничук, Антон Осичепко, Фетір Осичепко, В. Шевчук, Н. Дисмон, І. Басараб, А. Кіндрака, Ф Тесарський, Гео. Оссельний, І. Чорний, Г. Соломон, А. Крипкевич. М. Кривецький, П. Діаконський, С Чибʼяк, В. М. Гринівський, В. Дзьобак.

По $4.00: М Зазелепчук

По $3.00: М. Клем, Т. Федрик І. Г. Сирник, о. В. Слюзар, Одайський, П Костенко

По $2.00: Кличенко, М. Гордюк К Чиченко, В. Вигрлов.

По $1.00: Н. Сидоренко

Колядували студенти Колеґії Св. Андрея: Гелен Торбяк Леонний Данильчук, Михайло Кондра Лаврентій Бурдейний, Петруся Прошинин, Маріанна Костюк, Орест Лазурак і Маріанна Соколовська

По $10.00: М, Тарновецький, М Лисько, пані Семенюк, д р В. Бачинський, І. Шанський.

По $5.00: Н Косовин, С. Радомський, П К Прошинин з дружиною (з Донієл, Саск.)

По $3.00: Д-р Гренько.

Йорктон, Саск.

Колядували: Орест Равлюк, а йому помагали, — Є. Горничська. Е. Магас, Ш Воронюк, Г. Корчинап, Е. Боднарик, Дж. Кемпан І С. Кревець

По $15.00: Г. Пасічник

По $10.00: Г. Гупка, І. Равлюк, Союз Української Молоді Канади.

По $5.00: Г. Прошинин, Ригуз, Д. Козьмич, д-р І. Цимбалістий, Н. Волощук, Н. Магас, Ф. Онуфрійчук, М. Котик, пані С. Процак, д-р П. Потошкий, о. В. Бойчук, І. Боднарик, В. Крепякевич, П Равлюк, І. Клевчук, Ю. Трофанюк.

По $3.00: Панно А. Гушка брат Методій, Н. Воронюк, Е. Копан

По $2.00: М. Ковалик, Стефанюк Д. Дружка, М. Деркач, П Горлик, Ф. Ахтнійчук, Р., Мельник, пані А. Сирнинк, пані М Кушнір, Е. Лемко, д-р П. Мацецко, Ю. Герман, Д. Бойчук, Ф. Панчук, пані Д. Алам П. Пік, М. Кравець

По $1.00: Пані А. Волковська (Резьлайна, Саск.), пані Марчук, пані Томик, П. Стросни

Кліфелнд, Онтаґо, С. Ш. А.

Збірка Якова Бассета.

По $5.00: Е. Бассет, Українська Православна Ліга, відділ Св. Миколая, Рі. Прокоп, М. Фариго

По $3.00: Ю. Турчук, панї А. Гаврилюк, Я. Леський.

По $2.00: С. Баровинця, С. Постолюк, І. Кузда,-І. Бабик.

По $1.00: о. Лев Опока, І. Заяць І. Пантелеймон, А. Адамс, С. Мокрицький, панї Анна Мостюк М Богонюк, панї Анна Бабик М Куретник

Дітройт, Мюш., ЗДА.

Колядував Володимир Радосевич

По $36.00: Катальна Колада в Українській Православній Церкви Св. Андрея, Дітройт, Мюш

По $1.00: Кость Чимчин.

На допомогу студентові теології.

На допомогу студентові Теології Святославові Глухановові з Вайна, Сиск., (на кошт утримання в Коледжі) зложили пожертви слідуючі:

Н. Н. Вадіна, Сиск $50.00
Антін Савчук Вадіна Сиск $40

Всім жертводавцям щира подяка
(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛЮТИЙ

6 Неділя - Трийсять Поштир
Парк. Тіндал
13. Неділя - Кенора Болдер
20. Неділя - Трийсять Дуфрост
27. Неділя Православна Кенора
Комор, Повдерфут

УВАГА: У понеділок 21 лютого починається Великий Піст. Під час Великого Посту по церквах буде переводитися Сповідь і Причасти вірних. Усі вірні відповідно приготовляються до того: роздумуванням над своїм духовним станом і молитвою.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093
(увечорі) JU 6-3610

о. В. АПОНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - - Айтуна
13 Неділя - Гудів
15. Вівторок Стрітення Госп - - Айтуна
20. Неділя — Мєлвіл
27. Неділя - Гудів
Address: Box 143 Ituna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОРЧУКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Порктон
12. Субота Трьох Святих Порктон
13 Неділя — Порктон
15 Вівторок Стрітення Господне Порктон
20. Неділя Порктон 7-та год веч. Вечірня
27 Неділя Райн Великодня Сповідь. Порктон 7-ма год веч. Вечірня
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2968

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ

6. Неділя - - Кемсак
12. Субота Трьох Святих Проктон
13. Неділя Мазепа
15. Вівторок. Стрітення Госп — Кемсак
20. Неділя Кемсак
27. Неділя — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Кінтерсей
13 Неділя - Вонда
20 Неділя - Мічам
27 Неділя - Прінайт
421 Ave, 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Келвінгтон
12 Субота Вадіна, 3-ох Святих
13 Неділя Фастон
15 Вівторок Вагон Стрітення Господне
20 Неділя - Вимир
27 Неділя — Рама

УВАГА: Почавши від Йорданку, по Богослуженнях відвідування Вірних з Св. Йорданською Водою.
Box, 488 Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛЮТИЙ

20 Неділя - Лужни
27 Неділя Ірек
Address: Wiffingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Гівс
12 Субота Трьох Святих - - Норквей
13 Неділя Сали Пайн
15 Вівторок. Стрітення Госп — Сінеп
20 Неділя Сторудже
27 Неділя Денберг Сповідь
Address: Box 111 Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя - - Кричор
12 Субота, Трьох Святих - Геффорт
11 Неділя Редфіт
15 Вівторок Стрітення — Геффорд
20 Неділя - Вілкки
26 Субота Поминально Геффорд
27 Неділя Православний Геффорд
Address: Box 183, Hefford, Sask., Tel.: 65.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

6 Неділя Кейтен
12 Субота Трьох Св і нокр Мирослав Служба упокоєння
13 Неділя Ту Гіс
15 Вівторок Стрітення Госп в окр Мирослав Служба упокоєння
20 Неділя Шивнин
26 Субота о 7-ту веч Вечірня та Сповідь Ту Гіс
27 Неділя о 9 год. рано Сповідь Ту Гіс
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Нью Рівер
12 Субота Трьох Святих Дрей Рівер
13. Неділя — Етельберт
15. Вівторок Стрітення Господне Нью Рівер
20 Неділя Гартенд
27 Неділя Етельберт
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Гронтет
12 Субота Трьох Святих Єзова Крик
13 Неділя Метфорт
15 Вівторок Стрітення Господне Гронтет
20 Неділя Брюкбі
27 Неділя Гадсон Бей
Address. Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛІША
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Восетна
12 Субота Трьох Святих - - Радпей
13 Неділя Ерібюрн
15 Стрітення Господне - - Торнтад
20 Неділя Мюбрук
27. Неділя — Восетна
Box 123, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Норт Батлфорд
12 Субота Задушна Трьох Святих Ґрестон
11 Неділя Вінкін
15. Вівторок. Стрітення - - Норт Батлфорд
20 Неділя Гестон
20. Неділя, 7 год. веч. Вечірня — Норт Батлфорд
28. Субота, 7 год. веч Вечірня й Сповідь — Медов Лейк

27. Неділя Православія — Медов Лейк (Причасти)
27. Неділя 7 год. веч Пасія Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Сенд Лейк
13 Неділя Роєбарн
20 Неділя - Мейн
27 Неділя — Окборн
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя - Вестлок
13 Неділя Сангудо
20 Неділя — Барлез
27 Неділя - Сібабек
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя Дафін
12. Субота, Трьох Святих Дрифтпн Ривер
13 Неділя Гилберт Плейнс
15. Вівторок. Стрітення Господне Вінніпегосіс
20 Неділя Дафин
27 Неділя Сповідь Рорктон
Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Дафіні
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Вінніпег (м)
12. Субота, Трьох Святих — Маморнецъ
13 Неділя - Тіндер (м)
15 Стрітення Госп Потовики
20 Неділя Вінніпег (головний)
27 Неділя Вегбурх
Box 6. Theodore, Sask Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Блінві
12 Трьох Святих Тіндон
13 Неділя Ст Пат
15 Стрітення Господне Ель Пойнт
20 Неділя Гіффорд
27 Неділя Православна Сенді Гендж
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Ґрей Ган
12 Субота, Трьох Святих Гочкис
13. Неділя — Дидвуд
15. Вівторок. Стрітення Господне Вінніпегосіс
20 Неділя Грестенд
20. Неділя. Обійняння в 3.00 год по полудні Хабаска
26. Субота. Вечірня і Сповідь о год 7.30 вечір — Вотт
27 Неділя Бойт
27 Неділя. Місійна Вечірня о год 7.00 вечір - Восетна

У неділю 27 лютого в Восетна (сирафи Редвей) відбудеться Місійний Вечір. Буде відслужена Вечірня, потрима Священиками будуть проповіді й доповіді на цей вечір Запрошуються всіх парафіян з парафій (округи) Лек Ла Біш взяти участь на цих Місійних сходинах
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя Робзін
12 Субота Трьох Святих - - Ленард
13 Неділя Топорівці
15 Вівторок Стрітення Господне
20 Неділя Пестюра
27 Неділя Мешкат
Address: Box 291, Roblin, Man. Tel.: 456.

о. Т. СЛАВРЕНКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя Ст Лабуден
12. Субота, Трьох Святих — Калмар
13. Неділя Вавза
Вечірня о 3 год. в Альвені
15. Вівторок. Стрітення Госп. — Сиуге
20 Неділя Сиропуска — Ленін
23. Середа. Сорокуст о 10 год. ранку — Вакав
26 Субота Сповідь о 7 год. веч в Тарнополь
27 Неділя - Тарнополь. Пасія о 4 год у Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФІОКА
ЛЮТИЙ

6 Неділя — Толстой
12. Субота, Трьох Святих - - Толстой
13. Неділя — Сарто
15. Вівторок. Стрітення — Толстой
20. Неділя — Роза
27 Неділя Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ

6. Неділя — Канора
12. Субота. Трьох Святих - Канора
13 Неділя - - Канора
15 Вівторок. Стрітення Бюкенан
20 Неділя — Канора
27 Неділя . Бірдмес

УВАГА! В усіх місцях коли немає в Канорі, Богослужіння в неділю до обіду, то тієї неділі правиться Вечірня 7 год вечора
Address: Box 425. Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ЛЮТИЙ

12. Субота Трьох Святих - Давінг
13 Неділя — Вільна
15 Вівторок. Стрітення Господне - Едвина
20 Неділя Сиоки Лейк
27 Неділя Сподеп
Почеиняючи середою 19-го січня Днем Боговявлення Господнього, всіх Вірних Округи Сиоки Лейк, відбудою з Святою Водою. Відвідувати будуть до кінця місяця січня, поки не відвідаю всіх членів Округа.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛЮТИЙ

15 Вівторок. Стрітення Господне Шіно (пост)
20 Неділя Фокс Лейк
27 Неділя Вінніпег
Address: Shsho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛЮТИЙ

Будуть повідомлені, якщо советський міністер закордонних справ Андрей Громико відвідає Папу Павла під час своєї поїздки до Італії, що мала б відбутися 8-го лютого. Спостерігачі тут уважають повідомлення цієї правої публікації за дуже правдоподібне Вони пригадують статтю, яка появилася в „Ль Осерваторе Романо" в березні 1963-го року, пропонуючи відновлення консулятів Апостольської Столиці Статтю, яку написав теперішній апостольський делегат до Великої Британії, архиепископ Ігідо Кардинале, розвивав думку про консулятп, як альтернативу дипломатичних репрезентацій на амбасадорському рівні. Вона була написана в тому час, коли Ватикан починав розвивати зв'язки з комуністичними країнами У Ватикані також вважали погоджено, що Папа плянує встановити також „подорожуючого посла", який виконував би подібну функцію, як її виконує „подорожуючий амбасадор президента Джонсон, В Андрей Гарриман Кардинала Лева Йосифа Суененса називається як можливого кандидата на такого посла. Збільшений зв'язок між Москвою і Ватиканом за посередництвом міністра закордонних справ Аміпторе Фанфані, який недавно зризигував, вказує майже на певну зустріч між Папою і Громиком. „Ль Боргесе" твердить, що Москва видвигнула передумову, що (ватиканським) посольством (у Москві) керуватиме советський громадянин. Трапляється, що в Римі живе відповідний советський громадянин. Є ним кардинал Йосиф Слінпй, архиепископ Львова в

1 Субота Трьох Святих
Сембург
11 Неділя Кадет
15. Вівторок. Стрітення Господне — Вердейл
20 Неділя Шіпьонт
27 Неділя Вірдей
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о/ А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

12 Субота Брюсов (Трьох Св)
13. Неділя Мєтфорд
15 Вівторок Сала пол. (Стрітення Господне)
20 Неділя - - Лужани
27 Неділя - Лойдмінстер
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ

12 Субота Трьох Святих — Калмар
13 Неділя — Кемроуз
15. Вівторок. Стрітення Господне - Торей
20. Неділя Брудергайм
26. Субота, Заупокійна — Пено. Вчна год. веч. Вечірня й Сповідь
27 Неділя Пено
Address: 9530—109 Avenue, Ph, CA 2-3063. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЛЮТИЙ

13 Неділя — Нємбіна
20 Неділя - Сірко
27 Неділя — Сандав
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1966. ЧИСЛО (2025) 5

ПІД ЗНАКОМ НЕДІЛІ ПРАВОСЛАВІЯ

КАРДИНАЛ СЛІПИЙ

КАНДИДАТ НА АМБАСАДОРА В МОСКВІ

ПЕРЕГОВОРИ ЗА ВІДКРИТТЯ ПАПСЬКОЇ АМБАСАДИ В МОСКВІ

Влада СССР поставила передумову, щоб амбасадором був советський горожанин.

„Ди Найшинел Кетолік Ріпортер" у своєму виданні з 9-го лютого ц. р. надрукував спеціальне повідомлення з Риму, в якому говориться про можливість відкриття ватиканського посольства в Москві, при чому називається нашого кардинали Йосифа Сліпого, верховного архиепископа Української Католицької Церкви, як єдиного кандидата на ватиканського посла до Москви з уваги на те, що Москва собі застерегла, що керівником ватиканського посольства в столиці СССР міг би бути тільки советський громадянин У згаданому повідомленні дослівно сказано

„Ватикан вкоротці встановить своє посольство в Москві, згідно з повідомленнями італійського тижневика „Ль Боргезе" Публікація твердить, що незначне випробування реакції Москви на таке встановлення було переведене при допомозі італійської амбасади в Советському Союзі Остаточні подробиці будуть повідомлені, якщо советський міністер закордонних справ Андрей Громико відвідає Папу Павла під час своєї поїздки до Італії, що мала б відбутися 8-го лютого. Спостерігачі тут уважають повідомлення цієї правої публікації за дуже правдоподібне Вони пригадують статтю, яка появилася в „Ль Осерваторе Романо" в березні 1963-го року, пропонуючи відновлення консулятів Апостольської Столиці Статтю, яку написав теперішній апостольський делегат до Великої Британії, архиепископ Ігідо Кардинале, розвивав думку про консулятп, як альтернативу дипломатичних репрезентацій на амбасадорському рівні. Вона була написана в тому час, коли Ватикан починав розвивати зв'язки з комуністичними країнами У Ватикані також вважали погоджено, що Папа плянує встановити також „подорожуючого посла", який виконував би подібну функцію, як її виконує „подорожуючий амбасадор президента Джонсон, В Андрей Гарриман Кардинала Лева Йосифа Суененса називається як можливого кандидата на такого посла. Збільшений зв'язок між Москвою і Ватиканом за посередництвом міністра закордонних справ Аміпторе Фанфані, який недавно зризигував, вказує майже на певну зустріч між Папою і Громиком. „Ль Боргесе" твердить, що Москва видвигнула передумову, що (ватиканським) посольством (у Москві) керуватиме советський громадянин. Трапляється, що в Римі живе відповідний советський громадянин. Є ним кардинал Йосиф Слінпй, архиепископ Львова в СССР. Бувши одним із 11 українських епископів, що були ув'язнені росіянами під час другої світової війни за неозначені „злочини", архиепископ Слінпй провів 18 років у в'язниці, частину цього часу провів на Сибірі. Його звільнено в 1963-му році. Цей 73-літній Владика народився в місцевості Заздрість в Україні та довгі роки був редактором і ректором семінарії, який був іменований архиепископом у 1944-му році. Його кроковано на кардинала рік-тому пізніше на в повідомлен „Ди Нейшинал Католік „Ріпортер" (Точний передрук з щоденника „Свобода". США, за 16 лютого 1966 р.).

З.Р.В. — У зв'язку з політикою коексистенції (мирного співжиття), є підстави думати, що і влада СССР, і Ватикан дійсно бажають, щоб у Москві була відкрита-амбасада Ватиканської (папської) держави; а це значить також, щоб і при Ватикані була советська амбасада. Влада СССР, ставлячи умову, щоб папським амбасадором у Москві був лише такий визначний церковний духовний достойник, що є советським горожанином, свідома того, що в папи немає іншого такого кандидати, крім кардинала Сліпого. І якщо ця влада, з одного боку, рішила прийняти ватиканського амбасадора

(Закінчення на ст. 9)

Владика Варлаам упокоївся

У понеділок 31 січня 1966 р., у місті Блектавн в Австралії, упокоївся в Бозі Архиепископ ВАРЛААМ, Правлячий Єпископ Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії і Новій Зеландії.

Архиеп. Варлаам, у мирі суддя Віктор Соловій, до своєї висвяти в Єпископи, був Священником УАПЦеркви в Австралії. 1956 р. він був обраний Собором УАПЦеркви на єпископське служення. На прохання Митрополита цієї Церкви, Високопреосвященішого Ніканора, Собор Єпископів Української Православної Церкви в США рукоположив Прот. Віктора Соловія в сан Єпископа 30 листопада 1958 р. в Шікаго. Бл. п. Владика Варлаам відбував своє єпископське служення в УАПЦеркві в Австралії, що є під канонічним проводом Митрополита Ніканора. Митр. Ніканор має свій осідок у Німеччині.

Похорон Бл. п. Владики Варлаама відбувся в суботу 5 лютого з церкви Св. Покрови в Сиднеї. Тління останки похоронено на українському православному цвинтарі в Руквуді. В. Й. П.

Тарсіса випустили з СССР на захід

СОВЕТСЬКА СИСТЕМА „НЕ Є КОМУНІСТИЧНА"?

Він заявив, що антисемітизм грає „важливу роль в советській політиці".

Подія, що сталася в лютому цього року, коротка. Відомого советського письменника (він пише по-російському) Валеріяна Тарсіса Хрущов звелів був посадити в дім божевільних. Так його покарали за те, що він (Тарсіс) передав рукописи своїх творів на захід, де їх опублікувало видавництво Collins у Лондоні. У цих творах Тарсіс критикував владу СССР. На Заході письменники масово запротестували проти переслідування Тарсіса. Внаслідок того протесту, влада СССР (Хрущов) звільнила була Тарсіса з дому божевільних

Після уладку влади Хрущова, теперішня влада (Брежнов і Косигін) випустила Тарсіса на захід (в Англію), куди його запросили з відчитами. І ось тут, в Англії, Тарсіс виступив з критикою проти влади СССР.

Чому влада СССР випустила Тарсіса на захід?

Тарсіс прибув у Британію з відчитами, які він виголосив по-французькому в Лестерському університеті на тему російської критики французьких письменників 19-го століття, особливо ж Стендаля. Лондонські видавці творів Тарсіса влаштували в Лондоні 10 лютого пресове інтервю з Тарсісом, про яке звітує Керол Кеннеді, лондонський кореспондент „Кенедіен Прес" Цитати з його інформацій подані тут з Вінніпег Фрі Прес" за 12 лютого 1966 р.

К Кеннеді подає:

„У своїй заяві, яку він зробив через перекладача, Тарсіс сказав, що, на його думку, мета задля якої йому дозволили виїхати на відвідини на захід є така: Центральний Комітет Комуністичної Партії сподівається, що він не повернеться в Росію. А тоді його обвинуватили б як „зрадника Советського Союзу".

З.Р.В. — Як виходить з заяви Тарсіса, то він не каже, що напевно знає, чому влада СССР дозволила йому виїхати на відвідини на захід; він лише каже, що це лише „на його думку" влада СССР випустила його нате, щоб він не повернувся до СССР, і щоб таким чином можна було позбутися його, бо він докучав цій владі. Далі, він каже, що влада СССР хотіла б, щоб Тарсіс мав на заході опінію „зрадника СССР", а не советського патріота. А чому — цього не висвячено.

З заяви Тарсіса виходить, що теперішня влада СССР вже не нищить своїх внутрішніх ворогів, коли не може їх по-

(Закінчення на стор. 2)

Тарсіса випустили з СССР на захід

(Закінчення з 1 стор.)

збутися інакше, як тільки висилкою їх на захід.

Тарсіс обвинувачує владу СССР у... „фашизмі"

Далі, К. Кеннеді ще таке подає з заяви Тарсіса в Лондоні:

„Він зробив такий висновок, що советська система „не є комуністична, бо це бандитська фашистська організація".

З.Р.В. — Влада СССР хоче „мирного співжиття" коекзистенції з Америкою, Британією, Францією, Італією і т. д. Але антикомуністи на заході алярмують, що це є політика „мирного" просякання (інфільтрація) комунізму з СССР на захід. Отже, коли Тарсіс проголосив, що влада СССР, мовляв, не є комуністичною, а є вона „фашистською", то це не поширювати владі СССР в очах антикомуністів заходу. Під час 2-ї світової війни комуністичний інтернаціонал усе чинив для того, щоб показати, що СССР є, мовляв, не комуністична держава, а „російська націоналістична"; грузин Сталін і його шваґер Лазар Каганович поставали були такими „російськими патріотами" й „цареславцями", що вивішували портрети царських героїв: Тутузова, Суворова і т. д. Бо тоді це було потрібне. Тоді навіть наказами Совіорі написати вірш „Любіть Україну".

Тарсіс записався „комуністом", щоб... поборювати комунізм?

К. Кеннеді, звітуючи про інтервю з Тарсісом, характеризує його так: „Валерій Тарсіс, протикомуністичний російський автор, який прибув у Британію з відчитами в Лестерському університеті"..., і тут він сказав: „Я вірую в Бога. . ."

Далі, К. Кеннеді інформує:

„Тарсіс, який належить до Російської Православної віри (?! р.В.), сказав, що він був членом советської комуністичної партії 20 років, бо він вірив, що „щоб знати свого ворога, то треба наблизитися до нього".

У зв'язку з цим К. Кеннеді каже про Тарсіса:

„Він не знає, що сталося б з ним, якщо б він назад повернувся в Росію".

З.Р.В. — Тут Тарсіс показав себе в світлі великої небезпеки, бо ж коли така визначна особа, як він, була 20 років у комуністичній партії і виводувала там усі тайни лише нате, щоб комунізм поборювати і потім розказати ці тайни на заході, то чекісти таких правил не звикли прощати. Отож з цього виходить, що Тарсіс не мов би „самогубно" наражує своє життя. . .

Тарсіс запевнює, що, сталінщина не повернеться

К. Кеннеді подає ще таке про заяву Тарсіса на інтервю:

„Він сказав, що його батько помер у концентраційному таборі, але він не вірить, що бо щонебудь сталося його одруженій доньці і внучці в Советському Союзі — у вислілі його пресових виступів за кордоном." „Це трапилося за часів Сталіна, але тепер таке вже більше не станеться", — сказав Тарсіс.

З.Р.В. — Як виходить, Тарсіс свою акцію на заході повів головно проти особи Сталіна та ще частково проти Хрущова, який 1962 р. посадив Тарсіса в дім божевільних. А щодо теперішньої влада СССР (Брижнєва й Косигіна), то Тарсіс заявляє, що вони вже не мордують невинних людей, отже, мовляв, тому й його родині в СССР не загрожує небезпека.

Як Тарсіс розуміє слова „антисемітизм" влади СССР?

Далі, К. Кенеді подає таку інформацію з цього інтервю:

„Відповідаючи на питання, чи антисемітизм міг грати якусь ролю у справі арештування Андрея Синявського і Юлія Даніеля (жидів, — р.В.), двох советських авторів, яких судили у Москві під замітом ширення за кордоном антисоветської пропаганди, — Тарсіс сказав, що хоч там немає таких офіційних законів, що були б дискримінаційними проти жидів, то однак антисемітизм грає „важливу ролю в советській політиці".

З.Р.В. — Антисемітська пропаганда на заході твердить, що це жиди створили Советський Союз і раніше були відкрито його очолювали; а тепер, з обережности, вони правлять ним лише за плечима не-жидів, яких вони поставили лише як своїх фігурок у „проводі" СССР. Такі обвинувачення з боку антисемітів не є на руку советській владі, отже вона вела протинаступ проти такої пропаганди своєю відповідною політикою у справі жидів. Але що сам Тарсіс має на увазі під словами, що антисемітизм „грає важливу ролю в советській політиці" — цього він не виявить. Коли влада СССР судить когось з росіян чи українців, то за кордоном кажуть, що їх судять лише як особи, а не як росіян і українців. Коли ж судять когось з жидів, то на заході кажуть, що їх судять не як особи, а як жидів. Така подвійна бухгальтерія („двоїта букгінінґ") у пропаганді на заході є замітним явищем.

Агенція Ройтера (як інформував щоденник „Виннілер Трібюн" 11 лютого 1966 р.) подала, що суд над двома літераторами, Андрієм Синявським (псевдонім: Абрам Терц) і Юлієм Даніелем (псевдонім: Ніколай Арщхак) почався в Москві 10 лютого 1966 р. „Обидвох цих літераторів оскаржено за те, що вони співпрацювали з західніми видавцями таким чином, що дозволяли їм уживати свої „ворожі" писання нате, щоб їх було вжито як ідеологічний наступ проти Советської держави", — подає новинарська агенція Ройтера. Це значить, обидва ці советські літератори передавали за кордон рукописи своїх творів, в яких критикували СССР, і за кордоном друкували їх.

Валерій Тарсіс ще 1962 р. передав на захід рукопис свого твору „Голуба плямка", де його надрукували. І Хрущов посадив його за це в дім божевільних, але в лютому 1963 р. його звільнили, внаслідок протесту західніх письменників

Хто такий Тарсіс

Радіо „Либерті" („Свобода"), як додає україномовний його „Інформатор" ч. 46, грудень 1965 р., Нью-Йорк), повідомлювало у своїй передачі (скрипт ч 10489) з Мюнхену до СССР, — ось що:

„Валерій Тарсіс — киянин, по батькові грек, по матері українець. Він, не ховаючись, передав за кордон свої твори. Так вони розійшлися в багатьох мовах. Це було ще за Хрущова, і тоді Валерія Тарсіса посадили в психіятричну лікарню на Канатчиковій дачі в Москві. Але на заході піднявся в пресі й серед письменників протест проти цих репресій. Тарсіса звільнили, він написав про свое перебування в психіятричній лікарні твір під назвою „Палата номер сім".

З.Р.В. — Поет Євтушенко (пише по-російському) за часів влади Хрущова написав вірш „Бабин яр", в якому виступив проти влади СССР, кинувши на неї тавро „антисемітизму". Декотрі з українських часописів на заході писали, що в Євтушенковим жилах тече „козацька кров", — звідси його така відвага, що він став проти влади СССР; вони писали, що, мовляв, нині Євтушенко став проти влади СССР в обороні жидів, а завтра стане в обороні українців. І писали в такому тоні, що Євтушенко добровільно приніс себе в жертву. Але сталося цікаве явище: влада СССР не лише не знищила Євтушенка, а ще й вислала його за кордон з відчитами. Він був на Кубі, в США і т.д. А в Ізраїлі його славили. Звичайно, в обороні ні українців, ні білорусів, ні решти поневолених націй він не став.

Влада СССР позбавила Тарсіса советського горожанства

Агенція Ройтера 21 лютого 1966 р. подала інформацію з Москви, що „Валерій Тарсіс, російський автор, який каже, що Кремль керується фашистами, сьогодні став розозлачений з його советського горожанства указом Кремля".

Архиеп. Михаїл

Постові поради на 1966 р.

Наступає Великий Піст на спомин того, що Господь наш Ісус Христос 40 діб готував Себе постом і молитвами до Бога Отця на велику Місію спасіння людей.

Ми друзі Христові. Сказав Він: „Ви друзі Мої, коли сповнятимете те, що я заповідую вам" (Ів. 15:14). Тому й треба нам тепер поглянути на себе чи ми справді Християни — друзі Його?.. Перше, хто ми? Дух Святий устами пророка Мойсея говорить, як Бог сотворив людину. „І сказав Бог (у Св. Трійці): „Сотворім людину, як Образ Наш і Подобу Нашу і нехай володіє над. . . усім, що на землі."

„І сотворив Бог людину по Образі Своєму. По Образу Божому сотворив її. Чоловіка і жінку сотворив їх" (І М. 1:26-27).

„І сотворив Бог чоловіка із пороху земного і вдихнув у нього в лице його дихання життя і став чоловік душею живою" І М. 2:7).

Христос же Господь, Який є Один від Св. Трійці, що творила Всесвіт і людину (Колос. 1:15-17), Своїм Божественним авторитетом ствердив це оповідання прор. Мойсея, як Істину-Правду, коли сказав до фарисеїв: „Хіба ви не читали, що Той, Хто сотворив спочатку, чоловіка й жінку сотворив їх?" (Мф. 19: 4). Тіло сотворив із матерії землі, а душу вдихнув від Себе Самого (але не Себе Самого). Таким чином сотворив людину двохчастну — матеріяльну в тілі і духовну в душі її. Тією духовною душею Він споріднив людину з Собою. Сотворив перше подружжя Адама і Єву, як дітей Своїх.

Чи може бути щось вище й щасливіше для нас, як бути синами й дочками

(Продовження на 3 стор.)

(Продовження з 2-ї стор.)

Бога, Творця Всесвіту?! За які блага землі можна проміняти отаке своє божественне первородство?!..

Чи є якась ознака на нас, що ми справді Образ і Подоба Божа? Так, є — така яскрава, що неможливо її заперечити. Це те вище, що так рішуче відрізняє людину від тварин. Це такі прояви Духа Божого як розум, здібність до пізнання та удосконалення. Розуміння Бога та тяга до Нього, як тяга дітей до батька свого. Розуміння краси і прагнення до якоїсь ідеальної Найвищої Краси, яка мислиться тільки Богові. Розуміння справедливости й природньої моралі, а над усе — Любов, яка не знає межі, включно до самопожертви життям. Нарешті бажання вічного життя, бо душа людини безсмертна. Навіть смерть тіла приймається, як щось неприродне страшне. Цього всього не мають тварини. І не могли мати, бо вони цілком від землі, яка, як матеріял, не має того в собі. Думати ж, що в людині те все якось само витворилось — це вірити в безпідставну гіпотезу.

Для цивільної філософії каменем спотикання являється питання: Що таке ЗЛО, і де воно взялося? Для нас же християн нема цієї проблеми. Господь наш Ісус Христос ясно сказав до садукеїв звідкіль воно. Ось Його слова:

„Диявол сатана був убийником людей спочатку. Він не встоявся у Істині (в Богові), бо в ньому нестало істини. Коли ж говорить лжу, то говорить своє, бо він лжець і батько лжі" (Ів. 8:44).

Лжа — то злослива неправда, обман направлений на погибіль людям ,отже повне ЗЛО.

Він був спочатку одним з найвищих Ангелів. Коли Бог творив зорі, він прославляв Бога (Іова 38:7). А потім загордів, позаздрив Богові і захотів сам стати богом, тому втратив усе, що було в ньому святого. Він потяг за собою багато ангелів, які повірили йому і стали такими, як він. Через те були кинуті від Бога в фізичний космос. Про це каже Христос Господь:

„Я бачив сатану, коли він, як блискавка упав з неба" (Луки 10:18). Спустився на землю, увійшов у змія і зразу ж обманив перших людей Адама і Єву, що вони стануть богами, коли відступлять від Бога, як і він. Вони повірили і цим він віддалив людей від Бога, зіпсував їхнє єство і породив гріх-зло. Сам він став запеклим ворогом Бога і людей, як образа й подоби Бога. Він довів перше людство до такої ненависти проти Бога, яку сам мав (Іуди 1:6, 14-15). Вже ті люди нездібні були до виправлення, тому Господь знищив їх потопом. Але не знищив душ їх. Вони очистилися в шеолі і Христос Господь, зійшовши в ад, вивів їх і вже, як чистих, оселив у Небесному Раю (1 Петра 3:18-20).

Та сатана не перестав діяти і після потопу. Він затемнив богорозуміння людям, породив ідолопоклонство, а через нього заставив собі служити. Не даремно ж Христос назвав його князем світу цього. Діяли й слуги його злі ангели. Не даремно ж люди стали вірити в злих демонів.

Сатана довів людство до такого стану, що знову треба було б знищити його якоюсь новою катастрофою.

Але Бог постановив спасти людство іншим способом. Перше, обрав Авраама, щоб у роді його зберегти чистоту Віри в Бога. А коли прийшов відповідний час, Бог послав Слово Своє — Сина Свого, щоб народився, як людина, від Діви Марії з нащесту Духа Святого, а не від насіння мужа (Ісаії 7:14; Луки 1:26-38), став людиною, як і ми, та щоб безпосередньо явив людям Бога і устами до уст передав Науку й волю Божу. А Своїми стражданнями на Хресті за гріхи людей здвоювольних Правосуддя Боже та воскресив усіх, що померли до часу Його смерти. Новим же поколінням щоб відкрив доступ до Бога Отця та до осель небесних у вічності. Всім же повернув право й силу знову дітьми Божими стати через Віру в Нього і охрещення во Ім'я Отця і Сина і Святого Духа (Ів. 1:12; Галат. 4:4-7; Мф. 28:19-20).

З цього бачимо, яку несказанну любов проявив до нас людей Бог! Чи маємо ми право бути невдячними? І тепер Він кличе нас до Себе всякими способами. А ми люди як? Ми витворюємо собі всякі теорії, що ми не від Бога, а нащадки тварин і цим пишаємося. Що може бути жалюгідніше, нерозумне й згубніше для нас, як отаке богопротивне віруванння?! Такі люди відкинулися або просто відцвіли з собі все духовне і стали рівні тваринам У них залишилася „душа" тваринного життя організму, через те Ап. Павел зве їх тільки душевними, а не духовними Такий „душевний чоловік (людина) не приймає того, що від Духа Божого, бо вважає його за безумство і не може зрозуміти, бо про духовне треба судити духовно. А духовний (що приймає науку Духа Божого) може судити про все" (1 Кор. 2:14-15).

Коли порівняємо тих і других, то побачимо, яка страшна різниця між вами! Той душевний, що відхинув у собі все духовне, став просто твариною, обмеженою тільки землею та часом свого життя на землі. Та тваринна душа його не має злетів у вічність. Для нього смерть є кінець всьому, по його думці. А всякі атрибути, що мовляв, людство удосконалюється, для нього, як особи, після фізичної смерти не має ніякого значення. Тому бери від життя все, що можеш взяти, незалежно як. Місця для моральних чеснот тут нема.

Інша річ для духовного, який приймає Науку Божу. Він не обмежений землею. Для душі його більший простір аніж ціл Всесвіт, бо дух його сягає поза фізичний космос, в область і Царство Духа Божого у вічність. Для нього фізична смерть не є межа існування. Земне життя для нього то тільки трамполіна, щоб з неї скочити у життя духа, — в життя, яке не міряється часом. Для нього немає межі й для удосконалення, бо ідеал для нього БОГ Творець і Управитель фізичного Всесвіту і Духовного Неба Мистецтво його також не має межі для краси та удосконалення, бо воно кінчається в Богові, як і сказав Христос: „Будьте досконалі (звершені) як Отець ваш Небесний". І в любові: „будьте милосердні, як Отець ваш Небесний Милосердний" (Мф. 5:48; Луки 6:36). Отже, і в любові до Бога й людей нема межі, хіба-що жертвою життя свого, як мученики, а в найвищому — як Христос Господь віддав життя своє за все людство і за Правду Отця — Бога.

Що ж нам вибрати? Чи ту матеріяльну клітку земного життя з його муками, неправдою, розчаруваннями та безнадією, чи безмежне життя духа і на землі, і в вічності?

Людство часто стає рабом моди Хтось, досліджуючи життя, уклав свою систему світорозуміння. Інші підхватить її, розповсюдять її і стає вона якимсь законом віруванння, аж поки хтось наступний не вкаже її хиби та створить іншу систему. І так з кожною. Це добре, що людство шукає правдивого світорозуміння, але недобре, що отакі тимчасові системи приймаються багатьма, як ніби досконала й остаточна істина, і починають руйнувати все, що незгідне з їхньою системою, як тепер богопротивний марксизм — матеріялізм. Та й не тільки він. Тепер техніка, механіка, кібернетика завполнили голови й серця людські і так, що для високих духовних ідеалів не залишається місця. Але ніхто не думає — а щож далі? Який остаточний вислід цієї епопеї? Чи буде цим знищене зло? Чи це все принесе любов між людьми і чи дасть отой блаженний спокій душі, який дає життя по Богові? Ой ні. Богопротивні в своїй сатанинській гордині на місце Бога поставили себе — людину. Саме те, що сатана радив Адамові й Єві в Раю. Богопротивність об'явила войну Богові і всякій вірі в Бога; клевече на Христа Спасителя з сатанинською ненавистю: відкинула саме поняття про святість. Все стає бездушним і холодним, як штучні паперові квіти. Неправда стала „правдою", обман і насильство стали „чеснотами". Чи не явно тут діє той же ворог Божий сатана через затуманених людей? Навіть бувших християн?!

Може хтось сказати: Чому Бог попускає отим богопротивним? Бог дав нам свободу і в Царство Боже вийдуть ті, хто хоче. Так і Христос, кличе всіх, а приходять ті, хто бажає. Він нікого силою не тягне. Хочеш іди, будеш зо Мною в славі. не хочеш, неній на себе... Прийдуть жнива, тоді побачиш (Мф. 13:24; 30:36-43).

Але Христос Господь навіть вибраним 12-м Апостолам сказав: „Може й ви хочете піти від Мене? Тоді Ап. Петро сказав: „Господи, до кого нам іти? Ти (один) маєш слова життя вічного. І ми увірували й пізнали, що Ти Христос, Син Бога Живого" (Ів. 6:47-49).

Чи не ці самі слова й нам тепер треба сказати? Нехай оте захоплення йде своєю дорогою, але душі своєї тій технічці ми неповинні підкорять. Нехай так звані атеїсти тішаться тим, що вони не від Бога, а від якоїсь ейвини; але ми християни пам'ятаймо Слова Духа Святого, сказані устами Ап. Петра: „Ви народ вибраний, царственне священство, народ святий, люди взяті в уділ (Божий), щоб возвіщати (прославляти) звершенства Бога, що призвав вас із темряви в чудесний Свій Світ" (1 Петра, 2:9)

Тож не міняймо свого божественного первородства за гірку юшку богопротивного матеріялізму. Ми ж у Христа охрещтилися і в Христа одягнулися! Для нас Його Наука є вічний непохитний Закон! Бо Його Наука є Наука Бога — дух і саме життя (Ів. 6:63). Тільки в Ньому й з Ним правдиве Щастя, Радість і мир душі. Треба тільки, щоб ми перебували в Ньому, а Він в нас, як Він про це молився в саду Гефсиманському перед Своїми стражданнями (Ів. роз. 17). А як того досягнуть, Свята Церква Його навчає нас Його словами. Ось вони: „Віруйте в Бога і в Мене віруйте"... Це основа всього! А далі: „Хто Мені служить нехай іде за Мною; і де Я, там і слуга мій буде... його вшанує Отець Мій" (Бог)

(Закінчення на 10 стор.)

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяць. Видає Видавниче Свічка Екклесія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресс:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКВА Й СВІТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Коли дана етнічна група опиняється в окруженні більших етнічних груп, то її національності загрожує небезпека асиміляції, а її Церкві — небезпека поглощення іншими Церквами.

Але досвід показує, що коли дана етнічна група є в такому загрозливому окруженні, то її національності із світської її сторони загрожує небезпека більша, аніж її національній Церкві. Був час, що чимало українців у Канаді не розуміли цього, коли легковажили справу Церкви — розуміється, своєї національної Церкви. Вони вірили, що національність втримається сама, без своєї Церкви. А ті, що розуміли це — найбільше уваги й праці приділили справі рідної Церкви.

Не можна вдавати, що є такі, яким Церква як така, є байдужою, — вона їм потрібна лише для національно-культурних і політичних цілей. І тут дехто попадає в крайність, коли губить ту остаточну мету, яка таки розділяє **релігію** від **політики**, а в тому розділяє й **віру** з її **спасінням душі** — від **науки, культури** і т. д. Можна знищити бджоли, щоб дістати від них меду, — але після того вже не буде звідки того меду взяти. Подібно, можна Церкву поставити виключно на службу політиці, а про справу **релігії** задля самої **релігії** не дбати, — але Церква тоді не втримається б (бо ж Церква стоїть лише на **віруванні** в Бога й на згідному з тим вірюванням житті), — а коли Церква не втримався б, то вона не могла б також служити й національній справі.

Ставити справу так: дайте нам Церкву для нецерковної мети, а вже нехай хтось інший віруе, — це нереальне відношення до цієї справи, — щоб не назвати цього якимись прикрішими словами.

Коли є такі організації, в яких на першому місці є справа спасіння душі, тобто справа релігії, і вони мають це у своїх серцях, думанні, роботі, ну і в статутах, — то сумніву тут бути не може: такі організації не тільки не шкідливі для Церкви, а корисні їй, ба — навіть необхідні.

Але якщо б хто хотів творити при Церкві такі організації, що б не вони підтримували Церкву, а навпаки — щоб Церква підтримувала їх, то це діло не реальне; воно не реальне перш за все тому, що Церква не є політичною організацією; по-друге, більшість членів Церкви — це люди віруючі, і їм перш за все зależить на спасінні душі; Церква з політичною атмосферою школила б їхньому молитовному настроєві; потрете, Церква не цікавиться тим, до котрої з політичних організацій хто належить: монархістичних, республіканських, націоналістичних і т. д., якщо члени тих організацій є людьми віруючими і йдуть до Церкви молитися, а не займатися політичними справами. Тому при Церкві не можуть існувати такі організації, які означують свою партійну приналежність; бо якщо б таке допустити, то тоді при Церкві було б багато організацій, „консервативних", „ліберальних", „монархістичних", „демократичних", „національстичних", „соціялістичних" і т. д. і т. п. Це вносило б хаос, розлад, боротьбу... перед Св. Престолом!

Кому Церква є дорогою, той на таке погодитися не може. А кому Церква не є дорогою, то він не вважає її за щось вартісне, велике, суттєве; а коли — так, то нащо ж він хотів би мати при ній свою політичну організацію?

Церква — це перш за все **обов'язки**, — обов'язки перед Христом, Головою Церкви. Коли ж ідеться про **права**, то це є права брати на себе **обов'язки** християнина, а все решта, включно з національно-культурними справами, вже при тому приложаться як сама собою зрозуміла річ, бо ж наша Церква є **української** в тому значенні, що вона складається лише з українців, її найвищий провід є український, і, поза спасіння душі, для неї є дорогі ідеали українського народу як цілости, а не окремих його груп.

КОМУНІЗМ — „БИЧ БОЖИЙ"?

Пишучи про захвачення влади комуністами в Росії, російський єпископ Сава заявив:

„Щодо нещастя Росії, то чи ж даремно воно прийшло? Зовсім ні. Покійний Блаженніший Митрополит Анастасій писав, що революція появилася як кара Божа за гріхи російського суспільства. Писалу про це й інші" (Єп. Сава: „Рождественское воззваніе". Жури. „Православная Русь", № 1, 1966, США).

Митрополит Анастасій (помер влітні 1964 р.) **був** первоієрархом Російської Зарубежної Церкви, що незалежна від Московської Патріярхії.

На сторінках українського католицького щоденника „Америка" в США восени 1954 р. один духовний писав, що „комунізм — бич Божий" за гріхи людей.

Чехословацький кардинал Беран на четвертій сесії 2-го Ватиканського Собору восени 1965 р. заявив, що комуністичне переслідування католицтва в Чехословаччині — це кара (звичайно, кара Божа, — р. Б.) за гріхи Католицької Церкви, Св. Інквізиція якої в середньовіччі мучила чеських протестантів — туситів.

Цього роду підхід до всіх нещасть християнської частини людства має за собою довгу історію. Напр., коли татари 1240 р. знищили давню українську імперію, Київську Русь, то за того часу українські православні церковні проповідники, напр., митрополит Кирило, голосили, що татарщина — це була кара Божа за гріхи наших предків — за їхні „бісовські забави" (плекання українських вірувань).

У давній Візантії, коли на неї напали мусульмани, і в Римі, коли на нього напали германи, — духовні провідники також голосили подібне. Коли король гунів Аттила в п'ятому столітті напав на Рим і Візантію, що християнська Церква проголосила його „бичем Божим" за гріхи християн.

Така віра в „божественне післяництво" так званого „бича Божого" є і небезпечною, і нелогічною, — бо вона знімає відповідальність з „бича Божого" як такого, а переводить ту відповідальність на християн. Церкви, які голосять, що комунізм — це „бич Божий" за гріхи християн, тим самим твердять, що той „бич" сам не є винний, бо ж, мовляв, сам Бог дав йому місію карати християн за гріхи. І ось він карає, — а кого? Наприклад, большевики замучили коло 30 українських православних єпископів, коло 200 російських православних єпископів, знищили в Галичині український католицький єпископат, крім митр. Й. Сліпого, і т. д. Значить, „бич Божий" виконує „добре діло" з „волі Божої". Отже, виходить, що Промисл Божий зробив комунізм потрібним.

Можливо, що колись настане час, що мислителі будуть критично дивитися на спосіб теперішнього думання в цій справі.

Бог зла не творить і „місії" карання християн не дає йому. Як Сатанаїл сам, з власної волі, з Ангела перемінився в диявола, так і комунізм постав з волі злих одиниць, які з власного почину нападають на не-комуністів, і при тому більшістю падають невинні жертви. Коли в 1932-33 р. комунізм штучним голодом вимордував коло сім мільйонів українців, то в тому велетенську частину становили українські діти; а діти — це невинні істоти, що „їхніх є царство небесне", сказав Христос. Бог не посилав комунізму як Свого „бича" мордувати дітей.

Коли хто, з християн грішить, то це значить, що він стає сам злий, як Сатанаїл. І своєю злою роботою він впробляє перед християн пригожий грунт для приходу комунізму. Якщо християнство порівнити з людиною, а комунізм із бактилем, то слідує висновок такий, що бакцилль атакує слабий організм і перемагає його. Так упавші одиниці й спільноти серед християн несвідомо запрохають до себе з-зовні злу силу, яка приходить на підготований грунт та винищує без розбору — і грішників, і праведників.

Неправильний погляд, що комунізм — це „бич Божий", евентуально може схаменути упавших людей серед християнства і навернути їх на шлях правди й доброти. Але сама поправа християн внутрі це ніяк не означає, що отой так званий „бич Божий", який існує назовні, поза християнством, згине сам собою, якщо християни внутрі поправляться; хто в таке вірить, той пасивно відносить-

(Закінчення на стор. 5)

Православіє — це своєрідне духове життя

Православіє? Це наша Церква, — ось так в найпростіших образах уявляють собі відповідь на це питання, поминаючи тонкощі дефініції православного віроісповідання. Але поняття про Православіє не може належно збагнути той, хто не з'ясовує собі дійсного положення кожного вірного в його відношенні до Бога почерез Церкву. Хто уявляє собі Церкву як таку спільноту вірних, в якій затирається образ кожної одиниці з її „я", а існує лише такий образ колективу, в якому не можна духово усамостійнити „я" кожного вірного, той не збагне суті Православія. Віра в психологічному аспекті цього слова — це релігійне життя й переживання. Церква, як спільнота, веде релігійне **життя** сукупно, колективно; але релігійні **переживання** є виключно особисті; вони належать до кожної одиниці зокрема. Коли говорять про Православіє в його аспекті **спільноти** (а саме чомусь лише до цього обмежують поняття про Церкву), а поминають особистий його аспект, тобто поминають інтимні релігійні переживання кожного вірного зокрема, і коли хто з особистого досвіду, з власних переживань, не знає Православія, то його поняття про Православіє не є повне; у такої людини бракує того духового грунту, на якому стало б їй природньо-сприятливим учення Церкви. Особистих же релігійних переживань розумом і його поясненнями годі охопити. Ось такою є ота особиста сторона Православія.

Без неї не вся суть Православія може бути збагненою. Звичайно, і без неї, без цієї особистої сторони, можна Православіє вивчати, у нього можна вдивлятися, але не все таки не доведе до охопления суті Православія як цілости. „Не легко описувати Православіє тому, хто не переживав його сам", — пише д-р Алис Гретг — протестантка. Православіє й само якесь таке скромне, що дефініцій про себе охоче не дає, а скорш радить зацікавленому: „Прийди і подивись" (Прот. С. Булгаков).

„Ми, протестанти, — це ніби два Апостоли, що йшли в Еммаус. Ми більше від будь-кого досліджували всі богословські питання відносно „Слова". Але серце наше всередині нас палає й голодує. Ще це тому, що день нашого теоретичного, самолюбного шукання вже давно минувся? Зайдім у гостинницю заспокоїти свій голод, — звідки Він узяв хліб, поблагословив його, поламав і дав їм", — і тоді наші очі відкриються", — пише Карл Фріц, протестант, у „Die Stimme der Ostkirche", обговорюючи справу відношення протестантства до Православіє.

„Православіє зберегло первісний настрій християнського братерства, радости — весеління й тріюмфування — що їх згадує Новий Заповіт, як характерний дух первісного християнського співжування. Ця радісність досі зберегласьос-

(Докінчення з 4 стор.)

ся до зовнішньої злої сили, а тим самим несвідомо дає їй нагоду існувати.

Звичайно, Св. Письмо навчає, що Бог посилає кару на людей за їхні гріхи. Але де Бог кару посилав, там він об'являв її. Але Бог не об'явив людям, що комунізм — це, мовляв, „бич Божий"; комунізм за „бич Божий" уважають лише міркування людей.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ПРИЄМНОГО ЧАСУ ПОЧУВ Я ТЕБЕ, — І ПОМІГ Я ТОБІ В ДЕНЬ СПАСІННЯ". ОСЬ ТЕПЕР ЧАС ПРИЄМНИЙ, ОСЬ ТЕПЕР ДЕНЬ СПАСІННЯ!" (2 Кор. 6:2).

Настав Великий Піст. Усі застановляємось над тайною нашого спасіння. Церква наклоняє кожного вірного вглиблятись також у таїники своєї душі. Піст — це особливий час! Тепер кожен ізолюе себе від усяких навичок, що „від світу цього", а вглибляється в царину духа. Піст, коли він справді піст, — це час важливий; Богу — приємний, а кожному з нас — спасенний. То ж вдумуймось у все це, а особливо в себе. Але... Господи, як часом буває важко признатись до себе! Не раз бо знаходимо в собі нажиті бар'єри, що відділяють нас від Бога. Буває і вам важко через них наближуватись до Нього?

Послухайте ось Його самого: „Того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть".

новним настроєм Богослужб Православної Церкви, зокрема ж Євхаристійної Служби: (це) радість у злуці з Живим Господом; весеління — що сили гріха й смерти переможені, демони впокорені, і що володіння Сатани вже нарушене" — пише Ернст Бенц, протестант, у „The Eastern Orthodox Church, its Thought and Life"

Так говорять посторонні люди; але вони наголошують той факт, що в Православлі, коли в ньому дошукуватись відповіді на питання: що тут є першим — чи доктрина, чи відношення православного християнина до Бога, — то тут на перше місце вилоняється відношення людини до Бога. Це, між іншим, підкреслює сам термін „Православіє".

Православіє ловило можна збагнути лише з безпосереднього, органічного з ним контакту. А це ось що: Приходь, вслухуйся, участвуй, **переживай**, — переживай усе, бо, бувши лише глядачем, Православія вповні не збагнеш.

Багато-хто підкреслюють факт, що настрій Православія „пасхальний". Навіть православне богословіе акцентується більше Христовим воскресенням, аніж Його стратами. Пасха вище Великої П'ятниці. Так на Сході внесліджано **воскресений** дух апостольської проповіді. Це не підкреслюється літургійною практикою Православної Церкви. Літургія — Євхаристія — в Православній Церкві — це постійна участь Церкви у **пасхальності** Ісуса Христа.

Євхаристія — це „центральний нерв християнського життя... Крім того, треба пам'ятати, що природа самої Церкви — евхаристійна. Церква — це Тіло Христове. Євхаристія — це також Тіло Христове. Ось тому без Євхаристії немає церковности, — немає й бути не може оцерковлення життя" (Архим. Кипріянт, „Евхаристія", Париж, 1947).

З цього видно, що відчуження людини від причасної участи в Євхаристії це її неусвідомлення собі поняття церковности, пригашення в собі церковної чутливости, — відчуження від життя Церкви. А це явище сьогодні — це вже не рідкість; воно доходить до нечуваних розмірів розшерковлення церковного життя. А це потуре явище проявляється тим, що поражаюча більшість фармально „вірючих" людей фактично ставить себе поза сферу Церкви. Якщо б зробити статистику відповідей на таке питання: що сьогодні тримає людей при Церкві? — то чи не вийшла б вона ось так: хрещення дітей, школа для них, вінчання їх, а особливо — цвинтар? Мабуть, мало-хто міг би сказати, що його до Церкви притягає прагнення бути причасним Тіду Христового. А треба знати, що причасність Тілу Христовому — це не богословська сфера чи справа; це справа кожного віруючого, — справа життєва, повсякденна й конечна. Але сучасна людина схильна думати, що це не до неї відносяться, і що вона цю духовну конечність уже переросла, і може робити свої особисті висновки про все. Вона ще „цікавиться" Церквою, але вже лише тому, що Церква веде „національну справу", або, що вона „буває тут, чи там", або ще через те, що вона „дає їй права". Бувають ще й „любителі церковного ритуалізму", але він для них задовгий; ряди ж вірючо живих людей, — людей святої релігійної простоти, — рідшають.

Це правда, що людина була, є й буде духово слабою; тому в ній бувають пристрасні вибухи й мінливий рівень релігійности. Це вже знаємо кожен сам про себе; знаємо й те, що в нас часом бувають непевні моменти щодо нашої моральности. Це наш душевний трагізм. Але цей трагізм ще трагізніший тоді, коли людина вибивається з темпа церковного життя — життя євхаристійного, або й взагалі виходить поза сферу церковного окружения; бо тоді буває вже дуже тяжко такій відчуженій від Церкви людині повернутись чи знову вжитись у Тіло Христове. А без того життя людини не повне... Нема тоді вже в неї охоти не то що пробувати збагатити Церкву в її духовній суті; вона не хоче й слухати про це.

***

Я почав цю статтю мовою про те, що, щоб збагнути сутність Православія, то для цього необхідний особистий підхід до нього; згадав про те, як-то Православіє пізнають посторонні люди, і подав їхні голоси у справі того, що Православіє можна пізнати лише з безпосереднього з ним контакту. Це, звичайно, відноситься й до інших Церков та віроісповідань. А ще кожного вірного, члена Церкви, також пізнається по його контакті з Церквою. Більше того, його членство в Церкві зумовлюється виключно безпосереднього його участю в житті Церкви. Бо тут нерв і пульс життя і Церкви, і кожного її члена — один: Євхаристія, що є темпом постійної таїнственної злуки людини з Ісусом Христом. Для нас це здійснюється в обрядовій структурі Св. Літургії. Тут, між іншим, здійснюється повня всієї Церкви Христової, Небесної й земної; текст і символіка Літургії говорять про це переконливо і ясно.

Ось про все те — коротенько.

Свята Літургія... Нею і в ній вірні, як Церква земна, переживають все життя Господа нашого Ісуса Христа на землі, від Його народження до вознесення на Небо, а причасною участю в Євхаристії поєднюються з Ним, хоч таїнствен-

но, але органічно.

Ми ще з дитинства знаємо про поділ Літургії на три частини: 1. Проскомідія; 2. Літургія Оголошених і 3. Літургія Вірних.

Ось окремо про кожну із них:

1. **Проскомідія.** Ця частина Літургії нагадує собою народження Господа нашого Ісуса Христа на землі. Це тиха священнодія, бо ж і народження Ісуса Христа відбувалось у Вифлеємі убого й тихо. Тут приготовляється Євхаристійні елементи — хліб і вино, що пізніше в Літургії стануть нашою безкровною жертвою перед Богом Отцем, — жертвою подяки, а також стануть нашими причастям Синові Його — Ісусові Христові.

Щодо хліба, — на Проскомідії вживається п'ять просфор (хлібин). Проказуючи відповідні моління, Священик бере першу просфору, виймає з неї кубічну частку — Агнець, і кладе на середину Дискоса (символічно, Дискос — це вифлеємські ясла). Агнець представляє Агнця Божого — Ісуса Христа. Агнцеві на Дискосі Священик уколює Коліем правий бік, і в цей момент у Чашу вливає вино з водою (представлення того, що сталось на Голгофі). Священик бере другу просфору, виймає з неї трикутну часточку і кладе її на Дискос праворуч Агнця. Ця часточка символізує собою Богоматір. З третьої просфори Священик виймає дев'ять часточок, які кладе трьома рядочками ліворуч Агнця і які символізують дев'ять Ангельських Хорів; зокрема, перша з тих часточок виймається на честь Івана Предтечі; друга — на честь Пророків; третя — на честь Апостолів; четверта — на честь Святих Отців Святителів; п'ята — на честь Мучеників; шоста — на честь Преподобних Отців і Матерів; сьома — на честь Чудотворців; восьма — на честь Боготців Якима й Анни, на честь того Святого, під покров якого посвячений даний Храм, і на честь Святих даного дня; дев'ята — на честь Івана Золотоустого, або Василія Великого, залежно котрого з них Св. Літургія служиться. Ось так на Дискосі представлена Церква Небесна.

Священик бере четверту просфору, з якої виймає часточки, що символізують Церкву земну. Першу часточку виймає за все православне Архієрейство, Первоієрарха своєї Церкви, місцевого Єпископа, за все Іерейство, Дияконство і за ввесь священичий чин. Далі, виймає часточки за правлячу владу; за тих, кого він бажає пом'янути; за тих, кого хтось просив його пом'янути, і всі ці часточки, за живих, Священик укладає рядочком під Агнцем, тобто під Церквою Небесною, і вони символізують Церкву земну. Тоді Священик бере останню, п'яту, просфору і з неї виймає часточки за всіх спочилих Патріярхів православних, за будівничих Храму і за всіх спочилих, кого хоче пом'янути сам, чи кого хтось з вірних просив його пом'янути, і за всіх у вірі спочилих православних християн. Цей рядочок часточок Священик кладе під рядочком, що символізує Церкву земну, і знаменує він ту частину Єдиної Церкви Христової, яка у вірі спочила.

Вкінці Священик виймає часточку з четвертої просфори за свою недостойність і кладе її до часточок за живих. Коли виймає часточки за живих і спочилих, у той час Священик молиться за відпущення їхніх гріхів. (До речі, це моління за живих чи спочилих є вицим за всякі інші моління, молебні чи панахиди). Коли все це закінчено, ми бачимо перед собою зображену Єдину, Святу й Соборну Церкву Господа нашого Ісуса Христа в обидвох її аспектах — небесному й земному, і Його посередині Неї, сидячого на Престолі Слави.

(На цій частині Св. Літургії — на Проскомідії, я зупинився докладніше, і чимню це тому, щоб показати вірним як Церква земна представляє свою нероздільність з Церквою Небесною; по-друге, я тут проводжу думку про життя Церкви і про нашу причасну участь у цьому житті. Думаю, що ідея „Дискосної Церкви" багатьом допоможе зрозуміти сутність цієї священодії.

Усе в Літургії — важливе; але далі я буду торкатися лише тих моментів, які вважаю необхідними для ілюстрації не своєї думки, а думки Церкви про себе й про своє життя).

2. **Літургія Оголошених.** Ця частина Літургії починається знайомим для всіх виголосом Священика: „Благословенне Царство..."; вона закінчується виголосом по ектенії за оголошених: „Оголошені вийдіть" (тепер часто її закінчують виголосом „по потрійній ектенії). Цією частиною Св. Літургії Церква земна переживає проповіднцький період життя Ісуса Христа. Тут, по відповідних молінях Церкви, відбувається Малий Вхід, що нагадує нам вихід Ісуса Христа на проповідь, отже й читається Апостол, Євангелія; відбувається навчання вірних — проповідь, а також відповідні моління. Церква підготовляється — духовно підбудовується до дедалі вищого, важливішого.

3. **Літургія Вірних.** Ця частина починається виголосом священика: „Вірні ще й ще у спокої Господу помолімось." Усі з особистого досвіду знають, що в цей час настрій Церкви змінюється. І ось та частина Церкви Христової, що на Дисосі зображена часточками „за живих" — усі присутні в Храмі, ніби забувае себе, що вона Церква земна, а урочисто заявляє: „Ми Херувимів собою уявляємо..." Настає Великий Вхід — перенесення Св. Дарів, — Дискоса з Агнцем і Чашу з вином, з Жертвінника на Престіл. Цей момент зображує собою хід Царя Слави, Господа нашого Ісуса Христа, на страсті. Він іде в сонмах Небесної Слави, а ми й себе у цих сонмах уявляємо (Церква ж Христова Одна).

Пережилось це, а ми далі мовимось, мирімось у дусі зо всіми, ісповідуємо свою Православну Віру (співаємо „Вірую..."), і, як віруючі послідовники Ісуса Христа, йдемо з Ним у Горницю — на Тайну Вечеру, де Він узяв хліб і вино, поблагословив їх і дав нам. Це вже Євхаристійний Канон. Ось Священик в імені Ісуса Христа — своїми устами, але словами Ісуса Христа — взиває всю Церкву: **„Прийміть, споживайте, це є Тіло Моє..."; „Пийте від неї всі, це є Кров Моя..."** Уся Церква це визнає і співає: „Амінь!", — тобто: „Так!".

Священик молить Бога Отця, — Отця, бо Бог Син є приношуваний в безкровну Жертву, — щоб Він, Всемогучий, здійснив це наше жертвоприношення. А також підносить Св. Дари — Дискос з Агнцем і Чашу з Вином, і ісповідує перед Богом Отцем: „Твоє від Твоїх Тобі приносимо за всіх і за все!" Усе, що ми спроможні принести перед Тебе, Боже наш, — це лише віра і послух Сину Твоєму, що на Таїній Вечері заповів: „Робіть це на спомин про Мене". І далі глибокі моління і священнодіяння. І ось у той час Господь Вседержитель діє Духом Своїм Святим, і перед нами на Престолі вже не жертовні хліб і вино, а Тіло й Кров Переможного й Прославленого Божественного Агнця — Господа нашого Ісуса Христа.

Тут знову слідує священича молитовна згадка про всю Церкву Христову — і Небесну, і земну; бо ж ось тут тріюмф всієї Церкви, а вона — Одна, і ми в Ній. Голова її Єдиної — Христос; Господь Вседержитель, наш Єдиний Бог і Отець. То ж молимо Його, щоб Він сподобив нас називати Його Отцем, бо ось у причасній участі в Євхаристії з'єднаємось із Сином Його, Ісусом Христом. Ось ми, вірою насмілившись назвати Бога нашим Отцем, заспівали „Отче наш..".

Священик у Вівтарі вже запричастився, і кличе всю свою зібрану Церкву: „Зо страхом Божим, вірою й любов'ю приступіте!" і показує нам Чашу, що тепер представляє перед нами явлення Ісуса Христа по Його воскресенні з мертвих.

Це заклик усіх присутніх у церкві до Причасть. А причасників частенько ні **одного!...** Ніхто не вважав потрібним запричаститись Джерелом Життя; і хоч не одна душа стоїть хвора, але ліку не вважає потрібним прийняти. Ніхто не відчуває ні докору совісти, ні душевного сорому, і Священик уже приймає суттєве, важливе і... важке! Знаємо ж бо нашу дійсність! Усе це могло б змінитися на краще, якщо б ми — ото „перші", над цим думали, повчали своїх вірних і зацікавлювали їх духовними питаннями про Церкву, про її життя та про їхне властиве місце в ній; якщо б батьки повчали про це своїх дітей удома, помагали їм виробляти в собі молитовну привичку ще змалку та показували їм шлях — у Горницю.

*

Є такі православні богослови, які кажуть, що поняття про Церкву людинне ні зрозуміти, ні здефініювати повністю не може. Найбільш правдоподібна дефініція, кажуть вони, може бути тут ось така: „Церква — це євхаристійне спілкування". А. С. Хомяков зробив такий висновок, що лише той знає Православну Церкву, хто знає її Літургію — тобто той, хто знає Літургію з особистих духовних переживань, з євхаристійного досвіду. Прот. С. Булгаков мав на увазі те саме, коли безрадно казав: „Прийди і подивись!". Отже тут кладеться наголос на життя, на переживання Церкви в її духовному реалітеті. Але, коли вдивитись у нашу сучасну „церковність", то що ж побачимо в ній: гін, чи хоч нахил до духовних переживань? Не завжди і не скрізь... Зовнішнє зацікавлення Церковою ще побачимо; але це зацікавлення іноді зводиться до якогось злокалізованого поняття про Церкву, у візії якого стоїть Церква „політична", обмежено-самоцільна. А треба знати, що й уся Церква на землі самоцільною не є, і бути не може.

Церкву Христову на землі часто називають „воюючою" Церквою. Але вона воює із силою духовної темряви, воює за те, щоб жити духово, — щоб бути причасною життю Церкви Небесної. Це є головною ціллю всієї Церкви Христової на землі; вгору вона спрямове свій настрій; туди вона стремить, і туди хоче вести своїх вірних кожною Літургією, — причасною їх участю в Євхаристії.

Хтось скаже, що це містицизм. Так, але реальний; з досвіду ж знаємо, що він дійсний, коли вірні — Церква земна — є причасні Тілу Христовому. Інакше, без причасности, цей містичний реалізм стоїть поза нами — в церковній для нас потенційності.

Це правда, що людини від землі не відірвеш. Але вона буває бідна, коли відривається від надземних переживань. Від містицизму в Божественному вона не відвикне ніколи; а коли охолоне — з різних причин — до містицизму євхаристійного, що є основним, то вона зверне ться до містицизму, наприклад, читально-біблійного, де знаходить і вдоволяється лише постійним нагадуванням їй про Бога. Або, в гіршому випадкові, пошукає собі „правди" в будь-чому засекреченому.

У нас є ще багато віруючих людей, але в їхній побожності бувають парадокси. Знаємо це з життя. Ось, наприклад, найдеться десь справді Богом живуча людина, яка участіцю приймає Св. Причастя, — але чи ж не вважають її інші за якогось „дивака"? Таке буває! Як же то потрібно перміни відношення до церковного життя! Люди віруючі, але щоб вони стали живучими повнею Християнства, — їм треба помочі. Дайте їм трохи пояснень, наставлень, пригадок, то може цей сучасний духовний трагізм переміниться в щонедільну євхаристійну радість — якщо не для всіх, то хоч для більшости вірних.

Життя первісної Церкви Православної в Діях Св. Апостолів коротенько описане ось так: „Вони пробували в науці апостольській, у єднанні, у ламанні хліба, та в молитвах" (Дії 2:42). Усе це було, є і буде основним правилом і основним змістом церковного життя; усе це загально продовжує здійснюватися в Церкві в її Літургії, і може здійснюватися для кожного з нас — і буде здійснюватися, якщо на Літургії буде відбуватися „ламання хліба" хоч би вже для декількох вірних, але на кожній Літургії.

*

Православіе у своїй суті — це релігія радости, що є повна пасхального тріюмфу. Ця радісність розвивається обрядовою структурою Літургії; там вона відчувається, там вона переживається кожним, хто лише хоче відповідно наставитись до неї. Православіе треба полюбити життям, і треба хотіти переживати його, бо без вольових духовних переживань Православія не можна збагнути. Треба знати й оце: в Православії на першому місці, і на демонстративному, стоїть не так його правонавчальність чи правовірність, як життєва православність, правоживучість у Бозі. Тут життєва любов до Бога і людини вище доктринально-нормативної букви закону. Богом відкриті Істини воно в собі вміщує і береже їх своєю притаманною святою обережністю; доктринальних прецизій-ностей у нього менше, як, наприклад, на заході. Воно більше ущасливлюється благоговійним духовним досвідом, переживанням, як доктринальною точністю. Тому Православіе взиває своїх вірних до постійних переживань небесного на землі, які реалізуються особливо Євхаристією; тому воно всіх учасників кожної Літургії призиває до причасної участи в ній і кличе: „Зо страхом Божим, вірою і любов'ю приступіте!" Так Православна Церква літургійним виголосом взиває своїх вірних до щонедільної, щоліторгійної участи в Святій Євхаристії — до життя в Ній, що є конечною нормальністю церковного життя!

Але... наша сучасна церковна дійсність пказує щось інше: у нас тепер зрідка коли **в крайности** — лише одноразове причасти на рік — стало чимсь „нормальним" у повній ненормальности! І вже лише по тій ненормальности пізнаються кращих з-поміж сучасних вірних.

*

„Я — Дорога, і Правда, і Життя!" — сказав Христос. „Я — Хліб життя! Хто до Мене приходить, — не голодуватиме він; а хто вірує в Мене, — ніколи не прагнутиме". „Я - - хліб живий... Як живий Отець послав Мене, і живу Я Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною!"

У своїх навчальних розмовах Ісус Христос частенько наголошував „життя". Він Сам Життя, так і Його Церква життя в Христі. „Пробувайте в Мені!" — живіть у Мені! — говорив Христос. Як? Вірою, любов'ю, духом, — в найтіснішому — євхаристійно. Бо це в Євхаристії ми можемо знайти і Правду, і Радість, і Тріюмф, і Славу, і повню Церкви, і повню життя; — і свою повню, бо лише в Євхаристії людина стає Людиною — такою, якою вона повинна бути.

То ж заходьмо в Горницю, де Він „узяв хліб, поблагословив його, поламав і дав..." нам! — може й наші очі відкриються на дещо...

Свящ. С. Ярмусь.

Про навчання української мови в „гайскулс" в Альберті

Хочемо пригадати, що в березні місяці цього року студенти 9-ої кляси публічної школи будуть переходити до 10-ї кляси „гайскулс". Вони будуть виповняти формулярі, в яких буде питання: ЯКІ ХОЧЕТЕ ВИВЧАТИ МОВИ? — Цей запит буде відноситись і до тих, що хочуть вивчати українську мову. Бо, згідно з рішенням Альбертійського уряду сім років тому, дозволено навчати української мови в 10, 11 і 12-ій класі „гайскулс".

Про навчання української мови в „гайскулс" Альберти дуже багато говорилось, багато писалось, але успіхи в цьому зовсім не значні. Нижче подаємо конкретні цифри:

У1964-65 навчальному році укр. мова була в 20 школах; в „укрaїнен 10" було 407 учнів; в „укрaїнен 20" — 119; в „укрaїнен 30" — 29, отже разом — 554. У тому числі в Едмонтоні — 124.

У 1965-66 навчальному році укр. мова є у 19 школах; в „укрaїнен 10" — 385 учнів; в „укрaїнен 20" — 167; в „укрaїнен 30" — 67, отже разом — 619. У тому числі в Едмонтоні — 181.

Отже бачимо, що хоч в учбовому 1965-1966 році, цебто в біжучому є незначне збільшення числа учнів, зокрема в Едмонтоні, але це збільшення зовсім не є задовільне. Дуже малий відсоток українських дітей навчається української мови в „гайскулс". Безсумніву, що вина в цьому падає в першу чергу на батьків.

У минулому році була українська мова в 20 школах, а в цьому тільки в 19. Тут ми маємо не зріст, а зменшення. А коли ми поглянемо на список шкіл, де відбувається навчання української мови, то побачимо, що в місцевостях: Баргед, Вестлок, Атабаска, Лак-Ла-Біш, Греслянд, Торсбі, Калмар, Ламонт, Форт Саскачеван, Кемрос і багато-багато других місцевостей українського скупчення зовсім немає навчання української

(Закінчення на 8 стор.)

Як жиди змінили католицьке думання

(Точний переклад статті "How the Jews Changed Catholic Thinking", by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

(Продовження)

Справи представлялися краще в „Вальдорф-Асторія" в Нью-Йорку. Там, на роковинах лікарні „Бет Ізраель Госпіталь" гості довідалися, що ще роками перед тим рабин Аббі Гілел Сілвер (**Abba Hillel Silver**) сказав був кардиналові Френсисові Спелменові (**Francis Spellman**) про те, що Ізраїл намагається добитися собі місця в Об'єднаних Націях.

Спелмен сказав був, що він допоможе цій справі таким чином, що звернеться до урядів Південної Америки і разом з ними буде ґанебно бажати, щоб Ізраїл був допущений. Цей же **II Papa americana** сказав був на зборах Американського Жидівського Конгресу, що „було б безглуздям твердити про будь-який рід безперестанної вини".

Рабин Марк Таненбаум (**Marc Tanenbaum**) з Американського Жидівського Конгресу промовляв у Пітсбурзі в Асоціації Католицької Преси на тему обвинувачення в боговбивстві, і вресовий відгомін на це був великий. Шість членів Американського Жидівського Конгресу були в Римі на авдієнції в папи, а одна з них, пані Леонард М. Сперрі (**Mrs. Leonard M. Sperry**) уфундувала „Центр Сперрі для Міжгрупової Співпрації" в університеті **Pro Deo** у Святому Місті. Папа сказав до тих своїх відвідувачів, що він погодився з усім тим, що сказав був кардинал Спелмен про вину жидів. Ватиканознавці не мали іншого виходу, як тільки змінити свої віпщування, і виглядати рожевої майбутности декларації.

Далі, черга на „Нью Йорк Таймс"; 12 червня 1964 р. він повідомив, що справу опрокинення обвинувачень у богоубивстві скреслено з начерку декларації. Речник Секретаріяту Єдности Християнства сказав лише те, що текст декларації переоблено на сильніший. Однак в іншій спосіб дивилися на нього багато жидів, а також і дуже багато католиків. Поки зібрався Собор, в тексті все ще був **sub secreto**, одного ранку цілі його секції було перетрясено на сторінках „Нью Йорк Геральд Трибюн". Але там не знайшли жодної згадки про справу обвинувачення в богоубивстві. Натомість був там заклик до того, щоб поширювати духа екуменізму, тому, що „з'єднання жидівського народу з Церквою є частиною християнської надії".

Ліхтен і Шустер належали до тих жидів, які не дбали про те, що писалося. Вони дивилися на справу професійно. Читаючи речі в раніший пресі за хвилю е лег ше, аніж тоді, якщо б папа проголосив це як католицьке вчення. Але на інших жидів це зробило гальванізуюче враження. Їхне розчарування причинилося до того, що й деякі з-поміж американських епископів стали обурюватися, а Ліхтен і Шустер були їм вдячні за цю їхню турботу. Але обидва хороші ці кулуарники скоріш вважали, що були малі вигляди на те, що б американські епископи й кардинали могли були на Соборі порушити справу тієї декларації, в якій не було згадки про богоубивство, а зате ж була вставка про навернення.

Ще за два тижні до того часу монсеньйор Джордж Гіґінс (**Msgr. George Higgins**) з Крайової Добродійної Конференції у Вашинґтоні, Д.К., допоміг амбасадорові в Об'єднаних Націях Артурові Дж. Ґольдбертові (**Artur J. Goldberg**), який тоді був суддею в Верховному Суді, відбути в папи авдієнцію. Рабин Гешел (**Heschel**) вручив Ґольдбертові петицію це перед тим, як він, сей суддя, відбув з папою розмову на тему декларації. Кардинал Ричард Кушінґ (**Richard Cushing**) у Бостоні також хотів допомогти. Почерез свого помічника в Римі цей кардинал вдалтував у папи авдієнцію для Гешеля, в якого були підстави побоюватись ще більші, як у Кушінґа. Гешел, а з ним і Шустер з Американського Жидівського Конгресу, твердо говорив про богоубивство і вину, та поставив папі вимогу, щоб той натискав на тяжу декларацію, в якій не було б справи навертання жидів. Павло ніяк не хотів погодитися на те. Шустер трохи похнюпився, обережно відмежувався від Гешела таким чином, що переключився на французьку мову, якою папа говорить, а цей рабин — ні. Усі були тієї думки, що авдієнція закінчилася не так сердечно, як була почалася. Лише Гешел і ще декілька осіб думали, що вона була непогано. Він привітав був таку замітку в одному з часописів Ізраїля, що в чергового тексті декларації вже не було такого контроверсійного тону. Для Американського Жидівського Конгресу ж ця авдієнція була ще одним подразненням. Подібно як зустріч Беа з Американським Жидівським Конгресом, у Нью-Йорку, так і на авдієнцію до Павла в Ватикані цього рабина було допущено з такою умовою, що це буде затримане в тайні. Це була затаєна зустріч на вершинах такого роду, що це було для консервативтів спонукою заявляти, що американські жиди стали нібито новою силою за кулісами Церкви.

Але, на думку консерватистів, в залі Собору справи показувалися ще гіршими. Їм здавалося, що католицькі епископи так ніби працювали для жидів. Тоді обговорювали послаблений текст. Кардинал з Сейн Луіс Ґ Шікаго, Джозеф Ріттер (**Joseph Ritter**) і покійний Альберт Меер (**Albert Meyer**) домагалися, щоб повернутися до сильнішого тексту. Кушінґ сказав, що треба назад вставити заперечення щодо богоубивства. Єпископ Стівен Левен (**Steven Leven**) із Сан Антоніо взивав до прочищення тексту з контроверсійних викрутів і, несвідомо, вимовив пророчий погляд на справу богоубивства: „Ми мусимо вирвати це слово з християнського с ника — так, щоб воно вже не могло бут, коли вжите проти жидів", заявив він.

Усі ті балачки викликали арабських епископів. Вони доказували, як довго араби воюють проти ізраїльців, декларація на користь жидів могла б нарвзти католиків на переслідування. Більшість арабів уважали, що забагато дискутується над богоубивством, спадкову виною, контроверсійними висловами. Вони вагалі не хотіли жодної декларації, постійно твердивши, що з цього міг би бути зроблений політичний важіток проти них. Їхніми союзниками в цій священній війні були консерватисти італійські, іспанські й південно-американські. Їм показувалося, що ліберали, які вважали, що вчення Церкви може змінитися, зробили структуру віри хитку. Для консерватистів це було близьким еретизму, а для лібералів — чистота віри У справі віри голос мали ліберали, отже не вони назад вікликали декларацію до Секретаріяту, щоб там скріпили її. Коли її вже відіслали туди, то консерватисти хотіли, щоб вона була включена як один з параграфів Конституції (Уставу) Церкви. Але як та декларація знову появилася вже під кінець третьої сесії, то вона була оформлена як цілком новий документ — під назвою „Декларація про відношення Церкви до нехристиянських релігій". У такій формі вона була прийнята епископами - - голосами 1,770 проти 185. Серед жидів в Америці була чимала радість з приводу того, що їхня декларація нарешті появиться.

МІСІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
Вінніпезької Місійної Округи
УГПЦеркви в Канаді

Управа Вінніпезької Місійної Округи УГПЦеркви в Канаді подає до загального відома, що під час Великого Посту по православних церквах міста Вінніпегу відбуватимуться

МІСІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ
— ПАСІЇ —

в яких візьме участь усе місцеве православне Духовенство і хор студентів богословія з Колегії Св. Андрея.

Місійні Богослужения відбуватимуться в слідуючому порядку:

Собор Св. Покрови — неділя 6 березня о годині 7-ій вечера.

Церква Св. Михаіла — неділя 13 березня о годині 7-ій вечера.

Катедра Пресв. Тройці — неділя 20 березня о годині 7-ій вечера.

Церква Всіх Святих у Трансконі — неділя 27 березня о годині 7-ій вечера.

Закликаємо всіх наших вірних до якнайчисленішої участи у цих Богослуженнях.

УПРАВА
Вінніпезької Місійної Округи.

ПРО НАВЧАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

(Закінчення з 7 стор.)

мови. Мабуть цього не домагаються батьки, священики та організації цих околиць. Безсумніву, що в першу чергу повинні-дбати батьки, а їм повинні допомогти священики та організації.

Ми вже зазначили, що в березні місяці будуть переходити студенти з 9-ої до 10-ої кляси, а тому вже тепер потрібно провадити сильну роз'яснювальну працю в цьому напрямкові. Уже тепер потрібно домагатись перед принципалами „гайскулс" про навчання української мови.

В Едмонтоні також повинні подбати батьки, щоб не тільки в двох школах відбувалось навчання, а далеко більше. В цьому напрямкові всі повинні вдарити на сполох.

В окремих місцевостях можуть виникнути труднощі — нема учителів. Хочемо підкреслити, що й цього року в Албертському університеті будуть відбуватися відповідні курси для учителів. А тому кожна місцевість повинна подбати, щоб на ці курси поїхало не менше 1-2 особи. Пам'ятайте, що учителів потрібно вишколювати для кожної місцевости.

Отож, всі дбаймо про навчання української мови в „гайскулс"!

К. Теличко.

ляється:

Насправді-ж вона не появилася. Голосування було лише потвердженням загальної ідеї тексту. Але тому що кваліфіковані голоси були прийняті (**placet iuxta modum** — такий латинський термін, що означає: „так, - але з перформуванням"), то той час, який був між третьою сесією, що саме кінчалася, і четвертою сесією, мав бути спожитковний на відповідне оформлення modi таким чином, який, на думку 31 членів Секретаріяту, був би сприємливим. Згідно з правилами Собору, modi можуть оформлювати чи стилізувати мову, але не можуть змінити субстанції тексту. Але далі: що до субстанції належить, а що не належить - це така справа, що завжди тримала філософів на краєчку. І теологи також мали з цим клопіт.

Але перш за все ставали віч-на-віч такі клопоти, що не були аж такими вже тайними. У Сені, поблизу Риму, єпископ Людіджі Карлі (**Luigi Carli**) написав у числі за лютий 1965 р. свого єпархіяльного журналу, що жиди і за часів Христа, і їхні нащадки аж до теперишніх часів спільно винні за смерть Христову Кількома тижнями пізніше, у Страстну Неділю, на Богослужений надворі, в Римі, папа Павло говорив про Розп'яття і про важку участь жидів у цьому. Головний рабин у Римі, Еліо Тоафф (**Elio Toaff**) у своїй наглій відповіді заявив, що „наближення Пасхи приводить до того, що упередження знову показуються навіть серед найбільш кваліфікованих католицьких особистостей".

Роберт С. Доті (**Robert C. Doty**), кореспондент „Нью Йорк Таймс"-у, у числі за 25 квітня 1965 р., схвилював майже кожного. Сама есенція його статті була така: ви поінформував, що жидівська декларація опинилася в клопоті, бо папа заверинув її, і передав чотирьом своїм дорадникам, щоб вони прочистили її з усього того, що суперечить Писанню, і щоб зробили її такою, щоб араби стали вже менший спротив. Ця інформація була опрокинена так, як ще досі „Таймсові" не траплялося. Коли трьома днями пізніше прибув до Нью-Йорку кардинал Беа, то його секретар священик Заперечив дані статті Доті, і заявив, що його Секретаріят Єдности Християнства далі має повну контролю над жидівською декларацією. Далі послідувало виправдання за проповідь Павла. Цей же священик заявив: „Треба мати на увазі, що папа промовляв до звичайних і простих людей, а не до гурту учених." Щодо епископа-антисеміта в м. Сені, то ця людина згаданого кардинала сказала, що погляди Карлі не є поглядами Секретаріяту. Морріс Б. Абрам (**Morris B. Abram**) з Американського Жидівського Комітету, який вітав Беа на летовищі, сказав, що, на його думку, погляди його секретаріяту в цій справі є переконливі.

(Д.б.)

Вже пора братися до писання писанок!

ПРИЛАДДЯ И ІНСТРУКЦІЇ

У Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути приладдя до писання писанок (краски віск) з інструкціями в англійській мові. До інструкцій подається понад 20 взірців писанок.

Ціна приладдя: $3.50

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Кардинал Сліпий кандидат на амбасадора

(Закінчення з 1 стор.)

в Москві, а з другого боку знає, що ним міг би бути лише кард. Сліпий, то в такому випадкові можна б зробити висновок, що кандидатура кард. Сліпого була призначена ще тоді, як він їхав з СССР до Риму (вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р.).

Тут також була б відповідь на такі питання, чому кард. Сліпий був у жовтні 1963 р. гостем у советській амбасаді в Римі на большевицький урочистості Октябрської революції і чому він не підписався під вверненням українсько-католицького епископату до отців 2-го Ватиканського Собору, щоб вони стали в обороні переслідуваного греко-католицтва в Галичині і українського народу взагалі. Кард. Сліпий в інтервю з журналістами на вищезгадній урочистості в советській амбасаді в Римі (в жовтні 1963 р.) поінформував був, що він має паспорт советського горожанина, і що він прибув з СССР до Риму на 2-й Ватиканський Собор та що він знову повернеться до СССР. І серед таких обставин ця заява кард Сліпого викликала була здивування, бо не знали, в якому характері кард Сліпий мав замір повернутися до СССР Думали, що він хотів повернутися туди на митрополичу катедру у Львові, - а це спостерігачам виявилося неймовірним

Про це інтервю кард Сліпого в совєтській амбасаді в Римі, де він був гостем на большевицький урочистості, звітувала і Рима польський офіційний католицький пресовий відпоручник Ежи Туровіч з Кракова у своїй телефонічній інформації до редакції польського католицького органу в Кракові „Тигодник Повшехни", який опублікував це (восени 1963 р.). Звідти передрукував це польський щоденник „Ожел Біали" в Лондоні (Англія), а з цього останнього перетрукувала польська преса в американському континенті (вінніпезький „Час" подав про це в числі за 5-го січня 1964 р.); краківський католицький „Тигодник Повшехни", на основі звіту Туровича з Риму, писав вдоволено, що кард. Сліпий (тоді ще лише як архиепископ-митрополит, не кардинал) не дбає українській національній емігрантській використати для цілей протибольшевицької агітації задій української політичної справи, і що це розчарувало католицьку емігрантів. (Цитується з тижневика „Час" 5. І 1964, Вінніпег.)

З того виходить, що між Римом і совєтською амбасадою була домовленість, щоб забов'язати західніх кореспондентів, які відбули це інтервю з кард. Сліпим в советській амбасаді в Римі, аби вони не продовжували цієї справи в пресі на заході. Натомість вільно було це розголошувати за „залізною заслоною", бо це мало б там виробити кард. Сліпому добру опінію серед режимових чинників — що кард. Сліпий не виступає проти влади СССР, а навпаки — мирно співжие з нею. Можливо, що саме так підготовлявся грунт для того, щоб кард. Сліпий міг повернутися з Риму до СССР на якесь відповідальне становище, — можливо, що й на пост ватиканського амбасадора в Москві.

У такому разі, кард. Сліпий був би, з одного боку, представником Ватиканської (папської) держави, отже був би довіреним папи; а з другого боку, як советський горожанин, був би відповідальним перед владою СССР, яка контролювала б його. Така „коекзистенція" між Москвою й Римом, чи пак між владою СССР і Курією в Римі, була б, мабуть, сприємливою для влади СССР. І тому ця справа має всі вигляди реальности. Поскільки кард. Сліпий і в Римі не виступає проти СССР, то йому досить було б так само поводитися і в Москві не інакше — і цього влади СССР формально вистачало б. Однак тут ще є „але" у справі, яка є не справою формальною, а суттєвою. Якщо б кард. Сліпий був амбасадором у Римі, і його контролювала б влада СССР як свого горожанина, то тим самим вона в деякій мірі контролювала б і Ватикан, представником якого був би кард. Сліпий.

Якщо б кард. Сліпий поїхав у Москву на пост ватиканського амбасадора, то тут також була б відповідь і таке питання: чому влада СССР, знищивши інших греко-католицьких епископів і багато їхніх священиків пощадила лише кард. Сліпого, і склалося так, що він, як на його вік, двічах з СССР до Риму як людина здорова й доброго фізичного вигляду, що свідчить, що влада СССР винятково опіклувала його з якоюсь метою на майбутнє.

Кінець — кінцем, якщо б у Москві відкрили ватиканську амбасаду і її очолив би кард. Сліпий, то це було б лише явне оформлення суті тих відносин між Римом і Москвою, які вже й без того існують фактично. Як було вже сказано вище, кард. Сліпий в Римі є й не виступає проти влади СССР, отже яка тут різниця, що він не виступав би проти неї і в Москві. Представники Ватикану, особливо епископ Віллебрандс і тепер є в таких контактах з владою СССР і відбувають тайні розмови з Куроедовим, урядовим керманичем справ релігій в СССР, на нарадах у Кремлі про що писав „Журнал Московской Патриархии" 1964 р.), то яка тут була б різниця, коли б замість поїздок папських висланців з Риму, сидів би в Москві постійний папський представник?

А що там сидів би українець — кард. Сліпий, то тут можна б сподіватися навіть такого, що знайшлися б серед українців такі, які ще й раділи б тим, мовляв: це ж „успіх" українців! Ба, можна б передбачувати, що ще й розпустили б шептану пропаганду, що таким чином, почерез Рим, робиться в Москві якусь „тайну" роботу для української справи.

Д-р М. Шлемкевич помер

У лютому ц. р. в США помер д-р М. Шлемкевич — видавець і редактор журналу „Листи до Приятелів". Д-р Шлемкевич був не лише публіцист, — надзвичайно освічена людина та аристократ духа, але й чільний український мислитель. — В. Ґ. П.

Постові поради на 1966 р.

(Закінчення з 3 ст.)

(Ів. 12:26).

Тому перше бажаймо пізнати Бога й Христа Його, як Він, Христос, про це моливсь: „Це ж є життя вічне, щоб знали Тебе Єдиного Істинного Бога і того, що Ти послав Ісуса Христа" (Ів. 17:3). Коли ми бажаємо в покорі й смиренні, то сам Господь дає ту можливість, як отому Закхееві. Гордий не може пізнати Бога, бо Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать (Як. 4:6), як отому смиренному митареві. За собою треба слідкувати. Коли бачимо, що ми далекі від Бога, то нам дано зразок блудного сина. Зробіть так, як той син.

Господь навчає нас, що ми на землі тимчасово і маємо перейти до іншого духовного життя в вічності, до душі наші не вимирають. Але всім нам належить явитися перед Судом Христовим і показати себе, чи ми достойні увійти в оселі Отця Небесного (Ів. 14:2), в які не може вступити грішник. Для того нам дано квяття і Таїнство прощення гріхів, через сповідь перед Священиком (Ів. 20:21-23).

Разом з тим Христос Господь виявив до нас таку любов, що немає слів її висловити. Він не тільки взяв на себе гріхи наші і перетерпів страшні зневаги, муки й смерть, але захотів бути нам найрідніщим. Він дав нам Таїнство Святої Євхристії так, щоб Його Тіло й Кров під видом хліба й вина перебували в нас і ціми ми ставали навіть фізично Його братами. І сам пояснив це:

„Я є Хліб життя, що зійшов з Неба. Хто їсть моє Тіло і п'є мою Кров, той у Мені перебуває і я в йому. Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має в собі життя вічне... Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто істиме Мене буде жити Мною (Ів. 6:48-58).

Оце ж те освячення, яке робить нас гідними увійти в оті Оселі Отця Небесного, щоб стати рівними з Ангелами (Луки 20:36). Це ж і та трапеза, на яку так настирливо кличе нас Господь. Тож, до рогі мої, прийміть до серця все вищесказане, щоб не сталося так, як читаємо слова Премудрости Божої — Христа:

„Я кликав вас, а ви не-слухали, простягав до вас руки, а ви відвертялися. Ви відкинули всі Мої поради і виявлень Моїх ви не прийняли. Через те йдете на погибіль..." Будете кликати Мене, та Я не почую вас, шукатимете Мене, та не знайдете... (Притчі 1:24-31).

Страшне це попередження.. Ні, будьмо вірні Христові і Його Православній Церкві. Будьмо чуткі до голосу Христового. Живімо так, як Він нас навчає. Бо всі оті людські мудрування минаються, один тільки Господь вічний і Наука слова Його вічна й незмінна. Він є з нами, будьмо й ми з Ним. Проводьмо Піст Святий так, як вірні Богові — християни, як проводили батьки наші в Україні. Таїм не залишалося ні однієї душі, яка б не приступила до Сповіді й Св. Причастя, А ми їхні діти. З особливою любов'ю та відданістю переживаймо дні Страждань Христових, як правдиві друзі Його і в безмежній радості святкуймо Світле Воскресення Його, бо з ним і ми воскресли. Яке це Велике Щастя для нас! Не розгубімо Його. Любімо оте дороге наше у всіх його проявах та виховуймо молодь нашу в цьому ж дусі Христовім, щоб не воли блукали по нетрях невіри, сумнів та віяльному світі. Тому Рада СУБ-у закликає всі життини СУБ-у, й усіх поодиноких його членів подавати повну моральну підтримку ієрархам і Духовенству обох Українських Церков у їхній релігійній праці, для добра Українського Народу.

2. Рада СУБ-у вважає, що створення Патріярхату Української Православної Церкви й Патріярхату Української Католицької Церкви завершило б суверенну самоуправу обох Українських Християнських Церков, а тим самим дуже зміцнило б у світі позицію Українського Народу в його боротьбі за волю і державність.

3. Рада СУБ-у висловлює надію, що в лоні Української Православної Церкви в недалекому часі постануть належні передумови для створення Українського Православного Патріярхату.

4. Рада СУБ-у сподівається, що справа створення Патріярхату Української Католицької Церкви буде позитивно трактована на Сесії Вселенського Собору Католицької Церкви, що й приведе до встановлення Українського Католицького Патріярхату.

5. Рада СУБ-у уповноважує Президію Ради виступати в її імені, звертатися з належними петиціями, відповідними до визначеного тут ставлення Ради Союзу Українців у Великій Британії в справі Патріярхатів обох Українських Християнських Церков.

Рада Союзу Українців у В. Британії.

З.Р.В. — „Любов сліпа"... Українці-католики крізь зачаровані окуляри любови до Риму вже наперед бачили сцени всього того, що ІІ Ватиканський Собор мав зробити „на добро України", отже в них не було сумніву, що він створить для них Патріярхат. Але Собор не створив, щоб не образити росіян, — і Рим не створить для українців патріярхату. Але українці погодяться з тим, бо „любов усе вибачає"... Більше того, кожен удар Риму по українцях в боку українців-католиків вияснюється так, що Рим чинить це „на добро" українцям!

Підготова до Шевченківського свята в Едмонтоні

Українські православні громади м. Едмонтону, під проводом Управи Едмонтонського Відділу ТУС, намітили відбути в неділю 20 березня по полудні, в Новій Авдиторії Катедральної Громади Св. Івана, СПІЛЬНЕ ВЕЛИЧАВЕ ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО — КОНЦЕРТ з багатою програмою.

У програмі будуть виступи спільних хорів всіх громад: мішаного з церковних (коло 100 осіб), Сумківського (понад 100 осіб), учнів українських рідних шкіл (понад 200), сольові точки, деклямації, святочна доповідь, друга дія з „Невольника" — Т. Шевченка, що її приготовляє Драматичний гурток під проводом режисера І. Чорновола. Декорації сцени готує артист-маляр В. Добролїж. Усі учасники концерту будуть брати участь у національних одностроях. Також запрошено, щоб вся молодь, що навіть не буде брати участи, прибула на концерт в національних одностроях.

У теперішню пору провадиться успішна підготовча праця до концерту. Запрошується все українське громадянство м. Едмонтону й околиці масово прибути на це величаве національне свято.

К. Теличко.

В Едмонтоні залочатковано збірку на видання історії українців Канади

Згідно з розпорядженням Централі СУС, в Едмонтоні в днях 10-11 лютого заточатковано збірку на видання історії поселення українців Канади, що її пише Юліян Стечишин і видасть Централя СУС окремими книжками в двох мовах в 1967 році.

В ці дні склали грошові пожертви на згадану ціль:

По $500: С. Романюк.

По $100: Д. Янда, П. Лазарович, Я. Дзеник, д-р О. Стечишин, О. Лукінчук, Ф. Гаський, Б. Мельничук, А. Григорі, В. Гаврин, Я. Давелюк, д-р Д. Мельник, І. Диків, Е. Засібіда, І. Літенло, І. Криса, М. Стечишин, Н. Окота, Ф. Бойко, Ф. Ганочко, В. Мойсей.

По $50: о. прот. Хом'як, М. Козуб, М. Лубек, М. Фербей.

Меншими сумами понад $300.

Перед цим Петро Зварич склав $1,000.

Дехто з них осіб вважає, що це є перший даток, але можна розраховувати, що ці суми будуть збільшені. Ці відомості пожертв є по стану 19-го лютого. Збірка продовжується, а тому пізніше буде надруковна повна ліста всіх жертводавців. Кампанія збірки буде продовжуватися до 15-го квітня.

Згідно з повідомленим Централі СУС, на видання Історії поселення Українців Канади потрібно зібрати 50,000 долярів. Хоч ще нема точно приділеної суми на Альберту, але вважаємо, що ця сума буде не менше 10,000.

Провінційна Управа ТУС і Управа Едмонтонського Відділу ТУС закликає українське громадянство м. Едмонтону й всієї околиці щиро складати свої пожертви на видання історії поселення українців Канади. Чеки, чи „моні ордери" просимо виписувати так: **Ukrainian Self-Reliance League** і присилати на адресу: **Ugrainian Self-Reliance League**, 307 **Union Bldg., Edmonton**, з обов'язковим зазначенням, що ці суми призначені на фонд видання історії поселення українців Канади. Наперед щиро дякуємо.

К. Теличко, голова Управи Едмонтонського відділу ТУС

Громади, які сплатили свій бюджет до Консисторії за 1965 рік

(Вникає по день 31-го грудня 1965)

1. Вінніпеґ, Ман. — Катедра Пресвятої Трійці.
2. Волей, Б.К.
3. Кіндерзлей, Саск.
4. Зелена (Роблин), Ман.
5. Січ — Коломия, Алта.
6. Стрий, Алта.
7. Мейбридж, Саск.
8. Завалля, Алта.
10. Інспінгер (місто), Саск.
11. Саскатун, Саск.
12. Паркервю, Саск.
13. Едмонтон, Алта. — Громада Св. Іллі.
14. Ешвил, Ман
15. Ворспайт, Алта.
16. Вайлдвуд, Алта.
17. Годсон Бей, Саск.
18. Витков, Саск.
19. Тіодор, Саск. (місто)
20. Ервуд, Саск.
21. Борджис, Саск.
22. Тимплал, Ман
23. Сеньків, Ман.
24. Федора, Алта.
25. Арбака, Ман. — Громада Св. Петра і Павла.
26. Свон Плейн, Саск.
27. Чатам, Онт.
28. Ріджайна, Саск.
29. Медов Лейк, Саск.
30. Вайтбіч, Саск.
31. Транскона, Ман.
32. Рама, Саск.
33. Шел Велей, Ман.
34. Брокстон-Топорівці, Саск.
35. Водіна, Саск.
36. Вонда, Саск.
37. Едмонтон, Алта. — Громада Св. Андрея.
38. Вегста, Ман.
39. Бойн Лейк, Алта.
40. Гонеймун, Саск.
41. Клейр (місто), Саск.
42. Стінен, Саск.

Лекція для українців-католиків

Націоналістичний часопис „Українська Думка" (Лондон), орган Союзу Українців у Великій Британії, у числі за 25 листопада 1965 р. опублікував таке повідомлення:

„До питання Українських Патріярхатів

Рада Союзу Українців у Великій Британії на засіданні 20-го червня 1965 року одноголосно схвалила наступне:

1. Українська Православна Церква і Інших Канади потрібно зібрати 50,000 Католицька Церква грають визначну ролю в житті української спільноти

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ІМ. І. КОТЛЯРЕВСЬКОГО В 1965/66 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ ПРИ СОБОРІ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОРОНТІ

У цьому році Курси Українознавства розміщені у відсвіжених класах (всі помальовані), з дещо поліпшеними меблями, які більше пристосовані ніж були торік. Кількість курсантів (-ок) зросла із 51 до 90 (на 57%) і вщерть заповнила приміщення. Мається й учительська кімната. Відвідування Курсів загально добре — лише хворі не приходять.

Голова проф. В. Іваніс і членкиня К. Сакалюк Ради Української Школи Східної Канади (РУШ) відвідали курси в п'ятницю 12 листопада 1965 року від 6 до 10 години вечорі. Побували в кожній класі по навчальній годині, а в деяких і довші. Лекційні години — 45 хвилин. Кадсні журнали всіма учителями ведуться акуратно.

У 1-шу годину навчання відвідали лекцію української мови на IV-му Курсі, що її навчає учителька Галина Одаренко і лекцію української літератури на II-му Курсі, яку провадить учитель Дмитро Романюк.

На українській мові по журналу є 13 курсантів, а було присутніх 9-ть. Після переведення молитви учителька повторила попередню лекцію: речення з прикметниковим додатком, перепитуючи курсантів. Після цього курсанти по черзі читали речення, написані дома, з додатком таких прикметників: гнучкий, літній, широкий. Далі вчителька запитувала про значення мало відомих прикметників, як гнучкий тощо і обговорювались помилки в реченнях курсантів у домашніх працях, даючи правильні вислови. Складання нових правильних речень з додатком прикметника у курсантів викликало більше зацікавлення й пожвавлення.

На наступну лекцію учителька задала опрацювати дома з підручника граматики. Лекція пройшла жваво і цікаво з захопленням.

Лекцію української літератури відвідало 15 курсантів з 18-ти за журналом. Після молитви учитель Д. Романюк перевірив, скільки курсантів виконали домашні завдання. Таких (успішних) було 50%. Далі вчитель ставив запитання з пройденого, головно про письменника І. Котляревського (нова доба): що написав І. Котляревський і якою мовою писав філософ Сковорода, М. Гоголь, звідки взялася „Енеїда", що за твори „Наталка-Полтавка", „Москаль чарівник?" На запит курсанта, чому І. Котляревський мало написав, а йому надається таке значення? Учитель пояснив, що він (І. Котляревський) перший почав писати народньою мовою і є батьком нової доби української літератури і зацитував Т. Шевченка.. „Будеш батьку панувати, поки живуть люди"... По запитаннях учитель по мистецьки прочитав уривок „Еней в пеклі"... з „Енеїди". Читання було з поясненням. По цьому учитель задав, що треба прочитати дома. Курсанти на лекції трималися спокійно і з зацікавленням.

2-гу годину представники РУШ побували на лекціях української історії на I-му курсі, яку провадить учитель Ярослав Балян та на релігії на IV-му курсі, що її навчає о. настоятель собору Юрій Ференсів.

На лекції історії з 29 курсантів за журналом було присутніх 25. Учитель Я. Балан, відмітивши в журналі присутніх, перепитав пройдений матеріял з передньої лекції про старовавні часи: бронзова доба, трипільщина, грецькі колонії. Курсанти відповідали зв'язними реченнями, особливо бездоганно відповідала курсантка Кучеренкова. При цім помилки виправляли самі учні, що викликало рух в класі. Після повторення п. Я. Балян продиктував матеріял до нашої ери, якого немає в підручнику: про історика Геродота, про скитів, мандрівку народів з Азії, про готів, антів, гунів, Атилу й інш. Перепитав учитель декількох курсантів із того, що розповідав і задав вивчити розказане на слідуючу лекцію. Курсанти уважно слухали й записували.

Лекцію релігії (кількість курсантів уже подана) о. Ю. Ференсів почав з повторення вивченого вже: „Перед а ч а царгородськими патріярхом Української Православної Церкви під адміністрацію й духовну зверхність патріярхові в Москві в 1686 році".

Після повторення отець повільно диктував, щоб курсанти записали: „Про Церковно-культурний вплив Української Православної Церкви на Московщину і яку це принесло шкоду Україні". На цій лекції, крім відомостей з релігії, курсанти закріплюють і українську мову.

За 3-тю годину представники РУШ були на лекціях української граматики на I-му курсі, яку навчає учитель Іван Перепадченко та на IV-му курсі географії України, що її провадить учитель Андрій Ліщина.

При відвідинах лекції укр. граматики учитель І. Перепадченко почав з повторення кінцівок в родовому відмінку однини І й и. Курсантам учитель приніс плакат з правилом, що стосується родового відмінку. Називали курсанти іменники в однині й створювали родовий відмінок. Деякі помилялися до таблиці й на ній писали. Хиби, які трапилися, курсанти самі виправляли. Як і на інших предметах курсанти, хоч їх і багатенько (25-ро), заобсорбовувались запитами й трималися зосередженно. Лекцію учитель закінчив, даючи домашнє завдання на наступну лекцію.

Курс географії навчає учитель А. Ліщина. На IV-му курсі він вже дійшов до відомостей про легку промисловість і перепитував курсантів з перейденого передтим. Викликаючи курсантів до мапи України, учитель просив показати, де розміщені поодинокі найголовніші галузі легкої промисловости України: цукрової, шинарської, текстильної, гарбарської, гуральничої, олійної, маргаринової й інших.

4-ту годину одвідувачі з РУШ побували на лекції української історії на III-му курсі, яку навчав учитель Я. Балан та лекції української мови на III-му курсі, що її провадить учителька Г. Одаренкова. За журналом на III-му курсі на обох предметах було 20 курсантів, з яких присутніх було 15.

Учителька Г. Одаренко повторила матеріял з попередньої лекції і почала диктувати речення, які курсанти писали: один на таблиці, а решта в зошити. В написаних реченнях перепитувано слова, що для деяких курсантів не були знані, як от: сутінь, череда, табун, навіть овес і т. д. Після такого ознайомлення аналізували написані речення. При цім учителька наполягає, щоб курсанти робили розбір граматичний самі. Все записане учителька надає ще простудіювати дома.

На III-му курсі учитель Я. Балан навчав уже новіших розділів історії України. Почата лекція повторенням пережитку головніших подій Галицько-Волинського князівства. Охоче, наввипередки, курсанти відповідали на задані питання. Коли хтось помилявся, то інші курсанти поправляли, що викликало оживлення в класі.

Для нової лекції учитель розповів про соціяльні й торговельні відносини в період Галицько-Волинської доби. Курсанти дещо нотували із вислуханого, тримаючись помітно свобідно, але не свавільно.

Загально по всіх предметах Курсів Українознавства в цьому році помітне поліпшення не тільки в кількісному відношенні, а і в якісному, коли порівняти з минулим навчальним роком.

Курси Українознавства мають свій окремий Шкільний Комітет, що його очолює діяльна енергійна пані Лідія Мельник.

В. І.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ

Ст. Кетрин, Онт.

В суботу 25-го грудня 1965 р. в день латинських свят відбулося в домі на фармі п-ва Сергія і Єви Шоцьких в Ніягара Он да Лейк, Онт. хрещення їх маленького синка Олександра. Таїнство Св. Хрещення й Миропомазання доверщив о. прот. Юр. Цукорник, парох Української Греко-Правсл. Церкви Св. Юрія в

Ст. Кетрин. В цьому родинному святі взяло участь багато друзів і приятелів п-ва Шоцьких, як також прибули гості із Клівленд, Огайо, щоб послужити маленькому Олександрові, як хресні батьки, та бути свідком приєднання нового члена Української Православної Церкви в Канаді,

Під час хрещення, зібраний із присутних гостей, добрих співаків, співав мельодійно хор під управою знаного диригента і бандуриста, проф. П. Казанівського, який новохрещеному Олександрові, батькам рідним та хрещеним, бабусі та дідусеві і усім присутним гостям проспівав гримке „Много-життя"! Під час гостинного прийняття, о. прот Цукорник, поблагословивши страви, привітав батьків із цим, великим і радісним родинним святом, підніс маленькому Олександрові і многоліття, та користаючи із великого числа присутніх українських громадян, попросив о зложення малої жертви на нашу пресу. Зложили по $3.00; мідяний наш український лікар, д-р В Прокопець; по $2.00 п-во Панаси і п-во Павлишині, п-во Шоцькі, Серг. Омелянів, Ол. Микитюк і С. Шоцький; по $1.00: Мик Сухар, П. Крижанівський і п-во Ол. Шоцькі. Зібрано разом $18.00, з чого призначено: $8.75 на Прес. Фонд „Укр. Голосу", і таку саму суму на Орган Укр. Прав. Церкви „ВІСНИК", а 50 ц. на пошт. оплату.

Ширa подяка шановним жертводавцям, а маленькому козакові Олександрові, бажаємо Божого благословення, щастя й здоров'я, щоб він виростав батькам та рідні на радість, а Україні на славу.

о. Прот. Юр. Цукорник

З „ПОПРАВИН" НА ДОБРІ ЦІЛІ

Гемілтон, Онтаріо

В суботу 4 вересня ц. р. були повінчані у Церкві Св. Володимира в Гемілтоні, Онтаріо — Джордж С. Вілсон з Ольгою Музика, дочкою пань Василя і Юлії Музика, широко відомих громадян в Гемілтоні, Таїнство Вінчання довершив Впрел. Протоерей Василь Федак. Співав церковний хор під диригуванням п. М. Сушка. У Храмі було велике число весільних гостей. Після Вінчання Прот. о. Василь Федак сказав до молодих навчальне слово та побажав їм та їхнім батькам многих літ. Головним дружбою був п. С. Економій з Гемілтону, головною дружкою — п-ні Лідія Квасна (кузинка молодої) з Форт Вільям, Онтаріо.

Ведуче та пишне весільне прийняття відбулося у Гемілтоні, у приміщенні парафіяльної залі Св. Володимира. Понад 400 весільних гостей збиралися своєю присутністю молодих та їхніх батьків.

Господарем прийняття був п. Василь Самець, голова громади Св. Володимира. Провів молитву Прот. о. Василь Федак.

На весільній гостині промовляли батьки молодої, дружба п. С. Економій, господар прийняття п. В. Самець, Прот. В. Федак і п. Музика з Форт Вільям, Онтаріо (стрий молодої), обоє молодих. Батьки і гості щедро обдаровали молоде подружжя — панство, Джорджа і Ольгу Вілсон.

Наступного дня була неділя. Після Богослужения в парафіяльній залі відбулися „поправини". Були присутні багато рідні, друзів і гостей Під час цієї гостини на заклик п. В. Самця присутні склали на добрі цілі $47.00. Збірку перевів п. Д. Садовий. Цю суму поділено так: на Церкву Св. Володимира — $20.00, на „Український Голос" — $10.00, на „Вісник" — $10.00, на кліші — $10.00.

Жертводавцям щира подяка а молоду пару нехай Господь нагороджує щастям, здоров'ям на многі літа!

ПІСТЬ.

З ЖИТТЯ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ВИНДЗОР, ОНТ.

Наша церковна Громада набула свою триакорну оселю з шкільним будинком. Літня оселя, яка носить назву „Полтава", розположена 30 миль від Виндзору, 25 миль від Чатам, 6 миль від Тилбері та 1 милю від Лайтгавз. Це є дуже вигідне місце для літньої дитячої оселі та відпочинку й розваги для всіх українців доброї волі; котрі живуть в околиці.

В неділю 25-го липня, при надзвичайно гарній погоді, врочисту польову Службу Божу відправили та чин посвячення нової оселі довершили Високопреподобні отці: Прот. Ф. Керницький з Виндзору та о. І. Крисфалюсі з Чатам з участю парафіян обох громад.

Дуже часто добрі діла починають одиниці, котрі вміють перебачувати далекосяжні плани й доцільну мету для добра цілої громади. Наша церковна Громада безмежно вдячна Високопреподобному о. І. Крисфалюсі з Чатам за його довгорічні пікування й невтомні зусилля, щоб придбати цей шкільний будинок з одним акром землі на користь нашої Громади — всіх православних українців цієї околиці. Високопреподобний отець і пані Добрянська є добрими сусідами нашої оселі й вони, зі своєї пиної ласки, подарували нам 2 акри родючої землі (вартість 1000 долярів), щоб збагатити нову „Полтаву" та стати першими й незабутніми її основоположниками. Тому ж о. Прот Ф Керницький (тепер у Сискатуні, Саск.) і управа Громади Св. Володимира складають щиросердечну подяку й вислів глибокої пошани основоположникам „Полтави" за їхню беззастережну відданість доброцільній справі.

Наша церковна Громада завжди мала між своїми членами щирих добродіїв і відданих працівників на її розвиток. Цього разу першими добродіями для новонабутої „Полтави" стали слідуючі: (по 100 долярів) пан і пані П. Яворський, пан і пані М. Нимчук, брати Друлі й жіночий відділ ім. Лесі Українки.

На заклик о. Прот. Ф. Керницького, щоб фінансово помогти новій „Полтаві", свою щиру пожертву склали (по 50 долярів): В. Бозюл (покійний), пані А. Букса, В. Вахна, Н Костинюк, О. Лист, В. Кушнір, І. Борисович, С. Свинтак, (по 25 долярів) Д. Король, Є. Король, М. Ланик, В. Боднарчук, І. Ржак, Г. Кравець, І. Римар, С. Кузик, Н. Леслі та А. Слинюк, (по 20 дол.) Ю Торошенко, С. Петрусенко, пані П. Гаврилик, С. Сенайко, Н Романюк, П. Малий та Л. Лейн; (по 15 долярів): Ю Мудрак, В. Губар та Б. Середоха; (по 10 дол.): І. Мілько, М. Коноплацький, М. Литань, А. Полюшик, М. Середоха, В. Кошицький, М. Якимович, М. Залужний, пані А. Боднарчук, Г. Крив'як, П. Стецій, о. Прот. Ф. Керницький, М. Нагнибіда, М. Чаборек, А. Глодшук, Р. Нунвейдер, Д. Мисинюк, Б. Фургаль, П. Сікора, Н. Стратійчук та пан Романчук; (по 5 дол.): Тарас Ранівський, Г. Шкода, Р. Натишак, М. Мостовий, пан О. Кардаш та пані МекМилан, а малий Богдан Торошенко 1-го дідька.

Оселя „Полтава" ще розбудовується, хто слідуючий?

Набуття церковно-громадського майна завжди вимагає сильних зусиль багатьох членів громади. Наш шкільний будинок вимагав негайного догляду, а тому пани: М. Чаборек, Н. Романюк, І. Фургаль, а І. Прийдак, помалювали його ззовні білою фарбою, щоб він виглядав так, як виглядають білі хати на полтавщині. Щоб прибрати площу й будинок та приготувати до відкриття й посвячення, пани: М. Німчук, Т. Ранівський, О. Лист, Ю. Торошенко, В. Боднарчук та Т. Торошенко, виконали всю потрібну працю напередодні відкриття.

Наш жіночий відділ Союзу Українок Канади, ім. Лесі Українки, під керівництвом пані М Телеги, завжди є активним у допомозі церковно-громадських справ. Цього разу, як і попередньо, наші працьовитні пані: М. Телега, А. Ранівська, М. Вахна, П. Пеленчук, М. Кушнір, А. Свинтак, В. Бейлис, Т. Сіра, А. Момотюк, К. Лацик та І. Римар, подбали й приготували дуже смачний обід, за що їм належить вислів щирої подяки від усіх, що там обідали.

Після обіду почався пікнік та різні ігри й розіграш. Пан М. Чаборек проголосив, що можна набувати квитки, щоб мати нагоду виграти один або більше пікнікових подарунків, скриньку, вишиту сорочку чи вирізьблений тризуб. Він також проголосив конкурс на королеву пікніку, у вислід якого пані Л. Лист була обрана королевою, а пані М. Кушнір та пані Петрусенко принесами Пані конкурентки одержали гарні подарунки, а панькова ліса збагатилася на 117 долярів.

О Прот. Ф Керницький організував кілька груп дітей та керував різними грами й визначенням „чампіонів". „Чампіони одержали свої нагороди від отця-пароха та продовжували бавитися на площі.

Найприваблившим місцем для дітей на пікніку була будка, де продавалися солодкі напої й морозиво. Про це добре подбали пани І. Ржак і Г. Крив'як, вони надзвичайно добре обслуговували наших малих і виблагали гостей ні п'ятьку.

Тому, що наша оселя носить славну національно-історичну назву „Полтава", наш диякон Ш М Чаборек скликав усіх, щоб заспівати гарних українських пісень. Тут, на широких лонах Онтаріо, продовжували співи, які є мілі всім українцям від Карпат до Дону і від Північчини до Брянських лісів Це був взаємний прилив, що ми можемо співати і працювати ні одна родина на добро нашої Церкви, Громади й українського народу.

Отець-парох і управа Громади почуваються до обов'язку висловити щиросердечну подяку всім тим, котрі спричинилися добрим ділом, щоб зробити відкриття „Полтави" взаємним успіхом, який приніс $1015 доходу.

(ініж.) О. Лист
Кореспонденційний секретар,

ВІНЧАННЯ

В суботу 23-го жовтня 1965 р. о 2-ій годині по полудні відбулось в Українсько-Православній Церкві Св. Володимира в Гемілтоні вінчання Річарда Костюка, сина Василя і Стефанії Костюк з Брентфорду, Онт., з Лесею Григорович, донькою Александра і Марії Григорович з Гемілтону. Таїни вінчання довершив о. прот В Федак парох Церкви Св Володимира Під час вінчання співав хор Церкви Св Володимира, диригент п. Сушко. По вінчанню теплі слова сказав до молодих о. парох Річард Костюк закінчивши середню школу в Брентфорді вступив до Коледжу Агрікалчер в Гвелф, Онт. Тут закінчив з добрим успіхом, працює по своїм фаху як агроном Леся Григорович скінчивши гайскул у Гемілтоні вступає до учительської Колеги в Гемілтоні, закінчує з добрим успіхом, працює як учителька. Молодята належать до Української Православної Церкви, члени ЄУМК. Леся належить до групи танцюристів п. Чайки, активні в організаціях.

Весільна забава відбулась в Народнім Домі в Гемілтоні. В 5-ій годині по полудні Народній Дім почав наповнятися гостями. При вступі зустрічали гостей молоді і їх родичі. Заля наповнилася гостями і п. адм. Мирослав Пирожак попросив о. Й. Тріску перевести молитву і поблагословити страви. За першим столом сиділи молодята, дружки дружби, свашки, старости, хресний батько, батьки молодят і баби молодого. Тост за Королеву і молодят підніс господар свята і виголосив кілька гарних думок на адресу молодої пари. Около 300 осіб були учасниками цього великого моменту в житті — вінчання і весільної забави. Під час вечері були теплі короткі промови про молодят, а також згадано батьків їх і покликувано до слова. По вечері попросив господар свята о Бойка провести молитву подяки.

Наступила частина за українським звичаєм вихід молодої — розділ короваю (ведучі Бойки) і весільна забава.

Дружки і дружби були: Ельворія Мулн, Беверлі Стакрук, Соня Курилів, Марія Цирко і Уляна Цирко — Богдан Сєбмак, Лері Костюк, Давид Костюк.

Молодій парі бажаємо щастя, здоров'я та многих літ, а Всевишній Господь нехай обдарує наших молодих Річарда і Лесю щастям і здоров'ям в їхньому супружому житті

На другий день в Народнім Домі відбувся родинний обід Но обіді присутні забавляючися згадували українські звичаї співаючи веселькі і народні пісні. Під вечір прапаючись з молодими Річардом і Лесею та їх батьками згадували Многая Літа — розійшлись домів.

ПІСТЬ.

НЕСПОДІВАНКА — ЮВІЛЕЙ

Келгарі, Альберта

В суботу 23 жовтня 1965 р. відбулося прийняття — несподіванка 15-літній ювілей подружжя п-ва Івана і Василини Григорів. Зібралось поважне число друзів і знайомих, щоб звеличати цю подію. Організаторами цієї несподіванки були пани Войтович і п-во А Мажовські, приятелі п-ва Григорів. Коли ювілята вийшли в залю, то їх всі дустріли співом „Многая Літа" і І. Чернецький вручив хліб і сіль, а пані Войтович вручила квіти - корсаді. Дружбою того вечора був п. І. Сеньків, а дружбою пані Сеньків Господар І. Чернецький попросив всіх сісти до столу до вечері. О Прот. М. Фик перевів молитву. По вечері господар попросив дружбу п. І. Сеньківа, щоб він представив всіх присутніх, ювілятів. Пан Сеньків дуже вміло представив, так, що не обійшлося без сміху. Головними промовцями були о. Прот М Фик парох місцевої парафії Св. Володимира, та адвокат і посол до Адербертійської легіслятури А. Людвик. Були вручені дарунки і читані телеграми, гарний дарунок від зятя Івана і дочки Галини Данко (з попереднього подружжя п. Григорів). Вітав ювілятів голова громади Св. Володимира п. П. Маковський, і голова Жін. Тов пані Андрусяк Пан Григорів подякував всім, за таку милу несподіванку, а пані Григорів подякувала за подарунки, пані Садовій за гарний коровай, пан Войтович і п-ву Марковським за взаємодопомогу цієї несподіванки, та всім присутнім, що зволичали цей ювілей. З цієї нагоди переслано 6 дол. на Пресовий Фонд „Вісника".

Гарно приграваля оркестра Так, що багато старших віком людей, не могли всидіти, щоб не затанцювати колоушки.

Бажаємо ювілятам дочекати 25-ти літнього ювілею.

Щасти їм Боже.

І. ч.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН СОБОЛТА

17 жовтня 1965 р. помер, після довгої недуги, на 69 році життя, Іван Соболта. Покійний народився в місцевості Витків Новий, Радехівського повіту, в Галичині. Після закінчення всезагної школи працював на господарстві свойого батька. Під час першої світової війни воював у складі австрійської армії на російськім та італійськім фронтах. Під кінець війни попав до італійського полону, тому й не мав змоги бути учасником визвольних змагань.

Повернувшись з італійського полону, одружився з Магдалиною Карпинка, провадив власне господарство Але не бачучи можливості розвинути своє малоземельне господарство, залишив молоду дружину з двома синами, а сам 1927 року виїхав до Канади з наміром заробити грошва і згодом повернутись домів. Та роки економічної депресії не дали йому можливості здійснити свої задуми до початку другої світової війни. Знову ж повоєнний політичний стан, що заіснував на рідних землях, не заохочував Покійного Соболти повертатись до родини, помимо настирливих прохань дружини. Натомість, як і до, так після війни, він допомагав родині, наскільки дозволяли йому його можливості.

У перших роках побуту в Канаді, Покійний І. Соболта працював у Вінніпезі, а від 1939 до 1962 року працював як лісовий робітник в Лейкгед околиці.

Після другої війни він спровадив з Бельгії до Канади старшого сина Луку, що працює форманом у СПР-а, та який разом з своєю дружиною Галею опікувався батьком у часі затяжної кількалітньої хвороби.

Іван Соболта належав до Української Православної Церкви, був довголітнім членом Т-ва „Просвіта" та Т-ва Взаємної Помочі. Був у міру своїх можливостей жертвенним та брав участь у громадському житті. Визначався Покійний практичним змислом у підході до всіх життевих та громадських справ.

Осиротив він дружину Магдалину та сина Гриця з трьома дітьми в Україні, другого сина Луку і двоє внуків у Форт Вілліямі.

Панахиду за спокій душі бл. п. І. Соболти відправив Вс О. Л. Сологуб 19 жовтня ц. р. ввечері, в похоронім заведенні Дженкенса, а наступного дня, 20 жовтня, вранці, заупокійну Службу Божу та Похоронні Відправи в Церкві Успення Пресвятої Богородиці. Опісля тлінні останки І. Соболти, під проводом о. І. Сологуба, рідня і приятелі Покійного відпровадили на вічний спочинок на цвинтарі Мавнт Вю.

Про життя і працю Покійного говорив о. Л. Сологуб після Панахиди, а наступного дня в Церкві попрощав його в імені родини та парохії.

На прохання сина та невістки всі учасники Похорону зійшлись до парохіяльної залі на поминальний обід. Там о. Л. Сологуб, як дуже близький земляк Покійного, розказав дещо детальніше про життя Покійного в Існій спільній родинній околиці та попрохав до слова другого близького земляка Г. Мигаля, почесного голову Т-ва „Просвіта" С Пузика і довголітніх друзів по праці Мощука та Панасюка.

Син Лука подякував усім присутнім за посильну послугу Покійному батькові.

На заклик о. Л. Сологуба присутні на поминальним обіді жертвували на нев'янучий вінок у пам'ять Покійного І. Соболти, з чого на Пресовий Фонд „Вісника" призначено $8.00

Хай земля прибраної батьківщини Канади буде йому легкою, а пам'ять по ньому вічною. -

Земляк.

БЛ. П. МИХАЙЛО ЦАРУК

Вірдейл, Саск.

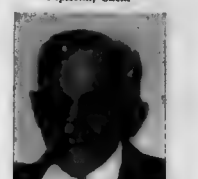

Дізнімся сумною вісткою, що Михайла Царука вже не стало між живими. Смерть перетяла нитку його земного життя у лічниці — Пресвітої Родини в Прінс Альберт, на 79 році життя, у неділю, 5 вересня, 1965 року.

Покійник народився у селі Цигани, повіт Борщів, Галичина. Дитячі й юні літа провів при батьках По скінченні 20-ти літ призвано його здібним до австрійського війська, де вислужив повних три роки в місті Львові. Після того вибхав у Канаду, де на якийсь час замешкував у Вінніпезі. Тут працював при різних роботах. Тут і запізнався з молодою дівчиною, Маргаретою, з роду Герес.

Пізнавши одно одного, перед 54 роками й подружились. Молоде подружжя, по якімсь часі, переселилось у провінцію Саскачеван, в околицю Гонімун, де оселились на „гомстеді" і тут господарили через повних 11 лит. Тут Покійний Михайло оставив добру пам'ять по собі, бо став ктитором і фундатором Української Греко - Православної Церкви, при якій був головним будівничим. Перед 35-ти роками переселились на фарму в околицю Вірдейл, а минулого 1964 року, пізною осінню, одомовились в новозбудований хаті, в Вірдейл, де в початках організування українсько греко-православної громади, був ініціятором, а навіть вірним її членом. Після кількох років започатковано будову церкви і був вибраний членом будівничого комітету. Цілими Покійник много труду і праці, а навіть пожертвував новажну суму грошей на її будову Найповажніша його пожертва, яка остається у добрім спомині про нього, то все, внутрі Дому Божого, малювання, склалось за його пожертвою, а щоб не помилити, згадати, що поки йому стало фізичних сил, був старшим братом, як також активним членом Народного Дому

ім. Тараса Шевченка.

За час їхнього подружнього життя, Господь обдарив їх 13 дітьми. З того числа ще в живих осталось 12-ро, цебто 8 синів: Василь, Филип, Володимир, Григорій, Павло, Іван, Віктор і Арнольд, а з дочок: Марія, Елена, Павліна й Ольга. Всі діти виховані взірцево. Дочекався Покійний бачити ще своїми очима 33 внуків і 3 правнуків.

Похорон його відбувся по такому порядку — напереддодні Похорону, в п'ятницю, 10, о год. 8 вечорі прот. Петром Бубликом, при асисті дяка, п. Георгія Паскарука в похоронному заведенні „Мекензі" відслужено Заупокійну Літію. Наступного дня, в суботу 11 вересня, о. прот. Петро Бублик, рано 8.30, це раз відслужив Панахиду в похоронному заведенні, в Принс Альберт, звідкіля припровадив тлінні останки до Церкви в Вірдель, де відслужено Похоронну Богослужбу.

Після Богослужби, в якій асистували в похоронному хорі, п-во Василій й Емілія Склярі, пп. Георгій Паскурак, Василь Бодначрчук і Прокоп Бинь, проголошено похоронний обід в Народнім Домі. Вислowивши останнє прощання о. прот. Бублик, попросив усіх учасників Похорону зложити добровільну пожертву на „Нев'янучий Вінець" на могилу Покійника, а відтак покликано всіх до останнього прощання з Покійним Михайлом через цілування Св. Хреста. Учасники Похорону пожертвували на вище поміченій ціль $60.88, а чого придбано 40 дол. на користь місцевої Церкви, $5.88 на „Український Голос", 5 дол. на „Вісник" і 5 дол. на кліше.

Після всієї Похоронної Відправи запрошено учасників Похорону на обід до Народнього Дому. Після обіду відправлено тлінні останки на православний цвинтар, на Свят Гил Сементерї, Принс Альберт. Смутком і горем оповиті супроводжали Покійника, найбільше: дружина Маргарета, всі діти, за виїмком одного сина Івана, який живе в Торонті, первий брат Семко Царук з Меймонт, Саск., члени церковної громади, Народнього Дому і членкині Жіночого Т-ва ім. Лесі Українки.

Остались-ще в живих два рідні брати, молодші від Покійника, Йосиф, який за 50 літ відвідав його з Аргентини минулого літа і Клим з Велдор, Квебек.

Усім учасникам Похорону щира подяка за щирі пожертви, а Покійному Михайлові Вічна Пам'ять!

о. Іляя Швець.

БЛ. ПАМ. ІВАН ОЛЕКСИН
Принс Альберт, Саск.

У четвер 29 липня 1965 року на 72 році життя упокоївся в Бозі бл. пам. Іван Олексин у шпиталі Принс Альберт, Саскачевая. Покійний залишив у смутку вірну дружину Малайку, дітей: Павла в Принс Альберт, Андрія, Івана і Єлисавету в Саскатуні, Марію і Славку в Британській Колюмбії, Ольгу та Анну-з Келгарі, Альберта, 23 онуки, братів: Дмитра, Миколу, Федора, Олексу та сестер: Анну, Василину, Марію, Докію, Марію й Параску.

Бл. пам. Іван народився в селянській родині Андрія й Олени Олексин в 1893 році в с. Черватин, Городецького повіту, Західна Україна.

До Канади приїхав в 1901 році з своїми батьками. В 1915 році одружився з Малайкою Лабач, з котрою й прожив у чесних трудах на фармі в околиці Сант Джулієн, Саск., до 1954 року. Цього ж року панство Олексини йдуть на заслужений відпочинок до міста Принс Альберт, Саскачеван.

Покійний Іван був завжди прикладним християнином й о м. Любив свою рідну Церкву та довший час був у Церкві старшим братом. Був жертвенним, як на Церковні, так і на національні потреби. В такому ж дусі виховав усіх своїх дітей.

Заупокійну Сл. Божу в процесальним словом довершив о. П. Бублик, 31 липня, при великому здвизі молящих, які й склали свої щирі пожертви на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійному $66.00, а яких уділено на Пресовий Фонд „Вісника" $5.00. По Похорні відбувся помниальний обід в залі під Церковю. Всім жертводавцям сердечне спасибі а Покійному Іванові Вічная Пам'ять!

(опб).

БЛ. П. МИРОН ТКАЧУК
Гарі Гіл, Алта.

У вівторок 9-го листопада 1965 р., після довголітньої недуги упокоївся у Бозі, у лікарні в Вилингдон, Алта., бл. п. Мирон Ткачук проживши 81-н. р.

Покійний Мирон народився 24 травня 1884 р. в селі Лужани, Буковина.

Виростав при родичах і ходив до школи в рідньім селі. 1902 р. залишає Рідний Край і сам приїздить до Канади в околицю Кейленд, Алта.

1907 р. одружився з Марафтою з дому Чабан. Одруживши, бл. п. Мирон з своєю дружиною почали господарити на власній фармі в околиці Кейленд, де прожили до 1944 р.

1944 р. небіжчик з своєю дружиною перенеслися до містечка Гарі Гіл, Алта., де прожив аж до свого упокоєння в вівторок 9 листопада 1965 р. Незадовго перед упокоєнням небіжчик прийняв Маслосвяття та Св. Сповідь і Причастя.

Похоронні Відправи відправляв місцевий парох о. П. Зубріцький. У четвер 11 листопада о год. 6 вечора він відправив Панахиду у похоронним заведенні в Вегревіл, Алта., а в п'ятницю — Похорон зо Сл. Божою в УГПЦ. Свв. Петра й Павла в Кейленд, Алта. При цім час Похоронних Відправ дякували: п. п. Мужлу, В. Фуштей, Орлецький та Іванчук Олекса. Під час Похорону о. Парох в своїй промові підкреслив, що небіжчик Мирон був піонером околиці Кейленд, Алта, був віруючим християнином, був першим фундатором та досмертним членом УГПЦ, Свв. Петра й Павла в Кейленд, Алта., як також довголітним головою своєї Громади. Взагалі, де був чоловік праці на церковній, громадський і загально канадський нивї життя.

В кінці своєї промови о. Парох звернувся спеціально до дітей, онуків та правнуків небіжчика, і сказав: „Найкращим вінком доброї пам'яти буде для вашого тата, діда та прадіда, коли ви гідно заступите його місце, в Рідній Церкві, та в національних організаціях серед свого українського народу тут в Канаді".

Закінчуючи промову о. Парох сказавь „Наймудрішою людиною є та, що пізнає себе, своє призначення, та ціль свого життя."

Відходячи до вічности небіжчик залишив у смутку: дружину Марафту, з якою прожив 58 р. в Гарі Гіл, Алта., сина Василя — в Кейленд, Алта., сина Миколу з дружиною Фросинією з Гамілтон, Онт., доньку Стефанію з чоловіком Грицьком Люк у Вегревіл, Алта., доньку Зиновію з чоловіком Орестом Арійчуком в Гарі Гіл, Алта., сина Петра з жінкою Елисаветою в окол. Евенсбург, Алта., доньку Елисавету з чоловіком Николою Андрійщуком в Келгарі, Алта. Лишив небіжчик невістку Єлену по сині Стефанові в Кейленд, та Марію по синові Силвестрові в Едмонтон, 23 онуків, 16 правнуків.

Під час останнього цілування була збірка на Нев'янучий Вінок, де зібрано $27.30, а дружина небіжчика від себе пожертвувала $10.00, що разом було $37.30, які розподілено так:

На вироблення кліше — $5.00, на Прес. Фонд „Вісника" — $10.00, на „Укр. Голос" — $5.00, поштові видатки — $0.80, та на обнову чаші в пам'ять небіжчика — $16.50. Всім жертводавцям щире спасибі.

Тлінні останки бл. п. Мирона спочили на місцевім цвинтарі біля Церкви в Кейленд, Алта. Після Похорону дружина та діти небіжчика запросили всіх на поминальний обід, який відбувся в міській галі в Гарі Гіл, Алта.

Нехай Господь потішить зосмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Мирона прийме в Свої Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять.

о. П. З.

БЛ. П. МАРІЯ ВОРОЩУК
Ендевор, Саск.

У понеділок 29 листопада 1965 року, в Ендевор, Саск., на 62 році життя, спочила у Бозі бл. п. Марія Ворощук.

Бл. п. Марія Ворощук (з роду Єфтода) народилася 18 вересня 1903 року, в Чернівецькому повіті на Буковині. До Канади прибула в 1909 році зо своїми родичами, які поселилися на гомстеті в околиці Келдер, Саск. В 1920 році Покійна одружилася з Тимофієм Ворощуком, а в 1921 році вони перебралися в околицю Ендевор, де придбали собі „гомстет" та фармерували на ній довгі роки. Це подружжя Бог поблагословив діточками, з яких 11 живе, а 3 упокоїлись.

В 1961 році упокоївся чоловік Покійної. Тоді Покійна перейшла жити до міста Ендевор, де жила до кінця свого життя. За свого життя Покійна не слабувала, аж при кінці свого життя заслабла на серцеву хворобу від якої й упокоїлась. Покійна Марія була членкинею Жіночого Товариства при Громаді УГПЦ в Ендевор та при цій же Церкві була старшою сестрою.

Напередодні Похорону в четвер о 8-й год. вечором над тілом Покійної Марії відправлено Парастас, а на другий день, у п'ятницю 3-го грудня 1965 року, в Храмі Всіх Святих УГПЦ в Ендевор відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні Відправи відправляв парох місцевої Парафії, прот. о. М. Критюк, а дякував п. Круць. На Похорон Покійної Марії з'їхалася майже вся родина Покійної та прибуло велике число людей.

Під час Посліднього Цілування, на заклик пароха, присутні зложили 39.00 дол. на Нев'янучий Вінок Покійній. З тієї суми призначено: на Кегелію Св. Андрея в Вінніпезі 25.00 дол., на „Вісник" 5.00 дол., на „Український Голос" 5.00 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., а решту на поштові оплати.

Поховано бл. п. Марію Ворощук на Цвинтарі Глініца в околиці Ендевор, Саск.

Покійна Марія лишила в смутку — 3 сини: Івана Ворощука і невістку Вероніку в Тіздейл, Саск., Андрія Ворощука і невістку Фреду в Ріджайні, Саск., Стефана Ворощука в Ендевор, Саск., 8 дочок: Олену та зятя Михайла Шевців у Кеелгері, Саск., Оксану та зятя Теодора Чернявських в Ашервіл, Саск., Розалію та зятя Івана Інграгам у Торонто, Онт., Вікторію і зятя Івана Класен у Вінніпезі, Доротею та зятя Дмитра Мекскйс у Келгері, Альберта, Анну та зятя Данила в Колдлейк, Саск., Вероніку та зятя Ярослава в Амстердам, Саск., Юстину та зятя Бад Гертлейн у Вінніпезі, Лишила 1 брата Олексу Єфтоду в Бюханан, Саск., 2 сестрі: Павліну Горецьку та Дору Зек. Лишила 2 шварґі — Матея Ворощука та Івана Бабка. Також лишила 23 внуки.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Марії прийме до Царства Небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $500.00: Українська Греко-Православна Громада Св. Володимира в Келгарі, Алта. (різна сотанія)

По $150.00: Місійна Округа Торонто, Онт.

По $100.00: Григорій Газдинюк, Наварра Фолдс, Онт: Павло Кмітовський, Наварра Фолдс, Онт: інспектор Іван П. Горбінський, Кемсек, Саск.

По $53.00: Збірка на похорон бл. п. Івайя Друля, Менгі, Ман. прислав Всеч. о. І. Мельник.

По $50.00: Михайло Сереньк, По $44.00: З похорону бл. п. Дмитра Шурка в Брендоні, Ман; збірка в церкві - $22.00, пан Шурко від себе й родини $22.00

По $25.00: Д-р В. Е. Полос, Едмонтон, Онт; збірка на похороні бл. п. Семена Данилюка. Інсінгер, Саск. (прислав Всеч. о. Нук); Всеч. о. П. Бублик, Принс Альберт, Саск; збірка на похороні бл. п. Олександра Кузьа, Чилівек Б. К (прислав п. Ю. Фенин) М. Дак, Принс Альберт, Саск; Іван Гладишюк Наварра Фолдс, Онт. збірка на 25-ім ювілею подружнього життя п. Кулиєя й дружини Торонто, Онт. (прислав п. Т. Кінер), Всеч. о. Мирон Качиз, Вінніпег (на докторатський стипендійний фонд); - Українська Греко-Православна Громада в Торнтал Алта (прислав о. О. Щербінь) Союз Українок Канади відділ Лесі Українки Менгі Ман.

По $17.50: Збірка з Йорданської Вечері в Брентфорд Онт (прислав о. Прот П. Трисна)

По $20.00: З похорону бл. п. Марії Герасим Мирлам Алта (прислав Всеч. о. І. Дубрицький), С. Конюх Едмонтон Алта в память своєї покійної дружини й дітей рівнішо її смерті) Українська Греко-Православна Громада п. Прілей Саск. В Пошкі Брентфорд Онт. Марія Тимчук з родиною Чи Гіндсен Канф ДТА в память своєї сестри бл. п Юстина Тофан, Сарто, Ман.

По $15.00: Мартин Бродерс Електрик Ко Кайзервіл, Огайо ЗДА; Йосиф Бучковський з дружиною Вінніпег в пам'ять бл. п Отцим Сальчук Йосиф і Агафія Вінніпег з похорону бл. п Сабини Фещик Пайн Ривер Мої (прислав п Мих Топоровський)

По $13.00: Збірка на прийнятому в день уродин пай Марії Зарицької Ст Катеринс, Онт (прислав о. Прот Ю Пухарич)

По $10.00: Тарас Монастирський Вінніпег о Прот Ф Шидловський Стрілки Н П І Сестрон Торонто Онт збірка на поминальному богослужінню по бл п Катерини Рачей з дому Мицкі Порктон Саск (прислав В Котеснюк), з поминального богослужіння по бл п Василя Ткачука Торонто, Онт (прислав В Григорак), Іван Трач Вінніпег, Василь і Галина Чайківць Мінніполис Мінн. ЗДА, Гр Брик Вінніпег, Ман. Григорій Іванюк Ріджайна Саск, Михайло і Параска Остріжнюки Едмонтон, Алта. з похорону бл п Марії Гаврилюк з Форт Вільям, Онт похорон відбився в Трансей Ман (прислав о С Ярмусь) Союз Українок Канади відділ Степан Нички Прілейт, Саск Никонт Майський Райн Саск.

По $5.00: Іван Пастух Вінніпег Парк Гіл США, Михайло й Оксана Вайтовці Порт Колборн Б К; Іван Бурянин Айтвіл, Саск Василь Накрейко Вайтвіл, Саск І Чорней з дружиною Вінніпег в пам'ять бл п Отцим Сарамчук Е М Семчик Вінніпег, Валеріі Кісіль, Вінніпег Вирей о Олексинтер Щербінь Едмонтон Алта Микола Рапуадало, Солдбурі, Онт вдові Марія Гришай, Етельберт, Ман; Іван Шур, Дорбен Ман.

По $3.00: Кирило Ковальчук, Іваліа, Саск; Іван Мартин, Содбурі, Онт

По $2.00: Пані А. Івах, Нью Йорк, Н П., США; В. Радзівон, Кадворт, Сэск Анна Савин Нью Йорк, Н П., США

Збірка Впреп. о. М. Критюка.

По $25.00: З похорону бл. п Марії Воронцяк Елдевор, Саск.

По $5.00: З похорону бл. п. Юрія Николаюка Брускебі, Саск.

Збірка Комітету при Церкві св. Володимира, Ветревіл, Алта.

По $200.00: А Т. Мандрук (довільна заява)

По $100.00: Іван і Анна Онуст (на кожну заяву); С. В. Павлюк (довільна заява)

По $53.00: З похоронних відправ по бл п. К. Петрук у Ветревіл ($27.00) і в Січ — Коломия ($26.00)

По $50.00: Йосиф Калина Гимприк Гейрі Гіл Алта, в память свого покійного мужа

По $25.00: З похорону бл. п Миколи Дмитрика, Гочкис Алта

По $15.25: Письмка церковним громадам на Вінніпегі. Алта

По $14.50: З Похорону бл п Шевки

По $9.40: З похорону бл п Куцяк

По $6.00: З похорону бл п. Миколи Северина

По $5.00: Учительський персонал Левой Школи в память бл п п К Петрук

Збірка п. Дмитра Гаковського Шілого, Іал., ЗДА.

По $10.00: Петро Пуцйло, Николя Гарут Дмитро Гаковський Гр. Семочко (Вінніпіг, Ман)

По $5.00: Кет о. Орест Кулик Андрій Кухарський

По $2.00: Николя Запухляк

По $1.50: І. Ц. Кочиляні

По $1.00: Андрій Мойсійка, Осип Черьом Гома Бурик, Николя Романюк Стефан Брадний

Збірка на похорон бл. п. Катерини Ірон, Прілейт, Саск.

(Прислав Юрко Толстий)

По $12.00: (-р Нестор Онищук з дружиною, Сідней, Б. К

По $10.00: Анна Підручна, Ветревіл Алта, Михайло Райчиба Гай Лейкс Алта

По $5.00: Рафаель і Юстина Федейко Форт Саскачеван, Алта; Михайло і Марія Паньків, Ст. Майкл Алта; Іван і Олена Райчиб Едмонтон; Олекса і Марія Чарнецькі Едмонтон; Іван і Івапна Чарнецькі Індіана ЗДА; Николай Чарнецький з дружиною, Прілейт, Саск; Федь і Ксенія Чарнецькі, Прілейт, Саск; Маргарета і Віра Чарнецькі Едмонтон, Алта, Михайло Пзен Прілейт, Саск, Юрко і Пенч Толстий, Прілейт, Саск Василь Бойко, Едмонтон, Алта

Колядка з Виндзор, Онт.

Переведена під час Йорданського обіду Української Греко-Православної Громади Св. Володимира; гроші прислав їм .О. Лист, кореспонденційний секретар Громади.

По $54.00: Парафія Св. Володимира

По $11.00: В Вахна

По $10.00: С Семайко, О. Венгер, С. Свінтах Н. Костишюк

По $5.00: о М Бодначрук, В Бодначрук, М. Лихий, М. Тофан, С. Семенюк, І. Пшій, Н. Семенишин, В. Кушнір, В. Друль, І. Римар, П. Никіфорук, Ф. Торошенко, М. Вичук, Д. Фоминюк, Д. Лазаровичі, Р. Карпінець, Т. Карпінець, І. Мілько, М. Лашук.

Колядя Студентів Колегії.

Bleinfeer, Man.

Колядували: Олеся Пашш, Оляна Робак, Марія Шмыко, Світляна Білінська, Давид Зарицький, Мирон Козловський, Богдан Робінсон.

По $15.00: Іван Баскевич, Розвбенк, Ман.

По $10.00: Николя Піць, Фдемінго Мотел (п. Якиль), д-р В. Зайцев, Н. Влад.

По $5.00: В. Сарчук, Б. Богонос.

По $1.00: Пані Мирчинська.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19. Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

УВАГА: У нас тепер Великий Піст. Кожен вірний і кожна вірна повинні подбати про те, щоб цей Піст не пройшов вам без гоайінц. У житті християнина це надзвичайно важливе! Усі приготовляйтесь до Сповіді й Причасти розлучуванням нас собою та молитвами.

6. Неділя — Трансікона, Поплар Парк, Тинвал.
13. Неділя — Кенора, Бозежур, Селкирк
20. Неділя — Трансікона, Дуфрост, Ст. Мартин
27 Неділя Кенора, Гонор, Повлярфлт

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3083 (увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНОВКА

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Айтуна. (По Службі Божій концерт в честь Лесі Українки в Народнім Домі)
13. Неділя — Мелвіл
20. Неділя — Гудін
23. Середа. Похорони — Айтуна 7.30 вечером
27. Неділя — Айтуна

Address: Box 143 Huna, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОРЧУКА

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя — Йорктон. Сповідь
13. Неділя Христонокління — Горлиць. Сповідь
20. Неділя — Йорктон. Сповідь
23. Середа. Похорони — Йорктон. Початок год. 7-ма вечером
27. Неділя — Райн. Сповідь

110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. Л. В. ДЯЧИНИ

БЕРЕЗЕНЬ

6. Неділя. Сповідь — Кемсак
13. Неділя З. Хр. Сповідь — Ярочестов
19 Субота. Сорокоуст. Сповідь — Кемсак
20. Неділя. Сповідь - Мазепа
26. Субота. Сповідь - Сторпновей
27. Неділя. Сповідь - Довпет
29. Вівторок. Сповідь — Антемійчук

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА

БЕРЕЗЕНЬ

5. Субота Катехизація — Кіндерсей
6 Неділя Православія — Кіндерсей
13. Неділя — Вонда (Сповідь)
20. Неділя — Міллс (Сповідь)
27. Неділя — Прілейт (Сповідь)

421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя — Ватна
13. Неділя — Вимір
20. Неділя — Ватсон
26. Неділя — Рима
УВАГА Всі Великоднісні Служіння, як Поклони, Сорокоусти, Панії і т. д. про час і місце їх відправи, буде доповолено з кожною громадою по місцях. Про час Св. Сповіді, також буде доповолено з громадами на місцях, а членн будуть своєчасно повідомлені.
Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя — Вегрівілл
13 Неділя — Ендрю
20 Неділя — Лъюїн
27 Неділя — Гемблін
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя — Глен. Сповідь.
10 Четвер — Стівен. Св. Місія Великодня Сповідь духовенства і вірних Соборна Служба Божа всіх священиків Місійної Округи Йорктон Спільний обід. По обіді місійні проповіди священиків Місійної Округи Йорктон Всі громади округи Глен проживі прибути
13 Неділя Стиридзе. Сповідь
20. Неділя Сван Ніелін. Сповідь
26. Субота — Мейбріджк. Сповідь
27. Неділя — Арран Сповідь.
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
5 Субота Задушна — Геффорд
6 Неділя. Сповідь — Кридор
12 Субота Задушна — Геффорд
13 Неділя Сповідь Геффорд
19 Субота Задушна — Геффорд
20 Неділя. Сповідь — Ридхіл
24 Середа Поклони о год. 7-ій Геффорд
27. Неділя. Сповідь - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя. 8.30 рано Сповідь а по Сл. Божій Пасія Кейтель
12. Субота 8.30 рано Сповідь дітей Нед. Школи та молінна за померших — Ту Гідс
14 Неділя 8.30. Сповідь — Ту Гідс
19 Субота 9-та рано Сповідь та молінна за померших - Шипінгі
20 Неділя 9-та рано Сповідь а по Сл. Божій Пасія - Шипінгі
24 Середа Поклони о 7.30 вечірня — Ту Гідс
26. Субота 9-та рано Сповідь та Сл Божа за померших — Іспас
27 Неділя 9-та рано Сповідь та по Сл. Божій Пасія - Іспас
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436

о. В. КОКОРУДЗА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота Задушна. Сповідь 9 рано — Вегіло
6. Неділя — Пайн Ридж
12 Субота — Вечірня, 7 год. вечі Сповідь — Етельберт
13 Неділя - Етельберт
19 Субота 9 год. рано - Сповідь Гарленд
20. Неділя — (Сповідь) — Раднер
24 Середа — Поклони (8 веч.) Етельберт
27. Неділя (Сповідь) — Дорбен
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя - Громлід. Сповід
13 Неділя. — Едмон Крік. Сповідь
20 Неділя — Медфорт. Сповідь
27 Неділя — Брускбі. Сповідь.
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144

о. ІВАНА КУЛИША
5 Субота — Редвater Сповідь над год. 9ій по пол
6 Неділя - Редвater. Сповідь
13 Неділя — Ерімонт. Сповідь
19. Субота — Редвей. Сповідь від год. 3-ої по пол
20. Неділя — Редвей. Сповідь
26. Субота — Нижрук. Сповідь і Служба Божа
27. Неділя — Федора. Сповідь
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота Задушна — Вітків
5. Субота, 7 год. веч Вечірня й Сповідь — Норт Батфорд
6 Неділя Норт Батафорд (Причастя)
12 Субота Задушна — Норт Батафорд
12 Субота Вечірня й Сповідь Вітків
14 Неділя Вітків (Причастя)
13 Неділя 7 год. веч. Пасія Вітків
19 Субота Задушна — Гластон
20. Неділя Вигар (Сповідь і Причастя)
20 Неділя 7 год. веч. Пасія Норт Батафорд
23 Середа. Поклони 7 год. веч Норт, Батафорд
26 Субота 7 год. веч. Вечірня й Сповідь — Гластон
27 Неділя Гластон (Причастя)
27 Неділя 7 год. веч. Пасія - Вестсон
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

п. ІВАНА МЕЛЬНИКА
БЕРЕЗЕНЬ
5 Субота — Сенді Лейк. Сповідь та літей о год. 9-ій рано і Служба Божа
6. Неділя — Сенді Лейк. Служба Божа
12 Субота — Рисборн. Сповідь 1—8 год
13 Неділя Рисборн. Служба Божа
19 Субота — Менлі Сповідь о год 1 8
20 Неділя - Менлі Служба Божа
26 Субота Оквборн Сповідь о год 6 8
27 Неділя Оквборн Служба Божа
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя Вестлок. Сповідь і Причастя
13 Неділя Сливко — і Причастя
20 Неділя Сіба бін. Сповідь і Причастя по Св. Службі Божій свято Т. Шевченка
27 Неділя Вайлвуд. Сповідь і Причастя
Address: Westlock, Alta, Box 902. Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЦВІТЕНЬ
5. Субота. (Сповідь для літей) Дафін
6. Неділя. (Сповідь год. 9-та рано) Вестей Ридж
12 Субота. (Сповідь год. 9-та рано) Емаюс
13 Неділя. Служба Божа по радіо Станція СІ-КЕЙ-ТІ-ЕМ Дафін Man. від год 11.00 рано до 12-ї 15 хв. Сповідь в суботу вечером о год. 7-ій. — Дафін
13 Субота. (Сповідь год. 9-та рано) Сифтон
20 Неділя (Сповідь) — Гізберт Плейнс
21 Середа Поклони год. 7.30 вечірня Дафін
26 Субота (Сповідь год. 9-та рано) Грифітін Ридж
27 Неділя (Сповідь) — Дафін Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Дафіни
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
6. Неділя. Сповідь рано 9 -10 год Бонніс
14 Неділя. Сповідь рано від 9 10 год Ст Пал
20 Неділя Сповідь рано від 9 10 год Трентон
27 Неділя. Сповідь рано від 9 10 год Іст Пайнс
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
4. Пятниця Пасія о год. 7:00 веч. Сарсфі
5 Субота. Вечірня і Сповідь 8.00 вечір — Лек Ла Біш
6 Неділя — Лек Ла Біш
11 Пятниця. Пасія о год. 7.00 веч Гресленд
12 Субота, Сповідь 9.00 рано — Нораз
13 Неділя. Сповідь 9.00 рано - Атабаска
13 Неділя Вечірня 3.30 по полудні Сарсфі
18 Пятниця Пасія о год. 7.00 веч Бондерінгс Ридж
19 Субота. Вечірня 7.00 год. веч і Сповідь — Крейгенд
20 Неділя — Крейгенд
21 Середа. Канон Андрія Критського 7.00 год. веч. Лек Ла Біш
25. Пятниця. Пасія о год. 7.00 веч Бойз
26. Субота Вечірня і Сповідь о 7 год. веч. — Гресленд
27 Неділя — Гресленд
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
5 Субота Робини Сповідь
6 Неділя Робини Сповідь
12 Субота. Сповідь
13 Неділя — Грейдвю. Сповідь
19 Субота — Мекінат. Сповідь
20 Неділя — Мерідель. Сповідь
26 Субота — Ленард. Сповідь
27. Неділя — Ленард. Сповідь
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 456.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
2 Середа. Сорокоуст о 10 год ранку у Вакав
3 Пятниця. Сповідь о 7 год веч Ст. Джуліен
5. Субота Задушна — Ст Тамані
5 Субота Сповідь о 7 год. веч у Вакав
6 Неділя - Вакав. Пасія з Сорокоустом о 4 год. в Альвені
9 Середа. 10 год. Сорокоуст у Вакав
11 Пятниця Сповідь о 7 год. веч Лепін
12 Субота Задушна — Лепін
12 Субота. Сповідь о 7 год. веч Кольорн
13 Неділя Кидворт. Пасія з Сорокоустом о 4 год. веч. в Тарнорівіль
16 Середа Поклони. 7 год. веч. у Вакав
18 Пятниця Сповідь для літей о 7 год. вечора у Вакав
19 Субота — Вакав
20 Неділя Сповідь — Альвена Пасія з Сорокоустом о 4 год у Лепін
21 Середа Сорокоуст о 10 год ранку Кадмор
27 Неділя. Сповідь у Смазе о 4 год. Пасія з Сорокоустом у Ст. Лін Лівен
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя. Сповідь — Толестой
14 Неділя Сповідь — Сарто
20. Неділя. Сповідь - Роза
26. Субота Сповідь молоді і старших Гарденгов
17. Неділя. Служба — Гарденгов
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕПІНКА
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя — Кампора
13 Неділя - Кампора
20 Неділя — Кампора
24 Середа — Кампора. Поклони 7 год.
27 Неділя — Бакенгем
Address: Box 435, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
5 Субота. Сповідь і Сорокоусти Бойл Лейк
5. Субота, о год. 6.30 веч. Сповідь Сноки Лейк
6. Неділя. Сповідь і Сорокоусти Сноки Лейк
12. Субота. Сповідь і Сорокоусти Бетлс
13. Неділя. Сповідь і Сорокоусти — Вільна
19 Субота. Сповідь і Сорокоусти Давінг
20. Неділя. Сповідь і Сорокоусти Едвінд
23. Середа. Поклони о год. 7-ій веч. Сноки Лейк
26. Субота. Сповідь і Сорокоусти — Стрий
27. Неділя. Сповідь і Сорокоусти — Спеден
Великодня Сповідь розпочинається год. 8 10 ранку. Окрім Громад Сноки Лейк і Вільна, після кожного чергового Богослужения буде відбуватись Катехизація для літей в окремому віці
Родичі приходять самі до Церкви, та беруть зі собою дітей.
Address: Smoky Lake, Alta, Box 309

о. І. УДОДА
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя Шіро (м) Сповідь
13 Неділя — Вінярд. Сповідь
20 Неділя — Шіро (п.) Сповідь
27 Неділя — Фоме Лейк Сповідь
Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ
6 Неділя. Сповідь Богослужения І Св. Причастя — Сембург
12. Субота Сповідь шкільної молоді. Богослужения і Св. Причастя Кадет
13. Неділя Сповідь. Рання Відправа. Богослужения і Св. Причастя Кадет
19 Субота Сповідь Шкільної Молоді. Богослужения і Св. Причастя — Сембург
20. Неділя Сповідь. Рання Відправа. Богослужения і Св. Причастя — Нінпанін
26. Субота. 7 год. веч. Сповідь у часі Вечірні. Відправи — Вірдей
27 Неділя Сповідь. Рання Відправа. Богослужения і Св. Причастя — Вірдей
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота. Зауполійна — Торсбі
6. Неділя — Торсбі
12. Субота Зауполійна Брудерфайн Вільд год. веч Вечірня й Сповідь
13. Неділя — Брудерфайн
19 Субота. Зауполійна Калмар 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
20. Неділя — Калмар
26. Субота. Зауполійна — Катвін 8-ма год. веч. Вечірня й Сповідь
27 Неділя — Катвін
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДЬСКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
5. Субота Вайта. (Заупок. Сл. Божа на замовлення місцевого відділу Союзу Українок Канади)
6. Неділя — Вайта
13 Неділя — Сенжін
20. Неділя — Сірко
21 Середа. Вайта. Поклони. Початок о год. 7-ій вечора
27 Неділя Сандав
УВАГА У кожній громаді, за винятком громади Вайта, Сповідь відбувається перед Службою Божою з 9-ї год. рано. У Вайті Сповідь відбувається у суботу 5-го березня з 7-ї год. вечора. Обіднї Арбакки на Сповідь приїжджають до тої церкви, де їм зручніше.
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1966. ЧИСЛО (2026) 6

МОСКВА ЗАЯВЛЯЄ

УСІ ІНШІ ПРАВОСЛАВНІ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ Є НЕКАНОНІЧНІ

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ЗАБОРОНИЛА СВОЄМУ ЄПИСКОПАТОВІ ЄВХАРИСТИЧНЕ СПІЛКУВАННЯ З УСІМА ІНШИМИ ПРАВОСЛАВНИМИ ЦЕРКВАМИ В АМЕРИЦІ

Синод Московської Патріярхії не дозволив своєму епископатові на американському континенті канонічно єднатися у спільній Синод з епископатом інших Православних Церков, бо всі вони на цьому континенті „порушують канони", і тим поставили себе в стан неканонічности

Москва. — Історичного значення постанову проголосив тут Синод Московського Патріярхату 29 листопада 1965 р., якою цей Патріярхат таврує епископат всіх без винятку Православних Церков на американському континенті як „порушників священних канонів", і тому наказав своєму епископатові ближче не сходитися в євхаристичній і канонічній площині з епископатом усіх інших Православних Церков.

В Америці ще 1962 р. створено так званну Постійну Конференцію Канонічних Православних Епископів під проводом архиєп. Якова, американського екзарха Константинопольського Патріярхату, до якої включився й епископат американського екзархату (екзарх митр. Іоан) Московського Патріярхату. Згадана Конференція на своєму засіданні 30 березня 1965 р. схвалила проект створити Синод, спільний для епископів усіх тих Православних Церков на американському континенті, які вважаються цією Конференцією за канонічні. Московська Патріярхія не лише відхилила цей проект, але й офіційно відмовилася називати чи Конференцію в Америці „канонічною" і не вважає її авторитетну вирішувати церковні справи.

Знаменна постанова: „Журнал № 44" 25. XII. 1965 р.

Головний пресовий офіціоз Московського Патріярхату, місячник „Журнал Московской Патриархии" (Москва) ч. 12, 1965 р. проголосив постанову, запротоколовану: „Журнал № 44", Синоду Московської Патріярхії в Москві 25 листопада 1965 р., яку в перекладі нижче подається повністю:

„Постановили: Предложения про створення Синоду православних епископів Америки в тому вигляді, як воно було складене на засіданнях Конференції православних епископів 30 березня 1965 року, визнати за неприємливе, бо воно немов би узаконює всі порушення священних канонів, що мають місце серед православних епископів у Злучених Штатах Америки і взагалі на Американському континенті.

Урегулювання взаємовідносин між усіми православними юрисдикціями й осягнення євхаристичного спілкування між ними являються прелімінарною умовою установлення єдиного для всього американського Православія адміністративного церковного органу.

У той же час є всі підстави надіятися, що, коли матимуть між собою євхаристичне спілкування, в майбутньому, в той час, що буде вгодним поклавшому часи й роки у Своїй власті Господеві Вседержителеві, юрисдикції всіх Помісних Православних Автокефальних Церков створять одну Помісну Автокефальну Церкву, про що у відповідний час Церкви-Матері повинні будуть мати між собою потрібне елементарне обміркування".

„Церкви-Матері" і канонізм

Церковні канони забороняють вірним відділятися від тієї Церкви, до якої вони належать, отже вона є їхньою Церковою-Матір'ю, якщо духовний провід тієї Церкви не дає їм дозволу на таке

(Закінчення на стор. 2).

Що скажуть у „Православній Енциклопедії" про Церкву в СССР?

В Атенах (Греція) православні богослови видають „Православну Енциклопедію". Видавці запросили Московську Патріярхію подати інформації про Православіе в СССР, і ця Патріярхія вже створила комісію (під головуванням архиєп. Олексія (Редігера) для підготови матеріялів для згаданої енциклопедії.

З.Р.В. — Звичайно, ці матеріяли будуть цензуровані й препаровані відповідно до вимог влади СССР. Там не напишуть, що влада СССР знищила Українську Православну Церкву й біля 30 ій епископів включно з митр. Василем Липківським; отруїла Патріярха Московського Тихона і знищила коло 200 російських православних епископів; знищила майже всіх українських греко-католицьких епископів і заборонила греко-католицтво в Галичині і т. д. і т. п.

Королева Єлисавета зречеться престола?

За рік чи за два королева Єлисавета II зречеться престола, — віщує паризький щоденник „Парі-Жур", подаза міжнародня інформативна агенція Рейтера з Парижа 2 лютого ц. р.

Протягом свого 14-літнього перебування на престолі вона зайнята 12 годин денно. Їй тепер 40 років. Бути дружиною, матір'ю 4-х дітей і королевою — це затяжко. Лікарі сказали, що в „останніх кількох роках вона хворіє на якусь недугу, що її неможливо виявити.

Її наслідником на престолі був би її син принц Чарлз.

Москва-Рим

Католицькі церковні достойники в Москві

Папські відпоручники в патріярха Олексія і в митр. Ніколима (Ротова)

Католицький патріярх Ігнатіос Петрос XVI Батаян, що підлягає папі і безпосередньо очолює вірмен-католиків поза межами СССР, 11 листопада 1965 р. був на розмові у патріярха Московського, 88-літнього Олексія (Семанського) і в митрополита Ленінградського й Ладозького Ніколима (Ротова) — голови Відділу зовнішніх зв'язків цієї Патріярхії.

Разом з патріярхом Батаяном були ще два визначні католицькі духовні особи: епископ Терзян, що очолює католицьку вірменську єпархію в Бейруті (Ливан чи Лібанон) і архимандрит Міккель Сет — інспектор папської вірменської колегії в Римі.

Коротко про це повідомив „Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965 р. (Москва).

Визначний діяч Католицької Акції в Москві

У патріярха Московського Олексія й митрополита Ніколима (Ротова) 30 листопада 1965 р. був визначний „католицький-суспільний діяч Джорджіо Ля Пір" з Італії, — коротко подав „Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965 р.

З.Р.В. — Митр. Ніколим (Ротов), що серед епископату Московського Патріярхату є найбільш довіреною у влади СССР особою, звичайно посередничає між Римом і владою СССР; не засвідчили були переговори Риму з Москвою у справі висилки церковних обсерваторів з СССР на 2-й Ватиканський Собор (1962-1965) і в справі випущення кард Сліпого з СССР до Риму (вночі з 8 на 9 лютого 1963 р.).

Кому належиться признання за совєтські „спутніки"?

Жидівські й українські претенсії

„А тепер, коли помер високопростірний науковець та інженер Сергій Королів, виявлено в Москві, що саме він був пляновником та будівничим совєтських „високопростірних кораблів", у тому „спутників та всіх інших космічних ракет... Сергій Королів народився в родині українського вчителя в Житомирі і від 1929 р. працював в авіяційній промисловості.. Помер несподівано на 59 році життя. Його похоронили в мурах Кремля". („Новий Шлях" 19. 2. 1966, Вінніпеґ).

Це претенсії українців на заслуги в ділянці совєтської космонавтики.

А жиди не перед українцями заявили претенсії на свої заслуги в цій справі.

Рабин д-р Дж. Літвін в органі „Да Гейтс оф Зайон" (число за жовтень 1958 р. Лондон) заявив:

"Jews are responsible... for the Soviet Sputniks".

Усі інші Православні Церкви в Америці є неканонічні

(Закінчення з 1 стор.)

самовідділення з метою створити собі окрему Церкву. Україна прийняла Християнство (988 р.) з Греції, тобто від Константинопольського Патріярхату, від якого вона церковно-правно залежала, тобто була в його юрисдикції, і тому цей Патріярхат уважався, згідно з канонами, за Церкву-Матір всіх українців.

Року 1687-го Константинопольська (Царгородська) Патріярхія п е р е д а л а Православну Церкву в Україні в юрисдикцію Московського Патріярхату, отже на основі канонів Московська Патріярхія з того часу почала вважатися Церквою-Матір'ю православних українців, яких ніхто не питав, чи вони бажали б'ти в юрисдикцію Московського Патріярхату.

Православні українці, не зважаючи на те, що канони не дозволяють відлучатися від так званої Церкви-Матері, де лише мали хоч трохи волі, визволялися з-під юрисдикції (церковної власти) Московського Патріярхату, бо вона була нав'язана їм насильно. Усі інші, без винятку, Православні Патріярхати, а також залежні від них молодші Православні Автокефальні Церкви, уважають Українські Православні Церкви за „неканонічні", бо вони, мовляв, самовільно відділилися від своєї „Церкви-Матері", тобто від Московського Патріярхату. Ба, навіть католики, включно з греко-католицьким єпископатом, саме на цій підставі вважають Українські Православні Церкви за „неканонічні".

Але коли після захвачення в Росії владу большевиками 1917 р. Московську Патріярхію почала контролювати комуно-большевицька влада СССР, то від Московської Патріярхії, тобто від своєї дійсної Церкви-Матері відділився російський єпископат із своєю паствою поза межами СССР, і так постали Американська Російська Православна Церква (тепер очолена митр. Іринеєм в США) і Російська Зарубежна Православна Церква (тепер очолена митрополитом Філаретом у США) — обидві вони проголосили с е б е автокефальними, н е з а л е ж н и м и від Московського Патріярхату і від жодної іншої зовнішньої церковної власти. Обидві ці Церкви вважаються Московською патріярхією за „неканонічні". Але всі Патріярхати й інші Церкви поза межами СССР уважають їх за каноні. Автокефальна Американська Російська Православна Церква під проводом митр. Іринея навіть належить до так званої Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів в Америці, хоч там є члени Московського Патріярхату, які не визнають згаданої Церкви за канонічну. Отже явище тут таке: одні єпископи не визнають других єпископів за канонічних, а проте разом належать до Постійної Конференції Канонічних Єпископів. А це тому, що головою цієї Конференції є архіеп. Яків (Якобс), американський екзарх Константинопольського Патріярхату, який визнає обидві згадані автокефальні Російські Церкви за „канонічні", хоч вони відлучилися від своєї Церкви-Матері (Московської Патріярхії), і ця їхня Церква-Мати не визнає їх за „канонічні".

Отже, з того видно, що в проводі тієї Конференції є дві різні мірки: одна, для українців, а інша — для росіян. За що не визнають канонічними українців, то за те саме, та ще й поважніше, визнають росіян.

Далі, як видно, Московська Патріярхія не визнає цю Конференцію за канонічну й авторитетну між іншим і тому, що там є членом автокефальна Американська Російська Православна Церква, яка відділилася від своєї Церкви-Матері (Московської Патріярхії) без згоди цієї с т а н н о ї. Тому-то у постанові Синоду Московської Патріярхії з 25 листопада 1965 р. і сказано, що церковні справи на американському континенті мають вирішувати Церкви-Матері (патріярхати), і лише тоді все буде канонічним; а ці Церкви, які відлучилися від Церков-Матерів без їхньої згоди, як ось Американська Російська Православна Церква, а проте визнані Константинопольською Патріярхією за „канонічні", не мають права нічого вирішувати, бо вони „неканонічні".

Так сь, Постійна Конференція Православних Єпископів квестіонує канонічність Українських П р а в о с л а в н и х Церков, а тепер Московська Патріярхія на цій самій підставі заквестіонувала канонічність Постійної Конференції Канонічних Православних Єпископів.

Є підстави думати, що це лише початок дальших ускладнень, цього роду, в не кінець.

Біллі Ґреєм проповідуватиме в Канаді 1967 р.

Біллі Ґреєм (Graham), найвизначніший у світі протестантський проповідник (баптист), проповідуватиме в Канаді у травні, червні й липні 1967 р. Його вже запросили до Вінніпегу й Оттави.

Ґреєм, якому вже сповнилося 45 років, постійно проживає в Монтріт, Н.К., США, а його центральні канцелярія знаходиться в Атлянті, Ґа. За свої проповіді він не бере жодних додаткових винагороджень, поза регулярною платнею, яку отримує від „Білгі Ґреєм Ассошієйшен,".

„Ми запрошуємо д-ра Ґреєма тому, що це місто потребує духовного пробудження", — сказав вінніпежець - речник комітету, який запросив Ґреєма до Вінніпегу.

Совєтська ракета долетіла на Венеру

Ракета Венера III з совєтським прапором на планеті Венері

ТАСС (Телеграфна Агенція Совєтського Союзу) 2 березня повідомила, що совєтська ракета Венера III-2 березня причалила на планету Венеру.

Чи ця ракета осіла на планеті непошкодженою, чи може розбилася — не відомо, бо ТАСС подав, що коли вона наближалася до поверхні планети і зникла в хмарах і горячі, то радіо-контакт з нею перервався.

ТАСС 3 березня ще раз інформував про цю справу. Між іншим, він подав опінію совєтського астронавта Олександра Михайлова, який вважає, що гарячою є не поверхня планети Венери, а лише її атмосфера.

Сер Бернард Ловелл, директор британської обсерваторії Джордел Венк, посуджує совєтських науковців у тому, що ракетою Венера III вони могли „зарзити" планету Венеру бактеріями із землі.

Справа розводів у федеральному парляменті

Сенатський розводовий комітет 9 лютого ц. р. постановив внести до федерального парляменту законопроект для поширення розводового закону.

У Канаді закон дозволяє взяти розвід лише на підставі одної причини, а саме у випадку подружньої зради. Сенат пропонує, щоб вільно було розводитися й на основі інших причин.

Крім Квебеку й Ньюфавндленд, у решті провінцій Канади місцеві суди мають право давати розводи — на вищезгаданій підставі. У Квебеку й Ньюфавндленді суди взагалі не мають цього права, і тому розводи для цих двох провінцій дає спеціяльний сенатський комітет. В Онтеріо 1965 р. було 1,500 розводів, а в Квебеку й Ньюфавндленді разом — 400 розводів.

За мир у В'етнамі

Співпраця папи з У Тантом

Папа Павло VI і У Тант — генеральний секретар Об'єднаних Націй договорилися скликати до Женеви конференцію 8-ох держав, що б завести мир у В'етнамі. Цими державами є такі: Британія, Франція, СССР, Китай, США, Північний В'етнам, Південний В'етнам і провід В'ет Конгу, що очолює комуністичних повстанців у Південному В'етнамі. (За „Ассошієйтед Пресс" 7. 2. 1966).

Швеція відхилила пропозицію папи

„Почини папи не матиме успіху"

Папа звернувся до уряду Швеції, щоб той поміг папі вести „невтральні" переговори за мир у В'етнамі. Уряд Швеції відмовився співпрацювати з папою в цій справі. Речник шведського уряду 7 лютого ц. р. заявив, що уряд цієї держави не вважає, „що б ініціятива папи в теперішній час могла бути успішною".

Цю вістку подала міжнародня інформативна агенція Ройтера 7 лютого ц. р. (за „Вінніпег Трибюн", 7. 2. 1966).

Світова конференція СРЦ

Цього року відбудеться в Женеві світова конференція Світової Ради Церков. Тема конференції: „Християни в технічній і соціяльній революції нашого часу". Буде 400 доловідачів (лише православні й протестанти). Папа прислав своїх спостережників (обсерваторів).

Винахід українців

Англійську мову вивчають у сні

Українські учені з української Академії Наук у Києві винайшли спосіб вивчання чужих мов (покищо лише англійської) в сні. Тиха музика заколисує студентів у легкий сон (дрімоту) і після цього протягом 20 чи 30 хвилин по радіо надають їм лекції англійської мови. Студенти, пробудившись кажуть, що самі не знають, як вони навчилися англійських слів і граматики.

Проф. Андрій Близниченко, український мовознавець з Києва, очолює цілу ту систему навчання. (За „Нью Йорк Таймс Сервис", 9. 2. 1966).

КОНТРОЛЯ МЕНТАЛЬНОСТИ ЄПИСКОПІВ?

УРЯД ГРЕЦІЇ ПРИПИНИВ „РЕВОЛЬТУ" ЄПИСКОПАТУ

ПРОТИУРЯДОВА ОПОЗИЦІЯ „АРЕШТУВАЛА" ПЕРВОІЄРАРХА?

Масові заворушення проти єпископату нібито „підтримують уряд"

У грудні 1965 р. грецький уряд вжив усіх можливих заходів, щоб зломити спротив єпископату, який спротивився декотрим з церковно-державних канонів.

На всіх 51 єпископів Греції аж 36 приєдналося до револьти проти уряду. У їхньому протиурядовому синоді взяв участь і первоієрарх Елладської Церкви (автокефальної Церкви Греції), тобто архиепископ Атенський Хризостом. Урядові чинники, як видно, пояснили це так, що протиурядова група присилувала його приєднатися до протиурядового руху. Журнал АРІО („Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень, 1966), який прихильно відноситься до церковної політики грецького уряду, інформує, що первоієрарх був на засіданні протиурядового синоду тому, бо він, архиеп. Хризостом, „не мав сили опертися через те, що йому вже 90 літ".

З цього можна зробити висновок, що уряд Греції інтерпретує це так, що архиеп. первоієрарх Хризостом завдяки глибокій старечості вже ментально не здібний правити Церквою, коли пішов аж на такий крок, що дався втягнути в безвідповідальний протиурядовий рух. І, мабуть, щоб запобігти цьому на майбутнє, уряд Греції має увести такий закон:

„Примусовий відхід на покой (у стан спочинку) всіх єпископів віком 80 років; це обмеження може бути ще більше обмежене, якщо медична провірка виявить нездібність будь-котрого з єпископів". — подає АРІО.

З цього видно, що уряд буде слідкувати за тим, чи котрий з єпископів буває не „постарше" передчасно — так, що не буде здібний нести відповідальности за свої вчинки на пості єпископа.

Духовно-світська комісія строго провірятиме формальні й фактичні (моральні й інтелектуальні) кваліфікації кандидатів на єпископів

Церква Греції є державна — подібно як Англіканська Церква в Британії, а Католицька в Іспанії, Італії і т. д. Уряд утримує Церкву фінансово, дає їй політичну підтримку, але зате має право вмішуватися в її справи на основі церковно-державних канонів (законів); між іншим, згідно з церковно-державними канонами, кожен єпископ мусить бути аж до кінця свого архиепископства в цій епархії, яку він отримав зараз після своєї хіротонії (висвячення на єпископа).

Але єпископи вирішили, що цей канон не є справедливий, бо повинно бути так, що початкуючий єпископ повинен бути призначений в бідніщу епархію, а коли він довший час побуде єпископом, тобто стане сеніором, то щоб його перенесли в багатшу єпархію. Уряд не погодився на це, і тому єпископи стали проти урядового вмішування у справи Церкви. На вищезгаданому синоді 36 єпископів висвятили-це 15 єпископів, і без згоди уряду призначили їх в епархії. Крім того, вони злегковажили канон про заборону переміщувати єпископів, і єпископів — сеніорів перенесли на багатші епархії, а їхні бідніші епархії дали новопосвяченим єпископам.

Одна з найбагатших епархій, Пірейська, дісталася митрополитові Аргольському Хризостомові (там є багато єпископів Хризостомів), якого уряд уважає за одного з ініціяторів протиурядового спротиву. Уряд скасував постанову цього синоду 36-ох єпископів, і наказав кожному з них назад повернутися в цю епархію, в якій він був досі, та не визнав легальними тих нових 15 єпископів.

У висліді цього уряд має ухвалити такий закон (цитується за АРІО):

„Усі ці особи, які надаються на кандидатів на єпископів, мають бути затверджені разом і світськими, і духовними органами, які становитимуть собою наміняційний орган. Цей комітет матиме повноваліть провіряти дійсні й формальні кваліфікації всіх кандидатів".

Крім цього, всі доходи з епархій будуть надсилати до міністерства віроісповідань, а воно буде виділяти з них платню єпископам.

„Золото, чи Христос"?

Коли рух єпископського протиурядового спротиву на своєму синоді в грудні 1965 р. ставив у єпископський сан 15 кандидатів, то тоді маса атенців перед церквою вигукувала грізно по адресі єпископів:

„Ви хочете золота, а не Христа!" „Геть з деспотами!" „Народ хоче прочищення Церкви!" „Негідники!"

Коли митр. Аргольського Хризостома цей же протиурядовий синод призначив у Пірейську епархію, і він туди прибув, то велика юрба вигукувала за ним на вулиці: „Негідник." „Сором!" Журн. АРІО, цитуючи ці вигуки, інтерпретує їх, як оправдане обурення народу проти „самолюбних єпископів, які змагаються за гроші", — це в заголовку своєї інформації поміститв згаданий журнал. Але при цьому цей же журнал інформує, що кожен (включно з тими, що в сані митрополитів) отримують по $330 місячної платні, плюс три процента з епархіяльних прибутків. Отже для Церкви, яка має свої великі традиційні маєтки, це далеко не так то вже й багато.

Щодо протиєпископських демонстрацій юрби, то вона ніби „підтримує" уряд проти єпископів, хоч вона знає, що уряд не потребує її підтримки проти кількох десятків єпископів. Сам стиль тих вигуків і сповнені ненависти лиця (як це видно на світлині) свідчить про те, що це е ті елементи, які лиш знайшли нагоду домагатися „чистки" в церкві — такої „чистки", щоб з Церкви взагалі нічого не залишилося.

З другого боку, єпископат сам поставив себе в непослідовне положення. З одного боку, він хоче урядової опіки, а з другого боку він е проти вмішування уряду у справи Церкви. Де Церква спирається на урядовій силі, там вона ніколи не може знати, чи і в якій мірі вона спирається на народові. Коли Церква відділена від держави і вона е соборноправною, там не може бути випадку, щоб народ демонстрував проти єпископату, бо ж народ має таких єпископів, яких сам собі, яко кандидатів, вибирав почерез своїх делегатів на Собор.

Місячник „Да Ортодокс Чирч" (січень 1966, США) повідомив, що єпископат Грецької Церкви звернувся з проханням до короля, щоб він узяв ієрархію під свою охорону перед натиском на неї з боку прем'єра Стефаноса Стефанопулоса і його кабінету. Але король там, здається, має вже сили не більше, як і єпископат.

Модератор О. Церкви:

Християни не наверн уть усіх

Християни не можуть надіятися, що б вони коли наверн ули всіх послідовників більших не-християнських релігій, — сказав д-р Ернест М. Гавз (Howze), модератор (голова) Об'єднаної Церкви Канади (..Юнайтед Чирч").

Він сказав це після своїх спостережень в Японії, Гонґ Конґу, Кореї, на Формозі і т. д., де він недавно побував.

В Японії як було коло 220 тисяч християн ще в 16 столітті, так і досі залишилося їх приблизно таке саме число.

Об'єднана Церква Канади вислала 300 місіонерів і місіонерок у 14 країни світу, де вони працюють, як лікарі, медичні сестри, агрономи, техніки і т.д.

Д-р Гавз подав ці інформації на прийнятті Канадського Жіночого Клюбу в Вінніпезі 10 лютого ц. р.

Централізація апарату контролі над релігіями в СССР

„Два досі окремо існуваних „Совєт по справах релігійних культів" і „Совєт по справах російської православної церкви" в СССР об'єднано в „Совєт по справах релігій". — подає журн. „Православная Русь" (ч. 1, 1966. США).

З.Р.В. - Головою „Совєту по справах російської православної церкви" до останнього часу був Куроєдов (наслідник Карпова). Кого назначено головою об'єднаного „Совєту по справах релігій" — інформаций покищо не маємо. Ліквідація „Совєту по справах російської православної церкви" - ідяком включення його в „Совєт по справах релігій" свідчить, що Російську Православну Церкву в СССР влада вже не вважає аж за таку велику, що б треба було мати для контролі над нею окремий урядовий апарат.

Митр. Антоній Башір упокоївся

Американський екзарх Антіохійського Патріярхату помер несподівано (15 лютого ц. р.) на 67 році життя.

У Бостоні 15-лютого ц. р. несподівано помер на 67 році життя митрополит Антоній Башір, американський екзарх Антіохійського (чи, як тепер також називають, А н т і о х і йсько-Сирійського) Патріярхату. Митр. Антоній постійно проживав у Бруклині, Н.Й.

Уродженець Ливану (Лібанон), митр. Антоній прибув звідти до США 1922 р., а очолив згаданий екзархат в США 1936 р. Він був у юрисдикції патріярха Антіохійського, який традиційно має свій престіл у Ливані, а число вірних цього Патріярхату поза Америкою становить лише 115 тисяч.

Митр. Башір серед православних ієрархів належав до найбільших активних у русі за церковне об'єднання християн.

В.П.П.!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає [redacted] Світяк Евкленія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 35c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

БЕЗ КЛАДКИ В НАШЕ МАЙБУТНЄ

Одним з нещасть людини є ось що: коли вона виробить собі свій особистий погляд на світ, то він стає в неї темні духовими окулярами, крізь які вона дивиться на світ, і бачить його лише таким, яким вона хоче бачити; отже бачить те, чого немає, а не бачить того, що існує. Це перешкоджає її „хождению по світі з відкритими очима".

Тут одна з причин, які перешкоджають старшим зрозуміти духа молоді. Звичайно, зрозуміти — це не завжди означає потребу годитися з тим, що ми розуміємо. Але все ж таки зрозуміти треба. „Не ненавидіти, не насміхатися, а **зрозуміти**", — як навчав філософ Барух Спіноза. Але в старших немає тенденції зрозуміти молодих. Батьки забувають, що вони колись були дітьми. Учителі забувають, що вони колись були учнями. Офіцери забувають, що вони колись були рядовими вояками. Забувають... Така коротка людська пам'ять.

Це видно з одного жарту. Коли студенти університету влаштували були демонстрацію, і побили шибки вистав крамниць, то одного студента поліція арештувала. А прокуратор звернувся до арештованого студента такими словами:

„Пане, ви, студент університету, людина інтелігентна, і... побивали шибки?! Цього ніяк не можу зрозуміти...

А студент відповів:

„Пане прокуроре, я вам поможу зрозуміти... Я поступив саме так, як поступали ви, коли були студентом".

Так, зрозуміти — це не конче означає погодитися з тим, що ми розуміємо, але зрозуміти таки треба.

Але справу порозуміння між старшими й молоддю ускладнює не лише той факт, що старші забувають, що вони були молодими. Тут є ще й інші причини. Ні пульс життя, ні його годинники не стоять на місці. Історія людства — це історія мінливості світоглядів і способу почувань та стилів життя. Молодь „атомної доби" виковує свої світогляди в значно складніших обставинах, ніж виковували свої світогляди люди ще пару десятків років тому. Зокрема ж, щодо молоді етнічних груп у Канаді, то в неї є ще одна, спеціальна проблема: її відношення до Канади і до своїх етнічних груп та своїх віроісповідань і їхніх Церков.

Це справді химерний лябіринт, і то ще й порослий густим лісом — лябіринт положення нашої молоді.

А в той же час наша молодь в принципі не має жодної систематичної співпраці й моральної допомоги з боку старших.

У Канаді число українців православного віроісповідання в середніх школах, інститутах, колегіях та університетах бистро зростає. Але ними ніхто не цікавиться, якщо під словом „зацікавлення" розуміти якусь організовану систематичну акцію в цій ділянці. У нас немає не то світової організації українського православного студенства, але й немає навіть крайової, всеканадійської організації такого типу. Де є місцеві цього роду організації, там вони також не мають жодної систематичної співпраці й допомоги з боку нашої спільноти. У них немає постійних капелянів. У них немає належно вишколених і спеціально для цього призначених світських провідників. Ніхто не цікавиться їхніми поступами в науці; ніхто не призначає для них стипендій; ніхто не цікавиться, щоб вони мали свою пресу, відчити, дискусії; ніхто не бере їх до себе на практику (нехай лише сезонову) до наших редакцій і інших установ; ніхто не цікавиться їхнім товариським життям — у кім вони сходяться, з ким вони дружаться... Як можна зрозуміти таке явище, що наша українська православна молодь як не мала, так і досі не має свого пресового органу?

До одного лікаря, який щороку по пару тисяч долярів видає на іншу Церкву, до якої він перейшов від православних же був студентом, дехто має претенсії. А він відповідає, що коли він, син бідного фармера, не мав грошей на студії в університеті, то ним зацікавилися протестанти, і допомогли йому грішми; отже тепер він хоче віддячитися їм. На жаль, так воно є: у нас не бачать молоді, коли вона є в потребі; але коли хтось з них з чужою допомогою вийде на вище становище, і відходить від нас, аж тоді його починають бачити. Чому так воно є?

Ці зауваги висказані суто не для самих зауваг; вони написані як фотографія нашої трагічної дійсності. І якщо вона не зміниться, і то негайно, то ми дорешти втратимо нашу молодь, велику частину якої ми тратимо по дінях і по годинах, — тратимо молодь, нашу кладку в майбутнє.

ЦЕРКВІ ТРЕБА ЙТИ ДО ЛЮДЕЙ

З боку тих людей, які систематично ходять до церков, чути вислови нарікання й жалю з приводу того, що молоді вже дедалі менше видно в церквах; ба, не тільки молоді, але й середуще та старше покоління вже не заповнює церков так масово, як це бувало колись.

З такої ситуації є ще вихід такий: коли люди починають менше ходити до церков, то треба щоб Церква почала більше ходити до тих людей, які не йдуть до Церкви. Церква й творилася так, що сам Христос, Його Апостоли і їхні ученики йшли до людей, а не чекали десь на одному місці, щоб люди прийшли до них.

Вони йшли до людей і відкривали їм шлях до душевного контакту з Богом; несли їм молитву; несли їм зцілення душі й тіла — гоєння душевних і фізичних болів; вигиняли зло-сатанізм з тих, у кого воно всеслилося; кормили голодних; зодягали обдертих; потішали засмучених. Вони йшли до людей... А внаслід того був такий, що люди потім самі йшли до них, шукали їх, — самі йшли до Церкви, бо в них розбудилася така душевна потреба.

На жаль, згодом почало витворюватися таке переконання, що інакше бути не може й не повинно, як лише так, щоб люди йшли до Церкви, а Церква щоб не йшла до людей. А внаслід такого переконання неминуче є таким, яким він тепер є: що люди починають відчужуватися від Церкви.

Історія свідчить, що одним з конечних технічних способів єднання в Церкві – це візити й ревізити; тобто — що Церква перше відвідує своїх членів, а у внаслід того її члени відвідують Церкву. Цього навчає нас і Св. Письмо.

А тепер постовимо собі питання: чи в наших часах Церква йде до людей? Чи знає вона, що може чиясь душа у страстях мучиться, шукаючи Бога, і не має сили просвітління, щоб узріти Його? Вони чекають, щоб Церква прийшла до них! Чи знає вона, що та людина, яка одної неділі не появилася в церкві, де вона досі завжди бувала, може занедужала, і немає їй кому води подати, бо вона самітна? Отже замість осуджувати її, що вона не прибула того дня до церкви, треба б поцікавитися, чи буває яке нещастя їй не трапилося. Нехай кожен вдариться в груди й щиро признається: чи в церкві він колй думав над тим, і чи коли поступав так щодо ближнього свого? А по лікарнях, по в'язницях, по всяких земних юдолях упадку людини — як ненависть у деяких родинах, трагедія п'янства, і т.д. — чи ж там немає таких душ, що несміливо, але з тугою очікують, щоб Церква до них прийшла? Парафії мають списки людей, як своїх жертводавців. Але чи мають вони списки людей, які можуть потребувати їхньої допомоги? Високопарні слова славних проповідників зо' славними іменами у святині не поможуть нічого, якщо такий проповідник не буде появлятися по домах, і не спитає: „Брате, сестро, — як ви почуваєтеся? Може вам чимнебудь помогти?" Лише це і тільки це, і ніщо інше буде означати, що служити Богові — це також конечність служити й народові; служити не язиком, а ділом.

Скільки в нас є нарікань, що люди не йдуть до церков. Щоправда, немає нарікань, що Церква не йде до людей. Але зате ж внаслід того є ще сумніший, ніж були б ті нарікання, — внаслід бо є такий, що люди відчужуються від Церкви.

Майбутність відродження церковного життя є тільки в тому, коли Церква повернеться до **апостолування**, а це значить, що їй конечно треба йти до людей.

Із Студентського Клюбу ім. Іларіона

1. Традиційна товариська зустріч

Клюб ім. Іларіона — це Товариство Православних Студентів Манітобського університету, яке за свого Покровителя прийняло українського Митрополита Іларіона, що жив у XI столітті.

Діяльність „Іларіона" різнородна і важлива. Вона внутрішня і зовнішня. Одною із традиційних внутрішніх подій — є прощання градуантів при кінці кожного академічного року, що відходять від Товариства на широке поле своєї професійної і суспільної діяльности.

Прощання цьогорічних градуантів відбулося в неділю 27 лютого. Всіх градуантів було 17: Орест Гудима — богословське; Нестор Крип'якевич — градуаційні студії; Володимир Присяжнюк — агрономія; Петруся Арсеній, Дональд Врик, Петруся Соломон, Лариса Сич, Петруся Вівчар і Люіза Заблуда — гуманістичні науки; Василь Боянівський — техніка; Конст. Машух, Юдита Деманюкі Маруся Голіната — педагогія; Олекса Аноній чук, Роман Цесиструк, Василь Ріпак і Леона Соломон — природничі науки.

Вечір прощальної зустрічі пройшов у незабутній, взнеслій духовій атмосфері. Різнородною програмою вміло проводив Голова Зустрічі, о. Диякон Орест Олекшій (який в цьому ж дні був висвячений в Катедрі Преєв. Трійці). Він у вступному слові підкреслив конечність існування таких товариств, як „Іларіон", де, крім духового виховання та численних користей, — українська молодь може себе взаємно пізнавати, що має добрі наслідки на майбутнє. Молитви перед і після прийняття провів капелян „Іларіона" — Всеч. о. Мирон Клиш, який також представив градуантів і при тому в своєму слові підкреслив важливість духовости, Віри Православної в житті кожного з них. Сказав, що немає достойніших завдань, від священичих, закликаючи градуантів після студій університетських студіювати ще й богословіє. Він звернувся і до студенток з порадою, щоб вони уважали за честь бути колись євентуальними дружинами Священиків, бо і добродійки дають великий вклад в успішну працю Духовенства на церковному полі. Побажання градуантам і тост за їхне здоров'я від тих, що остаються в Т-ві, виголосив Орест Равлюк, а подяку, в імені всіх градуантів, дуже вміло передала Петруся Арсеній — в першу чергу усім батькам, що вложили у виховання своїх дітей безліч трудів і самопожертви. Обіцяла вона, що всі градуанти постараються щиро і віддано працювати все життя для добра свого народу.

Головним промовцем вечора запрошено Всеч. о. А. Мавромараса — настоятеля Грецької Церкви у Вінніпезі, якого представив Ігор Куташ — голова Т-ва Студентів Богословія при Колегії Св. Андрея. Замітне в життєписі о. Мавромараса — який кілька літ тому прибув із Греції — є те, що він походить із традиційно-священичої родини: його батько і дід теж були Священиками, що свідчить про щиру побожність в родині. В своїй обширній промові (яку надіємося — здала її цінности — надрукувати незабаром повністю), о. Мавромарас висвітлив вічні Правди Православної Віри, які від часів установлення Неділі Православія (що саме в цей день святкувалася) і аж до нині передалися нам Православною Церквою незмінними. Він закликав і присутніх, зокрема студентську молодь пізнати **повністю** ці вічні, незмінні і найцінніші поучення Православної Віри: щоб їх передати й іншим народам, що живуть у незнанні, в гріхах, у невірстві. Закликав також повністю додержуватися православної моралі в щоденному житті і підкреслив надзвичайно трудні обов'язки православного Священства в праці для росту Христової Церкви і остаточної побіди Православної Віри над усім злом і всіма її ворогами.

Привіт градуантам від Колегії Св. Андрея й Університету передав Впреп. о. д-р С. В. Савчук, який звернувся до градуантів із палким закликом не забувати потреб українського народу, брати приклад із виконаної праці своїх батьків, які збудували Церкви, Інститути, Колегію, багато організацій, здобули для України славне ім'я, працюючи і для України, і для Канади. Народ нам очікує від молодого покоління продовження і. посилення праці на усіх ділянках життя. Градуанти повинні гідно виконувати свої провідні обов'язки українських патріотів і вірних членів Православної Церкви на тих ділянках, які собі вибрали, — в чому побажав їм усім Божої допомоги та Благословення.

Скромну, але милу мистецьку частину програми виконали вже добре знані наші мистці музики і співу добродійка Оксана Олексій і піяніст — студент богословія Стефан Синайко, який на початку відіграв на фортепіяні в'язанку українських мелодій, а опісля супроводив добродійці Олексій в двох піснях. Як звичайно, присутні прийняли їх виступи із радістю та насолодою.

При кінці вечора виступив із подякою і прощальним словом президент „Іларіона" — Володимир Саранчук. Він дякував присутнім за численну участь, і зацікавлення старшого покоління проблемами студентства. Закінчив він звверненим до градуантів, щоб включилися в багатогранне суспільне українське життя і сумлінно та успішно відіграли свою провідну ролю.

Треба признати організаторам зустрічі, що вони вміло й здбайливо вив'язалися із своїх завдань: зустріч матиме напевне поважний вплив на майбутнє життя не тільки градуантів, але й усіх присутніх.

— — — — —

2. „Масонство у світлі Православія"

Клюб „Іларіона" влаштував для свого членства в неділю 6 березня 1966 р. доповідь на тему „Масонство в світлі Православія". Доповідь відбулася в залі Колегії Св. Андрея, а виголосив її ред. о. С. Ярмусь у присутності досить великого числа студентства. Між присутніми були Впреп. о. Архим. Іов (Скакальський) — Настоятель Богословського факультету, Всеч. о. Мирон Клиш — Капелян Клюбу „Іларіона", майже всі студенти богословія та студенти Манітобського університету з Клюбу „Іларіона" і з-поза нього.

У вступі доповідач ствердив факт, що питання про масонство в нашому православному загалі є порушене, і він висловив своє миле вдоволення, що цим питанням зацікавилось і наше православне студентство. Приступаючий до викладу свого матеріялу він підкреслив, що буде говорити про „масонство", а не про „масонерію", бо він бачить у цьому світовому братстві його виразні два аспекти: таємний й явний. Тут доповідач поставив дефініцію: „Масонство — це філософсько-спекулятивний аспект цього братства, — аспект таємний. Масонерія — це соціально-політичний його аспект, — аспект явний — те, чим масонство впливає на світ".

Навівши твердження кількох масонських теоретиків на те, що масонство це окрема релігія, Всеч. о. Ярмусь почав супоставляти масонство з Православієм, при чому принципи масонської релігії висвітлював на основі масонської доматики з-під пера Альберта Пайка, масона 33 ступня. За цим слідували дані масонської богословської доктрини щодо Бога, Пресвятої Трійці, Ісуса Христа, Святого Духа, Всесвіту, людини й спасіння душі. Якимсь драстичним почуттям доповідач обдав своїх слухачів, коли він став супоставлювати масонські символи з Православними Таїнствами, а головно масонський „символ остаточного спасіння й відродження душі" — причастя під видами хліба і вина (що розкриває кандидат в одинадцятий ступінь масонства в часі його іспиту), з Православною Євхаристією, наголошуючи масонську доктрину в цій справі цитатами з масонської догматики, а з православного боку, підкреслюючи специфічну таїнственну чутливість щодо Євхаристії.

Півторагодинна доповідь є трохи задовга, і того доповідачам варто оберігатись. Щождо її змісту, то вона слухачі полонила, і не можна було не зауважити, як через неї протягалася золота нитка Символа нашої Православної Віри — від початку до кінця. Доповідь мала виключно богословсько-дослідницький характер.

Володимир Гайдук,
референт преси Т-ва Студ. Богословія.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„БУДЕМО РАДІТИ..." (ВІН) БУВ МЕРТВИЙ — Й ОЖИВ, БУВ ПРОПАВ — І ЗНАЙШОВСЯ" (Лк. 15:23-24).

Покаяння. Кожному відомо, що він часом почувається духово мертвим; тоді буває тяжко взнестись до чистих і легких почувань, — взнестись угору в сферу Духа. В такому стані тяжко й помолитись. Людина буває духово приземленою зовсім. Добре, якщо вона ось тут віднаходить і пізнає себе. Сюди кожен може впасти — падає. З того осамітнення душі кожному хочеться вийти, — повернутись на своє властиве місце. А цей поворот — це покаяння, поворот до такого стану, в якому душа може і буде радіти. А стан духової радости укріплюється Таїнствами — Сповіддю й Причастям.

Інформації ні „за", ні „проти"

Коли подається вістку про таку подію, яка є складною чи має за собою історію, то вона не буде зрозумілою такому читачеві, що не є підготованим зрозуміти її. Коли подати вістку про те, що Патріярх Атенагорас І і Папа Павло VI 7 грудня 1965 р. скасували ту анафему, що Рим і Константинополь взаємно були наложили один на одного, то історик Церкви знає про що тут ідеться, але більшість загалу — не знає; отже обов'язком редакції є вияснити, що гут ідеться про анафему (екскомуніку, церковне викляття) з 1054 року.

Але коментарі, тобто становище редакції до тієї події, яка подається в інформації, — це вже інша справа.

І ось ті коментарі — це досить дразнива справа, коли йдеться про значну частину української преси. У нас чомусь існує таке призвичаення, що коли преса подає новинку про певну подію, то редакція конче мусить заявити, чи вона є за чи проти тієї події і нав'язувати читачам свою думку. Безперечно, ця традиція походить з тих часів, коли редактори вважали читачів або за темних, або за „дорослих дітей", за яких треба було вкусити, розжувати і вкласти ім у роти, щоб вони лише проковтнули. На жаль, чимало читачів і самі за таких мають себе, коли чекають від редакцій вказівок щодо того, як і що думати про дану новинку. Виходить, що коли випаде дощ, го й тут редакція повинна заявитися або за дощем — отже дуже величати його, або проти дощу, і тоді гостро „відказувати" проти нього. Звичайно — „дуже гостро", часом з очорненням з лайкою, —бо, мовляв, наші читачі такі затуркані, що їм треба лише „гострих гострів" — це вони розуміють і хвалять, а речеві, спокійні аргументи — це, мовляв, не для маси, бо вона реагує лише почуттями, а не розумом.

Це та причина, через яку значна частина нашої преси не є поважною, і тому з нею не рахуються.

Ці наші замітки викликані голосом з української католицької преси, який заявив, що „Вісник", мовляв, раз є проти жидів, то знову, коли треба виступити проти католиків, то „Вісник" тут є за жидами; а коли „Вісникові" буде вигідніше, то він може зайняти ще якесь інше становище.

Розуміємо почування такого, автора і співчуваємо з ним, але погодитися з ним не бачимо можливости. „Вісник" подає інформації не нате, щоб бути або за жидами, або проти жидів, і або за католиками, або проти католиків. „Вісник" лише подає інформації такими, якими їх подають інші джерела, на які „Вісник" покликається; „Вісник" уважає, що хоч якась частина тих інформацій, якщо, може не всі, збагатить знання тих читачів, які не мають можливости користуватися численною пресою, — зокрема ж закордонною. Чимало буває такого, чого чомусь не публікує українська католицька преса. Напр., вона не опублікувала, що Рим осудив протисоветську заяву українських католицьких єпископів у листопаді 1962 р.

На сторінках журн. „Уркаїнський Самостійник" (у Мюнхені) 1965 р. один з авторів навіть митр. Іларіона оскаржив у такому виступі, що мовляв, може причинитися до антисемітизму в Україні. Але „Вісникові" ніколи не протиснуло ся б „крізь вуха"-будь-яке звинувачення будь-кого з українців католиків під замітом „антисемітизму". Що ж, коли знаходяться такі голоси в українській католицькій пресі, які не вагаються таку тінь кидати на декого з наших ієрархів і на нашу пресу, то... хай їм Бог прощає. Коли „Вісник" подавав інформації, що такі-то джерела обвинувачують папу Пія XII в „антисемітизмі", то, по-перше, „Вісник" передав це шляхом інформацій, а не від себе обвинувачував цього папу. По-друге, папа Пій XII — це не українець, а чужинець для української нації. Що він католик це ще не все. Коли українська католицька преса часом атакує патріярха Московського чи іншого первоієраряа чужих Церков, то православні українці не ображуються тим.

А коли дехто з українців католиків гнівається на нас, коли ми інформуємо про папу-італійця, то... що ж: тут вийшло, що для таких чужинець є ближчим, ніж православний українець.

Жиди самі (коли треба) читають „Вісник", отже тут „інтерпретаторів"-католиків вони не потребують. Звичайно, пишучи це, не оскаржуємо нікого під замітом, так би мовити, „доносів" на нас, щоб настроїти жидів проти нас. Бо знаємо, що жиди мають свій розум, і не мусять позичати його в чужих „адвокатів".

Не називаємо специфічно по йменні тієї преси, про яку пишемо; не чинимо цього просто тому, щоб ті українці католики, які не читали згаданого виступу проти „Вісника", не думали про неї зле. Для нас цей орган все таки є українським і християнським, і ми готові все зробити для того, щоб він користувався серед українців якнайкращою опінією.

Ні православні українці, ні українці католики антисемітами не були і не є. Як християни і як члени того народу, що в Україні, на своїй землі, є поневоленим, ми були, є й будемо за тим, щоб жиди не були проти нас, а наші щоб не були проти жидів.

Почавши з 7-го листопада 1217 р. (папа Гонорій III), аж до 27 лют. 1755 р. (папа Венедикт XIV), 29 пап видали 57 едиктів у справі жидів, а більшість з них — протижидівські. Гітлер накази маркувати жидів спеціяльними значками. Але перший хто завів це маркування, був папа Гонорій III, який проголосив своїм едиктом „A nostrum noveritis" 29 квітня 1221 р. Читати Талмуд жидам заборонив папа Іннокентій IV едиктом „Impia judeorum perfidia" 9 травня 1244 р..

Але українці католики не можуть бути співвинними за ті протижидівські папські едикти. По-перше, вони визнали папу своїм церковним головою тільки 400 років тому, тобто вони є лише „після 400 літ злуки з Римським Престолом", як заявив український греко-католицький єпископат у своєму Зверненні до Отців 2-го Ватиканського Собору, написаному 12 листопада 1965 р., а розданого на Соборі 1-2 грудня 1965 р. (Подано з тексту Звернення, опублікованого в катол. „Українських Вістях" за 24, 12, 1965, Едмонтон).

По-друге, Католицька Церква не переслідувала жидів в Україні під польською окупацією. Бо ж, як пише рабин д-р Майзль (Meisl: „Geshichte der Juden in Polen und Russland". Bd. I. Berlin, 1921) жиди тут призначали „суми хабарів і подарунків, які треба було дати цього давати в Варшаві і в Римі".

А зрештою, не всі папи однаково відносилися до жидів. Напр., папа Іван 23-й заявив (у жовтні 1960 р.) жидівській делегації таке: „Я — Йосиф, ваш брат" (Жидівський діяч д-р Дж. Ліхтен пише в америк. катол. журналі „Jubilee", Aug. 1963).

І подарунки від жидів з Америки прийняв папа Іван 23-й. А що ні один з пап не заявив українському народові: „Я — ваш брат", то це не є вина українського народу.

Індульгенції і II. В. Собор

ЗМІНА В ДОКТРИНІ З XII СТ. НЕЗНАЧНА

Відпусти з нагоди закінчення Собору

З нагоди закінчення Другого Ватиканського Собору папа Павло VI проголосив ювілей. Апостольська Пенітенціярія (той орган Курії, тобто центрального адміністративного управління Католицької Церкви, який займається відпустами гріхів (індульгенціями) своїми розпорядженнями з 20 грудня 1965 р. і 5 січня 1966 р. проголосила відпусти гріхів.

Теперішня реформа

Коли відбувався Другий Ватиканський Собор, Св. Апостольська Пенітенціярія зробила проект деяких змін у доктрині про відпусти, яка походить ще з одинадцятого століття, то „папа Павло VI звернувся до крайових конференцій епископів, щоб вони видали свою опінію на цю рекомендацію священної Апостольської Пенітенціярії", інформував „Нью Йорк Таймс Сервис".

„Зміни були малі", продовжує цей же щоденник. „Цей документ (рекомендації Св. А. Пенітенціярії, — р.В.) не зробив жодних натяків на те, що вся та справа вимагала б основного розгляду..."

„Усе ж таки, ця доктрина ніколи не була ширше зрозумілою ані для римо-католиків, ані для інших...

Отже, II Ватиканський Собор не займався справою індульгенції (відпустів). Папа Павло VI, Св. Апостольська Пенітенціярія і єпископські конференції поза Собором зробили деякі зміни в індульгенціях. Про найголовнішу зміну „Нью Йорк Таймс Сервис" пише ось що:

„Погодилися на цій точці, що деякі непорозуміння треба виясняти. Наприклад, така практика, що приписування відпустові стільки-то днів чи років не означає, — як багато-хто вірить, — що скільки саме часу буде віднято від засудження на чистилище..."

Це значить, що коли хтось отримав одноріч ний відпуст, то це не значить, що час перебування в чистилищі буде скорочений на рік.

(Цитати з „Нью Йорк Таймс Сервис" подано за журналом „Протестант Екшон" Ч. 5, лютий, 1966, Торонто).

Індульгенції в минулому

450 років тому через індульгенції Мартин Лютер порвав зв'язки з Римом і започаткував протестантизм. Рим продавав „відпусти гріхів" за гроші, а Лютер був проти цього. Католицький світовий Собор у Тренті також обговорював справу індульгенцій, але жодних основних змін у цій справі не зробив.

З документів

Єпископи-консерватисти за упривілейованістю католицизму

(З дискусії над „свободою релігії на 2-му Ватиканському Соборі, сесія 4-та восени 1965 р. (Матеріяли подані з журналу „Либерті", січень-лютий, 1966, США).

„Єпископ-місіонер, Velasco, О.Р., виселений з Китаю, заявив, що всі інтенції свободи релігії тут інтерпретуються в „протестантському" дусі, і він взивав „славну меншість", яка переважно складається з іспанських та італійських епископів, щоб вони завзято обороняли те, що, як вони вірили, було правдивим ученням Церкви.

Вони доказували, що схема (проект щодо „свободи релігії, — р.В.) „засмакувала в рационалізмі"; як це заявив єпископ Abelio del Campo у de la Barcena з Калєгорри, і що вона „заохочує до релігійного суб'єктивізму" та „індиферентизму".

Архиєпископ Domenico Mondrego з Барцельону сказав, що в цьому документі (проекті) „або сказано прямо, або лиш дорозумівається заперечення magisterium (учению) Римських Первосвящеників". Він „суперечить ученню Лева XIII", твердить архиєп. Лефебр (Marel Lefebvre) і „йому бракує історичного підґрунтя в ученні Церкви"... отже його прийняти не можна".

„Ці крайньо-консервативні епископи твердили, що середньовічне вчення про свободу є далі автентичним католицьким ученням, і його не вільно змінити навіть у змінених обставинах модерного світу. Поскільки маємо визнати свободу всім тим, хто хоче йти своєю окремою дорогою помилок, то це ще не значить, що їм треба надати „неперебірчиву свободу", як сказав кардинал Siri, інших людяти на блуд. Це було б „кривдою для Католицької Церкви", сказав архиєп. Custudio Alvim Perreird з Лоренсо Маркес, якщо б „надати право прилюдному сповідуванню всім релігіям, всім людям".

Кардинал Michael Browne, Р. О., з Курії, сказав, що „релігії треба дати протекцію... У нас не вимагають права мусить охороняти свою віру, бо ж у ній полягає найвище добро всіх горожан. Поширення інших релігій у католицькій державі є нарушенням публічної моралі, і це шкодить тому праву, яким втішаються католики лиш доти, поки їхня віра не є загрожена..."

Кардинал Beniamin de Arriba у Castro з Таррагони заявив: „Прозелітизм є злом, і він мусить бути згноблений не лише церквою, але й державою в тих країнах, де католицизм є практично одинокою релігією".

Кардинал Ermenegildo Florit з Фльоренції сказав, що церква має право „домагатися свободи й практикувати її" навіть за ціну нарушення чи обмеження „природньої свободи, якою втішаються всі люди".

Кардинал Ernesto Ruffino з Палермо заявив: „Отож, нічого такого не сміє бути зробленого, що б змінило ці угоди, які тепер у нас є зо спеціяльними (католицькими) урядами". „Вставка, якою заявляється, що всі люди мають „священний обов'язок ісповідувати й прийняти католицьку релігію" без сумніву є виявом тріюмфу єпископів-консерватистів", інформує журн. „Либерті".

З.Р.В. — Консерватисти в основному перемогли, коли в постанові 2-го В. Собору про „свободу релігії" сказано, що в католицьких країнах інші релігії повинні бути контрольовані так, щоб вони „не нарушували публічної міралі", а що таке „мораль" — це вже має вирішувати Католицька Церква, бо лише вона є „одинокою правдивою релігією й одиноко правдивою Церквою Христовою"; як сказано в постанові 2-го В. Собору про „свободу релігії", ухваленій на четвертій сесії Собору восени 1965 р.

Перемога духа Середньовіччя — це була перемога духа середньовічної Інквізиції, що поднхає з так званої постанови про „свободу релігії".

З документів

Кардинал Беран проти Інквізиції

З промови архиєпископа Празького, кардинала Берана на четвертій сесії 2-го Ватиканського Собору восени 1965 р. Текст перекладено з журналу „Либерті", вид. 61, Но. 1, січень-лютий 1965, США....

„У мойй країні Католицька Церква в цей час здається терпить докору сумління за свої хиби й гріхи, яких вона в імені власному допустилася супроти свободи релігії — так, як спалення священника Івана Гуса в п'ятнадцятому столітті, а на протязі сімнадцятого століття присилувала до перенаверення великої частини чехів на католицьку віру на основі cujus regio eius religio.

„Такими ділами, світська рука, яка бажала чи мала претенсії служити Католицькій Церкві, в дійсності залишила глибоку рану в серцях народу. Ця трагіма була перешкодою до релігійного поступу і явила собою, та й далі являє, нетрудний матеріял для агітації ворогів нашої церкви.

„Отож, історія остерігає нас, що на цьому соборі принципи релігійної свободи і свободи совісти мусять бути проголошені дуже ясними словами й без жодних обмежень, які могли б походити з опортуністичних мотивів. Якщо ми це вчинимо, навіть у дусі покути за такі гріхи минулого, то моральний авторитет церкви дуже збільшиться на добро світу, і це дасть церкві змогу звернутися до всіх урядів світу, щоб вони нада ли всім громадянам, включно з віруючими в Бога, дійсну свободу совісти, і щоб вони стримувалися від будь-якого і всякого гноблення релігійної свободи".

З.Р.В. — Cujus regio eius religio означає: „Чия влада, того й релігія". Католицька влада в 17-му столітті силою навертала „гуситів" (послідовників спаленого Гуса), тобто чеських протестантів — патріотів, на католицтво. Чеський кардинал Беран мав на увазі той факт, що Католицька Церква тепер терпить за свої гріхи в Чехословаччині під комуністичним режимом.

Інші кардинали підтримують Берана

Кардинал Й. Дардійн (Joheph Dardijn) сказав, що „церква далі не може поступати так, як у Середньовічі... а мусить цілком сполягати на довір'ї до сили Слова Божого, евангельської вбогости і чистоти свого вчення. Церква не може сподіватися релігійної свободи тоді, коли вона становить собою меншість, якщо вона не критикує її там, де вона становить собою більшість,... Отже церква не може домагатися для себе „утиліза ції" сили державного апарату для охорони своєї евангелізації, а має здатися на проповідування Євангелії силою Духа".

Кардинал із Сан Паоло Анджело Россі рекомендував „вилишити всяку дискусію на тему статуса упривілейованих будь-котрої групи. Архиєпископ Simon Lourdusamy заявив, що „краще було б, щоб вилишити це, що називають визнанням (державою) будь-котрої з релігій", тому що, сказав він, „у багатьох не-католицьких країнах це було б джерелом небезпеки для католиків".

Архиєпископ маронітського обряду Ignce Ziade з Бейруту також радив вилишити „всяку згадку про можливий упривілейований статус для будь-котрої з релігій", бо, сказав він, „правитель може вибрати собі (іншу) релігію своєї країни", а це було б проти католиків.

З.Р.В. — Усі вищезгадані єпископи походили з не-католицьких (напр., ісламських) і з атеїстичних держав.

Французький кардинал Ш. Журне (Charles Journet) сказав, що церква в минулому вживала світської руки, щоб захищати права вірних. Але від недавніх часів почало наставати зростаюче розрізнення між земним і духовним устроєм. Ми повинні поборювати помилки зброєю світла, а не силою оружжя.

З.Р.В. — Але всі вищезгадані єпископи та їхні однодумці програли під натиском консерватистів, яких підтримав папа Павло VI.

Черговий розголос навколо Євтушенка

„Недоторканий" поет торкає — кого?

„Ассошіейтед Пресс" 18 листопада 1965 р. інформує:

МОСКВА. — З поінформованих джерел подають, що Євген Євтушенко, молодий російський поет, який попав у клопоти через свою цікрість щодо (описування) советського життя, своїм новим віршем ударив по советських провідниках молоді. Намагання (урядові) контролювати молодих поетів „не залякають нас", — пише він. Згаданий його новий вірш, 58 рядків, заголовлений: „Лист до Єсеніна".

З.Р.В. Євтушенко пише по-російському. Навіть советська влада „не залякає" Євтушенка. Він був сотий невідомий так довго, поки не написав вірша „Бабин Яр", в якому осудив владу СССР (ще за режиму Хрущова) за те, що вона не заопікувалася могилами жидів, яких німецькі нацисти постріляли в Бабиному Ярі біля Києва. Отже він, так би мовити, відложив свою тайну до поширення в СССР і у світі поголосок, що влада СССР, мовляв, є „антисемітська". Світ (виключно з українцями на заході) ахнув з дива за таку сміливість Євтушенка, що не завагався осудити советської влади, і очікували, що він буде знищений. Але сталося чудо-диво: Євтушенка не лише не знищили, а ще й почали з парадою возити по світі.

Звичайно, він знає, що, коли і як писати. Треба також знати, як його вірші читати.

Як жиди змінили католицьке думання

(Точний переклад статті "How the Jews Changed Catholic Thinking", by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

(Продовження)

Кількома днями пізніше одна з фракцій Секретаріяту на своїх сходинах у Римі провела голосування над тими modi, що їх запроектував був епископат. Серед них трохи було й таких, що їх було подано з четвертого поверху Ватикану за підписом Римського Архиєрея. Немає певної відомости щодо того, чи той особливий епископ вимагав, щоб оскарження у „вині за боговбивство" було вилишене. Але чи цю фразу мали б усунути й тоді, якщо б він бажав, аби вона залишилася, — над можливістю такої альтернативи вже більше не дуже розмишляли. Дані про боротьбу Секретаріяту у справі боговбивства однозгідно свідчать, що після одноденної дебати справа була близькою голосування. Коли ж прийшло до справи боговбивства, то там залишено таку сугестію Римського Архиєрея: що той вислів, який починається словами „висловлює жаль, звичайно й осуджує, ненависть й переслідування жидів" звучав би краще, якщо б вилишити „звичайно й осуджує". Тобто, щоб ненависть й переслідування жидів збути лише „висловом жалю". Ця сугестія не викликала собою жодних дебат, і її швидко прийняли шляхом голосування. Була пізня пора, і ніхто вже більше не клопотався такими дрібними справами.

Це діялося на тих сходинах між 9 і 15 травня; а протягом того тижня в „Нью Йорк Таймс" що другий день публікувалися історійки з Ватикану. Секретаріят 8 травня знову заперечив твердження, що якась рука з-зовні вмішувалася у справу деклярації про жидів. Дня 11 травня президент Ливану Карл Гелю (Charles Helou), араб-католик маронітського обряду, побував у папи на авдієнції. Дня 12 травня ватиканське Пресове Бюро оповістило, що деклярація про жидів залишається без змін. Якщо таким чином хотіли заспокоїти жидів, то тут якраз було таке враження, що Пресове Бюро чомусь-то аж надто багато протестувало. Секретаріят 15 травня закрив свої сходини, а епископи розійшлися окремими шляхами — одні похнюплені, інші ж вдоволені, але уста всіх були припечатувані мовчанкою. Небагато-хто з них розмишляв над тим, чи, буває, не скоїться щось поза плянуванням, або чи навіть всупереч рішенню самого Собору щось між його сесіями, буває, істотно не змінить того соборового документа.

А „Нью Йорк Таймс" дальше вперто знаджав клопотів. І так, 20 червня у ньому було подано, за підписом Доті (Doty), що текст проекту деклярації далі студіюють і що це діло взагалі може провалитися. Доті 22 червня подав таку історію, за яку він просто дістав по носі. А саме, ті чинники, що були близькі до Бея, коментуючи його попередні інформації, заявили, що все це „було настільки безпідставним, що воно навіть не варте заперечення". Ті, що проголосили таке спростування, могли пишатися таким своїм мистецтвом, — бо ж жодни, з одного боку сказали чисту правду, а з другого боку вводили людей в повну оману. Справа бо в тому, що Доті писав був про те, що деклярацію студіювали; тоді, коли насправді це студіювання її вже скінчили були, і коли вона вже завізвала такого пошкодження, що з неї зосталося лиш щось таке, що можна б уважати за нову деклярацію про жидів.

Д-р Віллем Віссерт Гуфт (Willem Visser't Hooft), голова Світової Ради Церков, заявив був у Женеві двом американським священикам, що якщо ці повідомлення правдиві, то це причинилися до сповільнення екуменічного руху. З цими своїми почуваннями він не таївся перед американськими братчиками. Але й Американський Жидівський Комітет не дався, що б пригноблення спинило йо го акцію. Рабин Танненбаум апелював до монсеньора Гіггинса (Higgins), а цей бостонський прелат увічливо звернувся в цій справі до Римського Архиєрея. Група Християнсько-Жидівського Здруження в Німеччині у своєму листі до епископату сказала:

„Католицька Церква опинилася вічна-віч з кризою довір'я". Щождо „Нью Йорк Таймс"-у то його інформації з Ватикану ніколи не стояли віч-на-віч з кризою довір'я, — але якщо б таке про нього можна б було сказати, то хіба лиш у випадкові його інформацій з 10 вересня. У своїй розповіді під заголовком „Ватиканський нарис проекту уневинення жидів поминув слово „боговбивство" Доті не дав причини читачам „Нью Йорк Таймс"-у думати, — що може він підглядає тайни Ватикану. Він бо задовольнився тим, що джерело своїх інформацій окреслив так: „авторизоване протікання з Ватикану".

Такі й тому подібні історійки „Нью Йорк Таймс" предсказував ще перед тим, поки вони згодом справді сталися. Більшість з них згодом були частково передруковані в журналах і книжках, хоч в цих останніх бувають помітні сліди деяких оправдань. Місячник „Commentary", публікація Американського Жидівського Комітету для інтелектуалістів, подав повністю відкритий звіт про Собор і жидів, а його автор підписався під псевдонімом Ф. Е. Картус (F. E. Cartus). Автор у приписці до своєї статті відсилає читачів за потвердженнями до книжки, 281 сторінок, п. „The Pilgrim", авторство якої підписався під псевдонімом Michael Serafian. Згодом, Картус, тим разом ще більш без обиняків, заявив на сторінках журналу „Hatgerig", що справа тексту проекту деклярації про жидів є дуже суминівною. Щоб підперти цю справу, він подає цитати з книги „The Pilgrim" і наводить інформації про Собор з „Нью Йорк Таймс"-у, в якому римський кореспондент фігурує як автор особливо доброї книжки про Собор. За того часу як „Тайм", так і „Нью Йорк Таймс" радо користувалися передачами з самого нутра. І просто лиш задля журналістичної дотепности ті вістки з самого нутра були підписані автором „Пушкін", тоді як вони прохопилися крізь щілину у дверях кореспондента. Звичайно, читачам не давали творів Пушкіна з нагоди останньої сесії Собору. Тут діяв подвійний агент у рясі, який ніколи не покладав рук. Пушкін — це був Майкел Серафіян, автор більної книги, а для журналів він був Ф. Е. Картус, і він же був перекладачем у Секретаріяті Сприяння Єдности Христинства та одночасно залишився в теплій приязні з Американським Жидівським Комітетом. За того часу Пушкін-Серафіян-Картус жив у Біблійному Інституті, де його знали ще з часів його висвячення 1954 р., хоч тут він був відомий як Тимоті Фіцгерріс-О'Бойл, Чину Єзуїтів. (Timothy Fitzharris-O'Boyle, S. I.). У журналістичному відношенні, передачі вісток тим молодим священиком з нутра і ті протікання вісток почерез нього були продумані так тактично, що він уже не міг стриматися від постійного публікування їх своїм барвистим і творчим стилем. І одна-дві неточності можуть бути записані на рахунок його самовиснаження. Було відомо, що він пише книжку в апартаменті молодого подружжя. Наприкінці він скінчив цю книжку, але це була тільки половина роботи задля справи призні. Отець Фіцгерріс-О'Бойл знав, що настав був час для посиленого маршу, поки його церковне начальство ближче вгляне в причини кризи того стоваришування. Отже, він вийхав з Риму з тим переконанням, що він уже не буде тут потрібний для справи.

***

Крім його замилування до псевдонімів, алегантних жінок, до звітів про такі справи, яких і не було, та його справжньої геніяльности щодо приписок, Фіцгерріс-О'Бойл добре працював у Секретаріяті Сприяння Християнської Єдности, був цінним для Американського Жидівського Комітету, і багато-хто вважали його за свого роду дійсного спасителя тих, що в розсіянні. Деклярація про жидів без нього була б провалилася передчасно; але Фіцгерріс-О'Бойл допоміг пресі докучати римлянам, які хотіли викрутитися від цієї справи. Отже багато священиків молилися за цю людину.

І в попередніх роках Фіцгерріс-О'Бойл бував у Римі, коли треба було допомогти справі цієї деклярації. Здавалося, що на четвертій, тобто останній сесії не було вигідів на жодну помч. Текст деклярації про жидів вийшов таким послабленим, як це „Нью Йорк Таймс" віщував був.

(Д. б.)

Найбільші міста світу

Число мільйонових міст скоро зростає

Найбільшими щодо числа населення містом у світі є Нью-Йорк, — він має 11 мільйонів 291 тисяч осіб населення; друге місце займає Токіо (столиця Японії), що має 10 мільйонів 478 тисяч душ населення. На третьому місці — Лондон з мільйонів 186 тисяч 830 осіб. У Парижі — лише 2 мільйони 790 тисяч 91 житель.

Ще 20 років тому на світі було тільки 30 міст, населення яких перевищувало мільйон осіб. А тепер таких міст є 80, з того числа в Европі 17 таких міст, а в червоному Китаї аж 14.

В Африці є чотири такі міста, населення яких перевищує мільйон осіб, а це: Каіро (столиця Єгипту чи інакше Федеральної Арабської Республіки) - 3 мільйони 346 тисяч осіб; Александрія (в Єгипті) — 1 мільйон 513 тисяч осіб; Леопольдвіль (в Конго) — 1 мільйон 100 тисяч.

В Австралії є два понадмільйонові міста: Сидней і Мелборн, що засилени численніше як Монтреал і Торонто в Канаді.

Дивніше найбільшим містом на світі був Лондон.

(Вишенаведені дані опубліковані в Демографічному Річнику за 1964 р., що його видали Об'єднані Нації 1965 р.).

З VIII Конгресу Союзу Українських Студентів Канади

У днях 17-21 лютого українські студенти Манітобського університету, об'єднані в організації СУСК (Союз Українських Студентів Канади), яка складається в Вінніпезі з трьох українських студентських університетських організацій — Альфа-Омега, Авріон та Обнова, — відбули дуже успішну подорож до Торонто, щоб взяти участь у всеканадському Конгресі СУСК. Наслідки цієї студентської зустрічі були багаті й надзвичайно корисні. Студенти мали нагоду побачитися, деякі в перший раз, з братами-студентами Торонта й східніх канадських університетів, і поділитися з ними своїми думками й вспіряціями. Українське громадянство Торонта й східної Канади мало нагоду познайомитись з молодими вінніпезькими українцями й побачити на власні очі наслідки їхньої діяльности.

Студенти брали участь, як делегати й як вільні глядачі, у VIII-му Все-Канадському Конгресі Союзу Українських Студентів Канади (СУСК), який відбувався в Торонті в днях 19 і 20 лютого. Конгрес був надзвичайно цікавий і успішний Вибрано нову все-канадську екзекутиву, головою якої став п. Любомир Жила із Оттави, який до недавного часу перебував у Вінніпезі, і який відомий між українським громадянством, як ревний діяч на українському студентсько-громадському полі. Хоч централа залишилася на сході, то деякі важні становища дані вінніпезьким студентам для скріплення зв'язків. Про цю екзекутиву, ми певні, що вона належно виконає свої великі завдання, особливо з нагоди надходячих святкувань століття державности Канади. Вимінa думок між студентами на Конгресі також була дуже цікава і свідчить, що українська молодь таки свідома своїх завдань і покликання, як майбутність української нації, що вже починає брати активну участь у культурно-національних справах свого українського народу.

У суботу, ввечері, влаштовано товариську зустріч для гостей-студентів торонтонськими студентами. Вечірка у Авдиторії У.Н.О., на Коледж Стріт, пройшла у теплому студентському товариському дусі, і юнаки й юначки студенти здобули собі багато нових товаришів із цілої Канади. Доходи дані для покриття коштів подорожі вінніпезьких студентів.

У неділю вранці, 20 лютого, студенти бували на Богослуженнях в українських торонтонських церквах.

По обіді, після закінчення Конгресу, вінніпезькі студенти влаштували концерт української пісні й танку. Концерт почався о годині 3-ій по обіді в Авдиторії У.Н.О. на Коледж Стріт, співом студентської пісні „Gadeamus Igitur" („Радіймо поки молоді"). Після цього п. Ігор Бардин, голова Українських Студентів Торонтонського Університету, і п. Всеволод Чубатий, голова СУСК в Вінніпезі, висловили привіти. Під час концерту український студентський хор з Вінніпегу, під дирігентурою відомого п. Ю. Гнатюка і фортепіянним супроводом панни В. Кисілевської, виконав слідуючі пісні: „Живи Україно" М. Гайворонського; „Залишили Тебе, Україно" І. Недільського; „Покинь мій синочку рідати" К. Стеценка; „Ой, на горі женці жнуть" О. Кошиця; „Шумить, гуде Дібровонька" й „Та нема гірш нікому" М. Лисенка; „Озеро Ломонд" — шкотська пісня переложена і аранжована О. Кошицем, яка викликала гарячі оплески публики, що була сильно зворушена глибоким патріотичним змістом та чуттям прекрасної шкотської пісні, яку прикрасили солісти, студент К. Алилуя та відомий баритон Ярослав Щур; та „По оленьки ходила". Також аранжировка О. Кошиця. Хор виконав також три досить складні композиції: „Чи ми ще зійдемося знову" С. Людкевича; „А вже весна" М. Лисенка; та прекрасну кантату М. Лисенка „До 50-х роковин смерти Т. Шевченка". В цій останній пісні солістами були Я. Щур, студент теології В. Гайдук, та студент К. Алилуя. З усього було видно, що студенти таки дійсно попрацювали разом з диригентом п. Ю. Гнатюком, щоб належно виконати пісні, за що їм належиться велике признання. На програмі також виступав студентський чоловічий хор під дирігентурою студента теології Колегії Св. Андрея в Вінніпезі Володимира Гайдука, з бадьорими маршовими піснями: „Ой, зза гори" М. Колесси та „За Рідний Край" М. Гайворонського, які виконано дуже гарно. Дует „Ой, впав стрілець", М. Гайворонського, чудово виконали панни Т. Майковська й П. Арсеній. Також прекрасно співав секстет, який складався із студенток: М. Сокульська, В. Кисілевська, М. Севедчук, Х. Гнатова, М. Копинська та О. Ярко. Співали дві пісні: „Про рідний Львів" Е. Козака та „Ой не моргайте дівчата" також Е. Козака. Справжній фаховий дует на два фортепіяно виконали відомі між вінніпезьким українським громадянством п. Степан Сенайко, студент теології, і панна Вірляна Кисілевська. Тіні точки „Prelude Militaire" Рахманінова і „Brazillera" Мілода. Знаменито виконав сольоспів відомий баритон соліст п. Ярослав Щур, — дві тужливі пісні: „Огні горять" І. Воробкевича та „Гетьмане, Гетьмане" М. Лисенка. Студентська танцювальна група при вінніпезькому відділі СУСК виконала танки: „Метелиця", „Запорожці (герць запорожців — чоловіча тан-

СОРОК ЛІТ ПАСТИРСЬКОЇ ПРАЦІ

Ця фотознімка появилася була в „Монтреаль Газет" з нагоди Різдвяної передачі українських колядників по радіо С.Б.С. хору Собору Св. Софії у Монтреалі, якої дириґентом уже сорок літ є Впрос. о. Протопресвітер Володимир Слюзар.

Отець Володимир, як парох громади Св. Софії, що заіснувала 40 літ тому з кількох родин, напевно почувається гордим та щасливим служити сьогодні в Соборі, який був завершений коштом понад півмільйона долярів. Це є апостольська праця скромної особи, але Богом обдарованої великими дарами.

Отець Володимир уже сорок літ стоїть у нас, крім душпастирства у яровві народньої праці — Українські Пісні та Культура!

П. Р. Я.

ціовальна група)" та „Гопак". Їхнє фахове виконання викликало гарячі й часті оплески публіки. Інструктор і керівник танців — В. Вавринь.

Концерт закінчився врученням квітів вінніпезьким українським студентам на руки диригента п. Ю. Гнатюка паном І. Бардином, який, від імені торонтонських студентів, запрошував своїх вінніпезьких товаришів часто відвідувати Торонто з такими концертами й зустрічами. Йому подякував і сказав прощальне слово п. В. Чубатий, голова вінніпезького відділу СУСК.

Треба сказати, що торонтонська публіка дійсно дала велику підтримку юнакам і юначкам хористам і танцюристам своєю численною участю, щирою гостинністю до студентів і гарячим сприйманням концерту. Подяка також належиться торонтонським студентам, які багато допомогли студентам-вінніпезьким своєю співпрацею й теплими товариськими словами й порадами. Також не можна забути прислуги українського Інституту Св. Володимира в приміщенні частини Конгресу і харчуванні деяких студентів, як рівнож не можна забути федерацію У.Н.О. за їхню поміч і дозвіл вживати Авдиторію для Концерту.

З глибоким задоволенням і з веселими поглядами на майбутнє студенти-вінніпезьці попрощались із Торонтом, провадячи аж до станції товаришами й українськими громадянами торонтонськими, і повернулись до свого Вінніпегу, хоч трохи засмучені прощанням з новими приятелями в Торонті. Залишили добрі враження в українській громаді Торонта і підтримали в дусі своїх братів — торонторських студентів.

Такі задоволені були успіхами в Торонті, що рішились дати цей самий концерт, якого так старанно приготовляли, у своєму ж Вінніпезі. Концерт відбудеться в Авдиторії У.Н.О. о 8:00 годині вечора в неділю, 13 березня 1966 року. Отож закликаємо усе вінніпезьке українське громадянство:

ВСІ ПІДТРИМУЙТЕ КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ!

Ігор Г. Куташ,
студент теології.

50-ЛІТТЯ АНТОНА І ВІРИ КУМАНОВСЬКИХ

У вересні 1965 року сповнилось п'ятдесятиліття супружого життя Отця д-ра Антона і Віри Кумановських. Вони є жителями Америки. Кумановські відомі широким кругам своїми голосами. Це знамениті виконавці народніх пісень. Д-р А. Кумановський відомий багатьом також своїми статтями на релігійно-філософські теми. Під час визвольних змагань він брав участь у рядах Армії УНР.

Перед своїм приїздом у США він побував на Далекому Сході, працюючи викладачем у гімназіях та диригентом хорів. Разом зо своєю дружиною він відбув низку подорожів і давав концерти. Закінчивши духовну семінарію ще до революції, висвячення в священичий сан прийняв уже в Америці. До того він постійно працював на церковній ниві на Далекому Сході і в Європі. По приїзді в Америку він скоро здобув ступінь доктора богословія в Шікаго.

Подружжя Кумановських к и х мають одного сина, чотири внуки й одну внучку.

В. Л.

ВШАНУВАННЯ ДИРИГЕНТА ІВАНА КОЗАЧКА

У суботу 22 січня ц. р. відбулося прийняття для відзначення і вшанування з нагоди 20-річної праці Івана Козачка, як диригента на мистецькій ниві, в залі при Церкві Св. Покрови в Монреалі.

Управа Громади під проводом п. В. Сойка покликала Комітет у складі таких осіб: О. Канарейський, проф. А. Степовий, О. Сидір, І. Передерій, Віра Вусата, Олекса Мельник і Олександер Мельник, який вшануватав величаве прийняття.

Вечером о 7 год. відбуся Молебень за здоров'я І. Козачка, який відправили о. О. Костюк і о. Сава Цитухин при гарнім співі повного хору та з відповідним словом о. О. Костюка, наст. Церкви Св. Покрови, при ім відспівано „Многая літа".

Вечір відкрив голова Громади п. В. Сойко, а господарем був Олекса Канарейський, молитву перевів о. О. Костюк. Присутних на прийняті було поверх 200 осіб приятелів і знайомих. Перший тост за здоров'я І. Козачка проголосив господар зі всіма присутніми та відспівано „На многая літа". Доповідь про життєвий шлях, працю, успіхи і заслуги виголосив проф. А. Степовий подаючи цифрову сильветку про І. Козачка, його відданої творчої праці протягом 20-ти років, починаючи з Зальцбурга (Австрія) в другім таборі збігців при Церкві Св. Покрови, а пізніше в Монреалі при Церкві Св. Юрія та Церкві Св. Покрови.

Протягом 15 років у Монреалі крім церковних хорів був ще диригентом великого світського хору в складі 60 осіб, який був на високому мистецькому рівні та займав певне місце в українській колонії Монреалу з високою оцінкою не лише громадою, а й знавцями хорового співу.

На сьогодні І. Козачок, крім церковного хору, є диригентом Одумівського хору в складі 40 осіб із студіюючої молоді, займаючи певне місце в Монреалі і поза ним своїм мистецьким рівнем і популярністю. Веде рідношкільний хор і є керівником квінтету з молоді та викладає спів у Рід Школі при Церкві Св. Покрови.

Праця серед молоді і дітей має виняткове значення і заслуговує на особливе відзначення на сьогодні.

Протягом багатьох років хори і квінтет під орудою І. Козачка брали участь у національних святах, Академіях, як із рамені КУК, так і різних організацій та були влаштовані самостійні концерти для широкої громадськости Монтреалю, з доброю оцінкою нашої та англо-французької преси. Поруч із працею, як диригента, І. Козачок підвищував і свої знання з музики і співу, крім школи при славному Почаївському монастирі, закінчив і музичну школу в Монтреалі та був співаком хору „Україна" під проводом славного майстра Нестора Городовенка, де придбав знання й майстерности диригентства і цим був правдивим учнем того великого майстра музики і пісні. Притягальна сила Івана Козачка до праці, як диригента це відданість до хорового співу, уперта і послідовна праця над піснею, партіями і цілости хору, а в інтуїції його талант, а звідціля й оцінка і заслуги. Його працю високо оцінили Бл. Митрополит Іларіон, В. П. Арх. Михаїл, пок. о. прот. Петро Архангельський, о. митр. Є. Чижів, о. О. Костюк, о. митр. Д. Фотій з Торонта та славний диригент Нестор Городовенко.

Під час прийняття з привітами виступили:

І. Надійка Костюк в асисті — Нелі Гайчук, Ірени Цвіткової і Галі Радюк із дарунком чудових квітів і словом-віршем від Рід.-Школи, 2. Василь Сойко — від Громади Церкви Св. Покрови, 3. Віра Вусата від Жіночого Товариства Ім. Л. Українки, 4. М. Жонтоніжко від СУЖЕРО, 5. І. Гайчук від церковного хору Св. Покрови, 6. Олександер Мельник від ОДУМ-у, 7. П. Міщенко від Громади Церкви Св. Юрія, 8. Полк. С. Вальштайн від Товариства Єднання УН. Раді, 9. В. Левченко від хористів Церкви Св. Покрови Зальцбурга (Австрія), 10. К. Рочовський від Дирекції Кредитівки „Київ", 11. Проф. С. Босий — диригент хору Собору Св. Софії, 12. п. Жданів від був. Білоруського хору, 13. П. Пилипчук від групи кумів, 14. о. Сава Цитухин і 15. наст. Церкви Св. Покрови о. О. Костюк.

Писемні привіти надіслали і були прочитані:

І. Первоієрарх Бл. Митрополит Іларіон, 2. ВП. Арх. Михаїл з Торонта, 3. о. митр. Д. Фотій наст. Собору Св. Володимира в Торонті, 4. Г. У. ОДУМ (прочитав гл. Управи Віктор Цвітнов), 5. Добр. Марія Архангельська, 6. „Просвіта" ім. Т. Шевченка Монтреаль, 7. о. протопрес. В. Слюзар із дружиною, наст. Собору Св. Софії, 8. Г. У. СУЖЕРО, 9. Пані Ф. Хряків із Торонта, 10. Богослав П. Каліцук із Ляшин, 11. С. Демесюк із родиною — Ляшин.

Від Громади і всіх присутніх було вручено Вш. І. Козачкові дуже цінні дарунки і грошовий дар, від ОДУМ-у також цінний дарунок і Похвальний лист із мистецьким оформленням і від Бл. Митр. Іларіона Похвальну Грамоту за віддану працю на церковній ниві. Після особистих виступів і прочитаних надісланих привітань, виступив І. Козачок із хвилюванням із щирою подякою за таку милу несподіванку. І величаве відзначення всім організаторам, Управі Громади, Комітетові, А. Степовому за „нарис історії" його праці та оцінку, всім за дарунки і привітання та обіцяв ще дальше працювати для добра Церкви та української Громади.

Була переведена збірка на Церкву, яка у висліді була 408 дол. разом із пожертвою І. Козачка.

Господар прийняття О. Канарейський подякував усім присутнім за участь і за пожертву на Церкву, а Жін. Товариству за смачну вечерю. Не забули і на пресу: „Укр. Вістям" — 10 дол., „Вісникові" УТЦК — 5.00 дол., „Укр. Голосу" — 5.00 дол., і „Молодій Україні" — 5.00 дол.

Після офіційної частини відбулася забава при гарній оркестрі п. Цапа та співу хорів за піаніно.

Належить признання за таке величаве прийняття та відзначення Управі Громади, Комітетові, а зокрема О. Канарейському і В. Сойкові за відзначення ще за життя на рідкість, як це буває в нас, людині, яка 20 років віддала праці для Церкви й української громади.

А. С.

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ І МАРІЇ СТАДНИКІВ

Петлюра, Ман.

Дня 23 жовтня 1965 року заслужені громадяни п. Петлюрі, Ман., Василь і Марія Стадники, були вшановані в їхнім ювілеєм 25 річчя подружнього життя.

У вечорі вище згаданого дня, місцевий парох о. Мітрат Дмитро Стратійчук відслужив у місцевій церкві Вечірню. Пан П. Горбай, дяк з Роблину, і інші співаки гарно співали. По тій урочистій Відправі, о. парох відслужив Чин Благословення Супругів, і мав гарну промову до Ювілятів, і побажав від себе й присутніх в церкві громадян Ювілятам щонайкращого в їхньому дальшому житію.

У Народньому Домі при церкві, всіх гостей угощено вечерою. В часі вечері промовляли о. парох, п. Горбай і п. Шовдра. Вони піднесли великі заслуги Ювілятів в розвою громадського життя в Петлюрі й дійлі великій околиці, і висказували для них щирі побажання.

Поза усні привіти від одиниць і товариств були також писемні привіти: від високодостойного губернатора Манітоби, від премієра Роблина, від місцевого посла до парляменту, й інших. Потім Ювіляти були обдаровані різними дарами від громади, рідні й приятелів. Шановні Ювіляти гарно подякували всім привинним за вшанування їх з нагоди їхнього Ювілею подружнього життя й за дари.

Відспіванним многоліттям і тт я Ювілятам закінчилася ювілейна програма. Далі слідувала забава гостей.

Шановні громадяни-Ювіляти є загально знані в західньо-північній части Манітоби. Вони є свідомими, щирими й активними громадянами, а завдяки цьому мають добрий вплив не тільки на інших громадян у своїй громаді, але також на громадян в інших громадах, в яких вони часто бувають з нагоди Богослужень або інших оказій. Уміщена зимина представляє всю їх гарну родину.

З нагоди їхнього Ювілею подружжя Ювіляти дали пожертву 25 дол. на Колегію Св. Андрея, і 15 дол. на пресовий фонд „Вісника". Щасти їм, Боже, і „в дальшому їхньому житті!

Знайомий

40-ЛІТНІЯ ЮВІЛЕЙ П-ВА ЮРІЯ ТА АННИ ПАВЛЮКІВ

У неділю 21 листопада 1965 р. діти п-ва Павлюків, замешкалих в Ту Гилс, Алта., влаштували їм несподіванку з нагоди 40-ліття їхнього подружнього життя, яке відбулось в домі Юрія Павлюка, сина Ювілятів. Тієї неділі Сл. Божа відправлялась в Громаді Св. Богородиці в Шипиницях, Алта., де Ювіляти є членами. Після Богослужения о. П. Зубрійський оголосив в Церкві, що нині діти п-ва Павлюків вшанують своїх родичів з нагоди їхнього 40-ліття подружого життя. Після цього о. Парох попросив Ювілятів вийти до тетрапода, а за ними вийшли і дружби, якими були: брат Ювілята Митро Павлюк та його дружина Марія Павлюк. Опісля йому о. Парох відправив спеціяльного Молебня та чин Благословіння сопругів з нагоди 40-ліття подружого життя.

По Молебні о. Парох виголосив привітання і повчаюче слово до Ювілятів та до всіх присутніх.

Шановний Ювілят Юрій І. Павлюк народився 27 квітня 1904 р. в Шипиницях, Алта., у фармерській родині. Виростав та ходив до школи при родичах на фармах.

Шановна Ювілятка Анна народилась 29 грудня 1907 р. в околиці Шипиниці, Алта., в домі Теофіля Кирилюка. Виростала теж при родичах на фармі.

Подружившись 19 листопада 1925 р. Ювіляти фармерували в околиці Кейледа, Алта., до 1949 р., а відтак переселися до Ту Гилс, Алта., де мають з своїм сином Юрком гараж, а якому тримають і продають сільсько-господарські машини компанії „Жон Дір". Шановні Ювіляти змалку і до тепер є членами Православної Парафії в Шипиницях, Алта. Шановний Ювілят був у заради своєї Громади. 13 років був канцлером місцевого муніципалу, та є вже 24 роки шкільним трустом.

Обоє Ювіляти є всіма поважані та визнавані. Бог наградив їх двома дітьми сином і донечкою; обоє подружені та є членами УГЦЦ в Ту Гилс, Алта.

У кінці промови о. Парох побажав Ювілятам всього найкращого в майбутньому, та співом „Многая Літа" закінчено вшанування Ювілятів в церкві. Відтак, як було вище згадано, відбулось прийняття на честь шанових Ювілятів в домі їхнього сина Юрія. Під час цього прийняття о. Парох заключив скласти пожертви на добру ціль; було зібрано $12.00, з яких призначено $7.00 на прес-фонд „Вісника", а шановні Ювіляти від себе передплатили наш Церковний орган — „Вісник".

Всім жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам бажаю: прожить багато років з вірою і надією на Божу поміч, в здоров'ї, добрі, мирі та спокої.

Щасти Вам Боже, Ювіляти!

о. П. З.

ВІДЗНАЧЕНО ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ПАНІ Р. СТЕФАНЧУК

Келгарі, Алта.

У неділю 3 жовтня, зараз по Богослуженні, зійшлися знайомі пані Р. Стефанчук в залі під церквою, щоб ушанувати її з днем її уродин. Усі зайняли місця за гарно прибраним столом, Отець Фик провів молитву. Пані В. Григорів привітала паню Стефанчук теплими словами і побажала їй многих літ прожити, а присутні встали і заспівали їй: „на многі літа". По смачній перекусі промовляли слідуючі: о. Фик, пані П. Андрусик — голова Жін. Тов. Ім. Ольги Басарабової, а також син Ювілятки. Пані А. Ткачук привітала Ювілятку і вручила їй подарунок від усіх присутніх. Ювілятка устала і з вворушенням подякувала присутнім за ушанування прийняття і за дарунок. А щоб такий день лишився довго в пам'яті, то пані В. Григорів сказала пару слів про нашу пресу і попросила присутніх, щоб були ласкаві і зложили щонебудь на нашу пресу; а паню А. Ткачук попросила, щоб пішла в тарілкою. Було зібрано $13.65. Збірку розподілено на „Вісник", а пів на „Промінь". Пані Григорів подякувала усім, за участь і за збірану пожертву на пресу.

Єлена Ковал.
Корес. секретарка

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧІРОК

Дня 25. VI. 1965 в залі Елмвуд, Північного Едмонтону, відбувався прощальна вечірка для П-ва Дмитра і Марії Ірійчуків, при численній участі громадянства та рідні.

Господарями цього вечірка були п. А. Кордовський і п. Ю. Ілащук.

Після вечері господар п. Кордовський, привітав П-во Ірійчуків, теплими словами, та побажав їм много щастя і здоров'я на новім місці осідку в Вервин, Алта. Відтак був покликаний до слова секр. Церковної Громади, Св. Пр. Ілії, в Едмонтові, Дм. Ониськів. Він в своїх коротких словах висказався, що після виїзду П-ва Ірійчуків наша Церк. Громада втратить активних членів, під кожним оглядом їхньої працьовитості, та відданості, для добра нашої Громади, та Церкви.

Відтак було покликано до слова Отця Пароха — О. Фляка. Отець Парох, в своїх красно річево висказаних патріотичних висловах, дякує П-ву Ірійчукам за все, та заразом вручає прекрасний дарунок на спомин від Громади Св. Пр. Ілії. Від родини і всіх приявних дарунок на спомин вручив їм Ю. Ілащук.

Після всього почалась весела гутірка, співом народніх пісень та забавлянися танцями. Вечір пройшов в веселім настрою всіх присутніх.

Присутній.

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО В ВОЛЕЇ, Б. К.

В неділю 14 листопада, по Службі Божій у місцевій православній церкві, була відслужена Панахида за полеглих воїнів в нерівній бою за волю України. В Панахиді взяли участь більше десятка учасників визвольних змагань — крім наших, котрі є членами нашої громади. Декілька прибуло з Ванкуверу — з Українського Народного Об'єднання. Вони приїхали з українськими прапорами.

Після Панахиди Всеч. О. П. Блажук запросив всіх присутніх до Авдиторії на обід, котрий приготовило Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської. По обіді слідувала концертна програма: 1) Молитва, „Боже, Ти край Хороши" церк. хор під управою п-ні А. Звлубняк; 2) Вступне слово, коротенько але змістовно, виголосив п-н сотник М. Заяц; 3) „На стрілецьку могилу", слова п. Ю. Фелюшки, декламував Ігор Залубняк; 4) „Гей ми юнії" і „Засвистали козаченьки" — хор недільної шкоди; 5) „Ми розійшлись" — виголосив учасник листопадових змагань п-н Ю. Фелюшко;

6) Сольо акордіон — Д. Крутицький; 7) Святочний реферат — п-н сотник Трофим Гриченко; 9) Сольо піяніно п-ниа Слава Залубник; 9) „В листопадову ніч" — Катруся Лисак; 10) Спеціяльна точка з нагоди свята книжки. Слово про значення книжки виголосив бібліотекар місцевої бібліотеки, п-н К. Боярчук; 11) „Листопад" (рецитація) — Маруся Блажук; 12) „Вилітали орли" і „На погідному блакиті" — церковний хор під управою п-ні А. Залубняк; 13) „І молимось до вас" (деклямація) М. Грицюк; 14) „Відгомін листопадових днів" — пані Добродійка П. Блажук.

Кінцеве слово обширно і змістовно виголосив Всеч. О. П. Блажук.

Це свято було закінчене відспіванням українського й канадського гимнів.

К. Боярчук.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ СІСЕЛА І ДЖІНІ МК-КНАЙТ

Ошава, Онт.

В суботу дня 24 жовтня 1965, родина п-ва Мк-Кнайт справила їм Срібний Ювілей з нагоди їх вінчання.

Около 6-ої годяни вечора гості заповнили церковну залю Парафії Різдва Пр. Богородиці, а о год. 6.45 прибули Ювіляти.

При вході до залі причіплено їм букети живих цвітів, а Фред Мк-Кнайт — брат Ювілята і Марія Цибуляк — сестра Ювілятки, привітали їх хлібом і сіллю та завели до головного стола. Тоді господар свята привітав Ювілят, (це швагер Ювілят п. Мих. Башуцький) і покликав о. П. Запаринюка прокласти молитву і поблагословити страви. По вечері діти Ювілят, родина близька і дальша зложили їм щирі побажання і обдарували дарунками. Пізніше гості забавлялися при гарній музиці до пізної ночі. В неділю по Богослуженню відбулися поправини і переведено збірку на Церкву, а пайство Сісел і Джіні Мк-Кнайт зложили 5 дол. на пресовий фонд „Вісника".

Щире їм спасибі! Дай Боже, щоб дочекали до золотого Ювілею. На Многі Літа!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛА БОЛОТЮК
Боннивил, Алта.

У неділю 6. VI. 1965 розійшлася в Боннивил вістка про упокоєння в Бозі Николи Болотюка.

Бл. п. Н. Болотюк народився в селі Біличі на Волині. 1941 р. він вийхав у Німеччину, де 5 років працював при хлібобудстві. По закінченні війни він переїхав у Бельгію, де 3 роки працював у вугляних копальнях.

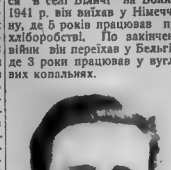

1949 р. Н. Болотюк приїхав у Канаду до свого односельчана в Сенді Репид, Алта. Попрацювавши короткий час на фармі, він переселився в Британську Колюмбію і став на працю в трамві. Підробивши трошки, він повернувся в Сенді Репид і тут купив собі фарму. Коли ж у Колд Лейк почалася будова летовниця, він покинув фарму, а став на працю на летовниці. 1957 р. одружується з Анною Ворбі, переселяється до Боннивил, стає на роботу в „Валир Констракшон" компанії і там працює аж до своєї недуги, з якої не міг вилікуватися.

Бл. п. Н. Болотюк залишив дружину Анну і троє маленьких дітей: Настуню, Тараса й Орисю. На Волині ще живе його старенький тато й одна сестра.

В особі бл. п. Николи Болотюка наша Боннивильска Православна Округа втратила одного з найактивніших своїх працівників. Він був 5 років головою Громади в Сенді Репид, 3 роки секретарем, і 2 роки головою Окружної Ради.

Покійний був добрим співяком і дуже любувався в читанні Апостола в церкві. Занедужавши й передчувающи кінчину свого земного життя, він побажав звершення над ним Таїнства Одновлаження, відбув Сповідь і прийняв Св. Причастя, за якими скоро послідував Похорон.

Панахиду в вівторок 8 червня відслужили 2 Священики — А. Тетеренко й О. Сорочук, у церкві Св. Пророка Ілії в Боннивил. По Панахиді, на залюбки Настоятеля Боннивильської Парафії — О. Сорочука, присутні зложили гарну суму грошей на поміч удові та її маленьким дітям.

Похорон відбувся в середу з православної церкви в Сенді Репид, де Покійний був головою Громади. У Похоронні взяли участь обидва Священники — А. Тетеренко з Тулиґ і О. Сорочук з Боннивил. Дяківські обов'язки виконували пани Кнш і Галівод.

При останньому цілуванні зібрано на Нев'янучий Вінок 34.20 дол. З того на Колегію Св. Андрея вислано 15 дол., а на „Вісник" — 19.20 дол.

По Похороні рідня й ближчі приятелі Покійного взяли участь у похоронному обіді, що відбувся в хаті вдови.

Щира подяка всім учасникам Похорону за молитви за душу Покійного, за співчуття його сім'ї й за пожертви на Нев'янучий Вінок. Нехай Господь Бог заполіклується вічною нагородою матір'ю і її дітьми, а їхнього доброго мужа-батька ущасливить Царством Небесним.

Вічна Йому Пам'ять!

Свящ. О. Сорочук.

БЛ. ПАМ. ІВАН ВОРОНЮК
Принс Альберт, Саск.

У вівторок, 2-го листопада, 1965 року, рознеслася сумна і цілком несподівана вістка про те, що в місцевій лікарні упокоївся в Бозі бл. пам. Іван Воронюк на 62 році свого трудолюбивого життя. Народився Покійний в національно свідомій та релігійній родині Тодора й Василини Воронюк в 1903 році м. Стодбрн, Ман. Малим хлопцем з батьками переїхав до Саскачевану й поселився на фармі в околиці Калина. В 1925 році одружився з Марією Андруся, яка походить з релігійної та національно свідомої родини. Молоде подружжя до 1936 року трудиться в чесних трудах на фармі, цього ж року переїхали до м. Принс Альберт, Саск., де Покійний до кінця свого земного життя працював в ТИМБЕР БОРД. Господь послав їм 4-о діточок: Василину, Ксенію, Василя і Митра. Всім дітям дали школу та добре національно-релігійне виховання. Покійний був завжди зразковим християнином. Любив свою рідну Церкву та щиро працював коло неї, як член її, завжди чесно виконував всі обов'язки, які покладалися на нього. Лагідна вдача Покійного та щира прихильність до Церкви й громадського життя з'єднали йому багато приятелів, які прибули численно на його Похорон, щоб своїми молитвами провести його в далеку дорогу до вічности. Тлінні останки спочивають на місцевому цвинтарі. Похорон з Запокійною Сл. Божою та прощальним словом довершив парох П. Бубалик, 5-го листопада, при виповненій по беберги Церкві молящими, які й склали свій щедрий дар на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійному $94.00, з яких уділено $10.00 на виробку кліше та пресовий фонд його улюбленого часопису „Вісник". Після Похорону відбувся поминальний обід в церковній залі з відповідною програмою, в якій належно вшановано Покійного. Покійний залишив у глибокому смутку улюблену дружину Марію, дітей, 7 онуків, сестру, братів: Василя, Стефана, Владика, Миколая і Михайла, сестер: Анну, Софію, Вікторію, Марію, Єлисавету та Ксенію, зятів, невісток та людей доброї волі, що знали Покійного. Всім жертводавцям щира подяка! А родину Покійного Івана, нехай Вселаскавий Господь Бог нагородить її своїми щедрими ласками, а душу бл. пам. Івана прийме до Царства Небесного. Вічна Йому Пам'ять!

(опб)

БЛАЖЕННОЇ П. МИХАЙЛО ПРИСЯЖНЮК
Торонто, Онтаріо

Дня 30-го жовтня 1965 року, по тяжкій недузі, упокоївся в Дженерал лічниці в Торонто на 77-му році життя Михайло Присяжнюк. Покійний народився дня 2-го червня 1888 року в селі ТОВМАЧІ на Станіславщині — Галичина. До Канади прибув у 1926-му році та поселився у Торонті, де й прожив з дружиною своєю, що прибула до нього з краю у 1929 році.

Покійний належав до Братства Св. Володимира при катедрі з 2-го вересня 1947 року.

Покійний Михайло залишив у смутку дружину Олену, двох синів, невісткy і внука.

Похороннi. Відправи отець настоят. Дм. Фотій, та От. Ю. Ференсів, та хор під проводом дяка п. П. Семченка в Катедрі Св. Володими, в Торонто. Після похорону на поминальнім обіді. була переведена збірка на пресу, — 23 дол, розподілені: На „Вісник" 5 дол., на „Український Голос" 5 дол., на кліше 5 дол., і на Колегію Святого Андрея у Вінніпезі 8 дол. Жертводавцям сердечне спасібі, а Покійного Михайла нехай Господь Бог оселить там, де всі праведники спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

Фінансовий секретар Братства Св. Володимира (М. Яницька)

БЛ. П. МАРІЯ МИРУН
Редвотер, Альберта

Дня 14 жовтня цього року померла несподівано, в своєму власному домі в Едмонтоні, бл. п. Марія Мирун, прожившн 56 років.

Покійна народилася 23 березня 1879 року в с. Любині, Ярославського повіту, в Зах. Україні. Року 1909 приїхала до Канади, і того ж року 17 травня вийшла заміж за Теодора Мируна. Довго шукала молода пара відповідного місця, щоб розпочати власну господарку. Щойно 1910 року набули гомстед в околиці Редвотер. Тяжке було піонерське життя, але молоді, повні сил та здоров'я, не знеохочувались, а з вірою й надією на Божу поміч працювали, щоб виборотн кращу долю своїм дітям. І Господь їхню працю поблагословив, — наділив їх маетком і добрими дітьми.

Покійна була невтомною працівницею для добра церковної Громади та побожною християнкою; була тісно зв'язана з традиціями і звичаями рідної Церкви; була фундаторкою, щирою жертводавкою й вірною членкинею. Багато доложила труду й старань у виховании своїх дітей, які, за її прикладом, стоять на твердім грунті національної і релігійної свідомости. Покійна прожила зо своїм мужем, Теодором, 36 років у примірному і згіднівому супружестві. Муж її помер у листопаді 1944 року і похований на місцевому цвинтарі. Від червня 1948 року Покійна проживала у власному домі в Едмонтоні, де й упокоїлась.

Втрата її, як членкині нашої Громади, є незвичайно велика. Вістка про її несподівану смерть засумувала всіх, хто її знав. Цей сум виявився численною участю громадян усіх віровизнань на її похороні, який відбувся за таким порядком:

У суботу ввечорі, 16 жовтня, був відслужений Парастас у Парк Мемориял в Едмонтоні, а в понеділок, 18 жовтня, Заупокійна Служба Божа в Катедрі Св. Івана, яку відслужили Отці Катедри. У вівторок тіло Покійної було привезене до Церкви Пресвятої Трійці в Редвотер. До Похоронної Відправи стали три Священики: Настоятель Округи о. І. Куліш, о. Прот. Г. О. Василів і о. Д. Лучак. Тіло Покійної спочило на місцевому цвинтарі, побіч церкви.

Після похорону, в Українському Нар. Домі родина Покійної влаштувала багатий поминальний обід. Під час обіду промовці згадували про високі духові вартости Покійної.

Покійна залишила в смутку 5 синів і 3 доньки. Стів, Джек і Ник у Редвотер, Фред в Едмонтоні, Алекс в Олдс, Альберта, Кеті Пасай в Редвотер, Анна Шелемей і Мері Попович в Едмонтоні, 31 внуків і 27 правнуків.

Із збірки на нев'янучий вінок призначено на „Вісник" $11.00, а чого $5.00 на вироблення кліше.

Нехай Милосердний Господь оселить душу Покійної Марії в оселях святих Своїх, а канадійська земля нехай буде їй легкою.

Вічна їй Пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. МАТВІЙ ПОЛІЩУК
Содбурі, Онт.

Ділимось сумною вісткою, що між живими нема вже Матвія Поліщука.

Покійний прожив 62 роки. Він народився 1903 р. в Колиничах. Був жонатий. Остався дружину й одного сина, а сам вийхав у Канаду 1927 р. Перше він зупинився біля свого старшого брата Дем'яна в Вінніпезі. Попрацювавши там деякий час, він їздив по Канаді, шукаючи собі праці. 1942 р. приїхав до Содбурі і став на роботу в ніклевих копальнях. Звідси помагав дружині, синові і внукам чим міг, а головно висилкою пачок. Це він робив аж до свого упокоєння дня 22. IX. 1965, з причини недуги на рака. 25 вересня відпроваджено його на вічний спочинок. Похоронні Відправи відслужив Отець А. Тетеренко в Церкві Св. Володимира в Содбурі.

На Похороні були присутні брат Покійного Дам'ян з братовою з Торонта, сестринний син з дружиною з Гемилтону, члени УНО та місцеві парафіяни.

Покійний Матвій Поліщук був членом Православної Парафії, УНО й Народнього Союзу, — тому-то велике число людей зійшлося відправити його на вічний спочинок. Надгробну промову сказав Отець Тетеренко. Він сказав, що Покійний відходить від нас з чистою душою, бо ось перед упокоєнням навіть був заосмотрений Найсвятішими Тайнами. Тоді він запросив усіх присутніх до церковної залі, де опікуни Покійного приготовили перекусу.

По перекусі, із словами про Покійного виступали п. Шкляр, голова Церковної Громади І. Базар і друг Покійного О. Стельмащук. Цей останній, між іншим, сказав: Ми ось тут переживаємо втрату Покійного; але він мав багато знайомих у Канаді — односельчан та друзів по праці. То ж треба згадати про Похорон Покійного у пресі та зібрати щось на його Нев'янучий Вінець. Збірку переведено й зібрано 38 дол., які розділено на „Вісник" і „Новий Шлях".

Стельмащук подякував за жертводавцям за цей дар, Покійному висловив молитовне побажання Царства Небесного й сказав: „Нехай Пером будь йому, канадійська земле!"

Опікуни Покійного (троє) — Стефанія Шкляр, Іван Стефура і Михайло Мартиняк, висловлюють сердечну подяку Отцеві Тетеренкові й церковному хорові за Похоронні Відправи, тілоносцям — за прислугу, — висловлюють подяку і тим, що прикрасили труну Покійного вінцями.

Усіх учасників Похорону нехай Всевишній Бог нагородить сторицею, а Покійному Матвієві учинить Вічну Пам'ять!

Олекса Стельмащук.

БЛ. П. МАТВІЙ КОВАЛЬЧУК
Атабаска, Алта.

У п'ятницю 12 листопада, на 84 році життя, відійшов у вічність бл. п. Матвій Ковальчук.

Покійний Матвій народився 28 серпня 1881 року в Україні в селі Тязів, Станіславського повіту. У старому краю він одружився з Варварою Летинець 1906 року і прожив з нею 59 років і 9 місяців. До Канади Покійний прибув 1911 р. Жінку й двома маленькими діточками вони прибули в Едмонтон. Рік після того перебираються на ферму в околицю Атабаска, і тут він прожив 53 роки.

Покійний Матвій був членом Парафії Свв. Апп. Петра й Павла в Атабасці. Це був жертвенний чоловік і постійний читач української преси.

Похоронні Відправи за Покійного почалися в понеділок ввечір в похоронним заведенні, де була відслужена Панахида. На другий день тіло Покійного було привезено до місцевої церкви в Атабасці, де була відслужена Св. Літургія. По Св. Літургії тіло Покійного було відвезено на Православний Цвинтар 10 миль на північ від Атабаски в околицю Грейвіл. Похоронні Відправи служив місцевий парох о. Є. Стефанюк. Дяком був пан Балабан з Лек Ла Біш.

Покійний залишив у смутку дружину Варвару; чотири сини — Петро і Василь в Атабасці; Николай в Лаком, Алта., і Артур в Калгарі. Оплакують свого батька також дві дочки Анна Фодчук і пані Оля Марчук в Атабасці. Також залишилося 7 внуків.

По Похороні родина приготовила була обід вдома. Також на честь Покійного Матвія родина зложила $21.00 на пресовий фонд „Вісника", „Українсь к о г о Голосу" і „Проміня".

Родина дякує всім, що прибули на Похорон. А родині сердечна подяка за пожертву на пресовий фонд.

Нехай Милосердний Господь скоро потішить та розвеселить засмучену родину, та їх горе переміннть в радість. Покійного Матвія, за його щирість та за добру волю і все добро що він робив, нехай Добрий Господь прийме до Царства Небесного, де праведні спочивають.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Присутній.

НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК НА СВІЖУ МОГИЛУ

Несподівано прийшла вістка, що в Брентфорд, Онт. впокоївся в Бозі Олекса Ярмій. Це вістка обгорнула мене жалем, бо це відійшов від цього життя найстарший член піонерської родини, якої я є племінниця.

Як я була ще маленька, то розказували мені моя добра пок. мати, дідусь Михаїл і бабуся Марія про початки їхнього життя тут, в Канаді, а це — від 1897 року. Пізніше, виростаючи, я сама запізнавала минуле, і була свідком дальшого розвою добробуту і громадського життя, в яке пок вуйко Олекса щиро вкладав і свої цеголки.

Вірю, що допись про життя і похорон пок. Олекси хтось напише обширніше, а я на цьому місці хочу лише в скромній спосіб засвітчити пошану і признання піонерові. Засилаю жертву в сумі $15.00 на Інститут Св. Володимира в Торонто, а $5.00 на Пресовий Фонд „Вісника", як нев'янучий вінок на свіжу могилу.

По великих трудах, спи, вуйку, сном спокійним і нехай земля твоєї прибраної батьківщини буде тобі легкою. Молимо Всевишнього Господа, щоб прийняв душу твою в Царство Небесне. Вічна Тобі Пам'ять!

Маруся Керницька.

БЛ. П. ПАВЛІНА СТЕЛЬМАЩУК
Елмор Крік, Саск.

У середу 27 жовтня 1965 року, у Вакав Юнійон Госпіталь, на 69 році життя упокоїлась бл. п. Павліна Стельма-

щук.

Бл. п. Павліна Стельмащук (з роду Войціховська) народилася 14 січня 1896 року в селі Товстеньке, Гусятинського повіту в західній Україні. До Канади прибула з

родичами маленькою дівчинкою в 1900 році, які поселилися на фармі в Банмадон, Саск. В 1911 році Покійна Павліна одружилася з Григорієм Стельмащуком. Це молоде подружжя в 1912 році придбали собі „комплет" в околиці Тарнополь, Саск., на якому працювали довгі роки. Господь поблагословив це подружжя 1 сином, якому дали ім'я Болеслав та виховали 1 сироту Анельку, яка тепер замужом за Василем Кухтою та живуть у Едмонтоні, Альберта.

В 1945 році Покійна зо своїм чоловіком лишили фармерування та перейшли на постійне мешкання до Єлов Крік, де придбали собі хату, в якій Покійна жила з родиною до кінця свого трудолюбивого життя. Шлях земного життя судився для Покійної Павліни повний терпіння та всілякого роду слабостей. Одначе, незважаючи на свої, не раз тяжкі матеріяльні обставини піонерського життя та на тяжкі тілесні болі, Покійна завжди потішала себе тим, що вона не для себе живе, а для Господа Бога, Який прийме колись її душу до Своїх Небесних Осель.

Покійна Павліна була глибоко-віруючою лю д и н о ю. Любила Господа Бога понад усе. Була доброю матір'ю для своїх дітей та доброю бабою для своїх внуків і виховала їх також у великій вірі та любові до Господа Бога та ближніх своїх.

Бл. п. Павліна була активною членинею Жіночого Товариства. Була головою і касіркою Жіночого Товариства при Громаді УГПЦ в Тарнополь. Була касіркою Жіночого Товариства, а також довгі роки старшою сестрою в Громаді Єлов Крік. Була тихої лагідної вдачі. Жила з людьми в Мирі та любові, чим придбала собі дуже велике число приятелів.

Бл. п. Павліна за свого життя довго слабувала, а останніх 12 літ почала переносити дуже тяжкі болі, від яких і скінчила своє життя.

Напередодні Похорону в п'ятницю о 8-ій год. вечором, у Парк похоронних заведений в Вакав, над тілом Покійної Павліни відправлено Парастас, а на другий день у суботу 30 жовтня 1965 року тіло Покійної перевезено до Храму Сва. Анн. Петра й Павла в Громаді Єлов Крік, де відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Всі Відправи відправляв місцевий парох прот. о. М. Критюк, при великому числі присутніх, а дякував п. Ів. Іванусь дяк з Громади Гронід.

На Похорон бл. п. Павліни прибула вся родина Покійної. Також прибула з Вінніпегу родина Стефка і Теодор Мелешки.

Покійна лишила в смутку — мужа Григорія, сина Болеслава і невістку Ольгу в Єлов Крік, доньку Анельку і зятя Василя Кухтів в Едмонтоні, Альберта; 3 брати — Павла й Юсифа Войціховських у Єлов Крік, Володимира Войціховського в Принц Альберт; 2 сестрі — Юлію Кулик в Б. К., Анну Сарчук в Саскатуні та 7 внуків.

Під час Послідньої Шлюбання, на заклик пароха, присутні зложили на Нев'янучий Вінок Покійній 88.00 дол. З цієї суми призначено до місцевої Церковної Гром а д и 25.00 дол., на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні 38.00 дол., на вироблення кліше 4.50 дол., на „Вісник" 10.00 дол., на „Український Голос" 10.00 дол., а решту на поштові оплати.

Похоронно бл. п. Павліну Стельмащук на Цвинтарі Громади Української Греко-Православної Церкви в Єлов Крік, Саск.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу Покійної Павліни нехай прийме до Царства небесного.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ОЛЕКСА ЯРЕМІЯ
Брентфорд, Онт.

В четвер 8-го жовтня 1965 р. в Брентфорді після довгої тяжкої недуги на 86 р. життя спочив у Бозі Олекса Яремій. Покійний народився в 1879 р. з роду Дмитра і Марії з дому Савюк, в селі Горошені, повіт Борщів, Україна. Тяжке матеріяльне життя з змусило Покійного шукати кращої долі в чужині. Лишає родину 1897 р. їде до Канади, оселюється в околиці Толстой, Манітоба, бере гомстат, закладає господарку, одружується з Марією з роду Ленин 1900 р. Покійний хоч не кінчив вищої школи, однак він був природно обдарований розсудливістю, а вже при помочі „Вісника" і „Укр. Голосу" стає свідомою людиною на церковному і національному полі. Бере активну участь в церковнім житті, та обирається до ревізійної комісії Укр. Православної Церкви в Толстой, Манітоба. За активну працю при будові рідної святині, члени громади обирають його головою громади. Жертвує 6 акрів землі під будову церкви і цвинтаря. Був точний, скромний у своїй поведінці, совісний у всіх своїх обовязках. Був шкільним тростєсом і секретарем довгі літа. За його стараннем побудовано Укр. Народний Дім в Толстой 1914 р. В 1935 р. переселюється в Онтаріо до Вільсонвілле і тут дальше включається в церковне національне життя. Покійний дорожив своєю Православною Церквою і поки було сили, то вчащав до неї на Богослужби в неділі і свята, підтримуючи її матеріяльно. Тілом і душею віддавався народній справі, та до останнього часу був діяльним членом, майже очолюючи ті піонерські православні ряди, які з кожним днем рідшають. Фармуючи, знаходив і час для праці здільного добра народнього і церковного. В піонерських часах до церкви ходив милями пішки і не був його напрямок цілого життя. Належав до наших самостійницьких організацій. Він багато оставив слідів своєї праці, які нагадують його щиру і відлану працю на добро нашої церкви. Покійний любив свою рідну українську книжку і пресу. Був передплатником „Вісника", „Укр. Голосу", „Фармера", „Віра й Культура", мав власну гарну бібліотеку. Покійний був щедрим жертводавцем на наші установи і інститути, Катедру Св. Трійці, Колегію. Був шеровєцем „Укр. Голосу".

Будучи високорелігій н о ю людиною, разом із своєю дружиною Марією виховали і повели своїх дітей шляхом морального і релігійного життя.

Покійний залишив в смутку дружину Марію; пять синів: Дмитра, Стефана, Ярослава, Нестора і Василя; три дочки: Анну, Александру, Олю. — 20 внуків, 22 правнуки.

Похоронні Відправи розпочались 10 жовтня, вечером була відслужена Панахида а дня 11 була відслужена Заупокійна Служба Божа, яку відслужили о. мітр. Самець, о. прот. Тріска. Обидва Священики прибули з Покійником і виголосили коротенькі проповіді. Тіло Покійного спочило на цвинтарі міським в Брентфорді.

Прощай, дорогий мужу, батьку, друже, і приятелю.

Твоя щира і довголітня праця залишається в пам'яті до тих пір, доки буде жити дух укр. народу в серцях тих, котрі бачили і оцінили працю тих перших піонерів і оставили нам, всім такий прекрасний приклад. Спи, Олексо. Нехай присниться Тобі наша любов Україна для котрої ти щиро працював цілє жи

Працюють Тебе в далеку дорогу родина і друзі.

Після похорону відбулася поминальна трапеза в парафіяльній залі Св. Михаїла, яку приготовило Жіноче Товариство ім. Лесі Українки. Під час трапези промовляли Всечесні Отці, п. Н. Іванець від Тов. Самостійників.

Господарем Поминальн о ї Трапези був п. П. Савіцький і цей дав заклик на Нев'янучий Вінок для Покійного: — Зібрка принесла 160 дол. — Зложили: по 16 дол. 75 цент. В. Яремій; по 10 дол. п. Д. Невранський, Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, М. Яремій; по 5 дол. І. Ковальчук, Н. Іванець, М. Козак, П. Галушка; дальші жертви по два і по доляру і дрібними.

Розділено: Церква 37 дол. 50 цент.; 20 дол. Колегія Св. Андрея Інститут Св. Володимира, Катедра Св. Трійці, Новий Літопись, Історія укр. Піонерів Канади; 10 долярів „Укр. Голос", „Вісник"; 2 дол. 50 цент. пересилка і почта.

Вдова по бл. п. Олексі Яремій, діти і внуки цією дорогою складають щиру подяку всім приятелям, рідні і знайомим, котрі прийшли до них з розрадою і співчуттям в такім горі і смутку. Дякують пароха м о. мітр. П. Самцеві і о. прот Я. Тріці за Похоронні Відправи, дякують співакам, дякують всім за цвіти, дякують тим, що несли домовину, дякують всім за участь у похороні. Жіночому Товариству ім Лесі Українки за приготовлення поминальної Трапези, дякують всім за так гарне і совісне заряджєння похорону і всім тим, котрі будь чим причинилися до загоєння глибокої рани по утраті Покійного мужа, батька, дідуся. Ще раз приймить щиру подяку.

Вдова Марія, Діти, Внуки

Покійного Олекси Яремія.
Брентфорд 26 жовтня 1965 р.

Присутній.

БЛ. П. АНДРІЯ ГОРДЕЙ
Норал-Кезлен, Алта.

У неділю 3 жовтня 1965 відійшов у вічність, на 81 році життя, Андрій Гордей, Покійний Андрій народився в Бобрівцях на Україні, 13 грудня 1884 року. До Канади прибув 15-літнім хлопцем в 1899 році й оселився в околиці Шандро в Альберті. 1914 року Покійний одружився з Анастазією Волянський й з нею прожив 34 роки. Вона вспокоїлася 1948 року. Пізніше в околиці Шандро він перевівся в околицю Смокі Лейк, і Іван, що мешкають в околиці Кезлен; дві дочки — пані Параска Палинюк в Кезлен і пані Дусіся Тод в Америці. У смутку також залишився один брат Олександер в Норал, та дві сестрі Анна Чернівчан в Кезлен та пані І. Гуцуляк в Рочестер, Альберта. Оплакують свого дідуся 18 внуків.

Після похорону, в парафіяльній залі, був приготований обід. Після обіду промовляв парох, пан Ковалюк від громади, та син Юрій від родини. Також була переведена збірка на пресовий фонд „Вісника" й „Український Голос", яка принесла $22.00, з чого призначено по $11.00 на „Вісник" і на „Український Голос".

Родина при цій нагоді складає подяку всім учасникам за участь у Похороні й молитви.

При цій нагоді також і щира подяка всім жертводавцям, які зложили пожертву на пресовий фонд.

Добрий й Милосердний Господь нехай скоро розвеселить засмучену родину, та нехай їх нагородить щастям, здоров'ям та многими літами, а душу Покійного Андрія нехай Господь прийме до Царства Небесного та пішле йому ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ!

Присутній.

МІСІЙНИЙ ФОНД УКР. ГР. ПРАВ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(Виказ по день 31-го грудня 1965.)

Округа: Лак Ла Біш, Алта.:

Збірник — о. Е. Стефанюк.

ЛАК ЛА БІШ, Алта. — $18.52
КРІПЕНГ, Алта. — 14.40
САРЕПТ, Алта. — 10.00
БОЙД, Алта. — 9.15
ПРЕСІНТ, Алта — 5.25
АТАБАСКА, Алта. — 10.15
НОРАЛ, Алта. — 5.00

Округа: Тіндер, Саск.

Збірник — о. Я. Пук.

ТІНДЕР, Саск. — 12.50
ІНСІНГЕР (місто), Саск. — 5.10
ДРОБОТ, Саск. — 6.25
ІНСІНГЕР (Позовики) Саск. 6.05

Округа: Етельберт, Ман.:

Збірник — о. Т. Гаухайнюк.

ВЕНЕЛАВ, Ман. — 12.00
ГАРЛЕНД, Ман. — 9.50

Округа: Роблин, Ман.:

Збірник — о. П. Зубрицький.

ПЕТЛЮРА, Ман. — 22.05
ЛЕНАРД, Ман. — 11.35
НІЕЛ ВЕЛЛЕН, Ман. — 3.82

Округи Кемсак, Саск.:

Збірник — о. П. Бубник.

КЕМСАК Саск — 37.00
МАЗЕПА, Саск — 23.00
КАЛДЕР, Саск. — 13.15
СТОРНОВЕЙ, Саск. — 6.00
ДОНБЕЛ, Саск. — 3.10

Округа: Норт Бетлфорд, Саск.:

Збірник — о. О. Кравченко.

ГЕТЕРЛЕЙ, Саск — 7.40
КЕНДО, Саск. — 17.20
ВІТКОВ, Саск. — 26.00

Округа: Вілмінгден, Алта.:

Збірник о. Ів. Гикавий.

ГЕМЛІНГ, Алта. — 6.20
СУЧАВА, Алта. — 4.95
ВІЛМІНГДОН, Алта. — 15.45
ЛУЗЯНН, Алта. — 19.50

Округа: Редвей, Алта.:

Збірник — о. Д. Ф. Стратійчук.

ФЕДОРА, Алта. — 10.25
РЕДВЕЙ Алта. — 15.20
ВАСКАТІНО, Алта. — 17.60
ЕГРЕМОНТ, Алта. — 17.80
ТОРТІЛЛ, Алта. — 18.51
РЕДВОТЕР Алта. — 20.75

Округа: Даффин, Ман.:

Збірник — о. М. Олесюк.

ДАФФІН Ман. — 56.40
ВЕЛЛЕР РИВЕР, Ман — 10.65
ДРАФТІНГ РИВЕР, Ман. — 14.00
РОРКЕТОН, Ман. — 17.85

Округа: Мелфорт, Саск.:

Збірник — о. М. Критюк.

ГРОНІЛЛ (міс.), Саск. — 10.00
ПРІНС РИВЕР Саск. — 5.00
ЕРВУД Саск. — 2.00

Округа: Канора, Саск.:

Збірник — о. В. Слюзар.

КАНОРА, Саск. — 36.00
БЮКРІНЕН Саск. — 28.00
СТОРДЖЕС, Саск. — 16.00
СВИДОВА, Саск. — 11.00
РАМА, Саск. — 10.00

Округа: Смокі Лейк, Алта.:

Збірник — о. І. Рибалка.

БОРІН ЛЕРІК, Алта. — 12.00
ВІЛЬНА, Алта. — 16.15
СМОКІ ЛЕРІК Алта. — 27.96
БЕЛЛІС, Алта. — 7.22
ЛАВРІНГ, Алта. — 6.40
СТРИЙ, Алта. — 8.45

Округа: Ту Гилс, Алта.:

Збірник — о. А. Тетеренко. (1964)

ТУ ГИЛС, Алта. — 46.25
КЕРЛЕНД, Алта. — 10.95
НІЕЛЕНЦІ, Алта. — 10.00
ІСПАС, Алта. — 1.96

Округа. Редвей, Алта.:

Збірник — о. Д. Ф. Стратійчук.

ЕГРЕМОНТ, Алта. — 10.85
РЕДВОТЕР, Алта. — 5.25
ТОРТІЛЛ, Алта. — 6.05
ВАСКЕТЕНО, Алта. — 6.80
ФЕДОРА, Алта. — 5.00

Округа: Ту Гилс, Алта.:

Збірник — о. А. Тетеренко.

ТУ ГИЛС, Алта. — 12.66
ПІПЕНЕЦІ, Алта. — 10.00
КЕРЛЕНД, Алта. — 6.55
ІСПАС, Алта. — " 1.00

Округа: Редвей, Алта.:

Збірник — о. Ів. Куліш.

ТОРТІЛЛ, Алта - - 20.00
РЕДВОТЕР,*Алта. — 11.20
ЕГРЕМОНТ, Алта — 11.70
РЕДВЕЙ, Алта — 11.00
ВАСКАТЕНО, Алта. — 10.00
НЬЮБРУК, Алта — 5.00

Округа: Валінь, Саск.:

Збірник — о. Т. Гаухайнюк.

ВАТСОН, Саск. — 14.50
ВАЛІНА, Саск — 18.35
ВІМЕР Саск — 35.00
КЕЛВІНГТОН Саск — 13.70

Округа: Йорктон, Саск.:

Збірник — о. В. Бойчук.

ЙОРКТОН, Саск. — 42.40
РАЙН, Саск. — 17.45
ГОРЛІЦ, Саск. — 12.35

Округа: Кемсак, Саск.:

Збірник — о. Л. Дячинь.

МАЗЕПА, Саск. — 30.60
КЕМСАК, Саск. — 29.00
ВРОКСТОН, Саск. — 14.00
ДОНБЕЛ, Саск. — 12.00
КАЛДЕР, Саск. — 7.75

Округа: Форт Френсес, Онт.:

Збірник — о. М. Овчаренко.

ФОРТ ФРЕНСЕС, Онт. — 38.65
АТІКОКАН, Онт. — 9.45
РЕЙНІ РИВЕР, Онт. — 8.40

Округа: Відділ, Саск.:

Збірник — о. Е. Шведь.

КАДЕТ, Саск. — 11.45
ШІППАН, Саск. — 4.95
НІПАВІН, Саск. — 5.00
ВІРДЕЛЛ, Саск. — 9.37

Округа: Мелфорт, Саск.:

Збірник — о. М. Критюк.

ЄЛЛОВ КРІК, Саск. — 15.00
ВІНДЮР, Саск. — 2.30
РОЛСОН БЕЯ, Саск. — 22.80
МЕЛФОРТ, Саск. — 8.40
БРУКСБІ, Саск. — 13.50
ГРОНІЛЛ, Саск. — 10.00

Округа: Ту Гилс, Алта.:

Збірник — о. П. Зубрицький.

ТУ ГИЛС, Алта. — 37.50
БРОСОВ, Алта. — 14.00
КЕРЛЕНД, Алта. — 12.30
ІСПАС, Алта. — 10.30
ШЕПЕНІЙ, Алта. — 8.30
В. ТАЛІНЦІ — 5.00
І. А. КОТИШ — 10.00
С. П. МУЛЬКА — 5.00
П. ТИМЧУК — 5.00
Т-р Ів. ЛУКАНЧУК — 5.00
Пані Ю ФУШТІЙ — 5.00
І. ЧЕРНІВЧАН — 5.00
Т. ГНАТЮК — 5.00

Округа: Овкворн, Ман.:

Збірник — о. Ів. Мельник.

ОВКВОРН, Ман. — 31.55
РОСБОРН, Ман. — 21.80
СЕНДІ ЛЕЙК, Ман. — 20.50
МГНЗІ, Ман. — 26.45
СІЧ Ман. - - 6.95

Округа: Смоні Лейк, Алта.:

Збірник — о. Ю. Турчанський.

СМОКІ ЛЕЙК, Алта — 31.80
СПЕДЕН, Алта. — 10.15
БЕЛІНА, Алта — 8.35
ВІЛЬНА, Алта — 7.50

Округа: Даффин, Ман.:

Збірник — о. М. Олесюк.

ДАФФІН, Ман. — 68.48
СИФТОН, Ман — 17.40
ВЕЛЛЕР РИВЕР, Ман — 10.00
ГІЛБЕРТ ПЛЕЙНС, Ман — 33.25

Округа: Лак Ла Біш, Алта.:

Збірник — о. Е. Стефанюк.

ЛАК ЛА БІШ, Алта - 9.95
АТАБАСКА, Алта. — 8.00
НОРАЛ, Алта - - 7.55
САРЕПТ, Алта - - 5.93
БОРЛ, Алта. — 5.54
КРЕПГЕНД, Алта. — 4.30

Округа: Вакав, Саск.:

Збірник — о. Т. Славченко.

АЛІВІНА, Саск. — 11.25
ТЕРНОПОЛЬ, Саск. — 15.00
СТ. ДЖУЛІЕН, Саск. — 17.00
ВАКАВ, Саск. — 25.25
ЛАПІН, Саск. — 13.00
СМАТС, Саск. — 13.20
КАДВОРТ, Саск. — 21.70

Округа: Гефора, Саск.:

Збірник — о. С. Зузак.

ГЕФОРД, Саск. — 11.00
КРІДЛОР, Саск. — 15.50
РЕДФІЛД, Саск. — 10.50

Округа: Гавс, Саск.:

Збірник — о. С. Гредлаь.

СВАН ПЛЕЙН Саск. — 5.80
СТІНЕН, Саск. — 7.55
ДЕНБУРГ, Саск. — 5.30
ГАЕС, Саск. — 8.00
АРРАН, Саск. — 5.40
СВАН РИВЕР, Ман. — 6.05
ВАЙТБРІ, Саск. — 10.50

Округа: Інсінгер, Саск.:

Збірник — о. Я. Пук.

ІНСІНГЕР (місто), Саск. — 9.15
ДРОБОТ, Саск. — 10.10
ІНСІНГЕР (гайвей), Саск. — 10.80
МАМОРНІЦ, Саск. — 5.20

Округа: Роблин, Ман.:

Збірник — о. Д. Ф. Стратійчук.

РОБЛІН, Ман. — 17.20
ЛЕННАРД, Ман. — 8.00
ВРОКСТОН, Саск. — 6.00
ШПОРТДЕРЛ, Ман. — 2.55
ГРЕНФЕЛЬ, Ман. — 8.20
МЕРІДЕЛЛ, Ман. — 4.05
МОНТРЕАЛ, Кве.: Громада Св. Покрови — $48.50.
ВЕРНОН, Б. К.: Збірник — о. Л. Дячинн — $30.00.
ЛОНДОН, Онт.: Збірник — о. М. Дебрин — $20.00.
ЕНГУСВІЛ, Ман.: Збірник — о. Ів. Мельник — $15.85.
РЕНФЕР, Ман.: Збірник — о. Т. Гаухайнюк — $7.50.
СКАРБОРО, Онт.: Збірник — о С. Гуцуляк — $11.25.
ЕДМОНТОН, Алта.: Громада Св. Ілл. збірник — о. О. Фляк — $30.00.
ФОВМ ЛЕРІК, Саск.: Збірник — о. Г. Удовік — $10.50.
СОЛБОРІ, Онт.: Збірник — о. Ю. Ягодський — $26.00.
САСКАТУН, Саск.: Збірник — о. М. Боднрчук — $35.00.
БОНВІЛЛ, Алта.: Збірник — о. О. Сорочук — 12.00.
ГЛЕНДОН, Алта.: Збірник — о. О. Сорочук — $7.00.
НЬЮ ТОРОНТО, Онт.: Збірник — о. Т. Міненко — $36.10.
ОШАВА, Онт.: Збірник — о. Р. Панченко, Громада Св. Івана — $34.40
ОШАВА, Онт: Громада Св. Покрови — $10.00
БРЕНТОН, Ман.: Збірник — о. С. Столярчук — $8.50
ПРІНС АЛБЕРТ, Саск.: Збірник о. П. Бублик - $26.30
СЕМБУРГ, Саск.: Збірник — о. І. Шевць — $3.10
НОРТ БЕТЛФОРД, Саск.: Збірник — о О Кравченко — $21.65.
КАНОРА, Саск.: Збірник — о. М. Степенко — $102.24
МЕДОН ЛЕЙК Саск.: Збірник - о. О. Кравченко - $12.20
ЛІНДЛО, Саск.: п. С. Шевчук — $5.00
ВАЛІНА, Саск.: п. А. Савчук — $5.00
ВОТЕРФОРД, Онт.: Збірник — о П. Галицький — $14.75.
ЕДМОНТОН, Алта.: Громада Св.

Михалая, збірщик о. Г. Василів — $40.50.
ЛІМІНҐТОН, Онт · Збірщик — о. І. Крисфалусі — $7.90.
ЧАТАМ, Онт.· Збірщик — о. І. Крисфалусі — $10.45.
ЕШВІЛ, Ман.· Збірщик — о. М Олесюк — $11.45.
ЛОНДОН, Онт. Громада Пресв. Трійці — $20.00.
ВИТКОВ, Саск.: Збірщик — о. О. Кравченко $22.80.
ЕДМОНТОН, Алта.: Катедра Св. Івана — $181 90
РЕДЖАЙНА, Саск.: Громада Св. Луки — $87.40.
АЙТУНА, Саск.: Збірщик — о. В. Апонюк — $12.05.
ГОБАРД Саск.: Збірщик — о. В. Апонюк — $8.75.
КЕНОРА, Онт.: Збірщик — о. С. Ярмусь — $10.00.
ГОНОР, Ман Збірщик — о. С Ярмусь — $17.75.
ВІННІПЕГ, Ман.: Громада Св. Михаїла, збірщик — о. д-р С. Сасс — $27.50
ОШАВА, Онт.: Громада Св. Івана, збірщик — о. Р. Панченко — $61 70.
ВІННІПЕГ, Ман.: Громада Св. Покрови, збірщик о. І. Стус — $108.00.
ТОРОНТО, Онт · Катедра Св. Володимира — $125.00.
ЕНДРУ, Алта.· Збірщик о. Ів. Гикавий — $6.50.
ВІЛЛІНҐДОН, Алта.: Збірка о. Ів. Гикавий — $10.00.-
ФОРТ ВІЛЛІЯМ, Онт : Збірщик о. С. Гарус — $16.50.
БРЕНТФОРД, Онт.: Збірщик о. І. Тріска — $20.00
БРУДЕРГАЙМ, Алта · Збірщик — о. О. Щербань — $11.45.
ПІНО, Алта.: Збірщик — о. О. Щербань — $11.95
ОТТАВА, Онт.: Збірщик — о. В Сенишин — $30.50
МОНТРЕАЛ, Кве.: Громада Св. Покрови — $24.00
ГУДІВ, Саск.: Збірщик — о. В. Апонюк — $12.76
МЕЛВІЛ, Саск: Збірщик — о. В. Апонюк — $6.55.
ШТЕЛБЕРТ, Ман.: Збірщик — о. В. Кокорудз — $49.10.
ВІНФІЛД, Саск.: Збірщик — о. Г. Удов — $8.55.
ГЛЕСЛІНҐ, Саск.: Громада Св Петра і Павла — $15.80.
МУС ДЖО, Саск.: Збірщик - о. П Змійський — $19 11.
КЕНДЛІК, Саск.: Збірщик — о. П Змійський — $20.60
ВЕГРЕВІЛ, Алта.: Збірщик — о М. Крищук — $49.15.
ВІНСФІЛ, Алта.: Збірщик — о. М. Крищук — $19.90.
ВІННІПЕГ, Ман.: Ватедра Пресв Трійці — $125.00

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

БЕРЕЗЕНЬ

УВАГА: У нас тепер Великий Піст. Кожен вірний і кожна вірна повинні подбати про те, щоб цей Піст не пройшов вам без говіння. У житті християнина це надзвичайно важливе! Усі приготовляйтеся до Сповіді й Причасти роздумуванням над собою та молитвами.

20. Неділя — Транкона, Дуфорст, Ст. Мартин.
27. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфіла.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3903
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Гуаїз
23. Середа. Поклони — Айтуна 7-30 вечером
27. Неділя — Айтуна
Address: Box 149, Hune, Sask. Tel. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Морктон. Сповідь
23. Середа. Поклони — Морктон. Початок год. 7-ма вечером
27. Неділя — Райн. Сповідь
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. Л. В. ДЯЧИНИ
БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота. Сорокоуст. Сповідь — Кемсак
20. Неділя. Сповідь — Мазепа
26. Субота. Сповідь — Сторнювей
27. Неділя. Сповідь — Донвел
29. Вівторок. Сповідь — Ахтемій-чуки
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕБЕНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Мічин (Сповідь)
27. Неділя — Прілейт (Сповідь)
421 Ave., 1st South, Saskatoon, Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

14. Понеділок Келвінгтон (9 год рано Сповідь і Сорокоусті)
17. Четвер — Фостон (9 год. рано Сповідь і Сорокоусти)
17. Четвер — Фастон (7 год. веч — Поклони)
19. Субота — Водіна (9 год. рано Сповідь і Сорокоусти)
20. Неділя — Ватсон (9 год. рано Сповідь Св. Божа)
20. Неділя — Ватсон (5 год. веч Поклони)
23. Середа — Водіна (7 год веч Поклони)
24. Четвер — Рама (7 год веч. Поклони)
26. Субота — Клер (9 год. рано Сповідь і Сп. Божа)
27. Неділя — Рама (9 год. рано Сповідь і Сп. Божа)
28. Понеділок — Вімер (9 год. р Сповідь і Сорокоусті)
30. Середа — Клер (7 год. веч. — Поклони)
Box. 488 — Tel. 338-3143. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Лужани
27. Неділя Гемлак
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Саан Плейн. Сповідь
26. Субота — Мейбридж. Сповідь
27. Неділя — Арран. Сповідь
Address: Box 111, Hyas, Bask. Tel. 190-2.

о. Ст. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота Задушна — Геффорд
20. Неділя. Сповідь — Редфілд
23. Середа. Поклони о год 7-ій — Геффорд
27. Неділя. Сповідь — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Bask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота Чита рано Сповідь та молінна за померших — Шипівіл
20. Неділя 9-та рано Сповідь а по Св. Божій Пасіи — Шипівіл
23. Середа Поклони 7.30 вечора — Ту Гілс
26. Субота 9-да рано Сповідь та Св Божа за померших — Іспас
27. Неділя 9-та рано Сповідь та по Ст. Божій Пасіи — Іспас
Address: Box. 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота 9 год. рано — Сповідь — Гарлена
20. Неділя - (Сповідь) — Ранвер
23. Середа — Поклони (8 вев.) — Етельберт
27. Неділя — (Сповідь) — Дорбен
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Мелфорт. Сповідь
27. Неділя — Брукесб. Сповідь
Address: Box 1416, Melfort, Sask, Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛЯША
19 Субота — Радвей. Сповідь від год. 3-ої по пол.
20 Неділя — Радвей. Сповідь
26. Субота — Нипрук. Сповідь і Служба Божа
27. Неділя — Федора. Сповідь
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота Задушна — Гаеслин
20. Неділя - Бигар (Сповідь і Причасті)
20. Неділя 7 год. веч. Пасіа — Норт Ботафорд
23. Середа. Поклони 7 год. веч. — Норт Ботафорд
26. Субота 7 год. веч. Вечірня й Сповідь - - Гаеслин
27. Неділя — Гаеслин (Причасті)
27. Неділя 7 год. веч. Пасіа —. Гаеслин
Address: North Battleford, Bask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота - - Мензі. Сповідь о год. 3 6
20 Неділя Мензі. Служба Божа
26. Субота - Онкборн Сповідь о год 6 8
27. Неділя — Онкборн. Служба Божа
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

20 Неділя Сіба біч Сповідь і Причасті, по Св Службі Божій свято Т. Шевченка
27 Неділя — Вайдвуд. Сповідь і Причасті
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота (Сповідь год 9-та рано) Сифтон
20 Неділя (Сповідь) — Гилберт Плейнс
23. Середа. Поклони год. 7.30 вечора Давфин
26. Субота (Сповідь год. 9-та рано) Дрифтінг Ривер
27 Неділя (Сповідь) — Давфин Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
Box 6. Theodore, Bask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2502-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя. Сповідь рано від 9—10 год. Гендон
27. Неділя. Сповідь рано від 9 10 год Ест Пойнт
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

18 Пятниця. Пасіа о год. 7.00 веч Вондерінг Ривер
19 Субота Вечірня 7.00 год. веч і Сповідь - - Крейгенд
20 Неділя — Крейгенд
23 Середа Канон Андрія Критського 7.00 год. веч. - Лек Ла Біш
25. Пятниця. Пасіа о год. 7.00 веч. — Болт
26. Субота. Вечірня і Сповідь 7 год. веч. - Тресленд
27 Неділя - - Греслена
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 623-4833

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота - Мекнат Сповідь
20 Неділя — Мерівейл. Сповідь
26 Субота - - Ленард. Сповідь
27. Неділя — Ленард. Сповідь
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

16. Середа. Поклони. 7 год. веч. з Вакав
18 П'ятниця. Сповідь для дітей о 7 год. вечора у Вакав
19. Субота — Вакав
20. Неділя. Сповідь — Альвена. Пасіа з Сорокоустом о 4 год. у Лепін
23. Середа. Сорокоуст о 10 год. ранку - - Кадворт
23. Середа. Поклони о год. 7 веч у Вакав.
27. Неділя Сповідь у Смате о 4 год. Пасіа з Сорокоустом у Ст. Джулієн
Address: Box 4- Wakaw, Bask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя. Сповідь — Роза
26. Субота. Сповідь молоді і старших - - Гарденгтон
27. Неділя. Служба — Гарденгтон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Канора
23. Середа Канора. Поклони 7 год.
27. Неділя — Бюкенан
Address: Box 425, Canora, Bask. Phone 563-5153 Res. 563-5605 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота. Сповідь і Сорокоусти — Давнінг
20. Неділя. Сповідь і Сорокоусти — Едвард
23. Середа Поклони о год. 7-ій веч. — Смоки Лейк
26 Субота Сповідь і Сорокоусти - Стрий
27. Неділя. Сповідь і Сорокоусти — Спелен

Великодня Сповідь розпочинається год. 8.30 ранку. Окрім Громад Смоки Лейк і Вільна, після кожного чергового Богослужения буде відбуватись Катехизація для дітей в шкільному віці

Родичі приходять самі до Церкви та беруть зі собою дітей.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УЛОДА
БЕРЕЗЕНЬ

20 Неділя — Шіго (з.) Сповідь
27 Неділя - Фовм Лейк. Сповідь
Address: Sheho, Bask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ

19 Субота. Сповідь Шкільної Молоді. Богослужения і Св Причастя — Сембург
20 Неділя. Сповідь. Рання Відправа. Богослужения і Св. Причастя - - Нипавін
26. Субота. Сповідь Шкільної Молоді. Богослужения і Св Причастя - - Нипавін
26 Субота 7 год. веч. Сповідь у часі Вечірньої Відправи Вірдей
27. Неділя. Сповідь. Рання Відправа. Богослужения і Св. Причастя — Вірдей
Address: Weirdale, Bask. Ph. 456.

о. А. ХРУСТАВКИ
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ

19. Субота. Зоупокійна — Казмар. Вечірня год. веч. Вечірня й Сповідь
20. Неділя — Казмар
26. Субота. Зоупокійна — Катвин. Вечірня год. веч. Вечірня й Сповідь
27. Неділя — Катвин
Address: 9530—108 Avenue, Ph. GA 2-3058. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ

20. Неділя — Сірко
23. Середа — Вайта. Поклони. Початок о год. 7-ій вечора
27. Неділя Сандав

УВАГА: У кожній громаді, за винятком громади Вайта, Сповідь відбувається перед Службою Божою з 9-ї год. ранку. У Вайті Сповідь відбувається у суботу 5-го березня з 7-ї год. вечора. Обидві Арбакси на Сповідь приналежають до тої церкви, де їм зручніше.
Address: Vita, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1966. ЧИСЛО (2027) 7

Христос Воскрес!

БЕРЕЖІМО ХРИСТИЯНСЬКУ КУЛЬТУРУ!

†

Смиренний Іларіон, з Ласки Божої Митрополит Української Греко-Православної Церкви в Канаді, до Всевелесного Духовенства, Преподобного Монашества та до всіх боголюбивих наших вірних, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Пильнуйте не про поживу, що гине, але про поживу, що зостається на Вічне Життя, яку дасть вам Син Людський!" (Ів. 6. 27).

З того часу, як Ісус Христос, Господь і Бог наш, із Неба на землю зійшов, навчав Її, і за науку розп'ятий був, а по трьох днях урочисто воскрес, людство зовсім переродилося.

Христос приніс на землю нову науку, нову культуру, яка була названа за Його Іменем Християнською. Це Віра Християнська.

До Христа панувало в світі многобожжя, панувало насильство, панувало рабство чи панщина, скрізь точилися жорстокі війни.

До Христа не було належної пошани до Людини, бо Людина була в повній непошані!

Христос приніс про Бога і про Людину велику й нову науку. Коли Христа спитали, яка перша Заповідь у Законі, Він відповів: „Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою.

Це найбільша й найперша Заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе.

На двох оцих Заповідях увесь Закон і Пророки стоять!" (Матвія 22. 36-40).

Христос навчав, що Господа Бога свого треба любити і в Нього вірувати всім життям (всією душею), і всім серцем (всім розумом), і всією думкою своєю.

Разом з Наукою про Бога доєднана в одне і наука про Ближнього свого: „Люби свого ближнього, як самого себе".

Крім цього, Ісус Христос навчав, що Людина — то син Божий, а Бог — то Батько наш, а всі люди - брати й сестри один одному.

Христос доповнив і розкрив науку Старого Заповіту про Людину.

Споконвіку було сказано, що Бог створив Людину за Образом Своїм і за Подобою Своєю (Буття 1. 26), а Христос наказав любити людину, як себе самого.

А коли Людина створена за Образом і Подобою Божою, то недопустиме жодне насильство супроти неї: ані рабство, ані панщина, ані війна.

Христос навчав, як треба жити на світі нашому, щоб Царство Боже вже запанувало на ньому.

Жодне насильство недопустиме, бо ми всі браття один одному, бо ми всі сини Божі, а Бог — Батько наш!

Наука Христова на землі здвигнула ввесь народ, бо Він кликав і кличе його: „Прийдіть до Мене усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою" (Матвія 11. 28).

І Христа за його науку скопили, неправильно осудили і на Хресті розп'яли, але на третій день Він воскрес для Спасіння всього світу!...

Воскресення Христове найбільша

наука Християнства, „бо коли б Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також Віра ваша!" (І. Кор. 15. 14).

Ось тому то кожен Християнин глибоко вірує в Воскресення Христове, інакше він не Християнин!

Наука Христова дала нам всю Християнську Культуру, якою ми живемо. І що ближче ми виконуємо Науку Його, то ближче єднаємось з Господом Богом Християнська Культура будується головно Церквою - школою її, а живемо ми Головно Таїнствами та Дарами Духа Святого.

А найбільше ж Таїнство — це Таїнство Причастя, в них Людина єднається

(Закінчення на стор. 2)

Нові повищення „єрус: чиїв"

Архим. Ювеналій (Поярков) єпископом

Кожен, хто добре справиться на службі в церковній Місії в Єрусалимі (на території Ізраїля); має запевнену дальшу кар'єру. Так і сталося з архимандритом Ювеналієм (Поярковим). Недовго побувши в Ізраїлі головою Місії Московської Патріярхії, він був викликаний у Москву і назначений заступником голови Відділу зовнішніх зв'язків Патріярхії. Задля відомої ролі-нього „Відділу" влада СССР рішилася сяк-так толерувати цілу Патріярхію (Провід Патріярхату). Головою Відділу є митр. Никодим (Ротов), який фактично править Патріярхатом, . І який, з-поміж ерархи є найбільш довіреною особою у влади СССР, фактично править Патріярхатом, а не 88-літній патріярх Олексій (Семанський). Митрополит Ленінградський і Ладозький Никодим (бувший юнак-робітник у фабриці) почав свою головокружну кар'єру з того, що добре справився на становищі голови Місії в Ізраїлі.

А ось недавно, 25 грудня 1965 р., Синод Московського Патріярхату повищив архимандрита Ювеналія в сан єпископа з титулом „Зарайського"; він буде єпископом-вікарієм Московської єпархії.

Тоді ж таки, 25 грудня 1965 р., Синод назначив нових членів у Місію в Ізраїлі: єромонаха Євсевія (Саввіна) і єромонаха Єронима (Зінов'єва). Звичайно, вони протеговані митр. Никодимом. І якщо про них буде добра опінія з цієї місії, то їх чекає велика кар'єра. Але якщо б вони справилися невдачно, то їм може грозити упадок.

З екуменізму

Католицький священик пропонує святкувати суботу

Один з провідних католицьких священиків, о. д-р Ернест Р. Пейлен (Palen) з Нью-Йорку пропагує, „щоб римо-католики прилучилися до жидів у спільному святкуванні суботи, замість неділі". подав „Нью Йорк Таймс Сервіс". Цей священик промовляв на цю тему в Міддл Колліджійт Чирч у Менгеттен, США. „Святкування суботи, як сьомого дня „позначило б собою змагання до екуменізму більшою щирістю", сказав він. Пейлен запропонував, щоб папа Павло VI виступив з ініціятивою у цій справі". (Подано за „Да Виннипег Трибюн" з 19. 3. 66).

АРХИПАСТИРСЬКІ ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАННЯ

†

СМИРЕННИЙ МИХАЇЛ, З ЛАСКИ БОЖОЇ АРХИЄПИСКОП ТОРОНТА І СХІДНЬОЇ КАНАДИ

До Високопреподобних Отців і всіх Вірних Східньої Єпархії.

Улюблені в Господі мої Сопастирі і Ви всі Вірні — Брати, Сестри, Молодь і Діти!

Благодать Ваш і мир і Радість у Духові Святому.

Христос Воскрес!

Усіх Вас вітаю оцим найвищим за всі земні радості, святим вітанням. Вітаю кожного й цілую святим радісним у Господі поцілунком.

Радісно мені вітати Вас мої Сопастирі і похвалюю Вас за Вашу велику працю для Господа і Рідної Святої нашої Церкви і можете тепер втішатися у величних Храмах повних тими, що шукають Господа.

Христос Воскрес!

Вітаю достойні Управи і всіх вірних з такою ж Радістю, бо це Вашими руками й пожертвами постали ці Святі Храми й збагатилися всім необхідним, наче в рідній нам Україні. Співайте ж в Радості Христу Богу нашому, що ВОСКРЕС і нас з Собою воскресив. ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю і вас учителі й учительки наших шкіл. Сієте бо розумне й вічне в невинні душі дітвори і готуєте тих, що продовжать рід наш, нашу Святу Православну Віру, нашу Свиту Церкву з її безмежними красотами співу та надхненними Духом Святим відправами. ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю диригентів і хори, а також і всіх співаючих у Храмах Божих. Ангели оспівують на Небесах Воскресення Христа Спаса, а Ви на Святої чистим серцем Його Славите. ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю й вас дорога наша молодь. Вірю, і ми всі віримо, що Ви не забудете яких батьків Ви діти. Що ви не зневажите того всього Святого й Прекрасного, що витворив наш народ — ваші батьки й діди. О, коли б ви відчули оту великодню красу Києва, коли загудуть могутні тисячелудові дзвони Св. Лаври, Софії, Михайлівського та інших монастирів т асотень церков рівно о 12 годині ночі. Тоді здавалося, що не тільки земля, а й Зорі співають — ВОСКРЕСЕННЯ ТВОЄ ХРИСТЕ СПАСЕ... О, коли б ви відчули все те Величне, Високе, Прекрасне й Богонадхненне нашої Святої Православної Церкви, тоді б не жуностирів та сотень церков рівно о 12 годині ночі. Тоді здавалося, що не тільки земля, а й Зорі співають — ВОСКРЕСЕННЯ ТВОЄ ХРИСТЕ СПАСЕ... О, коли б ви відчули все те Величне, Високе, Прекрасне й Богонадхненне нашої Святої Православної Церкви, тоді б не жуЛюбі мої! Найвище щастя тільки в Богові, в служінні Йому і для Нього служити людям на духовне удосконалення. Справді бути СІЛЛЮ землі, щоб поправляти всяке збочення. Учітеся, але найперше своє пізнавайте. Вітаю вас хлопці й дівчата, — ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Вітаю і вас школярі — старші і найменші. Був і я малим. Пригадую Святу радість Великодня. Не забув і тепер. Отож і вам бажаю тієї радости з батьками вашими, щоб і ви ніколи її не забули. Радійте, втішайтеся, доки маєте чисте невинне серце. Вітаю й вас —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Любі мої Брати, Сестри, Молодь і Діти! Христос Господь так полюбив нас людей, що взяв провину нашу перед Богом і витерпів страшні муки биття, розп'яття на хресті і смерть. Ще більше: Сам ВОСКРЕС, воскресив усіх померших ми і ув'ів у Небесний Рай. А нам показав дорогу до Бога Отця, щоб і ми воскресли в свій час для іншого життя з Ангелами. Яке несказанне ЩАСТЯ Він дав нам! Не тільки пострадав замість нас, а захотів, щоб ми були Йому рідні, як брати й сестри через Святе Причастя Тіла й Крові Його. Блаженні ви, коли приступили й цього Посту до цього Любого нам, оживляючого та спасаючого від зла Св. Таїнства. Тоді Радість ВОСКРЕСЕННЯ Христа Господа ще радісніша для нас, бо ж ми рідні з ним. Він і нам, як Мироносицям каже — РАДУЙТЕСЯ Я ВОІСТИНУ ВОСКРЕС і ВИ воскреснете, щоб де Я, там і ви були (Ів. 17, 24). ХРИСТОС ВОСКРЕС! Увійдімо всі в Радість Господа нашого!

Св. Пісн був днями покання, тепер настали дні Радости, тому з Апостолом кажу: Радуйтеся! Господь близько. Нехай тією радістю наповняться серця й домівки ваші. Вітайте одні одних, простивши все, як і Христос вам простив, бо сповіяючи те, що завіщав Господь, ви стаєте синами і дочками Світла через віру в Нього. Бо Сам він сказав: „Я Світло, що прийшов на цей світ, щоб кожний, хто віруе в мене не залишився в темряві" (Ів. 12:46).

Щасливі ми, що батьки наші у Христа охрестилися і в Христа одягнулися, — ми, як нащадки їхні, унаслідували оту велику Благодать на Благодать. (Ів. 1: 16). Ми наслідували той Скарб, якого ніхто ніколи не може знищити, бо він у серці від Бога.

Ми йшли за Христом. Він постив 40 діб у пустині й молився, і ми по мірі сил постили й молилися. Він, як Цар світу на осляті (як сказав пророк Захарія), при окликах і в славі вступив у Єрусалим, щоб своєю смертю перемогти нашу смерть, а ми в Вербну Неділю, як і вуки гілочки вербоносці проводжали Його, співаючи: БЛАГОСЛОВЕН, ХТО ЙДЕ У ІМ'Я ГОСПОДНЄ. Він на Таїнній Вечері під видом хліба й вина дав Апостолам (а через них і нам) Тіло і Кров Свою на поживу і сказав, щоб усі споживали їх. І ми, хоч не всі, виконали цей наказ, коли приступили до Св. Причастя. Він віддав Себе за нас на знущання й страждання, на страшну смерть на хресті, а ми, слухаючи Євангельське повістування про ту страшну подію, стояли з свічками і серце наше розпиналося разом з Ним. Він, довершивши наше спасіння, віддав Дух Свій Отцю Богу, а наше серце з болю відчуло цю Таємницю Страшної Жертви і разом зо світом заплакало. Бо й ми наче відчули, як земля здрігнулася і сонце затьмарилося. В Суботу ми відчули сум, як і Його Пречиста Мати — Діва Марія, й Апостоли й Мироносиці. Отже й ми, як друзі Христові, стали спільниками Його страждань, як і вони.

Яка ж несказанна охопила їх радість, коли побачили вони Воскреслого Господа! Цієї Радости не можна передати словами. Ми, й раділи, коли б хтось, за яким ми плачемо, воскрес і прийшов до нас. Але то зовсім не те. Воскресивши Христовим Апостолам і всі ученики Його упевнилися, що Христос справді Син Бога — Бог і саме їх вибрав для проповіді цієї Істини і для вічного блаженного життя з Собою. Бо Воскресення Ісуса Христа з мертвих то ПЕЧАТЬ, яка ствердила правдивість всієї Христової Науки. Тому Радість їх була безмежна. Радість вічна, як і сказав Христос: „Коли побачу вас знову, зрадіється серце ваше, і Радости вашої ніхто вже не відбере від вас (Ів. 16:22), бо Я живу (вічно) і ви будете жити" (Ів. 14:19).

Тож та сама Радість і наше серце наповнив в цей Величний Пророчений День, коли почуваємо оту вічну, повну сили й життя пісню: ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ... Серце, наче пташка стрепенеться і чуєте як якесь нове, чисте, святе життя охоплює вашу душу. Бо, як каже Золотоуст: „Воскрес Христос і життя живе, життя в Богові, життя радости".

Блаженний той, хто здібний відчувати те життя. Батьки наші не мірою його відчували, тому-то стільки праведних між ними. Вони вірували в Христа, Сина Божого, всім серцем своїм. За те дав їм Бог право дітьми Божими бути. (Ів. 1:12).

Та ми ж внуки їх, ви і я з вами, нащадки-спадкоємці їхнього права. Згадайте, скільки було величних храмів в Україні і по містах, і по селах і всі вони були докраю переповнені у дні страждань Христових. А на Великдень ніколи не могли вмістити всіх людей. Половини.

(Закінчення з 3 ст.)

Бережімо християнську культуру

(Закінчення з 1 стор.)

з Богом. Причащатися треба якнайчастіше!

Сам Ісус Христос навчив нас молитися, навчив нас головної Господньої Молитви, в якій ми молимося: „Хліба нашого Насущного подай нам сьогодні!"

А „Хліб насущний" — це Хліб Надістотний, понад нашу людську істоту, цебто — Святе Причасть. Цебто ми молимось так: „Святого Причасть подай нам сьогодні!"

Своїм Воскресенням Ісус Христос, Син Божий, подав Святе Причасть на Спасіння всього світу.

Справді Христос навчає ввесь світ: „Я — Хліб Життя! Хто Тіло Моє споживає і Кров Мою п'е, той має Вічне Життя, і того воскрешу Я останнього дня!" (Ів. 6, 27, 54).

Хто не віруе в Бога, той не віруе в Воскресення, і Життя Вічного не одержить!

У Християнстві і в Християнській Культурі найбільше, — то Любити Господа Бога свого та Любити ближнього свого.

Робімо так і ми і матимем Життя Вічне!

Переживаємо тепер час, коли люди оминають Дари Воскресення, Християнську Культуру, і йдуть за безбожжям, не робімо ми так, — і матимемо Життя Вічне!

† ІЛАРІОН,

Ваш постійний богомолець.

Року Божого 1966-го, квітня 10-го дня, на День Світлоносний Воскресення Христового.

Всеканадійська Митрополича Катедра Пресвятої Трійці в Вінніпезі.

ВЕЛИКОДНІЙ ПРИВІТ

†

До ВОЗЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА, ПРЕПОДОБНОГО ЧЕРНЕЦТВА та БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

„Небеса нехай достойно веселяться, і нехай радіє земля, і нехай святкує світ видимий і невидимий, — Христос бо воскрес, радість вічная".

РАДІСТЬ ВІЧНУЮ Св. Церква голосить щоденно, а ще з більшою силою кожної неділі, бо це є день, що присвячений воскресенню Христовому; а вже з найбільшою силою Вона проголошує радість вічную в день Свята Святого Христового Воскресення, що є найбільшим християнським Святом.

Великодні Богослужения з їх чарівними співами переповнені закликами, щоб ми наповнювали наші серця Божественною радістю, веселились у Бозі, бо воскрес Христос, яко Всемогутній. *„Прийдіть усі вірні"*, кличе Св. Церква, *„поклонімось Святому Христовому Воскресенню, бо через Христа прийшла радість усьому світові!"*

„Цей день, що сотворив його Господь, радіймо й веселімось цього дня".

„О, Божественне, о, любе, пресолодке слово Твоє: з нами бо неложно обіцяє Ти бути, до кінця віку, Христе. Його основою надії маючи, ми, вірні, радіємо".

РАДІСТЬ ВІЧНА, що її Св. Церква так урочисто звіщає і нас до неї закликає, це є радість життя з Богом у нашій душі. Про цю радість Христос Спаситель говорив напередодні Своїх страждань: *„Я побачу вас знову, і серце ваше радітиме, і ніхто радости вашої вам не відніме"* (Ів. 16:22). Про цю радість Він сказав жінкам-мироносицям першого дня Свого воскресення*з мертвих: *„Радійте!"* (Мтв. 28:9).

РАДІСТЬ знати Бога, вірувати в Бога, йти за Ним і мати Його в своєму серці, — будує нашого духа та дає нам сили перемогати всі життєві труднощі, терпіння й недугя. Вона є надхненням для нас у наших змаганнях вірно служити Богові й нашим ближнім.

РАДІСТЬ у Бозі є виявом замешкання в нашому серці Духа Божого. Цієї радости ніхто не може позбавити нас, крім найбільшого нашого ворога, яким є гріх. Гріх роз'єднує нас з Богом, а тим самим позбавляє нас спокою й радости. Св. Письмо, Біблія, про це говорить так: *„Для безбожних спокою немає"* (Ісаї 57:21). Значить немає і радости. Тому Св. Церква, як любляча Мати, завжди, а особливо у дні Св. Великого Посту, так рвено закликає нас до покаяння, до очищення наших душ у Св. Таїнстві Сповіді, та поєднання з Богом, джерелом вічної радости, у Св. Таїнстві Євхаристії, щоб ми могли чистими серцями славити Христове Воскресення, а тим самим бути причасниками радости Божественної, царства Христового, прославляючи Його, як Бога, навіки.

Нехай же Свято Воскресення Христового наповнить наші серця чистою й глибокою радістю, нехай воно осяє нас любов'ю й почуттям братерства у Христі та нехай заохотить нас до щирої праці для добра наших родин і наших ближніх, для поширення слави Божої серед нашого народу та для добра нашої Святої Православної Української Церкви, як Вірної Провідниці до щастя вічного й дочасного від часу охрещення українського народу у Св. Православну Віру.

„Воскресення день, і просвітімось торжеством, і один одного обіймімо. Скажімо „Браття" і тим, що ненавидять нас, простім все задля воскресення, і так усі засвідаймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть здолав і тим, що у гробах, життя дарував".

З тими святими почуттями й побажаннями вічної радости сердечно вітаю Всечесне Духовенство, Преподобне Чернецтво та Боголюбивих Вірних нашої Західньої Єпархії радісним старохристиянським і старо-українським:

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

„І нам дарував життя вічне, поклянімось Його на третій день Воскресенню".

† *АНДРЕЙ, Архиєпископ.*

Великдень 1966
Катедра Св. Івана Хрестителя
в Едмонтоні, Альберта

Архипастирські великодні привітання

(Продовження з 2-ї стор.)

на їх стояла з паскими надворі. Вже в суботу звечера церква переповнена. Люди всі з свічками, як і на Страстях Христових, слухали і попеременно читали Діяння Апостольські. А що робилося коло церкви, коли загуде північний дзвін і всі висипають із Церкви з тисячею свічок, що ніче зорі сяяли вночі, а луною хвилями котилося навкруги церкви оте незабутнє, як марш перемоги: „Воскресення Твоє Христе, Спасе, Ангели оспівують на Небесах і нас на землі сподоби чистим серцем Тебе славити." А дзвони безперестань вигравють на дзвінниці Святу Радість. А далі оте: ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ, СМЕРТЮ СМЕРТЬ ПОДОЛАВ І ТИМ, ЩО В ГРОБАХ ЖИТТЯ ДАРУВАВ. В церкві нікого. Священик або Архиерей Хрестом відкриває двері. Тут кадильний запашний дим наповнює Храм, а посеред Храму величава ікона Воскресшого Господа.

Київ... На початку я дещо сказав про Київ у Пасхальну ніч. Тут скажу ширше. В ту ніч ніхто не спить. Рух по всьому місту. Храми переповнені. Посередині ПЛАЩАНИЦЯ як Гріб Господній. У Велику П'ятницю жіночтво так обставило її живими квітами та лямпадками, що зворушує до глибини душі. Тепер люди спішать останній раз приложитися і поцілувати ноги Спасителя свого і так звечера аж до пів 12 години. Тоді останні надгробні співи канону „Того, що хвилею морською..." з тими тропарями, яких без сліз рідко-хто міг читати. Доходить 12-та. На всіх дзвінницях уже стоять дзвонарі, готові благовістити... Ось годинники на Лаврі почали бити 12. Два монахи вже гойдають кілька пудовий язик 2000-пудового дзвона. Після 12-го удару годинників зареве перший удар того велетня. Наче земля загуде, за ним Софія, монастирі і сотні дзвінниць на різні звуки, на різні лади. Це такий концерт, якого вже ми не почуємо. Це Радість і слава Воскреслому Господу із душ нашого боголюбивого народу. Забудеш усе, мов би й сам летиш у тих чарівних святих звуках.

Справді, все наповняється світла й радости — Небо й земля... Святкував світ видимий і невидимий... То так наші батьки, так Україна. Робімо ж і ми хоч щось подібне.

Нехай ця слава нашого народу продовжується з роду в рід. Нехай не смутить нас те, що не всі поділяють ту Радість. І тоді не всі її відчували. Були й такі, що розпинали Господа Слави і гріб припечатали, щоб не воскрес. Вони й тепер є. Це ті, що не записують себе в Книгу Життя вічного. Сини тільки світу цього. Ворог Бога й людей дияволі і тепер воює проти Бога, як і тоді. На жиль, ці люди добровільно записалися в його армію і, як він, так і вони поставили себе на місце Бога. Але згадайте притчу Господню про пшеницю й кукіль-колючки. Тоді клеветали, що Христос не воскрес. Одначе, де вони? Тільки ганебний спомин лишився про них; а Христос мов би тільки-що воскрес, і Радість Його воскресення, наповняне серця вірних цілого світу. Тепер уже сягнули далі. Повстали війною і проти Самого Бога і на Христа Його. Нам же залишається бути непохитними у Вірі, бо Христос сказав наперед що так буде (Мф. роз. 24). Молімся за тих, що побажали бути кукілем, а не пшеницею, щоб Господь наверунув їх. Ми ж втішаймося оцим Великим Даром Господнім. Вітаймо одні одних цим Св. Вітанням: ХРИСТОС ВОСКРЕС! і відповідаймо ВОІСТИНУ ВОСКРЕС! І нам дарував Життя Вічне. Поклонімося ж Його Воскресінню. ХРИСТОС ВОСКРЕС! Йому слава з Отцем і Святим Духом на віки вічні. Амінь.

† МИХАЇЛ, Архиепископ.

Дано Р.Б. 1966-го в Катедрі
Св. Володимира в Торонто.

Чи діти можуть грішити?

Дискусія на цю тему завелася між католицькими священиками Егбертом Госсартом з Торонта і домініканським ігуменом Фресесом М. Друеном (Drouin) з околиці Порт Кредит. Цей ігумен написав у пресі, що діти нижче 12 років уважали не могуть сповідатися, бо вони ще не можуть грішити. Свящ. Госсарт назвав цю заяву „смішною", бо ж юні насильники, вломники і інші злочинці в цьому віці „знають, що вони роблять", — сказав він. („Дейлі Вінніпег Трибюн", 19. 3. 66).

Стан релігій у Канаді в числах

У Канаді майже 46% населення становлять католики; 20% — члени Канадської Об'єднаної Церкви („Юнайтед Чирч"); 13% — англіканці; що 3—4% припадає на кожне зокрема з цих ісповідань: пресвітеріяни, лютерани, баптисти; по приблизно 1% припадає на кожну з цих релігійних спільнот: православні, греко-католики й жиди (юдаїсти).

(Подано за журн. „Православная Русь", ч. 3, 1966. США).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Crimea Ecclesia. Передплата: в Канаді — $2.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co., Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $2.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВЕЛИКДЕНЬ – СВЯТО НАД СВЯТАМИ

Дорогі Брати і Сестри!

Христос Воскрес! — і нас оповиває Пасхальна Радість. А це така Радість-Благодать, з якої не виключається ні одної християнської душі! Бо Христос Бог зволив стати людиною, потерпіти розп'яття, вмерти і воскреснути нате, щоб у Ньому могла воскреснути кожна гріхом поневолена душа — але та, яка ісповідує Його, як Сина Божого, і яка віруе в Його Воскресення. І ось наша Свята Православна Церква співшуть-співовістити кожну душу про те, що ця Пасхальна Радість може стати і її радістю — радістю особистою, незалежною від того, хто ця душа є, або якою вона є. Ось те постійне пасхальне благовістя:

„Хто побожний і боголюбивий, нехай насолодиться з цього урочистого і світлого свята. Хто слуга благорозсудливий, нехай увійде в радість свого Господа. Хто працював для Бога самовідречено і постив, нехай приймє сьогодні нагороду. Хто від години першої, тобто змалку працював для Бога, нехай отримає сьогодні заплату, яку заробив. Хто по третій годині став до Божої праці — і той нехай, дякуючи Богові, радісно святкує. Хто в годиній шостій став до праці — і той нехай не має ніякого сумніву, бо йому ні в чому не буде відмовлено. Коли хтось у дев'ятій годині вдався до Бога, то й той ні в чому нехай не сумнівається, нічого не лякається, бо він нічого не втратив. Навіть той, хто наспів тільки на годину одинадцяту, і той нехай ні трохи не боїться, що спізнився, бо Милосердний Владика приймає останнього, як і першого, задовольняє того, що прийшов в одинадцятій годині, як і того, хто працював від години першої. І останнього Він милує, і першого цілком заспокоює, і того щедро обдаровує, і цьому все віддає, і працю приймає до уваги, і добрі наміри з приємністю винагороджує, і діла шанує, і щире бажання хвалить" (частина Слова Івана Золотоустого).

Така-то є життєрадісна сила правди Христового Воскресення; ось чому, коли наспіне це Велике Християнське Свято — Великдень, — кожна душа — чи буває вона нормального християнського життя, чи ні, — коли наспіне Пасха, то вона не може стати осторонь від хору великої християнської родини — хору живих душ, що співають пісню Пасхальної Перемоги „Христос Воскрес!" Бо кожен хоче бути причасним Пасхальній Радості, кожен хоче спожити благословлений пасхальний хліб, кожен хоче освятити писанку — щоб нею внести духа радости Христового Воскресення навіть у душі своїх маленьких діточок.

Христос Воскрес! — і всіх оповиває Дух Трійомфу Вічноживучого Христа: і пильного християнина, і слабішого, і того, хто в своєму духовному житті опізнюється, відстає. А Церква в День Христового Воскресення, в своєму пасхальному настрої, радісно й любовно проповідуе-співає:

„Воскресений день, і просвітімось торжеством, і один одного обіймімо, — скажімо „Браття" і тим, що ненавидять нас; прбстім усе задля Воскресення, і так співаймо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував".

Дорогі Брати і Сестри! День Христового Воскресення — це наше Свято над Святами, — це наша Пасха. Тож святкуймо його так, як нам християнам годиться святкувати — і помолімось, щоб тим духовним пасхальним святкуванням наповнювались душі всіх — і тих, що святкують це Радісне Свято свобідно — в розсіянні, і тих, що святкують Пасху лише в тайниках своєї душі — в Україні. . .

Христос Воскрес! Нехай кожен наповниться Духом Радости, і нехай живою душею промовляе — Воістину Воскрес!

ІСТОРІЯ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

Справа української історіографії, тобто записування історії українського народу в нас ніколи не стояло блискуче. По-перше, в нас не видно нахилу до збірних організованих зусиль доручити належно підготованим особам обов'язок описати історичні події нашого народу і спільно підтримувати авторів фінансово й морально. Отже, у нас завжди складалося так, що одиниці на власну руку й на свою особисту відповідальність описували нам історію нашого народу. А це, безперечно, було великим, а іноді й просто непосильним тягарем для таких одиниць. По-друге, в нас уже стало хронічним явище відкладання з року на рік і з покоління на покоління справу описування історії нашого народу як цілости, чи яких деяких його груп у деяких періодах часу. Це відкладання є продовженням духа давніх, примітивних часів, коли люди вірили в те, що історію минулого можна усно передавати з роду в рід — цілком так званих „переказів". Але досвід показав, що ті „перекази" на цілу життя скоро щезають, немов дим, або в устах народу згодом перекручуються в фантазії.

Не дарма ж Тарас Шевченко (а це ж було порівнюючи аж не так то й давно) гірко глузував з нашої провідної еліти, яки чекала на те, що німець нам нашу „історію покаже", — бо сама та еліта не показувала її.

Поскільки є підстави досить песимістично дивитися на історію справи описування історії українського народу взагалі, то ще більшим песімізмом подихає від ситуації українців у розсіянні. Тут наша спільнота наче б чекала на те, щоб наше минуле поза межами України забулося, і пам'ять по ньому щезла, „яко іщезає дим".

Така філософія, яка навчає „дивитися вперед, а не назад" е дуже гарною, якщо її розуміти правильно. Але коли хто думає, що „дивитися вперед" — це значить узагалі не оглядатися назад, тобто забути минуле, той голосить таку філософію, що суперечить природнім законам життя людської істоти. Згідно бо з цими природніми законами, майбутній час для людини й народу не інше пізнування чи проекції в майбутне. А ці пізнування не можуть здійснитися інакше, як тільки на основі людського досвіду з минулого й теперішнього часу. Хто не плянує майбутнього на базі минулого й теперішнього, той взагалі не плянує нічого, бо не має матеріялу для пізнування, отже він дивиться не в майбутне, а в порожнечу перед собою.

Наше майбутнє в Канаді, як і всюди взагалі, належить до нашої теперішньої молоді і до прийдешніх поколінь взагалі. Але ось за пару десятків років сповняться століття поселення українців у Канаді, а нас тут і досі немає написаної історії українців у Канаді. Чому? Бо не знайшлася така одиниця, яка б присвятила роки важкої праці, щоб таку історію написати і звідкись узяти тисячі доларів, щоб її видати, а потім діждатися гострої критики, а то й осуждення, - як це звичайно буває.

Нашим грядучим поколінням уродженців Канади загрожує така небезпека, що вони не знатимуть „чиї вони діти", якщо їм не залишити записаної історії українців у цій країні.

На тлі такої понурої дійсности вістка про те, що Союз Українців Самостійників заірононував адвокатові Юліянові Стечишину в Саскатуні написати „Історію українців Канади", і що СУС цю справу фінансово сподсорує, є справді одним з рідкісних сонячних променів у житті української спільноти в Канаді. Коли підходити до цієї справи з боку її коштів, то СУС узяв тут на себе справді велику відповідальність, коли взяти до уваги той факт, що СУС покищо не має фондів на це діло. Але це більший обов'язок узяв на себе адвокат Юліян Стечишин, коли взяти до уваги ось таку дійсність: що евентуально може настати такий час, коли наші люди будуть мати більше грошей, і може й знайдеться більше меценатів, які самі будуть зголошуватися фінансувати цього роду працю, але вже не буде кому писати їх. У нас з кожним днем залишається менше й менше живих свідків початків українського організованого життя в Канаді, які могли б писати історію нашої спільноти в цій країні на основі автопсії. Але таких осіб, що є очевидцями початків організації того життя і його дальшого ходу, а одночасно всебічно кваліфікованими писати „Історію українців Канади", у нас залишилося вже лиш стільки, що й пальців забагато, щоб їх перечислити, а одним з перших серед тих кількох є адвокат Юліян Стечишин. Отже СУС безперечно зробив тут щасливий вибір.

„Андрей" чи „Андрій"?

Дехто вважає, що „Андрій" — це українське ім'я, а в його версії „Андрей" воно є неукраїнським, а чужим, скажемо, „російським".

Насправді ж, клопіт у тому, що коли даний термін, як ось „Андрій" чи „Андрей" є чужим, то шляхом жодних формальних змін не вдається перемінити його чужого змісту на зміст український. Як там не українізували б грецького ймення „Петрос" (що значить: „камінь", „скеля") на „Петрусь", — це ніяк не змінить його грецького змісту на український.

Справа відношення між формами „Андрей" і „Андрій" у світлі „українізації" є аналогічною до справи відношення між формами „Михаїл" і „Михайло" чи „Михелко", „Григорій" і „Гриць", „Марія" і „Маруся" та „Марина", „Гавриїл" і „Гаврило" і т. д. це інше пізнування чи проекції в майбутне. А ці пізнування не можуть здійснитися інакше, як тільки на основі людського досвіду з минулого й теперішнього часу. Хто не плянує майбутнього на базі минулого й теперішнього, той взагалі не плянує нічого, бо не має матеріялу для пізнування, отже він дивиться не в майбутне, а в порожнечу перед собою.

Наше майбутнє в Канаді, як і всюди взагалі, належить до нашої теперішньої молоді і до прийдешніх поколінь взагалі. Але ось за пару десятків років сповняться століття поселення українців у Канаді, а нас тут і досі немає написаної історії українців у Канаді. Чому? Бо не знайшлася така одиниця, яка б присвятила роки важкої праці, щоб таку історію написати і звідкись узяти тисячі доларів, щоб її видати, а потім діждатися гострої критики, а то й осуждення, - як це звичайно буває.

Нашим грядучим поколінням уродженців Канади загрожує така небезпека, що вони не знатимуть „чиї вони діти", якщо їм не залишити записаної історії українців у цій країні.

На тлі такої понурої дійсности вістка про те, що Союз Українців Самостійників заірононував адвокатові Юліянові Стечишину в Саскатуні написати „Історію українців Канади", і що СУС цю справу фінансово сподсорує, є справді одним з рідкісних сонячних променів у житті української спільноти в Канаді. Коли підходити до цієї справи з боку її коштів, то СУС узяв тут на себе справді велику відповідальність, коли взяти до уваги той факт, що СУС покищо не має фондів на це діло. Але це більший обов'язок узяв на себе адвокат Юліян Стечишин, коли взяти до уваги ось таку дійсність: що евентуально може настати такий час, коли наші люди будуть мати більше грошей, і може й знайдеться більше меценатів, які самі будуть зголошуватися фінансувати цього роду працю, але вже не буде кому писати їх. У нас з кожним днем залишається менше й менше живих свідків початків українського організованого життя в Канаді, які могли б писати історію нашої спільноти в цій країні на основі автопсії. Але таких осіб, що є очевидцями початків організації того життя і його дальшого ходу, а одночасно всебічно кваліфікованими писати „Історію українців Канади", у нас залишилося вже лиш стільки, що й пальців забагато, щоб їх перечислити, а одним з перших серед тих кількох є адвокат Юліян Стечишин. Отже СУС безперечно зробив тут щасливий вибір.

РАДІСНІСТЬ ПАСХИ

(Замість „Хвилини роздумування").

ХРИСТОС ВОСКРЕС! І „Пасха священна сьогодні нам з'явилася! Пасха дивна, свята! Пасха таємна! Пасха найславніша! Пасха — Христос Визволитель! Пасха найчистіша! Пасха велика! Пасха для вірних! Пасха, що дверї райські нам відкриває! Пасха, що освячує всіх вірних! — співає Церква Великодньою стихирою. Це гимн православної душі, укладений досвідом чистих пасхальних переживань, що поза повнозначне „ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!" більше не бажає нічого. Тут наша духовна повня — бо Христос ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

піддатися перезвукові ікання, і звучати: „Біг", „англа", „пророк", „Мойсія", подібно як старокраїнські „вОз", „сЕл", „тОк", німецького походження слово „стОс", „перЕй" перейшли в форми „віз", „сіл", „стіс", „перІй".

Щоправда, в говорах термін „Бог" стихійно був піддавний перезвукові ікання, як ось ся з давніх висловах: „Біг мене" (звідси: „бігме"), „спаси, Біг" (звідси: „спасібі"), „про Бог" (звідси: „пробі", тобто: „спасайте!") і т. д. Але літературна мова не допустила терміна „Бог" піддатися перезвукові ікання, хоч він має ці самі природні передумови змінитися на „Бір", як і назва „Андрей" на „Андрій", а також „пророк" на „пророк", „Мойсей" на „Мойсій" (звідси народне „Мусій") і т. д.

Щодо грецького слова „ангел", то коли вже хто збирається змінити його форму, то більш оправданим було б змінити його за українським законом ікання на „англ", як змінити на „янгол", що походить з польського „ањол", отже зміна грецького е на польське о тут не є для українців ані природньою, ані патріотичною. Це лише витвір тих осіб, які не знають польської історичної лексики й фонетики.

Метою ось цих зауважок не є відповідати на питання: як повинно бути — „Андрій", чи „Андрей"? — а тільки поставити справу, у фонетичному аспекті, так: або у всіх тих термінах, як: „Бог", „пророк", „Мойсей", „ангел", „апостол", „Христос", „Петро", „винос", „Господь" і т. д., які згідно з законом ікання, мали б пєрєйти в такі форми: „Біг", „пророк", „Мойсій", „англа", „Христіс", „Пєтро", „виніс", „Госпідь", а в тому й „Андрій" з форми „Андрей", або визнати мовно-законними, тобто нормативними, той факт, що вищезгадані терміни (а позбіних є більше) залишилися у своїх старих формах, тобто, їх ізолюється від закону перезвуку ікання. Інакше кажучи, у цій статтейці ставиться справу так, щоб вирішувати сам принцип, а не окремі факти, як ось назва „Андрей", що тому загальному принципові мали б підлягати. У світлі принципу справа представляється так, що коли хтось критикує когось за вживання форми „Андрей" замість „Андрій", той (хоч він і сам не свідомий того) критикує їх і самого себе за вживання форми „Бог", а не „Біг", „Мойсей", а не „Мойсій", „Христос", а не „Христіс" і т. д.

Крім тих зауважень щодо фонетичної сторони, про що було сказано вище, є ще справа стилю вимови імен. Українські народні маси по-своєму змінили вимову чужих термінів не тільки під тиском українських мовних законів, розуміється, розвиткових (еволюційних), як ось перезвук ікання, але й також через незнання етимології чи походження тих слів. Наприклад, народ на Київщині перекрутив слово „магазин" на „гамазей". Так звана „демократизація" чи „народництво" довели до того, що слово „хреститися", що походить від слова „хрЄст" перекрутили на „христитися", що походить від слова „Христос", хоч „хрест" і „Христос" — це два різні терміни, що етимологічно не мають нічого спільного один з одним. Отже, це ані українізація, ані демократизація, а просто незнання походження й значення цих двох термінів, як це у випадку слів „алта" (авто) й „мотоцукля" (мотоцикл).

В інших народів ці справи належать до елементарних і унормованих. Ім'я „Андрей" у польській літературній мові звучить „Анджей"; а що народні маси вимовляють „Єндрих" — літературні норми не роблять собі з цього проблеми.

Християнські імена походять з церковної сфери, і Церква для своєї сфери відповідно нормує їх, а світська сфера може вживати собі їх у таких формах, які їй подобаються. Але коли світська сфера створила собі форму „Гриць", то це не значить, що б Церква виреклася форми „Григорій", і прийняла форму „Гриць", або „Михайло" замість „Михаїл". Хоч в Англіканській Церкві богослужбовою мовою є англійська мова,

(Продовження на 6 стор.)

Диякони Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Ряди Духовенства Української-Православної Церкви в Канаді поповнились цього року трьома молодими дияконами: двох з них — о. Василь Василів і о. Орест Олекший — це абсольвенти Богословського факультету Колегії Св. Андрея, один — о. Григорій Філь — студент третього курсу згаданого факультету. Всі вони приготовляються до висвячення в Священство. Отець Микола Малюжинський був рукоположений у сан дияконський 1962 р. Він досі служить у цьому сані.

Отець Миколай Малюжинський — син покійного Прот. М. Малюжинського, видатного церковного діяча на Волині, якого гестапо замучило 1943 р., — народився 27 березня 1927 р. в селі Здолбиці на Волині. Хуртовинною 2 світової війни був викинений з України в широкий світ ще молодим хлопцем. Він побував у Німеччині, Італії, Англії, а 1951 р. прибув у Канаду. Скрізь дбав про повищення стану своєї освіти. Середню освіту здобув ще в Україні в роках 1939-1942. Два роки навчався в Духовній Семінарії в Варшаві — 1942-44. Побував-ючи в Англії, в роках 1949-51 навчався в Технічній колегії в Кольчестер. 1954 р. він закінчив Квінс університет у Кінгстомі, Онт. По закінченні університету, М. Малюжинський довший час працював при Департаменті доріг у західнім Онтаріо і мав свій постійний осідок у Форт Вилямі. 1955 р. він одружився з Марією Дженздель, народженою в Саскачевані. Тепер він вже є батьком 5-ох гарних синочків. Бажанням батька, пок. Отця Прот. М. Малюжинського, було бачити свого сина в духовному сані. І ось 17 червня 1962 р. Микола Малюжинський виконує волю свого батька й приймає від Митрополита Іларіона рукоположення в сан диякона. Від того часу він був окрасою Богослужень на терені Форт Вилияму, Онт. Там він працював у ланці українського шкільництва, був головою місцевої Православної Громади, співав у світському хорі, а рівночасно продовжував працювати при Департаменті доріг на становищі інспектора. Минулого року Департамент доріг запросив Отця Миколу на працю в головній канцелярії в Торонто, де він працює досі. Переселившись у Торонто, там він став до близьких послуг Архиепископу Михаїлу і працює викладачем релігії в українській школі.

Отець Василь Василів — син Прот. Григорія і Марії Василівих, народився 6 вересня 1941 року в Радвей, Алта. Початкову школу прошов у Вилингдон, Алта., середню почав в Едмонтоні, а закінчив у Верноні, Б. К. 1959 р. Того ж 1959 р. вступив на богословські студії в Богословському факультеті Колегії Св. Андрея, які закінчив 1963 р. Й отримав свідоцтво ліценціята Богословія. Від осені 1963 р. до весни 1965 р. працював при Консисторії. 1965 р. вступив на славістичні студії при Манітобському університеті. 19 вересня 1964 р. одружився з Марією Крищук з Вінніпегу. У них уже є один син. У неділю 16 січня 1966 р. Блаженніший Владика Митрополит Іларіон рукоположив Василя Василіва в сан диякона. Після богослужбової практики в каплиці Колегії Св. Андрея під керівництвом Отця Архим. Іова (Скакальського), Отець Василів служить тепер у Соборі Св. Покрови в Вінніпезі.

Отець Орест Олекший — син покійного Стефана і Євдокії Олекших, народився 11 квітня 1939 р. в Едмонтоні, Алта. Початкову й середню освіту здобув у Калмар, Алта. 1959 р. вступив на богословські студії в Богословському факультеті Колегії Св. Андрея, які закінчив 1963 р. й отримав свідоцтво ліценціята богословія. Під час академічного року 1963-64 студіював філософію на Манітобському університеті. Після упокоєння його батька 1964 р. перебував в повдовідою матір'ю в Калмар, Алта. 4 вересня 1965 р. одружився з Оксаною

Онуфрійчук з Вінніпегу. Від 5 жовтня 1965 р. займає становище керівника Місійного Відділу для Молоді при Консисторії УГПЦеркви в Канаді. 27 лютого 1966 Блаженніший Владика Митрополит Іларіон рукоположив Ореста Олекшого в сан диякона. Отець диякон Орест поки-що служить у каплиці Колегії Св. Андрея під керівництвом Отця Архим. Іова. У праці Місійного Відділу для Молоді він веде канцелярію, відбуває організаційні поїздки й бере участь у різних з'їздах.

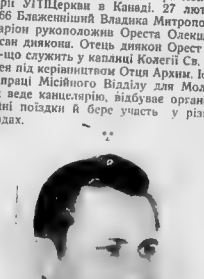

Отець Григорій Філь — син Івана й Василини Філів, народився 20 листопада 1932 р. в селі Гутах Сумської області в Україні. 1943 р. вийхав, з батьками, з України і до 1950 р. перебував у Німеччині. Початкову освіту закінчив у таборових школах у Німеччині. 1950 р. приїхав з батьками в Канаду. По короткому перебуванні в Саскачевані, ця сім'я переселилась у Вінніпег. Тут молодий Григорій закінчив середню школу, і став до праці. Згодом включився в ряди СУМК, був провінційним писарем цієї молодечої організації, навчав у Рідній Школі при Соборі Св. Покрови. 1961 р. вступив на Манітобський університет, де студіював два роки. 1963 р. вписався на богословські студії при Колегії Св. Андрея і оце закінчує третій курс. 5 червня 1965 р. одружився з Олею Крисюк з Монтреалу. У неділю 13 березня ц. р. Блаженніший Владика Митрополит Іларіон рукоположив Філя в сан диякона. Він остається в Колегії Св. Андрея ще на один рік студій.

„Андрей" чи „Андрій"?

(Закінчення з 5 ст.)

але в ній англійський церковний мовостиль, подібно як і в німецьких протестантів. До мовостилю належить і деякє число архаїзмів, а до них належить і форма імені „Андрей", подібно як і старі форми слів „Бог", „пророк" і т. д. Слово „Господь" є старослов'янською версією слова „господин", хоч по-модерному вживають слова „пан", яке, до речі, взяте з грецької мови почерез польську (старопольське було „господзін").

На закінчення — ще раз те саме: треба дискутувати не над окремими фактами — як ось ім'я „Андрей" чи „Андрій", а над загальним явищем, що вимагає відповіді на питання: чи дозволяти всі форми тих слів в угоду перезвукові ікання, які в літературній мові, а в тому також і в Церкві, залишилися незмінними, чи залишити цю справу в такому стані, в якому вона тепер е, і тоді, послідовно, не дискутувати над окремими фактами.

Юрій Муник-Луцик.

Василь Буряник

Справді важливе й невідкладне завдання

Редакційна стаття в 7-му числі „Українського Голосу" під заголовком „ВАЖЛИВЕ Й НЕВІДКЛАДНЕ ЗАВДАННЯ" порушила чи не найважливішу сьогодні справу для української спільноти в Канаді, а саме, видання основної історії нашої імміграції, в українській і англійській мовах, з нагоди двох історичних подій — 100-ліття існування Канади як Домінії та 75-ліття прибуття перших українських поселенців на канадійську землю. За несповна десять місяців від тепер почнуться по цілій Канаді державні святкування ювілею канадійської конфедерації, в яких ми візьмемо участь як повноправні горожани Канади, а поза це, ми будемо у різні способи відзначувати також 75-ліття нашого поселення в Канаді. І не може бути двох думок про це, що видання запланованої історії нашої імміграції буде найкращим, бо вічним, вкладом у зміст нашого ювілею.

У першому столітті існування Канади, як держави, лише перша його четвертина пройшла без участи українців. Зате в трьох останніх його четвертинах українці дали від себе величезний вклад у розбудову Канади на кожному полі, а головно в трьох степових провінціях Західної Канади, де їм припала важка, але почесна роля бути піонерами на відлюдних просторах. Сьогодні українців знає ціла Канада як добрих горожан і примірних громадян у всіх ділянках канадійського громадського життя. Але заледве чи знайдеться один на сто між нашими співгорожанами, що знає наше історичне минуле. І те саме, на жаль, можна сказати й про наші молоді покоління, уроджених Канади, які через різні причини згубили зв'язь з історією своїх батьків і постепенно стають національними безбатченками. Тому для одних і других видання нашої історії у двох мовах є безумовно потрібне і конечне.

Що саме є історія, і чого від неї вимагається? Історія, в головному, — це систематичний писаний рекорд подій та переживань народу чи спільноти, і від неї вимагається правдивого, вірного і об'єктивного висвітлення чи інтерпретації тих подій та переживань. За цих три четвертини століття нам, канадійським українцям, довелося пережити багато світлого і радісного, але також ми зазнали немало гіркого і болючого. За нами стоїть рекорд великих здобутків і осягнень у всіх напрямках громадського життя, але також не обійшлося без невдач, похибок та розчарувань. І тому на авторі запланованої історії лежить великий і важкий обов'язок написати її так, щоб вона своїм змістом дійсно віддзеркалювала історичні факти нашого громадського життя в правдивому світлі.

Союз Українців Самостійників, як ініціятор цього ювілейного проекту, може почувається гордим, що йому пощастило знайти відповідного автора для написання цієї історії в особі п. Ю. Стечишина з Саскатуну. Про його понад 50-літню громадську працю і письменницьку здібности нема потреби широко писати, бо його і про нього знає вся наша канадійська спільнота. Вона знає його як учителя і досвідченого вихователя молоді, знає його як автора історичної Ювілейної Книги Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні і багатьох статтей та розвідок на різні громадські теми, знає його як довголітнього, а тепер почесного голову Союзу Українців Самостійників, одним словом — знає його як невсипучого громадського діяча і провідника на терені Канади. Важне є ще й те, що, як активний учасник у всіх тих важливих подіях, що творили нашу історію в Канаді, він краще розуміє ту психіку і стихію, що надавали напрям і розгін нашому громадському рухові, як би це міг розуміти і передати той, що тих подій сам не переживав і в них участи не брав.

Потреба такої історії є пекуча і невідкладна, і збіркова акція на Видавничий Фонд цієї книжки історичної праці вже почалася. Тому святим обов'язком кожного свідомого українця є якнайщедріше піддержати цей проект. Централя СУС наложила на Манітобу квоту $5,000.00, яку ми повинні зложити до кінця місяця квітня ц. р. Досі Провінційна Управа ТУС Манітоби отримала ось такі пожертви: —

По $300.00: Суддя І. Р. Соломон.

По $100.00: Д-р В. Черевик, П. Кринякевич, В. Буряник, В. Перепелюк і В. Сарчук.

По $50.00: Український Народний Дім в Мензі.

По $35.00: М. Кревецький.

По $25.00: Я. О. Масюх, І. Г. Сирник, о. д-р С. В. Савчук, А. Павлик, І. А. Юрків.

По $10.00: І. Басараб, о. Є. Грицина, М. Ласько, М. Завісляк, Г. Тижук, П. Бугера.

По $5.00: Союз Українок Канади — відділ в Давфин, В. Гавриш, О. Паливода, В. Шевчук і Ю. Осецький. Разом — $1,095.00.

Звіт Ювілеєного Комітету Вінніпезьких Громад

Ювілейний Комітет по відзначенні 25-ліття Архипастирства Митрополита Іларіона був слідуючого складу: 4 Отці Парохи: В. Слюзар, І. Стус, С. Сасс і С. Ярмусь; Голови Громад: Т. Тесарський — Катедра Пресв. Трійці, І. Бабяк — Собор Св. Покрови, В. Савчук — Парафія Св. Михаїла, і по одному членові від кожної Громади: А. Крипякевич — Катедра, п. Гордієнко — Собор і п. Кукса — Парафія Св. Михаїла. Головою Комітету обрано Т. Тесарського, п. Кукусу — секретарем, А. Крипякевича, — касиром.

На цих організаційних зборах Комітету накреслено плян ювілейних святкувань і рішено перевести збірку на видання праць Митр. Іларіона.

5 листопада збори Комітету доклад-но опрацювали програму святкувань і ухвалили, що б відзначення 25-ліття Архипастирства Митр. Іларіона відбути в Катедрі Пресв. Трійці в неділю 28 листопада 1965 р. Відзначення цього Ювілею відбулось згідно з планами і програмою і про це був докладний опис у „Вісинку" за 15 грудня 1965 р.

У зв'язку з тим, що збірка на видання праць Митр. Іларіона була проголошена по всій Канаді, деякі Громади й поодинокі особи посилали свої пожертви не на канцелярію Консисторії, а на адресу нашого Комітету. Внизу подаємо список отриманих таких пожертв, включаючи в нього і Вінніпезькі Громади:

Собор Св. Покрови, Вінніпег, Ман. — $150.00; Катедра Пресв. Трійці, Вінніпег, Ман. — $63.00; Парафія Св. Михаїла, Вінніпег, Ман. — $25.00; Громада в Вегревіл, Алта. — $10.00; Отець І. Ткачук, Нью Йорк, США. — $10.00; Отець В. Забродський, Гарві, США. — $5.00; Проф. Дж. Симпсон, Саскатун, Саск. — $15.00; д-р П. Маценко, Роблин, Ман. — $10.00; Подружжя Григорчуки, Етелберт, Ман. — $25.00; Подружжя Перепелюки, Флин Флон, Ман. — $10.00; Н. Гавінчук, Смоки Лейк, Алта. — $5.00; А. Грицак, Вінніпег, Ман. — $5.00; пані А. Васильок, Вінніпег, Ман. — $5.00.

З невідомої місцевості:

Громада Св. Духа — $10.00; Жіноче Т-во ім. О. Кобилянської — $10.00; Сестринство Св. Анни — $10.00.

Голова Ювілейного Комітету Вінніпезьких Громад по відзначенні 25-ліття Архипастирства Митр. Іларіона — Т. Тесарський, передав вищеподані пожертви до загального фонду на видання праць Митр. Іларіона дня 7 лютого 1966 р.

Т. Тесарський,
Голова Вінніпезького Комітету.

„Не вбивай"

Парлямент Канади дебатує над проєктом скасування смертної кари

Після довшої підготови, метою якої було призначити прилюдну опінію до цього факту, речники проєкту скасування кари смерти внесли відповідний законопроєкт, щоб над ним відбулося в федеральному парлямент голосування, — повідомили телевізійні вісті СіБіСі 23 березня.

Якщо Церкви в Канаді досить жваво заходилися біля таких проблем, як контроля народжень, боротьба з расовою дискримінацією і т. д., то у справі цього питання — скатувати кару смерті чи ні? — вони в принципі зберігають мовчанку.

У християнській доктрині (церковному вченні) ніде й ніколи не було принципово осуджено смертної кари за злочини. Бо хоч християни, з одного боку, визнають старозавітню заповідь „Не вбивай", то, з другого боку, в Новому Заповіті сказано, що „хто мечем воює, той від меча й гине". Бо ж заповідь „Не вбивай" відноситься не лише до суду, що засуджує злочинців на смертну кару, але відноситься вона, і то тим більше, до злочинців, які вбивають людей.

Немає сумніву, що між духовенством та ієрархами також є поділ думок у цій справі. Але навіть і ті, що приватно є за карою смерті за злочини, вважають, що воно аж ніяк не лицювало б, що б Церква офіційно домагалася збереження смертної кари, — тоді як Христос велить християнам: „Любіть ворогів своїх!"

Можна сказати коротко: у Християнстві як цілості ця проблема в принципі не вирішена, а навіть не поставлена на порядок дискусії. Тільки Католицька Церква прийняла була в теорії й практиці вчення свого святого й найбільшого вчителя, Томи Аквінського (з Аквіну), який у своєму творі „Сумма теольогіка" (Розділ 3-й) навчав, що світська власть має моральне право карати смертю злочинців, і що Католицька Церква вважає конечним і моральним карати смертю всіх „еретиків". І Тома Аквінський покликався тут на цитати з Ново-

(Продовження на 8 стор.)

Парлямент Канади дебатує над проєктом скасування смертної кари

(Закінчення з 7-ї стор.)

го Заповіту. Католицька Церква так і досі не то що не осудила, а навіть не відкинала доктрини Томи Аквінського, яку вона свого часу офіційно прийняла була за своє вчення.

Православіє ж завжди було спрямоване лише на те, щоб не допускати до вбивства; але коли вбивства таки ставалися, то Православіє не займалося питанням: чи має існувати смертна кара для злочинця, чи ні?

Це саме можна сказати й про протестантів. Таке відношення в їхнього боку можна б пояснити й історичними обставинами. Були часи, коли навіть не існувала така думка, щоб злочинця-вбивника не карати смертю. Але коли тепер така думка зродилася, то, звичайно, Церкви раніш чи пізніш можуть зайняти своє офіційне становище в цій справі.

Але треба мати на увазі, що хоч проєкт скасувати смертної кари не походить від Церков безпосередньо, то все ж таки він походить з Християнства посередньо. Бо ж як довго не було Християнства, так довго не було й ідеї про прощення, про любов до ворога і т. д.

***

Серед різних мотивів щодо скасування смертної кари одне з чільних місць займає аргумент, що, мовляв, бувають такі випадки, коли помилково страчують невинних людей. Противники ж заявляють їм: чи можна справу ставити так, що коли когось засудять через помилку, бо суд має неправдиві докази, то з обережності треба помилувати й того злочинця, якого приловлено на гарячому вчинку, як він убиває людей? Чи отже, не було б справедливим таке вирішення справи, що б тих, кого не приловили на гарячому вчинку, а мають лише „обставинні докази", не засуджувати на смертну кару, а тих, кого зловлять за руку, як він стріляв до своїх жертв, таки засудити на страчення?

Є ще й психологічні аргументи Противників смертної кари заявляють, що ніхто не вбиває „на тверде", зо спокійним розсудком, а вбивають лише в стані великої емоції, отже ще не є нормальний стан людини; а ненормальний не є відповідальною людиною, тому його й не можна засуджувати на страчення. Ініші ж противники доказують, що бути злим і бути ненормальним — це не завжди означає одне й те саме. Злі люди цілком спокійно, без емоцій, обмірковують плани вбивання своїх жертв. Є ще й такі аргументи, що, мовляв, модерне людство у 20-му столітті не може принизити своєї культури такими вчинками, як смертні кари, бо ж ним воно дає докази слабості свого виховання суспільства так, аби взагалі не було злочинців. Ініші ж противники заявляють, що хтось є злий і ледачий, отже йде грабувати та вбивати для наживи чи задля інших практичних користей, і коли їх трудно перевиховати, то це ще не значить, що суспільство мало б залишитися безборонним перед злочинцями; бо ж скасування кари смерті, на їхню думку, напевно ще більше роззухвалить злочинців.

У наших часах, коли знання людини про саму себе й про інших людей є ще на дуже низькому рівні, голосування над законопроєктами в цій справі справді є трудною справою. Тим і пояснюється факт, що в декотрих штатах (стейтах) Америки раз касують смертну кару то знову її відновляють, коли народ зовсім не виявує до цього своїх кандидатів на посли під час голосування. А це значить, що не парлямент, як такий, а фактично народ вирішує цю справу.

Так воно може бути й у Канаді. Якщо б теперішній уряд скасував смертну кару, а виборці були тим невдоволені, то під час чергового голосування вони можуть формально зобов'язати своїх кандидатів на послів, що їхня партія, коли вона створить уряд, відкличе закон про скасування смертної кари. Закони ж не вічні. Теперішній уряд Канади правдоподібно хоче експериментувати, випробувати, як воно буде до станом злочинів після скасування кари смерти, — так принаймні свідчать деякі голоси в ході прилюдних дискусій на цю тему. Але правдоподібно не можна виключати й такої евентуальности, що серед речників за скасування кари смерти можуть бути й такі чинники, що є далекими від усяких мотивів людяности, а навпаки — такою мотивацією може бути намагання якнайбільше розклалати суспільство шляхом поваління честноти й безборонности за злочини, щоб ширити анархію, і так готувати грунт під якісь криваві революції, шляхом яких якась диктатура могла б захватити владу, мотивуючи це тим, що, мовляв, „буржуазна демократія" не могла навіть справитися зо злочинцями.

Загально кажучи, уся ця справа є далеко-далеко складнішою, ніж вона може з першого погляду видаватися читачам преси, слухачам радіо й глядачам телевізії.

Як жиди змінили католицьке думання

(Точний переклад статті "How the Jews Changed Catholic Thinking", by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

(Продовження)

Далі, пана прибув до Об'єднаних Націй, де його промова на тему jamais la guerre („щоб більш ніколи не було війни", р. В) була тріумфальною. Після цього він у церкві на Іст Сайд привітав президента Американського Жидівського Комітету. Для цієї справи це показувалося добрим. Далі, під час Богослужіння на Єнкі Стедіюм папський читець почав уривочок читання тексту від слів „страху ради юдейського". А по телевізії це звучало незвичайно. Тоді всюди говорилося про успіхи й упадок деклярації про жидів. Багато-хто говорив про те, що ведася підготовка до її кінцевого повалення. Рабин Ліб. Кауфман (Joy Kaufman) екзекутивний заступник президента, заявляв перед слухачами, що для нього самого є загадкою те, що „доля секції у справі жидів киднеться між теперішнім текстом деклярації і деякими неясностями, немов горобець у зловищі клерикальній грі". Шустер чув це саме з боку Американського Жидівського Комітету. Але він так само чув і голос опозиції. Незадоволений послабленням тексту деклярації, він прагнув або повної перемоги, або — щоб не було жодної деклярації взагалі. Шождо арабів, то їхніми останніми словом було ві 28 сторінок меморандум, „кукліно предложеніе", якими вони взивали єпископів спасати віру перед „комунізмом, атеізмом і жидівсько-комуністичною спілкою".

Єпископське голосування в Римі було визначене на 14 жовтня; шождо Ліхтена й Шустера, то сподівати чогось кращого для них було майже безнадійною справою. Кожен з духовних вихватив собі коліо тайної відповіді Секретаріяту у справі тих змін, яких бажали єпископи. Невтішною справою було читати оті modi. У старому тексті деклярації початок про жидівське походження католицизму звучав так: „Поправді, з вдячністю в серці Церква Христова признає..." Зате ж у modi, що були прислані до Секретаріяту двома єпископами (але хто були ці два?) рекомендувалося, щоб слова „з вдячністю в серці" усунути. Вони мотивували це своєю побожністю, що ці слова могли б розмити так, немов би від католиків вимагалося, щоб вони були вдячні теперішнім жидам Отже, Секретаріят вирішив, що „ця рекомендація приймається". І він відповів на це на 16 сторінках друку, заявивши, що із старого тексту усувається настрій сердечности задля того, щоб новий текст вийшов більш реалістичним, як людяним.

Коли Шустер і Ліхтен скінчили читання цих відповідей, то після того вони зателефонували до Американського Жидівського Комітету й до Бінаі Брит у Нью-Йорку. Але там не було способу якось допомогти справі. Гінгінс перший намагався переконати обидвох цих упавших духом кулюарників тримати того, чого вони хотіли були домогтися. Та ось через день чи два єпископ Левен (Leven) із Санто Антоніо подав їм надію. На його думку, з уваги на аж таке послаблення тексту, американські єпископи повинні en bloc голосувати проти цього. Наслідок цієї тактики був би такий, що проти латинних арабських і консервативних голосів було б виставлено кілька соток голосів їхніх противників, а це так розкололо б Собор, що папа ми би відмовитися ще б від проголошування. Але тактику протестуючого голосування ще й ще раз занехали. Затем і гризота Ліхтена тривала довше. Він послав був телеграми до тих 25 єпископів, по яких він надіявся, що вони допоможуть провести сильнішій текст. Але знову ж Гінгінс спокійно порадив йому занехати й це! Цей священик тоном робітничого адвоката сказав до Ліхтена: „Слухай, Джов! Я розумію твоє розчарування. Я також розчарований". Після того він пішов потішати Шустера. Гінгінс у своїй кімнаті, де, як він думав, ще звів разом Ліхтена й Шустера вперше за час їхнього перебування в Римі, заговорив до них так, немов би виразно не натякав, що може відлучитися від поєднання з ними. „Якщо ви обидва вирушите в Нью-Йорку таке враження, що ви зможете домогтися кращого тексту, то ви божевільні. Вилозіть усі свої карти на стіл. Адже ж було б ненормальним думати, що почерез натиск ось тут чи почерез пресію статті там, у Нью-Йорку, ви зможли б зробити чудо на Соборі. Вам це не вдасться, а вони тим подумають, що ваша робота провалилася."

Далі Ліхтен ще згадує таке: „Гінгінс сказав був: „Подумай Джов, скільки шкоди було б заподіяно, якщо б з цих змін ми зробили запори на шляху, яким ми йдемо вже такий довгий час. А якраз це й могло б скоїтися, якщо б твій народ, а так само й мій, не дали б від зину на додатні сторони цієї справи."

(Продовження на 9-й ст.)

Недільна Школа при Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні

Недільна Школа є одним з найважніших чинників виховання дітей, бо, починаючи від наших найменших, Недільна Школа зацікавлює в серцях наших діточок засади релігійного почування, знання Божого закону, любов та пошану до своєї Церкви. В Недільній Школі діти наші вже зарання навчаються про обов'язок вчащати у неділі до Храму Божого, там пізнають свій обряд, навчаються молитов, навчаються жертвенности, навчаються цього правильного переконання, що їхньою єдиною Церквою є Церква Православна.

Тут треба з признанням ствердити, що учителі Недільної Школи при Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, під духовним наглядом своїх Отців Душпастирів, присвячують дуже багато часу та праці для української православної дітвори та молоді, бо вони свідомі того, що Недільна Школа, поза Церквою та Рідним Домом, перша засіває в дитячі та юнацькі душі все святе, чесне й шляхотне, все що найкраще В цьому мудрість та заслуга тих, що не жалують труду при цій праці З дітей та молоді, вихованих тепер в Недільній та Українській Школах при нашому Катедральному Соборі Св Івана Хрестителя в Едмонтоні, забезпечується Церкву сотнями нових членів в майбутньому А це поважна парафія! Може дехто з них відпасти, але переважаючу більшість таки буде з нами в Українській Православній Церкві.

У цьому році до Недільної Школи вчащає понад 250 дітей. Школа є поділена на шість кляс, в яких навчаються діти від 4-ох років до студентів 12-ої класи середньої школи, а навіть студенти університету приходять служити викладів.

Навчання в Недільній Школі відбувається кожної неділі від 10-ої до 11-ої год ранку, після чого учні під проводом учителів переходять до Катедрального Собору на Богослужіння.

Тут треба згадати, що Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні закінчила вже будову Катедральної школи та авдиторії, де є прекрасні класи з повним вивінуванням та шкільним приладдям, в яких діти з приємністю навчаються та відвідують Недільну Школу.

На протязі двох останніх років, тобто від 1964 й 1965, Управа Недільної Школи при Катедральному Соборі Св Івана Хрестителя в Едмонтоні на чолі з Отцями Настоятелями та Головою Комітету п. Наталею Базюк та Учителями Недільної Школи винесли таку постанову.

„Нагородити найкращого студента й найкращу студентку Недільної Школи при Катедральному Соборі Св. Івана в Едмонтоні стипендією в сумі $150.00 і в такий спосіб допомогти їм бути учасниками шість-тижневих Літніх Курсів Українознавства в Колегії Св Андрея в місті Вінніпезі".

При цьому Комітет Недільної Школи поставив слідуючі умовини для одержання даної стипендії:

1. Батьки стипендіста мусять бути активними членами Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, або в місці свого замешкання, якщо даний стипендіст є сином чи дочкою батьків з-поза Едмонтону.

2. Стипендіст мусить посідати досконале знання Божого Закону, Української мови, та відзначатися такими прикметами духа, як: любов та пошана до свого рідного, добрими обичаями, активністю в молодечій організації СУМК ітп.

4. Стипендіст мусить пройти успішно кінцевий іспит Недільної Школи

Першим, який здобув таку стипендію був Петрусь Боднар, найстарший син Миколая і Надії Боднарів (онук бл. п. о. Прот. Петра Мельничука), щирих та заслужених членів Катедральної Громади Св. Івана.

Петрусь Боднар — це гарний юнак, який любить Церкву, любить молодечу організацію СУМК, любить українські народні танки і пісні, добрий аматор (любить сцену), а що найголовніше — у нього є намір вступити на Богословський факультет Української Православної Церкви при Колегії Св. Андрея у Вінніпезі та послужити в майбутньому Богові, Церкві та народові.

Другими (тобто 1965 р.), які здобули стипендію були: Маріянна Базюк й Мирон Фарина.

Маріянна Базюк — це молодша доня Володимира й Наталі Базюків, які є одними із провідних членів Катедральної Громади.

Мирон Фарина — це найстарший син д-ра Лева та Наталі Фаринів, відданих громадських діячів на церковній та народній нивах в Канаді.

Маріянна Базюк й Мирон Фарина — це прикладні юнаки, які є вихвані в любові до Української Церкви, до українського народу, належать до провідних членів організації СУМК, в якій Мирон Фарина є цьогорічним провідником Відділу СУМК ім Адама Коцка ч. 145 (при Катедрі Св. Івана), а Маріянна Базюк й Мирой Фарина є активними юнаками на кожному відтинку організаційної праці так в драматичних гуртках —

(Закінчення на 10 ст.)

Як жиди змінили католицьке думання

І це для мене було психологічною точкою перелому", сказав Ліхтен. Шустер був дали непримиренним. Він сказав: „Мені треба було хіба розбити собі й голову, і серце, щоб придумати, що далі діяти. Я пережив кризу, з однак Гінгінс переконав мене. Усунення справи „богобивства", щиро кажучи, я не вважав за катастрофу. Але слова в тексті „висловлюється жаль" замість слова „осуджується" це вже інша справа. Коли я наступлю вам на пальці, то висловлюєте жаль з приводу того, що я чиню. Але масакра? Ви збуваєте масакру лише висловами жалю?"

Інше становище зайняв абет Рене Льорентен (Rene Laurenten) — член соборового апарату, який в останню хвилину написав заклик до суднівня єпископів Щодо усунення слова „богобивство", то Льорентен так само не брав бій був собі цього до серця, якщо б знатя, що у світі вже більш ніколи не буде антисеміттизму. Але поскільки історія обдає в цій справі песимізмом, то Льорентен звернувся до єпископів, щоб вони рахувалися з тим, що справа богобивства може знову віджити. „Тоді і Собор, і Церква були б осквернені за те, що вони залишили в приспаному стані той емоційний корінь антисеміттизму, що ним є чема „богобивства", докалував він. Єпископ Левен домагався, що слово „богобивство" вирвати з християнського словника, коли ви ще рік перед тим доказував потребу сильнішого тексту. А ось тепер Секретаріят вирвав це слово навіть із самої деклярації, і викреслив його з християнського словника так обірвано, що навіть само це викреслення було прилавлене. Льорентен писав, що „Трудно позбутися вражения, що від усіх тих доказів подихає штучніс тю".

(Закінчення в черговому числі)

Жиди-католики домагаються жидівських обрядів у церкві

Вони не є проти того, щоб переходили на католицтво лише деякі одиниці, але протиляться акції навертання жидів як спільноти

- „СТ. АЛБЕРТ, АЛТА (НС). — Навернений з юдаїзму, який тепер є священиком-ченцем чину Облятів Пречистої Ма-

рії, дораджує, щоб юдаїстичний обряд визнати повноправним у рамках Католицької Церкви ,і це було б вкладом (у Католицьку Церкву, — р.В.) тих жидів, що переходять на католицтво.

Отець Вінсент Гольдштейн (Vincent Goldstein) з Облятів П. М., що тепер є проповідницькою зіркою в Нортерн Ріґріт Гавз, остерігає перед надією на масове навертання жидівського народу в вислід ближчих католицько-жидівських взаємовідносин.

Жид, який хотів би присгати до Католицької Церкви з усіми її традиціями, також не хотів би зраджувати всього свого минулого — шляхом приняття форм католицтва у свою сферу, — сказав він". („Визентайн Католик Ворлд", 27. 2. 1966. США).

З.Р.В. — Ті з жидів, які перейшли на католицтво й зайняли там відповідальні церковні пости, як монсіньор Есеррайхер в Америці й інші, також є за введенням до Церкви для жидів-католиків юдаїстичних форм і остерігають К. Церкву, щоб вона не старалася навертати жидів масово, а щоб задовольнялася тим, що до неї приходять лише деякі одиниці з жидів.

Інтернаціонал у проводі СССР

Підгорний – президент СССР

Микола Підгорний, український роду, найменований на пост голови Президії Верховної Ради СССР (по-західньому — це президент держави)

Президія Верховної Ради 9 грудня 1965 р. обрала Миколу Вікторовича Підгорного, комуніста українського, своїм головою, що на Заході рівняється становищу президента держави. Акт його назначення підписали особи з неросійськими прізвищами: Я. Насріддінова – заступник голови Президії Верховної Ради СССР і М. Георгадзе — секретар цієї ж Ради. Попередньим президентом СССР був грузин Анастасій Мікоян.

Ось життєпис Підгорного, опублікований в газеті „Вісті з України" (Київ) ч. 50, грудень 1965 р.:

„Народився 18 лютого 1903 року в сім'ї робітника, українець, член КПРС з 1930 року, освіта вища – в 1931 році закінчив Київський технологічний інститут.

Трудову діяльність почав у 1917 році робітником механічних майстерень. У 1921 — 1923 рр. був на комсомольській роботі в Полтавській області, а потім, до 1926 року, вчився на робітфаку при Політехнічному інституті в м. Києві. У 1931-1939 рр. — інженер, заступник головного інженера, головний інженер ряду цукрових заводів і трестів.

У 1939-1940 рр. і 1944-1946 рр. — заступник наркома харчової промисловості Української РСР. У 1940-1942 рр. — заступник наркома харчової промисловості СРСР. У 1942-1944 рр. — директор Московського технологічного інституту харчової промисловості.

У 1946-1950 рр. — постійний представник Ради Міністрів УРСР при уряді СРСР. П 1950-1953 рр. — перший секретар Харківського обкому КПУ. З 1953 року — другий, а з 1957 року — перший секретар ЦК КПУ. З 1963 року секретар ЦК КПРС.

Член Центральної ревізійної комісії КПРС у 1952-1956 рр., з 1956 року — член ЦК КПРС.

Кандидат у члени Президії в 1958-1960 рр., член Президії ЦК КПРС з 1960 року. Член Бюро, а потім член Президії ЦК КПУ з 1953 року.

Депутат Верховної Ради СРСР четвертого — шостого скликань, член Президії Верховної Ради СРСР. Депутат Верховної Ради УРСР.

За великі заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою М. В. Підгорному присвоєно звання **Героя Соціалістичної Праці."**

Фантастичний факт

„Дім добровільних самотортур"

Викрили тайне підприємство масохістів

У Нью-йорку, Н.Дж., США, поліція викрила підприємство масохістів і арештувала 39-літню панну Маріянну фон Кліф і 36-літнього Альберта Дж. Бірда, які це підприємство очолювали. Масохісти це такі особи, які насолоджуються власними фізичними терпіннями, і тому самі себе тортурують. Але панна Кліф і п. Бірд улегшували їм цю справу, і за велику оплату мучили їх. За одноразове мучення особи вони брали 50 дол. Їхній дохід від клієнтів з усієї Америки становив 1,000 дол. місячно. Їхні клієнти стояли перед великим дзеркалом, щоб бачити себе, коли їх били батогами, залізними палками і т. д. Маріянна Кліф пару років тому прибула до США з Голляндії. (Журн. АРЕО, лютий, 1966, США).

ЗОЛОТИЯ ЮВІЛЕЯ ЮРІЯ І МАРІЇ ПОЛОВИКІВ

Чатам, Онт.

У суботу 25. IX. 1965, діти й рідня подружжя Ю. і М. Половників відзначили 50-ліття їхнього подружжя.

Відзначення цього ювілею почато Молебнем у Церкві Св. Івана Хрестителя в Чатам. Після Молебня Ювілятів перевезли до залі, де в дверях їхні дочки привітали їх поцілунками й цвітами. Під спів грімкого многоліття Ювілятів увели в залю і посадили за стіл. Отець Іван Крисфалюзі перевів молитву і поблагословив приготовану жіноцтвом вечерю. Після спожиття вечері Отець Іван виголосив гарну промову на честь Юрія і Марії Половників. Вони приїхали в Канаду малими дітьми 1899 року; Юрій мав 4 роки, а Марія — 3. Батьки їхні вимігрували з Буковини в Канаду й поселились у Тідор, Саск. Там вони підростали й виховувались, а 1915 року подружились. Господь Бог обдарував це подружжя великою сімейною любов'ю. 1927 року ця родина Половників переселилась до Чатам, Онт., де вони знайшли краще життя й погоду, здатну своїм дітям добру освіту. Всі діти володіють українською мовою, що є заслугою їхніх добрих батьків — наших Ювілятів. Юрій і Марія Половники є членами Української Православної Парафії Св. Івана Хрестителя в Чатам.

Після Отця Івана Крисфалюзі промовляв Ювілят. Він дякував усім за цю милу несподіванку, за привіти, цвіти й подарунки. Промовляла й пані Ювілятка. Вона заговорила до всіх присутніх щирими словами вдячности. Гостей було біля 400.

Після промов, п. Михайло Якимовичі попросив гостей зложити з цієї нагоди пожертви на „Вісник" і Колегію Св. Андрея. Пан В. Губар зайнявся збіркою і зібрав 30 дол., з яких 10 дол. вислано на „Вісник", 10 дол. — на „Укр. Голос", і 9 дол. — на Колегію Св. Андрея (один доляр вжито на поштові видатки).

Усім жертводавцям щире спасибі, а Ювілятам побажання многоліття.

Присутній.

ЮВІЛЕЙ 25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ПАНСТВА РОЗАЛІЇ І ВОЛОДИМИРА НИКІФОРУКІВ

Витків, Саск.

День 10 жовтня. 1965 року став незабутнім для панства Никіфоруків з тієї причини, що родина і приятелі, у залі Українського Народнього Дому в містечку Витків, влаштували для них несподіванку — свято їхнього 25-літнього подружнього ювілею.

Пан Володимир, молодим учителем, прибув до околиці Витків з околиці Редісон, Саск. Незабаром одружився з молодою Сумківською Розалією, дочкою панства Николи і Марії Іванчуків з Витків. Ледво розпочали свою господарку, як заскочила їх завірюха Другої світової війни. Володимир вступив добровільно до Канадійської Повітряної Фльоти, де перебув до закінчення війни та щасливо вернувся до родини.

Не дармував — відразу почав учительювати та став управителем готелю у Витків. У праці допомагала йому дружина Розалія. Бог побагословив їх двома діточками: донькою Вероною і сином Зеноном.

У 1959 році панство Никіфоруки перебрахися до провінції Альберта, де тепер пан Никіфорук учителює в Середній школі в Калмер, Алта.

Панство Никіфоруки є свідомими українцями, членами Укр. Гр.-Прав. Церкви, членами СУС. Пані Никіфорук є активною членкинею Відділу Союзу Українок. У молодшому віці обоє були примірними Сумківцями. Розалія була здібною артисткою-амат о ркою; Володимир — інструктором музики і диригентом Сумківського і інших хорів. Свою свідомість стараються передати своїм дітям.

З нагоди їхнього Ювілею 25-ліття подружжя переведено збірку. На фонд „Вісника" передано $10.00.

Відходячи домів усі присутні бажали Ювілятам многих літ.

Учасник.

З НАГОДИ НАБУТТЯ НОВОГО ДОМУ НА ПРЕСУ

Летбридж, Алта.

Місто Летбридж поповнилось одною українською родиною, а українська православна громада відсилає доброго, щирого і жертвенного собі члена. П-ва Гушуваті давно належали до нашої громади, але через великі обставини від громади не могли безпосередньо приймати живу участь в роботі громади, однако свої обов'язки по відношенню громади виконували сумлінно і по християнському. Певна річ, що громада не може забувати таких своїх членів. Тому й тепер при нагоді набуття п-вом Гушуватих нової хати-дому в Летбридж члени громади зібрались у них у домі, щоб привітати їх з цією важною подією у їх житті. Пан М. Бузовський вручив п-ву Гушуватим від імени громади стінний електричний годинник. Відспівали многоліття господарям і тут же запала маленька збірка, яка винесла $20.00, які по бажанню господаря дому розділено так: по $5.00 для кожної газети, щоб виготовити кліші, а решту по $5.00 на прес фонд „Вісника" і „Укр. Голосу".

Присутній

ХРЕСТИНИ В НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

День 6-го лютого, 1966 року, зазишиться на довго в пам'яті Української Греко-Православної Громади ім. Св. Івана Хрестителя в місті Норт Бетлфорді та околиці нашої великої парафії (округи). Це був день великої оказії, бо саме тоді наш отець-настоятель, Олег Кравченко, та добродійка, Марія, хрестили свою третю; ново-народжену, дитинку — донечку Наталку.

На цю велику й радісну оказію були запрошені всі, без вибору, члени і прихильники з кожної Громади в цій парафії, а Всеч. о. Степан Зузак, з з сусідньої парафії Геффорду, був запрошений виконати Таїнство Хрещення. Все це відбувалося в тій-же Церкві Св. Івана Хрестителя коло четвертої години по-полудні. Церква була вщерть заповнена не тільки гостями з місцевої Громади, але й з інших Громад цієї парафії, що є доказом, що нашого пароха й добродійку всі дуже люблять та поважають. На кумів були запрошені — пані Савеля Лазарович з місцевої Громади, а пан Михайло В. Гаврилів з Громади в Гледслін. Також присутньою була дорога гостя з Монтреалу, пані Є. Суп — мама нашої молодеиської та улюбленої добродійки.

По закінченню Таїнства Хрещення, приблизно двісті учасників зій шли до церковної залі на святочне прийняття, що влаштували отець і добродійка Кравченки при охочій помочі членок Відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки, що лькуються при місцевій Церкві. Вечеря була, як кожного разу так і тепер, дуже гарно і смачно приготована, з чого всі гості були дуже задоволені. Господарем цієї оказії був пан Петро Чижовський, котрий дуже вміло і майстерно переводив цілою програмою. Головним промов ц е м був гість — Всеч. о. Ст. Зузак, якого всі дуже пильно слухали. По ньому що були поклинані до слова — Достойний Суддя Орест Бендас, адвокат С. В. Друль, кума Савеля Лазаровича та кум Михайло В. Гаврилів. Всі вони побажали батькам ново-народженої дитинки всього найкращого та висловили надію, що Наталка, під доброю опікою батьків, буде гостя їм на потіху, а українському народові на честь і славу.

На прикінці Всеч. о. Кравченко щиро подякував пану та їх труд та виїзде приготування такої гарної трапези, як також і всім учасникам цього свята за те, що вони не пожалували свого труду та часу і прибули, щоб зведичати цю велику оказію. — Дальше, на закликпана господаря, присутні гості зложили пожину суму грошей, як подарунок, на „черевички" для маленької Наталки, запо отець-настоятель всім сердечно подякував.

Після закінчення прийняття та програми в залі, декотрі гості роз'їхались додому, а інші були запрошені до церковної резиденції на товариську забаву, де співали, гуторили, звідали смачну перекуску та забавлялись до пізної ночі. — Та не забули і про нашу пресу. На заклик адв. С. В. Друля присутні зложили, з нагоди цієї гостини, $24.00, що було призначено на пресовий фонд „Вісника".

По цій великій забаві всі, попращавшись з отцем та добродійкою, роз'їхались додому з великою втіхою та задоволенням, що все так гарно та радісно відбулося, вірячи, що ця велика оказія — хрестини залишиться на довгі літа в пам'яті не тільки батьків Наталки, але й всіх учасників...

С. В. Д.

25-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ДАВИДА І АНЕЛІ НИКІФОРУКІВ

Принц Альберт, Саск.

В неділю 15 листопада 1965 року припадала 25-літня річниця подружжя п. Давида і п-і Анелі Никіфоруків. Їхні два сини — Денис і Евген вирішили відзначити Ювілей своїх родичів приємною несподіванкою, а тому що заздалегідь до ювілею поробили з допомогою ближчої і дальшої родини відповідні приготування.

Хоч п. Давид і п-і Анеля мешкають тепер в Принц Альберт, проте ювілейна несподіванка відбувалася в Редфілд, Саск., звідки Ювіляти походять. Вісімнадцять років тому вони переїхали до Принц Альберт, там осілись і там беруть активну участь у житті Православної Церкви. В неділю 15 листопада о. С. Зузак відслужив у Церкві Св. Володимира в Редфілд вдячний Молебен і привітав Ювілятів відповідним словом. По закінченні Молебня відбувся заходом родини ювілейний обід в Народнім Домі. Господарем ювілейної гостини був п. Михайло Дмитрук з Принц Альберт. Він попросив Ювілятів засісти за головний стіл, на якому пишався гарно вдекорований ювілейний торт, приготовлений Олесею Плюта. Біля Ювілятів зайняла місце п-і Савеля Никифорук, яка була їм дружкою 25 років тому і її муж Роман з Борден. Похрещиця п-і Анелі — Олеся Удчик удекорувала Ювілятів корсажами. Після благословення страв о. парох підніс тост за здоров'я Ювілятів.

Пообідня програма складалася з гарних промов і щирих побажань Ювілятам. Промовляли між іншими панство Никіфоруки — родичі п. Давида з Норт Бетелфорд, панство Плюти, родичі п-і Анелі, о. парох, син Ювілятів — Давид та численні приятелі Ювілятів. Діти і присутні обдаровали Ювілятів дуже гарними дарунками.

Під закінчення ювілейної гостини покликано до слова Ювілятів і вони щиросердечно подякували всім за приємну несподіванку. Відтак знову вгощено всіх смачною перекускою, після якої переведено збірку на пресу. Зі збірки призначено: на „Вісник" $10.00, на „Український Голос" $11.00 і на місцеву Церкву $10.00 —. По відспівані Ювілятам Многоліття вісі роз'їхалися у веселім настрої додому. Щасти їм Боже ліждатнець і 50-літнього ювілею.

о. С. З.

ЮВІЛЕЙ МИХАЙЛА Й ОЛЕНИ СИМЧИЧІВ

Петлюра, Манітоба

В неділю 21 листопада 1965 року припадало свято Архистратига Михаїла. Того дня о. Мітрат Д. Стратійчук мав Богослужіння в громаді в Петлюрі. По Богослуженні приступили до тетрапода шановні громадяни Михайло й Олена Симчичі, і отець парох подякував їх з нагоди Ювілею 60-річчя їхнього супружжя, відправляючи Чин Благословення Супружів. При тому о. парох говорив про значення для Ювілятів такого ювілею й побажав Ювілятам ще много років щасливого життя. Всі прийняті в церкві відспівали многоліття.

В Народньому Домі, з нагоди обіду, відчитано писемні привіти від секретаря королеви Єлисавети, від губернатора Канади, від прем'єра Пірсона, від п. Дифенбейкера й інших. Промови мали: о. парох, о. Оляєок — парох давфинського округа, і найстарший син Ювілятів. Вкінці шановна Ювілятка — пані Симчич, гарно подякувала всім прибувши за вшанування їх ювілеєм їхнього подружжя.

го життя, за щирі побажання для них і за подарунки. Відспіванням „На Многі Літа" Ювілятам закінчено Ювілейне Свято.

Пан і пані Симчич обоє народилися у Березі Вижньому, Коломийського повіту в Україні. Одружилися в 1905 році. В Канаду прибули 1911 року й поселились у Дрифтінг Ривер, Ман. До Петлюри переїхали в 1935 році, де й досі живуть. До церковної громади належали постійно й брали участь в громадській праці.

Шановні Ювіляри приїхали в Канаду з трьома дітьми. Всіх дітей в родині було 12 — три доньки й дев'ять синів. Утішаються Ювіляри 45 внуками й 21 правнуками.

З нагоди свого Діямантного Ювілею подружнього життя п-во Симчичі дали 10 дол. на Колегію Св. Андрея і 10 дол. на „Вісник".

Заслуженим нашим піонерам Ювілятам щасти, Боже, і в дальшому ході їхнього подружнього життя!

Учасник Ювілейного Свята

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ІВАНА І МАРІЇ КОЗУНІВ
Нипавин, Саск.

Субота, 19 червня, 1965 року, була милою несподіванкою. Тієї ж днини відбувся величний Ювілей з нагоди 25-тьліття подружжя Івана і Марії Козунів, за старанням їхніх дітей.

Ювілей започатковано в Народнім Домі ім. Івана Франка, на фармерській кольонії, при пошті Еймем, Саск. У притворі Народнього Дому стрінули Ювілят їхні дружби і дружки: п-во — Олекса й Ольга Братковські з Айтуни, як рівнож п-во Микола й Анна Блажейки з Вест Венд, Саск. Посеред них появилися о. Пароx і рідна тета Ювіляток, пані Софія Братковська з хлібом і сіллю, щоб висловити щирі побажання на продовження їхнього щасливого супружого життя. Відтак введено Ювілят в залю, наповнену гостями по самі береги, де відслужено Благодарний Молебен, при асисті дяка п. Николи М. Козуни, який був рівночасно й господарем цього вечірка.

Шановні Ювіляти походять родом з фармерської кольонії, при пошті Айтуна, від популярних батьків, які є усім добре відомі під зглядом національної і релігійної свідомості, як от Шановний Ювіляр є сином уже покійних бл. п. Максима Козуня й Анни, з роду, Обух, й Шановна Ювілятка є дочкою ще живучих, у поважному віці родичів, Дмитра Кіцула й Єлени, з роду, Кучер'явих.

25 років тому, зараз після весілля, молоде супружжя вибралось з Айтуни на свою фарму при тодішній пошті — „Мітіор", Саск. За весь цей час їхнього співжиття Господь обдарив їх 4 синами: Богданом, у Вінніпезі, вже женатий з Керол Тетлов і вже дочекались одної внуки, Ендженли. Дальше: Іван-Дмитро працює у Мейпел Крік, а мешкає у Ріджайві, Олекса кінчить 12-у клясу, а Юрко 9-ту клясу. Поведінкою і духовно-моральним життям ведуть себе дорогою їхніх дідів і батьків.

Шановні Ювіляти є справді вірними й активними членами Української Греко-Православної Церкви Св. Апп. Петра й Павла, на фармерській кольонії, при пошті Кадет, Саск., як рівнож членами Народнього Дому ім. І. Франка. Шановний Ювіляр ще сповняв у церкві функцію старшого брата, а Шановна Ювілятка є діючою членинею Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки.

Після Благодарного Молебня, господар, п. Н. М. Козунь, попросив Ювілят, дружок, дружбів і всіх учасників до ювілейної трапези, яку поблагословив о. Парох. Після вечері, староста (господар), як братанок Ювілята, забрав слово на інтенцію свойого стрия і стрийни, піднесений духом радості, що діждався такої чести і пошани завідувати таким поважним підприємством.

Покликано до слова о. Пароха, який коротко висловився з поздоровленням до Шановних Ювілятів з таким ведуким днем, до якого вони щасливо дожили, а найголовніше те, що Шановні Ювіляти не марнували свойого життя, а навпаки, використали його вповні, хоч ще є певна надія на більше. Успішно розробили своє господарство, виховали примірно своїх дітей в українськім і релігійнім дусі, через що стали користними для своєї нації і Церкви.

Ще більш виступали з промовами і поздоровленнями, як ближчі рідні: Іван Глухаюк, з Саскатуну, Антін Юзва, голова від Церковної Кадетської Громади. Пані Анна А. Козунь — від Жіночого Товариства ім. Олени Пчілки і Церковного Сестринства, а відтак дружба, п. Олекса Братковський. Всі промовці були повитані бурею оплесків. Відтак виступали з промовами і поздоровленнями по порядку діти-сини, заміжчуючи поціунками своїх батьків, а син Олекса був уповажнений від дітей вручити батькам дарунок, від родини Іван Глухаюк, від Жіночого Товариства пані Анна А. Козунь, від гостей Антін Юзва.

Дарунки ще прислали найближчі рідні: — Д. Кіцул, з Торонта, П. і О. Джурбини, з Кейпріял, Онтеріо, швагер і сестра П. і Є. Геттер, із Нью Мексико, Америка і п-во: — Роман Левки, з Канори, Саск. Дуже веселою почувалася у своїй промові Анна, яка перед 25-ть роками, ще дівчиною, під родинним прізвищем — Кіцул, — послужила Ювілятам у дружках, а тим більш ще й тепер під супружнім прізвищем Блажейко. Таксамо ж було дуже приємно брати участь у Ювілейнім Святі вінчаючій матері, пані Марії Кіцул, з Фовм Лейк і хрестовому батькові Ювілятки, п. Юрієві Кіцулові, з Фови Лейк, Саск.

На останок промовляли Шановні Ювіляти з почуттям любови, пошани і вдячности до всіх учасників за таку заподіяну для них милу несподіванку і всі загально одні одним побажали - - Многоліття, — чим-то покінчилася святкова церемонія.

Після всього того продовжалася забава в супроводі дольбірної музики і танців, як молодих, так і старших. Відтак зайнялись збіркою пп. Орест Козунь і Степан Звоздецький. Збірка досягла суми: — $25.88 з чого призначено на — „Вісник" — $15.88 а на — „Український Голос" — $10.00.

Всім щира подяка, а Шановних Ювілятів, Івана й Марію Козунів, хай Господь береже в Своїй опіці і сподобить діждати Золотого Ювілею — 50-тьліття Подружнього життя. Многая Їм Літа!

о. Ілля Швець

МАРІЯ ГІЖОВСЬКА
Шікаго, Ілл.

Минає третій рік від часу, як 27 березня замкнулись навіки веселі очі пок. Марії Гіжовської. Минає третій рік, як упокоїлась дружина Дмитра Гіжовського, люб'яча мати синів Андрія і Петра, незабутня бабуня двох внуків. Муж, сини, невістки та внуки оплакують цю добру людину в кожну річницю.

Частенько вихо д и т ь на цвинтар. Дмитро привітати свою дружину та помолитись за її душу. Вже третій раз весною розвиваються над нею квіти, що їх посадив муж (покійна дуже любила квіти). І прийде муж підзивати ці квіти, а вони усміхаються до нього милою усмішкою, неначе б це була усмішка дружини; але ця усмішка, хоч і невинна, але холодна...

Кожної річниці муж покійної, — Дмитро, син Петро з дружиною і діточками ідуть на могилу покійної, щоб помолитись за душу цієї взірцевої дружини, матері й бабуні. Не буває тут сина Андрія, бо він живе далеко від Шікаго. Так ця родина продовжує виконувати свою обітницю, приречену покійній при положенні її тіла на місце вічного спочинку.

Спи, дорога Дружино; спи, примірна Мамо; спи, улюблена Бабусьо вічни і тихим сном. Поки ми живі, пам'ять про Тебе будемо берегти живою, а Твоя наука буде нам святою...

Так і я, і моя дружина — Твої щирі приятелі, молимось, щоб Господь Бог благословив Твою душу радощами вічного життя й оселив її там, де немає ні журби, ні слабостей, ні нарікань, а Життя вічне. Ти цього собі заслужила за-темного життя.

Гр. Семочко.

ВШАНУВАЛИ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ
Нипавин, Саск.

Українська Греко - Православна Громада Св. Марії в Нипавин, Саск., в неділю 24 жовтня 1965, відзначила 50-ліття подружжя Івана і Марії Іремко в церкві, і в Нар. Домі. У церкві О. І. Швец поблагословив Ювілят на будуче життя, та провів молитву і по благословив страви в Нар. Домі. Іван Григор, що був господарем того обіду, покликав до слова О. Пароха. О. Парох гарними словами підкреслив заслуги панства Іремків як при Церкві, так і при Нар. Домі — від перших початків заснування Церкви в Нипавин. Після того п. М. Мохорук вручив ювілятам дарунок на пам'ятку від Церковної Громади, п. І. Пронич — від Тов. Нар. Дому, а пані Маруся Григор — від Жін. Тов. Ольги Басарабової. Також був присутній посол Провінціальної легіслятури — п. Ф. Реллоф, котрий побажав ювілятам доброго здоров'я та згадав про тяжкі початки таких завзятих піонерів, як подружжя Іремки. На кінець церемонії Іван Григор вручив ювілятам дарунок від всіх присутніх і рівнож побажав їм кріпкого здоров'я і многоліття. А всі присутні відспівали многолітствіе.

Іремки подружилися в місточку Брокстон, Саск., 1915 року. Пані Марія є з родини Тулик. Пан Іремко був в полку секційним робітником, а пізніше став форменом і відслужив в С. П. Р. Компанії 40 років. Вони виховали 3 сини: Николай живе в Мелвил, Олекса в Прінц Алберт, а Джим, адвокат в Нипавин; одна донька, замужня Корол, в Саскатуні. Тепер панство Іремки осілися в Нипавин на спочинок, де вони заїкнували ще від 1943 року.

Із збірки, що зібрали на пам'ятку Ювілею, призначено $5 на „Вісник", $5 на „Укр. Голос", і частину на льокальну Церкву. Панство Іремки з тої нагоди зложили $50.00 на нашу Церкву. Най їх Бог Вседержитель надгородить за їхні дари!

Член Управи громади.

ВШАНУВАЛИ СВОГО НАСТОЯТЕЛЯ

В понеділок вечером 25 жовтня 1965 р. Громади Сенді Репид і Боннивил відзначили день уродин Отця О. Сорочука, настоятеля Боннивильської Парафії. Якраз у той час прибули родичі Добродійки Сорочук, — панство Шевчуки з Мекнат, Саскачевану, і допомогли нам зволичати той вечір.

Пан Шевчук в своїй промові поздоровив Отця, Добродійку і родину. Подякував всім гостям, що так численно прибули. Також промовляв П. Галівода з Громади Сенді Репид. Пан І. Уляницький доручив дарунок від Громади Боннивил. Пан А. Руснак доручив дарунок від Громади Сенді Репид. Вони подякували Отцеві Сорочукови за його щиру працю, що він не жаліє свойого часу і труду на добро Боннивильської Парафії. Отець доломіг здобути У. Г. П. Оселю коло Мус Лейк, у околиці Боннивил, де відбули полове Богослужения, і Візитацію Преосвященішого Владики Андрея з Едмонтону і сусідних священників.

Отець й Добродійка, Сорочуки займаються Недільною і Рідною Школами, та влаштовують концерти по Громадах. Також з його помічню Боннивильська Парафія перевела вже другий окружний базар.

Отець Сорочук подякував гостям за несподіванку і подарунки, і сказав, що й далі буде працювати з Божою поміччю.

Пан іван Сараванський попросив гостей, щоб зробили збірку на прес фонд „Вісника" і на кліше. Було зібрано $20.00.

Щира подяка жертводавцям, а нашому Парохови, Добродійці й родині - Многі Літа!

Присутній

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ — ПЕТРА І ОЛЕСІ КОВАЛЬСЬКИХ
Редфілд, Саск.

Неділя 13 червня не була звичайною Неділею для членів Редфілдської громади, а зокрема вона залишилася пам'ятною для п. Петра й Олесі Ковальських, які того дня святкували 25-ліття подружнього життя.

Петро Ковальський і його дружина Олеся з дому Никифорук народилася у Віткові. Там підростали, ходили в школу, а одружилися 1940 року в Православній Церкві в Геффорді. Після одруження фармерували в околиці Рішард. Тяжко обоє працювали і доробились за той час матеріально, одначе найцінніший їхній дорібок — це четверо взірцево вихованих дітей. Старший син — Мирон, вже одруженний з Лесею Кіндратчук — обоє вчителюють у Юнікті. Старша донька — Даруся, також здобула вже вищу освіту, а Соня і Нестор вчаться ще в „гайскулі".

Панство Ковальські — це жертвенні люди, що не жалють щедрих пожертв на народні справи; щиро підтримують грішми Інститут ім. П. Могили в Саскатуні та Колегію Св. Андрея і мають велике зрозуміння до потреб церковного життя. Петро і Олеся — це цирі громадські працівники; обоє являються активними членами церковної громади, бувають завжди на Богослуженнях, не відмовляються ніколи від обовязків громадського життя. Пані Олеся працює щиро в Жіночому Товаристві і продовж кількох років була головою місцевого відділу Союзу Українок.

Перша частина ювілею почалась ювілейним обідом в домі панства Ковальських, що в йому взяли участь запрошені члени родини, як родичі п. Петра і п-і Олесі, їхні брати та сестри, дружба весільний п. Федь Андрущак, принципал школи в Геффорд, дружка п-і Саганська з Кридор та найближчі друзі.

Друга частина ювілею почалась вдячним Молебнем в Церкві Св. Володимира в Редфілд, що його відслужив о. парох, привітавши Ювілятів сердечним словом. Після Молебня всі учасники ювілею зайшли до Народнього Дому і там продовжувалась програма вшанування ювілятів всією громадою.

Господарем програму був п. Ярослав Котик. Він заклікав до привітів багатьох приятелів: дружбу п. Андрущака, свата п. П. Кіндратчука з Принц Алберт, тата п-і Олесі — п. Андрія Никифорука, а також представників від Громали й Жіночого Товариства. Після промов і привітів відбулось вручення подарунків. Від дітей — сини Мирон вручив своїм родичам в дарунку пропам'ятні перстені, від родини — сестра Олесі — п-і Ольга Борса з Єлов Крік, вручила срібне начиння, а від Жіночого Товариства п-і Ольга Ружицька вручила „Кенігстер сет".

Покликані до слова ювіляти висловили велику радість і вдячність за відзначення їхнього ювілею всією громадою та за щедрі дарунки.

Відтак жіноцтво подало дальших смачну перекуску. Частування на особливе при-

ЗВЕРНЕННЯ
до українського громадянства

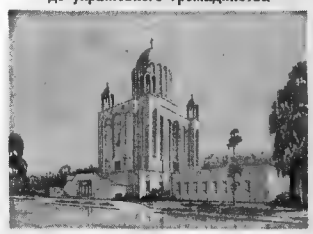

Українська Греко-Православна Церква Успіння Пресв. Богородиці, Оттава, Онт.

Вже від кількох років українська православна громада Церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Оттаві працює над реалізацією пляну побудувати в столиці Канади репрезентативний український Храм, який не лише буде служити українцям Оттави в їх релігійних потребах, але в першу чергу стане зразком вкладу української спільноти в збагачення релігійно-культурних надбань Канади.

Цей храм стане також це одним доказом релігійної і національної живучости українців в Канаді перед нашими співгромадянами та перед постійно зростаючою дипльоматичною репрезентацією багатьох країн світу в Оттаві.

Наша нечисельна церковна громада за останні два роки зробила великий поступ закупивши відповідну площу та побудувавши доліцно частину церкви загальним коштом поверх $160,000. Для здвигнення самого Храму потрібно щонайменше ще стільки.

В день великого свята Христового Воскресення зертаємося до всіх людей доброї волі із закликом допомогти здвигнути в столиці Канади величний Божий Храм вже в черговому 1967 році, як вклад української спільноти у відзначення 100-ліття нашої країни. Кожна пожертва, без огляду на її висоту, приспішить реалізацію цього пляну, так конечного для репрезентації нашого творчого вкладу в розбудову духового життя Канади. Пожертви просимо пересилати на адресу:

UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH,
1000 Byron Ave., Ottawa, Ont.

о. прот. В. Сенишин, парох

А. І. Лазарович, голова громади

80-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАНІ ЯОСИПИ ЧЕПЕСЮК

Серед канадійських українських родин є особи, які заслуговують на особливе при-

сутність парафіян у ювілею панства Ковальських — це був свого роду вияв подяки і признання ювілятам за їхню працю на церковно-громадській ниві.

В часі ювілейної забави не забули присутні і за нашу пресу і на підтримання її зложили $43.00, з чого призначено: на „Вісник" $13.00, на „Укр. Голос" $10.00, на „Прометінь" $5.00 і на Інститут ім. П. Могили $15.00; а Петро і Олеся Ковальські зложили від себе $25.00 на Колегію Св. Андрея.

Хай Господь Милосердний, зберігаючи під Своєю опікою Ювілятів, дозволить їм прожити ще багато років і діждатися золотого подружнього ювілею.

о. С. Зузак

80-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАНІ ЯОСИПИ ЧЕПЕСЮК

Серед канадійських українських родин є особи, які заслуговують на особливе при-

знання й досвіду, являючи собою живі приклади до наслідування. Це треба сказати й про п. Йосипу Чепесюк, мешканку м. Форт Вилліяму, членку Союзу Українок Канади і парафіянку церковної громади Св. Володимира в Вестфорті.

Цього року пані Чепесюк сповнилось 80 літ життя. Місцевий відділ Союзу Українок Канади рішив вшанувати її з цієї нагоди, і момент той прирочив до дня Свято-Юрданського парафіяльного обіду, 19 січня. Саме цей час був вибраний для того, щоб без розголосу багато людей могли прийняти участь на її честь, бо ювілятка, по своїй скромності, уникала почестей.

Пані Чепесюк — свідома українка, примірна парафіянка і взірцева мама. Вона, залишившись це в молодих літах вдовою з малими дітьми, всю себе присвятила дітям, і всіх їх „вивела в люди", давши всіх високу освіту.

Тепер двох її синів і лікарями: один в Торонті, другий в Ванкувері. Третій син, що кілька літ, як помер, був інженером агрономом. З двох дочок — одна була норсою, а друга — пані Анна Стасів, дружина адвоката Стасіва, а учительською публичної школи, і при них мама проживає, як член їхньої родини, і родина ця є активною в місцевому організаційному українському житті.

Отож, 19 січня, в церковній залі у Вестфорті, по закінченні програми Свято-Юрданського обіду, виступила голова місцевого відділу Союзу Українок Канади, пані С. Музика і повідомила всіх, що цей день святочний призначений ще на вшанування нашої заслуженої і примірної членички — пані Чепесюк, з нагоди її 80-ліття. Звернувшись до Ювілятки, пані Музика щиро її привітала від імени Жіночого Т-ва і всіх присутніх та вручила їй пам'ятковий дарунок, а присутні заспівали їй гучне „Многі літа!"

Потім, у теплих словах привітав Ювілятку Настоятель, митрат о. С. Герус, а по ньому місцевий піонер Ф. Ємчук розказав присутнім про її життєвий шлях.

Зворушена цією несподіванкою (бо справді так було), пані Чепесюк всім щиро подякувала за честь, підкреслюючи, що вона перемогла всі життєві труднощі тому, що вона вірила в Бога і в Його поміч, і Бог їй допоміг.

Цій достойній мамі я ще раз бажаю рясного Божого благословення!

о. С. Г.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД ПРАЦІ ЮВІЛЕЙНОГО КОМІТЕТУ

З ініціятиви Катедральної Парафії Св. Володимира в Торонті, а саме Високопреподобних Отців Парохів — Отця Митрата Д. Фотія і Отця Протоерея Ю. Ференсіва та головн парафії пана Гетьманчука, основано в половині місяця липня ц. р. Ювілейний Комітет для Вшанування Його Високопреосвященства Високопреосвященнішого Владики Архиепископа МИХАЇЛА, правлячого Архиепископа Східньої Єпархії Української Грекo-Православної Церкви, в Канаді.

Причиною створення Ювілейного Комітету, було те, що минулого року припало 80 річчя життя та 45-річчя пастирського та архипастирського служіння Його Високопреосвященства Владика Архиепископа Михаїла.

До повищезгаданого Комітету ваййшли Священики та миряни.

На початку серпня Ювілейний Комітет розіслав до всіх Отців Парохів та Управ Парафій Східньої Єпархії обіжника, в якому інформував про створення такого Ювілейного Комітету та одночасно просив, щоб ті парафіях створити місцеві ювілейні комітети, для помочі торонтонському Ювілейному Комітетові.

У половині місяця вересня Ювілейний Комітет розіслав до парафіяльних місцевих ювілейних комітетів ЗВЕРНЕННЯ до всіх вірних Єпархії Східньої Канади Української Православної Церкви. У цьому обіжнику Юв. Комітет поінформував усіх вірних про заплянованому програму ювілейних святкувань. До кожної парафії висилано таке число звернень, скільки приблизно є родин у даній парафії. До кожного звернення долучено конертку на грошеві дар від кожного парафіянина, на покриття витрат переведення самого Ювілею, також на закуп ювілейного дару та видання Пропам'ятної Книжки про життя й працю Владики Архиепископа Михаїла.

До парафій висилано також і квитки вступу на ювілейний бенкет, який відбувся в неділю, 21-го листопада, о год. 5.30 вечора в Роял Йорк готелі в Торонті.

До Пропам'ятної Книжки ваййде життєпис Владики Михаїла, огляд його архипастирської праці в Україні, Німеччині та Бельгії, що його приготовляє Отець Протоерей М. Овчаренко. огляд архипастирської праці в Канаді, що його опрацьовує Отець Митрат Д. Фотій, огляд науковоі та виданичої праці Владики Михаїла, що над ним працює проф. П. Ковалів. а також комплет вибраних знимок з життя Владики.

На Ювілейний Бенкет, комітет запросив насамперед Його Блаженство Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА (з благословення якого цей Ювілей організується), Владику Архиепископа Андрея, Владику Єпископа Бориса, ввесь Епископат Американської Укр. Православної Церкви, Вищих українських православних Епископів в ділянці перебуваючих, визначних осіб чужинецьких релігійних установ та державних і міських високопоставлених урядовців та всі, які лише нам знані, українські світські установи.

о. Б. Горгіца, Секретар.

„СВ. МИКОЛАЯ" В ЕНДРУ, АЛЬБЕРТА

Завдяки опіці Жіночого Товариства, діти Недільної Школи при УГПЦ відсвяткували 19 грудня день Св. Миколая, й закінчили науку на перерву з нагоди надходячих Різдвяних Свят. Учитель Недільної Школи, Іван В. Гуцуляк, при помочі Ноел Імене приготовив діточу програму, котра складалася з сценки „Вертепу" з колядками, святочні деклямації й музикальні виступи. Пані Василина Мельник від Жіночого Товариства .вручила дарунок учителеві п. Гуцулякові за його постійну працю з дітьми Недільної Школи. Пан Микола Мельник подякував йому від Громади. Прибрана й освічена ялинка, під котру діти заглядали (бо лежали під нею много дарунків), дала дітям більше нетерпливости до прибуття „Св. Миколая", котрий подбав, щоб усі діти отримали святочну споминку. „Отче Наш", „Ой Укpaїно", „Ще не вмерла Україна" відрізняли такий святочний вечір, де навіть і батьки дітей були піднесені на дусі, бо мали нагоду чути як лунала українська пісня — колядa в рідній українській мові.

Розалія Гуцуляк
Ендру, Альберта.

НЕСПОДІВАНКА

В суботу 18-го грудня 1965 р. доньки п-на Василя та Емілії Натолочних з Ніягара Фоллс, Онт. зробили знайомим, приятелями з Ніягара Фоллс, Ст. Катеринс, Гемілтону та Торонта ,зробили велику несподіванку Василеві та Емілії Натоличним.

В призначений час усі зійшлися до новонабутої хати і привітали господарів з цієї нагоди. П-ня Василь і п-ні Емілія Натолочні, недавно переїхали з Гемілтону до Ніягара Фолас і набули нову хату.

Як вірні члени Православної Церкви, вписалися відразу до тутешньої українсько-православної громади і стали її активними і словом, і ділом членами.

Коли всі гості увійшли до нової хати, тоді настоятель Української Правосл а вної Церкви Св. Апостолів Петра й Павла освятив її повним чином.

Після освячення присутні засіли до вечері. Між присутніми треба згадати: обидві доньки п-ва Натолочних, Роза Бобик та Олена Микитюк з Ст. Катеринс, сусіди п-ва Натолочних з Ніягара Фоллс: Іван та Сузанна Сиротюк та Михайло й Пася Крикоручко, котрі здійснили цією несподіванкою.

За вечерею промовляли: п-н Іван Сиротюк, п-н Василь Натолочний та о. Степан Гуцуляк. Всі бесідники та присутні побажали господарям повного здоров'я, багато втіхи та успіхів у новій хаті.

На заклик п-на Івана Сиротюка присутні зложили на українських пресу $14.00, а чого для „Вісника" призначено $10.00, а для „Віри й Культури" $4.00.

Бажаємо господарям щастя й здоров'я в новій хаті а жертводавцям щире спасибі за підтримку української преси.

С. А. Г.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕҐУ

Порядок Богослужень Вербної Неділі і Страсного Тижня

Неділя — 8-го квітня — год. 8 ранку: Св. Сповідь.
год. 10 ранку: Св. Архиерейська Літургія, яку відслужить Преосв. Владика Борис в сослужінні місцевого Духовенства. Після Літургії — Освячення лози.
Понеділок — 4-го квітня — год. 8 ранку Св. Сповідь
год. 10 Св. Літургія Раніш Освячених Дарів.
Вівторок — 5-го квітня — год. 8 ранку: Св. Сповідь.
год. 10 ранку: Св. Літургія Раніш Освячених Дарів.
Середа — 6-го квітня — год. 8 ранку: Св. Сповідь.
год. 10 ранку. Св. Літургія Раніш Освячених Дарів.
год. 7 вечорі: Всенічна.
Четвер — Благовіщення Преєв. Діви Марії 7-го квітня
год. 8 ранку: Св. Сповідь.
год. 10 ранку: Св. Літургія Василія Великого
год. 7 вечо. СТРАСТІ ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА.
Велика П'ятниця — 8-го квітня — год. 9.30 ранку: Царські Години
год. 3 по пол. Вечірня з виносом Плащаниці.
год. 7 вечс. Єрусалимська Утреня.
Велика Субота — 9-го квітня — год. 8 ранку: Св. Сповідь.
год. 10 ранку: Св. Літургія Василія Великого.

Управа Собору.

ВІД ВСЕКАНАДИЙСЬКОЇ КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ У Вінніпегу

Порядок головніших Богослужень Страсного і Світлого Тижнів

7 квітня — Страсний Четвер-Благовіщення
8.30 рано — Сповідь
9.30 рано — Служба Божа
7.00 веч. — Страсти
8 квітня — Велика Пятниця
3.00 по полудні — Вечірня і Винесення Плащиці
9 квітня — Велика Субота —
8.00 рано — Єрусалимська Утреня і Сповідь
9.00 рано — Служба Божа
10 квітня — ВОСКРЕСІНЯ ХРИСТОВЕ
6.00 рано — початок повного Великодного Богослужіння, що його очолить Важк. Митрополит Іларіон. Після Богослужения — Освячення Пасок
5.00 веч. — Вечірня
11 і 12 квітня — СВІТЛИЙ ПОНЕ-

ДЛОК І ВІВТОРОК
8.30 рано — Утреня
9.30 рано — Служба Божа

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕННЯ
зі святочною програмою відбудеться в катедральній авдиторії
в Понеділку Неділю, 17 квітня,
зараз по Богослуженню.

Радісними привітом „Христос Воскрес" християни поздоровляються взаїмно у великодніх святах, в цей сезон є дуже милим і величним для всіх нас, віруючих християн. Привіт є виразний в найбільшим святом Христового Воскресіння, що є основою нашої віри й нашого релігійного і церковного життя.

З святами Великодня звязані чудові Великодні Богослужения, обряди і звичаї, які прилаштовують на весну, що довше більше чару, величі та захоплення. Приємно спішити на святиню до своєї церкви, брати участь у цілунці, в освячені пасок і взагалі в Службах усіх трьох днів Свят.

Дозвіл звісімо до стола всі разом, ділимося свяченим, якого очікували ми цілий довгий рік. Це незвичний момент, повний звору-шення, любови, і радости.

Радіємо. І в нім настрою родитися в серці добрих християн бажаємо щось корисного зробить. В нашім народі є похвальний звичай давати писанку. Нею обдаровуються рідних і друзів. А на загальній справи даємо писанку в формі грошевих дарів.

Вселенська-Вська Катедра здслуговує, щоб її у Великодні Свята згадати, і зложити на її потребу щедру писанку, за що вся будемо вдячні.

Поздоровляємо всіх величин —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Отець Парох і Управа
КАТЕДРИ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ
У ВІННІПЕҐУ

„Писанку ласкаво просимо слати на адресу:

Holy Trinity Ukrainian
Greek-Orthodox Cathedral
1175 Main St. Winnipeg, Man.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
КВІТНЬ

2 Лазарове Субота — Сповідь дітей з Транскона.
3. Квітна Неділя — Кенора, Трансконa, Гонор, Тіндал, Поплар Парк.
7. Великий Четвер — Благовіщення — Плащениця Гонор
Страсті в Брискій о год. 7-ій вечера.
8. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці — Кенора о год. 3-ій по полудні;
— Трансконa о год. 3 по пол.
— Гонор о год. 3 по полудні.
9. Велика Субота — Сповідь і Літургія о год. 10-ій ранку в Ледянця та посвячення пасок.
10. ВЕЛИКДЕНЬ — Кенора;
— Поплар'ядя о год. 7 ранку;
— Селкірк о год. 7 ранку;
— Тіндал о год. 7 ранку;
— Дуфрост о год 6-ій ранку;
— Стед о год. 7-ій ранку;
— Пленет Гоме о год. 10 ранку
Гонор о год. 9-ій ранку;
Божежур о год. 9-ій ранку;
— Трансконa о год. 9-ій ранку;
— Поплар Парк о год. 9 ранку.
17. Неділя Проводів — Тіндал, Трансконa, Дуфрост.
24. Неділя — Гонор, Поплар'ядя, Ст. Мартин.
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 8-3093
(увечорі) JU 8-3619

о. В. АПОНЮКА
Address: Box 143 (Luna, Sask.
КВІТЕНЬ
3. Неділя — Мелвіл
7. Четвер. Благовіщення — Габара 7.30 вечером
Айтуна — Страсти
8. П'ятниця. Винесення Плащениці 3 год. по пол.
Гудів, 5 год. — Айтуна
9. Субота. Свячення Пасок 6.30 веч. Мелвіл
10. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 6 год. рано — Гудів (заміна і свяч. пасок)
7.30 рано — Габард свячення пасок 8.30 рано — Айтуна — Служба Божа і свячення пасок
5 год. по пол. — Габард Вечірня
11. Свята. Понеділок — Гудів
17. Неділя — Мелвіл
24. Неділя — Айтуна.
Tel. 795-2218

о. В. БОРИЧУКА
КВІТЕНЬ
2. Лазарева Субота. Служба для дітей в Йорктоні. Сповідь дітей і старших в пятницю 1-го квітня від год. 5-ої по полудні
3. Неділя Цвітна — Йорктон. Посвячення Лози. Напередодні Вел. Сповідь.
Страсний Четвер. Благовіщення — Йорктон. Рано Св. Літургія
Вечером о год. 7-ій Страсти
8. Страсна Пятниця — Йорктон Год. 2-га по полудні Вечірня з виносом Плащаниці
9. Страсна Субота — Йорктон
10. ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ. Свячення Пасок: Райн 12 год. ночі, Горнлд 2.00 по півночі — Йорктон год. 8-та ранку початок повної відправи
11. Світлий Понеділок — Йорктон
12. Світлий Вівторок — Райн »
17. Неділя — Йорктон. Сильне Свячене
24. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ
2. Субота. Сповідь Молоді Кемсак
3. Неділя Квітна. Сповідь — Кемсак
7. Четвер. Благовіщення. Сповідь — Мазепа
8. Вел. П'ятниця 3-ій г. по пол. винос Плащениці Кемсак
5-ій г. — Мазепа: 7-ій г. — Донвел
9. Вел. Субота. Освячення Пасок 10-ій вечером — Сторновей
10. ВЕЛИКДЕНЬ. Освячення Пасок: 12-ій год. Вроктон
4-ій рано — Архетіфчьки
5-ій рано — Дойвел
6-ій рано Служба Божа — Мазепа
9-ій рано Служба Божа — Кемсак
7-ій год. Вечірня - Кемсак
11 Світлий Понеділок - Донвел
12. Світлий Вівторок Проводи — Архетіфчьки
17 Неділя. Проводи — Вроктон
17 Неділя 3-ій год. по пол. Пров — Мазепа
24. Неділя. Проводи - Сторновей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ
3. Неділя Цвітна — Норквей Сповідь
7. Четвер. Благовіщення — Евдевор. Сповідь. Страсти 7 год. веч — Денбері
8 Велика Пятниця. Плащаниці Стоджис 10 год. ранку
Стінен 12 год. полудень
Свон Ньєбр 2 год. по пол.
Арран 4 год. по пол
Гасс 6 год. веч
9 Велика Субота. Свячення Пасок: Рінсвор 3 год. по пол.
Норквей 6 год. веч.
Свон Ньєбр 8 год. веч
Мейбрукс 10 год. веч. в церкві Арран 12 год. ночі
10 ВЕЛИКДЕНЬ. Утреня і Свяч Пасок: Стоджис 4 год. ранку.
Стінен 6 год. Гасс 7 год. Денбері Утреня, Служба Божа і Пасхи 9 год.
11 Світлий Понеділок - Стінен
12 Світлий Вівторок - Свон Ньєбр
17 Неділя — Арран
24 Неділя — Стоджис
Address: Box 111, Hyas. Sask.
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ
2. Субота — Рама (9-та год. р. Св. Сповідь і Сорокоуста)
3. Неділя — Келвінтон (9-та год. р. Св. Сповідь), 3-тя год. по пол. Поклони
4. Понеділок (9-та год. р. Св. Сповідь — Сорокоуста), 3-тя год. по пол. — Поклони
7. Четвер — Фастон (9-та год. р. Св. Сповідь)
7. Четвер — Ваділа (7-ма год. веч. — Страсті)
8. Пятниця — Фастон 1-ша год. по пол. — Винос Плащаниці; 3-тя год. по пол — Винос Плащаниці. Ватсон 4.30 по пол.; Рама 7.30 по пол.; Ваділа 9.30 вечером;
9 Субота — Ватсон 11 год. р. — Посвячення Пасок — Вимер 1 год. по пол.; Кларк 2.30 по пол.; Фастон 4 год. по пол.; Рама 5.30 по пол.; Ваділа 11.30 вечерня
10 Неділя — Ваділа ВОСКР. ХР. 12 год ночі. Вел. Відправи і Поси Пасок:
Ваділа Вечірня 7 год. веч.
11 Світлий Понеділок — Вимер
12 Світлий Вівторок — Рама
17. Неділя — Ватсон. Сильне Свячене
24 Неділя — Кларк
УВАГА: На гроби буду ходити, а про час і день домовлюся з громадами на місці.
Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Св. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ
1. Пятниця — Сповідь дітей і Сумлінців о год. 7 веч. — Геффорд
2 Субота. Прочисте дітей — Геффорд
4 Неділя Сповідь — Кридор
7. Четвер. Благовіщення — Редфілд
7 Четвер. Страсті о год. 6.30 — Геффорд
8 Вел. Пятниця Винос Плащаниці год. 10.30 рано — Геффорд
3 год. 1.30 — Редфілд
9. Вел Субота: Освячення Пасок о год. 5.00 — Вілінги
10. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Освячення Пасок:
год. 5 ранку — Редфілд
год. 7 ранку — Кридор
год. 8.30 ранку — Геффорд
11. Велик. Понеділок — Вілінги
12. Велик. Вівторок — Геффорд
17 Неділя — Редфілд
24. Неділя — Геффорд
Address: Box 185, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 857 2436.

о. В. КОКОРУДЗА
КВІТЕНЬ
2. Субота Лазаря, 7 год. веч. Вечірня і Сповідь — Пайн Ривер
3. Цвітна Неділя 9 год. рано — Пайн Ривер
7. Вел. Четвер. Благовіщення: 8.30 рано Сповідь — Зелена
7.30 веч. Страсті — Етельберт
8 Вел. Пятниця. Винос Плащаниці: 2 год. по пол. — Венло; год. 4 Етельберт; год. 6 веч. — Драй Ривер; год. 8 веч. — Тарленд; год. 10 веч — Пайн Ривер
9 Вел. Субота. Свячення Пасок: 9 год. рано Дорбен; 11 — Ривер; 2 по пол. — Пайн Ривер. 3.30 Тарленд; 5 — Етельберт; 7 — Венло; 9 веч. Драй Ривер; 10 веч. — Зелена
10 Неділя ВЕЛИКДЕНЬ 6 год. рано Воскресна Утреня — Пайн Ривер. 9 год. рано — Служба Божа (і Сповідь) — Етельберт
11 Світлий Понеділок — Тарленд
12. Світлий Вівторок — Венло
17. Неділя — Етельберт
24 Неділя — Драй Ривер
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ
3. Неділя Цвітна — Гадсон Бей. Сповідь
7. Вел. Четвер. Благовіщення — Єлов Крік. Сповідь
7. Вел. Четвер. Страсти — Мелфорт 7-ма год. веч.
8. Вел. Пятниця. Винос Плащаниці: Єлов Крік — год. 9-та рано Мелфорт — 11 год. рано
Бруксбі — 1 год. по пол.
Гронлід — 2 год. по пол.
Гадсон Бей — 7 год. вечора
9 Вел. Субота. Служба Божа й Освячення Пасок: Гадсон Бей — год. 10 рано, Єлов Крік — год. 4 по пол.
10. ВЕЛИКДЕНЬ-ВОСКРЕСІННЯ - ХРИСТОВЕ. Воскресна Утреня і Літургія: Пасок:
Гронлід год. 12 вночі
Бруксбі год. 7 рано
Мелфорт год. 10 рано.
11. Світлий Понеділок — Гронлід
12. Світлий Вівторок — Бруксбі
17. Неділя — Бруксбі. Проводи
24 Неділя — Гронлід. Проводи
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ
2 Субота — Торгнід Сповідь від год. 3-ої по пол
3 Неділя — Торгнід. Сповідь
7 Благовіщення Пресв. Богородиці — Редактеї
7 Четвер — Радвей! Страсти 7
8 Велика Пятниця. Положення год. вечера
Плащаниці: Редактер від год. 11-ої рано; Егрімонт, від год. 12.30 по пол; Торгнід, від год. 1.30 по пол; Косетня, від год. 3.30 по пол; Радвей, від год. 5-ої по пол
9 Велика Субота — Нюбрук. Освячення пасок год 1 по пол.
10 ВЕЛИКДЕНЬ — Торгнід, год. 11.30 вночі
Егрімонт, год. 12.30 рано.
Редактер, год. 1.30 рано.
Федора, год. 2.45 рано.
Радвей, год. 4.30 рано.
Косетня, год. 9 рано. Утреня і Служба Божа.
11. Світлий Понеділок — Федора.
12. Світлий Вівторок — Радвей
17. Неділя Егрімонт Проводи
24. Неділя Нюбрук Проводи
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ
2 Субота Лазаря Гнездин
3 Неділя Квітна — Медов Лейк
3 Неділя Квітна, 7 год. веч. Вечірня — Норт Батафорд
7 Четвер. Благовіщення — Витків
7 Четвер. Страсті, 7 год. веч. — Норт Батафорд
8 Велика Пятниця — Винос Плащаниці: 12 год. дня (Скорий час); Норт Батафорд; 2 год. по полудні (Скорий час): Витків; 3.30 год. по пол. (Скорий час): Гездерлі; 6 год. веч. (Скорий час): Гнезлин; 8.30 год. веч. (Скорий час): Медов Лейк.
9 Вел. Субота. Благословення пасок: 12 год. дня (Скорий час); Гнезлин; 2.30 год. дня (Скорий час): Гездерлі; 3.30 год. дня (Скорий час): Витків
9. Велик. Субота, 7 год. веч. — Полукушення й Сповідь: Норт Батафорд
10. ВЕЛИКДЕНЬ, 8 год. рано — Великодні Відправи: Норт Батафорд
11. Світлий Понеділок: Витків
12. Світлий Вівторок: Гнезлин
17. Неділя: Норт Батафорд (Проводи)
24 Неділя — Кенда (Проводи)
Address: North Battleford, Sask. 972—109, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА.
КВІТЕНЬ
2 Субота Сповідь год 3 — Сенді Лейк
3. Неділя Квітна — Сенді Лейк
7. Четвер. Благовіщення, Сповідь Ґлен Елно
9. Субота. Сповідь. Служба Божа Свячення Пасок — Січ
10. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ — Онкборн
11. Світлий Понеділок — Россборн
12. Світлий Вівторок — Сенді Лейк
17. Неділя — Мензі
24 Неділя — Онкборн
СВЯЧЕННЯ ПАСОК: Субота 9 квітня по полудні; Сенді Лейк год. 2-га; Мензі 2.30; Онкборн 3.15; Россборн 4.00.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
3. Неділя Цвітна — Вайвад
7. Страсти — Вестлок, початок в 7 годині вечора
8. Велика Пятниця. Вечірня в 7 год. вечора у Вестлок
9. Велика Субота — Ріжмонд Парк, початок відправи в 9 год. рано
10. ВОСКРЕСІННЯ ХР. ВЕЛИКДЕНЬ — Баргед, початок в 9 годині рано
11. Світлий Понеділок — Вестлок
17. Неділя — Сангудо
24. Неділя — Сібаббе
Святення Пасок у суботу: Вестлок — 3 год. по пол. Сангудо — 5 год. по пол Вайвуд — 7 год. вечора Сібаббе — 8.30 год. вечора
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСІЮКА
КВІТЕНЬ
2. Субота Лазаря. Сповідь год. 9 рано. Освячення Верби — Вінніпегосіс
3. Неділя Цвітна. Сповідь год. 9 рано. Освячення Верби — Косів
3. Неділя Цвітна. Вечірня і Освячення Верби год. 4 по пол. — Даффін
7. Вел. Четвер. Благовіщення. Служба Божа рано — Даффін
7. Вел. Четвер. Страсти о год. 7-ій вечора — Даффін
8. Вел. Пятниця. Вінос Плащаниці 12.30 по пол. — Валей Ривер 2.30 по пол. — Дрифтінг Ривер 4.00 по пол. — Гілберт Плейнс 6.30 вечора — Даффін
9. Вел. Субота. Освячення Пасок год. 10.30 рано — Рорктон год. 12.00 обід — Вінніпегосіс год. 1.00 по пол. — Сифтон год. 2.30 по пол. — Валей Ривер год. 3.30 по пол. — Ашавт год. 4.30 по пол. — Дрифтінг Ривер год. 6.00 вечора — Косів
10. ВЕЛИКДЕНЬ. Год. 11.30 ночі Полунощниця. Світла Заутреня і Освячення Пасок — Гілберт Плейнс
Великодня Служба Божа і Освячення Пасок о год. 7-ій рано — Даффін
11. Світлий Понеділок — Рорктон
12. Світлий Вівторок — Ашавт
16. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
17. Неділя. Проводи — Гілберт Плейнс
24. Неділя. Проводи — Даффін Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Даффіні.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4764

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
2. Субота Лазар. Сповідь о год. 9.30 ран. — Поланівки
2. Субота Лазар. Вечірня і Сповідь о год 7.30 веч. — Інсінгер (м.)
3. Неділя Квітна. Свячення Верби — Інсінгер (м.)
7. Четвер Благовіщення. Сповідь о год. 9.30 рано — Тіодор (за рікою)
7. Четвер. Страсти о год. 7.30 вечером — Тіодор (м.)
8. Вел. Пятниця. Вечірня і вином Плащаниці о год. 2-га по пол. — Інсінгер (м.)
3.30 по пол. — Інсінгер (гай)
7-ма веч. — Тіодор (м.)
9. Вел. Субота. Свячення Пасок 8 год. веч. — Дробот. 9.15 веч — Маморнець. 10.30 веч. — Тіодор (за рікою), 12 ночі — Вестбрук, 1.30 ночі — Поланівки, 4 ночі — Інсінгер (гай)
10. ВЕЛИКДЕНЬ. Світла Заутрення і Свячення Пасок — 5.30 рано — Інсінгер (м.)
10. ВЕЛИКДЕНЬ Св. Літургія і св Пасок о год. 8-ма рана — Тіодор (м.)
11. Великодний Понеділок — Інсінгер (гай.)
12. Великодний Вівторок — Льорз
17. Неділя Проводіна — Дробот
24. Неділя — Маморнець
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. Ф. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ
3. Квітна Неділя — Тирівн
7. Благовіщення — Бінг Медов
7. Страсті 7 год. веч. — Вайвед
8 П'ятниця вином Плащениці. 2 год по обід — Еак Поінт. 3 год. — Ст. Пад. 4 год. — Гіффорд. 5 год. — Гленедон, 6 год. — Сенді Репнд. 7.30 год. — Бінбест
9. Субота Вел. Гіффорд (10 год. рано)
9. Вел. Субота веч Посвячення Пасок: 8 год. — Ек Поінт 9.30 — Ст. Пад, 11 год. Свята Великодня Утреня — Гленедон
10 ВЕЛИКДЕНЬ 6.45 рано посвячення Пасок — Сенді Репнд 7.30 год. — Бінбест
11. Світлий Понеділок — Сенді Репнд
17. Неділя. Проводи — Ек Поінт
24. Неділя. Проводи — Гленедон
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
1. П'ятниця. Пасія о год. 7 веч. — Атабаска
2. Субота. Сповідь дітей в Св. Літургія 8 год. рано - Лек Ла Біш
2. Субота. Вечірня і Сповідь 7 год вечір — Сарепа
3. Неділя Цвітна Освячення верби — Сарепа
7. Четвер. Благовіщення. Сповідь від 9 год. рано — Норад
7. Четвер. Страсті Христові 7 год. вечір — Крейгенд
8. П'ятниця Вином Плащениці — Боїв 1 год., Гресленд 3 год., Лек Ла Біш 5 год
9. Субота. Сповідь від 9 год рано Вондерфул Ривер
10 Неділя ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЄ. Св. Літургія в 12 год. полудня — Гресленд
11. Світлий Понеділок — Атабаска
12. Світлий Вівторок - - Боїв
17. Неділя — Лек Ла Біш
24. Неділя — Сарепа
24. Неділя. Вечірня о 2 год. Проводи — Боїв
СВЯЧЕННА ПАСОК
9. Субота 1 год. по пол - - Вондерфул Ривер
4 година по пол. — Норад
5.30 год. по пол. — Боїв
7.30 вечір — Атабаска
9.30 вечір — Сарепа
10. Неділя 2 год. рано — Гресленд
6 год. рано — Лек Ла Біш
8 год. рано — Крейгенд
Воскресна Вечірня в Лек Ла Біш в 2.00 год. по полудні
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ
2. Субота — Шортдей Сповідь
3. Неділя — Расел. Сповідь
7. Страсний Четвер. Благовіщення Преся. Л. М. — Топорівці. Сповідь
7. Страсний Четвер — Роблин Служення Страстей, о год. 7 веч
8. Вел. П'ятниця. Вином Плащаниці: 11 год. рано — Роблин
9 Вел Субота. Свячення пасок: Пеплзора, о год. 1 по пол., Гренлаю, 2 год., Шортдейл, 4 год. Пепплер, 6 год.
10 ВЕЛИКДЕНЬ. Воскресна Утреня свячення пасок: Топорівці, 12 півночі. Мекнат, 2 год. Левард 4 год. Шел Велей, 6 год. Роблин; Воскр. Утр. Служ. Божа гавк. рано, 9 год.
11. Світлий Понеділок — Шортдейл
12 Св. Вівторок - - Пеплзора
17. Неділя - - Левард. Проводи Топ ло дня Проводи в Шортгейл 3.30 по пол.
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ
Приміт: Від 1-го квітня св. Літургію починаємо о 10 г. ранку по „Central Standart Time"
1. П'ятниця Сповідь дітей о 7 год вечора в Кадворт
2. Субота Пр. Лазаря — Кадворт. Після Служби посвячення верби
2. Субота о 7 год. веч. Сповідь у Вакан
3. Вербна Неділя - Вакан. Після Служби посвячення верби
6. Середа Сповідь о 7 г. веч.. Ст Джуліен
7. Четвер. Благовіщення — Ст. Джуліен
7. Четвер. Страсті Госп. о 8 год. веч. — Кадворт
8. Страсна П'ятниця. Вином Плащаниці Тарновець 10 год. ранку, Ленін 11.30 г. ранку, Вакан 2.00 по пол. Ст. Джуліен 3.30 по пол, Сматс 5.00 по пол., Кадворт 6.30 вечора
9. Велика Субота Посвячення Пасок Сматс 1.30 по пол., Альвена 2.30 п опол., Ленін 3.30 по пол. Тарновець 5.00 по пол.
10. ВЕЛИКДЕНЬ. Великодна Відправа в Кадворт пол. о 10.30 г вечора в суботу й зак після півночі
1.30 вночі — Ст. Джуліен
9.00 ранку — Вакан
5.00 по полудні — Сматс
11. Світлий Понеділок — Ленін
12. Світлий Вівторок . Альвена
17. Неділя. Проводи в Тарновець
24. Неділя - - Св Свячене й Проводи в Кадворт
Address: Box 44, Wakaw, Sask. Tel., 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
КВІТЕНЬ
2 Субота Лазарева Сповідь і Служба Молодь Толстой
3 Квітна Неділя 8 год.: Гардентон 10 год - Толстой
7. Четвер. Благовіщення — Толстой, 8 год. веч. Страсти - - Толстой
8 Вел. П'ятниця 2 год. Плащениця — Гардентон, 4 год. — Толстой
10. ВЕЛИКДЕНЬ 12 год. ночі — ПОЛУНЄ Св. Літургія в 12 год. полудня — Гресленд
11. Світлий Понеділок - Атабаска
12 Світлий Вівторок - - Боїв
24. Неділя — Роза
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕПЕНКА
КВІТЕНЬ
3 Неділя — Канора
7 Четвер. Благовіщення - Успенська
7. Четвер - - Канора, Страсти 7 г
8 П'ятниця. Велика - Бужении, Плащаниця 3 г.
8 П'ятниця Велика — Канора, Плащаниця 7 г
9. Субота Велика - - Бужении, Свяч. Пасок 6 г. - Успенська. Свяч. Пас. 8 г., Бірдзес, Свяч Пасок 9 г.
10. Неділя. ВЕЛИКДЕНЬ Канора 8 год. р.
11. Світлий Понеділок - Бужении
12. Світлий Вівторок Успенська
17. Неділя Канора
24. Неділя — Бірдзес
Address: Box 400, Canora, Sask. Phone 563 5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ
1. Жятниця о годі 6.30 веч Сповідь Шкільної Молоді - Смоки Лейк
2. Субота Лазаря год. 9.00 Богослужения і Св. Причаєся — Смоки Лейк
3. Неділя Квітна - - Ільнад
3. Неділя Квітна о год. 7-ій вечором Вечірня в Смоки Лейк
7. Четвер. Благовіщення - Давидіт
7. Четвер Страсти 7-ий веч. — Смоки Лейк
8. Пятниця Вином Плащанини: 12 год. дня - Спездей, 1.15 год. Вільнд, 2.45 — Давидіт, 4.00 год. — Белис, 5.20 год. — Едмонд, 7.00 год. — Смоки Лейк.
9. Страсна Субота. Свячення Пасок: 9 веч. — Вільнд, 10 веч. Страй 11 веч. Бойл Лейк
10 ВОСКРЕСІННЯ ГОСПОДНЄ. 12 ночі Великодня Утреня і Свячення Пасок — Спездей, 1.45 — Давидіт, 3.15 — Белис, 4.30 — Едмонд, 6 ранку Св. Пасок — Воресайт, 7 ранку Пошле Великодне Богослужения — Смоки Лейк
11. Світлий Понеділок — Воресайт
12 Світлий Вівторок - Едмонд
17. Проводіна Неділя Богослужения й Проводи — Белис
24. Неділя. Вечірня 4 год і Проводи в Бойл Лейк
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
КВІТЕНЬ
2. Субота — Федаки. Сповідь
3. Вербна Неділя — Шіго (місто). Сповідь від 7-ої год. вечора. Посвячення Верби
7. Четвер. Благовіщення — Мельничуки. Сповідь від 9-ої год. ранку
8. Велика Пятниця. Вечірня з вином Плащаниці: Шіго (м.) — 11 год. Шіго (п.) — 1-ша год. Фовы Лейк — 3 год. Вінард 7 г
9. Велика Субота — Жучкани, Сповідь
10 ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ — Шіго (Утреня і Посвячення Пасок) — 12.05 ранку Вінард — 9.00 ранку.
11 Світлий Понеділок - - Шіго (п)
12. Світлий Вівторок - - Купровські
17. Неділя — Едмор
24. Неділя - Фовы Лейк
Address: Sheho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ
1. Неділя Цвітна. Сповідь з ранку, а відтак Рання Відправа. Освячення Лози і Служба Божа — Шимкен
7. Четвер. Благовіщення Пр. Богородиці - Кадет
7. Великий Четвер, год. 7 веч. Страсти — Ямашин
8 Вел Пятниця Заложення Плащениці від 10 до 12 полудня — Кадет. 12.30 до 1.30 — Ямашин, 1.40 — Сембург, 3.30 — Вірдейл
9. Велика Субота, год. 3 Відправа над Плащеницею, з якою буде тривання обхід довкруги церкви, а відтак Свячення Пасок — Шимкен
10. Неділя ВЕЛИКДЕНЬ год. 12 вночі Воскресна Утреня і Свячення Пасок — Сембург, а 3.30 Кадет
5.30 — Ямашин, о 9.30 Вірдейл
11. Світлий Понеділок — Кадет
12. Світлий Вівторок — Вірдейл
17. Неділя Проводіна — Шимкен
24 Неділя — Вірдейл
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
Address: Box 87, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
3 Цвітна Неділя — Кемровз
7 Четвер Страсти, 8-ма год. веч. Торбей
8 Велика П'ятниця, вином Плащаниці 7.30 ранку — Торбей
8.45 ранку — Калмар
1 год. по обід — Брудерґайм
2.30 год. по обід — Пено
8 год. веч. - Оновей, потім Св. Сповідь
9. Вел. Субота — Оновей, по Службі Божій Посвячення Пасок
8-ма год. веч. Посвячення Пасок — Калмар 10.30 год. веч. Полунощниця — Торбей
10. ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ-ВЕЛИКДЕНЬ. 2 год. ночі, Світла Пасхальна Заутреня, Божественна Літургія й Посвячення Пасок — Торбей
7.30 ранку, Свята Пасхальна Заутрення й Посвячення Пасок-Калмар. 10.15 год. ранку — Пено 4 год. по пол. Пасхальна Вечірня — Брудерґайм
11 Світлий Понеділок — Кагаин
12 Світлий Вівторок — Калмар
17. Неділя. Проводи — Брудерґайм
4 год. по пол. Проводи — Пено
24. Неділя. Проводи — Оновей
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДЬСКОГО
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1966. ЧИСЛО (2028) 8

Досі небувале

Западозрення Христа у „змові"

ГОЛОСНИЙ ВИСТУП Д-РА Г. ДЖ. ШОНФІЛДА

Твердять про „скінчення християнської ери"

Назва найновішої книжки жидівського автора про Христа така: **Dr. Hugh J. Schonfield, The Passover Plot. Published by Hutchison. London, 1965.** Після свого голосного походу по Британії, де живе її автор, 64-літній жидівський спеціяліст-дослідник початків Християнства — д-р Г. Дж. Шонфілд, ця книжка має бути поширена і в Америці, де її перевидадуть, — як про це повідомляв був американський щоденник „Ассошіетед Пресс" ще 10 листопада 1965 р. У Канадському журналі „Сатирдей Найт" (у Торонто) за березень 1966 р., отже якраз перед Великоднем, опубліковано статтю, в якій подано головні думки д-ра Шонфілда з його книжки п. з. „Змова на Пасху" („Пассовер Плот"), в якій Шонфілд подає свою подію Воскресення добре уплянованою „змовою" („заговором"). Але „Сатирдей Найт", не зробивши від себе жодних коментарів у цій справі, не згадав також, що в Британії ця книжка „схвилювала багатьох духовних усіх віроісповідань", як це інформував був щоденних „Ассошіетед Пресс" у вищезгаданому числі. Безперечно, твердження Шонфілда, що Христос, мовляв, сам запляновав собі Розп'яття, і що його однодумці викрали Його тіло і сховали, — не може не схвилювати християн. А це схвилювання має тим більші підстави, що згадана книжка Шонфілда появилася якраз у контексті цілої системи наступу на Християнство з усіх боків, і серед такої атмосфери жидівський науковець з США, проф. Елізер Берковіц у своїй промові в Торонті 16 січня ц. р. дослівно заявив, що „християнська ера в історії світу скінчилася", — як було подано

(Закінчення на стор. 2)

Турецька влада далі переслідує Констянтинопольську Патріярхію

Коли архиепископ Якобос, американський екзарх Констянтинопольського Патріярхату, від 1 лютого ц. р. перебував на відвідинах у Констянтинополі, то турецька поліція 6 лютого заборонила правити йому Богослужения в Констянтинополі (це місто турки 1930 р. перезвали на Істанбул), і того ж дня звеліла йому виїхати з Туреччини. Протягом усіх тих неповні шістьох днів свого перебування в Констянтинополі архиеп. Якобос був під постійним наглядом поліції.

Світова Рада Церков офіційно зверталася до уряду Туреччини, щоб він надав Констянтинопольській Патріярхії свободу церковної діяльности. З подібним закликом звернувся був голос Ватиканської радіостанції. (За „Да Інтерчирч Нюз", США, березень, 1966).

Церкви мусять пред'явити державі фінансові звіти

Федеральний міністр фінансів Мичел Шарп повідомив, що починаючи з 1 січня 1967 р. Церкви, включно з їхніми організаціями (як: допомогові, культурно-освітні й інші) зобов'язані здавати державі (Департамент оф Нешонал Ревеню") фінансові звіти.

Не всі пожертви вважаються на добродійну ціль?

У своїй промові на тему бюджету міністр Шарп заявив, що його „метою цих нових заходів є звірювати ці повідомлення, в яких доносять, що декотрі з організацій вважають пожертви на такі цілі, що не є добродійними, або що квитанції видаються організаціями таким особам, які не дали жодних пожертв".

Парафії, конгрегації й інші церковні організації, як братства, школи при церквах і т. п., мусять реєструватися в місцевих податкових урядах. Якщо ж фонди пожертв вважаються даною церковною установою на всякрайбу скалю, то така установа мусить бути зареєстрована в федеральному податковому уряді в Оттаві.

Новий провідник Світової Ради Церков

Д-р Ю.-Блейк — наслідник д-ра Віссерта Гуфта

Досьогочасний генеральний секретар, і фактичний керманич Світової Ради Церков, 66-літній данець д-р Віссерт Гуфт уступив, після свого очолювання СРЦ від часу її заснування. Центральний Комітет СРЦ, в його центрі, м. Женеві, 11 лютого 1966 р. одноголосно обрав наслідником д-ра Віссерта Гуфта американця д-ра Юджіна Блейка.

Д-р Юджін Блейк (**Blake**) досі був „стейтед клерк", тобто голова адміністрації, Об'єднаної Пресвітерської Церкви в США і фактичний лідер та надхненик Крайової Ради Церков в США.

Світова Рада Церков зароджувалася довший час ,але формально її основання було проголошено в Амстердамі 1948 р. Основали її протестанти, а фактичним її керманичем був д-р Віссерт Гуфт **Visser't Hooft**).

Після 2-ї Світової війни до СРЦ почали один за одним вступати й Православні Патріярхати, а також інші автокефальні Церкви. У членстві СРЦ є тепер біля 200 різних вироісповідань, але Католицька Церква туди не належить.

Чому „уступив" д-р Віссерт Гуфт, й його заступив д-р Блейк — такого питання покинцо прилюдно не ставиться. Причини, які подають у цій справі, не показуються достатніми, якщо б не сказати, що вони не переконливі. Д-р Блейк був тим, хто найбільше причинився до прийняття Московського Патріярхату в членство Світової Ради Церков, коли спочатку не всі члени СРЦ (а між ними й речники Констянтинопольської Патріярхату, головно архиеп. Якобос, екзарх в США) були схильні до цього.

Законопроєкт про скасування смертної кари в Канаді перепав

У федеральному парляменті Канади 2 квітня ц. р. голосували над проектом скасування смертної кари в цілості, або лиш частково, або в цілості чи частково на пробний 3-літній період часу. Ці проекти перепали. Більшість послів висловилася проти скасування смертної кари в якій би то не було формі.

У Канаді тепер є 15 осіб, що засуджені на страчення. Міністр судівництва заявив, що йому тепер доведеться користуватися лише правом помилування, але при тому справа кожного засудженого на страчення „буде розглядатися індивідуально".

Противники скасування смертної кари стали на тому становищі, що коли злочинці не мають змилування над безборонними людьми і вбивають їх, то не може бути помилування й для вбивників; бо мати змилування над злочинцями — це означало б не мати змилування над безборонним суспільством. Отже скасування смертної кари було б одностороним актом людяности — лише на користь злочинців.

Совєти голосять, що Сіонізм підтримує українців

Совєтська пропаганда голосить, що Сіонізм в Америці фінансово підтримує українські націоналістичні організації, а також справи справі щорічного відзначування „Дня Незалежности України".

Київська „Робітнича газета" (1. 12. 65) заявила:

„Круги сіоністів дають значну фінансову допомогу багатьом націоналістичним організаціям...

Кожного року відбувається створена за кордоном скандальна фарса: „День незалежности України". Контрольована сіоністами преса грає тут негідну ролю підпалювача — трубадура в вереску навколо цієї справи".

З.Р.В. — Вищезгадана совєтська пропаганда є одною з іроній, коли її брати з формального боку. Але коли в неї вникнути глибше то вона є одним з дуже складних політичних трюків, подібних до відомої афери з книжкою „Юдаїзм без маски", яку видали в Києві з метою вжити її проти українців. Хто причинився до того, що Україну не виписано в США на листу „Поневолених Націй" — це також справа відома. Совєтська пропаганда толерує жидів „не-сіоністів", а виступає против жидів „сіоністів", бо вони, мовляв, „жидівські націоналістн." Але ж влада СССР знала, що за відновлення держави Ізраїля боролися сіоністи, а проте вона (влада СССР) допомагала сіоністам висилкою (через Чехословаччину) зброї в Палестину, і влада СССР перша визнала державу Ізраїль.

Постанови Крайової Ради Церков у міжнародніх політичних справах

Політика щодо Китаю, В'єтнаму й Південної Африки, згідно з деклярациями КРЦ, виданими 22, 23, 24 лютого 1966 р.

Крайова Рада Церков в США (Нешонал Каунсил оф Чирчес), що складається з 30-х різних протестантських віроісповідань в Америці, на засіданні свого проводу 22 лютого ц. р. проголосила декларації своєї політики щодо червоного Китаю, В'єтнаму й Південної Африки. Нижче подаються ті витяги з текстів згаданих деклярацій КРЦ в США, які показуються найбільш промовистими.

Відношення КРЦ до червоного Китаю

„Відкрити шлях до повного участництва Народної Китайської Республіки в рамках міжнародних установ і дипломатичних контактів під сучасну пору може представляти собою складну проблему, але, на нашу думку, істотно-важливим є те, щоб поробити дальші кроки ...шення взаємовідносин з тим народом, який охоплює собою майже четвертину всієї людської раси". (З деклярації 2 лютого 1966 р.).

Відношення до В'єтнаму

„Генеральне Правління Крайової Ради Церков підтверджує ці свої напрями, які воно устійнило у своїй „Постанові про політику її посланні до Церков у справі В'єтнаму", ухваленій 3 грудня 1965 р... У світлі недавнього розвитку подій 1) Потверджуємо, що взаємна згода й мир зо справедливість мусять бути нашою теперішньою й майбутньою метою... 8) „Наполягати на наш уряд і на Об'єднані Нації, а також на інші чинники, що доступні нам, щоб з поспішною пильністю продовжувати чинити все можливе для того, що могло б обезпечити всім партнерам непорозуміння щодо В'єтнаму, з Народнім Визвольним Фронтом включно (червоні партизани, — авм. р. В.) місце за конференційним столом". (З деклярації (24 лютого 1964 р.).

Відношення до Південної Африки

„5. Екзекутивний Комітет Міжнародніх Справ Церков (СРЦ в США, — р.В.) ще 12 липня 1965 р. ось так був висловив свою глибоку гурботу: „Екзекутивний Комітет, не перестаючи турбуватися цією трагічною і фактично все гіршою ситуацією в країнах Південної Африки (Південно-Африканський Союз і Родезія, — р. В.), де принцип влади білої меншости є основою політики... У світлі таких і тому подібних глибоких стурбувань християн, включаючи „Резолюцію Світової Ради Церков у справі Родезії" з 16 лютого 1966 р., Генеральне Правління Крайової Ради Церков оцим постановляє: 1) Звернутися до Президента (США, — р. В.), Міністра Закордонних Справ, і представників США в Об'єднаних Націях, щоб вони повели акцію спротиву однобічній деклярації проголошення незалежности Південної Родезії". Біла меншість в П. Родезії 1965 р. унезалежнила цю бувшу колонію від Британії і встановила там перевагу білої влади, хоч більшість там становлять негри. — Зам. р. В.). (З деклярації 23 лютого 1966 р.).

Вищенаведені витяги опубліковані з текстів деклярацій, опублікованих у місячнику „Ди Інтерчирч Ньюз", березень, 1966), що є одним з органів СРЦ в США.

Продукція промисловости України

Числа продуктивности України в порівнянні з продукцією СССР

На кожних 100 відсотків продукції всього Советського Союзу в кожній ділянці промисловости продукція України представляється в таких числах: залізо — 50%; сталь і бляха 40%; руда — 50%; вугілля — 33.3% ; добриво — 25%; цукор — 62%; машини — 48%; оснащення для хімічної продукції — 31%; вугалекомбайни — 96%; важко-електрична машинерія — 38%; локомотиви „Дізель" — 97%; товарні вагони — 45%. Продукція України експортується Советським Союзом до 79 країн.

По день 10 листопада 1965 р. колхози в Україні звезли на бази (для держави) хліборобські продукти за 1965 р. в такій кількості: 10.3 мільйонів тонн зерна (державний плян установив був лише 9.45 мільйонів тонн), а в тому 6.8 мільйонів тонн пшениці (у півтора рази більше як 1964 р.); 362.000 тон гречки (92.000 м. т. понад плян).

Ці числа подала советська газета „Радянська Україна" за 16 листопада 1961 р.

Запідозрення Христа у „змові"

(Закінчення з 1 стор.)

в „Кенедієн Пресс" 17 січня ц. р.

Шонфілд твердить, що Христос поірив, що Він був обітованим у Біблії жидівським Месією; добре проступівавши Старий Заповіт (Тору), Він, мовляв, точно поступав так, як згідно з передсказуваним Біблії, мав би поступати Месія. І що він, мовляв, сам собі уплянував так, щоб саме на Пассовер (Пасха) бути розп'ятим; і що він нібито не воскрес, а що його однодумці викрали його тіло і сховали.

Пригадується „Юдаїзм без маски"

Преса, яка досі вже вспіла висловитися про вищезгадану книжку Шонфілда, кладе натиск на те, що Шонфілд є лише науковцем, і що він, без жодних упереджень до християнської віри, займається Християнством лише в ім'я наукової правди. І так, „Ассошіейтед Пресс" (10. XI, 1965) інформував:

„Д-р Гю Дж. Шонфілд, жидівський учений, що проживає в Лондоні, і що добре відомий своїм модерним перекладом Нового Заповіту, коментарями, біля 30, на біблійну історію..."

„64-літній д-р Шонфілд каже, що сам він не належить до жодного з релігійних ісповідань, хоч він віруе в Бога як чистого духа. Він твердить, що цю свою книжку („Заговір на Пасху") він написав не для витворення сенсації, а лише в чесному шуканні правди. Ці його твердження (щодо Христа), каже він, е вислідом об'єктивного понад 40-літнього дослідування".

Журнал „Сатирдей Найт" подае:

„Д-р Шонфілд є жидівським ученим, який спеціялізується в ділянці початків Християнства. Він написав певне число й інших праць, з яких правдоподібно найбільше відомою е „Автентичний Новий Заповіт" (The Authentic New Testament), що становить собою модерний переклад і включае висліди його власних досліджень". Хоч д-р Шонфілд заявив, що він, з одного боку не е атеістом, бо віруе в Бога „як чистого Духа", а з другого боку — що він „не належить до жодного з віроісповідань", то з його праці „Заговір на Пасху" виходить, що в нього е оборона юдаїзму. Наприклад, він кладе особливий натиск на те, щоб доказати Християнам, що Христос не був проти юдаїзму, бо ж, каже він у цій своїй книжці („Змова на Пасху"), що це лише християнська теологія в п'ятому столітті почала штучно показувати науку Христа в такому світлі, немов би то вона була проти юдаїзму.

Якщо й шукати схожости, то книжку д-ра Шонфілда про так звану християнську „Змову на Пасху", книжку, що „науково" спрямована проти християнської віри, можна б порівняти з книжкою „Юдаїзм без маски", під якою був підписаний якийсь „Трохим Кичко", і яку видала в Києві філія Академії Наук СССР восени 1963 р., — видала також з „науковою метою". Різниця тут лише та, що, як подавали деякі кореспонденти (а писалося про це дуже мало), ця книжка (нібито Кичка) не продавалася в СССР, отже населення там не знало її змісту, тому вона там не шкодила жидам; натомість її було випущено закордон (і то лише дуже мало), і тут на її основі жиди обвинуватили були українців у тому, що, мовляв, „Українська" Академія Наук випустила антисемітську книжку, і з цього приводу почалася була така нагінка проти українців у пресі на заході, що навіть провід УНРади вважав був за потрібне вислати до президента світового Сіонізму д-ра Нагума Гольдберга вияснення, що це мовляв, що книжку в Києві видали москалі-антисеміти з доручення „антисемітської" влади СССР. — Хоч, щоправда, автором передмови до книжки „Кичка" („Юдаїзм без маски") був один з відомих в СССР жидів.

Натомість книжка Шонфілда, яка має такий характер, про який можна сказати що вона „науково" хоче показати нібито „Християнство без маски", е в тій кращій ситуації, що автор не бачить підстав побоюватися того, що може християнин посудити б його книжку як частину в програмі загального наступу на Християнство, якому вже долго й „кінець" присудив.

Жиди не ткрівають того, що в Християнстві їм найбільш не подобається свідчення Євангелії про замучення й Воскресення Христа. Бо ж вони знають слова Ап. Павла, що „якщо Христос не воскрес, то даремна віра ваша". Розстрілювання чекістами тих християн, в яких під час большевицької революції знаходили Євангелію, не дало таких наслідків, як так звані „наукові" аргументи та ідеології „екуменізму" за наших часів, коли жидівські дівчі домагалися, щоб її Ватиканський Собор Католицької Церкви проголосив щось немов би поправку до Євангелії у справі замучення Христа.

Не треба доказувати, щоб то воно було, якби так хто з християнських учених написав книжку проти юдаїзму — так як д-р Шонфілд написав проти Християнства. Автора такої книжки посудили б в „антисемітизмі" і в „розпалюванні ненависти".

Д-р Шонфілд має право займатися науковими дослідами Християнства, і має право мати про нього свою думку в усіх можливих відношеннях, але справу замучення й Воскресення Христа таврувати як так звану „змову" — це такий підхід до справи і стиль самого заголовка книжки, що не подібні до наукового, і вони промовисто свідчать про мету цієї книжки.

П. Половецький

Во ім'я правди

Від часу відмовлення Української Православної Церкви прийняти офіційну участь у Другому Екуменічному Ватиканському Соборі Католицької Церкви, доводилося нам багато разів читати статті, більших і менших світських і церковних достойників-католиків, в яких були видні намагання доказати хибність такої постанови і, навіть, шкідливість як для Православної Церкви, так і для Української Визвольної Справи.

Нам здавалося, що це питання з бігом часу буде стушковуватися, бож час, як говориться в приказці, найкращий лікар всіх хвороб і людських пристрастей. Але так не сталося...

Останньо появилася (в „Українському Самостійникові" ч. 95-96 за 1965 р.) безпардонна інсинуація й атака на смиренного митрополита Іларіона, автором якої е митрофорний протоієрей М. Коржан.

У зв'язку з цим ми вирішили забрати слово в цій справі з метою внесення ясности в питання — „чому цей екуменічний рух нам (православним) е чужий".

Скликання Екуменічного Ватиканського Собору світова преса представляла від самого початку, і представляе тепер, як подію якоїсь надзвичайної ваги, що має на меті не тільки поєднати християнські церкви, а й започаткувати „нову еру" в історії людства.

Гадаємо, що якраз про цю „нову еру" говориться в сімсотсторінковій книзі еспанського ордену отців езуїтів, що вже опублікували свій „звіт" про цей Собор у трьох мовах (еспанській, італійській і німецькій), але до берегів Нового Світу той „звіт", покищо, не дійшов. Треба припускати, що та книга вносить багато висвітлення в проклямовану світовою пресою „нову еру". Але за браком тієї книжки скористаємо, покищо, матеріяли, які подавалися тією ж пресою в хвилини радости з приводу започаткування Ватиканом „нового курсу".

Пригадаємо, що за рік-два перед скликанням Собору відбувалися дещо не цілком звичайні події в стінах Ватикану, як-то — прийняття папою Іваном XXIII трьохсотчленної Двадцять Другої делегації, і вчинення акту „побзанія" з нею, після чого продовжувалися послідовні прийняття меншого складу делегацій.

Ці незвичайного характеру події про дещо говорили і говорять світові: вони насторожили християн і всіх людей, що розуміли сенс тих подій і зміст цілої не публікованих розмов.

Несподівана для світу „метаморфоза" Ватикану сталася, як відомо, в наслідок зміни його ієрархії від аристократа духа Папи Пія XII до папи-незможника Івана XXIII. На Соборі кружляла чутка, між діберальною його частиною, що коли Папу Івана XXIII запитали, чому він скликав цей екуменічний Собор, він, відчинивши найближче до себе вікно, відповів: „Щоб пустити трохи свіжого повітря в церкву". („Reader Digest" за 1962 р.). І він почав „пускати"... в контакті з Аджубеєм і Нікітою Хрущовим. Що й говорити!.. Товариство чудове для „оздоровлення" церкви! — З одного боку жидівський тиск, а з другого — московське КГБ.

Папа Пій XII був відлорний на цей тиск: він вважав можливим замінити лише слово „перфідний" на „невіруючий" (в молитві Страстної П'ятниці), а Іван XXIII викреслив цілком речення „Oremus pro perfidis Judaeis". Наступник папи-незможника — папа Павло VI — що дав благословення на друк „Біблії в картунах" (за що папа Пій XII позбавив його кардинальського чину і скандально вигнав його з Ватикану, наказавши жандармерії зробити при виході коло воріт ревізію його валізок. Більше про це див. журнал „The Saturday Evening Post", July 27-August 3, 1963, Article by S. De Gramont), пішов ще далі по шляху творення „нової ери": він поширив започаткований його попередником „діялог між церквою і модерним суспільством", і спромігся провести через Собор резолюцію на внесення жидівством домагання про реабілітацію їх в справі розп'яття Христа.

Не думаємо щоб „найсвітліший" папа Павло VI не розумів, що це питання не релігійне, а соціяльно-політичне, і гадаємо також, що їх святість добре знає, що антижидівські рухи і погроми існували ще в древньому світі, за довгі роки до народження Христа, і що причиною цього явища була тоді і є тепер ультра-нацистська філософія жидівського вчення — (старий заповіт Біблії), в якому проповідується злубна теорія про вибранництво їх і про тотальне знищення всього нежидівського.

Прийняття останнім екуменічним Собором дивовижної резолюції, на домагання жидівських лідерів, свідчить про глибину духової кризи Католицької Церкви, яка опинилася на грані великого потрясення і можливо розколу, тріщини якого вже видні тепер в багатьох місцях.

Нічого нового не внесла і не додала та резолюція по жидівському питанню, бож віддавна в університетських підручниках історії читаємо ось такі слова: **"The Jews as a nation were not responsible for the crucifiction"** (Western Civilizations" by Edward McNall Burns, p. 198).

Вона — та резолюція — також не е виявом добродійства і високих моральних чеснот Католицької Церкви, а скоріше відображенням того шляху, що його пройшов Giovanni Batista Montini, будучи одночасно симпатиком і діеї „евангелізації пролетаріяту", „робочо-священичого руху" у Франції, адвокатом „демократичних реформ" церкви, оponентом антикомуністичної діяльности Пія XII і прихильником соціялістичного руху. „Він був — як зазначує автор згаданої статті — модерним в повному розумінні цього слова".

„Модерністи" всіх мастей і напрямів раділи і радіють з того факту, що на папському кріслі опинилася „модерна" людина. А ми, православні християни, не можемо радіти з цього явища, а тільки боліти душею, бо знаємо з досвіду наперед чим закінчиться ця „модернізація" Христової Церкви. Через те заявляємо всім отцям і вірним Католицької Церкви, що Українська Православна Церква відмовилася бути присутньою на Ватиканському Соборі не тому, що вона не хоче єдности й співпраці, а тому, що вона не хоче бути співтворцем отієї екеменічної „нової ери", що про неї не говориться і не пишеться в пресі, а демонструється лише силою кулака та підкладанням бомб.

Шкодо пашквільної писанини протоієрея М. Коржана — скажемо так: незалежно від чиїх би то не було безчесних інсинуацій і провокацій Смиренний Митрополит Іларіон залишиться в історії українського народу, як Великий Митрополит і Патріот.

Клівленд, Огайо.

Яка була процедура запрохання обсерваторів на II Ватиканський Собор

„Журнал Московской Патриархии" ч. 9, 1965 (Москва) інформує:

„У засіданні Священного Синоду під головуванням Патріярха Олексія 5 серпня 1965 року **слухали:** Доповідь Предсвященного голови Відділу зовнішніх церковних зв'язків митрополита Ленінградського Никодима про запрошення, що вплинуло від голови Секретаріяту справ Християнської Єдности кардинала Августина Беа, вислати обсерваторів від Московського Патріярхату на четверту сесію Другого Ватиканського Собору, яка почнеться 14 вересня ц. р.

Постановили: 1. Назначити, як обсерваторів на четверту сесію Другого Ватиканського Собору професора-протоієрея Віталія Борового й архимандрита Ювеналія (Пояркова).

2. Обсерваторій на четвертій сесії Другого Ватиканського Собору, як і на минулих його сесіях, мають систематично доповідати Преосвященному голові Відділу зовнішніх Церковних зв'язків, який буде інформувати Священний Синод про роботу Другого Ватиканського Собору. Обсерватори від нього ж отримують і вказівки щодо їхніх обов'язків і діяльности (Журнал ч. 26)".

З.Р.В. — „Вісник" уже нераз підкреслював той очевидний і самозрозумілий факт, що лише кардинал Беа, а ніхто інший, був уповажнений папою запрохати обсерваторів на 2-й В. Собор. Ні одна з Українських Православних Церков не отримала запрошення від кардинала Беа, а це автоматично значить, що Рим не запросив наші Церкви вислати обсерваторів. Коли дехто з греко-католиків „запрохав" наших Владик їхати на Собор, то мета цього була така: 1) здобути від них документ згоди їхати до Риму; а якщо б їх там не прийняли, то тоді вони сказали б, що це не від них залежить; 2) затушкувати в очах українського громадянства факт, що Рим запросив російських обсерваторів, а не запросив українських православних.

Коли дехто з українських православних владик вірив, що він отримав „запрошення", то вірив на цій підставі, що не був поінформований про процедуру запрошування обсерваторів на Собор. Однак, наскільки на його запрошенні немає підпису кардинала Беа, то це знак, що він запрошення не мав.

Рим, щоб не дразнити Москви, вважав, що не може позволити собі на те, щоб запросити православних українців.

Так представляється справа з боку Риму. А з боку православних українців вона представляється інакше: Проводи Українських Православних Церков ще перед скликанням II Ватиканського Собору постановили не брати участи у II В. Соборі — без уваги на те, чи їх запросять, чи ні.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц., в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

XXIII КОНГРЕС КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ СССР

Під знаком маскараду „роз'єднання" між комуністами

Провідники комунізму знають психологію мас. Вони також знають, що психологія мас натхнула людям таку філософію, яка звучить так: „ворог мого ворога є моїм приятелем". (До слова кажучи, провідники українців також дали докази вірн в цю філософію). Вплив тієї філософії такий могутній, що він приємніше здібність думати і бачити такий факт, що коли злодій пограбує мого ворога, то це не значить, що той злодій є моїм приятелем, бо він або пограбує, або вже пограбував також і мене.

Знаючи, що маса вірно визнає філософію „ворог мого ворога є моїм приятелем", найвищі провідники міжнародного комунізму, які не видають своїх імен, постійно організують маскаради нібито поділу світового комунізму на „два ворогуючі табори" — метою більшого поширення комунізму. Колись червоний „диктатор" (а по суті ляльки в руках тайних провідників комунізму) в Югославії, Броз Тіто, дістав наказ „посваритися" зо Сталіним. У наслідок того, в країнах Заходу тайні агенти комуністичного інтернаціоналу почали ширити пропаганду про так званих „гірших комуністів" (сталінських чи советських) і „добрих комуністів" (тітовців). Мовляв, комуністам-тітовцям треба помагати, бо вони вороги сталінців, отже вони є „нашими приятелями". І так Захід почав тітовцям помагати політично, економічно й мілітарно.

Другий такий „шовдавн" затівали між СССР і Китаєм. Китай переймили в комуністичну імперію не самі китайські провідники, а провідники міжнародного комуністичного інтернаціоналу, — ці самі, що створили СССР. Міжнародня їхня агентура на Заході поділилася ролями так, щоб намовити демократичні держави раз помагати Китаєві, а раз — Советському Союзові, бо, мовляв, коли вони між собою „сваряться", то треба підтримувати і одну й другу сторону, щоб у них було більше сили сваритися. Отже йдеться про те, щоб Захід помагав комуністам. Але в дійсності вони сваряться між собою, тобто не сваряться їхній затаєний світовий найвищий провід. У таку „сварку" можуть щиро вірити навіть вїзначні підставлені фігурки з-поміж хрущових, брежньових, тітів і т. д., і в потребі вони мусять падати жертвами маскарадної сварки, але їхній провід, якого всі з тих офіційних фігурок не мусять знати, не свариться між собою, — він є режисером театру „сварки" між комуністами.

Голосно, аж надто голосно, говорять про „ворожнечу" між червоними фігурковими провідниками Китаю й СССР. Та все воно якось складається так, щоб не був осуджений ані китайський, ані советський режим; десь хтось невидимий вміло утримує між ними рівновагу.

На переломі березня й квітня цього року, з нагоди 23-го Конгресу Комуністичної Партії Советського Союзу (КПСС) в Москві, світова преса почала досить зручно мутити справою „ворожнечі" між СССР і Китаєм. А ще зручніше справу тієї вдаваної „ворожнечі" поставлено на 23-му Конгресі КПСС.

Дня 31 березня ц. р. міжнародня інформативна агенція Ройтера подала деякі цифри про цей Конгрес. І так, у світі є 88 місцевих комуністичних партій. На 23-й Конгрес у Москві прислали своїх делегатів лише 71 партій, а 17 партій не прислали делегатів, бо вони, мовляв, є проти СССР тому, що волюють підтримувати Китай. І Китай не прислав делегатів. Але з тих 71 партій, які прислали делегатів у Москву виступають проти Китаю делегати лише 48 партій, а з них деякі лише з деякими застереженнями, і то злегка... Але в Москві серед делегатів є більше голосів за тим, щоб помиритися з Китаєм...

Немає сумніву, що китайські маси не мають причини любити білих, які довго поневолювали їх. Немає сумніву, що китайські маси не є комуністичні, а є вони націоналістичні. А що їм (700 мільйонів населення) тісно, то вони будуть шукати збройної експансії на території своїх сусідів, і це є неуникнимє; а втім, це вже почалося тепер. І саме тими фактами (китайські маси) зручно прислоюється ту гру, аранжовану за кулісами, що, мовляв, китайські агенти комунізму самі, щиро, на власну руку, „сваряться" з советськими агентами комунізму.

Англіканський первоієрарх нараджувався з папою

Демонстранти в Римі: „Архіеп. Ремзі — зрадник протестантської Британії"

Первоієрарх Англіканської Церкви, архиепископ Кентерберійський д-р Майкел Ремзі, 23 березня ц. р. розпочав свої наради з папою Павлом VI, заплановані на три дні. Папа привітав його словами — що це є „великий день" в історії „для миру між народами і єднання братськості між людьми". Архиеп. Ремзі зустрів папу висловами „сердечної вдячности й братської любови у Христі", — інформував з Ватикану кореспондент „Кенедіен Пресс" 23 березня. Архиеп. Ремзі очолює 45 мільйонів англіканців у Британії й поза її межами. Католики Англії 1534 р. унезалежнилися від Римської Церкви, і створили собі Англіканську Церкву.

Демонстрація протестантських пасторів

„Кенедіен Пресс" далі інформує, що коли архиеп. Ремзі 23 березня правив Богослужєння в англіканській церкві Всіх Святих у Римі, то туди прийшли прибувші з Лондону три протестантські пастори з лентами на грудях, на яких був напис: „Архиепископ Ремзі — зрадник протестантської Британії". Італійська поліція вивела їх з цієї церкви.

Мета розмов архиеп. Ремзі з папою

Американський щоденник „Ассошіейтед Пресс" ще 5 березня ц. р. повідомляв був, що архиеп. Ремзі відвідає папу, щоб обговорити з ним „такі практичні справи, що разять почування й совість", а також богословські питання".

Далі, цей же щоденник тоді інформував:

„Пишучи у своїх „Нотатках" Кентерберійської єпархії, архиепископ попереджував:

„Ані Римо-Католицька Церква, ані Церква Англіканська не змінили своїх доктрин і віри, отже й вимога єдности залишається крїпкою".

„Але як наслідок постанов Ватиканського Собору, коли римо-католики, англіканці й інші спільно працювали як браття-християни, виглядн сильно зросли. Таким чином зросла й нагода до діялогу між ними у справі всього того, що нас розділює, і того, що нас єднає."

„На мою думку, стало дуже необхідним, щоб уже в найближчому майбутньому діялог між цими ось двома віросповіданнями, а також з іншими Церквами, відбувся не тільки на богословські теми, але й на теми практичні, які можуть разити почування й совість. Отже, як прохаю ваших молитов на ці майбутні дні..."

З.Р.В. — У „Кенедіен Пресс" (23. 3. 66) було подано, що відвідини архиеп. Ремзі в папи — це така подія, що архиеп. Кентерберійський „перший раз по чотирьох століттях" відвідав папу. Це тільки доказ, що відвідини архиеп. Кентерберійського д-ра Фішера (попередника архиеп. Ремзі) в папи Івана 23-го в ході підготови до 2-го Ватиканського Собору якось пройшли непомітно. А в дійсності тоді були поголоски, що архиеп. Фішер саме через ці свої відвідини мусів уступити зі свого становища, і його заступив архиеп. Ремзі.

До речі, архиеп. Ремзі повторив це саме, що митр. Ленінградський і Ладозький Никодим (Ротов), який поставив Римові передумову, щоб крім Богословських розмов були також розмови й на теми „практичні".

Брежньов — „диктатор" СССР

Леонід Ільїч Брежньов 9 жовтні 1964 р. назначений на пост першого секретаря Комуністичної Партії СССР; особи, що займають цей пост фактично правлять цією державою, отже є фактичними „диктаторами" СССР

Життєпис Брежньова, поданий американською енциклопедією The World Book — Year Book 1965, такий (подано точний і повний переклад):

„Брежньов, Леонід Ільїч (1906 — р. В.) один з „постаючої нової кляси техніків" Советського Союзу, став новим першим секретарем Советської комуністичної партії в жовтні (1964 — р. В.). Він був довго протеговиний Микитою С.

(Закінчення на 5 стор.)

Протопресвітерові Отцю Титові Яковковичеві сповнилося 87 років життя

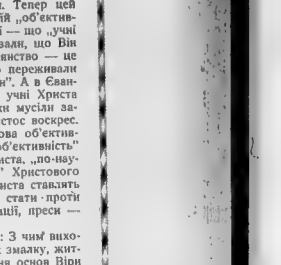

Багато кажуть, що молоде Духовенство є ознакою „руховитости" в Церкві. Це так. Але й старий Священик, коли стане перед Престолом, — то він наповнює церкву своєрідним патріярхальним настроєм. У нашій Церкві є 87-літній Священик — Отець Протопресвітер Тит Яковкевич, батько Єпископа Бориса, який втішається гарним, як на його вік, здоров'ям і досі є активним. Він служить у вінніпезьких православних церквах, а найчастіше допомагає обслуживати розлогу Під-вінніпезьку Місійну Округу. Цього року, на час Великого Посту, отець Тит був прикріплений до Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі. Закінчивши там свою службу Богослуженням на третій день Пасхи, по дорозі з Катедри додому, він вступив до відповідаючого за Під-вінніпезьку Округу й заявив: „Отче, моя місія в Катедрі закінчилась сьогодні. Від тепер — я до Ваших послуг". (Якось минулого року признався, що йому вже „невдобно" ночувати по чужих хатах. „Пускайте мене в одноденні місії").

Отець Тит — це справді духовна людина. В поведінці з людьми — лагідний, у церкві — великий любитель богослужбового життя, співучий, а вдома — гостинний. Бувае, що попросить місцеве Духовенство прийти й „посидіти" з ним у хаті. Коли це припаде в якийсь піст, то на столі появиться 10-15 страв, приготовлених Отцем Титом власноручно, — тільки з риби. Чергова така зустріч відбудеться в його домі 15 квітня — у день його народження.

Отець Тит народився 15 квітня (2 квітня ст. ст.) 1878 р. в Синові Ковельського повіту на Волині. Він закінчив Шаргородську Духовну Школу й Кам'янець-Подільську Духовну Семінарію. У лютому 1901 р. одружився з Софією Рогозинською (повдовів у березні 1937 р.). В духовний сан вступив 1905 р. У своїй священичій праці він був Дияконом і вчителем у приходських школах на Волині; від 1907 до 1913 р. був статовим Дияконом і вчителем співу в Черніявці. У грудні 1913 р. був рукоположений у сан Священика і від того часу до 1922 р. був парохом у Ланівцях Волинських; від 1922 до 1925 р. — в Киселині; від 1925 до 1935 р. — в Пульні; від 1935 до 1942 р. — в Рапневі й Микулечі; у роках 1942-44 був настоятелем Катедрального Собору в Володимирі Волинському, звідки виїхав на еміграцію. 1948 р. приїхав у Канаду і довші роки помагав своєму синові, тоді Прот. Борисю, обслуживати Шіговську Парафію. Від 1963 р. проживає зо своїм сином, Єпископом Борисом, у Вінніпезі. В Отця Тита була одна дочка Ольга, яка пару років тому упокоїлась. Його повдовілий зять — Отець Олександер Новицький, в листопаді минулого року був рукоположений Собором Єпископів Української Православної Церкви в США в сан Єпископа.

Отець Тит був нагороджений за свою священичу працю всіми священичими нагородами що в Европі.

З нагоди його 87-ліття життя, що припадає на день 15 квітня 1966 р., побажаємо йому крїпкого здоров'я і многоліття.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„РОЗКАЗУЙТЕ: ЙОГО УЧНІ ВНОЧІ ПРИБУЛИ, — І ВКРАЛИ ЙОГО, ЯК МИ СПАЛИ" — наказували юдейські первосвященики стережі гробу Господнього, підкупляючи їх срібняками (Мт. 28:13).

У широкій системі наступу на Християнство, противники Христа зосереджуються найбільше на справі Його Воскресення. Тепер цей наступ маскують „науковою об'єктивністю". Але в цій своїй „об'єктивності" вони й досі не відступають від своєї старої традиції — що „учні Христа викрали Його Тіло з гробу, а іншим обманно казали, що Він воскрес". І ось, на думку Христових противників, Християнство — це „історичний обман", а ввесь релігійний досвід, що його переживали й переживають мільйони християн — це лише „самообман". А в Євангелії виразно сказано, що за поширення обману — що учні Христа викрали Його Тіло з гробу — жидівські первосвященики мусіли заплатити сторожі срібняками ще таки того дня, коли Христос воскрес. Темою Христового Воскресення тепер займається „наукова об'єктивність", але про чийсуп сторожі вона не згадує. „Наукова об'єктивність" у цій справі витворила такий стан, що й прихильники Христа, „по-науковому", займають у цьому діялозі — „за" і „проти" Христового Воскресення — посторонне становище і противникам Христа ставлять лише такий аргумент: „Християни кажуть, що...", бо стати проти закріпленої „наукової" системи — школи, радіокомунікацій, преси — було б уже не модно.

Зверніть на це увагу Ви, Батьки. Пильно розважте: З чим виходять у „науковий світ" Ваші діти? Чи виробляється у них змалку, життям у Христі, пригожий грунт для пізнання й збереження основ Віри — так, що б вони виходили в світ з певним релігійним досвідом? Це місія Церкви, — отже наша місія! А без неї, наші діти можуть потонути в „науковому об'єктивізмі" без Христа.

Брежньов — „диктатор" СССР

(Продовження з 4 стор.)

Хрущовим, пост якого він і займяв.

Брежньов народився 16 грудня 1906 р. в Камінському, тепер Дніпродзержинськ, як син робітника сталеварні. За молодих років він також працював у сталеварній індустрії, але досить скоро відійшов праці для комунізму, як 1931 р. йому надали повне членство в партії. Він постійно повищувався, і 1952 р. став членом правлячої Президії. Року 1956-го його прийнято в склад могутнього Секретаріяту Центрального Комітету, а в травні 1960 р. його обрано на пост президента СССР. З того часу він відвідував багато країн.

Брежньов, крім цього, виявився добрим адміністратором і особисто творив політичні організації в тих областях, де він служив і контролював їх політично. Він є винятково пристійним мужчиною. Західні дипломати вважають його за приязну, але стриману людину рідкісної інтелігенції. Він є першим з російських провідних комуністів, яких контакт з революцією 1917 р. полягає лише в спогадах дитячих років".

З.Р.В. — Заперечувати українське походження у випадкові Брежньова і Підгорного, як це дехто з українців заперечував українське походження Хрущова (з Хрущів), який з трудом намагався перемогти свій український акцент в російській мові, так як це було помітне в Сталіна з його грузинським акцентом, — немає реальних підстав. Справа, однак, не в походженні, а в світогляді, в переконаннях. Основним є світогляд, а не походження. У нас історія знає українських патріотів, які не були українського походження; і навпаки, деякі з людей українського походження були визначними на не-українській службі, і які не мали з українським патріотизмом нічого спільного.

Советський Союз був створений міжнародньою силою 1917 р. (хоч тоді ще не було назви СССР) і міжнародня сила править ним. Лякаючись численності російського народу (понад сто мільйонів), міжнародня сила ставить у проводі СССР інтернаціональний склад. Використовуючи шовінізм і „едіноніделімський" імперіялізм російських мас, міжнародня сила їхніми руками поневолює Україну та інші окуповані нації. А з другого боку, та сама міжнародня сила лякається, щоб російські патріоти не сформулися проти її агентури в Москві, і тому вона ставить у проводі СССР інтернаціональний особовий склад, а не самих росіян. Саме тому на самому верху правлячої верхівки в Москві є лише один росіянин, Косигін (уродженець Ленінграду), що є головою Ради Міністрів (прем'єром) СССР. Звичайно, якщо б хтось будь хотів потішати себе тим, що, мовляв, „свій як не заплаче, то хоч скривиться", і тому покладав би якісь українські надії на той факт, що особи українського походження є на найвищих постах у проводі СССР, той розчарується. Ці особи служать інтернаціоналові.

Офіційна заява Верховного архиєпископа

ПРО НОРМАТИВНЕ ВІДНОШЕННЯ УКРАЇНЦІВ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ ДО ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ

На основі постанови II Ватиканського Собору

У висліді рішень світового католицького 2-го Ватиканського Собору, кардинал Йосиф Сліпий, що йому надали титул „Верховного архиєпископа" українців греко-католиків, видав у своєму офіційному органі в Римі „Благовісник" офіційну заяву, текст якої нижче подаємо за тижневником „Українські Вісті" (13 січня 1966 р.), що є одним з українських греко-католицьких церковних органів у Канаді.

***

„Згідно з постановами Ватиканського Собору Верховний архиєпископ і всі єпископи Української Католицької Церкви доручають всьому духовенству і вірним гарячі молитви і вияви прихильности для відділених братів у церковному і побутовому житті, маючи перед очима відносні рішення декретів „Пр6 екуменізм" і „Про Східні Католицькі Церкви".

Декрет „Про екуменізм" (§8) постановляє, що „співучасть у святих діяннях і речах (комунікацію ін сакріс) не можна вважати таким засобом для відновлення єдности християн, що його було б дозволено вживати нерозбірливо. Ця співучасть залежить передусім від двох засад: від виявлення єдности Церкви та від участи в засобах благодаті. Виявлення єдности найчастіше забороняє таку співучасть. Потреба благодаті деколи його поручає. Про конкретний спосіб поступування, з узглядненням усіх обставин часу, місця й осіб, розсудливо нехай вирішить єпископська влада, хіба що єпископська конференція, згідно зі своїм статутом, або Апостольський престіл постановили б інакше".

Відносні декрети „Про Східні Католицькі Церкви" голосить, що Божий закон забороняє спільну участь у священних діяннях, таку, що порушувала б єдність Церкви або вказувала б на виразне прийняття помилкового вчення або була б загрозою заблуду у вірі, причиною згіршення й релігійної байдужости. Однак пастирський досвід доказує, що у відношенні до східних братів можна й треба брати під увагу різні обставини окремих осіб, де ані не нарушується єдність Церкви, ані немає потреби уникати якої небезпеки, а радше є необхідна потреба спасіння і духовного добра для душ.

Тому Католицька Церква, з уваги на обставини часу, місця й осіб, часто уживала й уживає лагіднішого способу поступування, уділяючи всім засоби спасіння й засвідчення любови поміж християнами через співучасть у св. Тайнах і в інших священних діях і справах.

Маючи це на увазі, Священний Собор, „щоб ми через суворість нашої думки не були перешкодою для тих, що спасаються", та щоб цьорез то більше причинитись до єдности із Східними Церквами, від нас відлученими, постановив такий спосіб діяння:

На основі винесгаданих засад, східним християнам, що в добрій вірі живуть відлучені від Католицької Церкви, якщо вони самохіть просять і є належно розположені, можна уділяювати св Таїни Сповіді, Євхаристії та Олиропомазання; що більше, теж і католикам вільно просити уділення цих Таїн від тих некатолицьких священнослужителів, що в їхній Церкві є важні ці Таїни, і то за кожним разом, коли цього вимагає потреба або справжня духовна користь, а фізично або морально неможливий є доступ до католицького священика (§27).

Також на основі цих самих засад дозволяється, — якщо є слушна причина, — співучасть у священних відправах, у речах і місцях між католиками і відлученими східними братами (§28).

Цей — легідний спосіб співучасти у священних справах разом із братами Східних відлучених Церков доручається наглядові і визначенню місцевих ієрархів, щоб вони, по спільній нараді між собою, і, якщо потрібно, по вислуханні думки тж ієрархів відлучених Церков, керували відносинами християн відповідними й успішними розпорядженнями і вказівками §(29).

Через це Божим законом заборонена співучасть у св. Тайнах з братами відділених від нас Церков:

1. коли така співучасть противиться одності Церкви (напр.: мовляв, то все одно, то одна віра і т.і.п.).

2. коли така співучасть сприяє і включає:

— формальне прийняття фальшивої науки і сприяння їй;

— або небезпеку відступлення від каголицької віри;

— або небезпеку згіршення;

— або релігійну байдужість (§26).

Дозволяється співучасть у св. Таїнах: Покути, Євхаристії та Олиропомазання:

1. Братам відділених від нас Церков:

— коли вони в добрій вірі відлучені від Католицької Церкви;

— коли самохіть прохають уділення св. Таїн;

— коли вони належно приготовані до прийняття св. Таїн, тобто мають добрий намір.

2. Католикам дозволяється прохати про ті самі св. Таїни від некатолицьких служителів в тих Церквах, в яких є важні ті св. Таїни:

а) кожний раз, коли є конечна духовна потреба, напр., небезпека смерти, а католицький священик не може бути на час через віддаль, брак комунікації, недугу і т. п.

б) випадок справжньої духовної користи: напр., коли вірний, що дуже бажає приступити до св. Сповіді й прийняття св. Причасть, мусів би ждать на католицького священика місяцями і роками, живучи серед відділених братів, зберігаючи, очевидно, католицьку віру.

Так, отже, католики можуть ходити до церков відлучених братів, коли довкруги нема католицької церкви, коли вони не наражаються на відступлення від своєї віри і не гіршать нікого, немов би вони покинули свою віру. Можна в потребі бути хресним батьком для відлучених, а також брати (одну особу) з відлучених за хресного батька і свідка при вінчанні.

Коли ходить про участь у спільних прилюдних мольбах, а зокрема в Панахидах за відлучених і з відлученими, слід дітти згідно з вказівками своїх єпископів.

При тому не треба нарівні ставити відпалих від віри (апостатів) з відлученими з уродження православними братами. Доручається Отцям Душпастирям пояснювати вірним ці злагіднення в дотеперішніх практиках Вселенського Собору — в цілі об'єднання всіх християн в одній Христовій вселенській Церкві".

Коментарі до заяви кард. Сліпого на основі постанов II В. Собору

Декрети II Ватиканського Собору „Про екуменізм" і „Про Східні Католицькі Церкви" були проголошені третьою сесією (восени 1964 р.) цього Собору. Обидва ці декрети, з одного боку, дискримінаційні супроти православних, а з другого боку, формально-нелогічні, бо вони не послідовні самі з собою. Дискримінаційні вони тому, що називають православних „відділеними братами" в тому сенсі, що вони, мовляв відділилися (тобто попали в „схизму") від Римської Церкви, яка вважає себе за „одиноко-правдиву" Церкву Христову. Непослідовні ці постанови самі з собою тому, що, з одного боку, вони вважають православні Св. Таїнства за важні й для католиків, а з другого боку, вони твердять, що Православіє як таке, не є правдивим, бо ж правдивим Християнством, на ізноу думку, є католицизм.

На цих дискримінаційних і нелогічних засновках Собор поробив і такі ж дискримінаційно-нелогічні висновки, які проголосив як ще й інші точки постанов в цих самих двох декретах.

Наприклад, у декреті „Про Східні Католицькі Церкви" сказано, що Св. Таїнства можуть бути або важні, або неважні в залежності від того, в котрій з Православних Церков вони звершуються. Інакше кажучи, згаданий католицький декрет стоїть на такому становищі: коли Св. Таїнства звершує такий священик такої Церкви, що всіми іншими Православними Церквами вважається за „канонічну" Православну Церкву, то тоді звершені ним Св. Таїнства є важними й для католика; а коли це, мовляв, священик, такої Православної Церкви, яку інші Православні Церкви вважають за „неканонічну", то звершені ним Св. Таїнства вважаються за неважні для католиків.

У цьому випадкові нелогічність становища Католицької Церкви полягає в цьому: з одного боку, вона в самому принципі вважає Православіє за неправдиву віру; з другого ж боку, вона в цій „неправдивій вірі" розрізняє „правдивість" („канонічність") і „неправдивість" („неканонічність"). Це подібно до того, якщо б Католицька Церква заявила Православію: ми є біле, а ви є чорне; але це ваше чорне ділиться на біле й чорне. Усякі інші інтерпретації цієї постанови згаданого декрету є лише софістикою, тобто баламутством, бо спираються на неув'язках. Такої софістики, основаної на своїх внутрішніх самосуперечностях, у Католицькій Церкві є більше. Напр., у першому-артикулі так званої Берестейської „унії" (1959 р.) Рим затвердив уніятам право далі ісповідувати православний догмат, який велить вірувати, що Св. Дух походить лише від Отця; а тому що Рим затвердив цей догмат, то він уважає його за правдивий; але при тому Рим уважає за правильний для католиків західнього обряду такий догмат, який велить вірити, що Св. Дух походить від Отця й Сина („фільокве"). Отже Рим затвердив два суперечні один одному догмати, і обидва вважає за правильні!

Це лише одни з прикладів, але подібного є в Католицькій Церкві більше. Так воно є в католиків з діленням Православних Церков на „канонічні" і „неканонічні". Хоч, з другого боку, той самий римський декрет, „Про Східні Католицькі Церкви", виразно підкреслює, що Православіє як таке не є тією самою вірою, що католицизм. Якщо Православіє є іншою вірою ніж католицтво, то як же Католицька Церква може ділити його на „канонічне" („правдиве") і „неканонічне" („неправдиве")? На якій основі Католицька Церква такий поділ робить? На основі не власний, а лише на цій основі, на якій самі православні Церкви між собою називають одна одну „канонічними" й „неканонічними".

Наприклад, Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона висвятив на єпископа первоієрарх Автокефальної Православної Церкви в Польщі Блаженнішій Митрополит Діонисій (Валединський) з участю владики Саватія, Чехословацького Екзарха Константинопольського Патріярха; згадана ж Церква в Польщі отримала автокефалію від Константинопольського Патріярхату 1924 р. Отже Владика Митр. Іларіон висвячений канонічно. Але Московська Патріярхія, маючи претенсії на свою власть над православними в Польщі, ніколи не визнала автокефалії Церкви в Польщі за канонічну, хоч Патріярхія Константинопольська за канонічну визнавала її. Отже, по котрій стороні став би Рим? — ким подану канонічність він уважав би за правдиву? Мабуть, хто сильніший, того й „канонічність" дав Риму була б „правдивою". Cujus regio eius religo („Чия влада, того й релігія") — оце традиційна засада Риму.

На цьому не кінець.

Коли СССР окупував Польщу (1944 р.), то Московська Патріярхія заявила, що Константинопольська Патріярхія 1924 р. „неканонічно" надала автокефалію Православній Церкві в Польщі, а тим самим і ввесь її єпископат є „неканонічний", і Московська Патріярхія насильно „возстановила" канонічність цього єпископату по-своєму, тобто шляхом надання цій Церкві автокефалії від себе. Константинопольський Патріярхат, не маючи сили протиставитися, а в ім'я єдности не хотів з Московською Патріярхією сперечатися, визнав за „канонічний" той стан, що в Польщі нав'язала Москва свою „канонічність". У висліді вказало таке, що ці єпископи, як ось Митр. Іларіон, які були висвячені в Церкві в Польщі перед 1944 р., мусіли б визнати нову, Московою подану „канонічність" у цій Церкві; отже, через канони вони мали б добровільно піддатися Москві. Що мав Константинопольський Патріярх робити з тими єпископами, які були в Церкві в Польщі перед 1944 р., але, коли їх евакуювано на еміграцію, не визнали поданої 1944 р. Москвою автокефалії Церкві в Польщі, а трималися автокефалії цієї Церкви, що її надав Константинопільський Патріярхат 1924 р.? Чи мали вони творити якусь еміграційну „Автокефальну Православну Церкву в Польщі"? А якщо — ні, то в чій юрисдикції вони мали бути, коли Православна Церква в Польщі зо своєю автокефалією з 1924 р. вже не існує?

Про це не пдумав ніхто! І про це не подумає ніхто! І про це не подумали й канони!

Щоб вийти з цього імпасу, коли єпископи з Церкви Польщі з-перед 1944 р. опинилися без Церкви, яку від них збройною силою відібрано, цим єпископам, звичайно, залишено канонічність їхнього сану, як ось Митр. Іларіонові. Але що Митр. Іларіон не хоче визнати за „канонічне" окупування Української Православної Церкви в Україні Московським Патріярхатом, то на нього й на очолювану ним Українську Греко-Православну Церкву деякі сили у світі повели закулісову кампанію, щоб ізолювати його. З одного боку, ці сили формально не можуть заявити, що мовляв, Митр. Іларіон є „неканонічний", і вони цього не роблять; але, з другого боку, серед непоінформованих людей ведуть проти нашої ієрархії таку агітацію, що наша ієрархія є нібито „неканічна". Ця агітація, звичайно, є і несовісна, і неконсекventна. Ось так, з уваги на спротив Москві з боку нашого єпископату цей останній саможертвенно ставить себе в положення нібито „неканонічности" в очах Москви й Риму.

І ось Рим видає таку постанову, яка має обов'язувати українців греко-католиків: що їм вільно просити в московських священиків звершення Св. Таїнств, бо ці священики, — „мовляв", канонічні, а в українських православних священиків не вільно, бо Москва веде шептану пропаганду, що вони, мовляв, „неканонічні".

Отже навіть через декрет „Про Східні Католицькі Церкви" Рим і Москва намагаються цілком ізолювати українців греко-католиків від православних українців. „Діли, і пануй" над нами!

Православні „в добрій вірі", і православні „в недобрій вірі"?

У декреті 2-го Ватиканського Собору „Про Східні Католицькі Церкви" (виходить, що „Католицьких Церков" є багато, а це ж суперечить концептові про Одну Церкву) говориться, що католицьким священикам дозволено звершувати Св. Таїнства лише таким православним, що в „добрій вірі живуть відлучені від Католицької Церкви".

У цій постанові 2-го Ватиканського Собору ясно й недвозначно сказано, що всі православні є тими християнами, які належали до Католицької (Римської) Церкви, а потім „відлучилися" від неї, отже й в тому декреті названо їх „відлученими від Католицької Церкви". Там нічого нема сказаного про той час, коли хто „відлучився", — там сказано про „відлучення", яке сталося з мотивів релігійного переконання, отже — „в добрій вірі". Але місцевим українським греко-католицьким провідникам таке рішення 2-го Ватиканського Собору, як видно, видалося замало дискримінаторським; отже вони на власну руку взялися вкладати в цю постанову своєю власною інтерпретацією думку, якої в декреті Собору взагалі немає.

І так, наприклад, у тижневику „Українські Вісті" (13 січня 1966 р.), що є офіційним органом греко католицької Едмонтонської епархії в Канаді, у коментарях, якими попереджено текст вищезгаданої заяви кард. Сліпого, між іншим, подано такий коментар від редакції:

„Православних, що живуть у добрій вірі не слід змішувати з віровідступниками, які покинули Католицьку Церкву; остaнніх не слід змішувати з першими".

Якщо вищезгаданий коментар поданий у добрій вірі, тобто через неправильне розуміння постанови 2-го Ватиканського Собору, то ці католицькі інтерпретатори, які цієї помилки навмисне не допустилися, повинні поправити свою помилку і проголосити спростування; але якщо вони знають, що їх коментар є неправдивий, а однак вони з певних мотивів таки рішилися створити його, проголосити католицькому загалові й триматися його, як нібито постанови 2-го Ват. Собору, то таким чином вони посвідчили б, що цей коментар є фальсифікатом. У заяві кард. Сліпого немає такого коментаря. Але якщо він, кард. Сліпий, з таким коментарем не погоджується (бо він суперечить постанові 2-го В. Собору), то кард. Сліпий повинен би спростувати його, бо вже відомо, що серед непоінформованих читачів створюється таке враження, що це він, кард. Сліпий, від себе проголосив вищезгадану інтерпретацію.

Згадана фальшива інтерпретація, звичайно, є подиктована місцевою політикою в Канаді, де тутешні церковні провідники греко-католицтва хотіли б морально тероризувати тих українців, які вже тут, на американському континенті повернулися з католицтва у Православіє.

Клятви Православної України з 1596 р.

Та ж 2-ий В. Собор не сказав, що він має на увазі тих нібито „бувших католиків", які „відлучилися" від Католицької Церкви 1054 р. (т. зв. „велика схизма") і створили собі нібито „нову релігію" — Православіє, і що лише тих називає такими, що є православними „в добрій вірі", а всіх тих, які „відлучилися від Кат. Церкви" будь-коли пізніше і повернулися в Православіє, він не вважає за таких, що є православними „в добрій вірі", отже вони, мовляв, православні „не в добрій вірі". Постанова 2-го В. Собору каже виразно, що мається на увазі всіх тих, які будь-коли „відлучилися в „добрій вірі".

Хто фальшиво інтерпретує згадану постанову, той у принципі намагається замаскувати її правдиве обличчя, отже фактично сховати її з-перед очей загалу українців православного й католицького вірісповідань, а таке намагання є ересію супроти декрету „Про Східні Церкви", який проголошений на католицьких догматично-канонічних основах, отже він явне собою невід'ємну частину норм католицького вірісповідання. Згаданий декрет виданий з „екуменічною" метою, тобто (в католицькій інтерпретації слова „екуменізм") з метою нав'язувати конкретно-реальний контакт католиків з православними, щоб це було підготовою для наближення їх до Риму з метою піддатися Римові в будучині.

Але тому що такими фальшивими інтерпретаціями (поділ на „православних раніших" і „православних пізніших", — щось в роді як „староприбулі" й „новоприбулі" канади) католицька преса зважує до себе і тих „раніших" і тих „новіших" православних, то таким чином вона перекреслює інтенцію 2-го В. Собору, а перекреслення цієї інтенції (духа „наближення") означає злегковаження цієї постанови 2-го В. Собору в самому її принципі.

Українські греко-католицькі церковні провідники й тим разом „перестарались" — показалися „більшими папами, ніж сам папа"; отже нехай вони не дивуються, що якщо б православні українці хотіли нав'язати якесь „зближення", то з двох зол вибрали б менше — і говорили б з римо-католиками, а не з греко-католиками. А втім цього й вимагає присяга, яка зобов'язує всіх православних українців не вести жодних церковних контактів з уніятами; цю присягу склала вся православна Україна на своєму антиунійному Соборі в Бересті 1596 р., який викляв „унійний" польський Со-

бор у Бересті 1596 р. Ця клятва (присяга) православної України є одною з канонів Української Православної Церкви, бо ж вона була проголошена під проводом відпоручників Константинопольського Патріярха, в юрисдикції якого була тоді Українська Православна Церква.

А в нас?

Ось така є дійсність церковних взаємовідносин між українцями православного й греко-католицького віросповідань тепер — в обличчі того факту, коли Константинопольський патріярх Атенагорас І і папа Павло VI. спільно проголошували 7 грудня 1965 р. зняття взаємної анафеми (вилаяття) своїх Церков з 1054 р., між іншим заявили:

„Папа Павло і Патріярх Атенагорас зо своїм Синодом свідомі того, що цього жесту справедливости і взаємного прощення не вистачає для остаточного покінчення старих і недавніх порізнень між Римо-Католицькою Церквою і Православною Церквою. Почерез діяння Духа Святого, ці порізнення будуть подолані через очищення сердець і покаяння з приводу історичних помилок та непохитну рішеність прийти до взаємного зрозуміння та ісповідання віри апостолів і її вимог".

А в нас? З нагоди 2-го Ват. Собору, „екуменізм" в українських греко-католицьких церковних провідників йде в тіні духа інквізитора Йосафата Кунцевича, що з допомогою польської сили катував і убивав православних українців.

А в православних українців у відповідь на це є дух Івана Гонти і клятва з 1596 р.

Православний богослов:

Треба змінити погляд на католицтво

З доповіді російського богослова о. І. Меендорфа

„Православні... повинні визбутися того закоріненого переконання, що поняття про римську церковність можна звести лише до того погляду, що папи, мовляв, лише добиваються влади, отже це свого роду імперіялізм. Якщо такий погляд і можна б оправдувати акцією середньовічного папства, то тепер в основному вже чогось подібного немає, бо ж немає цього серед мільйонів вірних, а є лише справи віри — дару Божого, і католики бажають щоб тим православні, ділилися з ними". (Да Виннипег Фрі Пресс, 2.4, 66).

З.Р.В. — Мільйони католицьких віруючих мас — це християни, як і кожні християни, що у своїй вірі не мали й не мають на меті жодної церковно політики з її гоном до влади. Але справа в тому, що католицькі церковні провідники використовували й використовують віру й жертвенність цих мас для своїх політичних цілей — щоб здобути владу. І справа також у тому, що саме тим провідникам, а не віруючим масам, залежить на тому, щоб шляхом усяких „поєднань", „змін поглядів", „екуменізмів" і т. п. політично спанувати не-католицькі Церкви. Усякого роду „акції", „лицарі", акційки й тому подібні потренькування музейними мечами нічого спільного з вірою й Церквою Христовою не мали й мати не можуть.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Як жиди змінили католицьке думання

(Точний переклад статті **"How the Jews Changed Catholic Thinking"**, by Joseph Roddy, Look senior editor. Журнал "Look", January 25, 1966, U.S.A.).

(Закінчення)

У Соборі Св. Петра перед голосуванням кардинал Бея промовляв до епископських зборів. Він сказав, що його Секретаріят „з вдячністю у серці" отримав їхні modi, і що ці слова, які Секретаріят скреслив з нової версії, є першими; ще рік перед тим Бея був проти внесення в текст заперечення боговбивства, а тепер ось він обороняв його усунення з тексту. Він промовляв без одушевлення — так немов би він також був свідомий того, що він прохав у епископату чогось меншого, ніж могли були бажати Жюль Ісаак та Іван XXIII. Точно 250 епископів голосували проти декларації, а 1,763 підтримували її. Згодом, останні пресові видання в США і в Європі цілість справи представили просто, та саме — шляхом чільних заголовків: „ВАТИКАН ПРОСТИВ ЖИДАМ", „ЖИДИ НЕ ВИННІ" або „ЖИДІВ ОПРАВДАЛИ В РИМІ".

Від речників Американського Жидівського Конґресу й від Б'наі Б'ріт вийшли гарячі заяви, але в кожній була нотка розчарування з приводу того, що сильну декларацію було послаблено. Гершель (Herschel), приятель кардинала Бея, був тут найрізкішим, і він пропущення справи вбитя Христа називав „актом сплачення даннини Сатані". Згодом, успокоївшись, він лиш посумнів, „Мій старий друг, священик — езуїт Гас Вайгель (Gus Weigel) - одну з останніх своїх ночей провів в оцій оськ кімнаті", говорив Гершель. „Я спитав був його, чи, на його думку, було б це справді ad majorem Dei gloriam, якщо б перестали існувати синагоги, припинилися Седерські обіди і щоб більше вже не було жидівського богомілля?" Це було реторичне питання, поставлене тоді, коли Вайгель ще відійшов був у могилу. Розтяжність інших коментарів сягала від гордого до сатиричного. Д-р Вилям Векслер (Wexler) із Світової Конференції Жидівських Організацій пробував хвататися прецині". „Справжне значення цієї заяви Екуменічного Собору буде визначене її практичними наслідками в відношенні до тих, до кого вона адресована", сказав він. Герґі Голден (Golden) з „Carolina Israelite" закликав жидів скликати Жидівський Екуменічний Собор в Єрусалимі, щоб там видати жидівську декларацію про християни. Не зважаючи на ці тонкі колючки, цей журналіст висловлював той загальний серед жидів в США настрій, що все таки жидам дароване деяке свого роду прощення. Цей настрій у пресі то підносився, то опадав, але в самій декларації не було для нього жодних підстав. Воно й самозрозуміло, що шум навколо цього Собору був спричинений таким враженням „що там чотири роки відбувався суд над жидами. Якщо обвинувачені відчувають, що їх не зовсім очищено проголошеним присудом, то це лише хіба через те, що лава присяжних задовго нараджувалася.

Політики розуміють це так, що все це сколіося з політичних мотивів, але мало-хто вважає, що б це мало якийсь релігійний характер. Теперішній голова Святої Столиці, подібно як і найвищий муж у Білому Домі, глибоко вірив у напоєтання на згідливість у тих випадках, коли якась дразлива справа подавалася на голосування Собору. Шляхом принципу колегіяльности, на основі якого всі епископи помагають правити всією Церквою, епископи, у випадку всякої дійсної проблеми, зараз ділилися на посповців і консервативців. Погоджувати їх — це вже була робота папи.

Папським ліком — натиранням у тому процесі колегіяльности — будь цей лік був стосований шляхом переконування чи наказу — було його вигравання на законах самосуперечностей. Коли один табір твердив, що лише Св. Письмо є джерелом християнського вчення, то другий табір подавав два джерела — Св. Письмо й Передання. Щоб загатить цю тріщину, для цього декларацію переписали в дусі Павла для переутвердження дводжерельного вчення, з таким призводенням, що протилежний погляд є достойним, щоб його досліджувати, коли противники свободи релігії заявили, що вона суперечила б тому вченню, що Католицизм є Однокою Правдивою Церквою, то подібне рішення прийшло також з четвертого поверху Ватикану. Так ось постанова про свободу релігії

Видавничий Фонд „Історії Українців в Канаді"

Хоч Манітоба не належить до багатих провінцій Канади, а противно, вона вважається за найбідніщу із чотирьох провінцій Західньої Канади, то хочеться з приємністю підчеркнути той факт, що щирих та жертвенних на всяку гідну громадську ціль людей у ній не бракує. Доказом цього може послужити недавно проголошена кампанія збірки фондів на видання новішої „Історії Українців в Канаді". Ось щойно був проголошений у пресі перший список жертводавців, а від того часу, за несповна два тижні, прийшли дальші пожертви на цей фонд від ось таких жертводавців:

По $50.00: Товариство „Просвіта" з Кенори.

По $25.00: Н. Залозецький, П. Дідковський, Ф. Тесарський, Н. Влад, М. Бабій, І. Симчич, М. Колтик, П. Крищук, І. Чорний, В. Касіян, П. Німчук і о. Іг. І. Скакальський.

По $20.00: М. Реуцький.

По $10.00: О. Назаревич, Г. Соломон, С. Чибук, П. Олійник, В. Білич і П. Кринякевич (попередньо дав $100.00).

По $5.00: М. Григор, М. Карпяк, Ф. Осиченко, Г. Угринюк, І. Давидіда, А. Школьний, М. Петрів і А. Нетепчук.

Загальна сума списка ч. 2 $ 470.00
Попередньо проголішено 1,095.00
Зібрано досі $1,565.00

тобто майже одну третину призначеної квоти на Манітобу.

За ці пожертви Збірковий Комітет складає всім сердечну подяку і просить всіх громадян доброї волі підтримати цю збірку ось своїй змозі.

За ПРОВІНЦІЯЛЬНУ УПРАВУ ТУС МАНІТОБИ,
М. Ласько, касієр.

Усі пожертви висилати на адресу:
М. ЛАСЬКО
907 Campbell St.,
Winnipeg, Man.

починається заявою про вчення Єдиної Правдивої Церкви, — заявою, яка на думку декого з вдоволених консервативтів, суперечить тому текстові, який за нею слідує...

Ще більш клопоту завдала тому миротворцю посередникові жидівська справа. Ті, що вбачали дихотомію в цій декларації, можуть також знайти її і в Новому Заповіті, де, як це всі одногзідливо твердять, вона й залишиться. Але, в якій же мірі ця справа була ускладнена політикою арабів? Ще від часу голосування, в Ізраїлі витворилося було таке враження, — а для цього були підстави на основі писань у журналах Близького й Середнього Сходу, — що маси арабських християн відносилися до цієї дискусії більш обайдужіло, ніж би хотіли були про це знати консерватисти, які основоються на Св. Письмі. Згідно з законом Ньютона щодо руху політики, натиск викликав проти себе протинатиск ще більший, ніж кулюарники хотіли б признати. І тут є одне з таких принущень, над яким мусять таки призадуматися і Американський Жидівський Комітет, і Б'наі Б'ріт, а саме — що чимало арабського опору й богословських застережень були ділом саме таки кулюарників. Цією справою хвилювалися постійно, а Нагум Гольдман (Goldmann) ще раніше остерігав був жидів, щоб вони „не аж надто наполягали на цю справу." Дехто й не наполягав. Після голосування, коли Фріц Бекер (Fritz Becker), тиха людина Світового Жидівського Конґресу, виявив, що одного разу він таки побував у Бея вдома, але, сказав він, що про декларацію він там не говорив. „Ми лиш говорили, цей кардинал і я, на тему користи неговорення", сказав Бекер.

Серед тих католиків, що стояли близько до цих подій у Римі, дехто думає, що запопадливість жидів таки була шкідливою. Гіґґінс (Higgins) — священник із суспільної акції у Вашингтоні, Д. К., не є тут одиноким. Він каже, що якщо б не оті кулюарники, то декларація була б пройшла. Кардинал Кушінг сказав своїм звичайним терпким тоном, що якщо хто може провалити справу декларації, то це лише жидівські кулюарники. Отець Тома Стрянський — тверда адресована до католиків. Це ж справа Католицької Церкви. Я без обиняків заявляю вам, що я також почувався б ображеним, якщо б я був жидом, і думав би, що цей документ промовляє до жидів." Він висказав таку думку, що для католиків вона написана так, щоб вона могла дати якнайкраці висліди.

У Секретаріяті зверхник Стрянського, кардинал Бея, був тією особою, яка найбільше протиставлялася консервативним. Бея мабуть досить пізновато з'ясував собі, що серед католиків деякі були більш побожними, ніж просвіченими, і в них ворожість до жидів становила невідлучну частину їхньої любови до Христа. Якщо б Собор заявив був, що жиди не вбили Христа, то для них це було б занадто різким переломом у вірі. Це щодо простих католиків-догматистів. Але на Соборі було багато й таких епископів, які, хоч і далеко не такі прості, були не меншими догматистами. Відчувався жидівський натиск у Римі, і противилися йому.

На їхню думку, противники кардинала Бея мали рацію, коли показалося, що тайни Собору появилися на сторінках преси в Америці.

„Він хоче передати Церкву жидам", говорили палії ненависти про цього старого кардинала, а деякі догматисти на Соборі потакували за ними. „Не говоріть, що жиди в цьому були замішані, або — що ціла та боротьба з догматистами мала б відновитися", сказав був один із священиків. Інший з них, о: Фелікс Морліон (Morlion) -з університету Pro Deo, який очолює ту студійну групу, що працює у зв'язках з Американським Жидівським Комітетом, висловив таку думку, що промульгований текст є найкращим. „Попередній текст більше числився з чутливістю жидівського народу, але він не причинився до потрібного прояснення в умах християн. У цьому відношенні він був би менше успішним і для справи самого жидівського народу", сказав він.

Морліон знав, як жиди поставляться до цієї декларації, і чому католики полагодили цю справу компромісово. „Ми могли б були перемогти догматиків", заявив він. Звичайно, вони могли б, але за це заплатили б були розколом у Церкві.

Кінець.

МЕТА КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

У неділю, 4 вересня 1966 року сповниться 20 літ від часу офіційного відкриття Колегії Св. Андрея у Вінніпезі. Перших 18 літ Колегія містилася у старому будинку при вулиці Чорч, а оце вже 2-ий рік (від 4 липня 1964 р.) вона знаходиться на площі Манітобського Університету в нових будинках.

Колегія має приміщення на сотню студентів (гуртожиток і викладові зали), а після закінчення повного пляну забудування, — вона зможе примістити двічі стільки. Беручи до уваги своє 20-літнє існування, Колегія, звичайно, має свої очевидні великі господарчі здобутки. Але яка її **головна мета?** Який **духовний зміст** повинен вітати між її стінами і в душах її вихованців, щоб вона могла виправдати своє існування і той великий жертвенний вклад православних українців? **Чого** же від Колегії Українська Православна Церква й Український Нарід?

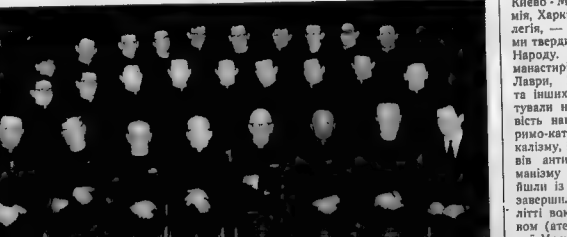

Професорський склад і студенти Колегії Св. Андрея

Зліва направо: о. І. Стус, о. в-р С. С. Саєс, Преосв. Сп. Борис, Блаж. Митр. Іларіон, о. д-р С. Савчук, о. Архим. Іов Скавальський, о. Ю. Ягодський і проф. д-р Ю. М. Луцик. В другому ряді: С. Семотюк, В. Лакуста, Р. Еременк, Г. Подгурець, І. На кінечний, І. Григлевич, о. Диякон Г. Філь, В. Рилюк і В. Гайдук. В третьому ряді: С. Глуханюк, М. Сарамага, Л. Кубаш, М. Савченко, І. Г. Куташ, О. Гудиня, Я. Басет, С. Семенко, О. М. Рилюк і Ф. Осиченко.

Вишніх наук, о, Саде Святий,—
Листи і цвіт свій рожевий
розвий!"

Григорій С. Сковорода.

Духовні високі школи України в минулому, — такі, як Острозька Академія, Львівська Братська Школа, Києво - Могилянська Академія, Харківська Духовна Колегія, — були найсильнішими твердинями Українського Народу. Поруч українських монастирів — Печерської Лаври, Почаївської Лаври та інших — ці школи врятували на довгі віки духовість нашого народу і від римо-католицизму, і від москалізму, і від отруйних впливів антихристиянського гуманізму й матеріялізму, що йшли із Заходу і на Сході завершилися в XX-ому столітті воюючим безбожництвом (атеїзмом) большевицької Москви.

Для оборони перед воружим католицтвом Український Нарід за давніших часів творив Церковні Братства, як Київське Успінське Братство і Львівське Богоявленське Братство, що проіснувало ще 112 літ після прийняття Унії в Гадячині,

до 1708 року, а проти грабіжництва татар, ляхів і москалів — створено Січ Запорізьку.

Всі ж вони спільно, — як манастирі і школи, так Братства і Січ, — були невід'ємними складовими частинами нашої рідної Української Православної Церкви (ніколи ж — уніятської, чи католицької), були наче її городу Москва знищити не може, — не ту офіційну „церкву" московську маю на увазі, а Дійсну, Невидиму, що складається з глибоко віруючих українців. Що більші переслідування Віри існують, то більше вона й зростає. В Україні і в цілій совєтській колоніяльній імперії Християнство стає таємним: іде в підземелля. Як ці-

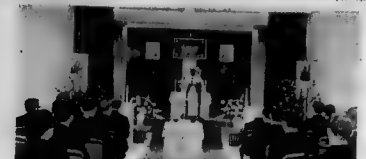

Студенти Колегії в Капличці. Служить о. Архим. Іов Скавальський

ловними оборонними баштами. Ціллю їхнього існування був ріст православного Християнства, зміцнення Христової Церкви і оборона нашого народу, який увесь до тієї Церкви належав. Завдяки їхній силі і живучості Церква Христова Православна, Мати і Вчителька Українського Народу, — на шляху грізних вікових воєн, руїн і поневолень, — таки зберегала наш нарід і досі від повного знищення.

Царська, а пізніше большевицька Москва завзялася безупинно руйнувати наші найбільші цінности: Церкву поневолено, Січ зруйновано, Братства і школи закрито, а манастирі і храми досі закриваються, перемінюються в музеї, або — найчастіше — дощенту знищуються.

На місце наших Духових Твердинь сатанинська Москва будує свої тюрми для духа, щоби — коли б удалося — ще тугіше уярмити душі нашого народу: замість Правди Науки Христової — сіє вона брехливий кукіль марксівського думання; замість церковних громад — створила рабські колгоспи; замість лицарів Січі — виховує чекістів, секотів і новітніх яничарів; замість Братств — створила комуністичну партію; замість манастирів і чернецтва — конц табори і червону армію; а замість наших славних Духовних Академій — натворила свої атеїстичні „наукові" вузи (нібито „вищі учбові заклади")...

Одначе Церкву Христову в Україні і правдиву Віру Православну нашого народ

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ОТТАВІ, ОНТ.

За місяць травень, 1965 р.

По $100.00: Пані І. С. Чепесюк, Форт Вілліям, Онт.

По $50.00: Д. Черепаха, Оттава, Меніджн, В., Оттава.

По $35.00: Костюк, О. Оттава, Онт.

По $25.00: Архиєп. Андрей, Едмонтон, Алта., Лукіянчук О. Едмонтон, Алта., Савчук В. Едмонтон, Чежевський Ів. і Ірина, Вернон, В. К., Гайовський П. Торонто, Онт., Фігуш П. Ванкувер, Б.К., Лозовчук В. Гефорд, Саск., Вінтоник М. Ф. Сторновей, Саск.

По $15.00: Васильків, В. Саскатун, Сезк.

По $11.00: Куриш, пані Т. Едмонтон, Алта.

По $10.00: Ромянович, В. Трінє Альберт, Саск., Фарина Др. Л. Г. Едмонтон, Алта., Салдат П. Саскатун, Саск., Шевчук Г. К. Вішарт, Саск., Подольський о. прот. М. Оттава, Онт., Вороновський М. Вердун, Кваб Стасюк Гр. М. Марнєро, Саск., Стефанюк, Всеч. о. П. Лак Ла Біш, Алта.

По $5.00: Франклін Фолей, Гласгин, Саск.

Громади УГПЦерква.

Дафрін, Ман. Св. Юрія	$107.00
Гронлі, Саск.	31.00
Лак Ла Біш, Алта.	11.00
Крейґтед, Алта.	8.00
Бойл, Алта	5.00
Сарепа, Алта.	4.00

За місяць червень, 1965.

По $500.00: Токарик І. І. Оттава, Онт.

По $50.00: Бунда В. Оттава, Онт., Фіало П. Оттава, Онт.

По $25.00: Фарина п-а Р. Едмонтон, Алта., Решітник Дм. Оттава, Онт.

По $10.00: Пласт, Оттава., УГП-Церква св. Покрови Монтреал, Кве., Глевка Ю. Оттава.

По $5.00: Нама п-і І. Ст. Катерине, Онт. Барнло Андр. Бурлінтон, Онт.

За місяць липень, 1965.

По $100.00: Магус Іван, Саскатун, Саск.

По $75.00: УГПЦерква в Ріджайна, Саск. (збірка) Ів. Штєна, Рочестер, Н. Рі. — $54.00.

По $50.00: УГПЦерква в Нягара, Фалс, Онт.

По $25.00: Андрушак, Ф. Гефорд, Саск.

Іванків Ів. Оттава, Онт. — $15.00
Тхорівський Рі. Оттава, Онт. 12.50
Остапик Ів. Оттава, Онт. — 12.50
Шевчук Ю. Су Ст. Марій, Онт. 10.00
Коротчак пані М. Оттава — 5.00

Місяць серпень, 1965.

Н. Н. Айтуна, Саск. — $50.00

З поминального обіду бл. п. Волод. Янчука з Кіркленд, Лейк, Онт. — $48.00.

М. Світуха, Оттава, Онт. — 25.00
Пані П. Солдат, Саскатун, Саск. — $25.00.

Пані Соня Крепякевич, Даффні, Ман. — $20.00.

Н. Гришн, Гемілтон, Онт. $10.00
Пані Г. Сернюк, Монтреал $10.00
Пані Д. Телигуз, Оттава, Онт. $5.00
Мик. Аксюк, Монтреал — $2.00.
Моспан Мінё Монтреал — $1.00

Вересень, 1965.

Ф. Богдан, Ванкувер, Б. К. $100.00
П-і Л. Митрук, Ванкувер, Б. К. $25.00
УГПЦерква, Лондон, Онт. — $20.00
Гр. Ковалик, Оттава, Онт. — $20.00
П-і М. Пернаровська, Сасйатун, Саск. — $20.00
П-і М. Токарик, Гефорд, Саск. $20.00
П-і Д. Броагед, Гемілтон, Онт. 10.00
Микола Дон, Скотленд, Онт. 10.00
Ів. Іванків, Оттава, Онт. — $10.00
Анд. Лицина, Торонто, Онт. — 10.00
С. Мандзюк, Оттава, Онт. — $10.00
П-і О. Садовська, Торонто $10.00
Семен Самець, Ніягара Фалс 10.00
І. Д. Стрепіячук, Ріджайна, Саск. — $10.00
Макс. Козак, Гемілтон, Онт. $5.00
П-і А. Забродська, Ленсінг, Мішіган — 5.00
В. Жураківський, Торонто $5.00

Жовтень, 1965.

По $100.00: В. Петрашук, Ніягара Фалс, Онт., Телко Ріа Естат (А. М. Котелко), Торонто, Онт., Дм. Садовий, Бурлінтон, Онт.

По $50.00: П-во М. Шповичі, Вест Бурлінтон, Онт., В. Сойко, (Готель Вендом) Сарнія, Онт.

По $35.00: Н. Івенець (Айділ Кліпер) Брантфорд, Онт., Ем. Шевчук (Трайдент Конструкшн), Монреал, Кве.

По $25.00: М. С. Фербей, Едмонтон, Алта., пані Райфа Кміть, Оттава, Онт., паніМарія Мируи, Едмонтон, Алта., Андр. Орищак, Торонто, Онт., п-ство Н. Самалюк, Торонто, Онт., М. Світуха, Оттава, Онт.

По $20.00: В. Чорномуд, Ванкувер, В. К., др. Р. Гаврищ, Віндзор, Онт., А. Стефюк, Оттава, Онт.

В. Векарчук, Лавал, де Рапідс, Квебек — $15.00
Іван Костів, Грімсбі — $12.00
І. Скоморонський, Судбері, Онт. — $11.00

По $10.00: М. Бабляк, Вердун, Квебек, пані Таїса Бави, Торонто, Онт., пані В. Ферлей, Гемілтон, Онт., пані П. Каренко, Гінтон, Алта., пані А. Панчук, Віль Сте. Мішел, Кве., В. Парафенко, Вестон, Онт., Н. Пелеляк, Стоней Крік, Онт., Петро Радчук, Гемілтон, Онт., Ана. Стефанюн, Гавс, Саск., пані М. Турган, Торонто, Онт., пані А. Векарчук, Монтреал, Кве., Зазуляк, Іван, Садбіл, Онт.

По $5.00: Пил. Демчук, Гемілтон, Онт., пані Ір. Федорович, Едмонтон, Алта., М. Фанк, Едмонтон, Алта., Ів. Гунуляк, Андру, Алта., М. Косенко, Оттава, Онт., Ів. Квашко, Гемілтон, Онт., Н. Мендрик, Едмонтон, Алтя., Ю. Сенчук, Віндзор, Онт., Ф. Татарчук, Ст. Віль Ласель, Кве., пані І чук, Ст. Віль Ласель, Кве., пані І. Лангер, Торонто, Онт. — $3.00.

З поминального обіду бл. п. Марії Колисник, родина бл. п. вдяки передали на будівельний фонд — $91 75.

Родині щира подяка, а померший нехай Господь Бог подасть вічний спокій у Його оселях.

Листопад, 1965.

Відділ С.У.М. Оттава — $600.00
Відділ Т.У.С. Оттава — $155.15

По $100.00: Анет. Данилюк, Оттава, др. В. Дарковні, Оттава., М. Кобз, Оттава., А. І. Лазаровнч, Оттава., О. Мех, Оттава., В. Трійцук, Оттава., М. Заболотний, Оттава.

По $50.00: М. Коваль, Келгарі, Алта., Вожрчук, Дм. Келгарі, Алта., Яків Голюк, Оттава., Томас Іванюх, Оттава., В. Керелюк, Аймер, Кве., Ю. Кодак, Оттава., Гр. Ю. Крокош, Оттава., Павло Лащук, Оттава. Св. Софій Собор, Монтреал., Василь Силор, Карлетон Плейс., Ів. Тверлун, Оттава., О. Волох, Оттава., Віктор Лишевський — $30.00.

По $25.00: Анат. Криворучка, Оттава., Володимир Мушка, Оттава., Орест Самець, Оттава., о. В. Сенишин, Оттава., др. Р. Л. Снюзар, Кукс вія, Онт., Вал. Сомчинський, Бурлінгтон, М. Світуха, Оттава., Вас. Шчегєл, Гемілтон, Олек. Тертишнць, Оттава., Павло Жалєм, Оттава., Федір Музика, Вегревіл, Алта. — $22.50.

По $20.00: С. У. М. К., Оттава., Ів. Данченко, Оттава., Д. Кобильник, Келгарі., Юрій Кухта, Єлов Крік, Саск., В. Б. Лакуста, Оттава, Васнль Мендзик, Оттава., Вол. Норік, Оттава., Дм. Решітник, Оттава., Дм. Яремчук, Оттава.

По $15.00: Тетяна Чалій-Синиренко, Оттава., о. Ф. Легенюк, Монтреал., Гр. Михайлишин, Едмонтон., Олек. Романов, Оттава. Мик. Штева, Оттава., Зен. Варнишця, Ошава —4.910.15.

По $10.00: Г. Анарушків, Торонто., Ів. Боднарчук, Торонто. П. Хрущенко, Оттава., о. прот. М. Фик, Келгарі., Роман Горбач, Келгарі., Мир. Кузів, Келгарі., п-і Кат. Лаврентів, Оттава., Марія Підгородецька, Келгарі., М. Тигор, Оттава., Ів. Залишний, Келгарі.

По $5.00: Н. Воронь, Келгарі., Павло Яворський, Монтреал.

По $2.00: Мих. Ботуленко, Ошава., п-і Анна Бучлен, Оттава., С. Ігнашок, Торонто.

По $1.00: Анд. Антон, Келгарі., В. Чепурин, Келгарі.

Грудень, 1965.

Васнль Самець, Гемілтон $202.30.

По $100.00: Ф. Литчук, Оттава, проф. і пані А. Михайленко, Саскатун, Саск.

По $25.00: Іг. Савченко, Оттава

По $20.00: Іван Татарчук, Едмонтон., Л. Савидан, Едмонтон.

По $10.00: М. Кульчицький, Ватердовн, Онт., С. Примак, Веланд, Онт., Томас Дронь, Вейбурн, Саск., А. Білоус, Ошава, Онт., С. Гонта, Ошава, Онт., С. Гонть, Ошава., Ів. Костельний, Вінніпег., Анд. Мокрецький, Едмонтон, Алта., Ст. Мрнглод, Калгарі, Алта., Марія Русник, Едмонтон, Алта., М. Штєпа, Оттава. О. Жупанський, Едмонтон, Алта., В. і А. Дячек, Вінніпег.

По $5.00: Вол. Станчик, Гвелф, Онт., М. А. Кузьба, Монтреал, Кве.

Грудень, 1965.

По $100.00: Копичинський Гр. Ватерфорд, Онт., Лазаровнч Петро і Тетяна, Едмонтон, Алта., Перепилюк Васнль, Філя Фіоф, Ман. Ткачин Ф. Теодор, Едмонтон, Алта.

Собор Св. Софій, Монтреал — $81.15.

По $25.00: Талпаш, др. Орест, Оромокто, Н. Б. Татарин Бог. Торгіля, Алта.

По $20.00: Чепесюк В. М. Фределріктон, Н. Б. Сиротюк, С. Едмонтон, Алта., Весолівський В. Монтреал, Квеб.

По $10.00: Фотій Ю. Монтреал, Кордиловнч І. Торонто, Онт., Костів Іван, Грімсбій, Онт., Манулин Степан, Вінніпег, Ман., Рінак Іван, Віндзор Онт., Сенайко Степан, Віндзор, Онт., Шульга В. Товнлайн, Онт., Венгер пані Гелена, Віндзор, Онт., Жупанський Остап, Едмонтон, Алта.

По $5.00: Баран Ярослав, Довнсвю, Онт., Мазурик Михайло, Макамік, Квеб., Подольський о. прот. М. Оттава, Онт. Стачинин Вол. Гвелф, Онт., Войчанський. Анд. Едмонтон — $2.00.

Січень, 1966.

Шемелюк, пані Анастасія, Едмонтон, Алта., в пам'ять свого мужа і сина — $250.00.

По $100.00: Дрінан П., Торонто, Онт., Іваницький Н. Ф. Торонто, Онт., Вишнован В., Оттава, Онт.

По $50.00: Чемнівська пані К. Оттава Токарик, І. І., Оттава, Онт. ККварткюх Іван, Монтреал $30.00.

По $25.00: Білоус Іван, Ошава, Онт., Боднарчук Павло, Віндзор, Онт., Парфанюк Мир. і Марія, Ошава, Онт. Шевчук П. Віоодайл, Онт. Сірий Петро і Катерина, Філя Фіоф. Шпачинський Мик., Едмонтон, Алта.

По $20.00: Дзінык Р., Едмонтон, Алта. Миколишин С. Рольфтон, Онт. Алексіеф Іван, Торонто, Онт.

По $10.00: Зелаский Петро і Анна, Сімко, Онт. Чуприна П., Торонто, Онт., Улин Лубінук Марія, Торонто, Онт. Костенко І., Торонто, Онт. Михайшенко Іван, Гвелф, Онт. Редкевич С., Монтреал, Квеб. Рудецко Петро, Бром. Квеб. Швед п-а Катерина, Торонто, Онт. Турченюк Іван, Монтреал, Квеб.

По $5.00: Архиепископ Михаїл, Торонто, Онт. Філо Йосиф, Оттава, Онт. Лучак, Всеч. о. Д. Едмонтон Алта. Пазуп Петро, Едмонтон, Алта. Рогатинський Іван, Ст. Катеринс, Онт. Вікарук пані С. Монтреал, Квеб. Барило А. Бурлінгтон, Онт. пані Ф. Бронщицький, Кінгстон, Онт Костецький І. Вінніпег, Ман. Палій Н. Монтреал, Квеб $2.00 Гарас Мик., Торонто, Онт. $3.00

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. НИКОЛА КОВАЛЬСЬКИЙ (Норт Батафорд, Саск.)

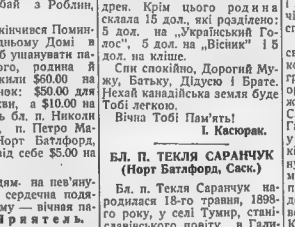

Бл. п. Никола Ковальський народився 15-го травня, 1881-го року, у селі Вілбів, сокальського повіту, в Галичині.

У 1909-ім році він одружився з Марією Горбай, а 1911-го року вони виїхали до Канади й поселилися в Саскачевані, в околиці Витків. Тут Покійний і пробув перші роки свого, піонерського, життя в Канаді. Згодом він перебрався на північ, у сусідню околицю Рішард, де й прожив до 1952-го року.

У 1952-ім році бл. п. Никола Ковальський перебрався, на старші літа, до міста Норт Батафорд, Саск., де й мешкав аж поки не наступила, після довгої недуги, смерть.

Спочив він у середу, 22-го грудня, 1965-го року, о 4-ій годині ранку в своїм власнім домі. Смерть не була для нього несподіваною. Перед смертю, у неділю 19-го грудня, кажраз у день свого патрона, Св. Миколая Чудотворця, бл. п. Никола висповідався й запричастився Св. Дарів. Відхід його з цього світу був спокійним, він дійсно спочив після свого довгого, трудящого, життя. Прожив Покійний 84-ри роки.

Бл. п. Никола Ковальський був членом-піонером, як Українського Народнього Дому, так і Української Православної Церкви в околиці Редфіяд-Домінїон, Саск. Він також був членом Української Православної Громади в Норт Батафорд, як рівнож і членом Інституту Петра Могили в Саскатун та Колегії Св. Андрея у Вінніпегу.

Покійний залишив у смутку: дружину Марію; 3-ое дочок: Катерину (Малицьку), Ангелину (Ничик) та Каролїну (Токарик) в Норт Батафорд; 2-ое синів: Петра й Тому в Ріпкард; брата Михайла в Норт Батафорд; 13 внуків та 6 правнуків.

Похорон відбувся з Церкви Св. Володимира в Домінїон (Редфіяд, Саск.). Похоронними Відправами провадили о. Степан Зузак, Настоятель Парафії Гефорд, Саск. та о. Олег Кравченко, Настоятель Парафії Норт Батафорд, Саск. Дякували п. Іван Павлуш з Гефорд, п. Павло Войчук з Норт Батафорд та небіж Покійного п. Петро Горбай з Роблин, Ман.

Похорон закінчився Поминками в Народньому Домі в Домінїон. Щоб упамятувати пам'ять Покійного, родина й приятелі зложили $60.00 на нев'янучий вінок: $50.00 для місцевої Церкви, а $10.00 на „Вісник". Зять бл. п. Николи Ковальського, п. Петро Малицький з Норт Батафорд, зложив ще від себе $5.00 на кліше.

Жертводавцям на нев'янучий вінок — сердечна подяка, а Покійному — вічная пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. ДМИТРО ЩУРКО
Брендон, Ман.

В третій день Різдва Христового, 9 січня 1966 р. попрощався із цим світом один із наших старших піонерів нашої православної громади — Дмитро Щурко. Народився він в селі Сколощів пов. Ярослав 9 жовтня 1889 року р., а до Канади приїхав в 1908 році і замешкав в Брендоні, де і працював на різних роботах.

В 1916 році став до праці як помічник машиніста на заліжниці СПР і там працював аж до часу відходу на пенсію в 1954 р.

В 1916 р. одружився з Тетяною Каразуб, що походила із сусіднього села Сосниці.

Покійний був доброї вдачі, любив свою церкву, якої був членом від самих початків її заснування і часто жертвував на неї.

Щиро і віддано працював при будові нашої церкви і за його стараннями придбано гарний павук. Належав також до Народного Дому і був членом Взаїмної Помочі від 1926'р.

Похорон відбувся 11 січня з української православної церкви при великій кількості людей, які прийшли віддати покійному останню прислугу і провести його на місце вічного спочинку.

Похоронні Відправи, які відслужив о. Столярчук відбулись в похоронному заведенні і в церкві, під час яких о. парох виголосив змістовну проповідь. На заклик о. пароха, при останнім цілуванні, присутні склали 22 дол. на „Нев'янучий вінець" покійному.

Похоронено бл. п. Дмитра на цвинтарі під звуки співу „Вічная пам'ять".

Після похорону в хаті покійного відбулась похоронна перекуска, під час якої усі згадували покійного і складали співчуття його родині.

Бл. п. Дмитро залишив в глибокому смутку дружину Тетяну, синів — Володимира (Редфіяд, Саск.). Похоронними Відправами провадили о. Миколу, дочку Євгенію і зятя Івана Скоробогача, двох братів — Івана і Стаха та сімох внуків.

Дружина і родина покійного зложили додатково 22 дол. так, що загальну суму 42 дол., що складено під час похорону вислано на Колегію Св. Андрея. Крім цього родина склала 15 дол., які розділено: 5 дол. на „Український Голос", 5 дол. на „Вісник" і 5 дол. на кліше.

Сни спокійно, Дорогий Мужу, Батьку, Дідусю і Брате. Нехай канадійська земля буде Тобі легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

І. Касюрак.

БЛ. П. ТЕКЛЯ САРАНЧУК
(Норт Батафорд, Саск.)

Бл. п. Текля Саранчук народилася 18-го травня, 1898-го року, у селі Тумир, станіславівського повіту, в Галичині. Походила вона з родини Ворохів.

Одружилася в 1906-ім році з Микитою Саранчуком. Господь поблагословив їх трьома синами: Олександром, Василем та Михайлом. Усі троє народилися в селі Тумир. Василь згодом помер.

У 1913-ім році чоловік Покійної виїхав до Канади, а через вісім років, цебто в 1921-ім році, до Канади прибула й Покійна зо своїми синами Олександром та Михайлом. Поселилися вони на Сквер Гил, в околиці Витків, Саск.

Тут Господь поблагословив їх ще двома дітьми: сином Іваном та дочкою Анною (Спиличин). У 1927-ім році, Покійна зо своїм мужем, спровадили з України свою небогу Марію Ворох (тепер Стокалко з Витків, Саск.), яку прийняли й виховували як свою рідну дочку.

У 1950-ім році, Покійна Текля зо своєю родиною перебралася до Гедерлей, Саск., де пробували дев'ять років.

У 1959-ім році Покійна зо своїм мужем перебралися до Норт Батлфорд, Саск., до своєї дочки Анни (Спиличин), а в 1962-ім році перейшли до своєї власної хати.

Бл. п. Текля Саранчук мала надірване здоров'я й часто слабувала в останні роки, але не піддавалася...

Ураховуючи велику витривалість Покійної, смерть її була досить несподіваною. У вівторок вечером, 7-го грудня, 1965-го року, вона почала себе зле почувати й її відвезли до місцевого шпиталю. У ночі, із 7-го на 8-го грудня, під час сну, Покійна мала удар і згубила притомність, а вночі, з 9-го на 10-го грудня — спочила...

Бл. п. Текля Саранчук була свідомою й активною жінкою, як у церковнім, так і громадськім житті. Вона була організаторкою-піоне р к о ю жіночого Т-ва в Сквер Гил, Саск. Коли ж згодом Сквер Гил поєднався з Громадою у Витків, Саск., то й тут Покійна не тільки брала активну участь в церковному й громадському житті, але була й у проводі того життя, будучи декілька разів головою місцевого відділу Союзу Українок Канади та довголітньою секретарицею при місцевій Церкві Прсв. Духа. Також, перебуваючи в Гедерлей, Саск., Покійна Текля брала участь в Жіночому Т-ві та була сестрицею при місцевій Церкві Прсв. Трійці. Коли ж перебралася до Норт Батафорд, Саск., то й тут помагала в усьому чим тільки могла. За всю цю жертвенну працю для рідної Церкви й народу, бл. п. Текля Саранчук була признана Почесною членкинею Союзу Українок Канади та користала загальною любов'ю й пошаною.

Бл. п.-Текля Саранчук була не тільки доброю працівницею на церковній і громадській ниві, вона була й доброю дружиною та мамою, яка своїх дітей (трое синів і одну дочку) виховала на свідомих членів своєї Церкви й народу.

Покійна залишила в глибокому смутку: мужа Микиту; 3-ое синів: Олександра й Івана в Норт Батафорд, Саск. та Михайла в Сейнт Вальбург, Саск.; дочку Анну (Спиличин) в Норт Батафорд; 9-ро внуків; 3-ое правнуків та багато дальшої родини...

Похорон відбувся з Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батафорд. Похоронними Відправами провадив о. Олег Кравченко, Парох Громади. Дякували п. Павло Войчук та небіж Покійної, п. Іван Ворох із Едмонтону.

Похорон закінчився Поминками в Парафіяльній залі в Норт Батафорд, на яких було зібрано в пам'ять Покійної $100.00 на фонд Інсистасу для місцевої Церкви. Муж бл. п. Теклі Саранчук, зложив ще від себе $25.00; $10.00 на Колегію Св. Андрея, $10.00 на „Вісник", $5.00 на „Український Голос".

Жертводавцям на нев'янучий вінок — сердечна подяка, а Покійній — вічная пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СРАЙКО
(Норт Батафорд, Саск.)

Бл. п. Василь народився в місті Городенка, в Галичині, 14-го березня, 1904-го року в родині Катерини (Кіндрачук) й Ніколи Срайко.

До Канади прибув у 1914-ім році зо своїм батьком і сестрою та поселився в околиці Радісон, у Саскачевані. Тут Покійний ходив до школи, а згодом працював у дооколичних місцевостях.

У 1922-ім році бл. п. Василь взяв т. зв. „гомстед" у Сквер Гил, в околиці Витків, Саск., а в 1924-ім році одружився з Анною Палійчук. В околиці Витків, фармеруючи, прожив 21 років.

У 1945-ім році Покійний перебрався на фарму до Денгогли, Саск., а 1963-го року

перейшов до міста Норт Батфорд.

Бл. п. Василь Сряйко був членом, як Українського Народного Дому, так і Української Православної Громади у Витків, а останніми роками в Норт Батфорд, Саск.

Покійний залишив у смутку: дружину Анну; 2-ое дочок: Геню (Фостія) у Вест Бенд, Саск., та Соню в Норт Батфорд; одного сина Григорія в Денголи, Саск.; брата Івана в Норт Батфорд; 5-ро сестер: Марію Петрів у Радісон, Саск., Євдокію Підверецьку в Редфілд, Саск., Параскеву Котик, Варвару Токарик та Василину Решітник у Норт Батфорд і 4-ро внуків.

Похорон відбувся з Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батфорд. Похоронними Відправами провадив о. Олег Кравченко, Парох Громади. Дякував п. Павло Войчук.

Похорон закінчився Поминками в Парафіяльній залі в Норт Батлфорд. Щоб ушанувати пам'ять Покійного, родина й приятелі зложили, замість квітів $63.00 на нев'янучий вінок, а чого було призначено: $31.50 на місцеву Церкву (фонд лавок), $26.50 на Канадійський фонд боротьби з раком і $5.00 на фонд Іконостасу (для місцевої Церкви). Крім того, дружина Покійного зложила ще від себе $10.00 на „Вісник" і кліше.

Жертводавцям за нев'янучий вінок — сердечна подяка, а Покійному — вічная пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. КАТЕРИНА СОРОКА
Витків, Саскачеван

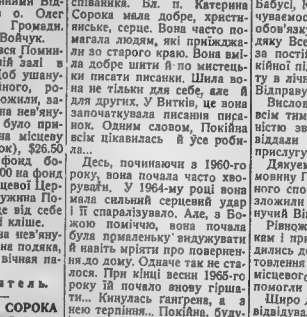

У неділю, 19-го вересня, за 15 хвилин перед 12-ою годиною ночі, відійшла у вічність бл. п. Катерина Сорока, прожившн 64 роки.

Народилася вона 8-го листопада, 1900-го року, у селі Виславичі, Сокальського повіту, у Галичині. До Канади прибула навесні 1906-го року малою дівчиною зо своїми батьками Стефаном і Анною Ромянюк. Поселилися вони в Саскачевані, в околиці Крідор. Тут, на фармі своїх батьків, і виростала Покійна... У 1919-ім році бл. п. Катерина одружилася з Володимиром Сорокою й переїхала в околицю Витків, де й прожила ціле своє життя.

Покійна Катерина Сорока була працьовитою людиною. Ніколи вона не сиділа, усе щось робила як та трудолюбива бджола... Не було такої ділянки громадського життя, щоб вона не брала в ній участи. Вона пару разів була головою місцевого Жіночого товариства, довгі роки була сестрицею місцевої Церкви, брала участь у виступах на сцені, і так далі... Покійна любила читати. Читала вона, як книжки, так і часописи та журнали. Між іншим, читати навчилася вона сама, і то, за браком у той час підручників, — із українського народнього співанника. Бл. п. Катерина Сорока мала добре, християнське, серце. Вона часто помагала людям, які приїжджали зо старого краю. Вона вміла добре шити й по мистецьки писати писанки. Шила вона не тільки для себе, але й для других. У Витків, це вона започаткувала писання писанок. Одним словом, Покійна всім цікавилась й усе робила...

Десь, починаючи в 1960-го року, вона почала часто хворувати. У 1964-му році вона мала сильний серцевий удар і її спаралізувало. Але, з Божою поміччю, вона почала була приманеньку видужувати й навіть мріяти про повернення до дому. Одначе так не сталося. При кінці весни 1965-го року їй почало знову гіршати... Кинулась гангрена, а з нею терпіння... Покійна, будучи віруючою людиною, постійно Причащалася й терпеливо зносила болі, аж поки Господь не забрав її душу. І так, у суботу 18-го, вона в останнє запричастилася, а в неділю вночі, будучи окружена своїми близькими рідними, — спочила...

Похорон бл. п. Катерини Сороки відбувся з Церкви Св. Духа у Витків, і поховано її на місцевому православному цвинтарі. Похоронними Відправами провадив о. Парох О. Кравченко, дякував п. Павло Войчук з Норт Батфорд.

Покійна була не тільки активною членкинею місцевої Громади й доброю господинею, але вона була й доброю дружиною й мамою, яку оплакують: її муж Володимир, 3-ое дочок: Анна Іванчук з Витків, Саск., Ольга Козловська з Ванкуверу, Б. К. та Олександра Линея з Кіталі, Саск., як рівнож і сини Ярослав з Витків, Саск.

Бл. п. Катерина Сорока залишила також: 3-ое братів: Григорія (Ванкувер, Б. К.), Василя (Крідор, Саск.), Михайла (Саскатун. Саск.); 4-ро сестер: Марію Хому (Витків, Саск.), Іванну Ключку (Судбури, Онт.), Ірину Боюк (Судбури, Онт.), Теодозію Підзамецьку (Судбури, Онт.) та 19-ть внуків.

Похорон закінчився Поминками в Народньому домі у Витків. На нев'янучий вінок було зложено $80.82, у тім, Атанас Козакевич і Федько Козакевич, зложили по $5.00, а п-ні Марія Романюк (братова Покійної) з Судбур та її сини Мирослав і Євген — $15.00. Крім того, родина Покійної зложила по $15.00 на пресовий фонд „Українського Голосу" й „Вісника" та кліші. За зложені не нев'янучий вінок гроші придбано, у пам'ять Покійної, — **Всеночник для місцевої церкви Св. Духа.**

Приятель.

Подяка

По втраті найдорожчої нам особи — Дружини, Матері, і Бабусі, Катерини Сорока, почуваємося до християнського обов'язку зложити щиру подяку Всеч. о. О. Кравченкові за постійне відвідування Покійної підчас її довгого побуту в лічниці і за Похоронну Відправу.

Висловлюємо щиру подяку всім тим що своєю присутністю звеличали похорон і віддали Покійній останню прислугу.

Дякуємо тим що несли домовину Покійної на місце вічного спочинку і всім тим що зложили пожертви на Нев'янучий Вінок.

Рівнож дякуємо всім жінкам і приятелькам що потрудились до урядження і приготовлення обіду і всім членкам місцевого Відділу С.У.К. що помогли подати обід.

Щиро дякуємо всім тим що відвідували Покійну підчас її довгого побуту в лічниці, приносили овочі і цвіти приносилали картки і листи і постійно потішали і підтримували її на дусі.

Всіх тих що причинились в який будь спосіб до улегшення нашого смутку нехай Господь Бог надгородить щедрою ласкою.

А ти Дорога Дружино, Мамо і Бабусю, спи блаженним сном по тяжких трудах для нас, для добра громади, для Бога і для Церкви — Твоя пам'ять залишиться в наших серцях на віки.

Муж — Володимир.
Діти — Ольга, Анна, Олександра і Ярослав.
Невістка, зяті і внуки.

БЛ. П. АННА ВОРОНЮК
Волей, Б. К.

В суботу дня 4 грудня 1965 року, упокоїлася в Бозі Бл. п. Анна Воронюк, у місцевій лікарні „Мел Роз Парк", Ню Вестмінстер. Марія Воронюк народилася в вересні 1886 року, у Галичині, село Горошево, повіт Борщів.

Походила вона з родини Онуфрія і Катерини Григорів. До Канади приїхала з родичами ще 1898 року, які перше оселилися в околиці Штурбури, Ман. Анна, в молодім віці одружується з Михайлом Чекораном, з яким переїжджають до провінції Саскачевану в 1909 році. Розпочинаючи своє родинне життя, на фармі, на якій прожили до 1943 року. Господь обдарував їх 11 дітьми — вісім донечок і три сини. Муж покійної несподівано помер в 1943 році.

Анна осталась з дрібними діточками-сиротами. Пізніше виходить заміж за Юрія Воронюка, що також залишився вдівцем з дітьми-сиротами. Незавидна доля нового подружжя заставила його шукати кращих матеріяльних можливостей, то ж вони рішили переселитися до Британської Колюмбії, щоб тут дати дітям краще життя. Діти завжди жили в згоді під умілим пікуванням подружжя Юрія і Анни Воронюків, між якими завжди була правдива християнська любов, пошана і співпраця. Сьогодні всі діти тих добрих батьків перебувають на добрих позиціях в Б. Колюмбії, Саскачевані, Торонто і Віндзор, Онтеріо.

Похорон відбувся в середу 8 грудня, з церкви Преся. Богородиці в Волей. Рано того дня відслужено Заупокійну Св. Літургію, з участю місцевих дяків і деяких хористів. В кінці Св. Літургії о. Настоятель виголосив прощальне слово і зробив заклик до пожертв на нев'янучий вінок.

Тлінні останки Покійної похоронено на місцевім цвинтарі в Ньютон. Після Похорону відбувся похоронний обід (тризна), в українській православній авдиторії, заходом Жін. Товариства при Громаді. Після обіду щиру і теплу подяку зложила брат Покійної, п. Іван Григор з Нипавин, Саск. Він подякував церковному хорові, диригентові П-ні А. Залубняк за спів, всій Громаді, Жіночому Товариству за обід. А також подякував місцевому о. Настоятелю за Відправи. Вкінці подякував всім за співчуття і участь у Похороні. Після обіду висловив співчуття родині один з представників Національного Об'єднання, Іван Бабець, який щирими словами подякував, що Покійна Анна була свідома українка-патріотка, яка колись гарно співпрацювала в Товаристві Національного Об'єднання в Нью Вестмінстері.

Належиться згадати, що бл. п. Анна Воронюк в її житті відзначалася особливими християнськими прикметами, лагідною вдачею і любов'ю до ближніх. Крім цього була щирою і працьовитою членкинею, в С.У.К., у Відділі ім. О. Кобилянської в Волей, за що отримала почесне членство від Товариства. Вона завжди була жертвенною і свідомою українкою, сестрицею і членкинею Української Православної Церкви.

Бл. п. Анна Воронюк відійшла у вічність на 79 році її життя, полишила в глибокому смутку: Мужа Юрія, вісім дочок і три сини, а також 27 внуків і 7 правнуків. Залишивши і дітей, що ними піклувалася і доглядала по другому чоловікові: п'ять синів і сім дочок, 19 внуків і одну правнуку, та три брати, що два з них проживає в Саскачевані і один в Америці, та одна сестра в Нью Вестмінстер, Б. К.

Нехай же земля Канади буде її легкою. Спи спокійним сном Дорогая Мамо. Бабусю і Сестро про тебе Пам'ять буде Вічною.

Жертводавцям сердечна подяка, а Покійну нехай Милосердний Господь оселить між праведними в Царстві Небесному. ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Присутній.

Подяка

По втраті дорогої нашої Мами і Бабусі ним складаємо щиру подяку всім тим, що нам співчували в нашому горі і смутку. Дякуємо Церковній Громаді, Жіночому Товариству в Волей, як також Всеч. о. П. Блажукові, п-ні А. Залубняк, Церковному Хорові, Брацтву і Сестрицтву і всім тим, хто співчував нам у нашім смутку і горі.

Нехай Господь всіх винагородить щастям і здоров'ям.

Завжди щиро вдячні, муж Покійної Юрій Воронюк, Діти і Внуки.

БЛ. П. МИХАЇЛ РАБЧАК
Кемсак, Саск.

У неділю 12 вересня 1965 року о год. 3-ій по полудні, в Юніон Госпітал упокоївся в Бозі бл. п. Михаїл Рабчак, проживши 78 років і 10 місяців.

Покійний Михаїл прибув до Канади 1903 р., до Толстой, Манітоба. Він прийхав із села Сеньків, повіт Заліщики, Галичина. Тут, на новій землі, він починав своє господарство в околиці Ковтій, Саск. Михаїл був одружився із

Петрунею 1911 року. Як першим піонерам, їм доводилось побоюватися різні труднощі, але, з Божою поміччю, все переживось. У тій околиці він зо своєю дружиною господарив примірно. І своїх дітей виховав на добрих громадян. Сини Іван господарить на фармі, а дочка Сабіна є по професії учителька, замужня за Г. Бейкером у Торонто. Покійний Михаїл був дільним членом Української Православної Церкви в Канаді; в Кемсак він став основником Церковної Громади, де положив багато праці і грошей на будову святині Всіх Святих; він був першим головою згаданої парафії. Довший час Михайло був тростом а пізніше секретарем Школи в Ковтій, Саск.

Михаїл зо своєю дружиною Петрунею були взірцеві християни й патріоти як рівнож жертвенні на всякі народні справи в національних потребах. Покійний залишив свою дружину Петруню в Кемсак, одного сина Івана, і дочку Сабіну, 3-е внуків, два рідних брати і три сестри.

Панахида за спокій душі бл. п. Михаїла відбулася в понеділок 13 вересня, вечером, у „Вилсонс Фюнерал" Кемсак, Саск. Слідуючого дня, вранці, відбулася Служба Божа з Похороном, що відслужив о. Прот. Л. В. Дячина. Співали місцевий дяк п. М. Барабаш і диригент хору п. Іван Франко. Тіло похоронено на цвинтарі „Велевю". Після Похорону відбулась поминальна перекуска в церковній залі у Кемсак, Саск.

На Нев'янучий Вінок було зібрано $56.50. Із збірки призначено на кліше від родини $10.00, на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вісника" по 5-ть дол., на Колегію Св. Андрея у Віннінезі $36.00.

ПОДЯКА

Дружина покійного Михайла Рабчука — сумом і горем прибита, — з усією родиною висловлюємо глибоку подяку Високопреподобному о. прот. Л. В. Дячині за відвідини Покійного в шпиталі, за похоронні Відправи і за прощальне слово. Щира подяка нашим дякам, церковним співакам. Всім тим, що несли тіло до гробу, усім тим, що прислали квіти, а також тим жінкам, що потрудилися біля поминальної перекуски. Щиросердечно дякуємо всім учасникам Похорону, також всім жертводавцям, що зложили дар на Нев'янучий Вінок для покійного.

Нехай Всемилосердний Господь винагородить Вас Своїми щедрими дарами. Нехай же Всемогучий Господь прийме його душу в Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять!

о. Л. В. Дячина

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПЕТРИШИН
Торонто, Онт.

Дня 6 серпня 1965 року відійшов у вічність бл. п. Василь Петришин, прожривши 73 роки. До Канади прийхав 1912 р. з села Добровляни, повіт Заліщики, Україна. Покійний Василь прийхав до Віннінегу; там одружився з. Настуною Гуйван. По тім молоде подружжя переїжджає до Велланд, Онтеріо, на короткий час. З Велланд прийхав до Торонто, Онт., де прожив 42 роки. Покійний Василь був тихої й спокійної вдачі. Зразу працював у фабриці, але більшу частину свого життя провів у своїм власнім підприємстві. Мав склеп споживчих товарів. Був членом Катедри Св. Володимира і щедрим жертводавцем. Покійний Василь вже довший час слабував, але умер несподівано. Іхав відвідати свою хвору дружину у шпиталі, і у дорозі заснув на віки, у авті свого зятя Михайла Федорчука. Похоронні Відправи служили о. Ю. Ференченко. По похороні дочка Марія й зять Михайло Федорчуки запросили учасників похорону на тризну до своєї хати. По обіді Анна Романко сказала пару слів про життя покійного Василя й просила, щоб замість цвітів на могилу покійного, зложити дар на Прес. Фонд „Вісника". Збірка принесла $41.50. За згодою родини гроші розділено на „Вісник" і кліше $11.50. На Колегію Святого Андрея $20.00, а на Катедру Св. Володимира у Торонто $10.00.

Покійного Василя сплакують дружина Анастасія, котра дуже хвора лежить у шпиталі, дочка Марія й зять Михайло Федорчуки й трьох внуків Д. Роман, Петруся й Євген. Всім учасникам панахиди, жалібної Служби Божої і похорону, і тим що зложили вінці і жертводавцям що зложили грошеві пожертви й тим паням що приготовили обід всім щире спасибі, а покійному Василеві Царство Небесне. Канадійська земля нехай буде йому легкою.

Анна Романко

БЛ. П. МИХАЙЛИНА (САВЧИН) ГУЦУЛ
Гарвей, Ілл.

В суботу на 25 грудня, м. р. перестало битись струдженое серце покійної Михайлини (Савчин) Гуцул, замешкуючої в Гарвей, Ілл.

Забираються від нас ті перші піонери, котрі роками своєю невсипущою працею старалися дальше продовжувати ту культуру, ті народні надбання, котрі привезли з собою з України. Лишаються опорожнені місця і, не легко їх заступити, бо тепер нема таких людей, з таким завзяттям, з такою енергією, з таким посвяттям, як була Покійна Михайліна Гуцул.

Покійна Михайліна родилась в селі Завбіря, повіт Перемишляни, в родині Сливінських, 29 серпня 1890 року. Покійна вийшла заміж за Михайла Савчина і з того подружжя мали одиноького сина Івана Савчина. Перший муж покійної Михайло Савчин помер 7 січня 1943 року.

Покійна Михайліна, не маючи вищої освіти, була глибоко очитаною і працьовитою людиною, була довголітньою головою і основателькою Сестрицтва, Св. Ольги при Православній Громаді, в Шікаго, при Ірі ул.

Про покійну Михайлі н у знає майже ціла Америка і багато людей в Канаді тому, що то була людина надзвичайного щирого серця і зразкова робітниця при Церкві. Коли прийжджав до Шікаго Хор —

Капеля покійного Олександра Кошиця, то кожного разу цілий хор співав Службу Божу у Православній Церкві на Ірі ул. в ту неділю, а вечером, завдяки щирої і невсипущої праці Покійної Михайліни, відбувалося прийняття — вечеря для всіх співаків. Пригадую собі, як пані Тетяна Кошиць не раз говорила до покійної: „Дорога пані, як це Ви можете зготовити, працюючи по дневі, а в неділю Ви перші в Церкві і молитовник в руках, а коли ж Ви приготовили таку смачну вечеру?"

За життя, добрий Господь був обдарував покійну Михайліну кріпким здоров'ям і надзвичайною силою, що не раз, коли бувало якесь непорозуміння на залі, тоді покійна Михайліна, не одного, а кількох мужчин, випроваджувала з залі. А з приїздом Василя Авраменка до Шікаго, сини покійних Савчиків був одним з перших танцюристів в Шікаго і один з перших інструкторів тих танців.

Покійна Михайліна ніколи не відмовила гостинно приїжджаючим танцюристам до Шікаго і це знають слідуючі: Михась Гирь, в Каліфорнії, Іван Пігуляк в Сараюзах, Семен Геник, з Детройт, Іван Когут, Фенчинський, Арсеній і багато, багато хлопців-танцюристів, котрі знаходили у Савчиних і дещо з'їсти, і переспати, бо тоді була сильна депресія і про це знає найкраще сам Василь Авраменко.

Не родяться тепер такі люди, і нема вже людей з такою відданостю для загально національної і церковної справи, якою була покійна.

Коли по смерти мужа Михайла Савчина зосталася сама, а син Іван одружився, покійна Михайліна вийшла заміж вдруге за Николая Гуцула з Гарвей, Ілл.

Прибувши до Гарвей, Покійна знову веде перед в церковній і народній праці. А її муж Николай Гуцул — це один з перших піонерів і організаторів Української Православної Церкви в Гарвей, Ілл.

Ще в 1928 р., пригадую собі, як кількох відданих і свідомих старих піонерів, як: Николай Гуцул, А. Миленький, Кужарський і ще один, ми їздили до Шікаго, до тодішнього „українського багатиря" і будівничого, щоб побудував Церкву в Гарвей, Ілл. І цих перших кілька піонерів заложили 5 тисяч долярів, але „багач" забрав гроші і на тім кінець. Та ті люди, котрі любять свою мову, свій народ, свою Церкву, вони, не стануть знеохочені ніким, і ніким. Николай Гуцул при помочі своєї дружини дальше не тільки сам жертвує, але і других заохочує і в короткі виростає Українська Православна Святиня Св. Николая в Гарвей, Ілл.

Однак, кожний людина працює до тих пір, доки її вистачає сили. Покійна Михайліна з бігом часу, дістала сильний ревматизм в ноги і це прикувало її до ліжка; кілька літ перед смертю тяжко терпіла і Господь покликав її до себе.

Покійна зоставила в великім горю свого Мужа Николая Гуцула, сина Івана з першого подружжя, синову Анну і внука. Похорон покійної відбувся 29 грудня з похоронного заведення Братів Оленьців в Шікаго до Церкви Св. Володимира, а звідси на цвинтар Елмвуд.

Муж Покійної Михайліни Николай Гуцул, ски Іван з дружиною і сином, отцею дорогою складають щиру подяку всім добрим людям, котрі прибули на похорон і відпровадили Покійну Михайліну на місце вічного спочинку. Щира подяка всім, хто тільки будь чим причинився до звеличання похорону покійної, нехай добрий Господь нагородить Вас довгим здоров'ям.

А мужа і сина з родинною нехай Господь заговіть, а Покійній хай вільна американська земля буде легкою, бо за життя Покійна щиро і тяжко працювала для свого народу і своєї Рідної Матери Церкви.

Гр. Семочко

Подяка

Отсею дорогою, муж покійної Михайліни Николай Гуцул, синь Іван з дружиною і внука покійної, складають щиру подяку всім тим, котрі прийшли їм з розрадою в часі смутку і горю, по утраті дорогої дружини, взірцевої примірної мами і дорогої бабуні. Дякують всім тим, котрі відвідували Покійну під час її слабості, дякують всім тим, котрі зложили вінці і цвіти, і тим що дали на Богослужби за душу покійної і всім тим, хто був чим причинився до звеличання похорону покійної ще раз щира подяка. А Ти дорога Дружино, Мамо і Бабуньо пращай навіки! Ми Тебе ніколи незабудемо! І я від себе і від своєї дружини, працюю Тебе, невтомна робітнице при Церкві і на народній ниві. Ти оставила примір, котрий є гідний до наслідування. Нехай вільна земля Вашінгтона прийме Тебе як свою рідну!

Г. С.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
КВІТЕНЬ

17. Неділя Провідна — Тиндал, Транскона, Дуфрост.
24. Неділя — Гонор, Поплярфілд, Ст. Мартин.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-8068
(увечорі) JU 9-3619

о. В. АПОНЮКА
Address: Box 143 Ituna, Sask.
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Мелвил
24. Неділя — Айтуна
Tel. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Йорктон. Спільне Святе
24. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2968

о. Л. В. ДЯЧИНИ
КВІТЕНЬ
17. Неділя Проводи — Вроктон
17. Неділя 3-ій год. по пол. Пров — Мазепа
24. Неділя. Проводи — Сторнояей
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Арран
24. Неділя — Стерджис
Address: Box 111, Nuyo, Bask. Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Bask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Ватсон, Спільне Святе
24. Неділя — Клер
УВАГА: На гроби буду ходити, а про час і день, домовлюсь з громадяни по місцях.
Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Ск. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя - Редфізд
24. Неділя — Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Bask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2435.

о. В. КОКОРУДЗА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Етельберт
24. Неділя — Драй Ривер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Брускбі. Проводи
24. Неділя — Гроклід. Проводи
Address: Box 1416, Melfort, Bask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Егрімонт. Проводи
24. Неділя — Йобрук. Проводи
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя. Кендо (Проводи)
24. Неділя — Медов Лейк (Проводи)
Address: North Battleford, Bask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
17. Неділя — Мензі
24. Неділя — Оакборн
СВЯЧЕННА ПАСОК; Субота 9 квітня по полудні; Сенді Лейк год. 2-га; Мензі 2.30; Оакборн 3.15; Россбюрн 4.00.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Сангудо
24. Неділя — Сібабіч
Свячена Пасха у суботу:
Весляк — 3 год. по пол.
Сангудо — 5 год. по пол.
Вайкъяд — 7 год. вечора
Сібабіч — 8.30 год. вечора
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-8748

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ
16. Субота. Проводи — Дрифтінг Ривер
17. Неділя. Проводи — Гілберт Плейнс
24. Неділя. Проводи — Давфин Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя Провідна — Дробот
24. Неділя — Маморіець
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя. Проводи — Елк Пойнт
24. Неділя. Проводи — Глендон
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Лек Ла Біш
24. Неділя — Сарепа
24. Неділя. Вечірня о 2 год. Проводи — Боїв
СВЯЧЕННІ ПАСОК:
9. Субота І год. по пол. — Вондерінг Ривер
4 година по пол. — Норал
5.30 год. по пол. — Боїв
7.30 вечір — Атабаска
9.30 вечір — Сарепа
10. Неділя 2 год. рано — Гресленд
6 год. рано — Лек Ла Біш
8 год. рано — Крейгенд
Воскресна Вечірня в Лек Ла Біш в 2.00 год. по полудні
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Ленора. Проводи. Того дня Проводи в Петлюрі 3.30 по полудні
24 Неділя — Мекнат. Проводи. Того дня Проводи в Шортлейл 3.30 по пол.
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя. Проводи в Тарнополь
24. Неділя — Св. Свячене й Проводи в Кадворг
Address: Box 4, Wakaw, Bask.
Tel. 233-4221

о. ПЕТРА СТЕФІКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Розд
24. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ
17. Неділя — Канора
24. Неділя — Бірдзес
Address: Box 428, Canora, Bask.
Phone 563-5153 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
КВІТЕНЬ
17. Провідна Неділя Богослужения й Проводи — Белше
24. Неділя — Спеллен. Проводи
24. Неділя. Вечірня 4 год. і Проводи в Бойл Лейк
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
КВІТЕНЬ
17 Неділя — Елмор
24. Неділя — Фовз Лейк
Address: Sheho, Bask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
КВІТЕНЬ
17. Неділя Провідна — Шпимен
24. Неділя — Бірдейл
Address: Weirdale, Bask. Ph. 436.

о. А. ХРУСТАВКИ
Address: Box 97, Myrnam, Alta.
Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
17. Неділя, Проводи — Брудергайм
4 год. по пол. Проводи — Пено
24. Неділя. Проводи — Оновей
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1966. ЧИСЛО (2029) 9

З ВАТИКАНУ ПОВІДОМЛЯЮТЬ:

ПЛЯНУЄТЬСЯ ЗУСТРІЧ ПАПИ З СОВЄТСЬКИМ МІНІСТРОМ

ОФІЦІЙНА ЗАЯВА ВАТИКАНУ ПРО МОЖЛИВІСТЬ ЗУСТРІЧІ ПАПИ ПАВЛА VI з СОВЄТСЬКИМ МІНІСТРОМ А. ГРОМИКОМ

Започаткована Хрущовим і папою Іваном XXIII політика налагодження співжиття між Москвою й Римом розвивається далі

Американський щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" 11 квітня ц. р. опублікував у своїй кореспонденції з Ватикану такву вістку:

„Рим, 11 квітня. — Советський міністр закордонних справ Андрей Громико прибуде до Риму на розмови з провідниками італійського уряду і, правдоподібно, з папою Павлом 21 квітня, як подають з поінформованих джерел".

Папа Павло VI готов зустрітися з советським міністром

Далі, цей же американський щоденник подає таку інформацію:

„З ватиканських джерел повідомляють, що їм не відомо, чи советський міністр плянує зустріч з папою, але вони кажуть, що якщо б він бажав такої зустрічі, то її правдоподібно влаштували б. Це була б перша зустріч одного з високопоставлених советських провідників з папою Римським".

Згадують відвідини зятя Хрущова в папи Івана XXIII

„Нью Йорк Таймс Сервис" у цій же інформації при тому згадує ще й таку подію з недавнього минулого:

„Олексій Аджубей, зять бувшого советського прем'єра Микити Хрущова, він же тодішній редактор советської урядової газети „Ізвестія", був прийнятий на авдієнцію папою Іваном у березні 1963 р., але він не був офіційним представником".

Справа пов'язана з евентуальною кандидатурою кард. Сліпого на папського амбасадора в Москві.

„Нью Йорк Таймс Сервис", інформуючи про можливість зустрічі папи Павла VI з советським міністром закордонних справ Андреем Громиком, не згадує про кардинала Йосифа Сліпого, але про нього недавно згадували деякі католицькі органи на основі інформацій з Ватикану.

Наприклад, американський „Да Национя Кетолік Рипортер" у числі за 9 лютого ц. р. інформував:

„Рим. — Згідно з вісткою італійського тижневика „Ль Боргезе", Ватикан незабаром установить своє посольство в Москві. Цей же орган („Ль Боргезе") подає, що початкове випробування відзиву Москви на таке установлення (папської амбасади в Москві) було проведене (Ватиканом) з допомогою італійської амбасади в Советському Союзі.

У вістці (що подав „Ль Боргезе") сказано, що кінцеві подробиці будуть полагоджені тоді, коли советський міністр закордонних справ Андрей Громико відвідає Папу Павла під час своєї поїздки в Італію... „Ль Боргезе" подає, що Москва поставила таку передумову, щоб (ватиканським) посольством (у Москві) керував советський горожанин. Так склалося, що в Римі проживає

(Продовження на з стор.)

Вселенська Патріярхія не визнає „католиків східнього обряду"

ЗНАМЕННА ЗАЯВА ВІДПОРУЧНИКА ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА

Щоб католики східнього обряду повернулися до православія — це одна з передумов готовости К о н с т а н т и н о п о л ь с ь к о г о Патріярхату дискутувати з Римом на тему церковного з'єднання.

Представник патріярха Константинопольського Атенагораса І, митрополит Мирський Хризостомос сказав, що Константинопольська-патріярхія готова лише тоді дискутувати з Католицькою Церквою, якщо католики Східнього обряду (греко-католики) не будуть партнерами цих розмов, і якщо Католицька Церква погодиться спільно знайти відповідний шлях до їхнього повернення до Православія.

„Найбільш терністе питання"

Митр. Хризостомос склав цю заяву в інтерв'ю, опублікованому в парижському журналі „Informacion catholique internacional". Він сказав, що проблема католиків східнього обряду (бувші православні) являється „найбільше терністим питанням" взаємовідносин між Православієм і Римською Церквою.

Говорячи про католиків східнього обряду, він сказав необхідно „підпукати

(Закінчення на стор. 2)

Турецька влада виясює причину усунення екзарха Яковоса з Константинополя

Уряд Туреччини заборонив екзархові Яковосу з США правити Богослужения в Константинополі

Коли Американський екзарх Константинопольського Патріярхату архиєп. Яковос у першому тижні лютого ц. р. був у Константинополі і правив там Богослужения, то турецька поліція перервала хід Літургії, наказала архиєп. Яковосу вийти з церкви і негайно виїхати з Туреччини.

Алі Устун, другий секретар турецької місії в Об'єднаних Націях (Нью Йорк) „виясняє", що „згідно з законами Туреччини, релігійні відправи на території цієї держави мають право звершувати лише її горожани". („АРЕО". січень, 1966, США).

100-ліття Канадської Конфедерації

Друга Конференція Деномінацій

ПРОТОПРЕСВ. Д-Р С. В. САВЧУК ЧЛЕНОМ ДЕНОМІНАЦІЙНОЇ ДИРЕКТОРІЇ

Друга Конференція Представників 29-х віроісповідань у Канаді має апробувати пляни Деномінаційної Директорії щодо участі Церков в урочистостях 100-ліття Канадської Конфедерації

Дня 27 квітня ц. р. Друга Конференція представників усіх тих різних віроісповідних спільнот (усіх їх досі зголосилося 29) відбула свої наради, метою яких було апробувати пляни Деномінаційної Директорії у справі участи Церков у відзначенні 100-ліття Канадської Конфедерації.

Представником усіх Православних Церков у Канаді в Деномінаційній Директорії (Board of Directors) є президент Колегії Св. Андрея Протопресв. Д-р С. В. Савчук. Робітній Комітет Директорії (Правління Директорів) Церков опрацював пляни участи Церков різних Ісповідань у святкуванні ювілею 100-ліття Конфедерації, і Друга Конференція делегатів тих Церков 27 квітня затвердила їх.

Деномінаційна Директорія є складовою частиною всеканадської Комісії 100-ліття, яку очолює Джан Фишер.

Перша конференція відбулася 1965 р.

У липні 1965 року була скликана Перша Міжвіроісповідна Конференція представників різних Церков у Канаді (зголосилося 29 деномінацій), яка тривала 2 дні. Українську Греко-Православну Церкву в Канаді репрезентував Протопресв. Д-р С. В. Савчук, який здав з цього звіт Консисторії нашої Церкви.

Перша Конференція створила постійний орган 29-х Церков для очолювання підготови цих Церков до святкування 100-ліття та самого ходу тих святкувань; цим органом є Правління Директорів, чи інакше — Деномінаційна Директорія, яка у своїх рамках створила свій Робітній Комітет.

Про програму участи Церков у святкуванні 100-ліття Канадської Конфедерації будуть подані інформації в черговому числі „Вісника".

У республіці Комі із 150 церков залишилися дві

Світські потаємно виконують функції духовних

У республіці Комі в СССР із 150 православних церков, що були перед 1917 роком, за советського режиму залишилися тільки дві. З тих немовлят, що народилися 1964 р., було охрещено тільки 2.2%, а нових подруж за той же рік було в церкві звінчано лише 0.2%, решта ж обмежилися лише реєстрацією в ЗАГС.

З уваги на переслідування, духовні функції виконують „неофіційні священики", а часом і самі світські люди, переважно старші. У Комі є велике число „старообрядців". (За журналом „Советская Этнография", ч. 4, 1965).

Вселенська Патріярхія не визнає „католиків східнього обряду"

- (Закінчення з 1 стор.)

ти належний найкращий спосіб включення їх у Церкву їхнього походження". На його думку, це було б не жодне „навернення", а просто востановлення попереднього стану. Звичайно, він є проти методів насильства в цій справі.

Католицький єпископат східнього обряду евентуально міг би висловляти свої думки архиєрееві Римському, але він „не може бути безпосереднім партнером переговорів" між провідами Православні й Католицької Церков, — сказав митр. Хризостомос.

Юридично існує тільки одна Католицька Римська Церква, а східне католицтво — лише додаток до неї

Митр. Хрізостом сказав, що східне католицтво церковно-юридично не становить собою Східніх Церков, тобто церковно-юридично незалежних одиниць, бо ж східне католицтво — це твір Риму. Церковно-юридично існує тільки одна Католицька Римська Церква, а східне католицтво є лише свого роду додатком до латинської Церкви.

Перша відповідь греко-католиків

Від місцевих ієрархів українців греко-католиків першу відповідь на заяву митр. Хрізостомоса дав єпископ Володимир Малančук, екзарх українців греко-католиків у Франції; він опублікував її в цьому самому паризькому французькому католицькому журналі, в якому було поміщене інтервю з митр. Хрізостомосом.

Нав'язуючи до факту так званої Берестейської „унії" (1596 р.), еп. Маланчук, м. ін., лише ось що:

„Уважаючись за окрему й незалежну від Російської Православної Церкви, не зважаючи на претенсії тієї останньої, Українська Церква, єднаючись з Престолом Римським, не заподіяла цій Церкві (Російській) жодної шкоди. Наспрати ді ж, вона (Українська Церква) кількома століттями випередила унійні заходи, які чинить патріярх Московський по чимадому часі. Коли Київ прийняв Флорентійську унію, звершену Митрополитом (Київським) Ісидором, тоді Церква Московська відлучилася від Київської й вибрала собі окремого митрополита (1448). Після надання Церкві Московській патріярха 1589 р., Київська Церква, щоб ствердити свою незалежність, з'єдналася з Римом, що визнав митрополиті Київському права майже нарівні з патріярхшими. Без уваги на вмішування Російської Церкви у справи Української Церкви, без уваги на обмежування прав митрополита Українського, і навіть на скасування Митрополії Галицької, Українська Церква — як католицька, так і православна — мають права Верховного Архиепископства, що практично рівняється (правам) патріяршим — і Римський Престіл недавно потвердив це щодо власти кардинала Йосифа (Сліпого). У нашому випадкові не може бути й гадки про „повернення" до Церкви-Матері, або про розв'язку проблеми приналежности нашої Церкви з цілою включення її в Церкву її походження будь то до Константинополя, будь до Москви. Роля бо нашої Церкви тепер полягає в тому, щоб аж до крови засвідчити те, що у Вселенській Церкві є відсутніми ті Церкви, які повинні становити її частини. Сподіваємося, що коли Патріярхія Константинопольська з'єднається з Римською Церквою, тоді й Українська Православна Церква піде тим самим шляхом, незалежно від того, чи Патріярхія Московська з'єднається з Вселенською Церквою, чи ні. Тоді роля свідка Української Церкви, яка з'єднався скоріше, закінчиться". (Слова подані в дужках належать ред. „Вісника").

З.Р.В. — „Роля свідка Української Церкви закінчиться", — тут еп. Маланчук має на увазі ось що: мовляв, Константинополь і Рим мали б тепер розмовляти без участи української греко-католицької ієрархії, отже цій останній покидо судилася лише роля свідка. Але згодом ця ієрархія буде рівним партнером ієрархій латинської, грецької й ін. Українська греко-католицька преса відозвалася на інтерв'ю митр. Хрістостомоса. Текст інтервю митр. Хрізостомоса перший переповів, з деякими цитатами, і відповідь еп. Маланчука передав з більшими витягами Бюлетень УПБ (Українського Пресового Бюра католицького) в Римі, з якого передрук подали українські греко-католицькі часописи, напр., „Українські Вісті" (14 січня 1966 р.), щоденник „Америка" і ін.

Непорозуміння в термінах

Православні не відрізняють Православну Церкву Вселенську; Головою якої є Христос, і яку єднає спільне ісповідання Віри — догмати, Св. Таїнства й т. д. — як це устійнено у Символі Віри: „Вірую в Єдину, Святу Соборну й Апостольську Церкву" від Церков Помісних. Саме це мав на уваві митрополит Хрізостом, коди поставив вимогу, щоб спільно з Римом знайти відповідний спосіб, щоб католиків східнього обряду включити в **Церкву** їхнього походження", тобто в Православну Віру, до якої вони належали. Церковно-юридична (технічна) структура Вселенської Православної Церкви, що ділиться на помісні (місцеві, національні Церкви є нічим суттевим для Вселен. Православної Церкви Христової в її містичному аспекті. Отже, коли на питання про Православну Церкву, яку Церкву походження католиків східнього обряду, що порушив митр. Хризостом, еп. Маланчук дає відповідь аргументами церковно-політичними, — що, мовляв, греко-католики не повернуться ані до Московського, ані до Константинопольського Патріярхату; — то це просто непорозуміння в термінах. Звичайно, підготовані читачі згаданого французького журналу зорієнтуються в цьому непорозумінні.

Навіть Рим не визнає „унії" Ісидора за обов'язуючу для України

Єп. Маланчук твердить, що коли митрополит Київський Ісидор на католицькому Феррарсько-Флорентійському Соборі (1439-1443) піддався в юрисдикцію папи, то це значить, що, мовляв, Київ прийняв унію. Цього аргументу не визнають і провідні католицькі богослови, яким відомий принцип рецепції у Православії — тобто, що коли вся Церква, отже **всі вірні** (а народ є **сторожету** Віри) не приймає постанов єпископату, то ці постанови не важні для Православної Церкви. Митр. Ісидор **рецепції** в Україні не отримав, отже Київ його унії не прийняв.

На цьому становищі стоять і самі римські авторитети. Тому-то Екуменічна епископська комісія в США, справами якої завідує монсіньор Баум, ясно вважає, що католицькі унійні заходи Другого Лионського Собору (1274) і Собору Феррарсько-Флорентійського не вдалися, бо „християни Сходу не були готові чи не хотіли прийняти" унії, — як заявив монс. Баум. (Цитуємо за журн. „Православная Русь" ч. 7, 1966, США).

В актах так званої Берестейської „унії" 1596 р. ніде не береться за основу якоїсь „Флорентійської унії", бо якщо б ця остання була для Риму дійсною, то не була б потрібною Берестейська „унія", яка також не пройшла рецепції в українського народу. У Бересті у той же час (1596 р.), коли під польським проводом група українських і білоруських епископів переходила в юрисдикцію папи, одночасно відбувся Православний Собор, який, з участю представника Патріярха Вселенського, осудив польську „унію", і зобов'язав присягою своїх сучасників і нащадків ніколи не переговорювати з уніятами.

Московська патріярхія й „діялог"

Єп. Маланчук твердить, що до такої унії, яку приймяв митр. Ісидор на Флорентійському Соборі й група епископів у Бересті, тепер змагає патріярх Московський. Поінформовані читачі цього французького журналу не повірять у це, бо вони знають, що православна ієрархія на таку „унію" не годиться в самому принципі, бо папи вона не визнає за „непомильного" (у справах віри й моралі), ані за „Намісника Христового". Адже ж офіційні речники Православія про це повідомляють заздалегідь!

Митр. Хізостом говорив в імені всього Православія

Бюлетень УПБ, коментуючи заяву митр. Хрізостома, правильно відмічує факт, що цей митрополит говорив в імені патріярха Атенагораса І. Але тут було місце й на ширшу замітку, а саме — що такої самої думки є все Православіе. Справа в тому, що Римська Католицька Церква є одна в церковно-юридичному аспекті, бо її очолює спільний для всіх католиків первоієрарх папа. А це значить, що кожна одної Римської Церкви, очоленої папою, немає жодних інших „Католицьких Церков" — української, польської, французької і т. д. Це ж ще підкреслив був папа Іван XXIII в часі підготови до скликання 2-го Ватиканського Собору, і це поучення цього папи цитував еп. Маланчук в одній із своїх статтей у журналі „Логос" 1959 р. Ось саме й тому католики східнього обряду не можуть бути тут повними партнерами в переговорах Риму з Православієм.

Справа представлялася б інакше, якщо б народи чи їхні частини, що ісповідують католицтво, проголосили свої автокефальні (національні), тобто незалежні від Риму та інших чужих властей Католицької Церкви, бо лише тоді ці церковні спільноти, були б дійсно Церквами, і кожна з них була б національною — українською, ірландською, французькою і т. д. Тоді вони самі про себе все вирішували б, і могли б виступати як вирівноправні партнери. Такий статус (повна незалежність від Риму) мають старокатолицькі Церкви різних націй; отже вони є католицькими національними, тобто автокефальними Церквами.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Плянується зустріч папи з советським міністром

(Закінчення з 1 стор.)

відповідний советський горожанин, — це кардинал „Йосиф Сліпий, архиепископ Львова в СССР". (Пояснення в дужках наші, — р. В.).

Стільки, на основі неофіційних джерел з Ватикану (почерез правого італійського тижневика „Ільо Боргезе") подає католицький орган в Америці „Да Нейшенел Кетолик Ріпортер".

Він заявляє відкрито, що коли Андрей Громико зустрінеться з папою Павлом VI, то вони обговорюватимуть пляни оснування папської амбасади в Москві й справу евентуального назначення кардинала Йосифа Сліпого на керманича згаданої амбасади.

„Да Нейшенел Кетолик Ріпортер" подає за італійським органом „Ольо Боргезе", що, мовляв, з одного боку, „Москва поставила передумову, щоб (папським) посольством (у Москві) керував советський горожанин", а з другого боку додає, що „склалося так, що в Римі живе відповідний советський горожанин".

Чому воно так „склалося", що кард. Йосиф Сліпий є „відповідним советським горожанином" — кандидатом на пост папського амбасадора в Москві, і чому якраз „склалося" так, що з усіх українських католицьких епископів у Галичині лише один з українських католицьких епископів Галичини, якого влада СССР не знищила — міг прибути з СССР до Риму (вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р.) і тут три роки й три місяці перебуває як „відповідний советський горожанин", — цього „Ільо Боргезе" не виясиив.

„Ільо Боргезе" також не подав і того, що „склалося" так, що архиеп. Йосиф Сліпий (найменований кардиналом 1965 р.) вже мав деякий досвід в амбасадорській політиці, бо, як подали офіційні католицькі джерела, він був у жовтні 1963 р. гостем советської амбасади в Римі з нагоди найбільшого советського свята — Октябрської революції, шляхом якої большевики в жовтні 1917 р. захватили владу в бувшій царсько-російській імперії. Тоді, в советській амбасаді в Римі, архиеп. Й. Сліпий поінформував був закордонних журналістів, що він здалі має советський пашпорт, і що він повернеться до Советського Союзу. Тоді все це „заскочило" місцеві круги в Римі. Про все це тоді ж таки, в жовтні 1963 р., був повідомлений один з чільних офіційних органів Католицької Церкви в Польщі часопис „Тигодник Повшехни" в Кракові. Це повідомлення йому телефонічно з Риму формально вислав Єжи Тюровіч, офіційний пресовий відпоручник Католицької Церкви в Польщі, що також був тоді на інтервю з архиеп. Сліпим у советській амбасаді на большевицькому „святі". З католицького органу в Кракові „Тигодник Повшехни" що ъфіційну інформацію передрукував правий польський щоденник у Лондоні (Англія (Ожел Б'яли", а далі — і деякі польські органи в США і в Канаді, а в тому й віннішній „Час" за 5 січня 1964 р.

З цього видно, що в советській амбасаді в Римі на інтервю з архиеп. Сліпим були лише довірені католицькі й комуністичні журналісти, які дістали від влади СССР і від Ватикану наказ не розголошувати на заході факту гостювання митрополита Сліпого на комуно-большевицькому „святі" в советській амбасаді в Римі. Зате ж, як видно, в комуністичних країнах цей факт вільно було розголошувати в пресі, як, напр., це сталося в Польщі. Чи і яку ролю кардиналові Сліпому — одинокій особі, яку пощадила влада СССР, коли не знищила, як це зробила з рештою українського католицького епископату в Галичині — судилося відограти в політиці взаємовідносин між Ватиканом і Москвою — це покаже майбутність.

Уряд Італії посередником між Москвою й Ватиканом

Що італійська амбасада в Москві посередничає між владою СССР і Ватиканом у справі створення папської амбасади в Москві — про це вже було сказано вище — на основі інформацій „Нейшенел Кетолик Ріпортер".

Це значить, що уряд Італії є посередником у тайних переговорах між Москвою й Ватиканом. Отже, коли уряд Італії виступає тут як неофіційний посередник Ватикану, то це значить, що Ватикан виступив ініціятивою, щоб папа Павло VI зустрівся з Андреем Громиком; бо ж Андрей Громико прийде до Риму на запрошення італійського уряду.

„Нью Йорк Таймс Сервис" (11 квітня 1966 р.) інформував:

„Советського міністра закордонних справ (Громика) запросив відвідати Італію (італійський) міністр закордонних справ Аміторе Фанфані під час Генеральної Ассамблеї Об'єднаних Націй 1965 р. Плянування приїзду Громика в початках лютого (1966 р.) було перешкоджене кризою уряду Італії. .."

Що міністр Фанфані, запросивши Андрея Громико в Італію, а також мав на увазі такими чином звести Андрея Громика з папою Павлом VI на особисті тайні переговори — на це є докази. І так, на основі даних італійського правого органу „Ільо Боргезе", Нейшенел Кетолик Ріпортер" подав (9 лютого 1966 р.) таку інформацію:

„Збільшений зв'язок між Москвою й Ватиканом за посередництвом (італійського) міністра закордонних справ Аміторе Фанфані, який недавно зрезигнував, вказує на те, що зустріч Папи з Громиком відбудеться майже напевно".

Звичайно, що міністр Фанфані діяв тут з уповноваження президента Італії, яким є Джюзеппе Сарагат (обраний у січні 1955 р.).

І коли через уступлення міністра Фанфані (в лютому 1966 р.) міністр Громико в Італію не прибув, хоч у Ватикані його, очевидно, вже очікували, то незабаром стався замітний факт: папа Павло VI особисто відвідав президента Італії, Джюзеппе Сарагата.

„Да Бизентай Кетолик Ворлд" 27 лютого 1966 р., США подав таку вістку:

„Місто Ватикан (NC). — Папа Павло VI офіційно відвідає президента Італії Джюзеппе Сарагата 21 березня... Це повідомлення опублікувало ватиканський щоденник „Ль'Оссерватбре Романо".

Що за причину відвідин папи в президента Італії „Ль'Оссерваторе Романо" подав бажання папи подякувати „за те, що Італійська нація вчинила в угоду присутності в Римі великого числа світових церковників, що зібралися були з усього світу на II Ватиканський Собор" — це досить зручна формальна ослона для розмов папи з Сарагатом на інші теми, про які преса не згадувала. До того треба мати на увазі, що коли II Ватиканський Собор закінчився восени 1965 р., а папа Павло VI пішов особисто складати Сарагатові подяку аж під кінець березня 1966 р, — скоро після того, як заплянована на початок 1966 р. візита Громика в Римі і в Ватикані провалилася — цей факт не може не зверпути на себе уваги. У зв'язку з цим є замітним також і той факт, що після відвідин папи в Сарагата 21 березня ц. р. досить скоро, бо через місяць, заповіджено візиту Громика в Римі — на 21 квітня 1966 р.

„Нью Йорк Таймс Сервис" (11 квітня 1966 р.) повідомив був, що це через уступлення міністра Фанфані уряд Італії перекреслив заповідений на лютий 1966 року відвідини Громика. Відвідини ж папи в президента Італії, Сарагата, як видно, причинилися до того, що уряд Італії поновив своє запрошення Громикові.

Заяви з Ватикану, що, мовляв, там „нічого не знають про те, чи советський міністр плянує відвідати папу", звичайно, ніхто не може трактувати поважно. Але ось агенція „Ройтерс" 26 квітня подала вістку з Ватикану, що папа Павло VI прийме советського міністра Громика на приватну авдієнцію в середу вранці 27 квітня ц. р.

Чому?

У Канаді й США пропагують обрізування новонароджених?

Бувають випадки обрізування без згоди батьків

У деяких лікарнях у Канаді, особливо безпосереднбо після закінчення 2-ї світової війни, відповідальний персонал чомусь узявся пропагувати, а часом і на власну руку практикувати обрізування новородків — не питаючи про це ні батьків, ні опікунів.

Український тижневик „Народня Воля (17. 2. 1966) в США інформує:

„В багатьох американських шпиталях завелась поширена практика робити обрізання народженим хлопцям, яких батьки не є жидами".

„Медичні" аргументи обрізування безпідставні, — заявили лікарсько-наукові авторитети

Відомий у світі американський журнал „Рідерс Дайджест" (січень 1966) подав до відома читачам заяву Американської Медичної Асоціації, яка стверджує, що обрізання — це тільки релігійний ритуал, а ніщо інше. Усякі ж теорії, що обрізання нібито охороняє людину перед усякими заразами не потверджується науковою медициною. У цій своїй заяві Американська Медична Асоціація називає згадану акцію обрізування своєвільством і рекомендує батькам, щоб вони були обережними у тих випадках, коли медичні сестри й лікарі, під наглядом яких є новонароджені діти в лікарнях, показуються дуже скорими до обрізування. Обрізування — це в принципі є **операція**, а на операцію потрібна згода батьків чи опікунів дитини.

Таке ж цій справі становище Американської Медичної Асоціації.

Обрізування — це в жидів їхній релігійний юдаїстичний ритуал. Апостол Павло був різучче проти того, що б християни з не-жидів обрізувалися.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в США — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗАБУТІ СУСПІЛЬСТВОМ СТУДЕНТИ ТЕОЛОГІЇ

Коли советська влада закривала в Луцьку на Волині одну з двох православних семінарій в Україні (залишилася ще лише одна — в Одесі), то причину подавали таку, що, мовляв, число зголошень кандидатів на богословські студії падає до мінімум, отже семінарія „сама" ліквідується.

Проте в Україні всім відомо, що якби не переслідування релігії, і якщо б влада насильно не закрила цю семінарію, то вона існувала б, і там було б повно студентів.

Одеська духовна семінарія ніколи не подає числа семінаристів. Якщо б допустити, що їх є дуже мало, то це можна б пояснити тим, що влада ставить усі можливі перешкоди на шляху вступу у цю школу.

Але у нас немає на руках жодних специфічних даних ні числа тих, що бажали вступити в духовну семінарію, але влада не дозволила; ні числа тих, що їм удалося вступити в цю школу; ні імен та конкретних фактів щодо того, кого точно і яким чином переслідувано за спроби вступу в духовну школу. А ті, кому вдалося вступити туди, мають перед собою шлях священика-мученика.

Але якщо б ми мали цифри семінаристів Одеської духовної семінарії, і опублікували та заявили, що це советська влада не допускає на студії теології, то советська влада могла б опублікувати цифри студіюючої теологію української православної молоді у вільному світі, і виявилося б, що на кілька сотень тисяч православних українців теологію студіюють лише кільканадцять осіб. Советська влада могли б без труду подати їхне число та імена, — бо ж у нас тут усе це не тайна — всі ці дані публікуються у пресі. І допустимо, що у приклад українців у вільному світі (на кожних 30 тисяч православних українців лише один студент-теології), і якщо б, скажемо, лише 30 мільйонів українців належало до Української Православної Церкви, то щорічно було б лише 1,000 українських православних студентів теології на всю Україну. Так, якщо б в Україні була свобода релігії, і там наслідували б православних українців у країнах вільного світу, то там було б лише 1,000 українських православних студентів теології! А тим часом перед першою світовою війною на багато богословських шкіл в Україні часом лише в одній з них, напр., у Кам'янці Подільському, бувало по 500-600 студентів кожного року.

Отже, коли б Україна, якщо там була б свобода релігії, хотіла наслідувати таке відношення до студій православної теології, яке бачимо серед православних українців у вільному світі, то стан її Церкви був би трагічний — не багато кращий, як він є тепер, за часів жорстокого переслідування релігії й Церкви.

Якщо б советська влада хотіла опублікувати число (навіть подавши їхні імена) прав. українців на заході, що студіюють теологію, і масово поширити ці дані серед молоді в Україні, то під яким заголовком ця інформація мала б фігурувати? Чи мала б вона звучати так: „Українська православна спільнота не допускає свою молодь на теологію, тобто сама переслідує свою Церкву"? Чи може під таким заголовком: „Молодь української православної спільноти на заході є проти священства?" Чи ще під яким?

Ми тут твердимо, що українських студентів православної теології в Україні є мало, бо влада СССР переслідує віру й Церкву, — і це факт. Але чим же пояснимо ми той факт, що в нас така обмала студентів теології у вільному світі, і що абсолютно ніхто ніде ніколи не зробив жодних конкретних заходів у справі організованого підшукування кандидатів на теологію? Чим же пояснимо той факт, що ніхто ніде ніколи з українського православного суспільства організовано чи індивідуально не створив жодних стипендій для українських студентів теології? Чим же пояснити той факт, що Консисторія нашої Церкви із свого власного крайньо ощадного бюджету, в якому в принципі не є передбачене утримування студентів теології, чинить просто неймовірні зусилля, щоб хоч мінімально допомогти крайньо потребуючим нашим студентам теології? Чим це пояснити, що коли до нас приходять і такі студенти, що мають виняткові здібності, і що в інших школах стипендії їм були б залевнені, але вони дійсно пішли з покликання на теологію, тепер опинилися в критичному матеріяльному положенні?

Є два способи ліквідування релігії й Церкви: один — насильний, такий як в СССР, а другий добровільний — що здійснюється шляхом обайдужіння до Церкви, а головно обайдужіння супроти теологічних шкіл, які є основою існування Церкви, бо ж ці школи — це джерело, з якого виходять священики.

Верховний Лицар бажає співпраці з масонами

Єзуїтський орган пропагує заяву вождя Лицарів Колюмба

Єзуїтський тижневик „Америка" (число за третій тиждень березня 1966 р.) у редакційній статті схвалює заяву Верховного Лицаря Джана Б. Мекдевітта (McDevitt), що „свої обійми приязні, довір'я й милостивости Лицарі Колюмба охочі простягнути до братів Масонського ордену".

Великий Лицар заявив це в березні 1966 р. у Шарон, Масс., — сказано в „Америці".

Христос Воскрес!

Оце по двотижневому перебуванні у лікарні, засів за стіл у своїй кімнаті та й пробую взятися за якусь працю. Але якось воно не йде. Відчуваєтьея втома та тягне до ліжка. Постановив таки не лягати. Нехай хоч щонебудь зроблю. Нехай хоч коротко згадаю та подякую усім тим, що, виконуючи заповіт Спасителя, відвідали хворого у лікарні.

Два тижні недуги — неначе й небагато, але що це були за тижні? Це ж Страсний та Великодний Тижні. Ще в Квітну Неділю відслужив у Соборі Св. Покрови Св. Літургію з Настоятелем о. І. Стусом і Дияконом о. В. Василівим, а у вівторок 5-го квітня с. Іван завіз мене до лікарні. Відразу другого дня відбулася проба операція, а в Страсний Четвер — справжня. Все випало успішно. Господь так покерував рукою д-ра Крона, що у Велику Суботу я вже потрохи ходив і сидів.

Пригадую собі Великодну Ніч. Пробудився десь біля півночі. Я хотів цього і так сталося, а що мав на нічному столику книжечку з Великодною Відправою, то так собі, лежачи, потихеньку й відспівав „Полунощницю" та Великодну Утреню. Це мене сильно піднесло на дусі й заспокоїло, а на очі зійшов благодійний сон.

Гарно, по святочному виглядала моя шпитальна кімната на Великдень. На вікнах ловно гарних квітів, а на окремому столику — писанки та пасочки. Все це були дари від моїх сердечних приятелів та близьких і знайомих. Шпитальна адміністрація, мої лікарі — Зудерман і Крон та обслуга тільки подивляли велику кількість квітів та наші мистецькі українські писанки.

Нехай же, мої Дорогі, Господь обдарує й Вас Своїми щедротами так, як Ви обдарували мене квітами, картками, писанками та великодним печивом.

Складаю свою щиру подяку нашому дорогому Владиці Блаженнішому Митрополиту Іларіону за молитви та за ласкаві відвідини мене у лікарні. Сердечно дякую усьому міському Духовенству та Добродійкам, як також — Духовенству взагалі. Дякую нашим Організаціям і Установам. Дякую усім Вам, Дорогі мої Брати і Сестри. Ваша прихильність, Ваші відвідини, Ваші дарунки й Ваші подарування наповно спричинилися до того, що я рекордово швидко справився зо своєю недугою і 18-го квітня вже був у своїй резиденції.

Усіх сердечно й радісно вітаю з Воскресінням Христовим.

З любов'ю у Христі,

† **Борис**, Єпископ.

Коротич опублікував спомини про Канаду

„Кленове листя на снігу"

Віталій Коротич, лікар і поет, опублікував у чч. 11-12 журналу „Вітчизна" свої спомини з Канади, яку він відвідав 1965 р. У видавництві „Молодь" вона вийде окремим виданням. У перекладі на російську мову її опублікують у журналі „Дружба народів".

Советська газета „Вісті з України" ч. 7 (393) за лютий 1966 р. опублікувала уривки з його споминів, в яких він досить симпатично висловлюється про сен. Павла Юзика, а гостро атакує редактора „Канадійського Фармера" п. П. Пігічина.

Уніятський патріярх благословляє православне вінчання

БЕЙРУТ (EPS). — Синод Католицької Церкви східного мелькітського обряду в Антіохії і її уніятський патріярх Максим IV Саіґ постановив благословляти такі вінчання, що звершені в Православній Церкві, хоч одне з повінчаних може бути католицького віросповідання. Він також дозволив своїм вірним причащатися у православних.

Цей же Синод і патріярх постановили на власну руку переговорювати з православними, також ж з католиками східного обряду з інших країн у справах, що відносяться до католицизму східного обряду. („Дя Ортодокс Чирч", квітень, 1966, США).

З.Р.В. — Патріярх Максим перевищив тут цьогорічну постанову папи Павла VI, який лиш дозволяє, щоб не-католицький духовний міг бути присутнім (як глядач) на католицькому вінчанні, коли одне з молодят є не-католицького віросповідання. Патріярх Максим був на 2-му Ватиканському Соборі одноким, що протестував проти упослідження католицьких патріярхатів східного обряду, для яких він домагався автономії, тобто якнайменшої залежности від Риму.

Обирають наслідника пок. митр. Антонія Башіра

Процедура найменування Американського Екзарха Антіохійського Патріярхату

Митр. Антоній (Башір), Американський Екзарх Антіохійського (Сирійського) Патріярхату упокоївся 15 лютого 1966 р. Згідно з Уставом (Конституцією) Акт. Патріярхату, кількох кандидатів на екзарха вибирає Екзекутивний Номінаційний Комітет, в склад якого входять: три архиєпископи-митрополити, що є членами Священного Синоду Патріярхії; шість мирян (світських) з Сирії і Лівану (Лібанон), 23 мирян, що є членами Правління Повірених (Борд оф Тростіс) Архиєпархії Нью-Йорку і всієї Америки (Екзархату), і які складаються з духовних та мирян.

Листу обраних кандидатів Екзекутивний Номінаційний Комітет пред'являє Св. Синодові Патріярхії в м. Антіохії в Сирії, і Синод вибирає з-поміж них екзарха на ввесь американський континент. У кандидати назначають також членів і священників-удівців, яких уже оповіся ставлять у сан єпископа, якого звичайно повищують у сан архиєпископа, а іноді й надають сан митрополита.

Ватикан ушановує Польщу

Будуть проголошені нові польські святі і видані ватиканські поштові марки на честь Польщі

Ватикан плянує проголосити нових святих для Польщі; ними будуть: єпископ Зигмунт Лозінський, який 1920 р. був арештований советською владою в Москві, а вже потім його звільнили, і він помер на волі 1932 р. в Польщі; другий — польський монах Антоній Ковальчик, уродженець Польщі, який помер у Канаді в Едмонтоні 1947 р.

Шість серій поштових марок Ватикан випускає з нагоди 1000-ліття охрещення Польщі (966-1966). („Бизентайн Католик Ворлд, 10 квітня, 1966, США).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ПОПРАВДІ, ПОПРАВДІ КАЖУ ВАМ: ХТО ВІРУЄ В МЕНЕ, — ТОЙ МАЄ ЖИТТЯ ВІЧНЕ." (Ів. 6:47).

Настає такий час, коли людина головну ціль свого життя склонна бачити в якомусь „призем'ленні" себе — в мирі й любові з іншими людьми, — вона зчастіша думає категоріями лише сьогоднішнього дня. Щождо есхатологічного настрою — надії на потойбічне життя, — то тут сучасна людина поступає якось ніби „несміливо". А Христос, коли ставив нам свої норми життя, то завжди підкреслював важливість їх на шляху в **майбутнє**. Добрі засади ублагороднюють нас і тепер, але кінцева їх мета не на землі. Треба знати, що вся релігійна сфера відводить нашу увагу в майбутнє. А така релігійна реальність як таїнственні переживання, чи не є це передчування — вступні переживання — есхатологічного буття?

Мамо, не журись!

Вона сиділа згорблена біля припічка, на якому жевріло вугілля. Збоку лежали поломані патички. Прикрита лахміттям, бо інакше не можна було назвати подерту, полатану спідничку і сорочку, що світила дірами. На голові хустина, з-під якої висмикувалось сиве волосся. Жила в землянці, поліпирана в кутах добрими людьми.

— Чи мала яку родину?

Так, Марта мала стричну сестру, племінників. Одного разу, певно з жалости просили перейти до них. Та ті, не погодилась.

— Як піду? Тут прожила цілі літа, і багато зазнала горя. Поховала чоловіка, сина випроводила в далеку дорогу.

Багато, багато вечорів проводила так Марта, вдивляючись в жевріюче вугілля.

Що вона бачила? Це була таємниця для сторонніх людей. Час від часу підкидала патика і знову знерухомлювалась мов статуя. Чигала по них, неначе в книжці. Та найбільше перед її очима проходило життя сина Петруся. Дитячі, щасливі роки. Потім бачила його юнаком. Та ось воєнна хуртовина. Цей останній вечір, коли то він прийшов прощатись і просити благословення.

— Мамо, іду з товаришами боронити Батьківщину. І останні слова почула:

— Мамо, не журись!

Потім по довгих роках почула ще раз по сина, Піймали, сидить у в'язниці, катували, вороги прокляті, а потім заслали в далекі табори. — А чи тільки його? Багато було таких.

Як зірвалась знову воєнна хуртовина, прийшла ще раз вістка, — погнала на фронт. Багато загинуло, а багато попало в полон. Де був Петро — не знала. Щоденно у вечорі витягала з лахміття образок Христа, ставила на лавці і молилась. Випрошувала ласки і долі для сина. Так минали літа — п'ять, вісім, десять. Як щовечора жевріло вугілля на припічку, так жевріла в ній надія, що ще не побачить, то дістане вістку про долю сина.

Ось сьогодні сиділа біля жевріючого вугілля, але сьогоднішній вечір був відмінний від минулих.

Лице немов сяло, на колінах лежав коротенький лист, що принесли перед вечором. Знала на пам'ять. Писав:

Дорога Матусю.

Багато пережив, не всилі згадувати.

Я за океаном. Маю дружину, доню Мартусю. Буду старатись вас забрати.

Мамо, не журись!

Ваш син Петро.

Сиділа і сльози радости капали на лист, розмазували букви, поставали плями. Піднялась, витягнула образок, приклякнула, дякувала Богові за вислухані молитви. Неначе духом перенеслась. Бачить світлу кімнату, молоду жінку-невістку, сина, що тримає на колінах внучку, показує фото бабці, тобто її. Сином відчуваючи присутність матері, промовляє. — Мамо, не журись! І все покрила темрява. Марта осунулась на долівку, вона заснула. Заснула на віки.

Маргарита Пилипчук.

Ватикан виявив

Відходять тисячі священиків

Головна причина — целібат

Американський часопис „Інвінг Кронікал" (28. 2. 1966) в Аллентавн, Па., подав таку інформацію за „Ассошіейтед Пресс":

Місто Ватикан (АП). — З ватиканських джерел повідомлено, що на протязі останніх 10-х років коло тисячі римо-католицьких священиків кожного року звертаються з вимогою, щоб їх звільнено від священичої присяги — головно через проблему целібату".

За 10 років кільканадцять тисяч священиків залишили священство без прохання про звільнення їх від присяги

„З цих самих джерел повідомлено, що кільканадцять тисяч інших відвернулися від Церкви, навіть не пробувавши отримати звільнення від присяги.

Багато з-поміж тих, що залишили священство й подружилися шляхом цивільного шлюбу, намагаються повернутися на належний духовий шлях вже як жонаті мужчини, почерез звільнення їх від священичих обітів, сказано в інформаціях", — продовжує цей же часопис.

Ватикан видав єпископам розпорядження судити кожен випадок „більше вирозуміло"

Свою вістку вищезгаданий часопис кінчає так:

„Інші ж мотиви, включно з пияцтвом та духовою кризою, у зв'язку з якими ставиться вимогу дати диспенсу, передано на розгляд Конгрегації Вчення й Віри, — бувший ватиканський Святий Уряд (давніша Інквізиція, — р. В.).

З цих самих джерел повідомляють, що Ватикан недавно вислав усім єпископам приватні інструкції, якими дозволив їм трактувати кожен з таких випадків „більш вирозуміло".

Серце чисте створи мені, Боже, і дух праведного віднови в мені" (Пс. 50: 12).

Ображена Мати

„. . . Не зникуй жінки до забави
І подругою дня Бог:
Вона веде тебе до слави,
Веде до славних перемог"
28. VI. 64. Митроп. Іларіон.

Щось уже 50 років, у другу неділю м-ця травня культурний світ справляє величне свято, що має назву „Свято Матері". У цей день возносяться молитви до Господа Бога, аби Він, Всесильний зміцнив ті фізичні й духовні сили Матері, що вона ними служить своїм дітям — (малим і дорослим), що вона ними служить своїй родині. У цей день моляться усі — і ті, що мають маму, і ті, що її мали. Безоглядно можна стверджувати, що це єдине свято в році, що найбільше об'єднує усіх людей і у молитвах, і у всіх урочистих подяках Жінці-Матері. Так робимо тому, що людство спіну зуміло оцінити Жінку-Матір у всіх її багатогранних обов'язках на службі для родини. Опираючись на вищеподані свої думки, я стаю на оборону Жінки-Матері, що її священик С. Сас у своїй статті „Модерне чи церковне вінчання" („Віра й Культура" число 2/146 за 1965 р. і число 4/148 за 1966 р.) хоче зіпхнути з того Високого місця, на яке призначив її Сам Бог. У розумінні автора статті, жінка — це якась безправна і безпритульна істота; приблуда, що шукає захисту і оборони у „всесильного" чоловіка.

Але будемо говорити за потрібним порядком.

Автор статті свою творчість назвав „Модерне чи церковне вінчання" і, звичайно, розглядає цей виклик, як якусь проблему в моральному Богослов'ї. Заплутавшись у назві своєї творчости, автор вважає проблемою те, що в дійсности ніякою проблемою бути не може, бо Вінчання може бути лише церковне. А всякі інші оформлення подружжя, — модерні, чи не модерні — то вже не буде вінчання. То буде звичайне оформлення подружжя. Державне узаконення його. Реєстрація. Вінчання не є лише акт церковного оформлення шлюбу, а це є й чин прийняття Тайни Христової, установлений Його Церквою для своїх вірних і, зрозуміло, ні в які часи Вінчання не провалило боротьби з якимсь „Модерним вінчанням", бо це, „Модерне" ніколи й не існувало. Воно, здається, зазіснувало лише в уяві автора статті, і він розпочав з ним „боротьбу" в журналі „Віра й Культура".

Усім відомо, що подружжя, — це дві особи — (він і вона), і коли вже розглядати їх „Вінчання" — (модерне чи не модерне), то треба говорити про обох, говорити про Вінчання, а не про особи і як ті особи поводяться після свого вінчання. І свящ. Сас, чомусь, порушником злощасного життя (коли таке буває) вважає тільки жінку, а про мужчину лише говорить, що він виробив закон для жінки, взяв її під свою „оборону" і „прибіжище"; що від чоловіка залежить розмноження людського роду і що чоловік може свою жінку гонити батогом, — і . . . багато інших нісенітниць.

Щоб підсилити свою „проблематичну науку" про Жінку-Матір, щоб оголити її „жночі хиби", її безсилля і безпорадність — автор притягнув собі на допомогу римських поетів 2-тисячної давности, назвавши їх, чомусь! латинськими поетами, хоч такими вони ніколи не були, бо Латинська Держава існувала лише в роках 1204-1261, коли вже тих поетів і на світі не було. А мова їх творів, звичайно, не може служити ознакою їх „латинськости". Вислови тих „латинських" поетів свящ. Сас вважає для себе авторитетними і безперечними. Але ж ті поети, то живе люди, хоч і обдаровані певними розумовими здібностями і їх погляди і висловм не є обов'язковими для прийняття іншими. А особливо Овідій Назан, якого автор взяв собі теж до помочі. Овідій у своїх творах — „Любовні елегії", „Мистецтво любити", „Ліки від любови", — висповував лише „любов" і її насолоду та збуджував статеві інстинкти у читачів його творів. Дивно, що і Овідій є авторитетом для свящ. Саса.

Щоб зробити свою статтю „без міри широкою і без кінця довгою", автор нависикував у „латинських" поетів непристойних висловів, змішав їх з своїми незрілими і неоформленими думками, назвав що міщанину „Проблемою морального Богословія" і підніс це читачеві, як науковий свій виклад. Захисти мене, Боже, від такої „науки!"

У всяких літературній творчості ми знаходимо якісь ідеї. Як правило, ці ідеї граматично оформлені. Шукала я цього і в „проблемах" свящ. Саса. Не знайшла! Не знайшла, бо автор не знає мовного закону, що кожне речення, — це обов'язково якась закінчена думка. Щоб свою статтю зробити авторитетною і „науковою" та ще й показати свою велику обізнаність у світовій літературі, свящ. Сас використав для своїх „Проблем" щось аж 20 авторів і з їх цитат утворив такий словесний туман, таку неграмотну і кострубату міщанину, що в ній потонули і його „Проблеми Морального Богословія". На поверхні лишилась лише брудна пляма для Жінки-Матері.

Догадуюсь, що свящ. Сас користувався творчістю „латинських" поетів не в українській мові, а в якійсь іншій. Можливо і з оригіналів, а сам уже перекладав на мову українську. Але, не володіючи лексичними і фразеологічними сторонами нашої мови, не розуміючи її багатющої стилістики, зробив переклад такий, що він, у багатьох місцях виглядає, як безглуздий набір слів. Та й висловм самого автора далеко від цього не відходять.

Розглядати усю статтю про „Проблеми" в умовах газетних рямців, — неможливо. Не вистачить місця!

Зберігаючи повний стиль автора, послухаємо лише декілька його висловів. Вірю, що вони дадуть повне уявлення про напрям „Морального Богословія" свящ. Саса. Слухаємо:

1. „. . Від чоловіка залежить розмноження людського роду. Жінка має виробщувати дітей. Обидвое мають дбати про одержання дітей".

2. „. . Природне відношення чоловіка і жінки, це опановане любов'ю і стидом, та радістю з дітей супружжя одноженне."

3. „. . . Що дівиця — жінка віддає свому чоловікові, заступити нічим не можна. . ."

4. „. . . Супружжя є для жінки охоронним заведенням, для чоловіка примусовим заведенням. Не чоловік, а жінка доносить наслідки об'єднання в супружжі. Не чоловік, а жінка є під завданнями — тягарем завдань статевих, та вимагає помочи і оборони. Супружжя установа є певним дахом, що під ним жінка знаходить певне прибіжище. Не жінки, а чоловіки уклали закон супружній, тому, що знають стать жінки-та її природу. . ."

5. „. . . Чоловік є переважаюче активний, жінка пасивна; чоловік продуктивний, жінка приймаюча; чоловік притягаючий, жінка віддаюча себе; чоловік є односторонній, жінка складна; чоловік далекозорий, жінка короткозора. . ."

6. „. . . Супружжя з кількох чоловіків, або кілька жінок не доведуть виховання дітей до ідеального родинного виховання. . ."

7. „. . . . Чоловік і жінка одержують взаємне, обосторонне, виключне і рівне право до тіл, щоб здійснити завдання супружжя."

8. „. . . Природне нормальне супружжя не знає жодних штучних обмежень народжень дітей. Аж до часу „зміни" життя у жінки постійно плинуча життєва струя вимагає одноженства. . ."

9. „. . . Хоч чоловік і жінка є рівноправними, то все таки не є вони те саме."

10. „. . . Кара за невірність слідувала скоро і була передана чоловікові над жінкою. Зо стятим волоссям, нага перед кревними йшла така жінка селом, а чоловік підганяв її батогом. . ."

Оце ми слухали лише маленьку частину з „проблем морального Богословія" свящ. Саса. Коли така „Богословська наука" преподається і нашим дітям — студентам Богослов'я в Колегії Св. Андрея, то уявляю, як вони себе почувають на лекціях такого „проблематичного Богослов'я!?"

Наша думка така: Розуміння автора статті є недосяжним Високого призначення Жінки-Матері в родинному житті. . . Дивує нас дуже, що така неграмотна, така простацька і антиморальна, така некультурна писанина потрапила на сторінки журналу.

Хто свідомо визнає науку Христа і щиро її виконує, той не може не запримітити, що в останні часи людство відступає від Церкви, від Християнської моралі. Цей відступ страшний, бо він руйнує підвалини родинного життя, руйнує покору дітей до батька, матері, а це особливо відчуває Мати. Мати в родині зрушена з того місця, на яке призначив її Господь, і в цьому у великій мірі відповідальний і „всесильний" мужчина. Отож в День „Свята Матері", коли ми в пошані схиляємо голову перед тією, яка дає життя людині, ми мусимо пригадати і про її місце в родині і не лише пригадати це Матері, а пригадати й собі, що без нашої допомоги Мати не спроможна направити своїх дітей по такому життєвому шляху, щоб діти пізнали Бога, пізнали Правду Божу. — Це буде найкращий дарунок для Жінки-Матері.

Олеся Данилевська.

Як титулувати православних ієрархів по-англійському

Титул Патріярха: „Його Святішість" — **His Holiness.** Митрополит-Первоієрарх автокефальної Церкви: „Його Блаженство" — **His Beatitude.** Архиепископ: „Його Високопреосвященство" — **His Grace.** Епископ: „Його Преосвященство": **Rt. Reverend.**

Декотрі з патріярхів, напр., Антіохійський традиційно титулують себе, і інші їх так титулують, лише „Його Блаженство".

Реформа католицьких канонів - про мішані подружжя

У березні ц. р. деякі щоденники на перших сторінках опублікували повідомлення з Ватикану про те, що папа Павло VI увів реформу в католицьких канонах, що норинують справу мішаних подруж. Згідно з цією реформою, особи католицького віроісповідання, які дружаться з особами некатолицького віроісповідання, які не переходять на католицтво, вже не підлягатимуть анафемі (церковному виклятію), як було досі. Шлюб їм будуть давати нормальний, не в бічній наві церкви. Батьки й духовні особи некатолицької сторони подружжя матимуть право бути на шлюбі в католицькій церкві і спільно молитися там з католиками.

Претенсії на право до ненароджених збережені

Згідно з реформою, некатолицька сторона подружжя вже не мусітиме присягати, що вона виховуватиме своїх дітей у католицтві, як це було досі; зате ж католицька сторона мішаного подружжя далі мусить під присягою зобов'язатися виховати дітей на католиків.

Отже, присягa, нехай лиш з боку католицької сторони подружжя, що діти мішаного подружжя будуть виховані на католиків, не зміняє тієї суті, яка була перед реформою, бо ж від некатолицької сторони далі відбирається право до її дітей у справі релігії. Якщо після цієї реформи некатолицька сторона є в тому кращому положенні, то хіба лиш тому, що вона не присягає виховувати своїх дітей у католицизмі. А чи її зобов'язує в цій справі присяга католицької сторони? Наприклад, муж-католик присягнув, що виховуватиме своїх дітей у католицизмі, а його дружина-протестантка не зобов'язується до того. Але чи вона також не зобов'язується респектувати присягу свого мужа? Інформації з Ватикану не говорять про це нічого. Бо якщо б було так, що б батько-католик доказував, що він мусить виховувати своїх дітей на католиків, бо він присягнув, а мати-протестантка твердила б, що вона виховуватиме дітей на протестантів, бо вона не присягала, що відступить своєму мужеві виключне право вирішувати справу релігії дітей, то який тоді був би вихід з положення у світлі католицьких канонів?

Якщо такого питання у пресі не поставлено, а у Ватикані, звичайно, мусіли цю проблему передбачити, і зробити при такі випадки відповідну постанову, то це лиш доказ, що поновх інформацій про цю реформу вісті з Ватикану ще не подали.

Московська патріярхія дозволила новий стиль своїм вірним в Південній Америці

Московська патріярхія дозволила тим православним у Південній Америці, що є в її юрисдикції, всі нерухомі свята святкувати за новим стилем.

Синод Московського Патріярхату на засіданні 25 листопада 1965 р. постановив:

„Задля церковної користи Аргентинської й Південноамериканської епархії дозволити святкування нерухомих свят за новим стилем". („Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965. Москва).

Рабин домагається, щоб папа скасував заборону проти масонства

Рабин В. Ф. Розенблюм — масонський капелян промовляє в пресвітеріянській святині

„Шікаго Трибюн" за 21 березня 1966 р. інформує:

„Нью-Йорк, 20 березня. — Проповідувавши сьогодні з протестантської кафедри, рабин звернувся з закликом до папи Павла VI, щоб той знив заборону вступати римо-католикам у членство масонських лож.

Тим рабином був Відлиям Ф. Розенблюм — великий капелян масонів та еменитований рабин Святині Ізраїля. Свою проповідь він сказав на роковій релігійній масонській відправі („annul Masonic service of worship") у пресвітеріянській церкві на п'ятій авеню".

Брак священників

Православні українці причащаються у католиків

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ПАРАФІЯ В КАРАКАСІ БЕЗ СВЯЩЕНИКА

Греко-католицький священик, причащаючи православних вірних за унією

Греко-католицький священик Павло Круш у Каракасі (Венезуела) перед Великоднем цього року погодився запричащати православних українців у цьому місті. Він зробив це за дозволом місцевого кардинала Квінтеро. Д-р Олександр Ветухів з цієї нагоди заявив в імені православних українців:

„Ми вдячні за те, що нам дано можливість задовольнити наші духовні потреби в братній українській церкві візантійського обряду під час тимчасової відсутности українського православного священика".

З нагоди причащання православних українців, греко-католицький священик Круш сказав:

„. . . У цій хвилині український народ є вірний ідеалам Христа, особливо ж тому ідеалові, щоб усі були одне і щоб було одне стадо й один пастир".

(Журнал „Ди Америкен Рев'ю в Істерн Ортодокс", квітень 1966. США).

З.Р.В. — Чи це мав би бути один з доказів „екуменізму"? Православних, які приходять до греко-католицького священика причащатися, навертати на унію — це зловживання їхнім довірям.

Понад 50% народжень у Венезуелі – нешлюбні

Католицькі провідники Венезуелі домагаються таких законів, що запобігли б занепадові родинної структури. Венезуельський Архиепископ Ріконо сказав, що „на коло 300,000 щорічних народжень припадає 180,000 нешлюбних, і тільки 40,000 з них, знають своїх татів" (Журн. АРЕО, січень, 1966. США).

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:
Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Тріконтинентальна комуністична конференція

Конференцію скликали в порозумінні СССР з Китаєм

Американський часопис „The Tidings" за 28 січня 1966 р. опублікував статтю, яку написав De Bimm Konn — редактор періодика „Вашінгтон Рілорт", на тему тріконтинентальної конференції комуністичного інтернаціоналу, яка відбулася в Гавані в днях від 3—10 січня 1966 р. Цю конференцію було скликано за згодою влади СССР і червоного Китаю, інформує De Bimm Konn.

Конференція в Гавані була продовженням тріконтинентальних комуністичних конференцій в Празі 1954 р. і в Каїрі 1957 р.

На конференції в Гавані було 743 представників від 79 націй.

З.Р.В. — Хто очікує рятунку для світу від так званого „конфлікту" між режимами СССР і червоного Китаю, той розчарувався б, якщо б провідники світового комунізму, які правлять і Китаєм і Советським Союзом, опублікували таїні постанови верхівки конференції в Гавані.

Вищеподані інформації опубліковані на основі авторитетних джерел; які ми тут зацитували. Цю інформацію порушуємо до уваги зокрема тих, які не хотіли зрозуміти інтенції, з якою була надрукована редакційна стаття під заголовком „XXIII Конгрес Комуністичної Партії СССР" в попередньому числі „Вісника".

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

Богословський Факультет

Деканат Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі має шану запросити українське громадянство на

УРОЧИСТЕ ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ

Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, яке відбудеться в **п'ятницю, 13-го травня 1966 року, в Колегії Св. Андрея на кемпусі Манітобського університету.**

Початок урочистости о годині 7.30 вечора.

ПРОГРАМА

1. Молебень — година 7.30 вечора
2. Слово Принципала Колегії, о. Д-ра С. В. Савчука
3. Слово Секретаря Професорської Ради, о. Івана Стуса.
4. Виклад Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського Факультету.
5. Слово від студентів.
6. Концертна частина (виступ студентського хору).
7. Чайне прийняття, яким гостинне Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

Деканат Богословського Факультету.

Маловідоме

З унійної акції митрополита Шептицького й митрополита Сліпого в СССР

ЧОТИРИ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКІ ЕКЗАРХАТИ В СССР, ПОЗА МЕЖАМИ ГАЛИЧИНИ

Коли совєти окупували Галичину, то „Митрополит Шептицький бачив в тому знак Провидіння, щоб пробувати впровадити католицьку віру також в недоступному дотепер Совєтському Союзі".

„Бурхливі події, які від 1939 р. охопили його (кардинала Йосифа Сліпого) батьківщину, кинули його на зовсім інший життьовий шлях. Пакт між Гітлером і Сталіном став причиною окупування Західньої України Росією. Духовна Семинарія й Богословська Академія у Львові були замкнені. Сліпий мусів перервати свої виклади. Політичні кордони між Західньою Україною та совєтською Росією перестали існувати.

Митрополит Шептицький бачив в тому знак Провидіння, щоб пробувати впровадити католицьку віру також в недоступному дотепер Сов. Союзі. На підставі уповноважень, які він отримав давніше від Папи Пія X, він основував в совєтській частині чотири округи, „Екзархати", і доручив Сліпому керувати одною з них. 8 грудня 1939 р., за дозволом Святішого Отця, висвятив Шептицький професора Сліпого на свойого Коадютора з правом наслідства,.."

Цю інформацію подав католицький професор у Римі Патер Вільгельм Де Вріс у статті п. з. „Кардинал і Верховний Архиепископ Йосиф Сліпий, ісповідник Віри", яку він написав для Баварського Радіо в Мюнхені, звідки її було подано 27 жовтня 1965 р. у програмі „Церква і світ". Український католицький часопис „Християнський Голос" (Мюнхен) опублікував її в числі за 20 березня 1966 р., і з цього органу тут подаємо витяги із згаданої статті.

Митр. Сліпий найперше намагався нав'язати порозуміння з владою СССР

Проф. П. Вільгельм Де Вріс у цій же статті подає ще таку інформацію:

„1 листопада 1944 р., коли Росія через відступ німців знову після довшого часу зайняла Україну, повер Митрополит Шептицький і того ж дня Сліпий став автоматично його наслідником. Його перше старання було дійти до можливого „модус вівенді" (способу співжиття) з совєтською владою. Це не виглядало безнадійним, тому, що на початку другої інвазії Росія не ставилася вороже до Церкви. Новий Митрополит послав делегацію до Москви... Та Сталін делегатів не прийняв. Коли в січні 1945 р. Алексій (Семанський) був вибраний новим російським Патріярхом, Митрополит післав йому побажання, на які не одержав жодної відповіді. Незабаром патріярх опублікував листа до українського народу, в якому закликав „вернутися до православної матері-церкви". Рівночасно розпочалася сильна пропаганда, передусім між священиками, за з'єднання з православною Церквою. Це були пізнаки надходячої бурі. І зараз, як уже згадано, 11. 4. 1945, ув'язнено Митрополита і Єпископів".

Запозіт Урбана VIII, трагедія Холмщини і т. д.

Окупація Совєтами західньо-українських земель, а в тому окупація Галичини 1939 р. — це була трагедія для українського населення. Але митр. Шептицький дивився на цю справу не очима українських національних інтересів, а очима католицької місії на слов'янський схід. Отже те, що для українства як такого було трагедією, коли червона Москва окупувала Галичину, то для митр. Шептицького було Провидінням Божим, тобто він вірив, що це сам Бог прислав большевиків у західню Україну, щоб таким чином відкрити для митр. Шептицького границі на схід — на території центральної й східньої України й Білорусії та Росії, щоб там ширити католицизм.

У зв'язку з цим пригадується становище митр. Шептицького під час трагедії Холмщини. Коли Ватикан продав Польщі українські православні церковні землі, святині й інші церковні будинки на Холмщині 1938 р., і Католицька Акція з ксьондзами й озброєними загонами почала ці церкви нищити, то митр. Шептицький, коли призначені на знищення церкви були вже майже всі знищені, опублікував був свого листа нібито в „обороні" переслідуваних православних українців на Холмщині. У цьому листі „оборони" він-вину за переслідування православних українців звернув на... масонів, аби таким чином оправдати Ватикан і польську Католицьку Акцію. Свого листа тієї „оборони" православних українців закінчив у такому дусі, що „терпіння того бідного народу" (православних українців) вийдуть „на славу й перемогу Вселенської Церкви". З цього висновок такий: що хоч і жаль православних українців, як людей, але переслідування їх польською Католицькою Акцією виллатиться Римові („Вселенській церкві"), бо Польща силою поверне їх на католицизм, і так стан посідання Католицької Церкви збільшиться **ad majorem Dei gloriam** (на більшу славу Божу), як кажуть у Римі. Оце й мав на увазі митр. Шептицький, коли писав, що мучеництво православних українців вийде на „славу й перемогу Вселенської Церкви" (Римської). (Текст згаданого листа митр. Шептицького опублікував д-р Степан Баран у книжці „Митр. Андрей Шептицький". Мюнхен, 1947).

–Митр. Шептицький був заполонений чи просто одержимий заповітом папи Урбана VIII, який до українців і білорусів унітів сказав був: „Через вас, мої русини, надіюся навернути схід" (слов'янський). Отже митр. Шептицький з цією метою з польською римо-католицькою родини графа Шептицького й матері з дому польської графської родини Фредро перейшов до греко-католиків і став „русином", щоб у такій ролі очолити акцію здійснювання цього заповіту папи Урбана VIII. І тут такі факти, як мучеництво православних українців на Холмщині під польською окупацією 1938 р. і окупація червоною Москвою Галичини від 1939 р. - він уважав за корисні для справи місії Риму. на слов'янський схід, не зважаючи на те, що ці окупації були смертельною загрозою для існування українського народу, який мав бути лише матеріялом чи погноєм для плянів Риму.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Створено французьку автокефальну Церкву

Константинопольський Патріярхат надав своєму Екзархатові у Франції й усій Західній Європі статус автокефальної Церкви 22 листопада 1965 р.

Синод Константинопольського Патріярхату своєю постановою 22 листопада 1965 р. свій Екзархат у Франції і у всій Західній Європі перемінив в автокефальну Православну Церкву Франції і всієї Західньої Європи. Згаданий Синод про цю свою постанову формально повідомив свого екзарха Франції й Західньої Європи архиепископа Жоржа в Парижі своїм Томосом (Патріярший Посланням) 26 грудня 1965 р.

Історія Французької Православної Церкви

Коли комуно-большевики в жовтні 1917 р. захватили владу в бувшій царсько-російській імперії, і Московський Патріярхат опинився під їхньою владою, то російська протикомуністична еміграція — „белогвардійці" у Франції відмовилася визнавати над собою церковну власть (юрисдикцію) Московської Патріярхії, але вона також не приєдналася до тих двох Російських Православних Церков в Америці, які також відділилися від Московського Патріярхату. Таким чином Церква православних росіян у Франції аж по 1931 рік не була визнаною ні одним з Патріярхатів — тому, що вона самовільно відділилася від своєї Церкви-Матері (Московської Патріярхії), а кожне самовідділення від Церкви-Матері частини її вірних забороняється канонами.

Щоб оформити канонічно, тобто легалізувати, Церкву росіян у Франції, Патріярх Константинопольський Фотій II 1931 року взяв їх під свою канонічну духовну опіку таким чином, що прогодосив російську єпархію у Франції своїм Екзархатом. Так православні росіяни у Франції, чи їхня більшість, опинилися в юрисдикції Константинопольського Патріярхату.

Але російська еміграція у Франції почала асимілюватися. Діти і внуки тих росіян почали забувати російську мову і почали мішатися з французькими родинами; крім того, деяке число французів почало переходити на православіє. Отже виявилася потреба створити французьку Православну Церкву, з французькою богослужбовою мовою, — Церкву незалежну від закордонних церковних властей. Та й Константинопольська Патріярхія мала з своїм Екзархатом у Франції деякі клопоти, бо Московський Патріярхат, а також обидві автокефальні Російські Православні Церкви в Америці мали свої юрисдикційні претенсії на цей Екзархат. Отже Константинопольський Патріярхат нарешті поступив так, щоб над тим Екзархатом ніхто з-за кордону не мав юрисдикції, і тому він церковно унезалежнив його, тобто проголосив його автокефальною Церквою. Тому що в склад цього екзархату входили деякі парафії і в інших країнах Західньої Європи, то тепер вони так само будуть у складі автокефальної Французької Православної Церкви.

Православні росіяни у Франції були в церковній ділянці найбільш відомі тим, що вони створили в Парижі Богословський Інститут Св. Сергія, що стоїть на високому рівні навчання і науково-богословських видань і який, так би мовити, створив свій спеціяльний науково-богословський напрямок у православній теології. З цього Інституту вийшла низка молодих російських православних теологів ,що тепер починають здобувати собі міжнародне признання.

Константинополь і Москва

Пресовий орган автокефальної Американської Російської Православної Церкви (популярно називається „Митрополією", незалежною від Москви, часопис „Ді Ортодокс Чирч" ч. 2, лютий 1966 р.) подав частину змісту Томоса (Архипастирського Листа) Константинопольського патріярха Атенагораса І до свого екзарха, архиепископа, Жоржа у Франції, датованого 26 грудня 1965 р. І так, „Ди Ортодокс Чирч" інформує:

„У своєму листі до цього архиепископа Патріярх Атенагорас підкреслив, що цей Екзархат установлений 1931 р., мав лише тимчасовий характер, бо його створено було з такою метою, щоб існував лише так довго, як довго існували б ті „неполадки, що походять з них розбіжностей, що проявилися між російською ерархією за кордоном". Але, каже Патріярх, „церковне положення змінилося", і коли православні парафії російського походження в Західній Європі розвинули своє церковне життя і зконсолідували своє існування, то „Найсвятіша Церква Російська (Московський Патріярхат, — р. В.), яка опинилася була (1931 р.) у трудних обставинах (тепер же визбувшись розколів і внутрішньо зорганізувавшись) добилася свободи руху поза межами Росії, і діяльно співпрацює зо всіма місцевими православними церквами".

З.Р.В. — Як видно з вищеподаної цитати, Патріярх Константинопольський Атенагорас І спеціяльно підкреслив, що Московська Патріярхія під сталінським режимом свого часу була так переслідувана, що їй було заборонено духовно опікуватися православними росіянами за кордоном, отже Константинопольська Патріярхія мусіла взяти їх під свою духовну опіку, і тому вона створила з них свій Екзархат у Франції та частково і в інших країнах Зах. Європи. А тепер, мовляв, нащадки тих росіян — це вже „французи", отже було б нереальним ділом, якщо б Московська Патріярхія існував лише так довго, як довго існували б ті „неполадки, що походять з них розбіжностей, що проявилися між російською ерархією за кордоном". Але, каже Патріярх, „церковне положення змінилося", і коли православні парафії російського походження в Західній Європі розвинули своє церковне життя і зконсолідували своє існування, то „Найсвятіша Церква Російська (Московський Патріярхат, — р. В.), яка опинилася була (1931 р.) у трудних обставинах (тепер же визбувшись розколів і внутрішньо зорганізувавшись) добилася свободи руху поза межами Росії, і діяльно співпрацює зо всіма місцевими православними церквами".

Національний російський характер Церкви унеможливлював зберігати православіє серед французів російського походження та не допускав французів до Православія

Провід бувшого Екзархату у Франції, який тепер став автокефальною Церквою, підкреслив місійне значення цієї події в такому дусі, що, мовляв, хто з французів хотів би стати православним, то мусів би обов'язково включитися в російську Церкву, тобто ставати „росіянином". А це цілком унеможливлювало православну місію серед французів та інших західніх національностей. Таким чином національна справа закрила доступ до Православія тим одиницям і гуртам, які не були аж так численними, щоб перейшовши на Православіє, могли створити свою Церкву; а з другого боку, вони не могли включитися до росіян, чи греків, чи інших національностей православного вироісповідання.

У зв'язку з цим, вищезгаданий часопис, „Ді Ортодокс Чирч" (ч. 2, лютий 1966) інформує:

„Ця нова Церква вже більше не нав'язується до російського історичного походження. Звичайно, більшість її членів є тепер горожанами тих країн, в яких вони тепер проживають, а в літургії все частіше й частіше вживають мови цих країн."

Отримавши від Константинопольської Патріярхії акт надання автокефалії, датованого 26 грудня 1965 р., екзарх Жорж, архиепископ Паризький, на його основі проголосив у Парижі 30 грудня 1965 р., що цей Екзархат уже став автокефальною Православною Церквою Франції і всієї Західньої Європи. Він проголосив це „в окрузі Єпархіяльної Ради, що складалася з професорів Богословського Інституту Св. Сергія і членів духовенства, 30 грудня 1965 р.", – подає „Ди Ортодокс Чирч".

Паризький щоденник „Ле Монд" (Le Monde) 31 грудня 1965 р. особливо підкреслив православне місійне значення цієї події. Він каже, що як тепер ця Церква на заході зможе „розвинути й скріпити літургічну, пастирську, місійну й культурну" роботу, яку вона досі вела у Франції й Західній Європі понад сорок років".

Чи інші Церкви визнають французьку Православну Церкву за канонічну?

Автокефальна Американська Російська Православна Церква (незалежна віх Патріярхії в СССР), як видно з її органу „Ди Ортодокс Чирч" ч. 2 (лютий 1966 р.), займала або прихильне, або принаймні нейтральне становище до факту перетворення російської православної епархії у Франції в автокефальну французьку Православну Церкву.

Автокефальна Російська Православна Зарубежна Церква (незалежна від Патріярхату в СССР), як це свідчить опінія її органу (Журнал „Православная Русь" в США), негативно поставилася до згаданого факту. І так, у журн. „Православная Русь" ч. 3, 1966 р. тоном осудження сказано таке про факт створення французької Церкви: „Нове прочитали ми про постання цього своєрідного церковного твору, що не має прецеденту в історії Церкви... Брожження не може не рости...", — сказано там зловісно. У цьому ж журналі сказано, що автокефалію у Франції проголошено не на соборі, а лише на Єпархіяльній Раді. А вже лиш після цього має відбутися Надзвичайний Загальний Собор цієї Церкви, хоч не відомо, коли він буде скликаний.

З яких мотивів Константинопольська Патріярхія проголосила була 1924 р. автокефалію Православної Церкви в Польщі, тобто тих епархій, що до 1924 р. були в юрисдикції Московського Патріярхату, з тих самих мотивів вона проголосила й автокефалію у Франції. Але Московська Патріярхія ніколи не визнала була наданої Константинополем автокефалії в Польщі за канонічну. Чи визнає Москва за канонічну ту автокефалію, яку православній епархії у Франції надав Константинополь тепер? Це залишається відкритим питанням, як довго Московська Патріярхія ще не проголосила офіційно свого становища в цій справі. Бо ж у дійсності теперішня французька Православна Церква — це історична частина Московського Патріярхату, яка самовільно відділилася від нього, як від своєї Церкви-Матері, а Патріярхат Константинопольський допоміг у цьому. Безперечно, факт надання Патріярхом Атенагорасом І автокефалії бувшій російській епархії у Франції — це один з явних проявів затяженого конфлікту між Москвою й Константинополем. Але, поминаючи справу історичного конфлікту між ними, в даному випадкові бачимо реалістичне становище Константинопольської Патріярхії, коли він надав автокефалію православним росіянам у Франції і велике число з них уважаються за французів. Та й серед родовитих французів є православні. Коли, згідно з існуючими канонами, автокефалія надається за принципом державним, тобто лише державна нація, чи інакше — лише горожани даної держави мають право на автокефалію, то це також значить, що бувші Церкви-Матері мають обов'язок надавати автокефалію тим спільнотам, про-ки яких походять з тих країн, де залишаються їхні Церкви-Матері, але частина нащадків опинилася в інших державах, де вони поставали місцевими горожанами, а багато з них є вже й уродженцями згаданих країн. Коли ж Церкви-Матері не надають їм автокефалії, щоб контролювати їх у їхніх державах, то це є порушенням канонів та зловживанням ними.

У зв'язку з тим, ще залишається проблема того, що треба розуміти під

В рекламах

„Франція" можує з Америкою

У двох американських журналах Канаду рекламують як „Францію"

У двох американських журналах появилися туристичні реклями, в яких Канаду представлено як „Францію", що знаходиться зараз таки „через двері" від Америки.

Два американські журнали, „Беттер Гомс" (у березні) і „Гарденс" (у квітні) опублікували такі оголошення:

„Є більше, як одна, Франція... Одна з них, зараз таки через двері, називається „Канадою". Увесь той погідний середньовічний чар старої Франції знаходиться тут таки через дорогу. Прижджайте й подивіться на нашу Францію — в Канаді!"

Американський журнал „Гарперс" опублікував цю саму рекламу під заголовком: „Година дороги до другої Європи — Канади".

Коли від канадських читачів цих журналів почали надходити протести, то урядове туристичне бюро Канади скреслило ці оголошення з американських журналів.

Чому в Сан Франціско не вивішено українського прапора?

Посадник (мейор) м. Сан Франціско не дав дозволу вивісити український прапор на будинку міської управи (Сіті Голл) з нагоди щорічного відзначування Дня Незалежности України. Посадник мотивував свою заборону тим, що, мовляв, на листі признаних урядом США держав немає прапора України. („Православная Русь" ч. 3, 1966, США).

З.Р.В. — Якщо б Україна мала свою державну незалежність, і вона була б на листі держав визнаних урядом США, то тоді й українцям не залежало б на тому, що б посадники міст вивішували українського прапора.

термінoм „Церква-Мати". Коль дана Церква насильно опанує Церкву іншого народу, як це поступила Московська Патріярхія супроти Української Православної Церкви, то вона не є Церквою-Матір'ю для поневоленого нею народу. Надавання автокефалії за державним принципом — це надавання автокефалії державі, а не спільноті віруючих, не зважаючи на те, що та держава може бути, як цілість, нехристиянською. Бо якщо, наприклад, автокефальна Православна Церква в Польщі є Польською Православною Церквою (бо ж автокефалію надано Польщі, як державі), то в такому випадкові Константинопольський Патріярхат, за таким принципом державности канонів, повинен би уважатися за „Турецьку Православну Церкву, бо ж ця Церква є в Турецькій державі; а офіційна назва Московської Патріярхії мала б бути така: „Советська Православна Церква".

Над усім тим Церкви-Матері, якою для українців є Константинопольський Патріярхат, повинні б поважно звстановитися, і своїми політичними мотивами, які прикриваються неправильною інтерпретацією канонів, перестати перешкоджати ширенню Православія у світі.

ПЕРШИЙ РАЗ В ІСТОРІЇ

Перший раз в історії українців в Канаді, їх Ексцеленція Генеральний Губернатор Канади Джордж Ванер і його Дружина запросили представників української спільноти до себе на прийняття. Це було з нагоди нашого Різдва, коли хор Української Греко-Православної Громади в Оттаві, під диригентурою п. І. Токарика, був запрошений дати концерт українських колядок і щедрівок.

12 січня 1966 року, о год. 6.15 вечором, церковний хор в складі 19 осіб з парохом о. прот. В. Сенишином та добр. Сенишин і з піяністом п. Й.

Хор Української Православної Громади в Оттаві співає на прийнятті в Губернаторського Губернатора. Прислухуються Г. Губ. Дж. Ванер.

Фійлою був формально представлений Генеральному Губернаторові і його Дружині. Концерт почався точно о годині 6.30 вечором, при чому п. І. Токарик окремо пояснював зміст і значення кожної колядки і щедрівки, вказуючи на глибину і різноманітність українських Різдвяних традицій.

Під час концерту Генеральний Губернатор сидів в почесних лаві з п. Добродійкою Сенишина, а о. Парох був гостем пані Ванер. Всі хористи були вдягнені в українських народних строях.

О. прот. Сенишин привітав Їх Ексцеленції в імені Української Греко - Православної Церкви в Канаді, її Первоієрарха Блаженного Митрополита Іларіона, від української спільноти на цілому широкому просторі Канади і від малої, але активної парафії в Оттаві, бажаючи, за традиційним українським звичаєм, веселих свят Різдва Христового та щасливого Нового Року.

Генеральний Губернатор у своїй відповіді в Генерального Губернатора треба уважати великим осягом української громади в Оттаві, а її традицію слід продовжувати в майбутніх роках.

ХРОНІКА ЦЕРКОВНО-ГРОМАДСЬКОГО ЖИТТЯ

Опівночі 6-го січня, в навечір'я Різдва, відбулася Різдв'яна Служба Божа, яку вислухало багато наших парафіян. Церковний хор під проводом п. І. Токарика відспівав ряд нових різдвяних молитв і колядок.

7-го, 8-го і 9-го січня наші хористи, при допомозі інших членів громади, обійшли більшість українців міста Оттави й околиці з традиційною колядою. Цьогорічна коляда принесла великий моральний і матеріяльний успіх.

12-го січня церковний хор, під проводом п. І. Токарика та при співучасті о. прот. В. Сенишина і п-ні Добр. Сенишин, мав небувалу нагоду дати концерт колядок і щедрівок Генеральному Губернаторові Канади. Виступ нашого хору був фільмований телевізійними репортерами і був показаний на телевізійній стації СВОТ вечером 13-го січня.

В суботу вечером 15-го січня відбулася в залі нашої громади традиційна зустріч Нового Року — „Маланка". В програмі виступали з концертом пісень наші артисти з західної Канади „Мікі і Бонній", а до танців пригравала відома оркестра „Дріфтерс 5". Зала була дослівно переповнена людьми і „Маланка" принесла дуже гарний фінансовий успіх та повне задоволення для учасників. Організаторам цієї імпрези належиться признання і подяка.

В неділю, 16-го січня відбувся екуменічний Молебень в Вудроф Юнайтед Чирч, в якій, крім нашого пароха, взяли участь пароха Англіканської, Католицької, Об'єднаної (юнайтед чирч) та Баптистської Церков. Присутніх було біля 700 осіб з дев'ятьох парафій. Головним промовцем був Др. Ю. Фрорслей. Під час Молебень співав хор нашої церкви під проводом п. І. Токарика (одну точку — „з нами Бог").

13-го січня, в надвечір'я Водохреща відбулася традиційна Спільна Вечеря. Після Великого Водосвяття, о. парох поблагословив страви, провів молитву і біля 80 осіб засіли до смачної вечері. В короткій програмі, що слідувала — привітали наших членів та подякували тим працівникам, що минулого року так багато причинилися до зросту громади.

22-го січня, заходом місцевого відділу КУК відбувся бенкет з відзначенням 48-ліття проголошенням Української Держави. Гарне число наших членів взяло активну і діяльну участь в підготовці і перепровадженні цього національного свята.

Свято Державної Незалежности і Самостійности

Заходом місцевого відділу Комітету Українців Канади, українська громада Оттави відзначила врочистим бенкетом 48-мі роковини проголошення УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ і СОБОРНОСТИ. Місцевий відділ К. У. К. доложив всіх можливих зусиль, щоб це українське державне свято було справжним доказом і маніфестом, того, як дорога є нам українцям дата 22-го січня.

Ювілейний бенкет відкрив голова К. У. К. пан Б. Мигаль, а дальше переведення програми передав п. М. Світусі майстрові церемоній. Пан Р. Фіяло відіграв на фортеп'яні канадський гимн. От. прот. В. Сеништн започаткував вечерю молитвою. Після вечері п. М. Світуха представив запрошених достойних гостей: Міністер праці дост. Дж. Мекелврайт — почесний гість нашого свята, з дружиною; дост. сен. П. Юзик — головна оркестра „Дріфтерс 5". Зала була дослівно переповнена людьми і „Маланка" принесла дуже гарний фінансовий успіх та повне задоволення для учасників. Організаторам цієї імпрези належиться признання і подяка.

Опісля слідували і привіти і промови. Головний промовець — дост. сен. П. Юзик, у своїй промові, виголошеній в українській і англійській мовах, з'ясував значення дати 22-го січня для українців. А дальше підчеркнув, що бажанням кожної волелюбної людини є свобода і незалежність. Це бажання мусить бути сповнене. Канада мусить взяти провід в змаганні відновити соборність українського народу. Свою промову закінчив такими словами: „Щоб на світі запанував мир, — серйозний крок у тому напрямку повинні зробити Об'єднані Нації, щоб звільнити 96,000,000 людей з-під советського ярма.

П. М. Світуха, дякуючи промовцям за їх підбадьорюючі слова, доводив програму до кінця. От. Свірський виконав програму молитвою, а всі присутні гримко заспівали національний український гимн, „Ще не вмерла Україна".

Рідна Школа

З початком шкільного року праця в парафії Успіння Пресв. Богородиці в Оттаві оновилася. Перше почав працювати Батьківський Комітет Рідної Школи, до якої вписалося 35 дітей. Початкуючу кляcу вчить п-на Л. Штепа, 2-гу кляcу п-і Добр-ка Сенишин а 3, 4 і 5-у п: Ю. Кодак. Наука відбувається кожної п'ятниці по 2 1/2 години. За короткий час діти підготовили концерт в честь Св. Миколая.

Недільна Школа

Недільна Школа має свій персонал. Школа є поділена на дві кляси. Початкуючі діти є під доглядом п-чок У. Лазарович і Т. Мушки. Старша кляса має за свою учительку п-і Євг. Заячковську. Віддія

С. У. К. взяв собі за проект постачати для Недільної Школи все, що тільки потрібно.

Наша праця

Управа відбуває свої засідання регулярно. Працює завзято будівельний комітет. Є надія, що в короткому часі архітектор і будівельний інженер представлять закінчені пляни. Управа розглядає можливості приступити до будови, але найтрудніша справа до полагодження це фінанси.

За минулий фіскальний рік сплачено 28,706 дол. боргу та 5,305 дол. відсотків. Ще залишилося 65,500 дол. боргу. На таку малу громаду, це є колосальний довг і багато праці. Пожертви на будівельний фонд за минулий фіскальний рік були такі:

З-поза Оттави:

США — 64 дол., Квебек — 670 дол., Онтаріо — 4,133 дол., Манітоба — 671 дол., Саскачеван — 1,727 дол., Альберта — 655 дол., Брітіш Коломбія — 319. Разом: 8,239.

Члени Оттавської парафії зложили на будівельний фонд 8,119 долярів.

Разом збірка принесла 16,358 дол. Тяжко треба було працювати для цієї горстки людей, щоб сплатити 34,011 дол. боргу і відсотків...

ВОЛИНСЬКІ ВЕЧЕРНИЦІ („Колодка")

Шороку Товариство „Волинь" у Вінніпезі влаштовує вечернищі „колодку". Такі вечернищі рядо всі відвідують, де справді мають можливість провести свій час в гарному товаристві. Зокрема організатори таких вечерищь прикладають все зусилля до того, щоб своїх гостей гарно привітати і щиро обслужити.

Цьогорічні волинські вечернищі „Колодки" відбулися 12-го лютого б. р. в просторій залі читальні „Просвіти". При вході гостей вітали дві молоді панночки: Женя Михайлів і І. Прихожко, причіпляючи їм в'язанку березових колодочок, перев'язаних зеленою стрічкою. Ці колодочки помистецькому розмаював маляр П. Олійницький. Квитки вступу продавав п. І. Погайдак, а п. Петро Прихожко служив усім гостям потрібними інформаціями.

Гості, купуючи квитки, відривали число квитка та вкидали його до спеціяльної скриньки, а це давало їм право щось виграти при пізнішій розіграші.

Простора заля читальні „Просвіти" була прикрашена різнокольоровими папіровими ґудзобами, а по середині залі висіла велика березова колодка, яку по-мистецькому виконала п-на М. Онуфрійчук. Гарна оркестра ввесь час грала українські танці, а це вже справляло для гостей приємне враження при самому вступі до залі. Здавалося їм, що вони йдуть на „колодку" не в Канаді, а на своїй гарній спі-вучій Волині...

В нижній залі „Просвіти" пані волинячки, на чолі з головою гостинного комітету, п. Михайловою, приготовляли смачку волинську вечерю. І коли прибула більша кількість гостей, голова Т-ва „Волинь" інж. Із. Онуфрійчук запросив усіх до вечері, вітаючи дорогих гостей з добрим побажанням і смачної вечері, і приємної забави.

Цього вечора справді вечеря була така, що пригадувала нашу волинську гостинність. Все потрібне було подане на столи і кожен гість міг споживати на здоров'я те, що він любив. А було тут справді все те, що наші пані волинянки можуть приготовити: вареники, різні підливки, салати, голубці, смачно приготовані індики, різні підливки, салати, гриби. Після всього була подана кава й печиво.

Після вечері відбувся розіграша, як нагорода вступу, на яку подарувала речі п. М. Михайлова. На другу розіграшу п. Т. Полішка подарувала гарного торта, спеченого в формі пеньок і прикрашеного чекоядовими грибами. Пані Г. Погойдак подарувала гарну вишиту подушку, а фірма „Універсал Радіо", якої власником є п. П. Стогун, подарувала стінного годинника. Самі розіграванки перевів почесний голова Т-ва „Волинь" адв. С. Радчук.

На закінчення вечорниць інж. Із. Онуфрійчук представив гостям пані М. Михайлову, голову гостинного комітету та склав їй від імені всіх присутніх циру подяку за смачно приготовлену вечерю. Одночасно попрощав гостей, подякував за їхню присутність і запросив на таку саму вечерю на слідуючий рік.

В розмові з членами Т-ва „Волинь" я довідалася, що всі прибутки з таких імпрез ідуть на культурно-громадські цілі. Товариство „Волинь" є основоположником Інституту Досліджь Волині, а за ініціятивою за грошевою допомогою Т-ва досі видано п'ять цінних праць Блаженнішого Митрополита Іларіона. Товариство „Волинь" допомагає видавати збірника „Літопис Волині", члени його відвідують хворих земляків, а в випадок потреби Т-во помагає своїм землякам матеріяльно. До Т-ва „Волинь" належать волиняки різних політичних переконань, але всіх їх єднає одна всенаціональна ідея.

Залишала я читальню „Просвіти" з жалем так, як колись залишала гарну співучу Волинь. Але залишала дорогих волинян з надією прийти на їхні Весняні Вечерниці.

Треба побажати, хоч і невеликій групі волинян у Вінніпезі ще дальшої творчої праці на користь всієї української спільноти в Канаді!

Перемишлянинка

ВШАНУВАЛИ НАТАЛКУ УЛЬНИЦЬКУ

Бонниївіл, Алта.

У суботу 18. VIII. 1965 р., діти, внуки й знайомі відзначили 75-ліття пані Наталки Ульницької. Це ювілейне відзначення відбулось у хаті її дочки Марії Чубій. Під час прийняття своєрідну атмосферу витворила сама пані Ювілятка, коли-то вона гарненько оповіла своїм гостям про її минуле життя тут у Канаді. Чого-то не доводилось переживати? Лише надія на Бога, твердила Ювілятка, могла переводити людей через те, що вони пережили і ввести в те, що ми маємо тепер. Вона розповіла й про початки свого супружжого життя в Україні. Вона ще там вийшла заміж за Романа Ульницького. Господь послав їм 5 діток, але вивести їх у люди там було тяжко. То ж Роман рішив виїхати в Канаду 1926 р. і тут поселився на „гомстеї" в Лакорей, Алта. 1928 р. він спровадив сюди дружину й дітей. І, здавалося, що все піде добре, але ось 1937 р. Роман упокоюється, а Наталка остається лише з дітьми. Від тоді-то вона почала весь тягар господарства, батька й матері на собі. Але тепер, каже, все минуле покривається радістю, яку вона бачить у своїх добрих дітях. А вони в неї добрі та гарно вихований.

Під час прийняття промовляв місцевий Настоятель. Він привітав Ювілятку, побажав їй всього найкращого на майбутнє і поставив її в приклад іншим.

По цьому діти й гості обдарували Ювілятку подарунками. Не забуля й „Вісника" і зложили на його пресфонд 19.40.

На закінчення гості підходили до пані Ювілятки, бажали їй всього найкращого й розходились домів.

Свящ. О. Сорочук.

СВЯТО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

У неділю 20 березня о 3 год. по полудні, в залі Церкви Св. Покрови в Монтреалі, відбулося свято Т. Шевченка, влаштоване Громадою, Шкільним Комітетом та Рідною Школою.

Як завжди, це свято для Рідної Школи стає, ніби, оцінкою праці вчителів та учнів, показником знання українознавства, родинного і громадського ставлення до дітей і молоді нашого майбутнього, їх свідомістю за своє рідне і дороге за заповітом нашого Пророка „Свою Україну любіть! Любіть її во врем'я лютe, В останню тяжкую мінуту. За неї Господа моліть!", та „І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь."

Вчителі Рідної Школи Надія Грицина, добр. Галина Костюк, Ліда Роговська, Іван Козачок, А. Степовий, о. О. Костюк та Голова Шкільного Комітету Віра Вусата прикляли багато праці, а зокрема Надія Грицина та добр. Галина Костюк у справі остаточного оформлення програмової частини концерту.

Свято відкрила гарним коротким словом учениця Надійка Костюк, а рідношкільний хор під орудою Івана Козачка виконав „Заповіт", послідуючі пісні: „Реве та стогне", „Пришли ми батьку" та „Учитеся брати мої". Індивідуальні деклямації виконали: Ліза Чижів „Вітре буйний", К. Олександрів „І небо не вкрите", В. Грицина „Лечу в неволі", Ігор Жовтоніжко „Це він Тарас".

Групові: Олег Кабиленький і Микола Павлівець „Присяга Тарасові", „Ліля Мосьпан, Ірена Цвіткова, Люба Зубленко і Роман Вусатий „Кобзар", Галя Радюк, Ліда Романюк і Катерина Гайда „Сонце заходить", Галя Галенко, Неля Гайчук і Павлик Костюк уривок „Сон".

Павлик Костюк і Надійка Костюк виконали на скрипках дует „Така її доля".

Були виставлені сценки: 1) „Дитинство поета" за участю — Ніна Горонозюк, Наідйка Костюк (грала Тараса), Віра Кулик, Галина Жовтоніжко, Оля Науменко і Євгеня Вусатий.

2) „Малий артист" за участю Павлик Костюк, Віктор Цвіткова, Лариса Грицина, Ніна Вусата і Ларися Кириленко.

Реферат виголосив проф. А. Степовий на тему „Тарас Шевченко — Пророк і православний Апостол України".

Як індивідуальні так і групові виконання віршів учнями були добрі — мовою, наголосами і дикцією. Мило враження зробили скрипковий дует і рідношкільний хор під дир. Івана Козачка, теж і сценка „Дитинство поета" де Тараса грала Надійка Костюк.

Найкраще була виставлена сценка „Малий артист" із мистецьким смаком і не припадково ця сценка була виставлена на загальному Святі Т. Шевченкові в „Монумент театрі" з похвалою на адресу виконавців. Цю річ приготовила вчителька добр. Г. Кос-

тюк. У ціхому свято і концерт пройшов із успіхом, а вкінчилося свято в відспіваним хором і присутніми національним гимном. Організаторам і виконавцям належиться признання.

А. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

28-го серпня 1965 року спочив у Бозі Павло Андрієвич БЛИК, на 74 році свого трудного й трудолюбивого життя, довголітній член Парафії Св. Апостола Андрія Первозванного в Торонті.

Покійний походив з села Плаківка, Смілянський район, Черкаська область. Тяжке було його життя, бо не судилось йому скінчити його в спокої та покаянні на рідній батьківщині. Московські загарбники, як дикі хижі звірі, вдерлися в Україну та гірш давніх вандалів вишили все, що українцям найдорожче й найміліше — їхні родини, церкви, домогосподарства, їх Віру та національну культуру й традицію.

Розірвали вони й родинне життя Покійного — він мусів оставити дружину й дітей, які не мали можливости втікти, в спасатися самому перед дикою ордою. Так прийшлось йому одинцем нести тяжкий життєвий хрест по тернистім шляху, на який гірка доля спрямувала всіх українських втікачів. Прийшлось багато всякого лиха, голоду й холоду, всякої біди й нужди, а головно тяжкого поневіряння та погоди на чужині зазнати.

Покійний Павло Андрієвич був свідомий і щирий українець, завжди ввічливий, лагідний та надзвичайно побожний. Він старався послужити своїй церкві ділом. Опинившись в таборі переселенців Гайденав, коло Гамбургу, був він незастунимою особою в Святопокровській парафії. Був довгий час її скарбником, читцем, часто заступав дяка чи старшого брата.

Прибувши до Канади, зараз вступив в члени парафії Св. Апостола Андрія Первозванного в Торонті й був її діяльним і жертвенним членом до самої смерті.

Покійний Павло був вірним другом своїй дружині, яку упокоїлася 1952-го року в Україні, та щирим і люблячим Батьком своїм дітям. Працював він, щадив і часто посилав дітям допомогу. Заощадив собі на похорон, а решту заповів переслати своїм дітям в Україну. Похоронами та сподвиною звоїкувався близький друг Покійного пан Спиридон Кравченко — дяк Свято-Андріївської Церкви.

Його оплакують син Микола, дочки Анна й Ольга та внуки — всі в Україні, з яких найбільше любив внучку Зіну, яка скінчила недавно студії на Київському університеті.

Панахиди, Чин Похорону та Поминальну Службу Божу душе вочасно відслужили оо. Емануїл і Богдан Горгіца та дяк С. Кравченко.

На поминальному обіді зібрано пожертв 17.50 доларів, з чого переслано на кліщу 5.00 доларів, а решту на пресовий фонд „Пічника". Всім жертводавцям сердечна подяка.

Канадська земля хай буде цьому скитальцеві легкою, душу його хай оселить Господь Бог в Своїх Небесних Оселях, а дітям хай допоможе перенести цю тяжку втрату! Вічна Йому Пам'ять!

Його друг.

БЛ. П. ЕМІЛІЯ (АННИЦА) САСИНЮК
Дорбен, Ман.

З глибоким сумом прийняли жителі Дорбену й околиць звістку про несподіване упокоєння Бл. П. Емілії (Анниці) Сасинюк, якій розрив серця навіки закрив їй очі в її власному домі, дня 26-го січня ц. р. на 39-му році її трудолюбивого життя.

Покійна народилася в Сторновей, Саск., 27 грудня 1926 р. в родині Теодора й Анни Матійчук, які перед 1-ою Світ. війною приїхали з Буковини до Канади й оселилися в околиці Сторновей, Саск. Одружившись у 1944 р. з Георгієм Сасинюком, переходить з мужем на фарму в Кенвил, Ман. По десятьох роках настало оселюються в Дорбен, Ман.

Покійна Емілія була веселої вдачі, і знала потішати багатьох засмучених в їхньому смутку. Була здорова й ніколи не нарікала й не хворіла на серцеву недугу. При всяких потребах щиро помагала в праці Укр. Грек.-Прав. Громади в Дорбен.

Покійна полишила в глибокому смутку свого дорогого мужа, Георгія, дочку Ольгу, зам. Шульц у Брендоні, Ман., трьох синів: Мервін-а в Томпсоні, Денис-а і Чарлі (ці два останні студенти при родині); свойого батька в Бовсман, Ман., і трьох сестер: Лину Боднарик і Емсі Тодощук у Верегін, Саск., Перл Кіцил в Ленсдуд, Ман., а також велику громаду приятелів.

Похоронні Відправи служив о. Парох В. Кокорудз з Етельберт, Ман., в Народному Домі, при великій участі родини й приятелів Покійної. О. Парох виголосив проповідь найперше по-українському, а потім по-англійськи, про потребу нашої постійної приготованости до зустрічі з Вічним Суддею; щоб наші „лямпи все були повні з оливою", бо не знаємо, коли прийде Жених...

Тіло Покійної похоронено в Дорбені 29 січня ц. р.

При останньому цілуванні зложено на „нев'янучий вінець" $35.00, з чого призначено на пресфонд для „Вісника" $20.00, а для Колегії Св. Андрея в Вінніпезі $15.00. Вічна їй пам'ять!

О. В. К.

БЛ. П. МАРІЯ ГУШОВАТА
Форт Вилиям, Онт.

У вівторок 1 лютого 1966 упокоїлась у Бозі бл. п. Марія Гушовата, проживши 77 років. Вона народилась 12 квітня 1888 р. в Україні, а в Канаду прибула з-батьками 1904 р. 1906 р. вийшла заміж за Миколу Гушоватого і це молоде подружжя замешкало було в Ривере, Ман., пізніше в Транскоп. Коли 1963 р. муж Покійної упокоївся, бл. п. Марія переселилась до Форт Вилиаму до дочки Франсес. Та ось у січні ц. р. занедужала і була змушена піти в лікарню. Там показалось, що Марію треба приготовити до відходу у вічність. Прот. С. Герус відвідує її в лікарні, дає останнє наставлення, перевоодить Сповідь й удільює Причастя. По мьому бл. п. Марія Гушовата спокійно упокоїлась.

Похоронні Відправи почав Прот. С. Герус у Форт Вилиямі Панахидою, а закінчив їх Свящ. С. Ярмусь у Транскоп, Ман., де й похоронено Покійну біля її мужа.

Покійна залишила в смутку синів Василя й Михайла, дочок Лину, Анну і Франсис, 12 внуків, 5 правнуків, 2 сестрі й 1 брата.

На час Похоронних Відправ у Трайскоп була переведена збірка на Нев'янучий Вінок, з якої по 10 дол. передано на Колегію Св. Андрея й „Укр. Голос", 18.15 на „Вісник" і кліше.

Бл. п. Маріо нехай Господь Бог ущасливить блаженством вічним і учинить їй Вічну Пам'ять!

У РОКОВИНИ УПОКОЄННЯ СТЕФАНА ОЛЕКШОГО
Калмар, Алта.

У Калмар, у своєму домі, 12 грудня 1964 р. несподівано упокоївся в Бозі бл. п. Стефан Олекший, широко відомий із своєї довголітньої праці й жертвенности для Церкви, її інституцій та різних українських організацій. У великому смутку залишив він дружину Євдокію, синів Ярослава й Ореста, трое внуків, дві сестрі й одного брата.

У роковини його упокоєння були відслужені Заупокійні Літургії за спокій його душі — в Церкві Пресв. Трійці в Калмар, з якої покійний був похований і при якій він працював все своє життя як один з її основоположників, в капліці Св. Андрея при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, в Храмі біля Гробу Господнього, а Панахида на самому Гробі Господньому в Єрусалимі.

У Калмар у цей день, пані Євдокія Олекша приготовила в своєму домі поминальний обід, на якому був місцевий Парох і велике число рідні, сусідів і знайомих.

З нагоди цих роковин, пані Є. Олекша пожертвувала по 10 дол. на „Вісник" і „Укр. Голос".

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В РІЧНИЦЮ СМЕРТІ БЛ. П. ФИЛИПА БАБИЧА
Геффорд, Саск.

В суботу 30 жовтня в Церкві Св. Духа в Геффорді відбулась Поминальна Св. Літургія за душу бл. п. Филипа Бабича.

Численні знайомі, друзі й родина заповняли всю Церкву, щоби в річницю смерти бл. п. Филипа у Службі Божій спільно помолитись за його душу і помянути „друге добрим словом.

Филип Бабич походив з Великої України і ще в 1912 році приїхав до Канади. В часі 1-ї світової війни служив у канадійській армії. В 1921 році одружився з Марією Гарбуз і з того часу жив на фармі біля Геффорду. Разом з дружиною Марією належав до Української Православної Церкви, любив співати в Церкві і старався допомагати в громадській праці. Разом з дружиною Марією виховали три сини: Филипа, Андрія, Александра і сестриного сина Романа, що його прийняв за свого рідного, та дві доньки: Надю і Ольгу.

За свого земного життя Филип дружньо жив із людьми, а люди любили та шанували його. Филип упокоївся на 75-тому році життя. По Богослуженні на запрошення п-і Марії Бабич всі присутні в Церкві зійшли до парафіяльної залі на рокову поминальну Тризну, після чого о. парох згадавши добрим словом Покійного, попросив присутніх зложити жертву на пресу. Збіркою зайнявся п. А. Бабчинський і Ізидор Гарбуз. Зі збірки призначено за згодою родини: $14.50 на „Вісник", а $5.00 на місцеву Церкву.

Щира подяка всім жертводавцям. Хай ті відзначені роковини смерти бл. п. Филипа будуть річницею народження його у Царстві Христа. Вічна йому пам'ять!

о. С. Зузак

БЛ. П. ІВАН БЕНДЗА
Торсбі, Алберта

Сталося, що в молодім віці спочив у Бозі бл. п. Іван Бендза, проживши 36 років. Покійний нар. 13 березня 1929 р. в Ледук, Алберта. Закінчує школу у Відкрік, Алберта й живе при батьках, потім фармерує на своїй господарці. Завжди приємний, добрий та життєрадісний раптом почув себе не добре й пішов до шпиталю, з якого вже не вийшов. Був свідомий, що скоро відійде до Господа, забажав бачити в себе Священика, який уділив йому Св. Тайни Сповіді й Причастя.

Зовсім не ждано ранком 19 грудня 1965 р. лікарі повідомили всю родину, що він почуває сильні болі, а сили його помітно падають. Всі рідні якнайшвидше прибули до нього, а він з невимовною радістю відходячи до Господа заспокоював їх словами: „Не плачте". Поєднаний з Богом й простившись з рідними спокійно, о 6-й год. вечора, закрив назавжди очі віддаючи Богові свого духа.

Похоронні Відправи почалися в Едмонтоні 21 грудня вечером в Парк Меморіял. Ігумен Ол. Щербань з Прот. Д. Лучаком відправили Параставс. Прот. Лучак сказав слово на Євангельску тему: „Не плач". На другий день тіло Покійного було привезено до місцевої Церкви в Торсбі, де при великому здвизі людей, о 8-й год. вечора, о. Ігумен Ол. Щербань відправив Парастаса й сказав потішаюче слово: „Смерть праведника докору не знає". В четвер, 23 грудня, прибуває з Едмонтону о. Прот. Д. Лучак, який з Настоятелем Церкви відслужили Божественну Літургію й Чин Похорону при переповненій Церкві людей. Проповідь по Євангелії сказав Прот. Д. Лучак. При Останньому Цілуванні проповідував о. Ігумен Ол. Щербань, який розповів про життя Покійного та закликав присутніх зложити пожертви на Нев'янучий Вінок. Рідні й присутні зложили понад $80.00 на закупленя до церкви святих ризь.

Після Богослуження похоронний похід рушив до місцевого цвинтаря, зупиняючись на всіх перехрестях для читання Св. Євангелії. З цвинтаря усі пішли на поминальний обід, який приготовило Жіноче Товариство при Церкві. Після обіду сестра Марія, від імені родини подякувала Отцям за Похоронні Відправи й проповіді, дякам П. Паушевій й В. Сташкові та співакам за спів, Жіночому Товариству за обід, друзям за несення домовини, приятелям за квіти, вірним за присутність на Богослуженнях й обіді та за щирий дар любови на Нев'янучий Вінок.

Тато й сестра Марія доложили до зібраних грошей понад $130.00 й купили до Церкви святі Ризи й Процесійного Хреста, а брати й сестри Покійного від себе купили Всеночника і так увіковічнили пам'ять Івана Бендзи.

В п'ятницю, 28 січня 1966 року, в 40-й день упокоєння, о. Ігумен Ол. Щербань освятив святі Ризи і в них відправив Заупокійну Літургію й Панахиду. Тато Покійного призначив $10.00 на пресфонд „Вісника" й $4.50 на виробленя кліше.

Покійний залишив у смутку тата Михайла й маму Анну; братів: Николая, Григорія, й Петра; сестер: Еву, Марію, Стелу, Катерину й Емілію.

Спи спокійним сном дорогий наш сину, брате й друже до другого й славного пришестя Господа нашого Ісуса Христа, Якого ти любив вісім серцем своїм, а Канадська земля нехай буде тобі легкою!

Приятель.

БЛ. П. МОЙСЕЙ РЕВУН

„Вічна Тобі пам'ять
завжди пам'ятний
Брате наш"!

Дня 1 листопада 1965 року упокоївся в Бозі Бл. П. Мойсей Ревун на 66 році життя, в Едмонтонському Університетському шпиталі, після затяжної і невилічимої недуги.

У п'ятницю 5 листопада о год. 8-мій вечора відбулася в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя Заупокійна Літія, що її відслужили Впреп. о. Прот. Олександер Хом'як й Впреп. о. Прот. Д. Лучак — Настоятелі Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, будівничим Інституту Св. Івана Золотоустого, член Української Самостійницької Організації ТУС. Покійний залягла у смутку свою дружину Анну, дві доні Марію, замужню за Степаном Парадою й Ірину, замужню за Михайлом Вездуким, 7 онуків, одну сестру Зиновію Соколюк в Україні та двох двоюрідних братів.

У суботу 11 грудня 1965 року, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя відбулася Поминальна Свята Божественна Літургія в сороковий день упокоєння Покійного, яку відслужили Отці Настоятелі.

Нехай Милосердний Господь упокоїть Покійного Мойсея Ревуна в Царстві Своєму, а Вам Дорога Дружино й Діти подасть сили перенести цю велику втрату й обдарить Вас всіми Добродійствами.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

о. Прот. Олександер Хом'як

БЛ. П. НИКОЛАЙ ПАВЛЮК
Чиловек, Б. К.

У понеділок дня 14-го лютого, 1966 року, рознеслася сумна вістка про раптову і несподівану смерть бл. п. Николи Павлюка, одного з піонерів та щирого громадянина, який прожив не сповна 70 літ.

доням, зятям та маленьким онукам, сестрі, яка живе в Україні та двоюрідним братам.

На закінчення, в імені родини, промовляв п. Михаїл Безрукий, зять Бл. П. Мойсея Ревуна, який висловив сердечну подяку усім, що взяли участь в Похоронних Богослужбах, приготовані поминального обіду, що склали пожертви на нев'янучий вінок на Катедральний Собор Св. Івана, усім тим, що висловили своє співчуття чи то листовно, чи квітами, усім тим, що в тій чи іншій мірі поділили горе родини Покійного.

Життєвий шлях Бл. П. Мойсея Ревуна

Народився Покійний дня 10 вересня 1899 року в селі Шлиміївці Кремянецького повіту, Волинь. Бл. П. Мойсей, провів свої дитячі та юнацькі роки під доглядом своїх Батьків Бл. П. Данила та Ярини Ревунів вчащаючи до школи в родинному селі Шлиміївці, недалеко старовинного історичного міста Кремяниа.

До Канади прибув 12 липня 1926 року до міста Едмонтону, в якому проживав усе своє життя.

В році 1923 вінчається з Анною Круциковською, Бл. П. Мойсей Ревун, працюючи на залізній дорозі, а опісля ставши власником своїх реальностей, був відданий Українській Православній Церкві, жертвуючи щиро та достойно на всі її потреби. Покійний був щирим жертводавцем на Колегію Св. Андрея й Всеканадійську Катедру Пресвятої Трійці в Вінніпезі, був членом Ктитором Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, будівничим Інституту Св. Івана Золотоустого, член Української Самостійницької Організації ТУС. Покійний залягла у смутку свою дружину Анну, дві доні Марію, замужню за Степаном Парадою й Ірину, замужню за Михайлом Вездуким, 7 онуків, одну сестру Зиновію Соколюк в Україні та двох двоюрідних братів.

У суботу 11 грудня 1965 року, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя відбулася Поминальна Свята Божественна Літургія в сороковий день упокоєння Покійного, яку відслужили Отці Настоятелі.

Нехай Милосердний Господь упокоїть Покійного Мойсея Ревуна в Царстві Своєму, а Вам Дорога Дружино й Діти подасть сили перенести цю велику втрату й обдарить Вас всіми Добродійствами.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

о. Прот. Олександер Хом'як

БЛ. П. НИКОЛАЙ ПАВЛЮК
Чиловек, Б. К.

У понеділок дня 14-го лютого, 1966 року, рознеслася сумна вістка про раптову і несподівану смерть бл. п. Николи Павлюка, одного з піонерів та щирого громадянина, який прожив не сповна 70 літ.

Покійний народився 18-го квітня 1886 року в селі Березянка, Галичина, Зах. Україна. До Канади приїхав ще молодим 17-ти річним юнаком з Галичини. Спочатку прожи-

вав в Шортдия, Манітоба, в лісніше в Гемі Лейк. Одружився з панною Юнкою з родини Бияковських, з якою щасливо прожив 44 роки в подружнім житті.

До Чиловек, Б. К., переселився 1948 року, де і проживав до кінця свого життя.

Покійний від самих початків в Канаді завжди цікавився церковно-народною справою, був одним з основоположників і членів Української Греко-Православної Церкви в Громаді Св. Духа в Шортдия, Ман., ще від самих початків. Він же був одним з великих любителів в читанні рідної преси і книжки. Постійно був передплатником „Вісника" і „Українського Голосу", який завжди читав з великим замилуванням.

Покійний мав добрі прикмети, щиро любив свою церкву і український народ, був жертвенний для справ церковно-народних, також завжди виявляв співчуття і допомогу потребуючим ближнім в їх житті. В своїй домашній родинним вихований він завжди проявляв доброго і справедливого люблячого батька, по відношенні до його дружини і дітей.

Але дальше не судилося покійному втішатися його родинним життям, бо дня 14-го лютого 1966 року після 8-ої години рано несподівана смерть вкоротила й перервала нитку його життя, що не скільно стривожило родину по втраті дорогого і любляного батька.

Тим Похорону відправив о. П. Блажук в місцевім Похоронним Заведенні у Чиловек, при великім числі родини знайомих і приятелів покійного. В кінці Похоронної Відправи о. П. Блажук виголосив прощальне слово і вислова глибокі співчуття по втраті дорогої особи. Після чого тіло покійного похоронено на місцевім цвинтарі в Чиловек. На цей Похорон прибула ближча родина бл. п. Николая Павлюка, а саме: рідний брат Дмитро Павлюк з його дружиною Анною з Давфин, Ман.

Залишив покійний у глибокім смутку і горі: Свою улюблену дружину Юнку і дітей: Марійку (одружену за Головачук), що проживає в Бовсмен, Манітоба. Лесю (одружену за Гек), проживає в Чиловек. І сина Славка одинка, одруженого з Петрусею Стронг, що проживають також в Чиловек. Залишив покійний пять внуків і три сестрі, що перебувають на рідних землях Західної України, та брата Дмитра і братову Анну Павлюків, які перебувають в Давфині, Манітоба.

В глибокім смутку родина всім учасникам похорону висловлює сердечну подяку за участь і співчуття нам в великім горі і біді. Покійного нехай же Милосердний Господь оселить в Своїх Оселях Праведних, та подасть йому Царство Небесне. Вічная Пам'ять!

о. П. Б.

---

† МИКОЛА АТАМАНЮК
Кенора, Онт.

З великим болем українське громадянство Кенори відпровадило на вічний спочинок довголітнього і заслуженого члена Читальні „Просвіта" — члена Укр. Греко-Православної Церкви **Миколу Атаманюка.**

Упокоївся він 12 грудня 1965 р. Народився 1888 р. в селі Босири, Гусятинського повіту, до Канади прибув 1911 р. Ще в рідному селі цікавився організаційним життям, був активним членом „Просвіти".

Прибувши до Канади перебував у Вінніпегу. Тут одружився 1915 р. і включився в українське організаційне життя. Був членом Народного Дому, співосновником „Взаїмної Помочі". Працював при зорганізуванні Греко-Православної Церкви у Вінніпегу.

З огляду на безробіття тоді в Канаді, мусіть залишити Вінніпег і в 1924 р. переїхав до Кенори. Тут дістав працю в СПР, де й працював до відходу на пенсію.

У Кенорі стає активним і провідним членом Читальні „Просвіта". Був кількакратним головою і містоголовою Читальні „Просвіта" а також був весь час членом і заряднодним „Взаїмної Помочі".

Коли почалась будова Укр. Греко-Прав. Церкви в Кенорі, покійний тішився, що буде своя рідна церква, помагав при будові і жертвував щиро на будову і потреби церкви.

Дбав про Рідну Школу при Читальні, помагав матеріяльно і другим заохочував, бо вірив, що наша майбутність у молодому поколінні.

Ніколи не забував про рідний Край. Рік тому поставив пам'ятник на могилі своїх рідних і брата.

Любив читати книжки, часописи, любив сцену. Не проминав викладів, для яких Читальня „Просвіта" спроваджувала різних лекторів і які завжди зупинялись у гостинному домі Покійного.

Дуже гарно висловлювались про ввічливість і гостинність покійного та його дружини ті, що побували в їхньому домі як д-р Цегельський, ред. М. Стечишин, М. Григоріїв, проф. Білецький. Всі вони вже покійні. А скільки ще живих, які зазнали щирої гостинності в домі Покійного, з жалем будуть читати ці сумні рядки?

Не одна гаряча сльоза ріднних в Україні покотиться на згадку, що не стало нашого стрийка, який стільки чуття і серця та помочі віддав для них у недолі.

А вкінці друзі по організації і по церкві відчувають дуже болючо втрату свого довголітнього щирого й активного члена.

З великим болем серця всі масово відпровадили свого друга на вічний спочинок.

Похорон відбувся 15 грудня 1965 р. з Укр. Православної Церкви Св. Володимира. Панахиду і Відправу провів о. Ст. Ярмусь з Вінніпегу при помочі дяка Ф. Галі. При останньому прощанні присутні склонили на нев'янучий вінок, на українську пресу $60.50, а цього $10 на „Вісник".

Покійного на вічну дорогу попровадили: від укр. прав. Громади Я. Трембач, від Т-ва „Просвіта" П. Горбатюк — голова, від „Взаїмної Помочі" М. Стручинський — заст. голови, від Жін. Т-ва ім. Кобилянської М. Степанюк — голова.

З родини на похорон прибула сестра пані Атаманюк з двома дочками з Едмонтону А. Максимчук і сестрінок покійного з Кінгстон, Онт. — М. Дубик та рідня і приятелі з Вінніпегу.

Спи Дорогий Друже наш спокійним сном — а за все, що Ти зробив для української справи Ті друзів своїх — хай Всевишній винагородить Тебе і приїме в свої небесні оселі.

Хай же цей скромний спогад про заслуги покійного М. Атаманюка буде нев'янучим вінком та вкрие могилу його, а діла його хай стануть до наслідування іншим.

* * *

ПОДЯКА

Щею дорогою висловлюю глибоку подяку українському громадянству Кенори та всім приятелям, знайомим, родині ближчій і дальшій за відпровадження мого мужа на вічний спочинок.

Дякую всім тим, хто під час недуги відвідував його та розрадкував, а до мене приходив зі словами розради й поради.

Дякую всім, що зложили вінки і квіти на могилу, жертвували на Служби Божі та зложили нев'янучий вінок на українську пресу.

Дякую о, Ст. Ярмусеві з Вінніпегу і дякові Ф. Галі за Похоронні Відправи і тим, що несли домовину.

Щире спасибіг братанкові М. Атаманюкові та п. Н. Звариченві за поміч і пораду в улаштованні Похорону.

Дякую Читальні і всім організаціям, які приміщуються в Читальні і в Православній Парохії за прощальні промови.

Дякую всім панам, які займались приготовленим перекуски по Похороні.

Дякую за масову участь, за вінки й квіти, які вкрили могилу мого Дорогого Мужа.

Мих. Атаманюк — дружина

Кампанія на Будівельний Фонд КолегП Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

По $1,000.00: Судія Іван Р. Семчом, Вінніпег, Ман.

По $100.00: Впреп. о. Прот. Ф. Кернцький, Саскатун. Саск; Андрія і Стася Заварні, Вегревіл, Алта; Василь Малюта, Давфин, Ман; пані Розалія Драган, Саскатун, Саск., із завіщання бл. п. д-ра Юрія Драгана.

По $62.40: Збірка на похороні бл. п. Николи Строшібського, Вайта, Ман., передав Всеч. о. Ю. Ярославський.

По $50.00: Семен Пуляк, Фт. Вілліям, Онт; Зеновій Худий, Джемейка, Н. Ві., ЗДА., з нагоди 50-ої річниці закінчення Духовної Семінарії, як також прийняття священства дорогого Батька. Протопрея Сергія Лібацького; Союз Української Молоді Канади, Відділ: ч. 80, Гемилтон, Онт.

По $45.55: Збірка на похороні бл. п. Михайла Шишки, Вилнигдон, Алта., прислав о. І. Гикавнй.

По $41.00: Збірка на похороні бл. п. Дмитра Ковала, Онкборн, Ман., прислав Всеч. о. І. Мельник.

По $25.00: Пані Елисавета Лабюк, Калнна, Саск; Никола і Марія Шевчук, Ріджайна, Саск; Відділ Союзу Української Молоді в Келгарі, Алта., в пам'ять свого покійного члена, бл. п. Едварда Гошка, Вегревіл, Алта; збірка на похороні бл. п. Стефана Гуляка, Райн, Саск., прислав Всеч. о. В. Бойчук; Теодор Боднар, Вінніпег.

По $24.50: Українська Православна Церква Пресв. Тройці, Трентон, Н. Дж., ЗДА.

По $21.40: А. Сімончук, Бруклин, Н. Ві., ЗДА.

По $20.00: Йосиф Яворський, Селкирк, Ман; пані Варвара Ковальчук, Атабаска, Алта; Українська Православна Церква Св. о. Николая, Міамі, Флорида, збірка в церкві на Теологічний Факультет. Л. А. Половин з дружиною, Ватсон, Саск.

По $18.00: Збірка на похоронах бл. п. Домки Русяк, Йорктон, Саск. ($9.00) і бл. п. Кризонта Русняка, Йорктон, Саск. ($9.00).

По $16.00: Збірка на срібному весіллю п-ва Павла і Галини Дубенських, Кенора, Онт., прислав п. І. Москва.

По $15.00: Збірка на похороні бл. п. Емілії Сасинюк, Дорбен, Ман; прислав Всеч. о. В. Кокорудз; С. Андрусяк, Келгарі, Алта.

По $10.00: Микита Саранчук, Гедерлей, Саск., в память своєї покійної дружини, бл. п. Теклі; Никола й Катерина Рожаки, Едмонтон, Алта., в память бл. п. Едварда Гошка, Вегревіл, Алта; Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея, в память бл. п. Николи Негрича, батька членки Товариства пані Надії Дядик, і в память бл. п. Ольги Саранчук, сестри членки Товариства, Зені Богонос; Константин Туркало, Нью Йорк, ЗДА; Джек Яспнські з дружиною, Дірборн Гайтс, Мнин, ЗДА; пані А. Мелкей, Дітройт, ЗДА; пані Анна Стасюк, Кендерслей, Саск. Текля Кудрик, в память її сестри бл. п. Анни Сеньків; І. Горичук, Гонімун, Саск; пані Ольга Завісляк, збірка на прийняття з нагоди 46-их років з дня народження п. Гната Кадинюка, Вінніпег, Всеч. о. С. Ярмусь, збірка на похороні бл. п. Анни Бойчук, Фішербрегн, Ман; Товариство Взаїмна Поміч, Відділ 20, Венкувер Б. К., в память бл. п. Івана Колодія, Венкувер; Михайло Ікак, Ервуд, Саск., в память його батька бл. п. Петра Ікака.

По $8.00: З похорону немовляти, Ларрі Петро Яловега, Етельберт, Ман., прислав о. В. Кокорудз.

По $5.00: Пані Марія Москалюк Норт Сорро, Б. К., в память її сина бл. п. Сидора Москалюка; Гн. Кудрик, Ватсон, (Колязд); пані Катерина Ковальчук, Вінніпег (Колязд); Никола Кудрик, Вінніпег (Колязд); пані Марія Баннінська, Вінніпег; Марія Ангельська в память її тітки бл. п. Анни Сеньків; пані Ольга Спіжевка, в память її тітки бл. п. Анни Сеньків; пані Павлів Федорова, Кепрел, Онт., в память бл. п. Ездри Охітва, Норкрей, Саск; Всеч. о. М. Критюк, збірка на похороні бл. п. Василя Підуха, Мелфорт, Саск. Н. В. Бочинський, Поплярдіз, Манітоба (Колязд).

По $2.00: Н. Н.

ФУНДАЦІЯ ІМ. БЛ. П. СУДДІ МИХАРЛА СТЕЧИШИНА

Родина бл. п. судді Михайла Стечишина поставила здувдувати фундацію в його пам'ять і на початок зложено такі пожертви:

Анастазія Стечишин, вдова — $1.000.00.

Др. Орест Стечишин, Едмонтон — $25.00.

Др. Володар Стечишин, Торонто, син — $25.00.

Збірка на похороні бл. п. Едварда Гошки, сина п-ва Мирослава й Анни Гошків, Вегревіл, Алта. Гроші прислав п. Антін Белюк.

По $30.00: Дрібна збірка.

По $10.00: Федір і Елсі Вервік Мирослав Тріска.

По $8.00: Захарій і Марта Гошко.

По $7.00: Захарій і Анна Іванюк

По $5.00: Петро і Христина Павлюкн, Рон і Петруня Тухнч, Рузи-Марія Гошко, Анна Бойчук, Олекса і Йоанна Йонг, Йосиф і Тереса Тріска, Едвард і Рузя Тріска.

Збірка в нагоди 61 роковин подружнього життя п-ва Николи і Анастазії Григорчуків з Етельберт, Ман. Ювілейна гостина відбувалася в Фінікс, Арізона, де п-во Григорчуки були тоді на відпочинку. Гостиною займався п. В. Перепелюк з Флин Флон, Ман.

По $50.00: Василь Перепелюк, Флин Флон, Ман; Ф. Тетчин, Едмонтон, Алта; Н. Григорчук, Етельберт, Ман.

По $25.00: Пані Д. Масьюх, Венкувер, Б. К., І. В. Меглей, Фінікс, Арізона.

По $20.00: В. Гедвей, Давфин, Ман.

По $10.00: Пані В. Яремчук, Фінікс, Арізона; А. Відовиченко, Фінікс, Арізона; Антін Кефелюк, Гелюк, Мнин.

По $5.00: Сергій Солганик, Фінікс, Арізона, Іван Палій, Домініон Сіті, Ман.

ПИСАНКА НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

По $250.00: П. Калавський, Едмонтон, Алта.

По $100.00: Олекса Мех, Оттава, Онт; Дмитро Ніврянський, Батерфорд, Онт., Петро Лупішка, Брокстон, Саск.

По $50.00: Стефан Кирстюк, Венкувер, Б. К.

По $40.00: Пані А. Стакурська, Вінніпег, Ман.

По $30.00: Іванна Венсел, Вінніпег.

По $25.00: Стефан і Лина Кутний, Вінніпег; Василь і Віронія Трофанюки, Йорктон, Саск; пані Марія Радуд, Кирклеид Лейк, Онт; Українська Греко-Православна Громада в Арран, Саск; Никола Лабюк, Канора, Саск; Дмитро Янда, Едмонтон, Алта; Богдан І. Гулик, Лойдмінстер, Саск; Петро Субот, Вегревіл, Алта; Іван Скоропат, Сирус Гом, Саск; Теодор і Анна Олексюки й батько Михайло Савчук, Гемилтон, Онт; Петро Бугера, Роблин, Ман; В. Сурмай, Фт. Вілліям, Онт; пані Зеновія Харовська, Вінніпег; А. Гавриляюк, Родхіл, Ман; Всеч. о. Прот. Л. Дачина, Кемсек, Саск.

По $21.25: Ф. Музика з дружиною, Вегревіл, Алта.

По $20.00: Тимофій і Катерина Тимофійчуки, Вінніпег; Антін Осиченко, Вінніпег; Стефан і Софія Писенний, Канора, Саск; пані Марія Гуцулик, Вінніпег; Василь Ю. Чопюк, Вакав, Саск; пані Малапя Гуцулик, Йорктон, Саск; Юрій Крайнович, Флин Флон, Ман; Олекса Никифорук, Мілмен, Саск; Н. В Зелінський з дружиною, Вінніпег

По $15.00: Федір і Соня Осиченки, Вінніпег; Всеч. о. М. Кашш, Вінніпег.

По $10.00: Пані Стефапя Гринюк, Вінніпег; Іван і Христина Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман; Василь Зарубій, Вегревіл, Алта; Іван Мамчур з дружиною, Тиндал, Ман; Ілія Воробець, Етельберт, Ман; Петро і Ошпюк, Гефорд, Саск; пані Н. Шмелюк, Едмонтон, Алта; Василь Бурнпик, Вінніпег; Іван Касюрак, Брендон, Ман; Михайло Прончук, Келгарі, Алта; Франко Марусик, Принс Альберт, Саск; М. А. Кульба, Монтреал, Кве; Василь Петрашек, Ніагара Фолле, Онт; Стефан і Марта Сінко, Вадіна, Саск; Олекса Грамрайд, Йорктон, Саск; Орест Мисик, Канора, Саск; Іван Подушко, Вінніпег; Олександер Єремко, Йорктон, Саск; Іван і Вікторія Пушка, Норт Бирнабі, Б. К; Олекса Стасик, Гленденл, Саск; пані Марія Білий, Саскатун, Саск; пані Василина Гомпнюк, Б. К; С. Бурко, Монтреал, Кве; О. Міщенко, Венкувер, Б. К; М. Іваш, Виндзор, Онт; пані Дора Бизина, Фт. Вілліям, Онт.; Василь Довгань, Торонто, Онт; О Квас, Кпньстон, Онт; пані О. Олеськів, Вінніпег; Н. Маланчук з дружиною, Едмонтон; А. Войчинський, Едмонтон, Алта; Юрко Жига з дружиною, Спирит Ривер, Алта; Іван Залеський, Дерсвент, Алта; Йосиф Спільний, Келгарі, Алта.

По $5.00: Семен Возняк, Брукснлі, Саск; П. Плішка, Венгревіл, Алта; Никола В. Малик, Гласлин, Саск; Петро Колтуньский, Сенді Лейк, Ман; пані Марія Вагнер, Вінніпег; Йосиф В. Войтюк, Виннпег, Саск.; Данпло Калавський, Редвотер, Алта; д-р Дмитро і Анна Мельники, Едмонтон, Алта; Н Маидрик, Едмонтон, Алта; Стефан Налнпайко, Стоні Крік, Онт; Іван Мартин, Содбурі, Онт; Олекса Ленько, Канора, Саск; Іван Ориник, Кемсек, Саск; Іван Симчич, Давфин, Ман; Антін Гришна, Торонто; Семен Натарос, Норт Соррі, Б. К.; Д. Рапундало, Содбурі, Онт; А. Шевчук, Монтреал, Кве; І. Бойчук, Торонто; Стефан Горак, Етельберт, Ман., Г. Черепаха, Кирклеид Лейк, Онт; В. П. Пінчук, Порт Кредит, Онт; А. Литвпненко з дружиною, Вінніпег; Іван Щербань, Годсон Бей, Саск; Кирило Корець Торонто, Онт; Ю. Григорі, Торонто; Лука Гавалко, Сьмокі Лейк, Алта.

По $4.00: Н. Гузар, Павел Ривер, Б. К.

По $3.00: Павло Кульба Савт Борнабі, Б. К; І. Шатобинський, Торонто

$2.00: Михайло і Олена Мисиви, Нипавин, Саск; В. Катамай, Содбурі, Онт; В. Катрюк, Монтреал, Кве; Василь Клапій, Едмонтон, Алта; М. Самочук, Торонто; Марія Самочук, Торонто; М. Самачук, Торонто; Василь Сорохин Ту Гилс, Алта.

По $1.50: І. Кпнь, Фт. Вілліям, Онт; Онуфрій Бзовий, Вінніпег; пані С. Міхаєів, Кемсек, Саск.

НА ДОПОМОГУ СТУДЕНТОВІ ТЕОЛОГІЇ

По $10.00: Пані Стефапя Гринюк, Вінніпег; Іван і Христина Присяжнюк, Пайн Ривер, Ман; Василь Зарубій, Вегревіл, Алта; Іван Мамчур з дружиною, Тиндал, Ман; Ілія Воробець, Етельберт, Ман; Петро і Ошпюк, Гефорд, Саск; пані Н. Шмелюк, Едмонтон, Алта; Василь Бурнпик, Вінніпег; Іван Касюрак, Брендон, Ман; Михайло Прончук, Келгарі, Алта; Франко Марусик, Принс Альберт, Саск; М. А. Кульба, Монтреал, Кве; Василь Петрашек, Ніагара Фолле, Онт; Стефан і Марта Сінко, Вадіна, Саск; Олекса Грамрайд, Йорктон, Саск; Орест Мисик, Канора, Саск; Іван Подушко, Вінніпег; Олександер Єремко,

На допомогу студентові Теології Святославові Глухановкові з Вадіна, Саск. (на кошт утримання в Колегії), п. Никола Григорчук з Етельберт, Ман., прислав $50.00 Щира подяка!

СПРАВЛЕННЯ: У „Віснику" в числі за 15-го січня 1966, було проголошено, що „Дмитро Марійчик" з Сітлі, Ваш., ЗДА, пожертвував $5.00, а мало бути „Дмитро Марійн", що ощо справляється

Всім жертводавцям щира подяка. (Долі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba, Winnipeg 19, Man.

ОГОЛОШЕННЯ

Українська Православпа Церква Св. Апостолів Петра і Павла в Ніагара Фолле, Онт., пошукує два-диригента, щоб знав пора-

док Православних Богослужень та Треб і щоб міг проводити як церковним так і світським хором.

Додаткова праця в українському підприємстві забезпечена. Для цього останнього потрібно знання англійської мови".

Всі зголошення подавати на адресу:

Rev. S. Hutsaliak,
1906 Sylvia Place,
Niagara Falls, Ont. Canada
Tel. 354-3962.

І. Сиротюк, головa
Іван Гладинюк, секретар.

У в а г а ! У в а г а !
НІЯГАРА ФАЛС І ОКОЛИЦІ
Окружний З'їзд Союзу Українок

при співучасті ТУС-СУНД і СУМК відбудеться
в неділю, 15-го травня 1966 р.
В ЦЕРКОВНІЙ ЗАЛІ

10.00 год. ранку — Служба Божа в Українській Греко-Православній Церкві св. Петра й Павла. Служитиме о. Степан Гуцуляк.
12.30 год. — Спільний обід.

ПРОГРАМА

— Доповідь — пані Аніна Євчук, провінціальна голова Союзу Українок Канади.
— Привіти складових організацій СУС та інші
— Виступ солістки панни Соні Мельник з Торонто.
— Панельова дискусія.
— Виставка українських вишивок.

Запрошуємо всіх!

Пров. Екзек. С.У.К. на Східну Канаду.

У в а г а ! У в а г а !
Храмове Свято й Канонічна Візитація Високопреосвященійшого Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Єпархії, відбудеться:
В НЕДІЛЮ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
29-го ТРАВНЯ 1966 РОКУ
в СТЕЛДЕН, АЛБЕРТА.

8.30 год. ранку Возсоединя
8.45 Всенічна
9.45 Зустріч Високопреосвященійшого Архиепископа Андрія
10.00 АРХИЕРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА в сослужении місцевого о. Настоятеля й Високопреосвященного о. Прот. Олександра Хомяка. Співатиме Церковний Хор з Громади Вільна під управою пані Н. Ніщ.
12.30 Храмовий обід в Народнім Домі, на якому головне слово вигголосить Владика Архиепископ, та будуть промовляти інші визначні промовці
На цю велику урочистість, запрошуємо Вірних Смоки Лейської Парафії, як також їх ближчих, та дальших Околиць.

о. Прот. Юрій Туржанський — Настоятель.
Васнль Пасєцький — Голова.
Олекса Матейчук — Секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ТРАВЕНЬ

1. Неділя - Транскона, Поплар Парк.
8. Неділя -- Божежур, Ледвин, Стед.
15. Неділя - - Транскона, Дуфрост, Су Лукавт, Тиндал.
22 Неділя — Селкирк, Ст. Мартин, Пленет Голм.
29. ЗЕЛЯНІ СВЯТА — Транскона, Гоніор, Поплярдіз — Храм. Поплар Парк — Храм.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ

1. Неділя — Гавард
8. Неділя — Гудів
15. Неділя — Мелвил
19. Четвер: Вознесення — Айтуна
22 Неділя — Гудів
29. Неділя. Просл. Трійці — Айтуна (Храм)
30 Понеділок Св. Духа — Гудів (Храм)

Tel. 795-2218

о. В. БОРИЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
6. П'ятниця Св. Великом. Юрія — Йорктон
8. Неділя — Йорктон. Свято Матері
15. Неділя — Йорктон
19. Четвер. Вознесення Господне — Райн
22. Неділя — Горлиц. Проводи
29. ЗЕЛЕНІ СВЯТА. — Йорктон. По полудні відправи на могилках спочилих на Цвинтарі
30. Понеділок. День Св. Духа — Йорктон
110 Wellington Ave. Yorkton, Sask. Phone 783-2968

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Кемсак
8. Неділя. Проводи — Вроктон
15. Неділя — Ахтеліпчуки
19. Четвер. Вознесення — Кемсак
22. Неділя — Сторіонеїй
29. Неділя Св. Трійці — Мазепа (Храм)
30. Понеділок Св. Духа — Домівка
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Сван Плейн
8. Неділя — Вонда
15. Неділя — Стінен
19. Четвер. Вознесення Госп — Денбері
22. Неділя — Гаес
29. Неділя Зелені Свята — Арран (Храм)
30. Понеділок. Пресв. Трійці — Стриджис (Храм)
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 1902.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Кіндерслей
8. Неділя — Вонда
15. Неділя — Мічум
19. Вознесення — Мічум
22. Неділя Інститут Могилп
29. Зелені Свята — Прінеїт
Sask. Tel. 852—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
Box, 488 — Tel. 338-3143. Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Борівці. Проводи
8. Неділя — Ендру. Проводи
15. Неділя — Лужани і Завале. Проводи
19. Вознесіння — Прут Храм
29. Неділя Зелені Свята — Вилайгсон. Храм
30. Святого Духа — Гемлин
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 207.

о. Ст. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя (на гроби) — Кридор
8. Неділя (на гроби) — Геффорд
15. Неділя (на гроби) — Реддіз
19. Четвер, Вознесення — Геффорд
22. Неділя (на гроби) — Бінкн
29. Неділя, Зелені Свята (Храм) — Геффорд
30. Понеділок. Св. Духа (на гроби) — Писклиці
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Етелберт
15. Неділя — Гарленд
19. Четвер. Вознесення — Ревпер
22. Неділя — Пайн Ривер
29. Неділя Пресв. Трійці — Венло
30. Понеділок Св. Духа — Етелберт
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Єлов Крік. Проводи
6. П'ятниця. Св. Великомуч. Юрія Побід. — Гроншід
8. Неділя — Брусксбі. Проводи
15. Неділя — Мелфорт
19. Четвер. Вознесення Господне — Гроншід (над рікою). Храм
22. Неділя — Гадсон Бей. Храм
29. Неділя. Зелені Свята —
Гроншід. Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Брускбі
Address: Box 1438, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИЦА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Радвей. Проводи від год. 2-ої по пол.
Ендорена — проводи від год. 3.30 по пол.
II Неділя — Торгилд. Проводи по Службі Божій.
Федора — проводи від год. 3.30 по пол.
15. Неділя — Восетна. Проводи по Службі Божій.
Редвятер — Проводи від год. 4-ої по пол.
18. Четвер. Вознесення Господне — Радвей. Храм
22. Неділя — Егрімонт
29. Неділя-Пресв. Трійці — Редвятер Храм
30. День Св. Духа — Нюбрук
Box 122. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Порт Батлфорд (Проводи)
8. Неділя — Гласгоин (Зїзд СУМК)
15. Неділя — Витків (Проводи)
19 Четвер. Вознесення — Порт Батлфорд
22. Неділя — Бигар (Храм).
28. Субота Поминальна — Порт Батлфорд
29. Неділя Пресв. Трійці — Галерей (Храм)
30. Понеділок — Св. Духа — Витків (Храм)
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Сенді Лейк
8. Неділя — Кесборн
15 Неділя — Сібабіи
22. Неділя — Оакборн
29. Неділя Пресв. Трійці — Зелені Свята — Ричмонд Парк. Храм
Громади Вайлвуд і Ричмонд Парк ласкаво запрошують на храмовий празник всіх людей з ближніх і дальніх околиць. У Вайлвуд храм на 22 травня, а у Ричмонд Парк на 29 травня. Усіх гостей щиро вітаємо!
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-5745

о. М. ОЛЕСІЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Гріффітс Ривер
6. П'ятниця. Великомуч. Юрія Побідоносця — Давфин
8. Неділя. Передача Служби Божої по радіо. Станція СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Давфин, Ман., від год. 11-ої рано до 12-ої 15 хв. по пол. Храм Громади Св. Юрія, на якому окрім місцевого пароха бере участь Вспр. Митр. Прот. Д. Ф. Стратійчук з Робліну
14 Субота. Проводи — Йорктон
15. Неділя — Гилберт Плейнс
19. Четвер. Вознесення Господне. Храм і Проводи — Ашвіл
22. Неділя — Давфин
29 Неділя. Зелені Свята. Храм і Проводи — Валей Ривер
Громадні, в яких відбувається Храм в місяці травні щиро запрошують довколишнє громадянство до себе на Празники.
Вечірня служитиметься що неділі о год. 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Інсінгер (заїз.)
6. П'ятниця Св. Юрія — Льора
8. Неділя — Тіодор (м.)
15. Неділя — Половники
19. Четвер. Воздвиження — Вестбрук (Храм)
22. Неділя — Тіодор (за рікою)
29. Неділя ЗЕЛЕНІ СВЯТА —. Дробот (Храм)
30. Понеділок. Св. Духа — Інсінгер м. (Храм)
31. Вівторок. 3-ій день Св. Трійці — Мамориець
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2902-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Бонниленд. Проводи
8. Неділя — Сенді Рейнд. Проводи
Биг Медов — Проводи о год. 4-ій по пол.
15. Неділя — Гіффорд. Проводи
19 Вознесення — Сенді Рейнд
22. Неділя — Ст. Пал
29. Зелені Свята — Гленден. Храм
30. День Св. Духа — Бонниленд
Rev. O. Sorochuk Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Вондерінг Ривер. Проводи
6. Пятниця. Вьч. Юрія — Лек Ла Біш
8. Неділя — Норал. Проводи
8. Неділя. Вечірня 4-та год. по пол — Кенедіянз Проводи
15. Неділя — Атабаска. Проводи
15. Неділя Вечірня 5-та год. по пол — Сарепа
19. Четвер. Вознесення Господне — Лек Ла Біш
22. Неділя — Греслена
29. Неділя. Пресвятої Трійці — Боїз Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Кеймк. Проводи
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Товорівці. Проводи
Того дня Проводи в Робліні в 3.30 по пол
8. Неділя — Давфин
15. Неділя — Гренфелл. Проводи
19. Четвер. Вознесення Господне — Робліні
22. Неділя — Шел Релей
29. Неділя Пресвятої Трійці — Шортдейл. Храм
29. Неділя Пресвятої Трійці — Лерард. Храм. Буде гість священик
30. Понеділок. Св. Духа — Петлюра Храм
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Спільне Свячене й Проводи у Вакав
6. П'ятниця Св. Юрія — Проводи в Альценї
8. Неділя. Сп Свячене й Проводи в Ст. Джуліен
15. Неділя — Проводи в Смітс
19. Четвер. Вознесення Госп. — Вакав
22. Неділя — Храмове свято в Тарнополь
28. Поминальна Субота
29. Неділя Пр. ТВОРИЩ — Храм у Кадворт. Вечірня о 4 год. в Смітс
30. Понеділок. День Святого Духа — Проводи в Лепін
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Толстой
6. П'ятниця. Юрія Снущька ІІ. — Гарденток
8. Неділя — Сарто
15. Неділя (вільний)
19. Четвер. Вознесення — Толстой
22. Неділя (Храм) — Роза
29. Неділя. Зелені Свята (Храм) — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Кінофь
8. Неділя — Успенська
15. Неділя — Канора
19. Четвер. Вознесення — Бірдмес (Храм)
22. Неділя — Буюкенан
29. Неділя — Канора (Храм) ЗЕЛЕНІ СВЯТА
30. Понеділок. Св. Духа — Сандова
Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Смоки Лейк. Проводи
1. Неділя. Вечірня й Проводи у Вільна 4-та год. по пол.
6. Пятниця — Вьч. Юрія — Смоки Лейк
8. Неділя. Проводи — Давнінг
8. Неділя. Вечірня й Проводи о год. 4 по пол. — Стрий
15. Неділя. Проводи — Едванд
19 Четвер Вознесення — Вільна
22 Неділя — Смоки Лейк. Храм
29. Неділя Пресв. Трійці. Храм й Канонічн. Різпгація Високопреосвященського Арх. Андрея — Сліедген
30. Неділя Св. Духа Храм — Стрій
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Шіго (місто)
6. П'ятниця — Св. Вьч. Юрія Переможця — Мельничуки
8. Неділя — Вимпл
15. Неділя — Шіго (полудпева)
19. Четвер — Вознесення Господне — Емор
22 Неділя — Фовы Лейк
29. Неділя Св. Трійці (Зелені Свята) — Шіго (місто). Храм
30 Понеділок. День Св. Духа — Стадники, Храм
УВАГА! Богослуження Св. Успенської Громади у Шіго (полудпева) від травня починаються відправлятися у Церкві Громади. Запрошуємо усіх вірних Шіюнської й сусідніх Парафій брати найбільшу участь у Храмовних Святах. У Шіго (м.) та в Шіго (коло Стадників).
Address: Shoho, Sask., Box 82. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Нипавин, Спільне Свячене І Проводи Гробів
6. Пятниця Сві Великомуч. Юрія Шпмен
8. Неділя — Сембург, Спільне Свячене і Проводи Гробів
15. Неділя — Кадет. Спільне Свячене і Проводи Гробів
19 Четвер Вознесення Вірдейл
22. Неділя — Шпмен
29 Неділя — Сембург Храмове Свято і Храмовий Обід
30. Понеділок. Пресв. Трійці — Нипавин
Address: Wainrlale, Sask. Ph. 486.

о. А. ХРУСТАВКИ
Address: Box 97, Myrnam, Alta. Tel. 42.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ
1 Неділя. Проводи — Торсбі 4-та год. по пол. Проводи Калмар
8. Неділя. Проводи — Равнгил
15. Неділя. Проводи — Кагани
19. Четвер. Вознесення — Пено
22 Неділя — Брудергайм
29 Неділя. Зелені Свята. Хром — Калмар
29. Неділя. Зелені Свята. Храм — Кагани, служить Прот. Л. Денисюк
Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ТРАВЕНЬ
1. Неділя — Вайта
8. Неділя — Сандав
15. Неділя — Сірко
19. Четвер. Вознесення — Арабакка Петра і Павла
22. Неділя — Арабака св. Миколая
29. Неділя. Зелені Свята — Вайта. Храм
30. Понеділок. День Св Духа — Сеньків (після Служби Божої панахида на цвинтарі)
УВАГА! Про Панахиди на цвинтарях буде окрема домовленість з керівниками церк. громад.
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ТРАВНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., MAY 15, 1966. ЧИСЛО (2030) 10

ПЕРШИЙ РАЗ В ІСТОРІЇ

ВАТИКАН І СССР ДОМОВИЛИСЯ СПІВПРАЦЮВАТИ

СОВЕТСЬКИЙ МІНІСТР ОТРИМАВ ВІД ПАПИ ДАРУНКИ
Італійці оплескують міністра Громика і амбасадора Козирова у брамі Ватикану

ВАТИКАН. — Папа Павло й советський міністр закордонних справ Андрей Громико сьогодні (28 квітня) відбули свою історичну зустріч, і погодилися спільно працювати для світового миру", — інформує „Кенедіен Пресс" (28 квітня 1966 р.).

„Папа прийняв Громика на приватній авдієнції, і вони розмовляли 45 хвилин. Досі ще не бували в папи на авдієнції советські міністри, отже ця була першою".

„Погодилися"

„Громико сказав на пресовій конференції, що вони „погодилися разом працювати для миру незалежно від ідеології".

„У Ватиканському комунікаті сказано, що ця зустріч була „продовженням розмов", які відбувалися між папою і Громиком в головній кватирі Об'єднаних Націй у Нью-Йорку під час папських відвідин там у жовтні 1965 р. (4 жовтня, — р. В.). Вони тоді обмінялися прихильними думками", — продовжує „Келедіен Пресс".

Папа „поставив вимогу, щоб советський уряд вжив свого великого впливу"

„Це майже певне, що вони обговорювали справу відвідин папи в Об'єднаних Націях і його повторні взивання зберегти світовий мир, — подають з джерел Ватикану. З цих самих джерел повідомляють, що така дразлива справа, як недавне погіршання відносин між Церквою і комуністичною владою Польщі найправдоподібніше таки не була порушена", — далі інформує „Кенедіен Пресс".

Советський міністр отримав від папи золоту медаль

„Папа обдарував Громика золотою медалею, в пам'ять Ватиканського екуменічного собору (1962-1965), — р.В.) і п'ятьма томами репродукцій старовинних мап з ватиканського архіву. Після авдієнції Громико побував у Сикстинській каплиці, щоб подивитися там на фрески Мікельанджело.

„Ця авдієнція — останього дня під час шестиднєвого перебування Громика в Італії — вважається тут за таку подію, що матиме далекосяглі наслідки для відносин між римо-католицизмом і комунізмом.

„Незабаром після цієї, досі ще небувалої зустрічі, Громико відлетів у Москву.

(Закінчення на стор. 3-й)

Історик в Ізраїлі націоналізує Христа

Перша „Історія Христианства" видана жидівським істориком в Ізраїлі .

„...Християнську віру поширив галилейський жид, і вона спочатку була голошена жидами..."

„...Єднання культури, а навіть і ширших інтересів між християнами... та Ізраїльською державою, — чи ж сподівався цього це було б чимсь надмірним?"

Ці думки, між іншим, підкреслив д-р П. Кольбі у своїй книжці (75 сторінок) „Християнська історія", яку недавно опублікували в Ізраїлі. Ця книжка — це перша в Ізраїлі. „Історія Христианства" написана жидівським автором.

Початки Христианства в Палестині, далі — Палестина за Візантійськ. періоду, за часів інвазії арабів, католицьких хрестоносців, мамелюків, о т т о м а н і в (турків) і за часів британського мандату — все це вибоновлює дві третини книжки; остання третина займається справою Христианства в Палестині за період 15 років (від 1948 р.) у відновлений державі Ізраїля.

Назва книжки: Dr. P. Colbi: Christian History. Am Hassefer Publishers, Itd. o/o Jerusalem Post Press, Jerusalem, Israel.

Постанова II Ватиканського Собору

Другий Ватиканський Собор у своїй декларації про уневинненння жидів у справі замучення Христа, виданій восени 1965 р., і затвердженій папою Павлом VI 28 жовтня 1965 р., між іншим, заявив:

„...жидів не можна представляти так, немов би Бог відкинув їх чи осудив, і що немов би це виплвало із Священних Писань. Отож, нехай всі побачать, що у своїй катехітичній роботі і в проповідуванні слова Божого вони не навчають нічого такого, що не було б згідне з правдою Євангелії і з духом Христа... Ми... свідомі спільної батьківщинної спадщини з жидами..." (цитовано з повного тексту декларації про уневинення жидів II Ватиканським Собором, опублікованого в журн. „Look", Jan. 25, 1965, U.S.A.).

Англіканська Церква затвердила „нерухому дату" Великодня

Англіканська Церква в Британії навесні 1966 р. затвердила „нерухому дату" Великодня — на неділю, що слідує після другої суботи в квітні кожного року. (За журн. АРЕО, березень 1966, США).

З.Р.В. — Нікейський Собор Вселенської Церкви 325 р. постановив був, щоб Великдень ніколи не припадав на той самий день, що жидівська Пасха (Пассовер), а завжди слідував після неї. Тому-то в Християнстві і встановлено „рухому дату" святкування Великодня. Жидівські історики вважають це за одну з ознак антисемітизму в Християнстві.

Перший лютеранський пастор у Швеції приєднався до православія

Лютерани критикують факт православної пересвяти пастора Кляссона

Лютеранський пастор, 52-літній Христофор Кляссон, цього року перейшов на православіе. Його прийняли в склад православного духовенства, але шляхом пересвяти. Лютерани невідповідні пересвятою, бо, кажуть вони, в лютеранського духовенства також є непереривне апостольське переємство.

Отець Кляссон займав був високе становище в Лютеранській Церкві у Швеції.

Відколи лютерани в цій країні дозволили жінкам бути „священиками" (почавши з 1960 р.), число духовних-мужчин, що відходять від Лютеранської Церкви в цій країні постійно зростає. (Журн. „АРЕО" ч. 3, 1965. США)).

З листа КУК до президента СБС Альфонса Вімей

У вечірній телевізійній передачі СБС 22 квітня ц. р. репортер СБС Дейвид Леві, рапортуючи з Бабиного Яру в Києві заподав, що в мордуванню жидів були завангажовані „українські колаборанти".

Факт, що репортер в той спосіб намагається втягнути до поповнених злочинів імя українського народу, маскуючись замість ближчих уточнень підступною вигадкою про „українських колаборантів" треба вважати злословиво умисною фабрикацією. Часом виглядає, що деякі окремі особи, спеціялізуються в тому відношенню надуживаючи свої позиції в СБС.

Комітет Українців Канади в імені всіх своїх Складових Організацій підносить гострий протест проти таких методів. Це не перший раз їх стосується у відношенню до українського народу деякими агенціями і окремими репортерами СБС. Одночасно Комітет Українців Канади заявляє, що він завжди готовий розглянути і дати відповідь на кожне оскарження збудоване на конкретних даних.

За 35 років населення світу подвоїться

За дальші 35 років число людей зросте на 4 мілїярди

Число людей у світі тепер становить трохи більше як три мілїярди й чотирнадцята мільйонів. Коло 2000 року (тобто за приблизно 35 років) людей на світі буде сім мілїярдів і чотирнадцять мільйонів; 81% з цього 4-мільярдового приросту належатиме до економічно відсталих країн Азії, Африки й Латинської Америки. Біла раса становить лише 20% усього населення світу.

Ці дані опубліковані 1965 р. в „U. N. Demographers".

Під сучасну пору 75% людства або голодує, або живе впроголодь (недоїдає).

Програма релігійного відзначення 100-ліття Канадської Конфедерації

У крайовому міжвіроісповідному Правлінні Директорів представництво всіх Православних Церков очолює відпоручник української Греко-Православної Церкви

Друга Конференція делегатів усіх віроісповідань, що відбулася в Оттаві 27 квітня ц. р. затвердила пляни релігійного відзначення 100-ліття Канадської Конфедерації, що припадає 1967 р.

Цей пляни опрацював Робітній Комітет Правління Директорів (Боард оф Директорс), яке складається з директорів, що вибрані з-поміж різних віроісповідних спільнот; досі їх зголосилося біля 30.

У Правлінні Директорів, що складається з осіб різних віроісповідань (деколи — наший) є член православного віроісповідання, Протопреса. д-р С. В. Савчук, ректор Колеґії Св. Андрея у Вінніпезі, який заступає в Правлінні Директорів усі Православні Церкви.

Згідно з вищезгаданим пляном, релігійні відзначення 100-ліття Канадської Конфедерації відбудуться в таких днях:

I. 1) 1 січня й 1 липня — міжвіроісповідні Богослужения по всій Канаді, які започаткуються спільним Богослуженням усіх віроісповідань в Оттаві на „Парлямент Гилл". Одночасно відбудуться спільні Богослужения всіх віроісповідань (деномінацій) у столицях усіх провінцій Канади.

2) Буде проголошена всіма віроісповіданнями спільна Проклямація Подяки за свободу релігій в Канаді;

3) Буде виданий спільний для всіх віроісповідань релігійний гимн.

4) Спільні сходини (Open House), що відбудуться між віроісповіданнями, щоб одні одних ближче пізнали.

5) Взаємні відвідування родин різних віроісповідань.

6) Основання міжконфесійної бібліотеки в Оттаві.

II. Крім спільних урочистостей різних віроісповідань, кожна з Церков і віроісповідних спільнот ще матиме свої окремі урочистості.

Нова книжка

Статистика антисемітизму серед християн

II Ватиканський Собор заявив був, що антисемітизм не може бути викоріненій без усунення багатьох традиційних християнських вірувань

„Коріння антисемітизму сягають глибоко, і, як це виявили єпископи на II Ватиканському Соборі (в Римі 1962-65, — р. В.), вони не можуть бути викорінені так довго, поки не буде усунено багато традиційних християнських вірувань", — заявив журн. „Нюзвік" (2 травня 1966 р. США).

60 відсотків протестантів і 46 відсотків католиків твердять, що жидам не буде прощено, поки вони не визнають Христа

Два професори соціології Каліфорнійського університету, Чарлс Глок і Родні Старк цього року опублікували висліди свого 5-літнього дослідження питання: Чи християнство є причиною антисемітизму?

Назва книжки така: „Christian Beliefs and Anti-Semitism. By Charles Y. Glock and Rodney Stark. Ed. Harper and Row.

У цій книжці вони інформують, що 60% протестантів і 46% католиків в США вірують, що Бог не простить жидам, якщо вони не визнають Христа. Окресленими антисемітами виявлялися такі числа християн в США (у відсотках): південні баптисти — 24%; лютерани міссурі — 23%; ученики Христа — 21%; американські лютерани — 19%; пресвітеріяни — 18%; американські баптисти — 12%; епископальці — 12%; католики — 11%; методисти — 9%; конгрегаціоналісти — 7%.

Цю статистику вони зладили шляхом опитування (анкети) 2,871 осіб різних віроісповідань у Каліфорнії. Ці дослідження фінансувала жидівська Ліґа Проти очорнювання (Anti-Defamation League).

Атеїст в СССР:

„Заборонена Біблія небезпечніша за дозволену"

ПРОТИ МЕТОДИ „ВИМАХУВАННЯ КИЄМ"

Атеїст Леонід Ліходєєв іронізує: „Ми поборюємо догми релігійні догмами безвір'я"

Атеїст Леонід Ліходєєв у своїй статті, яку опублікувала „Комсомольская правда" 30 січня 1966 р., гостро критикує теперішній рівень і способи поборювання релігії в СССР.

Він ганить атеїстичних пропагандистів за те, що їхнім одиноким аргументом проти релігії є лише одне твердження — що треба не вірувати. І вони лише це повторюють, немов атеїстичну догму. „Релігійні догми ми поборюємо догмами безвір'я", їдко насміхається він.

„Релігійна філософія — це, перш за все, є філософія, і вона може бути поборена філософією", а не „адміністративними мірами", такими як прогонення студентів — християн із шкіл, чи, як він каже, „вимахування києм", як це чинять ті ігноранти, що не знають справжньої суті релігії.

„Заборонена Біблія є небезпечнішою за дозволену", остерігає він.

Голос совєтів про комунізм у „гуманізм"

Культ і дух ненависти

Совєтська „Робітнича газета" у числі за 1 лютого 1966 р. уважала за необхідне пригадати людям в СССР про таке, як комунізм розуміє **гуманізм** (людяність), і в цій справі, між іншим, повчає ось так:

„Гуманізм пролетаріяту вимагає **непримиренної ненависти** до міщанства, до влади капіталістів, його лакуз, фашистів, катів і зрадників робітничого класу. . ." (Підкреслення ред. В.).

З.Р.В. — Сталіна як особи вже немає, але Сталін живе духом в СССР, як Дух Ненависти, до чого зводиться вся істота комунізму. Не дарма ж в СССР влада утверджує культ сатанського кровожадного Че-Ка.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

У Канаді

Англіканський єпископат дискутує над проєктом скасувати титули

Канадська Палята Єпископів (Англіканських) тепер дискутує ціл тим, щоб визбутися старих англійських єпископських титулів „Май Лорд"-і „Юр Грейс". Єпископ Джексон виявив: „Єпископ є батьком у Бозі своєму духовенству й народові, а не Лордом і правителем над ними. Ньюйоркський єпископ Скейор недавно писав:

„Нехай єпископи зійдуть до світу. . . нехай вони скинуть свої дорогі шати і покажуться між бідними. . . нехай вони покажуться слугами, а не будуть ізольовані гордо, по-панському й безпечно. . . нехай вони в покорі схиняться перед Богом". (Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", січень, 1966. США).

З.Р.В. — „Май Лорд" — це дослівно означає: „Мій Владико". „Владика" — це старе болгарське слово, що означає „володар". Титул „Кир" походить з грецького, що означає „правитель", „володар". „Юр Грейс" — це також давній княжий титул: „Ваша Милість", чи „Ваша Світлість".

Совєти подають центри своїх зв'язків з Канадою

Совєтська газета „Радянська Україна" за 26 лютого 1966 р. подала таку інформацію:

„Вчора в столиці України відбулося засідання правління республіканського відділення „СРСР-КАНАДА", на якому стверджено план роботи відділення на нинішній рік.

Голова правління Українського відділення товариства поет Олександер Підсуха розповів про сталі зв'язки з прогресивними організаціями Канади — Асоціяцією „Канада-СРСР" Товариством „Квебек-СРСР", Товариством об'єднання українських канадців та товариством взаємної робітничої допомоги, з університетами, дівчачи цієї країни.

Республіканське відділення має намір послати канадським організаціям літературу, хронікально-документальні і науково-популярні кінофільми, грамплястинки і фотовистявки, які розповідають про життя і досягнення трудящих Радянської України в розвитку економіки, науки і культури.

На засіданні правління Товариства „СРСР-Канада" були прийняті нові колективні члени (РАТАУ).

З.Р.В. — Існує лише Товариство „СССР (тобто РСРС) — Канада", з центром у Москві, а в Україні є лише його філія (відділення), а не якесь окреме від Москви товариство „Україна-Канада". А втім, якщо б для форми йому й надали „окремішність", то його теперішня суть не змінилася б. Замітне (але самозрозуміле) явище й те, що влада створила окреме товариство „СССР-Канада" і окреме товариство „СССР-Квебек", що свідчить про бажання влади СССР бачити Квебек чимсь окремим від решти Канади.

Ватикан і СССР погодилися співпрацювати

(Закінчення з 1 стор.)

„Сотні італійців і закордонних туристів, що проходили Площею Св. Петра після загальної авдієнції в папи, що відбулася пізнім ранком, оплескували Громика, коли він в'їздив лімузиною у Ватикан крізь Браму Дзвонів.

„Міністра закордонних справ супроводив Семен Козиров — советський амбасадор в Італії, а не Лордом і правителем над ними. Ньюйоркський єпископ Скейор недавно писав:

Громико їздив стрінути комуністів

„Між італійцями широко розповсюдився погляд, що Громико прибув з наміром скріпити італійську комуністичну партію, яка під час останніх виборів уже досягла вісім мільйонів голосів, — він хотів зміцнити її таким чином, щоб Церква відносилася до неї з повагою.

Багато католиків очікувало, що папа виступить в обороні переслідуваних католиків за „залізною заслоною"

„Також було багато й таких католиків, які чекали, щоб почути, чи на цій авдієнції буде згадка про те, що вважається за протикатолицьке переслідування в комуністичних державах. Але тому що цієї справи не було обговорювано на приватній авдієнції, то залишилося очікувати, що у своїй розмові з Громиком папа Павло заторкне лише справу потреби світового миру", — кінчає свої інформації „Кенедієн Пресс" на основі ватиканського комунікату.

„Фу Джен" як реаліст і символ

„На Формозі 1959 року оснований і успішно розвивається католицький університет Фу Джен, що має той університет, під цим самим іменем, що його заліквідовано (червоним режимом) у Пекіні. Його очолює архиепископ Ю Пін. Спочатку могли прийняти тільки 400 студентів, тепер число їх дійшло до 2,000. Воно буде доведене до 10 тисяч. Тільки 3% вступаючих — це католики, але значне число студентів „навертається" (на католицизм) в ході студій". (Журн. „Православная Русь" ч. 3, 1966. США).

Не трудно передбачити, що католицький університет Фу Джен, що своїми предметами навчання становить світську установу, наверне на католицизм більше формозців, ніж це змогли б зробити своєю церковно-місійною акцією коло 750 католицьких священиків, які є тепер на Формозі.

Університет Фу Джен є не тільки реалітетом, але й символом. У періоді найбільшого походу католицизму на Україну й Білорусь у середній добі історії України українську аристократію перевели на католицизм головно високопоставлені школи на заході (в Італії, Німеччині, Франції); вони перевели їх не так шляхом теологій, як своїми світськими предметами — гуманістичними, що їх у Канаді називають „артс", а саме: історією, літературою й логікою, а найбільше — філософією. У модерних часах до того ще доходять соціологія, психологія й інші.

Українці греко-католики у вільному світі останніми роками зробили бистрий і замітний поступ у цій ділянці. Їхня колегія в Йорктоні оце-недавно не лише афілювалася з державним Саскачеванським університетом, але й негайно відкрила гуманістичний факультет („артс"), де студіюють не лише греко-католики, але інші віроісповідання, в православними включно.

Більше того, українці греко-католики оце недавно оснували в Римі український католицький університет, де, звичайно, будуть світські факультети. Гуртуючи там визначні наукові сили, вони вже готуються також до науково-дослідної роботи, і їхні праці будуть публіковані.

Справа в тому, що теологію студіюють лише ті, що готуються до священичого служення. Католицька ж Церква хоче своїми школами охопити також і тих, що готуються до світських професій, яких вона готує до діяльности в ділянці Світського Апостолату (Католицької Акції).

Безперечно, зайво й виясновати, що протестантські віроісповідання завжди високо розвивали й розвивають своє світське шкільництво — середні школи („гай скулс"), коледжі й університети.

Що Православіе в принципі ніколи не мало нахилів вмішуватися у світські справи — то у висліді було з того чимало користи й для християнства, і для світських справ — але не у всіх відношеннях; бо є такі світські ділянки, де Церква таки мусить сказати своє слово. Традиційний принцип Православія не вмішуватися у світські справи позначився й на шкільництві, а саме: коли дань школа належала до Православної-Церкви, то це могла бути лише теологія — духовна семінарія чи духовна академія; а вже щодо світської освіти, то тут Прав. Церкві давали опінію неагресивноста але з другого боку, Православіе зазнало й далі зазнає тут просто необчислимих втрат. А в наших, модерних часах ці втрати зростатимуть просто з блискавковою скорістю.

За наших часів священик, крім доброї богословської освіти, мусить мати й гибкову загальну освіту, головно ж гуманістичну („артс"). І лише там можна успішно, гармонійно й з користю пов'язати гуманістику з теологією, де школа має одне й друге — і гуманістичну („артс") і теологію, отже вона сама в себе підготовляє на гуманістиці кандидатів на студентів теології.

90-ліття Архиєп. Сильвестра

9 січня 1966 р., українська православна громада в Мелборні, Австралія, відзначила 90-ліття життя Високопреосвященнішого Архиєп. Сильвестра.

Владика Сильвестер, у мирі проф Степан Юхимович Гаєвський, є відомий у науковому світі своїми працями та публікаціями. Він був професором Кам'янець-Подільського і Київського університетів, а від 1942 р. — Єпископом Української Автокефальної Православної Церкви. Останньо він очолював УАПЦ в Австралії й Новій Зеландії, що є під канонічною зверхністю Митр. Ніканора.

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Зближення між католиками й масонами

Ініціятиву приписують папі Іванові XXIII

Першим католицьким духовним, що помістив свою статтю в масонському пресовому органі являється о. Джан А. Обґрен (O'Brien) — видатний католицький публіцист, що працює в католицькому університеті Нотр Дейм (Notre Dame) в США.

Він опублікував свою статтю в американському масонському журналі „Indiana Freemason" (число за грудень 1965 р.).

Мета ці статті — нав'язати дружні зв'язки католицтва з масонерією. Свящ. Обраен написав, що „запора", яку було створено між релігіями за часів реформації в 16-му столітті, мусить бути знищена, щоб уможливити всім людям доброї волі працювати разом для миру й свободи. Свящ. Обраен заявив, що тим „ліваром", яким обнижується ту „запору", були „дух і тепло та приязнь проявлені папою Іваном XXIII, що широко розкрив свої рамена і запросив усіх людей доброї волі об'єднатися в велетенському завданні заспокоїти людські потреби, забезпеченя свободи, гідности і прав кожної особи, не зважаючи на расу, віру чи кольор".

Перша прилодна манифестація католиків з масонами

Дня 24 липня 1965 р. Лицарі Колюмба й масони відбули свою церемоніяльну зустріч на Світовій Виставі в Нью-Йорку. Ця перша в історії прилодна маніфестація приязні католиків з масонами була символічно відзначена ними спільними відвідинами Папського Павільйону в Масонського Центра Братерства на Світовій Виставі в Нью-Йорку. Коли щоденник „Нью Йорк Таймс" 13 червня 1965 р. заздалегідь повідомляв, що згадана зустріч відбудеться, то при тому він згадав, що початки зближення між католиками й масонами приписують папі Іванові XXIII (обраний на папство 1958 р., помер 1963 р.). Далі, „Нью Йорк Таймс" цитував коментар речника масонів Чарлза В. Фроссела (Frossell), бувшого судді апеляційного суду. Фроссел сказав, що вже тепер заважаються спільні напрямні між масонами, Б'наі Б'ріт і Лицарями Колюмба. „Це добрі признаки цього руху. Це є моєю ідеєю для всієї групи. Або ми будемо жити разом, або згинемо разом під комунізмом", сказав Фроссел.

Російська „біла" еміґрація у Франції заникає

Числові дані стану російської „білої" еміґрації, яка поселилася в Парижі після першої світової війни, тепер представляються так; сорок літ тому Союз ветеранів нараховував шість тисяч членів, а тепер — 600 членів; із колишніх 150 тисяч білих еміґрантів залишилося лише 20 тисяч. (Ці дані цитує журн. „Православная Русь" ч. 7, 1966 р. на основі інформацій „Хріст унд Вельт").

З.Р.В. — У Франції росіяни масово асимілюються; постававши французами, з якими вони змішалися й через родинні зв'язки, вони більшістю залишилися православними. Саме й тому там цього року проголошено автокефальну Французьку Православну Церкву.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплатна в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в З.ДА — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„ЛІТУРГІЧНА ЄДНІСТЬ" ЯК СПОСІБ ВИХОДУ ЦЕРКВИ З ІМПАСУ КАНОНІЧНОГО НЕВИЗНАННЯ

Константинопольський Патріярхат визнає ці Церкви, які Московська Патріярхія вважає за „неканонічні"

Згідно з діючими тепер традиційними канонами, коли частина вірних сама відділиться від своєї Церкви-Матері, тобто від того церковного проводу, в юрисдикції якого вони перед тим були, і створить собі окрему Церкву, то Патріярхати, а також інші помісні (місцеві, автокефальні, тобто „національні", чи крайові) Церкви вважають таку новопосталу Церкву за „самозванчу", за неканонічну, бо вона відірвалася від своєї Церкви-Матері.

Коли большевики в жовтні 1917 р. захватили владу в бувшій царсько-російській імперії, то вони почали переслідування Російської Православної Церкви. Згодом вони отруїли патріярха Тихона, і знищили 200 російських єпископів, а Містоблюстителя Патріяршого Престолу (опорожненого), тобто Митрополита Московського, влада СССР узяла під свою строгу поліційну й політичну контролю. З уваги на це, величезна більшість російської еміграції і її ієрархія унезалежнилися від Московської Патріярхії, тобто від своєї Церкви — Матері, бо цього вимагало добро Церкви, отже тут вони послужилися принципом **церковної економії**, що існує в Православії для потреби рятування Церкви з якогось прикрого положення. Але канони є канонами, отже Московська Патріярхія, стосуючи „букву закону", так і досі не вважає ці Російські Церкви за кордоном (Російська Американська Церква в юрисдикції митр. Іренея і Російська Зарубежна Церква в юрисдикції митр. Філярета) за канонічні, бо вони відірвалися від своєї Церкви-Матері, якою є Патріярхат Московський. Але інші Патріярхати (Константинопольський, Єрусалимський і Антіохійський) знають, що обидві ці Російські Церкви унезалежнилися від Московської Патріярхії для добра Церкви — щоб не контролювала їх влада СССР. Але якщо б ці Патріярхати формально проголосили ці обидві Російські Церкви на заході за канонічні, хоч Московський Патріярхат за такі не визнає їх, то між усіми Патріярхатами почався б конфлікт на ґрунті стосування канонів. Отже тут справу полагоджено компромісово: не зачіпаючи канонів, Конст. Патріярхія послужилася тут принципом церковної економії, і визнала обидві ці Російські Церкви поза межами СССР за такі, що є **в літургічному (чи євхаристичному) єднанні** з цим Патріярхатом, а це вже означає, що цей Патріярхат визнає обидві згадані Російські Церкви.

Як ця справа представляється у практиці — можна бачити з документів, які ілюструють характер взаємовідносини між Вселенським (К о н с т антинопільським) патріярхом Атенагорасом I і Російською Американською Церквою (автокефальною), якої не визнає Московська Патріярхія за канонічну. Нижче наводимо початок офіційного Різдвяного привітання, яке патріярх Атенагорас 1965 р. прислав митр. Іренеєві, первоієрархові Російської Американської Церкви.

„Атенагорас I, з Милістю Божою Архиепископ Константинополя-Нового Риму і Патріярх Вселенський.

„Його Високопреосвященству Високопреосвященнішому Митрополитові Іренеєві.

Дорогий Брате у Святому Дусі і в **літургійній єдності** Церкви. . .'

Повний текст цього документу опублікований в журналі „Ди Ортодокс Чирч", квітень, 1966. США).

У цьому ж листі патріярх Атенагорас і офіційно повідомляє митр. Іренея про свою міжнародню міжцерковну чи екуменічну діяльність (переговори з іншими Церквами тощо).

Це і є визнання Церкви шляхом принципу, який називається „літургійним (євхаристійним) єднанням", який у справу канонів не інгерує.

Ця інформація подана з уваги на те, що час до часу відзиваються такі питання: як воно могло статися так, що хоч Московська Патріярхія не визнає автокефальної Російської Церкви за кордоном за канонічні, то все ж таки Вселенська Патріярхія визнає їх, а при тому вона не наражена на канонічний конфлікт з Московською Патріярхією.

Зміни на єпископських катедрах Західньої України

Єпископа Львівського й Тернопільського Дам'яна (українець з Галичини) перенесено на катедру епископа Волинського й Рівенського. Катедру епархії Львівської й Тернопільської обсаджено епископом Миколаєм, якого спеціяльно для цього хіротонізували в сан епископа.

Ці зміни на катедрах увів Синод Московського Патріярхату під проводом патріярха Олексія (Семанського) 8 жовтня 1965 р., — поінформував „Журнал Московской Патриархии" ч. 11, 1965.

Новий Єпископ Львівський і Тернопільський Миколай — це бувший греко-католицький священик Євгеній Юрик з Львівщини. Чернечий постриг він прийняв 19 жовтня 1965 р.; сан архимандрита йому надали 21 жовтня 1965 р. на епископа його хіротонісували патріярх Олексій у Троїцько-Сергіївській Лаврі під Москвою 30 жовтня 1965 р.

За часів перебування єп. Дам'яна на катедрі Львівської й Тернопільської епархій, на захід дісталися розпучливі благання православних українців, щоб християни вільного світу заступилися за жорстоке поліційне переслідування совєтським режимом Почаївської Лаври, яка тепер належить до Львівської й Тернопільської епархій, бо ту частину Волині, де знаходиться Почаївська Лавра (на Крем'янеччині) совєтська влада прилучила до Тернопільщини.

Трагедія Почаївської Лаври стала голосною у світі. Крайова Рада Церков (протестантських) в Америці звертається в цій справі з запитанням до митр. Нікодима (Ротова) — голови відділу міжцерковних зв'язків Московської Патріярхії, але той відповів (як звичайно.), що, мовляв, „в СССР немає переслідування релігій", що в Почаївській Лаврі проявилися були „непорозуміння між її намісником і деякими ченцями".

Що Почаївську Лавру переслідують так само, як і переслідують прочан, якщо хто ще осмілюється йти туди — це справа всім очевидна. Але в такій ситуації положення єпископа Львівського й Тернопільського Дам'яна, до якого вірні й ченці зверталися, щоб він перед урядом заступився за Почаївську Лавру, було, звичайно, скрутне. Щоб бути лояльним до безбожницької влади, а разом з тим захищати віру й святині — це положення трагічне.

Можливо, що переміщення на згаданих катедрах має якийсь зв'язок (принаймні частковий) і з трагедією переслідуваної Почаївськ. Лаври. Зокрема були атаки совєтської преси, що в цій лаврі нібито є серед ченців українські націоналісти — „петлюрівці" й „члени ООН" — звичайні „аргументи" чекістів, коли вони хочуть кого знищити.

Коли архим. Миколая (Юрика) 30 жовтня висвячено в сан епископа, то на другий день, 31 жовтня 1965 р., патріярх Олексій сказав до нього спеціяльне слово в Троїцько-Сергіївській лаврі, і, між іншим, сказав таке:

„І у тебе на твоєму архипастирському полі — свята Успенська Лавра (Почаївська, — р. В.), велика святиня Православія, що благовійно зберігає пам'ять благословення Цариці Небесної і святі мощі Преподобного Іова. З любов'ю й ревністю бережи цю святу обитель, пильно наглядай за виконанням у ній доброго чину чернечого. І пам'ятай завжди про свою відповідальність за її добро перед її Небесною Покровителькою, Матір'ю Божою". („Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965.

Що у цьому коротенькому слові патріярха відносно багато місця, і то на кінці слова, присвячено стільки уваги Почаївській Лаврі, і покладено натиск на вимогу „виконування в ній доброго чину чернечого" — це, здається, ці слова, які влада СССР подиктувала патріярхові. Тут, можливо, є натяк на те, що тих ченців, які духово захищають Лавру перед наступом безбожного режиму, вважається за таких, що „не виконують доброго чину чернечого".

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Про релігійну толеранцію
ВІД ПРЕЗИДІЇ І ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради на спільному засіданні 5 грудня 1965 р. обговорили релігійні й церковні проблеми в Україні та в вільному світі і ствердили наступне:

В Україні під російською большевицькою окупацією українське релігійне життя пригноблене комуністичним режимом, ворожим до всіх вір і церков. На Україні насильством знищено вже в 1929 р. Українську Автокефальну Православну Церкву на чолі з Митрополитом Київським і всієї України Василем Липківським і в той час і пізніше загинули за віру і рідну Церкву тисячі православних українців і українок.

В 1945 р. жорстокі репресії впали на ієрархію і вірних Української Католицької Церкви, що була заборонена указом уряду СССР і насильно підпорядкована московському патріярхові, який служить імперіялістичній політиці комуністичних володарів Кремля.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради глибоко переконані і мають наявні докази, що релігійне життя українського, в переважній більшості православного народу і в менший мірі приналежного до Української Католицької Церкви і до Євангельської Віри, не завмерло. Ми певні, що з першим подихом свободи відновиться нормальне релігійне життя в Україні, і наші брати й сестри вільно славитимуть Творця, згідно з канонами своїх церков, як це діється в країнах вільного світу, де живуть українські емігранти.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджують, що український народ, як і багато інших народів, пережив у своїй історії тяжкі роздори і конфлікти насамперед релігійної ворожнечі. Була доба в історії народів, коли мусульмани силою навертали християн на віру Магомета, а християни, під страхом смерти, примушували магометан або юдеїв переходити на християнство.

Були часи в історії народів, коли навіна церква в тій чи іншій країні безоглядно переслідувала так званих єретиків, що обстоювали своє право молитися Богу відмінно від установлених традицією догматів, правил і звичаїв.

Була доба, коли в деяких країнах десятками років шаліли релігійні війни між католиками та евангеликами і роздирали ту саму націю на ворожі табори.

І в нашій історії були періоди кривавої боротьби, посіяної релігійним фанатизмом. Однак Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджують, що в українському народі від найдавніших часів і до нашої доби не було нахилу до ворожнечі й нетерпимости на тлі релігії. Відомо, що в Україні вільно розвивалися релігійні громади — жидівські, вірменські й інші. На нашій Землі знаходили захист теж створоборядці, що тікали в Україну з Московського Царства, де їх влада переслідувала.

В новітній історії цивілізованих народів поряд з політичною свободою прийшла теж воля й рівноправність для всіх релігій і церков. Всюди в тих країнах, де створився демократичний лад, воля для кожної віри визнана законами і є під охороною влади.

Українська Народна Республіка, проголошена ІІІ Універсалом Української Центральної Ради в Києві 20 листопада 1917 р. і затверджена як суверенна демократична держава IV Універсалом 22 січня 1918 р., визнала в цих універсалах і в конституції волю для всіх віровизнань в Україні. Ці закони й постанови законодатних органів Української Народньої Республіки свято шанує Українська Національна Рада, що заступає демократичну традицію нашої державности.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджують, що в роках нашої збройної боротьби за Незалежну і Соборну Українську Народню Республіку і в пізніших роках не було й тіні релігійної ворожнечі між українцями. Загально відома участь Січових Стрільців — галичан у боротьбі за Незалежну Українську Народну Республіку" проти московської большевицької агресії, почавши груднем 1917 року. Січові Стрільці хоробро билися в рядах Української Армії за відновлення Української Народньої Республіки в листопаді й грудні 1918 року. І в дальших роках тисячі синів Української Галицької Області поклали Україні голови на полях і степах нашої Батьківщини за волю й незалежність Соборної України.

1 листопада 1918 року у Львові проголошено Західну Українську Народну Республіку. Уряд Української Народної Республіки, послав на поміч галицьким братам військові частини армії УНР на оборону проти польської агресії. Командирами Української Галицької Армії були деякий час генерали Михайло Омельянович-Павленко і Михайло Греків прислані з Великої України.

В січні 1919 р. вибрані представники Східної і Західньої України зібралися в Києві на Конгрес Трудового Народу України. Головою цього Конгресу був Семен Вітик, член Української Національної Ради Західної Області Української Народної Республіки. Конгрес затвердив своїм Універсалом об'єднання всіх областей України в незалежній і соборній Українській Народній Республіці. Кожний знає, що не було тоді між українцями ніяких спорів і дискусій в справах віри і церкви.

В найтяжчу добу нашої боротьби за волю в 1919 р. Українська Галицька Армія, разом з Армією УНР, билися проти „червоної" і „білої" Росії, і ніхто тоді не питався, якої хто віри і до якої церкви ходить. Бо всіх борців за волю України єднала спільна велика ідея — Самостійної Соборної Української Народної Республіки.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради вірять, що ця ідея, котра світила нашому народові в його завзятій тяжкій боротьбі за державність і оживляє його надії в теперішній неволі, буде здійснена. Ми певні, що в Незалежній Соборній Україні будуть забезпечені всі демократичні вільности і на першому місці воля віри для всіх громадян.

Це значить, що кожна Церква буде мати право без будьяких обмежень ісповідувати й проповідувати свою віру на всій Україні.

Це значить теж, що кожна Церква, її духовенство й вірні повинні толерантно ставитися до людей іншої віри, не погорджувати їх догматами, обрядами, звичаями, а виявляти до людей іншого віровизнання приязнь, як велять заповіді Христа.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради стверджують, що релігійні спори й фанатизм у цивілізованих країнах відійшли в минуле. Між різними релігіями й церквами створюється солідарна співпраця для морального виховання людей і для суспільної допомоги тим, що її потрібують. Це — приклад для всіх людей доброї волі, незалежно від їх релігії і церковної приналежности.

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради певні, що українці в цілому світі і в першу чергу духовенство українських церков будуть поборювати будьякі вияви дискримінації.

(Закінчення на 6 ст.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„МУЖІ ГАЛИЛЕЙСЬКІ, — . . . ТОЙ ІСУС, ЩО ВОЗНІССЯ НА НЕБО ВІД ВАС, ПРИЙДЕ ТАК, ЯК БАЧИЛИ ВИ, ЯК ШОВ ВІН НА НЕБО (Дії 1:11).

Це ангельське благовістя Апостолам, у день Христового Вознесення на Небо, стало одним з принципів нашої Віри. Своє друге пришестя заповідував також і Сам Христос, кажучи: „Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я — були й ви". Це тверда основа нашого уповання на світле майбутнє у Бозі — такого уповання, в світлі якого мають усі наші недостачі й терпіння на хвилях сучасного „житейського моря", як малюють і забуваються терпіння матері, коли вона виводить на світло сонця нове життя. Бувае, що оправдання цієї нашої християнської надії стає очевидним і реальним навіть тепер. Було з вами таке? Скажіть про це іншим.

Обвинувачених у винищуванні жидів влада СССР засудила на розстріл

Совєтська „Робітнича газета" за 13 лютого 1966 р. інформує:

„. . . після 12-денного розгляду військовий трибунал Північно-Кавказького округу ухвалив вирок у справі шести зрадників Батьківщини.

Встановлено, що Матіас Габ, Євген Завадський, Кузьма Науменко, Георгій Божко, Тимофій Тарасов і Петро Гришан були старшинами виконавцями волі німецько-фашистських окупантів, які організували планомірне винищення єврейського населення і радянсько-партійного активу міст Кавказьких Мінеральних Вод. . .

Голова військового трибуналу генерал-майор юстиції Г. Г. Нафіков оголошує вирок: Габу, Завадському, Науменку, Божку і Тарасову визначено страту. Гришана засуджено до 15 років тюремного ув'язнення. . .'

Великопісні Місії в парафіях Гефорд і Норт Бетлфорд, Саск.

На чарадах управи Місійної округи Саскатун—Принц Альберт, які відбулися 17-го лютого 1966 року в Гефорд, Саск. було рішено заочатковувати систематичні Місії по Парафіях вищезгаданої Округи. Щоб уможливити якнайбільшу участь вірних, рішено відбувати такі Місії вечорами.

У середу, 16-го березня, відбулася така Місія в Парафії Гефорд, Саск., а 30-го березня — в Норт Батлфорд. Обидві Місії пройшли дідово, за наперед установленим порядком. Кожна Місія починалася Вечірньою відправою, яку очолював ВПрел. о. прот. Франко Керніцький — Парох Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні, при участи Всеч. о. Степана Зузака — Настоятеля Парафії Гефорд та Олега Кравченка — Настоятеля Парафії Норт Батлфорд. Дякували: у Гефорд — п. Іван Павлуш, а в Норт Батлфорд — п. Павло Войчук. Проповідував о. прот. Франко Керніцький.

У Гефорд о. Франко виголосив змістовне слово про **долю людини й цивілізації, яка відходить від Бога й представ**ив приклад античного Вавилону. У Норт Батафорд о. Франко звернувся до І-ої книги Мойсея — Буття, до слів Каїна, який, коли Господь запитав його: „Де твій брат?", — відповів: **Хіба ж я сторож брата мого?"** Отець Керніцький цю відповідь Каїна поставив як питання присутнім, і відповів — **так**, заповідь любови до ближнього, зобов'язує нас стояти на сторожі брата свого.

Після Вечірньої відправ, усі присутні переходили до церковної залі, де відбувалися короткі доповіді на наперед вибрані окремі теми. Усіх доповідачів було чотири.

Пан адвокат Степан Друль, із Норт Батафорд, порушив справу української мови. У своїй доповіді: **„Занедбання української мови — загроза для Церкви"**, він підкреслив, що наша Церква була заснована в Канаді, як **Українська** Православна Церква. Якщо ж ми **занедбаємо,** а в слід за тим — **загубимо** українську мову, то наша Церква перестане бути **українською,** отже, вона перестане бути **нашою.** Щоб оминути цього, наша Церква в Канаді повинна, як колись в Україні, бути **розсадницею української культури.** Священство ж, як **провід,** повинно давати в цьому **перший почин.** Священство повинно кріпко стати **на сторожі** слова, бо воно має найкращий доступ до **дому,** до **батьків,** цебто до тих, на кому лежить **найбільша відповідальність** за належне виховання майбутніх поколінь. Батькам треба розуміти, що діти, як діти, вони не розуміють ваги мови. Але вони це зрозуміють, як **виростуть й підуть у світ,** і тоді вони осудять недбалих батьків.

Отець прот. Ф. Керніцький говорив про християнське виховання. У своїй доповіді **„Недільна школа"** він сказав, що ми **занедбали** християнське виховання. Ми посідаємо великий скарб — **Православну Віру,** а що ми з нею робимо? Ми її закопуємо в землю. . . Церква — це **„стовп і підвалина правди".** А що ми знаємо про **універсальну Правду Православія?** Що ми знаємо про Св. Письмо й науку Св. Отців? Що ми знаємо про свої Богослужіння й Свята? А на нас же лежить **відповідальність** за долю Церкви. Скарби нашої Віри лежать **закопані й незнані,** і дуже часто неправославні більше знають й більше цікавляться нашою Вірою, як **ми** самі. „Пізнайте правду, і правда визволить вас. . ." — **Ідіть й навчіть всі народи. . .",** — наказував нам Сам Господь наш Ісус Христос. „А що чув ти від мене. . . те передай. . .", — повчає св. Ап. Павло в 2-му посланні до Тимофія (2.2). А як ми **мало** робимо в цьому напрямку. . . Ми чуємо нарікання, що в нас **нема молоді,** що молодь **залишає** Церкву. . . Так, це правда. Але чому? А ось чому: бо **молодь не знає Церкви,** бо молодь **не знає своєї Віри.** А коли хтось чогось **не знає,** то йому **легко** залишити, він **„нічого не тратить".** Хто **пізнає** свою Віру, той напевно полюбить її. А хто **полюбить** свою Віру, то того **ніяка сила** не віджене від Церкви. Щоб зановнити бодай частинно цю велику прогалину в житті нашої Церкви, ми повинні цього літа, на оселі „Зелений гай" у Вакав, Саск., — улаштувати курс чи семінар для підготовки **учителів** для Недільних шкіл у Саскачевані. Хоч ми ще не маємо подробиць цього курсу, то, одначе, вже тепер закликаємо всіх **якнайкраще** відгукнутися на це діло.

Всеч. о. Степан Зузак порушив дуже актуальну справу мішаних подруж. У своїй доповіді **„Мішані подружжя"** о. Степан сказав, що життя показує, що найбільш **тривкими й щасливими** є ті подружжя, в яких чоловік і жінка мають ту саму **національність й релігійну приналежність.** Мішані подружжя — це **не здорове** явище. Ще в Старому Завіті, у 5-ій книзі Мойсея, Господь **заборонив** мішані подружжя. Також із історії Старого Завіту ми знаємо, що ніщо так не **ослабляло** Ізраїльський народ, як мішані подружжя. Як рівно ж і з історії України, мішані подружжя були одним із засобів **асиміляції.** Так, у 1687-ім році, московський цар зробив із гетьманом Мазепою договір, в якому, у 19-ім пункті, — **зобов'язується** гетьмана й старшину **дбати про подружжя українців з москалями.** А в 1734 році, цариця Анна, у таємній інструкції князю Шаховському **наказує,** для більшого об'єднання, спонукати українців уходити в подружні зв'язки з „великоросами".

Мішані подружжя стали також **великою загрозою** для українців у Канаді. На підставі перепису, у Саскачевані, у 1951 році ще 63% українців одружувалися зо своїми. Але, уже в 1961 році, ми бачимо, що лише 44% українців у Саскачевані одружуються зо своїми, а вже 56% — це **мішані подружжя.** Є над чим застановлятися! Із перепису за 1961 рік видно, що під цим оглядом, — **найкраще** стоять такі місцевості, як **Йорктон, Канора й Гаєс,** де лише 35% є мішаних подруж, а 65% — **це українські подружжя.** На **другому** місці стоять **Гефорд і Норт Батафорд,** де є 56% **українських подруж.** На **третьому** місці стоїть **Вінярд,** де є 48% **українських подруж.** На **четвертому** місці стоять **Вакав і Принц Альберт,** де українських подруж нарахо вується 44%. На **п'ятому** місці стоїть **Саскатун,** де українських подруж є тільки 38%. На **шостому** місці стоять **Медфорт і Нипавин,** де українських подруж є лише 28%, а на **останньому** місці стоїть **Ріджайна,** столиця Саскачевану, де українських подруж є тільки 27%, а 73% — це мішані подружжя.

Подавляюча більшість мішаних подруж — це **втрата** для нас, і не тільки для нас, але й для всіх, бо статистика каже, що, принаймні 25% мішаних подруж, — узагалі **нікуди** не належуть, стоять собі осторонь від усього. Мішані подружжя приносять шкоду не тільки громадському й церковному життю, але й **самій особі,** бо 20% таких подруж кінчаються **розводами.** Тоді, коли між **мішаними** подружжями є лише 4% розводів. Подружжя — це дуже важлива справа. Це справа не тільки **особиста,** але й **громадська,** бо подружжя або нас **скріплять,** або вони нас остаточно **знищать.**

Всеч. о. Олег Кравченко порушив справу поділу християн і т. зв. екуменічного руху. У своїй доповіді: **„Єдина Церква Христова і поділене християнство",** о. Олег підкреслив найперше потребу знання **природи** Церкви. Церква по своїй суті — це **життя, нове життя в Христі,** — не інституція. Таким чином суттю Церкви є **освячення, обоження** силою дії Св. Духа, який був зійшов на Апостолів і **позостався** в світі. Отже, як **суть,** так і **границі** Церкви — це щось **таємниче, але не незнане.** Тайна Церкви пізнається, але вона пізнається лише **вірою,** лише **зором,** який, за словами ап. Павла, є **доказом** речей, яких ми не спроможні бачити зором фізичним (Євр. 11.1). Отже, Церква — це Об'єкт **віри.** Тому ми й кажемо: **„Вірую в Єдину, Святу Соборну й Апостольську Церкву".** Церква пізнається **вірою, але реалізується любов'ю.** Тому й сказано: що **віра** без діл, цебто **без любови** — мертва. Отже, успіх, який б то не було **церковної** справи, залежить від **посідання** оцих двох: **віри й любови.** Любов була **причиною** сотворення світу, любов також була причиною **відродження:** „Господь так **полюбив** світ, що Сина послав Свого Єдинородного", щоб Він прийнявши нашу **природу,** об'єднав **у Собі,** у **Своїм Тілі,** земне з небесним. Тому Церква, як **нове життя, нове буття,** поєднане з **життям Христа,** — зветься часто **Тілом Христовим,** — Тілом, **Головою** якого є **Христос, дяканням** якого є **Св. Дух,** а ми є його членами.

Беручи під увагу вищесказане, ми **мусимо** прийти до заключення, що **Церква,** як така, **не може не бути Одною.** Тому ми **не можемо** говорити про **поділ Єдиної Христової Церкви,** але лише про поділ **тих,** що **звуть себе християнами.** Однієї Церкви виходить з самої **істоти,** самої **природи** її. Це не є щось **алегоричне.** Хоч тайна Церкви не є для нас **уповні** зрозумілою, то, одначе, вона не є для нас **недоступною.** Церква пробуває не тільки на **Небі,** але й на **землі,** у **царстві конкретного.** Отже, з огляду на це, — **тайне, Божественне,** мусить проявляти себе в **наглядному,** у **конкретному,** творячи таким чином певний **символ, ікону,** щось таке, що має **конкретну форму,** але **зміст** і **границі** його **перевищують** царство конкретного. Цією **конкретною й історичною формою,** цією іконою тайного, Божественного на землі, — ми вважаємо, що Господь вибрав **Православну** Християнську Церкву, яка зве себе **православною** не з гордости, але з **історичної конечности,** яку зумовили різні **поділи й розколи** християн.

Руху християн за поєднання не можна не вітати. **Любов** нас зобов'язує також **помагати.** Але, наша поміч, лише тоді може мати якесь **значення,** коли ми будемо свідомі **своєї позиції, як Єдиної, Святої, Соборної й Апостольської Церкви** й не спокусимося на популярний **релятивізм,** що, мовляв, усі віри й Церкви моляться до того Самого Бога, отже всі вони мають **однакову** вартість.

Після доповідей слідували питання, а за тим, як у Гефорд, так і в Норт Батлфорд, Жіноче Т-во подало присутнім перекусу, за якою до пізнього вечора продовжувалися дискусії.

Обидві Місії були прийняті з широким зацікавленням і показали велику й пекучу потребу в дальшому й частішому їх провадженні. **О.К.**

Список пожертв на Ювілейний Видавничий Фонд Митр. Іларіона

Ювілейний Комітет у Вінніпезі	$972.06
Монтреальська Округа	164.25
Катедра Св. Володимира в Торонто	150.00
Катедра Св. Володимира в Торонто	100.00
Округа Отця Олега Кравченка	100.00
Округа Отця Ігумена Щербаня	100.00
Округа Отця С. Кіцюка	58.00
Округа Отця Івана Куліша	43.00
Від СУК при Цер. Св. Дмитрія	25.00
Отець Василь Горохівський ...	25.00
Прот. Е. Чижів	25.00

Головний Ювілейний Комітет.

Про релігійну толеранцію

(Закінчення з 5 стор.)

ції й ворожнечі на тлі релігій в українському суспільстві.

Памятаймо, що таку ворожнечу уміє використовувати в своєму інтересі чужа агентура, котрій вигідно сіяти й підсилювати роздори в нашому народі за правилом: „Поділяй і пануй".

Своєю толерантністю, миром і дружньою співпрацею покажемо себе достойними наслідниками ідей, що світили борцям за Самостійну Соборну Українську Народну Республіку і доказмо на ділі, що нам дорога добра слава України.

ПРЕЗИДІЯ І ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН УКРАЇНС'КОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ

Підписи:

ЗА ПРЕЗИДІЮ
Осип Бойдуник
Микола Шраменко
Северид Довгаль
Олексій Собчинський

За ВИКОНАВЧИЙ ОРГАН
Микола Лівицький
Дмитро Андрієвський
Іван Тарасюк

За НАЙВИЩУ ДЕРЖАВНУ КОНТРОЛЬНУ РАДУ:
Іван Лучишин
Іван Ковальський

ПРИЯВНІ ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ:
Панас Феденко (УСП)
Юрій Семенко (СЗСУ-СП)
Іван Матюшенко (УСЕЛ-П.)
Павло Квшинський (СКТСУ)

До Редакційної Комісії, що оформила текст прогодошення належали: Панас Феденко, Микола Лівицький і Юрій Семенко.

(Повний і точний передрук з офіціозу УНРади „Бюлетень Українського Інформаційного Бюра" No 5/1965; 15,12, 1965. Мюнхен).

Громади, які сплатили свій бюджет до Консисторії за 1966 рік

(Виказ від 1-го лютого до 30-го квітня 1966)

Глендон, Алта. (1965). Вернон, Б.К. Лапін, Саск. Баргед, Алта. Оен, Алта. Сенді Лейк, Ман. Ді Па, Ман. Пайнт Ривер, Ман. Ватерфорд, Онт. Прінцлейт, Саск. Мазепа, Ман. Вакав, Саск. Дрифтінг Ривер, Ман. Калмер, Алта. Ст. Джуліен, Саск. Річмонд Парк, Алта. Донвеа, Саск. (1965). Оттава, Онт. Ньюбрук, Алта. Норквей, Саск. Ватсон, Саск. Варспайт, Алта. Шіго-місто, Саск. Келовна, Б.К. Петлюра, Ман. Торгилд, Алта. Ендру, Алта. Лімінгтон, Онт. Кадворт, Саск. Пембіна, Н.Д. Торсбі, Алта. Брудергайм, Алта. Елк Пойнт, Алта. Вестлок, Алта. Гроунлд-пол., Саск. Гонімум, Саск. Рорктон, Ман. Ленард, Ман. Крейгенд, Алта. Брентфорд, Онт. Инсингер-пол., Саск. Бюкенен, Саск. Сенкіз, Ман. Калдер, Саск. Борден, Саск. Гилберт Плейнс Ман. Мелвил, Саск. Кемровз, Алта. Нипавин, Саск. (1965). Регревил, Алта. Форт Френсеc, Онт. Вестбрук, Саск. Арран, Саск.

КОМУНІКАТ

ПІДГОТОВЧОГО КОМІТЕТУ ПАУК ДЛЯ СКЛИКАННЯ СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

В днях 15 і 16 квітня 1966 року відбулися в Торонто, Канада, наради ПІДГОТОВЧОГО КОМІТЕТУ ПАУК для скликання СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ, в яких взяли участь члени Програмової і Організаційної Комісій з участю представника від Бразилії в такому складі: о. Прелат Василь Кушнір, ред. Іван Сирник, п. Микола Плавюк, мгр. Іван Іванчук, ред. Олександер Матвів, мгр. Євген Мастикаш, п. Володимир Кохан, пані Ганна Ганківська і ред. Михайло Сосновський з Канади; п. Осип Лисогір, д-р Матвій Стахів, ред. Ігнат Білинський, пані Олена Лотоцька, ред. Антін Драган — із ЗДА., та д-р Володимир Михайлів, який заступав Хліборобсько-Освітній Союз в Бразилії. Нарадами, що їх відкрив привітальним словом 15 квітня 1966 о год. 10 рано, голова місцевого Відділу КУК д-р Осип Бойко, проводили по черзі о. Прелат Василь Кушнір та п. Осип Лисогір, а секретарювали ред. І. Білинський і мгр Є. Мастикаш. В порядку нарад переведено вичерпну дискусію над проектами матеріялів Програмової і Організаційної Комісій Підготовчого Комітету, устійнено дату відбуття Конгресу, обмірковано пропозиції Програмової Комісії що до місця відбуття Конгресу, та встановлено принцип добору доповідачів на Конгрес.

У висліді дискусії над проектом програмових матеріялів, опрацьованих Програмовою Комісією і зреферованих її секретарем п. В. Коханом, що були прийняті як база для остаточного оформлення матеріялів, вирішено покликати Редакційну Підкомісію Підготовчого Комітету в складі: пп.: Микола Плавюк, вдв. Теодор Гуменюк, ред. О. Матлв і д-р М. Кушпета — від Програмової Комісії, та ред. М. Стахів, А. Драган, І. Білинський і Д. Душник від Організаційної Комісії, — яка до кінця місяця липня 1966 р. має зредагувати остаточні проекти програмових матеріялів, беручи до уваги висловлені дискутантами побажання і пропозиції що до форми і змісту окремих звернень, маніфестів, резолюцій і інші, та предложити їх опісля до схвалення Підготовчому Комітетові ПАУК, який повинен полагодити цю справу до кінця листопада 1966 р.

Беручи до уваги становище VII-ої Сесії ПАУК з вересня 1964 р. про скликання Світового Конгресу Вільних Українців, вирішено відбути Конгрес в листопаді 1967 р. в місті Нью Йорку у ЗДА.

В справі підбору доповідачів на Конгрес вирішено дібрати по одному доповідачеві із ЗДА, Канади і Европи.

При кінці нарад Підготовний Комітет висловив своє обурення і найгострішний протест проти продовжування і загострення комуно-московського терору в Україні як це свідчить між іншим увязнення і засудження письменників Івана Світличного та Івана Дзюби.

Підготовний Комітет ПАУК.

Торонто, дня 16 квітня 1966 р.

Видавничий Фонд „Історії Українців Канади"

Місяць тому, Провінціяльна Управа ТУС Манітоби розіслала коло 450 листів до православних громадян у різних околицях Манітоби з просьбою зложити після своєї змоги пожертви на Видавничий Фонд пляновано „Історії Українців в Канаді". Висилаючи ці листи, Управа була вповні свідома того, що час на такий громадський заклик не був зовсім відповідний, бо якраз зближалися Великодні Свята з питомими святочними турботами, між іншим, з різними збірками „на Писанку", й тому не було великої надії на масовий відгук.

Все ж таки, за цей короткий час на цей заклик відгукнулося досить поважне число громадян, про що свідчить наступний, вже третій з черги, список жертводавців на що важливу справу.

По $100.00: Н. А. Григорчук.

По $50.00: Посол І. Н. Мандзюк і А. Кирилюк з Гелюк, Мін.

По $35.00: П. Петричко.

По $25.00: І. Касюрак, пані Г. Гендерсон, В. Гаврищ (попередньо дав $5.00), М. Кавв, П. Бабій, Д. І. Колтуцький, Ю.Н. Підлубний, С. Безовий, Д. Гриньків, К. Левицький, д-р П. Закус, Ю. О. Котелко і О. Бійжук.

По $15.00: П. Бугера (попередньо дав $10.00).

По $10.00: І. Негрич, А. Матвійчук, Т. Голод, С. Слижук і П. Ковтун.

По $5.00: К. Войчук, пані С. Причун, П. Посполіта, А. Касіянчук, П. Т. Кузик, пані А. Гнатюк, пані М. Веслянська, Товариство ім. Івана Франка в Дуфрост, П. Сірий і М. Реуцький (попередньо дав ($20.00).

По $1.00: І. Бугера.

Загальна сума списка ч. 3	$ 676.00
Попередньо прогологошено	1,565.00
Зібрано досі	$2,241.00

За ці пожертви Збірковий Комітет складає всім щиросердечну подяку та просить всіх громадян доброї волі підтримати цю збірку по своїй змозі та ще й інших звохотити.

Усі пожертви проситься висилати на адресу:

M. LASKO,
907 Campbell St., Winnipeg 9, Man.

За ПРОВІНЦІЯЛЬНУ УПРАВУ Т.У.С. МАНІТОБИ:
М. Ласько, касієр.

У 84 країнах середній річний прибуток 200 дол. на особу

Як прожити за 200 дол. на особу річно? Відповідь на це питання є в такій книжці: Robert Heibronner: „The great accent", що видана в Америці. Автор стверджує, що в 84-х країнах світу прибуток становить 200 дол. на особу річно. Автор каже, що життєва стопа тих людей така, як людини за печерної доби, а крім того їхній пересічний вік життя становить 25-30 років.

„Нові вітри історії"?

„Коекзистенція" поширюється

ІСПАНІЯ

Щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс" 16 квітня ц. р. інформує:

„Мадрид. — Довголітні найбільші вороги, Іспанія під проводом Франко й комуністична Росія нині спокійно наближаються до коекзистенції. Між ними ще немає дипломатичних зв'язків, але це лише проблема часу — в світлі того, як стоять справи. Проробleно заходи, щоб советські туристи відвідували Іспанію, а іспанські туристи — Советський Союз. Цього місяця (квітня, — р. В.) два високопоставлені російські експерти туристи, Юрій Зверев — директор подорожнього бюро Інтуриста в Москві, і Сергій Запрометов, що очолює бюро Інтуриста в Парижі. . .

Відвідини цих двох советських офіційних осіб, як думають, доведуть на другий рік до обміну 25,000 советських та іспанських туристів. . ."

„Бажання, що дійшло до кращого порозуміння з Москвою висловив (іспанський) міністр Фернандо Маріа Кастієлля. У своїй заяві, приготований для телевізії Західнього Берліна, він сказав:

„Хоч ми завжди насторожені супроти тих наших ворогів, що дико завтакували були нашу країну (комуністична революція в Іспанії в 1936-38 р.р.), але ми також розуміємо, що ситуація змінюється. . . бо ж іспанець свідомий того, що віють нові вітри історії, і він вітає кожне щире бажання мирної коекзистенції. . ."

ФРАНЦІЯ

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" 14 квітня ц. р. подає:

„Париж (Ройтер), — Прем'єр Жорж Помпіду сказав у середу (13 квітня 1966 р.), що Франція вирішила виступити в суцільної мілітарної системи НАТО, бо ця система допомагає продовжувати холодну війну. . ."

„Французький прем'єр (Помпіду), відкриваючи тридневу дебату в Національній Ассамблеї (парламенті) на тему урядової політики щодо НАТО й інших справ, сказав, що Франція хоче довести до того, щоб західня Европа була партнером східньої Европи, а не противником її". (НАТО — „Норт Атлентик Тріті Організейшен" — мілітарний союз держав проти СССР, — р. В.).

АМЕРИКА

Щоденник Святам Ньюз Сервіс" (Канада) 15 квітня 1966 р. подає:

„Вашінгтон. — Уряд США, у своїх дальших зусиллях поширити зв'язки з комуністичним Китаєм, готов допустити китайських учених дослідників і науковців до американських університетів.

Цю. . . політику дораджує віцепрезидент Губерт Гамфрі і багато китайських спецїв, як було повідомлено в четвер (14 квітня 1966 р.).

„Те повідомлення з четверга, здається, є частиною повільної зміни відношення адміністрації (уряду США) до комуністичного Китаю. Це один сильний доказ протів у четвер з таємного свідчення державного секретаря (міністра закордонних справ США) Діна Раска у Комітеті закордонних справ Палати Послів. Згідно з довідомленням, п. Раск сказав, що США мусять приготуватися до допущення Китаю до Об'єднаних Націй, і визнати той факт, що Пекінг (червоний режим Китаю) встановив належну контролю на материку" (китайському).

З.Р.В. — Та „коекзистенція" є оманою: вона полягає на проникненні впливів комуністичних режимів у вільний світ, але не впливів вільного світу поза „залізну" й „бамбусову" заслони.

Наслідник Отто Дібеліуса

Д-р Курт Шарф наслідником д-ра Отто Дібеліуса, евангельського єпископа Берлінського

Найбільш відомим з-поміж евангелицького єпископату у світі був д-р Отто Дібеліус, єпископ Берлінський і Бранденбурзький. Дня 31 березня 1966 р. він, віком 85 років, уступив із свого становища. На-його місце обрано 63-літнього д-ра Курта Шарфа. У вересні 1961 р. він отримав від комуністичної влади у Східньому Берліні дозвіл відвідати (на 8 годин) Західній Берлін, і більше вже не повернувся під комуністичну владу. Тому комуністичний режим Сх. Німеччини погрожував, що евангелики у Сх. Берліні будуть переслідувані, якщо оберуть Шарфа наслідником Дібеліуса. Однак Рада Евангелицької Церкви великою більшістю голосів обрала його. Справа в тому, що єпископ Берлінський є єпископом і для Східнього Берліну (під комуністичною владою) і для Західнього.

Атака на польський єпископат

Комуністичний режим осуджує польський єпископат за його співжиття з німецьким католицьким єпископатом

У польському парляменті 2 березня ц. р. влада гостро заатакувала польський католицький єпископат під проводом кардинала Стефана Вишинського, примаса Польщі.

Атаку в парляменті почав Вітольд Ярошинський, секретар Центрального Комітету Комуністичної партії Польщі, — один з найближчих помічників „диктатора" Владислава Гомулки.

Подаючи цю вістку „Ассошейтед Пресс" (3 березня ц. р.), інформує, що польський єпископат цього року вислав до німецького єпископату пастирського листа з висловами „згоди й прощення", і це озлобило комуністичний режим Польщі.

Папське Великоднє Привітання 10 мовами

Також по-російському й по-польському

„У своєму Великодньому посланні папа Павло VI виголосив слова „Христос Воскрес" десятьма мовами, між іншим, по-англійському, по-польському й по-російському" подав за NC віннінеський польський „Час" (. 5, 1766).

Кошти прожитку в Канаді

Року 1949 кошти прожитку в Канаді становили 100 пунктів чи відсотків; 1965 р. — 136.9 пунктів, а в січні 1966 р. — 141.2 пунктів. Цебто впродовж року (1965 по січень 1966 р.) кошти прожитку зросли на 3.1 пункта чи процента.

Економісти кажуть, що це забагато; на їхню думку, „ідеальний" зріст цін не повинен перевищувати 1.5 на рік.

Середня платня промислового робітника 1949 р. становила 100 пунктів; у листопаді 1964 р. — 204.7 пунктів, 4 листопада 1965 р. — 217.7 пунктів.

Ці дані проголосило Доміньяльне Статистичне Бюро в Оттаві 8 лютого 1966 р.

Найбільше зросли ціни на м'ясо, солонину, масло, смалець, кури, овочі, ярину, чай і каву. (Подано за „Кенедієн Прессе", 9. 2. 1966).

Жарти з комуністичних держав

СССР

Розмова трьох „злочинців" в тюремній камері в Москві.

Перший: „Я тут сиджу ще з 1953 року — за те, що я хвалив Хрущова".

Другий: „А я тут сиджу з 1957 року — за те, що я ганив Хрущова".

Третій: „А я ж сиджу тут за те, що я сам є Микита Хрущов".

— — — — —

Східня Німеччина

По смерті маріонеткового комуністичного „диктатора" Ульбріхта приходить до уряду якийсь чолов'яга й просить, щоб його допустили на побачення з Ульбріхтом. Урядовці сказали йому, що Ульбріхт помер. Той чолов'яга відійшов, але через годину повернувся і знову просить, щоб його допустили до Ульбріхта. Йому знову сказали, що Ульбріхт помер. Коли він відходив і знову приходив так кілька разів, то урядовці були і розгніванні, і здивовані. „Невже ви не розумієте, що Ульбріхт помер?!" „Та розумію", каже він. „Але я хотів би без кінця слухати ту новинку".

— — — — —

Угорщина

Громадянин Чадо прилюдно назвав диктатора Кадара „ідіотом". За те засудили його на 15 років в'язниці.

Чадо (на суді): „Громадяни судді, це ж рішуче завелика кара! За таку провину, як образа чести, згідно з законами дають лише три місяці тюрми. . ."

Суддя: „Ми засудили тебе на 15 років не за образу чести Кадара як особи, а за те, що ти розкрив державну тайну"

— — — — —

Польща

Маріонеткований „диктатор" Станіслав Гомулка питає хлопчика: „Хто є твоїм батьком?"

Хлопчик: „Комуністична партія".

Гомулка: „А хто твоя мама?"

Хлопчик: „Комуністична партія".

Гомулка: „А ким ти хотів би бути?"

Хлопчик: „Сиротою".

— — — — —

Югославія

З Єгипту прислали в Югославію мумію (мумії — дуже старовинні забальзамовані тіла покійників у Єгипті). Ученні ніяк не можуть встановити, скільки їй років. Професори потелефонували до тайної поліції — може вона скаже їм. Через годину з поліції телефонують:

„Цій мумії 3144 роки!"

Професор: „Знаменито! А яким чином ви довідалися?"

Полїція: „Мумія на допитах сама призналася!"

(Це частина тих дотепів, які кружляють за „залізною заслоною", і які зібрав журнал в США „Католик Дайджест").

40-ЛІТТЯ ТРАҐІЧНОЇ СМЕРТИ

-ВЕЛИКА ТАЇНА ВБИВСТВА СИМОНА-ПЕТЛЮРИ

Трагедія Симона Петлюри подвійна: по-перше, вона є в самому тому факті, що його вбито; по-друге, його трагедією є той факт, що український загал і його провідники в дійсності не знають яка сила вбила його.

Офіційні заяви українців і жидів

Українські провідники одноголосно твердять, що Симона Петлюру — вбила Москва, тобто російська нація, — вбила задля своїх російських націоналістично-імперіялістичних інтересів; тобто, це один з фактів традиційного наступу Московщини на Україну.

Інші з українських провідників кажуть, що Петлюру вбила червона Москва, тобто комуно-большевики. Але вони також мають на увазі, що Петлюру вбила російська нація із своїх націоналістично-імперіялістичних мотивів; бо ж усі українські провідники однодушно твердять, що комуно-большевизм постав та існує не сам для себе, а лише як маска, щоб за нею міг заховатися російський націоналізм-імперіялізм.

Петлюру вбив жид Шмуль Шварцбарт.

Чи Шварцбарт був російським націоналістом-імперіялістом? Звичайно, що ні! Як же то так воно сталося, що російські націоналісти-імперіялісти в б и л и Петлюру руками жида Шварцбарта? Одні з українських дівчів відповідають на це так: Шварцбарт був платним наємником росіян. Тобто, він убив Петлюру, щоб отримати за це заплату, — отже допустився криміяльного вчинку, бо в нього не було жидівського політичного інтересу чи причини вбивати Петлюру.

Але чи можливо допустити, щоб жидювелір ризикував своїм молодим життям для заробітку шляхом прилюдного вбивства людини? Чи могли б жиди з усього світу виступати в обороні Шварцбарта як свого „героя", якщо б він убив Петлюру з криміяльно-заробітковим інтересів як наємник російських націоналістів-імперіялістів, а не в ім'я справи жидівства?

Але серед українських дівчів велику більшість становлять ті, які твердять, що російські націоналісти-імперіялісти вдавали комуно-большевиків, і таким чином вмовили в Шварцбарта, щоб він убив Петлюру нібито задля справи світового комунізму, і той повірив їм, тобто, мовляв, замаскований під комуно-большевизм російські націоналісти-імперіялісти обманули наївного жида Шварцбарта. Та не лише Шварцбарта, — бож виходить, що, мовляв, російські націоналісти обманули більшість жидів у Советському Союзі. Українські провідники кажуть, що російські націоналісти-імперіялісти прикинулися нібито комуністами і так заманули жидів будувати нову російську націоналістичну імперію, і жиди помогли будувати її, бо вірили, що будують комуністичну державу, а не знали, що в дійсності вони будували російську націоналістичну імперію.

З цього виходить, що українські провідники перехитрили велику частину жидівства. . .

З одного боку українські провідники кажуть про росіян, що москалі є дикуни й тумани, які не мають ні культури, ні цивілізації, отже не вміють думати. З другого ж боку вони твердять, що ті московські дикуни й тумани обманули жидівство! З того виходило б, що жидівство є ще більшими недумаючими скупаками, ніж самі оті дикі москалі.

Коли суд у Франції судив Шварцбарта, то судді не повірили, що Шварцбарт був платним наємником російських націоналістів-імперіялістів, і задля їхніх інтересів за гроші вбив Петлюру. Судді також не повірили, що Шварцбарт несвідомо служив російським націоналістам-імперіялістам, бо вірив, що вони є комуністами.

Жидівська оборона на процесі заявляла, що Шварцбарт не був агентом Москви, а вбив він Петлюру яко жид, тобто убив його з жидівських мотивів, а саме: він шляхом убивства Петлюри, мовляв, помстив смерть багатьох тисяч жидів, що їх помордували українці шляхом погромів за часів Української Держави під проводом С. Петлюри в 1918-21 роках.

Тут є непорозуміння з обидвох боків — українського й жидівського, і в цьому полягає трагедія тайни причин вбивства Петлюри. Це непорозуміння прислоновує завісою містерії причину вбивства.

По-перше, жидам відомо, що Петлюра не тільки не видавав наказів українському населенню громити жидів, а навпаки — він видав накази, якими забороняв протижидівські погроми і видав розпорядження карати всіх тих, хто громив жидів. І жиди все це знають. Отже українці не дивуються і не можуть зрозуміти, чому жиди твердять, що Петлюра особисто відповідальний за протижидівські погроми в Україні в 1918-21 рр., і чому вони твердять, що Шварцбарт убив Петлюру через ці погроми. І українці дійсно мають рацію тут дивуватися та протестувати.

Знову ж, жиди знають, що Шварцбарт. — був свідомим та ідейним жидом, жидівським саможертвенним патріотом: отже, як такий, він не міг бути й не був на службі російського націоналізму-імперіялізму. А що Шварцбарт брав із зброєю в руках участь у комуно-большевицькій революції, тобто помагав валити царсько-російську імперію і творити Советський Союз — то це не було служення російському націоналізмові-імперіялізмові; бо комуно-большевизм і російство — це дві окремі речі, у своїй суті незалежні одна від одної; тобто комуно-большевизм не служить російському націоналізмові, і жидівство це добре знає, отже російські націоналісти-імперіялісти жидів тут не обманули.

Заявляючи таке, жиди дивуються й не можуть зрозуміти, як українські провідники можуть твердити, що Петлюру руками Шварцбарта вбила націоналістично-імперіялістична Москва, тобто — що Шварцбарт був нібито агентом росіян.

Крім факту його вбивства Шварцбартом, який є першою трагедією — другою трагедією Симона Петлюри, як ми сказали вище, є той факт, що українські провідники неправильно розуміють причину його вбивства Шварцбартом.

Найбільша трагедія сучасної української політики

Від часу Переяславського договору, аж по 1917 р. головним активним ворогом України була Росія, — Росія яко російська нація, і яко російська національна імперіялістична держава.

Триста років пронинуло від часу Переяславського договору України з Московщиною. Триста років Московщина поневолювала Україну. Триста років українська нація була зосереджена на одній точці самооборони — на точці проти Москви.

Не дивно, що за такий довгий час, де всі нещастя України зовсім оправдано замикалися в одному слові: „Москва", — за такий довгий час українські провідники засвоїли собі такий політичний догмат: коли яка сила наступає на Україну з Москви, то цією силою є ніщо інше, як тільки російський націоналізм-імперіялізм.

Українські провідники тут нагадують собою оте безсмічне козеня, яке, налякавшись вужа-давуна, задивилося в очі тієї потвори, далося загіпнотизувати, і не може відірватися від очей давуна, отже кругом себе не бачить нічого іншого, крім очей одної точки, якою є вуж-давун.

Задивившись на протязі 300 років в одну точку — в шовіністично-імперіялістичну Москву, українські провідники й досі відірватися від неї не можуть, отже крім цієї точки, Москви, нічого іншого важливого у світі й досі не бачать. Близько 300 років українським провідникам легко було давати відповідь на всі питання про трагедію України, — відповідь одним словом: „Москва". Тут кожному легко було бути політиком. Тут не треба було думати.

Цей політичний догмат протягом 300 років усмоктався в тіло, кров і в душу українських провідників; він став уже не політичним фактором, а психологічним — він став їхньою одержимістю (обсесією) чи комплексом. Вони носять його в душі своїй і не можуть з цим розлучитися. Він став їхньою „магічною кулею" („кристал боя"), в якій вони бачать і інтерпретують усі філософські, релігійні й політичні явища людства. Увесь світ вони бачать лише крізь окуляри взаємовідношення між Україною і Москвою; коротко кажучи, бачать світ лише крізь одну точку — немов крізь дірку від ключа. І тут кожному бутн дуже легко і великим українським патріотом, і великим українським політиком, — бо йому досить на всі питання давати лише одну відповідь: „Москва"!

Тут є найбільша трагедія української політики взагалі; тут є також джерело тієї тайни — що українські провідники й досі не знають у чому справді полягає тайна вбивства С. Петлюри. Чи ж не можна, обороняючись проти агресії російського націоналізму - імперіялізму на Україну, одночасно приглядатися й на інші боки та стежити за всіми світовими рухами, і призадуматився над тим, чи був й, крім Москви, Україні не грозить якась ще й інша небезпека? Можна! Але для цього треба бути тверезими, широкозорими, самоопанованими; і до справ підходити з холодним розсудком а не лише з почуттям, з нервами, коли слїпий гнів (хоч він і оправданий) на москалів осліпив очі холодного, тверезого думання до тієї міри, що наші провідники духово отемніли.

Та ось, коли світовий комуністичний інтернаціонал 1917 року розвалив царсько-російську імперію і почав будувати на її руїнах першу в історії людства комуністичну державу, щоб вона була мілітарним резервуаром для збройного

наступу на свій, — українські політики, крім Петлюри, в 1917-1920 роках одноголосно заявили, що комуно-большевизм — це ніщо інше, як лише стара російська націоналістично-імперіялістична суть, але театрально запримірована під маску комуно-большевизму.

Марксист Володимир Винниченко, прем'єр Української Народньої Республіки за часів Генеральної Ради, перший серед українських провідників заявив (на Всеукраїнському З'їзді Рад у Києві): „Боротьба, яку ведуть з нами большевики, є національна. Большевики борються з нами як великороси", — як свідчить визначний жидівський діяч з України І. Черіковер на 75-й сторінці своєї книжки (російською мовою) в 1923 р. п. з. „Антисемітизм и погромы на Украине 1917—1918 гг.".

Як у цій своїй книжці (на стор. 179-181) свідчить Черіковер, то й противна преса, напр. провідна газета „Відродження (в Києві) заявляла 1918 р. таке про боротьбу України з комуно-большевизмом: „Україна бореться з Московщиною, а еврейство перейшло в табір наших ворогів" (тобто вони перейшли до російських націоналістів, замаскованих під комунізмом).

Голова Ради Міністрів - Української Народньої Республіки, Борис Мартос, у своїй відозві в серпні 1919 р. заявив: „Російські большевики-комуністи не можуть одвикнути від старовинного імперіялізму, і вважають себе царськими наслідниками над Україною". (Цю відозву цитує визначний жидівський діяч з України, Соломон Гольдельман на 56—57 стор. своєї книжки п. з. „Листи жидівського соціял-демократа про Україну", видану у Відні 1921 р.).

Творець і перший голова Української Автокефальної Православної Церкви в Україні (створеної під Советами 1921 р.) утотожнював комуно-большевизм з російством, і уважав його (комуно-большевизм) витвором російської духовности — він заявив по адресі комуно-большевиків: „Російський народ не богоносець, як це любили говорити деякі російські патріоти, а богоборець". (Цю цитує проф. Юрій Бойко у своїй статті п. з. „Митрополит Липківський", опублікованій у журналі в Мюнхені „Рідна Церква" за жовтень 1959 р.).

Головний ідеолог українського модерного націоналізму, д-р Дмитро Донцов, у своїй статті п. з. „Советська молодь і ми" за січень 1933 р. заявив:

„...В большевизмі можна догляднути риси російського фашизму" (крайнього організованого воюючого націоналізму).

Греко-католицький митрополит Вінніпезький, Максим Германюк 1960 р. заявив ось що про ліквідацію (1946 р.) греко-католицтва в Галичині комуно-большевицькою владою:

„Дня 11 квітня ц. р. минає точно 15 років від хвилини, коли імперіялістична Москва розпочала наново свою історичну боротьбу з українськими католицизмом... Так поступаючи, вона вправді лише наслідувала Катерину II, Миколу I і всіх інших російських царів, які воглем і мечем... насаджували своє казьонне православ'я". (Цитовано з українсько-католицької газети в Вінніпезі „Поступ" за 7 лютого 1960 р.). (Отже тут сказано, що комуно-большевизм — це не лише російські націоналісти-імперіялісти, а ще й фанатики-християни, хоч, щоправда, лише православні фанатики!).

(Закінчення в черговому числі)

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В СУДБУРИ, ОНТАРІО

Голова РУШ проф. В. Іваніс навідався до цієї школи в п'ятницю й суботу 1 і 2-го квітня 1966 року. Школа розміщена під церквою в залі і на сцені, що розділені ширмою. В залі діти сидять за легенькими столами по четверо й п'ятеро, а на сцені за партами окремо кожна дитина. Залю прикрашують: тризуб, портрети, Т. Шевченка, І. Франка, С. Петлюри, Стефаника, митрополитів В. Липківського, Іларіона, владики Михаїла.

Згідно класних журналів школа навчає 22 дитини; при відвідуванні було 19-ро — 8 хлопців і 11 дівчат. Навчання відбувається двічі на тиждень — по середах і п'ятницях по дві години вечорами. Діти приходять до школи з охотою, пропущених вечорів мало. Школа має три класи: І-а 6, ІІ-а 7 і ІІІ-я 9. Православних українців у місті біля 700, а членів у громаді 42 і дітей до школи могло вчащати значно більше.

Директор школи й учитель ІІІ-ї класи о. Настоятель Андрій Тетеренко; він же вчить співу перед імпрезами (регулярно співаним не відбуваються). Національні танки також вивчаються для виступу на імпрезах. Учитель І й ІІ-ї клас Стефан Ємчук. Співають діти всі разом молитву перед початком і кінцем навчання. Після молитви перед початком навчання співають ще пару пісень.

У ІІІ-й класі була лекція з граматики — вивчали числівники. Пояснення отець писав на таблиці, а діти переписують в зошити. Далі перевірялося писання й відмінення числівників. Отець називав число, а викликаний учень (-ця) писав словами на таблиці. Хиби при цім виправляли учні. Потім цією ж методою відмінялися числівники за відмінками й родами. З книжки „Дніпро" по черзі 4-ри учні читали „Любіть Україну" і „Моєму Краєві". Всі діти сміливо говорять і легко читають українською мовою, робляючи мало помилок навіть в наголосах. Нінких - пояснень по-англійському. Лекція проходила жваво, діти стежать за читанням, при виклику зразу продовжують. Важні, що рідко вживаються слова діти записують до окремого зошита, складаючи свій словничок, який вони перечитують і поволі вивчають. У класі — слухняність і дисципліна.

І і ІІ-у класу провадить учитель С. Ємчук. Вік дітей 6-9 років. Всі діти україномовні. Діти читали й писали з букваря Диполовича. Деякі діти читали й писали диктант відважно й без хиб, інші боязко, непевно, а назагал чується в класі лише рідна мова. Домашні завдання рідко які батьки перевіряють. Учитель за порядком викликав до таблиці дітей і диктував писати менше відомі слова. Роблені хиби виправляли діти інколи з підказом учителя.

Дитяча бібліотека е при школі (70 книжок), а крім цього при міській дитячій бібліотеці існує українська філія, яка провадиться окремо і має понад 300 українських книжочок гарно оправлених. Голова РУШ в суботу відвідав і цю бібліотечку і побачив українську дітвору, що позичала там українські казки. Цією бібліотекою керує окремий Комітет, членом якого е добродійка Тетеренкова.

Шкільний Комітет складається з 3-х осіб. Очолює його Василь Литвинець. Комітет допомагає улаштовувати всілякі імпрези, як от: Св. Миколая, Т. Шевченка, день Матері тощо. Школа має своє конто. Діти платять за науку по 2.00 дол. на місяць при одній дитині в родині і 3.00 д. при двох. Оплачується лише один учитель 25.00 дол. місячно, а о. Настоятель А. Тетеренко працює безплатно. Громада безплатно дає школярам (-м) зошити й олівці.

По закінченні науки голова РУШ розмовляв з учителями і групкою батьків. Недоліком, який відбивається на праці школи, е трьохшихтова праця батьків у копальнях. Це перешкоджає відбуванню сходинам учителів з Шкільним Комітетом і батьками: вільною буває тільки одна шіхта. При важкій праці батьками не легко контролювати й чинність своїх дітей. І через це дивно, що майже всі діти розмовляють рідною мовою.

Громада придбала гарну й недалеко при озері і з лісом літню оселю, відпочинок на якій діткй ще на жаль неорганізований.

У Судборах з рамени місцевого КуК-а діють Українські Курси Українознавства, якими керує директор Стасюк. Курси трьохрічні з навчанням тижнево дві години. Приміщуються курси в англійській школі. О. Настоятель А. Тетеренко навчає на Курсах українську мову. На Курсах регулярно вчаться 40-50 курсантів. На пропозицію отця і за згодою п. Директора Курсів голова РУШ в суботу побував на лекціях (9 до 11 години) укр. мови. На І-му річнику було 20 курсантів, а на ІІ-му тільки 5-ро. На цих лекціях повторювалися після шостинедільної перерви аналізи речень та їх будову. Курсанти обох річників говорять українською мовою, хоч лексіком у них здебільшого малий. Вік на ІІ-му річникові курсантів 15-17.

В. І.

★

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА НА ПІВНОЧІ ТОРОНТА ПРИ РІДЛЕЙ БУЛЬВАРІ

Ця школа не е при церковній Громаді. Діти цієї школи переважно батьків, що родилися вже на еміграції в Канаді. Здебільшого для цих школярів (зга. школярок) рідною мовою стала англійська; українську мову вони вивчають, як другу, чужу. Очевидно, що навчати цих дітей мусять з цілковито опанованою англійською й доброю українською мовою. Через це, крім релігії, весь виховно-навчальний персонал школи складається з уроджених за океаном осіб.

Цю школу відвідали в суботу 12 лютого 1966 року голова й членкиня РУШ К. Сакалюк.

Школа міститься в будинку англіканської церкви на одному поверсі у двох чистеньких достатньо просторих кімнатах, розділених площадкою сходової клітки. Умеблювання значно поліпшено в порівнянні з торішнім: діти сидять індивідуально за меншими чи більшими столиками (партами) відповідно до росту. В обох класах великі таблиці для писання крейдою. Для одягу є вішаки.

Дітей навчають дві учительки: Ольга Гамара й Галина Слонецька; обидві родженні в Канаді і е учительками англійських шкіл. Перша має довший учительський стаж. Співу навчають кожна учителька свою групу, бо обидві співучі. Національними танкам учить інструктор Нікола Воробець, а до танків грає на піяно Т. Олійник.

Навчання провадиться тільки суботами по 3 1/2 години (9 до 12 1/2). Всіх дітей 37-ро: 22 хлопців і 15 дівчат. Поділені діти на 6-ть класе, а саме: І-ша 9, ІІ-га 12, ІІІ-тя 5, IV — 6, V-та 2 VI — 3. І-шу й ІІ-у вчить учителька Г. Слонецька, а від ІН-ї до VI-ї включно О. Гамара.

Кожна група розпочинає заняття молитвою і співом англійського та канадського гимнів. У перших двох класах вчить головно мови: читати, говорити й писати. Вивчаються літери, склади, читають з букваря з картинками, списують з таблиці чи великих аркушів, де написала учителька. Літеря малі й великі, прописні й друковані. Діти слухняні, дисципліновані. Коли ослабіється увага, учителька наказує встати й проспівати пісеньку про їжу кожного дня, або „Ходить гарбуз по городу".. Співають діти охоче і мелодійно. Пишуть діти з коротеньких речень диктант, а яким зошити віддають учительці, щоб дома перевірила, а в інших зошитах записуються завдання на дім. Прочитане учителька перепитує, щоб по черзі переповіли. При цім учителька вимагає складати речення. Часто ціле речення діти голосно повторюють разом. При цім легко помітити, з якими батьки дома говорять по-українському — такі діти тримаються певніше і розмовляють значно плинніше.

Учителька О. Гамара старшим учням задає на дім написати листи: до неї, як учителькн, листи до дідуся Наума, описати песика і т. інш. Автори цих творів мусять голосно прочитати їх і відповісти на різні запитання, щоб упевнитися, що він розуміе написане. Проглянувши всі учнівські писання, легко помітити, хто з батьків допомагає своїм дітям, а де вони учаться самопасом. Учителька О. Гамара, як тільки спостерегить ослаблення уваги, наказує встати й проспівати: „Україна славний Краю".. „Дай нам Боже".. й інш. Співають діти з захопленням. Читає п. Гамара з кожною клясою зокрема, а іншим у цей час дає щось переписувати. Загально в учительки Гамари навчання проходить дуже жваво, не марнується ні одна хвилина; відчувається великий хист й учительська рутина. Історію України для старших класе учи-а Гамара розповідае англійською мовою, бо більшість по-українському не зрозуміла б.

Навчання в школі аровадиться без довшої перерви, бо немае більшого приміщення, де б діти могли побігати й побавитись. Після двогодинного навчання діти беруть в бібліотечці книжки, що міститься в шафі в коридорі. Бібліотечкою завідуе учениця Якимець, яка сама склала картотеку понад сотні книжок та з охотою обслуговуе своїх колег. Танцювати учні вчаться перед кінцем праці в класах. Однак після танків діти ще приходять до класе завінчувати і це не цілком доцільно, бо приходячі з танцю бувають перевтомлені.

Ці дрібні завваги ніяк не зменшують великих осягів у школі в порівнянні з минулим роком. Ведення класних журналів у обох учителюк в порядку. З журналів видно, що відвідування учнями школи е добре.

Релігією в школі опікуються оо. Д. Фотій і Ю. Ференсів. К. Кузьмочка е головою Шкільного Комітету, що дбае про господарські справи.

Плата за навчання при одній родині дитині 4.00, двох 7.00, трьох 10 дол. місячно. Учителькн одержують по 15 дол. на місяць.

Як завжди представники РУШ порозмовляли з учительками про спільне свято всіх шкіл при закінченні навчального року та про бажання спільних нарад педагогів в Торонті, які відбуваються при катедральній школі Св. Володимира, як також про конечність матки контакт з батьками, заохочуючи їх активнійше ставитись до виховання своїх дітей. Щерадилось, щоб батьки змалечку привчали дітей до праці й охайности, а ні в якому разі не розпещуючи їх.

В. І.

★

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ІВАНА ХРИСТИТЕЛЯ В ОШАВІ

Ошавську парафіяльну школу при Громаді церкви Св. Івана Христ. представники Ради Української Школи (см. РУШ) голова й членкиня К. Сакалюк відвідали в п'ятницю 18-лютого 1966 року.

Школа провадить навчання двічі на тиждень — по вітрінках і п'ятницях вечором по дві години (6-І до 8-І). Міститься школа в окремому будинку громади в трьох кімнатах, що спеціяльно пристосовані й належно умебльовані з індивідуальними сидінками і відповідної височини партами. По класах е вішаки для одежі, ікони й портрети Т. Шевченка, І. Франка й інш. Учиться в школі 50 школярів (-ок) — 30 хлопців і 20 дівчат (торік було 57 учнів). Двомовна класа (українсько-англійська) ліквідована. Учні по класах розподіляються так: І кл. — 19, ІІ кл. — 17, ІІІ кл. — 8, IV кл. — 2, V кл. 3 і VI кл. — 1.

Директор школи, учитель ІІІ, IV, V і VI клас і співу всіх о. Настоятель Р. Панченко, учительки: І кл. добродійка Т. Панченко і ІІ кл. П. Петровська. Всі учні мають по два зошита, в яких вони пишуть завдання дома, а другий лишається в учителя, що його перевіряе (написане попередньо). В наступну лекцію виправлені зошити учитель (зга. учителька) повертае, а що дома написали забирае для перевірки. Класні журнали всіма вчителями ведуться акуратно; з журналів довідуемося, що відвідування учнями школи добре. Рідко пропускаються години і то по хворобі.

У І-ій класі п-ні добродійка уже при кінці абетки, але в засвоюванні діти рівняться, бо не е у всіх батьки цікавляться наукою своїх дітей, які до того ж різного віку (двойко хлопчиків по 5-ть років). Одні з них вільно читають буквар і легко списують з таблиці, а е й такі, що ніяк не можуть справитися як з читанням, так і з писанням. У цій класі особливо відчуваеться мала, або й ніяка опіка батьків за навчанку своїх дітей. Відстаючі ж гальмують поступ передніших та середньоступаючих учнів і перетяжують працю учительки.

ОГОЛОШЕННЯ

Щоби достойно і в спільних молитвах помнути спочилих у Бозі наших братів і сестер, то заходом Українських Православних Громад, Катедри і Собору,

відбудуться

В НЕДІЛЮ, 15 ТРАВНЯ НА ЦВИНТАРІ ГЛЕН ІДЕН

СПІЛЬНІ ПРОВОДИ

Ці Проводи пічнуться в годині 3.00 по полудні Соборним Парастасом біля головного Хреста, при участі вірних обох громад.

Після Парастаса — відвідини з Молитвою окремих гробів. Всіх вірних просимо про численну участь.

У випадку непогоди Проводи переносяться на наступну неділю.

КАТЕДРА ПРЕСВ. ТРОЇЦІ. о. Володимир Слозар, Парох.

СОБОР СВ. ПОКРОВИ о. Іван Стус, Парох.

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ВСІХ СВЯТИХ В КЕМРОВЗ, Альберта.

ПЕРША ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АНДРЕЯ, АРХИЕПИСКОПА ЕДМОНТОНУ И ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ, И ОСВЯЧЕННЯ ПРЕСТОЛУ И ХРАМУ ВСІХ СВЯТИХ.

„Цей день що його створив Господь, радіймо й веселімось цього дня". (Співається на Пасху в наших Церквах).

ДОРОГІ БРАТИ И СЕСТРИ!

Подаемо Вам радісну вістку, що Перша Візитація і Освячення Престолу в нашій Новозбудованій Церкві на честь Всіх Святих в Кемровз, Альберта, відбудеться в **НЕДІЛЮ, 5 червня 1966 року.**

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕННЯ:

9.30 год. ранку — Зустріч Високопреосвященішого АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західної Канади, який відправить Святу Божественну Літургію Архиерейським Чином, в сослуженні Настоятеля Церкви, Всіх Святих, Високопреподобного Ігумена о. Олександра ЩЕРБАНЯ й Всечесного о. Мирослава КРИЦУКА, Настоятеля Свято Володимирської Церкви в Вегревіл, Альберта.

СПІВАЄ ХОР ЦЕРКВИ Св. ВОЛОДИМИРА З ВЕГРЕВІЛ під проводом пани Мирослави ПІДРУЧНОЇ.

12.30 год. по полудні — Спільний Святочний Обід, на якому будуть промовляти: Його Високопреосвященство Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону й Західної Канади, Отці, Делегати й Гості.

На цю ВЕЛИКУ ВРОЧИСТІСТЬ сердечно запрошуємо всіх вірних нашої Громади в Кемровз, Громади Під-Едмонтонської Округи, та всі сусідні Громади як місто ЕДМОНТОН, ВЕГРЕВІЛ, ІНІСФРІ та ін.

Ми віримо й надіємось, що ВИ будете разом з нами на ПЕРШІЙ ВІЗИТАЦІЇ АРХИЕПИСКОПА АНДРЕЯ й на ПЕРШОМУ СОБОРНОМУ БОГОСЛУЖЕННІ в нашому НОВОЗБУДОВАНОМУ ХРАМІ на Хвалу Божу і добро нашої Рідної, Української Святої Греко-Православної Церкви, та на Спільному Прийнятті.

Ми віримо, що своєю присутністю ВИ зволічите цю велику подію не тільки в житті Громади, але також цілої Західньої Єпархії.

ЗА УПРАВУ ГРОМАДИ:

Парох ПІД-ЕДМОНТОНСЬКОЇ ОКРУҐИ і Настоятель Церкви Всіх Святих в Кемровз, Альберта — Ігумен Олександер ЩЕРБАНЬ.
Голова Управи — Дмитро Никифорук, Секретар — Петро Кархут.
Голова Будівельного Комітету — Йосиф Ленкевич.
Секретар Будівельного Комітету — Петро Помеґольський.

І-га класа провадиться учительською П. Петровською. Спершу читали „Жайворонок" а читанки „Барвінок", при цьому випрацялися вимова й наголос. Діти уважно стежили за читанням і, при виклику, без затримки продовжували. Прочитане учні переповідали частинами й навіть цілістю. Перепитування значення окремих слів також досить добре проходило, але тут ясдома під наглядом батьків, а краво видно які діти читали які не тримали дома книжки в руках. На другій годині (лекції тягнуться 45 хвилин) в цій класі займалися граматикою й диктантом. Загально в цій класі помітно поступ, порівнюючи з попереднім роком, хоч і відчувається брак слів в учнів. Цьому допомогло читання учнями казок, коротеньких оповідань тощо.

ІІ-ю по VI-у класи навчає о. Настоятель Р. Панченко. Всі оці класи учнями дуже не-рівняться. Отець одній класі дає щось переписувати, іншім перечитати статейку, а в найбільшою ІІ-ю закріплює неправильно написані слова з попереднього диктанту. Кожного учня кличе за чергою до таблиці й диктує йому слова ними написані з помилою. Виправивши їх, зараз же наказує п'ять разів написати в зошиті правильно. Перевіривши всіх, наказує голосно читати й учням же виправляти при його доломозі вимову й наголоси. Перечитане дається до закріплення читанням дома. Відповідають учні реченням, часом з затримкою, але всі говорять українською мовою.

При школі є бібліотечка, якою майже ще не користаються учні. Шкільний Комітет складається з трьох осіб: голови І. Манька, секретаря Д. Пражкюке і скарбника п-ні К. Скірко. Голова був звесь час при відвідинах присутнім, інформуючи про господарський стан. Шкільний Комітет має своє конто і збирає від батьків за науку дітей належність: за одну дитину з родини 2.50, за дві 4.00, а при трьох і більше 5.00 дол. місячно. Всім учителям платять по 30.00 дол. на місяць. Директорство й навчання релігії й співу не оплачується.

По скінченню навчання представники РУШ мали коротку бесіду з учителями, Шкільним Комітетом; головою Громади п. В. Янчевським і декількома батьками. Батьки ще є байдужі і не приходять на збори з учителями й Шкільним Комітетом. Радили за всяку якнайшвидше заохочувати батьків приходити на збірання з учителями. Школярів треба призвичаювати читати книжки з бібліотеки, бо ж то збагатить лексіком — кількість слів. Обговорювали також питання призвичаення змалку дітей до праці. Щоб вони не тинялися з кута в кут в хаті, а ще не безпечніше, коли діти байдикують по вуличках тощо.

При деяких недоліках треба признати, що школа зробила великий покрок. Був час, коли школа не мала приміщення й сталого, не велося стислої реєстрації дітей.

В. І.

ВІСТІ З СТОЛИЦІ

Наша Святиня

За останніх два роки питання столичної святині набрало всеканадського значення. Тисячі православних українців, які живуть на терені цієї величезної країни нарешті усвідомили важливість позітично-духовного центру, який був би розташований так, де зібрані не лише всі представники уряду, але куди збираються провідні політики з усього світу.

Блаженніший Митрополит Іларіон, який від самого початку перебування в Канаді, безупинно працює над розбудовою православної віри і церкви в цій країні, особисто підкреслив актуальність духовної репрезентації в столичнім місті та благословив нам переводити збірку по всіх зосередженнях православних українців на побудову репрезентативного храму в Оттаві.

Усвідомлюючи важливість цієї справи, редакції „Українського Голосу" й „Вісника" ознайомили читачів цих газет з історичними подіями, які зараз відбуваються в Оттавській громаді.

Ця стаття є початком циклю дописів, що будуть періодично друкуватись під загальним заголовком (Вісті з Столиці).

Побудова нової репрезентативної залі уможливила початок духовного розквіту маленької Оттавської парафії. На протязі кількох років заряди громади намагалися приступити до будови і поступово підготовляли громадську опінію до цього питання. Але потрібна була відвага і віра п. А. Лазаровича, щоб перемогти всі труднощі і вступити разом з зарядом і громадою на трудний шлях зреалізування наших мрій.

Зала стала духовним і культурним центром для православних українців в Оттаві і за короткий час свого існування служила тереном для кількох десятків різних імпрез, які дали змогу тисячам людей познайомитись з нею.

Зросла і активність членів. В Оттаві не відбувається ні одного культурного чи національного відзначення без участи наших членів. Особливо великою популярністю користується наш хор, про який вже нераз згадувалось на сторінках української і англомовної преси. Цей хор виступав для Генерального Губернатора, для членів міського уряду, для всеканадської конференції журналістів, виступав кілька раз на центральній канадській виставці в Оттаві та на багатьох інших підприємствах.

Усвідомлюючи важливість своєї ролі та своїх обовязків перед православно - українським світом Канади, Оттавська парафія вирішила будувати храм, який міг би гордитись кожний православний де б він не жив. І тому не диво, що від сотень людей, які ще ніколи не були в Оттаві, приходять листи з пожертвами на будову столичного собору.

З далекого Едмонтону, Фредріктону з (Ню Брансвік) Флин Флону та з багатьох інших міст, де живуть щирі православні українці, приходять листи з пожертвами, з такими додатками: — „Бажаю зложити на будову нашої Святині в нашій столиці." В цих словах приховане глибоке зрозуміння: „НАША СВЯТИНЯ!" і дійсно оттавський храм, як і сама столиця належить всій Канаді.

Доломожіть збудувати його!

★

Пожертви на будівельний фонд
Грудень 1965:

По 100.00 дол.: д-р К. Смелський Велдия, Онт.

По 20.00 дол.: М. Іваш, Віндзор, Онт.

По 10.00 дол.: С. Алексій, Лондон, Онт., Ів. П. Свічок, Калгарі, Алта., М. Жуківський, Едмонтон, Алта., Кординовичі Ів. Торонто, Онт., Ів. Ржак — Віндзор, Онт. В. Шульга — Гантсвіл, Онт.

По 5 дол.: Ів. Андрійщук, Летбрідж, Алта., Н. Гордей — Чатам, Онт.

Пожертви за січень 1966 р.
(додаток)

Пані Д. Телегуз — Оттава, Онт. 20.00 (30.00)

Бл. п. П. Даркович — Оттава на бібліотеку 10.00 дол.

Д-р Вас Даркович, Оттава, 5.00 (2,135.00).

В. Войтович, Монтреал 5.00 дол. Всеч. о. Є. Стефанюк. Лак ла Біш, Алта. 4.00 (14.00).

Лютий, 1966.

В. Осадчук, Ланфаж Гарідєн, Квебек. — 50.00 дол.

І. І. Токарик, Оттава — 50.00. (2,310.00).

Л. Чартченко, Дон Міллс, Онт. — 25.00.

Семен Іліка, Ст. Лемберт, Кве. — 25.00.

Пані П. Липкан, Оттава, Онт. — 25.00 (115.00).

С. і К. Гута, Довисвю, Онт. — 25.00 (30.00).

М. К. Тараненко, Торонто — 20.00.

М. Гордієнко, Вінніпеґ, Ман. — 10.00.

Ігор Корнелюк, Су Сейнт Марі — 10.00.

Дмітро Біхак, Скарборо, Онт. — 5.00.

А. Данилюк, Оттава, — 5.00 (605.00).

Кирило Корець, Торонто, Онт. — 5.00.

М. Костенюк, Оттава — 5.00 (340.00).

Гр. Крокош, Оттава — 5.00 (630.00).

А. Мах, Оттава — 5.00 (910.00).

М. Мендрик, Едмонтон, — 5.00 (10.00).

Д. Решітник, Оттава, — 5.00 (150.00).

Василь Сидор, Карлтон Плайс, — 5.00 (1,711.00).

Ів. Твердун, Оттава — 5.00 (540.00).

Березень, 1966.

Пані П. Даркович, Айлмер, Онт. — 50.00 (60.00).

Д-р В. Даркович, Іст. Айлмер, — 25.00 (2,160.00).

Мих. і Марія Скороход, Торонто — 25.00 (55.00).

Ів. І. Токарик, Оттава — 25.00 (2,335.00).

Степан Миколишин, Ролфтон — 15.00 (76.00).

Пані Марія Радуя, Кірклєнд Лейк, 15.00 (17.00).

Волод. Білозор, Вінніпеґ, Ман. — 10.00.

Пані Мих. Чумківська, Оттава — 10.00 (245.00).

Пані А. Сапелюк, Кемроз, Алта. — 10.00.

Фелікс Тетерський, Вінніпеґ, Ман. — 10.00 (15.00).

Василь Бакс, Гемілтон, Онт. — 5.00 (10.00).

Пані М. Семиренко, Оттава — 5.00 (25.00).

О. Гудзик, Вінніпеґ, Ман. — 5.00.

А. Соколів, Ст. Кетеринс, Онт. — 5.00.

На невинучий вінок під час похорон:

Бл. п. Пилипа Даркевича 50.00
Бл. п. Дм. Глевки — 33.00
Бл. п. Васяня Марійчука 36.96
Бл. п. Анни Луканюк — 34.85

Спростування. В минулім числі через помилку помістили, що п. Микола Терас з Торонто зложив 3.00, а мало бути 5.00 дол. Просимо вибачити.

О. Волох.

Пожертви посилати на адресу:

Ukrainian Greek Orthodox Church
1606 Byton Ave.
Ottawa 13, Ont.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПАМ'ЯТІ ГРИГОРІЯ ФАРИНИ

Едмонтон, Альберта

У п'ятницю 18-го березня 1966, як грім з ясного неба, несподівано рознеслася по Едмонтону сумна вістка про смерть ГРИГОРІЯ ФАРИНИ. Не можна було вірити, бо він не хворів, завжди був бадьорий і життєрадісний повний енергії й завзяття до праці, але, сталось так, як мало статись. Він нагло помер на 74-ому році свого зразкового життя. Він був загальнознаний і загальношанований, як відданий і незаміжний громадський працівник, як зразковий батько й дідусь у своєму родові. Це була людина особливих позитивних прикмет і справжній взірцевий для других.

У понеділок 21-го березня вечором у катедрі Св. Івана Високопреподобні о. о. Духовні прот. О. Хомяк і прот. Д. Лучак відправили Парастас під спів Катедрального Хору підсиленого співаками з чоловічого хору „Дніпро", дириґент Р. Солтикевич. Катедра була переповнена. Прощальне слово сказав Високопреподобний о. Протоієрей Д. Лучак. Багато було квітів, зокрема від організацій, до яких бл. п. Г. Фарина належав.

Другого дня, 22-го березня о 10-ій годині ранку в Катедрі Св. Івана Високопреосвященніший Владика АНДРІЙ в сослужені вже згаданих священиків та Високопреподобного о. Протоієрея Григорія Василіва, відправив Службу Божу й Чин Похорону під спів дяків П. Пауша та І. Ворона.

Прощальне слово сказав Високопреподобний о. Протоієрей О. Хомяк. Він підкреслив про Небіжчика, що це була виняткова людина, глибоко релігійна й високо-національна та, що він жив і працював для Української Православної Церкви та різних українських організацій, українського народу, а найвищим ідеалом у Небіжчика була ідея Самостійности України.

Поховано Небіжчика на Бічмавнт цвинтарі в Едмонтоні. Труну з тліннями останками Небіжчика під час всіх похоронних процесій несли: Е. Засібіда, Г. Слюсарчук, посол-Н. Мельник, М. Мазуркевич, І. Данелович та В. Береска. В почесній варті були репрезентанти ріжних організацій та установ, а це: адв. Д. Янда, Др. О. Старчук, К. Теличко, А. Мельничук, П. Ісаенко, М. Мельничук та В. Лупул.

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД

По похороні в залі Катедри Св. Івана відбувся поминальний обід, що його приготували членкині Відділу Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді Св. Івана. За головний стіл засіла ближча й дальша родина Небіжчика, Високопреподобне Духовенство, окремі особи. Господарем був К. Теличко — голова Едмонтонського Відділу ТУС. По обіді відбулися короткі промови. Офіційну програму відкрив і започаткував К. Теличко, що промовив в імені Централі СУС, Централі ТУС-СУНД, Провінційної Управи ТУС, Управи Едмонтонського Відділу ТУС, всього членства ТУС, Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні, Видавничого Комітету „Пропам'ятної Книги „Січей", завначивши заслуги Небіжчика в названих організаціях. Високопреосвященніший Владика Андрій зворушливо й тепло згадав про Небіжчика, зокрема, як зразкового члена Української Православної Церкви. По цьому же промовляли: Н. Солован від Управи Катедральної Громади, Н. Малянчук від Управи Товариства Українських Піонерів на Альберту, Д-р О. Старчук від Дирекції Інституту Св. Івана, П. Пауш від 15-го Відділу Взаємної Помочі, п-ні К. Засібіда від Відділу Союзу Українок при Катедральній Громаді, Високопреподобний Протоієрей Г. Василів, що багато років добре знав Небіжчика й П. Ісаенко довголітній приятель бл. пам. Г. Фарини.

Належить підкреслити, що у всіх промовах надзвичайно тепло згадувалися заслуги Небіжчика в усіх ділянках організацій, в яких Небіжчик працював за свого життя, від ім'я яких були промови.

Від родини Небіжчика, схвильовано промовив Д-р Л. Фарина, який подякував всім, що взяли участь в Парастасі, Службі Божій, Похороні й Поминальному обіді, та, що в той, чи інший спосіб розділили невіджалуване горе родини Небіжчика.

В цілому, похорон був величавий, багато народу взяло участь у ньому. На бажання родини, щоб не посилати квітів, багато учасників склали свої гроші пожертви на нев'янучий вінок у пам'ять Небіжчика, а це: на Катедру Св. Івана й Колегію Св. Андрія.

КОРОТКО ПРО БЛ. ПАМ. ГРИГОРІЯ ФАРИНУ

Народився 21-го вересня 1892 року в селі Стілківці, Борщівського повіту в Галичині. До Канади приїхав зі своїми батьками 12-ти річним хлопцем у 1904-му році. На початку його батьки поселилися в Стюартбірн, Манітоба, а після переїхали до Альберти й займалися фармерством. До 1915 року бл. пам. Г. Фарина працював на фармі своїх родичів, а після став до праці на Сієнарській Залізниці виконуючи обов'язки секційного формана. В цьому часі Він був дуже діяльний в робітничо-юнійних справах. Багато років був секретарем і скарбником юнійної філії. Працював постійно в північно-східних частинах Альберти, головно в Смокі Лейк й Елк Пойнт. В 1957 році закінчив працю й перейшов на службову пенсію.

11-го листопада 1913-го року Він одружився з Осилою з дому Стефановичів. Обоє вони завжди були активні в громадському житті. Від 1943-го року постійно мешкають в Едмонтоні. В 1959-му році Управа Катедральної Громади Св. Івана нагородила їх обох почесним членством. В 1962-му році на Провінціяльному З'їзді складових організацій СУС, Небіжчика ев визначено заслуги в ТУС було нагороджено Грамотою Централі СУС.

До Української Православної Церкви Небіжчик належав від самих початків її відновлення в Канаді. До СУС належав від самих початків заснування цієї самостійницької організації. Читачем і передплатником „Українського Голосу" і „Вісника" був від самих початків постання цих часописів. Разом з цим читав другі часописи та багато українських ріжних книжок. Це була всебічно начитана людина.

Він займав різні позиції в багатьох українських організаціях, які годі тут перечислити. Багато років був скарбником Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні та пишався членом Управи цього Комітету до самої смерти.

За останній час був головою Товариства Українських Піонерів на Альберту, головою 15-го Відділу Взаємної Помочі в Едмонтоні, членом Управи Видавничого Комітету Пропам'ятної Книги „Січей". Завжди був діяльним в Катедральній Громаді. Особливу діяльність проявляв в ТУСі.

Загальна риса Небіжчика це надзвичайна принціповість у всіх національно-релігійних справах, повна відданість цим справам і висока жертвенність. В цьому напрямкові Він зумів виховати всю свою родину й навіть третє покоління багато наслідує свого Покійного Діда.

Покійний залишив у великому смутку: дружину Осипу, дві доньки Розалію й Катерину й двох синів Д-ра Левка й Романа, зятя Давида, невісток Наталку й Олександру та двох внуків. Небіжчик своєю громадською працею здобув високо заслужене ім'я серед українців та, що Його заслуги вічно згадуватимуться не тільки в Едмонтоні й Альберті, а по всій Канаді.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

К. Т-чко

ПОДЯКА

Цим висловлюємо глибоко-сердечну подяку всьому Духовенству, Дякам, Катедральному Хорові, співакам з „Дніпра", Дириґентові, всім що брали участь у Парастасі, Службі Божій та похоронних обрядах, всім тим, що несли та супроводили труну, всім що надіслали квіти, листи співчуття, всім промовцям на Поминальному Обіді, всім жертводавцям, що склали свої пожертви на Катедру Св. Івана й Колегію Св. Андрія, Відділові Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді за приготування Поминального Обіду, всій нашій рідні, всім нашим друзям приятелям та сусідам, що взяли участь у похороні, або в той чи інший спосіб полегшили наше тяжке невимовне горе.

Дружина Осипа, Діти й внуки.

ТЕТЯНА КОШИЦЬ ПОМЕРЛА

Вдова славного українського музичного генія Олександра Кошиця, який помер у Вінніпегу в 1944 році, народилася в місті Вінниці, в Україні, 25 січня 1892 р. Вчилася в Київському університеті, а при тому співала в хорі проф. Кошиця для українського театру М. Садовського.

Була донською учителя. На науку в університеті (Вищі Жіночі Курси) заробляла співом та лекціями.

З республіканською капелею України, якою дириґував О. Кошиць, виїхала у світове турне — по Європі, Південній та Північній Америці. По закінченню цих подорожів оселилася з чоловіком в Нью Йорку. В 1943 р. вони переїхали до Канади на постійний побут. В 1944 р. О. Кошиць помер, а вона продовжувала до певної міри його працю, керуючи хором та викладаючи на курсах. З того ж часу стала управителькою Музею, Архівів та Бібліотеки Осередку Української Культури й Освіти. Працюючи в Осередку, в останніх роках займалася приведенням до порядку архівів пок. О. Кошиця. Над цією роботою важко заховрілася і в суботу 26 березня померла.

Панахида була відправлена в п'ятницю 1 квітня в авдиторії УНО, 935 Мейн. Похоронний обряд відбувся 2 квітня з Собору Св. Покрови в Вінніпезі.

МИХАЙЛО ШИМКО

Дня 28-го лютого 1966 року, по довшій недузі, упокоївся Михайло Шимко, широко знаний в цій околиці. Велике число людей прийшли на Панахиду березня 2-го і на Похорон березня 3-го. Похорон відбувся в церкві на Борбіщах, де Покійний був членом від самих початків тої громади.

Покійний Михайло прожив 78 років. До Канади приїхав з своїми родичами року 1899 на 11-тім році свого життя. Його родичі осілися на фармі, але в 1911 році батько помер і Михайло мусів перебрати господарку на себе. Щоби мати поміч в господарці він одружується з Сандою Карбашевською.

Тому що сам немав нагоди йти до школи, заохочував і помагав скільки міг щоби його всі діти пішли в школу. Любив церкву, служив коло священика, співав і церкву підтримував матеріяльно.

Оставив дружину Сяйду, чотири сини, Франко директо-

ром школи в Мирнам, Іван в Вілліндґдоні, Василь в Ванкувер з Ерині в Пінчер Крік. Дві дочки, Ліна за Подіяльком,- учителькою, Марія за Федораком в Едмонтоні, 15 внук і одного правнуку.

На Панахиді і Похоронні служили двох священників, о. М. Крищук в Вегревил і місцевий парох о. І. Гикавий. По Панахиді о. І. Гикавий попросив присутніх, щоби остались якась добра пам'ятка, вробити збірку на пресу і Колегію. Зібрано $61.55. Подіжено на „Укр. Голос" $8.00, на „Вісник" $5.00, на кліше $5.00 і на Колегію $45.55. Щира подяка всім, Покійному Вічна Пам'ять.

о. І. Гикавий

У РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ПЕТРА ІЖАКА
Гадсон Бей, Саск.

У неділю 27-го лютого 1966 року, після Служби Божої в Громаді Української Греко-Православної Церкви у Гадсон Бей, у річницю смерти бл. п. Петра Іжака, відправлено Панахиду за спокій душі спочилого бл. п. Петра.

Бл. п. Петро Іжак народився 1880 року в селі Тухолька, Стрийського повіту в Україні. Там Покійний виростав, а коли сповнилося йому 24 роки, то він одружився з Марією з роду Змінчак. Господь Бог поблагословив це подружжя шести синами та трьома дочками. Недовго прийшлося тішитися Покійному дружиною та дітьми, бо тяжкі матеріяльні обставини в той час заставляли його думати, про краще забезпечення своєї родини. З тих причин Петро лишає Рідний Край, жінку та дітей і вирушає в 1927 році до Канади.

Прибувши до Канади Петро тяжко працював на фармі в околиці Вильна, Саск., а коли заробив трохи грошей, то вже через два роки в 1929 році спроваджує до Канади свого найстаршого сина Михайла. В 1930 році обидва з сином купили, в околиці Ервуд, Саск. гомштет та фармерував на ним аж до кінця свого земного життя.

Покійний Петро бажав спровадити з Краю до Канади свою дружину та решту дітей, але це бажання його не здійснилося.

Бл. п. Петро не тільки дбав про своє тіло, щоб його забезпечити матеріяльно, але він дбав також про духові скарби для своєї душі. Він був глибоко віруючою людиною. Пам'ятав про свою Рідну прапрадідівську Православну Віру та став одним в числі основоположників, організаторів Громади Української Греко-Православної Церкви в Ервуд, Саск., та був активним членом її.

Коли ця Громада в 1947 році збудувала Церкву, то Покійний був довгі роки старшим братом при цій Церкві. Був щирим жертводавцем, бо пожертвував до неї: Великий Престіл, Кивот, Напрестольний Хрест, Кадило та Образ Хрещення Господа Нашого Ісуса Христа. Купляв і читав українську літературу, а також був постійним передплатником української преси.

При кінці свого життя Петро часто слабував на серце. Часто мусів лежати в шпиталі в Гадсон Бей. Однак, старший вік Покійного не переміг тієї хвороби і Покійний прийняв Св. Тайни, замучений був піддатися законові смерти.

Похорон Покійного відбувся в суботу 20-го лютого 1965 року. Похоронні Відправи відправили: прот. о. Іван Майба, який був парохом у цій Громаді в 1947 році та теперішній парох прот. о. М. Критюк.

Поховано бл. п. Петра Іжака на цвинтарі, який належить до Громади Української Греко-Православної Церкви в Ервуд, Саск.

У цю першу річницю смерти бл. п. Петра Іжака, як вияв своєї щирої синівської любови до свого Покійного батька, сини Михайло вложив дар на „Нев'янучий Вінок" в сумі 15 дол. З цієї суми призначається: 10 дол. на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу, а 5 дол. на „Вісник".

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ФЕДІР МАРТИНЮК
(Витків, Саск.)

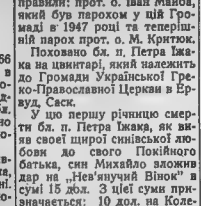

Бл. п. Федір походив із побожної родини Семена й Софії Мартинюків. Народився він 2-го лютого, 1904-го року, у селі Городище, сокальського повіту, в Галичині.

До Канади прибув молодим ще хлопцем, у 1928-ім році й поселився в околиці Витків, у Саскачевані.

1931-го року він одружився з Марією Іванчук і Господь поблагословив їх двома дітьми: дочкою Євгенією та сином Орестом.

Покійний був родинним чоловіком, тішився своїми дітьми й внуками, яких старався виховувати на свідомих членів рідної Церкви православної та українського народу.

Бл. п. Федір Мартинюк брав участь в церковному й громадському житті. Він був декілька разів у заряді Народнього дому у Витків, а також і головою цього дому. Цього року він був старшим братчуком при місцевій Церкві.

Покійний був лагідної вдачі чоловік і його несподіваний відхід болюче відчувають не тільки рідні, але й уся Громада та всі приятелі, знайомі й односельчани...

Залишив він у глибокому смутку: дружину Марію, дочку Євгенію (Новосад) в Норт Батлфорд, сина Ореста у Витків, Саск. та 3-ое внуків.

Похорон Покійного відбувся з Церкви Пресвятого Духа у Витків. Похоронними Відправами провадив о. Олег Кравченко, Парох Громади. Дякували п. Павло Войнич із Норт Батлфорд та небіж Покійного Августин Івенчук із Гайт, Альберта (Піс Ривер).

Похоронні Відправи закінчилися Поминками в Народньому домі у Витків. Замість квітів, родина й приятелі вложили в пам'ять Покійного $74.91, з чого було призначено: $57.91 на місцеву Церкву, $12.00 на „Український Голос" і кліше та $5.00 на „Вісник".

Жертводавцям на нев'янучий вінок — сердечна подяка, а Покійному — Царство Небесне!

Приятель.

БЛ. П. НИКОЛАЙ СТРОМБІЦЬКИЙ
Вайта,Ман.

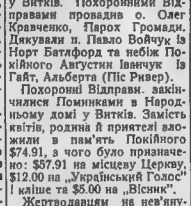

12-го лютого 1966 р. у Вайті відбувся величавий похорон. На вічний спочинок відійшов Николай Стромбіцький, проживши 90 років. Покійний народився у с. Добровляни, пов. Заліщики. До Канади прибув року 1896-го.

Поступово відходять ті, що своєю тяжкою працею, а часом і нужденним життям будували добробут Канади, що ним тепер втішається сучасне покоління.

Після себе покійний Николай лишив трьох синів, три доньки, 16 внуків і 15 правнуків.

Дружина Николая померла 1958 р.

Під час похорону, на нев'янучий вінок покійного, присутні зложили $72.40. Ця жертва розподілена так: на „Вісник" 10 дол., на Колегію Св. Андрея 62.40.

Вічна Тобі Пам'ять, Николає!

Свящ. Юрій Ягедський

БЛ. П. ІВАН ДРУЛЬ
Мензі, Ман.

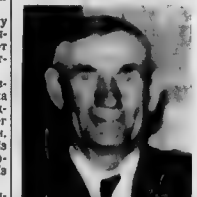

Дня 2-го лютого, 1966 р. упокоївся в брендонській шпиталі по довгій і тяжкій недузі, Іван Друль, широко знаний і всіми шанований громадянин з Мензі, Ман., проживши 75 літ.

Покійний Іван Друль народився 1890 р. в селі Постоліка, повіт Гусятин, Галичина. До Канади приїхав з родичами 1899 р. 9-літнім хлопцем в околицю Росборн, а пізніше родина переселася до Мензі, Ман.

Певна річ, що прибувши до Канади в самих початках першої української еміграції, він зазнав всіх піонерських „принадів" того часу. З природи був дуже роботящий і дбайливий.

Оженився 1913 р. з Настею Казимір і разом прожили 47 літ. Настя померла 1960 р. Було в них всіх 7-меро дітей — з них 5 померли малими; лишилися два сини: Василь і Славко. Оплакують покійного також брати: Микола, Антін, Петро і Павло і сестра Анна, та кільки онуків.

Покійний Іван в своїй громаді Мензі був примірним і свідомим громадянином; був одним з основників української Православної громади Св. Преображення; був також одним з основників Народнього Дому в Мензі.

Похоронні Відправи почалися в Народньому Домі, де лежало тіло покійного, при великім числі громадян околиці Мензі і Овкборн. Гарно співав місцевий хор під орудою п. Івана Пелешка.

На другий день тіло перевезено до Церкви Св. Преображення на фармах. Тут Служ-

бу Божу і решту Похоронних сили, одначе до своїх останніх днів Покійний живо цікавився громадським і церковним життям. Уже зовсім ослабленим тілом, але здоровий духом брав активну участь у Першому Єпархіяльному З'їзді Середньої Єпархії в Йорктоні у листопаді м. р. Такий приклад християнської свідомості варто наслідувати багатьом молодим членам нашої Церкви.

Похоронні відправи почалися у п'ятницю 21 січня Панахидою, яку відправив настоятель Громади о. Григорій Удод з діяком п. Теодором Корпатницьким у хаті Покійного. Другого дня, у суботу, у місцевій Церкві о. Настоятель в сослуженні з о. Я. Пуком з Тодору відправив чин Похорону й Заупокійну Службу Божу. Не зважаючи на надзвичайно зимну погоду до Церкви прийшло поважне число вірних віддати останню прислугу Покійному й помолитися за спокій його душі.

Проповідь на євангальську тему виголосив о. Я. Пук, а прощальне слово сказав о. Настоятель. Дякував під час Богослужения п. Теодор Корпатницький.

На заклик о. Настоятеля вірні зложили на Нев'янучий Вінок Покійному $23.22, з чого $4.50 призначено на кліше, а решту на пресу.

Тілині останки покійного Онуфрія похоронено на місцевому громадському цвинтарі. Після Похорону у хаті Покійного, де тепер проживає його син Степан, відбувся поминальний обід, для усіх учасників Похорону.

У глибокому смутку Покійний заднишив 3 синів, 4 донок, 16 внуків і 6 правнуків. Нехай їх Господь потішить, а Покійному нехай буде Вічная Пам'ять.

Присутній.

Подяка

Оцим складаємо найщирішу подяку оо. Григорію Удоду і Ярославу Пукові за Похоронні відправи й теплі слова розради для нас по втраті тата, дідуся й прадідуся, складаємо також подяку діякові п. Теодору Корпатницькому, носіям труни, Жіноцтву при Громаді та усім тим, що допомагали чи висловлювали нам свої співчуття, а також усім присутнім на Похороні. Нехай усіх вас Господь нагородить своєю ласкою.

Родина Баранецьких.

БЛ. П. ЮРІЙ НИКОЛЮК
Брукснлі, Саск.

У неділю 9-го січня 1966 року, в Мелфорт Юнійон Госпиталь, на 59 році життя спочив у Бозі бл. п. Юрій Николюк.

Бл. п. Юрій Николюк народився 6-го жовтня 1906 року в селі Джурів, Снятинського повіту в Україні. Батько Покійного Юрія прибув до Канади в 1907 році, лишивши в Краю дружину Євдокію та 4-миленького одноріченого Юрія. В такому тяжкому стані, без батька, виростав Покійний Юрій під добрим вихованням своєї мами Євдокії.

Накінець у 1928 році Покійний Юрій, на поклик свого батька, прибув разом із мамою до Канади та поселився на фармі в околиці Бруксбі, Саск., яку придбав батько ще до їх приїзду. Прибувши до Канади Покійний Юрій тяжко працював помагаючи батькові та заробляючи на своє утримання. При тяжкій праці, як добре вихований національно - релігійно, Покійний Юрій все знаходив час та брав активну участь в організації СУМК.

В 1940 році бл. п. Юрій Николюк одружився з Катериною Джінджерас. Їх Господь Бог поблагословив одним сином, якому дали ім'я Орест. Покійний Юрій був добрим батьком у родині, був активним членом і довгі роки старшим братом при Громаді Св. Вознесення Господнього УГПЦ в Меривілх, Саск. Був тростом при школі Іденбридж, Саск. Жив у мирі й любові зо всіма людьми, чим виконував Заповідь — „Любити ближнього свого, як себе самого". За свого життя Покійний Юрій тяжко не слабував, аж 5 місяців при кінці свого життя заслаб. Ця слабість була досить тяжка, з якої Покійний не вийшов. Юрій знав, яку хворобу він має та що з неї тяжко вилічитися. Він відчував, що кінець його земного життя недалекий, тому належно приготовився до того, приймаючи Св. Тайни.

Напередодні похорону в пятницю тіло покійного було перевезено на фарму до хати, де жив покійний із своєю родиною. О 8-ій год. вечорі відправлено Панахиду над тілом покійного, а на другий день, у суботу 15-го січня 1966 року, тіло перевезено до церкви Св. Вознесення в Громаді Громлік (над річкою), де відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляв місцевий парох УГПЦ прот. о. М. Критюк, а дякував п. І. Іванусь.

На похорон покійного прибула ближча родина покійного, а також велике число сусідів та знайомих, які прибули віддати останню прислугу покійному. Під час останнього цілування, на заклик парока, присутні зложили на „Нев'янучий вінок" покійному 21.90 дол. З цієї суми призначено на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу 5.00 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., на „Вісник" 5.00 дол., на „Український Голос" 5.00 дол., а решту на виробленя кліше та поштові оплати.

Поховано бл. п. Юрія Николюка на парафіяльним цвинтарі біля церкви Св. Вознесення в Громаді Громлік (над річкою), Саск. Покійний Юрій лишив у смутку — дружину Катерину, сина Ореста, маму Євдокію та іншу рідню.

Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину та нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Юрія прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

ПОДЯКА

Почуваємося до християнського обов'язку зложити щиру подяку: Вприп. прот. М. Критюкові за похоронні відправи та слова розради, дякам пп. Ів. Іванусеві, К. Коляшівському, Гр. Яремійові та всім тим, хто помагав співати під час відправ, усім тим, хто помагав приготовляти поминальну трапезу, тим що несли домовину, за вінки-квіти, і всім тим, що чимнебудь спричинилися в цій останній прислузі Покійному. За жертву на „Нев'янучий вінок" в пам'ять покійному. Нехай Господь Бог нагородить всіх Вас Своєю Ласкою та Милосердям за все ваше християнське діло!

Дружина Катерина,
син Орест
і мати Євдокія.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Неділя 3 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Кедвері, Саск. Проповідує о. прот. М. Критюк.
По Вечірні виголосить доповіді:
о. прот. Ф. Керницький,
о. прот. М. Критюк,
о. Т. Славченко.

Неділя 12 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Гаєлмі, Саск. Проповідує о. Т. Славченко.
По Вечірні виголосить доповіді:
о. І. Бублик,
о. Т. Славченко,
о. С. Зузак,
о. О. Кравченко.

Неділя 19 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Ваєлмі, Саск. Проповідує о. Т. Славченко.
По Вечірні виголосить доповіді:
о. І. Бублик,
о. Т. Славченко,
о. С. Зузак.
о. О. Кравченко.

Неділя 26 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Нилванн, Саск. Проповідує о. О. Кравченко.
По Вечірні виголосить доповіді:
о. С. Зузак,
о. І. Бублик,
о. О. Кравченко.
о. прот. І. Швець.

Неділя 3 липня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Редфіл, Саск.
Проповідує о. І. Бублик.
По Вечірні виголосить доповіді:
о. прот. Ф. Керницький,
о. О. Кравченко,
о. І. Бублик,
о. С. Зузак.

Проситься все доколичне громадянство взяти участь у Місійних Вечірнях.

За Місійну Саскатунську Округу:
о. прот. Ф. Керницький, голова.
о. С. Зузак, секретар.

ОГОЛОШЕННЯ

„Українська Православна Церква Сав. Апостола Петра і Павла в Ніагара Фолс, Онт., пошукує диякa-диригента, щоб знав порядок Православних Богослужень та Треб і щоб міг проводити як церковним так і світським хором.

Додаткова праця в українському підприємстві забезпечена. Для цього останнього потрібно знання англійської мови".

Всі зголошення подавати на адресу:

Rev. S. Hutsuliak,
1906 Sylvia Place.
Niagara Falls, Ont. Canada.
Tel. 354-5952.

І. Сіроткін, голова
Іван Газдинюк, секретар.

УВАГА! УВАГА!

Храмове Свято й Канонічна Візитація Високопреосвященішого Архиепископа Ієзекиїлом й Західньої Єпархії, відбудеться: В НЕДІЛЮ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ 29-го ТРАВНЯ 1966 РОКУ в СПЕДДЕН, АЛЬБЕРТА.

8.30 ранку Водосвяття.
8.45 Вступний
9.45 Зустріч Високопреосвященішого Архиепископа Андрія.
10.00 АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА в співучому місцевого о Настоятеля й Високопреподобного о. Прот. Олександра Хомика. Співатиме Церковний Хор з Трамади Вільна під управою пані Н. Шиш
12.30 Храмовий обід в Народнім Домі, на якому головне слово виголосить Владика Архиепископ, та будуть промовляти інші визначні промовці

На цю велику урочистість, запрошуємо Вірних Смоки-Лейкської Парафії, як також їх ближчих, та дальших Околиць.

о. Прот. Юрій Туржанський — Настоятель.
Василь Писецький — Голова.
Олекса Матійчук — Секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Трансфіна, Дуфрост, Су Лукаят, Тиндал.
22. Неділя — Селкирк, Кенора, Плезант Гоум.
29. ЗЕЛЕНІ СВЯТА — Трансфіна, Гонор, Поплярфілд — Храм, Подпар Парк — Храм
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-9083
(увечорі) JU 9-8610

о. В. АПОНЮКА
ТРАВЕНЬ

19. Четвер. Вознесення — Айтуна
22. Неділя — Гудів
29. Неділя. Пресв. Трійці — Айтуна (Храм)
30. Понеділок Св. Духа — Гудів (Храм)

Тел. 796-2218

о. В. БОРЧУКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Йорктон
19. Четвер. Вознесення Господне — Рейн
22. Неділя — Горлиць Проводи.
29. ЗЕЛЕНІ СВЯТА. — Йорктон. По полудні відправи на могилках свояків на Цвинтарі
30. Понеділок День Св. Духа — Йорктон

910 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Актеміївчуки
19. Четвер. Вознесення — Кемсак
22 Неділя — Сторінчей
29. Неділя Св. Трійці — Мазепа (Храм)
30. Понеділок Св. Духа — Донвел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Стінен
19. Четвер. Вознесення Госп. — Денбері
22. Неділя — Гвес
29. Неділя Зелені Свята — Арран (Храм)
30. Понеділок. Пресв. Трійці — Стиржис (Храм)

Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Мічан
19. Вознесення — Мічан
22. Неділя Інститут Могилан
29. Неділя. Зелені Свята (Храм) — Кіндерслей
30. Понеділок. Св. Духа — Пріделіт

Sask. Tel. 852—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Ватсон
19. Четвер — Вакнр (Вознесення-Празник)
22. Неділя — Келвінгтон
29. Неділя — Фастон (Св. Трійці. Празник)
30. Понеділок — Вадіна (Св. Духа)

УВАГА: В неділю 15-го ц. м., у Вадіні о год. 3-ій по пол., відслужена буде Вечірня після в церк. залі, концерт в честь Матері, а після Спільне Свячене. Всіх членів і гостей, щиро запрошуємо!

Box. 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Лужани і Завале. Проводи
19. Вознесіння — Прут. Храм
29. Неділя Зелені Свята — Вінніпег. Храм
30. Святого Духа — Гемзин

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Ст. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя (на гроби) — Рейфіля
19. Четвер. Вознесення — Геффорд
22. Неділя (на гроби) — Вінніпег
29. Неділя. Зелені Свята (Храм) — Геффора
30. Понеділок. Св. Духа (на гроби) — Пінскінчі

Address: Box 163, Hafford, Sask. Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ

15. Неділя. Проводи — Мисіодора
19. Четвер. Вознесення Христове. Храм — Іспас
22. Неділя — Шіпнінгі
29. Неділя Пресв. Трійці Храм — Ту Гилс
30. Понеділок. День Св. Духа — Мисіодора

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2488.

о. В. КОКОРУДЗА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Гарленд
19. Чезвер. Вознесення — Ренвер
22. Неділя — Пайн Ривер
29. Неділя Пресв. Трійці — Вендо
30. Понеділок Св. Духа — Етельберт

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. М. КРИТЮКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Мелфорт
19. Четвер. Вознесення Господне — Гронлія (над річкою). Храм
22. Неділя — Радсон Вей. Храм
29. Неділя. Зелені Свята — Гронлія. Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Брукселі

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Восетна. Проводи по Службі Божій.
Редактор — Проводи від год. 4-ої по пол.
18. Четвер. Вознесення Господне — Ралей. Храм
22. Неділя — Егрімонт
29. Неділя Пресв. Трійці — Редактор Хтмц
30. День Св. Духа — Нюбурк

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Вигнів (Проводи)
19. Четвер. Вознесення — Норт Батафора
22. Неділя — Вигар (Храм)
28. Субота Поминальна — Норт Батафора
29. Неділя Пресв. Трійці — Гедерлей (Храм)
30. Понеділок — Св. Духа — Вигнів (Храм)

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-5296.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Менді
22. Неділя — Оквборн
29. Неділя. Зелені Свята — Вікта

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Сібабіч
22. Неділя — Вайлмуд. Храм
29. Неділя Пресв. Трійці — Зелені Свята — Річмонд Парк. Храм

Громада Вайлмуд і Річмонд Парк ласкаво запрошують на храмовий празник всіх людей з близших і дальших околиць. У Вайлмуд храм на 22 травня, а у Річмонд Парк на 29 травня. Усіх гостей щиро вітаємо!

Address: Westlock, Alta, Box 902. Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСКОХА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Гінберт Плейнс
19. Четвер. Вознесення Господне. Храм і Проводи — Авшія
22. Неділя — Даффін
29. Неділя. Зелені Свята. Храм і Проводи — Сифтон
30. Понеділок. День Св. Духа. Храм і Проводи — Валей Ривер

Громади, в яких відбувається Храм в місяці травні щиро запрошують довколишніе громадянство до себе на Празник.

Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Даффині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Половинки
19. Четвер. Воздвиження — Вестбрук (Храм)
22. Неділя — Тюдор (за рікою)
29. Неділя ЗЕЛЕНІ СВЯТА — Дробот (Храм)
30. Понеділок Св. Духа — Інсінгер м. (Храм)
31. Вівторок. 3-ій день Св. Трійці — Мамориель

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2802-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Гіффорд. Проводи
19. Вознесення — Сенді Рейнд
22. Неділя — Ст. Пял
29. Зелені Свята — Таендон. Храм
30. День Св. Духа — Вонніпеня

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Атабаска. Проводи
15. Неділя. Вечірня 5-та год. по пол. — Сарепа
19. Четвер. Вознесення Господне — Лек Ла Біш
22. Неділя — Греслеид
29. Неділя. Пресвятої Трійці — Боґа Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Крейгленд

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Гренлаю. Проводи
19. Четвер. Вознесення Господне — Роблина
22. Неділя — Шел Велей
29. Неділя Пресвятої Трійці — Шортскейл. Храм
29. Неділя Пресвятої Трійці + Лезарл. Храм. Буде шість священик
30. Понеділок. Св. Духа — Петлюра Храма

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Проводи в Смятс
19. Четвер. Вознесення Госп. —
22. Неділя — Храмове свято в Тарноволь
28. Поминальна Субота —
29. Неділя Пр. ТРОЇЦІ — Храм у Кадварт, Вечірня о 4 год. в Смятс
30. Понеділок. День Святого Духа — Проводи в Лепія

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФОКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя (вільний)
19. Четвер. Вознесення — Толстой
22. Неділя (Храм) — Роза
29. Неділя. Зелені Свята (Хром) — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Канора
19. Четвер. Вознесення — Вирджес (Храм)
22. Неділя — Бюкенан
29. Неділя — Канора (Храм)
ЗЕЛЕНІ СВЯТА
30. Понеділок. Св. Духа — Свидова

Address: Box 426, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5605 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ТРАВЕНЬ

15. Неділя. Проводи — Едвана
19. Четвер. Вознесення — Вільна
22. Неділя — Смоки Лейк. Храм
29. Неділя Пресв. Трійці. Храм й Канонічна Візитація Високопреосвященішого Арх. Андрея — Спеделн
30. Неділя Св. Духа Хрем — Стрій

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Шіго (полудиева)
19. Четвер — Вознесення Господне — Елкор
22 Неділя — Фовм Лейк
29. Неділя Св. Трійці (Зелені Свята) — Шіго (місто). Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Стадники. Храм

УВАГА! Богослужения Св. Успенської Громади у Шіго (полудиева) від травня починаються відправляти у Церкві Громади. Запрошуємо усіх вірних Шіговської й суєдніх Парафій брати найбільшу участь у Храмовнх Святах. у Шіго (м.) та в Шіго (коло Стадників).

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Кадет. Спільне Свячене і Проводи Гробів
19. Четвер — Вознесення — Вірдейл
22. Неділя — Шпимеп
29. Неділя — Сембург. Храмове Свято і Храмовий Обід
30. Понеділок. Пресв. Трійці — Нипавин

Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ТРАВЕНЬ

15. Неділя. Проводи — Кагнин
19. Четвер. Вознесення — Пено
22. Неділя — Брудергайм
29. Неділя. Зелені Свята. Хром — Калмер
29. Неділя. Зелені Свята. Хром — Кагнин, служить Прот. Л. Денисюк

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3068. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ТРАВЕНЬ

15. Неділя — Сірко
19. Четвер. Вознесення — Арабакка Петра і Павла
22. Неділя — Арабака св. Миколая
29. Неділя. Зелені Свята — Байта. Храм
30. Понеділок. День Св. Духа — Семьків (після Служби Божої панахида на цвинтарі)

УВАГА! Про Панахиди на цвинтарях буде окрема домовленість з керівними церк. громад.

Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1966. ЧИСЛО (2031) 11

ТІНЬ СССР ЗА УКРАЇНСЬКИМИ СКАРБАМИ У БРИТАНІЇ
ДЕПОЗИТ ГЕТЬМАНА ПОЛУБОТКА В АНГЛІЙСЬКОМУ БАНКУ: 16,5 ТРІЛЬЙОНІВ ФУНТІВ СТЕРЛІНГІВ

СКАРБ 3-ПЕРЕД 243 РОКІВ — „КОСМІЧНА СПРАВА" ЗА КУЛІСАМИ СУЧАСНОГО СВІТУ

Сума депозиту Козацької України в Англійському Банку тепер більша в сто разів за бюджет усієї Франції 1963 р. Претеденти до скарбу зголошуються. Лише Українська Держава уповноважена отримати казкову фортуну з англійського Банку. Влада СССР намагається дістати скарб Полуботка.

У наші роки „космічними" справами називають осягні космонавтики — польоти між планетарних ракет. Але є одне таке явище, що не має нічого спільного з космічними просторами, але все таки його називають „космічною справою", — це астрономічна цифра депозиту України в Англійському Банку (Bank of England). Гетьман України Павло Полуботок 1723 р. зложив у цьому банку мільйон фунтів стерлінгів на 7.5 процентів. За час від 1723 р. по 1923 р. ця сума зросла була до 1 трільйона 48 мільярдів 576 мільйонів фунтів стерлінгів; а 1964 р. вона вже становила 16,5 трільйонів фунтів стерлінгів.

Це були державні гроші Козацької України

Гетьман Павло Полуботок, якого 1724 р. замучили у в'язниці в Петербурзі з наказу російського царя Петра І, склав ці гроші в Англійському Банку з умовою, що їх матиме право вибрати лише уряд Української Держави в асистї одного з найближчих нащадків гетьмана Павла Полуботка, — і цьому нащадкові належиться 20% з цієї суми; а решта — Українській Державі, тобто суверенно-самостійній Україні.

Тортуруючи гетьмана Павла Полуботка у в'язниці в Петербурзі, 1724 р., його, між іншим, оскаржували в „у безперечний крадіжі Публичного Скарбу", тобто в передачі за кордон, в Англію, скарбу України, до якого мав претенсію цар Петро І внаслідок окупації України Москвою. Але, як свідчить умова гетьмана Полуботка з Англійським Банком, 80% усієї суми він здепонував на Українську Державу. Усе це потверджує факт, що ці гроші були державні, і гетьман Полуботок не присвоював їх.

Влада СССР пошукує загадкового „Остапа Полуботка"

Консулять СССР у Монтевідео 1964 р. спеціальним оголошенням пошукував Остапа Полуботка чи, якщо він помер, когось з його родини. Консулят СССР заявив був, що Остап Полуботко останньо жив був у Сао Павльо в Бразилії.

Року 1922-го українець Остап Полуботко проживав був у Відні, де доказу-

(Закінчення на 2 стор.)

„Псевдо-екуменізм"

„Католики повинні б уникати псевдо-екуменістичного становища"

„Ніхто з відповідальних православних не вірить, що, мовляв, розбіжність між Православієм і Римом полягає тільки в обрядах і традиційних звичаях" — заявив о. Меендорф

У своїй промові на міжнародній конференції, присвяченій обговоренню постанов 2-го Ватиканського Собору (1962-1965), яка відбулася в католицькому Нотрдамському університеті в США наприкінці м. р., визначний православний богослов о. Іван Меендорф сказав:

„Римо-католики повинні б уникати псевдо-екуменістичного становища, яке зводиться лише до того, що вони захоплюються „високогідністю Східнього Обряду" та до їхнього „розлатинення", а також до такого переконання, що одинокою причиною, через яку Православіє відмовляється визнати Риму, є лише його страх перед затвердженим Східніх Традицій". „Ніхто з відповідальних православних не вірить, що, мовляв, розбіжність між Православієм і Римом полягає тільки в обрядах і традиційних звичаях. А вже найменше між ними в таке повірили американський православний". (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", травень 1966).

З нагоди вищезгаданої конференції, цей католицький університет надав почесні докторати права 20-м вибраним з-поміж численних учасників теологам (католицьким, протестантським, жидівським і православним). З православних почесні докторати отримали лише два теологи з Російської Церкви: о. Іван Мейендорф — професор Св. Володимирської семинарії в США, і о. д-р Георгій Флоровський — професор Пристонського університету.

Екуменізм

Жиди проти змішання з християнами

Амбасадор США в ОН Артур Голдберг закликає жидів триматися юдаїзму

Укр. катол. щоденник „Америка" (Філядельфія, США) за 4. 5. 1966 р. подав таку новинку:

„Нью Йорк. — Амбасадор ЗДА в ОН, Артур Голдберг, який є жидівського роду, промовляв на конвенції Жидівської Суспільної Ради й сказав, що „християни й жиди повинні жити, як брати, але це не означає, що вони повинні поводитися, як сіямські брати".

Голдберг закликав жидів заховувати жидівські традиції, бо саме завдяки цьому Жидів цінять високо".

Королева Єлисавета II походить з українських предків

Теперішня королева Британії походить з нащадків імператора (великого князя) Київської Руси (України) Володимира Мономаха

Героялд II був королем Англо-Саксонії від 1022(?) р. по вересень 1066 р. Одна з дочок Героялда II, що називалася Гіта чи Гіда (Gytha, Gyda) 1070 р. вийшла замуж за імператора (великого князя) Київської Руси (України) Володимира Мономаха.

Теперішня королева Британії Єлисавета II є нащадком тих предків, що походять з подружжя Володимира Мономаха й Гіти (Гіди).

Цю інформацію подав П. В. Монтегю-Смит (Montague-Smith), редактор відомого британського урядового річника-книги п. з. „Debrett", який публікується щорочу — уже впродовж 164 років.

Цього року, в половині травня, випущено 164-го за чергою річника — книгу „Debrett", що оправлена в шкарпет і золото. П редактор П. В. Монтегю-Смит включив також свою статтю з нагоди 900-ліття бою під Гейстінг, що відбувся 1066 р., і в цій статті він згадує

(Закінчення на стор. 2)

Перший протест

Проти посуджування християнства в антисемітизмі

ЗАЯВА ПРЕЗИДЕНТА КОНВЕНЦІЇ ПІВДЕННИХ БАПТИСТІВ США

Чи не вірувати в Єгову і не приймати Старого Заповіту, — це також „антисемітизм"?

„Біготерія й очорнення, такі як антисемітизм, повинні бути осуджуванні, але тарувати (п'ятнувати) релігійні переконання щодо „християнського вчення про спасіння" як „расове упередження" — це очорнення якнайгіршого сорту", — заявив 26 квітня ц. р. в Джексон, Тенн., президент Конвенції Південних Баптистів (25 мільйонів членів) д-р Вейн Дігоні (Dr. Wayne Dehoney).

„На основі такого самого розуміння жиди могли б оскаржити в расизмі й анти-орієнталізмі також і японських буддистів, які, як вірять жиди, є поза межами спасіння в Бозі, тому що вони (японські буддисти) не вірують в Єгову і не визнають откровіння (об'явлення) Старого Заповіту" (Тори), — сказав він. (Ця вістка подана за „Ассошіейтед Пресс" з 27 квітня ц. р.).

„Логіка похитнулася", — сказав д-р Дігоні

Д-р Дігоні різко осудив Глока й Старка (Glock and Stadk) з Каліфорнійського університету, які у своїй спільній книжці цього року заявили, що „упередження проти жидів має свою основу у Християнських Церквах".

З.Р.В. — Чарлс Р. Глок — директор Дослідного Центру Каліфорнійського університету, і Родні Старк, соціолог.

(Закінчення на стор. 3-й)

Проти називання Христа „космонавтом"

23-й Конгрес Комуністичної Партії Советського Союзу стверднв, що з більших невдач комунізму в СССР - був його „провал" у ділянці поборювання релігії.

23-й Конгрес КПСС, що відбувся (в Москві) у квітні цього року, стверднв, що „протирелігійна робота являється одною з тих більших секторів, де вони провалилися".

Одним з популярних аргументів атеїстичної пролаганди в СССР є такий: „Ісус Христос був нічим більше, як тільки космонавтом, а його воскресення було тим, чим тепер є випущення космічного корабля; Трійця ж — це було лиш просте передбачування триособової залоги космічного корабля.

Один з промовців на 23-му Конгресі КПСС заявив, що вищезгаданий аргумент є „сумнівної вартости".

Головним „козирем в руках церков" є справа „щоденного життя і моральности", — було сказано на Конгресі

Той самий промовець, який виступив против таких атеїстичних „аргументів", як заявн, що „Христос був космонавтом", радив атеїстичним агітаторам такий спосіб поборювання релігії: „Показувати людям, що дійсним майстром життя і творцем щастя є сама така людина". Він сказав: „Ми мусимо приділяти більше уваги відповідям на питання, що торкаються щоденного життя й моралі, бо ж вони є головними козирями в руках церков". (Цитовано за журн. „Америкен Ревю оф істерн Ортодокс" травень, 1966).

З.Р.В. — Звичайно, промовець на 23-му Конгресі КПСС не поставив питання: Як людина в СССР може бути „ковалем свого щастя", коли влада позбавила її свободи? І також: Як влада СССР може прищеплювати людям „моральні" принципи, коли урядові закони з їхньою поліційною екзекутивою, якими поневолюється людину, самі є неморальними, і вони призводять до прищеплення „моралі раба" з його „укритою злістю й облудною покірністю", сказати б словами Івана Франка?

Католицька дівчка заявила:

Жінки „лише недавно отримали свої душі", дані їм... ТЕОЛОГАМИ

Представниця католицьких жінок строго критикує приниження жінки в католицькій „моральній теології"

„Ми лиш дуже недавно отримали свої душі, дані нам теологами", — терпко заявила пані Роберт Дж. Джексон (Барбара Ворд) на міжнародній конференції, присвяченій постановам 2-го Ватиканського Собору (1962-1965), що відбулася навесні 1966 р. в католицькому Нотр-дамському університеті в США.

Вона сказала, що одною з головних справ Церкви мала б бути відповідь на питання: „Що це значить бути людиною людської статі (полу)?"

Р. Дж. Джексон — це відома в Британії економістка й католицька дівчка. (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", травень 1966).

Манітобський Провінційний Драматичний Фестиваль С.У.М.К.

У неділю 15 травня ц. р. в Авкборн, Ман., відбувся провінційний драматичний фестиваль української православної молоді, що є зорганізована в молодечій організації СУМК. Фестиваль відбувся в Овкборнському Народньому Домі.

Це була скромна маніфестація талантів нашої молоді, і це головно тому, що в ній взяли участь лише 4 відділи, а саме: Відділ при Катедрі Пресв. Трійці в Віннінезі, Відділ при Соборі Св. Покрови в Віннінезі, Відділ з Гилберт Плейнс, Ман. і Відділ з Овкборн, Ман. Ці 4 Відділи вив'язалися із своїх завдань досить удало, і вони підкреслили той очевидний факт, що там, де молодь зорганізована і де вона має доброго провідника, — там зберігається серед молоді і українська мова, і любов до всього рідного.

У програму фестивалю входили п'єси: „Тітка" (Відділ при Катедрі Пресв. Трійці в Віннінезі), „Горнятко кави" (Відділ при Соборі Св. Покрови в Віннінезі), „Іоцюнок у темноті" (Відділ Гилберт Плейнс) і „Непорозуміння" (Від діл Овкборн). У програмі була також компетиція красномовства, в якій взяли участь тільки дві сумківки — Леся Кар-п'як з Відділу Катедри Пресв. Трійці і Таня Муренко з Відділу Собору Св. Покрови.

Найкращою п'єсою вийшла „Тітка", представлена старшим Відділом СУМК при Катедрі Пресв. Трійці в Віннінезі. Виконавець ролі Тітки — Лаврентій Бурденій, здобув нагороду найкращого аматора; найкращу нагороду аматорки здобула Петруся Зюбрак з Овкборну за ролю Парані в п'єсі „Непорозуміння". З двох компетиток у красномовстві, першою вийшла Таня Муренко з Собору Св. Покрови в Віннінезі.

Суддями п'єс і красномовства були В. Сарчук, А. Павлик і Отець І. Мельник. У своїх висновках вони, чомусь, підкреслювали більш негативні пункти, а тут, особливо коли судится молоденьких аматорів, повинно б бути протилежно, щоб їм додавати охоти до праці, а не навпаки.

Не зважаючи на дощову погоду, глядачів було багато і було дуже приємно бачити серед них гарненьке число молоді.

Після змагань відбулася спільна вечера, приготована Жіночим Т-вом Овкборнської Православної Громади. Шкода лише, що це був уже пізній вечір і по вечері всі спішили додому без ближчого взаємного познайомлення.

Орест.

Патріярший дар Афонській Святині на суму 140 дол.

Патріярх Константинопольський подарував манастирському соборові Пречистої Діви Марії дорогоцінну (ручної роботи з самоцвітами) лямпаду вартости 140 дол. Цей дар він склав в нагоди свого 80-ліття життя (яке сповнилося 25 березня ц. р.) і з нагоди 1000-ліття згаданої святині.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Королева Єлисавета II походить з українських предків

(Продовження з 1-ї стор.)

про те, що королева Єлисавета II походить з нащадків Володимира Мономаха.

Бій під Гейстінг (у вересні 1066 р.) відбувся між королем Англо-Саксонії і норвезьким королем Вільгельмом Завойовником. Геролд II у цьому бою поміг, а норвежці завоювали Британію.

Звичайно, книга („Debrett" — річник 164-й), в якій поінформовано про походження королеви Єлисавети II з родини Володимира Мономаха, є урядовою, тобто її санкціонувала сама королева.

Давні володарі нашої імперії були споріднені з багатьма королівськими родами заходу

Це було звичайне явище, що дочка короля Англо-Саксонії, Гіта (Гіда) вийшла була замуж за володаря Київської Руси (України) Володимира Мономаха. Адже ж Володимир Великий (хрститель України 988 р.) був одружений з дочкою імператора Візантійської імперії. Володар Ярослав Мудрий був одружений з Інгегардою (Іриною), дочкою короля Швеції. Дочка Ярослава Мудрого, Єлисавета, була замужем за славним королем Норвегії, Гаральдом Стерном, а друга його дочка, Анна, була одружена з королем Франції. До речі, про все згадується в книзі „Debrett" (річник 164-тий).

Депозит гетьмана Полуботка в англійському банку

(Закінчення з 1 стор.)

вав, що він є нащадком гетьмана Павла Полуботка. А після того слідн по цій людині, яка називала себе „Останом Полуботком", затерлися. А тепер влада СССР пошукує його.

Комітет спадкоємців Полуботка

Пані Наталія Келеповська з Нью-Йорку 7 жовтня 1964 р. у своєму листі до одного із знатоків справи цих скарбів, Віктора Александрова в Парижі писала, що вона почерез родину князів Милорадовичів походить з родини Полуботків та що вона надіється дістати ці скарби з Англійського Банку. У цьому ж листі вона згадує, що її батько ще перед 2-ю світовою війною говорив їй про комітет спадкоємців майна Полуботка.

Чому Англійський Банк не видав цих скарбів Українській Державі 1918 р.?

Влада СССР хоче доказувати, що Україна є державою, бо „Українська ССР" є членом ОН. Думають, що влада СССР може передати цю справу міжнародньому Газькому Трибуналові.

Вкінці, треба поставити питання: як це воно склалося так, що коли в 1918-21 роках існувала Українська Держава, то не було порушувано справи депозиту гетьмана Полуботка в Англійському Банку?

Знавці кажуть, що якби цей банк виплатив цілу суму того депозиту, то він залишився б без грошей.

Є підстави думати, що ще не запізно нате, щоб офіційні чинники української спільности в вільному світі зацікавилнся цією справою.

З.Р.В. — Джерела, на основі яких подаємо вищезгадану вістку, будуть у перекладі на українську мову опубліковані в календарі „Рідна Нива" на 1967-р.

ТУГА ЗА МЕТОЮ?

„КРИК З ПОРОЖНЕЧІ? ЧИ КРИК У ПОРОЖНЕЧУ?"

Редакційна з православного „Виклику"

Нижче передруковуємо (в перекладі на українську мову) редакційну статтю циклостилевого журналу „Виклик — The Orthodox Challenge", ч. 1, січень-лютий, 1966 р., що є офіційним органом Альбертійсько-Бр.-Колумбійського Відділу Союзу Української Молоді Канади (СУМК):

„Чи ви будь-коли чекали на натхнення? Кажуть, що якщо ви чекаете на нього, то воно прийде, — то ж ніколи не пишіть без натхнення.

Ну, я не знаю... Моє натхнення складається з таких численних ідей, які переганяють одна одну, що мені здається неможливим вибрати якусь підсюжу з них.

Як ви можете вказувати комунебудь цілі й завдання СУМК, коли ви не спроможні належно укласти їх самі для себе? Як ви можете казати комунебудь про те, що він має чинити, коли ви самі іноді не з'ясовуете собі того, що ви хотіли б чинити? Нам не відомо, чи ми йдемо в правильному напрямкові та з правильним підходом до зберігання української мови й традиції. І як же ж ми можемо сказати вам, яким чином ви повинні заробити собі гроші, коли ми самі ледве зводимо кінці з кінцями? Чи ми з СУМК-ом чогось **добилися?** Чи ж ми справді ЗБЕРІГАЄМО українську мову й традиції? Чи дуримо самих себе? Чи таки повинні ми зберігати українську мову? Чи наші члени СУМК-у аж ТАК зацікавлені в меті нашого існування? Чи'е вони членами лише тому, що їхні батьки бажають собі цього?

Чи ми, Провінційна Екзекутива, як адміністративна група, допомагаємо в тому, чого від нас вимагається? Чи „Православний Виклик" є таким звеном зв'язку, яким він повинен би бути? І яке число членів читає що публікацію? Лише половина?

І які питання ставлять наші місцеві члени, крім „та соромся ж ти"? Які опінії вони висловлюють — що евентуально могли б бути помічними? Чому вони не кажуть, які їхні бажання?

Чи хтонебудь з них міг би вряднковано й логічно написати про всі ті питання, що випливають з власної „вищої порожняви"? Чи ЦЕ є моїм натхненням???"

Вікторія Сидор, редакторка.

З.Р.В. — Питання редакторки, п. Вікторії Сидор, є разом і відповідями на них. А найкоротшою, зате ж суттевою відповіддю на них є назва журналу: „Православний „Виклик" (може краще було: „Український Православний Визов", — хоч справа не в стилі назвати, а в суті).

Трудно висказати словами ті почування й думки, які напливають при читанню вищеподаної редакційної статті — того зображення загального духового стану нашої молоді; з неї віе дух прагнення до означеної мети — до мети високої і реальної, але точно окресленої, і дійсної — до самовияву, до творчого чину на вершинах духа.

У статуті СУМК сказано, що він є одною із складових організацій Союзу Українців Самостійників, — отже, хоч у його Статуті є, між іншим, і точки про „співпрацю" в Українською Греко-Православною Церквою в Канаді, але сам він церковною організацією не є, і формально підлягає не Проводові Церкви, а Проводові СУС. З уваги на те ніхто не може формально бути авторитетним у боку Церкви робити будь-які сугестії щодо організаційних завдань і цілей СУМК; для цього в нього є свій суверенний Провід, яким є Провід СУС.

Але з уваги на те, що в Статуті СУМК є точки про „співпрацю" з нашою Церквою, до якої всі члени СУМК належать, — цехай ці точки й не є на першому місці у Статуті, то все ж таки, як кажуть французи, noblesse oblige; і з ради тих точок про „співпрацю" можна б також, між іншим, говорити, поруч „виклику", у справі мови й культури, можна б, нехай і дальшому місці, також говорити зокрема про „виклик" у справі Православного Християнства. Треба думати, що в редакційній ці справа хоч і не була порушена формально, але вона напевно була імплікована.

Мозаль тепер усе більше організаційно активізується на церковній ниві — як локально, так і почерез локальні організації діе на міжнародній арені. Наприклад, в українців католиків міжнародня студентська організація „Обнова", що є офіційною світсько-церковною організацією, яка є клітиною Світського Апостольяту (Католицької Акції). Є в українців католиків більше того роду організацій молоді.

У православних греків в Америці є могутня церковна організація ГОА. У православних українців в Америці є Ліга Української Православної Молоді, яка бере участь у міжнародній діяльності церковно-світських православних організацій молоді різних національностей, і на такій широкій арені має нагоду виявити себе ширше й глибше, і при тому принести також ідею українства серед інші національности почерез православно-християнський контакт з нею.

Щоправда, до СУМК-у цього роду діяльність на міжнародно скалю не відноситься, бо він не є церковною організацією, і повинен триматися тих точок Статуту, які його зобов'язують; але все ж таки навіть у рамках тих точок про співпрацю з нашою Церквою він має формальні уповноваження почати й розвивати належну діяльність на церковній ниві вже хоч би лиш у крайових рамках, тобто лише на канадську скалю, — нехай побічними лініями, поруч своїх головних завдань, позацерковних, до яких зобов'язує його Статут.

1400-ліття православного манастиря на Синаї

У квітні 1966 р. сповнилося 1400 літ від часу основання Імператором Юстініем православного манастиря Св. Мокрини на Синайській горі. Ювілейні торжества започаткувалися 17 квітня ц. р. Цей манастир знаходиться в 150 милях від Суезького каналу. Це той манастир, в якому німецький учений Тішендорф знайшов дуже старовинний грецький рукопис Євангелій, що в науці відомий як „Codex Sinaiticus".

У цьому манастирі є великі скарби старовинного церковного мистецтва й писаних пам'ятників.

Урядовий комітет Когена в Оттаві пропонує п'ять років ув'язнення за „расово-ненависницьку літературу"

У Канаду з США напливає антисемітська література. Щоб той наплив стримати, декотрі з жидівських середовищ, з підтримкою декотрих не-жидівських кругів, повели агітацію за те, щоб федеральний уряд Канади заборонив законом поширювання такої літератури, яка шкодить расову ненависть, і яка евентуально може довести до людовбивства на грунті расової ненависти.

Уряд прем'єра Лестера Пірсона створив при департаменті (міністерстві) суспільництва спеціяльний комітет, що його очолює Д. Коген, професор Мекгилського університету в Монтреалі, який опрацьовує законопроект кари за поширювання згаданої літератури, і він пропонує кари до 5-х років ув'язнення за зломання того закону, якщо він буде ухвалений.

Торонтонський щоденник „Да Глоб енд Мейл" (6 квітня 1966 р.) у редакційній статті рішуче протиставиться проектові Когена ввести такий закон. Ця редакційна стаття згаданого щоденника подана під заголовком „Foundation For a Prison".

„Між зненавидженими є не лише жиди, але й католики, Свідки Єгови, негри, комуністи, імігранти (новоприбулі, — р. В.), англо-канадці, франко-канадці.

Говорення про кожну таку групу може розпалювати ненависть — будь це проти ненавидячого, будь проти зненавидженого, і таким чином це може спонукувати до насильства... Але ті, що пропонують закон проти ненависництва скажуть: „Ми не маємо на увазі силування до мовчанки якраз тих" (що ширять ненависть іншу, ніж антисемітську — р. В.)... Воно все так починається: приспівуванням когонебудь до мовчання. А коли держава вже візьметься за придавлення прилюдного вислову думки в поодиноких випадках, то тоді вже встановлюється машинерія для репресування всякої опінії", — аргументуе „Глоб енд Мейл".

У Канаді близько 20 мільйонів населення

Вліті 1966 р. число населення Канади заокруглиться цифрою 20 мільйонів осіб, — подало Домінійне Статистичне Бюро в Оттаві у травні ц. р.

Проти посуджування християнства в антисемітизмі

(Закінчення з 1 стор.)

дослідник звідти ж, навесні ц. р. опублікували книгу, в якій вони подали статистичні дані, отримані шляхом опитування (анкети) християн (2,500 осіб) у Каліфорнії, на основі яких вони твердять, що 25% християн далі твердять, що жидам „не буде прощено" розп'яття Христа, якщо вони не приймуть Християнства.

Досліди цих науковців фінансувала і за свої кошти видала жидівська організація боротьби з антисемітизмом — **Anti-Defamation League B'nai Brith**, головна канцелярія якої є в Нью-Йорку і яка уважно слідкує за всіма проявами антисемітизму у світі.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц., в США — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СВІТ І МИ

МОВЧАНКА МОЛОДІ Є ЇЇ ПРОМОВИСТОЮ МОВОЮ

Найбільшою загрозою для нашої мети є її неправильні методи

Правдиво кажуть, що під тиском модерної швидкої комунікації „світ змалів". Модерне життя ускладнюється в усіх відношеннях так, що ні одна країна не може бути самовистачальною, тобто незалежною економічно, цивілізаційно, культурно і т. д., якщо не хоче бути усуненою поза борт світу-корабля в океан щезнення.

Українська спільнота не знайшла свого відношення до світу, і не шукає його. Як тисячі років тому, так і досі ми живемо в загумінку, в повній самоізоляції від світу. За своєю фанатичною вірою у крайності ми вважаємо, що зустрітися зо світом, це значить конечно розпанічися в його морі, тобто, або асимілюватися в іншій етнічній спільноті, або стати космополітом (всесвітянцем), так би мовити, „духовим волокитою" бездомно-безрідним, без форми, без смаку, без барви; або, коли не хочемо асимілюватися, чи стати космополітами, то треба ізолюватися від світу у своєму загумінку. Це значить, що ми абсолютно не певні своєї власної стійкости, коли так лякаємося, що контакт зо світом конечно поглотить би нас; а якщо ми вірнимо, що ми такі нестійкі, то й ізоляція нас не врятує...

У своєму загумінку ми головно займаємося тим, що переконуємо одні одних у тому, що ми є українці, — так немов би ми самі собі й один одному не довіряли. Ми одні перед одними переконуємо, що наш ворог — це є таки ворог, а щоб це нарешті не знудило нас самих, то ми для пікантности присмачуємо все те лайкою на ворога. Кінець-кінцем, людство нашої преси не читає, отже йому наша пресова боротьба з ворогом не є відомою. Та і як вимагати від людства, щоб воно читало нашу пресу, коли наша спільнота сама її читає дуже мало. Передплачують небагато, але читають ще далеко-далеко менше; передплачують і хвалять з обов'язку, але кажуть, що наша преса більшістю не цікава, переважно нудна, дешевого стилю... І вона крайня: або безмежна розперезаність лайки, або повна нерішучість і залякність у важливих питаннях.

Не маючи контакту зо світом нашою ізольованою пресою, ми не маємо контакту й живого, особистого, безпосереднього. Могутні діячі світу і їхні організації говорять про нас без нас; ми чуємо це, і протестуємо в пресі, якої вони не читають; або протестуємо „петиціями", які вони викидають у смітничку не читаючи. У нас немає живих контактів з провідниками людства і з їхніми організаціями, — час немає ні на сцені світу, ні за її кулісами, ні навіть на залі глядачів. Ми є за порогом міжнародного життєвого театру. Наша реакція на все — це лише „кидання грудкою з-поза плота".

Крім того, справа контактів зо світом — це не лише справа національно-політична, але й універсально-людська.

Національні атрибути ділять людство на нації чи етнічні спільноти; але чисто людські атрибути кожної людини цілком природньо вимагають, щоб, поруч національних інтересів, мати також якісь інтереси загально-людські; цього домагається людська природа, бо ж вона є **людською**. Коли людина відгороджена від людських інтересів, то таким чином над нею робиться насильство. Така людина починає ломитися духово. Де є свідома чи підсвідома туга чи то одиниці чи спільноти виглисти на широкі світові води, на міжнародню арену, — це ніщо інше, а голос самої людської природи, яка домагається своїх людських прав.

Скільки б хто не ломив собі голову над питанням: чому від нас відходить (втікає!) наша молодь? — то він не знайде правильної відповіді, якщо не признає, що наші провідники штучно ізолюють нашу молодь від усього чисто людського, і таким робом чинять насильство над її природою. І сама природа жене молодь не до нас, а від нас. Наша молодь заповнює ряди скавту і всяких „комімонгіті" тому, що там знаходить особливість бути також і **людиною**, а не лише членом нації чи етнічної групи. Нашу молодь, як і кожну молодь, ваблять широкі світові обрії з проблемами всього людства, де вона хоче бути присутньою і брати безпосередню участь у житті на міжнародній скалю.

Кому це не подобається — це його справа; але це буде частково й на його совісті, коли ми цілком стратимо нашу молодь. Якщо ізоляціоністи воліють „поставити на своєму" — нехай і за ціну втрати нашої молоді для нас, то їхня особиста амбіція буде заспокоєна, але на нашій саморуїні. Вони зможуть заткнути свій „Прапор перемоги" лише на цвинтарі нашого самознищення.

Наша молодь мовчить, бо їй не дають сказати слова. Мабуть саме й тому вона ще й досі не має своїх пресових органів. Вона мовчить, бо лякається, щоб її не проголосили „зрадниками"; вона мовчить, щоб її прилюдно не били моральним пуском; вона мовчить, бо знає, що старих дубів можна зломити, але не нагнути, — отих сивих „провідників" молоді, які водять її за руку. Але мовчанка молоді — це найбільш промовиста її мова — мова одчаю, безнадійности, розпуки, і... зростаючої байдужости.

Ці слова правди треба сказати, хоч відомо, що вони абсолютно нічого не поможуть. І, вкінці, треба сказати: що як довго в нас не буде знайдена розв'язка відношення між людським і національним, як довго наші національно-групові організації молоді не будуть мати відкритого шляху на світову арену, де б вони проявили себе на вершинах як люди взагалі, а при тому несли у світ наші ідеали національні в усіх їх аспектах — церковному, культурному, науковому, фізкультурному (спортовому) і т. д., так довго буде тривати процес масової втечі молоді від нас.

Над тим таки варто подумати, і почати відповідну акцію, і то негайну.

Бо якщо провідники не уможливлять молоді організовано вийти на широку арену під нашими рідними прапорами, то вони підуть туди одинцем, на власну руку, під чужими прапорами, і до нас уже не повернуться.

Підпалювача української бібліотеки й архіву засудили, але оправдують політично й морально

Влада СССР заявляє: „Підпал не був політичним учинком. Погружальський допустився підпалу тому, що він був у поганому настрої. Він підпалив сірником"

Бібліотеку й архів Академії Наук у Києві було підпалено 1964 р. Суд над підпалювачем відбувся в серпні 1965 р. З уваги на те, що серед українців за кордоном від початку й досі існує переконання, що влада СССР навмисне спалила українську бібліотеку й архів, кореспондент „Ассошіейтед Пресс" у травні ц.р. побував у цій справі на ґрунті з офіційними чинниками бібліотеки АН у Києві, і його досить обширний репортаж із згаданого щоденника передрукував у своїй англомовній секції щоденник „Свобода" (США) за 14 травня ц. р. Із згаданого репортажу подаємо важливіші витяги.

Згоріло 60,000 книжок. Заступниця директора „відмовилася сказати, скільки було українських книжок"

„Палій підложив вогонь під публічну бібліотеку, якою завідує Українська Академія Наук у Києві. Згоріло коло 60,000 книжок, включно з українською національною літературою". „Валентина А. Режнікова, заступниця директора цієї бібліотеки, сказала: „Підпал не був політичним учинком. Погружальський допустився підпалу тому, що був у поганому настрої. Він підпалив сірником".

Палій — випускник Високої Школи Марксизму-Ленінізму

„Було сказано, що Погружальський — випускник Високої Школи Марксизму-Ленінізму... На своєму процесі в серпні 1965 р. він сказав, що допустився підпалу через особисті порахунки з директором бібліотеки. Погружальського не питали (на суді, — р. В.) чому підложив вогонь на сьомому поверсі — якраз в українському відділі, а не деінде. Йому присудили 10 років".

Ще є 230,000 рукописів з-перед 1917 р.

„... Функціонери бібліотеки сказали, що неможливо подати числа згорівших україномовних книжок, тому що ні один з тих книжок, що були видані перед 1917, тобто перед захопленням большевиками влади, і досі не була внесена в каталог. „Ніколай П. Візір — голова відділу рукописів, сказав, що в бібліотеці є ще 230,000 українських рукописів з-перед 1917 р."

Напад атеїстів на собор Св. Володимира в Києві на Великдень 1965 р.

Від ред. В. Нижче подаємо повний текст статті, перекладеної з британського щоденника „The Guardian" за 7 квітня 1966 р. п. з. „Demonstration In the Mass. Saveli Tuberozov describes how Kiev cathedral was besieged a year ago, on Easter eve", — автором якої є емігрант росіянин Савелій Туберозов, що був свідком описаної тут сцени.

„Свято-Володимирський собор у Києві, це величава будівля з кінця дев'ятнадцятого століття, може нормально вмістити в собі коло десятьох тисяч осіб. Але у Великодню Ніч минулого року, ще за кілька годин перед північчю, коли-то мало початися Богослужения, мабуть біля двадцятьох тисяч богомільців глітно заповнили цю будівлю. У церквах у Росії немає лавок, які б забезпечували перед глітним давленням: вірні цілими годинами вистоюють плече-вплече, і приходець-з заходу, будь він і християнин, схильний вдарити об поли руками в такому положені. Але мене це не неохотило до побування на Великодніх відправах, і я зумів таки якось протиснутися туди.

Надворі були ж тисячі людей, яким так не повезло, як мені. Однак не всі з них були вірними. Завдирувата молодь пробивалася крізь натовп, насміхаючись з вірних верескливими вигуками: „Христос-Воскрес!" — у великій мірі лиш собі на втіху. Міліціонери стояли невеличким числом з нетральними виразами облич.

Духовенство мабуть було остережене, що якщо б традиційна Великодня процесія вийшла з хресним ходом круг собору, то скоїлося б зударення з молоддю. Отож, процесія показалася лише з-поза вівтаря і зараз таки зупинилася перед ним; і якраз тут таки, а не при західніх дверях почалися Великодні піснопіння.

Бешкети надворі

Західні двери, що були зачинені, було негайно відчинено, бож свічки поглощують кисень, отже дехто потребував провітрення собору. Поки ці двери не були відчинені, то ледве чи хто міг виразно почути, що надворі під собором чинилися якісь бешкети; коли ж ці двери відчинили, то початкове враження вірних таки підтвердилося. Було чути вигуки й вереск. Юрба молодих мужчин — переважно зо своїми дівчатами — стали протискатися в собор. Вереск дужчав. Могутній хор на галереї ще деякий час домінував над тим ревом, — це тому, що він був високо; крім того, його сила була в могутніх голосах значного числа професійних півчих; та й голоси його були зіграні доброю підготовою до виконання належної системи піснопінь. Але незабаром вже стало неможливо почути хоч би й уривки хорового співу.

Ще більший заколот почався тоді, коли декотрі священики повиходили з вівтаря благословити народ і обмінятися Великоднім поздоровленням: „Христос Воскрес!" — „Воістину Воскрес!" Кількакандиятьом сотням протирелігійних активістів пощастило тепер пробитися в собор, і кожноразову появу священика вони зустрічали верескливим реготом і лайкою. До того шуму іноді вмішувався й лютий жіночий вереск десь від виходу в собор. Чи вона також була одною з напасників? Чи може її потурбували? А може вона попала в істерію? Трудно було вгадати.

Плащаниця

Це було схоже на сцену тієї юрби, що в Пасхальну п'ятницю ревла була: „Розпни Його!" — а тепер ось вона нагинувала на Гріб Господній, щоб глузувати не тільки з засудженого Христа, але й з воскресшого. Факт був такий, що коли священики вийшли звістити про Воскресення зборові вірних, що стояли з Хрестом і квітами, то та картина цілком підходила своїм виглядом до того зображення, яке представляє собою ікона з дев'ятнадцятого століття, що висить там, і на якій написано: „Хто хоче слідувати за Мною, — нехай вирікається себе, і нехай візьме Хрест Мій, та й іде за Мною".

Духовенство, хор і вірні не далися напасникам спровокувати. Якщо б вони зважилися були на якийсь активний крок, то державні власті були б мали доказ, що, мовляв, вони відпустили їм собор у піднаєм для молитви, не для бешкетів; можливо, що ця подія була запланована для закриття цієї будівлі, — а тепер у Києві й так залишилося відкритими не більше шістьох церков. Чи ці напасники були навмисне підіслані, щоб спровокувати причину для закриття собору?

Молодики ліктями пробили собі шлях на середину собору, і з цієї зручної позиції вони гойдали товпою на обидва боки. Вірні, що були й так глітно стиснені, відчули це дуже дошкульно: хоч-не-хоч уся маса віриих також мусіла розгойдатися. Особливо боляче було дивитися на старичків і на калік, що мучилися через те гойдання маси серед реву — саме в той час, який вони надіялися провести як найсвітліший день цілого року.

Металева бар'єра

Багато напасників пробилися ближче до вівтаря, і вже ось-ось могли прорватися і у вівтар, щоб скверпити його. Але металева бар'єра, на щастя, стримала напір тієї маси напасників саме перед сходами. Тут був вершок усього нападу. Десь через півтора годинн (усе Богослужения тривало п'ять годин) напасники почали втихомирюватися. Дехто з них почав виходити з собору. Ті ж, що ще залишилися, аж тепер почали зацікавлено приглядатися до свого окружения. Той факт, що їм не вдалося перервати Богослужения і сама краса того Богослужения, як видно, почали робити на них замітне вражения. Прийшовши бешкетувати, вони тепер попали в задуму.

„Минулого року не було ще аж так зле", — я почув голос міркування з-поміж вірних.

„Ані позаминулого року", — хтось додав.

„Але чи ж не пам'ятаєте, як то зле було ще давніше?" — Це хтось так голосно думав згідно з офіційною заявою, що „ідеологічна боротьба з релігійними пережитками" повинна вестися „без вражения гідности чи почувань вірующих людей".

Чи ж воно було б забагато, якщо б хто сподівався, що на слідуючий рік будуть зроблені якісь старання в тому напрямку, щоб ця урядова заява не залишилася тільки милою усмішкою?".

Єзути твердять:

Багато православних священиків „через одруження не відповідають своєму призванню"?

Лише дослідіть це в православних і англіканців, і ви будете просто „поражені", твердить орган єзуїтів

Багато православних і англіканських (в США — це епископальці) священиків не можуть належно виконувати своїх душпастирських обов'язків лише тому, що їм у цьому перешкоджають їхні дружини й родини. — таке твердження є темою єзуїтського журналу „Америка" (число за 26 березня 1966 р.). Цей журнал рекомендує католицьким дослідникам ближче приглянутися цій справі серед православних і епископальних духовних в США, і католики будуть „поражені" тими фактами, що одруження в великій мірі не дає можливости належно виконувати священичі служення.

З.Р.В. — Звичайно, одружений священик має значно більші обов'язки щодо своєї дружини й дітей, ніж мають їх багато з-поміж неодружених священиків щодо своїх „кухарок". Якщо ближче розслідження справи „кухарок" не було б „поражаючим", то хіба лиш тому, що до того вже всі „звикли" так, немов би це був який „неписаний канон".

„Бог мертвий!" — вигукували атеїсти на Великдень у Москві

„Бог мертвий!" вигукувала юрба молодих атеїстів-бітників перед Єлоховським собором у Москві на Великдень, коли в соборі було понад 8,000 вірних. (Журн. АРЕО, травень 1966. США).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЩО НАМ ДІЯТИ? .. „ОЦЕ ДІЛО БОЖЕ, — ЩОБ У ТОГО ВИ ВІРУВАЛИ, КОГО ВІН ПОСЛАВ" (Ів. 6:28-29).

Що діяти? — це питання, яке ставлять часто особливо тепер, — в часі великих розгублень і шукань; такі питання ставить думаюча молодь, так запитують діти своїх батьків. Коли ті питання полагоджуються з дитинства — дитячими відповідями, — то все буває добре і в дозрілих літах, бо та дитина, яка виростає в питаннях і відповіддях, — привчається пізніше давати собі раду навіть з проблемами. Що діяти? — це питання душі, яка відчуває певну кризу. Живе віра є тою силою, яка не допускає до подібних запитів, бо їй, як сказав Христос, все інше додається... Духом Святим.

40-ЛІТТЯ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Велика таїна вбивства Симона Петлюри

(Закінчення)

У Соборному Посланні, яке спільно видав Єпископат Українських Православних Церков Канади, США й на Еміграції (в Зах. Европі) 30 квітня 1960 р., сказано, що комуно-большевицький уряд у Москві, знищив в Україні Українську Православну Церкву, а після того в Україні „насаджує Церкву Московську" (Послання опублікував „Вісник" за 15 червня 1960 р.).

Ми тут лише подали кілька прикладів, — більше як цитувати не треба, бож усі без винятку українські провідники голосять, що комуно-большевизм — це лише маска для прикриття модерного російського націоналізму - імперіалізму Українські провідники переконані, що жиди повірили в ту комуно-большевицьку маску, отже росіяни обманули жидів.

На мою думку, такий погляд українських провідників є великою трагедією новітньої української політики, — бож українські провідники вірять, що комунізм не є по своїй суті жодною інтернаціональною ідеологією й суттю та метою, а є він чимсь місцевим, російським...

Життя в наших часах, коли комуно-большевизм настав і розвивається на наших очах, та не знати чим він є в дійсності, а вважати його за... російський націоналізм, — це жах, це наша просто неймовірна трагедія, за яку суворо й непростимо історія судитиме наших теперішніх провідників.

Як же можна не бачити, що комунізм — це сила міжнародня, яка постала не в Росії, а була туди занесена з-поза Росії! Як же можна не бачити, що комуно-большевизм має своє джерело і свою мету, і свою суть цілком іншу за російську суть! Як же можна не бачити, що хоч дехто із спантеличених росіян і вірить, що комуно-болшевизм можна використати як „маску" для російських націоналістично-імперіялістичних цілей, — то, одначе, явні й тайні міжнародні провідники комунізму зо своєю експозитурою в Москві є аж надто чуйні і аж надто сильні для того, щоб не допустити до використання комунізму російськими націоналістами, чи хоч би лиш патріотами, для їхніх російських цілей!

Як же можна не бачити, що ті великодержавні сили грошей, які з усього світу, особливо ж Америки, йшли на допомогу комуно-большевицькій революції в 1917-21 рр., були вислані не росіянами, а людьми інших національностей, які не були глупішими за росіян, і знали, що вони чинять... Як же можна не бачити, що якщо б Советський Союз був націоналістично-імперіялістичною державою, то президент США Делано Рузвелт і прем'єр Британії Винстон Черчіл були б не віддали Советському Союзові, договором у Ялті, під кінець 2-ої світової війни, всю Центральну Европу й частину західної та майже всю південну Европу. Націоналістичний Росії вони такого дарунку не зробили б!

І, вкінці, як можна вірити, що велика частина советського жидівства, будуючи й підтримуючи Советський Союз з його комуно-большевизмом, фактично підтримує російський націоналізм — імперіялізм, бо жили далися обманути росіянам!

Як можна повірити, що росіяни є хитріші за жидів, і жиди даються росіянам обдурити!

Однак наші провідники, завдяки своїй одержимості чи комплексові Москви, в усе це догматично вірять. Тут просто неймовірна трагедія є нашої політики! І ніяк, нічим тих провідників не можна переконати, хоч би ви у неба рятунку взивали... А до того ж ще й тут є величезна компромітація. Адже ж провідники інших націй, дивлячись на таке політичне „вірую" наших провідників, у кулак з нас сміються нишком...

Шварцбарт й комуно-большевизм

Погляньмо на сучасну Америку — жиди там є міністрами, амбасадорами, генералами, адміралами і т. д. Жиди там мають таку теоретичну (на основі законів) і практичну свободу, як і не-жиди, і вони вміють тією свободою належно користуватися.

Але в Европі перед першою світовою війною жиди ніде не мали такої горожансько-людської свободи, як тепер мають в Америці; а вже найгірше їхне положення було в царській Росії з її антисемітизмом, де жиди не мали права займати урядових становищ, були законами обмежені в торгівлі і т. п. Жиди вважали, що антисемітизм у Росії закоріненний так глибоко, що треба дуже довгого часу, аби використати його демократичним шляхом. Однокою силою, яка взялася революційно, зараз, відразу з корінням вирвати антисемізм, був комуно-большевизм; отже більшість жидів у Росії вважали, що в них не було іншого виходу, як лише підтримати комуно-большевизм. Певна річ, коли в Америці жиди мають повну свободу, то вони тут не роблять комуністичної революції.

Ось тут одне з загальновідомих свідчень. Найбільший американський тижневик **„Saturday Evening Post"** 28 травня 1960 р. опублікував статтю журналіста з Америки, Джозефа Новака, який два роки подорожував по СССР, і у своїй статті він переповідає свою розмову з жидівським поетом у Києві. Цей жидівський поет сказав Новакові таке:

„Жидів у Росії переслідували за царських часів. Тому вони з самого початку революції у 1917 р. зв'язали свою долю з революцією та піддержували ідеї комунізму. Жидівська інтелігенція очолила революцію і вела її впродовж найтяжчого її періоду" (1917—1921 рр.).

Це така справа, з якою жиди не тається. Вони кажуть, що вони не мали іншого рятунку, крім комуно-большевицької влади, — бо всі інші сили були проти жидів.

Наприклад, вищезгаданий жидівський діяч Черіковер стверджує (у своїй вищецитованій книжці, на стор. 110) такий факт:

„Міста й містечка України, де євреї складали значну частину населення, часом переважлну більшість, ставали головною підпорою большевиків".

Вищезгаданий жидівський діяч Гольдельман стверджує, у своїй вищецитованій книжці, на стор. 16—17, ось такий факт:

„А жидівське робітництво готове стихійно кинутися в обійми большевизму, шукаючи в нього того шляху до радянської зміни свого соціяльного й економічного положення".

Можна б цитувати багато-багато подібних жидівських голосів, але, для прикладу, досить і цих.

Антисемітизм попхнув більшість жидів у сторону комуно-большевизму. А це, у свою чергу, ще більше озлобило антисемітів, та настроїло проти жидів навіть ці антибольшевицькі елементи, які досі антисемітами не були. Отже положення жидів тоді було справді критичне. І тоді комуністична влада почала рішучу й успішну боротьбу з антисемітизмом. Сучасний жидівський історик Натан Аусубель (у своїй книжці, на стор. 245) цитує таке советське розпорядження з 9 серпня 1918 р.:

„Совет Народніх Комісарів доручає депутатам Советів приймяти рішучі заходи для того, щоб з корінням вирвати антисемітський рух". Цей наказ підписав Ленін.

Справа не лише в тому, що комуно-большевицька влада видала такий наказ на папері, а в тому, що вона справді з корінням вирвала антисемітизм навіть такими способами, що, як відмічує український часопис у Торонті „Батьківщина" за 6—13 лютого 1960 р., большевицька влада застосувала такі кари: „за одне слово „жид" — розстріл". Жиди постановили, щоб їх називали лише словом „еврей", а не „жид".

Звичайно, Петлюра хоч видав заборону проти переслідування й збивання жидів, але в нього не було сили завжди і всюди знайти та покарати антисемітів. По-друге, Петлюра не погодився б карати за вживання слова „жид" замість „еврей". По-третє, хоч уряд України під проводом Петлюри і надав жидам в Україні національну автономію та було міністерство для жидівських справ, але уряд України не погодився б, щоб більшість членів уряду Української Народньої Республіки становили жиди. Натомість у 1917-20 рр. комуно-большевицька найвища влада складалася переважно з жидів; на всіх 545 членів тодішньої комуно-большевицької найвищої влади жиди становили 446 членів, а решта — 34 латиші, 30 росіян, 12 вірменів, 12 німців, 3 фінляндці, 2 поляки, 1 країн, 1 грузин, 1 імеретіянин, 1 угорець, 1 українець. Ці числа та всі імена, на основі комуно-большевицької преси, подає брошура **„Who Rules Russia, The personnel of Soviet Bureaucracy"**, що була видана в Нью-Йорку (вулиця 121 East 7th Street) 1920 р.

Відомий у світі сучасний жид-комуніст у своїй книжці з 1960 р. доказав, що не Ленін, а Троцький (Лейба Бронштейн) був фактичним будівничим Советського Союзу. (Див. Issac Deutscher: Trotzky, 1921-1929. Oxford University Press. Toronto).

Тут причина вбивства Петлюри

Велика частина жидів не вірила, що в Европі вдасться викорінити антисемітизм якимсь іншим способом, як лише шляхом заведення комуністичної влади. Тому-то таке велике число жидів підтримувало комунізм.

Комуно-большевицька влада 1918 р. устами Леніна видала наказ Червоній армії, створеній та очоленій Троцьким (Бронштейном), маршерувати через Київ на Варшаву й Вільно, Берлін, Париж... У згаданих країнах, а також в Угорщині і т. д., таємні комуністичні організації вже чекали на червону армію, яку вони мали підтримати зривом місцевих комуністичних повстань. (Це пише відомий польський письменник і публіцист Осендовський, очевидець тих подій і знавець їх. (Див. Ossendowski: Lenin).

Цікава „подробиця": серед членів уряду Української Народньої Республіки лише одна особа знала (чи може краще сказати: мала відвагу й совість висказати це голосно), що тим разом, у 1917-1921 роках, на Україну наступала не Росія, як така, а наступав комуністичний інтернаціонал, який ніякого спільного з дійсним російством не мав. Цією особою був Симон Петлюра. У своїх наказах він всюди послідовно вживає слово „большевики", „комуністи", а не росіяни. Більше того, він знав, що комуно-большевизм, це злочинний інтернаціонал — це **„бандити всього світу"**. Напр., Петлюра у своїй заяві до армії УНР і до всього українського народу 26 серпня 1919 р. підкреслив:

„А бандити всього світу, спіймані на гарячому вчинку — большевики, вже ті полохливі злодії, нестримно втікають на північ". (Ця заява цитується у книжці: The Jewish Pogroms In Ukraine (Batchinsky, Zangwile, Targolin et al). Washington).

Найвищому проводові світового комунізму (а він фактично був більше таїний ніж явний) за того часу залежало на тому, щоб світ не знав, що готується комуністичний збройний похід на Европу. Поки червона армія була ще молоденька й заслаба, тому проводові навіть було на руку, щоб вороги комунізму вважали комуно-большевизм лише за маску російського російського націоналізму, тобто лише за місцеву справу, а не за силу запляновану на всю Европу, а далі й на ввесь світ.

Ті з провідних борців проти комунізму, які знали, чим комуно-большевизм був у дійсності, були дуже небезпечні, бо вони большевиків — „бандитів з усього світу" зловили „на гарячому вчинку", тобто здерли з них театральну російську маску, під якою побачили не російське, а інтернаціональне обличчя.

Коротко кажучи, і це треба сильно підкреслити, — С. Петлюра був свідомий того, що він очолював Україну в її боротьбі проти ідеологічної, політичної й мілітарної інтернаціональної сили.

Похід комуно-большевицьких армій на Захід, Україна живим муром грудей своїх спромоглася спинити на так довго, що Захід мав час приготовитися до оборони, і під Варшавою (де поляки помагали українці й французи) большевицькі орди були розгромлені так, що вжé не мали сили й далі йти — на Берлін і Париж, а мусіли відступити.

Де важиться дві тонни, там вирішує „міліграм". Якщо, впорівнь з комуно-большевицькими збройними полчищами та арміями Польщі й Франції, мала армія УНР являла собою лише „міліграм", то той „міліграм", спинивши собою хоч на короткий час тонні советські інтернаціональні орди, і давши тим змогу Заходові приготуватися до самооборони, — той український „міліграм" урятував тоді всю решту Европи від комуністичного потопу та його системи і влади. Комуністичний інтернаціонал не міг Петлюрі простити цього, — тому й убив його.

Петлюра трагічно поліг не лише як провідник-герой України, — він дíяв і поліг як великий муж нашої епохи, — муж світового масштабу в боротьбі з червоною інтернаціональною силою.

Певна річ, що маленькі політики бачать речі маленькими, і через свою „дірку від ключа" не бачать нічого більше поза національною Москвою, і тому вони не зуміли побачити світових розмірів небезпеки комуно-большевицького інтернаціоналу; не зуміли побачити, що українська нація під проводом С. Петлюри врятувала всю решту Европи (а дальшу мету — врятувала й світ); не зуміли побачити, що постать Петлюри не є лише локальною — між Києвом і Москвою, а є вона постаттю світової міри. Коротко кажучи, своєю вузькозорістю вони спартачили велику справу!

Якщо російський націоналізм-імперіяліз — це для українців „помі", й комуно-большевизм — це дитина-одміна, — то наші провідники одміну-„дитину вилюбують з помилки", бо не бачать її.

Боротися з російським шовінізмом і агресією треба; треба навіть посилити цю боротьбу. Але при тому треба нарешті раз собі усвідомити, що російство й комуно-большевизм — це два цілком окремі явища, окремі сили, з окремими цілями, що одна одну взаємно виключають. Коли наші провідники далі не усвідомлять собі цього, то вони далі житимуть поза межами дійсності наших часів, а це катастрофально шкодить справі **духового і державницького визволення** української нації.

Шмуль Шварцбарт убив С. Петлюру задля справи комуністичного інтернаціоналу. Та частина жидів, по стороні якої стояв Шмуль Шварцбарт, вірила, що антисемітизм у світі був би з корінням вирваний лише тоді, коли б в усьому світі була комуністична влада. С. Петлюра в 1918-21 роках найбільше перешкодив червоному інтернаціоналові в його намаганні збройно опанувати всю Европу. За це Петлюру вбито.

Проф. І. Струк.

В США 5,000 целебсів вирєклися священства

Римо-католицький священик 40-літній Антоній Джірандоля без дозволу церковних властей вирікся целібату, одружився і вже має 4-місячного сина.

Досі кілька витягів із змісту історії, яку подав Джірандоля кореспондентові „Ассошіейтед Прес":

„В США тепер є 5,000 священиків (римо-католицьких), які залишили священне служення, щоб одружитися".

„Церква вимагає, щоб ті священики, які зломили свої обіти целібату, вийхали з тих місцевостей, де їх знають як священиків".

„Священикам у деяких випадках дозволяється одружитися, але їм забороняється звершувати священне служення і вони мусять затаювати свое одруження".

„Мене вже втомило затаювання того факту, що я священик", сказав п. Джірандола. Якщо Церква захоче виключити мене за те, що я про все те розповів, — то нехай собі виключає".

(Дотичну статтю в „Ассошіейтед Прес" передрукував журн. „Протестант Акшен" (травень 1966, Торонто), з якого зроблено тут вищеподані витяги).

Раз священик — завжди священик

У Католицькій Церкві є така засада: коли раз хто висвятився, то він є завжди священиком. Де ця Церква має силу, там вона шляхом державних законів та інших засобів роздучає з дружиною такого священика, що тайно одружився. Але в США й у Канаді такої сили вона не має. Отже хто із священиків тут потаємно одружиться, та Церква далі вважає його священиком, але він не має права виконувати своїх священичих обов'язків та ще й мусить виїхати в іншу місцевість і там не призиватися, що він священик та що він одружена людина.

Видавничий Фонд „Історії Українців в Канаді"

Цього року весна, а з тим і сівба дуже припізнилася, і це мабуть головна причина, чому відгук з фармерських околиць продовж останніх тижнів не був такий численний, як попередніх тижнів цієї збіркової кампанії. Все ж таки вложити свою пожертву у вже завдересовану коверту не бере багато часу, а ще менше часу воно візьме подати листа на пошту і почуватися вдоволеним, що Ви сповнили свій громадський обов'язок та підтримали гідну справу. Просимо — не забудьте це зробити в найближших днях!

Як побачите з нижчеподаного списку пожертв ч. 4, Збіроквий Комітет Манітоби вже зібрав на Видавничий Фонд майже три тисячі долярів, тобто приблизно 60% призначеної ним квоти, і мінітобі мало-б добру причину почуватися гордийй, як би кінця цієї кампанії, а це до 30-го червня ц. р. Манітоба виконала свою квоту. Це залежить від Вас і Ваших сусідів — отже не відкежіть помічної руки!

Список пожертв ч. 4

По $250.00: В. Перепелюк (попередньо оголошено $100.00, разом $350.00).

По $100.00: Союз Українок Канади — відділ ім. Л. Українки при Катедрі Пресв. Трійці, Віддія Т.У.С. у Флин Флон' — переслав п. М. Тодощук.

По $50.00: І. Ю. Карасевич.

По $25.00: Е. Лесюк, І. Вахняк, о. Прот. Д. Ф. Стратійчук, М. А. Негрич, Преосв. Владика Борис Яковкевич, пані Марія Сичиич і М. Крипякевич.

По $10.00: Н. В. Бачинський і І. Костюк (Вест Форт Вілліям).

По $5.00: І. Роля і І. Гоголь.

По $1.00: Пані Марія Баран.

Загальна сума списка ч. 4 . .	$ 706.00
Попередньо проголошено	2,241.00
Зібрано досі	$2,947.00

За ці пожертви Збіроквий Комітет складає всім сердечну подяку і просить всіх громадян доброї волі підтримати цю збірку по своїй спромозі.

За ПРОВІНЦІЯЛЬНУ УПРАВУ Т.У.С. МАНІТОБИ,

М. Ласько, касієр.

Усі пожертви просимо висилати на адресу:

М. ЛАСКО,
Winnipeg 9, Man.
907 Campbell St.,

Ватикан заборонив критично висловлюватися про червоний режим Польщі

Ватикан „вичистив" промову польського діяча Католицької Акції

Учасні цього року у Ватикані відбулося торжество з приводу ювілею 1000-ліття християнства в Польщі (966-1966). Один з відомих польських діячів Католицької Акції проф. О. Галецький з США прочитав на цій урочистості свою доповідь; але ватиканська цензура перед тим „вичистила" з його доповіді навіть усякі найменші критичні натяки, що могли б вразити комуністичний режим Польщі, — поінформував з Риму кореспондент західньо-німецького часопису „Штутгартер Цайтунг". (Подано за журн. „Православная Русь" ч. 8 за 1966. США).

Єп. Йополович – вікарій Берлінський Московського Патріярхату

Постановою патріярха Олексія (Семанського) й Синоду Московського Патріярхату 25 листопада 1965 р. архимандрита Йоакафата (Коноданча) іменовано кандидатом на єпископа Тегельського й вікарія Берлінської Єпархії Середньоевропейського Екзархату.

Патріярх Олексій хіротонізував його на єпископа 27 листопада 1965 р. в Троїцько-Сергієвській Лаврі в Загарську під Москвою.

Патріяршим екзархом Середньої Европи є архиепископ Берлінський і Середньоевропейський Кипріян.

З нагоди своєї хіротонії еп. Коноданч сказав слово, повний текст якого подав „журнал Московської Патриархии" (ч. 1, 1966). Серед тих єпископів Московського Патріярхату, які з подібних нагод виголошують слово, еп. Коноданч відрізняється тим, що змість його слова був виключно релігійний — абсолютно без отих звичаєвих „отечество (СССР), „мир усьому миру" (пропагандивний клич влади СССР), „правительство", „Русская Православная Церковь" і т. д. Усе ж таки, він, звичайно, мусить мати особливе довір'я в уряду СССР й у Московській Патріярхії, коли його висвятили на єпископа і таки зважилися вислати його на захід.

Доктор богословія православного Богословського факультету в Пряшові з 1963 р., еп. Коноданч походить з села Олешника на Закарпатті, де він народився 8 червня 1912 р. в селянській сім'ї.

У своїй експансії на середню Европу, Московська Патріярхія вміє добирати відповідних людей.

Ватикан — Москва

Ватиканський представник повезе папські листи до Кремля?

Послання папи Павла VI до Підгорного

Вашингтонський щоденник „Вашингтон Пост" 2. 5. 1966 р., згадавши про відвідини міністра закордонних справ СССР, Андрея Громико, 28 квітня ц. р., на основі своєї кореспонденції з Риму опублікував таку вістку:

„РИМ. — Як подають тутешні добре поінформовані джерела, відпоручник Ватикану в найближчому майбутньому побуватиме в Москві. Він повезе туди особисте послання папи до голови Совєтської держави Миколая Підгорного і ширший меморіял до провідників совєтського уряду.

Як би там не було, треба сподіватися, що цей папський документ буде відноситься до життєвих умовин тих католиків, що проживають у Совєтському Союзі, а зокрема в Україні й Литві, він буде також віддзеркаленням зусиль папи Павла VI в його змаганні за світовий мир, а особливо за прокладення шляху до переговорів у справі В'єтнаму".

Цю саму вістку подав у своєму „останньому виданні" щоденник „Філадельфія Інквайерер" 3 травня 1966 р.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

Світова Виставка 1967 р.

Християнський Павільйон за 290 тисяч дол.

Українська Греко-Православна Церква також дасть свій вклад

Християнський Павільйон на Світовій Виставці в Монтреалі коштуватиме 290 тисяч дол. Ці кошти спільно покриють Церкви тих віроісповідань, які голосують взяти в цьому участь.

Об'єднана Церква („Юнайтед Чирч") уже збирає фонди

Які суми свого вкладу в кошти Павільйону задекларували поодинокі Церкви — ще не відомо. Зокрема не відомо, який вклад дасть Об'єднана Церква („Юнайтед Чирч") Канади як цілість. Досі відомо, що лише одна з її пресвітерій (відповідник єпархії), а це — Монтреальська, ще восени 1965 р. задекларувала була на цю ціль 50,000 дол., як інформував був щоденник „Да Виннипег Фрі Пресс" 14 вересня 1965 р. Ця сума буде дана з загальної суми 1.3 мільйона долярів, яку Монтреальська Пресвітерія цієї Церкви почала збирати у вересні 1965 р. як так званий „Фонд на службу сучасної доби".

Французький журнал твердить, що українці. . . захватили владу в Москві

Про Хрущова й інших

„Українців прозвали (росіяни) „хахлами" — через чуби на бритих головах запорозьких козаків. Українці ж відплачувалися росіянам прозвою „кацапи", що означає грубіянів чи варварів — і передсказували, що настане день, коли українці будуть правити Росією, — це предсказування здійснив за наших днів Микита Хрущов та його українське оточення (в уряді в Москві) і його маршали: Єременко, Гречко, Москаленко, Федько, Тимошенко, Малиновський та інші. . ."

Таке написано у французькому журналі „L'Histoire pour tous", Париж, грудень 1964 р.

З.Р.В. — Якщо цей журнал уважає, що „українці захватили владу" в Росії, бо, мовляв, Хрущов (до 1963 р.) і велике число маршалів та іншого персоналу в уряді СССР — це українці з походження, то тоді треба було б твердити, що італійці володіли Францією, бо її імператор Наполеон Бонапарт був сином батьків-італійців. А тим часом цей імператор будував для французів велику імперію, і з французами збройно окупував був свою рідну Італію. Суттєвим є не походження, а національне переконання, світогляд і патріотична робота. Грузин генерал Натіїв 1918 р. воював за відновлення Української Держави, а Хрущов був у большевицьких рядах.

Перший раз

Митр. Нікодим признався, що в СССР „суворо обмежується" свобода Церкви

Фактичний безпосередній керманич Московського Патріярхату митр. Нікодим (Ротов) досі голосив перед світом, що в СССР є „свобода" релігії

Митрополит Нікодим, ієрарх Ленінградський, сказав фінляндським журналістам, що Совети дедалі менший натиск кладуть на висміювання Церкви, а більше підкреслюють „наукову базу". Він сказав, що атеїстична пропаганда проникає школи, і що намагання Церков навчати суворо обмежені".

(Журн. АРЕО, травень 1966, США).

З.Р.В. — Митр. Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов), голова Відділу Московської Патріярхії найбільш довірений у влади СССР епископ; і не старенький патріярх Олексій, а митр. Нікодим фактично править Церквою з уповноваження влади СССР. Це він пару років тому в США заявив, що влада, мовляв, „не переслідує" Почаївської Лаври.

Влада СССР вважає 5-денний робочий день за „можливий"

„Центральний Комітет вважає за можливе перевести робітників і службовців на п'ятиденний робочий день з двома вихідними днями при збереженні 41-годинного робочого тижня. (Із заявтної доповіді Центрального Комітету XXIII з'їздові КПРС)". („Радянська Україна", 3 квітня 196 р.).

З.Р.В. — Центральний Комітет (найвищий орган комуністичної партії СССР) заявив 23-му з'їздові Комуністичної Партії СССР у квітні 1966 р., що в принципі є „можливим" перейти з 6-денного на 5-денний робочий день, але рішення зробити це таки не зроблено.

У Московському Патріярхаті 78 єпископів

Московська Патріярхія видала свій календар на 1966 р., в якому, крім іншого матеріялу, є світлини патріярха Олексія (Семанського) і всіх його 77 епископів.

Коло 40 чи 100 р.-кат. священиків у Канаді виреклися священства

Від 40 до 100 осіб, або і більше, католицьких священиків і монахів у Канаді недавно покинули священство. Головні причини є дві: бажання одружитися й прагнення свобідніше жити.

Широкі дані про це подав щоденник „Торонто Дейлі Стар" за 23 квітня 1966 р.

Ще п'ять років тому таких невдоволених було в десять разів менше, ніж тепер, — подає цей щоденник. А тепер їх число незвичайно скоро зростає.

„ЛОТІХА в СКОРБОТАХ ТА В НЕДУЗІ"

МОЛИТОВНИК ДЛЯ ХВОРИХ

опрацював

Архієпископ АНДРЕЙ

в українській і англійській мовах.

Виданий на гарному папері, сторінок 32.

Молитовник надається для роздачі його хворим при відвідинах.

Ціна одного примірника — 15 ц.

Замовлення і гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4. Man.

З дискусій над бувшим собором

1. Нащо було скликано II В. Собор?

Наскільки швидко й легко папа Іван XXIII скликав Другий Ватиканський Собор (восени 1962 р.) і зручно керував його першою сесією, і наскільки папа Павло VI зумів успішно лавірувати, щоб цей Собор нарешті перервати, але надати йому вигляду „завершености" й „закінчености", настільки, здається, труднішою справою буде Римові справитися з наслідками цього Собору, що скінчився восени 1965 р.

Організм Католицької Церкви просто з підозрілою легкістю витримав процес Собору, але наслідків його Католицька Церква не стравить легко. Папа Іван XXIII, коли заповів був 25 січня 1959 р., що скличе Собор (сочаток 11 жовтня 1962 р.), то вважав за потрібне заявити, що ця думка прийшла йому „несподівано". У зв'язку з цим у Ватикані були натяки на те, що та „несподіваність" може означати неприготованість Католицької Церкви до скликання Собору. І так по суті воно й сталося. Якщо б послужитися парадоксальними висловом, то можна б сказати, що Католицька Церква готовитися до того Собору вже після його закінчення. Такого роду подій, як те, що Душпастирський уряд Віденської архідієцезії 1966 р. започаткував для католиків мирян різних націй 25-місячний кореспонденційний курс, на якому будуть викладати вказівки 2-го Ватиканського Собору; і що Католицький Нотрдамський університет в США 20-26 березня 1966 р. провів міжконфесійну дискусію (з участю православних і католицьких богословів) на тему постанов 2-го В. Собору, є багато Звичайно, місцеві провідники українців греко-католицького віроісповідання намагаються включитися в русло тієї акції. Напр., Український Християнський Рух (що належить до Інтернаціональної Католицької Акції) влаштував у Парижі доповідь владики Володимира Маланчука, яка відбулася 2 лютого 1966 р., на тему „Релігійного зближення українського народу у світлі постанов Собору", а після доповіді відбулася дискусія — з участю світських православних.

Одні з католиків, підходячи до справи постанов Собору як чогось „самозрозумілого", ясного й очевидного, намагаються добитися для них свого роду „рецепції" (визнання чи-сприйняття) серед некатоликів. І таким чином прислоняється той факт, що Рим має труднощі здобути для тих постанов Собору рецепцію серед великого числа самих таки католиків. Правдоподібно немає ні одного такого з вдумливих католиків, які б не мали своїх явних чи тайних застережень до чималого числа постанов Собору в справі самої їх суті.

На що був скликаний Собор? Дійсну відповідь на це питання узяв з собою в могилу його ініціятор папа Іван XXIII (помер 1963 р.). Але, можливо, його найближчі однодумці й повірники, як от: кардинал Августин Бея, а також деякі з високопоставлених політиків у світі й з-поза Католицької Церкви, також могли б дати правдиву відповідь на це питання. Папа Іван XXIII фактично сам вагався щодо того, яку дати відповідь на питання: на що він так нагло рішився скликати цей Собор?

Спочатку він заявив був, що головною метою Собору мало бути його намагання об'єднати всіх християн під проводом папи, а перша за все — об'єднати православних з католиками. Але незабаром після цієї заяви він зробив крутий поворот, і заявив, що головною метою Собору буде заведення дисципліни в Католицькій Церкві та очищення її від усіх її хиб, а вже тоді можна буде закликати й не-католиків, щоб вони приєднялися до неї, бо вона вже буде чистою, без плям. Звичайно, коли таку мету Собору (нехай вона буде й другісною, але зате ж офіційно-формальною, яка евентуально могла прикривати собою якусь дискретну мету) брати саму собою, то вона також має свій реальний і глибокий сенс. А той сенс такий, що Католицька Церква з її близько 500 мільйонами членів опинилися в ще більшому стані розхитаности, ніж була за часів Реформації, і її треба було рятувати. Але яким чином рятувати? І тут Рим вибрав стару свою тактику — згідно з принципом, що „найкраща оборона – це напад", отже експансія на не-католицькі Церкви. Цей клич був і є принаймчивим для консерватистів. За давніх часів слабість Католицької Церкви рятували збройними „хрестоносними походами" озброєних папських військ на мусульман і православних, а також поліційними заходами „Св. Інквізиції", яка розправлялася з „внутрішнім ворогом" (так званими вільнодумними католиками, а також з протестантами й православними). Останні інквізиційні акти відбулися в 1938 на Холмщині, в Україні, під польською окупацією, де польська Католицька Акція масово палила православні церкви — з благословення цапи, а також частково на Волині й Полісці. Далі, вимордування понад мільйон православних, а також чимало протестантів, хорватською Католицькою Акцією в 1942-45 роках, — також за відомом Риму.

Але досвід виявив, що в наших часах такі здобутки модерної інквізиції Католицької Церкви вже не виплачуються, бо Римові доводиться платити за це з велетенським дефіцитом. „Бич Божий" карає за це з усіх боків. Тому Рим рішився повести „мирну" офензиву на не-католицькі Церкви шляхом так званого „екуменізму", тобто мирного співжиття з іншими релігіями, що мало б вкінці довести до включення їх у Римську Церкву. Ці методи не є оригінальними римськими. Метода „мирної офензиви" (наступу) була започаткована большевицьким владою СССР, а церковний рух започаткувала була протестантська (якою вона була в оригіналі) Світова Рада Церков.

Але в папи Івана XXIII виявилася самосуперечність щодо формальної мети Собору. З одного боку він сам стверднв, що також і Католицька Церква в минулому заблудила за роз'єднання християн, і також вимагав, щоб Католицька Церква очистилася з теперішніх своїх гріхів; а з другого боку він закликав, щоб християни не-католики включилися в Католицьку Церкву. Ця самосуперечність стане ясною тоді, коли взяти до уваги такі факти: ніхто не повірить у те, що це „дрібниці" роз'єднали християн; навпаки, їх роз'єднали суттєві справи. Знову ж, папа Іван XXIII, який закликав Собор очистити Католицьку Церкву з її теперішніх хиб, при тому підкреслював, що Католицька Церква у своїй суті не зміняється. А з цього висновок такий: Католицьке Церква не зміняє й тих суттєвих історичних хиб, які довели до роз'єднання християн. Не зважаючи, однак, на те, що ті її суттєві хиби далі існують, вона все ж таки закликає християн не-католиків, щоб вони приєднялися до тих її хиб.

Чи мали б християни не-католики приєднатися до Католицької Церкви лише тому, щоб рятувати її розхитаність на-житейському морі, де Католицька Церква не здала життєвого іспиту? Чи мали б вони включитися до неї тому, щоб створити спільний фронт проти атеїзму? Та ж 2-й Ватиканський Собор рішуче й демонстративно (щоб атеїсти це бачили) відкинув пропозицію деякого числа своїх членів ухвалити постанову проти атеїзму. Навпаки, внаслідок Собору створено спеціяльну ватиканську установу для мирних розмов з атеїстами.

На що було скликано 2-й В. Собор? Католицька Акція вважає, що його найбільшим наслідком є „започаткування" взаємної релігійної толеранції. По суті ж це — принаймні формально — мало б означати, що то Кат. Церква рішилася на „толеранції"; бо ж християни не-католики в основному завжди були толерантні в їхньому відношенні до інших християнських віроісповідань і інших релігій. А коли хто з них таким не був, то все ж таки вступив на цей шлях ще далеко перед 2-им Ватиканським Собором. Отже фактично сталося так, що дух толеранції цього Собору означає заяву Католицької Церкви, що нарешті й вона рішилася піти слідами християн не-католиків, і почне бути толерантною. Це справді найвища пора! Отже в цьому відношенні не Собор Кат. Церкви став прикладом для не-католицьких Церков, а навпаки, ці пішов за ставним прикладом інших християнських віроісповідань — православних і протестантів, які не заводили в себе „Св. Інквізиції". Вони не влаштовували „Хрестоносних Походів", Різні Гугенотів, Хорватії, Холмщини, кунцевичівщини і т. д. Вони не ввели в своє церковне вчення „Інквізиції", як ось Катол. Церква, що прийняла вчення свого святого Томи Аквінського, який велів убивати не-католиків, чи й тіх-католиків, що запідозрені в „ереси". І Католицька Церква не відкликає того вчення Св. Томи Аквінського, — Собор не осудив його.

Тайну всього того „екуменізму" й „духа толеранції" Собору розкрив чехословацький кардинал Беран на останній (четвертій) сесії Собору (восени 1965 р.), який заявив, що комуністичні

Українська Мала Енциклопедія

Появилася 15 книжка Української Малої Енциклопедії, проф. Є. Онацького. Книжки коштують по 2 дол. кожна. Послідна, тому що буде більш об'ємом, буде коштувати 3 дол. і вона буде вислана тільки передплатникам. Ціле видання коштує 33 дол.

Замовлення і гроші слати на адресу видавництва:

VRev. Boris Arijcuk,
Casilla de Correo Central 160,
Buenos Aires, Argentina

або в США:

VRev. Ivan Tkaczuk,
132E 7th Str., New York 9, NY.

Канаді:

Mr. Ivan Hayduk,
Hotel Steep Rock, Atikokan, Ont.

режими використали проти Католицької Церкви жорстокі діла „Св. Інквізиції", і що вони тепер стали „Бичем Божим", який карає Католицьку Церкву за її великі гріхи в минулому. Тим самим він сказав, що Католицьку Церкву змушують бути толерантною. Ось тут і джерело „екуменізму" й „толерації" Собору. А з цього висновок такий, що коли б Кат. Церква мала таку політичну силу, як у Середньовіччі, то Собор не бачив би потреби бути толерантним; „екуменізм" християнського „братолюбія" тоді ширила б „Св. Інквізиція" і „хрестоносці". Бо нащо ж інакше був аргумент Кард. Берана про „Бич Божий" на Католицьку Церкву — аргумент, що скомкнув Собором і світом? Бо нащо ж інакше на Соборі були б потрібні такі голоси: світ нам дорікає за те, що свободи релігії нам домагаємося лише там, де ми слабші, а де ми сильні (Іспанія і ін.), там іншовірцям ми свободи релігії не даємо.

Отже, коли Рим через свою інквізиційність опинився в трагічній ситуації — коли прийшлося покутувати, наказує християнам словами Христа: „Любіть ворогів ваших", бо й вони є ближніми. Але папа Іван XXIII запізно проголосив цей клич „любови до ближнього", і взагалі коротко він жив як папа, щоб міг виявити це католикам нормативно — на основах взаємозв'язку віри й моралі.

(Докінчення буде)

У Складі Церковних Речей при Конгресі можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

50-ліття упокоєння Отця Агапія Гончаренка

Дня 5-го травня 1966 р. минуло рівно 50 літ від смерти нашого славного козака-священика о. Агапія Гончаренка. Здавалося б, що українська загал у вільному світі здає собі справу про вагу тієї річниці, хоч би й тому, що з його приїздом понад 100 років тому датується офіційне започаткування нашої еміграції в цій країні.

Здавалося б, що українська преса писатиме і містичтиме широкі інформації про нього, але, на жаль, рідко буває, що якась невелика стаття появиться про нього. Так виглядає, що поза деякими науковцями і приватними одиницями мало-хто інтересується о. Гончаренком. Широкий загал не має ще нагоди докладніше пізнати праці і заслуги о. Гончаренка і усвідомити собі, яку велику роботу зробив він для пропагування українського імени. В усіх своїх писаннях він завжди вживав повну назву „українець", що на ті часи, на мою думку, було чималим подвигом, бо загально вживалась назва „руський", або „літа рашан". О. А. Гончаренко більш чим хто боровся з мильним поняттям американського англомовного світу, що, мовляв, усе від молдавина аж по Канаду це один російський („русский") народ. Кожний, кому припала честь промовляти серед американців навіть сьогодні знає, як вперто закорінена ідея т. зв. „Рашан піпл", як тяжко е переконати американців, що крім російського народу е ще й інші народи під московським совєтським гнетом. Гончаренко майже сам, на ті часи, боровся проти всього московського поневолюючого царату, страждав від нього скрізь і всюди. Вистачить згадати, що російський царський амбасадор відогнав Гончаренка з грецької православної церкви в Ню-Йорку, організував на нього бандитські напади й побої як в Ню-Йорку так і в Сан Франциско. Не давали йому спокою навіть на його старі літа на хуторі „Україна", біля міста Гайвард в Каліфорнії.

Гончаренко приїхав до Америки зо Святим Письмом та з Кобзарем Шевченка. Перші передруки з Кобзаря появилися в його „Аляска Геральд", в Ферз „Свободі". Гончаренко скрізь лачив Україну, її порозкиданий поневолений народ. Він перший видвигнув ідею, що в Аляски живуть козацькі нащадки і став в їх обороні перед компанійними визискувачами, а то і перед самим американським урядом. Він видвигнув справу про приїзд до берегів Тихого Океану українських козацьких ватаг в 18-ому столітті; він докладно назвав міста їхнього причалення, тобто, містечка Сан Дієго, Мендосіно в Каліфорнії. Астерія в Орегон. Він рятував українських переселенців з 1897 р. на Гавайських островах. У 1905-ому р. він скликав наших емігрантів на свою „Україну", щоб там зорганізувати українську кооперацію. Ще в 1911-ому році, на п'ять літ перед смертю, він говорив зі Сватиковим про організацію української незалежної держави на землях Аляски та східнього Сибіру.

Для автора цих рядків, о. А. Гончаренко е велич, предтеча і борець за українську справу.

У своїх „Споминках" видних М. Павликом у Коломиї в 1894 р., він пише: „Моя Ненька Україна і джерело козацтва, якоже Фінікі, воскресне на добро людям, на вічну правду і волю. Поляки пекли нас живими, і тепер печуть їх москалі; незабаром весь світ встане: згубити і великого і малого і імя московське — варварів-людоморів, з лиця землі. З цією вірою я в останній раз закрию свої очі і зітхну на віки."

Автор цих рядків разом зо своєю родиною, відвідуючи наш рідний край минувшої осени, прохали заряд Інтуриста та в Київі, щоб дозволили, в цілі студій, відвідати місце народження о. А. Гончаренка, с. Кривинь, Радомишльського району, на Київщині. На жаль, совєтська влада, ломимо всяких перехвалок про „культурні зносини, про дружбу" і т. д., брутально відкинула наше прохання. Хоч, по словам завідуючого Інтуристом з Київа до с. Кривиня було приблизно 300 кілометрів, ми були готові покрити всі видатки нашої їзди туди автами, оплатити все, включно з платнею „провідника". Та це все не помогло. От, і свобода в нашій Україні!

А нам так хотілось побачити те гніздо завзятих козаків, що нам прислало сюди Гончаренка! Я хотів побачити, що тепер уявляе т. зв. „селище" Кривень. Я бажаю знати, чи стоїть там ще церква батька о. Гончаренка, чи е які знаки по його священичій родині у селі, на цвинтарі, та чи стоїть хатка, в якій він народився і де він жив у дитинстві.

Від 1962-го року по сьогодні авторові цих рядків припала честь стрінути і говорити з найменше 20 людей, що ще живуть, і які особисто знали нашого емігранта. Їхні устні і писемні зізнання збагатили його знання про останні роки убогого життя Гончаренків на їхніх хуторі „Україна", що е на шість американських миль від м. Гайварда в Каліфорнії, і на 25 миль від Сан Франциско. Майже з тієї пори постав тут у Міннесоті Комітет ім. Гончаренка, цілю якого е викупити історичну „Україну" Гончаренків, привернувши її стару назву та побудувати відповідний історичний пам'ятник. Не е виключенним також створення парку „Україна" (або Парк ім. Гончаренка). Цей Комітет поробив вже чимало заходів в цій справі. Інформації про це подасть Комітет ширшому загалові пізніше.

Всі інформації, які автор цих рядків міг зібрати про смерть Гончаренка, показують на те, що о. Гончаренко помер з туги за своєю дружиною, яка померла 21-го березня 1915 року. . о. Гончаренко помер рік після неї, 5-го травня 1916 року.

Пані Н. Гардер, бувша сусідка Гончаренків, описала похорон жінки о. Гончаренка, Альбіни, так: „Людей на похороні було мало. Я грала на органах, а дооколичні дівчата співали набожні похоронні пісні. о. Гончаренко у ризах супроводив тіло своєї дружини зі схиленою відслоненою головою. За ним несено на білю помальовану домовину, все вище та вище під гору до приготованого гробу. Два воєві тримаенні хрести вже були вкопані в землю, на яких було написано: „Альбіна" та „Агапіюс". Покійну похоронили біля її хреста. Хрест з іменем „Агапія" чекав аж до 8-го травня 1916 року, коли біля нього поховано о. Агапія Гончаренка в приготовану могилу.

Є аж три твердження щодо виконання могил для Гончаренків. Одні впевняють, що сам о. Гончаренко ще при кінці 19-го століття виконав ті могили, бо саме в той час він нездужав і сподівався скорої смерти; інші джерела твердять, що ті перші гроби, виконані самими Гончаренками і остались в тому місці невжитими, а що виконав для Гончаренків могили їхній приятель, славний маляр Верещагін, який гостював на Україні ще перед руською-японською війною, у якій він погиб. Інші люди говорять, що о. Гончаренко не ужив і могил виконаних Верещагіним. Генрі Гаусшільдт у своїх числених листах до мене доказано пам'ятає, як два кремезні робітники з джагганами буквально рбзбивали скалистий горб гори, на якому викопано два гроби. Він дальше уповне мене, що він був на похоронах обоїх Гончаренків, та що вони обоє були поховані таки у тих гробах, бо „з них видно славний залив Сан Франциско та сяме романтичне місто." У тому місті наш Гончаренко, що в молодому віці (1867-1873) видавав часописи, боровся за соціяльну справедливість та політичну незалежність Аляскинців, яких він уважав за нащадків запорожських козаків.

Обоє Гончаренки терпіли невимовні муки, терпіли голод. Ще до своєї смерти Альбіна терпіла на самітність. Бувало втікала ночами у глибокі яри. Часто старенький отець зі сусідами з ліхтарками в руках шукали хвору. По її смерти пані Гардер розповіла, як сусідський бугай побив і поколов старого Гончаренка і вона впевнює, що о. Гончаренко помер від тих же покалічень.

У Гончаренків була ще одна родинна трагедія: їм померла одинока дворічна доненька, якої імені ані місця спочинку автор цих рядків ще не дошукався. Я підозріваю, що їхня дитина умерла у Сан Франциско десь в червні або липні 1869 року. Більше дітей вони не мали.

Гончаренкам найбільше допомагав гайвардський аптекар Рікальдо Рід, який був з німецького роду і походив із стейту Індіяна. Він частинно заплатив за оба похорони. О. Агапій похрестив у своїй печері обі його дочки: Мей Гай, яка сьогодні живе у Фрезно, і Альма Андервуд — у Сан Франциско.

Пані Прат, яка молодою женщиною була покликана на Гончаренкову „Україну", щоби приготувати його тіло до похорону, пише таке:

„Коли о. Агапій Гончаренко помер, його не забавили до похоронного закладу а забальзамували його тіло та поклали у труну в його хаті де він помер, на його „Україні".

(Докінчення буде)

ГРОМАДА ВШАНУВАЛА СТАРИХ ЧЛЕНІВ В ГЛЕСЛИН

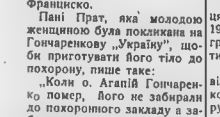

В середу 9-го березня, заряд Укр. Греко Прав. Громади в Гласлин, разом зі своїм настоятелем о. Кравченком, зробив несподіванку для п-ства Корпачів, котрі тепер замешкують в Норт Бетелфорд, але є членами Церковної Громади в Гласлин, де вони колись мешкали і де приложили багато праці в тій громаді, і де за їх старанним побудовано Укр. Греко Прав. Церкву.

Заряд за їх щиру працю для церковної справи наділив їх Почесною грамотою членства в цій громаді, котру приготовив о. Кравченко.

Панство Корпачі прибули до Канади 1905 року і працювали по рідних околицях, і остаточно оселися в Гласлин 1911 року.

Як звичайно піонірські часи були тяжкі але самий п. Корпач був по фаху столяр зі старого краю і тут в скорім часі став головним будівничим.

Сусіди брали його до себе щоби помагав їм в будові а пані Корпач вела в дома гостинність. Вона була дуже добра і всі сусіди дуже любили її.

Коли Корпачі були молоді, то вони дуже любили забавитися і часто відвідували сусідів. Вони були дуже веселі і всі сусіди дуже любили їх.

Коли Корпачі були старі, то вони дуже любили забавитися і часто відвідували сусідів. Вони були дуже веселі і всі сусіди дуже любили їх.

подарку по своїй вмозі.

В громаді п. Корпач займав ролю режисера і ва його проводом відограно багато поважних драм, котрі були джерелом фінансів для дальшого громадського життя.

В той самий час панство Корпачі найбільше мріяли про те, щоби колись побудувати Укр. Прав. Церкву звідки можна би черпати те релігійне знання за котрим наші піонірі так дуже прагнули.

Мрія панства Корпачів остаточно сповнилася, бо 1926 року, одної літної неділі, п. Корпач скликав сусідів на збори в домі п. Гаврилова, де зорганізовано Укр. Прав. Громаду, і зараз членство взялося до роботи, так що 1927 року побудовано Укр. Нар. Дім, де почалися правити Богослужения.

В тім Нар. Домі пішла праця довгими кроками, так що 1931 року вже було досить грошей на руках щоби почати будову церкви.

Тут знова членство добровільно працювало, так що в короткім часі будинок із двору став укінчений, та поза тим в середині було порожньо, та п. Корпач взявся до роботи, так що в тім будинку майже замешкав, аж доки він не став подобати„ на гарно прикрашену Святиню.

Це українське життя розвилося на фармах і місцевість, де побудовано Нар. Дім і Церкву, а також і школу, названо „Волі" правдиве українське ім'я.

В короткім часі місто Гласлин розрослося і прийнало на думку, для більшої вигоди перевести Церкву до міста. Як задумано так і зроблено, і поставлено Церкву на площі, де вже в той час мешкали панство Корпачі з чого вони були дуже раді.

Та доля для панства Корпачів судилася так, що Вони мусіли перебратися до міста Норт Бетелфорд, де і тепер замешкують.

Обоїм Корпачам тепер вже е 87 років і е замужні 64 роки.

Вони мали 6 доньок і 3 сини, з котрих один був забитий у Франції під час другої світової війни.

Членство Укр. Прав. Громади в Гласлин разом зі своїм настоятелем о. Кравченком бажає панству Корпачам хрїпкого здоров'я, і многих літ прожити.

Панство Корпачі з тої нагоди подарували по — 5.00 на фонд „Вісника" і „Українського Голосу".

Член.

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ В ГРИМЗБІ, ОНТ. 1965/66 НАВЧ. РІК

У суботу 19 лютого 1966 року представники Ради Української Школи Східної Канади (ск. РУШІ) голова проф. В. Іваних і член А. Лііцина відвідали шю парафіяльну школу о 9-й год. рано.

Школа міститься під церквою в кімнаті, яку переділяється рухомою дерев'яною завісою на два класи і на 2-му поверсі в залі. Перші два класи чистенькі добре устатковані відповідними для індивідуального сидіння меблями з достатньою великими таблицями для писання крейдою; на стінах ікони й портрети визначних письменників. В залі ж звичайні столи, за якими сидять 6-ро учнів (1 хлопець і 5 дівчат).

Навчання відбувається один раз на тиждень по суботах 3 1/2 годинн (9 до 12-30), У другі дні не всі батьки можуть привозити своїх дітей.

Директором школи, учителем релігії й старшої класи, що зветься „Курсами Українознавства" е о. Настоятель В. Метуляиський. І й ІІ-у класи навчае пані добродійка Надія Метулинська та її син Євген, учень гайскул. Вони ж разом навчають співу (сии акомпанює на бандурі). Національні танки навчае панна Ждановa.

Школа мае всього учнів 25-ро, які розподіляються так по класах: І-ша кл. 13 (від 5-ти рочків), ІІ-і немає, а в ІІІ-й 6-ро, а на ІУ-й (зветься „І-й курс українознавства" е (1 хлоп., 5 дівчат). Перед початком навчання завіса спускається і в І-й кл. добродійка вивчала букву „Д", голосно виголошуючи, пишучи (великі й малі, прописні й друковані) букви, називають слова з цією буквою, діти списують з таблиці за вчительською з таблиці. У цей час за заслоною Євген по вказівці добродійки з ІІІ-ю класою пише диктант і читае про Страуса і Аскалію Нову.

Отець на залі з 5-ту курсантами учить історію літератури й історію України. З історії літератури було повторення творів: І. Котляревського, Гулака Артемовського і Квітки-Основ'яненка „Маруся", а з історії України вивчали родовий устрій.

Всі діти цієї школи непогано говорять українською мовою, хоч лексіком їхній невеликий. Всі діти мають по дві зошити (одни забирають для писання завдання дома, а другий для виправлення лишається в учителя). На всіх зошитах наклеено портрет Т. Шевченка, збоку якого надрукована назва школи, а під нею чотири рядки: „Учітеся брати мої"...

Класні журнали ведуться добре і за ними відвідування добре, але неакуратно приходять, деякі спізнюються.

На більшій перерві (20 хвилин) учні сходяться в залі, де з'їдають сніданок і побігають.

За півгодини перед кінцем навчання завіса підноситься і І й ІІ класи разом учаться співу. Добродійка диригує, а син Євген на бандурі починае й акомпанує. Співають з охотою мелодійно.

В порівнянні з минулими роками школа зросла і набрала більше навчального характеру.

При школі працює Шкільний Комітет з 3-ох осіб: голова Кирило Шпитковський, секретар Василь Бойчук і скарбник Осип Пертак. При відвідинах був присутнім Шкільний Комітет.

Учителі з батьками й Шкільним Комітетом сходяться щотри місяці. Діти платять за науку по 2.00 дол. місячно. Отець і п-і добродійка одержують за навчання по 20.00 місячно, а син Євген працює безплатно.

На всіх імпрезах Громади діти школи беруть активну участь: деклямують, співають і танцюють.

Взагалі треба сподіватися, що ця школа набере більшого розвитку, який е можливий для цієї маленької Громади.

В. І.

ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА У ВІНДЗОРІ

В 1965/66 НАВЧ. РОКУ

Ця школа перебуває в стані реорганізації. Школа має підставн до розвитку — розпоряжае достатнім й просторими приміщеними, як ні одна з українських шкіл на Сході Канади. Голова Ради Української Школи Східної Канади проф. В. Іваниє відвідав цю школу в п'ятницю й суботу (25 й 26-го лютого 1966 року). У п'ятницю він (голова РУШ) в 7-й год. вечером відбув нараду з о. Настоятелем Михайлом Боднарчуком, директором школи Юрієм Торошенком і учительками: добродійкою Л. Боднарчук, О. Торошенко, Л. Лист і М. Торошенко. Відсутній з Віндзора був лише учитель Михайло Німчук, На нараді обговорили, як найдоцільніше зробити відвідини всіх кляс, після чого відбути нараду з педагогічним персоналом, а вечером скликати ширше зібрання з о. Настоятелем, директором, всіма учителями, Шкільним Комітетом, представниками Громади і батьками, якщо хто прийде.

У цій школі навчання відбувається двічі на тиждень: у четвер (5-30 до 7-30 год. вечора) і зрання субота ми (10-30 до 12-30 та 30 хвилин співу). В школі навчаеться разом з дошкільям 65-ро дітей (35 хлопців і 30 дівчат). По класах діти поділяються

ДИРЕКЦІЯ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

12. 5. 1966 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо всіх православних українців у Саскачевані, що, як і минулих років, оселя „Зелений Гай", над мальовничим очером Вакав, провадитиме курси українознавства для дітей і молоді.

1-ша черга — від 10-го до 24-го липня,
2-га черга — від 24-го липня до 7-го серпня.

Якщо деякі батьки бажатимуть, то діти можуть бути прийняті до оселі на 4 тижні. На курси приймаються діти від 8-ми років до 17-ти.

ОПЛАТА за 2-тижневе перебування на оселі, навчання й харчування — $25.00, за двоє дітей — $45.00,за троє — $65.00

ПОМЕШКАННЯ для дівчат окремо й для хлопців окремо. Оселя дає ліжко, матрас. Постільну білизну, подушку, рушники й речі особистого туалету батьки для своїх дітей привозять з дому.

ЗАЯВУ ПРО ПРИЙНЯТТЯ дітей на оселю треба подавати вже тепер і не пізніше, як за 2 тижні перед початком курсів. Хто раніше подасть заяву, той матиме першість. Якщо місця на 1-му черзі будуть заповнені, то ми будемо переводити бажаючих бути в першу чергу — на другу — від 24-го липня.

НАВЧАННЯ. Крім загальних предметів українознавства, дітей будемо вчити релігії, співати українських пісень, вишивати, писати писанки.

ПЛАВАТИ дітей буде вчити кваліфікований інструктор. Також бажаючі будуть вчитися українських танків, займатимуються літнім спортом.

БОГОСЛУЖЕННЯ служити, навчати релігії будуть (в порядку черговости) такі священики: о. Петро Бублик, о. Степан Зузак, о. Олег Кравченко й о. Т. Славченко.

УПРАВИТЕЛЕМ І КЕРІВНИКОМ КУРСІВ буде кваліфікований учитель, народжений у Саскачевані. Для допомоги йому будуть молоді вихователі, інструктори, як правило, всі на оселі будуть говорити по-українському. Програма навчання буде складена так, щоб навчання поєднувати з відпочинком і дітей не перетомлювати.

У ЗАЯВІ ми просимо подати відомости чи Ваші діти матимуть місце на оселі „Зелений гай", — виповніть ЗАЯВУ, яку бачите внизу й вишліть на адресу капеляна оселі:

GREEN GROVE CAMP
o/o Rev. Taras Slavchenko
Box 4, Wakaw, Sask.

Або телефонуйте: 233-4231, Вакав.

Відріжте тут по лінії й пришліть цю заяву

ЗАЯВА

Цим прошу зарахувати моїх дітей на курси українознавства при відпочинковій оселі „Зелений гай". Належність буду платити тоді, як приїдуть дітей.

Хочу, щоб мої діти перебували:

I — від 10. 7. до 24. 7. 1966
II — від 24. 7. до 7. 8. 1966

(Поставте хрестик там, де бажаєте).

ХРЕСНЕ ІМ'Я ДИТИНИ	Ск. мав років	Ск. років навч. в Укр. школі	С. років навч. Релігії
1			
2			
3			

ПРИМІТКА: Якщо Ваші сини чи доня не вчаться по-українському, не вчилися Релігії, то зробіть пробірку — письмову. Це ніяка перешкода, ми тільки хочемо знати, щоб учити те, що ще не знає.

MY ADDRESS

My Telephone No.

Підпис батька (матері)

(Name of Town, Village T. Exch.)

так: дошкілля — 14, перших дві класи — 6 учить О. Торошенко й 7 навчає Л. Лист (обидві ці класи є англомовні й учні різні віком і через це поділені на дві класи), II-га кляса — 18, III-я кл. — 9, IV-а кл. — 12.

Субота 26 лютого почато відвідувати з дошкілля. Провадить дошкільнят Мотря Торошенко (учениця старшої класи гайскуа). З 14 малюків від 4 до 6 років привезли 9-х. Класа для них простора з маленькими столиками (партами), і кожне сиділо окремо. Пе, а великою таблицею стоїть дошкільний стіл, навколо якого розставлені маленькі крісельна, щоб, сидячи на них, діти могли малювати й ліпити. Навчання почато спільною молитвою з голосними вимовляннями без поспіху. Після цього прослівали „Чижика" й ще одну пісеньку, а далі — частина малює, а хто бажає ліпить і всі розмовляють по-українському. Для цих школярів і школярок учителька принесла молока й коржів, які вони, попрацювавши, спожинють. Діти веселі, але спокійні, лише одни відокремився й не бажав приставати до гуртy.

III-я класа в дуже довгій кімнаті, яку можна легко перегородити на дві. У цій класі парти вищі, призначені до більших школярів і школярок. В класі на підставці велика таблиця, на стінах портрети: Б. Хмельницький, Леся Українка, С. Петлюра, королева. Із 9 учнів цієї класи прибуло 8. Цю класу провадить директор Ю. Торошенко.

Директор викликав по одному й просив читати казку про „Котика, півника й лисичку". Учні стежать за читанням і при виклику іншого, той відразу читає. При цім перепитував важчі слова, виправлялися наголоси. Перечитавши декільки раз, почали переповідати спершу по частинах, а потім і цілу казку. Переповідали: Остап, Павло, Вероніка, Мирослав і Таня. Переповідають дехто з підказуванням директора, але досить виразно, не вдаючи англійських слів. Це є в школі найпевніша в українській мові класа. Далі директор ходив з головою по інших класах, а свою доручив студентові Остапові, щоб продиктував їм диктант і перепитав вірші.

І-а англомовна кляса із 7 учнів приявних мала 6. Веде її учителька О. Торошенко. Учні читали буквар голосно поєдинчо і всі разом. За читанням всі уважно стежуть. Прочитане розповідають з певною намагою. На запитання, що значать слова: курка, стіна, стеля, вуляця й інш. багато відповідають по-англійському. Цим учителька переконується, що учень (-ця) розуміють. Потім дається слова в англійській мові, а учні відповідають українською.

II-а кляса простора з великою таблицею на стіні і прикрашена портретами: великого князя Володимира, Т. Шевченка, Б. Хмельницького, І. Франка й С. Петлюри. Учителькою класи — добродійка Л. Бодначук. Це найчисленніша кляса, але з 18 учнів прибуло тільки 13, що трапляється рідко, переважно не буває 1-2. Української мови ці діти не знають. Учителька нащів, днів тижня по-українзивае пори року, назви місяцькому, а школярі відповідають по-англійському, а потім навпаки. На таблиці виписано назви предметів по-українському, а на другій половині по-англійському. Викликаний учень (-ця) мусить сказати й написати на іншій, ніж написана, мові. Діти слухняні, дисциплінований і уважно слухають учительку.

I-ша кляса з 7-ма учнями, які прийшли всі. Кляса простора з доброю великою таблицею, записаною вчителькою українською й англійською мовою. Парти пристосовані до росту дітей. На стінах портрети: кн. Володимира, королеви, Т. Шевченка, С. Петлюри. Учителька Л. Лист поволі вимовляє слова з таблиці, за нею голосно вимовляють всі і пишуть у себе голуб, голуби, голубка, літ в зошитах. Приклади слів: тають, обід, обідають, їхати, їдуть і т. д. Значення кожного поясніює вчителька українською й англійською мовами і змушує по-українському голосно повторювати декільки раз. Потім голосно читають по виклику буквар. На дім задає читати й писати з буквяря.

IV кляса невелика, умебльована добре з великою таблицею на цілу стіну. Прикрасн-портрети кн. Володимира й Б. Хмельницького. Дітей 12, а прийшло 8. Учні — більшенькі, але майже всі англомовні. Учитель Михайло Ніхчук. Половина таблиці написана заздалегідь. На другій половині учитель поясніює, пишучи по-англійському друкованими літерами, часом це робить і в українській мові.

У всіх класах провадяться класні журнали. Загальне спостереження таке, що по всіх класах діти так абсорбовуються навчанням, що їм ніколи „пустувати" — всі слухняні. На більшій перерві всі школярі біжать на другу підлогу і там в залі бавляться, але на дзвінок всі спішать до класів. Отже дисципліна в школі зразкова. Всі учителі старано приготовлені.

На запитання, чому ні в одній класі немає іконок, директор показав гарні образи, на які замовлені рами, що ще не готові. Таке ж саме з малеми України, які вже куплені, треба наклеїти на полотно і розвісити по всіх класах.

За півгодини до кінця навчання всі діти зібрялися в III-й класі на співанку, яку перевів о. Настоятель. На співі завжди буває директор і декількох учителюк. Вивчали співати: Заповіт, „Реве та стогне"... „Де згода в родині"...

Біля I-ї години всі учителі зійшлися в кабінеті отця і голова РУШ подякував всім учителям за бездоганно переведені лекції, радячи поповнити дитячу бібліотеку і воволі привчати школярів читати книжки й обов'язково притягати до співпраці батьків дома та що відбували з ними сходини. Як рівно ж слід дораджувати батькам не розпещувати дітей, а змалечку призвичаювати до праці, щоб діти не тинялись з кута в кут по кімнаті, а тим більше не байдикували по вулицях.

Шкільний Комітет складається з 5-ти осіб на чолі з п-ні Лень і секретарем І. Яворським. Комітет дуже активний і допомі- організізувати декільки шкільних імпрез, що поліпшили матеріяльний стан школи. За навчання діти платять: при одній дитині з родини — 1.50, при двох — 2.50 і при трьох і більше — 3.00 дол. місячно. Учителі одержують 2.00 дол. за годину; директорство — безплатне; Денис Строкан навчає національних танків також безплатно.

У суботу ж о 7-30 год. вечером голова РУШ на прохання директора школи відбув довшу нараду з о. Настоятелем, директором школи, всіма учителями, Шкільним Комітетом Головою Громади п. Вахна і деякими членами Управи і батьками, які прийшли.

Головував на зібранні дир. Ю. Торошенко, який коротко представив голову РУШ і уділив йому слово. Голова подякував Управі Громади, отцеві, директорові, всім учителям, Шкільному Комітетові за дружню співпрацю і нормально організовану школу, яка позбулась дилетанства й аматорства, що в ній панував і багато пошкодив. Просив і далі тримати під своєю опікою школи, пам'ятаючи, що молодь — наше майбутнє, коли вона втратить мову, то втратить душу. Зараз діти добре не розуміють, чому їх змушують вчити українську мову, а коли підростуть, то дякуватимуть батькам і Громаді за розумне їх виховання. Голова радив ближче стати вони до школи, частіше сходитись з учителями, дбати про дитячу бібліотеку, стежити за наукою своїх дітей, перевіряючи, чи вони виконують домашні завдання, допомогти часом їм. Особливо ж не розпещувати дітей, а привчати їх змалку до праці й охайности. Праця ошляхотнює й дисциплінує. Радив відбувати Шкільний День, зводячи для цього дітей всіх шкіл місійної округи, щоб діти знайомилися з іншими і змагалися в поліпшенні. Радив шанувати учителів як ідейних робітників, не пускатись в легковажну критику особливо в присутности учнів. Голова вітав з набуттям оселі „Полтава" в 30 милях від Вінзора, бо вона дасть змогу літнє дозвілля проводити в своєму колі під керівю учителюк, а не тинятися в спеку в місті.

Після цього були запити, на які дано вичерпні відповіді. Опо бесіду закінчив коротким словом о. Настоятель, обіцяючи зі свого боку всіляку можливу підтримку школі.

Наприкінці був показаний кольоровий фільм із Свята Св. Миколая цієї школи й Громади та деякі інші фрагменти з життя віндзорської Громади. Це є наочний доказ чинности віндзорського суспільства. А напослідок жіноча організація почаствувала зібраних кавою з коржиками, за якою відбулася родинна гутірка.

В. І.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛАЖЕННОЇ П. ІЛІЯ КОСТЮК

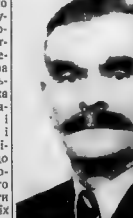

По тяжкій недузі в лікарні Вест Госпиталь в Торонто у п'ятницю 3-го грудня 1965 року о 8-мій годині вечора упокоївся в Бозі, блаженної пам'яти Ілія Макарович Костюк на 81-му році свого трудолюбивого життя.

Народився покійний 2-го серпня 1884-го року на Полтавщині - (велика Укр.) Зла доля, та лихоліття другої світової війни, загнали небіжчика Ілію Костюка з родиною у незнані чужі краї до Німеччини, а згодом до Англії, де в тяжких умовах, на тяжкій роботі добував собі кусень хліба, а у 1952-му році з родиною переїхав за море до Вільної Канади до м. Торонта, де на постійно й оселився. Б. П. п Костюк був дуже релігійним та любив свою православну церкву і тому по приїзді до Торонта, він зразу включається до Катедри Св. Володимира за старшого брата, де й працював 12 років без змінно, аж до своєї недуги а відтак кончився. Був також відданим членом братства Св. Володимира при Катедрі довгі роки. Бляж. пам'яти І. М. Костюк залишив у тяжкому смутку свою дружину Анастазію, дочку Лідію, зятя Миколая, та внуків Володимира, та Віру, у рідному краю залишив сина.

У суботу 4-го грудня Протоієрей от. Юрій Ференсів відслужив велику Київську Панахиду, у неділю вечером туж Панахиду відслужив настоятель катедри Мітрофр. Протоієрей от. Дм. Фотій, а у понеділок о год. 9-тій рано тіло від Кардинала Лео було перевезене до Катедри Св. Володимира, де був відправ. Чин Похорону і Свята Літургія Заупокойна. Дві великі Панахиди, Чин Похорону і Літургію жалібно-тихенько відспівав Катедральний малий хор під умілим проводом дяка-диригента П. Семченка. Обидва настоятелі відправляли Парастас і Заупокійну Службу Божу. Перед останнім цілуванням, проповідь. от. Юрія Ференсіва була змістовна, повчальна і зворушлива. Правлячий Владика Архиепископ Михаїл сказав прощальне слово і прочитав надгробну провідну молитву, після чого тлінні останки відправили, та похоронили на цвинтарі (ПРОСПЕКТ).

Поминальний обід відбувся в залі при катедрі Св. Володимира. На обіді було багато людей, які згадували добрим словом небіжчика а настоятель от. Дм. Фотій сказав: що бляж. пам. брат Ілія був віддавний душею і тілом прислуговуванню при Катедрі, та що покійний залишив на своє місце доброго, чесного ст. брата в особі п. О. Тусюка Дяк-диригент П. Семченко за 5 років сумісної праці з п. Костюком, теж сказав добре слово про небіжчика, та закликав присутніх до збірки на нев'янучий вінок. Збірка дала 31 дол. і 35 ц., а Братство Св. Володимира $10.00 на нев'янучий вінок, разом 41.35 з якої призначено суми на Катедру Св. Володимира 20 дол., на Колегію Св. Андрія в Вінніпегу 10 дол., на кліше 5 дол. і на „Вісник" 6 дол. 35 ц. на почт. витрати. Усім жертводавцям щиросердечна подяка, а Ілію Макаровича нехай Милосердний Господь прийме до своїх осель небесних, де. всі Праведники спочивають.

Михайлина Янішка
Подяка

Ми, горем прибиті дружина покійного Ілії Костюка, дочка, зять і внуки, складаємо сердечну подяку Високопреосвященнішому Архиепископу Михаїлу за прочитання процальної молитви та за участь в Похороні.

Сердечну подяку складаємо Високопреподобним Отцям: Д. Фотію та Ю. Ференсіву за Похоронні Відправи та за щирі слова сказані в церкві і під час поминального обіду.

Сердечно дякуємо всім тим, що відвідували Покійного в госпіталі та дома під час його довгої хвороби.

Щира подяка дякові п. Семченку та всім хористам, представникам від братства Св. Володимира, сестрицям та жінкам за приготування тризни, представникам від управи при Катедрі Св. Володимира, тим що несли домовину, тим що прислали квіти, приятелям і всім добрим людям, що під час Похорону виявили свое співчуття своєю присутністю.

Нехай Господь Бог нагородить всіх Вас своєю ласкою та милосердям, а Покійного Ілію оселить там, де всі праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

Дружина Анастасія,
дочка Лідія, зять Миколай, та внуки Володимир і Віра Виноград.

БЛ. П. СЕРАФИНА КОВАЛЬСЬКА
(Витків, Саск.)

Бл. п. Серафина народилася 19-го серпня 1895-го року у селі Неновиче, сокальського повіту, в Галичині. Походила вона з родини Івана й

Марії Походіліх. До Канади прибула зо своїми батьками 13-тилітньою дівчиною в 1908-ім році й поселилася в околиці Лоренцо, у Саскачеванї.

У 1910-ім році одружилася з Михайлом Ковальським і переїхала в околицю Витків, Саск., де й прибула майже все своє життя, займаючись господаркою. У 1964-ім році, бл. п. Серафина зо своїм чоловіком, перебралися до міста Норт Батлфорд, на відпочинок. Тут вона й скінчила своє земне життя 21-го лютого, 1966-го року.

Покійна була членкинею Жіночого Т-ва у Витків від самих його початків. Коли ж перебралася до Норт Батлфорд, то й тут брала участь в праці Союзу Українок. За свою довголітню працю, бл. п. Серафина Ковальська, була признана Почесною членкинею Союзу Українок Канади.

Покійна Серафина залишила в смутку: чоловіка Михайла; 3 синів: Едварда й Павла в Ошаві, Онт. та Мирослава у Витків, Саск.; 9 дочок: Марію (Войтюк), Стефанію (Мархевка), Анну та Павлину (Багрій) в Норт Батлфорд, Євгенію (Підвербецька) в Ошаві, Онт., Анелю (Саганська) в Саскатуні та Ольгу (Федурчак) в Давфин, Ман.; сестру Настю (Войтович) в Норт Батлфорді; 2 брати: Стефана Походзіла в Саскатуні та Павла Походзіла в Денгольм, Саск.; 43-ое внуків та 11 правнуків.

Похорон відбувся в Церкви Прсв. Духа у Витків, Саск. Похоронними Відправами провадив Всеч. о. Олег Кравченко, Парох Громади. Дякував п. Павло Войчук із Норт Батлфорд.

На номінальному облі, який відбувся після похорону в Народньому Домі, у Витків, родина й приятелі зложили на нев'янучий вінок для Покійної $78.00, з чого було призначено: $58.00 на місцеву Церкву, $10.00 на „Вісник" і $10.00 на „Промінь".

Жертводавцям — сердечна подяка, а Покійній — Вічная пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. НИКОЛАЙ СТЕФАНИШИН

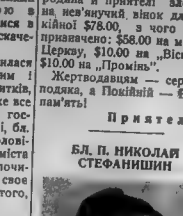

Дня 17-го лютня 1966 року, помер у своїому домі у Саскатуні, нагло на удар серця Николай Стефанишин проживши 66 літ.

Полишив-ну смутку свою подругу Катерину — трьох синів — Василя у Ванкувер — Митра у Саскатуні — і Івана у Келовні, і дві доньки — Марію замужна В. Лисак у Форт Вілліям і Анну Е. В. Врайт у Саскатуні.

У покійного позістались три брати — Петро в Канора, Саск., Іван у Ванкувер і Митро у Прерій Ривер.

Покійний родився у Західній Україні, до Канади прибув 1909 року і 21 років проживав коло міста Бюкенен Саск, 1930 року перебрався з родиною в околицю Вішарт де фармерував 30 років, 1960 року пересєлився зі своєю дружиною у більше місто Саскатун.

Покійний був працьовитий і брав участь у громадському житгю. Через кілька років був радним в „Emerald" муніципалї Саскачеваїу, і членом Саскачеванського Пулу — був на дирекції льокальної Кооперативи і Юніфної Кредитової Спілки — Він любив церкву і брав живу участь у церковному життю.

Похорони відбулися 21-го лютого при участі великого числа народу. Тлінні останки зложено на „Woodlawn" цинтарі в Саскатуні.

Щира подяка, від родини, Вч. о. Ф. Керніцкому за Похоронні Відправи, і Управителю Похоронного Заведення панові „R. F. Daurie" за його дуже дбайливу і прихильну обслугу.

Щира подяка всім — а Бл. п. Николаєві Вічна Пам'ять.

Г. Ф. С.

БЛ. П. ДМИТРО КОВАЛЬ
Овкборн, Ман.

Дня 1-го березня, 1966 р. упокоївся ввінніпезькім шпиталі Дмитро Коваль, широко відомий і загально шанований громадянин з Овкборн, Ман., проживши 75-ть літ.

Покійний Дмитро народився 1890 р. в селі Іванче, теребовельського повіту, Галичина. До Канади приїхав молодим 17-ти літнім хлопцем 1907 р. і замешкав в околиці Овкборн. Тут він працював у фармерів, особливо Англійців, і там набув свою фарму. Тут він пережив всі піонерські злидні, а про них може знати докладно тільки той, що бачив їх.

1919 р. одружився з Анастазією Дроздовською, було в них четверо дітей.

Не зважаючи на невідрадні обставини, покійний Дмитро не забував і про свій духовий розвій. Він був любителем доброї книжки, передплачував українські часописи, сам читав і других захочував до читання, що був бібліотекарем в Народнім Домі в Овкборн. Він цікавився народніми і церковними справами, їздив на всякі з'їзди світські і церковні. Був одним з основоположників Народнього Дому і церковної громади Св. Володимира в Овкборн.

Був щирим і жертвенним, від початків аж до послідних днів свойого життя.

Похоронні Відпрени почалися відспіванням Літії в Народнім Домі, де лежало тіло Покійного. Простора заля Народнього Дому була заповнена по береги. Правив о. Іван Мельник, місцевий парох, дякував п. М. Матієшин. На другий день тіло було перенесене до Церкви Св. Володимира. Була страшна снігова заметіль, але Церква була заповнена.

Під час проповіді о. парох підкреслив заслуги покійного Дмитра, як примірного і взірцевого громадянина, як піонера на церковній і громадській ниві, який розумів вартість своєї Церкви і своїх народніх інституцій, на які ніколи не скупився жертвувати.

На заклик о пароха при Послідній Цілуванні скинено на Нев'янучий Вінок 51.51 дол. З того призначено 10 дол. на „Вісник", 41 дол. на Колегію Св. Андрея, і оплата пересилок.

Покійного Дмитра оплакують: дружина Анастасія, син Петро і його дружина, дочки Анна, Оля, Леся і їх мужі і 10 онуків.

Вічна Йому Пам'ять.

Учасник похорону.
Подяка

Цим бажаємо зложити щиру подяку всім тим добрим приятелям, що взяли участь в похороні, що надіслали нам свої співчуття по втраті нашого мужа, батька і діда; тим, що причинилися до переведення похорону і заупокійної трапези в Народнім Домі.

Анастазія Коваль
і родина.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ В ЦЕРКВІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ У ВАНКУВЕРІ, Б. К.

Отець настоятель й Заряд Української Православної Церкви Пресвятої Трійці у Ванкувері повідомляють Українське Громадянство міста Ванкувер й Околиць, що в неділю 12-го червня 1966 р. Б. відбудеться в Церкві Прсв. Трійці — 154 E. 10 Авеню:

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Виреосвященішого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади.

ПОРЯДОК:

Година 9.30 рано — Зустріч ВПреосв. Владики, Архиепископа Андрея.
Година 10.00 рано — СВЯТА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, яку відслужить ВПреосв Владика Андрей в співслужінні Отця-Настоятеля й Духовенства Місійної Округи Ванкувер.
Година 12.30 — СПІЛЬНИЙ ОБІД в Ст. Петрікс Аудиторії — 18 Авеню й Кнебек. ПО СПІЛЬНИМ ОБІДІ: СВЯТОЧНА ПРОГРАМА Й КОНЦЕРТ, ВИДАЛУ СУМК. Ласкаво просимо Українське Громадянство міста Ванкувер й Околиць взяти участь у нашому Радісному Торжестві.

ЗА ЗАРЯД:
о. Прот. Амвросій Хрусталь, настоятель.
Василь Єланин, голова. **Анна Лазарович**, секретарка.

вали Церковно-Народнього, Дому в Сен Франціско, Каліф., Проф. Д-р Петро Кондра з Вінніпегу зметіяльована знимки з України. Цю імпрезя відбулася на заряджения Екзекутиви Відділу УККА в Сан Франціско й з неї прийшов дохід на Колегію, як слідує:

По $53.15: Загальна дрібна збірка.

По $5.00: Панна Надія Сойка. (В канадійській валюті збірка принесла $63.00).

Збірка п. Миколи Чорного, Джемейка, Н. Й., ЗДА.
Листа ч. І.

По $15.00: Павло Лимаренко, Філядельфія, Па.

По $12.00: В. Чупа, Нью Йорк.

По $10.00: М. Макарчук, Йонкерс, Н. Й.; І. Скичілас, Джемейка, Н. Й.; І. Бабанський, Сомерсет, Н. Дж; В. Скіс, Пискатавей, Н. Дж; К. Макаревський, І. Бронсвик, Н. Дж; Г. Довбуш, Грінбурх, Н. Дж; Ю. Безубий, Ливингстон, Н. Дж; І. Лучишський, Нью Гейвен, Конн; В. Катеречко, Орендж, Конн; В. Хавнла, Нью Йорк; А. Красножицький Трентон, Н. Дж; М. Стабовіх Н Дж; В. Сверед, Пласкік Н Дж; Мих. Богацький, Ньюварк, Н Дж.

По $5.00: О Ігник, Брукзин, Н. Й; М. Погляд, Ингльштавн, Н. Дж, А. Дзюковський, Пасаік, Н. Дж; М. Ковальчук, Філядельфія, Па; С Ковальчук, Філядельфія, Па; М Химин Філядельфія, Па; П. Турський, Філядельфія, Па; Р Ворона, Брукзин; В. Безсонів, Сомерсет, Н. Дж; Л. Харченко, Форде, Н. Дж.

По $3.00: О Могила, Сомерсет Н. Дж

По $2.00: Т Сарачук, Линбрук, Л. Ав, П Левченко, Морисвил, Па; Б Кутний, Ретерфорд Н. Дж

Листа ч. II.

По $25.00: Ковбасюк Ейдженсі (власники: Віра Ковбасюк і п Шумейко), Нью Йорк, ЗДА.

По $20.00: Е. Бахметюк, Будсайд, Н. Й.

По $10.00: Книгарня СУРМА, Нью Йорк; Вприсв. о. Митрат Іван Ткачук Нью Йорк, в Бронксвил, Асторія, Л Ай; Григорій Волковський, Брукзин, Н. Й; Е. Павелко, Франклин Лейкс, Н. Дж, В. Марчишек, Брукзин; В. Вишневський, Вудсайвен, Н. Й.

По $5.00: П Довбачук, Соумерсет, Н. Дж; С Вербицький, Брукзин, Н. Й; С. Бартко, Брукзин, Н. Й; А. Липовий, Нью Йорк; А. Тадосов, Бронкс, Н. Й; Т. Замитий Ричмонд Гил, Н. Й.

Пожертви зложені на Нев'янучий Вінок у пам'ять бл. п. Григорія Гната Фарини, який упокоївся в Едмонтоні 18-го березня 1966.

По $10.00: Др Степан Л. Яремчук, Васильківці.

По $5.00: Олександер Чарнецький, п-на Параска Ковецко, Тома Тарас Гнатюк, Володимир Джекинс, п-ні Фіона Пелех, д-р Николай Л. Голубінський, Інсп. Федір Ганючко, Роман А Фарина

По $4.00: Тома Лазарук.

По $2.00: П-на Катерина Лихман, Лука Лихман, п-ні Осипа Фарина, п-ні Василина Узич.

По $1.00: П-ні Агафія Янішевська, Степан Т. Цибак.

Дрібна збірка $27.00.

Замість квітів на могилу бл. п. Миколи Л. Бойковича, Венкувер, Б. К., зложили пожертви на Колегію такі особи:

По $25.00: Вприсв. о. Семен і Добродійка Ольга Савчуки, Вінніпег, Ман.

По $5.00: Пані Франк й Леон Бойкович (мама й син), Венкувер; пані Зеновія Харовська, Вінніпег; пані Іванна Венсел, Вінніпег.

Збірка на похорові бл. п. Олени Дорош, Вайта, Ман.

Збірка переслав Всеч. о. Ю. Яворський.

По $25.00: Кирило Киверга, Грена Пойнт, Ман

По $5.00: Союз Українок Канади відділ Ольги Кобилянської, Вайта, Ман.

По $60.00: Дрібні пожертви.

Замість квітів на могилу бл. п. Миколи Совсуна, Вінніпег, Ман.

По $14.00: Половина з пожертв зложених в пам'ять бл. п. Миколи Совсуна й Григорія Симочка їх приятелями в Лос Енджелес, Каліф., а саме: пані Евгенія Жовтонога — $10.00; Мих. Кириляк - - $5.00; Петро Пастух — $5.00; Мих. Тимчук - $5.00, Мих Гира — $2.00; М. Гуцелик — $1.00.

По $10.00: Марія Совсун (вдова), Петро і Михайлина Совсун, Вінніпег, Отм і Василь Васильчин, Ресіда Каліф. Настуня і Андрій Гіжовський, Міннеаполіс, Мінн; Михайло Совсун, Брендон, Ман; Василь Совсун, Вінніпег; Олена — Пані Катерина Ксьонзівна Сеи Альберт Алта. — Д-р В. Е Полос, Енкастер, Онт. — К Ужицький, Нью Йорк США. — Пані Ганина Гресюл, Едмонтон, Алта. — о. В Сазвар, Вінніпег, Ман. — Пані Марія Микитюк, Вернон, Б К. — А. Федорук Вінніпег, Ман — Ж Газдарюк Вінніпег, Ман — Прокоп і Анна Загарія, Пріскіл Саск. — І. Т Ситник, Давфин, Ман — Пан єтво І Дух, Давфин Ман. — Пан єтво П Друл Менкі, Ман. — Пан єтво Козловскі, Лідер, Саск — Анатоль Стенко, Нью Йорк, США — І. Л. Стратійчук, Різжайна, Саск Леонтій Сайп, Торонто, Онт. — М. Ревчишкий, Вінніпег, Ман. — С. Кушнір, Вінніпег, Ман. — А. Боднарчук, Ратвел, Ман. — Пані Марія Ясика, Торонто, Онт. — Союз Укр. Молодої Кандади, Глєберт Плейнс Ман - В' Перепелюк, Флін Флон, Ман. — А. Матвійчук, Декер, Ман — Тарас Крокош, Едмонтон, Алта. — А. Сімончук, Брукзин, США. — Пані Михайлина Котик, Давфин, Ман. —

По $10.00: Пані Ірина Турченюк, Монтреал, Кве. — Петро Мігайчук, Судбері, Онт. — Н. Залозецький, Вінніпег, Ман. — Степан Сенайко, Виндзор, Онт. — Михайло Олексійб, Калмер, Алта. — Пані Елисавета Лабюк, Калгіна, Саск. — Микола і Павлина Білозор, Вінніпег, Ман. — Г. Йерцин, Брукзин, Сойнерс.

По $7.50: Збірка в церкві на Кадет (прислав о І Шевць).

По $9.00: Степан Метрінець Мирнам, Алта. —

По $7.00: Іван Парчишко, Гемілтон, Онт. —

По $5.50: Петро Андрейчук, Ріджайна, Саск. —

По $5.00: Пані Анна Ковальчук, Оквборн, Ман. Іван Шевчук, Норд Стар Алта — Пан єтво С. Хомик Монтреал Кве — Е. Кобринович, Норд Сурі Б. К. — Пані Т. Лукасієвич, Ермонт, Алта. — О. Т. А. Горбай, Ламонт, Алта — Пані В. Єрмоленко, Міннеаполіс, США. — Пані І. Бойко, Едмонтон, Алта. — Пані Марія Анака, Йорктон, Саск. — А. Касінчук, Транскона, Ман. — Пан єтво Д. Оряєскі, Гері Гілл, Алта. — Пан єтво Н. Савчук, Барєд, Алта. — М. Гринюк, Норд Сурі, Б. К. — Антон Рабчак, Кемсак, Саск. — Пан єтво Вонітові, Норд Венкувер, Б. К. — Василь Гузаковський, Нью Йорк, США. — Михайло Боднарчук, Вайта, Ман. — Степан Волинець, Вінніпег, Ман. — Іван Сорочук, Роблін, Ман. - Ж Т. Прник, Вєлведіль, Онт. — Пані Марія Романина, Ніпавін, Саск. — Михайло і Надія Каркош, Міннеаполіс США. — о. В. Бойчук, Йорктон, Саск — І. Колодюк, Торонто, Онт. - Н. В. Бачинський, Пасіфік Парк, Ман. — Пані Катерина Блажевська, Какав, Саск. — І. Черницький, Келгарі, Алта. — Василь Запорожан, Чілівак, Б. К. — К. Вайчук, Брендон, Ман. — Ю Гаврилюк, Міннеаполіс, США. — Іван Макух, Драйден, Онт. — З. Демчук Сенді Лейк, Ман. — М. Дол, Принц Альберт, Саск. — Марко Гордюк, Вінніпег, Ман. — Іван А. Рубашевський, Радвей, Алта. К Туркало, Нью Йорк, США. — Іван Несенюк, Бронкс, США — Пані Марія Жук Пріскіл Саск. - Іван Корнієвський, Ланіш, Кве. — Пані Тетяна Атаманюк, Кенора Онт — Адольф Давискинць, Ганімзи, Саск — Орест Пасека, Рідлайна, Саск. — Теодор Дмитрійчук, Мус Джо, Саск — Пані Єлисавета Лтойд, Ретвел, Алта, М. Хлопецький, Торонто, Онт, — Пані Марія Фляк Едмонтон, Алта. Нестор Друл Едфинстон, Ман.

Пані Л Кейпер, Вінніпег, Ман. — Панна Отьга Бурдейна, Вінніпег, Ман К Мельничук Ошава, Онт М Дорошенко, Карстер, США. — Пані А. Фабчук, Медисін Гет, Алта — о. І. Швець, Вірдейл, Саск. — Пані Л Кулевчківська, Вайта, Ман. - о О Кравченко, Норд Бетафорд, Саск. — Л. Бобицький, Біток, Б. К. — Борис Никитюк, Доднсво, Онт. — Іван Дулчик Гемилтон, Онт. — Т. Янчик, Бронкс, США — М. М. Капаніла, Вонза, Саск. — Стефан Кошуба, Денвер, США — Андрій Катеринич, Річард, Саск — Е. Солонинка, Вінніпег, Ман. —

По $4.00: Пані В. Коноплів, Міннеаполіс, США. — Дмитро Клубок, Стурджіз, Саск. —

По $2.00: Пансто А. Северки, Лондон Онт. В. Склепович, Давфин, Ман — Ф. Куташ, Белліс, Алта. — Арсен і Ганна Шумовські, Торонто, Онт. — С. Катеринич, Саскатун, Саск. — Михайло Половий, Спокейн, США. — Николай Семотюк, Інгервіл, Алта. — С. Харенко, Транскона, Ман. —

По $1.00: Іван Замарський, Фінікс, США. - Ф. Долинський, Вегас, Ман. — Л. Кпанціка, Вонда, Саск. —

Збірка Всеч. о. І. Кузіни:

По $24.70: В церкві на Торгилд, Алта.

По $14.00: В церкві на Восетна, Алта.

По $11.30; В церкві на Радвей, Алта.

По $9.00: В церкві на Федора, Алта.

Збірка під час Святченого, що відбувся 17-го квітня в Брентфорд, Онт; гроші прислав Вприсв.

о. Ст. Трісна,

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Збірки з різних місцевостей.

По $35.00: П-во Евген і Ольги Скегарі, Вінніпег; з неї суми Шановні Жертводавці призначили $10.00 як невинучий вінок на могилу бл. п Миколи Негрича

По $21.17: Збірка під час Панахиди по Тарасові Шевченкові в церкві Всіх Святих. Лек Ла Біч прислав Всеч. о. Е. Стефанюк.

Збірка на Колегію в Каліфорнії - В суботу, 23-го квітня ц. р., в

По $25.00: Живоче Товариство ім. Лесі Українки.

По $12.00: Т. Довголіс.

По $10.00: В. Костик.

По $5.00: Н. Іванець П, Савіцький, І Бурдейний, о Ян. Тріска, П Фенц.

По $3.00: П. Осьмак, Н. Крилівський, Н. Крупінський, Я. Куценко.

По $2.25: Пані А .Шалай.

По $2.00: І. Кірюк. А. Швайка. М. Мудько, С. Яковець, М. Борсук. М. Пирожак.

По $1.00: М. Смеиюгрук, С. Цибульський, П. Немеровський, Н. Данилюк, Н. Шурела, С. Вісюк, М. Юцук, О. Бюзик, Н. Ковальський, М. Філіпчук, С. Дисяк, Д. Фостів, Н. Губа, А. Мороз, І. Сич Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba.
Winnipeg 19, Man.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Неділя 5 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Калварі, Саск. Проповідує о. прот. М. Критюк. По Вечірні виголосить доповіді о. прот. Ф. Керницький, о. прот. М. Критюк, о. Т. Савченеко.

За Місійну Саскатунську Округу:
о. прот. Ф. Керницький, голова.
о. С. Зуяк, секретар.

З А П Р О Ш Е Н Н Я

Українська Греко-Православна Парафія Всіх Святих у Транскоі, Ман., щим запрошує Вас і Вашу сім'ю (громаду) на ХРАМОВЕ СВЯТО,

що відбудеться в неділю 5 червня 1966 року в Церкві Всіх Святих 1800 Дей Стріт, Транскона.

Богослужіння відспіває хор Катедри Пресвятої Трійці з Вінніпегу, під проводом диригента Вдост. Пана Володимира Богоноса. По Богослуженні відбудеться спільний обід для всіх присутніх, на час якого буде доповідь Високодостойного Гостя з Вінніпегу о. Д-ра **Юрія Мулик-Луцика** на тему **„Православна Церква й екуменічний рух".**

ПРОГРАМА СВЯТА.

Година 9.00 ранку — Утреня.
Година 10.00 ранку — Літургія;
Година 12.00 — Обід у церковній авдиторії
За Управу Парафії Всіх Святих:
Євген Данисюк, голова.
Григорій Масляник, секретар.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Канонічна Візитація Преосв. Владики Бориса Єпископа Саскатуну, Вікарія Середньої Епархії та 35 літній Ювілей Української Греко-Православної Громади Св. Арх. Михайла в Кенайк, Саск. відбудеться в **неділю 3-го липня, 1966 року.**

ЗА ТАКИМ ПОРЯДКОМ:

Год 9.45 рано — Зустріч Преосв. Владики БОРИСА.

Год. 10.00 — Свята Божественна Літургія яку відслужать Преосв. Владика Борис у співслужінні о. Панька Зміївського Настоятеля й Духовенства.

Год 12.00 по полудні — Спільний обід у громадській залі.

Год. 1.30 — Святочна програма.

Просимо Українське Громадянство з Кенайк й Околиць взяти участь у нашому рідійному торжестві.

о. Павло Зміївський, настоятель
Васьо Варенище, голова громади
Петро Клюк, секретар

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя - Транскона (Храм), Сеизгіа (Храм), Кенора.
12. Неділя — Транскона, Бозежур, Су Лукаут, Плезент Говм.
19. Неділя — Кенора, Дуфорест, Тиндал
26. Неділя — Транскона, Гонор, Попларфіла.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3008
(увечорі) JU 5-3010

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Мелвил
12. Неділя — Габдра
19 Неділя — Гуділ
26. Неділя - Айтуна
Адреса: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОРІЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

5.Неділя Всіх Святих — Райн. Храмове Свято
12. Неділя — Йорктон
19 Неділя — Горлтн
26. Неділя — Йорктон
110 Wallington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2903

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Св. Храм - - Кемсак
12. Неділя Йроктон
19. Неділя - Мазепа
26. Неділя — Дофіел
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя - Еделвор. Храм
12 Неділя - Стирдженс Храм
19. Неділя — Мейбридж
Вечірня 7 год веч Норквей
26. Неділя - Стінеч
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 852—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
Box, 408 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Вилтінгдон
12 Неділя - Ендрю
19 Неділя - - Йоркгон
26. Неділя - Борінді
Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. Сг. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя Всіх Святих — Кридор
5 Неділя. Вечірня — Редфіад
12 Неділя — Геффорд
12 Неділя. Вечірня Бінкн
19 Неділя Редфіад
26 Неділя Бінкн
26. Неділя. Вечірня - Геффорд
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 65.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Кейленд
12 Неділя — Ту Гилс
19. Неділя - Пінчлнні
26. Неділя — Ту Гилс
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 857-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих. Храм у Дорбен
12. Неділя — Пайн Ривер
26 Неділя Зелеца

УВАГА: Від 13-го до 25-го червня о. парох на відпочинку. В цьому часі Всеч. о. М. Олесюк із Данфіну заступатиме о. пароха в церковних требах
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Мелфорт. Храм
12 Неділя - Газелон Бей
15 Середа Св. Велнч Івани Сучавського - Єлов Крік
19 Неділя — Гроліз
26. Неділя — Брукс6і
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Федорв. Храм
12. Неділя Резватер
19. Неділя Торгнад
26. Неділя — Нюбрук, Польове Богослужения коло Лоіт Лейку. Алта
Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Медов Лейк. Храм
12. Неділя — Норт Батафора (УЗад СУК)
19. Неділя — Вптків
26. Неділя — Гласлин
Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Сенді Лейк
12. Неділя — Росборн
19. Неділя — Мелві
26. Неділя — Онкборн
Тел. 336.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Барґед. Храм
12 Неділя — Вестлок
19 Неділя — Сібабіч, Полеве Богослуження
26. Неділя — Річмонд Парк

Просимо всіх на храм у Барґеді, що відбудеться на 5. 6. 1966. Запрошуємо всі громади вестлокського Округа на Полеве Богослуження, що відбудеться у церкві у Сібабіч на 19. 6. Гостей щиро вітаємо
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя - Вінніпегосіс
12. Неділя — Данфнн
19. Неділя — Гилберт Плейнс
26. Неділя —"Полеве Богослужения на Брокен Пайн Лейк Данфинської Громади Св. Юрія

Громада в Данфині щиро запрошує довколишні Громади Данфинського Округа і довколишніх Округів всіх наших вірних і прихильників прибути на Полеве Богослужения в неділю 26-го ЧЕРВНЯ 1966 року, в год. 10-ій ранo, Брокен Пайн Лейк, Ман.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя — Інсінгер (м.)
12 Неділя — Тодор (м.)
15 Середа Св Івана Сучавського - Половцкн (Храм)
19. Неділя — Інсінгер (гай.)
26 Неділя — Вестбрук
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя — Кенаулс. Храм
12. Неділя Вернон
19. Неділя — Вернон
26. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Borochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Лек Ла Біш
12. Неділя — Атабаска
12. Неділя. Вечірня год. 3 по полудні — Сарепі
19. Неділя — Бондерінґ Ривер
19. Неділя Вечірня год. 4 по пол. Крейгсна
26. Неділя — Гресленд
26. Неділя. Обідниця год. 2.30 по полудні — Боїв
26. Неділя. Вечірня год. 8 ввечір — Норал

На 3-го липня Парафіяльний Комітет Смокі Лейк зарядив Полеве Богослужения коло озера недалеко Вільної. Проситься як найбільше парафіян-originальних Лек Ла Біш і Кроей Ґенд взяти участь на цім полеві Богослуженню. На 3-го липня Богослужения в окрузі Лек Ла Біш не буде, бо парох бере участь в полеві богослужению коло Вільна.
Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Грендю. Храм
5. Неділя — Мерідель. Вечірня, о год. 7.30
12. Неділя — Робліи
12. Неділя — Ленара. Вечірня о год. 7.30
19. Неділя — Товориші. Збори Парафіяльної Ради
26 Неділя - - Шортдейк
26 Неділя - Роблин. Вечірня о год. 7.30
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 488.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Храмове свято — Альвена
12. Неділя — Вакая о 4 год. — Тарнополь
19. Неділя — Ст. Джулієн о 4 год. — Лепін
26. Неділя — Кадворт о 4 год. в Смаге
Address: Box 6, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Толстой
12 Неділя — Сарто
19 Неділя — Роза
26. Неділя - Гардентон
Address: Toletol, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя — Канора
12 Неділя Канора
19 Неділя Канора
26 Неділя Бюкенен
Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих — Белнс. Храм
12 Неділя — Вільна
12. Неділя о годині 7-ій вечером Вечірня — Смоки Лейк
26 Неділя — Спеддеи
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОЛА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя Всіх Святих Тафнел. Храмове Свято
12 Неділя — Вінард
15. Середа, Св. Взмуч. Івана Сучавського Фоми Лейк
19 Неділя — Шіло (Полудневе) Жучкини Обднниця.
26. Неділя Елмор
Фелакн Обднниця
Address: Shsho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Всіх Святих. Храмове Свято і Обід, а після того всього Проводи Гробів — Шимен
12. Неділя — Кадет
19 Неділя — Нипавин
26 Неділя — Сембург
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о.-ГУМЕНА О. ШЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя. Візитація Архиепископа Андрія й Посвячення ним Престолу в Церкви Всіх Святих в Кемроуз, Альберта. Співає Хор з Вегревіля. На цю врочистість запрошуємо місто Едмонтон, Під-Едмонтонську Округу, Інісфрі взяти численну участь в Свя тій.
12. Неділя — Торебі
15. Середа, Івана Сучавського, Соборне Богослужения — Кагвин
19 Неділя — Вегревіль
26. Неділя — Калмар.
Address: 9530—106 Avenue, Ph, GA 2-3055, Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

5 Неділя — Пембіна
12. Неділя — Сандав
19. Неділя — Вайта
26 Неділя — Сірко
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1966. ЧИСЛО (2032) 12

З ПЕРЕСЛІДУВАННЯ РЕЛІГІЇ

„ВІРЧА ГРАМОТА" МУЧЕНИЦТВА НА ШКІРІ ПАСТОРА

„ВИ ЗАХИЩАЄТЕ КОМУНІСТИЧНИХ НАСИЛЬНИКІВ"

„Я бачив католицького священика, який умирав, твердивши, що папа ніколи не потисне руки комуністові. Я радий, що він не знає про те, що сталося. . ."

У вільному світі політики вірять, що в СССР є свобода релігії. Знаючи це, лютеранський пастор, Річард Вурмбрандт, якому пощастило дістатися з Румунії до США, дав урядові США несподівані докази того, що під комуністичним режимом свободи релігії немає. На засіданні сенатської підкомісії Внутрішньої Безпеки в першому тижні травня він несподівано для всіх обнажив свою грудь і заявив: Ось вам „моя вірча грамота"! І він показав своє тіло із шрамами від биття нагаями й залізними палками та від різання ножами. . . Він був у комуністичній тюрмі від 1948 по 1956 рік, а потім знову від 1959 по 1964 рік.

Щоденник „Шикаго Трибюн" за 7 травня ц. р. опублікував фотографію того 56-літнього лютеранського пастора з поневіченими від мук лицем і фотографією його дружини із змученим скорботним суворим обличчям. Як і деякі інші американські часописи, згаданий щоденник подав ширші звідомлення про свідчення цього пастора на засіданні підсенатської комісії.

Комуністичні агенти погрожували йому в Америці

„Моє тіло представляє собою Румунію, яка зазнала таких мук, що вже й неспроможна плакати", — заявив пастор Вурмбрандт, показуючи своє неймовірно понівечене муками тіло.

В Америці він лише місяць (він прибув сюдй в початках квітня ц. р.), і його тут уже лякали, що „зліквідують". Він висловлював своє обурення з приводу твердження західніх політичних провідників, що в комуністичних державах є „свобода релігії", і що там не переслідують за віру, аби лише не виступати проти комунізму.

У нього вимовляли, що „Християнство умерло"

Цей пастор сказав, що у в'язницях в Румунії маса священиків різних релігій. Разом з іншими в'язнями він два роки мучився і з такій підземній в'язниці, де цілком немає вікон, його часом брали на допити, що тривали по 17 годин — там били нагаями, залізними палками, різали ножами, і намагалися вимовити, що „комунізм добрий", а „християнство вмерло".

Під „церковною" фірмою з Румунії до США приїхали червоні агенти

Пастор Вурмбрандт заявив, що в Америку приїхали з Православної Церкви в Румунії агенти з якимись пятнами сутпроти 300 тисяч румунів в Америці. У Румунії він був представником Світової Ради Церков (її центр у Женеві), і у в'язниці від нього вимагали, щоб він назвав імена тих церковних провідників, які є проти комунізму.

„Я переконався, що Світова Рада Церков старається, щоб не виступати проти комунізму", — сказав він. Натякаючи на те, що папа Павло VI 27 квітня ц. р. вітав у себе советського міністра закордонних справ Андрея Громика, пастор Вурмбрандт заявив: „Я бачив (у в'язниці в Румунії) католицького священика, який умирав (від мук), запевнювавши, що папа ніколи не буде потискати руку комуністові. Я радий, що він не знає про те, що сталося" (що папа потискав руку Громикові).

„Він захищаєте комуністичних насильників, а я бачив багато людей, що воліли вмирати на муках, щоб не виступати проти Бога і не повернутися на атеїзм і комунізм. Не може бути компромісу з комунізмом!" — заявив він в одчаї. „У Церкви не може бути мирного співжиття з атеїзмом. Комунізм затрюює душі дітей. . ."

КНИГА: „ДОКУМЕНТИ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ"

ДО ДОКУМЕНТІВ ДОДАНІ КОМЕНТАРІ КАТОЛИЦЬКИХ, ПРАВОСЛАВНИХ І ПРОТЕСТАНТСЬКИХ ТЕОЛОГІВ

За тиждень розпродали ввесь наклад книги: 230 тисяч примірників; є 100 тисяч чергових замовлень

Перше повне видання збірки всіх 16-х документів (постанов) Другого Ватиканського Собору (1962-1965), з додатком коментарів католицьких, православних і протестантських теологів, появилося книжковою публікацією англійською мовою в Америці 15 квітня ц. р. Через тиждень увесь наклад книги (230 тисяч примірників) розпродали, і для чергових 100 тисяч замовників її вже не вистачило.

Ця книга називається так: The Documents of Vatican II, with Commentaries by Roman Catholic, Protestant and Orthodox Clergy. Association Press, Guild Press and Herder. Cloth $10.00, paperback, 95 cents.

ВАТИКАН—МОСКВА

РОЗМОВА ПАПИ З ГРОМИКОМ ЗАЛИШИТЬСЯ ТАЙНОЮ

ЗАГАДКОВА РОЛЯ РОСІЙСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ КОЛЕГІЇ В РИМІ

Закулісні тайні зв'язки Ватикану з владою СССР хвилюють католиків-антикомуністів в Італії

Зустріч папи Павла VI з міністром закордонних справ Советського Союзу Андреєм Громиком — це був перший в історії Католицької Церкви й Советського Союзу особистий контакт з членом уряду СССР. Роками велася складна тайна підготова до того часу, поки нарешті контакт таки нав'язано.

Офіційний орган Ватикану, Юв'Обсерваторе Романо" 27 квітня ц. р. повідомив:

„У продовженні розмови, яка відбулася минулого жовтня (4 жовтня 1965 р.) в Нью-Йорку з нагоди відвідин в Об'єднаних Націях, Святіший Отець сьогодні прийняв на приватній авдієнції, у присутності Кардинала — державного секретаря (Чіконьяні), його екселенцію міністра закордонних справ СССР, Андрея Громико, якого супроводив амбасадор СССР в Італії" (Козиров).

Німецька газета „Ді Вельт" (як інформує український католицький „Християнський Голос" 8 травня 1966 р. Мюнхен) писала про це так:

„Відвідини мали форму приватної авдієнції. Отже про це, що між 9.30 і 10.15 (час розмови папи з Громиком) говорилося в приватній бібліотеці Папи не буде жодних звідомлень. . . Правда, на цю авдієнцію (папа) Павло VI приготовився старанніше, ніж на інші подібні події того року". (Пояснення в дужках наші, — р. В.).

Ректор Католицької Російської Колегії в Римі — один з ініціяторів зв'язків між Ватиканом і Москвою

Широко інформуючи про розмову папи Павла VI з Андреєм Громиком, журнал „Православная Русь" (ч. 9, 1966) в США, між іншим подає таке:

„Суттевим є завважити, що під час розмови був присутній ректор Російської колегії (І. Ольср), який є наслідником відомого монсіньора д'Ербіні (бувшого ректора Російської колегії), що був одним з ініціяторів зв'язків Ватикану з СССР і очолював цю російську учбову установу, завданням якої є підготовляти священиків (католицьких) для майбутнього „Апостоляту" в Росії".

Зв'язки Ватикан-Москва — це для католиків „добровільно відправитися у рабство"

Український католицький часопис „Християнський Голос" (у Мюнхені) в

(Закінчення на 5 стор.)

ГРОМИКО В ПАПИ

У супроводі советського посла в Римі, Кизирова, і перекладача, советський міністр закордонних справ прибув 27 квітня (1966 р.) о 9 годині 25 хвилин до Ватикану. Ще на подвір'ї його зустрів один з чільних достойників Ватикану маркіз Джоліо Саккеті. При виході з вінди („елевейтор") на Громика чекали парадно одягнені три представники папського двора, і вони провели його в папську особисту бібліотеку, де й відбулося побачення (Громика з папою Павлом 6-им), на якому був присутній державний секретар (міністр закордонних справ папської (Ватиканської) держави) кардинал Чіконьяні, який свобідно володіє англійською мовою, якою володіє й Громико, а також І. Ольср, як перекладач, — ректор Російської Колегії (в Римі). Розмова тривала 45 хвилин, і вона закінчилася врученням Громикові двох примірників постанов Ватиканського Собору (1962-1965) про Церкву, російською мовою, і п'ятитомної серії художніх творів 14-17 століть та географічних мап, а також золотої медалі (на пам'ять 2-го Ватиканського Собору). Медалі були також передані членам Громикової свити. Громико в супроводі маркіза Саккеті після того подався в Сикстинську Каплицю, в якій він ще не бував. Офіційний (ватиканський) комунікат засвідчив, що ця зустріч була продовженням розмови, яка почалася була у папи з Громиком у жовтні минулого року (4 жовтня 1965 р.) під час відвідин папи (Павла 6-го) в Об'єднаних Націях у Нью-Йорку.

Суттєвим буде зазважити, що присутній під час розмови (Громика з папою) ректор Російської Колегії (уніятської) є ніби-що відомого монсіньора д'Ербіні, що був одним з ініціяторів зв'язків Ватикану з Советським Союзом, і що був поставлений на пост голови цієї російської школи (уніятська Російська Колегія в Римі), завданням якої є підготовляти священиків для запланованого (Римом) „Апостольяту" (Католицької Акції) в Росії. Корисно згадати й те, що, коли в Об'єднаних Націях папа й Громико обмінялися були - лише кількома фразами, то їхня однодумність була висловлена винятково ясно. Після того, як папа (Павло 6-й) виголосив був свое слово (в Об'єднаних Націях 4 жовтня 1965 р. — під кличем: „Нехай ніколи не буде війни!") Громико сказав був тоді до кардинала Кушінга й до тієї особи, що сиділа поруч нього: „Я погоджуюся з кожним словом з того, що ось тепер було сказано" (папою). Пізніші заяви папи і його діяльність все ясніше виражали цю його точку погляду (яка сподобалася була Громикові у промові папи в ОН у Нью-Йорку). Папа 1 січня (1966 р.) звернувся був з мировим закликом до советського, китайського й в'єтнамських (комуністичного Північного В'єтнаму й некомуністичного Південного В'єтнаму) урядів. Коли Громико, появився в Римі, то його повідомили, що йому запевнено побачення з папою, якщо він висловив би бажання з ним побачитися. Участь державного секретаря (папського міністра закордонних справ кард. Чіконьяні) в цій розмові підкреслювала політичне значення цієї зустрічі. На прийнятті дипломатичного корпуса (постійні представники різних держав при Ватикані) в січні (1966 р.) папа підкреслив був, що у своему змаганні до миру він готов діяти навіть поза звичайними формами „протоколу" (тобто, шляхом усяких приватних і інших незвичайних політичних ходів).

Повчальним є й те, що що Громико негайно склав був заяву на інтервю (в Римі) про свої відвідини в папи. Він бо вважав за можливе говорити в імені обидвох їх (Громика й папи)! „Ми відчуваємо, що задля миру треба поєднати намагання послабити міжнародні тертя, не зважаючи на різниці щодо ідеології і релігії". У практичному сенсі, він говорив про бажання скликати все-европеську конференцію без участи США.

Звичайно, офіційних заяв у цій справі немає, але, як видно, виникли розмови про можливість відвідин папою Москви:

Щоб оцінити ту відстань (досьогочасну ворожість Ватикану до червоної Москви), яку пройдено за останній час, то досить згадати те, що ще 1960 р., коли президент (Італії) Грончі офіційно відвідав був Москву, то один з тодішніх чільних ватиканських фігур, кардинал Оттавіані, офіційно осудив був його за це, і назвав цей його крок (поїздку през. Грончі в Москву) як уступку на користь тих, „хто щодня вертається до того, щоб убивати й розпинати Христа".

Згадують і те, що коли папа Іван XXIII (помер 1963 р.) прийняв був на авдієнції (1963 р.) Аджубея (який є зятем Микити Хрущова), то це дало комуністам (в Італії) на один мільйон голосів більше під час виборів (до парляменту) 1963 р. Також підкреслюють і те, що зближення (між СССР і Ватиканом) іде згідно з планом лише загальної політики, а не конкретних взаємовідносин Ватикану з комуністичною владою. Це, однак, відносилося лише до його відношення до СССР. Та ось, навпаки, — Ватикан порушив тепер питання, чи не можна б вислати в Москву молодого німецького єзуїта, що працює в Секретаріяті Християнського Єднання, щоб він там (у Москві) був офіційним (ватиканським) обсерватором; але Громико відкликав цю пропозицію, мотивуючи це справою національности (німецького) цього священика. (Цю статтю перекладено з російського журналу „Православная Русь" ч. 9, 1966 р. США. Слова в дужках наші, — р. В.).

Кард. Сліпий про загадкову „руку рятунку".

Кардинал Йосиф Сліпий, що проживає в Римі, у своему Пасхальному Посланні ц. р. сказав про світовий католицький II Ватиканський Собор (1962-65) таке:

„Найперше Собор з любов'ю протягнув руку рятунку і злуки усім нез'єдненим Церквам і віруючим в Бога людям, а навіть і самим невіруючим". Повний текст цього Пасхального Привіту кард. Сліпий опублікував у своему органі в Римі „Благовісник". ч. 2-3 за 1966 р. Його також опублікував щоденник „Свобода" (в США) за 20 квітня на основі інформацій „Українського Пресового Бюлетеня" в Римі.

З.Р.В. — II В. Собор був би подав „руку рятунку" так званим „нез'єдненим" Церквам тоді, коли б він був осудив комунізм та не почав політики співжиття з комуністичними режимами. взагалі, а з владою в Москві зокрема, отже тим самим він був би включився у християнський фронт самооборони перед комунізмом. Але II В. Собор цього не зробив.

Коли кард. Сліпий ще перебував в СССР, то інші греко-католицькі епископи (в листопаді 1962 р.) у своему протестаційному маніфесті в Римі жадали, щоб II В. Собор подав греко-католикам у Галичині руку рятунку, але II В. Собор осудив за це тих греко-катол. епископів, а їхне послання сконфісковано.

Коли всі греко-католицькі епископи в листопаді 1965 р. у своему листі до кожного делегата на II В. Собор „приватно" просили подати руку рятунку греко-католикам у Галичині, то кард. Сліпий не підписав цього листа. На якій же підставі кард. Сліпий твердить, що II В. Собор подав „руку рятунку", як він каже, „нез'єдненим (з Римом) Церквам", коли він не подав руки рятунку навіть тим українцям греко-католикам, що переслідувані за „залізною заслоною"? Не зважаючи на те, як би там по-своєму кард. Сліпий міг розуміти оту „руку рятунку", все ж таки факт залишається фактом, що найперше „руки рятунку" потрібна в самооборонні Християнства перед комунізмом, але II. В. Собор відмовився від цього.

Тойнбі: Ізраїль утримують жиди з Америки

Америка — „дійсний центр жидівського світу"

Кореспондент американського щоденника „Денвер Пост", Макс Голдберг, у травні ц. р. відбув довге інтерв'ю з найбільшим сучасним історіком братанцем Арнольдом Тойнбі під час його поїздки по Америці. Інтерв'ю відбулося на тему жидівсько-арабського конфлікту.

Нижче подаємо (за тижневиком „Поступ", ч. 22 (1966, Вінніпег) частину тексту з цього обширного інтерв'ю.

Голдберг: „... чи не подаєте ви прогресу, що його робить Ізраїль в несприятливих умовинах? Того, як він власними силами розбудовує свою країну та ще й спроваджує сотні тисяч утікачів "

Тойнбі: „Не власними силами, але грішми, що їх складають жидівські громади в цій країні — дійсному центрі жидівського світу... В дійсності Ізраїль, який не має природних ресурсів, є тільки пенсіонером жидівської спільноти в ЗДА".

Голдберг: „Чи уважаєте, що якби Америка несподівано припинила свою допомогу, то Ізраїль сам би не встоявся?"

Тойнбі: „Якщо б це сталося, то Ізраїль встоявся б зо три тижні".

В'єтнам: на фронті проти комуністів внутрішня релігійна боротьба

На Південний В'єтнам продовжує збройний наступ комуністичний Північний В'єтнам.

Оборону силу Південного В'єтнаму ослаблює внутрішня боротьба між буддистами (більшість) і католиками (меншість).

Американський амбасадор у Сайгоні (столиці Півд. В'єтнаму) Генрі Кебот Ладж має з ним клопоти. Католики, які постійно намагаються захватити там владу в свої руки, обвинувачують Ладжа в симпатіях до буддистів. Г. К. Ладж — протестант.

До Історії „єрусалимців"

Єп. Ювеналій — заступник митр. Нікодима

Участь Московської Патріярхії у відзначенні Дня незалежности Ізраїля в Москві

Коротка згадка в органі „Журнал Московской Патриархии" (ч. 1, 1966) про те, що на кінцевій сесії (четвертій) Другого Ватиканського Собору (восени 1965 р.) спостережниками від Московської Патріярхії був проф. прот. Віталій Боровой і архимандрит Ювеналій (Поярков) перш за все звертає на себе увагу в того боку, що Москва перестала посилати в Рим еп. Володимира Котлярова. Коли почався Другий Ватиканський Собор (11 жовтня 1962 р.), то Московська Патріярхія (на вимогу влади СССР, — тоді правителем був М. С. Хрущов) вислала тудиж своїми спостережниками проф. прот. Віталія Борового й архимандрита Володимира Котлярова. А на кінцевій сесії Другого Ватиканського Собору архим. Котлярова вже не було, - його заступив архим. Ювеналій (Поярков). Отже, архим. Котлярова усунули з міжнародного овиду. Його постарались вивести в епископи і після того він діє лише внутрі СССР. До речі, „Журнал Московской Патриархии" (ч. 1, 1965) інформував, що 1964 р. еп. Володимир (Котляров) був перенесений із Звенигородської епархії у Воронїжську, і що при тому йому „звільнили від обов'язків представника Московської Патріярхії при Світовій Раді Церков" у Женеві. Отже його таки пляново усунули з міжнародньої арени.

З Єрусалиму — на пост заступника митр. Нікодима

На засіданні Синоду Московської Патріярхії під головуванням патріярха Олексія (Семанського) 22 грудня 1964 р. було, між іншим, проголошено таке рішення:

1. „Заступником председника Відділу зовнішніх церковних зв'язків назначити начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі архимандрита Ювеналія (Поярков)".

2. „Начальником Російської Духовної Місії в Єрусалимі назначити заступника начальника Російської Духовної Місії в Єрусалимі ігумена Гермогена (Орехова), в возведениям його в сан архимандрита".

Голдберг: „Чи уважаєте, що якби Америка несподівано припинила свою допомогу, то Ізраїль сам би не встоявся?"

Тойнбі: „Якщо б це сталося, то Ізраїль встоявся б зо три тижні".

Такии чином архимандрита Ювеналія Пояркова під кінець 1964 р. викликали з Ізраїля, де він очолював церковне представництво СССР, у Москву і тут дали йому становище заступника голови Відділу Зовнішніх Зв'язків Московської Патріярхії, головою якого є сам митр. Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов).

Скоро після того, тобто вже 1965 р., архимандрита Ювеналія Пояркова поставили в сан епископа Зарайського в вікаріи Московської епархії, про що „Журнал Московской Патриархии" повідомив був, розуміється, ще 1965 р., і ще раз відмітив це в числі 1, 1966 р.

Взаємовідносини між Московською патріярхією й Ізраїлем далі є добрими — „без змін"

„Журнал Московской Патриархии" (ч. 1, 1966) коротко поінформував був:

„Церковна діяльність наших закордонних екзархатів (Західньоєвропейського, в Північній і Південній Америці), благочиний (деканатів, — р.В.) Угорського, Японського і Фінляндського, і Російської Духовної Місії в Єрусалимі (а Ізраїлі, — р. В.) здійснювала 1965 р. звичайним шляхом, отже минулий рік не приніс особливих змін в їхньому стані й положенні. Треба відмітити лиш ту зміну в управлінні Російської Духовної Місії в Єрусалимі, що настала в кінці 1964 року: її начальником назначено архимандрита Гермогена (Орехов) на місце займавшого цей пост архимандрита Ювеналія (Поярков), відкликаного в Москву для зайняття заступника председника Відділу зовнішніх зв'язків Московського Патріярхату".

Архимандрит (а згодом епископ) Ювеналій Поярков на своему бувшому становищі голови Російської Православної Місії Московського Патріярхату в Ізраїлі мусів належно справитися зо своїми обов'язками — так би мовити, мусів здати свій „іспит зрілости", коли з цього становища його повищили на пост заступника митр. Нікодима Ротова в управлінню Відділом Зовнішніх Зв'язків Московської Патріярхії.

Звичайно, відносини між Ізраїлем і проводом Московської Патріярхії здійснюються не тільки в Ізраїлі почерез Російську Православну Місію в Єрусалимі, але й у Москві. Відомості в цій справі, щоправда, рідкісні й маломовні, але все ж таки вони час до часу проникають у пресу. І так, наприклад, „Журнал Московской Патриархии" (ч. 6, 1965 р.) коротко повідомив був:

„На прийняттї, що влаштував був 7 травня 1965 р. надзвичайний і уповноважений посол Ізраїля в СССР, І. Текоа, з нагоди Дня незалежности (держави Ізраїля, — р.В.), був присутній, серед інших запрошених, епископ Волоколамський Пітірим" (Нечаєв).

Звичайно, без згоди влади СССР, яка тоді правила городом Московської Патріярхії почерез В. Куроедова — председника Совету по справах Російської Православної Церкви при Советі Міністрів СССР, в точнїше — без його наказу — еп. Пітірим Нечаєв не мав би був права бути на урочистості держави Ізраїля в Москві, бо це ж політична імпреза закордонного характеру. Але при тому треба також відмітити й те, що надзвичайний посол Ізраїля в СССР, І. Текоа, також би був не запросив еп. Пітірима без порозуміння зо своїм урядом в Ізраїлі та з владою СССР.

Єп. Пітірим Нечаєв, як виходить, користується довір'ям у влади СССР. Головно, слід відмітити той факт, як інформує „Журнал Московской Патриархии" (ч. 1, 1965 р.), епископ Волоколамський Пітірим (Нечаєв), є „відповідальним редактором „Журнала Московской Патриархии". Це справді дуже відповідальний пост — з уваги на політичне значення „ЖМП", який мусить іти по лінії закордонної політики владии СССР.

Коротко кажучи, еп. Пітірим Нечаєв є близько причетним до гуртка „єрусалимців", тобто тих, що йдуть до кварґери почерез Російську Духовну Місію в Єрусалимі, хоч сам він, еп. Пітірим, становища в цій Місії не займав.

Владі СССР потрібний не Московський Патріярхат, тобто Російська Православна Церква в СССР як така, а лише Московська Патріярхія, тобто тільки Провід цієї Церкви, що б він міг бути для влади СССР „фасадом" для світу, бо такий „фасад", тобто лиш видність Церкви, її позорування, потрібний цій владі для закордонної політики. З уваги на цю політичну ціль, Відділ (Департамент) Зовнішніх (закордонних) Зв'язків Московського Патріярхату — це все, що владі СССР потрібно в церковно-політичному відношенні, а вся решта Патріярхії — це лиш додаток до згаданого Відділу Закордонних Зв'язків. Отже фактично, вся „Церква" — це лиш отой Відділ 3.3., тому-то й пост голови цього Відділу — пост фактичного голови „Церкви", а стрепенький патріярх Олексій Семанський (бувший російський аристократ) є тут лише декоративним додатком до голови Відділу З. З., яким є митр. Нікодим Ротов. Отже, ясно, яке становище надано еп. Пояркову, коли його викликали з Ізраїля в Москву, щоб назначити на пост заступника митр. Нікодима в проводі Відділу З. З. Московської Патріярхії.

Сам митр. Нікодим Ротов — фактичний могутній правитель Московської Патріярхії, почав свою небувалу в історії Православія на сході Европи головокружну кар'єру саме з Місії в Єрусалимі. Той бувший хлопець з фабрики, вступив у ченці (монахи), був приставлений до одного, то до другого епископа „секретарем", почав студіювати теологію, додумався написати дисертацію на тему історії Російської Духовної Місії в Єрусалимі, і напісав її так, що став бажаним кандидатом на пост голови цієї Місії, отже його вислали в Ізраїль; там він справився так добре, що його викликали в Москву, назначили на пост заступника голови Відділу Зовнішніх Зв'язків Московської Патріярхії і разом висвятили на епископа — наймолодшого епископа в історії слов'янського православного сходу; коли митр. Крутицький і Коломенський Миколай — голова Відділу З.З. скоро після того й несподівано помер на серцевий удар, то еп. Нікодим був назначений на пост голови Відділу З.З.

Після відкликання митр. Нікодима з Ізраїля, на пост голови Російської Духовної Місії в Єрусалимі назначили були архимандрита Варфоломея, але той, як видно не оправдав покладених на нього надій, бо його звідти забрали скоро й несподівано, — поїхав був вліті на відвідини в Москву, і вже не повернувся в Ізраїль.

В Україні є тільки три манастирі

Почаївська Лавра, Успенський манастир в Одесі і жіночий Покровський манастир у Києві — це всі манастирі, що тепер існують в Україні.

У Росії є тільки два манастирі: Троїцько-Сергіївська Лавра в Загорську біля Москви і Псково-Печерський манастир. На Білорусі є лиш один православний манастир — Жировицький у Жировицях.

У Вільні (Литва) є Свято-Духівський мужеський православний манастир, а в Естонії жіночий Пюхтицький манастир. Можливо, що ще є манастирі в Молдавії й Грузії, але це може бути лище здогад.

Ці інформації подав Н. А. Теодорович у „Звідомленнях Інституту вивчення СССР" у Мюнхені за 1965 р.

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.: в ЗДА — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

П'ЯТИЙ СЕНС „ЕКУМЕНІЗМУ"

Грецького походження слова „екуменічний", „екуменізм" у слов'янських народів традиційно перекладаються так: „вселенський", „вселенськість", що модерною українською мовою треба було б перекладати як „світовий", „світовість". Кожен рух, кожна організація, яка діє на світову скалю, можуть називати себе „екуменічними". Якщо б українці створили таку організацію, що складалася б з представників українського народу з різних континентів Землі, то вони могли б назвати її українською „екуменічною" (світовою) організацією. Якраз у такому самому сенсі Другий Ватиканський Собор (1962-65) називався католицьким „екуменічним" (світовим) Собором, бо він складався з католицького епископату з усіх тих країн світу, в яких існує Католицька Церква.

За модерних часів, протестанти перші вжили слово „екуменізм" у значенні ідеї за поєднання (не за з'єднання) Церков для мирного співжиття й практичної співпраці по лінії християнського милосердя й добродійства — без навертання одних одними на свое віросповідання. Такий „екуменізм" формально почався 1938 р. в Утрехті, де створено Світову Раду Церков і укладено її першу Конституцію (Статут). Перша Асамблея (Великий Збір) Світової Ради Церков відбулася 1948 р. в Амстердамі. Після Другої світової війни до заснованої протестантами екуменічної Світової Ради Церков вступили мало не всі Православні Церкви, а також Церкви інших віроісповідань, крім Католицької Церкви.

Почавши з Другого Ватиканського Собору (1962-65), Католицька Церква також пішла слідами протестантів, і почала вживати слово „екуменізм" для ідеї „об'єднання" християн, але для „об'єднання" під владою папи, а це також значить, щоб християни не-католики виреклися своїх віросповідань та перейшли на католицтво. Отже слово „екуменізм" Католицька Церква вживає в іншому значенні, ніж Світова Рада Церков.

Слово „екуменізм" тепер вживається ще й у четвертому значенні, а саме для означення того руху, який пробує розв'язати таке питання: чи не можна було б усім християнським віросповіданням договоритися так, щоб спільними уступками у своїх науках про віру осягнути спільну теологічну точку порозуміння, щоб таким чином осягнути формальну церковну єдність — створити одну спільну для всіх християн світову („екуменічну") Церкву під одним спільним церковним проводом.

На тому не кінець — бо слово „екуменізм" уживається також і в п'ятому — та вже ідеєвому — значенні, а саме: воно означає повне спантеличення народів різними значеннями слова екуменізм, і під фірмою „релігії" воно використовується для таких цілей, що загрожують релігії — всякій релігії.

Коли нам прислано листа, в якому православний українець лише, що на Різдво ц. р. в нього був католицький священик за „колядою" — пожертвою на католицьку святиню, бо ж, як сказав він, „тепер уже всі з'єдналися", — і наш вірний — не питаючи, коли і як „з'єднався" — в добрій вірі дав свою пожертву, — то це один з прикладів загального хаосу думок, викликаного кличем про „екуменізм".

П'яте значення слова „екуменізм", одначе, найнебезпечніше тим, що ним послуговуються вороги всякої релігії, і то послуговуються пропагандою серед широких верств народу таким чином, що, мовляв, „все одно які хто релігії - - всі вони є для нас однакові".

Таке „єднання" на базі клича „все одно", сводиться до того, що коли вважається за „однаково добре" вірення і в чорне, і в біле, то це веде до такого висліду, що людину підготовляють до того, щоб вона не вірувала взагалі. П'яте значення слова „екуменізм" вмовляє в вірних, щоб вони не обороняли правдивости своєї віри, бо, це, мовляв, є „дискримінацією" супроти інших релігій, і щоб вони вислухували такої пропаганди, що їхня наука їхньої Церкви „не є правдивою", поскільки всі релігії, хоч вони відрізняються одна від одної в суттєвих точках, є, мовляв, „все одно". Оте „все одно" (індеферентизм) з корінням виполює в людських душах догмат, зводить на такі манівці, де вже людина не знає, в що їй вірувати, і чи вірувати взагалі. А без догмату людина опиняється на роздоріжжі, над духовою безоднею, з якої подихає дно безнадійности, безцільности життя, повна бездушність, зневіра. Ось до чого веде бездогматизм отого „все одно".

На перехрестях буревійних світових рухів з заметіллю їхніх кличів, серед яких губляться орієнтацію народи, кожна людина й кожна нація мусить мати свій догмат, і їй не тільки вільно, але треба (бо це її обов'язок) той догмат оборонять.

„Чужого не хочемо, і свого не дамо" - цією засадою, яку створив наш народ, треба відповісти тим, що ширять „екуменізм" у його п'ятому значенні, а також і четвертому, (проект „уступок"), якщо воно виявиться таким самим, як і п'яте.

„Екуменізм" як мирне співжиття між релігіями — так; „екуменізм" як рух за прийняття Православія тими, хто сам з власної волі хоче його прийняти — так; „екуменізм" — як визнавання й шанування принципу автокефальности (незалежности від чужих зверхників) Церков так; усі ж інші „екуменізми" — ні.

Москва—Константинополь

Москва не визнає скасування викляття між Православною і Католицькою Церквами

Грецька Церква перша запротестувала проти скасування патр. Атенагорасом І анафеми з 1054 р.

Папські легати 1054 р. викляли в Константинополі патріярха Константинопольського Михайла Керуларія, а цей патріярх зареагував на це так, що викляв цих легатів. А теперішній патріярх Константинопольський Атенагорас І, 7 грудня 1965 р. зняв клятву наложену на папських легатів, 1054 р., а папа Павло VI в той же день зняв ту клятву, що папські легати положили на патріярха Михайла Керуларія. Проти зняття тієї клятви патріярхом Атенагорасом І, перший запротестував первоієрарх автокефальної Елладської (Грецької) Церкви архиепископ Атенський і всієї Греції Хризостом. Другий протест — щоправда, в дипломатичній формі — наспів від патріярха Московського Олексія (Семанського). Маючи на думці те, що скасування того викляття патріярхом Атенагорасом І не зобов'язує всього Православія, патріярх Олексій повідомив його, що „таке його діяння богословського значення всієї Церкви не має". Патр. Олексій заявив це у своїй відповіді патріярхові Атенагорасові І, коли той повідомив його про зняття клятви з папських легатів, наложеної 1054 р.

Про таке становище патріярха Олексія повідомив „Журнал Московской Патриархии" ч. 2, 1966 р.

З.Р.В. — Викляття папськими легатами архиепископа Константинопольського Михайла Керуларія, який був Патріярхом Вселенським, тобто „першим між рівними" серед усіх патріярхів, означало наложення Римом анафеми (викляття) на всю тодішню Вселенську Православну Церкву, тобто на все Православіе. Викляття ж цим патріярхом наложене на папських легатів означало наложення Православієм викляття на всю Католицьку Церкву.

Рим повернув православним мощі Св. Тита

Кардинал Джіованні Урбані, патріярх Венецький, у травні ц. р. повернув голову Св. Тита, який був учнем Апостола Павла, православному архиепископові Критському владиці Євгенові Геракліонові.

Св. Тит, разом з Ап. Павлом, проповідував на острові Криті і там він помер. Католики-венеційці, які окупували Крит, при кінці 17-го століття уступили його під натиском турків, і тоді забрали з собою у Венецію різні православні святощі, а між ними й мощі Св. Тита.

У Торонті відбудеться з'їзд 1800 богословів

За ініціятивою католиків, у Торонті (Канада) 1967 р. відбудеться з'їзд богословів усіх християнських віроісповідань і некатолицьких релігій. Передбачується участь 1,800 богословів.

Робочі дні й заробітки в СССР

У зв'язку з рішенням XXIII Конгресу КПСС у квітні 1966 р.

Центральний Комітет Комуністичної Партії Советського Союзу (ЦК КПСС) на 23-му Конгресі КПСС у Москві у квітні 1966 р. вніс пропозицію, щоб в СССР було зроблено пробні „експерименти", на основі яких можна б було переконатися, чи урядовців і робітників в СССР можна перевести з шестиденного на п'ятиденний робочий день, чи ні. ЦК КПСС у своїй пропозиції висловив таку думку, що це можна було б зробити.

Інформуючи про цю подію на 23-му Конгресі КПСС, „Радянська Україна" за 3 квітня 1966 р. подає, що тепер почнуть „експериментувати" цю справу. „Радянська Україна" при тому виявила, що в Україні від 1963 р. й досі працюють 163 тисячі робітників лише по п'ять днів на тиждень; влада перевела їх на 5-денний робочий день лише для „експерименту", і він оправдав себе: бо, мовляв, продуктивність праці піднеслася на 8 процентів, випуск загальної продукції зріс на 10 процентів, а число тих робітників, що не виконують норм праці зменшилося наполовину. Середня заробітна платня зросла на 3,7 процента.

З того виходить, що влада СССР, постановивши на 23-му Конгресі КПСС „ступнево" переводити трудящих на 5-денний робочий тиждень, перш за все має на увазі свій власний виграш, — мовляв, робітники за 5 днів на тиждень виробитимуть більше, як за 6 днів. Саме тому-то й не ухвалено такого закону, щоб увести 5-денний робочий тиждень, а лише постановлено випробувати „експериментально", чи варто його вводити. З того виходить, що коли продукція покажеться меншою, то тоді надалше затримають 6-денний робочий тиждень.

„Радянська Україна" (3. 4. 66) подає, що досьогочасні експерименти показали, що ті 160 тисяч робітників, яких ще від 1963 р. для експерименту переведено на 5-денний робочий тиждень, заробляють на 3.7 процента більше за тих робітників, які працюють по шість днів на тиждень. Чому? А тому, що вони всі більшістю „виконують норму" роботи, яка на них наложена владою, а деякі й перевиконує норму.

Чи на 23-му Конгресі КПСС говорилося про потребу повищення заробітньої платні — про це немає інформацій. Виходить, що мови про це не було взагалі.

Поскільки ж заробітня платня не змінилася, то вона залишається такою, як рік-півтора тому. Наприклад, „Радянська Україна" 3 грудня 1964 р. інформувала:

„... Середньомісячний заробіток механізаторів — 80-86 карбованців, всіх інших колгоспників 58-60 карбованців" (рублів). „Радянська Україна" інформувала це під заголовком: „Добрі заробітки колгоспників".

Чи це „добрі" заробітки? Рубель (карбованець) — це 100 копійок. За офіційним (банковим) курсом 1 доляр рівняється вартості 90 копійок. Отже, коли перевести на долярову вартість (за офіційним курсом) найвищий заробіток звичайного колхозника (колгоспника), то він становить 66 дол. 66 центів на місяць. Звичайно, з цієї суми він має заплятити всякі податки. Тай звичайно, ті „максимальні" заробітники, лише „на папері".

Хоч совєтська преса пильнує промовчувати справу цін, але видно, що за ті ж заробітки навіть місячні працівники, які заробляють значно більше за колхозників, не спроможні купити собі одягу, бо „красивого й дешевого одягу" не виставає; тобто дуже замало такої одежі, яка б сяк-так „по людському" виглядала і разом з тим ціна її була б доступною. Ось що сказав один з громадян по радіо (Радіо Київ, 13. 10. 1964 р.):

„... іноді шукаючи потрібну річ, ми ходимо з магазину в магазин... Купив новий костюм. Потрапив під дощ — зав лишився один спомин. (Розлізся, немов з папару, — р.В.). Як же це так, товариші? Зима все наполегливо стукає в двері. І біля прилавків магазинів, які торгують теплим одягом, зростає потік покупців... Можливо тому дешевого і красивого одягу не вистачає".

Звичайно, що та скарга по Радіо Київ мусіла бути дуже обережною, і такою, що тут винні... і продавці, і покупці, а не влада. Але ж логіки тут немає: бо як же можна винувати покупців за те, що вони скоро розхапують те, що появляється відносно недорогим, але його обмало?

Лист матері

На закінчення міркувань з приводу обіцянки 23-го Конгресу КПСС, що будуть пробувати, чи можна перевести робітників на 5-денний робочий тиждень, — подамо тут типову долю матерів в СССР.

Орган „Радянська жінка" (ч. 9, 1964 р.) опублікував був листа від „матері", з якого подаємо тут найголовніщу частину:

„... Є у мене маленька донька, яка відвідує дитячі ясла. Все, здається, гаразд, але ж ясла працюють лише до п'ятої години вечора, а повертаюсь я з роботи значно пізніше. Забрати з ясел дочку, крім мене нікому, та й вдома нема кому з нею няньчитися. Таке саме становище не тільки в мене, але й у багатьох інших жінок, які працюють на зміннй роботі. ."

Як видно, жінки в СССР, включно з матерями немовлят, мусять працювати не лише шість днів на тиждень, але й по більше ніж по вісім годин на день, коли їм не вільно повертатися додому навіть о п'ятій годині дня.

Рим—Москва

Була затаєна зустріч папи з митр. Нікодимом (Ротовим)

Зв'язки Московської Патріярхії з Ватиканом 1965 р.

Орган Московської Патріярхії, що називається „Журнал Московской Патриархии", в числі 1, 1966 р., інформує:

„В історію взаємовідносин нашої Церкви з Церквою-Римо-Католицькою 1965 рік вніс низку істотних елементів, до яких, зокрема, відносяться обмін святковими привітаннями між Святішим Папою Павлом VI і Святішим Патріярхом Олексієм та перебування в нас секретаря Секретаріяту сприяння християнській єдності Римо-Католицької Церкви епископа Мавріянського Івана Відлебрандса.

„Для взаємного витворення доброзичливої атмосфери між Російською і Римо-Католицькою Церквами також велике значення мала присутність на четвертій, кінцевій сесії Другого Ватиканського Собору спостережників від нашої Церкви — проф. прот. Віталія Борового і архимандрита Ювеналія (Пояркова). Вони систематично доповідали Преосвященному предсідникові відділу зовнішніх церковних зв'язків (митр. Нікодимові, — р. В.), який своєю чергою інформував Священний Синод нашої Церкви про роботу Собору, що відбувався в Ватикані.

„На особисте запрошення предсідника Секретаріяту Сприяння Християнській єдності кардинала Августина Бея і в виконання рішення Священного Синоду (Московського Патріярхату, — р. В.) на кінцевому засіданні Собору і на

(Продовження на 6 стор.)

Розмова папи з Громиком...

(Закінчення з 1 стор.)

числі за 8 травня 1966 р. інформує:

„Заступник головного редактора ватиканської газети „Ль'Оссерваторе делля доменіка" висловився стосовно діялогу між комуністами і католицькою Церквою. Він робить висновок, що заклик до діялогу, який висувають комуністи до католиків, є нічо інше як запрошення католиків добровільно відправитися у рабство".

З. Р. В. — Зустріч папи Павла VI була підготована тайно, тому-то й не відомо хто кого запросив до „діялогу": чи влада СССР — папу, чи папа — владу СССР.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ПОКАЙТЕСЬ, БО НАБЛИЗИЛОСЬ ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ!" (Мт. 4:17); „БЛАЖЕННІ..." (Мт. 5:1-12).

Уся суть християнізаційної місії полягає в тому, щоб людину переорджувати в Людину — в таку, яку Христос називає блаженною. Щоб піднестись до такого рівня духовности, — кожен повинен уподібнитись Ісусу Христу в Хрещенні, а після цього переживати добровільний постійний процес побожного виховання, переорджуватись — боротися зо всім, що кидає на нього пригноблюючу моральну тінь, зберігати образ своєї душі чистим і присвоїти його собі так, як Христос присвоїв Собі вевсь жах гріховного стану людини, через що Він потом і кров'ю стікав у Саду Гефримапському, — бо там Він повно ввійшов Своєю Душею в гріховну сферу всього людства — і то нате, щоб і людина могла входити в Його сферу Небесну. Це переорджування з одної сфери в другу реалізується тут взаємною любов'ю: Бог з любови до людини вродився в її сферу, щоб і людина з любови до Бога могла вроджуватись у сферу Божества. Трудно це блаженне здруження людини з Богом пояснити? — Уявна картина співчуваючого рятівника й уповаючого на його рятунок потопаючого може допомогти цю істину збагнути.

Москва – Ватикан: „незвичайні канали" зв'язків

День 27 квітня 1966 р. — це одна з замітних дат в історії світової політики, бо це був день, коли один з найвищих представників советської влади вперше в історії Советського Союзу особисто відбув розмову з папою у самому Ватикані; а цим представником був міністр закордонних справ СССР Андрей Громико.

Що голосна у світі подія має два боки — один, що відноситься до процедури контактів Ватикану з Москвою, а другий — що стосується мети їхніх взаємних контактів.

Факту зустрічі Громика з папою Павлом VI у Ватикані 27 квітня ц. р. не затаїли; звичайно, факт явности цієї зустрічі був тим разом необхідним як частина мети тих контактів між СССР і Ватиканом. Отже, обидва партнери вважають, що тим разом було потрібним, щоб світ бачив цю зустріч.

Але підготовка до зустрічі папи з Громиком велася тайно.

Ватиканський комунікат щодня 27 квітня 1966 р. — у день зустрічі Громика з папою Павлом VI у Ватикані — повідомив „що це було лише „продовження розмови" між ними, яка започаткувалася вже 4 жовтня 1965 р. в головній кватирі Об'єднаних Націй у Нью-Йорку. Але про зустріч папи з Громиком у Нью-Йорку Ватикан досі не згадував — промовчував цю справу близько семи місяців.

Хоч Ватиканський комунікат 27 квітня 1966 р. розкрив ту тайну, що папа Павло VI ще 4 жовтня 1965 р. почав розмови з Громиком, і що було домовлено-

(Закінчення з 5 стор.)

його урочистому закритті був присутній митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим. 9 грудня (1965 р., — р.В.) митрополит Нікодим був прийнятий на приватній авдієнції Папою Павлом VI".

***

Далі, „ЖМП" в цьому самому числі інформує:

„Установилися дружні відносини і між епархією Московського Патріярхату і Римо-Католицькою Церквою в Аргентині. Владика Нікодим (еп. Руснак в Аргентині, — р.В.) мав кілька зустрічей з примасом Римо-Католицької Церкви в Аргентині, архиепископом Буенос — Айреським кардиналом Антоніо Каджіано. Представники кардинала Каджіано були присутні на богослуженнях у Благовіщенському храмі" (катедральному соборі Московського Патріярхату в Аргентині, — р.В.).

***

З.Р.В. — Про зустріч папи Павла VI з митрополитом Ленінградським і Ладозьким (його прізвище: Ротов) 9 грудня 1965 р. не згадували в Ватикану; не згадувала про це й світська преса у світі, отже їхня зустріч була затаєна, і Москва перша, та досі покищо й остання, подала про цю зустріч до відома світові, але, як звичайно, не подала змісту розмови їх.

Що генеральний секретар Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдности Християнства, еп. Йоган Віллебрандс під час свого довшого перебування в СССР 1965 р. вів розмови (змісту яких не було проголошено) з урядом СССР — про що „Вісник" інформував 1965 р. на основі згадки про це в „ЖМП" з 1965 р. Але в іншій пресі згадок про це не було.

ся щодо планованих відвідин Громика у Ватикані, то Ватикан ще 17 днів перед тим, тобто 11 квітня 1966 р. заперечував факт будьяких попередніх контактів з Громиком і затаював уложені плани щодо його відвідин у Ватикані. Напр., ватиканський кореспондент щоденника „Нью Йорк Таймс" (з 11 квітня 1966 р.) дня 11 квітня 1966 р. повідомив був:

„З ватиканських джерел подають, що їм не відомо, чи цей советський міністр (Громико, — р. В.) планує зустріч з папою „але вони кажуть, що якщо б він бажав такої зустрічі, то її правдоподібно влаштували б".

Не лише католицька преса, але усі світові некатолицькі джерела промовчували це. Значить, це було в інтересі політики Ватикану й усіх інших світових рішальних політичних чинників, щоб зустріч папи з советським міністром у Нью-Йорку 1965 р. деякий час не була розголошеною.

Звичайно, якщо б хто між 5 жовтня 1965 р. і 27 квітня 1966 р. був подав вістку про зустріч папи з Громиком, то католицька преса була б заявила, що це, мовляв, „провокативні наклепи" на папу. Подібно писали декотрі з часописів у Канаді після того, як було виявлено, що кардинал Спіпій 1963 р. був гостем у советській амбасаді в Римі з нагоди найбільшого большевицького свята — Октибрської революції. Аж ось 27 квітня 1966 р. — у день розмови папи Павла VI з Громиком — Ватикан своїм комунікатом нарешті повідомив, що цей папа і Громико започаткували свої розмови ще в Нью-Йорку 5 жовтня 1965 р. (Подаємо це за „Кенедіен Пресс", 28 квітня 1966 р.).

Звідси не може не виринути питання: скільки ще є тайних ходів у контактах між СССР і Ватиканом, яких ще не виявлено, і які ці ходи, та чи всі з них будуть за нашого часу виявлені?

Щодо мети тих переговорів між Москвою й Ватиканом, змісту яких світові не подається до відома, то в цій справі пресова агенція OPNS подавала з Риму ось що (цитуємо за щоденником „Вінніпег Фрі Пресс" (20 квітня 1966 р.):

„Андрей Громико прийде сюди в четвер (21 квітня 1966 р. — р. В.) на розмови з італійським урядом, і також сподіваються його зустрічі з папою Павлом VI... Ні одна із сторін (Москва й Ватикан, — р. В.) не мають нічого до страчення з приводу їхніх розмов, і обидві надіються виграти на цьому. Дипломат з вишколення й духової звички, папа Павло веде політику в напрямку збільшення політичної „присутности" Римо-Католицької Церкви на світовій сцені — навіть шляхом „незвичайних канонів", як це він натякнув був у своєму Великодньому слові (1966 р. — р. В.). Подібно, як про це свідчили промови на недавньому конгресі (23-му, — р. В.) Комуністичної партії в Москві, Росія має замір збільшити свою міжнародню „присутність"...

Отже, у Ватикані тепер виявили ось що: СССР хоче контакти з Ватиканом витрати для справи міжнародного комунізму, а Ватикан хоче контакти з Москвою виграти для справи міжнародного католицизму; при тому ж і влада СССР і Ватикан уважають, що коли ні один з цих двох партнерів не виграє, то також і нічого не втратить на цих взаємних контактах.

Серед деяких католицьких кругів є побоювання, що ті „незвичайні канали" контактів Ватикану з СССР можуть не принести католицтву не лише перемоги над комунізмом, але обернуться проти Ватикану; тобто метода (спосіб) політики Ватикану може обернутися проти ватиканської мети його політики контактів з СССР.

Італійський католицький тижневик „Ль'Оссерваторе деляя Доменіка" (число за 20 квітня 1966 р.) у редакційній статті писав таке напередодні приїзду Громика в Італію:

„Намагання комуністів на діялог з католиками зростає щоденно, і стає самозрозумілою, що ці заходи на деякого можуть зробити враження чи дезорієнтувати його... змагання до цього діялогу є нічим іншим, як спонукування католиків до того, щоб вони визнали рабство".

Тижневик „Ль'Оссерваторе деляя Доменіка" таким чином скритикував політику Ватикану щодо режиму СССР і взагалі щодо всіх комуністичних держав. Звичайно, що політики Ватикану з голосом остереження цього тижневика числитися не будуть.

Провід комунізму свідомий того, що Ватикан переговорює з комуністичними режимами тому, бо вважає їх за сильних. А втім, папа Павло VI тайться з тим, що він уважає СССР за велику впливову силу у світі. З нагоди розмов папи з Громиком у Ватикані 27 квітня 1966 р., кореспонденція „Кенедіен Пресс" (28 квітня 1966 р.) з Ватикану інформувала:

„Ці (ватиканські) джерела подають, що папа правдоподібно наполягав на те, щоб советський уряд ужив свого великого впливу для зменшення напруження й змагання до постійного миру" (у світі).

Таким чином папа, прагнучи миру, звертається до режиму СССР як такої сили, що своїм впливом, мовляв, може цей мир завести, якщо захоче. Але Ватикан таким чином признається, що його власний вплив є незадовільним.

Завдання переконувати католиків у світі, що, мовляв, комунізм боїться Ватикану і тому СССР залицяється до нього, Ватикан доручив пропагандивному апаратові Католицької Акції у світі. Безперечно, загал католиків вірить у це. Бо ж, мовляв, чому ж би влада СССР мала б переговорювати з Ватиканом, якщо б не числилася з його силою? Але мало-хто з католиків ставить питання: чому Ватикан переговорює з режимом СССР, коли він (Ватикан) має силу?

З критичного голосу „Ль'Оссерваторе деля Доменіка", що було цитоване вище, можна зробити лише один висновок: що в комуністичних державах католицизм не має жодної сили. Зате ж на заході католицизм ще має впливи, і комунізм хоче ці впливи зліквідувати шляхом „діялогу" з Ватиканом. Це може статися так: шляхом коекзистенції Ватикану з СССР Католицька Церква за залізною заслоною нічого не зискає, а зате ж режим СССР почереєз співжиття з Ватиканом на Заході буде здобувати собі щораз більше впливів серед католиків.

Адже ж італійська преса широко писала про те, що Громико хотів використати свою зустріч з папою нате, щоб Ватикан більше числився з комуністичною партією Італії, — як свідчила інформація „Кенедіен Пресс" 28 квітня ц. р.

Ватикан свідомий того, що католицизм у комуністичних країнах ліквідується.

(Закінчення на 7 стор.)

СБС виясніює виступ свого репортера в Києві

У відповідь на протест КУК з дня 27 квітня ц. р. до президента СБС Альфонса Вімей в справі висвітленого в дні 22 квітня телевізійного звідомлення репортера Дейвид Леві надійшла така відповідь:

Перш за все хочу Вас якнайщиріше запевнити, що ані СБС, ані мр. Леві не мали бажання в будьякий спосіб зневажити, чи очорнити українців. Він наш постійний кореспондент в СССР представив історію Бабиного Яру, яка заторкує загально-людські почування і наш Відділ новинок рішив її використати.

В своєму звідомленні п. Леві згадав про „українських колаборантів", але він рішучо не мав наміру включати під це поняття всіх українців. Відомих в цілому вільному світі втрат під час другої світової війни та героїзму Вашого народу ніхто, а зокрема СБС не хоче квестіонувати.

Побоюємся, що було б непрактично домагатися від п. Леві додаткових даних, які скріплювали б твердження. Він перебуває в Москві і щоб запевнити собі можливості безперервної праці з боку советських властей він мусить бути дуже обережним відносно матеріялів, які висилає за кордон.

Жалію, що дійшло до цього непорозуміння, але сподіюся, що цей лист запевнить Вас про нашу повну добру волю.

— — — — — —

Відповідь КУК до СБС

Загально відомий факт, що німецькі нацисти завойовуючи чужі країни організували поліцію з місцевого населення. У Східній Європі були організовані: польська, литовська, лотишська, естонська, українська та інші, між ними також жидівська поліція. Завдання тієї останньої (жидівської) були безпосередньо спрямовані проти жидівського народу. Це не було з доброї волі людей, а з примусу. Ці самі практики нацисти приміновали до поліційних формацій інших народів, в тому і до українського. Чи можна називати це „коляборацією?" Якщо так, то мр. Леві в Бабиному Яру повинен був назвати не лише українських, але й жидівських „колаборантів". При тому відомо також, що екзекуції не лише над жидами, але також українцями, поляками і т. д. виконували тільки спеціяльні німецькі зєднання, в жадному випадку не робив цього будь-хто інший.

Український нарід понісе великі втрати в людях, мабуть навіть більші чим жидівський нарід. Це була велика трагедія для всіх. І-тому українці глибоко співчувають жидівському народові, і що в тій трагедії він повинен співчувати також іншим народам.

Ваша заввага, що мр. Леві мусить бути дуже обережним „щодо роду матеріялів, що він їх висилає з СССР за кордон" розважна і вповні зрозуміла. Проте він тоно не може робити на рахунок доброго імені українського народу. Сучасний комуністичний режим в Україні рядо-вітає всякі обвинувачення в бік „українських колаборантів" і це цілком ясне, бо вони як відомо є його противниками. Радо признаємо, що в цій ситуації завдання репортера СБС є дуже важке, але він не може ігнорувати обективної правди.

Вінніпег, 16. 6. 66.

КУК буде конферувати з ієрархами

(З резолюцій VIII Конгресу Українців Канади 9-10-11 жовтня 1965 р. Резолюція: „Організаційні справи")

Тому, що фундаментальною передумовою успішної праці і здорового розвитку КУК має бути солідне відношення до нього складових організацій та його Відділів і Представництв, і —

Тому, що великі простори краю головинна в західних провінціях Канади неохоплені впливами складових організацій КУК і через те вони недоступні також для КУК, і —

Тому, що у висліді того тисячні маси українського населення позбавлені участи в українському організованому житті і підпадають під вплив антисуспільних політичних і релігійних сект, і —

Тому, що українське громадське і церковне життя загрожене і в боротьбі з суспільними і релігійним індеферентизмом, матеріялізмом і нігілізмом вони себе взаємно конечно потребують, і —

Тому, що не є до подумання, щоб Церква і громадський сектор могли довший час існувати будучи у відокремленню від себе, —

Тому, що для збереження при житті українства і українських Церков на цьому континенті необхідно мати тільки один, всі українські організації і інституції включно з українськими церквами зобовязуючий пляян діяння —

VIII Конгрес Українців Канади постановляє:

1. Зобовязати складові організації та Відділи й Представництва КУК дати Централі КУК моральну і матеріяльну піддержку для проведення організаційної роботи на всьому терені українського поселення в Канаді.

2. В найближчому часі Президія КУК повинна відбути розмови з українською Церковною Ієрархією та устійнити головні лінії спільного пляну і співпраці.

3. Президія КУК під час своєї теперішньої тримінної каденції скличе для розгляду і вирішення названих проблем Краєву Раду запрошуючи до участи українських Ієрархів.

Патріярх Московський сумнівається в можливість поєднання православія з католицизмом

У телеграмі до первоієрарха автокефальної Елладської (Грецької) Православної Церкви архиепископа Атенського і всієї Греції патріярх Московський Олексій заявив, що, на його думку, „в теперішній час немає достатніх основ для переборення того, що розділяє Католицьку й Православну Церкви" („Журнал Московской Патриархии", ч. 2, 1966, Москва).

„Невіруючі вірні"

Це нове явище в історії — „Невіруючі вірні", тобто такі люди, які належать до своїх Церков, але з фактом існування Бога цілком не рахуються, — заявив австрійський домініканин Тильгаммер у своїй книжці „Gewaeltige Gegenwart" (Відень 1965, Вид. Герольд).

Справа „невіруючих вірних" вимагає особливої уваги, і вона є значно важливішою, ніж проблема об'єднання віруючих християн різних віроісповідань.

Перші монахи з СССР прибули на Афон

Цього року прибули з СССР перші монахи, п'ять осіб, і поселилися в російському манастирі. Згідно з законами, вони мусіли прийняти грецьке горожанство. Московська Патріярхія уже на протязі кількох років робить заходи, щоб заповнити російські, а також українські, святині на Афоні, які щораз більше порожніють, бо старші ченці умирають, а напливу нових ченців не було. Журн. „Православная Русь" (ч. 9, 1966, США) заявив, що „це перший крок до опанування Афону Советами".

Тайна організація для боротьби з релігією в СССР

Советський атеїстичний журнал „Наука и религия" інформує, що в СССР існує тайна організація для боротьби з релігією. Її члени по ночах сторожать біля тих домів, що запідозрені як місця сходин віруючих людей. Прикидаючись віруючими, вони „під маскою ідейности" проникають з магнітофонами в релігійні середовища й записують на звукову стяжку все те, що там говориться. У члени цієї організації зербують особливо привабливих молодих людей, що вмівють „освоблоджувати віруючих від релігії" (Хроніка Н. А. Теодоровича у „Звідомленні Інституту вивчення СССР у Мюнхені за 1965 р.).

Церковні організації української православної молоді в Бразилії

Українська православна молодь у Бразилії гуртується в церковних організаціях. Різні місцеві організації об'єднані в крайовий Центральний Орган Об'єднання Українсько-Бразилійської Православної Молоді. З місцевих організацій, особливо відомою є Ліга Української Православної Молоді ім. Св. Кн. Володимира і Св. Кн. Ольги в Куритибі.

Завдання цих організацій таке саме, що й завдання Ліги Української Православної Молоді в Америці: зберегти Віру Православну й українство.

Сирійський консуль серед православних українців

На Архиерейській Службі Божій, яку правив владика Олександер (Новицький) з США в українській православній церкві Св. Михаїла у Вілла Гвіра-Портон, Куритиба, Бразилія, 6 березня ц. р. був сирійський консуль з дружиною, а також численна сирійська делегація під проводом свого місцевого настоятеля о. Антонія. (журн. „Українське Православне Слово" ч. 5, 1966. США).

Москва–Ватикан

(Закінчення з 6 стор.)

ється, а комунізм на заході зміцниться. У такій ситуації нав'язування політичного співжиття між Ватиканом і СССР безперечно являє собою такий крок, про який не можна сказати, що „ні один з партнерів цих переговорів не має нічого до страчення", — бо в цього роду політичній грі на надзвичайно високу й ризиковну ставку один з партнерів мусить виграти, а один — стратити.

З дискусій над бувшим собором

(Закінчення)

І ось ініціятива **чоловіколюбія** Івана XXIII зараз таки на чергових сесіях Собору (по смерти Івана XXIII, тобто на сесіях 2-й аж по четверту (кінцеву) включно, які вже контролював папа Павло VI), стала предметом таких теологічних міркувань, які нагадують собою середньовічні схоластичні католицькі дискусії на тему: скільки чортів зміститься на вістрі голки. І тут знайшли вихід у повороті до старої, середньовічної теорії й практики. Рим почав „реабілітувати" палу Івана XXIII за його клич про чоловіколюбіє , такими софістичними інтерпретаціями, що, мовляв, любов до ближнього потрібна лише на те, щоб таким шляхом привабити не-католиків під власть Риму. Дяк цього римські провідники почали цитувати такі слова: „Полюбімо один одного, щоб ми **одномислієм** визнали Отця і Сина і Св. Духа — Святу й Нероздільну Трійцю" — Богослужбові слова прохання до Бога, щоб послав християнам взаємну любов. А те „единомисліє" вже нав'язують до євангельського заповіту: „Нехай буде **одне** стадо й один Пастир". Хоч слова „Один Пастир" в Євангелії означають Христа, як Голову Вселенської Церкви, то римські теологи ,як звичайно, мають на увазі папу як одного Пастиря, хоч папства ще взагалі не було тоді, як Христос проголосив світові цей свій заповіт.

Поскільки на Соборі таки був присутній дух папи Івана XXIII, який радив Католицькій Церкві стати чоловіколюбною, і поскільки чоловіколюбство — це справа церковної моралі, а та мораль є причинно пов'язана зо справою церковного вчення (доктрини), а доктрина основана на догматах, то у світлі того ланцюга взаємозв'язків годі було Соборові, з одного боку, балакати про „чоловіколюбіє", а з другого боку твердити, що крім католиків, ніхто не спасеться — хоч би і як він праведно жив. Значить, Соборові треба було подумати над одним з найважливіших питань католицької теології: чи й не-католики, якщо вони не мали інших гріхів, крім, сього невизнання папи, також можуть спастися?

Отже, „не допустити" до Царства Небесного й не-католиків, як це в католитві практикувалося до Собору, це був би основний доказ браку чоловіколюбія. З другого ж боку, „допустити" інзшовірців до Царства Небесного, то Рим тим самим проголосив би не-католиків: ви не мусите піддаватися під власть папи, бо й поза межами Католицької Церкви ви так само можете спастися. Який же тоді Римові залишився б аргумент для не-католиків у римській акції „навертання". Нащо ж тоді треба було б піддаватися під власть папи, коли й сам папа голосить, що й без папи можна спастися? Сось тут то й була найбільша дилема Собору й папи Павла VI. З усіх 4-х конституцій, 9-их декретів і 3-х деклярацій, що їх проголосив Собор на протязі своїх 4-річних нарад, Конституція „Про Церкву" (Де Екклезія) була найтруднішою саме через те, що тут треба було раз наречеті, і то перший раз, висловити пятнянки: чи Царство Небесне (спасіння душі) є доступним лише для членів Католицької Церкви, чи також і для не-католиків, якщо вони вірують у Бога, хоч і не по-католицькому, і живуть праведно так, немов би вони були католиками? І тут Собор мусів розв'язати проблему відношення між Церквою (католицькою) і Царством Небесним На 2-му В. Соборі оце перший раз в історії римського католицтва виявилася трудність відповісти на питання: що це таке „Церква"? Для Католицької Церкви це питання і складне, і делікатне, і навіть небезпечне. Це засвідчив був виступ архиєп. Штросмаєра на Першому Ватиканському Соборі (1869-1870), який твердив, що папа не є наслідником Ап. Петра (бо Ап. Петро не був Римським єпископом), отже не є він Намісником Христа, а тим самим не є він і непомильним у справах віри й моралі. Згадані претенсії папства основані на хибній інтерпретації Євангелії св. Матвія, на основі якої Кат. Церква твердить, що Христос нібито назначив Ап. Петра „князем" (володарем чи правителем) Апостолів, а тим самим і Своїм намісником на Землі і на легенді, яка авердить, що Ап. Петро був першим єпископом Риму, побудований вищезгадані претенсії папства. Саме через ці претенсії („папське „наслідництво Христа" і, у висліді, „непомильність" (у справах віри й моралі) — це ті чинники, які завжди перешкоджали й далі перешкоджають Римові знайти мезу між містичним (чи, як кажуть, „небесним") аспектом Церкви, єдність, неподільність (і неможливість поділити її) та вселенський якої основана на Землі, не лише на Небі, отже Намісника на Землі Він не потребує, і також на спільності Віри всіх на світі членів Церкви, як: спільність Догматів, поданих у Символі Віри („Вірую"), спільність Св. Таїнств і т. д., і між технічною організацією церковного життя, що складається з клітин, які називають Помісними Церквами, тобто Церквами автокефальними, бо вони юридично-адміністративно незалежні одна від одної. Такий поділ аспектів є у Православлі, і він походить з Апостольських часів та Сімох Вселенських Соборів. Римська ж Церква, що своїм старим римським духом легіслятивности, який походить ще з римських дохристиянських часів, єдність Церкви основує на одній людині — на особі папи, а не на догматах і Св. Таїнствах і не на невидимому Головстві Христа.

Наприклад, коли група бувших православних єпископів у Бересті 1596 р. прилюдно піддалися під власть папи, то в Першому Артикулі (всіх було 33 артикули) умови підписаної з Римом і Польщею їм признано було (на їхню вимогу) право віруватн, що Св. Дух походить лише від Бога Отця, і папа погодився на це. Коли ж ці єпископи поставали католиками, і далі вірували, що Св. Дух походить лише від Отця, то це значить, що Рим таке віруванпя визнав за також католицьке. А для католиків-латинників Рим визнав за правильне віруванпя, що Св. Дух походить від Отця й Сина; два догмати, що суперечать одни одному, Рим визнав, аби лише ці єпископи перейшли в унію. Отже догматичної єдності не було, зате ж була між ними єдність на основі визнавання папи. (Хто тепер пробуе товмачити це так, що тут, мовляв, немає суттєвої різниці, що „від Отця" нібито само означае „почерез Сина", а це остапне є те саме, що й від Сина, - - не є серйозним, у цьому можуть переконуватися ті, що знають 33 Артикули Берестейської „унії"). Отже, можуть бути різниці у Св. Таїнствах і в догматах, аби лише був один спільний папа, та буде **єдність**, — єдність не у Вірі, а у власті, і цього вистачатиме для спасіння душі! Безперечно, це легковаження релігії — щоб не сказати про це ще чогось більш критичного.

До ряду таких випадків, як оце справа полагодження спору за походження Св. Духа Берестейською „унією", належить і полагодження 2-м Ватиканським Собором і питання про відношення між Церквою (католицькою) і Царством Небесним. По дуже довгих спорах, Собор більшістю голосів вирішив, що поняття про Царство Небесне є ширшим за поняття про Церкву (католицьку), а це тому, що Христос призвав до Царства Свого всіх тих, що ісповідують (визнають) Його (Христа), тобто тих, що охрестилися в Ім'я Його, отже вони е велені Святим Духом, не зважаючи на те, що між християнами є деякі різниці внаслідок приналежності їхньої до різних Церков.

Отак Собор своєю концепцією **спільного** для всіх християн Царства Божого, не зважаючи на деякі різниці між ними створив відкриту площину, на якій мав би відбуватися „діялог" Риму з іншими Церквами з метою підпорядкувати їх під власть папи.

(Закінчення на 9 стор.)

„ЛІТІХА В СКОРБОТАХ ТА В НЕДУЗІ"
МОЛИТОВНИК
ДЛЯ ХВОРИХ
опрацював
Архиепископ АНДРЕЙ
в українській і англійській мовах.
Виданий на гарному папері,
сторінок 32.
Молитовник надається для роздачі його хворим при відвідинах.
Ціна одного примірника — 15 ц.
Замовлення і гроші посилати на адресу:
Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Собор Української Православної Церкви у Бразилії

Собор започатковано Св. Сповіддю й Причастям

З благословення Блаженнішого Митрополита Іоана (Теодоровича), первоієрарха Української Православної Церкви в США, Другий Собор Української Православної Церкви в Бразилії відбувся, під головуванням Єпископа Олександра (Новицького) с США в днях 16-17 квітня в Куритибі. Наша Церква в Бразилії є в юридикції митр. Іоана. Згадний Собор, між іншим, ухвалив створити Український Інститут, на зразок Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, для підготовки кадр духовенства на всю Південну Америку.

Але чи Конститп. „Про Церкву" справді в принципі, тобто в абсолютному сенсі, твердить, що християнин не-католик удостоїться Царства Небесного, якщо вони живуть праведно і вірують у Бога, нехай лиш і згідно з ученням своїх Церков? Так воно не е, — тут бо соборова комісія досить добре попрацювала над також „езоповою мовою", щоб витворити серед людства таке враження, що Рим уже, мовляв, перестав монополізувати Царство Боже лише для себе, і що він ухвалив постанову, що, мовляв, можна спастися в кожній релігії; і деякі теологи інших віросповідань так це й розуміли, — завіть зраділи, аж легче їм на душі ста- , так немов би вони вважали Рим авторитетним „розгрішати" їх за їхне іншовірство.

Але, тут справа для тих іншовірців не представляється аж так рожево, як вони собі уявляють. Що Конституція „Про Церкву" виходить з духа такого засновку, що Христос усіх християн без винятку **призвав** до Царства Небесного, то це ще не значить, що Катол. Церква в принципі вважае не-католиків за вибраних до Царства Небесного. Отже Рим тут без труду примінить такий принцип Св. Письма, що „багато е **званих**, але мало **вибраних**". Отже, мовляв, Христос усіх тих, що називають себе „християнами", **звав** до Царства Небесного, але **вибрав** лише тих, що до Царства Небесного йшли почерез брами Риму.

Вищесказаний здогад щодо „езоповой мови" про Царство Небесне й Католицьку Церкву в Конституції „Про Церкву" не е „натяганим", не є приписуванням цій Конституції чогось такого, чого може ,в ній немае; навпаки, маємо на це аргумент, адже ж четверта сесія Собору (восени 1965 р.) видала декларацію про „Свободу релігії", в якій виразно сказано, що **обов'язком** кожного, хто має нагоду пізнати католицьке вчення, є прилучитися до єдності з Римською Церквою. Як і кожна постанова про Віру, так і ця постанова (про „Свободу релігії") мае догматичний характер. Отже: коли хто з християн не-католиків мае нагоду пізнати католицьке вчення, а все таки відмовляється стати католиком, то той свідомо нехтує це католицьке вчення, а тим самим він не може удостоїтися Царства Небесного, бо він навинне „грішить". Отже для тих, що мають нагоду пізнати католицизм, є догматичним **обов'язком** прийняти католитво. У цій постанові видно духа „Св. Інквізиції", бо тут говориться про обов'язок, тобто про моральну пресію, що пояснюється моральному примусові, переходити на католицтво, — замість того щоб заявити: прийдіть і подивіться, як є в нас, але ні на кого не накладаємо обов'язку переходити на католицтво Такий дух є в Православлі!

2. На різній ниві

Серед Католицької Акції українського сектора в ході 2-го В. Собору й по Соборі до православних українців почали звертатися такі голоси, що, мовляв, чам немае чого сваритися, бо ж, по-перше, різниці у вірі в нас майже жодні — щодо догматів, Св. Таїнств, обрядів і т д., лише що одні визнають католицтво папи. а другі — ні, і що ми діти одного народу, і що єдність національна в нас буде тоді, як буде „одне стадо" (наша нація), і „один пастир" (папа). Ці голоси примиряві й теплі щодо стилю в середовища українських католицьких дівчь вийшли не з їхнього серця й душмок, а від папи Івана XXIII. Поки цей папа не дав таких вказівок, то вони говорили до нас іншою мовою. Напр. українські греко-католицькі єпископи у своєму спільному посланні з Риму заклики українських православних єпископів, щоб ті (дослівно!) „з покірним проханням" підлалися папі з нагоди 2-го В. Собору, що тоді вже наближався. Тут українські католицькі єпископи говорили широ й від себе самих. Коли ж інструкції з Риму вийшли інші — щоб бути хоч удавано ввічливими і „тепло-сердечними", то наказ з болем серця треба було виконати, і говорити лагідніше. Якби то було так: хоч би й сам папа Іван XXIII грізно звертався до православних українців, але українські католицькі єпископи запротестували перед папою, сказали йому: це наші православні браття, і ми домагаемося, щоб Рим ані погрозами, ані вимовами не переводив їх у католицтво; а ми, католики, як християни й українці, будемо співпрацювати з нашими братами, православними українцями, без слова згадки про „одне стадо" й „одного пастиря", - аж тоді православні українці поставилися б до того щиро, уважно й поважно. Як довго такого відношення з боку українців католиків немае, так довго не можна мріяти про гармонію в нашому суспільстві поза межами України, яке складаеться з православних, греко-католиків і протестантів.

Володимир Дрмів.

50-ліття упокоєння Отця Агапія Гончаренка

(Закінчення)

Ми поїхали до його дому, ген-ген в гори поза Гейвардом, де тепер він е похований. Було біля четвертої години вранці, як мій чоловік приготував його тіло при світлі свічок до похорону. На похорон приїхав лише дехто з його старих приятелів.

Щодо фінансового улаштування похорону з нашим похоронним закладом, дозволіть мені пояснити, що тоді похорони не стільки коштували як нині, а до того, в певних випадках ми зважали практикували винятково ціни, що і було зроблено для панства Гончаренків, які були дійсно вбогі люди. За похорон п. Альбіни Гончаренкової ми порахували 45 доларів. Пан Рід часто відвідував його на їхньому хуторі. Він заплатив 5 доларів за похорон п. Альбіни. Залишилося несплачених 40 доларів. Коли о. Агапій помер, наш заклад знову заопікувався похороном і рахунок становив 45 доларів, а п. Рід дав знижку на 2.50 доларів, таким чином рахунок становив тільки 42.50 дол. Пан Рід дав 10 доларів і з того часу нічого не було більше заплачено.

Обох Гончаренків поховано в однакових трунах, помальованих набілю що і записів у наших реєстрах похоронних ЛеРой Прат, який провадив похорон їх обидвох та посвідчив обидві смерті.

О. Гончаренко помер у своїй ліжку у своїй домі і д-р Г. Е. Александер був його лікарем. Він умер на артеріосклерозу. П. Альбіна Гончаренко померла на хронічну кишкову недугу, яку мала з наслідок артеріосклерозу, д-р Ф. С. Лонг був її лікарем.

Наші реєстри показують, що о. Гончаренко відійшов від активної діяльности як правос л а в н и й священик Грецької Церкви. Місцем його народження була Україна, а п. Альбуни — Филадельфія. У тих часах не було жодної допомоги для старших людей і їхне життя залежало виключно від ласки близьких приятелів. Ми ніколи не чули про їхню дочку. А. Гончаренко прожив у Гейварді 45 років."

Ось як описує похорон Гончаренка одна місцева газета:

„Як мала дитина, о. А. Гончаренко заснув вічним сном минулої п'ятниці у своїй відрубно розташованій хатині в Гейвардських горах. Майже пів століття цей визначний український політичний визнанець жив зо своєю дружиною в цій пустельній місцевості та був улюбленцем усіх, хто його знав, за його доброзичливість, щиру гостинність та харитативну діяльність.

Гончаренко був дуже гордий тим, що вилелкав різні види ярини та квітів. Смерть його дружини рік тому була великим ударом для нього, і він ніяк не міг перенести цієї втрати.

О. Гончаренко народжений в Україні, прожив 84 роки. Він залишив Україну майже 60 років тому, після опублікування ним статті, в якій домагався свободи для селян. Він приїхав до Греції в 1857-ому році. Внедовзі його запросили до гостинн на російський військовий корабель. Там йому дали документ осквження і звернутися, щоби повернути в Росію. Переодягнений він втік у Сан Франціско, де царські агенти також його ледве не вбили. Голова Гончаренка в той час була оцінена царським урядом на п'ять тисяч рублів.

В 1873 році о. Гончаренко прибув у Гейвард, шукаючи в горах безпеки від своїх ворогів

Місяць тому о. Гончаренко повідомив про свою недугу довірочного приятеля і добродія Р. Ріда. Негайно були запрошені для хворого лікар і сестра-доглядачка. Вони зробили все, що було в їхніх силах, щоби полегшити останні дні хворого.

Понад верхів'ям шумливих зажурених сосон на диких узгір'ях Гейварду пролітали птахи з жалібними зойками, ніби відчуваючи сум відправи по тому, що вмер. І справді, у монотонному шепоті панахиди немов уставали в уяві українські герої, які відійшли у вічність. На подвір'ї під величезною сосною, яку о. Гончаренко прівіз з Аляски і сам посадив тут пятьдесять років тому, стояла домовина з його тілом, з тілом того, хто був політичним вигнанцем, хто знав Лева Толстого, хто був непримиренним ворогом російського царату. Померлий був убраний у ризу священика православної грецької церкви.

Довкола незачиненої домовини згуртувалися фармери, які залишили свою працю на ріллі, а також і українські друзі небіжчика, які приятелювали з ним у Сан Франціско та Гейварді, його спадкоємці. Катафальк був накритий прекрасними вінками.

Похоронна відправа відбулася перед невеличкою ренчевою хатою, яка була домом для нього майже через пів сотні літ. Отець В. Г. Джонстон, пастор Методійської Церкви у Гейварді та о. Р. Глазко з Руської Православної Місії у Сан Франціско брали участь у відправі.

Із цього місця невеличний похоронний гурток людей посувався поволі через високу

гору до місця, що взносилося понад Гончаренків хутір, з котрого можна бачити Сан-Франциський залив. Тут тіло славного вигнанця поховано на гористому гробі, біля своєї вірної дружини, яка попередила його своєю смертю на один рік.

Пастор Джонстон коротенько переповів життя о. Гончаренка, його працю, боротьбу за визволення українського кріпака. „Вплив писань цього священика в обороні волі і свободи буде відчуватися на сотні літ" — сказав він. „Не лише боровся Гончаренко щоби допомогти своїм людям," продовжував о. Джонстон, „Його праця була намірена рівно ж і на те, щоби поправити добробут бідних класс усієї Европи." „Хоч цей факт не є ще загально відомий ані доказаний, але Гончаренко був важним чинником у розбудові цієї країни. Переважно завдяки його порад та заохоти, Заулені Держави Америки стались власником Аляски. Гончаренкові принципи щодо піднесення, вивищення гуманности у світі не вируть ніколи.

Про героїчність Гончаренка у боротьбі із царським урядом було темою надгробної промови о. Глазка: „Я бажав би, щоби кожний чоловік під Росією мав таку відвагу, як мав Гончаренко," сказав о. Глазко. „Мало хто посідає відвагу повстати проти російського уряду як це зробив цей героїчний священик. Люди там є змушені вірити у соціяльні й релігійні справи так як велить їм уряд. Гончаренко був одним рідким виняткок. Україна ще буде жити, щоби скористати з його приміру."

Гончаренко умер далеко на своїбому хуторі. Він був у занепадаючім стані здоров'я від часу смерти своєї дружини. Із смертю цього славного українського політичного вигнанця його тяжко задовжена земля перейде у руки вірителя. Гончаренкові грозило вигнання із його землі декілька літ тому. Але число людей у Гейварді під головством Р. Ріда не допустили до того.

★

На цьому місці звертаюся до усіх шановних читачів присилати на адресу Комітету всякі знимки чи вісті із с. Кривиня, за-винатородою.

Комітет також звертається до всіх:

Справляйте 100-річчя приїзду о. А. Гончаренка до Америки панахидами та концертами. Матеріяли та книжки про нього можна набути в

Ukrainian Father
A. Honcharenko Committee
423 Jefferson Avenue, N.E.
Minneapolis 13, Minnesota

Проситься і дальше писати листи до мейора

The Honorable John N. Pappas
City Hall
Hayward, California

і просити о допомогу викупити бодай частину землі о. А. Гончаренка на парк його імени. Також проситься писати подібні листи і до

Hayward Historical Society
Hayward, California
Федір Луців

АНТІН ПОЛЮЛЯК
Виндзор, Онт.

У п'ятницю 14-го січня горстка приятелів п. Антона Полюляка зійшлась в залі Авдиторії Св. Володимира при Українській Православній Церкві у Виндзор, Онтеріо, щоби привітати його з нагоди його ювілею уродин. З огляду на те що п. Антін Полюляк є господарем залі й Церкви то пайове, поза те, що самі постарались приготовити перекуску, мали багато дещо говорити й оповідати про самого господаря; його працю в громаді, та саме його замешкання в залі.

п. Антін Полюляк родився 1896 року в Галичині, повіт Теребовля, село Вербівці. Від 1917-18 року служив при

Австрійській Армії, а від 1918 до 1920 року, при Українській Армії.. До Канади приїбув 1924 року, 29 серпня, просто до Виндзору. За весь той час, він працював на фармі, потім у Форд Компанії, а 20 років у Домініон Фордж Компанії. На відпочинок вийшов 1962 року, і від того часу, працює як господар при Українській Православній Церкві, перше при старих будинках на Семінол улиці, а тепер, через три роки, при новім приміщенню на Текамсеї. Він пильно доглядає своїх обов'язків і понад програмово, як ніч так день, все при господарці, бо мешкає у квартирі будинків. Помимо його старшого віку, він у великій пригоді надається громаді своєю опікою і службою. Він жертвує на Церкву щедро і є членом Т.У.С. а своїм широким знайомством у Виндзорі і поза ним, багатьох приятелів нераз привитає теплим словом коли прибувають на різні окозії й імпрези.

Під час ювілею говорили о. Прот. М. Боднарчук як парох, п. Вол. Вахна як голова громади і п. Йосиф Яворський як голова Відділу Т.У.С., а потім всім присутнім дано нагоду щось сказати. Між цими знаходились М. Лапик, Ів. Римар, П. Боднарчук, Єв. Король, Д. Лихий, Л. Лейн, М. Нагнибіда Teo. Ранівський, Н. Костинюк, Гр. Кравець і зложили $25.00 на Пресовий Фонд „Українського Голосу" і „Вісника".

Ювілят подякував за прийняття а присутні, побажавши ювілятові многих літ, наспівались пісень — стрілецьких і народніх, і побавились по товариськи.

Присутний.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ПОКРОВИ В МОНТРЕАЛІ

У суботу 23 квітня 1966 року о 9-й год. ранку голова РУШ проф. В. Іваниє зайшов до цієї школи.

Розміщена вона (школа) в 3-х невеликих кімнатах і на

сцені і було сказано, що ще мають дві запасові кімнати. Умебльовані кімнати кормально для індивідуального сидіння. В кожній класі є таблиці, іконки, в деяких мали України і портрети укр. письменників.

Директором школи й учителем релігії є о. Нестоятель Олександер Костюк. Дошкільля й І-у класу вчить Добродійка Галина Костюк, ІІ-у й ІІІ-ю класу навчає п-і Лідя Роговська, IV-у й V-у класи провадить п-і Надія Грицина, VI-у й VII-у класи навчає проф. А. Степовий. Співу навчає диригент церкви Іван Козачок і нац. танки вчить п-ніа Галя Гаухів.

Всіх дітей навчається в школі 58 (31 хлопець і 27 дівчат). По класах дітки розподілені наступно: дошкілля — 5, І-а класа — 16, ІІ-а кл. 4, ІІІ-я кл. — 6, IV-а кл. — 8, V-а кл. — 10, VI-а кл. — 3 і VI-а кл. 7. За класними журналами відвідування по всіх класах добре (не приходять инше через хворобу).

Дошкільнята і І-а кл. учить п-і Добродійка Г. Костюк. Вивчили всі літери й читали непогано з букваря „Україні". Прочитане переповідали й окремі слова писали на таблиці. Тримаються дітя дисциплінованно, слухняно. ІІ й ІІІ-тя кл. у п-і Л. Роговської читали з читанки „Барвінок" і за чергою дітя писали на таблиці, а решта до зошитів, слова й речення; розбирали будову слів і простих речень. При всьому цьому вимова учнів дуже добра, рідко роблять помилки навіть на наголосах. Домашні завдання діти також виконують справно. В IV і V-й кл. п-ні Н. Грицина перевіряла домашні завдання і навчала граматиці. Вона викликала по одному до таблиці й диктувала речення, а всі діти записували до зошитів. Зроблені помилки виправлялися майже самими дітьми. Багато тих хиб не робили. При проглядані зошитів треба констатувати, що більшість пишуть добре. Перевірялись знання з частин мов, відмінювання по родах, числах і відмінках. Захоплення дітей дуже чемне. Проф. А. Степовий (заступав і недужого директора о. О. Костюка) керує VI та VII-ю класами. Писали диктант про Л. Українку. Один (чи одна) писав диктовне на таблиці, а решта в зошити. Блуди, зроблені на таблиці, самі учні виправляли, рідко за підказкою учителя. Розповідали також деякі оповідання І. Франка.

Шкільна бібліотека нараховує коло 150 назв книжок, але дітн користуються цими книжками мало.

Шкільний Комітет — з 3-х осіб очолює Віра Вусата. Він допомагає влаштовувати різні святкові імпрези.

За наукУ дітя платять: при 1 дитині з родини 2, при двох — 3.50 і при 4-х — 4.50 дол. за місяць. Оплата педагогічного персоналу: О. Настоятель О. Костюк (за навчання), проф. А. Степовий, п-і Н. Грицина і диригент І. Козачок по 2.50 дол. за одну годину.

Закінчивши відвідини школи, голова РУШ запропонував учителям на І-у годину прийти до святософійської школи, щоб разом відбути нараду. Зробив це через брак часу для відбуття двох нарад.

Загально ця школа приємно вражає єдністю педагогічного персоналу і дружніми, не формальними, відношеннями учителів до вихованців.

В. І.

ДОСЛІДНО-СТУДІЙНА КОМІСІЯ УПЦК
Член Комісії Орест Мисак
Канора, Саск.

16 травня, 1966 року.

До Всеч. о. Парохів та Хвальних Управ Громад УПЦ в північнім Саскачевані.

Всечесні Отці, Хвальні Управи Громад!

Мені припала честь бути членом Дослідно-Студійної Комісії УПЦК і досліджувати проблеми релігійного, освітнього й національного характеру, що стоять перед нашою Церквою.

Отож мене призначено перевести досліди в околицях Ваших Громад. Щоб виконати це нелегке завдання в моїм терені, я заряджую: ЗБОРИ ДУХОВЕНСТВА І ВІРНИХ НАШИХ ГРОМАД в таких місцевостях північного Саскачевану:

1. **ГРОНЛІНД, Саск.** Народній Дім. **В неділю 19-го червня, 1966 року, 3 год. по обіді.**

Сюди мають з'їхатись представники від **всіх Громад Парафій (Округи) Мелфорт та Вірдейл, Саск.**

2. **ВАКАВ, Саск.** Церковна Заля (під Церквою). **В неділю 19-го червня, 1966 р. 8 год. вечера.**

До Вакав мають приїхати представники **від всіх Громад Вакавської та Принцальбертської Парахвії (Округи).**

3. **КАНОРА, Саск.** Народній Дім. **В неділю 26-го червня, 1966 р., 8 год. вечера.**

До Канори мають приїхати представники **від усіх Громад таких Парафій (Округ): Вадім, Гаесу, Йорктону, Кемсаку, Тідору та Шіго, Саск.**

Всечесніші Отці та Хвальні Управи: Сподіюсь, що Ви належно розголосите поміж Вашими членами про заряджені мною повищі збори у Ваших місцевостях і прибудете численно, щоб ми могли спільно обговорювати такі важливі справи нашої Церкви.

За Вашу підготовку парафіян до цих зборів, заздалегідь щиросердечно дякую.

З християнським привітом до Вас,

О. Мисак
(член Комісії)

ОКРУЖНА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, СМОКІ ЛЕЙК ОКРУГИ

Запрошує українське громадянство на СОБОРНУ ПОЛЬОВУ СЛУЖБУ БОЖУ в НЕДІЛЮ 3-го ЛИПНЯ, 1966 року,

коло озера близько ВІЛЬНА, Альберта.

ПРОГРАМА

Будуть промовати представники уряду та представники інших громадських організацій.

10.00 год. ранку — Служба Божа. 2.00 год. — Промови.
12.00 год. — Обід. 4.30 год. — Коронація Королеви.

КОМІТЕТ: о. Прот. **Юрій Турчинський**, парох; **Ол. Матвійчук**, голова. **Н. В. Гнівічук**, секрет-касіер.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ „ТРИЗУБ"
(КОЛО КРИСТАЛ ЛЕЙК)

Box 1206
Канора, Саск.
Червень 1966

Шановні Родичі!

Цим повідомляємо, що цьогорічні літні курси в оселі „Тризуб" відбудуться в двох періодах:

КУРС ДЛЯ СТАРШИХ ДІТЕЙ — у віці від 13 літ вгору — від 3 до 17 липня, і
КУРС ДЛЯ МОЛОДШИХ ДІТЕЙ — у віці від 9 до 12 літ — від 17 липня до 31 липня.

Навчання і кошти повного утримання за 2 тижні виносять: за одну дитину — $25.00, за двоє з тої самої родини — $45, за трое дітей з тої самої родини — $55.00. Це включає кошти реєстрації та асекурації.

Аплікації просимо висилати нам негайно. Грошей з аплікаціями не висилайте. **Гроші платяться особисто при реєстрації дітей.**

Якщо до 1 липня не отримаєте від нас відмовної відповіді, то це значить, що Ваша дитина є **прийнята на курси,** і її треба привезти на оселю для реєстрації в **неділю — дня 3 липня на КУРС ДЛЯ СТАРШИХ ДІТЕЙ,** або **дня 17 липня на КУРС ДЛЯ МОЛОДШИХ ДІТЕЙ.**

ЗА УПРАВУ ОСЕЛІ:

С. В. Горчинський, голова **Н. Лабюк,** секретар

—o—

P.S. As in the past, we welcome donations of food. We store meats in a cooler-freezer. Our fees are at a minimum rate and your extra donations will be appreciated. *Suggested* donations in food — chicken or other meats, *eggs*, cookies, pastry, *potatoes*, lettuce etc. Your donation will be recorded and summarized on the last day of camp.

Necessities in Camp to be supplied by campers for their convenience:

(1) pillow, sheets, blankets or quilt
(2) suitable Sunday clothes and Ukrainian costumes, if available
(3) bathing suit, towel, soap, basin, comb, mirror, clothes hangers, cup, tooth brush, paste, mosquito repellent, flashlight
(4) Ukrainian Prayer Book, Ukrainian Reader, writing book, pencil
(5) suitable clothes for unfavorable weather

— — — — — — — — — — — — — — — —

APPLICATION FORM

1966

TRIDENT Church Camp,
Box 1206
Canora, Sask.

Please accept by child to TRIDENT Ukrainian Ortrodox Church Camp at Crystal Lake for the period: (*mark X*)

July 3 — 17 ☐ July 7 — 31 ☐

Child's Name ..... Age

Signature of Parent

Address Ph.

ВЕЛИКОПІСНА СПОВІДЬ І РІЧНІ ЗБОРИ ДУХОВЕНСТВА САСКАТУНСЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

З благословення Блаженнішого Митрополита Іларіона Митрополита Вінніпегу і всієї Канади, в середу 9-го березня 1966 року, відбулася Великопісна Сповідь і Річні Збори Духовенства Саскатунської Місійної Округи. Програма цього дня розпочалася о 9-ій год. рано в Катедрі Пресвятої Трійці в Саскатуні Сповіддю Духовенства, їх родин та великого числа вірних.

Святу Літургію Раніш Освячених Дарів очолив Преосвященний Борис Єпископ Саскатунський, якому сослужили: Голова Президії Консисторії о. Прот. Т. Ковалишин, о. Прот. Ф. Керніцький, о. Прот. І. Швець, о. Прот. М. Критюк, о С. Зузак, о. П. Бублик, о. Т. Славченко та о. О. Кравченко.

Під час Служби Божої Владика Борис виголосив повчальчу науку на тему: „Великий Піст, як засіб удосконалення людини", яку вірні вислухали з великою увагою. По закінченні Св. Літургії Владика в асисті всього Духовенства відслужив Панахиду за душші померших членів Катедру. Після закінчення відправ, на запрошення Пароха Катедри о. Прот. Ф. Керніцького Владика, Духовенство та вірні перейшли до Авдиторії на спільний обід, який приготовило Жіноцтво при Катедрі.

В 2-ій год. по пол., в присутності Владики Бориса та Голови Президії Консисторії о. Прот. Т. Ковалишина, почалися Річні Місійні Збори Духовенства. На прохання Голови Місійної Округи о. Прот. Ф. Керніцького, Збори відкрив Владика Борис молитвою „Царю Небесний". Після відкриття Зборів Владика Борис передав від Блаженнішого Митрополита Іларіона привітання та благословення для цієї Місії. Далі Владика поінформував Духовенство про стан здоров'я Блаженнішого Митрополита, про останні замітні події в житті Церкви та закликав Духовенство до ревнішої душпастирської праці.

Далі слідували звіти про душпастирську працю кожного Пароха. По звітах Пароків приступлено до вибори нового Заряду Місійної Саскатунської Округи. До нової Управи ввійшли: о. Прот. Ф. Керніцький Голова, о. О. Кравченко Заступник Голови, о. С. Зузак Секретар, о. П. Бублик Касієр, о. Т. Славченко Капелян Оселі „Зелений Гай" у Вакав.

На тій Місійній нараді, між іншими постановами, постановлено, щоби після закінчення Літніх Курсів на Оселі „Зелений Гай" відбувся одно-тижневий курс для учителюк і учителів Недільних Шкіл. Також ухвалено звернутися з пропозицією до Єпархияль-

ДИРЕКЦІЯ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

12. 5. 1966 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо всіх православних українців у Саскачевані, що, як і минулих років, оселя „Зелений Гай", над мальовничим очером Вакав, провадитиме курси українознавства для дітей і молоді.

1-ша черга — від 10-го до 24-го липня,
2-га черга — від 24-го липня до 7-го серпня.

Якщо деякі батьки бажатимуть, то діти можуть бути прийняті до оселі на 4 тижні. На курси приймаються діти від 8-ми років до 17-ти.

ОПЛАТА за 2-тижневе перебування на оселі, навчання й харчування — $25.00, за двоє дітей — $45.00,за troe — $65.00

ПОМЕШКАННЯ для дівчат окремо й для хлопців окремо. Оселя дає ліжко, матрас. Постільну білизну, подушку, рушники й речі особистого туалету батьки для своїх дітей привозять з дому.

ЗАЯВУ ПРО ПРИЙНЯТТЯ дітей на оселю треба подавати вже тепер і не пізніше, як за 2 тижні перед початком курсів. Хто раніше подасть заяву, той матиме першість. Якщо місця на 1-му чергу будуть заповнені, то ми будемо переводити бажаючих бути в першу чергу — на другу — від 24-го липня.

НАВЧАННЯ. Крім загальних предметів українознавства, дітей будемо вчити релігії, співати українських пісень, вишивати, писати писанки.

ПЛАВАТИ дітей буде вчити кваліфікований інструктор. Також бажаючі будуть вчитися українських танків, займатимуються літнім спортом.

БОГОСЛУЖЕННЯ служити, навчати релігії будуть (в порядку черговости) такі священики: о. Петро Бублик, о. Степан Зузак, о. Олег Ярвенченко й о. Т. Славченко.

УПРАВИТЕЛЕМ І КЕРІВНИКОМ КУРСІВ буде кваліфікований учитель, народжений у Саскачевані. Для допомоги йому будуть молоді вихователі, інструктори, як правило, всі на оселі будуть говорити по-українському. Програма навчання буде складена так, щоб навчання поєднувати з відпочинком і дітей не перетомлювати.

У ЗАЯВІ ми просимо подати відомости чи Ваші діти вчилися в Українській школі, чи навчалися (і як довго) релігії — це для того, щоб ми не вчили дітей того, що вони вже знають,бо їм не буде цікаво.

ХОЧЕТЕ БУТИ ПЕВНИМ, що Ваші діти матимуть місце на оселі „Зелений гай", — виповніть ЗАЯВУ, яку бачите внизу й вишліть на адресу капеляна оселі:

DEEP GROVE CAMP
c/o Rev. Taras Slavchenko
Box 4, Wakaw, Sask.

Або телефонуйте: 233-4231, Вакав.

Відріжте тут по лінії й пришліть цю заяву

ЗАЯВА

Цим прошу зарахувати моїх дітей на курси українознавства при відпочинковій оселі „Зелений гай". Належність буду платити тоді, як привезу дітей.

Хочу, щоб мої діти перебували:

I — від 10. 7. до 24. 7. 1966 . . . . . (Поставте хрестик там,
II — від 24. 7. до 7. 8. 1966 . . . . . де бажаєте).

ХРЕСНЕ ІМ'Я ДИТИНИ	Ск. має років	Ск. років навч. в Укр. школі	С. років навч. Релігії
1			
2			
3			

ПРИМІТКА: Якщо Ваш син чи дочя не вчаться по-українському, не вчилися Релігії, то зробіть прочерк — рисочку. Це нічка перешкода, ми тільки хочемо знати, щоб учити те, що ще не знає.

MY ADDRESS: . . . . . My Telephone No.

Підпис батька (матері)

(Name of Town, Village T. Exch.)

ДИРЕКЦІЯ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

12. 5. 1966 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо всіх православних українців у Саскачевані, що, як і минулих років, оселя „Зелений Гай", над мальовничим очером Вакав, провадитиме курси українознавства для дітей і молоді.

1-ша черга — від 10-го до 24-го липня,
2-га черга — від 24-го липня до 7-го серпня.

Якщо деякі батьки бажатимуть, то діти можуть бути прийняті до оселі на 4 тижні. На курси приймаються діти від 8-ми років до 17-ти.

ОПЛАТА за 2-тижневе перебування на оселі, навчання й харчування — $25.00, за двоє дітей — $45.00,за трое — $65.00

ПОМЕШКАННЯ для дівчат окремо й для хлопців окремо. Оселя дає ліжко, матрас. Постільну білизну, подушку, рушники й речі особистого туалету батьки для своїх дітей привозять з дому.

ЗАЯВУ ПРО ПРИЙНЯТТЯ дітей на оселю треба подавати вже тепер і не пізніше, як за 2 тижні перед початком курсів. Хто раніше подасть заяву, той матиме першість. Якщо місця на 1-му чергу будуть заповнені, то ми будемо переводити бажаючих бути в першу чергу — на другу — від 24-го липня.

НАВЧАННЯ. Крім загальних предметів українознавства, дітей будемо вчити релігії, співати українських пісень, вишивати, писати писанки.

ПЛАВАТИ дітей буде вчити кваліфікований інструктор. Також бажаючі будуть вчитися українських танків, займатимуються літнім спортом.

БОГОСЛУЖЕННЯ служити, навчати релігії будуть (в порядку черговости) такі священики: о. Петро Бублик, о. Степан Зузак, о. Олег Ярвенченко й о. Т. Славченко.

УПРАВИТЕЛЕМ І КЕРІВНИКОМ КУРСІВ буде кваліфікований учитель, народжений у Саскачевані. Для допомоги йому будуть молоді вихователі, інструктори, як правило, всі на оселі будуть говорити по-українському. Програма навчання буде складена так, щоб навчання поєднувати з відпочинком і дітей не перетомлювати.

У ЗАЯВІ ми просимо подати відомости чи Ваші діти вчилися в Українській школі, чи навчалися (і як довго) релігії — це для того, щоб ми не вчили дітей того, що вони вже знають,бо їм не буде цікаво.

ХОЧЕТЕ БУТИ ПЕВНИМ, що Ваші діти матимуть місце на оселі „Зелений гай", — виповніть ЗАЯВУ, яку бачите внизу й вишліть на адресу капеляна оселі:

DEEP GROVE CAMP
c/o Rev. Taras Slavchenko
Box 4, Wakaw, Sask.

Або телефонуйте: 233-4231, Вакав.

Відріжте тут по лінії й пришліть цю заяву

ЗАЯВА

Цим прошу зарахувати моїх дітей на курси українознавства при відпочинковій оселі „Зелений гай". Належність буду платити тоді, як привезу дітей.

Хочу, щоб мої діти перебували:

I — від 10. 7. до 24. 7. 1966 . . . . . (Поставте хрестик там,
II — від 24. 7. до 7. 8. 1966 . . . . . де бажаєте).

ХРЕСНЕ ІМ'Я ДИТИНИ	Ск. має років	Ск. років навч. в Укр. школі	С. років навч. Релігії
1			
2			
3			

ПРИМІТКА: Якщо Ваш син чи дочя не вчаться по-українському, не вчилися Релігії, то зробіть прочерк — рисочку. Це нічка перешкода, ми тільки хочемо знати, щоб учити те, що ще не знає.

MY ADDRESS: . . . . . My Telephone No.

Підпис батька (матері)

(Name of Town, Village T. Exch.)

про це згадувати, але ж ще важче примиритися з думкою, що її вже більше ніколи не буде серед нас. В річницю, коли Всевишній покликав те бе від нас твій муж Степан і ми друзі і приятелі щиро молимося і просимо Господа Бога щоб прийняв твою душу в лоно Авраама. Муж покійної Степан в неділю 23 січня при чисельній участі присутніх вшанував пам'ять Покійної Панахидою за спокій душі, яку відправив От. Прот. В. Федак. За славною українською традицією Степан запросив на поминальний обід всіх присутніх в Церкві. Понад сто п'ятьдесят присутніх гідно вшанували пам'ять Покійної Люби. Жалібно звучали слова хору „Вічная Пам'ять". Присутні на закликі п. Ф. Білоніжки та Л. Кириченка зложили $70.00. Десять дол. за згодою Степана Жолковського виділено на „Вісник" і кліше. До решти грошей Степан добавив ще від себе і купив для Церкви, замість вінка на могилу Покійної Процесійний Хрест.

Сли дорога і незабутня Люба,
Вічно згадуватимо тебе.

Присутній

Подяка

Всечесний отче В. Федак, пане диригенте М. Сушко, друзі, земляки і приятелі, дороге наше жіноцтво, п. Гр. Роман і Г. Фатієвський, хор та всі ті, що в годину важкого смутку допомогли мені у відзначенні річниці пам'яти Покійної моєї дружини Любі, від щирого серця дякую Вам і нехай Всевишній нагородить Вас щастям і здоров'ям за цю щедру допомогу з Вашого боку. Покійній дружині Любі хай Канадійська земля буде легкою.

Горем прибитий:
Ст. Жолковський

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДІДИЧ
Мелфорт, Саск.

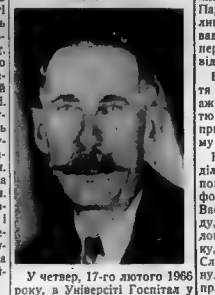

У четвер, 17-го лютого 1966 року, в Університі Госпітал у Саскатуні, на 79 році життя, спочив у Бозі бл. п. Василь Дідич.

Бл. п. Василь Дідич народився 14-го січня 1887 року, в селі Веренчанка, повіту Заставна в Буковині. В 1911 році Василь одружився з Марією (з роду Шевелин), з якою не прийшлося йому довго жити, бо тяжкі матеріяльні обставини заставили Василя думати про краще забезпечення родини. З тих причин Василь лишає в Краю дружину Марію, з маленькою дочкою Марією, та в 1912 році вибуває до Канади. Приїхавши до Канади бл. п. Василь поселився на „гомстеді" в околиці Сілвер Парк, Саск., а в 1913 році покійний спровадив до Канади дружину та дочку Марію.

В Канаді Господь Бог поблагословив це подружжя двома синами — Іваном та Михайлом. В 1926 році покійний продав фарму в Сілвер Парк, а купив фарми в околиці Ріджлейд, де фармерував аж до 1961 року, відтак перебрався до Мелфорту та відпочивав.

Бл. п. Василь за свого життя не хворів тяжкими болями, аж один тиждень перед смертю захворів і з тією хворобою прийшов кінець його земному життю.

Напередодні похорону в неділю о 8-ій год. вечером, у похоронніх заведеній в Мелфорт, над тілом Покійного Василя відправлено Панахиду, а на другий день у понеділок 22-го лютого 1966 року, відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляв місцевий парох Української Греко-Православної Церкви прот. о. М. Критюк, а дяківав п. Кость Копачівський.

Покійний Василь був тихої вдачі. Жив у мирі й любові зі всіма людьми, чим придбав собі багато приятелів. Був членом УГПЦ Громади в Бруксбі, а останні роки в Мелфорті. Був старшим братом у мелфортській Громаді, а також господарем. На похорон Покійного прибула вся родина Покійного, а також велике число людей різного віросповідання, чим виявили пошану до Покійного Василя.

Під час Останнього цілування, на закликі пароха, присутні зложили 20.70 дол. на „Нев'янучий Вінок" покійному. З цієї суми призначено: на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу 5 дол., на „Вісник" 4.75 дол., на „Український Голос" 4.75 дол., на вироблення кліщі 4.50 дол.

Покійний лишив у смутку: дружину Марію, дочку Марію Шеремета в Вакав, Саск., сина Івана в Форт Саскачевен, Алберті, сина Михайла в Нортс Бетелфорт, Саск.. 7 внук, 3 правнуки, перву сестру Марію Лунюк в Оттаві, по жінці лишив 2 первих братів — Володимира і Мар'яна Фоляків у Гемілтоні, Онт.

Поховано бл. п. Василя Дідича на міському цвинтарі в Мелфорт, Саск. Усім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Василя прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. АДВОКАТ АПОЛІНАРІЙ ТОМА ВАВРИНЮК
Давфин, Ман.

В суботу 12-го березня 1966 року, рознеслася сумна вістка по Давфину і далеких околиць, що несподівано у Головному Шпиталі в Давфині упокоївся, на 68-м році свого життя, Адвокат Аполінарій Тома Вавринюк.

Покійний Аполінарій-Тома Вавринюк народився 25-го грудня 1898 року в селі Тудорковичі, повіт Сокаль, західня Україна. До Канади приїхав з родичами в 1913 році, де родині поселились на фармі в Кридор, Саск. Покійний, приїхавши з старого Краю, мав закінчених 4-ри класі Гімназії. Середню школу закінчив в Канаді в місті Норт Бателфорд. Покійний учителював в околиці Витків, Саск. 1918 року він приїхав до Саскатуну, до Інституту Петра Могили, де брав правничий курс в Саскатунськім Університеті. Він закінчив правничий курс в Університеті 1921 року, як другий український студент на цілий Саскачевен, з ступнем Бакалавра Прав.

Під час студій і побуту в Інституті Петра Могили Саскатуні Покійний відограваав провідну ролю в українському студентському житті. По скінченні правничого курсу Покійний з Юліяном Стечишином перебрав управу Інституту. Покійний перебрав відповідальність за господарчо-економічну сторону Інституту, а Юліян Стечишин виховно-освітню. В цей час Інститут був в дуже тяжких матеріяльних обставинах, і завдяки здібности Покійного Інститут врятувався від фінансової кризи.

Крім обов'язків в Інституті та разом адвокатської практики, Покійний брав активну участь в народній роботі, при Народнім Домі в Саскатуні. В тих самих часах брав активну участь в церковному русі, був членом екзекутиви Церковного Православного Братства, що було на цілу Канаду. Шкільне приготовлення пізготовляло. Покійного до адвокатської праці, і в 1924 році Покійний переїхав до Давфину. Цього самого року одружився з Марією з дому Лазорко в Кридор, Саскачеван.

В Давфині, як адвокат, практикував в адвокатській фірмі „Гіп-Арсенич-Мурчісон"; пізніше мав свою власну канцелярію. Понад 40 років був адвокатом Муніципалу Масі Ривер, більше як 35 років адвокатом Муніципалу в Давфині, був адвокатом Муніципалу Ґрандв'ю і Лоренс, заступав Давфин Окре шкільний дистрикт, був членом Адвокатури Манітоби і Саскачевану. Був ліберальним кандидатом на посла в 1958 році, бувши президентом і секретарем Ліберальної Партії в Давфині. Був в міській управі й в управі шпиталю в Давфині, був першим президентом Давфин Ком'юніті Центер, і членом Давфин Ротарі Клюб. Був фундатором радіової стації С. К. Д. М. в Давфині й був її президентом до кінця свого життя.

В Давфині від свойого поселення брав активну і провідну ролю в українському житті. Був будівничим і першим головою Народнього Дому в Давфині, перший ініціятор у відроджені Української Православної Церкви, брав участь у вихованні студентів, які горнулися до народньої праці при Народнім Домі. Був щирим жертводавцем на Православну Церкву, Інститути, Колегію Св. Андрея в Вінніпезі. Належав до Комітету Українців Канади.

Покійний залишив в смутку дружину Марію, сина Лина і доньку Іван Ратледж, дві внучки, одного брата Євгена в Едмонтон, Алта., 5 сестер: Мокрина Воробій — Кридор, Саск., Галина Воробець — Едмонтон, Алта., Марія Новосад — Едмонтон, Алта., Свеля Стечишин — Саскатун, Саск., і Стефанія Магус — Едмонтон, Алта.

Дня 14-го березня ввечорі у похоронному заведеній „Сніт-Стрільчук" в Давфині був відправлений Парастас, а 15-го березня в год. 2-ій по полудні відбувся Похорон при великому здвизі людей зо усіх околиць. У Похороні, крім місцевого Пароха, брав участь Вирел. о. Протопресвітер д-р. С. Савчук з Вінніпегу.

Нехай Милосердний Господь упокоїть покійного Аполінарія-Тому в Царстві Своїм, а Вам, вся родино, нехай подасть сили перенести цей великий смуток і обдарить Вас усіх всіми благами.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

о. М. О.

БЛ. ПАМ. ІВАН ДЖУРАВІНСЬКИЙ
Принс Альберт, Саск.

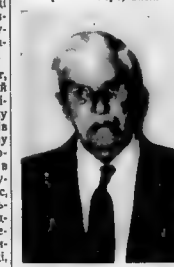

Дня 28 січня, ц. р., в Принс Албертській лікарні, прийнявши Св. Тайни, упокоївся в Бозі бл. пам. ІВАН ДЖУРАВІНСЬКИЙ, проживши 94 роки. Покійний полишив у смутку дітей; Миколу в Гемільтоні, Онт., Андрія в Принс Альберт, Саск., Василя в Гефорт, Саск., Михайла в Принс Альберт, Саск., Йогаську Перрі в Гемільтоні, Онт. і Франціс Попов в Ньювестмінстер, Б. К. Унуків 21, правнуків 28 і 1 праправнука.

Народився Покійний 23 січня 1872 року в с. Висічка, Борщівського повіту, Західна Україна. В 1897 році одружився, а в 1898 році з дружиною та її батьками приїхали до Канади й спершу поселилися на фармі в околиці Ростерн, Саск., де жили до 1934 року; потім поселилися на фармі в околиці Блейн Лейк, Саск. а в 1936 році поселився на фармі в околиці Принс Альберт, Саск. де і доживав свого віку в сина Михайла. В 1919 році упокоїлася дружина, а в 1932 році донька Марія. Покійний був глибоко релігійним та тихої вдачі.

Заупокійну Сл. Божу з процільним словом довершив Всч. о. П. Бубник, 31-го січня, при виповненій Церкві молящими які склали на Нев'янучий Вінок в пам'ять по Покійному $41.00, з яких $10.00 призначено на виробку кліше та пресовий Фонд „ВІСНИКА". По похороні відбувся поминальний обід в залі під Церквою. Всім жертводавцям сердечне спасибі а Покійному Івану Вічна Пам'ять!

(опб).

БЛ. П. ЛЕВ ПАСІЧНЯК

Дня 1 березня 1966 р. ранком рознеслась сумна вістка по Віндзорі і околиці, що в лікарні по невилічимій недузі упокоївся в Бозі, Лев Пасічняк на 63 році життя (нар. 5 березня 1903 р. в Новій Брикулі, повіт Львів, Україна).

Бл. п. Лев за життя був сьомим українцем, все цікавився нашими справами, любив свій рідний Укр. нарід, свою Рідну Церкву був жертвенним. Багато трудився для тих справ, і так в Лондоні 1936 р. зорганізував Православну Церкву, Рідну Школу, Хор, аматорський гурток, Народні танці та Просвіту.

В Судборі 1938 р. Правос. Церкву, хор, та Просвіту.

В Сарні 1939 р. Церкву, Хор, та Просвіту. Жертвенно працював також для національної справи і в Гамільтоні. Був довгі роки передплатником „Вісника" та „Укр. Голосу".

Понад все, Покійний був — щира сердечна душа, дорадник і розрадник своїх найближчих друзів та приятелів. Його любили і шанували всі. Через невилічиму недугу музів залишити те, що любив ціле своє життя.

Тому недивно, щоб віддати останню прислугу Покійному прийшло багато, сусідів та знайомих.

Вечером перед похороном, у похоронному заведеній була відправлена Панахида а в четвер 3 бера. в місцевій Укр. Правосл. Церкві ім. Св. Володимира, Похорон зі Службою Божою та Панахидою які відслужив парох о. М. Боднарчук.

По Похороні відбувся поминальний обід в авдиторії Св. Володимира при місцевій Церкві, який приготовили членки жіночого Товариства ім. Лесі Українки. Бл. п. Лев в своїм останнім бажанню сказав, щоб замість квітів на мою могилу ті гроші віддати на будівельний фонд місцевій Укр. Православній Церкві.

Учасники похорону зложили на нев'янучий вінець для покійного суму 213.00 долярів.

Всім жертводавцям щира подяка за їх жертви.

Покійний Лев остався у смутку і жалю свою Стрийну Євдокію Пасічняк, кузинку Марію Павлишин з Торонта, довголітню щиру опікунку приятелку в житті п. Акну Линковску та своїх друзів.

Сли спокійно, любий друже, Нехай Господь Милосердний, упокоїть душу Твою спочилу і оселить на лоні праведників.

Стефан Заборенюк

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей

По $300.00: Кредитівка СОЮЗ, Торонто, Онт., на конто уміблювання бібліотеки Колегії

По $75.00: Письменник Василь Барка, Нью Йорк, Н. И.

Збірка під час Храмового Свята Громади Св. Юрія у Форт Френсис, Онт.

По $100.00: Укр. Прав. Церква Св. Юрія у Форт Френсис, Онт.

По $50.00: Укр. Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Форт Френсис, Онт. Пані Тетяна Олійник, Форт Френсис, Онт., Антон Бавр. Форт Френсис, Онт.

По $25.00: Укр. Школа при Церкві Св. Юрія, Форт Френсис, Онт., Іван Кудак, Форт Френсис, Онт., Укр. Прав. Церква Св. Михайла, Атікокан, Онт., С.У.М.К., Форт Френсис, Онт., А. Кіт, Форт Френсис, Онт., Василь Бняк, Атікокан, Онт

По $20.00: А. Койдан, Форт Френсис, Онт., д-р Богдан Данильчук, Форт Френсис, Онт., Іван Балюк, Форт Френсис, Онт.

По $10.00: Юрій Бодюк, Форт Френсис, Онт., Юрій Гаврилюк, Болет, США., Петро Зелений, Форт Френсис, Онт., М. Настюк, Форт Френсис, Онт. А Соколовик, Форт Френсис, Онт., Никола Андрусько, Форт Френсис Онт.

По $5.00: Юрій Гушуляк, Форт Френсис, Онт., пані Галина Гріпол, Форт Френсис, Онт., Дмитро Котик, Форт Френсис, Онт., Василь Олійник, Форт Френсис, Онт., Никола Гушуляк, Форт Френсис, Онт

По $2.00: Пані Анна Слобода, Форт Френсис, Онт., пані Марія Кийська, Форт Френсис, Онт., А. Матюк, Форт Френсис, Онт.

По $1.00: Пані Анна Мілевчук, Форт Френсис, Онт., Михайло Гушуляк, Форт Френсис, Онт., Михай ло Шиліт, Форт Френсис, Онт., панна Кароля Гушуляк, Форт Френсис, Онт.

Збірка М. Чорного в США.

По $100.00: П. д-р Н. Теребусь-Камега, Нью Йорк, США

По $25.00: М. Бояр Петерсон, США., М. Гуменюк, Нью Йорк, США

По $10.00: Юрій Базилевський, Оушн Парк, США

По $5.00: М. Дуцько, Нью Йорк, США. Т Процевко, Бруклін, США; пані Наталія Михайлик, Бруклін, США., Стецан Петранік, Бронкс, США., пані Люба Шевчук, Бруклін, США., Василь Магалъ, Нью Йорк, США.

Збірка о. П. Зубрицького:

$19.00: З поминального Богослужения за бл. п. А. Кунченко, Лужани, Алта.

$10.00: З хрестин у пінстви Сосновських, Шервод, Алта.

Збірка о. І. Шевців:

$6.00: Укр. Греко-Прав. Церква Різдва Святого Івана Хрестителя, Ирдлей, Саск.

$6.81: Церковна Громада Успіння Божої Матері, Ивпавин, Саск.

Збірка о. М. Критюка:

$15.00: З похорону бл. п. Марії Демків; Гадсон Бей, Саск.

$20.00: Із срібного ювілею пантства Андрусяків, Келгарі, Алта. (прислав П. Ф. Ткачук).

$6.00: Панство М. Логай, Бартлет, США. на невиячий Вінок на могилу бл. п. Г. Семочка.

Збірка о. В. Бойчука:

$8.00: З похорону бл. п. Марії Будзінської, Горайд, Саск.

ПИСАНКА НА КОЛЕГІЮ

По $100.00: Товариство Укр. Самостійників, Фліп Флон, Мак., Ф. Богдан, Венкувер, Б. К. — Е. Кри-

воручка, Торонто, Онт. — .

По $75.00: Іван Твердун, Оттава, Онт.

По $52.75: Союз Українок Канади Відділ „Долоки України", Монтреаль, Кве.

По $50.00: Стефан Бзовий, Охра Ривер, Ман. — Читальня „Просвіта", Вінніпег, Василь і Анна Гуменні, Кіндерслей, Саск. —

По $40.00: Нестор Бурдені, Вінніпег, Ман. —

По $38.00: Пані Анастазія Деменяшин, США —

По $25.00: Іван Гладишюк, Ніагара Фалс, Онт. — Григорій Гладишюк, Ніагара Фалс, Онт. — о. Митрат Дм. Фоміў, Торонто, Онт — С. Сенюк, Порт Артур, Онт. — Пані Юсифа Читнєюк, Форт Вільям, Онт., Д. Чорноус, Вінніпег, Ман. — о. С. Зузак, Гефорд, Саск.

По $20.00: Пані Анна Торончик, Аттікейн, Саск. —

По $16.00: о. Борис Забродський, Гарвей, США. —

По $15.00: Пані Емілія Плавюк, Едмонтон, Алта. – Пані Антоніна Пашкевич, Нейтал, Б. К. .

По $10.00: о. Прот. Петро Стемпак, Нью Йорк, США. — Проф. А Миколенко, Саскатун, Саск. — Филип Сахневич, Актерія, США. — Єпископ Борис, Вінніпег, Ман. — Іван і Марія Березюк, Айтуна, Саск. — Дмитро Борабаш, Йорктон, Саск. — Н. Максимич, Лашін, Кве. — Стефан Іваницький, Торонто, Онт. — Панство Фушній, Ту Гіас, Стефан Чибук, Вінніпег, Ман. — Григорій Бабин, Вінніпег, Ман. — Пані Марія Карпюк, Гефорд, Саск. — Михайло Симчич, Гефорд Саск. —

По $5.00: Федір Стефанюк, Вінніпег, Ман. — Василь Котишин, Мирнем, Алта. — о. Прот. Петро Запарнюк, Ошава, Онт. — Петро І Катерина Сірі, Фінч Флон, Ман. — Панство Кос, Едмонтон, Алта. — М. Вавришин, Торонто, Онт. — Іван Буряник, Айтуна, Саск. — Григорій Денисенко, Брукленд, США. — Микола Гунда, Гарвей, США — Н. Курилей, Вонда, Саск., пані Марія Школяр, Едмонтон, Алта — Василь Якимчук, Брукленд, США. — Емілія Лесюк Солстіт, Ман. —

По $2.00: Андрій Стокалко, Вітків, Саск. —

По $1.00: Пані Анна Крамер, Едмонтон Алта. .

Нагороди для студентів Теології.

Українські Кредитівка СОЮЗ в Торонто жертвує кожного року $100.00 на нагороди для студентів Теології, які добре поміщуться в проповідництві. Цього року ці нагороди отримали Ігор Кутин ($50.00), Ришард Семотюк ($25.00) і Григорій Шпігель. ($25.00).

Управа Колегії щиро дорогою висловлює Кредитівці СОЮЗ щиру подяку.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Неділя 19 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Гаєлям, Саск Проповідує о. Т. Славченко. По Вечірні виголосять доповіді: о. П. Бублик, о. Т. Славченко, о. С. Зузак,

Неділя 26 червня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Ниланн, Саск. Проповідує о. О Кравченко. По Вечірні виголосять доповіді: о. С. Зузак, о. П. Бублик, о О Кравченко, о. прот. І. Шевель.

Неділя 3 липня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Редфіш, Саск. Проповідує о. П. Бублик. По Вечірні виголосять доповіді: о. прот. Ф. Керницький, голова о. С. Зузак, секретар.

• О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Канонічна Візитація Преосв. Владики Бориса Єпископа Саскатуну, Вікарія Середньої Єпархії та 35 літній Ієрарх Української Греко-Православної Громади Сск. Арх. Михайла в Кендіяк, Сяск. відбудеться в неділю 3-го липня, 1966 року.

ЗА ТАКИМ ПОРЯДКОМ:

Год. 9.45 рано Зустріч Преосв. Владики БОРИСА.

Год. 10.00 — Свята Божественна Літургія, яку відслужить Преосв. Владика Борис у співслужені о. Павла Змієвського Настоятеля й Духовенства

Год. 12.30 по полудні - Спільний обід у громадській залі.

Год. 1.30 — Святочна програма.

Просимо Українське Громадянство з Кендіяк й Околиць взяти участь у нашому радісному торжестві.

о. Павло Змієвський, настоятель.
Василь Варнишин, голова громади.
Петро Ілюк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Кенора, Дуфрост, Пандая
26. Неділя — Транскона, Гомор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave, Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3093
(увечері) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

19 Неділя — Гудзів
26. Неділя — Айтуна
Адреса: Поут. скр. 143, Айтуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОРІЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Горлин
26. Неділя — Йорктон
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Мазепа
26. Неділя — Донбел
Box 1241 Kamsack, Sask. Тел. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Мелфорд
Вечірня 7 год. веч. — Норквей
26. Неділя — Стівен
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Тел. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Вокай
12. Неділя — Мічам
19. Неділя — Кіндерслей
20. Неділя — Прінсгіт
Sask. Тел. 852—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Бадіна
12. Неділя — Вімар
12. Неділя — Ридінг (Місійна св. Вечірня о год. 5-та веч. в якій візьмуть участь всі Священики Міс Округи. По Вечірні, спільна трапеза, і промови Всеч. Отців. Всіх щиро запрошуєм на цей урочистий вечір.)
19. Неділя — Рама
26. Неділя — Ватсон
Box, 488 — Тел. 538-5149.
Wadena, Sask.

о. І. Т. ГИКАВОГО
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Лужани
26. Неділя — Борівці
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Редфіш
26. Неділя — Відики
Address: Box 169, Hafford, Sask.
Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Шипінгі
26. Неділя — Ту Гилс
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2496.

о. В. КОКОРУДЗА
ЧЕРВЕНЬ

26. Неділя — Зелена
УВАГА: Від 13-го до 25-го червня о. пароха на відпочинку. В цьому часі Всеч. о. М. Олексюк із Давфіна; заступатиме о. пароха в церковних требах.
Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЧЕРВЕНЬ

15. Середа Св. Великм. Івана Сучавського — Селюк Крік
19. Неділя — Гровлід
26. Неділя — Брукебі
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Торгард
26. Неділя — Нюбурк Польове Богослужения коло Лонг Лейку. Алта
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Виткін
26. Неділя — Гаєлям
Address: North Battleford, Sask.
572—106, St. Ph. 445-3280.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Мензі
26. Неділя — Оквборн
Тел. 336.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Сібділ, Полеве Богослужения
26. Неділя — Річмонд Парк
Address: Westlock, Alta, Box 902,
Тел. 342-3745

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Гілберт Плейнс
26. Неділя — Полеве Богослужения на Яроком Пайн Лейк Даффинської Громади Св. Юрія.

Громада в Даффині щиро запрошує довколишні Громади Даффинського Округа і довколишніх Округів всіх наших вірних і приязнеників прибути на Полеве Богослужения в неділю 26-го ЧЕРВНЯ 1966 року, о год. 10-ій рано, Брокен Пайн Лейк, Ман.

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Тел. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ

15. Середа Св. Івана Сучавського — Половини (Храм)
19. Неділя — Інсінгер (гай.)
26. Неділя — Вестбурн
Box 8, Theodore, Sask. Тел. 88.

о. Я. РИБАЛКІ
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Верной
26. Неділя — Верной
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C.
Phone 546-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

5. Неділя — Храм у Сут. Пол, на який Громада запрошує всі довколишні Громади. Після Богослужения відбудеться спільний обід.
5. Неділя — Храм у Сенді Ренча, служитиме Всеч. Отець Д. Зубрицький. Запрошуються сусідні Громади взяти участь у Храмі й обіді.
12. Неділя — Боннівільська Громада буде мати Богослужения на площі коло озера Мус Лейк. Там відбудеться спільний і розіграш.
19. Неділя — Гіффорд.
26. Неділя — Бак Пойнт.
Rev. O. Serochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Вондерінг Ривер
19. Неділя Вечірня год. 4 по пол. — Крейгенд
26. Неділя — Гресленд
26. Неділя Обідниця год. 2.30 по полудні — Боїв
26. Неділя. Вечірня год. 8 ввечір — Норал

На 3-го липня Парафіяльний Комітет Смокі Лейк заряднв Полеве Богослужения коло озера недалеко Вільної. Прогнеться як найбільше парафіян з громади Лек Ль Біш і Крей Гевд взяти участь на цім полевім Богослужению. На 3-го липня Богослужения в окрузі Лек Ль Біш не буде, бо нарох буде участь в полевім Богослужению коло Вільно.
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4833

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Говорінг. Збори Парафіяльної Ради
26. Неділя — Шорлдейл
26. Неділя - Роблин. Вечірня о год. 7.30
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Ст. Джуллен о 4 год. — Лепін
26. Неділя — Медворт о 4 год. в Смаге
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЧЕРВЕНЬ

10. Неділя — Роза
26. Неділя — Гардентон
Address: Telstal, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Канора
26. Неділя — Бюкенан
Address: Box 425, Canora, Sask.
Phone 563-5153 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРКАНСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

26. Неділя — Следеи
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЧЕРВЕНЬ

15. Середа Св. Вимуч. Івана Сучавського — Фолни Лейк
19. Неділя — Шіго (Полудневе) Жуканн — Обідниця.
26. Неділя — Едмор
Федакн — Обідниця
Address: Sheho, Sask., Box 52,
Tel. 21.

о. І. ПЕВЦЯ
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Нипавін
26. Неділя — Сембурн
Address: Wairdale, Sask. Ph. 498.

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ

15. Середа. Івана Сучавського, Собори Богослужения — Кагаян
19. Неділя — Бруклгейм
26. Неділя — Кілмар
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ

19. Неділя — Вайта
26. Неділя — Сірко
Address: Vita, Man.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1966. ЧИСЛО (2033) 13

ВИЯВИЛИ ПРОГРАМУ РОДОСЬКИХ КОНФЕРЕНЦІЙ

ЩО ПОСТАНОВИЛИ НА ТАЙНИХ НАРАДАХ ВСЕПРАВОСЛАВНИХ КОНФЕРЕНЦІЙ НА РОДОСІ?

У ПРОГРАМІ НЕ ЗГАДАНО КОМУНІЗМУ

Точка D. розділу VII — про „засоби поборювання атеїзму й про становище супроти помилкових систем, таких як теософія, спіритуалізм, масонерія і т. д." — недосказана до кінця

Досі відбулися три Всеправославні Конференції на грецькому острові Родосі — в роках 1961, 1963, 1964. Хоч у світі вони викликали собою самозрозуміле зацікавлення й голосний відгомін у пресі, але в дійсності ніхто ще не опублікував усього того, про що на тих конференціях говорилося. Усі питання в цій справі розбиваються об такий ось факт: „Засідання комісій, а також усі пленарні сесії були закриті" (тайні), — стверджує один з американських знавців цих справ проф. Ричард Маршал у журналі „Дияконія" (кн. 1, No. 2, США).

Що деякі постанови були проголошені, — це дало декому підставу думати, що вже всі рішення Родоських Конференцій відомі. Але так воно не є.

Наприклад, Перша Конференція (від 24 вересня по 1 жовтня 1961 р.) постановила була, що Православні Церкви не вишлють своїх обсерваторів на світовий католицький II Ватиканський Собор (1962-65). І цієї таємної постанови так і досі офіційно не проголошено. Її проздравлян лише випадково через рік пізніше.

Як у жовтні 1962 р. лише Московська Патріярхія вислала своїх обсерваторів на II В. Собор до Риму, то Константинопольська Патріярхія прилюдно заявила, що Московська Патріярхія зломила постанову (звичайно, І Родоської Конференції) всіх Православних Церков не посилати обсерваторів на II В. Собор до Риму, — про що повідомив був „Нью Йорк Таймс" 20 жовтня 1962 р. Якщо б не той випадок зломання постанови Московською Патріярхією, то може й досі не було б виявлено, що Перша Родоська Конференція. тайно постановила не висилати обсерваторів на II В. Собор до Риму; не було б це виявлено, щоб не видавати прилюдних демонстративних заяв супроти Католицької Церкви саме в ході підготови до II В. Собору.

Чи на Р. Конференціях говорили про комунізм?

Не тільки сама засідання комісій і пленарні сесії Родоських Конференцій були тайні, але й самої програми нарад не було розголошувано, уже п'ятий рік минає від часу започаткування Родоських Конференцій, а досі ще не було опубліковано їхньої програми, принаймні не було її опубліковано на американському континенті; не було її в органі „Журнал Московской Патриархии" в

(Закінчення на стор. 2)

Турецькі студенти напали на православну семінарію

Турецькі націоналісти домагаються, щоб Константинопольська Патріярхія користувалася не грецькою, а турецькою мовою

Турецькі студенти напали на патріяршу духовну семінарію в Константинополі, і перервали в ній виклади. Вони поступили так на знак протесту проти того, що виклади в цій семінарії відбуваються грецькою мовою, а не турецькою.

Турецька поліція не перешкоджала турецьким студентам в їхньому нападі на семінарію. Аж коли звернулися за рятунком до турецького губернатора, тоді на його приказ поліція звелила студентам залишити семінарію в спокої. („Солія", 5. 6, 1966, США).

Влада СССР заявляє, що робітнича кляса мусить правити хліборобами

З промови Брежнева про потребу „шефства міста над селом"

Брежнев заявив: „Шефство міста над селом — це одна з революційних традицій робітничого класу. Треба цю традицію дбайливо берегти і розвивати. . ." Він сказав це у своїй промові на 15-му з'їзді Комсомолу (Комуністичного Союзу Молоді) 17 травня 1966 р., — як подає советський україномовний орган „Культура і життя" за 19 травня 1966 р.

З.Р.В. — „Шефство міста над селом" — це так би мовити з англійського „бабування" міста (нібито „робітничої кляси") над хліборобами. Даючи трохи кращі умовини життя робітникові у місті, влада СССР нанькованє на хліборобів міську робітничу клясу, щоб її силою тримати в колгоспній системі (модерній панщині-неволі) хлібороба-селянина. А міське робітництво своєю чергою є поневолене поліційною системою.

ЖИДІВСЬКИЙ ТЕОЛОҐ ЗАКЛИКАЄ „НЕ ТРИМАТИСЯ ПАРТИКУЛЯРНИХ РЕЛІҐІЙ"

УЧАСТЬ ЖИДІВ В ЕКУМЕНІЧНОМУ РУСІ

Професор юдаізму І. Гешшель заявив, що коли кожен буде „вперто триматися лише своєї релігії, то це буде загрожувати вірі в Бога

„На міжнародних зборах у Торонті, в присутності 500 рабинів і багатьох духовних християнських осіб, професор юдаістичної семінарії І. Гешшель остерігав, щоб не легковажити екуменічного руху: якщо будуть ухилятися від спільности в вірі, то появиться спільність у ніґілізмі, на що був би приречений кожен той, хто вперто залишався б у своїй партикулярній релігії". (Журнал „Православная Русь" ч. 11, 1966, США).

Гольдберґ висловив інший погляд

Щоб дійти до „спільної віри", то треба наперед кожному виректися тих „партикулярних вір", що їх визнавці тепер „уперто тримаються". Але якщо б кожен зрікся своєї віри, то це ще питання, чи взагалі тоді прийняли б якусь „спільну віру". Отже голошення клнча про потребу „спільної віри" є наступом на всі „партикулярні віри" — що, мовляв, усі вони є помилкові і шкідливі. Якщо б у людстві вмовили таку ідеологію, що всі релігії є помилкові й шкідливі, то тоді й ту „спільну релігію", якщо б таку створили, вважали б за помилкову й шкідливу. Висліром такого „екуменізму" (руху за з'єднання релігій) був би атеїзм.

Жидн за таким екуменізмом не йшли, не йдуть і не підуть. Артур Гольдберґ — амбасадор Америки в Об'єднаних Націях, у справі „екуменізму" заявив, що жидн не можуть з'єднатися в вірі з християнами (та й з іншими релігіями); жидн хочуть жити в мирі з іншими релігіями, як брати, але вонй не можуть і не повинні стати „сіямськими братами" християн; тобто, жидн не затруть різниці між собою, як юдаїстами, і християнами, бо тоді юдаізм затратився б, а з ним затрнлося б і національне обличчя жидів. А жидн не можуть собі на це позволити, бо вони мають місію дати світові свій культурний жидівський вклад.

Присутні рабини аргументів професора Гешшеля, звичайно, не послухають, і цей професор напевно не голосить студентам своєї юдаістичної семінарії, щоб вонн вперто не залишалися у своїй „партикулярній релігії" (юдаізмі). Але його клнч може мати деякий вплнв на християнських дінчів.

Як Біллі Грегем доказує існування Бога

Найбільший сучасний протестантський проповідник Біллі Грегем (баптист) з США цього року почав свій „хрестоносний похід" у Британії. Його евангелізаційний „похід" у цій країні почався переданою по телевізії дискусією з одним атеїстом — викладачем з університету.

„На чому Ви основуєте свою віру в Бога?" — запитав той професор. „На особистому досвіді" — відповів Грегем.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ І СВЯЩЕНИКІВ УГПЦерквн в Канаді

Чергове число „Вісника" вийде подвійне — за 15 липня і 1 серпня. Порядки Богослужень на серпень повинні бути в редакції 11 липня.

Виявили програму Радоських Конференцій

(Закінчення з 1 стор.)

СССР. Чи де хто опублікував її до весни 1966 р. — покищо годі сказати.

Тому-то самозрозумілий інтерес викликає собою той факт, що нове академічне видання в США, журнал — квартальник „ДІАКОНІА", у своєму другому випускові (кн. 2, ч. 1, 1966) опублікувало повний текст програми нарад Всеправославних Родоських Конференцій. („ДІАКОНІА" — періодичне видання центру Студій Східнього Християнства ім. (пам) Івана XXIII при Фордгемському університеті в США). „Діаконія" не згадує, що, може, вона передрукувала текст цієї програми з якоїсь публікації, — отже з цього можна зробити висновок, що цей журнал має недруковану копію-скрипт з канцелярії Св. Синоду Константинопольської Патріярхії. Цей документ цікавий і важливий. Він свідчить про те, які проблеми вважаються сучасним Православієм за найважливіші. „Діаконія" додала до тексту програми таку замітку: „Ці точки склав спеціяльний Патріяршій (Константинопольський, — р. В.) Комітет на Родоській Збори, і їх було затверджено на засіданні Святого Синоду (Константинопольського) 4 травня 1961 р.". Під текстом програми є такий підпис: „4 травня 1961 р. Канцелярія Святого Синоду".

Звідси виринає таке питання: чи на Всеправославних Родоських Конференціях було порушено справу переслідування Православної Церкви комуністичними режимами? Слово „комунізм" у Програмі Р. Конференцій не вжито взагалі. Про атеїзм згадано лише в Розділі VII п. з. „Загальні богословські предмети", точка С. — про **„Засоби поборювання атеїзму й про становище супроти таких помилкових систем, як теософія, спіритуалізм, масонство і т. д."**.

Які засоби поборювання атеїзму й вищезгаданих „помилкових систем" опрацювали Родоські Конференції на своїх тайних засіданнях — вони цього не опублікували.

Роля делегації з СССР на Радоських Конференціях

Родоські Конференції формально відбувалися під проводом Константинопольської Патріярхії, а участь у ній взяли всі Патріярхати, майже всі інші автокефальні Православні Церкви — за виняком Албанської Церкви, деяких еміґраційських Церков в Европі та місцевих автокефальних Церков у Канаді й Америці — тих, що не підлягають юрисдикції церковних властей поза межами Америки й Канади. Делегація Московської Патріярхії, очолена керівником закордонної політики цієї Патріярхії, митрополитом Ленінґрадським і Ладозьким Ніколаєм (Ротовим) мала за собою всі делегації Православних Церков з-поза „залізної заслони" — Югославії, Болгарії, Румунії, Чехословаччини й Польщі. Усі ці делегації, звичайно, не поважилися б виступати проти комунізму. Якщо б у Програмі нарад Родоських Конференцій була точка про поборювання комунізму, то, звичайно, церковні делегації з-поза „залізної заслони" були-б не дістали від комуністичних режимів своїх країн дозволу виїхати на Родоські Конференції.

Відомо, що проводам Православних Церков у комуністичних державах не вільно також відповідати на атаки атеїзму. У зв'язку з тим, не може не викликати собою інтересу те становище, яке зайняли церковні делегації в-поза „залізної заслони" при опрацьованні постанов щодо точки С розділу 7-го (про засоби боротьби проти атеїзму вищезгаданих „помилкових систем"); однак ці справи було обговорювано тайно, і постанов у цій ділянці не проголошено.

З Єрусалиму

„Християнство для „гоїв"?

Християнсько-жидівський діялог за таку ціну, щоб християни вважали себе за одну з жидівських сект

„Що відділяє християн від Народу Божого" (жидів)? — під таким заголовком опублікував статтю німецький часопис „Цайт" („Час") за 17 травня ц. р. У згаданій статті говориться про виступ жидівського професора Цві Вербльовського. „Для нього християнство є юдаїстичною сектою", — інформує цей часопис („Цайт").

Проф. Вербльовський — декан філософського факультету Гебрейського університету в Єрусалимі — назвав християнство юдаїстичною сектою під час зустрічі німецьких теологів (вісім протестантських і сім католицьких) з жидівськими (юдаїстичними) теологами в Єрусалимі. Їхня зустріч відбувався в рамках екуменізму, тобто спроб порозуміння між християнами й жидами. Жидівські богослови поставили справу так, що вони не відступають від свого твердження, що християнство є лише „сектою юдаїзму". Якщо б християни хотіли далі з ними продовжувати діялог, то вони мусіли б толерувати саме такий погляд жидівських теологів, — інакше діялог з ними показується неможливим.

Не знайшли спільної основи для розмов

„Християнсько - жидівська розмова, як оце її називають, може відбуватися лише тоді, коли християнство приготоване вважати себе за одну з жидівських сект — серед таких як фарисеїзм і хусидизм", — далі інформує часопис „Цайт".

Проф. Вербльовський виявив:

„У кожному разі, це є так: з точки зору християн юдаїзм означає постійно їхне внутрішнє питання, поскільки християнська віра походить з юдаїзму, і здобувається того її корення було б шкідливо. Зате ж з точки зору жидів не являє собою якогось конечного питання, коли йдеться про ті корені, які воно, як релігія мусіло б мати". Далі, „Цайт" так переповідає висновок проф. Вербльовського: „Якщо б християнство становило таку саму протилежність до юдаїзму, як інші релігії, то це означало б, що християни належать до гоїв так, як всі ті, що належать до інших релігій".

„Так ось виявилося, що, не зважаючи на приязну атмосферу, згадані партнери (жиди й християни), що розходяться в самих основах, не знайшли спільної основи", — подає „Цайт".

З.Р.В. — Світовий католицький II Ватиканський Собор (1962-1965) у своєму декреті, яким він уневинявнив жидів у справі замучення Христа, заявив, що Католицька Церква має з жидами „спільну матримонію" („материщину"), — тобто спільну релігійну спадщину.

Константинополь—Москва

Чи Французька Православна Церква передана в юрисдикцію Московського Патріярха?

Коли 1917 р. на руїнах царсько-російської імперії владу захватили большевики, і патріярх Тихон (обраний 1917 р.), який не визнавав влади СССР, року 1924-го „нагло" помер, православні росіяни за кордоном відмовилися підлягати церковній владі в Москві, бо вважали, що нею править влада СССР. І так поза межами СССР постали дві автокефальні, отже незалежні від Москви Церкви: Російська Американська Православна Церква (тепер її очолює митр. Іріней в США) і Російська Зарубежна православна Церква (тепер її очолює митр. Філарет в США).

Але частина православних росіян у західній Европі (головно у Франції) 1931 р. піддалися в юрисдикцію патріярха Константинопольського Фотія II, який створив з їхніх парафій російський Західньо-Европейський Екзархат, а теперішнім екзархом є архіеп. Юрій у Франції.

Англомовна преса в США (журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" й часопис „Ди Ортодокс Чирч") ц. р. пронюфомувала, що російський Західньоєвропейський Екзархат отримав від патріярха Константинопольського статус автокефалії, і з того часу він почав називатися „Французька Православна Церква", яку очолить архіеп. Юрій, який, як голова автокефальної Церкви, не буде підлягати жодній церковній владі поза межами Франції.

Тепер, однак, виявляється, що хоч Константинопольський патріярх Атенагорас І 22 листопада 1965 р. зрікся своєї юрисдикції (церковної власти) над російськими парафіями, які називаються Патріяршим (К о н с т и н т и н о п о л ь с ь к и м) Екзархатом західної Европи, але автокефалії він їм не надав, бо вважає їх за приналежні до Московського Патріярхату.

Патріярх Атенагорас І у своєму листі з 22 листопада 1965 р. подав до відома архиепископові Юрієві в Парижі ось що:

„Цей Екзархат російських православних парафій в Західній Європі був установлений в умовинах того часу, коли серед російської ієрархії за кордоном були неполадки, що виникли були з незгідливости, отже він мав тимчасовий характер; це значить, що він мав існувати лиш доти, поки тривали б ці самі умовини, з приводу яких він був установлений. Звичайно, на протязі 35 років, що з того часу минули, церковна ситуація змінилася. ." „. . .улюблена Сестра, Найсвятіша Церква Російська (Московський Патріярхат, — р. В.), яка тоді була в тяжких обставинах, позбувшися поділів, а тепер зорганізована внутрішньо, також отримала свободу внутрі (Советського Союзу, — р. В.) і дійсно співпрацює зо всіми помісними Православними Церквами як у ділянці правління, так і щодо вирішування питань і проблем, коли тільки такі питання й проблеми постають перед Православною Церковою. . ."

„. . . порадившись з нашим Святим і Священним Синодом, ми видали розпорядження, яким касуємо Патріярший Екзархат Західньо-Европейських Російських Православних парафій, що був установлений на тимчасовій базі 1931 р. . . . Ми розпорядилися розв'язати цей Екзархат у тій вірі, що Найсвятіша Російська Церква і її достойний голова, Його Блаженство Олексій, Патріярх Московський, може і завжди буде подбати й засвідчувати братську любов, подібну до тієї, яка досі була проявлювана щодо тих парафій, і в тій вірі, що Його Блаженство (Патріярх Московський) подасть свою опіку й допомогу Вашому Високопреосвященству (Архиеп. Юрієві у Франції), священному духовенству і Вашій побожній пастві, та буде дбати про Ваші потреби. Подаючи Вашому Високопреосвященству, Їх Преосвященствам Єпископам, решті священного духовенства і всім вірним парафіям до відома про ось це рішення нашого Апостольського й Патріяршого Вселенського Престолу, ми не сумніваємося в тому, що ті мотиви, які подиктували нам це рішення, будуть сприйняті (Архиеп. Юрієм) з глибоким зрозумінням, — отож, щоб ця справа могла бути полагоджена, Ви зволите, коли тільки вважатимете за своєчасне, ввійти в зносини з Його Блаженством Олексієм, Патріярхом Московським і Всієї Росії і нашим улюбленим та завжди бажаним братом у Христі".

Цей лист патріярха Атенагораса до архиеп. Юрія у Франції позначений на самому початку так: „№ 1 Протокол 671", тобто, він є копією протоколу Св. Синоду Константинопольської Патріярхії з 22 листопада 1965 р. Згаданий лист опублікований п. з. „Документ Патріярха Атенагораса І до Архиепископа Юрія, Російського Православного Екзарха в Західній Европі" в журналі „Діаконія", вид. 1, ч. 2, квітень, 1966, США, — що є квартальним органом руху „Єднання Православно-Католицькому Діялогові", і який публікується „Центром Студій Східнього Християнства ім. Івана XXIII при Фордгемському університеті в США.

Чи це був натиск Москви на Константинополь?

З ціллости тексту вищезгаданого листа патріярха Атенагораса до архиеп. Юрія у Франції з 22 листоп. 1965 р., найсуттєвіші цитати з якого тут були точно подані, видно, що патріярх Константинопольський з одного боку зрікся юрисдикції над тими російськими парафіями в західній Европі, і не надав ім статуса автокефалії (юридично-адміністративної незалежности), а з другого боку в цьому листі не сказано, що патр. Атенагорас І може передає ці парафії в юрисдикцію патріярха Московського. Отже, Патріярхія Константинопольська просто залишила ці парафії в такому юридичному стані, в якому вона застала їх 1931 р., коли вони відмовилися були підлягати Московській Патріярхії. З того виходило б, що вони тепер знову самі собі мають вирішувати питання, чи їм підпорядкуватися Московській Патріярхії чи ні, щоправда, патр. Атенагорас І порадив їм „ввійти в зносини" (підчеркнув?) Московській Патріярхії, але це не наказ. З цілости листа можна зробити висновок, що на патріярха Атенагораса І був якийсь натиск з Москви, щоб він зрікся юрисдикції над російськими парафіями в західній Европі, бо Московська Патріярхія тоді вже могла б відкрито претендувати на свою юрисдикцію над ними.

Ось, наприклад, ці російські епархії поза межами СССР, які фігурують під назвою „Російська Православна Заруб'ежна Церква", відмовилися визнавати над собою власть Московської Патріярхії; через те Московська Патріярхія надала їх „Карловацьким розколом", і проголосила, що заборонює їхніх єпископів і священників у Богослуженні:

Коли ж однак єпископи Константинопольського Патріярхату разом ставали до Богослужения з єпископами Російської Зарубежної Церкви, то патріярх Московський Олексій своїм Посланням з 25 жовтня 1965 р. до патріярха Константинопольського Атенагораса І дозвіть рішуче, а то й подекуди з погрозливими натяками, запротестував проти цього. Патріярх Атенагорас І своїм Посланням з 22 грудня 1965 р. відповів, що надалі він пильнуватиме, щоб його епископат „уникав усякого літургічного чи іншого контакту з карловацькими угрупуваннями єпископів, згідно з тим становищем, яке до них здавна займає наш Святіший Вселенський Престіл" (Константинопольський). (Тексти обох цих Послань, патр. Олексія (Семанського) і патр. Атенагораса І опубліковані в органі „Журнал Московской Патриархии" ч. 3, 1966. Москва.

Отже, який натиск на Константинопольську Патріярхію вчинила Московська Патріярхія у справі автокефальної Російської Зарубежної Церкви (т. зв. „Карловацький розкол"), такий самий натиск з Москви, мабуть, зроблено на Константинопольську Патріярхію і в справі російських парафій на заході Европи, очолених архіеп. Юрієм.

Москві йдеться про те, щоб Вселенський Патріярх Константинопольський не визнавав за канонічні ті церковні російські спільноти у вільному світі, які не визнають над собою власти „патріярха Московського, і щоб таким чином зробити на них морально-політичний натиск, який присилував би їх піддатися в юрисдикцію патріярха Московського.

Крім експансії Московської Патріярхії на захід Европи й на американський континент шляхом намагань підпорядкувати собі всіх православних росіян, тут є ще й друга причина, а саме: намагання Московської Патріярхії захопити як найбільші території своїми впливати, і відтискати з них вплив Константинопольського Патріярхату. Зокрема, тут замітним є той факт, що Московська Патріярхія повела таку політику, щоб з Православних Церков різних юрисдикцій в Америці створити одну автокефальну Православну Церкву, а це сильно пошкодило б Константинопольській Патріярхії, всі вірні якої складаються з кого-двох з половиною мільйонів членів, а з того понад півтора мільйона є в США, і тут вони відійшли б від Константинопольської Патріярхії, через своє евентуальне включення в автокефальну Американську Православну Церкву, якщо б така заіснувала.

Про ініціятиву Московського Патріярхату створити автокефальну Американську Православну Церкву шляхом злиття всіх Православних Церков в США говорив Американський екзарх Московського Патріярхату на Четвертій Конференції свого Екзархату на американському континенті, митр. Іван (Венланд) 25 листопад 1965 р. Звичайно, на цей факт тут вказується лише між іншим, бо ж згадана ініціятива Московського Патріярхату може мати й інші цілі.

Текст згаданої промови екзарха митр.

Експансія Московської Патріярхії на Захід і роля влади СССР

Московська Патріярхія має в Европі поза межами СССР два Екзархати: Західньоевропейський і Середньоевропейський. Західньоевропейським екзархом є архіеп. Антоній (Блюм) з катедрою в Лондоні; його екзархат складається з парафій у Британії, Франції, Бельгії й Голляндії; в його безпосередній юрисдикції є архіеп. Василій в Брюсселі. У Парижі існує Екзарша Рада в діяльності якої особливо відзначився старенький архімандрит Діонисій (Шамбо).

Екзархат очолює екзарх архіеп. Кипріян (Зернов), наслідник усуненого (1964 р.) екзарха Сергія (Ларіна). Екзарх Кипріян має катедру у Східній (під комуністом. владою) частині Берліну. Його вікаріям для Східньої Німеччини є єпископ Іонафан (Кононович) родом із Закарпаття. Його хіротонізували й призначили на цей пост восени 1965 р. Вікарним екзархом Кипріяна на Західню Німеччину є єпископ Іріней (Зуземіль) — бувший прот. Ігор Зуземіль, настоятель у м. Мюнхені. Його хіротонізовано в січні 1966 р.

Єпископом Віденським є Варфоломей, наслідник еп. Філарета (Денисенка).

Екзархат Американського континенту очолює митр. Іоан (Венлянд) з катедрою в Нью-Йорку. В США йому підлягає еп. Досифей; у Канаді еп. Пантелеймон (Рудик), в Аргентині еп. Никодим (Руснак).

Преса Московської Патріярхії більше заплянована для закордонних читачів, ніж для населення СССР.

Місячник „журнал Московской Патриархии", що публікується в Москві — це головний і разом одинокий на ввесь Советський Союз церковний орган. Натомість поза межами СССР публікуються аж чотири патріяршї органи: журнал „Єдина Церква" (по-англійському) в США, в Парижі „Вісник Патріяршого Західньоєвропейського Екзархату" (по-французькому), в Берліні „Голос-Православія" (по-німецькому) — орган Середньоевропейського Екзархату, в Будапешті „Церковна хроніка" (по-мадярському).

Виявилося, що не було такої святої, на честь якої була посвячена їхня церква

У Рейсленд, США, католицька церква 126 років фігурувала під іменем „святої Марії Памела". Аж тепер з Ватикану повідомили, що такої святої взагалі не було. Отже церкву присвячено на честь „Народження Св. Марії". (Журн. АРЕО, червень 1966, США).

З нагоди II Ватиканського Собору (1962-65) Католицька Церква зробила часткову ревізію в списку святих, у вислід чого з Ватикану повідомили, що такі святі як Олексій, Юрій, Філомена, Марія Памела і ще деякі не існували взагалі — це лиш давній витвір народньої уяви.

Івана' (Венланда) в Нью-Йорку 25. XI. 1965 р. опублікований в журналі „Діаконія", вид. 1., ч. 2, квітень, 1966, США, що публікується в католицькому Фордгемському університеті православними й католицькими богословами.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Свідка Єгового. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ВЛАДА СССР ЗА „НОВУ КУЛЬТУРУ КОЛГОСПНОГО СЕЛА"

Цивілізація — поступ у ділянці матеріальних здобутків людського розуму. Культура — це поступ у ділянці духовних надбань.

Комунізм дав селянству таку „цивілізацію", що відібрав від нього всю приватну власність, — насильно забрав від селян усю землю, хліборобський інвентар і худобу, хоч нікому із селян усе те не прийшлося даром; цілі покоління важко працювали на те, щоб прикупити морг чи два землі. А насильна влада, якої ніхто не вибирав, прийшла, забрала те все під загрозою револьверів — забрала без жодного викупу (відшкодування).

А тепер селянин мусить примусово ходити на роботу на бувшу свою землю, і заробляти стільки, що заблагато, щоб умерти, а замало, щоб жити. Хатина, яку хто мав ще з давніх часів, валиться, а збудувати нову немає за що. І так виглядає села старіється, руйнується й набирає „допотопного вигляду".

Це комуністична „цивілізація" для села.

Щодо культури — то перед захопленням комуністами влади (1917 р.) культура українського селянства стояла в межах бувшої царсько-російської імперії дуже високо. Українське селянство мало дуже тонкі почуття, мало свої святощі, високі ідеали, мистецтво і т. д. Та культура була на високому рівні як в національному, так і в людському відношенні. Просто священне шанування матері й батька дітьми, чесність, словність, віра в вище призначення людини Богом і т.д. Такі явища як доноси на когось, зломання присяги, обман, крадіж, розпусте, вбивство і т. д. уважалися просто чимсь нечуваним. Вони бували, але дуже рідко, і загально осуджувалися.

А тепер? Влада силує дітей, щоб доносили їй на своїх батьків! У людину вмовляють, що вона от просто „тварина", лише що має трохи більше розуму від інших тварин. Родину вважають за „буржуазний забобон". Доводячи людей до холоду, голоду й розпухи серед поліційного терору, змушують її доносити на інших, видавати на муки і смерть, щоб рятувати свою шкіру; змушують красти, щоб рятуватися від нужди; змушують брехати, бо за правду карають...

Це комуністична „культура" в людському відношенні.

В національному відношенні було так, що царська влада трактувала селянство як рабів — щось в роді „людоподібних тварин". Маючи їх за таких, царсько-російська влада не цікавилася душею українського селянства і в національному відношенні; не цікавилася, бо вважала, що селянство не має ні людської, ні національної душі. Той брак зацікавлення врятував національну душу нашого селянства, бо царсько-російська влада не порушала святощі тієї душі, не підозрівала канонів селянської душі, отже й не доорювалася до неї.

Але комуністичні провідники аж надто добре пізнали наше селянство з глибини його національної душі и великої культури, корені якої сягають далеко в минулі тисячоліття. Вони знали, що основна сила української нації саме є в людській і національній субстанції душі селянства. І ось та влада розробляє цілий складний апарат, що просто „як-кваторитами" способами зміяти субстанцію духа нашого селянства. Щоб викоренити з нього священну прив'язаність до всього свого рідного, щоб поробити з нього духових волокитів, духа духових безбатченків, для яких не було б нічого рідного, нічого святого.

Уже 49 років комуністична влада робить „операцію" людській і національній сторові душі українського селянства, і не може з тим впоратися.

І ось „бос" СССР, секретар Комуністичної Партії СССР, Леонід Брежнев, у своїй промові на 15-му з'їзді Комсомолу (Комуністичного Союзу Молоді) 17 травня 1966 р. заявив:

„Ми сподіваємося, що комсомольські організації у вузах і на місцях зуміють знайти такі форми виховання майбутніх спеціялістів, що вони стануть справжніми організаторами і творцями нової культури нашого колгоспного села", — як інформує советський український орган „Культура і життя" за 19 травня 1966 р.

Як виходить, у проводу СССР є намагання перероблти душу українського селянства на комуністичну безкультурну „культуру", але той провід на протязі 49-років ще не знайшов способу виховати таких „спеціялістів", які б могли докорінно переробити субстанцію душі народу.

І таких способів вони не знайдуть. Душу можна присипати, її можна на деякий час викривити чи одурманити, чи залякати, — але її субстанції переробити не можна.

ПРО ВІДНОШЕННЯ ХРИСТИЯНСТВА ДО ПОСТУПУ НАУКИ

У зв'язку з досі небувалими темпами розвитку природничих наук і техніки деякі з християн хвилюються справою взаємовідношення між вірою и наукою. Зокрема, дехто турбується справою віку нашої планети, Землі, початків існування людини і т. д.

Тут не раз немає потреби ані листувати, ані заводити дискусій, бо ж можна чемно вказати на кілька тих істин, що є всім відомими, а саме: 1) Православне „вірую" стверджує „Бога Творця всього видимого и невидимого". Це один з догматів Православія. 2) Православне віде школи не вистувало и не виступає проти науки про природу світу и людини, якщо це не супереч ує вірі в Бога, як творця світу й людини в ньому. 3) Православне навчає: тому що світ створений богом, то це значить, що світ і людина в ньому мають свій означений початок у часі, але Православне віде й ніколи не встановило жадного догмату щодо віку Землі та людини.

Скільки часу минуло від моменту створення Землі й всесвіту взагалі — чи мільйони, чи мільярди, чи трільйони літ — це справа учених спеціялістів досліджувати це, а хто тим спеціялістом не є, той не є кваліфікованим цими проблемами займатися, отже він не може авторитетно про них говорити. 4) Бог не відкрив людям, коли всесвіт був створений. 5) Ні один із Всесвітніх Соборів не займався питанням про те, чи на основі Св. Письма можна відповісти на питання: відколи існує всесвіт і людина? Якщо збереться черговий (Восьмий) Вселенський (Екуменічний, Світовий) Православний Собор, і він уважатиме за необхідне займатися цими справами з релігійно-наукової точки зору, і якщо він видасть у цій справі якусь постанову, то лише тоді вона буде всіх православних християн зобов язувати, — якщо ця постанова пройшла в рецепцію, тобто загальне визнання серед усіх православних християн; а така рецепція постанов Вселенських Соборів є необхідною в Православії.

b) Як довго в Православії постанов у цій справі немає, так довго вона до релігії не належить. Справою Християнства є вірити в існування Бога, жити згідно з заповідями Христа — головно ж любити ближнього свого словом і ділом і дбати про спасіння своєї душі. А природознавство до Св. Письма не належить. Геологія, біологія, фізика, математика і т. п. — усе це і.т. п. до Віри не належить, і це треба мати на увазі всім тим, кого подібні питання зайво хвилюють у зв'язку з релігією. Коли вони собі це усвідомлять, що Віра Православна — це перш за все справа спасіння своєї душі, а не геологія (наука про землю), не антропологія (наука про будову людину) і не про вік існування всесвіту, то вони напевно знайдуть тоді душевний спокій і визбудуться зайвих хвилювань, що зо справою спасіння душі нічого спільного не мають.

7) Православіе завжди було і є, та вірімо, що й буде, за поступом часу. Слава Богу, що в історії Православія не було так званої „Святої Інквізиції", яка переслідувала, а то й жорстоко мучила геніїв людства за їхні великі, корисні здобутки в ділянці пізнавання природи.

8) Не треба забувати, що з яких причин колись в інших Церквах, поза Православієм, переслідували тих винахідників; якими ми сьогодні завдячуємо хірургію, щепління, електрику і т. д., з тих самих причин сьогодні дехто лякає.

(Закінчення на 5 стор.)

Яку науку Російська Церква передає по радіо за „залізну заслону"

ПРО ХРИСТИЯНСТВО І ЮДЕВ

Від Розп'яття Христа — до комуністичного переслідування Церкви Христової

З нагоди празника Святої Трійці 1966 р. „Радіо Свободная Росія" передало в Советський Союз Слово виключно релігійного змісту. Хто з російських православних ієрархів у вільному світі є автором цього Слова — не знаємо, бо його ім'я не підписане під текстом, але воно вийшло із сфер Російської Заруб'ежної Церкви (яку очолює митр. Філярет в США), бо ж тільки в її церковному органі, в журналі „Православная Русь" ч. 11, 1966, США, текст цього Слова був опублікований, — більш ніде.

Нижче подаємо ті витяги із згаданого Слова, що є замітні з уваги на теперішне положення Християнства за залізною заслоною, і в вільному світі. Для легшої орієнтації до точних витягів з тексту цього Слова додаємо наші власні заголовки.

Жиди далі тримався „Закону" (Старого Заповіту), Апостоли ж перейшли в Новий Заповіт (Християнство)

„Після розп'яття Ісуса Христа вороги Його раділи, вважаючи, що те немиле їм діло поганено назавжди, і готовились до святкування свого (юдейського) празника П'ятидесятниці на спомин дарування Синайського закону (Десять Заповідей). Юдеї проводили ніч під це свято так, що співали священні пісні й читали священні книги, в яких було сказано про дарування (Мойсеєві Богом) Синайського закону.

Для Апостолів же і для учнів Христових ця ніч була тим часом, коли вони переходили від закону старозавітнього (Мойсеєвого) — до закону новозавітнього, до закону благодати, яку дарував нам Ісус Христос Своїм приходом у світ. Благодать Божа — це любов Христа, що освячує й очищає нас і помагає нам боротися з гріхом. Вона подається нам через Церкву Нового Заповіту. В ту ніч кінчилося Царство Закону (Ст. Зап.) і починалося Царство Благодати (Нового Заповіту, Християнства), яке буде продовжуватися до кінця земного світу... Після того настане Царство Слави, (Десять Заповідей). Юдеї проводили ніч під це свято так, що співали священні пісні й читали священні книги, в яких було сказано про дарування (Мойсеєві Богом) Синайського закону.

Для Апостолів же і для учнів Христових ця ніч була тим часом, коли вони переходили від закону старозавітнього (Мойсеєвого) — до закону новозавітнього, до закону благодати, яку дарував нам Ісус Христос Своїм приходом у світ. Благодать Божа — це любов Христа, що освячує й очищає нас і помагає нам боротися з гріхом. Вона подається нам через Церкву Нового Заповіту. В ту ніч кінчилося Царство Закону (Ст. Зап.) і починалося Царство Благодати (Нового Заповіту, Християнства), яке буде продовжуватися до кінця земного світу... Після того настане Царство Слави, яке ночується з другим приходом Христа Спасителя у світ, і не буде йому кінця, тому що тоді настане вічне блаженство для всіх, хто ввійде в Царство Христове, а вічна мука для Сатани і слуг його".

(Закінчення з 4 стор.)

Ворожість до Християнства від Апостольських часів продовжується досі

„Так з першої таки хвилини Апостольська проповідь зустрілася з протиакцією, яка продовжується й досі, коли вона особливо сильно зайбачується через безбожний комунізм. Тоді ж із середовища Апостолів виступив був ап. Петро, який звернувся до розбурханої юрби такими словами: „Мужі юдейські і всі ті, що проживаєте в Єрусалимі! Нехай буде вам відомо, і зважайте на слова мої... Отож, твердо знай, доме Ізраїля, що Бог зробив Господом Христом Того Ісуса, Якого ви розп'яли... Покайтесь, і нехай кожен з вас охрестриться в ім'я Ісуса Христа задля прощення гріхів, і отримаєте дар Святого Духа!" Того дня охрестилося коло трьох тисяч осіб. Так тоді зродилася Церква Христова, яка охопила собою все краще людство. Вона, Церква, кличе до себе і тих, які через несвідомість чи через злобну впертість не тільки ухиляються від її материнських обіймів, але й ведуть проти неї жорстоку боротьбу, намагаючись стерти з лиця землі і знищити в людях ім'я Христове і пам'ять про Нього. На таку боротьбу проти Церкви нацьковує і інспіруе нерозумних людей Сатана — ворог Божий, який утверднив свій престіл у Москві в формі безбожної комуністичної влади. Але даремні всі ті зусилля безбожників! За 50 років своєї боротьби в поневоленій ними Росії (чи лише Росії?! — ред. В.) вони осягнули тільки те, що появилися нові сонми святих мучеників та ісповідників віри, що постраждали від безбожників за віру Христову, яка ще глибше утвердилася в народних серцях. Згідно з обітом Христовим — сили пекла не переможуть Церкви Христової, і вона витривае незрушною й непохитною до кінця світу, до кінця Царства Благодати, до другого проходу Христа". (Пояснення в дужках наші, — ред. В.).

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„Я НЕ КИНУ ВАС СИРОТАМИ, — Я ПРИБУДУ ДО ВАС!" (Ів. 14:18).

Загально кажуть, що важко бувае тій людині, якій доводиться переживати осаміпнення. Це правда. Але бувають одиниці, які шукають — одні хвилевого, інші постійного — осамітнення від людей, щоб входити в більш інтимне спілкування з Господом Богом. Кожен знае із свого особистого досвіду, що, наприклад, приватна молитва бувае безпосереднішою і більш ущасливлюючою тоді, коли нею живеться на самоті — „в тайні". Ось тоді то істина Божественного „не кидання нас сиротами" проявляється в усій своїй ясності і в простоті. Тепер наспіло літо, — частіший вихід людей на лоно природи — на с ..отту. Там — тишa; людина насолоджується красою природи, і навіть мимоволі переноситься своїми думками до її Творця; слідують, бува, і духові міркування, і слова молитви... Які блаженні переживання! Ось тоді бувае пряме переконання, що людина, хоч і сама, — не духова сирота. Коли й вам обставини благословляться на те, — присвятіть деякий час духовим міркуванням — управам, — будете поражені наслідками!

З.Р.В. — Народи в СССР, з одного боку, чують ось такі радіо-передачі з вільного світу, як оце надано по радіо „Свободная Росія" — винятки з якого ми подали вище. З другого боку, вони чують, що католицький II Ватиканський Собор уневинив жидів (1965 р.) у справі розп'яття Христа. Крім того, дехто ще надає такі радіо-передачі, що комунізм в СССР фактично не існуе цього, а є це лише маска московського націоналізму та імперіялізму, які лише вдають комуністів. Далі, дехто з жидівських діячів, як ось проф. Елізер Берковіц з США у своїй промові в Торонті 16 січня 1966 р. у жидівській конгрегації заявляе, що „християнська ера скінчилася", і що Католицька Церква, „уневинивши" жидів, „образила Бога", бож, сказав він, що жиди нічим не завинили, отже й не було причини „уневинювати" їх, — згідно з інформаціями „Кенедіен Пресс" (17 січня 1966 р.).

Гін за здобуття космічного простору — несвідоме прагнення до Бога?

Отто Габсбург недавно опублікував у пресі свою розмову з одним світовоі славі ученим з Европи, який цього року відвідав СССР і США, де розмовляв з ученими дослідниками космічних просторів. Той учений, що розмовляв з Оттом Габсбургом, має таке враження, що дослідники просторів опановані „релігійною" свідомістю, що, зокрема, совєтські дослідники далеких просторів відчувають там привязність Бога. (Про це згадує журн. „Православная Русь" ч. 11, 1966, США).

Австрійський герцог Отто Габсбург законний наслідник останнього монарха Австрії так довго перебував поза межами Австрії, поки не відмовився від своїх претенсій на австрійський престіл, і тепер йому дозволили повернутися в Австрійську республіку.

ЗВЕРНЕННЯ

до православних українців в розсіянні сущих

Спокій і благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде зо всіми вами!

Ми, мо̀нашуючі поселенці Святої Гори Афон, звертаємося до вас із закликом: Якщо хто з вас побажає відійти від суєти світу і збирати собі духові багатства, то нехай поблагословить його Господь! Пам'ятайте, що все в цьому світі — проминаюче: і слава, і багатство — все тлінне. Вічна тільки душа, пізнавша Бога.

Сучасний світ лежить у злі, і стоїть на порозі апокаліптичних часів. У світі багато спокус і гріха, і не кожей, живучий у ньому, може зберегти душу свою в чистоті. Всіх тих, хто може збирати собі вищі цінності, ми призиваємо вступити в чернецтво, в число нашої братії.

Ми не таємо: життя монаха — не легке, — проходить у труді й молитві — зате ж велика йому нагорода на небесах!

У сучасний час, як і все в світі, Свята Гора переживає велике зубоження. Біда наша в тому, що після Першої світової війни припинився доступ на Афон ченців, і тепер ми маємо велике оскудження в людях. Ось у нас, в Скиті Св. Пророка Іллі, осталось лише пару людей і то старці, найнмолодшому з нас біля 80 років. У Скиті Св. Андрея — декілька людей. В манастирі Св. Пантелеймона — біля 40 людей, а до Першої світової війни було тисячі. Келії ж і каливи остаються порожніми і в міру вимирання монахів відходять, як вимерені посілості, в чужі руки і рубнуються. Із 83 келій до Першої світової війни — осталось 13.

Ми живемо і кормимось головно з трудів своїх рук.

У нас є земельні приналежності, пригарні виноградники, городи, оріщники, оливкові й цитрусові сади, — але ми вже немічні вдержувати все це в належному порядку.

Надіємось на милість Божу і на нашу Покровительку і Заступницю Божу Матір, Ігуменю Святої Гори, що Вона не оставить нас Своєю милістю і поміле нам зміну й опору. А був би жаль, коли б багатовікові досягнення Святої Гори були нарушені, і вийшли б з наших рук.

Недавно грецький уряд дозволив в'їзд на Афон бажаючим вступити в чернецтво. Раніше це було заборонене. Тому, бажаючих прийняти до нас просимо негайно пов'язатись з нами.

Ваші богомольці: Ігумен Скита Св. Пророка Іллі

Архимандрит Миколай з братією.

Пишіть нам на адресу:

The Very Rev. Archimandrite Nicholai,
Skite Prophete Elie,
Moni Athos Karyes,
Greece.

Азіяти змусили Церкву прийняти білий кольор як знак жалоби

У висліді домагань з боку католиків-китайців, католицькі церковні власті офіційно затвердили в Церкві білий кольор як кольор жалоби. Отже католицькі священики будуть тепер правити похорон у білих облачінках, а Великодні Відправи — в червоних облачінках.

Перша велика зустріч віруючих з атеїстами

КЛИЧ: ІДЕЯ ГУМАНІЗМУ (ЛЮДЯНОСТИ) ЄДНАЄ АТЕЇСТІВ І ВІРУЮЧИХ

Речник католиків вимагає, щоб католики переробили свою антропологію (знання про людину) на основі модерного природознавства

Католицька організація „Товариство Св. Павла" в початках травня ц. р. влаштувало в Зах. Німеччині першу велику міжнародню зустріч віруючих з атеїстами. Коло 300 учасників прибуло з Угорщини, Чехословаччини, Румунії, Болгарії, Югославії, Німеччини й ін.

Клич тієї конференції був такий: що коли людство приймає гуманізм (людяність), то це є та платформа, на якій єднаються люди різних ідеологій, отже ідеологічні різниці перестають бути суттєвими, в тим самим вони самі собою видіють. Ширші інформації про цю зустріч подав німецький тижневик „Крістунд Вельт" за 5 травня 1966 р.

„Пізнай самого себе"

Учений природознавець Шефер заявив, що Християнство повинно переробити свою теперішню антропологію (вчення про людину) на наукову — на природознавчі основи, щоб людина пізнала саму себе почерез пізнання своєї природи.

Погляд Шефера підтримав головний речник католиків єзуіт Ранер, який відкинув „християнську самопевність" щодо знання про людину, коли не мається наукового знання про природу людської істоти. Він сказав: „Коли Бог є такою тайною, якої дослідити не можна, то як людина може пізнати саму себе практично й теоретично на основі свого відношення до Бога?" Тобто, коли істота Бога є таємною, то на основі тайни нічого не можна довідатися про природу людини, — отже треба її пізнати на основі науки.

Проф. Тіліке у своїй доповіді зайняв таке становище: в той час, як людина сама собою становить цінність, і її істота полягає в її природі, то це доказ, що гідність людини не може полягати в завоюванні нею ідеологіях — напр., „Божа слава" у християн і „безкласове суспільство" у марксистів, — бо ж то ідеології є чимсь „побічним", несуттєвим".

Французький марксист (комуніст) Гаради заявив, що марксизм переходить тепер у стадію „післяатеїстичного гуманізму". Він сказав, що марксисті завжди ставили „світогляд" проти „ідеології", і твердив, що „ідеологія" є шкідливою тому, що вона перешкоджає „світогляд" в щось штивне й абсолютне. А ось тепер настав час плюралізму (многости різнородностей), коли різні світогляди можуть вести до тієї самої мети.

Вирішили: віруючі й атеїсти повинні взаємно поважати одні одних

Католицький знавець комунізму, єзуіт Г. Веттер заявив, щоб „нічого не приписувати комунізмові", коли йдеться про суть справ, і щоб у релігії не творити в вірі помилкового „іренізму" (пристрасности), а щоб у взаємній пошані виясновати стан справ.

Загальний настрій був такий, що ні християнство, ні комунізм не є цілю самі собою, а є це лише засоби, що з двох різних напрямків можуть і повинні вести до спільної мети — до гуманізму, тобто до людяности. А щоб до цього дійти, то треба „стати кращим християнином і кращим комуністом". І на цій точці зійшлися два особисті приятелі з Франції: марксист Гаради і католицький діяч Дюбарль.

З.Р.В. — Під кінець світового католицького II Ватиканського Собору восени 1965 р. в Римі створили Ватиканську комісію для „діялогу" (розмов) з атеїстами.

Вищеподані інформації відносяться до першого такого офіційного „діялогу" між католиками й атеїстами — марксистами. І, висліл — ясний. В липні 1938 р. в Чехословаччині був советський письменник Фадеев, і він твердив, що „комунізм — це гуманізм" (змагання до людяности). Преса широко писала про це. (З української преси в Зах. Україні згадував про це щоденник „Діло" в липні 1938 р.). А після 2-ї світової війни Фадеев застрілився, — коли був автором голосної повісти „Молодая гвардія". Кривавe советське Че-ка також почалося з комуністичного „гуманізму" Маркса, Енгельса й Леніна.

З тайн убивства Кеннеді

Загадковий Рубі виявився умово здоровим

ЛІ ОСВАЛД ЗАБРАВ ТАЙНУ В МОГИЛУ

Джек Рубі (Рубінштейн) убив Лі Освалда в арешті, і це перешкодило провести слідство над ним

Президента США, Джана Ф. Кеннеді вбили в Даллес, Техасс, 22 листопада 1963 р. Незабаром після вбивства, того самого дня арештували Лі Освалда, якого запідозрили в убитті Кеннеді; запідозрілі на тій підставі, що в приміщенні одної фірми, з якої хтось стріляв до Кеннеді, знайшли кріса, про який сказали, що той кріс належав до Освальда. Але ніхто не бачив, ни Кеннеді був убитий Освалдом, чи кимсь іншим.

Арештований Освалд рішуче твердив, що то не він убив Кенеді. Але поліція не вспіла допитати Освалда, бо через два дні після вбивства Кеннеді Джек Рубі (Рубінштейн) убив Освалда (24 листопада 1963 р.). Дж. Рубі дістався до арешту разом з журналістами і вбив Освалда в коридорі, коли поліція вела його з поліційного арешту, щоб перевезти до в'язниці. Це перешкодило довести слідство над Освальдом до кінця. Якщо б були довідалися, що Освалд не винний, то були б шукали далі, щоб знайти вбивника. Якщо ж убив Освалд, то може буди б довідалися, чи Освалд був не діяв як агент якоїсь тайної змови.

Арештований Джек Рубі. (Рубінштейн) спочатку поводився так, що його адвокати твердили, що він умово ненормальний. Через те відкладали судовий процес над ним. І те відкладання проволоклося два роки. Аж нарешті суд зацікавився справою його „ненормальности", отже почали його умовий стан досліджувати. А висліл того був такий, як оце 13 червня ц. р. подала інформація „Ассошиейтед Пресс":

„Лаві присяжних — сім мужчин і п'ять жінок — заявило лише десять хвилин. вивлення того факту, що 55-літній Джек Рубі з точки зору закону є умово здоровим".

Дж. Рубі твердить, що він убив Освалда з „любови до през. Кеннеді".

Роля Московської Патріярхії в „американізації" Православія

Московська Патріярхія, тобто провід Московського Патріярхату (Російської Православної Церкви в СССР), на всьому державному просторі Советського Союзу послуговувався російською мовою, а території всіх східних слов'ян (росіян, українців і білорусів) офіційно називає спільною назвою „Русь", і тому голова цієї Церкви має такий титул: „Патріярх Московський і всієї Русі".

Московська Патріярхія час до часу натякали свідчить (але лише натяками, а не офіційно), що „Русь" — це те саме, що Росія.

Отже ніхто з українців не сумнівається, що Московська Патріярхія ширить русифікацію на територіях тих неросійських народів, що знаходяться під окупацією в СССР, а головно — в Україні, Білорусі і т. д.

У зв'язку з тим, в українців немає сумніву, що Московська Патріярхія намагається ширити русифікацію й поза границі СССР, — отже ширити російську мову, російську великодержавну ідеологію, російську культуру, ну, і „російський православний консерватизм", включно зо „старим церковним календарем" (юліянським) також і поза границі СССР. Задівалені в політику Московської Патріярхії на територіях СССР, українці не сумніваються, що вона є такою самою й поза межами СССР, отже навіть не приглядаються цій справі, бо вважають її за „очевидну".

Ота традиційна віра в „очевидність" перешкоджає українцям звернути увагу на такі факти, які заскочили б українців, якщо б вони до них приглянулися, і які (ці факти) несподівано перемішали б ті „карти", з яких складається образ Московської Патріярхії в уяві українців.

Ось, як приклад, деякі факти: Московський Патріярхат має лише п'ять церковних пресових органів, а в цьому лише один виходить російською мовою — це місячник „Журнал Московской Патриархии", і він є лише одним церковним органом на всю територію СССР, а всі решта чотири органи публікуються чужими мовами. Це такі органи: „Єдина Церква" в США публікується по-англійському; „Голос Православія" в Берліні (по-німецькому); „Вісник Патріяршого Західньоєвропейського Екзархату" в Парижі (по-французькому); „Церковна хроніка" в Будапешті (по-мадярському). (Список преси Московського Патріярхату поданий в органі „Журнал Московской Патриархии" ч. 1, 1965, стор. 13. Москва).

Коли вважається, що преса українців публікується українською мовою, бо це є конечним для збереження української нації, тут виринає питання: а чому ж Москва не наслідує українців, і не публікує на російському церковних органів за межами СССР, а видає їх чужими мовами? Чому, напр., в Америці, де більшість православних Церков етнічних спільнот (греки, українці, серби, росіяни — емігранти, які не підлягають Московській Патріярхії) публікують свою церковну пресу рідними мовами, а Московська Патріярхія публікує свій орган в США, журнал „Ван Чирч", по-англійському, хоч майже всі її вірні знають російську мову?

Коли старий календар є одною з традиційних прикмет кожної з Православних Церков, то в той же час Синод Московського Патріярхату під проводом патріярха Олексія (Семанського) 25 листопада 1965 р. постановив:

„Задля церковної користі Аргентинської і Південноамериканської Єпархії дозволити святкування нерухомих свят за новим стилем" („Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965, стор. 3. Москва).

Отже, тут бачимо „модернізацію", яка загрожує духові православної традиції, і бачимо інтернаціоналізацію (в пресових органах) Московської Патріярхії, яка загрожує за кордоном російській мові, яка є „душею народу" російського.

Українці свідомі того, що їхня національна Церква поза межами України є на довшу мету основним джерелом збереження українства. (Також відомо, що жидівську національність зберігає лише те, що вони мають релігію (юдаїзм), яка відрізняється від усіх інших релігій людства; отже завдяки своїй національній релігії жидівство зберігається завжди — навіть тоді, коли жиди затратять свою жидівську мову; тоді як у нас із затрачанням мови вже немає нічого такого, що могло б тримати нас при українстві!).

Отже, коли ми знаємо, що наша національна Церква є на довшу мету основним джерелом збереження українства поза межами України, то варто звернути увагу на таку заяву Американського екзарха Московського Патріярхату, митрополита Іоана (Вендлянд) на Четвертій Конференції Американського Екзархату Московського Патріярхату в Нью-Йорку 25 листопада 1965 р.:

„Американська Церква (Православна) не повинна управлятися властю з-поза Америки... Я підкреслюю, що це має бути церква **американського** народу, а не (Церква) **для** Америки, але керована з-за кордону..."

Пригадуючи той факт, що це Третя Конференція Американського Екзархату Московського Патріярхату в січні 1963 р. перша в історії Америки офіційно проголосила вимогу перетворити всі етнічні Православні Церкви в Америці в одну спільну для всіх православних горожан США автокефальну (незалежну) Американську Православну Церкву, митр. Іоан (Вендлянд) у цьому ж слові заявив:

„Я хотів би пригадати вам, що близько три роки тому, в січні 1963 р., наша Третя Конференція ухвалила резолюцію, щоб Православна Церква в Америці була автокефальною. Вона повинна бути **Американською** Церквою, бо Америка, де православні вірні становлять кілька мільйонів осіб, заслуговує на те, щоб мати свою власну Церкву, яка вийшла б у сім'ю автокефальних Православних Церков як Церква — Сестра... На черговому засіданні Постійної Конференції, тринадцятій, що відбулася в жовтні цього року (1965) я голосував за тих, щоб пропозицію подати на розгляд Всеправославної Конференції на Родосі. Я радий, що вся Православна Церква буде мати нагоду **займатися Американською** Православією... Православна спільнота (в США) прихильно відгукнулася на цю резолюцію. Перш за все, наша власна Мати-Церква прихильно поставилася до цього: Його Святішість Патріярх Олексій і Священний Синод Російської Православної Церкви (в Москві) схвалив цю резолюцію й потвердив її" (Журн. „Діаконія", вид. 1, ч. 2, квітень, 1966).

Синод Московського Патріярхату під головуванням патріярха Олексія 25 листопада 1965 р. проголосив у справі Православія в Америці ось таку постанову:

„Унормування взаємовідносин між усіма православними юрисдикціями й осягнення євхаристичного єднання між ними являються конечною й категоричною передумовою створення одного адміністративного органу для всього американського Православія. У той же час є всі підстави сподіватися, що, маючи між собою євхаристичне єднання, в майбутньому, в той час, що буде вгодним покликавшому час і роки у власті Своїй Господеві Вседержителеві, юрисдикції всіх Помісних Православних Автокефальних Церков створять одну (Американську) Помісну Автокефальну Церкву, про що в відповідний час Церкви — Матері будуть мати між собою потрібне вступне обміркування" („Журнал Московской Патриархии" ч. 12, 1965, ст. 5. Москва).

Московська Патріярхія вперша поставила вимогу, щоб усі національні (етнічні) Церкви на Американському континенті злучити в одну Церкву **американського народу** й унезалежнити її правління від усіх властей в Европі й Малій Азії; і Московська Патріярхія домоглася того, що цією справою буде займатися черговa, Четвертa, Всеправославна Родоська Конференція.

Домагатися створення всеамериканської автокефальної Православної Церкви з англійською мовою, американського своїм духом, незалежної від церковних властей з-поза Америки, — це значить добровільно зрікатися Московського Патріяршого Екзархату в Америці. Який у цьому сенс? Поскільки у нас вірять, що влада СССР — це „російські націоналісти, що лише вдають комуністів", і поскільки в нас вірять, що влада СССР підтримує Російську Православну Церкву, провід якої є „націоналістичний", то треба було б, послідовно, сподіватися, що влада СССР почерез цю Церкву мала б ширити російську мову, російську культуру, російську церковну традицію, — і ця влада велики капітали кинула б для того, щоб втримувати національну Російську Церкву за кордоном, і щоб навіть з самою думкою про створення **Американської** Церкви боротися, бо ж в „американізмі" розпинався б і сам Московський Екзархат в Америці. А тим часом бачимо зовсім протилежне явище: Москва голосно підбурює американську прилюдну опінію проти автокефальних Православних Церков етнічних спільнот в Америці, а тим самим і проти свого власного тут Екзархату. І ця агітація в Америці справді знаходить конкретний відгук серед „американізаційних" сфер. Більше того, Московська Патріярхія доможалася того, щоб світова Всеправославна Родоська Конференція конкретно зайнялася справою створення одної для всіх американців автокефальної Американської Православної Церкви. Чому це діється?

Влада СССР і Московські Екзархати за кордоном

Відповідь на це питання може бути лише одна: міжнародня комуністична експозитура, що створила Советський Союз і править ним, по-перше, хоче зберегти Московський Патріярхат, як і вся-

ку іншу Церкву, і цій експозитурі не залежить на тому, щоб Російська Церква ширила російський патріотизм за кордоном; владі СССР треба не російського, а „совєтського" патріотизму.

Як довго, почавши з 2-ї світової війни (1939-1945) влада СССР не мала впливів серед урядів держав у світі, то вона нібито „дала свободу", а навіть „привілей", Московській Патріярхії, щоб вдавати перед світом, що в СССР нібито є „свобода релігії". І влада СССР використовувала Московську Патріярхію для того, що б та остання виробила для влади СССР добру опінію у світі. Тепер же влада СССР і без Патріярхії нав'язує „коекзистенцію" (мирне співжиття) з Заходом — почерез т. зв. „культурні зв'язки" і торгівлю, почерез спільність винаходів у ділянці далекопростірних космічних кораблів, почерез оборону перед спільним ворогом, яким є китайський велетень (понад 700 мільйонів населення, що вже має атомову зброю) і т. д.

Влада СССР, як видно, вважає, що Московська Патріярхія вже відограла свою ролю, як політичне знаряддя, і тим також пояснюється той факт, що переслідування самої таки Російської Церкви в СССР останніми роками збільшується мірою того, як СССР має успіхи в політиці свого „мирного співжиття" з Заходом.

Щоб користуватися Московською Патріярхією як політичним знаряддям у світі, для того треба, щоб за тією Патріярхією (церковним проводом у Москві) була якась Церква, отже ту Церкву треба було б толерувати, а цього влада СССР боїться. Щоб почерез Патріярхію мати впливи на інші країни, для того треба мати Московські Екзархати в різних країнах, і ті Екзархати після 1945 р. швидко було створено:

Західньоєвропейський екзарх у Лондоні архіеп. Антоній Блюм, Середньоєвропейський екзарх у Східньому Берліні архіеп. Кипріян Зернов, Північноамериканський екзарх Іван (Вендянд), Аргентинський єпископ Нікодим (Русин), і єпископ Віденський і Австрійський Парфоломей (наслідник еп. Філарета Денисенка), Східньоєвропейський вікарій еп. Іоанафан Кополович (з Закарпаття), західньоєвропейський вікарій еп. Іріней Зуземіль (з Чернігівщини), еп. Брюссельський Василій (підлягає екзархові Антонієві Блюмові), Адміністратура Угорська (адміністратор прот. Ферід Берки в Будапешті), Екзарша Рада в Парижі (яку розбудував архим. Діонисій Шамбо), що підлягає архіеп. Антонієві Блюмові. Очевидно, можна б подати більше імен, напр., еп. Досифей, що в США підлягає екзархові Іванові Венляндові, еп. Пантелеймон (Рудик) у Канаді (Едмонтон), що підлягає екзархові Іванові Венляндові в США, архимандрит Гермоген Орехов — начальник Російської Духовної Місії в Єрусалимі, і т. д., і т. д. Для цієї сітки, що все більше й більше розбудовується за кордоном, існує при Патріярхії в Москві могутній Відділ Зовнішніх Церковних Зв'язків, який, під проводом свого голови митрополита Ленінградського й Ладозького Нікодима Ротова розрісся більше, ніж сама Патріярхія, і який уже навіть перейшов подальше від Патріярхії в окремі будинки в Москві. Той Відділ править Патріярхією, а Відділом править Куроедов — начальник Відділу для релігій при Раді Міністрів СССР. Московська Патріярхія 1961 р. вступила в Світову Раду Церков (майже всі християнські віроісповідання, крім католиків) з центром у Женеві; вона вступила в членство Всеправославної Родоської Конференції, що створилася 1961 р.; вона перша і єдина з Православних Церков вислала обсерваторів на першу сесію Світового каголицького II Ватиканського Собору в жовтні 1962 р., в особах архим. Володимира Котлярова, проф. прот. Віталія Борового й світську особу Анфіновенова з Відділу Закордонних Церковних Зв'язків Московської Патріярхії; вона взяла участь у нав'язанні контактів між владою СССР папою Іваном XXIII (1958-1963); вона організує у світі церковно-політичну акцію „миру", і т. д., і т. п.

Але коли влада СССР рішилася остаточно знищити Церкву й всяку релігію в СССР, то та велетенська сітка Московської Патріярхії за кордоном може бути не на руку владі СССР. Бо ж евентуально могло б статися таке, що в Москві буз би лише патріярх, а вся його Церква була б за кордоном. А чи владі СССР удалося б контролювати за кордоном Екзархати, Єпархії й парафії патріярші, якщо б в СССР Церква була б цілком знищена — це велике питання, на яке скоріш треба було б дати негативну відповідь.

Крім того, існування патріярших екзархатів у вільному світі хоч дає владі СССР можливість контролювати частину християн, але, з другого боку, ті екзархати є великою моральною підтримкою для переслідуваної в СССР Російської Церкви.

Отже влада СССР може боятися, що патріярша юрисдикція за кордоном може перерости понад плянн цієї влади і піти понад її голову та поза можливості її контролі.

Влада СССР, Московська Патріярхія і Константинопольський Патріярхат

Року 1960-го в Америці створили т. зв. Постійну Конференцію Канонічних Православних Єпископів (Standing Conference of the Canonical Orthodox Bishops) під постійним проводом Американського екзарха Константинопольського Патріярхату (є ним тепер архіеп. Яковос). Ця Конференція на своєму засіданні 30 березня 1965 р. вирішила розглянути таке питання: чи не можна б евентуально створити з єпископів усіх „канонічних" Церков на Американському континенті спільний Синод єпископів, як надрядний адміністративний центральний орган для всіх тих „канонічних" Православних Церков, що був би постійно очолений американським екзархом Константинопольського Патріярхату?

Московська Патріярхія спротивилася цьому проектові. Чому? Всі зовнішні ознаки мали б свідчити про те, що тут нібито йдеться про традиційне суперництво Московського Патріярхату (Москви як „Третього Риму") з Константинопольськи-Патріярхатом як „Другим Римом". Між іншим, до справи теперішніх взаємовідносин між Московською і Константинопольською Патріярхіями з тією традиційною міркою („церковне суперництво") далі підходять усі знавці міжнародної церковної політики. Православні й католицькі церковні знавці спільно редагують квартальний журнал „Діаконія", метою якого є „сприяти екуменізмові", і який публікується в Центрі ім. (пари) Івана XXIII при католицькому Фордгемському університеті в США. Відомий співробітник католицької преси („Да Кетолик Ворлд" і ін.) Річард Г. Маршал (молодший), що назначений викладачем Слов'янських Студій Торонтонського університету, у своїй статті в цьому журналі підкреслює як очевидну істину ось що: коли Константинопольська Патріярхія відмовилася вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор (1962-65), а Московська Патріярхія вислала туди своїх обсерваторів на всі чотири сесії Собору (склад тих обсерваторів з Москви на кожну сесію, крім прот. В. Борового, змінявся), то це сталося між іншим і тому, що тут, тверднть Р. Маршал, входило в гру „старе суперництво між Константинополем як Другим Римом і Москвою як Третім Римом (Richard H. Marshall, Jr., The Rhodes Conferences, Diakonia, Vol. 1, No. 2, April, 1966, p. 70).

Р. Маршал, згадуючи, що е „троякого" роду здогади щодо тієї загадки — чому Московська Патріярхія вислала була на першу сесію (в жовтні 1962 р.) своїх обсерваторів, тоді як усі інші Православні Церкви відмовилися послати своїх обсерваторів на цей Собор. Але серед тих „трьох" здогадів Р. Маршал не згадує того, що то влада СССР присилувала Московську Патріярхію вислати обсерваторів на II В. Собор, щебто змусила її зломити всеправославну солідарність у цій справі. І тут зайві всякі здогади, бо ж маємо заяви в цій справі: заяву Американського екзарха Константинопольського Патріярхату архіеп. Яковоса, який сказав, що з боку Московської Патріярхії це була справа „політичних мотивів"; маємо дві заяви митр. Нікодима (Ротова), який спершу заявив, що Московська Патріярхія „за жодних передумов" не вишле обсерваторів на II В. Собор, а потім скоро змінив думку, і заявив, що Московська Патріярхія вишле туди обсерваторів, але під умовою, що II В. Собор не буде виступати проти Советського Союзу, і ще, розуміється, проти Православія (це вже про людське око треба було додати). А митр. Нікодим змінив свою думку після того, як Ватикан увійшов у контакти з владою СССР, тоді очолену М. Хрущовим, і зобов'язався, що II В. Собор не буде виступати проти влади СССР і комунізму взагалі, якщо та влада присилує Московську Патріярхію вислати обсерваторів на II В. Собор у Римі; і советська влада присилувала її до того, отже Московська Патріярхія вислала туди обсерваторів, хоч на першій Всеправославній Родоській Конференції вона разом з іншими Православними Церквами зобов'язалася була не висилати.

Отже Московська Патріярхія вислала обсерваторів на II В. Собор не з мотивів суперництва з Константинопольською Патріярхією, а з мотивів послужити комуністичній міжнародній політиці, до чого її змусила влада СССР. Наприклад, взаміну за те, що влада СССР змусила Московську Патріярхію вислати обсерваторів на II Ватиканський Собор, цей Собор зобов'язався не виступати проти комунізму взагалі, а проти влади СССР зокрема; хоч перед скликанням II В. Собору католицькі дівчі голосили, що II В. Собор буде найбільшим виступом проти комунізму.

З уваги на той факт, що в журналі „Діаконія" не згадується про ролю провідників комунізму, а зокрема про ролю влади СССР за кулісами II В. Собору, а справу показується так немов би то все починалося й кінчалося лише з ініціативи Патріярхатів і Католицької Церкви та оберталося лише навколо їхніх інтересів, — то „Діаконія" тим самим далеко не зовсім правдиво представляє взаємовідносини між Патріярхатами й Католицькою Церквою з нагоди II Ватиканського Собору. Таким своїм становищем журнал „Діаконія" (який є академічною прибудовою співпраці католицьких і православних богословів „на вершинах", отже він являється дуже поважним органом), отже велика більшість його читачів тепер і в майбутньому можуть виробити собі не зовсім правдивий погляд на взаємовідносини між Московською Патріярхією і Католицькою Церквою, якщо сполягатимуть на інформаціях „Діаконії". Нащо ж вона саме заготовляє якраз такі „інформації"?

Видавничий Фонд „Історії Українців в Канаді"

Читачів „Вісника" мабуть здивувало те, що в останньому його числі не було поміщено продовження збірки на Видавничий фонд „Історії Українців в Канаді". А причиною цієї перерви не було те, що не було що продовжувати, бо дійсною причиною був дво-тижневий виїзд з міста нашого касієра, що унеможливило для секретаря доступ до касових рекордів, з яких він приготовляє чергові списки пожертв. На днях наш касієр, п. Михайло Ласько, повернувся з дороги, і ось наш черговий список пожертв ч. 5:

По $100.00: Укр. Народний Дім в Вінніпезі, І. Вахняк (попередньо проголошено $25.00, разом $125.00).

По $80.00: Відділ С.У.К. ім. Л. Українки, Оквборн.

По $50.00: Інж. В. Топольницький.

По $25.00: пані Д. Папіш, о. С. Ярмусь, Г. Соболта, др. М. Потоцький, І. Трач, Р. Павлик, відділ С.У.К. ім. кн. Ольги при Соборі св. Покрови і пані О. Савчук.

По $10.00: Т. Федун, о. Диякон О. Олекшій.

По $5.00: В. Капець і о. В. Чекалюк з ЗДА.

Загальна сума списка ч. 5	$ 560.00
Попередньо проголошено	2,947.00
Зібрано досі	$3,507.00

Отже Манітоба вже зложила 70% призначеної для ньої квоти — $5,000.00, що ставить її на першому місці між провінціями Західньої Канади. Хочеться вірити, що манітобці не зречуться свого провідного місця і якоротці вповні виконають квоту, бо ще є багато таких, що ще не жертвували на цю гідну ціль, а повинні і можуть змогу дати. Збірковий Комітет нетерпеливо очікує звідомлень від місцевих збіркових комітетів з таких місцевостей, як Давфин, Роблин, Оквборн, Сенді Лейк, Брендон, Вайта і ще деякі, в надії, що пожертви з тих околиць поможуть нам осягнути повну квоту.

За вищеподані пожертви Збірковий Комітет складає всім сердечну подяку і закликає всіх тих, що розуміють потребу такої історії, голово для нашої молоді, сповнити цей великий громадський обов'язок, щоб наступний список пожертв виказав повне виконання призначеної нам квоти і здобуття першого місця на цілу Канаду.

Усі пожертви просимо висилати на адресу касієра:

M. LASKO,
907 Campbell St., Winnipeg 9, Man.

У 20-му столітті

Закон Сауді Аарабії велить вірити, що земля не крутиться і що сонце рухається

ЗАСТУПНИК РЕКТОРА УНІВЕРСИТЕТУ ДОМАГАЄТЬСЯ КАРИ СМЕРТИ ДЛЯ ТИХ, ЩО ГОЛОСЯТЬ „РУХОМІСТЬ ЗЕМЛІ"

Влада Сауді Арабії карає тих, хто заперечує науку ісламської релігії про „нерухомість" землі і рухомість сонця

Віцеректор (заступник президента ісламського (мусульманського, магометанського) університету в місті Медіні в Сауді Арабії, шейх Абделязіз Бін Баз 11 січня 1966 р. одночасно у двох місцевих журналах опублікував свою статтю, в якій є така погрозлива офіційна заява:

„Багато е публікацій на тему... теорії, що земля крутиться, а сонце е нерухоме... Я вважав, що моїм обов'язком було написати короткий есей, який показав би читачеві ті докази, що свідчать про фальшивість цієї теорії і дав би йому змогу усвідомити собі правду... Отже, я заявляю, що священний Коран (головна священна книга ісляму), вченим Пророків (іслям визнає біблійних пророків) і вчення більшости ісламських науковців та дійсно факти разом доказують, що сонце кружляє у своїй орбіті, так як звелів Всемогутній Бог, і що земля нерухомо стоїть на місці, розпростерена Богом для його людей, щоб вона була їхнім ложем і колискою, і вона кріпко притиснена горами, щоб не могла хитатися... Кожен, хто віруває бн інакше, тим самим показався б безбожником і ухиленням (збочення у вірі — р. В.), бо ж такий вчинок е проявом фальшу супроти Бога, Корану й Пророків..."

„Від кожної ж особи, яка посуджує Всемогутнього (Бога), Його священну книгу (Коран) чи Його пророків у фальшивості, треба вимагати, щоб вона відкликала такі свої погляди і спокутувала за них, або в іншому випадку вона повинна бути покарана смертю як невірний відступник (від релігії), а його майно має бути сконфісковане на користь ісламського державного скарбу..."

„Видали наказ, щоб земля була „плоскою"

Шейх Абделязіз Бін Баз продовжує свою статтю такими „науковими" доказами:

„Ця теорія (про кружляння землі навколо своєї осі й кругом сонця) не тільки суперечить ісламській (релігійній) науці, — вона ж бо також суперечить і самим фактам та заперечує логіці й розумові... Люди ж... бачать, що сонце рухається — що воно сходить і заходить, і що земля стоїть нерухомо, отже й тому кожне місто і гора стоять на своїх місцях. Ні одна з тих речей не рухається, не змінює свого місця. Якщо б земля крутилася, як це дехто голосить, то тоді міста, гори дерева, ріки й моря не стали б на місці, отже люди бачили б міста сходу на заході, а міста заходу — на сході."

Шейх Абделязіз Бін Баз, що є заступником президента віроісповідного ісламського університету в Медіні, опублікував цю свою статтю як „послання" на ісламський Новий Рік, що називається Рамадан, 1966 р. (В ісламі 1966 рік рахується як 1385 рок, а Новий Рік припадає на 11 січня. Часописи, які опублікували його статтю, є урядові, (як і всі інші часописи в Сауді Аарабії). Після того його статтю почали передруковувати в Єгипті (що також переважно ісламський), де її висміяли. Один з часописів у Каіро (столиця Єгипту), „Ах Мусавар" особливо висміяв владу Сауді Арабії, заявивши, що ця країна у своїй темноті й назадництві „видала наказ, щоб земля була плоскою".

Шейх Абделязіз Бін Баз, як речник уряду Сауді Арабії, відповів на це другою своєю статтею, яку він опублікував 21 травня 1966 р., і в якій він зробив також спростування: що він не твердив, що земля е плоскою („флет"), а лише твердив і твердить, що „земля не рухається, а сонце рухається, і що всі ті, які твердять, що воно е інакше, повинні бути покарані".

На ці „Послання" арабського державно-релігійного достойника — „науковця" на заході не звертали уваги так довго (від січня по травень ц. р.), поки та справа не стала голосною через єгипетську пресу. А вже після того журналісти з Америки й Европи почали в Сауді Арабії ближче приглядатися цій справі. І тоді ширше поінформувався про це щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис", а його інформації подали й деякі щоденники в Канаді. (напр., „Ди Вінніпег Трибюн" за 11 червня 1966 р.).

З.Р.В. — У Сауді Арабії діється таке, як в Европі діялося в Середньовіччі, коли т. зв. „Свята Інквізиція" чи інакше „Святий уряд" Католицької Церкви змусив італійського астронома Галілео відкликати ту працю (яку він видав 1632 р.) на тему астрономії, в якій він годиться з теорією Коперника — що земля е рухома, а сонце нерухоме. Крім того, „Св. Інквізиція" до смерти тримала його в арешті.

Грецька Православна конвенція в Монтреалі

Конвенція Американського Екзархату Константинопольського Патріярхату (греки), яка відбувається що два роки, тим разом відбудеться в Монтреалі — 25 червня ц. р. Вона триватиме тиждень.

На конвенцію прибуде 500 делегатів під проводом екзарха — архиепископа Якова з Нью-Йорку. Монтреальський кардинал Поль Еміль Леже буде гостем-промовцем.

Делегати прибудуть з усього Американського континенту, на якому Екзархат Північної й Південної Америки, очолений архіеп. Яковом, охоплює собою коло двох мільйонів греків.

Програма конвенції

Програма нарад конвенції буде складатися з цих точок: 1) Церква й освіта; 2) Церква й духовні місії; 3) Церква й родина; 4) Церква й розводи; 5) Міжцерковні зносини; 6) Церква й моральні проблеми наших часів і нашої нації; 7) Церква й фінанси парафій, освітньо-виховна справа, добродійна акція й Архиепархія; 8) Церква й взаємовідносини з Вселенським Патріярхатом (Константинопольським); 9) Церква й молодь; 10) Становище Архиепархії (Екзархату) до вищезгаданих 9-х точок.

Під час конвенції відбудуться наради Центральної Ради Архиепархії Екзархату, яка складається з духовних і світських членів, і становить собою екзекутивний орган Архиепархії.

Папа Павло VI проти національних Церков

Папа про екуменізм: „Церква одна й одинока, — не кількнадцять Церков"

До своєї загальної щотижневої авдиторії в першому тижні червня ц. р. папа Павло VI сказав:

„Церква є одна й одинока (one and unique); не існує кількнадцять Церков — кожна самостійна й самовистачальна. Суверенний закон єдности глибоко опановує релігійну спільноту основану Господом (Єфес. 4, 5)... Точно до такої досконалої й органічної єдности, і до „переможення перешкод, які гальмують повне церковне успільнення, прямує наш екуменічний рух" (Декрет про Екуменізм, 3). (Часопис „Визентайн Кетолик Ворлд", 12. 6. 1966. США).

Папа: „Одна Церква" — це всі ті, що охрещені; це „одинока" — Католицька Церква.

У вищезгаданій заяві папа поставив реторичне питання: „Чи всі ті, що охрещені, навіть ці, що відокремлені від католицької єдности, є в Церкві? У правдивій Церкві? У дійсній Церкві?" — „Так, це одна з великих істин (правд) католицької традиції, і вселенський (католицький) собор неодноразово потвердив її." (Тут папа покликався на постанову II Ватиканського Собору (1962-65), що називаються „Конституція про природу Церкви, 11, 15" і „Декрет про Екуменізм, 3" і інші постанови цього ж Собору, який визнає, що всі ті, що охрещені, хоч і не є католиками, але вони є у правдивій Церкві Христовій). Католицька Церква визнає охрещених некатоликів за членів правдивої Церкви тому, що, як сказав цей папа: „Це пов'язується з тим артикулом Символу Віри, який ми співаємо на Богослуженні: „Вірую в одно хрещення на відпущення гріхів", — далі інформує вищезгаданий часопис. „Але папа сказав, що хрещення й „якась віра" не вистачають для „досконалого успільнення" („perfect communion"), яку має лише „одинока Церква". І за таку „одинoку Церкву" папа, звичайно, вважає Католицьку Церкву.

Проти автокефалії Церков

Виступаючи проти „кількнадцятьох Церков", з яких „кожна самостійна й самовистачальна", папа Павло VI мав на увазі автокефальні, тобто національні Церкви; бо „автокефальна" — це така Церква, що не має над собою жодної чужої церковної влади і саме тому „автокефальна" — це самостійна Церква; національна ж Церква — це лише Церква автокефальна, бо національною не є і бути не може така церковна спільнота, якою править чужа церковна власть.

Отже виступаючи проти „самостійних", тобто автокефальних, а це значить національних Церков, папа Павло VI іде слідами свого попередника папи Івана 23-го (1958-1963), який осудив національні Церкви, заявляючи, що, Христос оснував лише Римську Церкву, — отже цей папа заявив 1959 р. до прочан з Венеції:

„Христос не оснував різні Церкви, як, наприклад, Англійську, Слов'янську, або Церкву якоїсь нації, але одну Церкву: Апостольську і Вселенську Римську Церкву" (Цитовано за укр. греко-католицьким журналом у Канаді, „Логос", число за липень-березень 1960 р.).

Звичайно, він тим самим заявив, що Христос не оснував і української Церкви, отже така ніколи не існувала й не існує, і назва така в Римі не фігурує. Але хоч папа Іван 23-й був італієць, як і Павло VI, отже й італійський патріот, тому йому Рим є рідною столицею, то все ж таки й це не оправдує такого його вчення, що, мовляв, Христос оснував лише „Римську Церкву", бо ж Христос у Римі ніколи не проповідував і навіть назви „Рим" ніколи не вжив", (не сказав, що, мовляв, Він основує „Римську Церкву"; в Євангелії немає згадки про це.

Римську Церкву не оснував й ап. Петро, бо в Євангелії не сказано, що може він (ап. Петро) був у Римі.

Вимога патріярха Московського до патріярха Константинопольського

У справі заборони Літургічного Єднання з Російською Зарубежною Церквою

Патріярх Московський Олексій звернувся своїм посланням 25 жовтня 1965 р. до патріярха Константинопольського Атенагораса І з вимогою, щоб той заборонив своєму епископатові служити Богослужіння з епископами і священиками Російської Зарубежної Церкви (що її очолює митр. Філарет в США), яку патріярх Олексій називає „Карловацьким розколом". Патр. Олексій заявив: „... наша Російська Православна Церква, законно очолена Нашою Мирністю і правлена нами зо Священним Синодом, має зі кордоном нашої країни угрупування розкольників, які, роздираючи хітон Христа і топчучи загальноприйняті в християнському світі канонічні норми, через політичні причини здісно й упертo противляться вищій Церковній Владі (Московській Патріярхії), за що вона (Московська Патріярхія) в минулому була змушена послужитися заборонами, включно до заборони у священнослужінні епископату й клиру тих розкольницьких груп... Все це прекрасно відомо Вашій Святішості... Тому-то тим більш прикро було нам довідатися про такі випадки, коли Представник Вашої Святішости при Світовій Раді Церков Високопреосвященний Митрополит Калабрійський Емелян звершував богослужіння разом з архиепископом Антонієм (Бартошевичем), що належить до розколу так званих „карловчан" у російському храмі м. Женеви.

Такі випадки не будуть сприяти поліпшенню зв'язків між нашими Церквами й утвердженню православної єдности".

Випадок літургічного єднання мит. рополита Емеляна з архиепископом Антонієм, Патріярх Московський уважає за „нарушення канонічних установлень, неодмінно прийнятих у всіх взаємовідносинах Православних Церков — сестер".

У своєму посланні з 22 грудня 1965 р. до патріярха Олексія патріярх Атенагорас відповів, що внаслідок листа патріярха Олексія з 25 жовтня 1965 р., з боку Константинопольської Патріярхії „Синодальним рішенням уже дано вказівку Високопреосвященнішому Митрополитові пану Емеліянові, щоб він на майбутнє уникав усякого літургічного чи іншого єднання з тими архиереями, що належать до карловацького угруповання, згідно з тим становищем, якого здавна дотримується наш Святіший Вселенський Престол щодо його відношення до них".

(„Журнал Московской Патриархии" ч. 3, 1966, Москва).

З.Р.В. — Московська Патріярхія грецьке „Кіріос" Емеліян перекладає: „господин Емеліян", тобто „пан Емеліян", насправді ж грецьке „кіріос" у Церкві слов'янн з давніх-давен перекладають словом „владика", а не „пан". Хто робив цей переклад?

„Реформа загрожує душі французької Канади"?

Акція проти плану Лесажа частково замінити залежність шкільництва від церковних властей

Прем'єр Квебеку, Лесаж (з Ліберальної партії) прямує до зміни дотеперішніх законів Квебеку у ділянці шкільництва. У провінції Квебек шкільництвом править Католицька Церква. Лесаж і його однодумці вважають, що як довго шкільництво Квебеку буде повністю залежним від Церкви, так довго молодь виходитиме із шкіл цієї провінції непідготованою до вимог життя модерної доби, бо шкільництво там відстале від поступу.

Провід Католицької Церкви і його однодумці в Квебеку ставлять рішучий спротив ліберальним плянам Лесажа.

Консервативно-клерикальна опозиція, однак, волів не розкривати своєї дійсної мети, і не виявляти, що вона боїться, щоб Кат. Церква в Квебеку не втратила владу над шкільництвом. Отже вона рішила вжити популярних політичних аргументів; і так, вона голосить, що католицизм у Квебеку є основою збереження його французького духа й патріотизму.

Під таким патріотичним кличем у Монтреалі 24 травня ц. р. відбувся з'їзд провідних клерикальних діячів, які заявили, що Лесажева „реформа загрожує самій душі Французької Канади", як інформує „Нью Йорк Таймс" (25 травня ц. р.).

З.Р.В. — Справа в Квебеку ускладнюється тим, що в Монтреалі не лише серед студентів, але й серед тих професорів університету, а також серед католицького духовенства є рух за тим, щоб із шкільництва і з науково думки була знята офіційна контроля Церкви. Зокрема це виявилося було в 1956-57 роках під час голосного виступу католицького священика Діона, професора університету Лявалля, який розкривав поневолення наукової думки в Квебеку й назадництво його шкільництва; о. проф. Діон мав за собою дуже велике число однодумців.

Телевізор — це „гріх", заявив пастор

Відлучили родину від Церкви за посідання телевізора

„Великого гріха допустилося це молоде подружжя... і це причинилося до того сумного рішення", — заявив пастор Вербеф Давської Реформованої Церкви в Барневельд у Голляндії, відлучивши молоде подружжя від Церкви через те, що в їхній родині був телевізор.

„Якщо б вони позбулися телевізора, і визнали свій гріх під присягою — що вони вже більше ніколи не допустяться його, то їх знову прийняли б до Церкви", сказав він.

Католицька маса обороняє свято „Курячої Діви Марії"

Бунт п'яної юрби навіяло статуї „Курячої Діви Марії" проти католицького епископа, що скасував „свято" оргій під „християнським" вигладом

Коло 5,000 католиків зробили заворушення в містечку Кані в Італії проти місцевого епископа Альфредо Вотці через те, що він заборонив „свято Курячої Діви Марії".

У травневу неділю кожного року несли через місто статую „Курячої Діви Марії" і по дорозі пили, співали, танцювали й веселилися, а з ними йшов священик і процесія. Цього року священик не взяв участи в цій оргії, бо епископ заборонив йому.

Через те розлючена юрба виступила проти епископа. Згадане „свято" в цьому місті є дуже давнього походження. (Журнал АРЕО, червень 1966. США).

З.Р.В. — У Галії (теперішня Франція) такі народні паради з давніх-давен відбувалися під знаком „Тілесного вознесення Діви Марії з тілом на небо". Більше ні в одній іншій країні такого свята не було. Папа Гелясій І (492-496) заборонив ті народні фестівалі, бо в Церкві не було ні такого свята, ні віри в „тілесне вознесення Діви Марії на небо". Але народ у Галії був призвичаєний до тих народніх фестівалів під знаком „тілесного вознесення Діви Марії", і він бунтувався проти їх заборони з боку папи. Під впливом того пізніші папи прихилилися до тих домагань галіїців, і так у Католицькій Церкві почалося віреня в „тілесне вознесення Діви Марії". Так інформує „Католицька Енциклопедія", видана в США 1913 р., що була офіційним виданням Церкви. А 1950 р. папа Пій XII проголосив догмат про „тілесне вознесення Діви Марії", тобто так званий догмат „Ассумпціо".

„Дутий" професор покараний: день в'язниці і 500 дол.

Суд у Порт Артур, Онтаріо, 13 червня ц. р. засудив 29-літнього Роналда Макдональда на день ув'язнення й на 500 дол., або на шість місяців в'язниці, якщо б він не заплатив цієї суми.

Роналд Макдональд, що взагалі не мав університетської освіти, підробив собі документи професора психології, і на цій підставі був майже три роки професором психології в університеті Лейкгед і працював у лікарні як психіятр. Він підробив свій диплом на ім'я одного з професорів психології університету Міссурі, і той цілком випадково зацікавився тим. Переглядаючи програму студій університету Лейкгед, той професор Міссурського університету побачив серед викладачів у цій програмі своє ім'я. Таким чином Роналда Макдональда викрили, а по стані його психіятричної освіти не могли викрити...

Печерську Лавру перемінили в антирелігійний музей

Таїні останки легендарного Ілії Муромця?

Агенція Ройтера в першій половині червня ц. р. поінформувала, що мощі, які зідходилися в Печерській Лаврі в Києві, влада СССР виставила як експонат антирелігійного музею в цьому таки манастирі. Між іншим, там є такі таїнні останки, що їх уважають за „мумію" Ілії Муромця — легендарну постать, відому з „билін" — давніх усних творів Київської Руси. Коли чоловіки в сучасній Україні й Біларусі йшли (коло 10 століття) заселювати фінські (монгольські землі), на яких вони створили московщину, то перенесли туди й київські „билини", де вони зберегліся до новіших часів як народні твори. В Україні „билини" зникли під час опустошення Київщини азійськими ордами.

Чергове загострення в переслідуванні релігії в СССР

Навесні цього року преса повідомила, що влада СССР заборонила жадати пожертви в церковні скарбонки. Жертводавець мусить вписувати свою лепту в церковне книговодство й подати своє ім'я.

Котре з вірозповідань найбільше жертвує на свої релігійні потреби?

Адвентисти Сьомого Дня в Америці жертвують найбільше. Їхні пожертви минулого року пересічно становили по 310.35 дол. на особу. (Журн. „Православная Русь" ч. 11, 1966. США).

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:

7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

ЗАКІНЧЕННЯ АКАДЕМІЧНОГО РОКУ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

В п'ятницю 13 травня 1966 вечері, відбулося Закриття Шкільного Року Богословського Курсу в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Свято почалось Молебнем, якого відправлено в каплиці Колегії. Служили Високопрєп. о. Архимандрит Іов Скакальський та о. Дияком Гр. Філь в присутності Блаженнішого Митрополита Іларіона і Преосвященнішого Єпископа Бориса. Співав хор студентів Теології під дириґентурою Всеч. о. Ю. Ягодського, який викладав предмети теорію музики і церковного співу в Колегії впродовж минулого року. Після врочистого співу „Многая Літа", яким закінчено Молебень почалася програмова частина, яку відкрив і якою керував Всеч. о. І. Стус, Секретар Професорської Ради при Колегії.

Отець Стус перше покликав до слова Принципала Колегії, Високопрел. о. Протопресвітера д-ра С. Савчука. Отець Принципал у своєму слові подав багато цінних думок і відомостей про Колегію: який стан був її в минулому, який є тепер, і які є надії на майбутнє. Закликав українських батьків, щоб не тільки допомагали Колегії своїми пожертвами, але щоб туди висилали також своїх синів і дочок, щоб заповнити резиденцію Колегії Св. Андрея українськими студентами. Також звернув увагу на те, що хоч брак студентів теології всюди болючий, та все ж таки повинно бути більше студентів теології в Колегії Св. Андрея ніж зараз є. (Їх є 19 в порівнянні до числа студентів теології під дириґентурою Всеч. о. Ю. Ягодського, який викладав предмети теорію музики і церковного співу в Колегії впродовж минулого року. Після врочистого співу „Многая Літа", яким закінчено Молебень почалася програмова частина, яку відкрив і якою керував Всеч. о. І. Стус, Секретар Професорської Ради при Колегії.

Отець Стус перше покликав до слова Принципала Колегії, Високопрел. о. Протопресвітера д-ра С. Савчука. Отець Принципал у своєму слові подав багато цінних думок і відомостей про Колегію: який стан був її в минулому, який є тепер, і які є надії на майбутнє. Закликав українських батьків, щоб не тільки допомагали Колегії своїми пожертвами, але щоб туди висилали також своїх синів і дочок, щоб заповнити резиденцію Колегії Св. Андрея українськими студентами. Також звернув увагу на те, що хоч брак студентів теології всюди болючий, та все ж таки повинно бути більше студентів теології в Колегії Св. Андрея ніж зараз є. (Їх є 19 в порівнянні до числа студентів теології в англіканській семинарії в Ст. Джанс Коледж, — 5, і в римо-католицькій семинарії в Ст. Боніфейс, — 20.) Надіємось, що українське громадянство відповідно відозветься до цього заклику, як і завжди відзивався, український нарід, коли була потреба. Збудували ми своїми пожертвами Колегію Св. Андрея, а тепер треба наповнити її українськими студентами, щоб могла виконати своє призначення. Очевидно, що не можна забувати й про фінансові потреби Колегії, які також є дуже великі. Як говорив о. Принципал, українське громадянство повинно знати про ці потреби й відповідно до них відозватися.

Після цього Всеч. о. І. Стус, як секретар Професорської Ради при Колегії подав до відома про склад студентів теології в минулому році. Їх було всього разом 19, — з них 14 з Канади а 5 з США. Після кількох щирих і цінних слів у своєму становищі, покликав він до традиційного почвального слова Декана Богословського Факультету, Його Блаженства, Блаженнішого Митрополита Іларіона. Владика Митрополит у своєму слові подав кількох сердечних і теплих батьківських порад студентам Теології. Закликав їх завжди пам'ятати його науку і не забувати все те, що здобули в Колегії, а постійно будувати на цьому знанні. Наш Владика завжди щиро дбає про добробут студентів теології і постійно черпає зі своїх сил і знання, щоб якнайбільше допомогти студентам. За всі ці його труди і науку його, студенти ніколи його не забудуть а будуть його науку й працю дальше виголошувати й проповідувати в прийдешніх поколіннях.

Після своєї промови, Блаженніший Владика Іларіон доручив нагороди за провідництво слідуючим студентам: першу нагороду — Ігореві Куташеві, другу — Степанові Семотюкові, і третю — Григорієві Подгурцеві. Владика Митрополит у слові до них підкреслив велику любов, яку має український нарід до гарних проповідей і також згадав про велику вагу проповідництва у теперішніх непевних часах. Нагороди за проповідництво щиро влаштовує торонтонська кредитівка „СОЮЗ".

Після цього о. Стус покликав голову Студентського-Теологічного Товариства, Ігоря Куташа, дати слово від студентів. Студент Куташ від імені своїх братів-студентів висловив подяку всім професорам, на чолі з Блаженнішим Митрополитом Іларіоном, за їхні пильні труди над студентами. Подякував всім, які допомогли перепровадити дуже успішний і корисний академічний рік у Колегії. Також згадав про мрії студентів на будучність, представляючи їм присутнім почуття студентів перед виїздом на літні ферії, закінчивши рік студій у Коле-

ДИРЕКЦІЯ ВИДОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

12. 5. 1966 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо всіх православних українців у Саскачевані, що, як і минулих років, оселя „Зелений Гай", над мальовничим очером Вакая, провадитиме курси українознавства для дітей і молоді.

1-ша черга — від 10-го до 24-го липня,
2-га черга — від 24-го липня до 7-го серпня.

Якщо деякі батьки бажатимуть, то діти можуть бути прийняті до оселі на 4 тижні. На курси приймаються діти від 8-ми років до 17-ти.

ОПЛАТА за 2-тижневе перебування на оселі, навчання й харчування — $25.00, за двоє дітей — $45.00,за троє — $65.00

ПОМЕШКАННЯ для дівчат окремо й для хлопців окремо. Оселя дає ліжко, матрас. Постільну білизну, подушку, рушники й речі особистого туалету батьки для своїх дітей привозять з дому.

ЗАЯВУ ПРО ПРИЙНЯТТЯ дітей на оселю треба подавати вже тепер і не пізніше, як за 2 тижні перед початком курсів. Хто раніше подасть заяву, той матиме першість. Якщо місця на 1-му чергу будуть заповнені, то ми будемо переводити бажаючих бути в першу чергу — на другу — від 24-го липня.

НАВЧАННЯ. Крім загальних предметів українознавства, діті будемо вчити релігії, співати українських пісень, вишивати, писати писанки.

ГЛАВАТИ дітей буде вчити кваліфікований інструктор. Також бажаючі будуть вчитися українських танків, займатимуться літнім спортом.

БОГОСЛУЖЕННЯ служити, навчати релігії будуть (в порядку черговости) такі священики: о. Петро Бублик, о. Степан Зузак, о. Олег Кравченко й о. Т. Славченко.

УПРАВИТЕЛЕМ І КЕРІВНИКОМ КУРСІВ буде кваліфікований учитель, народжений у Саскачевані. Для допомоги йому будуть молоді вихователі, інструктори, як правило, всі на оселі будуть говорити по-українському. Програма навчання буде складена так, щоб навчання поєднувати з відпочинком і дітей не перетомлювати.

У ЗАЯВІ ми просимо подати відомости чи Ваші діти вчилися в Українській школі, чи навчалися (і як довго) релігії — це для того, щоб ми не вчили дітей того, що вони вже знають, бо їм не буде цікаво.

ХОЧЕТЕ БУТИ ПЕВНИМ, що Ваші діти матимуть місце на оселі „Зелений гай", — виповніть ЗАЯВУ, яку бачите внизу й вишліть на адресу капеляна оселі:

ІВАН ЩОЧЕ ОАМТ
c/o Rev. Taras Slavchenko
Box 4, Wakaw, Sask.

Або телефонуйте: 233-4231, Вакав.

Відріжте тут по лінії й пришліть цю заяву

ЗАЯВА

Цим прошу зарахувати моїх дітей на курси українознавства при відпочинкових осеях „Зелений гай". Належність буду платити тоді, як привезу дітей.

Хочу, щоб мої діти перебували:

I — від 10. 7. до 24. 7. 1966
II — від 24. 7. до 7. 8. 1966

(Поставте хрестик там, де бажаєте).

ХРЕСНЕ ІМ'Я ДИТИНИ	Ск. має років	Ск. років навч. в Укр. школі	С. років навч. Релігії
I			
II			
3			

ПРИМІТКА: Якщо Ваш син чи донька не вчаться по-українському, не вчилися Релігії, то зробіть прочерк — рисочку. Це нічка перешкода, ми тільки хочемо знати, щоб учити те, що ще не знає.

MY ADDRESS: ..... My Telephone No.

Підпис батька (матері)

(Name of Town, Village T. Exch.) .....

ДИРЕКЦІЯ ВИДОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ „ЗЕЛЕНИЙ ГАЙ"

12. 5. 1966 р.

ОГОЛОШЕННЯ

Повідомляємо всіх православних українців у Саскачевані, що, як і минулих років, оселя „Зелений Гай", над мальовничим очером Вакая, провадитиме курси українознавства для дітей і молоді.

1-ша черга — від 10-го до 24-го липня,
2-га черга — від 24-го липня до 7-го серпня.

Якщо деякі батьки бажатимуть, то діти можуть бути прийняті до оселі на 4 тижні. На курси приймаються діти від 8-ми років до 17-ти.

ОПЛАТА за 2-тижневе перебування на оселі, навчання й харчування — $25.00, за двоє дітей — $45.00,за троє — $65.00

ПОМЕШКАННЯ для дівчат окремо й для хлопців окремо. Оселя дає ліжко, матрас. Постільну білизну, подушку, рушники й речі особистого туалету батьки для своїх дітей привозять з дому.

ЗАЯВУ ПРО ПРИЙНЯТТЯ дітей на оселю треба подавати вже тепер і не пізніше, як за 2 тижні перед початком курсів. Хто раніше подасть заяву, той матиме першість. Якщо місця на 1-му чергу будуть заповнені, то ми будемо переводити бажаючих бути в першу чергу — на другу — від 24-го липня.

НАВЧАННЯ. Крім загальних предметів українознавства, діті будемо вчити релігії, співати українських пісень, вишивати, писати писанки.

ГЛАВАТИ дітей буде вчити кваліфікований інструктор. Також бажаючі будуть вчитися українських танків, займатимуться літнім спортом.

БОГОСЛУЖЕННЯ служити, навчати релігії будуть (в порядку черговости) такі священики: о. Петро Бублик, о. Степан Зузак, о. Олег Кравченко й о. Т. Славченко.

УПРАВИТЕЛЕМ І КЕРІВНИКОМ КУРСІВ буде кваліфікований учитель, народжений у Саскачевані. Для допомоги йому будуть молоді вихователі, інструктори, як правило, всі на оселі будуть говорити по-українському. Програма навчання буде складена так, щоб навчання поєднувати з відпочинком і дітей не перетомлювати.

У ЗАЯВІ ми просимо подати відомости чи Ваші діти вчилися в Українській школі, чи навчалися (і як довго) релігії — це для того, щоб ми не вчили дітей того, що вони вже знають, бо їм не буде цікаво.

ХОЧЕТЕ БУТИ ПЕВНИМ, що Ваші діти матимуть місце на оселі „Зелений гай", — виповніть ЗАЯВУ, яку бачите внизу й вишліть на адресу капеляна оселі:

ІВАН ЩОЧЕ ОАМТ
c/o Rev. Taras Slavchenko
Box 4, Wakaw, Sask.

Або телефонуйте: 233-4231, Вакав.

Відріжте тут по лінії й пришліть цю заяву

ЗАЯВА

Цим прошу зарахувати моїх дітей на курси українознавства при відпочинкових осеях „Зелений гай". Належність буду платити тоді, як привезу дітей.

Хочу, щоб мої діти перебували:

I — від 10. 7. до 24. 7. 1966
II — від 24. 7. до 7. 8. 1966

(Поставте хрестик там, де бажаєте).

ХРЕСНЕ ІМ'Я ДИТИНИ	Ск. має років	Ск. років навч. в Укр. школі	С. років навч. Релігії
I			
II			
3			

ПРИМІТКА: Якщо Ваш син чи донька не вчаться по-українському, не вчилися Релігії, то зробіть прочерк — рисочку. Це нічка перешкода, ми тільки хочемо знати, щоб учити те, що ще не знає.

MY ADDRESS: ..... My Telephone No.

Підпис батька (матері)

(Name of Town, Village T. Exch.) .....

дитині з родини 2, при двох 3.50 і при трьох і більше 4.00 дол. місячно. Учителька місячно одержує 60 доларів.

По закінченню науки була коротенька нарада з 3-ма присутніми. Учителька висловила невдоволення підручниками — затяжкі для дітей. Але охочого, хтоб написав луччі та ще й безплатно, вона не могла назвати.

В. І.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ЦЕРКВІ СВ. АННИ В СКАРБОРО, ОНТАРІО

У суботу, 30 квітня 1966 року членкиня РУШ Калина Салюк і член Андрій Ліцина відвідали названу школу. Вона (школа) міститься в залі під церквою з довгими столами і стільцями для дорослих. Це умеблювання є найгірше з усіх шкіл на Сході Канади.

Особливість цієї школи та, що більшість дітей живуть далеко від школи. Через це неакуратне відвідування, спізнюються, а іноді не приводять дітей. Всього дітей 20-ро (6 хлопців і 14 дівчат). У час відвідування було тільки 12-ро. За знанням дітей поділено на 5-ть кляс. При всьому цьому 13-ро дітей добре розмовляють українською мовою. Навчання відбувається раз на тиждень, суботами по 3 години (9 до 12).

Директор і вчителька всіх предметів є поважна вчителька Стефанія Козурко. Релігію учить Настоятель о. Петро Самець. Співу навчає пан Козурко, а нац. танки Н. Воробець.

Навчання складається з читання, писання, вивчання віршів. Дещо з прочитаного. Силами цих школярів (і школярок) улаштовуються свята: Св. Миколая, Т. Шевченка, День Матері, Лесі Українки.

При школі існує Шкільний Комітет, головою якого є Михайло Петришин. Діти за науку платять по 20.00 доларів за рік. Плата уч-ки С. Козурко 40.00 дол. місячно. За словами учительки більшість батьків дбають про дітей, перевіряють домашні завдання, але громада мала й слабувато організована.

Поліпшити школу на думку представників РУШі можна насамперед, утворивши належне приміщення і умеблювання; треба збільшити науку бодай до 4-х годин; слід заангажувати дві платні учительських сили. А взагалі школа розвивається тільки тоді, як нею піклуються не тільки учителька й Шкільний Комітет, а й певна кількість членів громади. Коли ж цього не має, школа занедбується.

В. І.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ В М. ОТТАВА, ОНТАРІО

Голова Ради Української Школи Східньої Канади проф. В. Іваниє відвідав цю школу в п'ятницю й суботу 25 й 26 березня 1966 року.

У п'ятницю 25 березня о 8-30 год. вечора відбулася в класі школи довша нарада з Настоятелем о. В. Сенишиним, всіма учителями, головою Громади А. Лазаровичем, головою Шкільного Комітету п. Ляшевським і декількох батьками, які прийшли на це запрошення, між ними проф. Д. Кислиця, п. Штепа й інші.

Насамперед голова РУШ привітав присутніх і в короткій доповіді поінформував про розвиток православного шкільництва на Сході Канади та про його сучасний стан. Після доповіді було більше запитань, на які давались вичерпні вияснення. Далі велись обговорення, як поліпшити навчання у парафіяльних школах. Спинялись й над тим, як охопити більшу кількість укр. дітей, які відвідують англійські, а свою омінають. Була тема про поліпшення теперішніх обставин, як от: малу участь батьків у вихованні своїх дітей, недостатній контакт учителів з батьками, які рідко зустрічаються, потреба поліпшити підручники, більше пристосовуючи їх до сучасного розвитку дітей, потреба відбування спільно з іншими школами хоч раз на рік Шкільних Днів, де б відбувалися певні змагання школярів і школярок, спільні засідання педагогічного персоналу. На цьому довшому засіданні був жвавий обмін думок і різні пропозиції включно до безплатного навчання і викликання запікавлення школами й жертвовности для них не тільки батьків, а цілого українського суспільства.

У суботу 26 березня голова РУШ побував у всіх класах школи. Оцю школу можна вважати типовою на Сході з чотирма класами навчання і невеликою кількістю учнів. Вона має всього 36 учнів і учениць (17 хлопців і 19 дівчат), але через перенесення навчання з п'ятниці на суботу та снігопад більше нормального відсутніх. Взагалі ж за класними журналами відвідування школи добре — не приходять через хворобу. Розподіл по класах такий: І-а 9 учнів, ІІ-а 14, ІІІ й ІУ-а 10, а 3 учнів по невиясненій причині перестали приходити. Приміщується школа в 3-х гарних кімнатах з добрим умеблюванням (парти для поодинокого сидіння, добрі таблиці тощо).

Директор школи й учителька релігії о. Настоятель В. Сенишин. Першу клясу навчає учителька п-ина Штепа, ІІ-у і ІІІ-у пані Добродійка Сенишина і ІУ-у архіт. Ю. Кодак.

У І-й класі жадних образків і невелика таблиця. В цій класі лише двоїмо дівчаток достатньо розмовляють українською мовою, а решта — англомовні. Діти читали першу частину буквара Деполовича по-українському і кожне слово перекладали по-англійському, щоб упевнитись, що вони розуміють прочитане. Перечитавши певну частину, учні розповідали англійською мовою. Дуже добре було б переповідання бодай з підказами учительки переповідати українською мовою. Взагалі було б раціональніше змушувати дітей підказувати їм, більше висловлюватись українською мовою, як то практикується в закладах, де вчать чужі мови. Діти в цій класі тримаються слухняно, дисципліновано з підкресленою шанобливістю до учительки, що дає сподіванку на певний успіх в навчанні.

Діти ІІ-ї класи у п-ні добродійки деклямували вірш — „Перший дощ" з букваря і потім розбирали кожне окре-

---

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ОСЕЛЯ „ТРИЗУБ"

(КОЛО КРИСТАЛ ЛЕЙК)

Box 1206
Канора, Саск.
Червень 1966

Шановні Родичі !

Цим повідомляємо, що цьогорічні літні курси в оселі „Тризуб" відбудуться в двох періодах:

КУРС ДЛЯ СТАРШИХ ДІТЕЙ — у віці від 13 літ вгору — від 3 до 17 липня, і
КУРС ДЛЯ МОЛОДШИХ ДІТЕЙ — у віці від 9 до 12 літ — від 17 липня до 31 липня.

Навчання і кошти повного утримання за 2 тижні виносять: за одну дитину — $25.00, за двоє з тої самої родини — $45, за троє дітей з тої самої родини — $55.00. Це включає кошти реєстрації та асекурації.

Аплікації просимо висилати нам негайно. Грошей з аплікаціями не висилайте. **Гроші платиться особисто** при реєстрації дітей.

Якщо до 1 липня ні отримаєте від нас відмовної відповіді, то це значить, що Ваша дитина є **прийнята на курси**, і її треба привезти на оселю для реєстрації в **неділю — дня 3 липня на КУРС ДЛЯ СТАРШИХ ДІТЕЙ**, або **дня 17 липня на КУРС ДЛЯ МОЛОДШИХ ДІТЕЙ.**

ЗА УПРАВУ ОСЕЛІ:

С. В. Горчинський, голова **Н. Лабюк**, секретар

—o—

P.S. As in the past, we welcome donations of food. We store meats in a cooler-freezer. Our fees are at a minimum rate and your extra donations will be appreciated. *Suggested* donations in food — chicken or other meats, eggs, cookies, pastry, *potatoes*, lettuce etc. Your donation will be recorded and summarized on the last day of camp.

Necessities in Camp to be supplied by campers for their convenience:

(1) pillow, sheets, blankets or quilt
(2) suitable Sunday clothes and Ukrainian costumes, if available
(3) bathing suit, towel, soap, basin, comb, mirror, clothes hangers, cup, tooth brush, paste, mosquito repellent, flashlight
(4) Ukrainian Prayer Book, Ukrainian Reader, writing book, pencil
(5) suitable clothes for unfavorable weather

APPLICATION FORM

1966

TRIDENT Church Camp,
Box 1206
Canora, Sask.

Please accept by child to TRIDENT Ukrainian Ortrodox Church Camp at Crystal Lake for the period: (*mark X*)

July 3 — 17 ☐ July 7 — 31 ☐

Child's Name Age

Signature of Parent

Address Ph.

ме слово. З букваря ж читали: „Мудрий хлопець" і „Синя та дуб". Читали поєдинчо, а потім переказували українською мовою. У цій класі майже всі діти уже досить вільно розмовляють по-українському, хоч запас слів у них невеликий. Всі діти завдання на дім виконують добре (пишуть на їх вік добре). У цій класі досить образів і велика таблиця, на якій пишуться довші й нові слова. В перебігу лекції почувається керма фахової, досвідченої вчительки, у якої всі діти стежуть за читанням і навперебій підносять руки для відповіді. Помилки виправляють самі учні.

Інж. арх. Ю. Кодак веде III й IV-у клясу. Серед учениць є одна англійка (батько й мати англійці), яка досить добре по-українському читає і пробує розмовляти. У цих клясах також помилки виправляють самі учні. Читали, а потім переказували про „Індіян" та про „Мишку", декламували вірш Т. Шевч. „Село". З граматики повторювали: іменник, прикметник й дієслово, придумуючи для цього відповідні речення. Завдання на дім з таким розрахунком, щоб щодня учень писав певну кількість рядків.

Навчання в школі нормально відбувається двічі на тиждень по дві години. Спеціальних годин співу й національних танків не буває; лише, готуючись до імпрез, вивчають декільки пісень і койвсі нац. танки.

При школі працює активний Шкільний Комітет, який очолює п. Лишевський. За науку діти платять 13.00 дол. на рік. Трое учителів одержують за навчання по 25.00 дол. на місяць. О. Настоятель В. Сенишин керує школою й навчає релігії безплатно.

По закінченні навчання голова РУШ відбув коротку нараду з учителями.

В. І.

КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ
асоційована
з МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

ВПИСИ

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на **академічний рік 1966-1967.**

В академічному році 1966-1967 кандидати повинні мати закінчений щонайменше перший рік університету. — Кандидати, які не мають першого року університету, але мають Матрикуляцію (повний 12-ий грейд середньої школи), можуть бути прийняті на Теологію під умовою, що вони, перебуваючи в Колегії, залишаться на університет з наміром закінчити на ньому перший рік студій.

Для кандидатів, які не мають університетського ступеня (B.A. або якого іншого), Курс Теології тривае чотири роки. По закінченні Курсу абсольвент отримує ступінь Ліценціята Теології (L.Th.).

Кандидати з університетським ступенем закінчують Курс Теології за три роки й отримують ступінь Бакалавра Богослов'я (B.D).

Охочі кандидати на Теологію, які мають академічні вимоги вступу, але не мають достаточного знання української мови (розговірної і в письмі), можуть записатися в Колегії на підготовчі курси української мови, по закінченні яких стають дійсними студентами Теології.

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії Св. Андрея тривае від 15-го вересня до 15-го травня. Зголошення приймаються до 1-го вересня

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отримують від Консисторії цієї Церкви грошову допомогу.

Студенти-богослови з Америки, вірні Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки, мають можливість отримати допомогу від своєї Церкви.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-8325

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АГАФІЯ МЕЛЬНИЧУК
Фовм Лейк, Саск.

У суботу 26-го березня по довгій недузі упокоїлася в лікарні у Саскатуні Бл. П. Гафія Мельничук. Народилася Покійна 1880 року в с. Грушівці на Буковині, де прожила свої молоді роки та вийшла заміж за Георгія Мельничука у 1900 році. Через 3 роки молоде подружжя переїхало на постійний проживток до Канади і увесь час проживали в околиці Шіго, беручи активну участь у церковному житті своєї Громади.

Від 1948 р. покійна Гафія залишилася вдовою і проживала при своїх дітях, а останні роки життя перебувала здебільше по лікарнях.

У понеділок 28-го березня вечором була відправлена Панахида у похоронному заведенні у Фовм Лейк, а другого дня Чин Похорону у Церкві Св. Ап. Петра і Павла у Шіго (коло Мельничуків), де Покійна була членкинею та разом з мужем і основниками тієї Громади. Після Похорону на церковній площі відбувся поминальний обід.

На закінк о. Настоятеля присутні на Похороні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $27.35, з чого на потреби місцевої Церкви призначено $15.00, а решту на пресовий фонд „Вісника".

Покійна залишила у глибокому смутку синів: Теодора, в Шіго, Николая, Петра в Едмонтоні та Івана в Опела, Саск., дві доньки: Василина в Фовм Лейк і Домка в Саскатуні, а також 23 внуків та 14 правнуків. Нехай легкою буде їй земля а Пам'ять Вічною.

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ ДЕМКІВ
Гадсон Бей, Саск.

У середу 23-го березня 1966 року, в Сауит Паул Госпітал у Саскатуні, Саск., на 46 році життя після тяжкої хвороби, спочила в Бозі бл. п. Марія Демків.

Бл. п. Марія Демків (з роду Бабюк) народилася 16-го квітня 1919 року в Сван Плейн, Саск. Там вона виростала при родичах, які фармерували в Сван Плейн, а в 1945 році вона вийшла заміж за Стаха Демкова, який жив у Ервуд, Саск. Після одруження обоє з чоловіком працювали у фармерів, а відтак при-

дбали свою власну фарму в околиці Ервуд. З волі Божої це подружжя не було обдароване дітьми.

Покійна Марія була слабого здоров'я. За свого життя вона перенесла 3 тяжких операції, в 2 легших. З тих причин вони лишили фармерства та в 1958 році перебралися до міста Гадсон Бей.

При кінці земного життя Покійна тяжко захворіла, що й треба було відвезти її до шпиталю в Саскатун. Одняче, невблагана смерть перервала нитку її життя.

Покійна була побожною людиною. Любила свою Православну Віру. Завжди була присутньою на Богослуженнях. Була активною членкинею Жіночого Товариства при Громаді в Ервуд, а пізніше в Гадсон Бей. Була тихої вдачі, чим придбала собі велике число приятелів.

Похорон бл. п. Марії Демків відбувся в понеділок 28-го березня 1966 року. Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону відправив місцевий парох Української Греко-Православної Церкви прот. о. М. Критюк, а дякував п. І. Калинчук. На похорон прибули 2 брати Покійної — Никола та Іван, вся родина чоловіка Стаха та багато знайомих, які прибули віддати останню послугу Покійній.

Поховано бл. п. Марію Демків на цвинтарі, який належить до Громади Св. Николая УГПЦ в Гадсон Бей, Саск.

Покійна лишає в смутку: мужа Стаха Демкова у Гадсон Бей, маму Магдалину Бабюк в Кенорі, Саск., 4 сестрі — Василину Сяяк у Гемилтон, Онт. Катерину Диксон у Вінніпегу, Павліну Кросбі у Вінніпегу, Настасію Нелсон у Гемилтон, Онт. 3 брати — Михайла в Келгері, Альберта, Николая в Ремзі, Онт. Івана в Кенорі, вуйка Дмитра Бабюка в Кенорі, ма-

му по чоловікові Агафію Демків в Гадсон Бей, Саск. та брата по чоловікові Володимира Демкова в Гадсон Бей і сестру чоловіка Анну Стахник у Ватерфорт, Онт.

Під час Посліднього Цілування, на закінк пароха присутні зложили 26.90 дол. на Нев'янучий Вінок Покійній Марії.

Цю суму розділено: на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу 15.00 дол., на „Вісник" 5 дол., на вироблення кліші 4.50 дол., а решту на вироблення знимки та поштові оплати.

Усім жертводавцям щире спасибі. Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину, а душу Покійної Марії нехай прийме до Царства Небесного.

Вічна Її Пам'ять!

о. М. К.

ПОДЯКА

Словитий смутком по втраті дорогої Дружини складаю сердечну подяку: прот. о. М. Критюкові за похоронну обслугу та слова потіхи, ближній і дальшій родині, всім приятелям, Жіночому Товариству при Громаді Св. Николая в Гадсон Бей за приготування поминального обіду та всім тим, що взяли участь у похороні моєї дружини бл. п. Марії. Нехай усіх Вас Господь Бог нагородить щедрими ласками, а душу Покійної прийме до Царства Небесного!

Муж Покійної — Стах Демків.

БЛ. П. ДОМКА РОГОЗА
Едмор, Саск.

У вівторок 22-го березня по довгій недузі упокоїлася в лікарні у м. Ріджайні Бл. П. Домка Рогоза. Народилася покійна Домка 1892 року на Буковині, а маючи 5-ть років прибула з батьками до Канади, спершу в околиці Інсінгер, а пізніше в околиці Вест Бенд, Саск. У 1908 р. покійна Домка одружилася з Василем Рогозою з котрим прожила подружнім життям до 1949 р., коли муж помер. Покійна була членкинею Української Православної Церкви у Едмор. Останні роки життя, залишившися вдовою, Покійна проживала у Фовм Лейк.

У неділю 27-го березня в похоронному заведенні у Фовм Лейк була відправлена Панахида, а другого дня Чин Похорону у Церкві Успіння Пресв. Богородиці у Едмор. Там же на церковному цвинтарі й були поховані тілні останки Покійної. Після Похорону в залі Громади відбувся поминальний обід.

У глибокому смутку Покійна залишила п'ять синів і три доньки, 15 внуків і 3 правнуки, а також численних приятелів.

На закінк о. Настоятеля присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійній $36.00, з чого $20.00 призначено на потреби Громади, а 16.30 на пресовий фонд „Вісника".

Нехай Господь потішить засмучених дітей і внуків Покійної, а Їй сотворить Вічную Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. АННА ЗАЛІЗНА

У неділю 20-го березня після тяжкої недуги упокоїлася у Фовмлейкській госпіталі Бл. П. Анна Залізна. Народилася Покійна 2-го серпня, 1899 р. у Інсінгер, Саск. де й проживала свої молоді літа. 1918 року одружилася з Георгієм Залізним і з того часу родина Залізних постійно замешкувала у м. Вест Бенд. Обоє були постійно активними членами Української Православної Громади у Едмор. Останній рік, коли покійна Анна почала підупадати на здоров'ї родина Залізних перебралася на місце проживтку до Фовм Лейку. Від часу коли Покійна почала слабувати й до останнього дня її муж постійно пильнував її, допомагав чим міг не забуваючи одночасно і за своєю церковно-громадську обов'язки. Незадовго перед своєю кончиною Покійна прийняла Св. Гайни Сповіді й Причастя.

Похоронні відправи почалися у вівторок 22-го березня Панахидою у похоронніх заведенню у Фовм Лейк. Другого дня довга валка авт провожала тіло покійної на місце вічного спочинку у Едмор. Там же в церкві був відправлений Чин Похорону при великому числі вірних — членів родини й Громади. У своєму прощальному слові о. Григорій Удол — Настоятель Громади підкреслив особливо любов Покійної до своєї Церкви та приміре християнське життя, як Громадське, так і родинне.

Після Похорону в залі Громади відбувся поминальний обід, де на закінк о. Настоятеля присутні склали Нев'янучий Вінок Покійній в сумі $20.00 в чого 10 призначено на потреби Громади, а решту на виріб кліше й цресфонд „Вісника".

У глибокому смутку Покійна залишила мужа Георгія, 5 синів, 2 доньки, 7 онуків, 6 сестер і 4 брати, а також усю свою Громаду. Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. МИКОЛА СОВСУН
Вінніпег, Ман.

У понеділок 28-го березня 1966-го року помер несподівано у Вінніпегу Микола Совсун на 73 році життя, відомий багатьом українцям у цьому місті.

Покійний належав до багатьох українських організацій. Був членом Українського Товариства Взаїмної Помочі, членом Братства Св. Андрея Первозванного, членом української православної Катедральної громади, а також Собору Св. Покрови. Був членом-жертводавцем Колегії Св. Андрея в Вінніпегу.

Покійний Микола народився 28-го травня 1893-го року в селі Ворвулинці, повіт Заліщики. До Канади приїхав 1910-го року.

Зоставив у жалобі його дружину Марію, сина Петра у Вінніпегу та дві дочки — Анастасію і Ольгу в Америці і пять онуків, а також двох братів Василя й Михайла у Канаді, та в Україні рідну матір і сестру Василину.

Похорон відбувся в п'ятницю 1-го квітня з Катедри Пресвятої Трійці. Похоронні відправи відслужили о. Володимир Слюзар і о. Іван Стус. Поховали покійного на цвинтарі Глен Іден.

Покійний Микола Совсун був свідомим українцем патріотом і виявляв свою свідомість не словами, а добрими ділами. Він разом зо своєю дружиною Марією потрапили виховати своїх дітей на свідомих громадян Української Православної Церкви і нації.

По своїй вдачі покійний був скромною людиною не любив вихвалятися своєю жертвенністю на церковні та народні цілі.

Треба згадати, що покійний був одним із перших, що з лопатою в руках копали рови під фундаменти Собору Св. Покрови у Вінніпегу. Він один із тих щедрих жертводавців, що уфундували умеблювання одної із кімнат Колегії Св. Андрея у Вінніпегу.

В особі покійного українська православна громада втратила примірного громадянина, який цілє своє життя труднився і посвячував вільний від праці час на виховання своєї родини, та на працю в громаді.

Нехай же пам'ять про нього буде на довгі роки серед його родини та друзів.

Спи спокійним сном дорогий друже. Ти чесно виконав свій земний обов'язок.

В пам'ять по покійному, пересилаємо на Колегію Св. Андрея 10 долярів.

А. І С. Полікші.

(Від Редакції: Повний виказ пожертв, що були зложені на Колегію в пам'ять пок. Н. Совсуна, появиться у виказі „Кампанія на Будівельний Фонд Колегії", що постійно оголошується в „Віснику")

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Неділя 3 липня о год. 7.00 веч. Місійна Вечірня в Редфіл, Саск. Проповідує о. П. Бублик.

По Вечірні виголосять доповіді:
- о. прот. Ф. Керницький,
- о. О. Кравченко,
- о. П. Бублик,
- о. С. Зузяк.

Просяться все дооколичне громадянство взяти участь у Місійних Вечірнях.

За Місійну Саскатунську Округу:
- **о. прот. Ф. Керницький,** голова.
- **о. С. Зузяк,** секретар.

ОГОЛОШЕННЯ

Канонічна Візитація ВПреосв. Владики Андрея з Едмонтону. НЕДІЛЯ, ЛИПНЯ 10-го, 1966 в Едзу, Альберта, У.Г.П.Ц. св. Петра й Павла

З таким порядком:

1. Зустріч ВПреосв. Владики Андрея о годині 9.30 ранку.
2. Свята Божественна Літургія, яку відслужить ВПреосв. Владика Андрей у сослужінні о. Гикавого, настоятеля — від 10.30 до 12.30.
3. Година 1.00 по полудні — Спільний обід у „Комюніті Центр".
4. По обіді — Проповідь Високопреосвященішого Владики і привітин окольчих громад.

Просимо Українське Громадянство й всіх вірних — з-під Едмонтонського Округа взяти участь у нашому радісному торжестві.

о. І. Гикавий, настоятель.
Іван В. Гудзяк, голова громади.

ПОШУКУЄМО

Громада Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія в Дафині, Ман., пошукує учителя для Української Рідної Школи на 4-ри тижні в літні-вакації. Платня і час науки за домовленням.

Зголошуватись на адресу Голови Шкільного Комітету:

Mr. Roy Carnk
817 Kirby Ave.
Dauphin, Man.
Tel. 638-4496.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

3. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Стед — Храм.
10. Неділя — Транскона, Божевуз, Ледюк.
17. Неділя — Кенора, Тандал, — Храм, Селкірк.
24. Неділя — Транскона, Су Лукавт. — Храм.
31. Неділя — Кенора, Говор, Повгарфілд, Дуфрост — Отець П. Стефюк.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (дівель) JU 6-3088
(увечорі) JU 8-5810

о. В. АПОНЮКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Мелвил
7. Четвер. Св. Із. Хрестителя — Габард
10. Неділя — Гудів
12. Вівторок. Св. Ап. Петра і Павла — Фенфуд
17. Неділя — Айтуна
24. Неділя — Гудів
28. Четвер. Св. Володимира — Мелвил
31. Неділя — Айтуна
Адреса: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск.
Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
3. Неділя — Йорктон
7. Четвер. Різдво Св. Івана Хрестителя — Райн
10. Неділя — Йорктон
12. Вівторок. Св. Ап. Петра й Павла. В заступстві о. Прот. Л. Дячини коло Ахтнлйчуків. Храмове Свято
17. Неділя — Горанд. Храм
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Служба буде оголошена

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2966

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Кемсак
7. Четвер. Різдво Із. Хр. — Йоркстон
10. Неділя — Мазепа
12. Вівторок. Св. Петра Храм — Колдер
12. Вівторок. Св. Петра Храм — Ахтемійчук
17. Неділя. Храм — Сторновей
24. Неділя — Кемсак
31. Неділя — Донеал
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Арран
7. Четвер. Різдво Із. Хр. — Гасс. Храм
10. Неділя — Стирджис
12. Вівторок. Св. Петра й Павла — Свян Плейн, Храм
24. Неділя — Норквей, Храм
24. Неділя — Ендевор
28. Четвер. Св. Володимира — Денбері Храм
31. Неділя — Свян Плейн
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 852—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вімер
3. Неділя. 4-та год. веч. до полуд. 11-го на Оселі „Тризуб", коло „Кристи" озера
12. Вівторок — Кзеф. Св. Петра і Павла. Храм
14. Неділя — Фастов
18. Понеділок до суб. 30-го — Відпустка (в потребі звертатись до сусідніх священиків Шіго або Тіодор
31. Неділя — Келвінгтон. Храм
Box, 488 — Tel. 338-5748.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИПЕНЬ
3. Неділя. Повеле Богослужения в Сенді Лейк Біч
7. Четвер. Різдво Івана Хрестителя. Сучава. Храм.
10. Неділя — Епіфу. Візитація ВПреосвященного Владики Андрея
17. Неділя — Лужани
24. Неділя — Гемлок
31. Неділя — Пруг
Address: Wilmington, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Св. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя (Пікнік) — Пискливці
3. Неділя. Вечірня — Редфілд
7. Четвер. Різдво Івана Хр. — Геффорд
10. Неділя. Храм — Крикор
12. Вівторок. Св. Ап. Петра І П. — Геффорд
17. Неділя — Геффорд
17. Неділя. Вечірня о год. 3 — Біггар
24. Неділя — Священик на відпусті
31. Неділя. Храм — Редфілд
Address: Box 183, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2458.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Драй Ривер. Храм
7. Четвер. Різдво св. Із. Хрест. — Гаралед. Храм
10. Неділя — Пайн Ривер
12. Вівторок — Св. Апп. Петра й Павла — Етельберт. Храм
14. Неділя — Венло
24. Неділя — Етельберт
28. Четвер. — Св. Волод. Вел. — Пайн Ривер
31. Неділя — Ревнер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТКОКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Гадсон Бей
7. Четвер. Різдво Св. Івана Хрестителя — Гронлід
10. Неділя — Мелфорт
12. Вівторок. Св. ап. Петра й Павла — Брукслі. Храм
17. Неділя — Елбоу Крік. Храм
24. Неділя — Гронлід
31. Неділя — Гронлід
Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Ридактер
7. Різдво Івана Хрест. — Егрімонт. Храм
10. Неділя — Ридвей
12. Св. Ап. Петра й Павла — Торгінд. Хрем
17. Неділя — Федора
24. Неділя — Вегсетя
31. Неділя — Торгінд
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Норт Баттафорд. Храм
7. Четвер. Різд. Івана Хрестителя — Нотр Баттафорд
10. Неділя — Вітвін
12. Вівторок — Св. Апп. Петра і Павла — Гласвін. Храм
17. Неділя — Кенідо
24. Неділя — Вакації Пароха
31. Неділя — Вакав (Богослужения на оселі „Зелений Гай")
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Сенді Лейк
10. Неділя — Росборн
12. Вівторок — Св. Ап. Петра і Павла, Цїч. Храм
17. Неділя — Менз
24. Неділя — Глен Елмо
31. Неділя — Оквборн. Празник
Просимо всіх доволочних громад взяти участь в Храмовнх Богослужениях в Січі і Оквборі.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вайлвуд
10. Неділя — Сангудо
17. Неділя — Сібойч, храм св. ап. Петра і Павла
24. Неділя — Баргед
31. Неділя — Вестлок, храм св. Володимира
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 348-5746

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Давфин
7. Четвер. Різдво Із. Хрестителя. Храм — Дрифтпіл Ривер
10. Неділя. Храм — Косів
12. Вівторок. Св. Апп. Петра і Павла — Сифтон
17. Неділя — Йорктон
24. Неділя — Давфин
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Вінніпегосіс
31. Неділя. Храм — Гамберґ Плейнс
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Інсінгер (м.)
7. Четвер. Різ. Із. Христителя — Тіодор (за рікою). Храм
10. Неділя — Тіодор (м.)
12. Вівторок. Петра і Павла — Інсінгер (гай). Храм
17. Неділя — Льора
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя. Св. на оселі „Тризуб" — Кристал лейк
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вернон
10. Неділя — Келовна. Храм
12. Вівторок — Вернон
17. Неділя — Вернон
24. Неділя — Вернон
28. Четвер — Вернон
30. Неділя — Вернон
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C.
Phone 545-4417.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вільх
7. Четвер. Різдво Івана Хрестителя — Норал. Храм
7. Четвер. Вечірня в год. 7-ій веч. — Лек Ля Біш
10. Неділя — Гресленд
12. Вівторок. Св. Апостолів Петра й Павла — Сорейл. Храм
17. Неділя — Атабаска. Храм
24. Неділя — Боїл
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Дівнуд. Храм
31. Неділя — Крейгенд
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Мекнат
7. Четвер. Різдво Івана Хрест. — Шел Велей. Храм
10. Неділя — Робінн. Храм
12. Вівторок. Св. Петра і Павла — Мерідель. Храм
17. Неділя — Ленард
24. Неділя — Петаюра
24. Неділя — Робінн. Вечірня
28. Четвер. Св. Володимира Вел. — Шортдейл
31. Неділя — Росел. Храм.
Address: Box 201, Rosiln, Man.
Tel.: 485.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Тарнагольз
7. Четвер. Із. Хр. — Альвена
10. Неділя — Вакав. Відкриття сезону в оселі „Зелений Гай"
12. Вівторок. Св. Ап. Петра й Павла — Ст. Джуліен
17. Неділя — Смаг
24. Неділя (зак. першої черги в оселі „Зелений Гай") — Ленія
28. Четвер. Св. Володимира Вел. — Тарнагольз
31. Неділя — Кадворт
Address: Box 4, Wekaw, Sask.
Tel. 233-4221

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Толстой
7. Четвер. Івана — Толстой
10. Неділя — Сирто
12. Вівторок. Петра (відміна)
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гардентон
31. Неділя (відміна)
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Канора
7. Четвер. Р. Із. Христ. — Вюженап. Храм
10. Неділя — Канора
12. Вівторок. П. й П. — Успенська
31. Неділя — Канора
Address: Box 425, Canora, Sask.
Phone 563-5188 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРКАНСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
3. Неділя Полеве Богослужения біля озера Вільна в Богослужженні бере участь місцевий о. Настоятель і Всеч. Стефанюк з Лак Ля Біш
7. Четвер. Різдво Св. Івана Хрестителя — Ворспайт. Храм
10. Неділя — Вільна
12. Вівторок. Св. Апостолів Петра і Павла — Бойл Лейк. Храм
24. Неділя — Смоки Лейк
31. Неділя — Стеделя
Проситься членів Смоки Лейської Парафії, як також сусідніх Громад взяти участь в Полевому Богослужженні в неділю 3-го липня ц. р. біля озера Вільна. Коли б не було погоди Богослужения відсувається в Церкві у Вільна. Початок Служби Божої о год. 10-18 ранку.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Шіго (м.) Поч. Утрені 8.30, а Св. Літургія 9.30. Обіцянця — Куприовські, поч. 12.30 дня.
7. Різдво Св. Івана Хрестителя — Жучкани
10. Неділя — Вінкард
12. Вівторок, Свв. Апп. Петра і Павла — Мельничуки. Храм
17. Неділя — Фоми Лейк. Храм
24. Неділя — Шіго (пол.)
28. Четвер, Св. Володимира — Куприовські
31. Неділя — Едмор
Address: Shelbo, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Вайта
10. Неділя — Пембина. Храм. Управа Церк. Громади, усіх хто має добру волю і християнське серце запрошує на храмовий обід, що його влаштовують сестрінці церкви.
12. Вівторок — Сандав. Храм
17. Неділя — Арбейка св. Апп. Петра і Павла. Храм
24. Неділя — Сенькіз. По Св. Божій Панахиди на цвинтарі
31. Неділя — Сірко
Address: Weirdale, Sask. Ph. 456.

о. ЄГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Кацин
7. Четвер. Різдво Івана Хрестителя, Храмове Свято — Пено
10. Неділя — Храмове Свято — Ононей
12. Вівторок. Св. Апостолів Петра й Павла. Храмове Свято — Торсбі
17. Неділя — Брудергайм
24. Неділя — Салмар
31. Неділя — Кемроза
Address: 9540—109 Avenue,
Ph. GA 8-3053. Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Нипавин
7. Четвер: Різдво Із. Хрестителя. Храмове Свято — Посвячення нового Престола і Тетропада, а відтак обід — Вірдейл
10. Неділя — Шіпмент
12. Вівторок. Св. Апп. Петра і Павла. Храмове Свято, а відтак обід — Кадет
17. Неділя — Вірдейл
24. Неділя — Кадет
28. Четвер. Св. Володимира Великого, князя України — Нипавин
31. Неділя — Сембург
Address: Yita, Man.

ПАРАФІЇ МИРНАМ, АЛТА.
ЛИПЕНЬ
3. Неділя — Лужани-Топорівці, о. Динисюк.
7. Четвер. Різдво Івана Хрестителя, Храм — Морквмб, о. П. Зубрицький.
10. Неділя — Мусідора, о. Динисюк.
12. Вівторок. Св. Апп. Петра і Павла — Слава Пол. о. М. Крипчук.
17. Неділя — Лойдамінстер, о. Динисюк.
24. Неділя — Мирнам, о. Динисюк.
31. Неділя — Броссов, о. Динисюк.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., JULY 15, 1966. ЧИСЛО (2034-2035) 14-15

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ СВЯЩЕНИКІВ В СССР

ОБВИНУВАЧУЄ МОСКОВСЬКУ ПАТРІЯРХІЮ В ДОНОЩИЦТВІ ДО ВЛАДИ СССР

РОЗКРИВАЮТЬ ЄПИСКОПІВ НАДІСЛАНИХ ВЛАДОЮ СССР ДЛЯ РУЙНУВАННЯ ЦЕРКВИ

Священики в Москві, о. Миколай Ешліман і о. Ґліб Якунін вислали відкритого листа до патріярха Олексія і до всіх єпископів Російської Православної Церкви в СССР з докорами за те, що вони виконують накази атеістичної влади навіть у сфері релігії й Церкви і такий чином поступають проти Православного Християнства взагалі, а проти Канонів Церкви зокрема, — і потрюкують Патріярхові та Єпископатові Судом Божим.

Два православні священики в Москві, о. Ґліб Якунін і о. Миколай Ешліман 21 листопада 1965 р. вислали **„Відкритого листа до Патріярха"** (Олексія) — голови Російської Православної Церкви в СССР, а копії цього листа вислали до всіх єпископів цієї ж Церкви. До копії „Відкритого листа до Патріярха" вони додали супровідного листа до кожного єпископа — такого змісту:

„Ваше Високопреосвященство! Автори „Відкритого листа до Патріярха" вважають за необхідне адресувати цього ж листа й до Вас, як Правячого Єпископа Російської Православної Церкви, який несе відповідальність за її теперішність і майбутність, — на свідчення в день, „в якій Суддя всіх прийде зо славою, і вчинки кожного розкриються". Вашого Високопреосвященства недостойні Богомольці, священики. . ." (Слідують підписи о. Якуніна й о. Ешлімана).

„Провід Церкви переступає границі церковних правил", а „паства патріярха хвилюється"

Відкритий лист до Патріярха" (Олексія Семанського) починається словами Ап. Павла: „Ніч минула, а день наблизився: так відкинемо діла темряви й зодягнемося у зброю світла". Далі, у вступі до листа до Патріярха о. Ґліб Якунін і о. Миколай Ешліман заявили, що вони „вважають за неможливе далі промовчувати ті ходи церковного проводу поза межу церковних правил, через що багато-дечого опинилося перед небезпекою і стало джерелом зростаючої тривоги, предметом постійної турботи і приводом для спокуси й сумнівів усієї пастви патріярха. . ."

Влада СССР править проводом Московського Патріярхату

Після вищезгаданого вступу слідує перший розділ „Відкритого листа до Патріярха", і цей розділ присвячений справі взаємовідношення між „релігійним і світським життям людської спільноти".

Перший розділ починається словами Ап. Павла: „Ви куплені за дорогу ціну; не ставайте рабами людей".

Нижче подаємо лиш деякі витяги з довгого тексту „Відкритого листа до Патріярха".

„. . .Віддавайте кесареве кесареві, а Боже — Богові", — ці слова Спасителя поклали границю посяганню поганської держави на необмежену владу над людиною. Духовне життя людини, її відношення до Бога, її мораль, визначення її совісти були назавжди вилучені з-під влади кесаря.

Вперше в Історії, християнське вчення проголосило безмежну цінність людської особовости. Людині раз і назавжди було забезпечено право на свободу релігії. На цій основі Церква Христова, таки з перших днів свого історичного буття, завжди вважала себе за окреме духовне Царство, вибране зо світу і підвладне Одному Богові. . .

(Продовження на стор. 2)

Румунія домагається Бесарабії й Буковини?

Під час таємних розмов першого секретаря Комуністичної Партії СССР Леоніда Брежнєва з першим секретарем Румунської Комуністичної Партії Чаушеску в днях 10-13 травня ц. р. влада Румунії поставила домагання, щоб СССР повернув Румунії Бесарабію й Північну Буковину. Така вістка кружляє в комуністичних кругах Югославії, — подає „Нью Йорк Таймс" (9. 5. 66).

Ухвалена тайно

Нова комуністична тактика проникання в церковні середовища

У травні ц. р. у Відні відбулася конференція 31 провідників комуністичних партій з 14 країн, які не є комуністичними. Їхні постанови були тайні. До преси лише загально подали точки їхніх нарад.

Російський тижневик „Посев" (чит. „Посев"), що виходить у Франкфурт-Майні, Зах. Німеччина, у числі за 20 травня поінформував:

„Обговорювалися питання нової тактики компартій (комуністичних партій) і їхньої спільної акції з некомуністичними професійними спілками, соціял-демократичними партіями, церковними організаціями та іншими некомуністичними середовищами".

Українець спалив себе перед будинком централі КГБ (Че-Ка) в Москві

Протест проти 50-літнього кривавого чекістського терору

Навесні ц. р. перед центральним будинком МГБ (Міністерство Государственной Безопастности — міністерство Державної Безпеки — одна з чергових назв Че-Ка) в Москві облив себе бензином і спалив „25-літній українець Миколай Дідик на знак протесту проти півстолітнього терору".

Вістка про те прийшла через Югославію в Зах. Европу. Советська преса й радіо промовчали цей факт.

ПЕРШЕ СПІЛЬНЕ ПРАВОСЛАВНО-КАТОЛИЦЬКЕ БОГОСЛУЖЕННЯ УКРАЇНЦІВ.

ВЛАДИКА МИХАЇЛ І ВЛАДИКА ІСИДОР БОРЕЦЬКИЙ ЗА СПІЛЬНИМ БОГОСЛУЖЕННЯМ

У 75-ліття поселення українців у Канаді відбулося в Торонті величаві урочистості, центральною точкою яких був Молебень Подяки, спільно відправлений українським православним Владикою Михаїлом і українським католицьким Владикою Ісидором Борецьким

Довідуємося з католицької преси, напр., торонїнської „Нашої Мети" (25 червня 1966 р.) і інших, що в програмі урочистостей 75-ліття поселення українців у Канаді, які були влаштовані в неділю 19 червня 1966 р., відбувся молебень Подяки, спільно відправлений українським православним Владикою Михаїлом, Архиепископом Торонта й Східньої Канади, і місцевим українським католицьким Владикою Ісидором Борецьким у соборі Успення Пресвятої Богородиці.

Спільне Богослужения з ініціятиви КУК у Торонті

Вищезгаданий спільний Молебень Владик у Торонті — це було перше в історії спільне Богослужения православного Владики з католицьким Владикою не тільки в українців, але й в історії взаємовідношень між православієм і католицтвом взагалі. Тому-то й самозрозуміло, що згадана преса особливо відмітила цю подію.

Довідуємося з інших офіційних джерел, що вищезгадане спільне, православно-католицьке, Богослужения відбулося на пропозицію торонтоського Відділу КУК, і що Владика Михаїл погодився сослужити в ньому, якщо б також погодився і український католицький Владика. І Владика Ісидор Борецький також дав на це свою згоду.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ:

З приводу відпочинкової відпустки для працівників редакції й адміністрації, це число „Вісника" виходить за 15 липня і 1 серпня 1966 з позначенням: число (2034-2035) 14-15.

Відкритий лист Священників в СССР

(Продовження з 1 стор.)

У той же час Св. Православна Церква завжди визнавала за державою суверенне право на керування горожанським життям суспільства і тому завжди впововаля своїм членам необхідність повинуватися світській владі згідно з совістю.

Безумовне невмішування держави у внутрішнє життя Церкви, з одного боку, і свобідна співпраця Церкви і держави у світській сфері, якщо держава цього захоче, з другого — такий принцип дійсного взаємовідношення між Церквою й державою.

Основні законодатні документи Советської влади, що окреслюють відношення Советської держави до Церкви... створюють окремі юридичні основи для здійснення цього принципу.

...при Советському уряді встановлений спеціальний орган — Совет по справах Російської Православної Церкви.

В умовах безрелігійної держави, коли Церква заінтересована в якнайстрогішому збереженні принципу відокремлення Церкви від держави, існування спеціального органу, що забезпечує здійснення цього принципу, з точки погляду Церкви повністю доцільне, важливо лиш, щоб цей орган не викривляв своїх функцій і не перевищував своїх уповноважень.

Однак, за період 1957-64 рр... Совет по справах Російської Православної Церкви докорінним способом змінив свою природу, перемінившись з офіційного органу-посередника в орган неофіційного й незаконного правління Московською Патріярхією. (Московська Патріярхія — це лиш Церковний Провід-Центр, а Московський Патріярхат — це Російська Православна Церква в СССР, — ред. В.). Тепер... ні одна сторона церковного життя не свобідна від адміністративного вмішування... спрямованого на розвал Церкви!"

Вища Церковна влада відповідальна за трагедію Церкви в СССР

„Благоговіючи перед таємною величністю Архипастирського сану, зо страхом Божим у серцях своїх, усвідомлюючи собі людську недостойність, але тим не менше спонукані непереможними вимогами християнської совісти, ми вважаємо за свій обов'язок сказати, що таке положення в Церкві могло скластися тільки внаслідок потурання з боку Вищої Церковної власти..."

Устрій тайні домовлення Церковного Проводу з владою СССР

„Головна вина Церковного Управління полягає в тому, що воно пішло шляхом підкорення неофіційним усним розпорядженням, які, нарушуючи наявну советську законодатність, Совет по справах Р. Церкви вибрав як засіб систематичного й руйнищого вмішування в життя Церкви. Телефонічні розпорядження, усний інструктаж, ніде незафіксовані усні угоди — ось та атмосфера нездорової таємности, що густим туманом сповила відношення Московської Патріярхії і Совета по справах Російської Православної Церкви..."

Патріярхія поставила священників у положення урядового „донощика"

На доказ того, що між Московською Патріярхією і владою СССР є тайна угода, що не передбачена законами про розмежування між Церквою й державою, автори „Відкритого листа до Патріярха" вказують на низку різних фактів, а при тому й стверджують ось що:

„Чи ж можна уявити собі, що б за днів апостольського проповідування... перед зверненням таїнства вибрані члени церковної громади за призволянням Апостолів записували всіх тих, що бажали охреститися, а потім передавали їхні списки в руки римської чи юдейської адміністрації?

...тим часом... нині якраз те положення існує в Російській Церкві і її пастирі... силуються активно співдіяти в цьому гріху.

Безумовне підпорядкування існуючому беззаконно ставить пастиря в положення доносчика на тих, хто довіриться покровительству Матері-Церкви.

...Патріярхія, активно сприяючи цій беззаконній практиці, бере на себе найтяжчий гріх, породжуючи духову спокусу і відпихаючи людські душі від Спасительної Благодати."

Єпископи не оборонять Церкви

Автори „Відкритого листа до Патріярха" стверджують, що в СССР на протязі часу між 1961-1964 роками було зачинено десять тисяч церков, а при тому масово закривали й манастирі й богословські школи, — і вони заявляють:

„Маючи можливість подати дієльну допомогу, більшість єпископів Російської Церкви не знайшли в собі мужности стати в обороні своєї паствн. Ми не говоримо про тих нечисленних, що свідомо служили беззаконню... Але й навіть ті архиєреї, які в серці своєму журилися нещастям Церкви, безпомічно розводили руками...

Приклад такого єпископа, як преосвященний Єрмоген (Голубєв, — ред. В.), Архиєпископ Калузький, на архипастирському сумлінні якого немає ні одного закритого церкви, показує, що там, де Єпископ проявив досить мужности й ревности у справі захищання своєї паствн, там беззаконність уступала."

...тільки забезпечившись мовчанкою вищого Церковного Правління, моглн безбожники закривати Божі Храми!"

Влада СССР затверджує лише таких кандидатів на єпископів, що „спроможні... виректися Христа"

„Правила Святих Славних і Всехвальних Апостолів і Святих Вселенських сімох Соборів наказують: „Якщо який Єпископ, послужившись світськими начальниками, почерез них отримав Єпископську владу в Церкві, нехай буде скинений і відлучений, і (нехай будуть відлучені) всі ті, що сходяться з ним" (Правило Св. Апостолів — 30). „Усяке обрання на Єпископа, чи пресвітера, чи диякона, звершене світськими начальниками, нехай буде неважним" (Правило 3, 7-го Вселенського Собору)...

Советські закони не передбачують в боку світської влади жодного зумовлення — санкції у випадках рукоположення священства, чи його назначення й переміщення. Однак, в останніх роках у Російській Церкві завелася така практика, за якої ні одна хіротонія... не звершується без попередньої санкції урядовців Совета по справах РПЦ.

...Урядовці Совета всяко перешкоджують рукоположенню тих осіб, в яких Совет бачить потенційну силу, що в дальшому спроможна протиставитися беззаконній діяльності безбожників, спрямованої на розвалення Св. Церкви... проводять тенденційне відсівання абітурієнтів духовних учбових заведень...

...Совет... сприяє проникненню в ряди пасторів і дальшому просуванню в служби (кар'єра, — ред. В.) осіб, що морально нестійкі, маловірні, а деколи й зовсім безпринципові, спосібні служити злому ділу — розкладенню Св. Церкви, а в пригожий момент і зовсім виректися Христа".

Синодом Патріярхії править атеїст

Далі, в „Відкритому листі до Патріярха,, порівнюється теперішне положення-

(Закінчення на 3 стор.)

Голова Президії Консисторії УГПЦеркви в Канаді піде в лікарню

Прот. Т. Ковалишин — Голова Президії Консисторії УГПЦеркви в Канаді, 19 липня ц. р. відійде в лікарню Ст. Бонифас у Вінніпезі. У нього проявилась серцева недуга, і через те йому необхідна операція — пересадження жил.

Прот. Т. Ковалишин раніше був Секретарем Президії Консисторії. 1963 року, коли Протопресвітер Отець д-р С. В. Савчук — дотогочасний Голова Президії, перейшов до Колегії Св. Андрея на становище її Принципала, Надзвичайний Собор УГПЦеркви в Канаді, в травні 1963 року, обрав Прот. Т. Ковалишина на становище Голови Президії Консисторії. XIII Собор УГПЦеркви в Канаді, що відбувся в травні 1965 року, переобрав Прот. Т. Ковалишина на це становище на чергову повну каденцію — роки 1965-1970.

З приводу відходу Отця Томи в лікарню на операцію, побажаємо йому доброго здоров'я.

Відкритий лист Священників в СССР

(Закінчення з 2 стор.)

ми Російської Правосл. Церкви з її положенням за царя Петра І. (Цар Петро І видав був закон — „Духовний регламент", силою якого він заборонив обсаджувати патріярхом патріярший престіл; опорожнений патріярший престіл після того мав лише свого „Містоблюстителя" (по-латинському: locum-tenens), тобто „сторожа місця", яким завжди був митрополит Московський, Синодом, тобто кілька визначних єпископів під проводом Митрополита-Містоблюстителя, з з наказу царя правила світська людина з титулом: „оберпрокурор священного Синоду. Так було аж по 1917 р., коли престіл знову обсаджено патріярхом, був ним патр. Тихон, чи пресвітера, чи диякона, звершене світськими начальниками, нехай буде неважним" (Правило 3, 7-го Вселенського Собору)...

Так ось, автори „Відкритого листа до Патріярха" стверджують: „Трагічна вина російського епископату проявилася в тому, що під час церковної реформи Петра І в його складі не виявилося ні одного єпископа, який повторив би подвиг св. митрополита Филипа... Однак... на протязі всього „синодального періоду" в ній (Російській Церкві, — ред. В.) не погасла свідомість того, що „Духовний реглямент" Петра І... викривлює образ Православія". (Бо Св. Синодом правив царський світський урядовець, — ред. В.).

...(Тепер же) фактично відродили „синодський" лад, при тому ж цим разом у беспорівнянно тяжчій формі — бо ж на місті чиновника — християнина (царського оберпрокурора, — р. В.)... появилися чиновники — атеїсти... (председники Совета по справах Російської Православної Церкви при Советі Міністрів СССР, — Ред: В.).

Взивають Патріярха служити Богові

Під кінець, автори „Відкритого листа до Патріярха" звертаються з таким закликом до нього:

„Ваша Святіюсте!.. Незмірно велика Ваша відповідальність перед Богом за повірену Вам Церкву. Ніхто не сміє судити Вас судом людським, бо жоден суд людський не має сили зміряти всієї глибини Вашої відповідальности. Ми не сміємо вникати в те, які почуття є в Патріярха, коли, він обтяжений бревном усього народу, стоїть він на молитві перед Лицем Божим. Страх огортає нас, коли ми думаємо про таке велике служення!

Хто ж ми, щоб давати Вам поради?

Але в ту мить, коли свідомість про нашу людську немічі зв'язує нам уста, в душі нашій лунають слова Господа: „Амінь, амінь глаголю вам: раніше ж і Авраама не було, Я ж є"... І ми, виконуючи Його святу волю, говоримо Вам: „віддайте Боже Богові"... Покладіть край далі нестерпному вмішуванню „кесаревого" (влади СССР, — р. В.) у внутрішнє життя Церкви!"

Закликаю, щоб Патріярх привернув Церкві канонічний стан

„Ваша Святіюсте!... Восстановіть канонічні норми церковного життя! Скличте новий Церковно-Помісний Собор, з якнайширшим представництвом, дайте можливість свобідно прослухати голосові Церкви, бо ж душа її втомилася в мовчанці; подвигу діяльної любові очікує Церква — благословіть її, бо ж вона дальше не має сили ухилятися від сповнення волі Божої. Благословіть її... Ваша Святюсте! Настав час почуть голос Божий!"

(Обширні витяги з „Відкритого листа до Патріярха" опубліковав російський тижневик „Посев" (чит. „Посев") у Франкфурт-Майн, Зах. Німеччина в числі за 20 травня 1966 р. Із згаданої газети взяті ці інформації, що подані в цій статті).

Ватикан досліджує наслідки „діялогів" з не-католиками

Перше пособорове засідання Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства

Папа Іван 23-й 25 січня 1959 р. вперше заповів, що скличе світовий 2-ий Ватиканський Собор (який відбувся в 1962-65 рр.) і тоді ж таки, 1959 р., створив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства. Головою цього Секретаріяту від початку його існування й досі є кардинал Августин Бея, а секретарем єпископ Йоган Вілебрандс. Мета Секретаріяту приєднувати християн-некатоликів до Риму шляхом „діялогів" (розмов) католиків з не-католиками.

Які наслідки дав декрет „Про екуменізм"?

З того часу, як закінчився (в грудні 1965 р.) 2-й Ватиканський Собор, Секретаріят Сприяння Єдності Християнства оце вперше скликав своє засідання (воно скінчилося 15 червня 1966 р.). Участь у ньому взяли делегати з Європи, Азії, Африки, з Північної та Південної Америки. Секретаріят досліджував таке питання: чи 2-й Ватиканський Собор спричинився до покращання ґрунту серед не-католиків для справи їх приєднання до Риму, особливо ж приєднання шляхом „діялогів".

Засідання Секретаріяту найбільше уваги присвятило питанню: чи постанова 2-го Ватиканського Собору „Про екуменізм" витворила кращу атмосферу для того, щоб не-католики приєдналися до Катол. Церкви. Ухвалена 2-м Ватиканським Собором на третій сесії (восени 1964 р.), постанова „Про екуменізм" була проголошена папою Павлом VI 21 листопада 1964 р. шляхом постанови „Про екуменізм". Рим жиє іншим проголосив, що всі християни, що охрестилися, є в Церкві Христовій; отже таким чином Рим намагався прихильніше настроїти до себе християн не-католиків, щоб був кращий ґрунт для „діялогу".

„Оплата... з тим є ще чимало трудноцїв"

„...МИ ДАЛИ ДЕРЖАВІ"

Як „платять" колхозникам в СССР

Описуючи одни із совхозів (державне господарство), советський орган „Молодь України" (29 травня ц.р.) пише: „Торік ми дали державі 17,555 тонн рису..."

„Оплата праці проводиться по кількості одержаної продукції".

З.Р.В. — „М.У." пише правильно: „дали державі", — тоді як деякі інші органи чомусь пишуть: „продали державі". А нехай би. скажемо, спробували не „продати"! Поки засіють, поки виросте, поки зберуть і дадуть державі те, що зібрали, аж тоді обрахують те зібране і дадуть совхозникам оплату. Отже треба цілий рік чекати на „оплату", коли й „копійки за душею нема".

Палестина може залишитися без християн?

Тривожний голос католицького мельхітського єпископа з Палестини

Християни тепер становлять тільки два відсотки всього населення Ізраїля. Життя в Ізраїлі важке — трудно дістати працю. При звільненнях з праці християни перші стають жертвами; їх звільняють у першу чергу. Уряд Ізраїля силує християн-арабів, щоб вони примусово продавали свою землю жидам.

В арабській частині Палестини, що знаходиться в межах арабсько-мусульманської держави Йордан, мусульмани сильно натискають на християн. У Вифлеємі 10 років тому християни становили 75% усього населення, а тепер становлять лише 25%.

Проти примусового викупу землі від арабів-християн жидами християни внесли протест до уряду Ізраїля.

Тривожно надавши це до відома світові, католицький єпископ мельхітського обряду Юрій Гакім (араб) в Ізраїлі закликає християн світу протестувати і чинити всі можливі заходи, щоб не допустити до „витиснення християн із Святої Землі". (За укр. катол. щоденником „Америка" з 26. б, 1966, США).

Петро Зварич упокоївся (1877–1966)

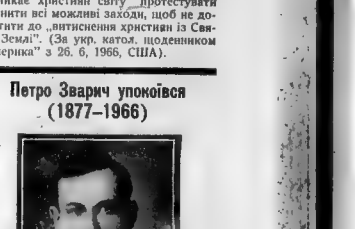

У четвер 30 червня 1966 р., у Вегревіл, Алта., упокоївся в Бозі б.п. Петро Зварич, проживши 88 років.

В особі б.п. П. Зварича відійшла у вічність світла постать українця-піонера, що все своє життя пов'язував з долею українського поселенця в Канаді. Приїхавши в Канаду з середньою освітою, а до того бувши з уродження обдарований добродушністю та ініціятивністю, він усе своє життя пройшов у проводі свого народу, вівши його шляхом чеснотного піднесення добрим словом й особистою жертвенністю. Він рік доброю славою не тільки серед українців, а здобув собі признання і з боку своєї прибраної Батьківщини, яка відзначила його світлу постать тим, що вважала відповідним жестом назвати школу в Вегревіл його іменем.

Похорон б.п. п. Петра Зварича відбув-ся 3-4 липня з Вегревіяської Православної Церкви Св. Володимира під проводом Архиєп. Андрея з Едмонтону.

Вічна Йому Пам'ять!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20¢ п.: в США — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА ВИШКОЛЕННЯ НАУКОВО-БОГОСЛОВСЬКИХ КАДРІВ

Настали літні вакації. Користуючи з того, провідні богослови (теологи) різних Православних Церков в Америці — греки, росіяни, сирійці, румуни і т. д. — влаштовують в університетах семінари і звичайні з'їзди, на яких вони обмінюються думками і знанням. Передове місце займають тут навіть не так грецькі, як російські учені богослови, напр., о. д-р проф. Флоровський, о. проф. Шмеман, о. Меєндорф і ін. Їхні імена частогусто фігурують у великих американських і канадських щоденниках, а також в європейській пресі. Вони емігрантн, їхня Церква та її школи також утримуються з пожертв. А проте вони бачать конечну потребу підготовляти таких богословів, що б виходили на вершини, щоб дорівняли поземові найвищої теологічної науки, і щоб навіть перевищили інших. І вони таких богословів підготовляють, плекають їх, і посилають у світ, щоб вони там на вершинах своєю працею, своїм знанням і здібностями, а не голословною пропагандою, виробляли добре ім'я своїй Церкві і своєму народові. А коли візьме їхні імена — з зазначенням, що це росіяни — стають голосними в пресі, то в нас наріжають, що, мовляв, світ „зачарований російством", чи „грецтвом".

Треба мати на увазі, що світ не буде „зачарований" тими, які ніде себе у світі не прославлюють, а обмежуються лише своїм внутрішнім життям, отже світ їх або не бачить, а коли й бачить, то не так по знанні й роботі на широку скалю, як лише з нарікань, на які ніхто не звертає уваги.

А був же час, коли — хоч Україна була поневолена Польщею, і коли Українську Православну Церкву жорстоко переслідували — у Києві було створено найбільше на ввесь православний світ навчальне огнище — Могилянську Колегію, а при ній великий гурт учених, що називався Атеєй. Це була, так би мовити, „кузня духа" православної України. Членам Атенея було дано всі можливості займатися науковою працею. І вони прославили були ім'я нашої Церкви й нації на ввесь світ своїми науково-богословськими творами. Це вони постачали тоді всьому Православлю у світі найголовніші церковні й науково-богословські твори.

На жаль, з ходом часу, і то в 20-му столітті, ми залишилися далеко позаді. Є в нас зле, дуже зле, і заповідається на ще гірше...

Студенти Богословського факультету Колегії Св. Андрея стипендій майже не мають. Це доказ, що наша спільнота ними не цікавиться.

Коли в котрійсь з церковних громад настає такий час, що бракує священика, тоді звертаються до Консисторії, щоб їм священика дали. Ба, ще й вимагають, щоб їм дати такого, якого вони хочуть. Але небагато є таких, що б спитали: А звідки Консисторія має взяти священників? Тоді вони кажуть: Та ж у нас є Колегія! Але вони не питають: звідки взяти їй студентів, які б училися на священиків? Чи хто ширить таку ідею серед наших родин, організацій, церковних громад? Чи є спеціальна організація для ширення цієї ідеї? Немає!

А коли знайдеться пара осіб, що зголосяться студіювати в Колегії, але в них немає фінансових засобів на студії, то звідки Колегії взяти грошей, щоб допомогти їм? Про це не питає ніхто... А коли котрий з тих студентів, що виняково здібний, і працьовитий, отже в інших школах він напевно отримав би стипендію, то чи хто з наших громадян, чи організацій подбає про таку стипендію, з якої той винятково здібний студент міг би утриматися? (Так звані „стипендії" по 50 дол. — це не є стипендії, — це лише невеличкі одноразові нагороди!).

Це стільки у справі потреби поповняти ряди духовенства для душпастирської обслуги вірних на місцях.

Але нас питають про те, як ми зареприкомендації „на вершинах": чи ми беремо участь у науково-богословському обміні нашими здобутками нашого дослідництва? У нас є такі особи, що нас гідно зарепрезентували б на високому науково-богословському поземі у контактах з ученими богословами інших Церков, — але цим нашим богословам уже їхній похилий вік не позволяє на цього роду труди. Є у нас здібні молоді богослови, але вони мусять виконувати одночасно й поточні душпастирські обов'язки і разом бути затрудненими в різній біжучій щоденній праці при нашій Церкві. Є в нас виняткові здібні студенти теології але після закінчення студій у Колегії Св. Андрея на них чекають місця на парафіях, отже вони й мріяти не можуть про продовження своєї освіти й про „кабінетну" науково-дослідну працю в ділянці теології. А головно — фондів немає для цього.

А тим часом час не чекає, і висліл такий, що в 20-му столітті ми не даємо жодного науково-дослідного вкладу у світову скарбницю богословської думки, а тим самим самохіть скреслюємо себе з таблиці людства.

Над цим варто й треба подумати, і негайно цьому лихові зарадити.

СОЮЗ ФРАНЦІЇ З СССР?

Де Ґоль у Москві: „Нехай живе советський народ! Нехай живе Росія!"

Президент Франції генерал Шарль де Ґоль 20 червня ц. р., вибувши з візитою у Москві, виголосив слово привітання, яке закінчив такими словами:

„Нехай живе советський народ! Нехай живе Росія!

У своїй промові він також підкреслив історичний „сентимент дружби між совєтами і Францією".

Коли у вечірніх телевізійних вістях 20 червня передали ту картину зустрічі пре. де Ґоля з найвищими советськими достойниками і його поздоровлення „дорогому народові і „Росії", то не треба було бути ні політиком, ні провидцем, що б усвідомити собі ясно, що ту мала місце одна з виняково замітних політичних подій міжнародного значення, — таких подій, що судять занотовані в історії.

Де Ґоль перебував в СССР 11 днів. Його приймали з королівського стилю пархати. Він відвідав найвищі центри СССР. Йому навіть показали тайну базу далекопростірних космічних кораблів, якої досі ще нікому з закордонних відвідувачів не показували. Ш. де Ґоль і влада СССР видали спільний комунікат з вимогою, щоб з Південного В'єтнаму „вивести чужі війська". Обсерватори називають на те, що Ш. де Ґоль і влада СССР могли підписати якийсь тайний договір.

Відвідини Ш. де Ґоля в СССР були відзначені відкритим виступом проти Франції проти атомової бомби, проти чого влада США запротестувала (з уваги на те, що існує договір, на основі якого такі бомби мають бути випробовувані лише під землею, а не відкрито), — але влада СССР не запротестувала.

Підготова до явного заключення „дружби" між СССР і Францією велася довго. У пляні цієї підготови през. де Ґоль, між іншим, усунув з території Франції мілітарні бази Організації Північного Договору (НАТО), що його створено для оборони перед загрозою з боку СССР, і що його фактично очолює і найбільше утримує Америка.

Уряд США не проголосив свого офіційного становища у справі відвідин де Ґоля в СССР, але неофіційні голоси з Білого Дому у Вашингтоні висловили своє невдоволення тим; вони вважають, що це є лише один з більших політичних виступів де Ґоля проти США.

Справа явного заключення „дружби" Франції з ЄССР є багато складнішою, ніж з першого погляду могло б видаватися тим, хто до неї підходить лише з боку „традиційної нехіті" де Ґоля до уряду США — нехіті, яка ведеться ще з часів Другої світової війни, і яка має за собою таку історію, про яку не забуті не скоро будуть писати явно й повнісю. Отже сказати, що де Ґоль лише „мститься" на урядові США — це було б і дуже крайнім спрощенням справи, і далеко не цілком правдивим представленням дійсности.

Звичайно, політики Британії й США або належно не оцінили були генерала Ш. де Ґоля, або може аж дуже добре знали ціну йому, коли намагалися трак-

(Закінчення на 5 стор.)

Союз Франції з СССР?

(Закінчення з 4 стор.)

тувати його як залежку від їхньої ласки й неласки „фігурку" під час Другої світової війни. Що його було принижувано — це була ясна справа, але чи його справді хтось якось хотів „усунути", і то повіки, — в цій справі є лише закулісні легенди з часів історії Другої світової війни. Серед поляків, напр., є такі, що вірять в „усунення" їхнього генерала Сікорського шляхом летунської „катастрофи", бо були такі світові політики, що ген. Сікорський міг був шкодити їхнім планам, — напр. справі договору в Ялті, заключеного між СССР, США і Британією. Дня 11 лютого 1945 р. в Ялті заключили договір „Велика Трійка": диктатор СССР Й. Сталін, президент США Д. Рузвелт і прем'єр Британії сер Вінстон Черчил, силою якого було Советському Союзові віддано майже всі Балканські держави (крім Греції), Румунію, Угорщину, Балтійські держави, Польщу, Чехословаччину і Східню Німеччину до східнім Берліном включно. Цей договір довгий час тримали в тайні. Франції не радилися в справі Ялтанського договору. Зате ж тепер Франція не радиться ні Британії, ні Америки, коли заключає „дружбу" з СССР.

През. Ш. де Ґоль відомий своєю амбіцією поєднати держави Зах. Европи під проводом Франції, щоб це була така сила, якою не правила б Америка.

През. Де Ґоль мабуть натякає на Ялтанський договір 1945 р., коли він недвозначно натякає, що західня Европа не може числити на слово уряду Америки, який, мовляв, може робити несподіванки; якщо б на Зах. Европу був напад з боку СССР, то, мовляв, Америка евентуально залишить Зах. Европу на поталу, якщо б між СССР і США відбувся тайний договір, щоб „поділитися світом".

Де Ґоль міркує так: Америка лише тоді оборониа б Зах. Европу, якщо б бачила в тому користь для себе. Отже, якщо Америка таку користь бачить, то вона й так буде тримати свої мілітарні сили в Зах. Европі (напр., у Зах. Німеччині, Еспанії і т. д.), не зважаючи на те, що Франція усуває американські мілітарні бази із своєї території. Коли ці бази є в Зах. Німеччині, то за їхніми плечима Франція є й так безпечною. А якщо б Америка відтягнула свої бази із Зах. Німеччини і з інших держав Зах. Европи, тоді Франції це також було б на руку, бо вона намагалася б створити союз держав Зах. Европи, щоб очолити його.

З боку світових політиків було зроблено все для того, щоб створити китайську комуністичну імперію, яка без допомоги Заходу, безперечно, була б не постала. Через Америку атомові тайни передали до СССР, а через СССР — до червоного Китаю. А тепер ці ж політики демонструють ворожнечу між СССР і червоним Китаєм. Червоний Китай, якщо б розбив СССР, то став би великою загрозою для Америки на Тихому океані, бо він скорими темпами розбудовує фльоту і продукує атомову зброю. Китайські фабрики зброї працюють день і ніч, а Китай може виставити 50-мільйонову армію.

Тепер політики Заходу голосять, що СССР уже не тільки не страшний Заходові, а навпаки — що ще може доведеться Заходові обороняти СССР перед червоними Китаєм, щоб таким чином оборонияти Зах. Европу й Америку. Отже так створено загрозу проти СССР з боку Китаю, і так є логічні підстави відкрито заключувати „дружбу" з СССР.

Отже, деякі обсерватори кажуть, що уряд США в принципі не є проти „дружби" де Ґоля з владою СССР, а є він лише обережний і „заскочений" тим, що де Ґоль заключив ту „дружбу" з СССР без попереднього порозуміння з урядом США.

Безперечно, так воно й сталося, — де Ґоль не мав на цей свій крок „благословення" з боку уряду США. Але факт є такий, що світові політики повели таку складну акцію, силою якої де Ґоль поступив саме так, як ці політики собі бажали, — тобто, щоб де Ґоль заключив „дружбу" з СССР, — хоч ті самі політики тепер нібито „заскочені" такою поведінкою де Ґоля. А втім, коли де Ґоль кілька років тому захватив був у Франції владу, і коли з Парижу переїдали інтервю з одним з головних неофіційних дорадників де Ґоля (інтервю було передане таки з розкішних апартаментів того дорадника), то хто приглянувся до особи того дорадника, той міг на перед догадуватися, що раніше чи пізніше станеться те, що тепер сталося, а саме, заключення „дружби" Франції з СССР.

Це тільки, як ілюстрації, кілька фактів, які свідчать про заплутану складність цих справ. А є їх значно більше. Між ними треба згадати ще один факт, але вже з церковно-політичної ділянки.

Ватикан веде політику співжиття з комуністичними державами. Італійські урядові політики (Фанфані, Сарагат і інші) є поєдинками між владою СССР і Ватиканом. Цього року папа Павло VI відбув у Ватикані тайні наради з советським міністром закордонних справ А. Громиком. Ватикан не вірить у те, що б уряд США будь-коли допомір Ватиканові врятуватись від повного розгрому Католицької Церкви за „залізною заслоною". Отже Ватикан веде на власну руку тайні переговори з комуністичними режимами, не радячись Америкн. Ватикан може намагатися й послужитися тут през. де Ґолем. Але щоб де Ґоль міг співпрацювати з Ватиканом по лінії переговорів з режимом СССР, то він (де Ґоль) не повинен радитися уряду США.

През. де Ґоль бував на тайних нарадах у папи Павла VI. У своєму Великодньому Посланні 1966 р. папа Павло VI ясно заявив, що він уживатиме всяких шляхів (не конечно явно-офіційних) для „збереження мпру". Це був натяк і на те, що він готов „приватно" переговорювати і з владою СССР. А після згаданого Послання у папи появився советський міністр Громико на тайні наради.

През. Ш. де Ґоль під час своїх відвідин в СССР відвідав римо-католицьку церкву, і зробив це з розголосом, маніфестаційно. Власне, це не була лише тиха, скромна, мало ким замічена молитва, а досить голосна маніфестація, і влада СССР не випадково передала цю церковну католицьку маніфестацію по телевізії у світ.

Крім през. Ш. де Ґоля, Ватикан тепер не має ні одного визначнішого католицького голови держави, коли взяти до уваги той факт, що ген. Франческо Франко — диктатор Іспанії є політично ізольованим від світу через свій фашизм.

Володар середньовічної Франції, Карло Великий, колись об'єднав був під своєю владою території Західньої Европи, і що імперію віддав під контролю папи. Ш. де Ґоль не має даних для того, щоб повторити історію Карла Великого з пов над одинадцять з половиною століть тому. Але він як досить здібний та амбітний для того, щоб намагатися поєднати Зах. Европу під впливами Франції; і він досить лояльний до Ватикану (до таких меж, як дозволяють на це й інші чинники, які мають вплив на хід політики де Ґоля), щоб послужити йому в плянах порозуміння Ватикану з владою СССР шляхом широко запляпованої і складної політики.

Слова привіту де Ґоля в Москві („Нехай живе советський народ! Нехай живе Росія!") не випадково нагадують собою дух Послання папи Пія XII „До народів Росії" з 1952 р., а з другого боку - дух політики його наслідника папи Івана 23-го і чергового папи — Павла 6-го, по відношенні до СССР. Отже, де Ґоль хоч і знає, що це офіційна назва СССР, а все таки в самій Москві свідомо називає цю червону імперію „Росією". Крім того, він знає, що не існує „советський народ", а є в державних межах СССР багато різних націй, а проте він свідомо називає їх советським режимовим терміном „советський народ". По-

(Закінчення на 6 стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„КОЛИ ВИ ПІДІЙМЕТЕ ЛЮДСЬКОГО СИНА, ТОДІ ЗРОЗУМІЄТЕ, ЩО ТО Я" (Ів. 8:28).

„Християнська доба закінчилася", „Християнство — це жидівська секта", „Христос був успішним ошуканцем" такі і тому подібні кличі сміливо й голосно бувають проголошувані в наш час. А коли християни далі придержуються своєї Віри в Божественність Ісуса Христа, то їм, наприклад, є готові закиди „браку логіки", „берження поганських принципів", посуджування в назадництві. Але тут справа в тім, що, наприклад, діла Ісуса Христа під сухо-логічні пояснення не підходять. Та й Сам Христос не логікою доказував правдивість усього, що з Ним пов'язується, а явною очевидністю. А можна подивуватись, яка логіка може допускати таке, що б хтось під час трьох з половиною років, майже кожного дня, успішно „ошукував" маси людей — кількома куснями хліба нагодував тисячі народу, воскрешав померших, сцілював очевидних калік і т. п., і що б у цьому ніхто не дотямився, що це обман. А коли освічена верства з-поміж жидів, бачачи що постійну неймовірність, не хотіла визнати Ісуса Христа Богочоловіком, то Христос їй казав: Як побачите Моє Воскресення — тоді повірите. Брате й сестро, — з вищенаведеними закидами по адресі Христіянства зустрінешся і ти. Потрудися і постарайся мати готову відповідь на них!

УНІЙНА ЕКУМЕНІЧНА АКЦІЯ РОЗВИВАЄТЬСЯ

ВАТИКАН З УНІЯНОЮ МЕТОЮ РОЗРОБЛЯЄ ПЛЯНИ СВОЇХ ЗВ'ЯЗКІВ З ІНШИМИ ЦЕРКВАМИ

Місцеві католицькі єпископи мають здати Ватиканові звіт із свого досвіду й конкретної роботи в ділянці зв'язків з єпископатом інших Церков — з унійною метою

Ще донедавна — до часу світового католицького 2-го Ватиканського Собору (1962-65 рр.) — Рим забороняв католикам усього світу мати будь-які церковні контакти з некатоликами взагалі, а з православними зокрема.

Ще недавно скоїлося було таке, що місцевий єпископат українців-католиків наказав був нашим світським організаціям, щоб під час урочистости відслонення пам'ятників у Вінніпезі й Вашингтоні вони не дозволили православним посвятити ці пам'ятники й відправити при них Панахиди, — і що заборону було виконано.

Чи місцевий єпископат видав був цю заборону щиро, чи лише тому, що Рим у принципі забороняв католикам будь-які церковні спілкування з православними — цього не знаємо. Відомо лише, що наші світські організації яйе прислали були до українських православних і католицьких владик пропозиції спільно освятити пам'ятників й відправити спільну Панахиду при них; або хоч би вже й таку пропозицію, щоб православні Владики звершили цей обряд окремо, а католицькі — окремо; або — щоб уже хоч православним Владикам було дано дозвіл ці обряди біля пам'ятника Шевченкові звершити. Але цього не було зроблено.

Після 2-го Ватиканського Собору попередня атмосфера в Римі змінилася. Рим не лише не забороняє, але й — навпаки — наказує католикам нав'язувати церковні спілкування з православними, — включно до деяких спільних церковних відправ.

І якщо б котрі з українських католицьких Владик старалися такі церковно-службові контакти з українськими православними Владиками нав'язувати, то тут уже не є актуальним те питання - - чи вони щиро, чи нещиро це чинять? — бо на першому місці існує свідомість того, що вся та ініціятива йде з Риму, а не від українських католицьких чинників.

Отже, коли йдеться про церковне співжиття з українцями католиками, то православні українці не мусять керуватися ані наказами, ані нарадами чужих церковних зверхників, а українці-католики мусять виконувати все те, що їм у відношенні до православних українців Рим накаже чинити. Отже, якщо б Рим нині вирішив скасувати свою теперішню політику співжиття з православними, то й церковне відношення українців католиків до православних українців знову повернулося б до того стану неприємности, який був до часу 2-го Ватиканського Собору.

Коли ж ідеться про Рим, то зміну його політики щодо християн не-католиків можна було б привітати всюди, зокрема ж і на українському відтинку — бо ось Рим нарешті дозволив українцям католикам і православним сходитися та вивіть у церковній сфері, але... Власне — те „але" є дуже суттєвим, а саме: тут ідеться про ціль, з якою Рим змінив свою політику.

Якби папа і його 2-й Ватиканський Собор проголосили були ось що: Папа не має претенсій на власть над християнами не-католиками, і провід Католицької Церкви в Римі видав наказ своїм епископам, щоб вони мирно співжили і церковно співділяли з православними не задля того, щоб православних навертати під власть папи, а лише й виключно задля братської згоди як такої, — о це було б благородне діло, яке треба було б привітати.

На жаль, так воно не є... Рим ясно й недвозначно заявляє, що свій „екуменізм", тобто політику замирення з християнами не-католиками взагалі, включно з політикою деякого церковного співжавання з православними, започаткував з метою вплинати „добрістю" на православних, щоб вони піддалися папі.

Інакше кажучи, католики навіть не таїться з такою своєю ідеологією й тактикою супроти православних: Ви, мовляв, співжийте з нами, включно до церковного спілкування, бо ми хочемо таким чином навернути Вас під власть папи! А якщо б у нас такої мети, унійної, не було, то ми далі відносилися б до вас непримиренно, і не хотіли б сходитися з вами.

Отже, православним не можна йти на такі зустрічі з католиками й на церковно-службові єднання та співжиття з якимись іншими думками, крім ось таких: ми йдімо на зустрічі з католиками, бо їм вони потрібні — щоб вплинати на нас, аби ми піддалися під власть папи! Ми йдімо на ті зустрічі і зв'язки, бо Рим з ласки своєї зволив великодушно простягти нам руку — особливо ж шляхом декрету „Про екуменізм", виданого 2-м Ватиканським Собором, в якому православних Рим далі тавруе словом „не-з'єдинені", що означає (з грецького) „схизматики". Значить Рим далі — навіть у 20-му столітті! — поважується ображувати християн не-католиків прозиванням їх „нез'єдиненими", тобто „схизматиками" — лише тому, що вони не „з'єднуються" з Римом, тобто не визнають над собою власти столиці італійської нації! А в дійсності є так, що християни не-католики є з'єднені, бо вони з'єднені з Христом! А з'єднення із столицею Італії Бог не вимагав і не вимагає.

Як усі християни різних віроісповідань, так зокрема й православні, безперечно вітають усі почини мирного співжиття одних з одними. Зокрема ж, православні українці завжди були, є і будуть за тим, щоб не було в українському народі внутрішньої ворожнечі між людьми різних віроісповідань. Однак, коли Рим рішився на „замирення" лише тому, щоб те-„замирення" було його зброєю для вплинання на інші Церкви, щоб вони піддалися папі, то це не є замирення для самого замирення з мотивів толеранції, а лише „замирення" з мотивів нетолеранції; це ж не є толеранція, коли дана Церква ставить собі метою опанувати інші Церкви.

* * *

Папа Іван 23-й 25 січня 1959 р. заповів підготову до скликання Другого Ватиканського Собору (1962-65) і ще того ж таки року (1959) створив Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, завданням якого в ході підготови й під час Собору було підготовляти грунт під унію. Папа Іван 23-й заявив, що приєднальність до унії з Римом можна виробити лише способом співжиття католиків з не-католиками, приватними зв'язками і т. д. Цей погляд Івана 23-го став тактикою унійної акції ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства.

Після закінчення 2-го Ватиканського Собору в грудні 1965 р., Секретаріят Сприяння Єдності Християнства діе далі. Перше свое пособорове засідання він відбув у червні (1—15 червня) 1966 р. Той Секретаріят на своєму засіданні вирішив продовжувати й поширювати „екуменічну акцію", яку Католицька Церква розуміе як акцію за поєднання всіх християн під владою папи. Від часу закінчення 2-го Ватиканського Собору вже минуло півроку (від грудня 1965 р. по червень 1966 р.), отже Рим хоче знати, чи розмови і церковне співжиття католиків з не-католиками вже хоч трохи виробили симпатії для Риму, і чи вже е якесь наближення до унії. Отже місцеві католицькі єпископи мають надіслати до Риму свої звіти з того, як і з якими епископами не-католиками (з православними й англіканцями) сходилися, і чи ті не-католики були прихильні до католицьких епископів і т. д. А треба мати на увазі, що коли хто з не-католицьких Владик лише задля свого доброго серця чи хоч би лише з чемности якось контактується з католицькими церковними провідниками, то в Римі це інтерпретують так, що такий не-католицький епископ симпатизує з католицтвом, отже він е схильний піддатися папі.

Отже конференція в Ватиканському Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства в червні ц. р., власне й провірювала досьогочасний досвід ширення „екуменічної акції" (що в розумінні Риму означае унійну акцію) та намічувала способи продовжувати цю акцію.

БАРУХ РАМЕЛЬСОН — „UKRAINIAN-BORN"?

Особу комуніста, що штрайком спаралізував мореплавство Британії, пов'язують з Україною

Барух (Берт) Рамельсон, організатор комуністичних ячейок (організаційних клітин) в індустріяльних центрах Британії, в червні ц. р. інспірував великий штрайк моряків Британії. Метою штрайку було скоплинути зрівноваженість урядової політики в ділянці заробітної платні. Штрайк відразу став загрозою для економіки Британії, отже ця справа опинилася в парляменті.

Розслідження виявило, що тією справою кермував Барух (Берт) Рамельсон, „Ukrainian-born... крайовий організатор комуністичної партії в індустрії", — подае „Кенедіен Пресс" (29 червня 1966 р.) з Лондону.

Невпадкові „випадки" з іменем українства

Досвід каже нам, що в міжнародній інформаційній ділянці для національного окреслення України й українців у принципі вживаються назви „Росія" й „росіяни", або й просто „советський нарід". Але коли йдеться про якусь непочесну аферу, з якою українці нічого спільного не мають, то там уже обов'язково якось прищнють українське ім'я. Дійшло до того, що коли були навіть судили Адольфа Айхмана в Єрусалимі, то й до його особи конечно „пришили" ім'я українців.

Такий досвід дае підставу думати, що якщо б Барух Рамельсон був нагороджений Нобелівською премією за якийсь великий твір, то тоді напевно не окреслювали б його як „Ukrainian-born"; він був би або „Jew born in Russia" або вже в крайньому випадку — „Russian-born".

Коли щось наше є добрим, його не називають нашим; коли ж щось е ненашим, але воно є злим, тоді називають це нашим.

Коли так воно діється постійно, — то чому ж не можна підозрівати, що це якась міжнародня змова саме так спекулює іменем українства.

Грецька Церква проголосила себе „переслідуваною"

Уряд Греції засудив епископа на ув'язнення

Первоієрарх Грецької (Елладської) Церкви, 86-літній Архиепископ Атенський і всієї Греції Хризостомос, проголосив, що ця Церква е „в стані переслідування".

Це його проголошення е відповіддю на те, що влада Греції навесні цього року засудила одного з епископів, що також називається Хризостомос, на 2-місячне ув'язнення — зо стриманням виконання кари на 5 років.

Ціна за державний статус Церкви

У Греції Православна Церква е державною. Уряд опікується Церковою й помагае їй фінансово та визнае її панівною Церковою в Греції перед іншовірними групами. Але зате він мае конституційне право контролювати Церкву. Між іншим, він мае право потвердити або не потвердити кандидатів на епископів.

Синод Церкви під проводом первоієрарха Хризостомоса ц. р. висвятив 17 епископів — без згоди уряду. Вислідом того уряд декоронив їм зайняти ті епископські катедри, на які Синод їх призначив. Один з епископів, Хризостом, злегковажив цю заборону влади, і таки виїхав у ту епархію, яку Синод вадав йому без згоди уряду, і влада за те засудила його. (Журн. „Ди Ворд", ч. 4-5, 1966, США).

Совєтська наука надіється переробити психіку людини на комуністичну

Віщують, що комуністичне кохання буде іншим

Так зване „моделювання людської психіки" — це в СССР означае: наукова переробка людської духовности на таку, якою хоче її бачити влада СССР згідно з „суспільно-теоретичною провідною лінією" комунізму. Це значить — переробления духа кожної людини на такий фасон, щоб не лише мислили так, як хоче влада СССР, але й щоб мали таку вдачу й глибокі духовні почування, що влада хотіла б бачити в душах „советського народу". Коротко кажучи, це мали б бути спільні стадна думки й почування — у всіх однакові.

Л. Насушний, старший інженер Обчислювального центру Державну УРСР, пише таке:

„Змінюється радянська людина, неминно розвиваеться наш суспільний лад на шляху до комунізму. Якими будуть кохання і сім'я в цьому новому суспільстві? Карл Маркс і Фрідріх Енгельс не гребували цими питаннями у своїх творах..."

„...деякі представники технічних та природничих наук взялись за цю справу. Вони вже мають певні успіхи в моделюванні (переробленні на бажаний лад, — р. В.) людської психіки. Але ж інколи потрапляють у куряозне становище через відсутність суспільно-теоретичної провідної лінії" (комуністичної ідеології, — р. В.).

„Кохання, єдине і на все життя для всіх людей можна побудувати за допомогою науки. Саме наука розкриває цьому таємницю любовних взаємовідносин між чоловіком і жіночою половинами. Це велика філософська проблема, повне вирішення якої неодмінно відбудеться".

(Совєтський орган „Молодь України", 21. 5, 1966 р., стор. 4).

Христос не мав нічого спільного з сектою ессеїв

КУМРАНСЬКІ ДОКУМЕНТИ, ЮДЕЙСЬКА ЦЕРКВА (СТАРИЙ ЗАПОВІТ) І ХРИСТИЯНСТВО

Православна праця на тему загадкових „сувоїв Мертвого моря"

У Палестині в околицях Мертвого моря після Другої світової війни знайшли в печерах старовинні рукописи, що сягають часів Старого Заповіту в Ізраїлі. Дослідники виявили, що ці рукописи походили члени одної з юдаїстичних сект, що називалися ессеї (чи ессени). Ці рукописи досліджують далі, але у зв'язку з цим уже появилася низка наукових праць. Більшість їхніх авторів твердять, що Іван Хреститель належав до секти, ессеїв, і що назва „Учитель праведности", яка згадується в цих рукописах, відносяться до Ісуса Христа, який, мовляв, також належав до згаданої секти; щожло згадки про „нечестивого священика" — то вважають, що ессеї так називали Апостола Павла.

Молодий румунський православний богослов Іван Сабадуш у своїй праці п. з. „Відкриття на Мертвому морі і їхні зв'язки з Новим Заповітом" подрібно розглядае всі досьогочасні праці на цю тему і заявляе, що зміст, ідеї й дух „сувоїв Мертвого моря" свідчить, що релігія ессеїв (кумранїстів) відносяться до Старого Заповіту, тобто до Юдейської Церкви, а не до Церкви Христинської. Огляд згаданої праці цього православного богослова поданий у науково-богословському періодику Румунського Патріярхату „Studii Theologice (ч. 3-4, 1966).

У своему огляді згаданої праці І. Сабадуша „Журнал Московской Патриархии" (ч. 3, 1966. Москва) так пише про відкриття цих старих рукописів у Кумрані біля Мертвого моря:

„Відкриття в Кумрані дуже важливі для філологічних наук й археології, для історії Юдейської Церкви, але не для історії раннього християнства".

Релігійні рубрики

Лише в Західній Україні є „антисемітська кампанія"

НАТОМІСТЬ ВЛАДА СССР НЕ Є АНТИСЕМІТСЬКОЮ, — ВОНА ЛИШЕ ДИСКРИМІНУЄ ЖИДІВ

Рабин Кауфман твердить, що жиди не мають тих релігійних і культурних привілеїв, що інші релігії й інші етнічні групи

Рабин Джей Кауфман з Вашингтону заявив:

„Синагогу у Львові — в місті з 410 тисяч населення, де є 50 тисяч жидів, закрили ще 1962 р. Місцевий часопис веде систематичну антисемітську пропаганду. Жидівська квота-впису у Львівський університет становить менше як один процент... А це не обмежуеться лише Львовом. Подібні вістки надійшли з Черновець, Кишинева та інших міст Західньої України..."

„По всьому Советському Союзі постійно закриваються синагоги, не можна друкувати жидівських богослужбових книг, їхньому духовенству не дозволяється виїжджати з країни, а предметів культу не можна дістати ніде.

А інші релігії під Советами мають ці привілеї."

„Жидам не дозволяється друкувати свою літературу своею мовою, їм не можна мати своїх театрів і культурних клюбів, а такими правами повністю користуються інші етнічні групи..."

„Я не називаю цього антисемітизмом, я називаю це дискримінацією..."

„Про моральну життевість країни можна судити по тому, як вона трактуе свої меншини. Сьогодні — жиди, а завтра може бути хтось інший".

Комуністичні партії Італії і Франції в обороні жидів

„Він сказав, що комуністичні партії Італії і Франції запротестували проти расової дискримінації в Советському Союзі".

Усе це сказав рабин Кауфман у своїй промові на бенкеті Б'наі Б'ріт у Вінніпезі 29 червня ц. р., що відбувся в останній день конвенції Окружної Великої Ложі ч. 6 згаданого жидівського братства, подае щоденник „Ди Вінніпег Фрі Пресс" 1 липня 1966 р. Рабин Кауфман є заступником директора екзекутиви міжнародньої жидівської організації Б'наі Бр'іт, що має 500 тисяч членів.

З.Р.В. — Заявляючи, що політика влади СССР не е антисемітською, але е вона лише дискримінаторською, а при тому заявляючи, що лише часопис у Львові (а він україномовний) „постійно веде антисемітську пропаганду", рабин Кауфман тим самим твердить, що Західня Україна нібито на власну руку, проти волі влади СССР, веде антисемітську політику. Але ж рабин Кауфман напевно знае, що в Західній Україні все діеться з наказу влади СССР у Москві, а не з почину й волі українців Західньої України як таких.

Ті спільноти, які рабин Кауфман називае „етнічними групами" в СССР, не е етнічними групами, ані жодними „національними меншинами" в СССР, а е вони націями да своїх етнічних територіях, що поневолені советською філією комуністичного інтернаціоналу. Ті поневолені нації е автохтонами на своїх етнографічних територіях. Усе те, що вла-

---

Політика світового католицького Другого Ватиканського Собору (1962-65), що не осудив ні комунізму як такого, ні комуністичних режимів, практично втілюється в діло в політику де Голя на лінії його акції по відношенні до СССР.

Така політика напевно не буде прониканим Заходу за „залізну заслону", а зате ж вона допоможе „залізній заслоні" пересуватися на Захід.

да дозволяє поневоленим націям друкувати їхніми рідними мовами — це не є жодний привілей розвивати їхні національні культури, а є це ширення совєтської, тобто комуністичної культури. Жидам напевно не приносило б ще користи, якщо б вони жидівською мовою ширили серед жидів комуністичні твори — в антинаціональному і в антирелігійному дусі, як це діється серед поневолених націй в СССР. А іншої „культури" там не вільно ширити. Отже жиди є в цьому шому положенні, що вони не мусять жидівською мовою ширити серед жидів комуністичну „культуру", а поневолені нації мусять своїми мовами цю „культуру" ширити.

Рабин Кауфман напевно знає, що влада СССР не лише „дозволяє", але силує деяких християнських духовних вийжджати за кордон — лише з метою ширити совєтську пропаганду серед християн. Жиди є в тому щасливішому положенні, що влада СССР не силує їхніх рабинів їхати за кордон і там серед юдаїстів ширити совєтську пропаганду.

Рабин Кауфман сказав, що у Львові жидам у релігійному ритуалі „трудно одружитися", отже „вони мусять звертувати це тайно, коли стає темно" (вночі). З того видно, що хоч, як каже він, у Львові немає синагоги, але є рабини, отже вони таємно дають жидам шлюби. Але рабин Кауфман може без труду довідатися, яка доля чекала б християнського священика, якщо б він без дозволу влади вінчав християн. А тому ще не на 50 тисяч, а часом на сотні тисяч християн у даній місцевості немає християнських священників, то християн взагалі немає кому вінчати.

Поборюючи Християнство, влада СССР, звичайно, не бачить можливости маніфестувати свою прихильність до інших релігій. І поскільки жиди вважають що це загрожує юдаїзмові, то це їхне право оборонити юдаїзм. Але голосити перед світом, що в СССР усі інші релігії мають „привілеї", а лише юдаїзм є переслідуваний, — то ця метода може лише погіршити положення інших релігій, а особливо Християнства в СССР.

Через образу жидів

Нью-Йорк відкликав прийняття на честь короля Файзала

Король Сауді Арабії, Файзал, був офіційним гостем уряду США. На прийнятті у Вашінгтоні 23 червня ц. р. він заявив:

„Жиди, на жаль, підтримують Ізраїль, а тих, що подають допомогу нашим ворогам, ми вважаємо за наших ворогів", — поінформував „Ассошійтед Пресс" 23 червня ц. р.

Управа міста Нью-Йорк мала вечері 23 червня ц. р. вшанувати цьому королеві прийняття. Однак вона не влаштувала йому, а відкликала. „Посадник Джон В. Линдзей сказав, що його „глибоко схвилювали" вістки про те, що Файзал назвав жидів ворогами його країни", — інформує цей же щоденник. І додає: „Два конгресмени й один міський радний, всі вони жиди, люто запротестували проти замірів цього міста влаштувати прийняття Файзалеві..."

Вислід був такий, що король Файзал, якого наперед запросили на прийняття до Нью-Йорку, і він погодився прибути, вихав з США без того прийняття.

ЩО СТОЇТЬ ЗА РУХОМ „GOD IS DEAD"?

Широкий загал людей тільки в останніх роках почув таке вчення, що вже стало кличем, який звучить: „God is dead — Бог мертвий".

В США цей рух очолив проф. Елтайзер. У Канаді покищо на першому місці стоїть проф. Николс (англіканський пастор), голова Відділу Релігійних Дослідів Ванкуверського університету, який цього року дав у цьому ж університеті серію доповідей під кличем „Бог помер". Звичайно, тут згадка про найвизначніших популяризаторів цього клича. Але якщо б хотіти цитувати імена тих, голово ж університетських професорів, які голосять, що „Бог помер", то ставло б видно, що таких є багато. Їхні імена згадуються в різних американських журналах — „Лук", „Тайм", „Ньюзвік", „Крищианіті Тудей" і т. д.

Чи рух цей новий чи старий? Очевидно, що це старий рух, але в новій формі. Чи цей рух спрямований проти віруванни в існування Бога взагалі, чи специфічно проти Християнства? Загально вважають, що цей рух постав в атеїстичних середовищах, і що тут ідеться про рух проти віруванни в Бога взагалі. Наприклад світового імені баптистський проповідник Биллі Ґреґлем заявив на той факт, що вислів „Бог умер" створив німецький філософ Ніцше (Friedrich Nitzsche) в 19-му столітті. Звичайно, Ніцше створив більше число „крилатих" висловів, що свого часу стали були модними, як: „полудень" життя, „надлюдина" (übermensch) і т. д. Звичайно, Ніцше мав на увазі не Христа, а віруванна в існування Бога у всякій релігії. У Ніцше є більше поезії, ніж філософських міркувань. Замилуваний у контрастах, він скоріше з потреби уяви вжив парадоксально вислову, який спонукав його своєю химерністю, — „Бог умер".

Ні один переконаний атеїст не вжив би цього вислову. Атеїсти твердять, що Бога не було, немає й бути не може; отже саме тому вони не можуть твердити, що „Бог умер"; бо ж коли хто вважає, що Бог не існував, то вже тим самим вони твердять, що Бог не вмер, — бо що не існує, те не може й умерти. А втім, прихильники філософії Ніцше (а їх було багато, а серед них бували здібні люди) не пошировали клича „Бог умер", тоді як вони (ніцшеанці) ширяли були свій рух перед Першою світовою війною. Не вживали цього вислову й марксисти-атеїсти у своєму запереченні існування Бога.

Є основного характеру підстави думати, що клич „Бог умер" не узятий з оригіналу Ніцше, а що він є продуктом з іншого джерела — спеціяльно протихристиянського. Противники Християнства заперечують Божественність Христа. Коли ж у Христа як у Бога, вірують що Він воскрес, то противники Християнства з насміхом голосять, що Христос („Бог умер") замучений, але не воскрес.

Поруч антихристиянського голодненя, що Христос „умер", але „не воскрес" голоситься це саме в іншій версії — „Бог умер", але мається на увазі Христа.

Тому-то й стає ясно, чому в СССР на Великдень цього року групи атеїстів лише перед християнськими святами вигукували „Бог умер", але не йдуть з цим самим кличем напастувати святині інших релігій. Тут справа очевидна: саме на Великдень, на Свято Воскресення, атеїсти вважали за властиве для себе заявляти, що „Бог умер". Отже звичайно, вони мали на увазі ні Аллаха, ні Єгову, ні жодну іншу ідею божества, а тільки — Ісуса Христа.

Щоб стало ясно, який зміст є клича „Бог умер" на Заході, то треба раніше знати, який зміст цього самого клича є в СССР.

Релігійне життя в Совєтському Союзі

Від Ред.: Репортаж від вищеподаним заголовком опублікував католицький бюлетень у Римі „Українське Пресове Бюро", а його передрукували щоденник „Свобода" (15. 6. 1966) Дотримавшись висловів п. Венгер, редактор французького кат. щоденника „Ля Круа" („Хрест") є цікавою тим, що вона відображує типовий погляд католиків-французів на російську церкву й на Росію. У такій атмосфері виховань і президент Франції генерал Шарль де Ґоль, який 20 червня ц. р., коли прибув у Москву. Свій привіт у Москві він закінчив словами: „Нехай живе совєтський народ! Нехай живе Росія!"

Рим (УПБ). — У французькому студійному центрі св. Людвика в Римі 28 квітня ц. р. головний редактор щоденника „Ля Круа", п. Венгер, виголосив доповідь на тему сучасного релігійного стану в Совєтському Союзі. Сам він від довшого часу цікавиться тими справами, кілька разів бував в СССР і підтримує зв'язок з багатьма визначними православними особами. На його доповіді в цьому культурному осередку при французькій амбасаді було багато присутніх, між ними кардинали Кир Євґен Тіссеран та наш Верховний Архиепископ Кир Йосиф, як також французький амбасадор при Римському престолі.

Ред. П. Венгер розпочав доповідь короткою згадкою про давню, ще з 1847 р., наукову суперечку між Миколою Гоголем і літературним критиком Бісаріоном Белінським. Перший із них твердив, що розвиток релігійного життя в Росії може йти в напрямі Православної Церкви. Натомість Белінський уважав, що московський народ тільки поверховно релігійний, а в основі атеїстичний. З того часу минуло більше як століття, марксистський атеїзм перекотився вже через цілу Росію, і тепер можна стверднти, на думку прелегента, що слушність мав таки Гоголь, себто, що релігійне життя в Росії розвивається по лінії Православної Церкви. Цю свою думку засновував ред. П. Венгер на трьох своїх спостереженнях-студіях.

Перше: визначення числа віруючих православних осіб у Совєтському Союзі. Наскільки це можна встановити на підставі різних документарних стверджень, Московська Православна Церква начислює тепер коло 40 мільйонів вірних. У 1961 році представники Московського Патріярхату на конгресі Світової Ради Церков у Нью Делі, добиваючись прийняття в члени цієї Ради, подали число вірних Патріярхату навіть на 50 мільйонів. У кожному разі, 40 чи 50 мільйонів це дуже велике число на все населення Совєтського Союзу, між яким є немало мусульман та визнавців інших релігій. Стверднв цей позитивний стан також ред. Венгер, відзначаючи, що одночасно йде постійна гостра нагінка проти Церкви й віруючих людей. Навіть за час 8-літнього володіння „ліберального" Хрущова замкнено 10 тисяч церков, ставлено всякі перешкоди розвиткові релігії, реєстровано батьків, які христили своїх дітей, строго контрольовано всі парафії і духовенство. Але, не зважаючи на все це, православне духовенство продовжує проповідувати християнську віру та відправляти Богослужения.

Далі доповідач вказав, що без огляду на всі перешкоди та переслідування, велика частина віруючих практикує назовні християнство. На підставі найновішої статистики можна встановити, що 60 відсотків православних осіб є практикуючими християнами. Більш обережними є вони по містах, що є строго контрольовані владою, натомість по селах ця релігійна практика є відвертіша.

Третє завваження прелегента відносилося до факту, що релігійний ферментщораз сильніше проявляється в загальному житті Росії. Цей ферментросте, не зважаючи на те, що атеїзм є офіційною державною доктриною, і всякі духовні проблеми державні чинники просто ігнорують. Все ж таки в нелегальній літературі щораз гостріше підносяться питання про Бога й релігію. Це безперечно вказує на живучість релігійного духа серед народу.

Свою доповідь закінчив ред. П. Венгер ствердженнями, що двом частинам російського народу, віруючій і атеїстичній, це довго доведеться йти поруч пліч-на-пліч історії. Однак, розвиток подій вказує на те, що оформлюється нове обличчя Московської Церкви, оновленої, яка шукатиме церковної єдности, як це передбачали В. Соловйов і С. Булгаков. Другий Ватиканський Собор напевно сприятиме тому розвиткові.

Цей висновок, як і вся конференція, були цікаві й актуальні. Вони представили високоавторитетній авдиторії релігійну непокореність населення Східньої Европи.

Недоліком доповіді було лише те, що прелегент, як, зрештою, більшість осіб належної уваги на національну зрізничкованість віруючих Московського патріярхату. У цю помісну Церкву входять не лише москалі, але також українці, білоруснин та інші менші народи. Цікаво було б порівняти, у якім відношенні проявляється релігійне життя у цих народів, де воно сильніше збереглося, а де слабше.

Доповідь була б більш завершеною, якби ред. П. Венгер хоч трохи уваги приділив іншим, — не-православним християнам у Совєтському Союзі, зокрема Вірменській та Українській Католицькій Церкві. Її живучість, не зважаючи на всі труднощі та переслідування, дала б авдиторії більш звохочуючий образ, як образ Церкви Московського Патріярхату. Та навіть у цьому своєму оформленні ця доповідь внесла багато позитивного для кращого пізнання релігійного життя за залізною завісою.

Віра в богословство не є головним джерелом антисемітизму

Рабин Джей Кауфман заявив: „Зростання секуляризації антисемітизму є навіть важливішим, ніж віра фундаменталістичного-протестантства в те, що жиди, возп'явши Христа, допустилися „богобивства", заявив рабин Джей Кауфман, — подає щоденник „Ди Вінніпеґ Фрі Пресс" (1 червня 1966 р.). Рабин Кауфман з Вашінгтону є екезекутивним заступником президента жидівської міжнародньої організації Б'Наі Б'ріт, до якої належить півмільйона членів.

Він сказав це у своїй промові у Вінніпезі на бенкеті Б'наі Б'ріт 29 червня ц. р.

З.Р.В. — Коли жиди домагалися, щоб світовий католицький Другий Ватиканський Собор (1962-65) проголосив, що жиди не винні у справі замучення Христа (що це Собор восени 1965 р. справді проголосив), то вони твердили, що головним джерелом антисемітизму є Євангелія, а головно — справа розп'яття Христа.

Тепер же рабин Кауфман заявив, що антисемітизм виникає із тих джерел („секулярних", тобто світських, не церковних), що не має нічого спільного з Євангелією.

Папа обмежив власть єпископів

Папа Павло VI обмежив власть своїх єпископів робити винятки в таких справах, як звільнити від целібату, одруження бувших целебсів і монахинь і т. д. („Ассошіейтед Пресс", 17. 6. 1966).

Рабин остерігає жидів перед змішуванням з християнами

Рабин Кауфман у Нью-Йорку остеріг жидів, щоб вони не змішувалися з християнами.

„Жиди існують, — отже загрозою могло б бути заникнення юдаїзму", заявив він, — подало СІБіСі 30. 6. 66.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

(квартальна хроніка)

Великий Піст

Щоб гідно та достойно духовно підготовитися до Св. Воскресення Господнього, соборяни і цього року приступили впродовж Великого Посту, до Св. Сповіді і Св. Причастя. Кожної неділі під час Великого Посту в Соборі служились Пасії на яких були виголошувані місцевим Духовенством великопосні місійні проповіді. В цих великопосних Богослужбах брав участь також Преосв. Владика Борис, Преп. о. Ніфонт, Архим. Пл. Скакальський, місцеве православне Духовенство та студенти-богослови. о. Настоятель Собору подбав також про те, щоб виголосити для всіх Соборних Організацій великопосні виклади.

Вербна Неділя і Страсний Тиждень

У Вербну Неділю (3 квітня), до Собору прибув Преосв. Владика Борис і відправив тут в сослуженні о. Настоятеля і о. Диякона В. Василіва, Архиерейську Св. Літургію, після якої відбулася роздача лози. За Св. Літургією, Преосв. Владика Борис сказав до присутніх вірних глибоко змістовну проповідь про Св. Тайни.

В Страсному Тижні в Соборі кожного дня відправлялись відповідні Богослужби, під час яких це велике число людей приступило до Св. Сповіді і Св. Причастя. Помино поганої погоди впродовж майже цілого того тижня участь вірних на Богослужбах цієї Страсної Седмиці була доволі численна.

Великдень в Соборі

Це найбільше християнське Свято святкували соборяни дуже урочисто і величаво. Після Чину Освячення Пасок в суботу ввечері, якого доверщив Блаж. Владика Митрополит Іларіон в сослуженні о. Настоятеля Собору та оо. Дияконів: В. Василіва, О. Олекшого і Г. Фіяа, та після читання богословами Діянь Апостольських і відправи Полуношниці, в Соборі була відслужена урочиста Великодня Утреня і Св. Літургія. За Св. Літургією яку відслужив о. І. Стус в сослуженні о. Диякона В. Василіва, була прочитана Св. Євангелія в 5-ох мовах. Опісля прилучувалися соборні сумківці. Після Св. Літургії - був доконаний Чин Освячення Пасок, а по полудні була відслужена Вечірня.

В це Свято великої духовної радости і піднесення, наші сестриці і пані з Жін. Т-ва ім. кн. Ольги (Відділ С.У.К.) при Соборі, під проводом голов — п-ні А. Миславчук і п-ні М. Сенїцької та на заклик о. Настоятеля Собору, відділи по всіх місцевих лікарнях православних хворих до яких доля була менш ласкавою і яким не судилося на жаль святкувати Великдень вдома зі своїми рідними.

Соборне Сестрицтво

Важливою допомогою в церковній праці для Соборного Заряду завжди було і є наше Соборне Сестрицтво. Цього року — як і минулими роками — Сестрицтво винятково урочисто відсвяткувало 27-го лютого свою традиційну Річницю. Програма цього Свята була добре і дбайливо приготована. Вона включала: Службу Божу, Панахиду за померлих членок сестриць та спільний обід, під час якого голова Соборного Шкільного Комітету, п-ні М. Зайцев виголосила цікаву і глибоку змістовну доповідь про історичну ролю української жінки в духовному розвитковi нашого народу.

Під вечір і довголітнім проводом п-ні А. Миславчук, сестриці кожночасно підготовляють спільні трапези як: „Йорданська Вечеря", „Спільне свячене" на Великдень, спільний обід на Празник (на Покрову). Вони також дуже гарно прибирають квітами Господній Гріб на Велику П'ятницю.

В додатку, п-ні А. Миславчук з її мужем Михайлом жертвують свої літні вакації і ось вже третій рік допомагають в провадженні Дитячої Оселі в Гімлі, будучи там відповідальними за прохарчування наших дітей.

(Далі буде)

ВЕЛИЧАВА СВ. МІСІЯ ЙОРКТОНСЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ В СТІНЕН, САСК.

Українська Православна Церква в Канаді Єпархія в Стінен, Саск. мабуть довго буде пам'ятати день 11-го березня, 1966 року. За словами вірних, вони ще ніколи не мали нагоди бачити в своєму Храмі таке велике число присутніх Священників на Службі Божій. І це є правдою. Цього року Управа Йорктонської Місійної Округи постановила, за дозволом Пароха Гаєської Парафії, відбути Великопісну Місію в сповіддю Духовенства, їхніх родин та взагалі вірних, не по нашим міським громадам, а вибрала одну з фармерських громад, а саме Стінен. Кожна праця потребує нових метод, а особливо праця в Місійній Окрузі. Довгі монотонні, а ще побільше читані проповіді Духовенства під час Служби Божої, чи після Місійної Трапези, на догматичні теми, не завжди приймаються нашими вірними. Тому Управа Місійного Округа, маючи це на увазі, цього року запровадила інакший спосіб у переведенні Св. Місії. Найперше, під час Служби Божої, після Св. Євангелії, 20-хвилинну

проповідь виголосить тільки один Священик. По-друге, в листі до Священиків у справах Місії було зазначено, що кожний Священик має приготовитись промовляти до вірних 10-15 хвилин на церковно-місійну тему.

Св. Місія розпочалася о 9 год. ранку Св. Утренею та Сповіддю Священиків і вірних. До Служби Божої, під керівництвом о. Прот. Л. Дячини з Кемсак, Саск., стали такі Священики: о. Прот. С. Кіцюк — голова Місійного Округа з Ріджайни, о. Прот. С. Греділь з Гвес, о. Гр. Удод з Шіго, Саск., о. Яр. Пук з Тідор, Саск. о. М. Стеценко з Канори та о. Т. Глуханюк з Вадіни, Саск. Служба Божа відправлялась у спокійному молитовному тоні. Утреню відспівало Духовенство. Після перечитання Св. Євангелії о. Кіцюком, проповідував о. Прот. Л. Дячина на тему: „Піст, Сповідь та значення Священика в цьому." Цей Душпастир, здається, не вперше ніколи старости в своєму житті і набуть неоднього в нас Священиків „молодиків", „запхавби за пояс" в праці на церковно-національній ниві. Він у своїй 20-хвилинній проповіді виявив вірним, на основі Євангелиста Івана: „Прийміть Духа Святого! Кому ви гріхи простите, — то простяться їм, а кому ви задержити, — то задержаться.", роли Священика так ясно, що багато людей відразу по Службі Божій говорили, що вони відтепер знатимуть, що сказати сектантам, коли ті осміляться критикувати: Піст, Сповідь та участь Священиків при цьому. Під кінець Служби Божої, голова Місійного Округа — о. Прот. С. Кіцюк, в коротких словах привітав усіх присутніх в Храмі від нашого Первоієрарха, Блаженнішого Владики Іларіона, поздоровив Причасників і передав усім Митрополиче благословення. Господар громади, о. Греділь, запросив усіх присутніх, щоб зайшли до Церковної залі і взяли участь в спільній трапезі. Жіноцтво стіненської громади може бути гордим, що вміє готовити величаву трапезу, без м'ясної, поживи. Пісний борщ, смажена риба та різна городина, голубці, різносортні вареники (особливо з капустою), фруктовий кісіль (джело), пісне печиво, лімонада та чай заповняли столи трапези. На місці тут подякувати жіночому т-ву в Стінен за турботи в приготуванні обіду. По обіді програму перебрав голова Місійного Округа, о. Прот. С. Кіцюк Спершу подякував за обід, привітав присутніх, та представив вібраних Священиків Місії, а тоді почав покликати до слова Священиків:

о. ГРИГОРІЯ УДОД: „Я дав того тебе поливів був у Криті, щоб ти впорядкував недокінчене та Пресвітерів (Священиків) наставовив по містах, як тобі я звелів" (Тит. 1.5,). На цих словах Св. Письма, цей Священик виявив присутнім зібраним Апостольське переємство в християнській Церкві, тобто яким способом з давніх давень Церква Христова управлялась. Потім порівняв, як УПЦК дістався в минулому і дістає тепер Священиків. Згадав нашу „Альма Матер", Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, яка одинока сьогодня, поза межами нашої батьківщини, навчає молодих хлопців чи мужчин, щоб вони стали Священиками. На жаль, стверднв він, Колегія невсилах постачити нашій Церкві Душпастирів, через брак допливу студентів, які вивчали б богословіє і висвячувалися б в Священики. Сьогодні ми маємо декілька Громад в УПЦК без Священиків, а також маємо деяке число Священиків, які хотіли б іти на відпочинок через старість. З палким закликом звернувся він до присутніх батьків і матерів, щоб посилали своїх синів на Службу до Христового виноградника. Сильне і переконливе слово, як і завжди, було в о. Григорія до присутніх на Місії.

О. Прот. ЛЕОНІД ДЯЧИНА: „Збудую Церкву Свою й сили адові не переможуть її".

Неначе на підтвердження попереднього Проповідника, о. Леонід, з'ясував перші початки будови УПЦК, всякі перешкоди з сторони різних „опікунів", які казали, що це „єнстунівська" Церква і Української Церкви, як такої, не може бути. Згадав деяких визначних піонерів-будівничих Рідної Церкви, а також з жалем зазначив, що цих будівничих з кожним днем стає все менше і менше. Але, однаково, Церква наша розросліся з трьох Священиків колись — майже на сто Священиків тепер. До того ми маємо оформлену Ієрархію, в складі якої є аж чотири Архипастирі, на чолі з Блаженнішим Владикою Іларіоном. Тому, в дійсності, сили адові нашої Церкви не перемогли і не переможуть! Сльози радости блищали на обличчях не в одного слухача, коли згадувалось за долю і недолю Рідної Матері-Церкви. Не дивлячись на те, що о. Дячина проповідував і під час Служби Божої, Його доповідь неначе лилася весняним потоком і блищала силою молодечого запалу. На многі літа Вам, Отче!

О. ЯРОСЛАВ ПУК: „А батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в освіті й остереженні Божому." (Єф. 6.4,).

Громогласним баритоном, металевого забарвлення, полилися слова жалю і розпуки та докору сучасності з уст цього Душпастира. „Як можемо ми, батьки, на основі Св. Письма, не дратувати сьогоднішніх дітей, коли вони не знають на яку ногу ступити?" Дома і в Церкві ми навчаємо віри і любови до Бога і до ближнього, а державні школи в багатьох місцях з учителями, гностиками, або і зовсім атеїстами, не допускають Бога до дитячого серця, а тоді дитина, подратована, стає на роздоріжжі. Що ж ми маємо робити? Одни вихід з цього: Ще з більшою увагою та силою віддатись нашим дітям щодо науки Слова Божого та Рідної мови, а також на кожному кроці, де тільки можливо, старатись увести Ісуса Христа до класи, де навчаються наші діти, тобто дбати про те, щоб релігія була викладовим предметом в державній школі."

О. МИКОЛА СТЕЦЕНКО: „І сказав йому Нафанаїл: „Те ни ж може бути із Назарету що добре?" Пилип йому каже: „Прийди та побач" (Ів. 1.46).

Сьогодні ми чуємо жалісне нарікання від деяких наших вірних, що наша Церква підупадає членством, та що наша молодь залишає нас і переходить до других Церков. Не знаю, але я не міг би сказати цього, спершу не поставивши собі принаймні двоє питань: 1. Скількома дійсними членами зменшились наші громади? 2. Скільки молодих людей, які дійсно виховувались при наших громадах, належали до СУМК, а потім залишили нас? Підкреслити треба оці двоє слів: „дійсними"та „дійсно": Коли ми розглянемось, то в дійсності, або зовсім не було випадку, щоб дійсний член залишив нашу громаду, а якщо і були, то можливо, одиниці. Таке саме і з молоддю. Коли молодий хлопець, чи дівчина, одружується з чужинцем і відходить від нас, то ми обов'язково б'емо на сполох і говоримо, що ми тратимо нашу молодь, бо в нашій Церкві не має англійської мови. І коли в околицях наших громад УПЦК і досі є ще велике число так званих симпатиків, тобто таких, що тільки через охрещення в Православній Вірі називаються православними, але ніколи ні вони, а тим більше їхні діти не були дійсними членами нашої Церкви, а потім ті симпатики приєднались до якоїсь Церкви, то на якій основі ми їх можемо називати нашими втраченими членами? Закони кожної держави не дозволяють нікому називати щось своїм, коли він недокажете, що те „щось" належалось колись Вам. Нам спочатку потрібно бути найперше вищезгадуваними Євангельськими Пилипами сьогоднішнього часу, та сказати тим „православним симпатикам": „Прийди та побач що робиться в нашій Церкві". Сьогодні від кожного з нас — як Священика, так і мирянина — вимагається якнайбільше того апостольства в навернені тих душ-симпатиків, бо в Св. Письмі сказано: „Лікаря не потребують здорові, а слабі. Я не прийшов кликать праведних, але грішних!" (Мр. 2.17).

О. ТЕОДОТ ГЛУХАНЮК: „Аж вікниці прийде день, в котрім померкне сонце, спадуть з Неба звізди, небесні сили зрушаться зі своїх основ. Між людьми постане тривога, якої не було від початку світу. І будуть тривожитися всі народи землі." (Мт. 24.15,

Моральний занепад у світі став загальним і так далеко поширився, що навіть мало, або й зовсім не вважається за потрібне припинити його. Молодечі переступи моральних законів з кожним роком набирають шаленого зросту. Продажність, навіть на високих становищах, можна швидше брати за правило, як за виняток. Передусім ми зустрілися зо спритною й згубною силою комунізму-найбільшим, найбільш організованим і відвертим ворогом християнства, якого Церква не мала перед собою від часів поганського Риму. Ці події в світі повинні спонукати нас усіх до того, щоб цілковито віддатись Ісусові Христові й служити Йому. Ісус Христос сказав: „Оруйдіте, ноки прийду" (Лк. 19.13,). Неодноразово можна почути вислови визначних вірующих людей, хоч і не християн, які кажуть нам: „Ви щасливі християни, що прийняли науку Ісуса Христа, бо та наука є дійсно світлом для людей". Тому, дорогі брати й сестри, не біймося занепаду моралі в світі, а завжди вповайомо на Господа. Бог сказав ще в Ст. Завіті: „Не бійся, бо я з тобою; не лякайся, бо Я-Бог твій; Я додам тобі сили, буду допомагати та підтримувати тебе вірного правицею Моєю" (Іс. 41.10,).

Отець Прот. С. Кіцюк, як голова Місійного Округа, покликав увесь час до слова вищезгаданих Священиків, але коли ті закінчили, то Він сам звернувся до присутніх з словами: „Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить з уст Божих." Ґут, Отець закликав вірних дотримативсь до самого кінця Великого Посту, вказуючи на те, що і Син Божий, Ісус Христос, постив сорок днів, не піддавався диявольській спокусі навіть тоді, коли зголоднів в безлюдній пустині. Хто не зазнав терпіння в житті, той не є правдивим чоловіком. Він не розуміє терпінь ближніх, він до них не буде мати серця. Радість і смуток — це такі далекі від себе чуття, як земля і Небо. Отож через смуток Великого Посту ми християни, приходимо до великої радости святого Воскресення Христового", — Закінчив о. Кіцюк.

Кінцеве слово сказав господар, о. С. Греділь. Він заявив присутнім, що він не збирається проповідувати, бо по-перше, вірні слухають його кожного разу на Богослуженні, а по-друге, після таких проповідей, які ми всі чули, мало що лишається добавляти. Сьогодні наші Священики гриміли, як грім і блистіли, як блискавка в своїх проповідях, але як грім і блискавка завжди бувають разом, так і темні порушені Отцями, були скеровані тільки до однієї цілі, а це: Служіння Богові і своєму Українському народові. Мені остається тільки подякувати Всевесним Отцям, що завітали до нас, а також і вірним, що прибули та збагатили своєю присутністю цю Святу Місію. Прошу всіх встати і спільно закінчимо співом молитвою: „Достойно є..." — закінчив о. Греділь.

Секретар Місійної Округи

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ СВ. ПЕТРА І ПАВЛА В НІЯГАРА ФОЛС, ОНТАРІО

Цю школу голова РУШ проф. В. Іваніс відвідав у суботу, 30 квітня 1966 року о 10-й годині ранку.

Школа міститься в залі під церквою. Діти сидять за високими довгими (для бінго) столами на високих кріслах, незручних особливо для менших дітей. До залі прилягає кімнатка, яка попереднього року була класою і в ній були парти для індивідуального сидіння. Очевидно що кімнату треба повернути на класу, а другу класу урядити на сцені залі. Громада ця мала (37 родин), але для дітей, „нашого майбутнього", як часто кажемо, слід піти на опію не так уже велику жертву. Пам'ятаймо, що „втрата мови — смерть для народу".

Дітей в школі 21 (10 хлопців і 11 дівчат), з яких 2-е дошкільнят. Під час відвідин неприсутніх було двоє. Вважалі ж за класним журналом відвідування школи добре.

Директор школи й учитель всіх предметів є Настоятель о. Степан Гуцуляк. Навчання отець проводить лише раз на тиждень по суботах і тільки 2 години (10 до 12). Навчання отець переводив так: IV і V класі диктував, III й II-в самі тихо читають, I-в класа переписувала з букваря, а двійко дошкільнят перемальовують. Після 15 хвилин диктував уже другій групі, а перша сама читала і так чергуються. Переглядаючи зошити з диктантом, слід признати, що пишуть чітко; не так багато роблять хиб. Після диктантів читали, декламували і розповідали прочитане. При цьому більшість дітей, опріч 2-3-х, розмовляють українською мовою. Декілька дітей з міщаних подружж. Співу й нац. танків систематично не вчать. Перед виступом на якійсь імпрезі вивчають проспівають декільки пісенько і протанцюють пару танків. Очевидно, що ні граматики, ні історії чи географії дітей не вчать.

Шкільний Комітет складається з 3-х осіб. П Дмитро Пизик є головою. Діти платять за науку 2.00 дол. місячно. Отець Настоятель за директорство й навчання всіх предметів одержує тільки 34 дол. місячно.

Закінчивши дві години навчання, голова РУШ мав бесіду з О. Настоятелем і п. Д. Пизиком. Склікати батьків не було можливо, бо готувалися до якоїсь імпрези. Вважалі ж батьківські збори відбуваються лише при якихось особливих обставинах. Голова РУШ радив співпрозмовцям уділяти як найбільше уваги саме школі, бо ж лише вона може бути базою і її вихованці мають заступити сучасних членів парафії. Голова пропонував насамперед піднести кількість навчальних годин бодай до 4-х. На Сході Канади це єдина школа, що має тижнево лише 2 години навчання. Щоб піднести успішність навчання треба мати бодай дві учительські сили, скажімо: одна б навчала — дошкіляа й I-у та II-у класу, а друга вчителька-провадила б III, IV й V-у класу. Навчання в одній залі, як на майдані, не сприяє навчанню Треба для цього пристосувати дві закритих кімнати Меблі також мають бути відповідні, як і в англійських школах — парти з окремим сидінням для кожної дитини. Про посібники (підручники) для навчання треба сказати, що бажано було дещо написати нового, чи переробити старе, а все це вимагає коштів, якими РУШ не розпоряджає. Охочих же, щоб безплатно писали й даром друкували не знайдеться. Те, що маємо написано без оплати наперед гонорару.

Отець Гуцуляк є настоятелем і церкви у Веланді, яка має 72 родини в парафії, але там у цьому році ніякої школи не провадилось.

В. І.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ ЦЕРКВИ СВ. ЮРІЯ В СТ. КЕТЕРІНС, ОНТАРІО

Цей рік школа перебуває при відсутности сталого Настоятеля без належної опіки. Навчання проводила лише одна вчителька при поділі дітей на 5-ть кляс. З приїздом сталого Настоятеля о. Федора Легенюка школу з невикінченого підвалу під церквою перенесли до залі в громадському будинку. Головне, що до школи запросили ще одну молоду фахову силу, учительку в англійській школі в Ніягара Фолс Галину Білоус. Вона (Г. Білоус) погодилась учити І й II-гу кляси безплатно, прив'язджаючи щосуботи власним автом з Ніягари Фолс.

Школу голова РУШ проф. В. Іваніс відвідав у суботу, 7 травня 1966 року о 9-30 г. ранку. Він сперш відбув інформаційну нараду з Настоятелем о. Ф. Легенюком, учительками Вірою Казанівською і Г. Білоус та вчителем Павлом Казанівським.

Всього в школі 25-ро дітей, які поділені на 5-ть кляс: І кл.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ
асоційована
з МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

ВПИСИ

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1966-1967.

В академічному році 1966-1967 кандидати з Канади повинні мати закінчений щонайменше перший рік університету, а з Америки другий рік університету. — Кандидати з Канади, які мають Матрикуляцію (повний 12-ий грейд), і кандидати з Америки, які мають перший рік американського університету, можуть бути прийняті на Теологію лише під умовою, що вони, перебуваючи в Колегії, запишуться на Манітобський університет з наміром закінчити на ньому перший рік цього університету.

Для кандидатів, які не мають університетського ступеня (В.А. або якого іншого), Курс Теології триває чотири роки. По закінченню Курсу абсольвент отримує ступінь Ліценціята Теології (L.Th.).

Кандидати з університетським ступенем закінчують Курс Теології за три роки й отримують ступінь Бакалавра Богословія (B.D).

Охочі кандидати на Теологію, які мають академічні вимоги вступу, але не мають достаточного знання української мови (розговірної і в письмі), можуть записатися в Колегії на підготовчі курси української мови, по закінченні яких стають дійсними студентами Теології.

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Зголошення приймаються до 1-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отримують від Консисторії цієї Церкви грошову допомогу. — Студенти-богослови з Америки, вірні Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки, мають можливість отримати допомогу від своєї Церкви.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-8585

7, Й кл. 5, Ш кл. 3, IV кл. 7 і V кл. 3. Двоє дітей з невиясненої причини після Великодня перестали приходити до школи. Навчають: І й II-гу класи учителька Г. Білоус, III й IV-у уч-ка В. Казанівська і V-у П. Казанівський, який навчає і співу всіх дітей, як диригент церковного хору. Настоятель о. Ф. Легенюк учить безплатно релігії всіх дітей.

Зараз навчають всіх дітей в одній залі громадського будинку у трьох кутках без жадних перегороджень. Тому в кожній групі чути, що робиться в інших. Відвідування школи за класн. журналом учительки В. Казанівської було добре до Великодньої перерви, а після цього деякі не завжди приходять, або спізнюються. Наука відбувається один раз на тиждень 3 годинн (суботами 9 до 12 годинн).

В І-й і II-й класах діти мають обмежений лексіком. Учителька приносить виготовлені нею малюнки різн и х предметів (вікна, хати, шаблі, годинника, жука, їжака, млина, зайчика й інш.) на окремому аркуші. Вона показує малюнок, а діти навпапередки вгадують, що бачать. На ім'я уч-ка кожній дитині дає аркуш таких малюнків без назв, а вони мусять підписати, що то є; на другому аркуші уч-ка пише чітко більшими літерами слова, пропускаючи окремі літери, які мусять вписати пропущені літери, теж робить із коротенькими реченнями, проускаючи окремі слова для заповнення дітьми. Частини з вивченими літерами діти читають буквар Деноловича (дійшли до літ. „Р"). Читають сміливо, У II-й класі закінчують буквар і переписують та розповідають прочитане.

У Ш-й і IV-й класах уч-ка В. Казанівська вивчала граматику (відмінювання імен и к і в, прикметників тощо), писала диктанти і читали. Здебільшого ці учні читають добре. Не говорять українською мовою тільки 3-е. У V-й класі вчитель П. Казанівський читав з читанки.

Під кінець всі діти, зібрані на сцені, співали з диригентом П. Казанівським на весь голос, але співівано, декламували, готуючись до свята Матері і навіть під піяно (грає зручно) танцювали козачка.

При школі діє Шкільний Комітет з 5 осіб, в якому головує Олександер Фель. За науку діти платять 2.00 дол. при одній в родині і 3.00 при двох в родині місячно. Комітет має шкільне конто, до якого вносяться прибутки і з дитячої коляди. Платню 40.00 дол. отримує лише одна вчителька В. Казанівська. Зборн з батьками відбуваються лише на початку та при кінці навчального року.

Після науки була ще нарада, на якій голова РУШ виголосив свої завваги, що насамперед треба впорядкувати приміщення для школи, щоб діти сиділи кожне окремо і в класі, а не в залі за столами для бінго; коли треба навчати не менше 4-х годин; слід мати на менше 2-х учительських сил і дуже бажано затримати молоду вчительку Г. Білоус, щоб вона підтягала І-у класу. Настоятель о. Ф. Легенюк заявив, що церковна Громада уже ухвалила всі приміщення під церковою вичінчити і віддати для школи, щоб вона лише одна була в тому приміщенні. Школа матиме: 4-ри класних кімнати з поодинчими партами, окремо для учителів і бібліотеки. На деякі праці вже домовлено фахівців, які це виконають. На осінь школа буде вичінчена.

Після наради Настоятель а головою РУШ оглянули приміщення під церквою і плян пристосовувань під школу. Щодо учительських сил і кількости годин навчання, то також всі були згідні з пропонованою пропозицією.

В. І.

УКРАЇНСЬКА ПАРАФІЯЛЬНА ШКОЛА ПРИ ГРОМАДІ СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Цю школу голова РУШ проф. В. Іваніс відвідав у суботу 23 квітня 1966 року о 11 годині зрання.

Наука в ній (школі) відбувається в найманій французькій школі, по суботах (9 до 1-ї годинн) раз на тиждень. Всього дітей навчається за даними 10. X. 1965 року 128 (60 дівчат і 68 хлопців). По класах діти розподіляються так:

Дошкілля 7 учнів (учениць) навчав п-ні Марта Стрілецька; 1-й клас 18 учнів, навчає Зоя Ронін, 2 класа 25 учнів, навчає Антоніна Малишко, 3 класа 13 учнів, навчає пані Раїса Темертей, 4 класа 17 учнів, навчає пан Йосип Гах, 5 класів 18 учнів, навчає п-ні Ольга Третяк, 6 класа 20 учнів, навчає пан Олександер Третяк, 7 класа 10 учнів, навчають: О. Третяк, О. Третяк, Р. Темертей.

Релігії у всіх класах навчав о. Фелір Легенюк.

Директор школи Олександер Третяк. Співу учить диригент Соборн С. Босий, національних танків не вчиться, бо досі не знайдено Інструктора. Підчас відвідин пані Р. Темертей була відсутня і її заступала в 7-й класі пані Рудько. Відвідував голова РУШ усі класи в супроводі Отців Настоятелів Володимира Слюсаря й Степана Симчича.

Дошкілля дуже добре провадить п-ні М. Стрілецька, до якої малята линнуть. Діти лінили й малювали. Одна дівчинка сольо спокійно (голосок як дзвіночок) проспівала довгеньку пісеньку про „кицю-сестричку", а після цього весь гурт малят з дикцією (дуже виразно вимовляли кожне слово) проспівали про зайчика. Свідоє ця громадка разом, але можну приносить кожне. Ця класа найкраще виконує свій навчальний обов'язок. Шкода, що їх лише семеро.

У 1-й класі п-і З. Ронін з 18 дітьми вже опанувала всі літери і затверджувала звуки, їхні зміни, навперемінку читаючи й буквар. 2-га класа (25-ро дітей), керівничка пані А. Малишко, навчала виразно читати з буквара й розповідати прочитане та вживання м'якого знаку. З й 4-а класи були сполучені і з цими пан Й. Гах провадив лекцію релігії. Перепитував пр перше чудо Ісуса Христа в Кані Галілейській. Говорили діти досить певно, але не все з цього переказу запам'ятали твердо, часом мусить допомогти учитель. П-і О. Третяк у 5-й класі (18 дітей) вчила читати й розповідати про лелеку, роз'ясновала окремі слова, викликала деяких дітей до таблиці і диктувала їм слова чи речення писати, визначали частини мови. Решта учнів писали в зошити. Пишуть загально добре як на таблиці, так і в зошитах, які переглянено. В 6-й класі директор О. Третяк (20 дітей) мав навчання історії і географії. З історії дійшли до козачої доби до гетьмана Конашевича-Сагайдачного. Відповідали про засновника Запорозької Січі кн. Дмитра Вишневецького (Байду). При переглядї учнівських зошитів по історії видно в них більше учнівських мажонків, або хлопок з журналів. Дещо говорилось про означення, назви „козак". З географії називались українськими горами Карпатські й Кримські, а Кавказькі не згадувалось. Моря Чорне й Озівське. Запитувалось про природні кордони України, якими називалось Чорне море й Дністер. На запит голови РУШ про етнографічні кордонні ні один учень не міг пояснити що то є? А це питання для українського патріота особливо важливе і його старші учні мусять знати. З бобку таблиці приколена мапка дуже невиразна, майже не придатна. Гіршої не довелось зустрінути ні в одній школі Східньої Канади. Між тим ще на З'їзді наших учителів у 1961 році була демонстрована чорно-біла мапа України, що її виготовили Курси Українознавства ім. І. Котляревського в Торонті. На З'їзді було доручено РУШ розвідати скільки коштувала така мапа, коли б її виготовити в більшій кількости для всіх шкіл. РУШ це виконала і повідомила всі школи, що при замовленні 20 й більше примірників не наклеєну можна мати за 18-20 дол., а на пототі біля 45 дол. На цю інформацію бажання придбати мапи зголосилась одна школа в Ошаві. У 1964 році на лекції географії в цій же школі інж. Цвітухін демонстрував розміщення укр. промисловости по районах, дуже добрі посібники, видані в УРСР й дешеві. В 7-й класі п-і Рудько в заступстві п-і Р. Темертей навчала української літератури. Один з учнів добре продекламував: „Земле моя" І. Франка, а потім розповідали — „Захара Беркута". Лекція проведена цікаво.

Майже по всіх класах пролянені учнівські зошити, які ведені добре.

За класними журналами відвідування школи учнями добре. Кількість членів Шкільного Комітету директор сказати не міг, назвавши лише голову В. Хоменка цієї важливої інституції. Нажаль і голова не був присутній при відвідинах.

За науку платять: за 1 дитину в родині — 2.50, за 2 — 4.00, за 3 — 5.50 дол. місячно. Учителі дістають платню 2.50 дол. за 1 год. (60 хвилин). Директор додатково платні не одержує і диригент учить співу безплатно.

У 1-й годині закінчилось навчання й по умові школа негайно мусить звільнятися. Через це наряду з учителями відбулося під Собором Св. Софії. На цій нараді були присутні всі учителі Святософійської школи на чолі з директором, прот. О. С. Симчич, і представник Святопокровської школи проф. А. Степовий.

Голова РУШ на нараді порушив справи: активізація батьків, заснування при обох школах 4-річних сталих Курсів українознавства відбутя чергової Конференції учителів і бажана дата її скликання та доповіді на ній, активізування дитячих бібліотек і справа підручників.

Потребу відбувати наради з батьками не заперечувано, але без інтузіязму. Про відкриття Курсів Укр-ва не зустрінуто негоди, лише директор радив 7-му класу залишити, бо „традіційно їх школа семирічна". На це голова РУШ відповів, що сталі курси укр-а прив'язуватимуть молоду при громадах і церквах 10, а не 7 років. Про учительську Конференцію директор запропонував відбути її в Монтреалі, використовуючи Світову виставку. Голова РУШ зазначив, що до Монтреалю належать тільки 4-ри школи, включаючи й Отавську, а в Онтаріо 15; очевидно, першим легше прийхати ніж останнім Щодо Світовиставки, то вона відбудеться в 1967-році, а Конференція відбудеться восени цього, 1966 року. Відносно доповіді на Конференції одна учителька Святопокровської школи дала згоду таку приготувати, а із Святософійської ніхто не зголосився. Про дату скликання Конференції називали 3-4 вересня перед навчанням. За бібліотечну справу для дітей директор заявив, що перед роком у них це було дуже добре впорядковано. А торік голова РУШ наслухався, що якраз діти Святософійської школи не користуються бібліотекою. Та і сам директор до РУШ 10 жовтня 1966 року написав: „Шкільне бібліотека при нашій школі є. Знаходиться вона в приміщенні Собору. Книжок в ній є коло 100 назв. Але всі ці книжки перестарілн. Тематика і мова цих книжок є дуже перестрілі. Практично, за малим виключенням, книжками діти не користаються". Це ж написано цього ж таки 1965/66 навчального року! Очевидно, зайшло якесь непорозуміння між усним і письмовим поясненням бібліотечної справи.

Про підручники дуло найбільше гострої, як не нищівної, критики. Голова РУШ одне, що міг порадити, напишіть лучче і РУШ вжне своїх заходів, щоб видрукувати. Охочих до писання ніхто не зголосився. Незабуваймо, що написані книжки без авторського гонорару.

В. І.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОСМЕРТНИЯ СПОМИН

Отак як у пісні співають, що відлітають сірим шнурком журавлі, так і наші перші піонери відходять від нас у вічність досить у великому числі.

Дня 17 квітня упокоїлася одна з піонерок, одна з початкових поселенців у Канаді Марія Самотюк, уроджена у рідним краю, в Україні, селo Орелець, повіт Снятин, дня 31 серпня 1886 року, Походила з родини Петруків одна із

шестерох дітей. Початкову школу мала у рідним краю. У 1900 році родичі покійної Марії переселюються до Канади і оселюються в околиці, що носить назву Січ.

В році 1903 покійна виходить заміж за Николая Самотюка і переходять господарити на свій власний гомстед, і стали господарити для власного огнища.

Проживали панство Самотюки до своєї старости на фармі у Січ а у 1947 році переносяться на належний їм відпочинок до міста Вегревіл.

Покійна Марія будучи у Січ від самих початків основання Української Православної громади у Січ включається у ряди ревних любителок своєї рідної церкви. Разом з жінками у жіночім товаристві у Січ працює над окрасою храму Пресв. Богородиці.

Як переселився Самотюки до Вегревіл, то і тут покійна не перестала пінтересуватися церковним життям: З Вегревільським жіночим товариством ще більше працює для добра церкви. Бо в часі всяких підприємств, чи то обідів, чи в часі різничних бесід, як кажуть Ексебишиців, де приготовляли жінки нашої громади обіди, не обійшлося без помочі покійної Марії.

Похоронні Відправи почалися 19 квітня у вівторок увечорі у Вегревільській церкві Панахидою. Відправляв о. Крищук, місцевий парох.

Другого дня тіло покійної Марії було завезено до церкви у Січ. Там була відправлена Заупокійна Служба Божа і решта Похоронних Відправ. Тіло поховано на місцевому цвинтарі.

Полишила покійна свого дорогого мужа, з яким прожила 63 роки, дітей, синів Михайла у Січ, Василя у Вегревил, Григорія, Андрея, Мирослава і Софію Ворощик у Едмонтоні, Марію Костюк у Ванкувер, також 26 онуків і 7 правнуків. На нев'янучий вінок на Панахидї у церкві у Вегревіл було зложено 68 доларів, які призначено на будову нової церкви. На Службі Божій у Січ зложено 71 доларів, з того призначено 49 доларів на фонд будови Колегії Св. Андрея у Віннінегу.

Муж покійної від себе дав 10 доларів на пресовий фонд „Вісника".

Прощаємо Тебе, дорога дру жино, мамо, бабо і прабабо, спи сном спокійним а ми остався будемо за тебе снити і Бога молити, щоб Твою праведну душу оселив у царстві своїм.

Антін Білюк.

БЛ. П. МАРІЯ БАРАБАШ
Кемсак, Саск.

Для 16-го листопада 1965 р. рознеслася сумна вістка про те, що по довшій недузі в лікарні в Саскатуні упокоїлася в Бозі бл. п. Марія Барабаш на 68 році життя. Покійна залишила горем прибитих свого мужа Максима і дітей: Анну замужня Дієрел, мешкають в Торонто, Онт. Юлію замужня Гомберестон, мешкають у Ванкувер, В. К. Петруня замужня Фідз і мешкають Портленд Оріген, ЗДА. 4 онуків та родину ближну і дальшу.

Бл. п. Марія народилася 19-го вересня 1897 р. в селі Сеньків, п. Заліщики, Галичина. Приїхала до Канади 1914 року в місяці травні. Марія вийшла замуж за Максима Барабаша 1918 р. в Канаді. Того ж року молоде подружжя поселилися на фармі в околиці Ковтій, Саск. Господарили примірно як свідомі люди. Всім дітям дали школу та по своїй спроможності дали дітям добре релігійне - національне виховання. Цим, найважнішне своє завдання вони в житті виконали чесностно, зацепивши своїм дітям любов і пошану до свого народу. Від самих початків як основоположники Української Православної Громади в Кемсак, Саск., вони старалися про розвій і поступ своєї Церкви в околиці Кемсак. В часі будови Божого Храму в місцевій парафії вони жертвували щедро, як грішми, так і фізичною, для добра й поступу Громади.

За свого життя Марія із своїм мужом Максимом жертвували на такі поважні справи як Катедру Св. Трійці, та Колегію Св. Андрея у Віннінегу, рівнож зложили поважну суму на будову Інституту Петра Могилн в Саскатуні. Марія була передплатницею „Вісника" і „Українського Голосу". Вона належала членкою до місцевого Жіночого Товариства ім. Софії Русової, була активною членкою, була тихої вдачі, любила поступ в Жіночій Організації, завжди тішилася тим, що вона належить до Культурного Товариства об'єднаного жіноцтва в Канаді.

Своєю глибокою любовю до Церкви та громадського життя з'єднала Покійна багато приятелів, які прибули численно на її Похорон, щоби провести її своїми молитвами до вічности, та скласти свій щедрий дар на Нев'янучий Вінок. В пам'ять Покійній присутні зложили 65.00 д., з того розподілено на Колегію Св. Андрея 35.00, на Пресовий Фонд „Вісника" 20.00, на Пресовий Фонд „Українського Голосу" 10.00 д. Заупокійну Службу Божу і Похоронні Відправи відслужив о. Прот. Л. В. Дячина в Церкві Всіх Святих в Кемсак, Саск., при асисті дяків п. М. Барабаш і п. І. Франко і других панів, що помагали співати. Тіло Покійної поховане на міському цвинтарі в Кемсак. По Похороні відбулась перекуска в залі під Церквою. Усім жертводавцям щира подяка, а Покійну Марію нехай Всемогучий Господь оселить у Своїому царстві і до праведних приєднає. Вічна їй Пам'ять.

ПОДЯКА

По втраті найдорожчої нам мами складаємо щиру подяку о. Протоерею Л. В. Дячині за відправлення Похоронних Богослужень. Щиросердечно складаємо подяку тим, що помагали співати в часі Похоронних Богослужб. Жіночому Товариству, що приготували перекусу. Також щиро дякуємо тим, що несли тіло до гробу. Усім тим, що прибули віддати останню прислугу Покійній нехай Всемилостивий Господь винагородить вас всіх своєю ласкою і милосердям.

Муж Максим,
донечки, і внуки.

ПОМЕР ВАСИЛЬ ТКАЧУК

Дня 19-го січня 1966 р. в Торонто помер бл. п. Василь Ткачук. Родився Покійний 28

грудня 1887 р. в селі Давидя, Сторожинецького повіту на Буковині. В першій світовій війні брав участь як вояк австрійської армії, де був тяжко ранений. Друга світова війна також доповнила і ослабила здоров'я Покійного, бо треба було покидати рідне село і в родинною мандрувати в світ. 1955 р. у Німеччині померла дружина Пок. і того самого року дочка пані Галевич, яка живе в Торонті, забирає батька до Канади, де Покійний прожив до призначеного йому часу. Панахида і Заупокійну Службу Божу відправили настоятелі Катедри Св. Володимира о. о. Фотій і Ференців з дяком п. Семченком.

22 січня по Похороні відбувся поминок в домі дочки Пок. пані Галевич. Після обіду згадали Покійного не злим тихим словом о. Фотій, п. Сиротюк з Ніягра Фалс і В. Григоряк від Катед. громади.

В пам'ять Пок. Василя присутні зложили 36 дол. По 10 дол. на Колегію Св. Андрея, „Вісник", „Укр. Голос" і 6 долярів на кліше. Оставив Покійний Василь в живих сина в Азії, одну дочку в Румунії і пані Галевич в Торонто і семеро онук.

Хай канадійська земля буде йому легкою.

В. Г.

БЛ. П. СТЕФАН ГРИГОРЧУК
Гласлин, Саск.

Бл. п. Стефан Григорчук походив з Сифтон, Ман. Народився він 25-го березня, 1912-го року. Майже все своє життя працював на залізній дорозі в компанії Сі-пі-ей-ар. Через свою роботу, йому доводилося перебувати в різних місцевостях Саскачевану. У 1940-ім році він одружився з Наталією Клапощак. Почи-

наючи від 1964-го року, бл. п. Стефан, через свій стан здоров'я, перебував на пенсії, у містечку Гласлин, Саск. Тут він і спочив 10-го квітня, 1966-го року, якраз на Великдень.

Покійний був членом Української Православної Громади Св. Апп. Петра і Павла в Гласлин, Саск.

Бл. п. Стефан Григорчук залишив у смутку: дружину Наталію, і дочку Дарію в Гласлин та сина Канфорда в Ріджайні, а також 7-ро братів та одну сестру.

Похорон відбувся з Церкви Св. Івана Хрестителя в Норт Батлфорд. Похоронними Відправами провадив о. О. Кравченко. Дякував п. П. Войчук. Тіло Покійного поховано на Міському цвинтарі в Норт Батлфорд.

Після Похорону, родина Спочилого, вшанувала Поминальний обід, на якому було зложено в пам'ять Покійного $115.81, з чого було призначено $78.00 на Церкву в Гласлин, а $37.81 на Церкву в Норт Батлфорд. Крім того, дружина Покійного, від себе, зложила $10.00 на „Вісник".

Покійний Стефан мав багато приятелів, й тому й Церква була заповнена жалібною громадою людей.

Вічна тобі пам'ять Стефане! Усім же жертводавцям на не-в'янучий вінок — щире спасибі!

Приятель.

БЛ. П. КАЄТАН ГОНДЗЬОЛА
Канора, Саск.

„Видиш, брате мій, товаришу мій, відлітають сірим шнуром журавлі в вирій..."

Так, як у повищих рядках пісні, з кожним днем, неозначеної пори відходять з цього світу перші поселенці-піонери українського роду в Канаді. З кожним днем стає все менше і менше сивоголових бабусь та дідусів, „не модно" убраних, на Церковних Богослуженнях та національно-культурних імпрезах. „Кудинж, вони ділись? Звідкіля взялись?" На перше питання дає відповідь Св. Письмо, а на друге — це вже належить не від нас, нащадків, чи ми закочено памятати: „звідкіля прийжджали до Канади наші родичі?" А треба б було нам таки пам'ятати, бо є що їх пам'ятати! Куди не підь по Канаді і де тільки є двое, або трое, зібраних в українське ім'я, а особливо отих піонерів, так там уже і видно українську благородну роботу. Модерні, гарно прибрані Церкви, народні доми, та читальні „Просвіти". І коли сьогодні починає зростати тривога в усіх народів світу (навіть великодержав), через зростання „молодечих переступів закону", то якраз українських поселенців в Канаді, згуртованих при Церквах та читальнях-народних домах, це майже недотикається. Хто сьогодні має статистику молодечих переступів в українській молоді, яка зорганізована при повище перераховних інституціях? Такої статистики немає, бо вона взагалі не існує. Українська молодь охоплена Церквами та народно-читальняними домами, до „джувинайл деликвенсі" не належить, а якщо і належить, то така мала частина, що не можна нарахувати навіть пів процента. ОТОЖ ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ НАШОЇ МОЛОДІ і НАЛЕЖИТІСТЬ ПАМЯТАТИ і ЦІХ ПІОНЕРІВ, ЯКИХ З КОЖНИМ ДНЕМ МЕНШАЄ.

У п'ятницю 25-го лютого у Ріджайнівському госпіталі відійшов з цього світу чоловік, в якого мотто в житті було: „ТРЕБА ПОМОГТИ", а називався цей чоловік — Каєтан Гондзьола.

Покійний народився в західній Україні, повіт Борщів, село Олексинці — 1891 р. 1912 року приїжджає 20-літнім хлопцем до свого тата в Брадендбурн на схід від Йорктон, Саск. Через сім років працював там на залізній дорозі, а коли одружився з теперішньою вдовою Анастасією Якимишин в 1919 р., то переїжджають на фарми до Бюкенан-Тязів. І вже коли надходив час відпочинку, тоді переселюється з родиною в 1958 р. до Канори. І коли згадували за Його життя на цьому світі, то хоч воно проходило в тяжкій праці, але все таки було радісне, бо Покійний завжди був врадуваний, коли застосовував своє мотто: „Треба помогти". Він, помагаючи засновувати Укр. Греко-католицьку Церкву на колонії Тязів в 1912 р., РАДІВ, — бо міг помогти. З поставянням Т-ва „Просвіти" ім. Т. Шевченка 1936 р. — також РАДІВ, бо де була рідно-національна кузня. І мабуть найбільшою РАДІСТЮ для Покійного було заснування Рідної Української Православної Церкви в колонії Тязів, Саск., 1937 року.

Поза тим усім перераховним, Покійний, коли була потреба, будував нову Церкву в Канорі, Саск. був одним з найперших, що пообіцяв давати на будівельний фонд, кожного Богослужения (не залежить чи на тому Богослуженні Він був), три доляри, аж до смерти. Не лишалися в Нього і наші Церковно-національно-культурні Інституції в Канаді. В кожній Інституції Рідо Ім'я записане, хоч можливо і не в передніх рядах, бо на це не позволяли фінансові засоби, але мотто: „Треба помогти", Покійний розумів дуже обширно.

Похоронні відправи довершили два Священики: місцевий Парох, о. Миколай Стеценко, та давно знайомий для Покійного, о. Прот. Леонід Дячина з Кемсак, Саск. Панахиду відправлено в неділю, 27-го, а Похоронні відправи в понеділок 28-го лютого, 1966 року в Церкві, Святої Тройці в Канора, Саск.

Залишаються в смутку по Покійному: дружина Анастасія та діти: Мирослава Ковалишин — Кемсак, Саск., Руська Пасовиста — Канора, Марія Фірман — Канора, Канора, Леся Достербек — Ріджайна, Остап — Йорктон, та Павло при матері. Також залишається 7 онуків. З сторони Покійного залишається брат Яким — Канора, та 4 сестри і наймолодший брат в Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ.
о. Миколай Стеценко.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви з різних місцевостей.

По $250.00: Пані О. Фарина, Едмонтон, Алта. (із завищення свого чоловіка, бл. п. Григорія Фарини).

По $100.00: П. І. Колтушний, Сент Лейк, Ман.

По $75.00: Микола Кудрик, Вінніпег, Ман.

По $50.00: М. Боровський, Вінніпег, Ман., Юрко і Анна Фісич, Лавфін, Ман., Ю. Рабчак, Кемсак, Саск.

По $27.80: З похорону бл. п. Ф. Стефюка (прислав о. Ю. Ягодський, Вайта, Ман.).

По $25.00: Пані Катерина Ковальчук, Вінніпег, Ман., А. Гикало, Монтреал, Кве., Петро Габа, Вінніпег, Ман., Вирен. о. В. Коваленко, Ковтсвія, Па. США. З похорону бл. п. Ж. Черепанюка, Клайд, Алта. (прислав о. В. Мельничук), Роман Іваницький, Бронкс, Н. Ри., З.Д.А.

По $24.35: З похорону бл. п. М. Тихона, Сірко, Ман. (прислав о. Ю. Ягодський).

По $20.00: Микола Шик, Монтреал, Кве. (попередньо пожертвував $60.00), І. Пуйда, Велана, Онт. П. Андрійчук, Ріджайна, Саск.

По $15.00: Іван Бурянин, Айтуна, Саск. (у память Н. Войкович і Г. Семочка).

По $14.75: З весілля у А. Крція, Адмор, Алта. (прислав о. О. Сорочук).

По $10.00: Ф. Дарагой, Канора, Саск.

Збірка М. Чорного в США.

По $50.00: Д-р Остап Баран, США.

По $25.00: Броді Мітт Продукте, Ню Йорк, США., д-р Алекс. Лотішевський, Ню Йорк, США., Ілько Ткачук, Ню Йорк, США., пані Е. Сіменко, Бронкс, США., Володимир Одайник, Бронкс, США., Василь Білецький, Озон Парк, США., д-р І. Куйдич, Вайлена, США., д-р Віталій Богданів, Лонг Айлена, США.

По $20.00: Роман Парсел Сербе, Ню Йорк, США.

По $15.00: Юрко Базилевський, Озон Парк, США., „ОРХІДЕЯ", Ню Йорк, США., М. Розшівельський, Нью Йорк, США.

По $10.00: Н. Франкфурт і М. Клемфер, Ню Йорк, США., Т. Васюта, Ню Йорк, США., Ігор і Марія Кульбіда, Рочестер, США., Василь Зінкевич, Брукліп, США., А. Кузик, Лонг Айлена, США., Борис Макаренко, Філадельфія, Па. США.

По $5.00: А. Залєско, Ню Жерзі, США., Карпаті Шуз, Ню Йорк, США., І. Сагайдаківський, Кравфорд, США., Микеза Павлов, Ню Йорк, США., Петро Полікарпенко, Ню Йорк, США., М. Гриців, Ню Йорк, США.

Збірка Проф. П. Кондри у Лос Анджелес, Каліфорнія, США.

По $50.00: Панство Будило.

По $25.00: Вирен. о. . П. Маєвський.

По $10.00: Ярослав Васильків, Михайло І. Бокрд, Іван Паркер, Михайло Дідух, Андрій Окруско, Олена Деделюк, Василь Ніврод

По $7.00: Александер Кармелюк

По $5.00: Петро Пастух, А. Шкідра.

Збірка під час Храмового Свята у Брендон, Ман.

По $50.00: Іван Скорий, Брендон, Ман.

По $25.00: Панство Петик, Портеж Ла Прері, Ман., Мартин Халатурник, Брендон, Ман.

По $10.00: Михайло Дудар, Брендон, Ман., Іван Касюрак, Брендон, Ман., М. Прокопчук, Брендон, Ман., Рі. Дзюбко, Віраен, Ман., пані Марія Макух, Брендон, Ман.

По $5.00: Пані Марія Яковенко, Брендон, Ман., Іван Кість, Ріверс, Ман., Степан Камарицк, Брендон, Ман., пані Нідя Карпентер, Брендон, Ман., Володимир Штурко, Брендон, Ман., Василь Бобик, Брендон, Ман., пані Тетяна Шурко, Брендон, Ман., пані Дора Будзінська, Брендон, Ман., панна К. Будзінська, Брендон, Ман.

По $2.00: Богдан Бобик, Брендон, Ман., пані К. Дашлевич, Ріверс, Ман., О. Овчар, Брендон, Ман., панство Рі. Сіко, Ріверс, Ман., Василь Буга, Брендон, Ман.

По $1.00: Пані Текля Корнюк, Портеж Ла Прері, Ман., П. Повчак, Брендон, Ман., Г. Міска, Брендон, Ман., А. Коляда, Брендон, Ман., пані Марія Костецька, Брендон, Ман.

Збірка Комітету при Українській Греко-Православній Церкві в Ветровіл, Алта.

По $57.01: З похорону бл. п. Софії Фрунчук, Сучава, Алта.

По $50.00: Іван Маціборський.

По $38.70: З похорону бл. п. Н. Семотюк, Січ-Коломия, Алта.

По $20.00: Юрій Шевчук, Марко Шевчук.

По $15.00: З поминального обіду по бл. п. Н. Семотюк.

По $13.50: З поминального Богослужения по бл. п. Андрія і Анни Мандрусяк; Мусіюра, Алта.

По $5.00: Юрій Довганюк, в память Н. Семотюк, Ілія Семотюк, в память Н. Семотюк.

Збірка с. Рі. Трісюк.

На Невинучий Вінок — бл. п. Стефана Білінського з Брентфорд, Онт.

По $10.00: Жіноче Товариство Ім. Лесі Українки, Брентфорд, Онт.

По $5.00: І. Бурдейний, С. Васильчук.

По $2.00: П. Савіцький, Д. Бурдейний, о. Рі. Трісюк, М. Пирожак, Н. Дудар, С. Цибульський, Н. Яковець, М. Цимкиструк, В. Яремій, А. Вікровський.

По $1.00: І. Ковальський, М. Іваньо, І. Захарій, Н. Прокан, М. Юшук, І. Сингельський, С. Ваврик, П. Прокоп, В. Шурена, М. Яремій, А. Кремлянський, І. Гучковський, К. Семенюк, М. Павлик, М. Мулько, Т. Пелехатий, М. Мартинишин, М. Гедзюк, Д. Захарій, С. Вікровський, П. Яхман, В. Чабан, К. Власюк, С. Бартків, З. Волан, І. Дудар, Н. Дудар, С. Васильчук, В. Сингельський.

По 50 центів: О. Бізнік, Н. Мичел.

65 центів дрібними.

„Писанка" — прислав о. Є. Стефанюк.

$30.00 Отець і Добродійка Стефанюк, Лак Ла Біш, Алта.

$12.25 Громада у Боїв, Алта.

$8.45 Громада у Атабаска, Алта.

$8.50 Громада у Норал, Алта.

$7.30 Громада у Сарейл, Алта.

$5.11 Громада у Гресленд, Алта

$5.00 Громада у Крейтена, Алта

$4.20 Громада у Лак Ла Біш Алта.

„Писанка"

По $100.00: Дмитро Пішик, Ніягара Фалс, Онт.

По $25.00: Корнило Шевадуцкий, Роєбурн, Ман.

По $15.00: Й. Тополницький, Вінніпег, Ман.

По $10.00: Пані Анна Стасюк, Кіндерслі, Саск.

По $5.00: Ю. Куташ, Белїс, Алта., пані С. Берк, Монтреал, Кве.

Всім жертводавцям щира подяка

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ПОШУКУЄМО

Громада Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія в Давфині, Ман., пошукує учителя для Української Рідної Школи на 4-ри тижні в літні вакації. Платня і інші науки за домовленням.

Зголошуватись на адресу Голови Шкільного Комітету:

Mr. Roy Caruk
317 Kirby Ave.,
Dauphin, Man.
Tel. 638-4494.

УВАГА! ВАДИНА І ОКОЛИЦІ

Канонічна Візитація Преосв. Владики Бориса, 7-го серпня в р., Осінський обід в „Діжіон" залі, Вадина, промови. Промовці будуть крім Преосв. Владики Борися, Дост. М. Григорчук, Всеч. Прот. Хомик і Інші. Концерт і вибір королеви.

Запрошуються всіх довколишніх громад взяти численну участь у нашому святі, як також Всеч. отців парохів довколишніх парафій.

о. Т. Глуханюк, настоятель
Вад. Парафії.
А. Савчук, голова пряф. ком.
Ж. Даркович, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

17. Неділя — Тівіал,
— Храм, Селкірк.
24. Неділя — Транскона, Су Лукавт. Храм.
31. Неділя — Канора, Гонор, Дуфрост — Отець П. Стефюк.

СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Трансона, Папавр . Перк.
14. Неділя — Бозенкур — Храм; Канора.
21. Неділя — Трансона, Тіндал.
28. Неділя — Храм, Дуфрост — Храм, Канора, Гонор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3089
(увечері) JU 9-3616

о. В. АПОНЮКА
ЛИПЕНЬ

17. Неділя — Айтуна
24. Неділя — Гудів
28. Четвер, Св. Володимира — Мелвіл
31. Неділя — Айтуна

СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Айтуна
14. Неділя — Мелвіл
19. Пятниця. Преображення Госп. — Айтуна
21. Неділя — Габард
28. Неділя — Гудів

Адреса: Почт. скр. 142, Айтуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
ЛИПЕНЬ

17. Неділя — Горинь Храм
24. Неділя — Йорктон
31. Неділя — Служба буде оголошена

СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Служба буде оголошена
14. Неділя, Хрещення України — Йорктон
19. Пятниця Преображення Господнє Йорктон. Свячення овочів.
21. Неділя — Йорктон. Храмове Свято
28. Неділя. Успення Пресв. Богородиці — Рава. Свячення квіток

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2986

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИПЕНЬ

17. Неділя. Храм — Сторожевей
24. Неділя — Кемсак
31. Неділя — Довпея

СЕРПЕНЬ

7. Неділя. Храм — Врокстон
14. Неділя — Кемсак
19. Пятниця. Пр. Госп. Храм — Довпея
21. Неділя — Сторожевей
28. Неділя Усп. П. Б. — Мазепа

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИПЕНЬ

17. Неділя — Мерчвей Храм
24. Неділя — Вадвор
28. Четвер, Св. Володимира — Денберн, Храм
31. Неділя — Свян Плейн

СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Сувен
14. Неділя — Гавс
19. Пятниця. Преобр. Госп. — Норквей
21. Неділя — Свян Плейн
28. Неділя. Успіння Пр. Б. — Мейбрідж, Храм

Address: Box 111, Hyas, Bask. Tel. 190-2.

о. С. ГРЕБЕНЮКА
ЛИПЕНЬ

17. Неділя — Мічам
24. Неділя — Кіндерслей
31. Неділя — Прінсетт

Bask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ

17. Неділя — Фостон
18. Понеділок до суб. 30-го — Відпустка (в потребі звертатись до сусідніх священиків Шіго або Тодор
31. Неділя — Келлінгтон. Храм

СЕРПЕНЬ

2. Вівторок — Фостон — Св. Пр. Ілії
7. Неділя — Вадина, 8.30 р. Св. Утреня. Канон. Візитація Преосв. Владики Бориса
14. Неділя — Ватсон
18. Пятниця — Київ — Храм
21. Неділя — Вишир
28. Неділя — Рама

УВАГА: Неділя 7-го серпня 1966 р. Канон. Візитація Преосв. Владики Бориса, проситься усіх членів Вадінської парафії взяти численну участь як також упорядкуванням членів

9-ТІ ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА ІНСТИТУТУ СВ. ВОЛОДИМИРА

Літні Курси Українознавства відбудуться в Оселі „Київ" від 1-го до 28-го серпня 1966 р.

На курси приймаються хлопців і дівчат від 12-го року життя.

До програми навчання входять такі предмети:

Українська мова.	Хоральний спів.
Українська література.	Народні танки.
Історія України.	Оркестрална музика.
Географія України.	Гуртовий народний і церковний спів.
Історія Українців Канади.	Вишивання й писання писанок.
Історія Української Православної Церкви.	Громадське віховання і проміжнутво.
Релігія.	Спорт, плавання, і т. д.

ОПЛАТА За цілий Курс $100.00 за особу. Коли з одного дому двоє курсантів — їм дається опуст на $5.00 від особи.

Від початку Курсів до їх закінчення курсанти, які мешкають в Оселі „Київ", знаходяться під безпосереднім і постійним наглядом і опікою Управи Літніх Курсів.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати до Інституту на адресу:

ST. VLADIMIR UKRAINIAN INSTITUTE,
651 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.

довголітніх Парафій і Всеч. Отців прибути на наше свято.
Box, 486 — Tel. 338-5143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Лужани
24. Неділя — Гемлин
31. Неділя — Пруг
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Геффорд
17. Неділя. Вечірня о год. 3 — Бінкни
24. Неділя — Священик на відпусті
31. Неділя. Храм — Редфід
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Кондор
7. Неділя. Вечірня — Бінкни
14. Неділя — Геффорд
19. Пятниця. Преображення — Редфід
21. Неділя — Геффорд
28. Неділя. Успіння. Храм — Бінкни
28. Неділя. Вечірня — Редфід
Address: Box 163, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2436.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Венко
24. Неділя — Етельберт
28. Четвер. — Св. Волод. Вел. — Пайн Ривер
31. Неділя — Ревнер
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Дорбен
14. Неділя — Етельберт
19 Пятниця. — Преобр. Господне Пайн Ривер (Храм)
21. Неділя — Етельберт
28. Неділя Усп. Пресв. Богор. — Венко (Храм)
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3266

о. М. КРИТЮКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Єлгов Крік. Храм
24. Неділя — Гронлід
31. Неділя — Гронлід
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Голден Бей
14. Неділя — Мелфорт
19 Пятниця Преображення Господне — Єлгов Крік.
21. Неділя — Гронлід
28 Неділя Успіння Пресв. Богородиці — Брускей
Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Федора
24 Неділя — Весепа
31. Неділя — Торгилд
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Редвотер
14. Неділя — Радвей
14. Неділя — Федора. Вечірня
19. Преображення Господне — Весепа
21. Неділя — Торгилд. Візитація Високопреосвященішого Архиєп Андрея.
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці — Нашбук. Храм
УВАГА! Українська Греко-Православна Громада Св. Апостолів Петра й Павла в Торгилд, Алта, запрошує всіх вірних з Едмонтону й сусідніх Церковних Округів взяти участь в Архиєрейській Візитації Високопреосвященішого Архиєпископа Андрея в неділю 21-го серпня 1966 р.
Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
17 Неділя — Кенідо
24. Неділя — Вакант Пароха
31. Неділя — Вакат (Богослужіння на оселі „Зелений Гай")
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Норт Баттлфорд
14 Неділя — Вітгайт
19. Пятниця — Преображення — Елсдейл
21. Неділя — Гедерлей
28. Неділя Усп. Пресв. Богородиці Медоз Лейк
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3290.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Мекзі
24. Неділя — Гген Елмо
31. Неділя — Оквборн. Празник
Просимо всіх доколишних громад взяти участь в Храмових Богослужениях в Січі і Оквборні.
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Сібаві, храм св. ап. Петра і Павла
24. Неділя — Берґед
31. Неділя — Вестлок, храм св. Володимира
Address: Westlock, Alta, Box 902, Tel. 542-5746

о. М. ОЛЕСІЙКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Рорктон
24. Неділя — Дівфін
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Бінніпегосіс
31. Неділя. Храм — Гілберт Плейнс
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Відпустка
14. Неділя — Давфін
19. Пятниця. Преображення Господне — Анвіл
21. Неділя — Гілберт Плейнс
28. Неділя. Успення Пресв. Богородиці. Храм — Бінніпегосіс
УВАГА: Від 1-го серпня до 14-го серпня о. парох не відсутній. В цьому часі Всеч. о. В. Кокорудз з Етельберту заступає о. пароха в церковних требах.
Address: 610 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Льора
24. Неділя — Вестбрук
31. Неділя — Св. по оселі „Тризуб" — Крістал лейк
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок Святого Ілії — Дробот
7. Неділя - Інсінгер (м.)
14. Неділя — Тіодор (м.)
19 Пятниця. Преобр. Господне (Свяч. Оливки) — Мамонець
21. Неділя — Інсінгер (гай.)
28. Неділя Усп. Пр. Богородиці 9 год. рано — Льора — Храм
28 Неділя Усп. Пр. Богородиці 11'30 Обідниця — Мамонець
Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Вернон
17. Неділя — Вернон
28. Четвер — Вернон
30. Неділя — Вернон
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Вернон
14. Неділя — Вернон
19 Пятниця — Вернон
21. Неділя — Вернон
28. Неділя — Вернон — Візитація Арх. Андрія. Храм — Тріндіті
Літній Ювілей Громади.
ЗАПРОШЕННЯ
Українська Греко-Православна Громада в Вернон, Б. К. запрошує усіх вірних з округи і сусідніх громад прибути на Архиєрейську Візитацію Високопреосвященішого Архиєпископа Андрія, Храмове Свято та Тріндіті Літній Ювілей заповнення Громади яке відбудеться в неділю 28-го серпня 1966-го року.
8.30 — Вселічна.
9.45 — Зустріч Владики
10.00 — Свята Божественна Літургія, яку відслужать Преосв. Архиєпископ Андрій у співслужбі о. прот. Д. Лучака і о. Настоятеля.
12.00 — Храмовий обід в Українському Народному Домі.
По обіді — концертова програма із доповіддю Архиєпископа Андрія.
о. Яків Рибалка, настоятель.
Василь Гажман, голова громади.
Петро Кіндрачук, секр. громади.
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B.C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Гленлон
24. Неділя — Тіріен
31. Неділя — Бонніленд — Візитація Архиєпископа Андрея з Едмонтону та освячення церкви. Отець Парох і Управа Бонніленської Громади запрошують усі сусідні Громади взяти участь у цій небувалій події — Візитація Високопреосвященішого Гостя й Освячення Церкви, і порадуватись з нашою Громадою у цей великий день.
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Атабаска. Храм
24. Неділя — Боїл
28. Четвер. Св. Володимира Великого — Дидуля. Храм
31. Неділя — Бонніленд
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Пророка Ілії — Вондерінг Ривер. Храм
7. Неділя — Лек Ла Біш
14. Неділя — Атабаска
19. Пятниця. Св. Преображення — Греслейк. Храм
21. Неділя — Сарепта
28. Неділя — Боїл
На 31 липня парох бере участь в Богослужений й посвячені церкви в Бонніленд. Всіх парафіян, округи Лек Ла Біш запрошується на цей день взяти участь в цім Богослужені в Бонніленд.
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Ленард
24. Неділя — Петлюра.
24. Неділя — Роблин Вечірня
28. Четвер. Св. Володимира Вел. — Шортлейн
31. Неділя — Расел. Храм.
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Пророка Ілії — . Топорівці Храм
7. Неділя — Робаин.
7. Неділя — Мекнат. Вечірня, в 4 год. по пол.
14. Неділя — Гренлею
19. Пятниця. Преобр. Господне — Роблин
21. Неділя — Шел Белей
28. Неділя Успення Преч. Діви Марії — Ленард
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Сватс
24 Неділя (зах. першої черги в оселі „Зелений Гай") — Лепін
28. Четвер. Св. Володимира Вел. — Тарнополь
31. Неділя — Кадвотт
СЕРПЕНЬ
2 Вівторок. Св. Ілії —
7. Неділя — Вакат. Богослужіння в „Зеленім Гаю".
Закінчення літніх курсів
14. Неділя — Вакантй священика (?)
19. Пятниця. Преображення Госп. — Лепін. Після Служби Б. — Посвячення Овочів
19. Вечірня на Преображення Госп. о 4 год. в Сватс (Посв. овочів)
21. Неділя — Ст. Джулаін о 4 год. в Кадвотт
28. Неділя. Успіння Пр. Богородиці — Храмове Свято у Вакар
Вечірня о 5 год. — Альвена
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Роза
24. Неділя — Гардентон
31 Неділя — Дифрост
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Толстой
14. Неділя — Сарго
19. Пятниця. Преображення — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя. Успіння Богород. (Храм) — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
31. Неділя — Канора
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Канора
14. Неділя — Канора
19. Пятниця. Преображ. — Бірджес
21. Неділя — Канора
28. Неділя. Усп. — Успенська (Храм)
Address: Box 423, Canora, Sask.
Phone 563-5168 Res.
563-5608 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
24. Неділя — Сиоки Лейк
31. Неділя — Спедден
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Пророка Ілії. Храм — Давнінг
7. Неділя — Сионі Лейк
14. Неділя. Хрещення України — Вільна
19. Пятниця. Преображення Господне — Едвенд
21. Неділя — Сиоки-Лейк
28. Неділя. Успіння Пр. Богородиці — Спедден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Фоам Лейк. Храм
24. Неділя — Шіро (пол.)
28. Четвер, Св. Володимира — Купровські
31. Неділя — Едмор
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок, Св. Пророка Ілії — Жучани, Храмове Свято.
7. Неділя — Шіро (місто)
14. Неділя — Вимяр
19. Пятниця, Преображення Господне — Едмор
21. Неділя — Фоам Лейк
28. Неділя, Успіння Пресв. Богородиці — Шіро (полуднева).
Храмове Свято
УВАГА! В неділю 28-го серпня після Богослужения у Шіро (пол.) та після спільного Храмового Обіду відбудеться Всеокружний Базар та розігравка білетів Парафіяльного Комітету у приміщенні Українського Народного Дому у Шіро. Запрошується усіх Парафіян узяти найчисленішу участь в цьому підприємстві.
Address: Stetho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. І. ШЕВЦЯ
17. Неділя — Вірдейл
24. Неділя — Кадет
28. Четвер. Св. Володимира Великого, князя України — Нипавин
31. Неділя — Сембур
Address: Weirdale, Sask. Ph. 436.

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Брудергайм
24. Неділя — Салмар
31. Неділя — Кемсворз
СЕРПЕНЬ
7. Неділя — Торсбі
14. Неділя — Калмар
19. Пятниця. Преображення Господне — Кагвин
21. Неділя — Брудергайм
28. Неділя — Кемсворз
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3083, Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Арбака св. Апп. Петра і Павла. Храм
24. Неділя — Сеньків. По Сл. Божій Панахида на цвинтарі
31. Неділя — Сірко
Address: Vita, Man.

ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.
ЛИПЕНЬ
17. Неділя — Лойдмінстер, о. Динисюк.
24. Неділя — Мирнам, о. Динисюк.
31. Неділя — Броссоз, о. Динисюк.
СЕРПЕНЬ
2. Вівторок. Св. Пророка Ілії. Храм — Лужани-Топорівці
7. Неділя — Мирнам
14. Неділя. Хрещення Руси-України — Лойдмінстер
19. Пятниця. Преображення Господне — Броссоз
21. Неділя — Слава Пів.
28. Неділя. Успення Пресвятої Богородиці. Храм — Слава Пол. Храм — Мусідора

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1966. ЧИСЛО (2036) 16

РЕЧНИНИ ЄДНОСТИ МІЖ УКРАЇНЦЯМИ ПРООЧУЮТЬ ПЕЧАТЬ „ПРОКЛЯТТЯ"

НА ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦЯХ ТЯЖИТЬ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКЕ ПРОКЛЯТТЯ З 1891 Р.

Український греко-католицький Владика Максим Германюк, Митрополит Вінніпезький, на церковній урочистості в Українському Парку в Гімлі, Ман. 24 липня ц. р., закликав українців православного й греко-католицького віросповідань до „єдности".

Щоденник „Виннипег Фрі Пресс" за 25 липня ц. р. поінформував:

„Потребу єдности між українцями католиками й православними українськими людьми була підкреслена в недільній проповіді (24. 7. 66) Митрополита Максима Германюка..." „Своїми об'єднаними зусиллями вони могли б багато-чого зробити як для Канади, так і для всіх українців-канадців, сказав він..."

Звичайно, кожен свідомий і чесний українець погодиться з думкою Владики Митрополита Максима. І Проповіді цього роду є справді будівними для українців обидвох віросповідань.

Чому в нас немає діялогу?

Є підстави думати, що якби провідники українців обидвох віросповідань нарешті таки рішилися нав'язати одні з одними систематичні контакти, щоб знаходити ті проблеми, які перешкоджають згоді, і щоб ті проблеми розв'язувати мирним шляхом, чи, як тепер кажуть, „діялогом", то це могло б довести до порозуміння між українцями православного і греко-католицького віросповідань у національно-суспільній площині. Українців обидвох віросповідань, розділяють віросповідні різниці. Отже діялог можуть вести лише ті особи з обидвох сторін, що знають віросповідні справи, і що є авторитетними виршувати їх. Це ж перш за все справа релігії, а не політики. Коротко кажучи, церковні провідники, а ніхто інший, є авторитетними орати участь у діялозі. Якщо б церковні провідники одної й другої сторони, замість зайтися один з одними для висвітлення непорозумінь і знайдення способу спвжиття, промовляли до широкого загалу вірних іншого віросповідання понад голови їхніх провідників, то це до порозуміння не довело б, а навпаки — це ще більше загострило б ті непорозуміння. Докази саме таких наслідків маємо в історі як давнішій, так і в недавні. Дехто із світських українських національних провідників закликає духовенство обидвох віросповідань до спільних католицько-православних зустрічей. Однак, є підстави думати, що такі заходи не є розв язкою проблеми, а що навпаки — вони заплутують ту проблему ще більше, і доводять до ще більшого загострення. Адже ж одна й друга сторона акцентує ту дійсність, що в нас є не одне, а більше віросповідань: православне, католицьке й протестантське. Поскільки ми цю дійсність акцентуємо, то тим самим акцентуємо і той факт, що кожне з тих віросповідань має свої віросповідні принципи, яких мусить дотримуватися. Єдинокувати когось, щоб він від своєї релігійни принципи нарушував — це значить те саме, що усувати йому релігійний грунт з-під ніг. І православні, і католицькі Богослужения є основані на принципах догматичного характеру; а між православієм і католицизмом є деякі

(Продовження на 5 стор.)

Повідомлення Канцелярії Консисторії

Цим повідомляємо Священний Єпископат, ВПреподобіє Духовенство, Хвальні Управи Парафій, Громад, Місій і всіх вірних узагалі Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що з приводу упокоєння 22 липня ц. р. Голови Президії Консисторії — Високопреподобного Отця Протоєрея Томи Ковалишина, Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді, під проводом Його Блаженства Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, на своїх Надзвичайних Нарадах, що відбулися в середу 27 липня 1966 року, доручила тимчасове виконування обов'язків Голови Президії Консисторії Свящ. Степану Ярмусеві, який досі був, секретарем Президії Консисторії, і що функцію він одночасно виконує й далі — аж до чергових звичайних нарад Консисторії, що відбудуться 14, 15 і 16 жовтня 1966 року. На своїх жовтневих нарадах Консисторія має обрати регулярного Голову Президії.

КАНЦЕЛЯРІЯ КОНСИСТОРІЇ.
Вінніпег 4 серпня 1966 року.

Приклад гідного вшанування своїх батьків

Пан Василь Самець та його мила дружина Розалія, які живуть в Гемілтоні, Онтерio, щиро люблять і шанують своїх батьків, якими є: Високопреподобний о. Митрат Петро і Добродійка Катерина Самці (батьки Василя) та Високодостойне панство Дмитро і Катерина Кульчики (батьки Розалії).

Щоб свою любов і пошану до родичів виявити в конкретний спосіб, та щоб зберегти їх пам ять з роду в рід, — п-во Василь і Розалія Самці рішили спорудити для них, ще таки за їхнього життя, достойний пам'ятник. По належній застанові вони вирішили, що це мусить бути не традиційний пам'ятник з каменя чи якогo іншого мертвого і дочасного матеріялу, але такий, про який говориться в Святому Письмі, що його „ні міль, ні ржа не їсть", ані непригожа погода, ні час його не ушкодить.

Згідно з цим вони оснували в честь і пам'ять своїх родичів фундацію на користь Колегії Св. Андрея в сумі 5,000.00

(Продовження на стор. 2-8)

Бл. п. Отець Тома Ковалишин упокоївся

У п'ятницю 22 липня ц. р., о год. 10.30 вечора, в клініці Сейнт Бонифас у Вінніпезі упокоївся в Бозі Голова Президії Консисторії нашої Церкви — Бл. П. Високопреподобний Отець Протоєрей Тома Ковалишин.

Бл. П. о. Т. Ковалишин народився 28 лютого 1915 року в Рама, Саскачеван.

Після середньої школи Він вступив 1937 року до української православної Духовної Семинарії в Вінніпезі, і закінчив її 1940 року. Дня 4 серпня 1940 року був рукоположений у сан Диякона; а 7-го серпня того ж року — в сан священика. Одружився Він 15 червня 1940 року з Анною з дому Білоус, яка тепер оплакує Його з трьома дітьми: Денис — студент Альбертійського університету, Леся — вже замужня, і 12-літня Ївашна.

На протязі своєго 25-літнього душпастирського труження Він обслуговував Округу Сенді Лейк (1940-44), був кліпеляном канадської армії (1944-46), настоятелем парафії в Саскатуні й одночасно там же ректором Інституту ім. П. Могили (1944-55), настоятель в Едмонтоні, а від 1955 року — секретарем Президії Консисторії. Далі, після недовгого перебування на становищі Першого Настоятеля Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Він був Консисторією нашої Церкви 1963 року обраний на опорожнену вакансію Голови Президії Консисторії. На це саме становище Він був переобраний і XIII Собором Церкви.

Бл. П. Тома Ковалишин був удостоєний священичими нагородами до Хреста з Оздобами включно.

Крім душпастирської праці й обов'язків у Проводі Церкви, Бл. П. о. Тома Ковалишин трудився як на церковній

(Продовження на стор. 2)

Бл. п. Отець Тома Ковалишин

(Закінчення з 1 стор.)

нині, так і на канадсько-громадський. Він був особливо діяльним членом товариства Українських Самостійників, членом Дирекції Колегії Св. Андрея, членом наших Інститутів і так далі.

Він трудився майже до останнього дня свого життя, бо ще в четвер, за день до нещасливої операції, давав телефонічні вказівки канцелярії Консисторії. Останні місяці Він працював безнадійно хворим, і нікому не скаржився. Отже ніхто, не знав про трагічний стан його недуги. Перевтомлене серце не витримало другої операції протягом того самого дня.

Похоронні Відправи над Покійним відбувалися: Панахиди — 24, 25, 26 липня, Чин Похорону Священника 26 липня в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі, Заупокійна Літургія й докінчення Похорону 27 липня в цій же Катедрі. При великому здвизі народу, всі Похоронні Відправи очолив Преосв. Владика Борис (Яковенчук) в сослужінні численного Духовенства нашої Церкви з усієї Канади. На Заупокійній Літургії особисто молився, за Покійного своїм словом і духовно у Вічність з сльозами на очах попрощав наш Первосвятитель Блаженніший Владика Митрополит Іларіон.

Основне Слово про Покійного у Катедрі Пресв. Трійці сказав о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук, ректор Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті.

Дня 27 липня, після відпровадження Покійного на цвинтар Глен Елм у Вінніпезі, в авдиторії Катедри, при великому здвизі народу відбувся Жалібні Поминки — з участю дев'ятьох наших установ і організацій з усієї Канади, що гуртуються при нашій Церкві. Наш старенький Первосвятитель, сам дуже хворий, і сюди прибув щоб разом з засумованими вірними р о з д і л и т и наш загальний жаль і смуток.

Вічна Йому Пам'ять!

Приклад гідного вшанування своїх батьків

(Продовження з 1-ї стор.)

долярів, назвавши її по українському „Фундація ім. Самців-Кульчиків", а по англійському „Sametz-Kulchyk Trust". Основний капітал 5,000.00 долярів вони інвестували через компанію AGF Management Limited на умовах, що Колегія буде кожного року отримувати на свої загальні потреби 400.00 долярів приходу з фундації (тобто 8 відсотків), а основний капітал фундації буде оставати ненарушений, а навіть буде поступово зростати.

Умови цієї фундації є виложені й затверджені в писемній угоді (ерігмент) між жертводавцями, Василем і Розалією Самцями, і Колегіюю Св. Андрея. Згідно з цією угодою, Колегія, між іншим, зобов'язалася, що кожночасний парох (духовний настоятель) Колегії, при співучасті студентів Богословського Відділу Колегії, має відслужити щонайменше раз в рік у каплиці КОЛЕБЕНЬ за здоров'я родичів жертводавців, тобто о. Петра й добродійки Катерини Самців та Дмитра й Катерини Кульчиків, в імені яких фундація основана; а коли їх Господь Бог уже покличе до себе, то також щонайменше раз в рік буде відслужена ПАНАХИДА за їх вічний спокій. Крім того управа Колегії, має примістити їх фотографії у каплиці Колегії, або в якому іншому почесному місці, як наприклад у спеціяльній кімнаті присвяченій пам'яті Членів-Фундаторів Колегії.

Колегія Св. Андрея вже має кілька фундацій, як Ю. Котелка, Петра Зварича, Шемелюха та ін., але відсотки в цих фундаціях призначені не для Колегії, як такої, а як стипендії для студентів. Натомість „Фундація Самців-Кульчиків" призначена на загальні потреби Колегії, які дійсно великі, бо самі тільки відсотки на позичках поїдають річно понад 20,000.00 долярів.

Колегія Св. Андрея глибоко вдячна п-ву Василеві й Розалії Самцям за їхню фундацію, якою вони не тільки гідно вшанували своїх родичів, але також забезпечили для Колегії постійний щорічний прибуток. Дай Боже, щоб за їх прикладом пішли другі.

Як хто буа би зainтересований у цій формі пожертв на Колегію та хотів би докладніших інформацій, просимо написати про це до Колегії, на її адресу подану вдолині, або до п. Василя Самця на таку адресу: Mr. William Sametz, 46 Jackson St. E., Hamilton, Ont. Він є окружним управителем згаданої вгорі компанії.

Короткі життєписи родичів п-ва Самців

На наше прохання о. Петро Самець подав про себе й свою родину такі інформації:

Я родився дня 4-го червня, 1893 року в селі Глещави, повіт Теребовля, в родині Василя і Марії, трудолюбивих і побожних господарів. По закінченні сільської школи послали мене на один рік до міста Теребовлі, щоб підготовитися до гімназії. Тернопільська гімназія була близче дому, але батько мав більше поваги до львівської Академічної гімназії й туди завіз мене і примістив у Педагогічній бурсі при Вірменській вулиці, 1905 р.

Усе було гарвзд. Але, за рік часу старших моїх двох братів покликали до австрійського війська, у Львові, а дома на господарстві осталися родичі з двома дівчатками.

На шіснадцятому році мого життя я завважив, що стаю тягарем у родині. Тому, я виступив із п'ятої кляси і поїхав у Німеччину, а 19-го серпня, на самого Спаса, 1910 року, подякував своїм добрим родичам за все добро й за гарне виховання, залишив рідну землю і поїхав у Канаду шукати кращої долі. Це був болючий удар для всієї родини. Зі мною виїхало ще двох сміляків із села Глещави, Юліян Стечишин (15 р.) і Михайло Джумага (17 р.), мій повісник.

По трьох роках мого побуту в Канаді, я записався до Веслей Калледж у місті Вінніпегу, де зимою вивчав англійську мову. Коли забракло грошa на прожиток у місті, пішов я до Департаменту Освіти й одержав довідь на посаду вчителя, 55 миль на схід від Вінніпегу, в „Стони Гилл" публічній школі, почавши від 11 березня, 1914 року. Це був сто-літній Шевченківський ювілейний рік. Величаво святкували це Свято в сто лиці Манітоби. Попробував і я своєї скромні сили і підготовив концерт зі своїми учнями в школі. Коли це мені вдалося, я повторив цю святочну імпрезу на більшу скалю в публичній залі в містечку Елма. Редактор Канадійського Русина, Н. Сиродіїв, був присутний на концерті, але доповіді мав „л. учитель".

В половині місяця квітня я одержав першу свою місячну винагороду на суму 55 долярів. Це було добре, бо до цього часу я не заробляв більше як 35 долярів на місяць літом, а зимою цілу десятку. Поїхав я до Вінніпегу на конвенцію українських учителів, де зустрів своїх глещавських колегів учителів, — Михайла Стечишина і Петра Будзінського. Поступив до редакції „Українського Голосу" й дав управителеві п. П. Войценкові 25 долярів на удія „Українського Голосу", якого я був передплатником ще від 1911 р., і 10 долярів на Український Народний Дім, що тоді організувався. А за решту грошей я мого першого чека купив собі історію України М. Грушевського, два томи Кобзаря, твори Руданського й видання Юлійна Романчука в гарній зеленій оправі.

Весною 1915 р. почав я вчителювати в школі Коцко на північ від міста Вонди в Саскачевані. В цьому містечку я познайомився з принципалом середньої школи, ісландського походження, який по вакаціях був перенесений до міста Винярд. В місяці листопаді він прийняв мене, безхатнього студента, не лише до своєї школи, але й до свого дому. Там закінчив я десяту клясу. Управитель банку давав мені заняття, але я вернувся у відому вже мені околицю і почав учителювати в школі Київ. Це був пропам'ятний рік 1916. У днях 4-6 серпня відбувся 1-ий Український Народній З'їзд в м. Саскатуні. Зникла з нього осталась мені дорогою пам'яткою. Цей З'їзд дав початок Інститутові ім. Петра Могили.

Включившись у громадське життя, забракувало мені грошa й часу попрацювати над собою й набути вищу освіту. До школи записувась два місяці пізніше других і треба було їх доганяти. А за 11 кляси середньої школи одержав кредит, бо не стало грошей вибути до кінця шкільного року.

І 8 і 19 липня 1918 року відбулися надзвичайні збори в Саскатуні в справі відродження Української Православної Церкви в Канаді й заснувало Братство, що мало підготовити основи Рідної Церкви українського народу. Були вже й намічені кандидати на священиків. Минув рік і другий настав, а охотників немає. Противники церковного відродження ви користали нашу кризу, і давай нас усіх лаяти та безпощадно бити. Щоб рятувати справу історичного значення, рятувати українську душу нашого народу,— зголосилась маленька горстка молодих студентів до духовного семінара під опікою о. д-ра Л. Германа. Витримали до кінця, — Семен Савчук, що на добро Церкви приніс найбільшу жертву, закінчивши своїх останніх іспитів на університеті; Дмитро Стратійчук, кваліфікований учитель державної школи і Петро Самець.

У неділю 22 березня, 1920 року, Митрополит Германос висвятив мене на священослужителя Української Греко-Православної Церкви в Канаді в сирійській церкві в Ст. Павл., Мін. З.Д.А.

Перше моє Богослужения відбулося в місті Вайта, Ман., не в церкві, а в шкільній кімнаті. Брати Водяврчуки й

(Продовження на 3 стор.)

о. Митр. Петра і Добродійки Самців

Дмитро і Катерина Кульчик

(Закінчення з 2 стор.)

усі вірні чудово співали Службу Божу.

До року Манітоба була під моєю опікою. 23 громади, чи місійні осередки треба було по черзі обслужити. Отець С. В. Савчук, наш Адміністратор, пише мені: „Шукаю на малі Манітоби за Твої ми парафіями і не можу їх усіх найти".

По Великодні 1923 року я перебрав канорську округу в Саскачевані. По 3-ох роках подав свою резигнацію, щоб зробити місце для о. Корнилія Кирстюка з багатій парафії, а самий переніся до Гудзі-Айтуни. І тут було мені дуже добре. Літом їздив автом по громадах, а зимою гарними бистрими кониками. А коли ще добавили мені до обслуги Елмор — Фоам Лейк, то оці коники возили мене зимою повних 55 миль дороги в одну сторону.

Несподіваний лист з Едмонтону. Пише адвокат Петро Лизарович в імені церковної управи, щоб, за всяку ціну, приїжджати до столиці Альберти, бо центральна парафія не має належної обслуги. Рад-не-рад, продаю дещо, збираю свою родину і з жалем залишаю Айтуну-Гудів, і 1-го листолада, 1928 р. пускаюся автом під зиму в далеку, на ті часи, дорогу до Едмонтону. Там я вибув повних п'ять років.

Захотілося було мені повернути в околишо Вакав-Ст. Джуліен, де я учителював, де одружився, де процвітало культурно-освітнє життя й де повстала перша Українська Православна Громада. Приємно було побути там з давніми друзями й попрацювати три роки в тій околиці, то й шкільний дистрикт назвали „Городенка".

Мій батько, вже давно, був висловився: „Нічого іншого не бажаю собі в Бога, тільки, щоб мої діти були розумніші за мене". Оця мрія покійного дідуня сповнилася на його внуках.

Сьогодні, найбільша моя проблема є, щоб допомогти закінчити будову церкви в Скарборо і бодай частинно зменшити моргедж на церкві".

До коротенької автобіографії о. Митрата Петра Самця додаємо роки й місійні округи та парафії, в яких він виконував дуплястирську працю через довгих 46 років, тобто від часу його хиротонії по нинішній день: 1920-23, Вайта-Толстой, Ман.; 1923-26, Канора, Саск.; 1926-28, Гудзі-Айтуна, Саск.; 1928-33, Едмонтон; 1933-36, Вакав — Ст. Джуліен, над Тихим океаном, чи їхати на далекий схід до Торонта, де новонабутий дім при Бетирст вулиці був набрав широкого розголосу в Канаді. Жалко було мені й моїй родині покидати сонячну Альберту, де на велику скалю розбудовувалося наше громадське й церковне життя. Та Добрий Господь щедро благословив нашу святу Церкву і на сході Канади, де сьогодні пишаються Українські Православні Храми Божі, пречудові пам'ятники нашого мистецтва і культури.

Успіх у моїй місійній і громадській праці, як і родинній, завдячую своїй дружині Катерині, з якою я одружився 13 червня 1918 року, в околиці Городенка-Кадворт. Я даю їй велике признання за її витривалість, господарський хист і за виховання наших четверо гарних дітей, Зеноні, Василь, Орест і Оля. Один із наших синів вірно був висловився так: „Ми зжилися з мамою. Тато тиранував громадські справи більше, як нас". А другий таки на моєму 70-літньому ювілею, прилюдно, сказав: „До тепер мій батько вчив чужих дітей, а вже час, щоб він познайомився зі своїми внуками".

Моя дружина, чи „наша мама" народилася у саскачеванській Городенці в родині Андрея і Марії Бамбух. На самих початках нашої масової еміграції, вони приїхали в Канаду з міста Городенки. Разом із ними приїхали й Котелки. І коли приїдеш час на будову школи в тій околиці, то й шкільний дистрикт назвали „Городенка".

Мій батько, вже давно, був висловився: „Нічого іншого не бажаю собі в Бога, тільки, щоб мої діти були розумніші за мене". Оця мрія покійного дідуня сповнилася на його внуках.

До коротенької автобіографії о. Митрата Петра Самця додаємо роки й місійні округи та парафії, в яких він виконував дуплястирську працю через довгих 46 років, тобто від часу його хиротонії по нинішній день: 1920-23, Вайта-Толстой, Ман.; 1923-26, Канора, Саск.; 1926-28, Гудзі-Айтуна, Саск.; 1928-33, Едмонтон; 1933-36, Вакав — Ст. Джуліен, Саск.; 1936-38, підедмонтонські громади, а рівночасно доїжджав до Келгарі, Вернон, Венкувер на віддалі 750 миль; 1938-49, Торонто, в Катедрі Св. Володимира; 1949-50, Гемилтон, Онт.; 1950-60, Торонто, Катедра Св. Володимира; 1964-65, Ніягара Фалс-Велланд, Онт. Від осені 1965 року на Скарборо, під Торонтом.

Дмитро Кульчик народився 27 березня, 1894 року, в селі Вар'яш, повіт Сокаль, Скінчив сільську публичну школу з добрим успіхом. До війська був покликаний 30 серпня, 1914 року. Вибув австрійську війну в італійських горах. Був ранений в Коропатниках, повіт Зборів. По упадку австрійської державни вступив до Української Галицької Армії, до 3-го куріня 5-ої сокальської бригади. Брав участь у наступах на Сулимів, Вощів і Дололидичів.

Коли відступала галицька армія за Збруч, брав участь у бою під Чорноостровом під командою сотника Косара. Був переведений у дєсяку бригаду й був у Києві. Деникін зі своєю армією вимусив деяку частину української армії до відступу під Берестечко.

По різних пригодах і негодах вернувся до рідного села. 1921 року, 9-го червня, одружився з Катериною Садовською. Господь поблагословив їх трьома гарними дітьми, — Йосиф, власник готелю в Корнвал, Онт., Розалія, дружина Василя Самця й Іван, механік електричних робіт. Усі подружені і мають свої родини.

До Канади приїхали 1928 року й фармерували в околиці Гефорд, Саск., до 1939 року. Відтак поселилися в місті Торонто й були власниками ресторану до 1959 року. Пані Кульчик мала чималий досвід у кухонарстві.

На склоні літ своїх п-во Кульчики замешкали у вигідному домі своєї милої доні Розалії, в Гемилтоні й тішаться успіхами дітей, внуків і внучок своїх.

Управа Колегії Св. Андрея в Вінніпегу цим складає щиру подяку основникам фундації, а їхнім родичам висловлює щирі гратуляції за таких гарних та при мірних дітей, якими Господь Бог їх нагородив; також бажає їм усім щастя й здоров'я на многі літа.

За Управу Колегії Св. Андрея,
Отець Д-р. С. В. Савчук.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $2.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 н.; в ЗДА — 25 н.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $2.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ ЗГОДА У НАС ЗАЛЕЖИТЬ ВІД НАС?

ПРО КЛИЧІ ЗА СПІВПРАЦЮ МІЖ УКРАЇНЦЯМИ ПРАВОСЛАВНОГО И ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОГО ВІРОІСПОВІДАНЬ

Теперішні клични про єднання українців православного й католицького віроісповідання на національній і канадсько-горожанській ниві, заклинання з боку деяких дінчів до спільних православно-католицьких Богослужень, які місцями вже й відбуваються — все це з першого погляду видається дуже відрадним явищем, немов би якимсь оздоровленням і відродженням на ґрунті національно-духовної соборности. Але таке враження є лише зовнішнє, і воно видається райдужним так довго, поки не заглянути за куліси тієї справи. Коли ж заглянути за куліси, то стає ясно, що як українці-католики, так українці-православні є не підмостями, а предметами, є повільним знаряддям в руках не-української сили, яка править нашим внутрішнім життям навіть у таких справах, як українське духове роз'єднання і „з'єднання". По-перше, ще ображує чисто людську гідність українців, що вони є лише матеріялом в руках чужої сили; по-друге, теперішні накази чужої сили, щоб українці „єдналися" мають на меті з'єднання українців не для української справи, а для такої справи, яка в ідеалах українства не зацікавлена. Советська влада також голосить, що вона „об'єднала" український народ і його землі в межах так званої „Української Радянської Соціялістичної Республіки", але вона „об'єднана" для своєї справи — для об'єднаного поневолення всіх українців, а не об'єднання їх для добра справи українства.

У вільному світі тією зовнішньою силою, яка це недавно наказувала українцям роз'єднуватися, а яка тепер наказує їм з'єднуватися — є Рим. Він видав наказ дінчам Католицької Акції, щоб вони закликали православних українців до „єднання" з українцями-католиками — включно зо спільними православно-католицькими Богослуженнями, а все це, звичайно, нібито для „добра українства", і що ці кличі нібито виходять з ініціятиви самих тих світських дінчів, які з одного боку очолюють деякі установи, а з другого боку належать до українських католицьких організацій, що є клітинами міжнародної Католицької Акції. Є ними Братство Українців Католиків, що є в членстві КУК, Обнова, всі інші католицькі організації.

Православних українців закликають до єднання з українцями католиками тому, бо такий є наказ Риму — згідно з старою тактикою: „Коли не можеш противника перемогти, то прилучися до нього", — нібито „прилучися" до нього, щоб впливати на нього, сіяти в його нутрі збаламучення, анархію, поділ думок, дезорієнтацію. А тоді..вже „діли й пануй"; поділи їх на тих, що є за спільними православно-католицькими Богослуженнями і на тих, що є проти тих спільних богослужень; дали спочатку десь дали поза православним центром, а потім наближися до самого центру, і витвори таке „помішання язиків серед українських православних провідників, яке польсько-католицька акція витворила була серед них перед Берестейською унією 1595-го років, бо спільним такої духової деморалізації і дезорієнтації серед них та чужа акція довела їх до Берестейської Унії. Усе тоді починалося точно так, як і тепер. Деякі з тодішніх українських православних церковних провідників, що були подальше від центра — Київ, десь у Луцьку, Володимирі і ін., пішли на підмови „орятного єднання з католиками — спочатку пішли на „невинні ораты розмови" — пішли попід голову свого митрополита в Київі, сеньйора холодноєднання та відома, і так опинилися в унії. А коли польсько-католицька акція поставила православного митрополита Київського і всієї України в стан ізоляції від його власного єпископату, тоді вже і його, старого, осяяного, затягнули в унію. І так з відданих окольиць звужувати перстень отого католицько-православного єднання аж до центра — Києва, щоб нарешті опанувати і його.

Цю саму випробувану тактику тепер з часів Берестейської унії намагаються застосувати й тут, у Канаді, і, звичайно, також і в інших краях світу; усе це, як завжди, під навбач дуже „гарними" кличами, і все це нібито для „добра українців", — як то кажуть: „для вас — і сорочку з вас"! А чи ж де таке бувало, щоб чужа сила — большевицька, гітлерівська, римська і т. д., будь-коли приходила до українців без клича про „добро українців"!

Почавши із свого 2-го Ватиканського Собору, Рим змінив тактику своєї самоізоляції від православних на тактику „єднання" з ними, включно зо спільними Богослуженнями, щоб таким чином асимілювати православних у своїй атмосфері, чи принаймні вже ширити роз'єднання між ними на тлі тих спільних Богослужень.

Справа фактично стоїть так, що Католицька Акція заклинає православних українців: зійдімося разом для національного єднання, включно зо спільними Богослуженнями, бо під кличем нібито „національного єднання" ми хочемо повертати вас в унію! Якщо ви цього не захочете зробити, то перед нашою патріотичною спільнотою оскаржимо вас, що ви не хочете „національної єдности"! І наша спільнота повірить у наш аргумент! Бо та спільнота щира, патріотична, стужена за єдністю, але вона не є свідомою щодо тонкої, складної закулісової акції інтернаціоналу Католицької Акції, яка своїм непомітним для них тонким павутинням обмотує їх!

І з яким почуттям можуть їти українські православні провідники на ті „єднання" і спільні Богослуження, коли вони знають, що все виходить з наказу Риму і все те діється задля мети Риму, а не з ініціятиви їхньої і не з ініціятиви самих таки українців католиків, і не задля справи українства як такого! З яким почуттям українці обидвох віроісповідань можуть їти на ті єднання, коли вони знають, що все те виходить не з надер українства, і для українства, а що — навпаки — українство є тут лише безвільним матеріялом у чужих руках! Чи ж не ображує це людської й національної гідности українців обидвох віроісповідань, що один й другі не є тут підметом самі для себе, а лише предметом у руках чужого підмета, яким є Рим?

Дехто вже казав з нагоди 2-го Ватиканського Собору: Чи ви, православні українці, почуваєтеся аж настільки слабими, що лякаєтеся входити в контакти з католиками, аби вони вас не навернули на католицизм? А чому ж католики, які хочуть сходитися з вами, не бояться, що ви можете навернути їх на православіе?

Відповідь на це є така: Православні українці не бояться сходитися й говорити з католиками, якщо б Католицька Акція поступила чесно, і говорила б лише з церковним проводом православних українців, а не йшла понад голови проводу, щоб своїми кличами на периферіях, поза нашим центром, демагогічно сіяти збаламучення, і зложівивати національними кличами, що іноді робить враження духової пресії на наше духовенство, — особливо ж тоді, коли ця пресія виходить з боку деяких українських світських офіційних провідників. Натискати одиницем на наших духовних, щоб вони без порозуміння і згоди їхнього церковного проводу правили Богослуження з інщовірцями — це справа аж надто серйозна! Адже ж ці самі інщовірці не нині, то завтра можуть обернути ті спільні Богослуження проти тих наших духовних, що, мовляв, вони, ті православні духовні, без надуми домлять свої віроісповідні принципи, попадяють у „єресь", і не слухають свого церковного проводу!

По-перше, православні українці не послуговуються такою тактикою супроти українських католицьких с в я щ е ників. По-друге, православні українці мають ділo не з українцями-католиками як такими, а з міжнародньою Католицькою Акцією. Чи вони мають якатися того інтернаціоналу? Як довго православні українці є монолітом, тісно згуртованою і добре зорганізованою родиною, з'єднаною спільним довір'ям, спільним ідеалом, спільною тактикою, внутрішнім порядком і здисципліновністю; як довго у своє нутро вони не впускають жодної міжнародньої агентури, і як довго вони боятись того, що та агентура, яка не може проникнути в їхне нутро, посуджує їх у „самоізоляції", в політиці „гетто" і т. д., так довго православні українці не бояться інтернаціоналу Католицької Акції. Але як тільки їхня сила самозімкнутости розпливається по всяких „єднаннях" з інтернаціоналами, то ці єднання є єднаннями рідної ріки з міжнародним морем, — тобто, це єднання неминуче загрожує так, що та рідна ріка розпливається в морі інтернаціоналу. Розпли-

(Закінчення на 5 стор.)

(Закінчення з 4 стор.)

тися так нашій ріці лише на те, щоб показати, що ми не боїмося, — це була б політика самогубця! Це була б не відвага, а тільки брак глузду!

Наша спільнота не має права розтринькати по базарах єднання інтернаціоналів того надбання, яке наші піонери своєю працею, своїм потом і сльозами створили, — створили ту Церкву, за яку на них їхні вороги висміювали, доносили на них до влади, а навіть нападали на дорогах і били їх. Отже на тому національно-церковному надбанні е печать їхньої мученицької крови. І ніхто не має права тієї священної печаті нарушити, — нарушити таким шляхом, щоб ту священну спадщину виносити на торг на базари міжнародних інтернаціоналів!

Годі обвинувачувати тих наших духовних на кого робиться моральну пресію всякими способами, щоб вони, хоч-не-хоч, ступали на шлях таких „єднань", що є шкідливими для нашої Церкви. Відповідальними за це є ті політичні чинники, що таку пресію на тих наших духовних чинять, — як про це повідомляють нас з різних місцевостей Канади.

Ці речники зовнішньої сили, що діють ту пресію на наших духовних чинять, — чи то свідомо, чи то несвідомо, не знаючи в чиїх руках вони є, — не свідомі того, що в нашій Церкві оборонцем Віри й Церкви є народ, бо народ Церкву становить. А народ у нас має значно більше сили і свідомости, ніж чужим агентам може здаватися. І це, що кажемо, є голосом народу, що обстоює його чуття народу.

Українська православна спільнота була, є й буде за національним єднанням во своїми братами українцями греко-католицького обряду — з братами по крові, по духові, й по національних, людських та горожанських ідеалах. Але те єднання може бути можливим лише тоді й там, де українські патріоти греко-католицького віроісповідання діють не за інструкціями з чужих центрів. Православні українці приходять до них як та частина української нації, яка є в церковній ділянці незалежною від чужих властей. Натомість наші брати — українці греко-католицького віроісповідання є залежні від церковних властей у Римі. Отже доступу до них треба шукати почерез Рим. Православним українцям треба було б просити дозволу у Римі у справі єднання з ними; православним українцям треба було б дотримуватися інструкцій Риму в тих єднаннях. А в цьому і є вся трагедія, що справу нашого єднання чи роз'єднання вирішують не-українські чинники.

Отже, в потребі Контактів з українцями-католиками, православні повинні б найперше звертатися до Риму, і говорити з Римом, а не з місцевими провідниками з українців-католиків. Наші світські провідники, маючи заборону від своїх місцевих церковних католицьких властей, заборонили були православним українцям посвятити пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі під час його відкриття. Але якщо б православні українці були звернулися з проханням до Риму, то Рим, можливо, був би зробив великодушний жест, і був би видав наказ тим нашим національним провідникам, щоб вони не забороняли православним українцям того пам'ятника освятити. Православні українці цього не зробили, щоб не розкривати нашої внутрішньої трагедії, і щоб принижувати себе перед світі.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„І ЛИЦЕ ЙОГО СЯЯЛО ЯК СОНЦЕ, А ОДЕЖА ЙОГО СТАЛА БІЛА ЯК СНІГ" (Мт. 17:2).

Під час своєї місії на землі, Господь Ісус Христос відкривав, особливо Апостолам, багато сторінок своєї Правди. А на фаворській Горі Ісус Христос відкрив Себе Апостолам таким, яким Він є. Там, у час преображення, Він явився Апостолам у Своїй Божественності, але повз тим, в очах людей, Він був уподібнений звичайній людині. І коли, наприклад, тепер у сферу релігії підходити тільки з досвідом очей і з суто-земним розсудком, то поза людину в особі Ісуса Христа далеко не глянеш; коли ж у сферу релігії входиться з чистими духовними переживаннями, з досвідом чистої віри, то тоді можна наблизитися навіть до фаворської звишености. Одною з характерних рис Православія є світлозорність — прозирання в сферу не фізичного, а Божественного Світла. Цю можливість відкрив Ісус Христос, а доказом її є фавор — преображення, і то преображення людини, що стає спроможною бачити Правду такою, якою Вона є.

Речники єдности

(Закінчення з 1 стор.)

кі догматичні різниці. Спільні католицько-православні Богослужения є нарушенням своїх віроісповідних принципів одною й другою стороною, після того одна й друга сторона при нагоді могли б взаємно посуджувати одні одних у єресі супроти свого власного віроісповідання; і це довело б до втрати самопошани одних до одних.

Це, звичайно, не значить, що цієї справи не можна не вирішити. Коли з давньої національної нагоди духовенство одного й другого, та й третього, віроісповідання — кожне окремо — відправить своє Богослуження — це була б успішна розв'язка справи; вона не вела б до єресей, не розкладала б морально кожного з віроісповідань, не ширила б анархії у віроісповідних принципах, не наражувала б поваги й церковно-релігійної стійкости духовних.

Справу скоординованої ц е р к о вної співучасти в національних урочистостях можна й треба полагодити позитивно; але вирішувати ці справи можуть лише центри обидвох віроісповідань, а не їхні периферії, і не політичні провідники. Це ж бо справа релігійна, це справа Божественного характеру, це справа церковних авторитетів, це справа порядку, а не анархії. Ми не бажаємо, щоб така анархія була в жодного з українських віроісповідань, бо з цієї анархії буде користати хтось третій, а не українці.

Треба знімати печать прокляття

Католицькі інформатори вважають, що найвищим прикладом наслідування мирного співжиття двох віроісповідань є дружні взаємовідносини між патріярхом Константинопільським Атенагорасом І та папою Римським Павлом VI. І це є правда. Ці дружні зв'язки є основані на взаємній любові, самопошані й порядкові, — і саме тому вони один одного не спонукують до нарушення своїх святощів, тобто до порушення віроісповідних принципів шляхом спільних Богослужень. Правда, обидва вони прямують до цього, але прямують організованим, дозволеним і єдино-правильним шляхом: вони створили православно-католицьку богословсько-наукову комісію на вершинах, щоб вона розсікдила віроісповідні різниці й подала обидвом Церквам свої рекомендації; і якщо б Православіе й Католицизм прийняли їх, і поробили зміни у своїх іспов'ядниках Віри та в Церковних Уставах, тоді, можливо, і був би якийсь компроміс, що дозволив би на спільні Богослуження без нарушування іспов'ядних принципів, без єресі й без анархії. Саме до цього змагають цей Патріярх і Папа шляхом свого „діялогу". Але тому що не може бути „діялогу" прокятих з прокятими, то цей Патріярх і Папа взаємно зняли те прокляття (анафему), яке 1054 р. Церква Константинопольська й Римська наложили були одна на одну.

Самозрозуміло, що ані діялогу, ані взагалі жодної санкції взаємовідносин між українцями православного й католицького віроісповідань бути не може так довго, поки греко-католицький Єпископат не уневажнить того прокляття, яке протолосив грек.-кат. Собор у Львові 1891 р., і яке було спрямоване проти православних українців.

Документи греко-католицького прокляття на православних українців

Року 1595-го більшість українського й білоруського православного епископату (але без вірних) пішла в унію, тобто піддалася під власть папи Римського Климента 8-го. Це так звана Берестейська унія. Перший Собор унійтського Епископату відбувся 1720 р. в Замості на Холмщині. Другий Собор уже під назвою „русинів-католиків", відбувся в днях від 27 вересня по 13 жовтня 1891 р. у Львові.

Маємо дві книжки, що є збірками документів про цей Собор: менша книга — це „Чинности и Рѣшенія Руского Провинціяльного СОБОРА въ Галичинѣ, бтбувшого ся во Львовѣ въ роцѣ 1891. Накладомъ львівского гр. кат. Митрополичого Ординаріята. Львовъ 1896"; друга книга, більша — це „Додаток до Чинностей и Рѣшень Руского Провинціяльного Собора въ Галичинѣ, бтбувшого ся во Львовѣ въ р. 1891. Накладомъ Львівского гр. кат. Митрополичого Ординаріята. Львовъ 1897". (Для скорочення, при подавані сторінок при цитатах, першу книгу будемо позначувати числом І, а другу книгу — ч. ІІ).

Цей Собор проголосив низку про-

(Закінчення на 6 ст.)

Речники єдности між українцями прочухують...

клять на некатоликів, а між ними й такі:

Єслибы прото кто сказавъ, що не есть то зъ установленія самого Христа Господа або зъ права Божого, що св. Петръ въ первенствѣ надъ всѣенскою Церковою мае непереривныхъ наслѣдниковъ, або, що Папа Римскій не есть наслѣдникомъ св. Петра въ томъ же первенствѣ, най буде проклятъ" (ч. II, стор. 18).

Єслибы прото кто сказавъ, що Папа Римскій мае лише обовязокъ надзору або управы, а не повну и найвысшу власть судовласти на всю Церковъ, а не лише въ справахъ относячихъ ся до вѣры и обычаѣвъ, но такожъ въ тыхъ, которы належать до карности и права Церкви по цѣлой вселенній розсѣяной; або що онъ мае лише значѣйшій часть, а не цѣлу повноту тои же найвысшои власти; або що сѣ его власть не есть порядочною и безпосередною чи то надъ всѣми и поодинокими церквами, чи то надъ всѣми и поодинокими пастырями и вѣрными най буде проклятъ" (ч. II, стор. 20-21).

... Папа, коли говорить з катедры, то есть, коли выповняючи чинъ Пастыря и Учителя всѣхъ христіянъ, задля своєи найвысшои апостольскои повагы науку о вѣрѣ або обычаяхъ, якому ся держати вселенскою Церковою, опредѣляе, черезъ присутность Божу Єму въ ближененомъ Петрѣ пріобщаему, посѣдае ту непомильность (непогрѣшимость), якою божественный Искупитель хотѣвъ, щобы Єго Церковъ въ опредѣленю науки о вѣрѣ и обычаяхъ была надѣлена и прото таки опредѣлена Папы Римского суть сами собою, а не черезъ согласіе Церкви, незмѣнни.

Єслижбы кто отважився ся тому нашому опредѣленю супротивити ся, — отъ того най Богъ хоронить, — най буде проклятъ (ч. II, стор. 23).

Греко-католицке прокляття наложене специфічно на православних українців

Щоб знати проти кого специфічно спрямоване прокляття, що його проголосив греко-католицький Львівський Собор 1891 р., для цього треба знати й ловну мету, для якої цей Собор був скликаний.

Сембратович: Православні „погибли нещасно"

Греко-католицький митрополит Галицький кардинал Сильвестер Сембратович листом з 5 грудня 1888 р. до папи Льва 13-го просив цього папу про дозвіл скликати Собор „Дієцезій Галицької провінції Католицької Церкви". Як ціль того Собору, митр. Сембратович подавав потребу розглянути стан греко-католицтва в відношенні до всього українського народу, який він називає „рускии" народом. Це значить, що метою Собору було зайнятися станом унії з Римом у такій ситуації, що величезну більшість українського народу становили православні, а також зайнятися справою „різнородности обряду" внутрі самих греко-католиків.

І так, на самому початку свого листа до папи, митр. Сембратович писав таке:

„Отколи Рускій нарѣдъ принявъ свяще соединеніе съ св. Апостольскимъ Престоломъ, котре въ р. 1595. щасливо довершило ся, отправнись бы въ протягу 125 лѣтъ лише одинъ соборъ, и то провинціяльный въ роцѣ 1720, въ городѣ мент: „33 Артикули Берестейскої унії";

Замостю. Що однакожъ отъ того часу ніякого иного собора не отправлено, були тому на перешкодѣ многи обставины, передовсѣмъ же подъѣзъ держави политичнои, т. е. царства Польского, которого не малу часть становило також Руске княжество. Через той роздѣлъ зостали також дієцезіи одни отъ другихъ отдѣлення и приличени до новыхъ державъ, т. е. до Россіи и Австріи.

Церкви Русинобъ — католикобъ, которы стоями подъ владѣнемъ Россіи, дѣлювали впрядѣ зъ початку на око певнои терпимости, отъ Вкядѣтелѣвъ Россіи, однакожъ вже и тогды не давно русскимъ Церквамъ правдивои можности свободно розвивати свое духовне добро. Съ часомъ же отнято цѣлкомъ и тоту позбрну свободу; що больше, при ужитю рожныхъ штукъ и подступовъ зо стороны схизматикобъ, Церковь руска въ згаданой державѣ не только не могла ніякого собора отправити, но на жалъ! Найнеспособнѣйшою долею ведена, попала въ погибель, бо втягнена насильно въ сумне отступництво, приневолена черпати и пити гнилу воду зъ калужъ схизмы, утратила животну силу духа, а опустивши Петра, котры отвѣчнымъ постановленемъ отъ Христа Господа здставъ поставленый законнымъ Постырземъ стада овець своихъ, погибла нещасно" (ч. I, стор. 3-4).

Оце й була найголовніша турбота греко-католицького Собору 1891 р. — турбота через те, що її православні українці, які були польською владою примусивані прийняти унію (в Бересті, 1595-1596), коли згодом опинилися під російською владою, назад повернулися до Православія.

Унія — це польсько-римське політичне діло

Україна прийняла Християнство в Православії (988 р.). Це поляки створили таку поголоску, що Україна прийняла Християнство, мовляв, у католицтві, тобто в юрисдикції Риму. Творцем цієї поголоски був визначний польський єзуїт і патріот Пйотр Скарга у своїй книжці „Про лад і єдність Церкви Божої під одним пастирем" (Piotr Skarga: „O rządzie y iednośći Kościoła Bożego pod iednym pasterzem" (Краків 1550). Це значить, що польські патріоти створили для світу теорію, що Україна прийняла Християнство нібито в католицтві.

Перший, хто видав спеціяльну книжку для оборони Берестейської унії, був той же найвизначніший польський єзуїт і патріот Пйотр Скарга, що написав книжку „Берестейський Синод і його оборона" („Synod Brzeski y jego obrona", Вільно, 1597), яку поляки переклали тоді ж й на „руську" мову (книжну мову XVI ст., спільну для українців і білорусів).

Польський епископ — історик Едвард Ліковський присвятив свою книжку про Берестейську унію творцям цієї унії, з найголовнішим її творцем назвав польського короля Сигизмунда III (Зигмунт III) (Edward Likowski: „Unia Brzeska". Познань 1896), що перекладена на такі мови: німецьку (1904), французьку (1896) й українську (у Львові 1916 р.: Едвард Ліковський: „Берестейська унія (1596)"). Ліковський подає головні документи, які свідчать, що Берестейська унія була заведена Польщею й для польської мети на знищення українства. А втім, про це свідчить і той акт, яким включено Берестейську унію, а саме документ: „33 Артикули Берестейської унії";

і так, в Артикулі 32-му сказано, що польська влада не дозволить православним українцям під Польщею контактуватися з патріярхом Константинопольським, якому вони тоді підлягали. (Ця заборона була нате, щоб православними українцям не було кому висвятити епископів).

Документ „33 Артикули Берестейської унії", вперше на українську мову перекладений, опублікований у книжці архиеп. Сильвестра (Гаевського): „Берестейська унія" (Вінніпег 1963) Архиеп. Сильвестер переклав ці Артикули з ватиканських джерел.

Гетьман Богдан Хмельницький підняв Україну проти польської окупації (1648) під кличем „за віру православної" (Документи про це є в „Історії України-Руси" Михайла Грушевського). Неприминене відношення Тараса Шевченка до унії, висловлене в поемі „Гайдамаки" віддзеркалює таке ж відношення до унії з боку величезної більшости українського народу. Отже українці, яким Польща силою нав'язала унію, завжди змагалися за скинення її з себе, і завжди чекали нагоди, щоб її позбутися.

Коли сусідні держави поділили між собою ослаблену Польщу, то Галичину приключила до себе Австрія (1772 р.), і Австрія далі ту унію підтримувала. Решту ж тих українських земель, з Києвом включно, що були під Польщею, окупувала Росія (1793). Що українці під російською окупацією повернулися з унії до православія — то це було лише здійснення тих прагнень, яких український народ не міг здійснити під польською окупацією. Звичайно, Росія політично поневолила Українську Церкву, але тут ідеться про те, що українці мали нагоду звільнитися з-під католицького ісповідання віри, яке їм було насильно нав'язане Польщею.

Ось греко-католицький Львівський Собор 1891 р. і осудив тих православних українців, які з-під польської окупації попали (1793 р.) під російську окупацію, звільнилися від унії. Називаючи українську православну спільноту в російській державі „Церквою руською", митр. Сембратович у листі до папи Лева 13-го (5. XII. 1888) заявляє, що вона нібито „втягнена насильно в сумне відступництво (від Риму), приневолена черпати гнилу воду з калюжі схизми" (православія), і що вона „погибла нещасно". І саме на тих „нещасних" Львівський Собор наложив прокляття! З того часу те прокляття на православних українців тяжить і досі.

Греко-католики під загрозою прокляття

Рим уважав греко-католиків за надто молодих католиків, отже не довіряв їм; греко-католицький загал дорожив своїм візантійсько-українським обрядом, який він зберіг ще з тих часів, коли українці в Галичині були православними, отже той загал ставив спротив римсько-польсько-австрійській латинізації. Це ж також була причина того, що Рим не довіряв їм. Під боком Галичини була основна маса українського народу — вся православна. І Рим пильнував, щоб те суспільство не грозило небезпекою для унії в Галичині. І ось папа Лев 13-й заявив, що він прише на Львівський Собор свого наглядача в особі італійця архиеп. Августина Чіяська (Сіавса) — дорадника римської Конгрегації для Поширення Віри. Митр. Сембратович повідомив про це свою паству своїм пастирським листом з липня 1891 р. (ч. I, стор. 16). Це була несподіванка й для самого митр.

Сембратовича, бо ж він у листі до папи (15. XII. 1888) не просив, щоб папа прислав свого нагляда́ча. У своєму посланні до галицької пастви (27 липня 1891) Сембратович повідомляє, що про того наглядача він довідався в „цій останній хвилині" перед скликанням Собору.

Собор почався 27 вересня (1891). Митр. Сембратович заявив у своїй промові під час відкриття Собору:

„...Цѣлію сего Синоду есть посвѣщити и скѣпити Соединеніе съ Церковою Римскою и заспокоити потребы Руском Церкви" (ч. I, стор. 52).

Митр. Сембратович тут сказав ясно, що українці в Галичині оригінально не були католиками (бо були православні), а вже потім настало їхне „Соединеніе съ Церковою Римскою".

(Слово „соединеніе" („з'єднання", чи „з'єднання") означає з латинського „унію". Тому офіційна назва для українців і білорусів у Римі фігуруе така: **Ruteni uniti,** що значить „з'єднані (з Римом) русини". Назва „греко-католики" була створена урядом Австрії).

Під час відкриття Собору **„Промотори внесли заложене исповѣданія вѣры... приписане (папою) Урбаном VIII для Восточныхъ** (ч. I, стор. 52).

Отже всі делегати на Собор, почавши з митр. Сембратовича, навколішках складали те Ісповідання Віри Католицької, яке для унії установив папа Урбан VIII (1618-1644). Текст „Форми Ісповідання Віри" начинається Символом Віри („Вірую"), в яке папа Урбан VIII вставив римське „і від Сина" (**filioque**), хоч Перший Артикул Берестейської унії 1596 р. виразно стверджує, що православні епископи приймуть унію під умовою, що їм не буде нав'язане римське „і від Сина". Після тексту „Вірую" слідуе текст визнання постанов усіх досьогочасних Соборів (ч. I, стор. 52-57).

Складення кожним зокрема делегатом на Собор і їхнім митрополитом Ісповідання Віри — так немов би вони на цьому Соборі переходили з православія на католицизм — це й було оте їхне „посвідчення й скріплення з'єднення з Римською Церквою". Рим не був певним, чи їхне досьогочасне „з'єднення" було повне. Безперечно, цей текст був для них великим приниженням. А прологолошене Собором прокляття на православних українців одночасно було й погрозою для тих греко-католиків, які вагалися б визнати все те, що було в католицькому „Ісповіданні Віри" — головно ж пізніша катихізація оригінальної унії (з 1596 р.).

Папа про мету Собору

Хоч Львівський Собор офіційно закрито 13 жовтня (1891), то фактично він уже був скінчений не пізніше 8 жовтня (1891). У листі до папи Льва 13-го, датованому 8 жовтня 1891 р. митр. Сильвестер Сембратович, епископ Перемиський Юліян Пелеш і епископ Станиславівський Юліян Куріловський сповістили, що Собор уже закінчився. Вони також описують ту ролю, яку „Відпоручник Апостольский", тобто папський наглядач, архиеп. Августин Чіяська на Соборі у Львові виконував, а саме: „розходження і різниці погаядів до осягнення правди допроваджував" і „не мало праці й труду доложив... у зрівнюванні текстy латинського з руським перекладом".

Тобто, архиеп. Чіяська пильно стежив за всім, і при розходженні думок вирішував справи сам.

Митрополит і два згадані епископи в цьому ж листі повідомили папу, що **„сей провинціяльный Синодъ (Собор) отбувъ ся для взросту католицкои вѣры, для найтѣснѣйшои связи св. Уніи съ Римскою Церковою"** (ч. I, 43-44).

Коли в Римі простудіювали постанови Львівського Собору з 1891 р., то папа Лев XIII аж 20 травня 1895 р. своїм листом до греко-католицького епископату похвалив їх за їхні постанови, якими, як пише папа, з греко-католицького обряду **„усунули ся блуди, невзгодинами часу и підступомъ людей нанесени"** (ч. I, 45). Далі, папа в цьому ж листі лише до греко-католицького епископату, що своєю ревністю, проявленою на Соборі, **„помножите свои заслуги у Бога и причините ся до взросту правдивого щастя цѣлого народа руского..."** (ч.I, 45).

Отже, Львівський Собор 1891 р. відбувся, по-перше, головно **„для найтѣснѣшого зв'язку** св. Уніі з Римською Церковою", як заявив греко-католицький епископат до папи в листі з 8 жовтня 1891 р. — тобто його **мета була унійна.**

По-друге, унійна мета Собору включала (і) усунення тих **„блудів"**, що їх **„підступом"** (звичайно, з боку православних) було внесено в греко-католицький обряд, як заявив папа в листі з 20 травня 1895 р., і (2) що унійна мета Собору була зосереджена на майбутньому **„правдивому щасті цілого Руського Народу"**, як писав папа в цьому ж листі до греко-катол. епископату 20 травня 1895 р. Границі мети й компетенції Львівського Собору з 1891 р. визначені ясно: **„унія", „блуди"** православних українців і пляни повернути в унію „цілість руського народу". Це ті рамки, в яких цей Собор проголосив прокляття лише в межах цілого українського народу — прокляття через православність, **„блуди"** і задля унійної мети. У зв'язку з цим Собором ні папа, ні Львівський Собор не згадували про жодну іншу націю, ані про жодне інше віроісповідання, а лише були зосереджені на унії, на православних „блудах" і на цілости українського народу, велику більшість якого становили православні. Собор виклав ту частину „руського народу", яка в себе далі ті „блуди" зберігала, тобто він виклав православних українців з тією метою, щоб жахом прокляття налякати їх, і так наверпути в унію, а це мало б бути „правдиве щастя для цілого руського (українського) народу.

Отже митр. Сембратович і Львівський Собор і папа ясно підкреслили, що український греко-католицький епископат проголосив на українській землі прокляття не полякам, не австрійцям, не мадярам і нікому іншому, а лише тим, що знаходяться в рямках „цілого руського (українського) народу" — прокляття на тих українців, які не визнавали унії, а самі в себе „блуди" супроти „св. унії", бо та частина бувших примусових уніятів-українців, яка попала під російську займанщину, „попала в погибель... втягнена в відступництво (православіе), приневолена черпати й пити гнилу воду з калюжі схизми... а опустивши (апостола) Петра (тобто папу)... погибла нещасно", як писав митр. Сембратович до папи в листі з 5 грудня 1888 р. на тему мети скликання Львівського Собору. І ось на тих, що „погибли нещасно", Собор проголосив прокляття.

Львівський Собор проголосив православних „еретиками"

Тому завдання Львівського Собору 1891 р. було лише унійне, і то лише в межах „цілого руського (українського) народу", як заявив папа Лев 13-й, то це значить-що цей Собор проголосив прокляття лише на тих, що були в межах українського народу, але були проти унії. Собор у цій справі висловився ясно; бо ж зараз після тексту цих прокльтв виразно пояснив, яких „еретиків" він виклав. Це вияснення він зробив шляхом проголошення в актах Собору давнішого документу, а саме Пастирського Листа греко-католицького митрополита Галицького кардинала Михайла Левицького з 10 березня 1841 р. Митр. Левицький, по-перше, проголошує православних „еретиками". Для більшого авторитету, митр. Левицький цитуе (сумнівної вартости, коли йдеться про автентичність) заяву св. Теодора Студита до християн, **„щоб уникали зносин з еретиками, і єднялися з Церквою Католицкою і вселенскою, „бо те Візантійська е еретицьким відламом, звичаем якої е від інших часто відриватися"** (ч. II, стор. 32).

Поскільки Львівський Собор осъ так вияснив, що він зосередився лише на одному „еретицтві", а саме на православі, то це ще не все, — він бо далі вияснює, що під термін „еретики" він специфічно має на увазі православних українців. І так, цей Собор проголосив (зараз після тексту проклять на „еретиків") вищезгадного Пастирського Листа митр. Левицького (з 10 березня 1841) саме тому, що в ньому головна думка спрямована проти православних українців як „еретиків". Назвавши (цитатою із св. Теодора Студита) православних („Візантійську Церкву") еретицькою, митр. Левицький проголосив це по адресі православних українців, які заявляли, що Рим ополячував і латинізував тих українців, що опинилися в унії. Митр. Левицький заявив:

„Оте нісенітницею е те, що сниться противникам про якісь утиски Руської Церкви, що е наслідком унії, коли вони нападають на ту унію у своїх богословських та історичних творах, як також у щоденниках багатьма крилами, а не рідко й насміщками... Дійсно було б мудрішим, якби вони свою працю обернули на дослідження прадавньої науки Східної Церкви (православної)... **Ви ж не хвилюйтеся їхніми дотепами, а радніш радуйтеся, що дано Вам залишитися у святій унії..."** (ч. II, стор. 44).

Увесь той Пастирський Лист проти „еретиків" специфічно спрямований проти українських православних істориків (напр. Костомарів і інші), які твердили, що унія принесла українському народові нещастя. Отже Собор з 1891 р. не дарма проголосив це послання митр. Левицького з 1841 р., щоб показати, на яких „еретиків" специфічно цей Собор „наложив прокляття. Ці „еретики" з наддніпрянської України „хвилювали" греко-католиків у Галичині під Австрією, і чистрювали підворливо проти Риму. Отже Львівський Собор нарешті розправився з тими „еретиками" шляхом проголошення прокляття на них.

На українській землі був скликаний український греко-католицький Собор, щоб наложити печать прокляття на православних українців, і та печать прокляття не знята й досі. Грецька Константинопольська Церква й Римська Церква 1965 р. зняли одна з одної прокляття з 1054 р., а греко-католицький Епископат так і досі не зняв прокляття наложеного на православних українців.

Видавничий фонд „Історії Українців в Канаді"

Збірковий Комітет сподівався, що списком ч. 6 закінчиться манітобська кампанія Видавничого Фонду „Історії Українців в Канаді", але його сподівання не справдилися, бо через різні причини деякі місцеві збіркові комітети не покінчили своїх місцевих зборів і тому кампанія буде продовжуватися аж до 100% осягнення призначеної на Манітобу квоти в сумі 5.000.00 долярів. Всеж таки потішаючим є те, що від проголошення списку ч. 5 загальна сума зборів піднеслася на 14 відсотків, отже до виконання ще остається 16 відсотків наміченої квоти. Віримо, що в Манітобі се знайдеться стільки свідомих та щирих українців, що подадуть Збірковому Комітетові помічну руку своїми щедрими пожертвами на цю велику і гідну ціль.

Список пожертв ч. 6 представляється так: — **По $100.00:** Товариство Української Православної Молоді — Давфин, Ман.; **По $25.00:** В. Малюта, І. Долинчук, Є. Слінець, П. Друль, проф. Гь А. Кондра, С. Курчак, П. Коник, Н. Страшок, проф. М. Боровський, І. Перепелюк попередньо проголошено 350 долярів — разом 375 долярів), А. Буяр, Українське Жіноче Товариство ім. О. Кобилянської при Церкві Св. Михаїла у Віннінезі, Д. Загарія. **По $15.00:** Пані М. Коропатва, І. Корбутяк, М. Коропецький, П. Олійник (попередньо проголошено 10 долярів — разом — 25 дол.). **По $10.00:** В. Процюк, П. І. Гаврилюк, М. Корпан, А. Гаврилюк, С. Фітковський, І. Перкалюк, К. Філевич, С. Лебедович, П. Горбай, о. В. Слюзар, о. Т. Ковалишин, С. Волинець, А. Шоняк, Українське Жіноче Товариство ім. Л. Українки — Форт Френсис. **По 5.00:** Т. Фредрик, Е. Дедей, І. Маріян, Г. Бабяк, Н. Кравчук, Є. Скегар, П. Кравчук, В. Терновецький, В. Крестович, пані Марія Медведюк, Д. Кулик, С. Николів, пані А. Фаріон і С. Гавроньский. **По $2.00:** Г. Фотій, пані Анна Лучук. **По $1.00:** пані Г. Медвідь, В. Щур і о. д-р С. Сасс.

Загальна сума списка ч. 6 $702.00
Попередньо проголошено 3,507.00.
Зібрано досі $4,209.00.

За вищеподані пожертви Збірковий Комітет складає жертводавцям щиру подяку, а дальші пожертви просить висилати на адресу касіра:

Mr. M. LASKO
907 Campbell St. Winnipeg 9, Man.

ДОМІНІЯЛЬНА УПРАВА ТОВАРИСТВА УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

з великим смутком повідомляє свое членство, що

в п'ятницю, 22 липня 1966 р.,
після складної операції серця
помер

Бл. п. Ф. прот. Тома Ковалишин

визначний член Товариства Українців Самостійників, Голова Президії Консисторії УГПЦеркви в Канаді.

Висловлюємо при цьому наші найщиріші співчуття Родині Покійного, нашому членству та проводові нашої Церкви!

ТУС-СУНД

Комітет відзначення 50-ліття нашої Церкви в Канаді

(З доручення Канцелярії Консисторії)

На нарадах Президії Консисторії нашої Церкви 29 червня 1966 р. створено Комітет Відзначення 50-ліття (1916-1966) Української Греко-Православної Церкви в Канаді в такому складі: **Почесний Голова** — Блаженніший Владика Митрополит Іларіон; **Почесні Члени** — Архиепископ Михаїл Архиепископ Андрей і Єпископ Борис; **Члени Комітету** — Прот. Т. Ковалишин, Протопресвітер о. Д-р С. В. Савчук, Протопресвітер о. В. Слюзар з Монтреалю, Митрофорний Прот. П. Самець, Митрофорний Прот. Д. Стратійчук, Прот. С. Гребенюк, Св. В. Слюзар з Віннінегу, Свящ. Іван Стус, Свящ. С. Ярмусь, Іван Сирник, Василь Сарчук, Суддя І. Соломон, Петро Лазарович, Юліян Стечишин, адв. Т. Гумеюк, А. Павлик, І. Юрків, Панна Д. Гавриляшин, Пані А. Сарчук, о. диякон О. Олексій, Роман Єринюк (студент богословія); **Діловий Комітет:** І. Стратійчук — Голова, Д-р С. Яремчук — Заст. Голови (Зах. Єпархія), Проф. А. Михайленко — Заст. Голови (Середня Єпархія), М. Гетьманчук — Заступник Голови (Східня Єпархія), Прот. Ф. Керницький, Прот. О. Хом'як, Іроф. П. Кондра, А. Мартин, Д-р Р. Слюзар, Д. Керелюк, П. Дзеник, О. Мисак, М. Кіндрачук, Пан Франко, О. Процюк, С. Клапоущак, М. Бойчук.

Якщо б ухвалили закон — Патріярх через 10 днів мусів би опустити Константинополь

Законопроект про закриття Константинопільської Патріярхії на повістці парляменту Туреччини

„У турецькім парляменті внесений законопроект про закриття патріярхії й православної богословської школи в Галкі. „Патріярхія була впродовж 513 років трійливим гніздом зрадників", — сказано в законопроекті. Після прийняття законопроекту Патріярх був би змушений на протязі 10 днів покинути границі Туреччини" (Журн. „Православная Русь", ч. 13, 1966. США).

„Дейтбук"

В Америці видали підручник „карного" життя молоді — ба, навіть дітвори; підручник називається „Datebook's Complete Guide To Dating". Там подається вказівки, як вести „парне" життя хлопця з дівчиною, починаючи від восьмого року життя.

З.Р.В. — Крім факту морального розкладання молоді й дітей, пропагуванням цього „дайтінг" — у їх відбирається їхне дитинство, в перетворюється їх на немораль но — „дорослих" і передчасних духових старців.

У Венецуелі

У Каракасі (Венецуела) українці-католики освятили свою нову церкву. На освячений були присутні й православні українці; тому що в них немає своєї церкви, то католицька духовна влада дозволила їм правити православні Богослужения в цій католицькій церкві. („Der Kristliche Sonntag", 19, 6, 1966).

Дискусії над відношенням між релігією і школою в США

Верховний Суд США 1963 р., під проводом верховного судді Воррена ,усунув молитви, читання Св. Письма, співання колядок і все інше релігійне з державних шкіл. Він учинив це на основі Першого Додатку до Конституції США, якими Церква відділена від держави.

Американська преса повідомила, що сенатор Дирксен 1 серпня запропонував, щоб до Конституції США був зроблений додаток про „добровільні молитви" в державних школах. Ця його вимога викликала в США оживлену дискусію.

Православні Місії в Східній Африці розбудовують шкільництво

Місії в Танзанії потребують допомоги

Православні Місії в Танзанії намагаються поширити свою діяльність на ширші території Східної Африкии. У самій Танзанії покищо є лише чотири православні школи з 400 учнів. Місія покищо не має належних фондів для утримання більшого числа шкіл, хоч число православної молоді постійно зроста.

Адреса централі Місії:
Holy Orthodox Mission
P.O. Box 111 Geita
Tanzanis, East Africa.

Корейська Православна Церква в матеріялгній руїні

Через війну в Кореї великих втрат зазнала молода Корейська Православна Церква. Пару років тому велика пожежа знищила церковні будинки й школу в Суелі, столиці Кореї. Настоятель цієї парафії о. Борис Тун прохає в православних американського континенту допомоги відбудувати православну школу в Сеулі.

Адреса парафії така:

Rev. Boris Moon,
St. Nicolas Korean Orthodocx Shurch,
№22 Shung Don Jodaemun — ku,
Jeoue, Korea.

Порторіканська Православна Місія розвивається

Молода Порторіканська Православна Місія в Порторіко розвивається.

Адреса її Централі:

Very Rev. Fr. Georg J. Owen.
Rio Piedras, Puerto Rico.

У складі церковних речей при Консисторії УГПЦ в Канаді можна набути слідуючі брошури

Архиепископа Андрея:

1. ДЕРЕВО-ЦЕРКВА і різні християнські відзвуження (в двох мовах) 10с
2. Позвала Володимирові Великому Митрополита Іларіона 10с
3. Metropolitan Ilarion's Praise of Prince Volodymyr the Great 10с

Замовлення слати разом з готівкою на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

Впреп. О. Архим. Іов Скакальський повернувся з паломництва

Впреп. Отець Духовний Настоятель Богословського Факультету Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті повернувся до своїх обов'язків

Дня 8 серпня ц. р. Високопреподобний Отець Архимандрит Іов (Скакальський) повернувся до Віннінегу з довшого паломництва до Святинь на Св. Афонській Горі, в Греції, Константинополі й на Кипрі.

На летовищі у Віннінезі привітав о. Архимандрита о. Степан Ярмусь у супроводі кількох осіб з Консисторії, Колегії Св. Андрея й з Митрополичої Канцелярії.

Впреп. О. Архим. Іов на авдиенції у Владики Макарія.

Впреп. Архимандрит Іов на протязі останніх років відбув оце вже друге паломництво до великих Святинь Православія. Попереднім разом він також молився був у Православних Святинях Близького Сходу.

Світ, з якого ми прийняли Віру Христову Православну, та тепла атмосфера сучасних Святителів згаданих країн, завжди ваблять о. Архимандрита. При нагоді, особисто уділяли йому свого благословення й прийняли по-батьківському Його Святішість Патріярх Вселенський Атенагорас І, Його Блаженство Владика Хризостом — Первоієрарх Елладської (Грецької) Церкви з катедрою в Атенах, Його Блаженство Архиепископ Макарій — Первоієрарх Греко-Кипрійської Церкви з катедрою в Нікосії й інші. Зокрема, теплі згадки привіз о. Архамандрит Іов із свого паломництва до великих Святинь Св. Афонської Гори і її боголюбивої братії черничої, що така дорога й близька серцю о. Архимандрита.

Обставини склалися так, що о. Архимандритові Іову довелося довше затриматися на острові Кипрі. Сам свого часу був військовим капелляном православних вояків в Європі, о. Архимандрит особливо зацікавився станом духпастирської опіки над православними вояками в частинах Об'єднаних Націй. Головний Капелян канадських військових частин ОН особисто потруднився, щоб уможливити о. Архимандриту разом помолитися з православними вояками не тільки канадської армії, але й тих, що в інших частинах загонів ОН з країн Коммонвелту, а особливо помолитися з тими, що терплять хворі в лікарнях. У цій приємній душпастирській праці щедрою винагородою о. Архимандритові було щиросердечне відношення Святителя-Первоієрарха Блаженнішого Владики Макарія — Світлого Президента Кипрійської Республіки, який особисто по-батьківському заопікувався та тепло-братське відношення й гостинність Головного Капеляна канадських військових частин ОН.

Хоч Колегія Св. Андрея як цілість, зокрема ж її студенти, а головно Ректор Колегії Св. Андрея, Впреп. Протопресв. Доктор С. В. Савчук, завжди відчували брак о. Архимандрита — Настоятеля під час його паломництв, які він відбуває під час своїх недовгих відпусток від своїх дуже важливих обов'язків, то однак його пілігримство до великих Святинь Християнства, являється, як на сьогоднішні обставини, покищо одиноким живим, хоч лише й приватнім та випадковим, але живим, безпосереднім звеном між нами тут, у Канаді, і тим Джерелом, з якого наші предки прийняли Святу Віру Христову Православну.

Відродження в відношенні до С. Петлюри

Православний і католицький священики „за чергою" відправили Панахиди

Дня 29 травня ц. р. в Парижі відбулися жалібні урочистості в 40-ві роковини трагічної смерти Симона Петлюри. Паризьке „Українське Слово" інформує, що на урочистості прибуло понад 1,500 осіб з різних сторін. „Число присутніх дорівнювало великому числу учасників похорону Головного Отамана.

„Зібрані над могилою вислухали Панахиду, яку **по черзі (ред. В.)** відправили православний і католицький священики".

„Малося враження, що українська імміграція переживе свого роду відродження", — стверджує „Українське Слово".' На жалібній академії були найвищі провідники УНРади й двох організацій ОНУ.

З.Р.В. — Якщо українські національні провідники справді починають розуміти дійсні причини трагічної смерти С. Петлюри, а тим самим і розуміти його ідеологію й політику, як внутрішню, так і зовнішню, то це справді було б відродження.

ПОДЯКА ДОБРОДІЙКИ АННИ КОВАЛИШИН

Цією дорогою складаємо сердечну подяку всім тим, що стали так близько нашого родинного горя з приводу упокоєння нашого Мужа, Тата й Дідуся, — Отця Прот. Т. Ковалишина.

Сердечно дякуємо Блаженнішому Владиці Митрополиту Іларіонові за участь у Похоронних Відправах, за батьківські слова співчуття й розради; дякуємо Преосвященному Владиці Борисові за очолення Похоронних Богослужб; усім Всечесним Отцям за участь у Похороні, а особливо тим Отцям, що здалека прийхали; місцевим Отцям — за приготовлення тіла Отця Томи до Похорону й за відслужения Панахид; Архиепископам Михаїлові й Андрееві — за листи признання, співчуття й розради; Дирекціям Інститутів й Управам різних організацій — за листи співчуття; Жіночим організаціям — за співчуття і цвіти.

Особлива подяка Отцям Іванові Стусові, С. Ярмусеві, В. Слюзяреві, М. Клишеві, Дияконі О. Олексієві за близьку поміч у ті тяжкі для нас дні, і за моральну підтримку.

Жіночим Товариствам міста Віннінегу дякуємо за приготовлення похоронної трапези. Усім окремим родинам і особам — за надіслання цвітів і співчуття.

Сердечна подяка всім жертводавцям на Нев'янучий Вінець у пам'ять Покійного Отця Томи — на Колегію Св. Андрея. Дякуємо й усій нашій родині, що ділила з нами те тяжке горе.

Висловлюємо глибоку подяку похоронному заведенні Кропо за вичілність і чесноту обслугу.

Усім друзям Покійного Отця Томи, і нашим друзям, сердечна подяка за виявлення пошани до Покійного.

Анна Ковалишин і діти: Леся, Денис, Іванка та внуки.

ШКІЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ ПРИ ПРАВОСЛАВНОМУ СОБОРІ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

Повідомляє

всіх батьків, що навчання в згаданій Школі почнеться цього року в суботу 10-го вересня урочистим МОЛЕБНЕМ в інтересі наших дітей. Молебень буде відслужений в Соборі Св. Покрови о. 1. Стусом о год. 9.30 ранку, після закінчення якого, діти під проводом учителів своїх класів в зорганізованому порядку перейдуть до державної Школи ім. „АРІЗЕК НЮТОН" (730 Абердін вул.) в якій цього року буде провадитися наша Соборна Рідна Школа.

Просимо при цьому батьків Соборної Громади і взагалі всіх батьків, подбати про те, щоб їхні діти обов'язково учащали до Рідної Школи, бо тільки тут вони матимуть змогу вивовуватися в українському та релігійно-православному дусі.

Для дітей дитячого садка початкових та старших класс які взагалі не говорять по-українському ми зорганізували паралельні класи, в яких згадані діти навчаються української мови за випробуваними методичними способом по всіх державних школах, під проводом фахових домовних учителів.

В справі впису дітей до нової Рідної Соборної Школи (і Дитячого Садка) просимо зверятися телефонічно до голови Шкільного Комітету при Соборі — пані М. Зайцев на GR 5-0513 або до пані М. Кулиніри, на 589-5206.

Нехай цього року не буде між нами ні одного тата чи матері, які б свідомо завелбували виховання їхніх дітей і не посилали їх до Рідної Школи.

Шкільний Комітет.

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКОВИН Ендру, Альберта

Церковна Громада св. Петра й Павла відбула своє річне свято в неділю, 13-го серпня, вечером, коли відсвяткувала свято Тараса Шевченка й Лесі Українки. Пан Іван В. Гуцуляк, учитель Недільної Школи, приготовив свою класу котра брала участь у програмі. Актівка-сценка хлопців учасників Недільної Школи віддала пошану нашому генієві Тарасові а дівчата в своїй окремім гуртку також спіяли нашу авторку Лесю. Діти робили виступ у промовах, деклямаціях, піснях, музичних точках, підходящі на таке свято. Оцінку вечірної програми дав п. Н. А. Мельник. О. І. Гикавий гість-промовець підкреслив що Ендрівська громада щасливв, що має учителів що хлопочуться вивченням молодших української мови. Жіноче Товариство, від котрого голова П-ні Василина Мельник промовила, приготовило перекуску. Настрій вечірка був урочистий. Діти Недільної Школи добре вивязалися в своїй рідній мові.

Розалія Гуцуляк

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СВ. ВОЛОДИМИРА, ВИНДЗОР, ОНТ.

В неділю 8-го травня в авдиторії Св. Володимира відбулося свято пошани в День Матері. Свято було влаштоване спільними зусиллями всіх організацій, які працюють на користь і спільне добро нашої церковної Громади, а саме: ТУС, С.У.К, старший та молодший СУМК і Недільна та Українська Школи.

Концерт складався з багатої програми: хорос пів, сольоспівів, деклямацій, гри на піяно, гри на акордіоні та народніх танців. Мистецьку частину програми приготовали вчителі Української Школи.

До активної участи в концерті було заохочено якнайбільше число молоді. При цій нагоді діти відчули, що їхні зусилля й настирлива праця оцінюються їхніми родичами, бо про те свідчили багатораз ві бурхливі оплески запротязі концерту.

Розпочався концерт хоровим співом дітей Української Школи — „Христос Воскрес" під керівництвом о. Прот. М. Бодначука. Потім панна Маруся Кузик виступила з вступним словом до матерів від старшого СУМКу.

У програмі особливо визначне місце здобув собі Мирослав Бодначук. Він проспівав сольо пісню „Ой ти дівчино заручена" в супроводі на піяно п. Д. Строкона. Мирослав має чудовий голос, а тому його молодеча пісня звучала неначе пісня соловʼя у вишневому українському садку. Присутні нагородили його гучними й довготривалими оплесками.

Дві танцювальні групи молодшого та старшого СУМ-Ку здобули собі досить тепле признання від присутніх за майстерне виконання народніх танців. Діти с о Строконові належить вислів щиросердечної подяки, він, за допомогою інших старших СУМКівців, приготував ці дві групи до виступу та рівнож керував ними підчас виконання танців.

Доповідь „В День Матері" прочитав українською мовою Денис Строкон — голова старшого відділу СУМК й студент Дітройтського Університету. Доповідач, з глибоким відчуттям, висловив вдячність матерям за їхню терпеливу працю у вихованні своїх дітей на добрих українців та закликав молодь, щоб вони любили й шанували своїх матерів щоденно, не лише в День Матері.

Д. Дуган, член управи СУМК-у, повідомив присутніх на святі, що управа СУМК-у постановила обирати щорічно почесну матір року зпоміж найбільше заслужених матерів парафії. Цього року ця велика шана припала пані М. Телезі. Пані М. Телега є довголітньою робітницею на церковно-громадському полі та рівнож є довголітньою головою управи відділу С.У.К. ім. Лесі Українки. А тому вшанування її, як матір 1966-го року, є взірцевим прикладом СУМ-К-івців, бо вони глибоко доцінюють відданну працю матерів для добра Церкви, молоді й культурно-громадської діяльности. Маруся Мудрак вручила пані М. Телезі букет червоних рож, як символ сумківської пошани до неї.

Пан И. Яворський, голова управи відділу ТУС, висловив подяку о. Прот. Бодначукові, учителькам і учителям Української Школи та молоді за приготування й виконання змістової програми свята та закликав усіх чоловіків до активної участи в відділі ТУС.

Після концерту всі присутні були запрошені на чайне прийняття, яке гарно приготували також старші сумківці.

МІСІЯ. ПРИВІТАННЯ І ПРОЩАННЯ

В Ст-Катеринській православній громаді, при церкві Св. Юрія 19 березня 1966 р. о 6-ій годині вечора відбувся місія. Було відправлене вечірне Богослужения з участю священиків О. прот. В. Федака з Гемільтону, голови місійної округи, о. Гуцуляка з Ніягара Фалс, О. Метулинського з Гринзбі, і новоприсланого Св-Катер. настоятеля О. Легенюка. По закінченню Богослужения О. Федак виголосив проповідь на тему покаяння, при цьому привів пару речень з гарного оповідання, як ангол був посланий на землю тричі, щоб шукав, що найкращого Богові, в кінцевому ефекті приніс покання одного чоловіка, велика радість була на небі. Відбулася сповідь, перейшли до залі на перекусу і чайок. Як церква так і заля були заповнені людьми. По закінченню перекуски О. Гуцуляк виголосив змістовну промову на тему „Про дисципліну, що повинна існувати в народі". У неділю 20 березня було відправлене перше Богослужения ново-прибулим настоятелем о. Ф. Легенюком, при заповненій церкві людьми. Сказав гарну проповідь на Євангельську тему, коли то батько привів сина свого до Ісуса Христа, щоб вигнав з нього духа німого. Христос перевіряючи його вірно відказав, „тому хто вірує все можливе", як батько закричав „Вірую Господи, поможи недовірству моєму".

При кінці О. Легенюк завважив, що привик бачити багато більшу громаду, що доходила до кілька соток.

Підчас Богослужения прибув бувший священик О. Ю. Цукорник. Перейшли до залі де жіноцтво приготовило смачний обід. Як в суботу, так і в неділю господарем був, молодий, енергійний головна громади пан Володимир Миносора. Голова привітав О. Легенюка і пані Добродійку й чотиро літнього синочка Василька. Представив поіменно заряд управи з дружинами.

Потім покликав до слова бувшого голову громади п. М. Головаша, тепер також належить до заряду. Він зʼясував поступки і недотягнення громади, але вірить, що з приходом молодого, енергійного священика громада стане на кращу дорогу. Пан Білоус попросив слова, виповів свою думку, що треба бути більше жертвенними, бо чужі не дадуть, бо й церква вже потребує малювання і кращого уладнання кімнати для Рідної Школи.

Покликаний до слова О. Ю. Цукорник подякував та сказав, що має надію на піднятя громади з приходом О. Легенюка, який багато положив праці в парафіях особливо в Лонг Бренч де красується Св. Дмитрівський Храм. Голова п. Миносора подякував О. Ю. Цукорникові за його працю в нашій парафії, на протязі трьох місячного його перебування.

Потім закликали до пожертв на нову резиденцію для священика. В цей день відізвалося багато жертводавців, зібрано повад 1,000 доларів.

На закінчення О. Ф. Легенюк закликав усіх до спільної праці та жертвенности і любові не критикуючи одни одного. Вірить, що тоді вдасться перебороти усі перепони. О. Легенюк на будову вложив пятдесять „французьких" доларів, в дійсности так, бо ще Онтаріяських не заробив.

Двоє діток Оля Лисюк і Віктор Андрусів привітали О. Легенюка і п. Добродійку вручаючи п. Добродійці китицю квітів.

М. Турцевич-Пилипчук.

НЕСПОДІВАНКА...

П-ство Микола і Марія Лещук є члени громади Церкви Св. Володимира в м. Гемілтоні. Своєю добротою та активною діяльністю в житті громади здобули багато приятелів.

Купили новий дім. То й не дивно, що на заклик їхніх кумів п. п. С. Росіцького і Валєнтини (зробити „офіційні" входини) відгукнулося багато родин.

Вечір, 17-го квітня 1966 р. під керівництвом кумів разом усі та з різними потрібними „речами" появились на подвір'ї ново-набутої хати. Несподіванка...

Господиня побачила через вікно непроханих, але я певний в тому, що бажаних гостей і запросила всіх до хати. Господаря не було в дома. Запитали саме „старшої" у хаті Орисі: — Де є тато?.. Донечка відповідає: — „Мусимо всі лягати спати; потім устанемо і тато буде в дома." Виходить тато робить на нічий змін!.

Дякуючи сінові Юркові, не потрібно було лягати спати, вія тата зразу привів з роботи.

Вечір присвячений п-ву Лещук і родині почався посвяченням хати та молебнем за здоров'я, що провів о. прот. В. Федак разом з присутніми.

Опісля, родинно і мило про йшов вечір, прекрашений подзоровленнями, піснями та розповідями.

На відзначення цієї дати несподівані гості подарували великий образ (краєвид), виконаний артистом на полотні олійними фарбами.

П-ство Лещук щиро дякували всім присутнім.

На заклик п. п. М. Козака і С. Росіцького було зібрано на пресовий фонд „Вісника" — 20 доларів.

Щасти Боже в Новій Хаті!!
Присутній

З ПРИЙНЯТТЯ НА ПРЕСУ

У суботу 14. 5. ц. р. було влаштоване, вечором, у залі Церкви Св. Покрови, величаве прийняття чоловіком і сином Ф. і О. Мельниками для відзначення 60 літя з дня народження, дружини і матери — пані Палагії Мельник.

Молитву перевів о. О. Костюк, а прийнятя відкрив і виголосив слово про життя і працю на церковно-громадській ниві, проф. А. Степовий. З привітними виступили: син Олекса Мельник та їх приятель — О. Сидор, при цім проспівано ювілятці „Многая Літа", а також з дня народження проспівано „Многая Літа" пані Жені Павлівець та о. Ол. Костюкові, наст. Церкви Св. Покрови з побажаннями учасниками.

Паню П. Мельник обдаровано цінними дарунками від приятелів та вручено поважний грошовий дар від присутніх.

Була переведена збірка на Церкву, а також і на нашу пресу; — „Вісник" УГ. П. Ц. в сумі — 5.00 дол. та на „УВ" в сумі — 10.00 дол.

Учасники прийняття весело забавлялися, аж за північ, при гарній оркестрі В. Перчата.

Належиться признання чоловікові і синові та приятелям за таке величаве і гарне прийняття.

А. С.

15-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖОГО ЖИТТЯ ПП. М. І. ГУРТОВЕНКО В НІЯГАРА ФАЛС, ОНТ.

30 квітня ц. р. з нагоди п'ятнадцятиліттяного подружнього ювілею п-ва Гуртовенко, друзі та знайомі зробили їм дуже милу несподіванку в залі укр. православної церкви в Ніягара Фалс, Онт.

Всеч. О. С. Гуцуляк відправив у церкві Молебень за їхне здоров'я, підчас якого чудово співав церковний хор. Після відправи гості перейшли до святково удекорованої церковної залі, де смачну вечерю приготували пані П. Ленц, З. Сиротюк, Л. Токар, а майстром церемонії був голова громади п. І. Сиротюк. Понад 80 осіб із різних місцевостей провінції Онтаріо і з Америки привітали наших достойних ювілятів і на пам'ятку вручили їм прекрасний мистецький образ, вибраний п-вом Скрепіль з Торонто, котрі також були ініціяторами цієї несподіванки.

Пп. Гуртовенко з нагоди свого ювілею подарували на укр. православ. церкву в Ніягара Фалс $100. За традиційним звичаєм присутні гості зібрали $55 на укр. пресу, які розділено так: $20 на „Укр. Вісті" в Европі, $7.50 на „Український Голос", $7.50 на „Вісник" і $20 як допомогу поетці Ларисі Мурович для видання її поетичної збірки „ПІОНЕРИ СВЯТОЇ ЗЕМЛІ" і поеми для молоді „ЄВШАН", що в цьому році вийдуть друком. Крім того пп. Гуртовенко додали п. Мурович ще від себе $30. на видання цих книжок.

Вечір пройшов у дуже милій атмосфері і присутні весело забавлялись до пізньої ночі. Святкування продовжувались і другого дня в хаті пп. Гуртовенко в Ніягара Фалс. В часі святкувань усі друзі щиро бажали достойним ювілятам дочекатись у добрім здоров'ї срібного та з лотого ювілею.

присутній.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ МИХАЇЛА

Українська Православна громада в Ст-Катеринс при Церкві Св. Юрія зійшлася численно 8-го травня 1966 р., щоб привітати В-Преосвященнішого Владику Михаїла. Завітав до нас Владика, щоб додати сили в громаді до дальшої праці на ниві Христовій, та помолитись спільно перед Св. Престолом, подякувати Господові за усі Ласки Його, та попросити, щоб зберіг нашу одвічну, православну церкву, та поміг зберегти нашу молодь, щоб не розділялася в чужому морі. Владика Михаїл багато перенісна засланнях далекої півночі, та Господь дає йому силу і витривалість духа на об'їзди парафій.

Приємно було дивитись, що зібралась так численно громада. Заступник голови п. В. Дем'яненко привітав нашим звичаєм Владику хлібом і сіллю. Учениця Рідної Школи привітала Владику і вручила китицю квітів. Менші дівчатка квітами устелями дорогу. Привітав Владику Михаїла зі Св. Хрестом наш парох о. Ф. Легенюк. Він попросив Владику вступити в храм і помолитись спільно перед Св. Престолом. Завітав О. С. Гуцуляк до нас з Ніягара і взяв участь в Богослуженні. По закінченню гарного слова Владики, що виголосив у проповіді, перейшли до залі й зайповнили усі столи; були гості з інших парафій. Прибули священики О. В. Федак з Гемилтону і О. Метулинський з дружиною з Гринзбі та О. П. Гайцький з дружиною з Батерфорду, щоб взяти участь в нашому святі. Наш голова п. В. Миносора привітав Владику і гостей та передав вести програму своєму заступникові п. В. Дем'яненкові (бо сам вийшов тільки з лікарні). По спожиттю смачного обіду, що приготовило жіноче товариство на чолі з молодою головою п. Тетяною Дем'яненко, п. Віктор Дем'яненко привітав Владику і гостей. Попрошено до слова о. С. Гуцуляка, який коротко побажав успіху в парафії. Пару слів сказав О. Гайцький, потім О. Ф. Легенюк, на закінчення Владика. Отці В. Федак та М. Метулинський від'їхали раніше бо в цей день відбувався концерти на день матері. Були покликання на пожертви, на набуту резиденцію. (Раніше мали будувати та змінили думку).

На що ціль поступило пожертв $1,600. По закінченню відбувся концерт на день матері силами дітей Рідної Школи, що приготовили учителькя на чолі з п. П. Казанівським, нашим диригентом. Діти співали хором, говорили віршики, виступали інструментальні точки. Всім щира подяка.

М. Турцевич-Пилипчук.

З ДНЯ УРОДИН НА ПРЕСУ

Гленелвн, Сакс.

Дня 28-го січня 1966, в домі панства Павлишинів, сусіди, приятелі і знайомі справили малу несподіванку в честь пані Павлишин з нагоди 70-літніх роковин її уродня.

Господарем цієї оказії був пан Н. Савчин, який в імені всіх присутніх привітав шановану ювілятку, бажаючи їй всього найкращого і щасливих Многих Літ, після чого всі присутні відспівали гучне Многая Літа.

Дальше слідувала смачна перекуска приготована присутніми жіноцтвом, після перекуски промовляла пані Савментальні точки. Всім щира подяка.

М. Турцевич-Пилипчук.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
В ВІННІПЕГУ
асоційована
з МАНІТОБСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

ВПИСИ

НА ТЕОЛОГІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

Деканат Теологічного Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпегу, асоційованої з Манітобським університетом, цим проголошує конкурс на прийняття студентів на академічний рік 1966-1967.

В академічному році 1966-1967 кандидати з Канади повинні мати закінчений щонайменше перший рік університету, а з Америки другий рік університету. — Кандидати з Канади, які мають Матрикуляцію (повний 12-ий грейд), і кандидати з Америки, які мають перший рік американського університету, можуть бути прийняті на Теологію лише під умовою, що вони, перебуваючи в Колегії, запишуться на Манітобський університет з наміром закінчити на ньому перший рік цього університету.

Для кандидатів, які не мають університетського ступеня (В.А. або якого іншого), Курс Теології триває чотири роки. По закінченні Курсу абсольвент отримує ступінь Ліценціята Теології (L.Th.).

Кандидати з університетським ступенем закінчують Курс Теології за три роки й отримують ступінь Бакалавра Богословія (B.D).

Окрім кандидати на Теологію, які мають академічні вимоги вступу, але не мають достаточного знання української мови (розговірної і в письмі), можуть записатися в Колегії на підготовчі курси української мови, по закінченні яких стають дійсними студентами Теології.

Академічний рік на Теологічному Факультеті Колегії Св. Андрея триває від 15-го вересня до 15-го травня. Зголошення приймаються до 1-го вересня.

Студенти-богослови з Канади, які є членами Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отримують від Консисторії цієї Церкви грошову допомогу. — Студенти-богослови з Америки, вірні Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки, мають можливість отримати допомогу від своєї Церкви.

За ближчими інформаціями та аплікаційними формулярами звертатись на адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-8585

чия, бажаючи шановній ювілятці всього найкращого і ще Многих Літ прожити, і також від всіх присутніх вручила шановній ювілятці цінний дар. На закінчення пана Николя Савчина присутні зложили на прес. фонд нашого релігійного часопису „Вісника" $7,50, за що всім жертводавцям щире спасибі а шановній ювілятці Многих Літ.

Присутній

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ І ГЕНІ КУРМЕЯ Торонто, Онт.

2-го листопада в Ук. Гр. Православній залі зібралися діти, знайомі, приятелі й родина панства Василя Курмей, щоб відсвяткувати з ними 25-літній ювілей їхнього подружжя.

В Ук. Гр. Прав. Церкві Святого Володимира О. Митроф. П. Самец відслужив Молебень за здоров'я ювілятів.

Після Молебня всі присутні зійшлися в парафіяльній залі, де була приготована вечера.

Господар Ев. Шах попросив настоятеля О. Самця провести Молитву, а потім привітав ювілятів і запросив присутніх випити тост за їхне здоров'я.

По вечері слідувала ювілейна програма.

Було пригадано, що обоє ювілята походять із Саск. Пані Курмей із родини Івана Кінар з околиці Смаге, Саск.

Ювілята обдаровані двома дочками, Соня і Малвіна, старша дочка Соня промовляла щирі побажання для своїх родичів.

Перед початком ювілейної забави, господар зробив заклик до збірки, яка принесла 33 дол., з чого призначено було $25 на Колегію Св. Андрея, $8 на „Вісник".

На останку, панство Курмей щиро дякували за незабуття про них та взаємовання їм свята з нагоди їхнього 25-літнього ювілею.

Учасник.

ВІСТІ З НІЯГАРА ФАЛЛС, ОНТ.

В неділю 6-го лютого 1966 року в нашому місті відбулося Свято Державности та Соборности. Свято з концертом та відповідною доповіддю відбулося в залі Української Православної Церкви Св. Апостолів Петра й Павла.

На це Свято був запрошений хор з Ст. Катеринс під управою п-ні М. Гладиша, а доповідь виголосив запрошений гість з Бафало, Н. Й., проф. Зенон Сачан.

Окрім згаданих, участь у цьому Святі взяли: діти Української Школи при Українській Католицькій Церкві з Ніягара Фаллс та діти Української Школи при нашій Православній Церкві Св. Апостолів Петра й Павла.

Діти виступали з піснями та деклямаціями відповідно до Свята.

В суботу 5-го березня 1966 в нашій Церкві відбулася Місійна Вечірня (Великопісна). Вечірню відправили о. о.: прот. Василь Федак з Гемілтону, голова нашої Місійної Округи, о. Віталій Метулинський з Гримзбі та місцевий настоятель.

Після відправи Місійної Вечірні, згадані священики-гості відправили Панахиду за душу Недавно спочилої Ірини Гуцуляк, доньки місцевого настоятеля та добродійки Зої.

На Вечірні відповідну проповідь виголосив о. Віталій Метулинський на тему Великого Посту, а перед Панахидою відповідне слово до парафіян з Ніягара Фаллс та Велланд як і до батьків Покійної сказав о. прот. Василь Федак.

Після Панахиди всі присутні зійшли до Церковної залі, де, заходами Жіночих Організацій при обидвох Церквах, тобто з Велланд і Ніягара Фаллс відбулася Заупокійна Вечеря.

За вечерею доповідь на тему виховання молоді виголосив о. прот. Рі. Тріска з Брендфорду.

Як на самій Вечірні так і на вечері в залі, були вірні з Ніягара Фаллс і з Велланд, бо ці обидві громади творять одну парафію і їх обслуговує один і той самий священик.

В неділю 27-го березня ц. р. в залі нашої Церкви відбувся Концерт на пошану Тараса Шевченка. В цьому концерті взяли участь: діти Української Школи при нашій Церкві, діти Української Школи при Католицькій Церкві та інші члени нашої громади. Доповідь про значення Тараса Шевченка для українського народу виголосив інж. Дмитро Пизюк, культурно-освітній референт нашої громади.

С. А.

ВІСТІ З ОТТАВИ

17-го квітня, в Фомину неділю, відбувався візита ц і я Владики Михаїла, Архиепископа Торонто і Східної Єпархії до Оттавської парафії, що було довершенням величавих святкувань Великодня. Майже всі члени і гості з інших міст були присутніми на Архиєрейській Службі Божій, яку відправив Владика при співучасті о. прот. М. Подольського і о. пароха.

Чудово і з молитовним настроєнням співав наш хор.

Після Служби Божої, всі у святковому настрої сіли за гарно вдекорований і заповнені столи. По закінченню святкових промов, було перведено збірку на будівельний фонд, яка принесла 2,500.00 дол. Як вже є прийнятим за останніх два роки, промови і дискусії головним чином торкалися питання будови нового храму.

Наближається 1967 р., ювілейного року якого столицю відвідають тисячі православних Українців. Деякі з них будуть в Оттаві перший і останній раз. Як би ми були в стані закінчити будову церкви на той час, ці люди скористувались би з єдиної нагоди її побачити і помолитись в ній Богу.

На вужчій зустрічі, деяких членів заряду і о. пароха з Владикою Михаїлом було обговорено в загальних рисах плян відзначення століття Канади.

★

8-го травня було відзначено День Матері. Діти Недільної Школи під проводом п-ні Заячковської і учні Рідної Школи де учителями є п-а Штепа, д-ка С. Сенишин і п. Ю. Колак, пописувались на сцені і показали матерям і батькам свої успіхи. Художнє оформлення концерту було виконано п-і В. Василенко і п. Рі. Фіяло.

★

В суботу 22-го травня відбулася зустріч СУМК. Молодь з Монтреалу, Лашін, Судбурі і Оттави, мали свій соціяльний вечерок. Перекусу в одному з чудових парків столиці, а пізніше забавлялися в домі п-стви Лазаровичів. В неділю після Служби Божої відбувся спільний обід, який завершився концертом. Під час концерту о. парох подав багато матеріялу для всіх присутних до передумання. В Службі Божій та і всіх святкуваннях був присутний і брав активну участь о. прот. С. П. Симчич і його дружина з Монтреалу.

★

Слідуючою визначною подією в Оттаві була всеукраїнська демонстрація против існуючого стану на Рідних Землях, про яку широко згадувалось в Канадській і Українській пресі. Коментарі як англо-мовних часописів так і радіо, дуже прихильно відносилися до справи.

★

29-го травня Українське Національне Об'єднання при співпраці Товариства Українців Самостійників, Союзу Українок Канади і Пласту, разом з іншими організаціями відзначили 40-ву річницю трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри.

Сцена УПЦеркви була відповідно вдекорована і в самому центрі висів портрет провідника визвольних змагань українського народу. Проф. Рі. Фіяло спеціяльно приготовив цей портрет для цієї академії. Декларацію УНРади з приводу вбивства с. п. Симона Петлюри прочитала п-і Л. Криворучко.

Головним доповідачем був п. Р. Шульгин, який особисто взяв Вождя і тому міг поділяти з нами дуже цікавими спогадами. З великою приємністю присутні прослухали „Місяцю Ясний" і „Зрадена Берізка" в дуетному виконанні п-і Ірини Мушки і п-і Л. Шульгин.

О. Волох

★

Жертви на Будівельний Фонд.
Березень — продолжение 1966.
Чіх Миколя, Ренфрю, Онт. — 20.00 дол. (45.00), Чунківський М., Оттава. 10.00 дол. (245.00).

Квітень)

Даркович д-р В. Оттава — 300 дол.

По 100.00 дол.: Данилюк А. Оттава — (705.00), Іванюх Т. Оттава (590.00), Лазарович А. І. Оттава. (2,280.00), Мех Ол. Оттава, (1,010.00), Райчиба Михайло, Рокій Лейк, Алта., Вітох Ол. Оттава, (720.00), Крокош Гр. Оттава, 70.00, (700.00)

По 50.00 дол. з Оттави: Чумак Ол., (60.00), Голюх Як., (528.00), Григоряк Ст. (150.00), Керезюк В. (1396.00)., Мушка Вол. (775.00), Прокопович В. (212.00), Сенишин о. В. (100.00), Товкрик Ів. (2410.00), Товкрик Мик. (1086.00), Томашенський В. (570.00), Трішук В. (450.00), Твердун Ів. (700.00), Войчишин д-р Ів. (150.00), Желем Павло (615.00), Лупішка П. Брокстон, Саск., (150.00), Кіба В. П. Канора, Саск., Григорчук Н. А. Едельберт, Ман. (150.00).

По 30.00 дол.: Блужкайт Марія, Ріжайна, Саск., Бровчук Степан, Оттава (60.00).

По 25.00 дол.: Базюк п-во В. Едмонтон, Алта., Чіх Мик. Ренфрю, Онт. (70.00), Довгань В. Торонто, Онт. (30.00), Фодчук Р. Гвелф, Онт. (145.00), Герус митр. прот. Сергій, Форт Вілліям, Онт., Горбав В. Кадворт, Саск., (26.00), Говден Ст. Кінгстон, Онт. (75.00), Корнієнко П. Оттава, Онт., Костенюк М. Оттава, (365.00), Котишин Орест, Едмонтон, Алта., Коваль Гр. Монтреал, Кве., Лялько В. Монтреал, Кве., Майстренко Гр. Оттава, Онт. (65.00), Медицький В. Монтреал, (40.00), Мула Петро, Оттава, (50.00), Мигаль Б. Оттава, (50.00), Нічка С. Едмонтон, Алта., Семень Орест, Оттава, (550.00), Сенишин д-ка С. Оттава, Сепель-Беви Р. і Н. Дірборн Мін. США, Шапкак І. Торонто, Онт., Варинця В. Вікторія, Саск. (35.00). Василенко Рос. Оттава, (50.00), Яремчук Дм. Оттава, (65.00).

По 20.00 дол.: Архіеп. Михаїл, Торонто, (225.00). Боровський М. Вінніпег, Ман., Мекілах В. Оттава, (190.00), Рубашевський Ів., А. Радвей, Саск., Савченко Іг. Оттава, (385.00)., Серінг Мик. Едмонтон, Алта., Штепа, Мик. Оттава, (400.00)., Тертишник Ол. Оттава, (345.00)., Зарубій В. Вегревіл, Алта.

По 15.00 дол.: Дмитрів Мих. Прісвіл, Саск. (30.00), Романів Ол. Оттава, (220.00), Рудько Вол. Брудерайм, Алта., (225.00), Титор Мих. Оттава, (200.00), Янка Дм. Едмонтон, Алта. (40.00).

По 10.00 дол.: Ханаски пані К. Мирнам, Алта., Чуккінський М. Оттава, (265.00), Фіяло Рос. Оттава, (185.00), Франко Ів. Кемсак, (15.00), Гавінчук Мик. Смокі Лейк, Алта., Гнатюк Ди. Тарнопіль, Саск., Калинчук Юрій, Прісвіл, Саск., Керенко пані М. Гитон, Алта., Король М. Донвел, Саск. (20.00), Лаврентій пані К. Оттава, (20.00)., Литкан пані П. Оттава, (125.00), Мосійчук пані К. Оттава, (65.00)., Нємий Петро, Монтреал, (20.00)., Олексій Мик. Калмар, Алта., Підлужний В. Едмонтон, Алта., Подольський о. прот. М. Оттава (30.00)., Рожак Мик. Едмонтон, Алта., Загурак пані Ева, Монтреал.

По 5.00 дол.: Чернецький І. Келгарі, Алта., Капшіца М. Вонда, Саск., Люльчик Ів. Гемілтон, Онт. Мулевич Л. Торонто, Онт., Прокопів Мик. Нью Йорк, США., Радченко І. Монтреал, Кве., Сірик Яків — Торонто, Онт., (10.00)., Слободзяник Г. Гвітбій, Онт., Зілький Рос. Келгарі, Алта., Василенко Лідія, Оттава (10.00)., Залявський Н. А. Дервент, Алта., Запаранюк Ів. Вак Пойнт, Алта.

Кука пані В. Бруклин, США — 2 дол., Сорокан В. Ту Пас, Алта. — 2.00. Гемпатонська збірка була подана передше.

За минулих шість місяців на будівельний фонд прибули такі фонди, — від першого грудня, 1965 р до 31-го травня, 1966 р.:

Оттавська парафія —	$3,192 00
Пров. Онтаріо —	1,606.00
Квебек (пров.) —	473.00
Інші провінції і США —	2,052.00
	$7,323.00
За цих шість місяців сплатили —	$15,500.00

Пожертви слати на адресу:
Ukrainian Orthodox Church
100 Byron Ave.,
Ottawa, Ont.

РІК ПРАЦІ

У суботу 11 червня ц. р. відбулося урочисте закінчення учбового року Рідної Школи при Церкві Св. Покрови в Монтреалі.

Ранком о 9 год. був відправлений Молебень у Церкві о. О. Костюком за участю всіх учнів, учителів та батьків із відповідним словом о. настоятеля, а опісля в залі була переведена офіційна частина свята школи.

Відкрив це свято проф. А. Степовий (за дорученням директора о. Олександра), який коротко зробив підсумки праці за рік Рід. Школи та значення на сьогодні школи при Церкві навчально-виховного і релігійно-громадського характеру.

Із теплими привітами про закінчення учбового року виступили: голова Громади О. Канарейський, від батьків Ф. Цехмістро і від молоді — Голова ОДУМ-у Олександер Мельник.

Друга частина розпочалася звітами вчителів за рокову проробленну працю:

Добр. Галина Костюк за клясу, яку закінчили на відмінно — Олег Кобилецький, Лілія Мосьпан, Ірина Цвіткова, а на добре — Ротислав Салош, Юрій Ганкевич, Микола Івашківець, Лариса Роговська, Ігор Жовтонижко.

Вчителька Лідія Роговська за II і III кл. з яких на добре закінчили Оля Цехмістро і Борис Мосьпан.

Вчителька Надія Грицина за IV і V кл.

а) IV кл. закінчили на добре Катерина Гайда і Володимир Грицина, а в V кл. на відмінно Надія Костюк і Галина Жовтонижко, а на добре Моніка Варварич, Віра Кудин, Микола Олександрів і Вілл Томчук.

Вчитель Андрій Степовий за 7 кл. де на відмінно закінчили Анна Ілленко, Лариса Грицина і Неля Гайчук, а на добре Павлик Костюк.

Із переведених звітів учителів видно, майже, одна третина учнів всієї школи вчилися сумлінно і було приємно для дирекції школи, а також-ж для батьків успіх дітей, і є притягальною силою та захотою для всіх інших.

Про кожного учня вчитель подавав характеристику навчання й поведінку та побажання на надальшу- працю.

Для учнів VII кл. був переведений врочистий випуск із дарунком книги — Новий Заповіт і Псалтир, як нагорода за навчання вручені кожному директором Школи о. Олександром. Всі учні VII кл. переведені на Курси Українознавства на II курс. Церемонія випуску і переводу зробило зворушливе враження на присутніх та закріплює відповідальність, як учнів так і батьків за працю в Рідній Школі.

Необхідно відмітити і відзначити працю всіх учителів Рідної Школи як добр. Галину Костюк (вона вела і недільну школу) Лідію Роговську, Надію Грицину, Андрія Степового, Івана Козачка (співи), Галю Гаухору (танці) й О. Олександра (викладав на початку учбового року, а пізніше захворів) за поважну і відданну, але тяжку працю вчителя в наших умовах, досить несприятливих через брак відповідальности батьків, щучи відвертo ці гіркі слова, але правдиві. Зокрема необхідно відзначити вчительку Надію Грицину, довголітню працівницю Рід н о ї Школи при нашій Громаді своєю віддапою працею для дітей. Після офіційної частини, Шкільний Комітет усіх присутніх угостив смачною перекускою та був висвітлений кінофільм із життя нашої Громади чл. Шкільного Комітету М. Куликом, а І. Передрій зробив відповідні фото-знимки з перебігу свята Школи.

Молитвою закінчено це урочисте та успішне під усім оглядом свято Шкільного року, яке буде надовго пам'ятним для присутніх.

Необхідно відмітити працю Шкільного Комітету — Голову Віру Вусару та Скарбника — Івана Михайловського за поважне ставлення до Рід. Школи, допомогу Управи Громади, Жін. Товариства ім. Л. Українки, а також подяка проф. В. Іванкові — Голові Шк. Ради на Східню Канаду за відвідування Школи та за фахові поради і товариське ставлення до всіх учителів — добровільне пиклування у справі покращання праці в Рід. Школі. У цьому році Свято Школи при Церкві Св. Покрови відбулося вечинчано з гарними виглядами за рік праці.

А. С.

З ХРЕСТИН НА ПРЕС. ФОНД „ВІСНИКА" Гарі Гіл, Алта.

У неділю 19-го червня 1966 р. в Укр. Греко-Православній Громаді, Шепинці, Алта відправилась чергова Св. Божа, а після Богослуження відбулися Хрестини маленької Дони-Марії, доне ч к и п-ві: Томи і Ліліан Люків, з участю гостей (рідні й друзів) з Гарі Гіл, Алта. та околиці.

Чин Хрещення виконав місцевий парох о. П. Зуб'рінський в Церкві Преся. Богородиці в Шепинцях, Алта, дякував п. В. Толпиш з Ту Гілс, Алта.

Хресними Батьками були: п-во: Семен Рупташ, Семен Люків та п-ні: Маліна Байбела, Максін Тимчук.

Після Хрещення відбулося гостинне прийняття, в домі п-ва Люків на форпі. Підчас обіду було переведено збірку маленькій Доні-Марійці на черевички, з чого було приділено на Прес. Фонд „Вісника", $5.00.

Всім жертводавцям щира подяка. Маленькій Доні-Марійці бажаємо щасливого зростання, а молодому П-ву Т. і Л. Люкам нового задоволення їх батьківських почувань.

Присутній.

З ЖИТТЯ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ
(квартальна хроніка)
(доконження)

Діяльність Жін. Т-ва ім. Кн. Ольги (Відділ С.У.К.) при Соборі

Другою дуже діяль н о ю Жін. Організацією при Соборі є Відділ С.У.К. ім. кн. Ольги. 1-ша Організація є дуже щаслива тим, що має за свою голову пані М. Сеніцьку яка є енергійна дівчка в нашому церковному і громадському житті та під Її мудрим проводом якої Жін. Т-во Ім. кн. Ольги так успішно росте і розвивається. До багатьох підприємств та імпрез які ця Організація відбуває треба додучити ще такі кожнорічні успішні - підпри є м с т в а як: „Весняне чайне прийняття", яке відбудося цього року в неділю, 13-го березня, „Річний весняний базар", що відбувся в днях 29-30 квітня, ц. р.

Жін. Т-во ім. кн. Ольги опікується також Соборними СУМК-ом який складається з двох Відділів, Соборними Рідною і Недільною Школами, Школою народніх танців та Дитячою Оркестрою. Ця Організація бере також активну участь в діяльності Інших загально-канадійськ и х Організаціях, як також тісно співпрацює з місцевими українськими Добродійними Організаціями. Належить також пригадати що майже весь прихід зі згаданих підприємств Жін. Т-во Ім. кн. Ольги жертвує на потребн Соборної Громади.

Свято в честь Т. Г. Шевченка

Щоб і цього року спом'янути нашого безсмертного Кобзаря „не злим тихим словом", Соборний Шкільний Комітет, при співучасті учителів Рідної Школи, в неділю 20-го березня відсвяткував в Соборній авдиторії цю знаменну Річницю.

Перша офіційна частина цього Свята почалася в Соборі Службою Божою, після якої о. Настоятель Собору І. Стус відслужив пригожий співі Соборного хору урочисту Панахиду. Перед Панахидою він сказав до присутніх відповідне слово, закликаючи присутніх постійно пам'ятати про Заповіт Т. Г. Шевченка, його звернення-Посланія „до всіх живих мертвих і ненароджених" як також пам'ятати про святий обов'язок любити нашу Батьківщину як країну наших предків, так як це завжди робив наш Батько Тарас.

Друга частина святкувань включала концертову програму в якій взяли участь учні Рідної Школи. Святковий реферат виголосив учень Роман Зайцев. Був також виступ Дитячої Оркестри при Соборі під дир. богослова Степана Сенайка.

Похорон Тетяни Кошиць

В почутті глибокого смутку довідалося українське громадянство про смерть усіма загально відомої і шанованої особи бл. пам. Т. Кошиць, яка, після недовгої але тяжкої недуги, скінчила своє трудолюбиве життя, проживши 74 років. Відійшла вона від нас у вівторок 26-го березня, ц. р. Похоронні відправи служили: о. Архим. Рі. Скальський і Настоятель Собору Св. Покрови, о. І. Стус. Панахида по покійній була відслужена в п'ятницю, 1-го квітня при великому здвизі вірних. Після Панахиди прощальне слово сказав Настоятель Собору, о. І. Стус. Поділ-

ні прощальні промови на цій Панахиді були висловлені від КУК устами голови Президії КУК, о. Д-ра В. Кушніра, від Осередку Української Культури й Освіти прощав покійну Д-р М. І. Мандрика, від місцевої філії УНО, п. Геврик а від Жін. Т-ва при УНО, п-ні Добровольська.

Заупокійна Служба Божа і Похорон відбувся в суботу, 2-го квітня, в Православному Соборі Св. Покрови у Вінніпезі. Похоронні відправи очолили: о. Архім. Я. Скакальський і о. І. Стус. В своїх прощальних словах в Церкві, обі отці згадали про великі заслуги покійної на полі української культури і мистецтва. Покійна Тетяна Кошиць — це довголітня управителька музею при ОУКО, диригент і викладачка на Літніх Курсах Осередку. Разом зі своїм незабутнім мужем, — славним композитором і диригентом Республіканської Капелі, О. Кошицем покійна ціле життя пожертвувала для праці на полі української культури. Покійний О. Кошиць також був похороненій з Собору Св. Покрови в місяці вересні 1944-го року. Після Похоронних відправ відбувся в авдиторії місцевої філії УНО поминальна тризна на якій і ми поховем був д-р. І. Гзинка.

Згадані похоронні Богослужби звершив під час Панахиди Хор УНО під дир. п. В. Климкова і під час Похорону в Соборі Соборний Хор під дир. Я. Кантія.

Діяльність Соборного Шкільного Комітету

Наш Шкільний Комітет діє в системі діяльности Жін Т-ва ім. кн. Ольги при Соборі але є цілком незалежний у своїй діяльности та господарці для наших Соборних Шкіл. Він тісно також співпрацює з учителями Рідної і Недільної Шкіл, як також вибирає кожного року свою управу яка є відповідальна за всю господарку в цій ділянці. Від кількох років згаданий Шкільний Комітет очолює п-ні М. Зайцев яка дуже совісно та енергійно провадить успішно цілу господарчу діяльність цього Комітету. Для прикладу згадати б хоч кожнорічне взірцеве зорганізування коляди на Різдву Школу яка приносить понад тисячу долярів. Комітет організує також кожного року „Чайне прийняття", а додатково цього року, зорганізував ще в місяці квітні, в місцевій кравниці „Полонез Парк" продаж домашнього печива. Комітет допомагає також учителям обох Соборних Шкіл у підготовці до різних імпрез, чи то подарунками (напр. на Св. Миколая) чи в якій іншій формі. Також в рамени цього комітету та за співпрацею пань з Жін. Т-ва відбувся минулого Великого Посту, курс писання писанок.

Діяльність Соборного СУМК-У

Не, залишилась позаду також і наша Соборна Православна Молодь. Наш СУМК при Соборі має два Відділи: старший „Тризуб" і молодший „Під-Тризуб". Головою старшого Відділу є Роман Прихошко а головою молодшого Відділу є Лінда Середюк. Програма діяльности Соборного СУМК-у поділяється на три головні ділянки: культурно-освітня, спортова і розвагова. В цій праці наших сумківців постійно допомогає їм довголітня організаторка СУМК і дорадниця — п-ні М. Сеніцька а окремо з старшими сумківцями працює наш диригент Я. Кантій.

Цього року наші сумківці мали кілька цікавих викладів між якими найважливішим був великопосний виклад про Св. Тайни. Цей виклад зробив капелян — о. І. Стус. 8-го травня сумківці успішно відсвяткували „Свято Матері". Це Свято почалося Службою Божою в Соборі, під час якої всі прислуговування в церкві які звичайно виконують старші соборяни, цієї неділі виконували виключно сумківці. Вони прислуговували при Священникові як іподиякон, стояли у відповідний час у братськими свічками, ходили з тацою, а голова старшого Відділу СУМК Роман Прихошко прочитав Апостола.

Друга частина цього Свята складалася з концертової програми яка охоплювала участь дітей Рідної Школи (учень Б. Зайцев сказав декламацію в честь матерів а п-на Ева Піп вдало виконала на піяно свою власну композицію), як також виступ сумківки Вікторії Масник (сольна акордеон) та виступ сумківця Г. Берка (сольо на піяно). Святочний реферат сказав голова Роман Прихошко а господарем цього Свята був сумківець Петро Ковальчук.

Після закінчення концерту і відспівання „многоліття" всім матерям, сумківці запросили всіх матерів і гостей „на чайок".

В дальшій програмі діяльности Соборного СУМК-У є участь в Українському Фестивалі що має відбутися в днях 29-30 липня ц. р. в м. Дяфині як також участь в Пров. Пляматичному Фестивалі СУМК. що відбудеться також в найближчому часі.

о. Іван Стус.

ПРИЙНЯЛИ НОВИХ ГРОМАДЯН

В суботу, 14-го травня, б. р., прочав в місті П-ва Федора Пересіки Шевченків — врядили їм несподівану приятельську стрічу-прийняття, в наголи їх переселення в гроші Судбурі, до громади Лондон, Онт.

У Парафіяльній Залі місцевої Укр. Православної Церкви, при співучасті численного громадянства — теплими словами привітала наших переселенців в імені всіх — пані Т. Ноженко, а по відспіванні многоліття — вона-ж передала їм спільний, від всіх, дарунок (дві настільні лямпи і картина), на згадку цієї прилюдної стрічі на новому місці перебування.

П-во Ф. і П. Шевченки — прибувші з України по другій світовій війні й оселившись в Судбурі, Онт. — заняли там одно з чільних місць в житті Української Православної Громади. Примірно чеснотне життя цієї родини, їх жертвенність і відданість для Прабатьківської Церкви — відзначились добрим впливом не лише на побожне виховання своїх дітей, але й для цілої громади.

В Судбурах залишили П-во Ф. і П. Шевченки дві заміжні дочки, а саме: Марію Рибкін і Фросю Сивак, а в Лондоні мають сина Івана й рідню.

Гарними словами вітали нових громадян — п. Ф. Подопригора, як Голова Громади, п-ні О. Кошарна — від жіноцтва, п. О. Рибка — друг зі скитальщини, та Настоятель Громади о. М. Дебрин.

Всім, щиро дякуючи — відповів п. Ф. Шевченко й пожертвував, з цієї нагоди, на потреби громади — $100. —

Збірка на пресу принесла — $28.00, з чого на „Вісник" призначено $7.00. Жертводавцям щира подяка, а П-ву Ф. і П. Шевченкам, на новому місці бажаємо щастя, здоров'я й повного успіху як в родинному, так і громадському житті.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ СІДЛЯР
Петлюра, Ман.

Дня 16 червня 1966 року помер в Едмонтоні Василь Сідляр на 52 році життя. Покійний Василь був самітник, тому тіло його спровадження до Петлюри, Ман., де колись жили. Його родичі, де тепер живуть декотрі в Його 5 братів і 3 сестер.

Покійний був колись добрим Сумківцем в Петлюрі. Він був свідомим українцем, і був доброї й щирої вдачі.

Похорон відслужив о. Митрат Стратійчук. Похоронено на цвинтарі при церкві. З нагоди похорону зібрано 10 дол. на фонд „Вісника", і 27 дол. на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу.

Щира подяка жертводавцям, а по покійному Василеві хай останеться Вічная Пам'ять!

Учасник похорону

БЛ. П. ДЖ. ЧЕРПАНЮК
Вестлок, Алта.

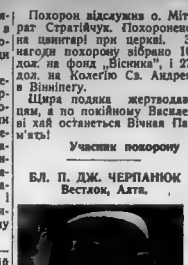

У неділю 8 травня 1966 р. розійшлася сумна вістка по всій околиці Вестлок, що того дня померла тяжкою смертю о автовім зударі милю від Едмонтону медсестра Джойсі Черпанюк.

Покійна була дочкою Івана Черпанюка і Марії. Батько помер наглою смертю перед 16-ти роками і Джойсі осталася півсиротою. Та за сиротою Бог з калитою. Народню і середню школу покійна покінчила у Клайді, вишу освіту з дипломом успіхом здобула у Едмонтоні і осягнула звання медичної сестри (норси).

Тиждень перед смертю приїхала ще до мами, помолра у всій хатній роботі і поїхала назад до праці у шпиталі в Олівер, та перед від'їздом ще вернулася в хата-до хати, щоб глянути на все їй рідне, немов відчувала, що це вже остання її гостина дома.

У середу 11. 5. відбувся в українській православній церкві у Вестлоку похорон покійної зі Службою Божою. Служив парох о. Мельничук і о. Крицук з Вегревіл. Було багато народу. Зворушливо виглядала Участь 34-ох медсестер з Олівер, всі убрані у білім, по обох боках домовини творили шпалір, останню прислугу товаришці по праці.

Покійна відійшла з цього світу на 22 весні свого життя і полишила у смутку матір і батька-вітчима, двох братів і дві сестрички, прародичів панство Антонюків, одну тету і трьох стрийв. При останньому цілуванню зібрано $54.30, з чого 25 дол. на Колегію св. Андрея, 18 дол. на церкву у Вестлоку, а 10 дол. на „Український Голос", а чого 5 дол. на вироблення ікліші. Опівднім обідом у „Мемориял Гал" закінчено похорон. Жертводавцям на Невинучий вінець для покійної щира подяка, родині дай Господи сили перенести цей біль, а покійній Джойсі — Вічная Пам'ять!

Присутня.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. АНДРІЯ ДРОЗДА
Геффорд, Саск.

В суботу 30 квітня 1966 року в місцевій Українській Православній Церкві відбулось Поминальне Богослужіння за душу бл. п. Андрія Дрозда. Андрій народився 1902 року в селі Сихів, Стрийського повіту в Галичині. В 1922 році прибув до Канади. Разом зі своєю дружиною Катериною осівся на фарлі в околиці Редісон, Саск. Від самих початків свого перебування в Канаді Андрій належав до Української Православної Церкви біля Писківців, а відколи побудовано нову Церкву Св. Духа в місті Геффорд. Андрій став активним членом громади і регулярно відвідував усі Богослужіння. Церкву він любив, як свою духовну Матір.

Андрій упокоївся на 62 році життя, залишивши у смутку дружину Катерину і одну доньку Йоанну Динко, пять внуків та три брати в Україні.

В річницю його смерті о. парох відслужив Заупокійну Службу і Панахиду за своїй вічній прикладного парафіянина. В поминальній проповіді о. парох згадав християнські чесноти, якими відзначувався покійний Андрій. Річниці смерті знову відповідала біль серця дружини покійного. Знову, як рік тому, вічнула Катерина втрату незабутнього мужа, що лягла з нею продовж років долю і недолю, а вся громада, численно зібрана на Поминальній Службі, щераз відчула втрату національно-свідомого і релігійного свого члена.

По закінченні Поминальних Відправ всі присутні були запрошені Катеріною Дрозд до залі під Церкву на Поминальний обід, приготовлений з наміренням пані Катерини, членкиням Жіночого Товариства.

В річницю смерті свого дорогого мужа — пані Катерина пожертвувала на „Вісник" $6.00 —.

Хай Господь упокоїть душу бл. п. Андрія у місці вічного спокою і небесної щасливості.

о. С. Зузак

ПОХОРОН І. ВОЛОШИНА

Саме на Свято українського князя Св. Володимира, відбувся похорон ІВАНА ВОЛОШИНА із Православної Катедри Св. Володимира...

Прожив 63 роки свого трудолюбивого життя. Народився у Васильківцях, Дніпропетровська область у чесній і побожній родині. На своїх плечах, ніс долю-недолю, що спала на весь український народ. Серцем своїм, душею своєю остався гарним, добрим, чесним, побожним, українцем. Безбожна влада не мала сили знищити ці духові скарби. Такими був і остався до останньої хвилини свого життя.

Другою світовою війною, вимушений поза межі України, шукав місця, де б вільно жити можна і користуватися трудами своїх рук. Був між першими охотниками, що їхали в Канаду на контрактові роботи і вже 1948 року знайшов те місце, другу батьківщину Канаду.

Трьох братів — Іван, Павло і Олексій, за Божою допомогою сходяться в Торонті разом, в одній хаті живуть. Яка радість, яке духове відпруження, після стількох років невпевности — мати спокійне родинне гніздо! Радість збільшується, бо найстарший брат Іван, наче батько, одружує найменшого брата Олексія і допомагає їм у всьому. Він наче дідо бавить дітей свого брата, бо своїх тут не було.

Половина серця, душі Іванової там — дома в Україні. Посилки посилає їм, щоб нагадати про себе, щоб підняти із злиднів їх, та матн, бодай в малому вигляді заспокоєння.

Працьовитим, дбайливим, добрим був до 25. VII. 1966 р. коли, повернувшись з праці, щоб перемогти усталення, іде відпочити і так і не прокинувся.

Вістка про його смерть поширилась, і багато земляків і друзів ще з Європи, набутих в Канаді прийшли на панахиду, що відправлялася у похоронному заведені Карпинала у середу вечером і на похорон у четвер до Української Православної Катедри Св. Володимира. Прибув двоюрідний брат Мороз з своєю дочкою і зятем з Америки. Похоронні відправи і проповідь виконав о. Дм. Фотій з дяком П. Семченком, який недавно вийшов із шпиталю та зорганізував невеличкий хор.

З сумом прощалися брати з Іваном, а особливо оплакувала його смерть дружина брата Олексія... Вінками, коштовною домовиною і дорогим місцем на цвинтарі „Prospect" виявили свої почуття до брата і друга — брати і знайомі. Канадійська земля, нехай буде йому легкою, а душу його, нехай Господь приїме в оселі праведних.

Після похорону, в залі Катедри, відбулося поминальне прийняття. За ініціятивою п. Говоруна та на закпик о. Дмитра переведено збірку, яка принесла $58.75, з якої $40.00 передано на будову Української Школи при Катедрі, а $18.75 на церковний орган „Вісник".

Усім жертводавцям подяка, бо закріпили добру пам'ять покійного Івана Волошина.

Учасник.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Пожертви в різних місцевостей

По $250.00: Панство Н. Брик, Йорктон, Саск.

По $100.00: А. Чарнецький, Едмонтон, Алта Н. Олійник, Реджайна, Саск., А. Бятюк, Едмонтон, Алта., Філядельфійський Деканат Укр. Прав. Церкви в США. — прислав Консисторія той ж Церкви., п-ні А. Забродська, Ленґінг, США.

По $50.00: Пані Ю. Карпюк, Челан, США.

По $30.00: Василь Костюк, Брент форд, Онт., В. Ткач, Форт Вільям, Онт.

По $25.00: Жіноче Товариство „Доньки України", Форт Вільям, Онт., Сестринство Св. Княгині Ольги, Судбурі, Онт., Іван Кахлич, Від-Ла-Сол, Кве., Всеч. о. В. Бойчук, Йорктон, Саск., В. Перепелюк, Фін Флон, Ман., Всеч. о. О. Фінк, Едмонтон, Алта., С. Мисак, Едмонтон, Алта., Т. Олексюк, Гамілтон, Онт., панство. М. Пугачі, Мирнам, Алта.

По $20.00: Антон і Лусі Костецькі, Форкс, США.; Всеч. о. І. Пук, Теодор, Саск., Андрей Назаренко, Драйден, Онт., -М. В. Чепесюк, Фредріктон, Н. Б.

По $10.00: Пані А. Шалай, Брент форд, Онт., Василь Костюк, Лондон, Онт., пані Марія Мургауз, Берклей, США. у память Ніколи Бойкович, О. Лукінчук, Едмонтон, Алта., Дмитро Грицина, Міз. Онт., Петро Бутера, Робліп, Ман., пані А. Забродська, Ленґінг, США.. панство Короницькі, Торонто, Онт.

По $5.00: Ніколя Середюк, Ендру, Алта., пані К. Міськів, Едмонтон, Алта., Всеч. о. д-р С. В. Савчук, Вінніпег, Ман., Добродійка О. Савчук, Вінніпег, Ман., Фелір і Соня Осипенко, Вінніпег, Ман., Михайло Стиба, Робліп, Мак., Квуін Александра Ліг, Едмонтон, Алта., пані Параскевія Мігус, Ст. Кетерінс, Онт., С. П. Мужа, Ту Гілс, Алта., Ж. Котишин, Мирнам, Алта., Іван Залеський, Дервент, Алта.

По $2.00: В. Яремчук, Мирнам, Алта.

По $1.00: М. Запарнюк, Мирнам, Алта., М. Яремчук, Мирнам, Алта.

Збірка під час Храмового Свята у Рідкліфі, Саск.

По $50.00: І. Шішковський, Р. Худчак.

По $25.00: В. Доманський, П. Глек.

По $20.00: І. Лучак.

По $15.00: Д. Керелюк, В. Юзик.

По $10.00: І. Зенчишин, Ф. Бусько, С. Онишко, П. Корпусь, М. Атака, І. Мельник, Т. Пазнга, Ю. Шішенюк, пані Н. Прошик.

По $5.00: Пані М. Корпан, І. Ватків, О. Мальований, І. Гнеля, П. Андрейчук, О. Тополяницький, І. Яремко,-М. Чемерис, С. Н. Савчук, Н. Марусик, Д. Хрін, В. Збитнюк, О. Челик, Н. Бучковський.

По $2.00: С. Зубков.

По $1.00: С. Загарун, В. Безбородько, П. Бодварчук, Г. Татарин, І. Дусик, В. Котик, П. Земляк, В. Шорт, пані Р. Мандрик, І. Антимнюк, О. Пасека, В. Вранишн, М. Шпелак, В. Мудрей, П. Гнеля.

Збірка з похоронів

По $27.00: Збірка на похороні В. Сідляра, Петлюра, Ман., прислав о. Д. Ф. Стратійчук.

По $25.00: Збірка на похороні А. Конецького, Бонівіл, Алта., прислав о. О. Сорочук.

По $20.00: Збірка на похороні Д. Остаповича, Мус Джа, Саск., прислав о. П. Зміївський.

Збірка на похороні П. Хрунника, Дробот, Саск., прислав о. Я. Пук.

По $17.00: Збірка на похороні І. Олійника, прислав, о. М. Коленич, Вінніпег.

По $10.00: Збірка на похороні Василини Лисак, Теодор, Саск., прислав о. Я. Пук.

По $9.50: Збірка на похороні Дмитра Сопача, Валлі, Б. К., прислав о. П. Блажук.

По $58.25: Збірка на похороні Павла Андруса, Форт Вільям, Онт., прислав о. С. Герус.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Томи Ковальчиком.

Збірка під час похорону в Катедрі Преєвятої Трійці в Вінніпезі.

По $100.00: Катедра Преєв. Трійці в Вінніпезі, Катедра Св. Духа, Саскатун, Саск.; Алекс Метго, Форт Френсис, Онт., М. Бойчук, Саскатун, Саск.; Судя І. Соломон, Вінніпег, Ман.

По $50.00: Пані Анна Новак, Вінніпег, Ман.

По $30.00: Українська Православна Громада, Оттава, Онт.

По $25.00: Українська Православна Громада, Форт Френсис, Онт. А. В. Прошик, Саскатун, Саск., Антон Кириляк, Гелдок, Міш.-США., П. Колтушський, Сенівіл Лейк, Ман.

По $20.00: П. Лазаровнч, Едмонтон, Алта., проф. А. Михайленко, Саскатун, Саск., Громада Преєв. Трійці, Шіго, Саск.

По $15.00: Союз Українок Канади, (Манітоба)., Союз Українців Самостійників, Вінніпег.

По $10.00: І. Звоздецький, Сенгудо, Алта., пані Зенонія Лукінчук, Едмонтон, Алта., Відділ Взаємної Помочі ч. 23, Вінніпег, О. Лукінчук, Едмонтон, Алта., панство Перкеті, Вінніпег, Ман., Громада Св. Михаїла, Вінніпег, Ман., Іван Лемберт Комершел Фото Сервіс, Норвуд, Ман., о. П. Бубник, Принц Альберт, Саск., о. С. Герус, Форт Вільям, Онт.

По $5.00: М. Острижнюк, Вінніпег, Ман., В. Парасюк, Транссонна, Ман., Никола Солончинний, Сендвіл Лейк, Ман., панство В. Женіс, Едмонтон, Алта., пані М. Совсун, Вінніпег, Ман., панна Т. Д. Гаврисинин, Вінніпег, Ман.

По $2.00: Панство Ґ. Фотій, Вінніпег, Ман.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Томи Ковальчиком.

Померлим в різних місцевостей.

По $500.00: П. Т. Смізьський, Торонто, Онт.

По $100.00: В. І. Перепелюк,

Флин Флон, Ман.

По $25.00: о. Д-р І Добр. С. В. Савчук, Вінніпег, Ман., Громада Всіх Святих, Транскона, Ман., панство Т. Т. Гнатюк, Едмонтон, Алта., Громада Св. Андрея, Едмонтон, Алта., Союз Українок Канади, Відділ Св. Княгині Ольги, Торонто, о. П. Самець, Вест Гіл, Онт., Союз Укр. Самостійників, Торонто, Онт.

По $20.00: Громада Зіслання Св. Духа, Ріджайна, Саск.

По $11.00: Збірка у Громаді Св Благовіщення, Форт Вілліям, Онт.

По $10.00: І. Писерб, Торонто, Онт., о. М. Камш, Вінніпег, Ман., Петро Кирилюк, Ріджайна, Саск., В. І. Сарчук, Вінніпег, Ман., М. Резуцький, Вінніпег, Ман.

По $5.00: Іван Долинчук, Вінніпег, Ман., А. Крепякевич, Вінніпег, Ман., В. Буряник, Вінніпег, Ман., пані В. Струтинська, Транскона, Ман., д-р В. Черевик, Вінніпег, Ман., А. Павлик, Вінніпег, Ман., М. Григор, Вінніпег, Ман.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Томи Ковалишина.

Збірка під час панахиди в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні.

По $250.00: Катедра. Св. Івана, Едмонтон, Алта.

По $25.00: Андрій Мельничук.

По $10.00: Пані Елісавета Бобко, Василь Гаврищ.

По $5.00: С. Цибак, Евген Рапій, пані О. Грекуд, д-р Орест Стечишин, В. Косташ, Т. Лазарук, В. Танасюк, І. Вишнячук, панна К. Лихман, пані П. Саламандик, пані Гафія Хіщенська, Л. Лихман, М. С. Федбей, М. Чернявський, пані К. Міськів, І. Райчиба, пані Ольга Гладун, пані М. Будник, Петро Боднар, І. П. Никифорук, Н. Малančук, О. Чарнецький.

По $3.00: О. Єрешок, П. Голубицький, пані П. Малищка, Н. Соловай.

По $2.00: М. Фещук, Е. Вавринюк, Г. Слюсарчук, С. Масло, Ст. Грабець.

По $1.00: Ф. Бойко, М. Цепін, І. Данилович, О. Юсипчук, І. Карплак, добр. Ю. Мельничук, П. Гринюк.

Дрібними датками зложено **$13.40.**

Замість квітів на могилу бл. п. о. Томи Ковалишина.

Збірка з нагоди Панахиди, яку відслужив о. д-р С. В. Савчук в Церкві Св. Володимира в Оквборн, Манітоба.

По $10.00: Антін і Маргарета Григораш, Семід Лейк, "Ман, Михайло Манулик, Оквборн, Ман., С. П. Герелюк, Оквборн, Ман., Іван Пелешок, Менсі, Ман., Степан Г. Шпалюк, Менсі, Ман., М. М. Шпалюк, Оквборн, Ман., Антон Слонь, Оквборн, Ман., Петро Матіешин, Оквборн, Ман.

По $5.00: Василь Івашко, Оквборн, Ман., Антон Друзь, Оквборн, Ман., Пилип Тутюлюк, Оквборн, Ман., пані Наталія Демчук, Семід Лейк, Ман., посол Н. Манзюк, Оквборн, Ман., Антон Шпалюк, Менсі, Ман., Йосиф Сітко, Оквборн, Ман., Л. Сторожук, Шпол Лейк, Ман.

По $4.00: Пані Марія Яковенко, Семід Лейк, Ман.

По $2.00: Микола Зобрак, Оквборн, Ман., Василь Манулик, Оквборн, Ман., А. Дзюба, Оквборн, Ман., пані Марія Солонинка, Семі Лейк, Ман.

По $1.00: Н. І. Манулик, Стрекхлер, Ман.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Дані буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Порядки Богослужень:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

СЕРПЕНЬ

21. Неділя — Транскона, Тіндал.
28. Неділя — Храм, Дуфрост — Храм, Кенора, Гокор.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (акса) JU 6-2088
(увечері) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Госп. — Айтуна
21. Неділя — Габара
28. Неділя — Гудіз

Адреса: Почт. скр. 143, Айтуна, Саск. **Тел. 795-2218**

о. В. БОЙЧУКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Йорктон. Свячення овочів
21. Неділя — Йорктон. Храмове Свято
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці — Райн. Свячення квіток

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИПЕНЬ
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця — „Кіпа — Храм
21. Неділя — Вимир
28. Неділя — Рама

Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Едмор
21. Неділя — Фови Лейк
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці — Шіго (полудненва), Храмове Свято.

УВАГА! В неділю 28-го серпня після Богослужения у Шіго (пол.) та після спільного Храмового Обіду відбудеться Всеокружний Базар та розіграння білетів Парафіяльного Комітету у приміщенні Українського Народного Дому у Шіго. Запрошуються усіх Парафіян узяти найчисленішу участь в цьому підприємстві.

Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel..21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преобр. Господне (Свят. Овочів) — Маморнень
21. Неділя — Інсінгер (гай.)
28. Неділя Успіння Пресв. Богородиці 9 год. рано — Льора — Храм
28. Неділя Усп. Пр. Богородиці 11.30 Обідниця — Маморнець — Храм

Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 296, Two Hills, Alta.
Phone 657-2436.

о. Ст. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця — Преображення — Гласіни
21. Неділя — Гедерлей
28. Неділя. Усп. Пресв. Богородиці — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 973—108, St. Ph. 445-3250.

о. В. КОКОРУДЗА
СЕРПЕНЬ

21. Неділя — Етельберт
28. Неділя — Усп. Пресв. Богор. — Зелена (Храм)

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТКОКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Елфор Крік
21. Неділя — Гронліз
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці — Ньюбрук, Храм

Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІША
СЕРПЕНЬ

19. Преображення Господне — Восетна
21. Неділя — Торгилд. Візитація Високопреосвященішого Архиєп Андрея
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці — Ньюбрук, Храм

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення — Редфілд
21. Неділя — Геффорд
28. Неділя. Успіння. Храм — Блінкі

28. Неділя. Вечірня — Редфілд

Address: Box 168, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Брассов
21. Неділя — Слава Пів
28. Неділя Успіння Пресвятої Богородиці Храм — Слава Пол. Храм - - Мудфорд

о. М. ОЛЕСІЯКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Ашаїл -
21. Неділя — Гілберт Плейнс
28. Неділя. Успіння Пресв. Богородиці. Храм — Вінніпегосіс

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преобр. Госп. — Норквей
21. Неділя — Сван Плейн
28. Неділя. Успіння Пр. Б. — Мейбридж. Храм

Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця — Вернон
21 Неділя - Вернон
28. Неділя Вернон — Візитація Арх Андрія, Храм і тридиять літній Ювілей Громади.

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Грекo - Православна Громада в Вернон, Б. К. запрошує всіх вірних з округи і сусідніх громад прибути на Архиерейську Візитацію Високопреосвященішого Архиепископа Андрія. Храмове Свято та Тридцять Літній Ювілей заснування Громади має відбудеться в неділю 28-го серпня 1966-го року.

8.30 — Вселенська.
9.45 — Зустріч Владики
10.00 — Свята Божественна Літургія, яку відслужать Преосв. Архиепископ Андрій у сослужені о. прот. Д. Лучака і о. Настоятеля.
12.00 - Храмовий обід в Українському Народному Домі.

По обіді — концертова програма із доповіддю Архиепископа Андрія

о. Яків Рибалко, настоятель.
Василь Гакман, голова громади.
Петро Кінаревич, секр. громади.
Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
СЕРПЕНЬ

7. Неділя — Храм н Еак Пойнт
14. Неділя — Гіфорд
19. П'ятниця — Преоб. Госп. — Ст. Пал
21. Неділя — Семді Ревнн
28. Неділя — Богослужения, на вакації коло озера Мус-Лейк з нагоди закінчення Літньої оселі.

З нагоди що Банфівська округа набула собі площу, яка називатиметься Київський Гай, коло озера. Тому, що Оселя лише розбудовується, то цього року наука триватиме лише два тижні, а саме від 14-го до 28-го серпня включно. Науки закінчаться Богослуженнями.

Проситься батьків вислати своїх дітей в оселю. Про дальші інформації прошу звертатися до о. настоятеля. Тел. 826-2226 в Банфві.

Оселя Київський Гай будується в пожертв вірних. Проситься вислати дальше пожертви на адресу:

Rev. O. Sorochuk
748 Bonnyville, Alta.

Усі жертви будуть помішені в „Віснику".

Всім жертводавцям сердечне спасибі.

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Св. Преображення — Грестена. Храм
21 Неділя — Сарепл
28. Неділя — Боіз

Address: Box 517 Lac La Biche Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преобр. Господне — Робдин
21. Неділя — Шел Велей
28. Неділя. Успення Пречистої Діви Марії — Ленцвуд

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Госп. - Люпп. Після Служби Б - Посвячення Овочів
19. Вечірня на Преображення Госп о 4 год. в Саате (Посв. овочів)
21. Неділя - Ст Джуттен
о 4 год. в Кідворт
28. Неділя. Успіння Пр. Богородиці - Храмова „Свято у Вакаи
Вечірня о 5 год. — Альвена

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення — Толстой
21. Неділя — Роза
28. Неділя. Успіння Богород. (Храм) — Гардентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преобрж. — Бірджес
21. Неділя — Канора
28. Неділя Усп. — Успенська (Храм)

Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне - - Ердінд
21 Неділя — Сиоки Лейк
28. Неділя. Успіння Пр. Богородиці - - Сведен

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Пр. Госп. Храм — Довпел
21. Неділя — Сторновей
28. Неділя Усп. П. Б. — Мазепа

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ

19. Пятниця. Преображення Господне — Катвіні
21. Неділя — Брудерхейм
28. Неділя — Кемрозе

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3083, Edmonton, Alta.

о. Ю. ЯГОДСЬКОГО
Address: Wairdale, Sask. Ph. 436.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1966. ЧИСЛО (2037) 17

СІОНІЗМ ЗАЯВИВ:

ВЛАДА СССР НЕ Є АНТИСЕМІТСЬКОЮ

ЛИШЕ СЕРЕД НАСЕЛЕННЯ ДЕ-НЕ-ДЕ Є АНТИСЕМІТИЗМ

В СССР число жидів є на другому місці після США

„Не зважаючи на те, що в Советському Союзі є антисемітські тенденції — такі самі, як і в багатьох інших країнах світу, індивідуальний советський громадянин-жид не є переслідуваний, від нього не відбирають ані його політичних прав, ані економічного існування, ані його можливостей брати участь у науковому, культурному й мистецькому житті цієї країни, хоч у деяких середовищах є деяка дискримінація", заявив д-р Нагум Гольдман — голова Світового Жидівського Конгресу (Сіонізму) 31 липня 1965 р. на п'ятому з'їзді цієї організації, що відбувся в Брюсселі в днях від 31 липня по 10 серпня, — подає „Ассошіейтед Пресс" (Цит. за „Да Виннипег Фрі Прес" 2 серпня 1966 р.). На з'їзді було 400 делегатів з усього світу.

„Але немає сумніву, що жидівській меншині, як такій, в СССР, протилежно до інших меншин, не дають удоглянень жити жидівською колективною групою — з поважною загрозою, що в ході двох-трьох поколінь ми можемо втратити цю другу своєю величиною спільноту, що культурно є такою творчою", — додав голова Сіонізму.

Проблеми

Провід Сіонізму уже не раз висловлював цей самий погляд: що влада СССР не переслідує жидів, але лише серед населення місцями є прояви антисемітизму — такі, як в інших країнах світу. У зв'язку з цим, нам не відомо, яку відповідь дав провід Сіонізму проводові Української Національної Ради, яка 1964 р. вислала була на руки д-ра Гольдмана (голови Сіонізму) таку заяву, що жиди в СССР є так само переслідувані, як українці, отже — що жидам і українцям треба спільно виступати проти СССР. А втім, і проводи всіх інших політичних організацій займають таке саме становище в цій справі, як і УНРада, голосячи, що влада СССР не є дійсно комуністична, отже вона є антисемітська, і переслідує жидів. Що жиди в СССР бажали б мати — це становити таку саму етничну спільноту, як росіяни, українці, білоруси і т. д., щоб вони могли, напр., виставляти кандидатів на депутатів (послів) до Верховного Совету СССР специфічно від імені жидів і щоб була окрема Комуністична Партія Жидів і т. д. — тобто, щоб офіційно виступати як жидівська колективна спільнота.

По суті ж, це було б „два гриби в один борщ"; бо поскільки жиди є посланими й членами партії від імені багатьох советських „республік", з одного боку, а ще, крім того, мали б представників від жидівської спільноти, як такої, з другого боку — то це було б непропорційни впорівнень до їхнього числа в СССР.

Крім того — і це найважливіше — жиди неправильно називають так звані „советські республіки" — нібито „національними меншинами", як ось росіяни, українці, білоруси, вірмени, грузини і т. д. Це не є „меншини", а нації на своїх етнічних територіях — так як жиди є на своїй території в Ізраїлі. Жиди ж у цих країнах, опанованих комуністичною силою, не становлять собою жодної автохтонної територіяльної спільноти. В етнічному відношенні жиди не є переслідуванні, бо ж їхній мови там не переслідують.

Коли жиди кажуть, що бувша царсько-російська влада дуже переслідувала жидів, а при тому вони на протязі віків не затратили там свого жидівства, то твердження сіонізму, що на протязі одного-двох поколінь жиди в СССР зникнуть асимілюватися — є безпідставні. В такій ситуації як д-р Гольдман представив положення жидів в СССР, вони можуть існувати тисячі років, і їм не загрожує затрата жидівського національного обличчя.

РУЗВЕЛТ — ЧЕРЧИЛ

25-ЛІТТЯ АТЛЯНТІЙСЬКОЇ ХАРТІЇ

ПРОГОЛОШЕННЯ СВОБОДИ ЛЮДИНИ И ГАРАНТІЯ СВОБОДИ НАРОДАМ

Проголошення цього історичного акту відбулося біля побережжя Канади в серпні 1941 р.

У серпні 1941 р. біля побережжя канадської провінції Ньюфавидленд, на палубі американського корабля „Агуста" Винстон Черчил — прем'єр Британії, і Діляно Рузвелт — президент США проголосили історичний акт, який вони тоді уклали й підписали, що відомий під назвою „Атлянтійська Хартія", „Да Нью Йорк Таймс Сірвис" (цитуємо за „Да Виннипег Трибюн" 16. 8. 1966) з цієї нагоди пригадує ось що:

„Атлянтійська Хартія проголосила право всім народам вибирати такі форми правління, яких вони самі собі бажають. Вона гарантувала народам безпеку в їхніх кордонах свободу перед страхом. . ."

Злегковження Атлянтійської Хартії Черчил: „Наші взаємовідносини з Росією тепер кращі ніж будь-коли перед тим. Я думаю тримаються цього"

Рік 1941 — це був рік початку нападу Німеччини на СССР. Існування Со-

(Закінчення на стор. 3-й)

Совєти спричинили кризу в Антіохійській Патріярхії

Чотири єпископи в Антіохійському Патріярхаті проти волі патріярха Феодосія 5 червня ц. р. висвятили на єпископа Архімандрита Чедраці. Патріярх заборонив Архимандритові Чедраці і по зваз на суд. Це лише продовження глибшої кризи в Антіохійській Патріярхії.

Шанайзарський часопис „Ное Цюріхер Цайтунг" (16 червня 1966 р.) повідомив у кореспонденції з Бейруту (Ливан), що в місті Літтакії зборн духовенства й мирян вибрали трьох кандидатів на єпископів, а Синод патріярхії 24 травня мав вибрати одного з них для висвячення. Але на засіданні Синоду виявився розкол між єпископами на прихильників „заходу" і „Росії", — інформує цей часопис. Очевидно, тут ідеться про-„захід на „просоветську" й „антисоветську" групи.

У „просоветській" групі виявилися чотири єпископи, а крім того ще два підтримували їх. Засідання Синоду 24 травня було бурхливе, що Патріярх Феодосій припинив і відложив наради.

Просоветська група єпископів після того зібралася в Дамаску й там памітала трьох своїх кандидатів — на єпископів для Літтакії. Багладу й Нью-Йорку. Але два з них відмовилися кандидувати від просоветської групи, а третій, Архимандрит Чедраці, погодився, і вони висвятили його на єпископа проти волі патріярха Феодосія.

Урял Ливану займяв у цій справі нейтралітет.

У Бейруті для православної ливанської громади будується величезна лікарня. Цю лікарню фінансує московська патріярхія, і у зв'язку з цим туди приїхало велике число визначних духовних осіб з СССР.

Вищезгадний часопис відмічує той факт, що саме ці духовні з советів, довели до розколу внутрі епископату Антіохійської Патріярхії.

Новий редактор „Голосу Православія" у Східньому Берліні

У зв'язку з черговими змінами на постах у Московській Патріярхії

У зв'язку з низкою цьогорічних змін на високих постах у Московській Патріярхії, Г. Ф. Троїцького звільнено із становища органу „Голос Православія" (публікується по-німецькому) у Східньому Берліні, де він пробув три роки. На місце Троїцького на становище редактора цього органу назначили Константина Комарова. Іншою світською особою Московської Патріярхії є С. Г. Гордєєв — секретар Середньо-Европейського Екзархату з центром у Східньому Берліні.

С. Ф. Троїцький назначений членом Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії.

Католицька Церква не зняла свого прокляття з Православія

Зняття акту уневажнення прокляття з 1054 р. роздувається штучно

На закінчення 2-го Ватиканського Собору, дня 7 грудня 1965 р. папа Павло VI подав цьому Соборові до відома, що з тим днем (7 грудня 1965 р.) він уневажнює те прокляття (анафему), що Католицька Церква 1054 р. наложила на Церкву (Патріярхію) Константинопольську. Того самого дня (7 грудня 1965 р.) патріярх Константинопольський. Атенагорас І проголосив у церкві в Константинополі (Істанбулі), що він уневажнює те прокляття, яке Церква Константинопольська 1054 р. наложила на Церкву Римську.

Акт скасування цього прокляття (анафеми) спільно проголошений в імені патріярха Атенагораса І й папи Павла VI. (Цитати з цього документа подані тут за текстом скасування прокляття з 1054 р., що опублікований у журналі „Америкен Ревю он Істерн Ортодоксі" за січень 1966 р.).

В акті скасування прокляття (анафеми) з 1054 р., між іншим, сказано ось що:

„Вони (патріярх Атенагорас І і папа Павло VI) **так само висловлюють жаль і знімають з пам'яти та з осередка Церкви анафему, яка послідувала за тими подіями** (незгодою між Римом і Константинополем), **пам'ять про які вилилася на дні аж по наш день та перешкодила ближчим взаємним** (між Православієм і Католицизмом), **і вони перерішують їх у забуття. . ."**

„. . . Папа Павло й Патріярх Атенагорас з його Синодом свідомі того, що цей жест справедливости і взаємного вибачення не вистачає для поєднання зо ставними й недавніми порізненнями між Римською Католицькою Церквою і Православною Церквою. Почерез дію Духа Святого ті порізнення будуть переможені через очищення сердець, жаль з приводу історичних помилок і непохитну рішеність осягнути спільне зрозуміння й ісповідання віри апостолів та її вимог".

„. . . Вони сподіваються, що цей акт буде милим Богові, який не забариться простити нам, коли ми простимо один одному. Вони сподіваються, що ввесь християнський світ призиває цей жест за вислів щирого бажання згоди. . ." (Слова в дужках наші, — Ред. В.).

Першою з помісних (автокефальних) Православних Церков, що зареагувала на цей акт, була Елладська Церква (Православна Церква Греції).

Журнал „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (січень 1966) в цій справі подав таку інформацію:

„Неофіційно виданий Атенським Архиепархією Грецької Церкви ствердив, що „акт уневажнення цього викляття (анафеми) є вислідом ватиканської дипломатії. . . Православна Церква, з уваги на те, що вона адмініструється демократично, вважає за неважну всяку ту постанову, якщо вона зроблена будь-которою з (автокефальних) Церков, — поки ця постанова не буде затверджена Православним Собором усіх Православних Церков".

Треба додати, що тоді, коли Римська Церква й Константинопольська Церква 1054 р. наложили одна на одну прокляття, то Православна Церква в Україні була в юрисдикції патріярха Константинопольського, отже акт скасування (1965 р.) прокляття історично заторкує й православних українців.

Скасуванням прокляття з 1054 р. приєднали нескасоване прокляття з 1864-1870 років

Акт скасування (1965 р.) прокляття з 1054 р. укладений так, щоб це прокляття відности до сьогодніших осіб (патріярха Константинопольського Михаїла Керулярія й папського кардинала-легата Гумберта з 1054 р., які проголосили взаємне прокляття, а не до обидвох тих Церков (Константинопольської й Римської), і не до науки про Віру як таку.

І так, в акті скасування того прокляття, наложеного 1054 р., патр. Атенагорас І і папа Павло VI, між іншим, заявили:

„Між переконаними на шляху братських взаємин є спогад про ті діяння й болісні випадки, внаслідок яких була анафема (прокляття), **наложена на Патріярха Михаїла Керулярія легатом Римського Престолу Кардиналом Гумбертом, який описав став об'єктом подібної анафеми з боку Патріярха й Синоду Константинопольського. . .", які „спрямували свої догми** (прокляття), **проти тих осіб, до котрих це відносилося, а не до Церков. Метою цих догми** (прокляття) **не було розірвати церковне спілкування між престолами Римським і Константинопольським"** (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", січень 1966 р.).

Отже, в тексті скасування того прокляття є непослідовність:

з одного боку, акт прокляття з 1054 р. з ньому вважається за справу несуттєву й дрібничкову, поскільки їх відноситься лише до особистих порахунків між двома особами 1054 р., тобто між патріярхом Михаїлом Керулярієм і кардиналом Гумбертом; а з другого боку, християнському світові піддається таку сугестію, щоб він (християнський світ) уважав теперішнє мирне полагодження тієї дрібничкової справи за якийсь великий і величний „жест" усехристиянського значення. Пропаганда представила акт скасування прокляття, наложеного 1054 р., в такому світлі, що широкий загал християнського світу й досі залишається під враженням, що, мовляв, уже немає жодного прокляття між Православієм і Католицизмом. А в дійсності те прокляття далі є, і то прокляття наложене Католицькою Церквою не на особи, а на Православіє як Віру. Це є прокляття наложене на „еретиків і схизматиків" світовим Першим Ватиканським Собором Католицької Церкви, що відбувся в 1869-1870 роках.

Прокляття, наложене Першим Ватиканським Собором, ще окремо для українського народу, на українській землі, проголосив греко-католицький Синод (Собор) 1891 р., і при тому він підкреслив ось що:

„Предложивши отже все то, нынѣшній Синодъ зъ Отцами собора Ватиканського „анафема" высказуе кождому, который бы казавъ, що не есть по установлению самого Христа Господя, або по праву Божому, що св. Петро мае въ пѣрвенствѣ надъ вселенською Церковою безпрерывныхъ наслѣдниковъ, або що Папа Римский не есть святого Петра въ томъ первенствѣ наслѣдникомъ". (Цитовано за книжкою: „Додатокъ до Чинностей и Рѣшень Руского Провинціяльного Собора въ Галичинѣ, отбувшого ся во Львовѣ въ р. 1891. Накладомъ Львовского гр. кат. Митрополичого Ординаріята. Львовъ 1897, стор. 26). (У тексті цього прокляття є замітка в виносі на стор. 26, що це прокляття відноситься до „еретиків і схизматиків", про що сказано в постанові Львівського Собору (1891), яка „долучає" у вищезгаданій книзі на стор. 282-й під заголовком: **„Додаток XII. До титулу I, гл. 4. О общеи въ духовныхъ съ еретиками и схизматиками".**

Далі, Львівський Собор 1891 р. проголосив таку постанову:

„На той вѣрѣ (в „першинство" папи над усім Християнством) вселенськои Церкви -опертый Собор (Перший) Ватиканьскій торжественнымъ вырѣченемъ постановивъ:

„Учимо и опредѣляемо, що есть Богомъ обявленый догматъ, що Папа Римскій, коли говорить зъ катедры, то есть, коли сповняючи чинъ Пастыря и Учителя всѣхъ Христіянъ задля своеи найвысшои Апостольскои повагы опредѣляе науку о вѣрѣ або обычаяхъ, маючу ся заховати всею Церковою, черезъ присутность Божу, Єму въ блаженномъ Петрѣ приречену, посѣдае ту непомылность, якою божественный Искупитель хотѣвъ, щобы Єго Церковъ въ опредѣленю науки о вѣрѣ була надѣлена, и прото таки опредѣленя Папы Римского суть сами собою, а не черезъ согласіе Церкви, незмѣнны". („Додаток. . .", цит. книга, ст. 27).

Проголошений Першим Ватиканським Собором (1869-1870) догмат про „непомильність" папи є невід'ємною частиною католицького догмату про „першинство" папи в Християнстві.

Наложивши „анафему" (прокляття) на всіх тих, що не визнають „першинства", а це значить і „непомильности", папи Римського в усьому Християнстві, Перший Ватиканський Собор, спрямував цю анафему проти „еретиків" і проти „схизматиків".

Однак так званий „ліберальний" Другий Ватиканський Собор (1962-1965) не скасував того прокляття, що його наложив Перший Ватиканський Собор (1869-1870) на християн не-католиків за те, що вони не визнають папських претенсій на „першинство", що автоматично включають у себе і його претенсії на „непомильність", — згідно з католицьким догматом, уставленим у 1869-70 роках на першому Ватиканському Соборі.

С. Л. Зульцбергер, автор статті п. з. **„Roosevelt and Churchill met at sea"** у „Нью Йорк Таймс Сервис", з якої були вище подані цитати, з признанням висловився про „згоду" між Черчилем і Сталіном.

„Прагматичний (п р а к т и ч н о-реалістичний) інстинкт Британії в її дійсній політиці був правильний", — к а ж е Зульцбергер.

З.Р.В. — Звичайно, Міколайчик, також був проти свободи народам, коли він домагався, щоб так звана „Східня Польща", тобто західня Україна й західня Білорусь, далі залишалися під окупацією Польщі, — тоді як цим територіям, згідно з Атлянтійською Хартією, належалося право державного самоозначення, а не включення їх до Польщі, чи до СССР. Звичайно, таке саме право належалося й решті території України, що були під окупацією СССР ще від 1921 р.

Ялтинський Договір — чорна дата

Дня 3 лютого 1945 р. (приблизно через чотири роки після проголошення Атлянтійської Хартії) Черчиль, Рузвелт і Сталін відбули в Ялті (у Криму) свої наради у справі укладу Европи після розгрому Аліянтами гітлерівської Німеччини (1945 р.). Дня 11 лютого 1945 р. Ялтинська Конференція „Великої Трійки" (Черчиль, Рузвелт, Сталін) видала заяву, на основі якої СССР окупував багато таких територій, які досі не підлягали Совєтському Союзові: західня Україна, Західня Білорусь, Естонія, Латвія (Лотва), Литва, Польща, Угорщина, Румунія, Болгарія, Югославія Чехословаччина, східня Німеччина з частиною Берліну, Курильські острови, південний Сахалін і т. д.

З уваги на те, що рішення Ялтинської Конференції викликали в Америці затривоження, дискусій й підозрення, то під натиском прилюдної опінії Департамент стану (Міністерство закордонних справ) опублікував (але аж через 10 років) „всі документи" в цій справі, що появилися друком у березні 1955 р.

Однак факти свідчать, що не все в тих документах з тайн Ялтинської Конференції є опубліковане. Напр., у тих документах не сказано того, що пізніше у своїх споминах сказав був Черчиль — заявивши, що то Рузвелт піддався намовам Сталіна, повіривши в його (Сталінову) „добру волю". Знову ж, Черчиль написав це не тоді, як Рузвелт жив а по смерти Рузвелта, отже Рузвелт не міг уже сказати, чи він лише на себе бере відповідальність за Ялтинський Договір. Певна річ, що якби Черчиль був спротивився Рузвелтові й Сталінові, то Ялтинського Договору не було б.

Так ось, „Велика Трійка" дійсні тайни Ялтинської Конференції забрала з собою в могилу.

Звичайно, якщо б хто хотів цю справу дослідкувати, той мусів би від часів Ялтинського Договору (1945) пам'яттю посуватися назад — до 1917-1921 років, коли творилася комуно-большевицька імперія, яку згодом назвали „Совєтським Союзом", і поставити таке питання: якщо б уряди Америки й Британії в 1917-21 роках захотіли були не допустити до створення держави СССР, то чи в них не було досить сили для того?

Чи жиди мають „забагато сили в США"?

„Так" — відповіло 55% випускників католицьких парафіяльних шкіл

Серед різних питань у запитнику до випускників (абсольвентів) католицьких парафіяльних шкіл в Америці було таке питання: „Чи жиди в Америці мають забагато сили?" На це питання 55 відсотків з них відповіли: „Так!"

„The Education of Catholik Americans", Ця статистика подана в книжці — яку спільно написали катол. священик Andrew M. Greeley і світський „ревний агностик" Peter H. Rossi.

Свастика перед будинком з'їзду Сіонізму

У Брюсселі (Бельгія) в днях від 31-го липня по 10 серпня ц. р. відбувся з'їзд Світового Сіонізму, що мав також другу назву „Світовий Жидівський Конгрес". На пам'ятнику короля Альберта (перед брюссельською палатою конгресу, де відбувався 5-й з'їзд Сіонізму, хтось намалював свастику і такі кличі: „Увільніть Европу від жидів!" та „Юден капут!" по-фляманд ському — „кінець жидам!"). Під цим були ініціали фляндської нацистської організації. („Винніпег Фрі Пресс", 6. 8 1966 року).

25-ліття Атлянтійської Хартії

(Закінчення з 1 стор.)

ветського Союзу з його комуністичної влади й системи було смертельно загрожене. Атлянти, головно США й Британія, врятували СССР з його владою й системою. Коли уряди Америки й Британії збиралися спасати СССР, то, скоро після нападу Гітлера на СССР, Черчиль і Рузвелт проголосили Атлянтійську Хартію в серпні 1941 р., зміст якої був ясний: він заохочував народи до боротьби проти гітлерівських людовбивців і запевнював народи світу, що їм буде дана людина й національна воля. Отже народи були певні, що Британія й США гарантують ту свободу не лише супроти загрози німецького чи іншого нацизму, але й також супроти загрози комуністичної диктатури. Атлянтійська Хартія заздалегідь підготовила народи до такого думання, що коли Британія й США навіть почнуть допомагати Совєтському Союзові, то щоб і тоді світ того не боявся, бо обидві ці держави не допустять до того, щоб комунізм продовжував поневолювання людини й народу.

Але пізніше, коли вже стало видно, що гітлерівська Німеччина неминуче буде розбита, Атлянтійська Хартія була злегковажена, а на її місце прийшов Ялтинський Договір, яким уряди Британії й США погодилися, щоб влада СССР окупувала низку тих країн, які перед тим не були під окупацією СССР.

„Нью Йорк Таймс Сервис" далі пригадує ось що:

„Однак цю Хартію (Атлянтійську) незабаром почали інтерпретувати інакше. Черчиль погодився на те, що східня Польща та Балтійські держави — це совєтські території. Голова польського уряду, Станіслав Міколайчик пізніше писав ось що: „Я знову пригадував йому (Черчилеві) про Атлянтійську Хартію та інші договори, якими він то прямо, чи посередньо гарантувалося права Польщі. Черчиль же заявив без обиняків: **„Я скажу парламентові** (Британії), **що я погоджуюся зо Сталіном. Наші взаємовідносини з Росією є тепер кращі, ніж будь-коли перед тим. І я думаю триматися цього".**

С. Л. Зульцбергер, автор статті п. з. **„Roosevelt and Churchill met at sea"** у „Нью Йорк Таймс Сервис", з якої були вище подані цитати, з признанням висловився про „згоду" між Черчилем і Сталіном.

„Прагматичний (п р а к т и ч н о-реалістичний) інстинкт Британії в її дійсній політиці був правильний", — к а ж е Зульцбергер.

В Европі поширюють світлини спільних Богослужень у Канаді

З Европи інформують, що Католицька Акція поширює там світлини тих кількох спільних православно-католицьких Богослужень, відправлених українцями в Канаді, як досі ще небувалий приклад.

Ватиканський унійний Секретаріят Сприяння Єдности Християнства відбув у червні ц. р. спеціальне засідання для дослідження справи поступу збliження й єднання між православними й католиками, що, на думку Ватикану, має промощувати шлях до унії, отже того роду світлини евентуально можуть бути використані Ватиканом як доказ такого поступу.

СССР

Авторів „Відкритого листа до Патріярха" влада ізолювала в домі божевільних

У попередньому числі „Вісника" була обширна інформація про „Відкритий лист до Патріярха" (Московського), 21 листопада 1965 р. написаний двома православними священиками в Москві — о. Глібом Якуніним і о. Миколаєм Ешліманом. У цьому листі вони обвинувачують Московську Патріярхію за те, що вона загалом пасивна супроти воюючого наступу комунізму-атеїзму на Православіє, а часом ще й допомогає їм у цьому наступі. Автори листа остерігають Патріярха Олексія (Семанського), що настане день, в „який Суддя (Бог) всіх прийде зо славою, і вчинки кожного розкриються".

Журнал „Православная Русь" (ч. 13, 1966) в США з приводу цього подає таку найновішу інформацію про долю тих обидвох священиків — авторів „Відкритого листа до Патріярха":

„Русская Жизнь" подала витяг з листа, отриманого з Гельсінгфорсу: „Отримали вісточку з Москви від своїх через фінів, що повернувся із службової поїздки. Обидвох смілівих „батюшок" о. Миколая й о. Гліба не тільки позбавили права служити, але й свободи. Обидва знаходяться в психіятричній лікарні під нагляд ом".

Уганда — центр Православія Східньої Африки

Потребують не грошей, а богословів, учителів, лікарів, адміністраторів, плянівників, виховників і так далі

„Ми потребуємо людей ,а не грошей. Гроші можна роздобути і в Уганді" — в імені Руху Православної Молоді й Православних Місій в Уганді заявив православний угандець Е. М. Бузінде, що пише дипломову працю в Атенському університеті (Греція).

Він сказав, що кожен православний теолог і фахівець знайде зайняття в православних школах і місіях в Уганді. Офіційною мовою в їхніх середніх школах є мова англійська. Отже немає мовних труднощів для тих православних американців, що бажали би виїхати туди на місійну працю, яка пов'язується з працею освітньою. Великий брак учителів (англомовних) — це найбільша тур-7 бота православних місій в Уганді.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co, Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20¢; in U.S.A. — 25¢.

Адресс:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОНСИСТОРІЯ ПРАЦЮЄ БЕЗПЕРЕБІЙНО

Громади зголошують свою підтримку Консисторії у справі бюджету

Не тільки з нагоди Похорону бл. п. о. Прот. Томи Ковалишина, але й після Похорону надходять до Консисторії від кож і запитання, чи ті або ті пляни й зарядження Консисторії будуть здійснюватися, чи може будуть якісь специфічні зміни.

Консисторія цінить ті зацікавлення й стурбування, бо вони свідчать про те, що всі наші вірні, тобто вся Церква, живуть усім тим, чим живе її Провід, який Церковних Громад та поодиноких осіб листи з висловами жалю і співчуття, а таких собі обирав.

Безперечно, як це в своєму надгробному слові підкреслив о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, ректор Колегії Св. Андрея, „втрату пок. о. Прот. Томи Ковалишина буде трудно заступити". І вся наша Церква тепер цю трудність практично відчува. Однак, найвищою Покійному пам'яттю про Нього буде праця — тяглість тих трудів і зусиль, які ось уже близько п'ятдесят років продовжує наша Церква в Канаді.

Консисторія працює безперебійно; звичайно, втрата такого трудолюбивого й досвідченого працівника, яким був бл. п. о. Ковалишин, позначилася на Консисторії через збільшення роботи, якою її відносно невеликий адміністративний апарат постійно був і тепер є перевантажений. Ідеться про те, щоб усе те, що було перед тим заплановане й заряджене, далі здійснювалося практично, і щоб плянування не зазнавало жодних застоїв, перебоїв, припізнень і проочень. Президія Консисторії і той досвідчений та відданий справі актив, що при ній згуртований, під проводом свого Блаженнішого Первоієрарха, як завжди, трудиться багато й самоотверженно до лінії поточного життя нашої Церкви і перспектив її майбутнього.

Не лише матеріяльною підтримкою для нашої Церкви, але й моральною підпорою в тих днях є той факт, що деякі з тих наших Церковних Громад, які ще недавно просили були, щоб Консисторія трохи відрочила їм реченець (строк) бюджетних внесків, що їм призначені, тепер самі добровільно зреклися того відрочення, і надсилають свою належність, щоб засвідчити, що „турбота покійного отця Ковалишина за бюджет Консисторії, котрий був йому на серцю до послідного дня, є також і нашою турботою", — як це щиро висловила управа одної з Громад. Є чимало й таких, що зобов'язалися „без проволоки виїзатися з обов'язків бюджету".

Ці листи зо щирими запевненнями й практичними доказами почуття обов'язків зворушують і додають більше сил до праці й надії на дальші пляни Проводу Церкви.

Консисторія вже готує листу тих пікавитих і свідомих Громад, що самі відгукаються у справі бюджету, і з вдячністю та признанням буде проголошувати в пресі в такому порядку, як вони зголошуються.

ТРАДИЦІЙНІ ЛІТНІ КУРСИ В НОВІЙ КОЛЕГІЇ

Число курсантів і курсанток на цьогорічних — за чергою третіх у новій Колегії — Літніх курсах українознавства було рекордове — 108 осіб.

Молодь прибула з різних провінцій Канади. Якщо дехто з них минає ті свої осередки в інших провінціях, де також відбуваються, чи евентуально могли б відбуватися подібні курси, і волів бути в Колегії, то тут можуть бути різні причини: бажання пізнати Манітобу, зустрітися з молоддю інших провінцій і т. д. Правдоподібно ніхто не вважав би за властиве оперувати таким аргументом, що, мовляв, в інших містах, поза Вінніпегом, немає таких самих учительських сил, що в Вінніпезі, які б могли викладати українську граматику, елементарну історію України, співів, популярну драму, деклямацію, вишивання й писання писанок, національні танки, дещо із садівництва і т. д.

На тлі саме такої дійсности, треба здається брати до уваги той факт, про який думають, але про нього не говорять, а саме — що для деякого числа молоді з різних провінцій Канади курси в Вінніпезі є привабливими саме тому, що вони відбуваються в школі, і в школі академічного типу, в Колегії, і то ще й на площі університету, з яким ця школа асоційована. Ця привабливість має свої боки — зовнішній і внутрішній. Із зовнішньої сторони, молоді імпонує бути на курсах саме в Колегії при університеті, і то в Колегії репрезентативній, модерній, люксусовій і комфортній. Наша молодь гордиться нею. Якщо це снобізм, то він є благородним снобізмом.

Із внутрішньої сторони, молодь — чи принаймні, але напевно, якась частина з них — шукає в Колегії чогось такого, чого б, на її думку, вона не могла б знайти на подібних курсах поза Колегією. І тут про Колегію можна б сказати, як говорять французи, „noblesс обліж" („шляхетство зобов'язує");

У зв'язку з тим, що Колегію при університеті її „шляхетство зобов'язує", можна висловити деякі зауваження. Серед нашого громадянства є і то, на щастя, серед тих, що є в проводі Колегії — є течія, що продовжувати курси старого типу в новій Колегії (так немов би нічого не змінилося) — це замало. Але, на думку інших, — не грає розі той факт, чи курси відбувалися б десь у місті в іншому будинку, чи вони відбуваються в Колегії, — бо ті курси мають бути в основному такими самими, як вони завжди бували.

Якщо б погодитися з традиційним поглядом, то в такому разі висновок був би такий, що не було б різниці між курсами в Колегії і поза Колегією. А якщо б так було, то Колегія — принаймні на літній час — не була б нічим унікальним у Канаді. А це була б велика школа — з уваги на престиж Колегії та кошти, з якими її збудування та існування пов'язані.

Чи від часу її переміщення на університетську площу, Колегія поробила якісь зміни в програмі й розмірі курсів?

Перш за все, треба ствердити, що в Проводі Колегії принципово розробляються пляни деяких змін.

І так, почавши з минулого року, Колегія ввела була (покищо, на експериментальній базі) один предмет початково-академічного типу, а це — історію розвитку української д е р ж а в ницької думки, подану на основах теорії державництва взагалі.

Цей курс привабив би, так би мовити, саму нашу інтелектуальну еліту з-поміж молоді на курсах. Цього року було введено, на початково-академічних основах, курс історії української культури, ведений на принципах теорії культури. І молодь виявила до цього більше зацікавлення та уваги, ніж могли б були сподіватися навіть найбільші оптимісти. Саме в ході цього роду викладів — де мається діло з проблематикою — наші юні інтелектуалісти мали нагоду проявити себе індивідуально. Ба, на ці курси вписалося кілька старших осіб, і виринуло зацікавлення, чи Колегія плянує ввести курси на академічному рівні.

Курси теоретично тривають п'ять тижнів, а практично — трохи коротше. У традиційній програмі (вона е, так би мовити, „народньо-просвітянською") є досить багато предметів, як на такий обмежений час.

Знаємо, що ректор Колегії, о. Протопресв. Д-р С. В. Савчук, покищо неофіційно поставив питання, чи не слід би було зробити класифікацію серед молоді на курсах та, що бажають проходити традиційну широку п р о граму (включно з такими предметами, як танки, садівництво, драма і т. д.), і на тих, що бажали б зосередитися виключно на українській мові, історії України, українській літературі, історії української культури, науки, філософії і т. д., бо вони є необхідним для тих, що готуються продовжувати українознавство в університетах, як і для тих, що вже не будуть нині займатися далі, але які все ж таки думають присвятитися науці в іншій ділянках. Ледве чи хто може сумніватися, що думку про евентуальність такої класифікації таки варто взяти до уваги.

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які вже потрібні для Вашої церкви. Пишіть на адресу:

**7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada**

Канадська Єпархія Московського Патріярхату скоро зросте

1959 р. було 8 парафій, а 1965 р. — 32 парафії

Року 1954-го Московська Патріярхія назначила своїм екзархом на північні й центральні країни Американського континенту архіеп. Бориса (Вік), що від 1950 р. був архиепископом Берлінським і Німецьким та патріяршим екзархом на Західню Европу. Бувши в 1954-62 роках патріяршим екзархом країн північної й центральної Америки, архиеп. Борис додатково був, почавши з 1956 р., назначений на катедру архиепископа Одеського й Херсонського. Це тому, що уряд США звелів йому опустити територію США. За час свого перебування в США, на катедрі в Нью-Йорку, в 1954-56 роках, як патріяршій екзарх, архиеп. Борис розвинув тут широку діяльність, щоб розбудувати свій екзархат, і Московський Патріярх нагородив його за це повищенням у сан митрополита. В 1956-62 рр. він був Американським екзархом, але перебував в СССР.

(Митрополит Борис „умер несподівано 16 квітня 1965 на 59 році свого життя", інформує російсько-патріяршій орган у Канаді, журн. „Канадський Православний Вісник" ч. 1/1966, Едмонтон).

Митр. Борис 1959 р. прислав у Канаду місію, що складалася з двох осіб: Василя Варходяка, що е в управі московсько-патріяршої парафії катедри Св. Миколая в Нью-Йорку, і свящ. Павла Соколовського, щоб вони побачили положення російсько-патріяршіх парафій у Канаді, і поінформували про це екзарха митр. Бориса в Одесі. Канадська російсько-патріяршa епархія в Канаді **1959 р. „мала чотирьох священиків і вісім парафій. . ."**

По кінець листопада 1965 р. Канадська Єпархія Московського Патріярхату **„поширялася до 32 парафій, що їх обслужують 9 священиків, один архидиякон** і архиеп. Пантелеймон" (Рудик), — інформує вищезгаданий журнал.

Московська Патріярхія виходить з ізоляції

Цар Петро І заборонив обсаджувати патріяршій престіл у Москві. Після того аж під час революції 1917 р. вперше обсаджено патріяршій престіл особою митр. Тихона. Не визнавши советської влади, патріярх Тихон „нагло помер" 1925 р. Після того влада СССР не дозволяла обсаджувати патріяршій престіл аж до 1944 р., коли Сталін нарешті дозволив обрати патріярха в особі Митрополита Московського Сергія (Старогрдського). В переговорах зо Сталіном у справі дозволу обрати патріярха також брав участь тодішній екзарх України митр. Миколай (Ярушевич), якого згодом назначили на пост голови Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, і він перший почав нав'язувати контакти Московської Патріярхії зо світом. Тому що патріярх Сергій, — ще коли був лише митрополитом Московським — офіційно проголосив свою лояльність до влади СССР, і тому що аж до смерти Сталіна (1953) влада СССР не дозволяла епископам Московської Патріярхії виїздити за кордон, то витворилася була така опінія, що кожен з тих епископів, який іноді показався за кордоном, був особливо довіреною особою советської влади; і через те поза межами СССР до нього відносилися з недовір'ям.

Саме тому уряд США лише на короткий час дозволив був екзархові митр. Борисові (Вікові) перебувати в Америці. Але в значно кращому положенні е Його теперішній екзарх України митр. Іоан (Вендланд), бо він прибув до Нью-Йорку в той час, коли Московська Патріярхія вже вийшла була з ізоляції, і Церкви різних віроісповідань у світі почали соперничати одна з одною „щоб увійти з нею в контакти. Це почалося з того часу, коли зо становища голови церковної Російської Місії в Ізраїлі архимандрит Нікодим (Ротов) 1960 р. був покликаний у Москву, висвячений у сан епископа і поставлений заступником голови Відділу зовнішніх зв'язків Патріярхії. Року 1961-го голова Відділу митр. Миколай (Ярушевич) нагло уступив і незабаром нагло помер, а головою Відділу назначили єп. Нікодима, що скоро був повищений у сан архиепископа, далі — в сан митрополита (Ленінградського й Ладозького). Це його заслуга, що за кордоном не тільки перестали уникати зв'язків з епископами Московської Патріярхії, а навпаки — почали шукати контактів з ними. Перший виступ Московської Патріярхії на міжнародній арені — це була її участь у Першій Всеправославній Конференції на Родосі у вересні 1961 р., де делегацію з Москви очолював архиеп. Нікодим. Другий її міжнародній крок — це був факт її вступу в членство Світової Ради Церков, що об'єднує в собі Церкви майже всіх християнських віроісповідань світу — крім католицького. Московська Патріярхія вступила в цю організацію в листопаді 1961 р. на тодішній конференції Світової Ради Церков у Нью-Делі (Індія) Року 1961-го в Нью-Йорку постала Постійна Конференція Православних Канонічних Єпископів, у склад якої вступив Американський Екзархат Московської Патріярхії. Року 1962-го Московська Патріярхія перша з-поміж усіх інших Православних Церков нав'язала близькі контакти з Католицькою Церквою таким чином, що тільки вона одна з них вислала своїх обсерваторів на першу сесію Другого Ватиканського Собору, що почала 11 жовтня 1962 р.; тими обсерваторами були архимандрит Володимир Котляров, проф. протоєрей Віталій Боговой і світська особа Алфіновенов.

Між православними у Постійній Конференції Православних Єпископів (у Нью-Йорку) на Американському континенті і на Всеправославних Родоських Конференціях — з одного боку, між протестантами й православними у Світовій Раді Церков — з другого боку, і між Католицькою Церквою (почавши від часів 2-го Ватиканського Собору, 1962-65) — з третього боку, почалося на світову скалю соперництво за дружні зв'язки з Московською Патріярхією; кожен із суперників бажає мати її по своїй стороні. Повищі церковні проводи — як протестантські, так і католицькі — мають у своїх країнах досить впливів для того, щоб допомогти Московській Патріярхії перемогти всякого роду урядово-політичні трудноші в закордонних зв'язках.

Ідучи по лінії своїх найвищих проводів, також і місцеві чинники засвідчують своє дружне відношення й респект до представників Московського Патріярхату, якому спільно дають моральну підтримку. Так воно е всюди, так воно е і в Канаді на вищому й нижчому щаблях.

Тим пояснюється й такі факти, як той, що на посвячені нової церкви Московського Патріярхату в Ніску (Альберта, Канада) 21 січня 1965 р., були **представники сусідніх церков (парафій) — української православної в Калмар, грекокатолицької церкви в Калмар, римо-католицької церкви в Ніску і німецької лютеранської церкви в Ніску"**, як інформує журнал „Канадський Православний Вісник" ч. 1/1966 р., що є органом Канадської Єпархії Московської Патріярхії.

Дух і чин екуменізму — напрямок надії на злиття всіх християнських віроісповідань в одне віроісповідання — це є та загальна атмосфера, що є сприятливою для дружніх зв'язків Московської Патріярхії з Церквами різних віроісповідань у світі, і що в основному улегчує їй вихід з попередньої ізоляції у широкий світ поза границі СССР.

Акція об'єднування православних росіян за кордоном під омофором патріярха московського

Завдячи екуменічному рухові, що обхопив собою ввесь християнський світ, Московська Патріярхія (яку протестанти надіються прихилити на свою сторону, а католики на свою сторону) здобула собі міцні позиції в усіх найвищих християнських центрах світу (Світова Рада Церков, Всеправославні Родоські Конференції, Ватикан, Постійна Конференція Православних Канонічних Єпископів на Американському континенті).

(Закінчення на 6 ст.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ХТО В ТЕМРЯВІ ХОДИТЬ, НЕ ЗНАЄ, КУДИ ВІН ІДЕ" (Ів. 12:35).

Блаженний той, хто знає мету свого земного життя, бо й у трудний час, йому живеться легше. Для християнина, ця мета — це життя безконечно з Богом. І ось коли людина зуміє пов'язати себе з тією безконечно з Богом. І ось коли людина зуміє пов'язати себе з тією безконечністю ще тепер вірою, надією, — то вона, так би сказати, може й любовно переступати через різні камінця що лягають на її життєвому шляху тут, на землі, — бо вони, впорівень з життям майбутнім, бувають хвилевими й малозначними. Це щодо життя християнина з його духовим зором у життя майбутнє. Але не так це буває, коли людина обмежує своє життєву мету лише до часу земного. Для такої людини, кожний невдачний чи болізний рік, місяць, тиждень чи й день представляється великим нещастям, утратою, мукою. Такі люди часто огірчуються життям. У християнина інакше; він, у дні горя, може піднестися понад своє земне нещастя, наприклад, гарячою молитвою. Бувало таке з вами? Тут легко переконатися з особистого досвіду.

Канадська Єпархія Московського Патріярхату...

(Закінчення з 5 стор.)

Цей успіх дає їй можливість вести акцію за об'єднання всіх православних росіян за кордоном під юрисдикцією патріярха Московського. Проводи Церков усіх християнських віроісповідань, кункуруючи між собою за приязнь з Московською Патріярхією, тим самим зрівняють свої зв'язки з тими російськими еміграційними спільнотами, які не визнають патріярха Московського, і так ці російські спільноти ізолюються від світу та тратять свої впливи. Таким чином Московська Патріярхія чинить що раз більший натиск на ці російські спільноти, щоб вони піддалися під юрисдикцію патріярха Московського.

Після того, як патріярх Московський Тихон, сильно опираючись намаганням влади СССР політично опанувати Російську Церкву, 1925 р. „нагло помер" (це слова теперішньої Московської Патріярхії), то його єпископи за кордонами СССР унезалежнилися від Московської Патріярхії, бо вважали, що нею політично править советська влада.

Тепер є дві — Російська Американська Церква (її очолює митр. Іріней в США) і Російська Зарубежна Церква (її очолює митр. Філарет), що не підлягають патріярхові Московському, щоб таким чином, як кажуть вони, не підлягали контролі влади СССР. Як довго Московська Патріярхія не виходила на світову арену шляхом міжцерковних („екуменічних") контактів з іншими Церквами, так довго дві вищезгадані Російські Церкви за кордоном репрезентували православних Росіян перед світом, і світ визнавав їх офіційно, вважав їх за канонічні, та числився з ними. Коли ж Московська Патріярхія вийшла на світову арену, то з тієї арени вона вже майже усунула Російську Американську Церкву й Російську Зарубежну Церкву. Ось цього року (1966) на домагання патріярха Московського Олексія (Семанського) патріярх Константинопольський Атенагорас І повідомив, що його єпископи будуть уникати літургічних контактів (спільні Богослужіння) з тими російськими єпископами, що не підлягають патріярхові Московському, бо останній проголосив їх „неканонічними" (церковно-незаконними) тому, що вони „відірвалися від своєї Матері-Церкви в СССР.

Напр., в Америці є рух за тим, щоб з усіх Православних Церков у цій країні створити одну Американську Церкву, незалежну від жодних церковних властей поза Америкою. У зв'язку з цим рухом, Американський екзарх Московського Патріярхату митр. Іоан (Вендант) заявив, що поки одна Американська Церква мала б бути створена, то **„всі Російські Православні Юрисдикції повинні раніше воз'єднатися з Матір'ю-Церквою, тобто з Російською Православною Церквою, яку очолює Патріярх Московський і всієї Русі, Олексій".** Екзарх митр. Іоан заявив це на нарадах Патріярхії Російської Православної Церкви в Америці, що відбувався в Нью-Йорку 25-27 листопада 1965 р. (Журн. „Канадський Православний Вісник" (Едмонтон) ч. 1/1966 р.). Там же було **„делегати видали сильний заклик, щоб ті Російські Православні Церкви, які тепер не є в єдності з Матір'ю-Церквою, сповняли свій священний обов'язок і повернулися до пастви цієї Церкви. .."**

Цей заклик відноситься до автокефальної Російської Американської Церкви під проводом митр. Ірінея й до Російської Зарубежної Церкви під проводом митр. Філарета. Чи обидві ці Церкви піддадуться в юрисдикцію патріярха Московського чи ні — це інша справа; але вже сам той факт, що Московська Патріярхія усунула ці Церкви з міжнародної арени є успіхом Патріярхії. Активність Московської Патріярхії за кордоном спонукує світ думати, що в СССР немає аж такої контролі атеїстичної влади СССР над Московським Патріярхатом (Російською Церквою в СССР), про яку голосять обидві вищезгадані Російські Церкви за кордоном. Таким чином і політичне протисоветське значення автокефальної Російської Американської Церкви і автокефальної Російської Зарубежної Церкви деділі зменшується в очах світу, а особливо в очах світового міжконфесійного „екуменічного" (об'єднавального) руху, який починає обидвом цим Російським Церквам за кордоном не вірити, що патріярх Московський є під політичною контролею влади СССР.

Патріярша Єпархія в Канаді

Хоч, як це засвідчили наради Американського Екзархату Московського Патріярхату — екзарх митр. Іоан, еп. Досифей з Брукліну, США, еп. Нікодим (Русанак) з Аргентини і архіеп. Пантелеймон (Рудик) з Канади (Едмонтон) — Московська Патріярхія претендує лише на православних росіян за кордоном, щоб усі вони піддалися в юрисдикцію патріярха Московського, — Канадська Єпархія патріярха Московського є очолена українцем і вона в основному складається з українців, і її орган — журн. „Канадський Православний Вісник" (в Едмонтоні) публікується українською мовою (з англомовним додатковим текстом); дальшу свою діяльність за своє розпоширення ця Єпархія веде не серед росіян (напр., духоборів у Британській Колумбії), а серед українців.

Московська Патріярхія реагує на критику

Провід Патріярхату не хоче мати марки советських угодовців

Московська Патріярхія, тобто церковний провід Московського Патріярхату, досить чутливий на голоси критики із-за кордону, де його осуджують за угодовство в відношенні до влади СССР. Потверджувати те угодовство їй незручно перед світом. Заперечувати те угодовство — їй небезпечно перед владою СССР.

У такій складній ситуації архимандрит Ірінеї у своєму слові в Москві 29 січня ц. р., з нагоди його наречення в єпископа, сказав такі значущі слова: „...Шлях, який пройшла Російська Церква, — шлях прийняття долі свого народу, його горя і його радощів, — є одинокім шляхом до виконання одної з двох вищих заповідей, даних нам Господом, — заповіди добови до людини. **За кордоном легко критикують цей шлях, але справді трудно знайти достойні слова, щоб висловити повагу до тих російських архипастирів і пастирів, які з простотою віри і чистоті серця невпинно сповняють свою священну повинність. Але, щоб не зрозуміти і правильно відчути, то треба вийти в живий контакт з віруючим народом на Батьківщині і з його Церквою".** (Слово еп. Ірінея, виголошене ним 29 січня ц. р. з нагоди його наречення в єпископа опубліковане в органі Російської Церкви в СССР „Журнал Московской Патрнархии" ч. 3, 1966, Москва).

Єпископ Ірінеї (у мирі о. Ігор Зюземіль) після большевицької революції вийхав 6-літнім хлопцем на еміграцію в Німеччину, де згодом студіював медицину, а потім був еп. Серафимом (Ляде) в Німеччині поставлений у сан священика. Після виїзду з батьками в Німеччину, він ніколи не проживав в СССР. Року 1957-го він перейшов в юрисдикцію патріярха Московського, і останньо був настоятелем російської патріяршої парафії в Мюнхені. Його поставили в сан єпископа, з титулом Західньо-Німецького з кафедрою в Мюнхені. Еп. Ірінеї (Зюземіль) народився в м. Чернігові в Україні 1919 р.

Розбіжність у поглядах на Московську Патріярхію у світі

Один напрямок серед християн оправдує політику угодовства Московської Патріярхії в відношенні до влади СССР. Бо, мовляв, якщо б Патріярхія не пішла на угоду з владою СССР, то ця влада дорешти зліквідувала б формальну Церкву і християнство зазнало б великої втрати; отже така ціна, як політичне угодовство, виплатиться для справи збереження Християнства, — кажуть речники цього напрямку. Більше того, вони голосять, що провід Московського Патріярхату терпить подвійно: з одного боку, він пожертвував своє ім'я (опінію) в очах світу для того, щоб рятувати християнство в СССР — не дбаючи про те, що дехто називає той провід „агентами влади СССР". По-друге, той провід одночасно терпить через переслідування з боку влади СССР, отже кожен з єпископів і рядових священників, коли рішав-

(Закінчення на 7 стор.)

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В. ВІННІПЕГУ

ЗАПРОШЕННЯ

Деканат Богословського Факультету Колегії Св. Андрея у Вінніпегу цим запрошує українське громадянство на відкриття **АКАДЕМІЧНОГО РОКУ 1966—1967** цього факультету, яке відбудеться **в неділю 18-го вересня 1966 року, в авдиторії Колегії** на кемпусі Манітобського Університету.

Початок урочистості о годині 7.00 вечора.

ПРОГРАМА:

1. Молебень в Каплиці Колегії.
2. Вступне слово Принципала Колегії о. д-ра С. В. Савчука.
3. Виклад Блаженніщого Владики Митрополита ЛАРІОНА, Декана Богословського факультету.
4. Привітання студентів, Секретар Професорської Ради, о. Івана Стуса.
5. Чайне приймяття для всіх гостей, заходом Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея.

Деканат Богословського Факультету.

(Продовження з 6-І стор.)

ся був їти в духовний стан, уже тим самим заздалегідь рішався ступити на мученицький шлях. Чи краще було б, якщо б єпископи й священики, якщо б, вони не пішли на політичну угоду з владою СССР, були всі зліквідовані, і залишили вірних без формальної Церкви? — питання ставлять речники цього напрямку. І саме в цьому дусі, хоч і лише натяками промовляє еп. Ірінеї Зюземіль.

Такий самий напрямок є і серед частини провідників католицьких сфер.

Відомий католицький британський унійний журнал „Да Істерн Ортодокс Чирчес Квартерлі" (ч. 2, рік XII. Літо 1959. Лондон) заявив був:

„Знатоки цієї справи кажуть, що советські власті спочатку були вирішили цілком покінчити з Християнством. Однак, під час війни (1939-1945) вони мусіли були послужитися ним (Християнством), а тому що тепер настало відродження (Християнства серед народів в СССР), то вони (большевики) усвідомили собі, що без Російської Православної Церкви вони не зможли б підтримати російського націоналізму, отже вони терпять її. Це величезне діло, що повинно б зацікавити й католиків, і спонукати їх усякими способами допомагати Московському Патріярхові в його роботі в Росії... Правдивим бо залишається той факт, що внутрі Советського Союзу ведеться боротьба за душу Росії і що тут Московський Патріярх стоїть у проводі Християнства".

Звичайно, сугестії серед католицьких провідників про потребу підтримувати патріярха Московського, що є ясні: Ватикан старається використати трагічне положення Російської Православної Церкви в СССР для переведення її в унію з Римом; подібно, Ватикан намагається скористати з факту поневолення Константинопольської Патріярхії в Туреччині державі для своїх плянів перевести в унію патріярха Константинопольського і ввесь його Патріярхат.

Ци є в Католицькій Церкві такий напрямок, який ставив би справу так: Ми, католики, повинні допомогти Московському Патріярхові втриматися не тому, щоб перевести його в унію, а тому, щоб в СССР втрималося Християнство — будь воно й православне? Ні, такого напрямку в католицтві немає. Натомість є такі два напрямки: один з них волів, щоб Православіе в СССР, краще було б взагалі зліквідоване владою СССР, аніж би воно ніколи не мало визнати над собою власть папи Римського. Цей напрямок не є відкритим — він затаєний, але існує фактично. Між іншим, до цього напрямку належав і митр. Андрей Шептицький, про що свідчить той факт, що один з його органів у Львові, офіційний церковний греко-католицький часопис у Львові „Нова Зоря" (ч. 34, 1928 р.) заявив був відкрито: **„Бог лячно упокорив Росію... і коли вона має наверпутися** (на католицизм), **то наверпеться хіба доперва з того дикого покоління яке виросте з-під большевицького режиму, і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо сказано — легче есть наверпути** (на католицизм) **з атеїзму, ніж з православія".** (Пояснення в дужках наші. — Ред. В.).

Голосячи, що „Бог лячно покарав Росію" большевизмом за те, що вона православпа, цей орган митр. Шептицького всамосіб мав на увазі й те, що, мовляв, „Бог лячно покарав" і тих понад 30 мільйонів православних українців, які були під окупацією „Росії", а точніше — Советського Союзу. Але речники першого напрямку серед католиків голосять, що краще таку було б, щоб большевики не знищили православного християнства, бо вони вважають, що з Православія так легче навернути на католицизм, ніж з атеїзму.

Перед вступленням Російської Православної Церкви в членство Світової Ради Церков, що сталося восени 1961 р., того ж року (1961) велася була серед протестантів широка дискусія на тему: Чи Провід Московського Патріярхату є чи не є на послугах комуно-большевицької влади СССР?

Як один з прикладів, виставить навести інформацію одного з протестантських церковних органів в США, журнал „Да Ливинг Чирч" (за 21 травня 1961 р.), який подав був репортаж із засідання Світової Ради Церков, на якому проблема кандидатури Московського Патріярхату в членство СРЦ була обговорювана навесні 1961 р.

Деякі делегати в проводі СРЦ (Світової Ради Церков з центром у Женеві, Швайцарія) „з підлоги" ставили питання: Чи Світовий Союз Церков зміг би виступати проти советської системи і її пропаганди після того, якби Московська Патріярхія стала членом СРЦ, і чи не вела б вона (Московська Патріярхія) советську пропаганду на форумі СРЦ?

Голова Центрального Комітету СРЦ пастор д-р Фрай (Fry) з США і бувший голова, протестантський епископ Шерін з США запевнили, що ця небезпека виключена, — і вони подали такий аргумент: **„Не можливо, що б хто міг бути і членом Російської Церкви, і одночасно — комуністом"**, — інформує „Да Ливинг Чирч" (21. 5. 1961).

Історія угоди Московської Патріярхії з владою СССР

Митр. Тихона обрали на патріяршій престіл у Москві 1917 р. До того часу у проводі Московського Патріярхату не було розбіжности поглядів з приводу його відношення до комуно-большевизму, — це відношення було негативне, і означало рішучий спротив владі СССР з боку Патріярхії.

Теперішній жидівський історик в США, Nathan Ausubel у своїй книзі "Pictorial History of Jewish People (17th ed: New York, 1957) на стор. 250 інформує:

„З моментом установлення комуністичного режиму цар (Микола II) був усунений, але Російська Православна Церква — ота одна з двох підпор, на якій його (царева) влада спиралася — стояла далі. Її дальше існування було одночасно й визовом, і загрозою для влади Советів... А тому що ця Церква мала як релігійний, так і політичний вплив (на народ), то вона також мусіла „піти в розход" (бути знищеною)... Православна Церква, очолена патріярхом Тихоном, почала рішучу боротьбу з „Безбожним Товариством" (советською владою). Її (Православної Церкви в Росії) спокоювічний вплив на народ був дуже сильний, отже советський уряд постановив ослабити його. У висліді, вона (Російська Православна Церква) спровокувала уряд до всекрайового наступу — і то вже не лише на Православну Церкву, але й на всі організовані релігії: протестантську, римо-католицьку, магометанську, буддійську, жидівську".

Отже, згадапий жидівський історик уважає, що якби Російська Церква за патріярха Тихона не була виступала проти влади СССР, то ця влада була б не переслідувала релігії...(Звичайно, з таким поглядом немає підстав погодитися).

Теперішня Московська Патріярхія, з одного боку, натякає на те, що патр. Тихон таки заслужив собі на переслідування з боку влади СССР. Бо ж, як сказано в книзі „Русская Православная Церковь", яку видала Московська Патріярхія в Москві - 1958 р., сказано на стор. 10-й, що патріярх Тихон в одному із своїх Послань заявив був (по адресі советської влади):

„Ми заявляємо, що на землі немає такої власти, яка могла б зв'язати нашу патріяршу совість і наше святительське слово".

У висліді заяви патріярха Тихона, що большевики не зможуть зв'язати його совісти, советська влада знищила його (набуть, отруїла), бо як теперішня Московська Патріярхія у своїй книзі „Патріарх Сергий и его духовное наследство" (Москва 1947) на стор. 39 стверджує, що це була **„неочікувана смерть"** (25. III. 1925) Після того аж по 1944 рік влада СССР не дозволяла обсаджувати патріяршого престолу, а Патріярхат очолював був митрополит Московський Сергій (Старогородський, чи дехто подає у версії „Старогрядський"), як Місцеблюститель (сторож місця, по-латинському: locum tenens) Патріяршого Престолу.

Теперішня Московська Патріярхія (у книзі „Патриарх Сергий..", стор. 9) інформує:

„Мудрий Митрополит Сергій почав своє історичне діло... 16-29 липня 1927 р. Священний Синод за ініціятивою свого предсідника (митр. Сергія) звернувся зо спеціяльним Посланням... У цьому посланні Митр. Сергій заявляє всю Російську Православну Церкву до безумовної вірности советській владі..." .. ..

Так почалося угодовство проводу Московського Патріярхату в його відношенні до комуно-большевицької влади СССР.

І далі, на стор. 44-45 вищезгаданої книги („Патриарх Сергий...") Московська Патріярхія інформує:

У перших днях війни (1941 р.) Бла-

(Закінчення на стор. 8)

Приймаємо ще аплікації Студентів Університету, що бажають мати приміщення в Інституті Св. Володимира в Торонті на 1966-67 сезон.

Просимо зголоситися на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
651 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.
WA 3-3118

— — — — — — — —

ПОШУКУЄТЬСЯ
ДЛЯ КАНЦЕЛЯРІЙНОЇ ПРАЦІ

дівчини або жінки, православного віроісповідання, яка володіє (говорить, читає і пише) українською і англійською мовами, вміє писати на машинні (бодай на англійській) та взагалі є ознайомлена з канцелярійною працею.

Проситься зголошуватися на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
651 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.
WA 3-3118

(Продовження з 7-і стор.)

женійний Митрополит (Сергій) звернувся до православного населення нашої країни з гарячим закликом стати на захист нашої Батьківщини (послання до до всіх вірних з 22 червня 1941 р.). У дальшому, Митрополит видав з різних нагод 23 послання. Усі вони зводилися до одної спільної теми: до твердої надії на те, що Бог дарує російському народові кінцеву перемогу (над німцями)... Церковні громади й окремі представники православного духовенства почали складати на руки фонду державної оборони значні грошові суми... За ініціятивою Блаженнішого Митрополита Сергія церковні громади почали збирати гроші на створення танкової колони ім. Димитрія Донського (російський національний герой і святий Російської Церкви)... Високопатріотична діяльність голови Російської Православної Церкви була оцінена Советським урядом. 4-го вересня (1943) у Голови Совету Народніх Комісарів (Совнаркому) СССР Й. В. Сталіна відбувся прийом, під час якого відбувався розмова з Патріяршим Містоблюстителем Митрополитом Сергієм, Митрополитом Ленінградським Олексієм і Екзархом України Київським і Галицьким Митрополитом Миколаєм (Ярушевичем). У розмові Митрополит Сергій довів до відома голови Совнаркому (Сталіна), що в провідних Православної Церкви є замір в найбільшому часі скликати собор єпископів для обрання Патріярха Московського і всієї Русі та встановлення при Патріярхові Священного Синоду".

„Голова уряду Й. В. Сталін прихильно відійся до цих предложень, і заявив, що з боку уряду тут не буде перепон („известия", 5 вересня 1943 р.). 8-го вересня (1943) о год. 11 дня в Москві відбувся Собор єпископів Православної Церкви, скликаний для обрання Патріярха Московського і всієї Русі та утворення при Патріярхові Священного Синоду... 12-го вересня (1943) відбулася інтронізація нового Патріярха" („Патріарх Сергій..", стор. 44-45).

Патріярх Сергій (Старогрядський) помер 15 травня 1944 р. Собор Єпископів 2 лютого 1944 р. обрав на патріярший престіл митрополита Ленінградського Олексія (Семанського), що походить з царсько-російської аристократичної родини.

Московська Патріярхія подає про його політику таку інформацію:

„У своєму декларативному листі з 20 травня 1945 р. він заявив голові Советського Уряду (Сталіну), що у своїй діяльності (політиці) буде незмінно йти слідами свого попередника Патріярха Сергія і закликати до того самого й віруючий російський народ. Ця заява виразна горожанську, патріотичну вірність в відношенні до Советської Держави і твердий замір жити згідно з церковними канонами" („Патриарх Сергий...", стор. 15-16).

Розбіжності думок серед православних в СССР про ролю проводу Московського Патріярхату

Внутрі єпископату й духовенства в СССР є розбіжності поглядів на справу угодовства проводу Московського Патріярхату в відношенні до влади СССР. Ті розбіжності поглядів, однак є легалістичні, тобто обмежуються рамками Конституції СССР. Опозиція вважає, що влада СССР не дотримується своєї власної Конституції; бо ж, згідно з Конституцією СССР, Церква в цій країні відділена від держави, отже Церква не має права вмішуватися у справи держави, а держава не має права вмішуватися у справи Церкви. А в дійсності в СССР є так, що Церква не вмішується у справи держави, але держава (чи, точніше, влада СССР) вмішується у справи Церкви, і фактично править Церквою.

Саме на основі домагань здійснювати конституційний принцип відділення Церкви від держави склали свого протестаційного листа п. з. **„Настав час почути голос Божий"** уклали два священики в Москві, о. Гліб Якунін і о. Миколай Ешліман, 21 листопада 1965 р., що його вислали на руки патріярха Олексія, а копії — до кожного єпископа. (Текст цього листа отримали за кордоном цього року. Тут користуємося тим текстом, що опублікувала російська емігранційна газета в Зах. Німеччині „Посев" за 20 травня 1966 р.).

Для того, щоб пильнувати відділення Церкви від держави, при уряді СССР створили спеціальний орган: Совет по справах Російської Православної Церкви.

У зв'язку з цим, обидва вищезгадані священики у своєму протесті, між іншим, заявили:

„...В умовинах безрелігійної держави, коли Церква заінтересована в якнайстрогішому збереженні принципа відділення Церкви від держави, існування спеціального органу, який обезпечує здійснення цього принципу, з точки зору Церкви є цілком доцільним, важливо тільки, щоб цей орган не викривляв своїх функцій і не перевищував своїх уповноважень. Однак, за період 1957-64 рр... **Совет по справах Російської Православної Церкви докорінним шляхом змінив свою природу, перемінившись з офіційного органу-посередника в орган неофіційного й незаконного управління Московською Патріярхією".**

Далі, в тому самому протесті сказано:

„Вмішування „мирських начальників" в поставлення (кандидатів) у духовенство завжди розглядалося Церковю як величезна наруга, — нахабне намагання насильства над Святим Духом... Рішуче пересікаючи це велике безчестя і бережно охороняючи Святу Церкву від проникання в пастирську ієрархію некерованих сил, Правила Святих Славних і Всехвальних Апостолів і Вселенських сімох Соборів наказують: „якщо хто з Єпископів, послужившись мирськими начальниками почерез них отримає Єпископську власть у Церкві, нехай буде усунений і відлучений, як і тії, що спілкують з ним" (Правило Св. Апостолів — 30)".

„Советські закони не передбачують з боку світської влади жодної прелімінарної санкції в випадках рукоположення священства, чи його назначення; або переміщення. Однак за останні роки в Російській Церкві встановилася така практика, за якої ні одна хіротонія... не відбувається без неуникнимої прелімінарної санкції чиновників Совету по справах Російської Православної Церкви. Чиновники Совету всіляко перешкоджають рукоположенню тих осіб, в яких Совет бачить потенційну силу, що здібна в майбутньому протиставитися беззаконним діям безбожників, що спрямовані на зруйнування Св. Церкви... проводять тенденційне відставання абітурієнтів духовних учбових заведень... Совет сприяє проникненню в ряди пастирів і дальшому продвиганню по службі тих осіб, що... дільно не стійкі, маловірні, а іноді й зовсім безпринципові, спосібні служити злому ділу — розкладенню Св. Церкви, а в відповідний момент і зовсім викрестися Христа".

Отже, автори протесту заявляють, що влада СССР — почерез свій урядовий орган, що називається Совет по справах Російської Православної Церкви при Советі Міністрів СССР, ставить таких кандидатів в єпископи, що або дуже слабенькі духово, і годяться бути повільним знаряддям в руках атеїстів, або й самі є переконаними атеїстами.

Церква — це всі вірні. Безперечно, в советських умовинах величезна більшість членів Церкви — це справді глибоко віруючі люди, коли вони наражують себе на переслідування за приналежність до Церкви. Те саме можна сказати й про велику більшість рядового духовенства та про якесь число єпископів. Тому-то неабиким і нелегічним було твердження унітатського архиєп. Івана Бучка під час його відвідин (з Риму) в Монтреалі 1957 р., коли він прилюдно проголосив був: **„Большевики послуговуються Православною Церковою для знищення християнства"** („La Presse", 9. 3. 1957, Монтреал).

Устами архиєп. Бучка тут говорила його крайньо-войовниче настановлення проти Православія. Влада СССР в дійсності послуговується для своїх безбожних цілей лише керівними провідниками Московської Патріярхії, а не Церковою як такою.

Найбільша трагедія тут у тому, що влада СССР, як один із засобів нищення Християнства, ужслуговується такими своїми людьми, які виступають в єпископському сані. Звичайно, не всі єпископи є саме такими „єпископами", але трагедія в тому, що ті „єпископи", які щиро поділяють ідеологію влади СССР, є в проводі Московської Патріярхії, де старенький патріярх Олексій (Семанський) є лише „іменем", а не фактичним головою Церкви.

Роля Московської Патріярхії в закордонній політиці СССР

У початках грудня 1961 р. в Одесі нагло помер Митрополит Крутицький і Коломенський Миколай (Ярушевич), що за сталінської ери був екзархом України, а за хрущовської ери — головою Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії. Його заступником на цьому пості був еп. Никодим (Ротов). Архимандрит Никодим був головою Церковної Російської Місії в Ізраїлі, і там побачили в нього такі здібності, що його звідти викликали в Москву, де 10 липня 1960 р. його, 31-літнього архимандрита-дипломата, поставили в єпископи, і назначили заступником митр. Миколая як голови Відділу зовнішніх зв'язків.

Коли митр. Миколай, людина в силі віку, нагло вмер на „серцевий удар", то еп. Никодим назначено на пост голови Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії. А тепер заступником митр. Никодима на цьому пості є еп. Ювеналій (Поярков) — вікарій Московський, що прийшов на це становище з Ізраїля, де він (будши тоді в сані архимандрита) був головою церковної Російської Місії, і там у нього побачили непересічні дипломатичні здібності.

З тим моментом, як єпископ (а тепер уже він митрополит) Никодим став заступником голови (а фактично він уже був і „головою") Відділу зовнішніх зв'язків, цей Відділ поробив заходи, щоб Московський Патріярхат вступив у член-

(Закінчення на 9-й стор.)

(Закінчення з 8-ї стор.)

ство Світової Ради Церков, куди він прийнятий 1961 р.

Своїм вступленням у членство Світової Ради Церков Московська Патріярхія зобов'язала Світову Раду Церков не виступати проти комунізму, — чи принаймні не атакувати комунізму офіційно. Журнал „Хрищіяннті Тодей" (січень, 1962, США) інформував:

„Не скоро, якщо взагалі колинебудь це могло статися, будуть відомі ми приблизно проголошені всі факти, що пов'язані зо вступом Російської Православної Церкви у Світову Раду Церков. Уже тепер є сильні докази на те, що багато-хто (з членства Світової Ради Церков) **голосували за цією постановою, поступаючи проти свого переконання, і то тільки тому, що вони боялися що більшого переслідування їхніх братів-християн за-залізною заслоною.** Нагла зміна лідера (Відділу закордонних зв'язків (Московської Патріярхії) із старшого митрополита Миколая (Ярушевича) на молодого архиепископа Нікодима (Ротова) звучить у дуже високому політичному тоні, поскільки митр. Миколай займав досить примирливе відношення до Церков Заходу, і це занепокоїло червоних лідерів. **Крім того, як нас поінформовано, Світова Рада (Церков) була посередньо остережена, щоб вона не чинила жодних формальних заяв, в яких був би атакований комунізм, бо інакше, у висліді, це довело б до ще більшого терпіння Церков під владою Кремля. Добрі люди** (члени Світової Ради Церков) **опинилися перед дилемою. А ми переконані, що вони повинні були поступити згідно зо своїми переконаннями. Але поінформовані обсерватори кажуть, що Російське Православіе** (із СССР) **було прийняте** (в членство СРЦ) **не завдяки переконанню** (членів СРЦ), **а через шантаж"** („блекмейл").

Так інформував журн. „Хрищіяннті Тудей".

Отже влади СССР вдалося включити Московську Патріярхію в членство Світової Ради Церков, бо таким чином та остання (СРЦ) має зв'язані руки до тієї міри, що не може виступати проти комунізму.

Коли папа Іван 23-й 25 січня 1959 р. заповів був, що скличе світовий (вселенський, тобто екуменічний) католицький Собор (2-й Ватиканський), то міжнародня Католицька Акція була певна, що цей Собор очолить релігійно-духовий самооборонний похід усього Християнства проти комунізму. (Між іншим, українські католицькі націоналістичні органи заклікали православних українців увійти в якісь контакти з цим католицьким Собором, бо він, мовляв, буде виступом проти комунізму взагалі, а проти червоної Москви зокрема). Як один з прикладів тих загальних сподівань і заяв Католицької Акції у світі досить зацитувати декларацію з 1960 р. єпископа Ізмеле Кастелляно — генерального асистента Католицької Акції в Італії, що 2-й Ватиканський Собор проголосить **„найуроченішу осудження комунізму, який є найрадикальнішою ересію всіх часів, що досі в Церкві були відомі"** і що **„це буде найурочистіша анафема** (викляття) **з усіх тих, що Церковю досі були проголошені"**, — подав один з католицьких офіційних церковних органів в США — „Да Бізентайн Кетолик Ворлд" за 11 вересня 1960 р.

Московська Патріярхія, разом з усіми тими Православними Церквами, що брали участь у Першій Всеправославній Конференції на острові Родосі восени 1961 р., так само зобов'язалася не висилати обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор.

Але якісь дорадники порадили панІванові 23-му заломити солідарність Всеправославної Конференції таким чином, щоб таки привабити на 2-й Ватиканський Собор обсерваторів Московської Патріярхії — і таким чином зашахувати Константинопольську Патріярхію, та й усі інші Православні Церкви. Отже почалися таємні переговори між владою СССР (очолену Хрущовим) та Ватиканом. Викслід тих тайних нарад був такий, що митр. Нікодим у квітні 1962 р. заявив, що Московська Патріярхія вислала б своїх обсерваторів, якщо б 2-й Ватиканський Собор не виступав проти СССР і проти Православної Церкви.

І коли від жодної іншої з Православних Церков, а лише від Московської Патріярхії прибули обсерватори на першу сесію 2-го ватиканського Собору в жовтні 1961 р. (архимандрит Володимир Котляров, проф. Прот. Віталій Боровой і свитський член Алфіновенов), то між Ватиканом і владою СССР зв'язки стали ще ближчі (митр. Нікодим відограв (вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р. він прибув до Риму). А кінцевий вислід був такий, що 2-й Ватиканський Собор (1962-65) не осудив ані комунізму взагалі, ані владу СССР зокрема.

Влада СССР дала тут Римові відчути, що це вона присилувала Московську Патріярхію ввійти в контакти з Ватиканом. А 2-й Ватиканський Собор заплатив за це тим, що не осудив комунізму.

Автори протесту поліційно ізольовані в домі божевільних

Єп. Ириней (Зюземіль) своєю промовою на своїй хіротонії в СССР може на деякого зробити ось таке враження, що побоявся поїхати з Німеччини до СССР і там прилюдно натякнути на те, що єпископи Московської Патріярхії є самопожертвенними подвижниками на ниві Христовій і що влада СССР переслідує їх, і що у своїй ситуації вони не можуть зробити більше, ніж вони чинять тепер. „За кордоном легко критикувати цей шлях" єпископату Патріярхії — докоряє він її критикам у вільному світі; і заявляє, що патріярші єпископи в СССР „в простоті віри й чистоті серця сповнюють свою священну повинність. Щоб це зрозуміти треба ввійти в живий контакт з віруючим народом на Батьківщині", — каже він.

У цій своїй заяві еп. Ириней змішує дві окремі справи: Церкву як таку, і ті особи, які фактично правлять Церковю в СССР. Тим безперечним фактом, що Церква в СССР, як така, є чиста, еп. Ириней свідомо чи несвідомо прислонює другий факт, а саме — що чистоту тієї Церкви спекулює влада СССР, підсувающи в провід Церкви такі особи з титулами єпископів, які своїм духом, своєю метою і своєю роботою не належать до віри й чистоти цієї Церкви.

„Церква — це всі вірні", навчає Православіе (Послання Східних Патріярхів з 1848 р.). Коли Церква — це всі вірні, і коли віруючий загал (селяни, робітники, працюючя інтелігенція і більшість їхніх рядових священиків, а також якесь число єпископів, включно зо стареньким, але фізично вже немічним патріярхом Олексієм, який фактично не править Церковю, але його ім'я використовується владою СССР), — коли той віруючий загал становить Церкву, то певна річ, що було б несправедливо Церкву як таку, обвинувачувати. Але це ще не значить, що чистим ўбразом Церкви вільно прикривати тих одиниць, що є спеціяльно вишколені владою СССР і під фірмою єпископських титулів, якими вони посвятотатському зловживають, проведені в провід Церкви, якою вони політично правлять поза плечима стерпізованого старенького патріярха Олексія, що фактично є в'язнем влади СССР. Тих своїх вишколених відпоручників і духовними титулами влада СССР висилає і до Світової Ради Церков, і на 2-й Ватиканський Собор, і на Всеправославні Родоські Конференції, щоб вони там не допустили до осуджування комунізму, який за „залізною заслоною" переслідує Християнство.

І саме проти тих одиниць, які, з наказу влади СССР, грають ролю єпископів, щоб таким чином поборювати християнство, осудили у своєму протесті священики о. Гліб Якунін і о. Миколай Ешлеман. Але, як цього року повідомила преса (напр. журн. „Православна Русь" ч. 13, 1966, США) влада СССР уже взялася знищити їх: „Обидва ці сміливі священики, о. Миколай (Ешліман) і о. Гліб (Якунін), не тільки позбавлені права священнослужіння, але й свободи. Обидва вони знаходяться у психіятричній лікарні під (поліційним) наглядом", — поінформував вищезгаданий журнал.

Політично-могутній Відділ зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, діючи за вказівками Куроедова, що завідує Советом релігійних культів при Советі Міністрів СССР, повів політичний „мировий" наступ на Церкви у вільному світі, щоб вони не виступали проти комунізму, а одночасно цей же Відділ шинрить у світі пропаганду, що комуністична влада СССР не переслідує Християнства!

І якщо еп. Ириней (Зюземіль) таки взявся оправдувати весь єпископат Московської Патріярхії, отже й тих духовних, що очолюють Відділ зовнішніх зв'язків, то він міг би сказати хіба лиш ось що: Чому ж дивуватися керівникам Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, коли ані Світова Рада Церков, ані Всеправославні Конференції на Родосі, ані 2-ий Ватиканський Собор не осудили комунізму за його переслідування Християнства в країнах за „залізною заслоною"? Такий аргумент ніяк не міг би виправдати міжнародних „церковних" діячів з СССР, але затє ж він принаймні вказав би на той трагічний факт, що сама рука, яка насильно переслідує Християнство за „залізною заслоною", якимсь чином „мирним" шляхом здобуває вплив на проводи Християнських Церков і у вільному світі, і не дозволяє їм стати в обороні Християнства перед наступом комунізму.

Визначний єзуїт оженився

Католицький священик-єзуїт 43-літній Джеймс Мегмер (**Magmer**), професор журналістики католицького єзуїтського університету в Детройті, США, 30 липня ц. р. одружився з 28-літньою розвідкою Лоіс Геммінгер Олстром з Детройту, — 6 серпня інформували два місцеві щоденники. („Да Вінніпег Трибюн", 10, 8. 1968).

Знову про Освальда

Убивці Кеннеді далі оповиті тайною

„ЗВІТ ВОРРЕНА" СТАВ КОНТРОВЕРСІЙНИМ

Свідки, що не були покликані Комісією Воррена, свідчать прилюдно

Джан Ф. Кеннеді — президент США, був убитий під час свого проїзду автом по місті, в Далес, Техас, 22 листопада 1963 р.

З уваги на те, що в США й поза його межами почали ширитися всякі підозрення, наслідник покійного Кеннеді, президент Ліндон В. Джансон (який був віцепрезидентом за каденції Кеннеді), 1964 р. звелів верховному судді США Ерла Воррена створити урядову 7-членну комісію для розслідження справи вбивства Кеннеді. (Суддя Воррен —. особистий приятель Джансона).

Після майже одноріч ного слідства, Комісія Воррена опублікувала (24 вересня 1964 р., документи, що популярно відомі як „Звіт Воррена", зміст якого складається з 296,000 слів.

Преса в США ще 1964 р. писала, що були такі свідки, які хотіли свідчити, але комісія Воррена не покликала їх.

Далі дискутують над фактами смерти Кеннеді. — „Заскоре судження"

Щоденник „Да Виннипег Трибюн" подав таку новинку 16 серпня ц. р.:

„Нью-Йорк. — Марк Лейн — адвокат Лі Гервея Освальда, який, як каже комісія Воррена, замордував бувшого президента Кеннеді, показує свої сфільмовані інтерв'ю з трьома свідками цього вбивства, що не погоджуються з деякими даними цієї комісії. Кожен з цих свідків каже, що, на його думку, ті стріли, що вбили Кеннеді, вийшли з фронту моторкади (валки авт почоту Кеннеді, — р. В.), а не з затилку, як каже Звіт Воррена. Один із свідків сказав, що він бачив вогник чи димок, що вийшов з переду моторкади. Ці фільмові мигки з інтерв'ю були висвітлені на пресовій конференції у зв'язку з книгою Лейна п.з. „Заскоре судження" (**Mark Lane: Rush to Judgement**), в якій критикується слідство комісії (Воррена) у справі замордування Кеннеді, поліциста Дж. Д. Типпита й Освальда".

Загадка Освальда й Рубі (Рубінштейна)

У п'ятницю 22 листопада 1963 р., того самого дня, коли вбито през. Кеннеді, в театрі арештувано Лі Гервея Освалда під замітом, що він убив поліциста Типпита — через 45 хвилин після того, як згинув през. Кеннеді. Мужчина, віком коло 30 років, убив поліциста на вулиці, коли той хотів затримати його як підозрілу особу. Убивник поліциста утік. Незабаром після того з канцелярії театру зателефонували до поліції, що один мужчина скоро втиснувся до театру без білєта. Коли поліція прибула туди, то службовці театру вказали на Освальда, як на ту особу, що ввійшла до театру без квитка. Коли Освалда притримали і знайшли в нього револьвер, то після того свідки пізнали в особі Освалда ту особу, що застрілила поліциста Типпита. Поліція після того поїхала до того будинку (склад шкільних книжок), де працював Освалд, і там знайшли кріса. Деякі свідки сказали, що стріли, якими було вбито Кеннеді, лунали з вікна згаданого будинку. Свідки сказали, що той кріс був власністю Освалда. Освалда арештували під замітом убивства поліциста Типпита. В арешті він був у п'ятницю по полудні 22 листопада, в суботу 23 листопада, аж до неділі 24 листопада. Увесь час він твердив, що він не убив ані поліциста, ані през. Кеннеді. У суботу ввечорі поліція повідомила пресу й радіо, що в неділю (24 листопада) Освалда перевезуть з в'язниці до арешту. У неділю, коло год. 2.30 по полудні хтось телефонічно повідомив поліцію, що Освалд буде вбитий, того ж самого дня, 24 листопада, о год. 10 вечора Освалда вели коридором з поліційного арешту до авта, щоб перевезти його до міської в'язниці, і дозволили масі журналістів бути там і фотографувати Освалда. Тоді з товпи журналістів виступив Джек Рубі (раніше називався Рубінштейн) і застрілив Освалда, що йшов закований між двома детективами. Тому що цю сцену передавали по телевізії, то мільйони людей бачили, як Рубі убивав Освалда. Так ось поліція і не вспіла зробити Освальдові належного допиту, і він умер зо своєю тайною; чи убив він през. Кеннеді, чи ні? Якщо — ні, то чи це був його кріс, чи ні? Якщо кріс був його, але він не убив Кеннеді, то — чи і хто вжив його кріса? Чи може кріс був кимсь викрадений в Освалда й підкинений у будинок, де працював Освалд, щоб оскаржити невинного Освалда; і таким чином відвернути увагу від дійсних убивників? Якщо ж це Освалд убив Кеннеді, то нащо Рубі вбив Освалда, знаючи, що поліція ще не зробила Освалдові належного допиту?

Стейтовий суд Техасу. 14 березня 1964 р. засудив Рубі на кару смерти. Але Рубі зголосив апеляцію, і жде поновного суду. Він твердить, що убив Освалда просто тому, що він, Рубі, був схвильований трагедією през. Кеннеді.

Громади, які сплатили свій внесок до бюджету Консисторії за 1966 рік

(Виказ від 1-го травня до 31-го липня 1966)

РАРІН, Саск. КАГВИН, Алта. РЕЙНІ РИВЕР, Онт. ВЕНКУВЕР, Б.К. СУЧАВА, Алта. РОСБОРН, Ман. БРЕНДОН, Ман. ВИНЯРД, Саск. АТІКОКАН, Онт. КЕМЛУПІС, Б.К. РЕДВОТЕР, Алта. ФЛИН ФЛОН, Ман. ФЕДОРА, Алта. ВАРІЛД, ВУД, Алта, ГОБАРД, Саск. СВОН ПЛЕЙН, Саск. ВЕЛЕРІ РИВЕР, Ман. БЕРВИН, Алта. КЕЛГАРІ, Алта, БИГАР, Саск. РЕВЕЛСТОК, Б.К. ПІНО, Алта. ВОНДА, Саск. ДУФРОСТ, Ман. СКАРБОРО, Онт. РАМА, Саск. НІЯГАРА ФАЛС, Онт. ДАВФИН, Ман. БОРДЖИС, Саск. ВАЙТА, Ман. ЕНДІВОР, Саск. ЕЛЛОВ КРІК, Саск. МЕДОВ ЛЕЙК, Саск. ІНСІНГЕР (Кусей), Саск. ШЕПЕНЦІ, Алта. ГРОНЛИД (Півн.), Саск. КЕНДО, Саск. ГРИМСБІ, Онт. ВРОКСТОН, Саск. МИРНАМ, Алта. САРЕРІЛ, Алта. ВИШАРТ, Саск. КЛЕЙР (місто), Саск. СІЧКОЛОМИЯ, Алта, СІЧ, Ман. ДОРБАН, Ман. ОВКБОРН, Ман. Громада Св. Михаїла, ЕДМОНТОН, Алта.

(Далі буде)

Канцелярія Консисторії щим висловлює признання і складає сердечну подяку всім тим громадам, які своєчасно надсилають свої належності до бюджету Консисторії в її невідкладній потребі дальшої розбудови нашого церковно-громадського життя.

Грегем навернув 43 тисяч лондонців на християнство

У червні Білл Грегем зробив свій евангелистський „наступ" на Лондон. Лондонський часопис „Неделя Обзирвер" за 4 липня подав інформації про вислід проповіді цього знаменитого проповідника в Лондоні, де в середньому бував в церквах по 5-6 осіб. Грегема слухало приблизно мільйон осіб; 75% його слухачів були не байдужі старші люди, а молодь до 25 років життя. Грегем сказав, що „молодь бунтується не проти Бога, а проти Церкви". Але внаслідок проповіді Грегема багато людей почало заповняти церкви. Коло 43 тисяч осіб прилюдно повернулися до Христа.

В одній дільниці Лондону, що вважається за „дно" шумовиння, Грегем промовляв сам-там по 200 секунд з авта на вулиці. Його проповіді були блискавичні. Реакція „шумовиння" була всяка; одні насміхалися, інші були байдужі, ще інші слухали його захоплено.

Згаданий часопис каже, що Грегем скоро знайшов „спільну мову" почувань „пятдятої" молоді („бітелів"), і знайшов доступ до її душі. Грегем пробудив у молоді масове прагнення знову зустрітися з Христом, — але чи і в якій мірі офіційні церковні чинники зуміють підтримати й закріпити ці пробуджені почування молоді? — таке питання ставить „Нешенел Обзирвер".

Білл Грегем — це світової слави протестантський проповідник — евангелізатор, що є баптистського віроісповідання.

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

Буквар — Орися Мельник і Надія Піп. (Підручник для дітей молодшого віку, котрі дуже мало, або й зовсім не розуміють української мови. Після закінчення цього букваря, діти можуть легше розвивати й поглиблювати знання мови, вживаючи інших підручників) $1.25

Нова Початкова Читанка для Рідної Школи — І. Скляниш $1.75

Читанка „Маруся" — І. Кіріяка буквар 1.25

Українська Читанка для 2-го року навчання у р а їнської мови (Романчука) 2.00

Українська Мова — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романчука) 1.00

Українська Читанка для 3-го року навчання української мови (Романчука) 1.75

Українська Читанка — для 4-го року навчання української мови (Романчука) 2.00

Праця і Розвага — Підручник для дітей віком від 7 до 12 років. Найлегша метода вивчення української мови — Марія Юркова 1.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

„Нез'єднані", „відлучені й „уніяти"

Православному проводові належиться право доступити консекрацію щодо тих бувших православних, що Польща об'єднала їх з Римом

У своєму Пасхальному привіті 1966 р. унійтський Верховний Архиєп. Кардинал Йосиф Сліпий між іншим заявив:

„... нам українській католицький університет ім. Св. Климентія папи Римського нехай становить також і якийсь помост між українськими католиками і православними. І то тим більше, що наш Єпископський Синод звертався вже в дусі Вселенського Собору і в любові з привітами і святочними побажаннями до наших відлучених братів, і тим започаткував нашу повну єдність на церковному полі в майбутньому" (Підкр. ред. В.).

Цитуючи цю заяву з української преси (напр. „щоденник „Свобода" в США й інші), журн. „Українське Православне Слово" уже в двох числах (за травень і за серпень 1966 р.) помістив два відгуки читачів, які обурюються тим, що унійтські провідники називають нас „нез'єдненими" й „відлученими".

Окреслення „ще не з'єдинилися" з Римом, коли 1054 р., мовляв, **„відлучилися"** від Риму — це в католицькому понятті є двома різними стилістичними версіями цієї самої думки. Другий Ватиканський Собор (1962-65) вживав щодо православних окреслення „нез'єднені (з Римом) Церкви", — не зважаючи на те, що його постанова про „Екуменізм" уважається нібито „вершком толерації" щодо православних. Митрополит А. Шептицький перший слово „схизматики" (грецького походження) почав перекладати словом „нез'єднені" (це український новотвір Митр. Шептицького).

Оригінальна офіційна назва тих, що їх Польща силою була підпорядкувала під владу папи, була така: "Rutheni uniti" („Русини уніяти", тобто „Русини з'єднені" з Римом), таким чином Рим мав на увазі те, що вони раніше з Римом з'єднані не були, тобто — вони не є оригінальними католиками.

Оригінальна історична назва „Русини уніяти" в Римі й досі не є зміненою. Це австройська влада згодом (після окупації Галичини 1772 р., яку Австрія забрала з-під бувшої польської окупації (від 1340 р.) — завела назву „грекокатолик"; отже ця нова назва є австрійською політичною назвою, а не церковною. Влада Австрії не була церковним авторитетом, отже й назви для „Русинів уніятів" не є авторитетними.

Верховний Архиєпископ уніятів називає православних українців „відлученими" й „не з'єдиненими", то провід православних українців повинен уживати назву „уніяти" для підкреслення тих бувших православних, що згодом попали під власть Риму.

Ватикан оправдує Бітлс

Провідник групи Бітлс: „Ми тепер популярніші за Ісуса"

Папський щоденник: бітл Джан Леннон висловився не розмишляючи — „без надуми, але не безбожно"

Група „співаків", так званих „пятлатих" що відомі як „Бітлс" з Ліверпулю в Англії, перед своїм від'їздом з Англії до США (куди вони прибули 15 серпня, опинилася перед осудженням християнської прилюдної опінії, коли їхній провідник Джан Леннон заявив: „Ми тепер популярніші за Ісуса".

Папський ватиканський щоденник „Ль'Оссерваторе Романо", однак, стараєся виправдати Джана Леннона таким аргументом, що, мовляв, він (Леннон) сказав це не розмишляючи — отак „без надуми, але не безбожно".

Цитуючи всі ці факти, „Ассошійтед Пресс" (16 серпня ц. р.) інформує, що „Леннон пізніше висловив своє перепрошення, сказавши, що він лише хотів осудити відношення деяких людей до християнства".

Демонстрація Кю Клакс Клен

Коли Бітлс прибули до Вашингтону і виступали (16 серпня на Стадіоні, то п'ять членів Кю Клакс Клен пікетували Стадіон, протестуваши проти заяви Леннона по адресі Християнства.

З.Р.В. — Не всі члени групи Бітлс є християнами.

Кард. Спеллмен про „революцію" й „контрреволюцію" в К. Церкві

Нью-йоркський кардинал Френсис Спеллмен окреслив постанови 2-го Ватиканського Собору (1962-65) як „тиху революцію" внутрі Католицької Церкви, і це є „здоровий поступ", сказав він.

Але серед католиків „е така церковна меншість, що домагається таких змін, яких вона хоче".

(Кардинал, очевидно, має на увазі консервативців, тобто „контрреволюцію", які є проти деяких постанов 2-го В. Собору. — Ред. В.).

Кардинал сказав, що „тверда й безпощадна критика з боку тієї меншості є небезпечною для справи здорового поступу в Церкві.

Кардинал сказав це у своїй промові на прийнятті католицького Братського Чину Орлів у Клівленді 4 серпня ц. р., — подає „Ассошійтед Пресс" (6.8.1966).

З.Р.В. — Консервативний рух особливо сильний спротив ставить тій постанові 2-го Ватиканського Собору, якою уневинюються жидів за замучення Христа.

У складі церковних речей при Консисторії У.Г.П.Ц. в Канаді можна набути слідуючі брошури

Архиепископа Андрея:

1. ДЕРЕВО-ЦЕРКВА і різні християнські відгалуження (в двох мовах) 10c
2. Похвала Володимирові Великому Митрополита Іларіона 10c
3. Metropolitan Ilarion's Praise of Prince Volodymyr the Great 10c

Замовлення слати разом з готівкою на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

Комуністичні агенти очолили розруху негрів у Клівленді

Лава присягих в Клівленді, 9 серпня ц. р. завявила, що великі розрухи негрів у цьому місті в липні ц. р. „були зорганізовані, керовані й використані відносно малою групою вишколених професіоналістів у цьому ділі" (розруху); деякі з них були або „членами, або й функціонерами комуністичної партії. Це вони керували насильствами, підпалами й киданням бомб.

За пару днів до тих розрухів до Клівленду прибули провідники „Клюбу Дюбуа й Комуністичної партії молоді", заявили слідчі органи. („Ассошійтед Пресс", 10. 8. 1966).

Новий рух: „Немає іншої Євангелії"

Проти „розкладу" християнства

У Західній Німеччині серед лютеран почався й масово поширюється новий рух під клічем: „Немає іншої Євангелії". Цей рух виступає проти „розвернення" віри, тобто проти „розкладу християнства модерністами".

Коли в місті Дортмунді промовляли речники руху „Немає іншої Євангелії", то зібралося 20,000 протестантів. Згаданий рух мав великий успіх серед протестантських мас. Лютеранський Кірхентаг (Собор) збереться 1967 року. Сподіваються, що там буде найбільший спір за рух „Немає іншої Євангелії", бо цим рухом налякані деякі провідники „поступових" лютеран.

(Журнал „The Lutheran News", 13. 7. 1966 року, Америка).

МОЛИТОВНИК
ДЛЯ ХВОРИХ
опрацював
Архиепископ АНДРЕЯ
в українській і англійській мовах.
Виданий на гарному папері, сторінок 32.
Молитовник надається для роздачі його хворим при відвідинах.
Ціна одного примірника — 15 ц.
Замовлення і гроші посилати на адресу:
DOMESTOLY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4. Manitoba, Canada.

ОГОЛОШЕННЯ

Вписи учнів до Української школи й Садочка при Катедрі Преєв. Трійці, вулиця Мейн ч. 1175, відбудуться в **суботу, 10 вересня, о год. 10 ранку.** Початок навчання в суботу **17 вересня о год. 9.30 ранку.**

Також приймаються заголошення і тих кандидатів, які готуються до державних іспитів з української мови за 9 і 10 кляси. Курс для них відбудеться тоді, якщо буде задовільне число заголошень.

Комітет Української Школи.

ПРИЙМАЄМО СТУДЕНТІВ ДО УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ВОЛОДИМИРА

Література для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками із Старого й Нового Заповітів (в англійській мові без образків):

I кляса — в українській мові (40 лекцій) $1.00
I кляса — в англійській мові (40 лекцій) .50
II кляса — в українській мові (40 лекцій) $1.00
II кляса — в англійській мові (40 лекцій) .50

Підручники для Недільних Шкіл:

АЗОР — оповідання з часів життя Ісуса Христа, 48 стор. — Прот. С. В. Савчука ..... .15
БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ Старого Заповіту — Прот. П. Мельничук .75
ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук ..... .25
ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Orthodox Faith, Православний Катехизис українською й англійською мовами — Єп. Андрея, 255 сторінок — брошурований $2.00
в оправі 3.25

ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Нижче подаємо частину матеріялу для недільних шкіл, що маємо на складі в англійській мові. Ці видання не Української Греко-Православної Церкви, але інших Православних Церков, та виданні спільними силами кількох Православних Церков.

Щодо навчання православного віросповідання ці книжки є дуже добрі. Вони гарно систематично приготовані й ілюстровані.

SUNDAY SCHOOL MATERIAL:

Sunday School Coloring Books

Orthodox Sunday School Color Book (beginners) ..... $ .40
Orthodox Sunday School Color Book (No. 2) with lessons ..... .40
Coloring Ikons of 40 Saints ..... .60
Forty Saints (corresponding lessons for the above coloring book) ..... .60
The Twelve Feasts of the Church (coloring book in iconographic style) ..... .60
New Testament Coloring Book ..... .35
Pre-School New Testament Pictures to Color (48 pictures) ..... .90
Jesus Loves Us Pictures to Color (48 pictures — 8 each of 6 design 1.00
Bible Friends of The Old Testament (40 pictures) ..... .65

Sunday School Lessons

Beginners Old Testament Lessons Book 1 (15 lessons) ..... .75
Beginners New Testament Lessons Book 2 (15 lessons) ..... .75
(both with colored illustration)

Graded Series for ages 8-12

Unit 1 (10 lessons) — How We Learn About God ..... .40
Unit 2 (10 lessons) — The Great Prophets ..... .40
Unit 3 (10 lessons) — The Divine Liturgy ..... .40
Unit 4 (10 lessons) — Holy Tradition & Scriptures ..... .40
Unit 5 (10 lessons) — Miracles & Parables ..... .40
Unit 6 (10 lessons) — Crucifiction and Resurrection ..... .40

Orthodox Sunday School Lessons and Workbooks

The Little Child in Church (An excellent manual for nursery and kindergarten depts. abundant illustrations, games, songs, arranged for a 2-year period) .. 2.50
Orthodox Catholic Instruction (beginners) for 6-yr. olds 1.25
Orthodox Catholic Instruction (primary) for 7-8yr. olds 1.25
Orthodox Catholic Instruction (junior) for 9-11-yr. olds 1.25
(Basic teaching and beliefs of the Orthodox Faith systematically arranged so that the teacher may learn with the pupils as they work together. The above include stories and teachings from the Holy Scriptures and traditions with pictures, finger play, projects, etc.)
The Complete Toledo Primer 1.25
(A Catechism with illustrations, simplified for young people and rhytmically arranged to aid memorizing. A useful supplement to the above three, or when used alone).
We Live in Gods World — teachers manual 1.75
We Live in Gods World — pupils work book ..... .85
(39 lessons for the first grade, 6-7 yr. olds. Helps to realize that God is the Maker of all and that we receive His blessings through the Orthodox Church. Illustrated, projects, etc.).
Discovering God's Way — teachers manual 1.75
Discovering God's Way — pupils workbook ..... .85
(30 lessons for 7-8 yr. olds built around the childs deepening understanding of Gods law and the meaning of repetance and forgiveness. Illustrated, projects, etc.)
We Learn to Worship — workbook 1.75
We learn to Worship — teachers guide ..... .80
(34 lessons for 8-9 yr. olds built around a growing understanding of prayer and worship from the Old Testament through the Divine Liturgy of the Orthodox Church. Illustrated workbook).
The Bible Lives in the Church 1.75
The Bible Lives in The Church — teachers guide ..... .80
(34 lessons for 9-10 yr. olds, introducing them to the books of the Bible, and the use of the Bible in Orthodox Church Worship. The biblical story of man as told in the service of Vespers. Illustrated along with work projects).
Life of Jesus 1.50
(For 12-14 yr. olds. A illustrated workbook with lessons and projects. The book is divided into 3 parts: Birth to Baptism; His Work; Palm Sunday to Pentecost).

A Few Suggested Titles for the Sunday School Library

The Orthodox Faith by Bishop Andrew — paper cover 2.00
— hard bound 3.25
(Ukrainian and English Orthodox Catechism, illustrated — excellent)
Faith of Our Fathers (very good Orthodox handbook) 3.00
Our Church and The Religions of America (comparison of Orthodoxy and other faiths) ..... .90
Belief and Practice in The Orthodox Church (excellent work written with modern times in mind) .. 2.00
An Old Faith for Modern Man (a book on Orthodoxy, prepared for distribution at the New York World Fair) 1.00

ПОСВЯЧЕННЯ НОВО-НАБУТОЇ РЕЗИДЕНЦІЇ В СТ. КЕТЕРЕНС, ОНТ.

Православна громада в Ст. Кетеренс при церкві Св. ЮРІЯ 18 червня 1966 р. ВІДЗНАЧИЛА святочний бенкетом набуття нової РЕЗИДЕНЦІЇ.

Свято яке в парафії не повторюється. Прибули на свято О. Прот. Д. ФОТІЙ з п. добродійкою з Торонта. О. Прот. В. ФЕДАК з п. добродійкою з Гемилтону. По короткій відправі в новій резиденції О. Д. Фотій і О. В. Федак довершили посвячення.

По закінченню О. В. Федак сказав коротеньке, але гарне слово.

Привітав і побажав О. Ф. Легенюкові і п. добродійці багато щастя, здоров'я і овочної праці в парафії. Поздоровляючи громадян, що так в короткому часі спромоглися на таке досягнення. Громада Ст. Кетеренська стала на вищий щабель. Після такого прекрасного храму, набула гарну резиденцію, яких мало в Онтаріо.

О. В. Федак з дружиною від'їхали до Гринсбі, там відбувалося своє свято.

Пан Боднар хлібом і сіллю привітав От. Федора Легенюка з дружиною.

По закінченню церемонії перейшли до залі, де розпочався святочний бенкет. Голова громади п. Володимир Минесора привітав гостей і передав слово своєму заступникові п. Вікторові Дем'яненкові. Привітав гостей і представив усім з головного столу.

Дальшу програму бенкету вів господар п. Запічний. Попросив О. Прот. Д. Фотія провести молитву. Бенкет розпочався в честь Королеви Єлисавети. По закінченню вечері п. Запічний попросив до слова Адвоката п. Бігору, який подякував за запрошення його і дружини на прощення на свято-бенкет, а нагоди посвячення нової резиденції. Висловлюючи свою думку зазначив, що вже був пару разів в Ст. Кетер. громаді, але сьогодні особливо приємно бути. Вітає і поздоровляє Управу, енергійного Голову п. В. Минесору, цілу Громаду на чолі зі своїм парохом От. Ф. Легенюком, за досягнення. Передає Благословення від Преосвященнійшого Владики Михаїла.

От. Д. Фотій закликав усіх до цирої праці. На славу Божу і нашої Церкви, і не забувати про Українську, парафіяльну школу. Громада зобов'язана дбати про все Як буде робити з охотою і любов'ю, то й Господь допоможе. Пригадав, що і за часів І. Христа були фарисеї, садукеї, так вони і сьогодні е, але на це треба дивитись та й говорити: „Моя хата скраю"... Через справи особисті не можна рвати зв'язків зі своєю громадою, Церквою. О. Д. Фотій розповів гарний приклад: Як один священик вів дискусію з одною людиною, що стояла осторонь Церкви, громади. Людина давала свої аргументи, а священик свої, не можна було переконати людини. В хаті горів камінок, жевріло багато вугілля. Було воно ясне, гарне, давало світло і тепло. Коли ж священик виняв кілька жарінок, почало щораз менше жевріти й згасло і почорніло. Так і людина, що цурається своєї громади, Церкви стає осторонь, зчорніє і стратить слід в суспільстві. Працюючи разом дають користь не тільки своїй громаді, Церкві, а цілій Українській нації.

Коли ж розійдемося вриємо неславою Української нарід.

Та треба пам'ятати про піонерів, що дали підвалини під першу Укр. Прав. Церкву, і в інших ділянках суспільної праці.

Коли прийшла друга імміграція, так звана політична повинна розпочати вести далі. Часи тепер інші і більші вимоги, отже вимагається посилення праця і посвята. О. Д. Фотій закінчив свою доповідь словами І. Христа: „Будьте відважні, а перемежете світ".

На кінцеве слове виступив наш настоятель О. Ф. Легенюк, привітав гостю п. Волосевич, що прибула з О. Д. Фотієм і добродійкою з Торонта. Подякував всім щиро, а в першу чергу нашим українським Адвокатам, що прибули на Свято. Висловив жаль, що не прибули на запрошення достойні лікарі. Подякував жіночому товариству, що багато положило праці в підготовці до свята.

Запрошений до слова О. Д. ФОТІЙ висловив свою радість за милу несподіванку, що вони одержали заслуговано від Катедрального Храму, аж до своєї смерти.

Вічная йому Пам'ять.

Ониськів Дмитро.

Р. І.

Пам'ятник за його заслуги для добра Церкви, і свойого народу, споруджено добрими його побратимами, членами Церкви Укр. Православних, та приятелями Нац. Організацій, який коштував 283.00 дол. Збірку зробили слідуючі друзі: Олекса Іськів, Іван Данилович і Дмитро Ониськів.

Щира подяка всім.

ВЕСІЛЛЯ Й ЙОГО ПОПРАВИНИ

В суботу, 23-го липня, 1966 р., в Українській Православ. Церкві в Лондоні, Онт. повінчалася Любомира Рибка, дочка чільних членів цієї громади П-ва Ол. і К. Рибки, з Едвардом Зубрігом, з Лондону, Онт.

Того-ж вечора, в Голодній їдальні відбулось гарне весільне прийняття для численних гостей батьків.

Слідуючого дня пополудні батьки молодої влаштували у власнім приміщенню, в Лондоні, традиційні весільні поправини, з участю приятелів і знайомих з Лондону й інших місцевостей, які прибули, щоб вшанувати цих батьків з нагоди їхньої важливої родинної події. А подія ця для П-ва Рибків неповторно важлива, бо Люба це однюка їхня дочка, побіч 10-літнього синка Федора.

Народилася Люба серед трудних обставин скитальщини в Німеччині, зросла і змужніла вже в Лондоні, де закінчила, до тепер, повну середню освіту. В українському житті брала вона всю можливу для неї участь: перейшла рідношкільне й недільне навчання при свойй Церкві, проявляла належну діяльність, як член і голова управи місцевого ОДУМ-у, як і в його культ.-осв. ділянці. То-ж треба вірити, що така діяльність не залишиться в самостійній подружньому житті Люби без сліду й доброго впливу на її майбутнє відношення до рідного середовища, а задержить з ним — всіма бажаний духовий звязок.

Панство Олексій і Катерина Рибки, прибувши в Канаду з новою еміграцією — це жертвенно віддані члени своєї громади й її прабатьківської Церкви. Своєю цінною участю в розбудові громади, особливо — як член активну, бувший Голова управи та чільний будівничий нового Храму — п. Олексій, вони вповні заслуговують на цю пошану, яку їм і при цій нагоді громадянство виявило.

При цім, можна з певністю сказати, що така дружня участь дає змогу розсіянним у світі земляком і друзям скитальщини поновно відчути завдання своєї еміграційної спільноти і скріпити свою вірну в остаточне визволення Батьківщини.

П-во О. і К. Рибки, гідним згодой його-ж Катедральному Храмові, аж до своєї смерти.

Вічная йому Пам'ять.

Ониськів Дмитро.

Р. І.

Пам'ятник за його заслуги для добра Церкви, і свойого народу, споруджено добрими його побратимами, членами Церкви Укр. Православних, та приятелями Нац. Організацій, який коштував 283.00 дол. Збірку зробили слідуючі друзі: Олекса Іськів, Іван Данилович і Дмитро Ониськів.

Щира подяка всім.

У ДЕНЬ ІМ'ЯНИН

З нагоди ім'янин Павла Цехмістра, 12 липня ц. р. на його фарму біля Монтреалю з'їхалися його діти, внуки та приятелі.

Тепло привітали внуки свого дідуся Павла і бабусю Ганну — Ніна, Євген і Роман Вусаті, Оля і Леонід Цехмістри, донька і зять — Віра і Володимир Вусаті, син Федір П. Цехмістер. Привітали і приятелі: п. п. Даценко, Бокий, Пергат фармери, і Л. Горонович, Ф. і О. Мельники, О. Сидір, С. Некроткок та інші, обдаровуваа іменинника дарунками і побажаннями та всі разом проспівали на „Многая літа".

Під час доброго і смачного обіду була проведена збірка на Церкву Св. Покрови і на пресу в сумі 55.00, а на пресу „Вісник" УГПЦ 5.00 і на „УВ" 5.00.

Іменинникові Павлові Цехмістрові щастя і здоров'я, а жертводавцям щире Спасибі.

А. С.

В 10-ТІ РОКОВИНИ БЛ. П. СТЕФАНА ЗДРІЛЯ

Едмонтон, Альберта.

По довголітній дяківській праці, Ук. Греко-Православної Церкви, Св. Івана, а відтак Катедральному Храмі, відійшов у вічність, яке удар-ння, дня 24 серпня, 1956 р. бл. пам'яті, Стефан Здріль. По десяти-літнім спочинку друзі і приятелі, для увіковічнення його, спорудили йому прекрасний Пам'ятник, за його заслуги при Церкві, як також бувшому воїнові Укр. Галицької Армії.

Дня 8-го травня, ц. р. відбулося врочисте Посвячення Пам'ятника на його гробі, Бічмонт-Цвинтарі. Акту посвячення довершили Радші Прот. О. Хом'як, Дм. Лучак, Мих. Юрківський і Остап Фляк.

Блаженної пам'яті Ст. Здріль походив з села Радвинці, пов. Сокальського, Зах. Україна. Брав участь у участь Визвольних Змаганнях Укр. Гал. Армії. По кількалітній неволі у польських таборах смерти, вертається він в свої родинні сторони. Бере чинну участь в своїому селі та околицях Сокальщини та Товаріжщини, як добрий знавець співу — дяківського та світського на культурно освітнім полі.

Та не судилось йому довго радіти своїми успіхами; він стає сліпо в очах польської чолїції та їх переслідування. В році 1927 покидає він Рідний Край, прибувши в провінцію Саскечеван, а згодом в Альберту. 1929 року, бере живу участь пов Укр. Грек. Православній Церкві Св. Івана, в прийняттям гостей, вивязки ку.

В імені всіх присутніх бажаємо їм порного задоволеності п. М. Співака переведено збірку на пресу, в зв'язку з виконаного обов'язку і втіхи з молодого подружжя.

На зазив весільного старосвіт за все свою щиру подяку молодятам — щастя, здоров'я і многих літ.

тальній сумі $35, з чого на „Вісник" приділено 10$.

Жертводавцям щира подяка.

Присутній

СУМК У ФОРТ ФРЕНСИС, ОНТ.

При Українській Православній Парафії у Форт Френсес, Онт. вже 3-й рік існує Молодшний відділ СУМК. Членів 19.

Ми не будемо писати про всю працю СУМК-у, а розповімо лише про зв'язок його з Церквою.

СУМК бере активну участь в житті Церкви. Вже багато разів вони провадили всю обслугу в Церкві в неділі підчас Богослужень, включно зі збіркою на Церковну тацу. За минулі півроку цього 1966 року СУМК-івці вже 4 рази обслуговували Церкву.

СУМК-івці — 8 хлопців за чергою щонеділі читають в Церкві Апостола.

СУМК-івки перед Великоднем організовано пекли пасочки для хворих в шпиталі і Старечому Домі.

Багато СУМК-івців співає в церковному хорі, а сам СУМК — це дитячий хор під керівництвом п. Н. Андрушко. Вони вже вивчили і знають багато українських пісень і виступали, як хор, на Святі Миколая, на обіді в Хрмове свято й ін.

Майже всі СУМК-івці ходили колядувати на Церкву і українську школу.

СУМК-івці виконують й іншу працю для Церкви, як прибирання в церкві, кошення трави на церковній площі й ін.

Всі члени СУМК-у вчаться в Недільній Школі.

В неділю 29 червня, закінчуючи свою працю 1965-1966 р. перед літніми вакаціями, 11 СУМК-івців і двох дорослих провідників СУМК-у були у сповіді і Св. Причасті.

У цей же день по обіді СУМК-івці з батьками і членами Церковної Управи улаштували „пікнік" на березі озера. Дорослі не вміщувалися, а як і брали участь в дитячих розвагах, то як рівні. І це добре. СУМК-івці почували себе вільно, а разом з цим відчувалося духовне зближення дорослих і дітей.

Треба висловити щиру подяку дорослим працівникам в СУМК, а особливо п. А. Буряр (організатор і ідейний провідник СУМК-у), п. Н. Андрушко (дирижент СУМК-івського хору), пані М. Соколотюк (праця головно в

дівчатками).

З особливою повагою о-пікується СУМК-іцями вчс. о. М. Овчаренко. Йому першому належиться сердечне спасибі, що в своїх поважних літах розуміє молодь і її потребн. Своїм пастирським наставленням він прищепив в їхніх серцях любов до своєї Церкви.

Так релігійно виховуються й практично підготовляються Сумківці до церковного життя, щоб у свій час заступити батьків.

Побажаємо СУМК-іцям після літнього відпочинку ще більших успіхів в праці.

50-ТИ ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Стерджис, Саск.

Гарного зимового ранку, в неділю 13 лютого, зі сходу наблизилося авто до нашої церкви. Це приїхав новий Священнослужитель, Прот. О. Гриділь, з добродійкою. Це буде його перше Богослужіння в нашому Храмі.

Уже підчас Утрені мала, але на причуд Божественного вигляду церковця наповнюється парафіянами та вірними з сусідніх околиць. Літургія скінчилася. В Храмі тихо. Спокійним ходом всеч. О. ступає на Солею й просить п. Василя і його дружину п-ні Федору Грушка, щоб стали перед Тетрапод.

Священно служитель розпочинає служити благодарственну Службу, дякуючи Богові за всі добра, якими Він обдарував п-во Грушки на протязі 50-ти літнього подружнього життя. Всі молилися, щоб Всевишній продовжив ювілятам літ та послав їм здоров'я.

Після Молебня вся свяченна громада зійшла в залю під церкву, де відбувся спільний обід, який приготовило Жіноче Товариство, під умілою рукою голови Товариства, пані Колот. Всеч. О. проказав молитву, а господар обіду, голова громади, підніс тост Ювілятам, причому побажав Ювілятам діждатися діямантового ювілею. Після перекуски господар представив Ювілят та їх близьких, як Тарасу Грушка з Пелей Демка Кошицука з Аван, поньок Стефанію Темяк, Павлину Вигландал. і її чоловіка Адама, та внучків Олексо і Марка, та сина Івана з його дружиною Ольгою.

Панство Грушки приїхали в Канаду на початку 20-го століття. По чотирьох роках пробування в Канаду пн. Грушки переселяються з Сифтон-ну, Манітоба в Аван. Саск. на фарму, де молодий Грушка учащає в публічну школу. Одночасно він і не забуває й української книжки та своїх обов'язків. Вже від самих молодих літ він невпинно працює на культурно-національному та релігійному полі.

При заснованні церкви в 1952 році п. Грушка стає секретарем громади і довго працює. У всій його праці тоно-

маганє йому пані Грушка. Вона з материнського відношіство доглядає родини та господарки, коли п. Грушка займатий громадськими справами.

Після смерти брата і братової п-во Грушки забирають сиріт у свій дім і ними опікуються як рідними. Ось вони всі тут зійшлися на це святочне.

Іван Грушка, син Ювілят, в імени всієї родини подякував усім присутнім за численну участь у святі, а Жіночому Товариству за такий гарний обід.

При закінченні свята всеч. Отець висловив ще раз Ювілятам поздоровлення та побажав їм в імени всіх присутніх многих літ.

З НАГОДИ НОВОНАБУТОЇ ХАТИ П-ВА ЧЕРНУШКІВ

Келгарі, Альберта.

В неділю 5-го червня ц. р. куми і ближчі знакомі зробили несподіванку для п-ва Василя і Євгенії Чернушка з нагоди набуття власної хати.

Десь коло 1-ої год. дня всі разом прибули із своєю поживою і це дуже здивувало родину Чернушків. Все було скоро приготовано; всі засіли за столи проказали молитву і заспівали „Многії Літа".

По смачному обіді пані Ніна Процьків привітала п-во Чернушків в імені усіх присутніх, передала подарунок, та побажала всього найкращого в новонабутій хаті.

Пан В. Чернушка подякував усім від себе і своєї родини, але сказав, що ця несподіванка, таки і є несподіваною, бо він за що подію нічого не знав і обіжався, що йому і по телефону ніхто не шепнув, щоб він приготовився. А також пані Євгенія Чернушка зі сльозами в очах подякувала всім, що за їх не забувають.

Родина Чернушка є членами Укр. Гр.-Прав. Церкви Св. Володимира в Келгарі і до того пані Чернушка співає в хорі.

Щоб ця подія не обійшлася без відома знакомих в Канаді, пані А. Корж переслала збірку на нашу пресу. Було зібрано 22 дол. 10 ц., і розділено як слідує: на „Український Голос" 7 дол., на „Вісник" 7 дол. і на Історію Українців в Канаді 8 дол. Всім жертводавцям щира подяка, а родині Чернушка щасти Боже.

Кум І. Ч.

НА ПОШАНУ БАТЬКОВІ И МАТЕРІ

З найдавніших часів у житті народів світу культ батьківської пошани займає чи не найвизначніше й найголовніше місце. як в родинним так і суспільним житті. Вже в Старому Заповіті колись, давно — в сивині віків, Господь Бог наказав через Пророка Мойсея: „Шануй Батька твого й Матір твою". Ця заповідь сильно зміцнила велику пошану батьків, стала однією з головних християнських чеснот. Так само Ісус Христос, в Новім Заповіті, підтверджує Заповідь і осьвітив її, як одну з основ християнського родинного життя. Читаємо в Св. Євангелії від Матвія про наказ Божий і передання старших, роз. 15; „Тоді до Ісуса прийшли фарисеї та книжники з Єрусалиму й сказали: „Чого Твої учні ламають передання старших? Бо не миють вони своїх рук, коли хліб споживають". А Він відповів і промовив до них: „А чого й ви порушуєте Божу заповідь ради передання вашого? Бо Бог заповів: „Шануй батька та матір," та: „Хто злорічить на батька чи матір, — хай смертю помре." А ви кажете: „Те, чим би як скористатись хотіли від мене, то дар Богові," то може й не шанувати той батька свого або матір свою. Так ви ради передання вашого знівечили Боже Слово."

Отож ця заповідь Божа стала великою ласкою і добродійством для лобожних предків і нашого українського народу, що її передавали з покоління в покоління. Наш український народ віками вірно виконував цей заповіт Божий. Шанування батька-матері так міцно було закорінилося в нашому народі, що воно стало релігійним і духовним культом пошани батьків. Для прикладу, можемо зробити порівнання, що в інших народів це проявляється менше, хоч би, скажімо, і про це, що навіть в наші дні, коли діти батьків в інших народностях звертаються до батьків за чимсь конечним, то уживають займенника „ти".

Цей вираз звучить трохи задразливо „в зверненні до батька, чи до матері. Це можемо почути між росіянами (москалями), поляками, — хоч, правда, в Канаді це вже трапляється і між з „асимільованими" українцями. Чи не пора, щоб ми, батьки, навчили своїх дітей змалку говорити так, як колись діти звертались до своїх батьків не інакше як тільки займенником „ви"?

Тому, що Бога Заповідь була великою благодаттю для благочестивих наших предків, то й за любов і пошану батька матері родичі відплачувались своїм дітям такою ж любов'ю. В давнину було надто важливим дістати батьківське чи материнське благословення; це було неначе великим скарбом, як для донъки, так і для сина. Це було важливим особливо тоді, коли син або донька одружувалися, або син вирушав на війну і. т. д. Те саме і перед смертю батька й матері їх діти просили благословення на щасливе і праведне життя. І шанували ті діти батьків своїх не ради страху, а з великої любови. Господь Бог благословив такі релігійні родини, бо вони свято дотримувалися Божу Заповідь. Багато з нас пам'ятає ті благословенні хвилини, коли воля батьків була святою для їх дітей, коли то сини й дочки з любов'ю й християнською пошаною цілували руки своїх батьків. Це була родинна гармонія і згода, пошана та любов, — бо здоволення й радість запановували їхне сімейне життя.

На превеликий жаль, багато доброго минулося, настали модерні часи, коли то моральне почало заступатися матеріяльним. Тепер бувае так, що коли батько, або мати занедужали і опинилися в лікарні на ложі смерти, то діти уникають того, аби татові чи мамі зробити якусь належну прислугу, духово підтримати їх у їхніх немочах. А замість того, щоб просити батьківського благословення, то стараються лише, щоб батьки якнайскоріше підписали тестамент на маєток, який за життя пристаралися. Так, і багато більше лечого не виконується до сповнення Божої Заповіді: „ШАНУЙ БАТЬКА ТВОГО І МАТІР ТВОЮ".

о. П. Б.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

В ДРУГІ РОКОВИНИ СМЕРТИ, БЛ. П. МАРІ КОПОТЬ

Едмонтон, Алта.

Хоч Ти відійшла від нас у вічність, наша незабутня дружинка, мама і бабуня, пам'ять про Тебе живе і житиме, доки житимуть, Твій муж і Твої діти. Пам'ять про Тебе, і про Твою доброту для нас, житиме в наших серцях, а ми молимося і просимо Всевишнього, щоби душу Твою оселив там де праведні спочивають. В цю сумну для мене, 2-гу роковину, смерти моєї дорогої дружини, Марії Копоть, котра упокоїлася 2-го лютого 1964 р. в Едмонтон, Алта. складаю $20.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, і $5.00 на „Вісник".

муж Стефан

ПОХОРОН БЛ. ПАМ. ДМИТРА ОСТАПОВИЧА

Швидко рознеслася сумна вістка з Мус Джа, Саск. по всій Канаді - про смерть бл. пам. Дмитра Остаповича, що сталася на 64-му році життя, по обіді - в п'ятницю 18-го березня 1966 р., в Юніон Шпиталі, Мус Джа.

Панахида відбулася третього дня (понеділок вечером) в похоронному заведенні Джанс, що її відправив о. Павло Змійський при численній участи людей.

Другого дня ранком, у церкві Св. Вол. Великого, відбулася Служба Божа і Чин Похорону з участю прот. С. Кіцюка — настоятеля Громади Св. Духа, Ріджайна Саск. при значно збільшеному числі вірних, що прибули з Ю-таріо, Манітоби, Саскачевану і Альберти.

Під час Панахиди і Служби Божої, співав хор під управою п. Володимира Шипляка й Василя Змійовського та дяка Громади Св. Вол. Великого, Михайла Барань.

По прочитанні Св. Євангелії, прот. Кіцюк сказав гимбоко-змістовну пропо в і д ь. По Службі Божій, про покійного говорив настоятель — о. Павло Змійський. Похоронено покійника на цвинтарі Роздейл, в Мус Джа.

Могила була вкрита десятками вінків із живих квітів.

Поминальний обід відбувся в залі Громади Св. Вол. Вел. що його приготували вінкині Відділу Союзу Українок Канади. За столи засіло понад 150 осіб.

По обіді відбулася офіційна програма, що була присвячена бл. пам. Дмитрові. Господарем програми був о. П. Змійський. У великій пошані до покійника та його родини промовляли: Корнель Возак — голова Громади Св. Вол. Вел., п-ні Рілак — голова відділу Союзу Українок Канади з Вінярд, Саск., пдмінники покійного п. Теодор Дмитрийчук із Мус Джа, п. Дмитро Кирилюк — принципал Гай Скул у Тідор Саскачеван. Усі промовці сердечно й зворушливо згадували про небіжчика, про його громадську працю та щедру жертвенність на церковні потреби.

Також кожен промовець висловлював співчуття родині покійного. На закінчення програми, дружина небіжчика подякувала всім, що брали участь у Похороні, приготуванні обіду, промовцям, а особлива подяка була п. Дмитру Остаповичу (молодшому) за його великі турботи під час Похорону. Також дякувала всім, що в тій чи іншій мірі поділяли горе родини покійного.

По спільному прославлению „Вічная Пам'ять" було закінчено номинальний обід і офіційну програму, а відтак на заклик п. Нички присутні зложили свої пожертви в сумі $153.00. із них призначено: на Колегію Св. Андрея $20.00, „Вісник" $13.00, „Український Голос" $5.00. Учасники Похорону цим виявили, бажання подякати щедрим добрих дія, на свіжу могилу покійника.

У великому смутку, покійник залишив: дружину Пазіну, доньок Наталку і Ольгу та чотирьох внуків, брата Теодора й дальшу родину.

Життєвий шлях небіжчика

Народився бл. пам. Дмитро Остапович 25-го квітня 1902 року в селі Погорілиці, повіт Застава, Буковина. До Канади покійний прибув із батьками 1902 р. (маючи декілька тижнів від народження) і поселянся в Шігі, Саск. Юнацькі роки небіжчика пройшли невесело, маючи 15 років залишився сиротою. Року 1926 покійник одружився з Павлиною роду Кирилюк. Короткий час працювали в господарстві. Року 1930 покійник отримав працю в С. П. Р. Вінярд, Саск. де й працював до 1957 року. Того року компанія С. П. Р. перевела його до Мус Джа, Саск. де й працював 2 роки, а пізніше працював у Грант Гал Готель до кінця свого життя. Бл. п. Дмитро прибувши в Мус Джа, відразу став членом Громади Св. Володимира Вел. Виявившись надзвичайно активною людиною, його кожного року обирали членом управи вицезгаданої громади. Року 1964 Українська Православна Громада Св. Володимира Вел. в Мус Джа розпочала будову своєї Церкви, і для неї покійний віддавав багато своєї часу. Бл. пам. Дмитро любив: музику, сцену, пісню та всю творчу працю.

Був членом церковного хору, завжди брав участь у Богослуженнях. Перебуваючи в лікарні короткий час й очікуючи свого упокоєння, він прийняв Сповідь і Св. Причастя, а дня 18 березня тихо упокоївся.

Відійшов від нас чоловік, який був прикладом для багатьох. Покійний Дмитро був чесний українець, щирий патріот, людина з душею християнина.

Спочивай у Бозі: Дорогий Брате. Твоя пам'ять серед нас буде вічною!

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Цим хочемо висловити нашу глибоку вдячність голові Парафіяльного Комітету в Парафіяльного Комітету в Тодорському окрузі п. Фу. Королю, секретареві п. С. Доменкові й всім членам Парафіяльного Комітету, церковним Зарядам громад, Зарядам Жіночих Товариств і всім членам у тіодорській окрузі, за теплі співчування і допомогу в нашій пастерській праці протягом п'яти років, котрі ми спільно переживали разом з вами, тому лишилось у нас багато добрих спо м и н ів спільного пережитя.

Також щиро дякуємо за ваші добрих, котрими ви нас нагородили вчас проп ш альної вечірки в м. Тіодор. Дякуємо і приватним людям за їх щирі дарунки.

Нехай Милосердний Бог наш за це винагородить вас усіх сторицею і обдарує своїми багатами щедротами.

Оставайтесь з Богом здорові з найкращими побажаннями до вас ваш бувший парох

о. Ярослав Пуй з родиною.

СЛ. ПАМ'ЯТИ Г. СЕМОЧКО

2 квітня ц. р. з волі Всевишнього несподівано відійшов від нас один із відданих і правдивих оборонців і будівників Української Православної Церкви на чужині, заст. головні Св. Володимирського Укр. Православного Братства в Чікаго — Григорій Семочко.

Походив пок. з с. Ямниці, Станіслав. пов. Прибув в Канаду у 1912 р. і не дивлячись на важкі в той час матеріяльні обставини, пок. Григорій брав діяльну участь у церковному і громадсько-політичному житті українських поселенців у Канаді. І дома і тут він належав до організацій укр. націоналістів і був діяльним членом їх. Останні кілька років пок. Семочко був членом Спілки Визволення України. (Осередок СВУ в Чікаго.)

Коли в 1918 р. в Канаді і в США наші брати — греко-католики почали повертатися в лоно своєї прадідівської Православної Церкви, то Г. Семочко був одним із перших організаторів укр.—православних парафій і українських шкіл при них у Канаді.

Весною 1923 р. пок. з дружиною переїздить в Чікаго і тут з побратимами — Масленем, Слипсуком, Косовським та іншими приймає діяльну участь у розбудові одної із перших православних громад у США — Церкви Св. Трійці при вул. Ірі. А в слідуючому 1924 р. громада і покійний сердечно вітали і довший час утримували в себе, прибулого в той час, Арх. Іоана Теодоровича.

З ініціятиви і за дальшої участи пок. Семочка при Св. Троїцькій парафії організовано було т-во „Просвіта". Рідну та Недільну школи, прекрасний хор, драм. гурток ім. Котляревського і дуже гарну школу танків під керівництвом п. Авраменка.

А під час світової виставки в Чікаго в 1933 р. з ініціятиви Г. Семочка повстала організація „Українська Молодь Північної Америки". Покійний був членом і організатором у 1942 р. „Ліги Американців Українського походження," в управі якої він був секретарем.

Пізніше, коли громада почала збільшуватися, знову ж з ініціятиви Г. Семочка і його побратимів куплено було в 1946 р., будинки для Церкви на розі Ожей і Кортез за 64500 дол. У тому ж році покійний один зібрав на купівлю — 10,000 дол. Понад 40 р. свого життя Г. Семочко віддав своїй Рідній Церкві. Він жив нею і працював для неї

і свого народу до останніх днів свого життя.

Пок. Григорій 11 років він тут радіо-передачі, через які голосив рідне укр. слово, боронив Святу правду і закликав наш народ, особливо молодь до єдности і братерства.

Вкоротці перед своїм упокоєнням бл. п. Семочко захворів на серце, почав підупадати і 2 квітня ц. р. на 74 році відійшов від нас, залишивши у великому смутку дружину Анну, братів у рідним краю і сестру в США. Поховано покійного у Вінніпезі в Канаді. Покійний Семочко явйде в історію УВЦ, як один із відданих і правдивих оборонців і будівників її.

Вічна йому пам'ять!

Управа Св. Волод. Б-ва в Чікаго.

НЕВИДЖАЛУВАНА ВТРАТА — БЛ. ПАМ. ГРИГОРІЯ БАБІКА

У вівторок, 31-го травня у Вінніпезі розійшлася сумна вістка про те, що не стало між живими довголітнього голови Соборної Громади Св. Покрови, щирого православного українця та ревного працівника на церковній ниві, бл. пам. Григорія Бабіка.

Покійний народився 15-го квітня 1905-го року в селі Стубенець, повіт Перемишль. В Канаду прийхав 1929-го року і зараз же таки включився в церковно-громадську працю. Покійний був великим любителем культурно-освітньої роботи та сцени і тому постійно був членом драматичного гуртка при Соборі; занимав також різні функції в Зарядах Соборної Громади: був довголітнім членом Добродійного Братства Св. Анни при Соборі як також членом Взаїмної Помочі.

Панахида за спокій душі покійного відбулася при великому зїзді народу, 2-го червня в Соборі Св. Покрови. Під час Панахиди співав соборний хор під дир. п. St. Каптія. Панахиду служив о. І. Стус а після неї сказав до вірних проповідь, згадуючи про ті всі добрі діла які для Собору зробив покійний.

В п'ятницю, 3-го червня, в Соборі, за спокій душі покійного, була відслужена Заупокійна Св. Літургія, Архиєрейським Чином, яку відслужив Преосв. Владика Борис, в сослуженні оо. В. Слюзаря, С. Столярчука та І. Стуса. За Св. Літургією Владика Борис сказав своє прощальне слово, а перед закінченням Св. Літургії до Собору прибув Блаж. Владика Митрополит і зворушливо від себе попрощав покійного.

О. Іван Стус, прощаючи покійного, підкреслив ту велику працю останнього особливо у підготовці Соборної Громади Св. Покрови до свого 40-літнього Ювілею, що його відсвяткувала Соборна Громада 1965-го року, розкрасивши при цьому Соборний Храм та збудувавши но-

вий Іконостас.

Після похоронних Відправ в соборній авдиторії відбувався заупокійна трапеза на якій господарем був п. Б. Карпінський. Перед закінченням цієї трапези від родини промовляв старший син — п. Мирон Бабяк.

Покійний залишив у глибокому смуткові свою дружину Марію, двох синів, Мирона у Вінніпегу і Володимира в Монтреалі, четверо онуків і двох братів, Івана у Вінніпегу і Михайла в Торонті.

Залишив він також в глибокому смуткові всіх членів Соборної Громади Св. Покрови, всіх своїх приятелів і друзів з якими так щиро, віддано і по-братньому працював для збереження і розвитку української духовної і національної культури в Канаді, та для розвитку Рідної Української Православної Церкви та Соборної Громади, яку він так щиро любив і головою якої впродовж 5-ти, останніх, років був.

Нехай канадська земля буде йому легкою, пам'ять про нього залишиться повсякчасною.

Учасник Похорону.

ПОДЯКА

Від глибини зболілих сердець хочемо зложити публічну подяку всім що взяли участь в похороні мого найдорожчого мужа, улюбленого тата і дідуня.

В першій мірі щиро дякуємо Блаж. Владиці Митрополитові Іларіону та Преосв. Владиці Борису, як також Всеч. Отцям, Настоятелеві Соборної Громади, о. І. Стусові, Настоятелеві Катедральної Громади Преосв. Трійці, о. Володимиру Слозару, Настоятелю Православної Церкви у Брендоні, о. Степану Столярчукові, за відслужения Панахиди, Похоронних Відправ та Архиерейської Св. Літургії. Висловлюємо також щиру подяку Соборному хорові під управою п. Я. Каптія і п. В. Гжеховському, дякові в Соборі, і всім тим котрі брали участь і допомагали в співах під час Панахиди, Архиерейської Св. Літургії та Похорону. Сердечна подяка також всім тим, що зложили свої пожертви як нев'янучий вінок на потреби Соборної Громади Св. Покрови і всім тим що зложили квіти і вінки. Щиро дякуємо також тим що несли домовину, як також тим що були почесними. Особлива подяка голові Братству Св. Андрея при Соборі за те, що в останне попрощав від Братства покійного, як також за те, що перевів заупокійний обід-тризну, після Похорону, в соборній авдиторії.

Щиро дякуємо всім тим що висловили для нас свої співчуття усно, телефонічно і писемно, як також всім тим котрі прийшли на Панахиду і Заупокійну Службу Божу, і віддали покійному останню прислугу. З глибини наших сердець складаємо щиру подяку також Соборному Сестринству під проводом п-ні Анни Мисавчук, що допомогли приготовити поминальну трапезу в соборній авдиторії.

Всім Вам нехай Господь сторицею винагородить ин це.

Горем сповиті,
Марія Баб'як, дружина
Сини Мирон і Володимир,
Невістки **Мирослава і Оксана,**
Онуки, **Марійка, Матвій і Филип і маленький Давид БАБ'ЯКИ.**

Порядки Богослужень:

ПІДВИНІПЕЗЬКА ОКРУГА

ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Транскона, Поплар Парк, Молонтон, Стед.
11. Неділя — Кенора, Бозежур, Селкирк, Су Лукает.
18. Транскона, Дуфрост, Тиндал.
25. Неділя — Кенора, Гонор, Поплар Філд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3009
(увечері) JU 6-3810

о. Б. АПОНЮКА
Адреса: Почт. скр. 148, Айтуна, Саск.
Тел. 796-2218

о. В. БОРЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2908

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Вадена
10. Субота — Клер
11. Неділя — Фастон
18. Неділя — Ватсон
21. Середа — Вимир
25. Неділя — Келвінгтон
27. Вівторок — Раше
Box, 488 — Tel. 338-8143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 807.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Едмор Храм
11. Неділя, Усікновення — Шіго (м.)
18. Неділя — Фовя Лейк
21. Середа, Різдво Пр. Б. — Купровські Храм
25. Неділя — Вінніфр. Храм
27. Вівторок, Воздв. Чеси. Хр. — Стадинки
Address: Shoho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Інсінгер (м.)
11. Неділя — Половини
18. Неділя — Вестбурн
21. Середа Різ. Пр. Б. — Інсінгер (гайнея)
25. Неділя, Храм — Тіодор (м.)
27. Вівторок Чес. Хрес. — Дробот
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 254, Two Hills, Alta.
Phone 657-2488.

о. Ст. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Норт Батафорд
11. Неділя, Усік. Гол. (в. Хрест. — Гленелін
18. Неділя — Норт Батафорд
21. Середа, Різд. Прсв. Богородиці — Вітків
27. Вівторок, Воздв. Чесного Хреста — Норт Батафорд
Address: North Battleford, Sask.
972—106, St. Ph. 445-3280.

о. В. КОКОРУДЗА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Пайн Ривер
11. Неділя — Етелберт
18. Неділя — Рейнер (Храм)
27. Середа — Різдво Преєв. Богор. — Етелберт
25. Неділя — Гарленд
27. Вівторок — Воздвижения Чеси. Хреста — Пайн Ривер
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Гадсон Бей
11. Неділя — Гронлід
18. Неділя — Сілвер Крік
21. Середа, Різдво Преєв. Богородиці Мелфорт
25. Неділя — Брусбсї
27. Вівторок. Воздвижения Чесного Хреста — Гронлід
Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Редвагтер
11. Неділя — Торгилд
18. Неділя — Босетна
21. Різдво Преєв. Богородиці — Федора
27. Воздвижения Чесного Хреста — Ерімонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Крилор
11. Неділя — Геффорд
18. Неділя, Вечірня — Вітки
18. Неділя — Босетна
25. Неділя — Геффорд
27. Вівторок, Воздвижения — Редфілд
Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 56.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Мирнам
11. Неділя — Бросо
18. Неділя — Лужани-Тонорівці
21. Різдво Преєв. Богородиці — Сзава Пол.
25. Неділя — Моркемеб
27. Воздвижения Чесного Хреста — Мусідора

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Давфин
11. Неділя — Валей Ривер
18. Неділя — Гилберт Плейнс
21. Середа, Різдво Преєв. Богородиці. Храм — Рорктон
25. Неділя — Давфин
27. Вівторок. Воздвижения Чесного Хреста — Дрифтінг Ривер
Вечірня служиться що неділі в год 7-ій вечора в Давфині.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Арот
11. Неділя Усік. Голова Ів. Хрест. — Денбері
18. Неділя, — Сван Плейн
21. Середа Різ. Прсв. Богор. — Сторджес
25. Неділя — Норкайд
27. Вівторок. Воздвижения Чеси. Хреста — Стінен
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 1902.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2806 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Крейсед
4. Неділя, Обхінція в год. 3.00 по полудні — Лек Ла Біш
11. Неділя — Сарепа
18. Неділя — Норал
21. Середа, Різдво Пресвятої Богородиці — Лек Ла Біш
25. Неділя — Боїв
27. Вівторок. Воздвижения Чесного і Живот. Хреста — Атабаска
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-6533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Робини
11. Неділя — Ленард
18. Неділя — Мекнат
18. Неділя — Робини. Вечірня
Sf. Середа. Різдво Преєв. Діви Марії — Петлюра
25. Неділя — Гренлюр
27. Вівторок. Возвід. Ч. Хреста — Шел Велей
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 466.

о. Т. СЛАВ'ЯНЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Смат
11. Неділя — Лемін
18. Неділя — Вакав
21. Середа. Різдво' Пр. Б. — Тарнополь
25. Неділя — Альвена
Вечірня о 4 год — Ст. Джуліем
27. Вівторок Возд. Чеси. Хреста — Кадворт
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Канора
18. Неділя — Канора
21. Середа. Різд. Богор. — Успенська
25. Неділя — Бюкенан
27. Вівторок. Возд. — Бірджес
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Толстой
11. Неділя. Головосіки — Сарто
18. Неділя — Роза
21. Середа. Різдво Богородиці — Толстой
25. Неділя — Гардентон
27. Вівторок. Воздвиж. Чесного Хреста — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Канора
11. Неділя — Канора
18. Неділя — Канора
21. Середа. Різд. Богор. — Успенська
25. Неділя — Бюкенан
27. Вівторок. Возвід. — Бріджес
Address: Box 425, Canora, Sask.
Phone 563-5153 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Смоки Лейк
11. Неділя — Усікновення — Вільна
18. Неділя — Бойн Лейк
21 Середа Різдво Пр. Богородиці — Белис
25. Неділя — Спедден
27. Вівторок — Воздвижения Чесного Хреста — Стрий
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Кемсак
11. Неділя. Усічення Голови Іоанна Хрестителя — Брокетон
18. Неділя — Сторпоней
21. Середа. Різдво Преєв. Богородиці — Кемсак
25. Неділя — Довпел
27. Вівторок. Воздвижения Чесного Хреста — Мазена
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Сенді Лейк
11. Неділя — Енгосвіл
21. Середа. Різдво Преєв. Богородиці
18. Неділя — Січ
дищ — Вікста
25. Неділя — Онкборн
27. Вівторок. Воздвижения Чесного Хреста — Мекзі
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ВЕРЕСЕНЬ

4. Неділя — Торсбі
11. Неділя — Брудерґайм
18. Неділя — Калмор
21. Середа, Різдво Преєв. Богородиці — Кемровз
25. Неділя — Уебо
27. Вівторок. Воздвижения Чесного Хреста — Кагвин
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-8055. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1966. ЧИСЛО (2038) 18

Загадка смерти Кеннеді

Страх перед книгою „Смерть президента"?

Боятись, щоб „неуважні" читачі не „розгнівались" з приводу ролі президента Джансона

Вилліям Манчестер уже закінчив свою книжку п.з: „Смерть президента". Журнал „Лук" заповів, що буде деякі частини цієї книжки друкувати.

З цього приводу преса почала писати про якийсь „страх" з приводу того, звідки той „страх" і чому? У пресі подають, що це родина покійного президента Кеннеді боїться що коли журн. „Лук" надрукує не цілість книжки Манчестера, а лише деякі частини, то ті виділені з цілости уривки можуть бути хибно інтерпретовні читачами; читачі можуть обуритися на деяких високопоставлених урядових осіб, а головно на теперішнього президента Ліндона Джансона з приводу його ролі у справі трагічної смерти Кеннеді.

З уваги на ці поголоски, журнал „Лук" помістив на цілу сторінку повідомлення, що родина Кеннеді зовсім не висловлювала жодних застережень про те, друкування тих уривків з книжки Манчестера. Отже, з цього повідомлення журналу „Лук" виходить, що то не родина Кеннеді боїться друкування тих частин книжки „Смерть Кеннеді". Якщо — так, то хто ж тоді того боїться? Якщо родина Кеннеді не забороняє журналові „Лук" друкувати цього, то нащо ж пускають поголоски, що то родина Кеннеді боїться, щоб читачі, була зле не зрозуміли ролю Джансона, — хто ж властиво

(Продовження на 2-й стор.)

Тіто проти переваги сербів і православних

Усі близькі соратники диктатора Югославії, 75-літнього маршала Тіто, з якими він захватив владу, або погинули, або ув'язнені. Ще залишився був шеф державної безпеки Олександер Ранковіч — син сербського селянина. Отже лише його вважали на Тітового наслідника. Але Тіто недавно усунув Ранковіча з його високого становища. Ранковіч, серб, підтримував сербів, які з національних і релігійних мотивів (вони православні) змагають до переваги над меншостями в Югославії, тобто над католиками (хорватами), мусульманами, македонцями, словінцями, альбанцями. Тіто є проти переваги сербів (хоч вони й найчисленніші). Він веде таку політику, щоб рівноважити всі ці національності. (Нью-Йорк Таймс Сервис, 11. 6. 66).

З.Р.В. — У комуністичних державах, де є різні національності, завжди ця сама політика: найчисленнішу національність виставляють проти менших національностей, з одного боку; а менші національності підтримують проти більшої національності, щоб вона не мала забагато сили, з другого боку.

Комуністи ставлять пам'ятники папі Іванові XXIII

ПОЛЬЩА. — Комуністична влада Польщі відзначила тисячоліття християнства, що разом є й тисячоліттям державности Польщі (966-1966) поставленням пам'ятника папі Іванові 23-му (1958-1963). Не звертаючи уваги на остереження архиеп. Болеслава Комінека, що цей пам'ятник не має нічого спільного з Католицькою Церковю, все таки коло тисячі католицьких священиків узяли участь у закладнині цього пам'ятника.

—o—

ІТАЛІЯ. — Для відзначення „діялогу" між комуністами й католиками, що його започаткували Ватикан шляхом створення спеціяльної ватиканської комісії для цього, — комуністи ставлять у Неаполі пам'ятника папі Іванові 23-му (подано за журн. „Православная Русь", ч. 14, 1966. США).

З.Р.В. — Папа Іван 23-й був речником миру за всяку ціну і він же перший з пап започаткував політику порозуміння з комунізмом і з режимами комуністичних держав. Це тому світовий католицький [illegible] не осудив комунізму.

Англіканський церковний достойник посуджений в єресі

Англіканський духовний Ернест Гаррисон заявив, що в вересні 1966 р. зрезигнує із свого становища, як заступник генерального секретаря Ради релігійного виховання Англіканської Церкви. Він радить не вживати слова „Бог", бо „люди намагаються дефініювати його хоч його не можливо здефініювати". Три речі для нього неприємливі:

„Перша — казати, що Бог є. Друга — казати що Бога немає. Третя — казати, що Бог умер. Кожна з них є в такій самій мірі актом віри, як і дві інші", — сказав він.

Свої погляди він виясних ширше в книзі, яку видав 1965 р. (Rev. Ernest Harris: Let God go Free. 1965).

Група англіканських теологів у своєму спеціяльному листі до Проводу Англіканської Церкви в Канаді домагається усунення Е. Гаррисса як еретика. („Вінніпег Трибюн, 26, 6, 1966).

З.Р.В. — Преса популяризує погляди Е. Гаррисса як „радикальний підхід до традиційної теології". Насправді ж, його погляд не є нічим оригінальним. Подібні єресі були вже з давніх-давен, і християнство перемогло їх. Агностики визнають існування Бога, але твердять, що факти існування Бога доказати не можна. Атеїсти ж твердять, що Бог не існує. Але бували, і тепер є, такі єресі, що являють собою мішанину агностицизму й атеїзму.

Інструкції єпзарха Якова православним грекам щодо участи в екуменізмі

Світські й духовні навіть щодо подробиць діялогу з католиками мусять діяти згідно з інструкціями свого церковного проводу

Патріярх Константинопольський Атенагорас І, і папа Павло VI, 7 грудня 1965 р. спільно зняли ту анафему (вилляття), яке Церква Римська й Канстянтинопольська наложили були одна на одну 1054 року.

У зв'язку з цим, Американський екзарх (архиеп. Яків) Констянтинопольського Патріярхату проголосив інструкції п. з. **„Відносини між Церквами у світлі зняття анафеми".** Нижче подаємо головніші витяги з цих інструкцій.

Єдність і з'єднання

„Єдність (unity) і з'єднання (union) — це не одне й те саме. Єдність у теорії існує, бо ж усі християни ісповідують ОДНУ, СВЯТУ, СОБОРНУ И АПОСТОЛЬСЬКУ ЦЕРКВУ (хоч це залишається здійсними це в житті й дії сучасної Церкви). З'єднання ж, що означає організічну, адміністративну чи літургічну уніформованість, у Церкві не існувала ніколи.

Єдність — дискусії „за круглим столом"

„Питання про єдність (unity) у Христі — не тільки теоретичну, але й єдність дій й таїнств — треба розглядати у світлі історії, тієї, що записана й тієї, що пишеться тепер у тих справді історичних часах. Щодо цього, ми завжди готові і говорити, й отримувати запрошення, присланні в добрій вірі і з добрими замірами, до круглого стола й панельних дискусій."

Молінни за єдність

„Крім того, ми зможемо говорити й приймати запрошення молитися за єдність — не тільки під час „Тижня Молінь за єдність", але й всюди там, де це може бути корисним і потрібним. Бо ж дух і свідомість Православної Церкви завжди були вселенськими (екуменічними) й екуменальними, що посвідчується її історією та що виражається її літургічним про-

(Закінчення на стор. 3-й)

У пацієнта зникли сліди рака

Спеціялісти в Roswell Park Memorial Institute в Боффало, США, стверднли, що 21літній Лері Рнпк (Lary Rink), який був хворий на рака, тепер уже не має слідів цієї недуги — після того, як він відбув курацію у свого місцевого лікаря (Dr. Ray Houghton, Canstantine, Mich.).

Його лікар сказав, що якщо б той його пацієнт далі був хворий на рака, то ще три місяці тому він був би помер. А однак — каже лікар — поки не минуло 5-10 літ, то годі сказати, чи його пацієнт дійсно вилікувався; бо коли в організмі залишилася хоч би клітинка рака, якої могли не завважити, то ця недуга відновиться.

(„Ассошіейтед Пресс" 19. 7, 66).

Страх перед книгою...

(Продовження з 1-ї стор.)

боїться тієї справи?

Преса не дає вияснення в цій справі.

Скрипт книжки Манчестера п. з. „Смерть Президента" прочитала, й дала свою згоду на друк сама вдова по президентові Джанові Ф. Кеннеді, пані Джекелін Кеннеді.

Невідома роля Кеннеді й Джансона в розколі демократичної партії. През. Кеннеді не хотів їхати до Техсасу, де його вбито. Перед виїздом до Техсасу у през. Кеннеді була якась суперечка з віцепрезиденто Линдоном Джансоном.

„Нью Йорк Таймс Сервис" (27. 8. 1966) інформує:

„Чи родина Кеннеді намагається проволікати або не допустити до друкування частин розповіді Вілліяма Манчестера про замордування президента?

Вістки про те, що родина Кеннеді вмішалася в цю справу подавалися так настирливо, що журнал „Лук" запланував подати на цілу сторінку оголошення. Про те, що він буде друкувати це, і приготовлений вже був, але вдова по президентові — пані Дж. Кеннеді, ані його брат сенатор Роберт Кеннеді не виявили бажання редагувати цього рукописа.

Згідно з поголосками, родина Кеннеді боїться не того враження, яке може зробити ціла книжка Манчестера **„Смерть президента" (William Manchester: "The Death of a President")**, яку пані Кеннеді потвердила, а бояться вісім чи вісім уривків. Кажуть, що вони бояться, що коли деякі події будуть показані окремо від цілости тієї драми, то деякі особи можуть показатися в несимпатичному й неправильному насвітленні.

У книжці є такі події, що вимагають дуже подрібного й делікатного підходу до них.

Як кажуть, в рукописі вивалено, що остання розмова президента Кеннеді й віцепрезидента Джансона — це була суперечка. Президент Кеннеді вважав, що його поїздка до Техсасу (де він був убитий) була непотрібною. Чому Джансон не міг залагати незгоди між демократичними фракціями?

Демократів Коннолі й Демократів Ярборо **(the Connoly Democrats and the Yarborough Democrats)** у цьому штаті (Техсас), а волів, щоб президент він натиск на цю справу у Вашингтоні?

Під враженням того, що поїздка до Техсасу закінчилася замордуванням президента в Даллес, науважне читання про суперечку між Кеннеді й Джансоном може у висліді викликати собою гнів з приводу ролі Джансона".

Яке враження зробить книжка Манчестера?

Вілліям Манчестер мусів знати подробиці закулісних відносин в уряді, коли йому відомо, що перед своєю поїздкою до Техсас, де він був убитий, през. Кеннеді посперечався з віцепрезидентом Джансоном. Більше того, Манчестер мусів знати дуже дриватні справи през. Кеннеді, коли він виявив, що він (Кеннеді) не хотів їхати до Техсасу. А коли він усе таки поїхав туди — проти своєї волі, то це значить, що в уряді якісь чинники присилували його до того.

Звідки Манчестер довідався про те, що през. Кеннеді не хотів їхати до Техсасу?

Дружина през. Кеннеді прочитала скрипт книжки Манчестера, і ствердила, що він написав правду, це значить, що й вона знала, що її муж не хотів їхати до Техсасу і що він таки мусів поїхати, але посперечався з Джансоном. Це значить, що през. Кеннеді говорив про все те, своїй дружині. Чи він сказав їй ще щось більше в цій справі? Якщо — так, то чи вона коли виявить це? І чому през. Кеннеді не хотів їхати до Техсасу? Чому, однак, його спонукали їхати туди?

У Техсасі було тоді два відлами демократичної партії, до якої належав през. Кеннеді, які очолював Коннолі й Ярборо. Вони боролися одна з одною. Который з цих двох відламів підтримував през. Кеннеді, а котру підтримував віцепрезидент Джансон? Котра з Демократичних фракцій була неприхильно настроєна до Кеннеді, а котра до Джансона? Віцепрезид. (тепер уже президент) походить з Техсасу. Котру з цих двох фракцій у Техсасі Джансон підтримував? Чому Джансон — сам уродженець і житель Техсасу — сам не поїхав до Техсасу погодити ці дві демократичні відлами, а залишився у Вашингтоні, натомість Кеннеді мусів їхати? Джансонові, який у Техсасі був своєю людиною, легче було полагодити спір у Техсасі, ніж президентові Кеннеді. Чому Джансон спонукував Кеннеді, щоб той силою свого авторитету „натиском" у Вашингтоні згноблюваний спір між цими двома фракціями з Техсасу? Адже тактика „пресії згори" лише роз'ятрювали проти през. Кеннеді деякі невдоволені елементи в Техсасі! Це ж було особи[illegible]

Джансона, як дипломата з Техсасу, дипломатично полагодити спір у Техсасі, а особу през. Кеннеді ощадити, щоб не наражувати про нього ні одної з двох демократичних фракцій у Техсасі.

Чи родина Кеннеді (і хто саме?) боїться, щоб читачі уривків з книжки Манчестера, які будуть друковані в „Лук", не ставили таких і тому подібних питань, і не поробили собі фальшивих висновків про ролю високопоставлених осіб у Вашингтоні включно з президентом Джансоном?

Але звідки родина Кеннеді може передбачувати, що уривки з книжки Манчестера мимоволі могли б деяких осіб в уряді показати в очах читачів у „несимпатичному" світлі й викликати „гнів" проти них?

Якщо б читачам про те не нагадувати, то може б вони самі й не догадалися робити того роду підзорливі висновки. Отже може б родині Кеннеді було краще не висловлювати страху за опінію тих високопоставлених осіб в очах читачів, і мовчки збути справу книжки Манчестера.

Тому що покликана Джансоном комісія, очолена суддею Ворреном, приятелем Джансона, заявила, що през. Кеннеді вбив Лі Освалд, і що Освалд діяв на власну руку і з власних спонук, а не як агент якоїсь змови, то чому ж родина Кеннеді мала б тепер боятися, що читачі уривків з книжки Манчестера мали б тепер підозрівати якусь групу у змові? Чому родина Кеннеді мала б думати, що могли б бути такі, що не вірять рапортові Комісії Воррена? Це значить, що в Америці є такі люди, які не вірять рапортові комісії Воррена. Одні можуть уважати, що то не Лі Освалд убив президента, а інші можуть думати, що його вбив Освалд, але не з власних спонук, а як агент якоїсь сітки змовників. На якій підставі Комісія Воррена заявила, що Освалд діяв сам від себе, а не як агент якоїсь змови?

Освалд свого часу був у Совєтському Союзі, там оженився, і з жінкою повернувся до США. Коли почалися погорди, що Освалд убив Кеннеді як совєтський агент, то совєтська преса загрожувала гостро, заявивши погрозливо, що Кеннеді впав жертвою інтриг внутрі правлячих кругів США, Совєтська реакція була одноразова й коротка. Якщо б допустити, що комісія Воррена була заявила, що це влада СССР підіслала Освалда вбити през. Кеннеді, то тоді вона мусила б дати на те якісь конкретні й переконливі докази. Але якщо Лі Освалд

(Закінчення з 3 ст.)

Інструкції екзарха Якова...

(Закінчення з 1 стор.)

ханням: „За мир (спокій) усього миру (світу), за стійкість святих Церков Божих і за єдність усіх".

Діялоги й усі інші контакти з католиками на основі інструкцій Патріярха

„Усі ці речі, як також і діялог на рівні крайовому й локальному, ми і приймаємо й рекомендуємо на основі конкретних вказівок, які час до часу давати нам наш духовний центр, Вселенський Патріярхат, і які (вказівки) наша Архиепархія буде передавати почерез наших дистриктових епископів всевселенському духовенству й народові.

[illegible] нічого з духовних і світських Грецької Православної Архиепархії Північної й Південної Америки не повинен позволяти собі особисто інтерпретувати наших „взаємовідносин", або з власного почину входити у „взаємозв'язки", маючи на увазі інтереси „Християнської Єдности".

„Ініціятиви, всі ініціятиви, як це вже було сказано, в цих справах залишаються за Вселенським Патріярхатом", а відповідальність за кожну інтерпретацію тут належить тільки до Архиепархії".

Усіми зв'язками з іншовірцями править Центр

„Отож, у всій екуменічній і міжконфесійній діяльності духовенство й вірні святої Архиепархії Північної й Південної Америки зволять звертатися до свого Церковного Центру в Нью-Йорку за вказівками й порадами.

„Підкреслюється, що вони повинні звертатися за вказівками навіть у тих справах, що показуються другорядними подробицями, щоб так уникнути особистих помилок, і щоб екуменічного духа тримати на високому поземі, та щоб становище Православія — яке (становище) досі було невідоме не-православним — було насвітлене відповідально, поважно і справді по-екуменічному".

(Вищезгаданні інструкції п о вищеу опубліковані в журн. „The Orthodox Observer" (липень 1966), що є головним органом вищезгаданої Архиепархії-Екзархату).

З.Р.В. — На Американському континенті, коли йдеться про православних, досі лише греки з самого початку й досі у церковних справах контактуються з іншовірцями виключно за інструкціями й за дозволом свого Церковного Центру, а не діють кожен на власну руку.

ЯКОГО ЕКУМЕНІЗМУ ПРАГНУТЬ ПРАВОСЛАВНІ УКРАЇНЦІ

Католицька Церква почала широку екумєнічну (церковно - об'єднальну) акцію. З тією метою католики звертаються до православних, щоб правити спільні Богослужения, щоб вести розмови („діялоги"), щоб разом працювати на церковно-суспільнім ниві, щоб не сваритися, а пізнавати одні одних для наладнання дружнього співжиття.

І православні українці радо вітали б і діялоги, і взаємну толеранцію і дружню церковну співпрацю, але за такою передумовою, щоб католики 1) зняли з православних українців прокляття з 1596 р. (Берестейська унія) і з 1891 (Львівський Собор); 2) щоб вони те співжиття вели без жодних інструкцій не-українських центрів; 3) щоб те співжиття було в них не їхнім агітаційним засобом для унійної акції, і щоб вони з унійних плянів зрезигнували; 4) щоб те співжиття виходило з християнського й українського духового джерела і щоб мало християнську й українську мету, — а виключенням унійних плянів і унійної агітації.

Тоді це був би доказ, що те співжиття було б метою самого в собі, а не лише засобом до унійної мети. Бо ж інакше кожен з православних українців відчуває, що якщо б католики не мали на меті свого конфесійно-політичного інтересу співжиття; відчувати це, православні українці мають підставу думати, що те співжиття не є щире.

Православні українці вважають, що їхня християнська етика й української соборицькі почування та свідомість не дозволили б їм голосити „співжиття" з українцями католиками лише з тією метою, щоб навернути їх на православіє, бо така тактика (вдаване „співжиття") було б тінню і на християнській етиці і на національних почуваннях.

Того самого відношення до цієї справи православні українці очікують і від українців католиків.

Православні українці свідомі того, і глибоко вірять, що між ними й українцями-католиками могло б бути співжиття без унійної мети, без чорної печаті прокляття, без намагання вести в чужі, не-українські церковні центри.

ХРУЩОВ ДАЛЬШЕ ПЛАТИТЬ ІКОНАМИ ЗА ЛЮКСУСОВУ ОДЕЖУ

Італійський кравець дістав від Хрущова 60 старовинних православних ікон

Коли Микита Хрущов був диктатором СССР, він замовляв в італійського кравця Анджельо Літріко дорогу одежу і платив йому за це дорогими старовинними православними іконами. А тепер він далі замовляє в того самого кравця дорогу одежу і також платить йому іконами. Щоденник „The Winnipeg Trivune" (26. 7, 1966) поінформував:

„Анджельо Літріко сказав (у липні 1966 р.), що Хрущов далі купує собі в нього одежу. Літріко сказав, що він, приблизно два місяці тому (у травні 1966 р.) вислав Хрущову костюм і плащ. Замість платити гріши, Хрущов прислав іконну й пачку кавйору. „Тепер я маю на всіх стінах біля 60 ікон", сказав Літріко.

Прогиндьовані Хрущовим ікони були на виставці в українській католицькій семинарії в Римі

У зв'язку з тим фактом, що Хрущов цього року прогиндював одну ікону за дорогий одяг, треба пригадати подібні факти з минулого. І так, бюлетень „Інформатор" (ч. 38, серпень 1965. Нью-Йорк, що його видає „Radio Liberty Committee", подав був текст радіопередачі, наданої до СССР з Мюнхену, в якій було сказано, що Хрущов, коли був прем'єром СССР, замовляв собі одяги в мільйонерських кравецьких фірмі Анджельо Літріко, що шие одяги королям, міністрам, мільйонерам, великим актором. За ці одяги Хрущов платив дорогими старовинними іконами; деякті з них походять з 14-го століття.

Про цю справу не було відомо так довго, поки Анджельо Літріко не дав ці ікони на виставку старовинних ікон, що була влаштована в українській католицькій духовній семинарії в Римі, — було сказано у вищезгаданій передачі „Радіо Свободи".

Коли Хрущов прогиндьовав уже коло 60 старовинних ікон самому лиш Анджельо Літріко в Італії, і ще дали платить йому іконами, то колекція тих дорогих ікон у Хрущова, мабуть, була і таки досить велика.

Звичайно, всі ці ікони забрані із святинь переслідуваної Православної Церкви.

Британська дівча про демократію

„Демократія може мати свої недостачі, як політична система, але до неї ніколи не можна відноситися цинічно. Ми мусимо признати, що вона є найкращою системою з усіх тих, що в нас є", — сказала Маргарет Тачер **(Tatcher)**, що є послом консервативної партії в парляменті Британії. Вона є адвокатом, дружиною директора промислового підприємства й матір'ю 12-літніх близнят.

Вона сказала це делегаткам Канадського Жіночого Клюбу з нагоди Дня Домінюну 1966 р. („Кенедіен Пресс", 8. 7, 1966).

Із заболонів „Атомової Доби"

Поголоски, що Бог покарав громом святині сектантів

Вліті 1966 р. грім одночасно вдарив у три святині в Віннінезі — в англік. „об'єднану церкву" („юнайтед чирч") і лютеранську.

У зв'язку з тим щоденник „Виннипег Трибюн" (22. 8, 66) уважала за потрібне дати таке вияснення:

„Громова блискавка не належала до жодного віроісповідання, отже ледве чи можливо, що б була якась правда в тих поголосках, що це одна із сект спровадила цей грім" на святині інших віроісповідань.

Страх перед книгою...

(Закінчення з 2-ї стор.)

не був агентом СССР, то совєтська влада безумовно була б реагувала далі, і тут виринає питання: які аргументи вона мала на те, що Кеннеді згинув з рук місцевих „буржуазних" чинників? Але цього не сталося. Комісія Воррена не оскаржила влади СССР, отже й не викликала реакції з Москви, і Москва мовчала. Чи з наказу Москви вбито Кеннеді чи ні, але факт є один — що комуністам була на руку смерть Кеннеді. Кеннеді змусив владу СССР забрати з Кубн атомову зброю і був за згноблениям комуністичного режиму Кастро. Але в Біхому Домі була опозиція проти цього. Очевидно, по смерти Кеннеді комуністичний режим Кубн вже має спокій.

А однак Комісію Воррена з самих початків її слідства критикували за те, що вона не взяла до уваги'тих свідчень, які могли вести до висновку, що в атентаті на през. Кеннеді брало участь більше осіб, а це свідчило б про змову на його життя.

До Кеннеді стріляли дві особи?

Урядова комісія, очолена головою Верховного Суду, Ворреном, 1964 р. видала „Звіт Комісії Воррена" в якому сказано що до президента Кеннеді стріляла лише одна особа, і комісія твердить, що це був Лі Освалд, хоч його на гарячому вчинку не зловили, а лише зробили висновки на основі різних обставинних доказів.

[illegible] п. з. „Розслідження: Комісія Воррена і встановлення правди". П автор — Е. Епштейн **(Epstein)** — це докторант Гарвардського університету. Він доказує, що до Кеннеді одночасно стріляли дві особи. Книгу Епштейна видало видавництво „Вайкінг" у Нью-Йорку. Епштейн документально, в подробицях розглядає „Звіт Комісії Воррена", і твердить, що ця комісія безпідставно заперечила той факт що до Кеннеді стріляли дві особи, а не одна.

Швайцарський рецензент книги Епштейна, Йоахим Естен у часописі „Вельтвохе" (15. 7. 1966) у Цюриху погоджується з доказами Епштейна.

З.Р.В. — Коли Кеннеді було вбито, то його заступник (віцепрезидент) Линдон Джансон (теперішній президент США) створив спеціяльну слідчу комісію, яку очолив його особистий приятель, суддя Воррен. Після близько однорічного слідства, комісія видала „звіт", в якому обвинувачено лише одну особу — Лі Освалда, і сказано що Освалд тут діяв лише від себе самого, а не як агент будь-якої сітки змовників, і на цьому слідство закрито.

Освалда арештували в п'ятницю по полудні, тримали в арешті в суботу, а в неділю в арешті вбив його Джек Рубі (Рубінштейн), і через те поліція не встигла зробити Освалдові допиту. В арешті він твердив, що то не він убив Кеннеді. Дж. Рубі був засуджений на смерть, але він зголосив апеляцію, і досі сидить у в'язниці. Останньо повідомляли, що суд має вирішити, чи він є нормальний.

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — 63.50 на рік. За границею — 64.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в ЗДА — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 35c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВА КОЛЕГІЯ В НОВИХ ЧАСАХ

Якщо б Колегія Св. Андрея була світською школою, вона закликала б до себе тих амбітних студентів, що прямують до кар'єри в різних професіях, в ділянці наукових дослідів і т. д.

Колегія Св. Андрея є покинцо лише духовною школою, — при якій, однак, плянується в найближчому майбутньому основати гуманістичний факультет. Як школа духовна, вона не може закликати молодь до себе гаслами кар'єри, бо священича праця — це подяг на ниві Христовій.

Але Колегія відкриває для кожного здібного й працьовитого студента широкі обрії не лише душпастирського служення в парафіях, але й перспективи теологічно-наукової праці, церковно-журналістичної, діяльності на міжнародній арені міжцерковних контактів, де є місце для українських православних репрезентантів, і на громадсько-суспільній ниві.

Людство вступає в часи великих світових рухів — живих, досі небувалих рас, національностей, релігій, а зокрема — різних християнських віросповідань. Як і кожна Церква, так і наша Церква в Канаді потребує для цього належно вихованих і вишколених теологів. Після закінчення Колегії, здібні абсольвенти отримують можливість продовжувати свої богословські студії в кращих університетах за кордоном.

Це ті горизонти, які Колегія відкриває для тих студентів, що мають інтелектуальний дар і духовий порив змагати до служення нашій Церкві й народові в ньому першинах.

К легія з такою самою теплотою вітає й тих, які тужать за тихою душпастирською працею в обсязі громади, — а наша Церква має їх багато у всіх провінціях Канади. І багато громад з тугою чекають на них. Багато вірних чекають на священика, і не можуть діждатися... Це вони кличуть вас до Колегії.

Наша Церква не залишає безпомічними тих студентів, що пильні, але не мають засобів на кошти студій; пильні студенти знайдуть у Церкві належну підтримку.

Богословський факультет К о л е г і ї складається з двох відділів — теологічного та гуманістичного і обидва обов'язкові. Завдяки цьому, з Колегії вийшли й такі абсольвенти, що пішли цілком світської кар'єри, змагаючи до вищих наукових ступенів в університетах. І велика більшість з них стоїть там на високому рівні. Але й велика частина з них — після життєського моря випробувань і досвіду — воліє назад вертатися до праці у винограднику Христового, і наша Церква завжди тепло вітає їх.

Настають великі зміни у світі, йдуть нові часи, і наша Колегія нова — пару років тому переміщена на площу університету, з яким вона асоційована. Вона нова не лише своїми репрезентативними будинками, але й нова своїми новими завданнями й новими пляпами, щоб іти на зустріч новим часам.

АНАРХІЯ В ДІЛЯНЦІ УКРАЇНСЬКИХ ПІДРУЧНИКІВ

Положення вчителя, який підготовляє молодь старших кляс державних середніх шкіл до іспиту з української мови й літератури дуже скрутне, якщо він в основному знає норми української літературної мови, а при тому він людина совісна.

Ті з наших Дячів, що поробили заходи для введення української мови, як вільного предмета, в старші кляси середньої школи, порекомендували департаментам освіти українські підручники — граматики й читанки. Учитель української мови тут і зв'язаний, і зобов'язаний.

Наприклад, в одному з тих „державних" підручників є аж надто багато запозичень з польської мови, і то не з літературної, а з мазурських діялектів та із сленгу, що мазурські колоністи поналесли були в Галичину; є там чимало й українських діялектизмів, архаїзмів і т. д. Навіть, автори підручників подають літам привітальний вислів **„Як ся маєш"** (як поживаєте), що запозичена з польського **„jak się masz"**, але й у поляків інтелігенція в товаристві добре вихованих людей не вживала цього вислову, бо він уважався за грубо-колоквіяльний. Своєво „копати" (штовхати) запозичене з польського сленгу (**„kopać"**).

У читанках є такі оповідання (напр., переклади з текстів „Літописа Нестора"), де рясно вживаються архаїзми: **„год"** (рік), **„затопити хату"** (запалити в хаті) і т. д. В сучасній українській мові вони вже не вживаються, отже від молоді не треба вимагати, щоб вона вивчала їх.

Що тут учитель має діяти? Поправляти автора такого підручника? У такому випадкові молодь або не вірить учителеві, який, мовляв, вдає аж такого знавця мови, що береться поправляти книжку, яку написали „фахівці", і сам державний департамент затвердив; або, якщо молодь вірить учителеві, то в її очах падає повага автора підручника, а це від'ємно впливає на відношення молоді до наших підручників. Трапляються такі речення, що, через їхню нелогічну побудову, не відомо, чи пес вкусив людину, чи людина вкусила пса; наприклад, речення „Коли ми написали задачу, то ще відпустили додому" скорочується так: „Зробивши задачу нас відпустили додому". Автори не усвідомляли собі того, що таке скорочення вони зробили на зразок ось такого речення: „Сівши на віз, коні рушили".

Учитель, з одного боку, почуває моральне зобов'язання поправляти мовні помилки в підручниках; але, з другого боку, він знає що державні іспити основані саме на цих підручниках, отже він мусить точно триматися їх. Наприклад, учитель виясняє, що „як ся маєш" — це полонізм, отже його не вільно вживати; а на іспитах молоді якраз може трапитися те „як ся маєш". І що в такому випадкові молодь має робити: чи скаржитися державному департаментові, що її навчають та іспитують ті, кому бракує належного знання української мови? А що ж на те скаже державний департамент освіти?

Але департамент, повага авторів підручників і тих, що їх порекомендували департаментові, затрачені кошти на видання тих підручників і т. д. усе це ніяк не може присилувати совісного вчителя занехати українську літературну мову, а нашій дітворі й молоді нав'язувати якийсь мовний суржик!

Зокрема ж, наша молодь стала жертвою „мовного політиканства", яким займаються автори підручників і вчителі. Те „мовне політиканство" — це анархія в ділянці шкільних підручників. Наприклад, деякі з авторів підручників принципово не вживає апострофа. А однак їхні підручники таки порекомендовані державним шкільним департаментам. Інші ж автори вживають апострофи, і їхні підручники також порекомендовані тим же департаментам. А вчитель мусить дати молоді відповідь на питання: Чому така анархія в нас існує? І чи треба, чи не треба вживати апострофа? Коли даний автор чи даний учитель є проти апострофа, але при тому він людина розумна й совісна, то він повинен дати таке вияснення: Я особисто проти апострофа. Але апостроф належить до обов'язкових норм нашого літературного правопису, бо так вирішили наші наукові установи (і то ті установи, що діють у вільному світі: НТШ й УВАН). І коли хто є проти апострофа, то йому вільно у статтях писати проти нього, даючи наукові аргументи, щоб наші науковці усунули апостроф. Але пишучи ті статті проти апострофа, він сам також мусить апостроф вживати так довго, поки він офіційно не скасований. Якщо вчитель не буде так поступати, то він поступатиме анархічно. Адже ж правдиво кажуть, що краще один правопис поганий, як десять „добрих".

Щодо стану української літературної мови в Україні — це справді справа поважна. Але до неї не можна підходити так, як це в нас переважно чинять: мовляв, там лише „русифікація"; але в чому та „русифікація" полягає, — вони не знають; отже кажуть, що, напр., звук г у слові „релігія" — це також „русифікація". Вони ж знають, що в російській мові взагалі немає звука г. Ті „критики", що так часто оперують словом „русифікація", насправді не знають ані російської мови, ані української літературної мови. І тому вони думають що „сяя" (hall) — це українське слово, а „заля" — російське. Їм бо не відомо, що „сяя" запозичене з французького, а „заля" —

(Закінчення на 5 стор.)

Вибираймо...

Господи кличемо і звертаємось до Тебе, - бачивши як, ми грішимо і падаємо. Ти ж Боже, що сотворив нас. Все це діло Твоїх рук.

Одним словом можеш нас втримати від гріху.

— Пощо залишаєш нас?

Та інші ще питання стають перед очима. Слухаймо і почуємо відповідь Бога.

— Так, сотворив вас усіх і дав Вам свобідну волю й думання. Все, що сотворив на землі, в повітрі, у волі підпорядкував вам. Ви самі вибираєте дорогу добра або зла.

Коли сотворив перших людей їм нічого не бракувало, однакож не встояли вони, непослух і зло стало солодше від добра.

Вигнав їх з Раю, щоб тяжко заробляли на хліб. Це була кара, але не була дана їм на зло, а на добро, щоб покаялись.

— Ні, не залишив вас. Пригадайте скільки пророків послав, чи приймали їх ви усі? Були і є люди, що вірно служать мені, та ви їх не знаєте, знаю їх Я.

Коли чуємо такі відповіді, стає все ясно, як на долоні, зітхаємо і кажемо.

— Пробач Боже, правду говориш.

Та ось стають інші питання.

Подивись Господи е ж люди, що здається нікого не вбили, не окрали, а гнуться під тягарем життя, терплять голод, холод, знущання.

— Защо несуть кару?

— Нерозумна людино, поднився на землю, коли між вами хто хоче одержати нагороду, мусить її заслужити.

Люди, що з покорою переносять свое життя, свій спокій одержать нагороду не бесну.

Чи не перетоплюють золото у вогні, щоб було чисте?!

„Згадайте старо-завітнього Йова чи він не з покорою переніс свій хрест Був ще нагороджений на землі". Відповідає Бог.

Я так полюбив людину створену на нашу подобу, хотів, щоб усі зійшли з дороги зла, а вступили на дорогу правди і добра.

Послав свого Сина на землю, вдягнув Його в людську одежу-тіло, щоб спас людей від гріху.

— Чи всі Його прийняли?

Розп'яли на хресті зарахувавши Його до злочинців. А тепер як приймаєте Сина Божого? Немає більше питань і ті десь зникають.

Так, правда Господи!

Звертаємося до Тебе Сину Божий, Ти знаєш людські немочі, відаєш думки кожного, поможи, дай сили до витривалости й багато, багато любви, щоб стати там перед Тобою в чистоті і білій одежі, коли покличеш нас.

М. Туркевич-Пилипчук.

Новохрещена втопилася — проповідник покараний

На кару 150 дол. або 100 днів ув'язнення засудив суд у Ференінґ (Південна Африка) 35-літнього проповідника Дюміля Арнольда Ралярала за те, що під час хрещення 65-літньої жінки Христини Сібеко він через необережність утопив її в річці Фавль. Проповідник молився, і одночасно раз-по-раз погрузив її у воду кільканадцять разів, — повідомила агенція Ройтера 26 червня ц. р.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„МОГО ГОЛОСУ СЛУХАЮТЬ ВІВЦІ МОЇ, І ЗНАЮ Я ІХ, І ЗА МНОЮ СЛІДКОМ ВОНИ ЙДУТЬ" (Ів. 10:27).

Кажуть, що совість — це голос Божественної справедливости. І рівним є життєвий шлях тієї людини, котра має совість живу. Це правда, що й жива совість не завжди обереже людину від схибленъ; зате ж вона завжди самопосудить схиблення людини, і допоможе їй учинені моральні проступки виправляти — покаянням і живішою обережністю на будуче. Совість очищує серце людини, і совісну людину люблять усі. Людина совісна, і людина чистого серця ходить шляхом Господнім усе своє життя. Таких людей Господь називає Своїми слухняними вівцями, бо вони завжди слухають голосу Його. Великим добром для людини є й постійна тверезість духовна, бо тоді совість буває чистою. І велику місію виконують батько й мати, коли навчають духової тверезости і своїх дітей, щоб і вони виростали на людей живої совісти та чистого серця. То ж подбайте, батько й мати, про те, щоб і ваших дітей Господь назвав Своїми.

Тайне розпорядження папи проти постанов II В. Собору

Провідник опозиції проти реформ 2-го Ватиканського Собору виявив текст загадкового листа

Другий Ватиканський Собор (1962-65) завів такі реформи, що мають протестантський характер, — голосить католицький єпископ **Gommar A. Depauw** в США. Він є голосним лідером опозиції, що бойкотує „реформаторські" постанови 2-го Ватиканського Собору. Той консервативний рух є також за латинською мовою Богослужіння, за збереження вівтарів і т. д.

Єп. Курц узяв його під свою опіку

У січні 1966 р. баліморський кардинал Лоренсе Шіген (Shehan) дав наказ о. Діно зректися проводу над опозицією консерватистів, але той відмовився, і перейшов з епархії кард. Шігена під опіку єп. Блейза С. Курца (Kurz) в Стейтен Айленд. Єп. Курца виселив з Китаю комуністичний режим, і він тепер перебуває в США. Єп. Курц був ще 2-му В. Соборі одним з найбільших противників церковних реформ.

Свящ. Діно читає „тайне розпорядження папи"

Дня 17 липня 1966 р. о. Діно у церкві прочитав частину документу, який, як він сказав, становить „тайні директиви" папи Павла VI, що їх з імені цього папи підписав кардинал Джіном Леркаро (Lercaro) — голова Ватиканської Пособорової Літургічної Комісії". Свящ. Діно прочитав це в присутності єп. Курца й 700 осіб прихожан у церкві. „Тайні директиви" папи Павла VI були видані лише для епископату, але о. Діно виявив їх і мирянам. Копію цього документу він отримав з Риму „від високопоставлених осіб", але не сказав від кого. У тих „тайних директивах" є наказ, щоб принаймні половина Богослужения відбувалася латинською мовою; що не вільно вживати звичайного стола замість вівтаря; заборонняється в церкві „джаз" і т. д.

Тоді ж таки єп. Курц сказав коротку промову, і ще раз зобов'язався до „повної підтримки" свящ. Діно. Єп. Курц і свящ. Діно правили по-латинському. „Тепер Св. Літургія є дійсною Св. Літургією" сказав єп. Курц, і загал вірних прийняв це одушевлено. („Нью Йорк Таймс Сервис", 18, 7, 1966).

З.Р.В. — Реформи 2-го В. Собору „промульгував" (зарядив і офіційно проголосив) папа Павло VI. Деякі з них він затвердив з поправками, але все ж з очевидною неохотою, а під натиском великої більшости отців (делегатів) Собору. Отже не було б дивно, якщо б папа тепер інтерпретував деякі реформи так, щоб вони були як найменш реформаційними. І ці інтерпретації він евентуально може робити в „тайних директивах", щоб анову не почався натиск з боку лібералів.

Актуальне...

(Закінчення з 4 стор.)

з німецького.

В Україні справа української літературної мови є предметом науки; звичайно, там є наявна урядова русифікаторська політика, але вона прикрита нібито „науковими" аргументами. Але треба мати на увазі й те, що в Україні були, є й будуть такі української вчені, що українську мову знають дуже добре, і вони завжди захищали, і тепер захищають та будуть захищати її чистоту, і українознавцям поза-межами України треба це знати. А щоб це знати, то треба читати ту пресу й наукові видання, що публікуються в Україні, де можна знайти потрібні (ба, конечні!) інформації в цій справі.

Готові норми (правила) української мови вивчити не трудно. Але щоб ті норми укласти, то для цього треба знати всі діялекти української мови; треба знати стару українську мову; треба знати інші слов'янські мови; треба знати й неслов'янські мови; треба знати фізіологію (спосіб вимови звуків), психологію, логіку, соціологію, мітологію української мови і т. д. І треба посвятити все своє життя, щоб усі ці сторони української мови знати. Отже це наївність, коли хтось — „не хворівши, не болівши" — отак собі „на колінї" критикує ті літературні норми української мови, що їх опрацьовують справжні вчені українознавці.

І якщо в Канаді справді є бажання ввести в школи українську мову як один з предметів, то наші національні установи мусять мати відповідні центри, що опрацьовували б підручники на науковій основах, і щоб вони були провірені вченими фахівців.

45-ЛІТТЯ ВСТАНОВЛЕННЯ АВТОКЕФАЛЬНОГО ЄПИСКОПАТУ В УКРАЇНІ

Дня 23 жовтня цього року сповнюється 45 років з того часу, як Всеукраїнський Православний Собор у Києві висвятив першого в історії українського автокефального (незалежного від закордонних церковних властей) єпископа — бувшого протоєрея Василя Липківського; це було 23 жовтня 1921 р.; а 25 жовтня 1921 р. протоєрея Нестора Шараївського висвятили на другого за чергою українського автокефального єпископа.

Чин хіротонії — в присутності 400 церковних делегатів з України — звершили 30 священників. Це було висвячення Пресвітерським Чином — через покладення рук священників.

У давній Церкві Христовій — там, де не було єпископів — священики самі рукополагали кандидатів в єпископський сан. Таке бувало в 4-му столітті в Африці, в 10-му столітті в Олександрії в Єгипті і ін. Беручи до уваги той факт, що Церква, коли вже було більше єпископів, Пресвітерський Чин висвячування на єпископів цілком занехала, і що вже лише єпископи мають право висвячуватиченців у єпископський сан, українці також воліли б не відновляти Пресвітерського Чину єпископської хіротонії; але ніхто з єпископів Російської Православної Церкви (навіть ті, що були українського походження) не погодився проти волі патріярха Московського Тихона (1917-1925) висвятити для українців автокефальних єпископів, отже їх висвятили українські священики. Але собор цим тому постановив, що коли вже є свої єпископи (висвячені Пресвітерським Чином), то надалі висвячення на єпископа будуть звершувати лише єпископи.

Ступнево, рік за роком, совєтська влада знищила єпископат Української Автокефальної Церкви з 1921 року; перший її голова — митрополит Василь Липківський був врештований — після довгого домашнього арешту був забраний 1938 р. у в'язницю, і так загинув без вісти.

***

Митрополичий престіл Київський і всієї України Московська Патріярхія обсадила своїм єпископом у сані митрополита з титулом „екзарх України", що підлягає патріярхові Московському.

Дійсність є така: большевики признають, що тепер уже не існує Русь у спільному відношенні до українців, білорусів і росіян, а натомість існують три окремі нації: російська, українська й білоруська; і вони заявляють, що всі ці три нації мають свої держави: Російську Радянську Федеративну Соц. Республіку, Українську Радянську Соц. Республіку й Білоруську Радянську Соціалістичну Республіку; і що кожна з цих республік має свое окреме представництво в Організації Об'єднаних Націй, має свій окремий уряд, має свою окрему державну мову. Але большевицька влада при тому заперечує сама собі, коли вона одночасно твердить, що Росія, Україна й Білорусь таки спільно становлять одну етнічну спільноту, що заселює їхню спільну територію, що називається „Русь", бо ж без дозволу влади СССР патріярх Московський не мав би права титулуватися „патріярхом всієї Руси" (тобто, Росії, України й Білоруси).

Голова Російської Церкви в СССР і патріярх „усієї Руси" — це одне й те саме, то це значить „що тут назва „Русь" вживається у значенні „Росія". Отже, влада СССР дозволяє Московській Патріярхії вважати за Росію також і Україну, і Білорусь.

Вислід такий, що формально існує Українська Радянська Соціалістична Республіка, основу якої становить український народ з українською мовою, а у цій „державі" є лише Церква Російська з російською мовою. Існує так звана польська Народня Республіка, і там є автокефальна Польська Православна Церква (так її називають офіційно); існує Чехословацька Народня Республіка, і там є автокефальна Чехословацька Православна Церква; хоч їхня „автокефалія" нічим не відрізняється від „самостійности" Української Радянської Соціалістичної Республіки (бо одним і другим править Москва), але принаймні вони існують теоретично, на папері. А Єгипет і Сирія так звана Українська Радянська Соціалістична Республіка, а однак там немає навіть так званої „автокефальної" Української Православної Церкви. Чому? Бо Москва не числиться з українцями в такій мірі, як з поляками й чехами та словаками. Звичайно, щодо українців в Україні тут є аргумент: вони там стероризовані. Влада СССР залишила хоч деякі залишки з недоруйнованої Російської Православної Церкви, з Російської Старовірної Церкви (старообрядці) Свідків Єгови, Римо-Католицьку Церкву (з Литви), Протестантську Церкву (в Латвії) — хоч сильно їх знищила і далі переслідує в певному значенні цілком, але все ж таки ця влада вважала за потрібне знищити Українську Автокефальну Церкву найперше. Українці створили свою Церкву, але влада СССР знищила її, а Церква Російська, на жаль, не подала руки навіть таким чином, що відмовилася висвятити для неї автокефальних єпископів. Отже це був факт зовсім протилежний екуменізмові.

Але ті православні українці, що е горожанами вільних держав, е свідомі і мають свободу, отже всяке намагання Московської Патріярхії включати їх у Церкву російської нації було б для них безуспішним.

Дійчі патріяршої Російської Православної Церкви за кордоном намагаються вербувати до своїх епархій православних українців; але ті дійчі жодними логічними й християнськими аргументами не зможуть відповісти на таке питання українців: чому українці мали б вступити до Церкви іншої нації — до Церкви Російської, коли українці становлять собою окрему від росіян націю, отже їм належить право мати свою рідну Українську Православну Церкву. Як довго дійчі патріяршої Російської Церкви цього не зможуть чи не захочуть зрозуміти, так довго тим самим вони будуть шкодити справі екуменізму, тобто мирного співжиття й християнської співпраці Церков різних юрисдикцій і різних віроісповідань.

Українці свідомі того, що патріярх Московський, якщо б не називався „патріярхом всієї Руси", в все таки претендував би бути головою всіх православних людей в СССР, то він логічно мусів би називатися „патріярхом Московським і всього Советського Союзу", а це значить, що він офіційно називався б „советським патріярхом". Можливо, з певних причин, цього не бажала б собі ані влада СССР, ані сам патріярх. Але така дійсність ніяк не може оправдати факту вживання титулу „патріярх всієї Руси", бо ж жодна „вся Русь" тепер не існує.

800 священників 350,000 населення

На острові Мальті е 350,000 осіб населення (поверхня острова становить 117 квадратних миль); католицьких священників там е 800.

Населення Мальти — це народ семітської раси; 1960 р. вони відзначали 1900-ліття свого християнства, яке прищепив там ап. Павло. Переходячи з-під одної окупації в другу (фенікійці, римляни, картагінці, католицькі „хрестоносці" і ін.), Мальта 21 вересня 1964 р. отримала від Британії самостійність. Тепер це держава з 350,000 осіб населення, преса якого становить: 7 щоденників, багато місячників і ін. Але робітничі організації соціялістичні.

Ці інформації подав католицький священик Антоній Сціберрас, що цього року прибув у Канаду відвідати своїх земляків.

Ісламські релігійні суди карають смертю за неморальність

Ісламський (мусульманський) релігійний суд (що одночасно е й державним судом) у м. Саня в арабській державі Ємен і серпня ц. р. засудив і розстріляв 60-літнього Агмеда Ель Самі за гомосексуалізм, — інформує „Ассошіятед Пресс" (3. 8. 1966).

Згідно з законами ісламської релігії, засудженого за цього роду неморальність скидають з даху найвищого будинку міста. Тепер змінили це на відсічення голови. Але тому що кат не міг прибути своєчасно, то, за згодою засудженого, його розстріляв поліцист.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ

ЗАПРОШЕННЯ

Деканат Богословського Факультету Колегії Св. Андрея у Вінніпегу цим запрошує українське громадянство на відкриття **АКАДЕМІЧНОГО РОКУ 1966—1967** цього факультету, яке відбудеться **в неділю 18-го вересня 1966 року, в авдиторії Колегії** на кемпусі Манітобського Університету.

Початок урочистості о годині 7.00 вечора.

ПРОГРАМА:

1. Молебень в Каплиці Колегії.
2. Вступне слово Принципала Колегії о. д-ра С. В. Савчука.
3. Виклад Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА, Декана Богословського факультету.
4. Привітання студентів, Секретар Професорської Ради, о. Івана Стуса.
5. Чайне прийняття для всіх гостей, заходом Жіночого Товариства при Колегії Св. Андрея.

Деканат Богословського Факультету.

Екуменізм і перешкоди на шляху до віроісповідного діялогу між українцями

Серед теперішніх кличів Католицької Акції за „єдинання" українців православного й католицького віроісповідань і за їхні правлення спільних католицько-православних Богослужень — і то аж за Церковним Уставом, е основні непослідовності і цей брак консеквенції витворює собою той хаос, що не е здоровим явищем в українській спільноті.

Греко-католицькі духовні вірять, що православна Літургія е „еретицькою"

Греко-католицький Львівський Собор 1891 р. проголосив одну з традиційних формул Католицької Церкви (приписану св. Теодорові Студитові), і повторену греко-католицьким митрополитом кардиналом Левицьким у його Пастирському Листі з 10 березня 1841 р., до католиків: **„щоб вони уникали зносин з еретиками, і єднялися з Церквою Католицькою і вселенською, бо та Візантійська** (Церква) **е еретицьким відламом..."**

Цей же Львівський Собор (1891) повторив таку заяву з вищезгаданого Пастирського листа митр. М. Левицького:

„...По сказні фотіївській вкралися в літургічні книги східної Церкви численні тяжкі блуди, що е противні вірі, що е скріплена безперервним переданням від Апостольських часів..."

Отже, проголосивши православних „еретиками", цей греко-католицький Собор, звичайно, наставрував і православні богослужбові книги за те, що в них мовляв е „блуди" (тобто, що як треба розуміти, ті книги е „еретицькі").

Обидва ці проголошення православних і їхніх богослужбових книг „еретицькими" е в книзі документів, що називається: „Додаток до Чинностей и Рѣшень Рускаго Провінціяльнаго Собора въ Галичинѣ, бтбувшаго ся во Львовѣ въ р. 1891. Накладом Львовскаго гр. кат. Митрополичаго ординаріята. Львовъ 1897, стор. 32 і 34).

Греко-католицький епископат не відкликане того проголошення, отже й далі вважає православних за еретиків, а їхні богослужбові книги за такі, що в них е „численні й тяжкі блуди, противні вірі" Христовій (отже ті книги, мовляв, „еретицькі"), — однак декотрі з греко-католицьких епископів, згідно з інструкціями з Риму (відповідно до потреб римської політики в даній країні) уважають за потрібне правити з декотрими православними духовними спільні православно-католицькі Богослужения за Церковним Уставом — правити їх спільно з тими, кого вони офіційно вважають за „еретиків"; правити з допущенням православних богослужбових книг, які вони офіційно вважають за „повні тяжких блудів, що противні вірі" Христовій.

Посколькн ці постанови Львівського Собору е частиною Ісповідання Віри греко-католиків, і посколькн те Ісповідання Віри включає в себе віру в те, що православні — це „еретики", і їхні богослужбові книги е „еретицькі"; і посколькн таке віреннє не е відкликане; і посколькн, однак, декотрі з греко-католицьких епископів мають з Риму диспенсу (дозвіл) у потребі ставити з тими, кого вважають за „еретиків", до спільного Богослужения, — то цей факт повинен підзорливо насторожувати кожного православного українця так довго, поки греко-католицький епископат під проводом Верховного Архиепископа кардинала Йосифа Сліпого не відкличе (1) прокляття на православних українців наложене Львівським Собором 1891 р., і (2) поки не перекреслить проголошення православних „еретиками" тим же Львівським Собором. Це відкликання було б важним лише тоді, якби це проголосив Собор Греко-Католицького Єпископату, а не всякі поодинокі безвідповідальні й неловажні софістичні „вияснення" в пресі.

Греко-католицька заборона духовно зходитися з православними

Греко-католицький Львівський Собор 1891 р. проголосив постанову **„Про зносини в духовному з еретиками і схизматиками"**, якою заборонив греко-католикам усякі духовно-релігійного характеру контакти з „еретиками" і „схизматиками" (православними), бо вони не приносять католикам каголицького учення, — отже **„коли хто приходить до вас і цього учення** (католицького) **не приносить, не приймайте його в дім!"** — словами Св. Письма послужився Львівський Собор забороннвши греко-католикам матн релігійного характеру контакти з православними.

„З еретиками не належить ні молитися, ні співати! — проголосив цей же Собор слова Картагінського Собору.

(Ці постанови е у вищезгаданій книзі („Додатків до Чинностей и Рѣшень..", стор. 282-283).

Поки греко-католицький Собор не відкличе вищезгаданої заборони українцям греко-католикам духовно сходитися з православними українцями, так довго ця заборона для греко-католиків е обов'язковою частиною Ісповідання Віри, і жодні тимчасові, кон'юнктурні „винятки", „диспенси" і т. д. (як довго це потрібне для мінливих методів Католицької Акції) не можуть православними українцями принципово вважатися за щнру й офіційну релігійну гарантію між віроісповіданнями внутрі української спільноти.

Відкликн до таких постанов 2-го Ватиканського Собору (1962-65) як, напр., „Про екуменізм" і т. п., що, мовляв, е антнринні в дусі „толеранції" щодо православних, — цієї проблеми не полагоджують. Справа бо в тому: Чий Єпископат згадаву заборону проголосив, то його Єпископат і повинен ту заборону офіційно відкликати.

Греко-католицький Єпископат гнбкою образнн українській православній Єпископат

До світового („вселенського", „екуменічного") католицького Собору, Другого Ватиканського, який відбувся в 1962-1965 рр., почали готовитися з 1959 р.; і греко-католицький Єпископат з цієї нагоди заявив: **„Йдучи слідами нашого великого Подвижника за церковну єдність, Слуги Божого Митрополита Андрея, простягнемо й ми наші руки до наших православних Братів і Владик та просимо їх в ім'я Христове, щоби для добра нашої Церкви вони разом з нами станули перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням об'єднати нас в одному Київському Патріярхаті українського народу, в злуці з св. Апостольським Престолом у Римі".**

Цей заклик греко-католицький Єпископат проголосив у своєму **„Пастирському Посланні українських Владик до українського народу з нагоди чергової Єпископської Конференції відбутої в Римі в днях 12-16 жовтня 1959 р."** (Це послання, зараз після його проголошення, було опубліковане в українській католицькій пресі, напр., в „Нашій Меті" в Торонті й ін.).

У той час, коли Рим дуже ввічливо запросив Церкви всіх інших віроісповідань, щоб вони ласкаво зволили прислати своїх обсерваторів на цей Собор, і навіть не натякнув, щоб ці Церкви приймали унію, український греко-католицький Єпископат почав свою акцію з нагоди 2-го Ватиканського Собору не з увічливого запрошення до українського православного Єпископату прислати обсерваторів на цей Собор, а з прилюдним закликом до нього прибути до Риму і **„з покірним проханням"** піддатися папі! З нагоди підготови до 2-го Ватиканського Собору Рим нікого так не ображав, як образнв український греко-католицький Єпископат українських православних Владик.

І укр. греко-католицький Єпископат не зволив цього відкликати, — що він повинен бн зробити, — на цьому повинні б тепер, настоятн ті з українських світських дінчін, які закликають українських православних Владик правити разом з греко-католицькими владиками спільні Богослужения.

Між українців православного й католицького віроісповідання поставили тінь Кунцевича

Митрополит Йосиф Сліпий прибув з СССР до Риму вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р. Це вже був другий рік 2-го Ватиканського Собору. Одним з наслідків його приїзду до Риму було й те, що через приблизно 10 місяців до Риму — саме в ході Собору — з Відня доїхали 25 листопада 1963 р.) кості мосафата Кунцевича, — очевидно, заходами митр. Сліпого. Митр. Сліпий, коли служив (25 листопада 1965 р.) при тих костях Служебу Божу (в 342-гі роковини проголошення Йосафата Кунцевича Святим), у своїй проповіді сказав:

„Святий Йосафат саме в Соборовий час прибув тут до базиліки св. Петра і зложив тут свої кості біля святого Петра, що за нього віддав життя. Він став для всіх нас блискучим прикладом" (Цит. за вінніпезькнм укр. катол. „Поступом", 26. 12. 1963).

(Далі буде)

Приймаємо ще аплікації Студентів Університету, що бажають мати приміщення в Інституті Св. Володимира в Торонті на 1966-67 сезон.

Просимо зголоситися на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
651 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.
923 3318

— — — — — — — —

ПОШУКУЄТЬСЯ
ДЛЯ КАНЦЕЛЯРІЙНОЇ ПРАЦІ

дівчини або жінки, православного віроісповідання, яка володіе (говорить, читае і пише) українською і англійською мовами, вміе писати на машинці (бодай на англійській) та взагалі е ознайомлена з канцелярійною працею.

Проситься зголошуватися на адресу:

St. Vladimir Ukrainian Institute,
651 Spadina Ave., Toronto 4, Ont.
923 3318

Спір між жидами: чи жиди були „колляборантами"?

Жидівський письменник у Франції Жан Франсуа Штайнер і жидівська учена проф. д-р Ганна Арендт у Німеччині кажуть, що частина жидів були німецько-гітлерівськими „коляборантами", бо вони добровільно помагали німцям мордувати жидів у таборах смерти. Ті добровольці — це були жидівські так звані „смертні команди". Штайнер і Арендт кажуть, що якби не ті жидівські „смертні команди", тобто коляборанти, то жидів було б вимордувано значно менше.

Жидівський історик Леон Поляков у Франції осудив Ж. Ф. Штайнера й Ганну Арендт за називання гітлерівсько-німецькими „коляборантами" тих жидівських „смертних команд". Поляков уважає становище Штайнера й Ганни Арендт за таке, як і голошення антисемітизму. Поляков висловив це в органі конгресу свободи й культури „Preuves" (число за травень 1966 р.).

Ширші інформації на тему цієї суперечки між жидами подав Лев Шанковський у щоденнику „Свобода" (ч. 153, 1966, США).

Ж. Ф. Штайнер осудив жидівські „смертні команди" у своїй голосній повісті „Treblinka, la revolte d'un camp d'extermination" („Треблінка, революта табору смерти"), що вийшла 1966 р., і яку похвалив сам президент Франції Шарль де Голь. Поляков каже, що в Ізраїлі пропагується те саме, що пише Штайнер, бо ж там навіть шкільні діти питають: „Чому шість мільйонів жидів дали себе — — — — ?"

Д-р Ганна Арендт видала книжку п.з. „Eichman in Jerusalem. A Report on the Banality of Evil" (1963). Як і Штайнер у своїй вищезгаданій повісті, д-р Арендт також осуджує жидівські „смертні команди, що зголосилися помагати німцям мордувати жидів. „Без цих організацій може було б більше хаосу й злиднів, але не було б мільйонів жертв". У цій своїй книжці д-р Арендт порівнює Адольфа Айхмана з Симоном Петлюрою, пишучи, що він, С. Петлюра, мовляв, погубив 100,000 жидів. Д-р Арендт пише це на основі книжки Моцкіна „Погроми в Україні".

Коли Поляков осудив Штайнера, то Штайнер у пресовому інтерв'ю заявив, що у своїй повісті він не міг уважати, що жидів мордували лише ніці, бо вони кати, погані, садисти, звірюки, а жиди були тільки нещасними жертвами й невинними мучениками. У своїй книжці він не ставив собі завдання реабілітувати катів, але й не міг закрити сорому, що він є сином народу, що його шість мільйонів членів дали себе зарізати, як барани. Інтерв'ю Штайнера було опубліковане в журналі Le Nouveau Cadide (число за третій тиждень квітня 1966 р.).

Фільм проти папи Пія 12-го

Фільмова Спілка в США купила право фільмувати „Намісника"

Американська фільмова спілка, директором якої є Літвак, купила право фільмувати голосну драму молодого німецького автора Гохгута п. з. „Намісник" (Rolf Hochhut: Der Stellvertreter). Цей фільм появиться 1967 р.

Гохгут скритикував папу Пія 12-го (помер 1958 р.) за те, що той відмовився видати послання, щоб осудити Гітлера за мордування жидів.

40-ліття Російського Карловацького Собору

Російський православний єпископат за кордоном унезалежнився від Московської Патріярхії 1926 р.

Патріярх Московський Тихон, що осудив комуно-большевицьку систему та владу СССР, і він 1925 р. „надсо помер", як інформує теперішня Московська Патріярхія. Влада СССР по його „наглій смерти" вже не дозволила вибирати патріярха. Російську Церкву в СССР очолив митрополит Московський Сергій (Ставроградський), який закликав своїх вірних бути доальними до влади СССР, яка почала політично контролювати цю Церкву.

З уваги на такий стан, російський єпископат за кордоном на своєму Соборі в Карловцях у Сербії 1926 р. став на тому становищі, що церковний провід у Москві попав у неволю, і він змушений поступати всупереч канонів, — отже закордонний Єпископат проголосив себе незалежним від церковного проводу в Москві на так довго, як довго існує большевицька влада в СССР. Це не був розрив з Московським Патріярхом як таким, а лише тимчасове, умовне невизнавання проводу цього Патріярхату, як довго він є поневоленій комуно-большевицькою владою.

Цей закордонний єпископат очолює Церкву, що називається Російською Зарубежною (Загранічною) Церквою, яку тепер очолює митр. Філарет у Нью-Йорку.

Д-р Ганна Арендт видала книжку п.з. „Eichman in Jerusalem. A Report on the Banality of Evil" (1963). Як і Штайнер у своїй вищезгаданій повісті, д-р Арендт також осуджує жидівські „смертні команди, що зголосилися помагати німцям мордувати жидів. „Без цих організацій може було б більше хаосу й злиднів, але не було б мільйонів жертв". У цій своїй книжці д-р Арендт порівнює Адольфа Айхмана з Симоном Петлюрою, пишучи, що він, С. Петлюра, мовляв, погубив 100,000 жидів. Д-р Арендт пише це на основі книжки Моцкіна „Погроми в Україні".

Коли Поляков осудив Штайнера, то Штайнер у пресовому інтерв'ю заявив, що у своїй повісті він не міг уважати, що жидів мордували лише ніці, бо вони кати, погані, садисти, звірюки, а жиди були тільки нещасними жертвами й невинними мучениками. У своїй книжці він не ставив собі завдання реабілітувати катів, але й не міг закрити сорому, що він є сином народу, що його шість мільйонів членів дали себе зарізати, як барани. Інтерв'ю Штайнера було опубліковане в журналі Le Nouveau Cadide (число за третій тиждень квітня 1966 р.).

Фільм проти папи Пія 12-го

Фільмова Спілка в США купила право фільмувати „Намісника"

Американська фільмова спілка, директором якої є Літвак, купила право фільмувати голосну драму молодого німецького автора Гохгута п. з. „Намісник" (Rolf Hochhut: Der Stellvertreter). Цей фільм появиться 1967 р.

Гохгут скритикував папу Пія 12-го (помер 1958 р.) за те, що той відмовився видати послання, щоб осудити Гітлера за мордування жидів.

Советський тайний космодром

Місце, з якого СССР випускають „супутніки" (штучні сателіти Землі) й космічні кораблі — це Байконур космодром, що знаходиться в 1,200 милях на південний схід від Москви, в советській центральній Азії, в одному з районів Казахстану.

ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) 25 червня 1966 р. повідомила, що того дня (25. 6. 1966) президент Франції, ген. Шарль де Голь, був першим чужинцем, якого допустили оглянути той затаєний пункт з якого советські техніки випускають космічні ракети, сателіти й кораблі.

Знову великий урожай пшениці

Починаючи з 1949 р., середній збір пшениці в Канаді становив 515.5 мільйонів бушлів на рік. На 1966 р. Юнайтед Грейн Грозерс передбачують 700 мільйонів бушлів — збір, що майже дорівнює урожаєві з 1963 р.

Канада щороку споживає 150 мільйонів бушлів, а протягом трьох поточних років Канада мусить продати 500 мільйонів бушлів Советському Союзові, до чого воїна зобов'язалася. Отже з цього річного урожаю якраз вистачить на збут і для себе. В Америці цього року запаси пшениці значно нижчі нормальних. („Віннипег Трибюн", 25. 6. 1966).

Есперанто в К. Церкві

З нагоди конвенцій есперантистів у католицьких церквах вільно правити, читати Євангелію й молитися есперантською мовою. Дозвіл на це дав Папа Павло VI влітні 1966 р.

Есперанто — це штучно створена міжнародня мова. Створив її д-р Заменгоф, жид з Варшави, це перед Першою світовою війною.

До українського громадянства провінції Манітоба і околиць

Сімдесять п'ять років тому до Канади прибули перші українці піонери, які оселилися тут і були основоположниками тієї великої української громади, що ми маємо сьогодні в Канаді.

По всій Канаді відбуваються величаві імпрези для вшанування наших піонерів і відзначення цієї знаменної дати.

Завершення цих Свят відбуватиметься у Вінніпезі з такою програмою:

8 жовтня, субота — ВИШИВАНИЙ БАЛЬ в Роял Александра Готелі.

9 жовтня, неділя — вранці Служби Божі в українських церквах, по полудні похід до пам'ятника Тараса Шевченка, у вечорі ВЕЛИКИЙ СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ в міській авдиторії (в якому беруть участь мистецькі ансамблі Канади і артист драми Йосиф Гірняк з Америки.

10 жовтня, понеділок — Рейнбов Стейдж „САЛЮТ ПІОНЕРАМ" — при участи організацій української молоді.

Відділ Комітету Українців Канади у Вінніпезі звертається з проханням до всіх організацій стриматися від будь яких місцевих імпрез в ці дні а прийняти масову участь в запланованих святкуваннях.

КОМІТЕТ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ
Відділ у Вінніпезі

М. Новіцький — Голова
В. Северинюнко — Секретар

Баптистська молодь масово уникає церков і місій

„Багато баптистської молоді не бере участи в церковних і місійних програмах", — було стверджено на з'їзді Баптистської Унії Західньої Канади в Вінніпезі в першому тижні липня ц. р. („Віннипег Трибюн", 6, 7, 66).

Гаїті — 70 дол. на особу річно на прожиток

В країнах Латинської Америки на особу річно припадає 300 дол. прибутку, а не острові Гаїті — лише 70 дол. Звичайно, це „пересічно" на особу; тобто один може мати 1,000 дол., а інші лише пару долярів.

Гаїті — бувша французька колонія. Її населення — 400 осіб на кожну квадратну милю — становить 4,500,000 осіб. Це негри. Середній вік жителя Гаїті — 32 роки; причиною цього — нужда. Д-р Ф. Дювальє (негр) від 1957 р. є диктатором цієї країни. Він приказав, щоб його величали так:

„Достойний і Непідкупний Вождь Великої Більшості Народу Гаїті, Відновитель Республіки, Духовий Батько Нації і Шеф Революції".

Господарські труднощі Ізраїля

Ізраїль заключає економічну політику Британії

Міністр фінансів Ізраїля, Пінхас Сапір, постійно підкреслює, що він мусить зменшити дефіцит Ізраїля в його закордонній торгівлі. В Ізраїлі це недавно бракувало рук до праці. А ось „в останніх двох тижнях (серпня 1966 р.)... є перші прояви безробіття".

Ізраїль намагається оздоровити свою економіку „на зразок економічної програми Британії", тобто: „заморозити високу заробітньої платні, цін і прибутків". (Агенція Ройтера 11. 8, 66).

З.Р.В. — Найбільший сучасний історик, проф. Арнольд Тойнбі, в одному із своїх інтерв'ю в США 1966 р. заявив, що Ізраїль в основному утримується з тих капіталів, які він отримує від жидів з Америки.

Договір про не агресію на інші планети

Дня 21 липня 1966 р. СССР і США підписали в Женеві договір, силою якого ні одна з держав не може вважати за свою власність Місяця та інші планети.

Легалізаційний підкомітет Об'єднаних Націй згодом затвердив вищезгаданий договір, і прийняв його за свій, отже він буде зобов'язувати всіх членів ОН.

Закон дає право американцям знати, що робить їхній уряд

"Anti-Secrecy Bill"

У червні ц. р. Палата Репрезентантів Конгресу ухвалила закон, на основі якого горожани мають право знати, що робить їхній уряд. Отже уряд мусить публікувати всі свої важливі акти — за винятком тих, що мусять бути затаєні з уваги на державну безпеку.

Кожного дня пише до Королеви

Прем'єр Вилсон доручив послові до парляменту Мекненові щодня писати до Королеви Єлисавети II — „Матері Парляментів" — звіт про все те, що діється в парляменті Британії.

Звичай щоденно інформувати монарха Британії про події в парляменті завів король Юрій III 1783 р.

„Чорна Сила" в США

У неділю 26 червня ц. р., закінчився 3-тижневий марш „Руху горожанських прав" для негрів в США. В основному цей марш очолював протестантський пастор д-р Лютер Кінг (негр), удостоєний Нобелівською премією за заслуги в змаганні за права для негрів в США Д-р Лютер Кінг голосить мирні, людяні клич.

Але в тому русі негрів під час 3-тижневого маршу вилонився другий рух — під кличем, що негри — це „Чорна Сила" в США. Провідником цього руху є Стоклі Кермайкел (S. Carmichael). Рух „Чорна Сила" започаткував його „пророк", Мелкалм Екс (Malcolm X), що був убитий негром в атентаті змовників проти нього.

Рух „Чорна Сила" домагається не тільки нових горожанських прав, але й також хоче розбудити свідомість негрів, щоб вони „почувалися гордими за свою расу". („Нью-Йорк Таймс Сервис", 28, 6, 1966).

Наради папи з Гольдбергом

Гольдберг — амбасадор США в ОН — відбув тайні наради з папою Павлом VI

„Гольдберг — посол США в ОН, що прибув до Риму (в липні 1966 р.) на розмови з папою Павлом VI і політичними провідниками Італії, перед від'їздом заявив на пресовій конференції: США відчувають, що „всяке у В'етнамі повинно припинитися", і в цьому він запевнив і папу і політичних провідників" (журн. „Православная Русь", ч. 14, 1966, США).

З.Р.В. — Гольдберг (жид) — амбасадор США в ОН — цього року заявив, що жиди хочуть жити з християнами як брати, але не як тіньові брати, бо жиди мають дати світові свій культурний вклад, отже тому вони мусять зберігати свою жидівську істоту.

В СССР погрожують привернення кари смерти на „економічних злочинців"

М. Рабіновіч і дев'ять інших на лаві підсудних

„У Москві судять знову 9-ох службовців з текстильного промислу, закинувши їм „економічні злочини". Головним підсудним є М. Рабіновіч, ніби головна пружина і мізок обманницької групи. Советська преса, інспірована згори, вимагає привернення кари смерти на „економічних злочинців". Підсудні ніби обманули советську державу на 370,000 рубїв". („Свобода", 14. 8, 1966, США).

Проти місій серед охрещених

Англіканський єпископ Колумбії й Еквадора цього року запропонував, щоб християнські Церкви припинили свої місії „навертання" тих, що вже охрещені.

Лютерани проголосили свою автономію в Канаді

На Американському континенті є 99% лютеран, які належать до трьох різних груп. Найменшою з них Американська Лютеранська Церква, до якої належить 2,500,000 членів. Лютеранська Церква в Америці — це друга група; у ній є 3,200,000 членів. Третя група — Лютеранська Церква Міссурського Синоду — 2,600,000 членів.

70 років тому на цьому континенті було десятки незалежних лютеранських груп, але згодом вони об'єдналися в три вищезгадані найбільші групи.

В останньому тижні червня й у першому тижні липня 1966 р. у Вінніпезі відбувся Синод найменшої з тих трьох груп, тобто Американської Лютеранської Церкви, до якої також належали 78,000 членів у Канаді. Але лютерани Канади на своєму з'їзді в Саскатуні, що відбувся в другому тижні червня 1966 р. ухвалили, що з днем 1 січня 1967 р. вони стануть Канадською Лютеранською Автономною Церквою. Вони зробили це не самочинно, а на основі дозволу собору Американської Лютеранської Церкви в 1964 р.

Лютерани прибули на цей континент з Німеччин, Скандинавії, Голяндії, Франції й ін.

Секта „Царство Миру" очікує „воскресення" свого померлого провідника

Негр з Нью-Йорку, відомий як „отець Божественний" („Father Divine") 1918 р. основав секту „Царство Миру". Її центр е в Вудмонт біля Філядельфії — в домі з 32-х кімнат, що коштує мільйон дол.

„Отець Божественний 1946 р. одружився з білою дівчиною, Една Рос Річінг, з Ванкуверу; вона, що була 40 літ молодшою за нього, каже, що це було лише „символічне подружжя". Він помер у вересні 1965 р., але його секта вірить, що „відійшов лише тимчасово, і що він знову повернеться на землю". Уся „теологія" цієї секти основується лише на евангельському описі Св. Вечері. Заборона пиття алькоголю, курення, вживання косметиків і т. п., — це також частина їхнього культу.

Їхні грошові датки на секту е добровільні; 10 мільйонів грошей, що становлять їхне майно. Ці гроші вони дають на розбудову своїх „місійних готелів" і інших підприємств. Коли в таких готелях перебувають подружні пари, то на той час вони мусять бути розлучені.

Йому не сподобався штрайк у капіталістичній країні

Советський корабель „Братск" посувався на водах Канади. Тоді (в половині липня 1966 р.) був штрайк портових робітників, і не було кому направити корабля. Це розсердило капітана корабля Анатолія Кузнецова. В інтерв'ю 13 липня він заявив:

„Наш корабель має видатки, залога хоче додому, а я вже стомився „через ті капіталістичні дискусії з робітниками. „У Росії ж немає страйків", сказав він. („Віннипег Трибюн", 14. 7. 1966).

З.Р.В. — В СССР штрайк уважають за „контреволюцію", тобто за виступ проти держави; за це висилають на каторги, або й розстрілюють.

Шкільний Комітет при Соборі Св. Покрови у Вінніпезі

повідомляє, що навчання в Соборних школах та курсах в шкільному 1966-67 році почнеться в слідуючі дні:

1. УКРАЇНСЬКА ШКОЛА
   Молебень в намірені усіх наших дітей — субота, 10-го вересня, год. 9.30 ранку, в Соборі Св. Покрови.
   Початок навчання (в „АРІЗЕК НЮТОН" Школі — 730 Аберділ вул.) — в той же день — після Молебня.
2. НЕДІЛЬНА ШКОЛА
   Початок навчання — неділя, 11-го вересня, год. 10.00 ранку.
3. КУРС НАРОДНИХ ТАНКІВ
   Початок навчання для молодшої групи — в середу, 14-го вересня, год. 7.00 ввеч. — в Соборній авдиторії.
   Початок навчання старшої групи — в середу, 14-го вересня, год. 8.00 ввеч. — в Соборній авдиторії.

Просимо всіх батьків подбати про те, щоб усі їхні діти обов'язково учащали регулярно до Української і Недільної Шкіл, та користали з курсу народніх танків.

Шкільний Комітет.

Кардинал Сліпий „відлучає" православних українців

Для унійних планів митр. Шептицького окупація большевиками Галичини — це щасливе „провидіння Боже"

Католицький професор у Римі, священик Вільгельм Де Вріс написав статтю п. з. **„Кардинал і Верховний Архиепископ Йосиф Сліпий, Исповідник Віри"**, призначену для Баварського Радіо в Мюнхені, звідки її було подано 27 жовтня 1965 р. у програмі п. н. „Церква і світ". Цю статтю в перекладі з німецької на українську мову опублікував український католицький часопис у Мюнхені „Християнський Голос" (число за 20 березня 1966 р.), і звідти черпаємо тут цитати.

Але найперше — декілька вступних заміток до статті о. Де Вріса.

До часу Другої світової війни між західньо-українськими землями (Галичина, Волинь, Полісся, Підляшшя, Холмщина, Буковина й Закарпаття) з одного боку, а центрально-східніми українськими землями — з другого, був кордон. Більшість західньо-українських земель, включно з Галичиною, були під Польщею, Буковина — під Румунією, Закарпаття — спочатку під Чехословаччиною, а від 1938 р. під Угорщиною. Центрально-східні землі України були під Совєтами, чи, як дехто каже, „під Росією".

Митр. Андрей Шептицький у Галичині завжди мав перешкоди в ширенні унії на слов'янському сході. До 1917 р. Галичину відділяв від решти України, а також від Росії й Білорусі, кордон між царською Росією та Австрією (а в державних межах цієї останньої від 1772 р. по 1918 р. була Галичина). Знову ж від 1921 року польсько-совєтський кордон відділяв Галичину (яка була під Польщею) від центрально-східніх земель України й Білорусі та від Росії.

Якщо б не кордон між Галичиною (під Польщею) і „Росією" (СССР), то митр. Шептицький, як він думав, міг ширити унію в „Росії" (тобто на всій державній території СССР). Він чекав того моменту, щоб кордон між Польською державою й СССР перестав існувати, то це Шептицькому відкрило б унійний шлях з Галичини в „Росію".

Відомий український католицький історик проф. Микола Чубатий на своїй доповіді в Науковому Т-ві ім. Шевченка (НТШ) в Торонті 5 грудня 1954 р. розповідав про потаємну унійну подорож митр. А. Шептицького 1912 р., коли з Галичини під Австрією нелегально переїхав кордон у Росію під виглядом „купця" з фальшивими документами (Див. про цю доповідь у торонтінській газеті „Гомін України" за 14 січня 1955 р.).

Року 1924-го греко-католицькі єпископи укладали пляни місійної акції з заходу (головно з Галичини під Польщею) на державну територію Советського Союзу, а перш-за все на Україну під окупацією СССР. У цій справі греко-католицькі єпископи готовили меморіял до Риму. Митр. Шептицький був за тим, щоб унійна акція на територію СССР велася під проводом не греко-католицьких, а латинських єпископів.

У своєму листі до греко-катол. єпископа Діонисія Нираді, датованому у Львові 15 лютого 1924 р. митр. А. Шептицький писав:

„Меморіял у справі місії на Укр., коли має становити якесь першенство східнього обряду, а бути підписаним через латинських єпископів, повинно бути ними зредаговане і ними ініційоване. Нам дуже несладно про якісь привілеї упоминатися... Я писав сотки разів до Конгрегації і до Секретаріяту Стану, дотепер не осягнув нічого. Відай вони в Римі рішили перечекати большевиків і від цього, як там доложаться справи, робить зависимою місію" (греко-катол. журнал „Логос", січень-березень 1961, Канада).

Отже, митр. А. Шептицький „писав сотки разів" до Риму, щоб той почав місію на Україну під окупацією СССР — місію під проводом латинським, — але Рим волів не спішитися — з уваги на совєтську дійсність в СССР.

Хоч і як прагнув митр. Шептицький місійної унійної акції „в Росії", але годі було догадуватися, що те його бажання було аж таке сильне, що він навіть тішився б, якби комуно-большевицька влада окупувала Галичину, і таким чином відкрився б кордон з Галичини в Росію для унійної місії. Терпіння українців у Галичині під терором совєтських чекістів тут були б не такі важні для митр. Шептицького, як нагода ширити унію в „Росії".

А тим часом о. проф. Де Вріс у своїй вищезгаданій статті каже, що митр. Шептицький, з уваги на його унійні пляни на „Росію", таки зрадів, коли восени 1939 р. комуно-большевицька влада окупувала Галичину; о. проф. Де Вріс пише про надії восени 1939 р. таке:

„Політичні кордони між Західньою Україною та совєтською Росією перестали існувати. Митрополит Шептицький бачив в тому знак Провидіння, щоб пробувати впровадити католицьку віру також в недоступному дотепер Совєтському Союзі. На підставі уповноважень, які він отримав давніше від Папи Пія X (1903-1914 — Ред. В.), він оснував в совєтській частині чотири округи, „Екзархати", і доручив Сліпому керувати одною з них. 8 грудня 1939 р., за дозвіл ом Святішого Отця, висвятив Шептицький професора Сліпого на свойого коадютора з правом наслідства..."

Отже, тепер офіційно потверджується той факт, що митр. А. Шептицький ще між 1903-1914 роками мав від папи уповноваження ширити унію в російській імперії і організувати там папський унійтський „екзархати". З цього видно й те, що митр. Йосиф Сліпий був найближчим однодумцем митр. Шептицького (від осені 1939 р.) у його радості з приводу того, що большевики окупували Галичину і таким чином з Галичини відкрився кордон для ширення унії на Схід — на ці терени, де большевики володіли ще з 1917 р. (Немає сумніву, що українці в Галичині тієї радости митр. Шептицького і його однодумців не поділяли, — бо ж пляни унії на СССР не тішили їх, коли Че-ка масово мордувало їх).

Далі, о. проф. Де Вріс інформує, що коли по смерті митр. Шептицького (1945 р.) еп. Сліпий став митрополитом Галицьким, то він намагався нав'язати мирне співжиття з патріярхом Московським і з владою Сталіна, але вони не дали відповіді на його жести.

На похороні митр. А. Шептицького був М. Хрущов — тодішній уповноважений Сталіна на окуповану Україну. Але, почавши з 1946 р., большевицька влада заляшила в живих лише митр. Йосифа Сліпого, якого ув'язнили, а згодом ізолювали на Сибірі як виселенця, і там він працював. Чи, і які, пляни мала влада СССР, ощаджуючи життя митр. Сліпого — не відомо.

Українці із сфер Католицької Акції популяризують ім'я митр. Сліпого у світі

Українці католицькі дівчі бажали і бажають, щоб Рим проголосив митр. Андрея Шептицького святим, і в цій справі вже поробleні заходи в Римі. Для проголошення святим необхідні якщо вже не мучеництво, то хоч принайміні посмертні чуда кандидата на святого. Щодо мучеництва, то по смерті митр. Шептицького провідники українців-католиків уважали за очевидну річ, що большевики отруїли митр. Шептицького за його вірність Богові, ну й, звичайно, Україні. Евентуальне мучеництво могло сильно підтримати справу заходів добитися проголошення митр. Шептицького святим. Але розслідження ватиканської комісії розчарувало українців, заявивши, що митр. Шептицький не був мучеником, а вмер природньою смертю, і католицька преса проголосила це ватиканське стверджения. На-

(Продовження на 12-й стор.)

Підручники для Українських (Рідних) Шкіл

Буквар — Орися Мельник і Надія Піп. (Підручник для дітей молодшого віку, котрі дуже мало, або й зовсім не розуміють української мови. Після закінчення цього букваря, діти можуть легше розвивати й поглиблювати знання мови, вживаючи інших підручників) $1.25

Нова Початкова Читанка для Рідної Школи — І. Скляник $1.75

Читанка „Маруся" — І. Куріяка буквар 1.25

Українська Читанка для 2-го року навчання у к р а їнської мови (Романчука) 2.00

Українська Мова — граматичні й правописні вправи для 2-го року навчання української мови (Романчука) 1.00

Українська Читанка для 3-го року навчання української мови (Романчука) 1.75

Українська Читанка — для 4-го року навчання української мови (Романчука) 2.00

Праця і Розвага — Підручник для дітей віком від 7 до 12 років. Найлегша метода вивчення української мови — Марія Юркова 1.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

РОЗШУК

Антон Вітрук шукає свого шваґра, Григорія Мельничука, який 1948 р. виїхав в Канаду і жив в Гемілтоні.

Григорій Мельничук родом з села Глинка, пов. Рівно, Волини.

Хто би про нього знав, або він сам, проситься зголоситися на адресу:

ANTON WITRUK,
4 Düsseldorf — Rath.,
Ratherbroich 72, Germany.

Література Для Недільних Шкіл

Листкові лекції — прикрашені гарними образками із Старого й Нового Заповітів (в англійській мові без оповідань):-

I класа — в українській мові (40 лекцій) $1.00

I класа — в англійській мові (40 лекцій) .50

II класа — в українській мові (40 лекцій) $1.00

II класа — в англійській мові (40 лекцій) .50

Підручники для Недільних Шкіл:

АЗОР — оповідання з часів життя Ісуса Христа, 48 стор. — Прот. С. В. Савчука ..... .15

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ Старого Заповіту — Прот. П. Мельничук .75

ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук ..... .25

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Orthodox Faith, Православний Катехизис українською й англійською мовами — Єп. Андрея, 255 сторінок — брошурований $2.00
в оправі 3.25

ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Нижче подаємо частину матеріялу для недільних шкіл, що маємо на складі в англійській мові. Ці видання не Української Греко-Православної Церкви, але інших Православних Церков, та видані спільними силами кількох Православних Церков.

Щодо навчання православного віросповідання ці книжки є дуже добрі. Вони гарно систематично приготовані й ілюстровані.

SUNDAY SCHOOL MATERIAL:

Sunday School Coloring Books

Orthodox Sunday School Color Book (beginners) ..... $ .40

Orthodox Sunday School Color Book (No. 2) with lessons ..... .40

Coloring Ikons of 40 Saints ..... .60

Forty Saints (corresponding lessons for the above coloring book) ..... .60

The Twelve Feasts of the Church (coloring book in iconographic style) ..... .60

New Testament Coloring Book ..... .35

Pre-School New Testament Pictures to Color (48 pictures) ..... .90

Jesus Loves Us Pictures to Color (48 pictures — 8 each of 6 design 1.00

Bible Friends of The Old Testament (40 pictures) ..... .65

Sunday School Lessons

Beginners Old Testament lessons Book 1 (15 lessons) ..... .75

Beginners New Testament Lessons Book 2 (15 lessons) ..... .75
(both with colored illustration)

Graded Series for ages 8-12

Unit 1 (10 lessons) — H o w W e Learn About God ..... .40

Unit 2 (10 lessons) — The Great Prophets ..... .40

Unit 3 (10 lessons) — The Divine Liturgy ..... .40

Unit 4 (10 lessons) — Holy Tradition & Scriptures ..... .40

Unit 5 (10 lessons) — Miracles & Parables ..... .40

Unit 6 (10 lessons) — C r u c i f i c t i o n and Resurrection ..... .40

Orthodox Sunday School Lessons and Workbooks

The Little Child in Church (An excellent manual for nursery and kindergarten depts. abundant illustrations, games, s o n g s, arranged for a 2-year period) 2.50

Orthodox Catholic Instruction (beginners) for 6-yr. olds 1.25

Orthodox Catholic I n s t r u c t i o n (primary) for 7-8yr. olds 1.25

Orthodox Catholic I n s t r u c t i o n (junior) for 9-11-yr. olds 1.25
(Basic teaching and beliefs of the Orthodox Faith systematically arranged so that the teacher may learn with the pupils as they work together. The above include stories and teachings from the Holy Scriptures and traditions with pictures, finger play, p r o j e c t s, etc.)

The Complete Toledo Primer 1.25
(A Catechism with illustrations, simplified for young people and rhytmically arranged to aid memorizing. A useful supplement to the above three, or when used alone).

We Live in Gods World — teachers manual 1.75

We Live in Gods World — pupils work book ..... .85
(30 lessons for the first grade, 6-7 yr. olds. Helps to realize that God is the Maker of all and that we receive His blessings through the Orthodox Church. Illustrated, projects, etc.).

Discovering God's Way — teachers manual 1.75

Discovering God's Way — pupils workbook ..... .85
(30 lessons for 7-8 yr. olds built around the childs deepening understanding of Gods law and the meaning of repetance and forgiveness. Illustrated, p r o j e c t s, etc.)

We Learn to Worship — workbook 1.75

We learn to Worship — teachers guide ..... .60
(34 lessons for 8-9 yr. olds built around a growing understanding of prayer and worship from the Old Testament through the Divine Liturgy of the Orthodox Church. Illustrated workbook).

The Bible Lives in the Church 1.75

The Bible Lives in The Church — teachers guide ..... .60
(34 lessons for 9-10 yr. olds, introducing them to the books of the Bible, and the use of the Bible in Orthodox Church Worship. The biblical story of man as told in the service of Vespers. Illustrated along with work projects).

Life of Jesus 1.50
(For 12-14 yr. olds. A illustrated workbook with lessons and projects. The book is divided into 3 parts: Birth to Baptism; His Work; Palm Sunday to Pentecost).

A Few Suggested Titles for the Sunday School Library

The Orthodox Faith by Bishop Andrew — paper cover 2.00
hard bound 3.25
(Ukrainian and English Orthodox Catechism, Illustrated — excellent)

Faith of Our Fathers (very good Orthodox handbook) 3.00

Our Church and The Religions of America (comparison of Orthodoxy and other faiths) ..... .90

Belief and Practice in The Orthodox Church (excellent work written with modern times in mind) 2.00

An Old Faith for Modern Man (a book on Orthodoxy, prepared for distribution at the New York World Fair) 1.00

Замовлення й гроші посилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

Росіяни загрожують світові, остерігає Л. Добрянський

„Російський народ не є поневоленою нацією, — це є Червона Імперія... що загрожує опануванням світу".

СССР — Червона Імперія — це все та сама Росія. Росіяни самі не є поневолені комунізмом в СССР. Російська нація послуговується комунізмом лише тому, щоб завоювати для себе цілий світ.

У такому дусі витримана довга стаття проф. Льва Добрянського — голови Комітету поневолених націй (що під владою режиму СССР). Його статтю з „The Ukrainian Quarterly" (органу УККА в США) передрукував американський щоденник „The Wanderer" (21. 7. 1966).

З.Р.В. — Протикомуністичні організації у світі твердять, що світова комуністична інтернаціональна а г е н т у р а, якою є режим СССР у Москві, підшивається під маску „росіян" і „Росії", щоб заспокоїти Америку і взагалі вільний світ, що, мовляв, — це не комуністи, а „росіяни", отже небезпеки немає, бо ж одна нація (російська) таки не зможе опанувати всього світу з його трьома мільярдами людства. А коли СССР — „Росія" того зробити не зможе, то світові немає чого й лякатись. Знову ж українські політичні провідники твердять, що воно є навпаки: росіяни не є комуністами для комунізму; комунізм — це в них лише маска на лиці їхнього російського націоналізму, з допомогою якої вони (понад сто мільйонів росіян) загрожують опануванням усього світу з його трьома більйонами людства. Таким чином, українські провідники голосять світові, що комунізм влади СССР не є щирий, — він є лише вдаваний; владо ж СССР у дійсності є затаєно-націоналістичною владою Росіян.

Не дайте нам загинути

Прошу Вас допоможіть моїм 3-ом дітках сиротам. Мій чоловік помер, а ми залишилися без будь-яких засобів прожиття.

Господар нас виганить з помешкання, а я хвора й не можу працювати.

Мгз. IVETA BELINSKY,
Rua Paulo Eiro 93, Santa Amazo,
Sao Paulo, Brasil.

Кардинал Сліпий...

(Продовження з 10-1 стор.)

пр., укр. катол. часопис „Шлях" (Філядельфія, США), ч. 2, 1958 р., інформував:

„Є докази, що він (митр. А. Шептицький) **принаймні два рази просив Святішого Отця, щоб йому дозволено було піддатися на смерть (мученицьку). Але Господь йому цього привілею не дав. Мусів вдовольнитись природною смертю... Помер 1945 року, проживши 80 років".**

Папа не хотів дозволити митр. Шептицькому пошукати для себе нагоди мучеництва до останніх днів його життя, і це стало поважною перешкодою в прологолошенні його святим. Папа також не найменував митр. Шептицького кардиналом. Чому? Відповідь може бути лише одна: українці занадто зодягнули митр. Шептицького в ареолою свого великого „національного" мужа, а не в першу чергу як католицького святителя, для якого національні справи мали б бути другорядними перед лицем світового католицизму. Тут завинила тактика самого митр. Шептицького. Від батьків-поляків і латинників митр. Шептицький прийшов до українців греко-католиків не задля української національної справи, а задля того, щоб послужитися українцями католиками для ширення з Галичини унії на слов'янський православний схід — згідно з заповітом папи Урбана 8-го (з першої половини 17-го століття), який сказав: „О, мої русини, почерез вас сподіваюся навернути схід". Митр. Шептицький виразно заявив був, що для нього не важні національні справи,-бо він перш за все є католиком. І для католицтва він готов був у потрібі пристава ти до кожної національности. Коли поляки були огірчені тим, що митр. Шептицький — виховний батьками-поляками в дусі польського патріотизму і польським езуїтом о. Яцковським — у дусі латинського католицтва — „пристав до українців", то митр. Шептицький старався виясняти справу тим полякам, які його могliby podejrzewać, chociażby najmniejszniej, o brak życzliwości i miłości dla narodu polskiego", — заявив він. Щожло відношення до національности, то він підкреслено проголосив: "Wszystkiem stałem się dla wszystkich, abym wszystkich pozyskał" („Я став усім для всіх, щоб усіх позискати" для католицизму). (Польські цитати взяті з публікації „Listy Pasterki Andrzeja Szeptyckiego. Metropolity Halickiego, Arcybiskupa Kijowskiego do Polaków Obrządku grecko-katolickiego". Жовква, 1904).

(Далі буде)

5-ліття „берлінського муру"

Мир, що відділяє советський Схід — східній Берлін від західнього Берліну, комуністична влада почала будувати 13 серпня 1961 р., і продовжувала роботу впродовж дальших п'ятьох років. Мур, що розділяє місто на сходню й західню частини, має 28.6 миль довжини. Увесь Берлін окружений територією Пруссії, що окупована Советами. Отже військова залога Америки, Британії й Франції в західньому Берліні є немов би на острові серед советського моря, де вони є навколо окружені 238 советськими бункерами, 208 сторожевими вежами і 232 станціями поліційних собак, — і все це на круговій границі довжиною в 99.4 миль на заході й 70.8 миль на сході.

Чи протестантам в Іспанії наддують повні горожанські права?

В уряді Іспанії обговорюється законопроект зрівняння протестантів у горожанських правах з католиками. На основі теперішніх законів, подружжя є неважне, коли вінчав протестантський пастор; протестантові не вільно бути офіцером в армії, ані займати інші урядові пости і т.д. („Winnipeg Tribune", 8. 7, 1966).

З.Р.В. — Католицький епископат Іспанії ставить спротив внесеному урядом ген. Франка законопроектові надання протестантам повних горожанських прав, напр., протестантам в Іспанії не вільно ніде прилюдно маніфестувати свого віроісповідання, не вільно мати своїх шкіл і т. д.

У Канаді 20 мільйонів населення

У Канаді 1 липня 1966 р. було 19,999,-999 осіб населення. Доміньйольне статистичне бюро повідомило було, що годі передбачити в який момент прибуде нова особа, щоб закоругляти згадану цифру на точно 20 мільйонів осіб.

РАДІОПРОМОВА К. ТЕЛИЧКО — ГОЛОВИ УПРАВИ ЕДМОНТОНСЬКОГО ВІДДІЛУ ТУС, ВИГОЛОШЕНА 4-ГО ВЕРЕСНЯ 1966 РОКУ О 4-ІЙ ГОДИНІ 30 ХВИЛИН ПОПОЛУДНІ З РАДІОСТАНЦІЇ СКУА

Використовуймо можливості навчання української мови в Альберті.

Дорогі Радіослухачі!

У четвер, цебто 1-го вересня, як кожного року діти-учні знову повернулися до своїх публічних шкіл і Гайскулс. Знову в школах почалось навчання. Ми завжди повинні дбати, щоб наші діти не тільки не лишались поза школою, а щоб гарно й вчилися, переходили з кляси до кляси та гарно закінчували свої школи.

Але, ми, як окрема етнічна група в Канаді, цебто українці, повинні дбати, щоб наші діти поруч з обов'язковими предметами в згаданих школах також навчалися українознавства, зокрема української мови.

Де ж можна вчитись української мови? Попереше, в кожній родині, батьки або, як прийнято говорити родичі, повинні дбати, щох їх діти з самого малечку починали навчатися української, рідної, мови. А коли підросте, треба дбати,-щоб дитина відвідувала недільні, українські рідні школи, що існують при українських громадах, чи українських організаціях, а там де їх нема треба організувати.

Хочемо пригадати, що сім років тому Департмент Освіти провінції Альберти ввів навчання української мови в сере д н і х школах-Гайскулс. Тепер українська мова є матрикуляційним предметом у Альбертійських Гайскулс, а в Альбертійському й Калгарському університетах є „кредитованим" курсом нарівні з іншими чужими мовами в усіх факультетах.

В Альбертських Гайскулс українська мова викладається: в десятій клясі, як „юкрейніен-10", у одинадцятій клясі „юкрейніен-20", в дванадцятій клясі „юкрейніен-30. З „юкрейніен-30" Департмент Освіти відбував іспити, таксамо, як із інших предметів дванадцятої кляси. Слід відзначити, що на превеликий жаль, що ще не у всіх Гайскулс введено навчання української мови, цебто не використовується повністю урядове розпорядження.

Також хочемо пригадати, що починаючи з минулого року організовано курс позаочного навчання української мови — коресподенс корсес, починаючи з 10-ої кляси Гайскулс. В цій справі слід звертатися безпосередньо до директора позаочних курсів на адресу:

Suppervisor,
Correspondence School
Department of Education
Edmonton, Alberta.

Вважаємо, що організація позаочного навчання є дуже важлива, зокрема для студентів тих шкіл де нема достатнього числа студентів для організації повної кляси. Отже, в цих випадках студент, чи студенти десятої кляси можуть навчатися української мови на позаочному курсі.

Також, в цьому учбовому році в Альбертському університеті буде організовано рівні денні та вечірні курси з українознавства. На курси можуть залисуватися старші й молоді. До речі, альбертський університет має 10-ть стипендій, для тих, що матимуть високі оцінки з української мови, чи української літератури.

Разом з цим при Едмонтонському Відділі КУК вже 11-тий рік існують чотирьох річні курси українознавства ім. Івана Франка, що мають чотири кляси 1, 2. 3, 4. На курсах навчають: української мови, української літератури, української історії й української географії. На курси приймаються діти у віці від 12-ти років і вище. Приміщуються курси при школі св. Василія 102 стріт 115 евеню. Вписи на ці курси починаються з 8-го вересня.

Знаємо, що в окремих околицях брак учителів української мови для українських Рідних Шкіл і Гайскулс, хай ніхто не сподівається, що для цих околиць хтось прийде учителів української мови. Навпаки, кожна околиця повинна про це подбати, посилаючи відповідних осіб на курси українознавства Альбертського Університету.

Отож, дорогі радіослухачі, старші й молодші, використовуймо всі можливості, що ми вже їх маємо для навчання української мови дітей і старших цебто батьків.

Всі берімось до навчання української мови. Це й буде найкращим історичним відзначенням ювілею 75-тиліття поселення українців у Канаді.

Високопреподобні й Всечесні Отці!

Ласкаво просимо Вас зміст цієї радіопрограми широко оголошувати поміж вірних Вашої Церковної Громади та заохочувати батьків і дітей до навчання з українознавства.

Разом з цим просимо пригадувати всім вірним Вашої парафії, що в неділю 4-го вересня о 4-ій годині 30 хвилин з радіостанції СКУА передатиметься ця наша радіопрограма.

За Радіокомітет
К. Теличко

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ

У суботу 25. 6. ц. р. приятелі і знайомі влаштували в залі при Церкві Св. Покрови (Монреаль) несподівану Григоріївні і Тетяні Баски з нагоди 25-річчя родинного життя.

Присутніх було чимало — близько 100 осіб. Господарем цього прийняття був М. Жовтоніжко, який тепло привітав Г. і Т. Баско з дітьми та побажав міцного здоров'я і довгого віку всій родині.

Привітали їх і кумі — п. Коломицький і п. Шафранський, а всі присутні — приятелі заспівали „На многая літа".

З щирою подякою від Родини виступив Григорій Баско, підкреслюючи приємність такої гарної несподіванки та що не забули свого старого приятеля зібралися таким великим гуртом.

За ініціятивою господаря прийняття була перепроваджена збірка на Церкву Св. Покрови, як у висліді дала 110 дол., при чому і не забули і на пресу: „Вісника" — 5.00 і „У Вісті" 5.00. Усім учасникам і жертводавцям належиться подяка.

А. С.

НАСТАЗІЯ СКОРЕЙКО КОРОНОВАНА КОРОЛІВНОЮ

Норал, Алта.

Парафіяльний Комітет, Парафії (округи) Лек Ла Біш, цього року влаштовував конкурс королівної, який відбувся в містечку Боїв, 11-го квітня. У конкурсі брало участь вісім дівчат, одна з кожної громади, що належать до Парафіяльного Комітету. Слідуючі дівчата брали участь в конкурсі: Настазія Скорейко з Норал; Марія Береза з Крейгенд; Маріяна Попович з Атабаска; Велері Яремчук з Боїв; Една Лучка з Лек Ла Біш; Ширлі Дячук з Лек Ла Біш; Вирджинія "Швець з Сарейл; Джейн Березка з Вондерінг Ривер.

День коронації королівної розпочався забавою в „Комюніті сентер". У двадцятій годині, опівночі, забава спинилася й відбувався коронація королівної. Голова Парафіяльного Комітету, пан Стефан Писик, привітав усіх людей та передав привіт й подяку дівчатам, (конкурсантам) від парафії, за те, що вони взяли на себе обов'язок допомогти своїй церкві у розпродажі білетів на цей „конкурс". Далі п. Писак покликав до слова пароха, о. Стефанюка, щоб він сказав пару слів й коронував нову королівну. О. Стефанюк також подякував дівчатам за велику поміч, яку вони дали парафії у формі фінансовій, як сказав, що при цій нагоді дівчата мали нагоду й приємність познайомитися з багатьма людьми. Після цього парох проголосив, що королевою вийшла дівчина з громади Норал, панна Настазія Скорейко, яка здобула найбільше голосів. У цей час парох вкоронував нову королеву.

Після цього кожна конкурсантка мала нагоду сказати пару слів від себе. Королевна дякувала всім, що помогли її здобути перше місце в конкурсі та за нагоду, що вона могла брати участь в конкурсі. Другі конкурсантки також бажали всього найкращого для новообраної королеви, та дякували всім тим, хто їм помагав у здобутті голосів.

Панна Скорейко народилася в Норал. Тепер вона учащає до вищої школи в Лек Ла Біш в 12 класі. Батьки її, панство Юрій Скорейки, живуть на фармі близько Норал і належать до Української Православної Церкви Св. Івана Хрестителя в Норал.

Бажаємо новокоронованій королеві найкращого успіху та щастя у всіх її намаганнях, а за її велику поміч для нашої церкви складаємо її сердечну подяку, і молимо, щоб вона в щастю жила та мала великий успіх в своєму житті.

НА МНОГІ ЛІТА!

ОЄ

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК ДЛЯ ДМИТРА ЯІ АННИ СЕМКІВ

Геффорд, Саск.

В четвер 16 червня 1966 року в Народнім Домі в Геффорді влаштовано прощальний Вечерок для панства Семків, які для покращання стану свого здоров'я мусять шукати сухішого клімату.

Дмитро і Анна Семки фармерували в околиці Геффорд від свого одруження і за той час з'єднали собі численних приятелів. Дмитро був надзвичайно діяльним чоловіком у рідних ділянках життя. Панство Семки належали весь час до Української Православної Громади, якої головою був п. Дмитро продовж 10 років. В часі його головства виконано в громаді багато праці, між іншим, встановлено Іконостас, закладено електрику в Церкві і парафіяльній хаті, оливні форнеси в Церкві і резиденції а також прибудовано додаткову кімнату в парохіяльній хаті і впущено воду до неї. Праця Дмитра зв'язана і з місцевим муніципалом, в якому він вибув 14 років „канцлером" і 5 років „рівом". Слідки праці п. Семка позначилися і в розвитку Кредитової Спілки, якої директором він був продовж 22 роки.. Був також 10 років президентом місцевого Пшеничного Пулу, 10 років директором шпиталю і кілька років головою кооперативи. Вже з того бачимо, що діяльність Дмитра Семка була різноманітна. Також пані Анна Семко була тихою, але щедрою і помічною членкою місцевого Відділу Союзу Українок.

Обоє були глибоко-віруючими людьми, завжди приходили на Богослужения і жертвували на потребн нашого громадсько-культурного життя.

В Геффорді вони виховали своїх п'ять дітей: Евгенію, Івана, Фіялку, Розмарію і Павлусю. Три доньки їхні вже заміжні, син Іван ще ходить в Університет а наймолодша Павлуся ще при батьках.

Від кількох років здоров'я п. Дмитра почало підупадати і він виїхав на рік до Фінікс в Арізоні й повернувся звідти зі значно скріпленим здоров'ям.

Тепер панство Семки мають намір виїхати в полудневу Альберту.

Тому старанням найближчих приятелів влаштовано панству Семкам в Народнім Домі прощальний Вечерок, на якій зійшлося дуже багато людей, щоби попрощати своїх добрих друзів і побажати їм найкращого побуту, а зокрема доброго здоров'я на новому місці.

Господарем прощального вечірка був п. Петро Ощипок, який привітавши панство Семків розказав про ціль того вечірка. Покликані у своїй черзі представники різних організацій висловлювали панству Семкам признання й подяку за їхню працю, висловлювали сердечні побажання й передавали від представлених ними Товариств — дарунки.

І так працали: п. Д. Живчин від муніципалу, п. І. Гобай від Кредитової Спілки, п. І. Кіндратчук від Православної Громади, п. М. Свистун від „Сновплав-клюбу", п. С. Гжибовский від „Гвіт Пузу", п. І. Якимчук від Кооперативи, п-і М. Симчич від Відділу Союзу Українок, п. М. Москалик від міста, п. Н. Боклацчук від сусідів, п. В. Сенкусь від шпиталю, брат П. Семко від родини, а о. С. Зузак від всієї парафії. Дарунок від дітей і родини вручила донька Семків — Розмарія, а дарунок від усіх присутніх вручив п. В. Сенкусь.

Гзибко-звору шена і Дмитро і Анна висловили всім щиру подяку за побажання і дарунки. Після того Жіноцтво вгостило всіх смачною перекускою, а відтак всі присутні під вмілим керівництвом п. П. Ощипка проспівали багато українських пісень.

З тієї нагоди панство Семки зложили: $10.00 на пресовий фонд „Вісника", а $10.00 на „Український Голос".

Хай Господь скріпить здоров'я панства Семків, подасть їм доброго успіху на новому місці і зберігає їх у Своїй ласці на Многії-Літа.

о. С. Зузак

ХРЕЩЕННЯ АНДРЕЯ СИДОРИШИНА

У суботу пополудні, дня 30-го квітня ц. р., в церкві Св. Андрея Первозванного в Західньому Торонто, о. Богдан Горгіца охрестив трьохмісячного Андрея, сина панства Миколи й Катерини Сидоришин. У церкві зібралося досить багато людей, а кумами були пані Оля Андрейко й о. диякон Микола Малюжинський. Співав диак п. Кравченко, якому помагали всі присутні, особливо кума, яка співає гарним альтом у катедральному хорі та батько Андрейка, який є одним з кращих тенорів церковного хору Св. Андрея.

Із церкви всі учасники поїхали до хати панства Сидоришин, де вже зібралося було не велике число гостей. По деякому часі ще більше людей приїхало, між якими прибув з Ошави сестра пані Сидоришин, Анастазія Мігус зі своїм чоловіком Филипом і куми панство Шуровські.

Господарем вечора був кум о. Диякон, який провів молитву та сказав кілька слів до чисельних гостей і щасливих батьків, у яких він ще в 1953-ому році в Форт Вілліям був на весілю. Столи були переповнені різними стравами й не один з присутніх дивувався як пані Сидоришин, маючи малу дитину та ще двох синів, Степана 11 р. і Володю 8 р., знайшла час усе це так гарно й смачно приготовити.

Підчас вечери хуми вробили

ли збірку на „черевичок" для маленького Андрейка, який десь одного загубив. Відтак на заклик о. Дияконa Малюжинського пани Іван Нагорний і Володимир Сливка перевели збірку на українську пресу, в якої $18.00 призначено на „Вісник".

Щасливий батько висловив сердечну подяку всім присутнім, а пані Сидоришин всім тим жінкам, які, допомогли її приготовитися до цього великого, родинного свята. Вона була особливо вдячна своїй сусідці пані М. Лаврин, яка, не жалуючи свого труду, протягом двох днів щиро помагала.

Закінчуючи офіційну частину вечора о. Дияконов виголосив господарям і їхнім трьом синам „Многії Літа", яке під вправною рукою диригента церковного хору п. Юрія Кисіля грімко відспівали всі присутні. Коля позабирали столи, спів і танці продовжувалися до пізньої ночі.

Пошли, Милосердний Господи, малому Андрейові міцне здоров'я і довгий вік, щоб у його серці росла й ніколи не завмирала глибока віра в Єдиного Бога, вперта надія на краще майбутнє нашого народу та щира любов і пошана до всього того, що є своє рідне, наше українське.

о. Д. М.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА
БЛ. П. ІВАНА ОЛІЙНИКА
Winnipeg, Man.

В неділю 12 червня 1966 року на 68 році свого життя по прийнятій Найсвятішых Тайн, в Вікторія лікарні у Вінніпегу, спочив у Бозі бл. п. Іван Олійник.

Покійний Іван приїхав в Канаду 1926 з села Онут, Буковина і весь час жив у Вінніпегу, працюючи в компанії С. Н. Р.

Бл. п. Іван Олійник полишив у глибокому смутку свою дружину Василину, одну доньечку Марію —, пані добродійку Стефанюк, і зятя Всечесного Отця Євгена Стефанюка в Лак Ла Віш, Альберті, одного брата Стефана у Вінніпегу і одну сестру Софію на Буковині, як також свого вуйка Дьордя Олійника.

В середу 15 червня в вечорі відправлено Панахиду в заведенню Завідовського а другого дня відбувся Похорон зі Службою Божою в Церкви Св. Івана Сучавського, де покійний був членом від самого початку заснування цієї парафії. Всі Похоронні Відправи відслужив о. М. Коленич. Присутніми в церкві були Всечесний о. Є. Стефанюк, зять Покійного і Вир. о. Прот. П. Стефюк, односильчан, і великий здвиг народу. Тіло Покійного спочиває на цвинтарі Ст. Джеймс.

В залі під Церквою була поминальна перекуска де після перекуски промовляли о. М. Коленич і о. Є. Стефанюк, п. Стефанюк і п. Сидорко. На Нев'янучий Вінок для Покійного зложили:

Отець і Добродійка Стефанюк $5.00, П-во С. Стефанюк $6.00, П-ні В. Шарик $5.00, П-ні Р. Крайчі $5.00, П-ні А. Мельничук — Фт. Френсіс $6.00, П-во Ів. Федорук — Фт. Френсіс $5.00, П. В. Турко $2.00, П-во В. Безручок $2.00, П-во Ілія Клибаба — Гардинтон $1.00, П. Іван Божик $1.00, П-во Фред Стефанюк $1.00, разом $39.00. З того призначено на хлібу 5.00 — на „Вісник" 17.00 і на Колегію Св. Андрея $17.00. Всім жертводавцям, щира подяка, а Покійного бл. п. Івана Олійника нехай Вселаскавий Господь Бог прийме до Себе і оснлить його між правидниками в Своєму Царстві

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. Коленич.

БЛ. П. СТЕФАН ГАНКЕВИЧ
Київ, Саск.

Дня 13 березня 1966 р. відійшов у вічність бл. п. Стефан Ганкевич, на 53-ому році життя. Родився 27 серпня 1913 р. в „Понос Лейк", Саск., в родині Йосафата і Катерини, з дому Заболотна. Пок. Стефан працював коло батьків на фармі сам, а з 1942 р. вже з своєю дружиною Марією (Коржин), з якою повінчався того ж року. Коли батьки відійшли у вічність, батько а після мати, тоді пок. Стефан з дружиною остались самі на господарці.

Був Покійний членом Громади Київ з самих початків її заснування. Багато помагав при будові Храму і жертвував фінансово. Богослужень ніколи не пропускав. Він був одним з найкращих членів сво-

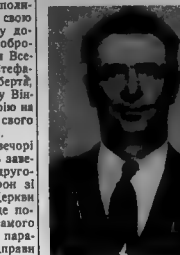

єї громади, до якої був скільно прив'язаний тілом і душею. Був добрим мужом своєї дружини, примірним батьком! Дітей своїх виховав в національно-християнськ с ь к о му дусі, бо всі діти гарно володіють укр. мовою, відвідують Богослужения, а в господарці взірцеві господарі.

Покійний був постійним передплатником „Вісника" та „Укр. Голосу".

Почав хворіти від 1954 р., мав операцію в Саскатуні в 1965 р., після якої приходив помалу до здоров'я, але хвороба таки своє робила, бо скоро мусів знова піти до шпиталю, почав дальше підупадати на здоров'ї. В неділю 13 березня 1966 р. о 5:30 п. п., прийняв Св. Тайну Сповіді і Св. Причасти, а в год. 11:30 ц. дня, відійшов у вічність.

Пок. Стефан, позостався у глибокому смутку свою дружину Марію, 6-еро дітей — Григорій, Даннло, Орест, Евген, Петро і Гинька, всі що не одружені. Позостався ще дві сестрі, Марію Жімрус і Анну Зозуля, Брата Павла, дальшу родину, членів громади та знайомих. Похоронні відправи почались 16 березня у вечорі у Вадіні, Панахидою, а 17го похорон з Св. Божою в Київській громаді; всі відправи довершив Отець парох Парафії Вадіна, Т. Гауханюк. Дякував п. М. Ситко, який закінчив курс дяківства у Вінніпезі. Підчас останнього прощання, на заклик Отця, вірні зложили на Нев'янучий Вінок, 64:22 дол., які розподілено слідуюче: $7:00 на Прес Фонд „Вісника", а $5:00 на виробления кліше; $15:00 на Інститут П, М. в Саскатуні; $15:00 на будову Собору в Оттаві; $20:00 на місцеву церкву а $2:22 на розходи. Всім жертводавцям щире спасибі а Бл. П. Стефанові, канадська земля хай буде легкою!

В. Я П.

О. Т. Г.

БЛ. П. ЮРІЯ КУДЕРАВЕЦЬ
Winnipeg, Man.

22 березня 1966 року спочив у Бозі, прожившн 63 роки праведного християнського життя, бл. п. Юрій Кудеравець.

Народився Покійний 6 травня 1902 року в селі Сениківка, пов. Любачів, Галичина, Україна. До Канади приїхав молодим 7-літним хлопцем, разом з родичами. Вся родина осіла на фармі в околиці Гленалта, Ман.. До 1936 року Юрій проживав на фармі, а тоді перебрався з родичами до Вінніпегу, працюючи в різних місцях, а останньо при Сіпіярській залізниці. В наслідок ослабленого здоров'я залишив він працю у Сіпіярі в 1963 році. Останні місяці життя його були змагинням з тяжкою хворобою. Прийнявши Св. Таїнства Сповіді і Причастя упокоївся Юрій Кудеравець в шпиталі Мізерікордія дня 22 березня 1966 р.

Похоронну відп р а в у зі Службою Божою відслужив 26 березня о. В. Слюзар у Митрополичій Катедрі Пресв. Тройці, до якої то церкви Покійний постійно належав, любив її, і щедро жертвував на її потреби. Під час послідного прощання учасники похорону склали свої жертви на Катедру, як невянучий вінок в пам'ять Покійного.

Відійшовши з цього світу, Покійний залишив у тяжкому смутку брата Петра і сестер — Юлію Зарицьку та Марію Бирис у Вінніпегу; сестри — Параню Ревеген й Катерину Малчевську у Савт Поркюпайн, Онт.; та Аниу в Ендевер, Саск.

Тіло Покійного похоронено на цвинтарі Глен Ідем. Після Похорону відбувся в катедральній авдиторії поминальний обід. Всіма похоронними заходами займалася сестра Покійного — пані Марія Бирис, з Вінніпегу.

Спи сном блаженним добрий християнине, Юрію, — а земля канадійська, що огорнула Твоє змучене тіло, хай буде Тобі легкою.

■■■

УПОКОЄННЯ БЛ. ПАМ'ЯТИ ТЕОДОРА СПИТКОВСЬКОГО
Виндзор, Онт.

У середу 27-го квітня, 1966 р. відійшов у вічність, у своєму домі у Віндзорі, блаженної пам'яти Теодор Спитковський на 77-му році життя.

Покійний народився в селі Шершенівцях, пов. Борщів, в Західній Україні. У 1914 р. приїхав в Канаду, в Монтреалі. Після короткого побуту в Монтреалі він вийхав на працю в ліс, а потім працював в шахтах.

У 1919 році він приїхав в Виндзор, де одружився з п-ю Аделею Адамовською. З першу він працював в „Гез Компанії", а опісля лишив її і працював на фабриці „Вакер Метал", звідки й відійшов на пенсію.

Після заслаблення бл. п. Теодор пішов на операцію. Хоча операція була успішна і помаленьку приходив до здоров'я, одначе не міг остаточно видужати; по двох місяцях він упокоївся.

Покійний, Теодор, належав до тих перших піонерів-членів „Січей", що зорганізувалися в Галичині перед 1-ю світовою війною, та пробивали шлях до національної свідомости, защо він був переслідуваний, а остаточно примушуваний покинути свій край.

У Виндзорі він включився у суспільно-громадську працю, а 1932 року став членом в Товаристві „Просвіта" в якому він був діяльним аж до самої смерти. Він не щадив ані праці, ані гроша для Просвіти. Його добра дружина підтримує його погляди й виховує належно своїх дітей, так що вони ще з самих дитячих літ виховувалися, та учащали до Рідної Школи, та були діяльними, а пізніше, в дорослому віці, стали повними членами Просвіти.

Після двох років зорганізування Тов. Просвіти, члени Просвіти започаткували українську православну громаду св. Володимира в Ist Виндзорі. Покійник став один з перших її членів, А коли почали будувати церкву, то бл. п. Теодор працює коло неї днями й ночами, аж до її закінчення не сподіваючись ніякої заплати.

Покійний Теодор по своїй сдромозі жертвував на Просвіту, та на будову, як старої, так і нової церков у Виндзорі, на Колегію ось. Андрея в Вінніпезі і другі будови. На передодні своєї смерти він у своєму завіщенні пожертвував $200.00 на церкву св. Володимира в Виндзорі і $1.000.00 на Товариство „Просвіта".

В п'ятницю, 29-го квітня, в похоронному заведенні Ендерсона о. прот. М. Боднарчук відправив Панахиду над тілом покійного Теодора. Підчас Панахиди дякували учительська-дири г е т к а Т-ва „Просвіти", пані Віра Добровольська, п. І. Ржижак і другі.

Другого дня, 30-го квітня, знову була відправлена Панахида. Після перевезення тіла покійного Теодора в церкву св. Володимира була відслужена Заупокійна Служба Божа і Похорон. Підчас Служби Божої й Похорону прот. Бойчукові дякували: п. О. Лисий, п-ні В. Добровольська, п. І. Ржижак і інші. На заклик о Боднарчука, підчас Останнього Цілування присутні зложили $32.00 на нев'янучий вінок. Дочки Марусся $100.00, а Анеля $8.00, разом 140.00. За ці гроші купляться чорні рими для церкви св. Володимира, в пам'ять бл. п. Теодора.

На похорон бл. п. Теодора прибула вся родина. Тричі несли два сини Романа, брата покійного, Кирила і Дмитро, та старші СУМК-івці: М. Стярух, В. Федчун, Е. Прокопчук, та Б. Сенчук; почесні носії труни: п. І. Ржижк, п. В. Клини, п. Т. Касорак, Н. МкГрегор, п. М. Скоренький, і п. Б. Федун. Похоронено бл. п. Теодора на міськім цвинтарі.

Після закінчення похоронної відправи на цвинтарі прощали Покійника о. Парох, родина й представники організацій до яких бл. п. Теодор належав. По відспівані Вічная Пам'ять і проказання молитов всі присутні були запрошені в Авдиторію Товариства на посліднє трапезу, яку приготовлено Товариство в пам'ять Покійного. Трапезу розпочато „Христос Воскрес" і молитвою.

По обіді була коротенька програма. Перший говорив п. П. Степовий, що прийхав із своєю дружиною з Гринзбі, Онт., щоб віддати посліднюю пошану покійному. Вони разом довго працювали, як в Товаристві, так і в церковній громаді. Пан П. Степовий був першим головою церковної громади св. Володимира в Ist Виндзор. Другим промовцем був п. О. Лисий, з Гринзбі, Онт. Вони обидва підкреслили заслуги й відданість громалі бл. п. Теодора.

На останку говорив голова Товариства Просвіти п. Б. Федун. Він згадав заслуги покійника для просвіти та виклонив співчуття засмученій родині.

За згодою родини, на заклик Ю. Сенчука, присутні зложили $100.00 на видання історії Українців Канади, як нев'янучий вінок бл. п. Теодора Спитковського. Заряд Тов. Просвіти переслав гроші в централю СУС.

Дочка Анеля з своїм чоловіком дали $500.00 на спалення новонабутого дому Тов. Просвіти, а $50.00 окремо на Історію Українців Канади.

Роман Спитковський, брат покійного, з Гринзбі, що прибув на похорон з всією родиною склав подяку в ім. родини. Він подякував всім присутнім за щире співчуття й пошану, яку присутні виявили, мужові, батькові дідусеві і братові Теодорові Спитковському в часі похорону. Дякував Товариству за трапезу й о. Боднарчукові за похоронні відправи. дякував п. Ю. Сенчукові за його відлану працю у заряджені і переведенню всього похорону бл. п. Теодора.

Кінцеве слово сказав о. прот. Боднарчук. „Христос Воскрес" і молитвою закінчено трапезу в честь бл. п. Теодора.

Бл. п. Теодор залишив в смутку дружину Аделю, дві дочки Марусю Боднарчук, Анелю МекФедин. сина Федора. двоє онуків і брата Романа.

На закінчення скажу: „спи спокійно довогий Друже і Брате Теодосе. Ми про тебе ніколи не забудемо, а завжди будемо споминати ,не злим, тихим словом'. Нехай земля канадська буде тобі легкою!"

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ.
Юрій Сенчук.

ПРИСВЯТА БЛ. П. ПРОТ. Т. КОВАЛИШИНУ

Впреосв. Владико,
Впрел. Отці,
Дорога засмукована Родино,
Жалібна Громало!

З невимовним болем в наших серцях прийшли ми ось сюди, щоб над цією свіжо відкритою могилою, попрощати в останне нашого улюбленого собрата і брата у Христі о. Протоієрея Тому, який ще пару днів тому, жив повним життям і самопожертвно, не зважаючи на свою довгу і тяжку недугу, працював з тією глибокою вірою, що його усердна праця для Бога, Рідної нашої Укр. Православної Церкви, та нашого народу вимагає ви-нятковних зусиль вимагає дуже часто зректися себе, зректися своєї Родини, взяти свого рідного народу, його Св. Православної Церкви та своєї Батьківщини.

Тому, в цей може найбільш сумний день в історії нашої Рідної Церкви в Канаді, ми прийкаємо Тобі брате Томо, над цією Твоєю свіжою могилою, що будемо і надалі з непослабленою ревністю в нашій праці, продовжувати те святе діло, яке започаткували наші незабутні піонери, яке ти гідно продовжував впродовж цілого Твого життя.

Вляженний Ти, брате Томо, бо Ти відходиш від нас як добрий воїн, який гідно помучився, по-православному, по-християнському, по-правовому і по-українському, виконував свій святий обов'язок перед Богом, Св. Церквою і своїм народом.

Колиж історики писатимуть історію нашої Св. Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Твоє ім'я брате Томо, буде занимати почесне місце на її світлих сторінках і добра пам'ять залишиться про Тебе і в роду і в рід.

Нехай ця благословенна Господом канадійська земля, яка є Твоєю батьківщиною, бо на ній ти родився, буде Тобі легкою.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ!

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

Замість квітів на могилу бл. п. о. Т. Ковалишина.

По $100.00: Управа Катедральної Громади Св. Володимира, Торонто, Онт., п. Теодор Гуменюк, Торонто, Онт., Укр. Прав. Громада у Айтуна, Саск.

По $60.00: Збірка на прощальній вечірці для о. Удода, Кемсек, Саск.

По $53.40: Збірка у Громаді у Йорктон, Саск. прислав о. Бойчук.

По $45.00: Збірка у Громаді Св.

Володимира у Вікзор, Онт. -

По $35.00: Збірка у Громаді у Вадіна, Саск. прислав о. Т. Гаджанюк.

По $26.00: Збірка у Громаді у Ст. Катеринс, Онт. прислав о. Ф. Легейюк.

По $25.00: Дідич і Молюк, Сенді Лейк, Ман.

По $18.11: Збірка у Громаді у Гірнсбі, Онт.

По $15.00: Е. Лесюк, Солєгірт, Ман.

По $12.00: Збірка у Громаді у Кенора, Онт.

По $11.00: Збірка у Громаді Райн, Саск. прислав о. В. Бойчук.

По $10.00: о. Є. Чюкін, Монтреаз, Кве., Л. Кей, Саскатун, Саск., пані Е. Верхонін, Едмонтон, Алта., П. Ковтун, Вінніпег, Ман., о. В. Кокорудз, Етелберт, Ман., І. Карасевич, Вінніпег, Ман. о. Є. Горгіш, Торонто, Онт.

По $9.20: Збірка у Громаді у Тиндел, Ман.

По $7.20: Збірка у Громаді у Поплар Парк, Ман. прислав о. М. Хоменко.

По $7.00: Збірка у Громаді у Гонор, Ман. прислав о. С. Ярмусь.

По $5.00: П. А. Пауш, Едмонтон, Алта.

По $2.00: Михайло Кругляк, Едмонтон, Алта., А. Шиїт, Вінніпег, Ман.

Замість квітів на могилу бл. п. Максима Бойчука, США.
Прислав о. Б. Забродський.

По $30.00: Анастазія і Ярослав Забродські, Левзінг, Міш.

По $25.00: о. Борис Забродський, Гарвей, Ілл.

По $3.00: Михайло Линицький, Дітройт, Міш.

По $2.00: Петро Колберт, Дітройт, Міш., Іван Кремко, Дітройт, Міш., Петро Люкти, Дітройт, Міш.

По $1.00: Анна Мекрей, Дітройт, Міш.

Дрібними $46.00.

Замість квітів на могилу бл. п. Івана Кіяя в Ріверс, Ман.
Прислав о. С. Столярчук.

По $50.00: Антон Кізь, Елфінстовн, Ман.

По $20.00: Пані Марія Бабій, пані Катерина Тесарська, Елфінстовн, Ман.

По $5.00: Петро Друзь, Мензі, Ман.

По $3.00: М. Друль, Мензі, Ман. Дрібними $46.71.

Пожертви з різних місцевостей.

По $1,000.00: Д-р П. А. Дрогомир, Дейтона Біч, Флорида, США.

По $500.00: Федір Ємчук, Форт Вільям, Онт.

По $100.00: о. В. Федак, Гамілтон, Онт., І. Яворський, Віндзор, Онт., Н. С. Шевчук, Вегревіл, Алта., Іван Гошовський, Мус Джа, Саск.

По $70.00: А. Гуздик, Вінніпег, Ман.

По $50.00: П. Бугера, Робліи, Ман.

По $36.00: Михайло Данилюк, збірка у пам'ять бл. п. К. Крізел, Торонто.

По $25.00: Дмитро Олексин, Саскатун, Саск., Союз Українок Канади ім. Лесі Українки, Торонто, Онт., Збірка на Ювілею у Панетка Шадлиз, Гамілтон, Онт. прислав о. В. Федак.

Пожертви з різних місцевостей.

По $25.00: Петро Гіба, Вінніпег, Ман., С. Маскаль, Ванкувер, Б. К., пані Т. Діяковська, Ґрімсбі, Онт., Інститут Ім. Могиан, Саскатун, Саск. у пам'ять П. Зварича.

По $20.00: Панство Іван Куцнірук, Вайярд, Саск., Микола Кінаш, Чікаго, США., пані Анна В. Чапельська, Мирнам, Алта.

По $17.00: Збірка на Похороні Анни Месичук, Мирнам, Алта.

По $16.25: Збірка на хрестинах у п-на Мартинюків, Брендон, прислав п. Касьорек.

По $10.00: Збірка на похороні бл. п. І. Семчука, Рама, Саск., Роман Крисюк, Монтреаз, Кве., пані Анна Чиковська, Саскатун, Саск., пані Ольга Дубровська, Річмонд, США., панство Бурдені, Брентфорд, Онт.

По $6.00: Збірка у Громаді у Мирнам, Алта.

По $5.00: Володимир Сковрон, Розл Овк, США., Іван Микицяй, Ванкувер, Б. К.

По $3.00: Пані Параска Овцук, Іннісфейл, Алта.

Всім жертводавцям щира подяка
(Далі буде)
ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19. MANITOBA

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ГРОМАДА УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ В ВОЛЕЯ, Б. К.

Запрошує українське громадянство з м. Ванкувер й сусідні громади на Архієрейську Візитацію Вреосвященнішого Архієпископа Андрея. Святочне Торжество відбудеться у неділю дня 25-го вересня, 1966 Б. Р.

ПРОГРАМА СВЯТА:
8.30 — Рання Відправа.
9.30 - Зустріч Архиепископа Андрея.
10.00 — Архиерейська Служба Божа, яку відслужить Вреосв. Владика Андрей з участю о. Настоятеля та сусіднього духовенства Місійної Округи Ванкувер.
12.00 — Спільний обід з приміщені парафіяльної авдиторії.
1.00 — Святочний Концерт з. голосною доповіддю Вреосв. Владики Андрея.

ЦЕРКОВНИЙ ЗАРЯД:
о. Петро Бляжук — Настоятель
Віктор Арійчук - - Голова.
Рися Демчук — Секретарка.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ВЕРЕСЕНЬ

18. Транскона, Дуфрост, Тиндал.
25. Неділя — Кенора, Гонор, Поплярфілд.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (дзень) JU 6-8083
(увечорі) JU 8-3810

о. В. АПОНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Мелвіл
21. Середа. Різдво Пресв. Богор. — Гадлер
25. Неділя — Айтуна
27 Вівторок. Воздв. Чесн. Хреста — Гудія

Адреса: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск. Тел. 796-2218

о. В. БОЯЧУКА
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2568

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Ватсон
21. Середа - Вимір
25. Неділя — Кеслінгтон
27. Вівторок — Рама
Box, 488 — Tel. 338-2143.
Wadena, Sask.

о. І. ГИКАВОГО
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Фовм Лейк
21. Середа. Різдво Пр. Б. — Кураровські Храм
25. Неділя — Вимирз Храм
27. Вівторок, Воздв. Чесн. Хр. — Стадники
Address: Sheho, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Вестбурк
21. Середа Різ. Пр. Б. — Інсінгер (гайвей)
25. Неділя Храм — Тюдор (м.)
27 Вівторок Чес. Хрес. — Дробот
Box 5. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРІЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2486.

о. Ст. ЗУЗАКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Вегер
21. Середа, Різдво Богородиці — Вигів
25. Неділя — Медов Лейк
27. Вівторок, Воздвиження — Норт Бетафорд
Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 445-3290.

о. В. КОКОРУДЗА
18. Неділя — Реннер (Храм)
21. Середа — Різдво Пресв. Богор. — Етелберт
25. Неділя — Гарвенд
27. Вівторок — Воздвиження Чесн. Хреста — Драй Ривер
Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Єлгов Крік
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Мелфорт
25. Неділя — Брускбі
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Гронлів
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛЯША
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Восетна
21 Різдво Пресв. Богородиці — Федора
27. Воздвиження Чесного Хреста — Бріємонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Редфілд
25. Неділя — Гефорд
27. Вівторок, Воздвиження — Редфілд
Address: Box 163, Hafford, Sask. Tel.:

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Ружин-Топорівці
21. Різдво Пресв. Богородиці — Слава Пол.
25. Неділя — Морємб
27. Воздвиження Чесного Хреста — Мусідора

о. М. ОЛЕСЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Гамбет Плейнс
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці. Храм — Рорктон
25. Неділя — Дафін
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Дрифтінг Ривер
Вечірня служиться що неділі в год. 7-ій вечора в Дафіні.
Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Свят Плейн
21. Середа Різ. Присв. Богор. — Сторджес
25. Неділя — Норквай
27. Вівторок. Воздвиження Чесн. Хреста — Стінен
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2902-42 Ave., Vernon, B.C. Phone 542-4112.

о. О. СОРОЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
11. Неділя — Ст. Пол
18. Неділя — Сенді Репед
21. Середа. Різдво Пресв. Бог. — Елк-Пойнт
25. Неділя — Біг Медов
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Гіффорд
Rev. O. Serochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Норад
21. Середа. Різдво Пресвятої Богородиці — Лек Ла Біш
25. Неділя — Боїв
27. Вівторок. Воздвиження Чесного і Живот Хреста — Атабаска
Address: Box 857 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Мекнат
18. Неділя — Робліи. Вечірня
21. Середа. Різдво Пресв. Діви Марії — Петлюра
25. Неділя — Гренлвю
27. Вівторок. Возди. Ч. Хреста — Ілес Велей
Address: Box 207, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Вакав
21. Середа. Різдво Пр. Б. — Тарнополь
25. Неділя — Альвена
Вечірня о 4 год — Ст. Лькувієн
27. Вівторок Возд. Чесн. Хреста — Кадворт
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Роза
21. Середа. Різдво Богородиці — Толстой
25. Неділя — Гарденгон
27. Вівторок. Воздвиж. Чесного Хреста — Толстой
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Канора
21. Середа. Різд. Богор. — Успенсько
25. Неділя — Бюкенан
27 Вівторок Возди. — Бриджес
Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5903 Church

о. Ю. ТУРКАНСЬКОГО
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Бойл Лейк
21. Середа Різдво Пр. Богородиці — Вегліс
25. Неділя — Спеддеп
27. Вівторок — Воздвиження Чесного Хреста — Стрий
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Сторковей
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Кемсак
25. Неділя — Доннел
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Мазепа
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ВЕРЕСЕНЬ
21. Середа. Різдво Пресв. Богор.
18. Неділя — Січ
25. Неділя — Винета
25. Неділя — Оакборн
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Мензі
Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ВЕРЕСЕНЬ
18. Неділя — Калмар
21. Середа. Різдво Пресв. Богородиці — Кемрова
25. Неділя — Пено
27. Вівторок. Воздвиження Чесного Хреста — Кагамі
Address: 9550—108 Avenue, Ph. GA 2-3083. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail By the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН. 1-го ЖОВТНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1966. ЧИСЛО (2039) 19

Московська Патріярхія заборонила протести проти переслідування релігії

Заборона виступати в обороні Православної Церкви підписане іменем патріярха

Найперше подаємо точний переклад інформації, яку (за „Ассошіейтед Пресс") опублікувала преса в Америці і в Канаді. (Текст подаємо за щоденником „Вінніпег Фрі Пресс" (27 серпня 1966 р.).

„Нью-Йорк (АП). — Майже щодня нові факти виявляють цікаву боротьбу за свободу релігії в Советському Союзі.

Крок за кроком — мірою того, як ця драма розгортається — виходять наверх ті подробиці, що доходять сюди почерез незвичайну розвідувальну операцію Крайової Ради Церков (в США).

Найновшим відкриттям тут є текст того остереження, яке видав Патріярх Московський Олексій — голова Російської Православної Церкви, проти прилюдного критикування церковних властей в їхніх взаємовідносинах з державою (СССР).

Осуджуючи „Намагання деяких духовних і світських" ширити схвилювання з приводу напрямних цієї Церкви й уряду (советського), патріярх у своєму Посланні до всіх єпископів заявив:

„Розповсюджування всякого роду „відкритих листів" і статтей рішуче мусить бути припинене. Це обов'язок єпархіяльних єпископів подбати про це".

Пянують переслухання

Це його розпорядження є його відзивом проти того, що два священики в Москві посудили Церкву в тому, що вона стає знаряддям в руках уряду. Во-

(Продовження на стор. 2)

Новий екзарх патріярха Московського для України

Синод Московського Патріярхату під головуванням патріярха Олексія (Семанського) на засіданні 14 травня ц. р. постановив:

„Членом Священного Синоду, Екзархом України, архиепископом Київським і Галицьким назначити Преосвященного епископа Дмитровського Філарета, ректора Московської духовної академії".

„Ректором Московської духовної академії, епископом Дмитровським, вікарієм Московської епархії, назначити Преосвященного епископа Тихвинського Філарета, вікарія ленінградської епархії".

(Цитується за органом Московського Патріярхату „Журнал Московской Патриархии" ч. 6, "1966. Москва).

З.Р.В. — Попередній екзарх України, митр. Іосаф (Лелюхін) помер, на 63-му році життя, 24 квітня ц. р. „внаслідок тяжкої недуги серця". Він був родом із Смоленська. Попередником митр. Іосафа на пості екзарха України був митр. Іоан (Соколов), який також помер на цьому своєму становищі.

На Афоні встановлено коптський манастир

„До-халкедонські православні" вперше допущені на Афон

Журн. „Православная Русь" в ч. 15 за 1966 (США), інформує:

„Патріярх Атанагорас дозволив установити на Афоні коптський манастир юрисдикції Етіопського патріярхату, який, як відомо, ісповідує православну віру, якою вона була до Халкедонського собору, тобто без відкидання монофізитства. Імператор Етіопії в найближчому майбутньому прибуде на Афон для оформлення цього почину".

Греко-католицький „Хрест Свободи"

На закінчення Українського Народного Фестивалю в Давфині, Ман., Митрополит Вінніпезький владика Максим (Германюк) 31 липня відправив Богослужения і освятив нового „Хреста Свободи".

Року 1897-го тут відбулося перше в Канаді Богослужения українців греко-католиків. На цьому місці стояв дерев'яний хрест, а тепер — з нагоди фестивалю — на його місці поставили „гранітного, і назвали „Хрестом Свободи".

На фестивалі була „козацька кінноти" (25 осіб), а в тому майже половина англо-саксонців („Вінніпег Трибюн", 1. 8, 1966).

20-ліття „Львівського Собору" (1946-1966)

20-ті роковини насильного включення українських епархій Галичини в Московський Патріярхат

Ні один з греко-католицьких єпископів Галичини не взяв участи у так званому „Львівському Соборові", що відбувся 8-9 березня 1946 р. Натомість там були тільки два ієрархи, бувші греко-католицькі священики, яких незадовго перед тим поставили в православні єпископи; ними були свящ. Михаїл Мельник, якого назначено єпископом Старо-Самбірським, і свящ. Антоній Пельвецький, якого найменовано єпископом Станіславівським. Обидвох їх поставлено в єпископи в Києво-Печерській Лаврі 20 лютого 1946 р.

— неповних три тижні до „Львівського Собору", в якому вони взяли участь, і який складався головно із греко-католицьких священиків (216 делегатів) і з мирян (19 делегатів).

„Львівський Собор" постановив: 1) Скасувати постанови Берестейської унії з 1596 р., 2) Повернутися до предківської православної віри, 3) „Возз'єднатися з Російською Православною Церквою".

Таким чином між двома силами, Римом-Москва, українці Галичини зазнали подвійної трагедії: 1) Польща й Рим шляхом так званої „Берестейської унії", тобто польсько-римським „Собором" у Бересті 1596 р.; Українській Православній Церкві насильно нав'язати „Унію" з Ри-

(Продовження на 3-й стор.)

Влада СССР заявила, що уряд США „приховує" дійсних вбивників Кеннеді

Американська амбасада в Москві надрукувала 600,000 примірників тексту „Звіт Комісії Воррена". Коли президента Джана Ф. Кеннеді вбили (в м. Даллес у Тексасі восени 1963 р.), то в Америці почалися різні поголоски, бо загадка вбивства Кеннеді хвилювала прилюдну опінію. Тоді бувший заступник Кеннеді, який після вбивства Кеннеді автоматично став його наслідником, теперішній президент Ліндон Джансон покликав слідчу урядову комісію, яку очолив його особистий приятель, верховний судия Воррен.

Через рік, восени 1964 р., ця комісія видала рапорт із свого слідства — це так званий „Звіт Воррена".

ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) 30 серпня 1966 р. повідомив, що „уряд СССР заборонив американській амбасаді (в Москві) поширювати в СССР „Звіт Воррена", бо він ображує советський народ." ТАСС ще заявив, що „президент Джансон приховує дійсних вбивників Кеннеді, якого заквідував правий (націоналістичний) табір" у Техасі.

(Це повідомлення ТАСС цитується тут за вечірніми вістями, 31 серпня 1966 р., а телевізійної станції в Пембіні, Н.Д., США, й за вінніпезькою телевізійною станцією CJAW-TV (канал 7).

Чому влада СССР є проти „Звіту Воррена"?

Коли на през. Кеннеді посипалися стріли, то серед маси народу на вулицях

(Продовження на стор. 2-й)

Збори Повної Консисторії

На Зборах Консисторії буде вибраний новий голова Президії Консисторії

У днях від 14-го по 16-го жовтня включно відбудуться збори Повної Консисторії нашої Церкви.

На зборах буде обраний новий голова Президії Консисторії. По смерти попереднього голови Президії Консисторії, бл. п. о. Прот. Томи Ковалишина, цей пост у міжчасі був необсаджений.

Обов'язки голови Президії Консисторії тимчасово виконує свящ. Степан Ярмусь — секретар Президії Консисторії.

Літній час, коли улюкоївся о. Прот. Тома Ковалишин, не був пригожим для негайного скликання зборів Повної Консисторії для вибору нового голови Президії. Якщо брати досьогочасну традицію, згідно з якою збори Повної Консисторії відбувалися переважно в грудні, то цьогорічні її збори й так є приспішені.

На зборах, крім вибору нового голови Президії Консисторії, будуть обговорюватися різні важливі справи. Можливо також, що й Опитувальна Комісія нашої Церкви, яка досліджує атмосферу серед наших вірних у церковних справах, вже буде спроможною подати деякі інформації із своєї поточної діяльности, яка, звичайно, потривае ще деякий час.

Влада СССР заявила...

(Закінчення з 1 стор.)

м. Даллеса, кудою проїжджала моторкада през. Кеннеді, зчинилася сумятоха, і тому люди різно свідчили про місце чи місця, звідки хтось стріляв до президента. Хтось показав на один з високих будинків, і сказав, що хтось стріляв з його вікна. У будинку знайшли кріса (що не був схований), але вбивника не знайшли там. Того самого дня в театрі арештували якогось Лі Освалда. Перед тим хтось на вулиці вбив поліцяста Типита, і знайшлися свідки, які сказали, що вони вблизька бачили того, хто вбивав поліцяста, і ті свідки вказали на арештованого в театрі Освалда. Будинок, де знайшли кріса було місце праці Освалда. І свідки сказали, що знайдений кріс належав до Освалда. На цій підставі Освалда оскаржили не лише в убивстві поліцяста Типита, але й в убивстві през. Кеннеді.

Лі Освалд до самої смерти твердив, що то не він убив Кеннеді. Поліція не вспіла допитати його; бо на третій день після його арешту якось так сталося, що коли законного Освалда поліція вела коридором, щоб з поліційного арешту привезти його до в'язниці, то влада на той час дозволила, щоб туди прийшло багато журналістів, які стояли в коридорі, кудою вели Освалда. Тоді з товпи журналістів виступив Дж. Рубі (Рубінштейн), який не був журналістом, і приступив до Освалда, якого вбив у руках поліції, а журналісти все те передавали по телевізії; отже цю сцену бачило багато мільйонів людей, отже ніхто не може сказати, що Освалд згинув в арешті „в таємних обставинах", і його не вспіли допитати. Рубі далі сидить у в'язниці, але каже, що він застрілив Освалда „з любови до Кеннеді".

Комісія Воррена у своєму звіті заявила, що президента Кеннеді вбив Освалд, бо про це свідчить кріс, знайдений у тому будинку, де працював Освалд, і з якого, як дехто каже, посипалися стріли до президента. „Звіт Воррена" також твердить, що Освалд убив Кеннеді на власну руку, а не як агент якоїсь змови (заговору), і що ніхто більше, крім Освалді, не стріляв до президента Кеннеді, і що Освалд убив през. Кеннеді не з жодних ідеологічних причин, а лише тому, що був емоційного, неспокійного характеру.

Хоч „Звіт Воррена" не каже, що Освалд може був совєтським агентом, але він натомість згадує той факт, що Освалд деякий час проживав в СССР, де він працював як фабричний робітник у Мінську на Білорусі; там він одружився, і з дружиною, Мариною, повернувся до Америки. Отже, дехто з читачів може зробити такий висновок, що Освалд був совєтським агентом, і що з доручення влади СССР він убив Кеннеді.

Правдоподібно саме тому влада СССР заборонила поширювати там „Звіт Воррена".

Таким чином влада СССР твердить що през. Кеннеді убив не Освалд (який був лівим, а скорій - анархістом), коли вона заявляє, що Кеннеді убили змовники з „правого" (націоналістичного) табору американців. Совєтська заява також — у висновку — знімає всяке підозрення з Дж. Рубі (Рубінштейна) бо ж він, як жид, не міг бути американським націоналістом, отже він не мав би причини вбивати Освалда, скажемо, тому, щоб Освалд на слідстві дечого не виявив світові.

Совєтські побоювання — щоб не впала тінь підозрення на владу СССР — фактично безпідставні. Бо ж „праві" (націоналістичні) елементи в Америці твердять, що през. Кеннеді вбили місцеві заговірники, які підтримували й підтримують режим диктатора Кастро на Кубі, і наказ убити Кеннеді не мусів виходити аж з Москви.

Московська Патріярхія...

(Закінчення з 1 стор.)

ни відмовилися відхилити цю свою заяву, а зголосили відклик до Собору Єпископів цієї Церкви. Патріярх Олексій сказав, що Собор буде скликаний, щоб розглянути цей відклик.

Копії їхнього (тих двох священиків у Москві) протесту, що вони вислали до патріярха й до президента СССР Н. В. Підгорного, спеціяльний відділ Крайової Ради Церков (в США) дістав у липні (1966 р.). Цей відділ тримає палець на пульсі релігійних справ шляхом безпосередніх зв'язків (з СССР) і за допомогою сотні Совєтських, західньо-европейських і китайських періодиків (преси).

Перекладки документів і статтей публікуються в бюлетені-двотижневику, що називається „Релігія в опанованих комунізмом областях", редактором якого є знавець цих справ д-р Пол Андерсон.

„Є докази на те, що серед духовенства й мирян у Російській Православній Церкві та в Російській Баптистській Церкві є справжнє схвилювання є бродження", сказав пастор Благослав Груби, заступник редактора.

Хоч згаданий бюлетень від часу його основання, 1962 р., існував згідно з пляном, лише для вжитку Крайової Ради Церков, тепер однак його тепер будуть пускати в ширший обіг, щоб інформувати „про боротьбу між релігією й атеїзмом" в країнах з комуністичними владами, — як це недавно подав до відома д-р Едвін Еспай — генеральний секретар Крайової Ради Церков.

За додержання законів

У „Відкритих листах" двох священиків з Москви, о. Миколая Ешлімана й о. Гліба Якуніна, твердиться, що провід Російської Православної Церкви, з патріярхом включно, піддалися нарушенню законів совєтською державою, і вони домагаються негайного привернення прав релігії.

Така вислужливість (на користь влади СССР) з боку церковних властей „допомагає антирелігійним агентам в їхніх намаганнях знищити нашу Святу Церкву", пишуть ці священики.

Вони обвинуватили його (Совет по справах релігії, очолений Куроедовим) ось у чому:

Уряд контролює назначування духовенства; масово закриває церкви й церковні школи; не допускає молоді до церков на Богослужіння; наказує, щоб усі охрещення були зареєстровані державою.

Регістрація охрещень опісля „використовується агентами антирелігійної пропаганди для переслідування тих батьків, що охрестили своїх дітей, і тих, що звінчалися в церкві", заявили ці священики.

Патріярх негайно заборонив у Богослужені цих обидвох священиків".

З.Р.В. — Протестантська Крайова Церков (National Council of Churches) в Америці отримала текст „Відкритого листа" о. Миколая Ешлімана й о. Гліба Якуніна в липні. Але на заході Европи його копія появилася скоріше. Російський часопис „Посев" у Зах. Німеччині опублікував великі, найголовніші витяги з нього ще в числі за 20 травня 1966 р. „Вісник" звідти передрукував найсутевіші витяги в числі за 15 липня 1966 р. А згаданий „Відкритий лист" був видний ще 21 листопада 1965 р., як інформував „Посев" (20. 5. 1966).

Речник Крайової Ради Церков (це було вище подано за „Ассошіейтед Пресс" 27 серпня 1966 р.) поінформував, що описля того, як о. Миколай Ешліман і о. Гліб Якунін видали свого „Відкритого листа", то патріярх Олексій „заборонив їх у Богослуженні" (суспендував). Наспівають ж доля тих священиків значно гірша. Журнал „Православная Русь" в США ще в числі за 15 липня 1966 р. опублікував частину того листа, що появився на сторінках емігрантського органу „Русская Жизнь" — листа отриманого з Гельсіфорсу (Фінляндія), в якому сказано:

„Отримали вісточку з Москви від своїх через фінляндця, який повернувся із службової поїздки. Обидва сміливі батюшки, о. Миколай і о. Гліб, не тільки позбавлені права правити Богослуження, але й свободи. Обидва знаходяться в психіятричній лікарні під наглядом" (поліційним).

Після появи „Відкритого листа" згаданих священиків, з Московської Патріярхії, яка є проводом Московського Патріярхату (Російської Церкви в СССР) вийшло „Послання" з суворою заборону на майбутне писати й розповсюджувати всякі „Відкриті листи" з критикою тих взаємовідносин, які є тепер між проводом Церкви в СССР і владою СССР. (Ці відносини є крайньо „угодові" з боку проводу Церкви, — стверджують о. Ешліман й о. Якунін).

Вищезгадане „Послання" патріярха Московського Олексія (Семанського) підписане його іменем. Що того „Послання" не писав патріярх (якому вже наближається 90 років життя) — це певна річ. А чи сам він його підписав — то ця проблема не є важливо з уваги на те, що влада СССР такі речі силує підписувати силою свого поліційного терору.

Нова антикомуністична організація

„Світовий Хрестоносний Похід молоді за Свободу"

Проф. Д. Росі з Ельського університету в США назначений провідником тієї групи молоді, яка спеціялізується в досліджуванні комунізму в Китаї, і яка становить частину новоствореної Світової протикомуністичної організації „Світовий Хрестоносний Похід Молоді за Свободу". Американський відділ тієї організації вислав своїх відпоручників в Азію, Африку й Латинську Америку познайомитися з тамтешніми протикомуністичними організаціями.

Після вбивства Кеннеді його Біблія таємно щезала

Джонсон — наслідник Кеннеді — приєднує ще Біблію Кеннеді, і таємна особа викрала цю Біблію

Коли президента Дж. Ф. Кеннеді вбили (в Даллесі у Техасасі), то туди негайно прибув віцепрезидент Линдон Джонсон, і в Техасасі на летовищі, в військовому літаку він був заприсяжений як новий президент. Біблія, на яку він присягав була власністю родини вбитого Джана Ф. Кеннеді. Заприсягнувши Джонсона, суддя Сара Гюгес (жінка) вручила цю Біблію якійсь особі, що була у свиті президента Джонсона в літаку, бо вона думала, що ця особа — це таємний приватний агент Джонсона; але незабаром виявилося, що це не був агент, а якась загадкова особа, що кудись зникла враз з тією Біблією, і так ця Біблія пропала.

Про цей випадок оповідає Вільям Манчестер у своїй книжці „Вбивство президента" (William Manchester: The Death of President). „Ассошіейтед Пресс" (28. 8. 1966) повідомляючи, що ця незвичайна книжка вийде в січні 1967 р., подає, що сенатор Роберт Кеннеді (брат убитого президента) своїм листом до Манчестера загарантував йому невмішування родини Кеннеді у справу змісту згаданої книжки.

18-й Грецький Церковний Конгрес у Монтреалі

ГРЕКИ НАДАЛИ КОНГРЕСОВІ ХАРАКТЕРУ МІЖНАРОДНЬОЇ ПОДІ

Кардинал Леже головний промовець; президент Л. Джонсон прислав Конгресові привіт.

У днях 25 червня — 2 липня ц. р. в Монтреалі відбувся 18-й Церковний Конгрес греків Американського континенту, що є членами Американського Екзархату (Північної й Південної Америки) Константинопольського Патріярхату. Цей Екзархат-Архиепархію очолює екзарх архиеп. Яковос (Яків) з катедрою в Нью-Йорку.

У Конгресі взяли участь 650 грецьких делегатів — разом і духовних, і мирян (світських).

Благословення від Патріярха прибув д-р Блейк

Благословення Конгресові від патріярха Константинопільського Атенагора-са І особисто прибув д-р Юджін Карсон Блейк (протестант з США), що вибраний на становище генерального секретаря Світової Ради Церков, де він своє урядування почне після того, коли досьогочасний секретар СРЦ д-р Віссерт Туфт докінчить свою каденцію.

Головним промовцем на Конгресі був кардинал Поль Еміль Леже (француз) з Монтреалу.

Президент Америки, Линдон Джонсон, прислав Конгресові свій привіт.

Гістьми на Конгресі були: грецький амбасадор у Канаді Арістідес Н. Пілявакіс, посадник („мейор") Монтреалю Жан Драпо, президент і віцеканцлер університету Сер Джорджа Вілліямса д-р Роберт С. Рей, англіканський єпископ з Монтреалу Кеннет Мегвайр, модератор (голова) Об'єднаної Церкви Канади („Юнайтед Чирч") д-р Ернст Маршал Гавз, рабин Геррі Дж. Штерн з Монтреалу, д-р Доглас Джеймс Вилсон (протестант), попередсідник Канадської Ради Жидів і Християн і ін. Привіт преси. Джонсона прочитав американський генеральний консуль у Монтреалі Річард Г. Гокинс.

Сослужив російський єпископ

Богослужения, якими започатковано Конгрес (26 червня), і яке очолив екзарх архиеп. Яковос, правили грецькі єпископи, що безпосередньо підлягають екзархові архиеп. Яковосові: митр. Тимофій — голова грецької епархії в Канаді (з катедрою в Торонті); еп. Деметріос з Лос Анджелес і еп. Мелетій з Буенос Айрес (Аргентина). З ними сослужив російський єпископ Сильвестер з Монтреалю.

Тема Конгресу

Точки теми Конгресу були такі: 1) Вселенський Патріярх (Константинопільський) — протест проти переслідування його турецькою владою. 2) В'єтнам (Конгрес висловив Америці признання за її стримування наступу комунізму в В'єтнамі). 3) Кипр (признання кипрійцям за їхне проголошення Кипру державою; 80% населення Кипру це греки, а 20% — турки). 4) Роля духовних і мирян (світських) у Церкві. 5) Церква й фінанси. 6) Міжцерковні зв'язки (взаємини православних греків з іншими Церквами). 7) Мораль і суспільні питання наших часів. 8) Релігійне виховання й релігійна освіта. 9) Місійна діяльність. 10) Церква й родина. 11) Розводи. 12) Виховання молоді.

(Подано за органом Американського Екзархату Константинопільського Патріярхату, журнал „The Orthodox Observer" в США, число за серпень 1966 р.).

Шеф ЕфБіАй про червону конспірацію в США

У червні 1966 р. в Нью-Йорку відбувався конвенція комуністичної партії Америки. Дня 31 липня директор ЕфБіАй (Федеральне Бюро Інвестиґації), Едгар Гувер, поінформував сенатський підкомітет внутрішньої безпеки про цю комуністичну конвенцію, і в тому ж звіті виголовив остереження про комуністичну небезпеку в США.

Комуністична партія в США — це „з'єднана твердо-ударна, добре зорганізована конспірація" для зрушення клясової революції в США, — заявив він. У виборах до Конгресу США, що відбудуться в листопаді 1966 р., комуністи візьмуть участь, щоб провести до Конгресу своїх кандидатів під фірмою „незалежних" („безпартійних").

Вони сильно більшують свою проникання в робітничі профспоки („юніі"), коледжі, демонстрації проти війни у В'єтнамі та організації горожанських прав (для негрів). Рух, що називається „нова лівиця", також є в них на оці.

„Партія з незатаєною радістю на зростання організацій так званої „нової лівиці" і тих груп, що прориваються на чоло в походах „миру", протестаційних демонстраціях проти війни у В'єтнамі та в завороженнях на теренах коледжів та університетів".

Директор ЕфБіАй бачить у цьому вербування молоді до партії — особливо з того часу, як партія дістала більше свободи рухів завдяки недавньому рішенню Верховного Суду США, що уневажнив значну частину Акту Внутрішньої Безпеки з 1950 року.

Найбільші зусилля будуть зроблені партією серед робітництва в Шікаго, Детройті, Клівленді, Сейнт Луїс і Пітсбурзі, — сказав він. („Ассошіейтед Пресс", 1. 8, 1966).

20-ліття Львівського Собору...

(Закінчення з 1-ї стор.)

мом; 2) а насильним „Собором" у Львові 1946 р. ці давні українські православні епархії Галичини Москва насильно включила в Московський Патріярхат. Ось така подвійна трагедія тієї бувшої частини Української Православної Церкви — українських православних епархій в Галичині.

Спадщина українських православних предків Галичини згодом стала предметом насильства Риму й Польщі, а тепер — предметом насильства Москви.

Роковини подвійної трагедії

У днях 22-23 квітня 1966 р. Московська Патріярхія влаштувала у Львові ювілейну урочистість 20-ліття „Львівського Собору" (1946 р.) — під знаком „возз'єднання" (тобто нібито „вторинного з'єднання") українських епархій Галичини з Російською Православною Церквою, Патріярх Московський Олексій (Семанський) прислав на це торжество свою делегацію.

Участь у цих урочистостях узяли: митрополит Крутицький і Коломенський Пімен, архиепископ Талліньский і Естонський Олексій, архиепископ Мукачівський і Ужгородський Григорій, архиепископ Івано-Франківський і Коломийський Іосиф, архиепископ Волинський і Рівенський Дам'ян, епископ Черновицький і Буковинський Мефодій, єпископ Львівський і Тернопільський Миколай, Н. П. Винниченко — уповноважений Совета справ релігії при Советі Міністрів СССР (головою Совета справ релігії є Куроедов), представник екзарха України прот. В. Юрченко, намісник Почаївської Лаври архимандрит Августин, представники органу „Журнал Московской Патриархии" і ін.

Чому не прибув екзарх України, архиепископ Філарет, інформації з Москви не виявили.

Орган Московського Патріярхату „Журнал Московской Патриархии" ч. 6, 1966 р. багато місця присвячує вищезгаданому ювілеєві 20-ліття т. зв. „Львівського Собору" з 1946 р.

Рік 1966-й — це 370-ліття польсько-римського „унійного насильства" над Українською Православною Церквою в Галичині і у всій Україні. Рік 1966-й — це 20-ліття насильства Москви над українськими епархіями в Галичині.

В Італії лише 30% населення є „практикуючими християнами"

Церква існує, а віра падає

В Італії скорими темпами відбувається „дехристиянізація": 25% населення цілком відійшло від Церкви; 45% з привички приходять до церкви лише для механічного виконання таких обрядів, як хрещення, вінчання і т. д., в які вони не вірують; лише 30% залишаються „практикуючими християнами".

Ці цифри подав женевський часопис „Ле Кур'є" за 2 серпня 1966 р. на основі двох італійських газет, при чому одною з них є католицький орган „Цівільта Католіка".

Не судіть, щоб (і) вас не судили; бо яким ви судом судить будете, (таким же) осудять (і) вас, і якою ви мірою будете міряти, (такою) відміряють вам.

(Мат. 7. 1-2).

Влада СССР заявила...

(Закінчення з 1 стор.)

м. Даллеса, кудою проїжджала моторкада през. Кеннеді, зчинилася сумятоха, і тому люди різно свідчили про місце чи місця, звідки хтось стріляв до президента. Хтось показав на одян з високих будинків, і сказав, що хтось стріляв з його вікна. У будинку знайшли кріса (що не був схований), але вбивника не знайшли там. Того самого дня в театрі арештували якогось Лі Освалда. Перед тим хтось не вулиці вбив поліцista Типітта, і знайшлися свідки, які сказали, що вони вблизька бачили того, хто вбивав поліциста, і ті свідки вказали на арештованого в театрі Освалда. Будинок, де знайшли кріса було місце праці Освалда. І свідки сказали, що знайдений кріс належав до Освалда. На цій підставі Освалда оскаржили не лише в убивстві поліциста Типита, але й в убивстві през. Кеннеді.

Лі Освалд до самої смерти твердив, що то не він убив Кеннеді. Полиція не вспіла допитати його, бо на третій день після його арешту якось так сталося, що коли закованого Освалда поліція вела коридором, щоб з поліційного арешту привезти його до в'язниці, то влада на той час дозволила, щоб туди прийшло багато журналістів, які стояли в коридорі, кудою вели Освалда. Тоді з товпи журналістів виступив Дж. Рубі (Рубінштейн), який не був журналістом, і приступив до Освалда, якого вбив у руках поліції, а журналісти все те передавали по телевізії, отже цю сцену бачило багато мільйонів людей, отже ніхто не може сказати, що Освалд згинув в арешті „в таємних обставинах", і його не вспіли допитати. Рубі далі сидить у в'язниці, але каже, що він застрілив Освалда „з любови до Кеннеді".

Комісія Воррена у своєму звіті заявила, що президента Кеннеді вбив Освалд, бо про це свідчить кріс, знайдений у тому будинку, де працював Освалд, і у тому будинку, де працювала Освалд, і з якого, як дехто каже, посипалися стріли до президента. „Звіт Воррена" також твердить, що Освалд убив Кеннеді на власну руку, а не як агент якоїсь змови (заговору), і що ніхто більше, крім Освалда, не стріляв до президента Кеннеді, і що Освалд убив през. Кеннеді не з жодних ідеологічних причин, а лише тому, що був емоційного, неспокійного характеру.

Хоч „Звіт Воррена" не каже, що Освалд може був советським агентом, але він натомість зводе той факт, що Освалд деякий час проживав в СССР, де він працював як фабричний робітник у Мінську на Білорусі; там він одружився, і з дружиною, Мариною, повернувся до Америки. Отже, дехто з читачів може зробити такий висновок, що Освалд був советським агентом, і що з доручення влади СССР він убив Кеннеді.

Правдоподібно саме тому влада СССР заборонила поширювати там „Звіт Воррена".

Таким чином влада СССР твердить, що през. Кеннеді убив не Освалд (який був лівим, а скоріш — анархістом), коли вона заявляє, що Кеннеді убили змовники з „правого" (націоналістичного) табору американців. Советська заява також — у висновку — знімає всяке підозрення з Дж. Рубі (Рубінштейна) бо ж він, як жид, не міг бути американським націоналістом, отже він не мав би причини вбивати Освалда, скажемо, тому, щоб Освалд на слідстві дечого не виявив світові.

Советські побоювання — щоб не впала тінь підозрення на владу СССР — фактично безпідставні. Бо ж „праві" (націоналістичні) елементи в Америці твердять, що през. Кеннеді вбили місцеві заговірники, які підтримували й підтримують режим диктатора Кастро на Кубі, і наказ убити Кеннеді не мусів виходити аж з Москви.

Московська Патріярхія...

(Закінчення з 1 стор.)

ни відмовилися відхилити що свою завяву, а зголосили відхилк до Собору Єпископів цієї Церкви. Патріярх Олексій сказав, що Собор буде скликаний, щоб розглянути цей відхилк.

Копії їхнього (тих двох священників у Москві) протесту, що вони вислали до патріярха й до президента СССР Н. В. Підгорного, спеціяльний відділ Крайової Ради Церков (в США) діставь у липні (1966 р.). Цей відділ тримає палець на пульсі релігійних справ шляхом безпосередніх зв'язків (з СССР) і за допомогою сотні Советських, західньо-европейських і китайських періодників (преси).

Перекладки документів і статтей публікуються в бюлетені-двотижневику, що називається „Релігія в опанованих комунізмом областях", редактором якого є знавець цих справ д-р Пол Андерсон.

„Є докази на те, що серед духовенства й мирян у Російській Православній Церкві та в Російській Баптистській Церкві є справжнє схвилювання є бродження", сказав пастор Благослав Грубби, заступник редактора.

Хоч згаданий бюлетень від часу його оснування, 1962 р., існував згідно з планом, лише для вжитку Крайової Ради Церков, то однак його тепер будуть пускати в ширший обіг, щоб інформувати „про боротьбу між релігією й атеїзмом" в країнах з комуністичними владами, — як це недавно подав до відома д-р Едвін Еспай — генеральний секретар Крайової Ради Церков.

За додержання законів

У „Відкритих листах" двох священників з Москви, о. Миколая Ешліяна й о. Гліба Якуніна, твердиться, що провід Російської Православної Церкви, з патріярхом включно, піддалися нарушенню законів советського державою, і вони домагаються негайного привернення прав релігій.

Така вислужуваність (на користь влади СССР) з боку церковних властей „допомагає антирелігійним агентам в їхніх намаганнях знищити нашу Святу Церкву", пишуть ці священики.

Вони особливо зазтакували Совет по справах релігій при Советі Міністрів СССР, оскаржуючи його в переступленні своїх границь шляхом незаконного натиску, чим вони нарушують конституційні права релігій.

Вони обвинуватили його (Совет по справах релігій, очолений Куроедовим) ось у чому:

Уряд контролює назначування духовенства; масово закриває церкви й церковні школи; не допускає молоді до церков на Богослужения; наказує, щоб усі охрещення були зареєстровані державою.

Регістрація охрещень опісля „використовується агентами антирелігійної пропаганди для переслідування тих батьків, що охрестили своїх дітей, і тих, що звінчалися в церкві", заявили ці священики.

Патріярх негайно заборонив у Богослужені цих обидвох священників".

З.Р.В. — Протестантська Крайова Церков (National Council of Churches) в Америці отримала текст „Відкритого листа" о. Миколая Ешліяна й о. Гліба Якуніна в липні. Але на заході Европи його копія появилася скоріше. Російський часопис „Посев" у Зах. Німеччині опублікував великі, найголовніші витяги з нього ще в числі за 20 травня 1966 р. „Вісник" звідти передрукував найсутевіші витяги в числі за 15 липня 1966 р. А згаданий „Відкритий лист" був виданий ще 21 листопада 1965 р., як інформував „Посев" (20. 5. 1966).

Речник Крайової Ради Церков (це було вище подано за „Ассошіейтед Пресс" 27 серпня 1966 р.) поінформував, що опісля того, як о. Миколай Ешліян і о. Гліб Якунін видали свого „Відкритого листа", то патріярх Олексій „заборонив їх у Богослуженні" (суспендував). Насправді ж доля тих священників значно гірша. Журнал „Православная Русь" в США ще в числі за 15 липня 1966 р. опублікував частину того листа, що появився на сторінках емігрантського органу „Русская Жизнь" — листа отриманого з Гельсіфорсу (Фінляндія), в якому сказано:

„Отримали вісточку з Москви від своїх через фінляндця, який повернувся із службової поїздки. Обидва смілині батюшки, о. Миколай і о. Гліб, не тільки позбавлені права правити Богослуження, але й свободи. Обидва знаходяться в психіятричній лікарні під наглядом" (поліційним).

Після появи „Відкритого листа" згаданих священників, з Московської Патріярхії, яка є проводом Московського Патріярхату (Російської Церкви в СССР) вийшло „Послання" з суворою заборону на майбутне писати й розповсюджувати всякі „Відкрпті листи" з критикою тих взаємовідносин, які є тепер між проводом Церкви в СССР і владою СССР. (Ці відносини є крайньо „угодові" з боку проводу Церкви, — стверджують о. Ешліян й о. Якунін).

Вищезгадане „Послання" патріярха Московського Олексія (Семанського) підписане його іменем. Що того „Послання" не писав патріярх (якому вже наближається 90 років життя) — це певна річ. А чи сам він його підписав — то ця проблемá не є важливо з уваги на те, що влада СССР такі речі силує підписувати силою свого поліційного терору.

Нова антикомуністична організація

„Світовий Хрестоносний Похід молоді за Свободу

Проф. Д. Росі з Єльського університету в США назначений провідником тієї групи молоді, яка спеціялізується в досліджуванні комунізму в Китаї, і яка становить частину новоствореної Світової протикомуністичної організації „Світовий Хрестоносний Похід Молоді за Свободу". Американський відділ тієї організації вислав своїх відпоручників в Азію, Африку й Латинську Америку познайомитися з тамтешніми протикомуністичними організаціями.

Після вбивства Кеннеді його Біблія тасмно щезла

Джонсон — наслідник Кеннеді — присягнув на Біблію Кеннеді, і таємна особа викрала цю Біблію

Коли президента Дж. Ф. Кеннеді вбили (в Даллес у Техасасі; тим негайно прибув віцепрезидент Линдон Джансон, і в Техасасі на летовищі, в військовому літаку він був заприсяжений як новий президент. Біблія, на яку він присягав, була власністю родини вбитого Джана Ф. Кеннеді. Заприсягнувши Джансона, суддя Сара Гюгес (жінка) вручила цю Біблію якійсь особі, що була у свиті президента Джансона в літаку, бо вона думала, що ця особа — це таємний приватний агент Джансона; але незабаром виявилося, що це не був агент, а якась загадкова особа, що кудись зникла враз з тією Бблією, і так ця Біблія пропала.

Про цей випадок оповідає Вилліям Манчестер у своїй книжці „Вбивство президента" (**William Manchester: The Death of President**). „Ассошіятед Пресс" (28. 8. 1966) повідомляючи, що ця незвичайна книжка вийде в січні 1967 р., подає, що сенатор Роберт Кеннеді (брат убитого президента) своїм листом до Манчестера загарантував йому невмішування родини Кеннеді у справу змісту згаданої книжки.

18-й Грецький Церковний Конгрес у Монтреалі

ГРЕКИ НАДАЛИ КОНГРЕСОВІ ХАРАКТЕРУ МІЖНАРОДНЬОЇ ПОДІ

Кардинал Леже головний промовець; президент Л. Джансон прислав Конгресові привіт.

У днях 25 червня — 2 липня ц. р. в Монтреалі відбувся 18-й Церковний Конгрес греків Американського континенту, що в членами Американського Екзархату (Північної й Південної Америк) Константинопольського Патріярхату. Цей Екзархат-Архиепархію очолює екзарх архиеп. Яковос (Яків) з катедрою в Нью-Йорку.

У Конгресі взяли участь 650 грецьких делегатів — з духовних, і мирян (світських).

Благословення від Патріярха привіз д-р Блейк

Благословення Конгресові від патріярха Константинопільського Атенагораса І особисто привіз д-р Уджін Карсон Блейк (протестант з США), що вибраний на становище генерального секретаря Світової Ради Церков, де він своє урядування почне після того, коли досьогочасний секретар СРЦ д-р Віссерт Гуфт доківчить свою каденцію.

Головним промовцем на Конгресі був кардинал Поль Еміль Леже (француз) з Монтреалу.

Президент Америки, Линдон Джансон, прислав Конгресові свій привіт.

Листьми на Конгресі були: грецький амбасадор у Канаді Аріетідес Н. Пілавакіс, посадник („мейор") Монтреалу Жан Дрепо, президент і віцеканцлер університету Сер Джорджа Вилліямсе д-р Роберт С. Рей, англіканський епископ з Монтреалу Кеннет Мегвайр, модератор (голова) Об'єднаної Церкви Канади („Юнайтед Чирч") д-р Ернст Маршал Гавз, рабин Геррі Дж. Штерн з Монтреалу, д-р Доглас Джеймс Вилсон (протестант), співпредсінник Канадської Ради Жидів і Християн і ін. Привіт през. Джансона прочитав американський генеральний консуль у Монтреалі Ричард Г. Гоукинс.

Сослужив російський епископ

Богослужения, якими започаткувано Конгрес (26 червня), і яке очолив екзарх архиеп. Яковос, правили грецькі епископи, що безпосередньо підлягають екзархові архиеп. Яковосові: митр. Тимофій — голова грецької епархії в Канаді (з катедрою в Торонті); еп. Деметріос з Лос Анджелес і еп. Мелетій з Буенос Айрес (Аргентина). З ними сослужив російський епископ Сильвестер з Монтреалу.

Тема Конгресу

Точки теми Конгресу були такі: 1) Вселенський Патріярх (Константинопільський) — протест проти переслідування його турецькою владою. 2) В'єтнам (Конгрес висловив Америці признання за її стримування наступу комунізму в В'єтнамі). 3) Кипр (признання кипріяцям за їхнє проголошення Кипру державою; 80% населення Кипру це греки, а 20% — турки). 4) Роля духовних і мирян (світських) у Церкві. 5) Церква й фінанси. 6) Міжцерковні зв'язки (взаємини православних греків з іншими Церквами). 7) Мораль і суспільні питання наших часів. 8) Релігійне виховання й релігійна освіта. 9) Місійна діяльність. 10) Церква й родина. 11) Розводи. 12) Вихования молоді.

(Подано за органом Американського Екзархату Константинопільського Патріярхату, журнал „The Orthodox Observer" в США, число за серпень 1966 р.).

Шеф ЕфБіАй про червону конспірацію в США

У червні 1966 р. в Нью-Йорку відбулася конвенція комуністичної партії Америки. Дня 31 липня директор ЕфБіАй (Федеральне Бюро Інвестигації), Едгар Гувер, поінформував сенатський підкомітет внутрішньої безпеки про цю комуністичну конвенцію, і в тому ж звіті висловив остереження про комуністичну небезпеку в США.

Комуністична партія в США — це „з'єднана твердо-ударна, добре зорганізована конспірація" для зрушення кіясової революції в США, — заявив він. У виборах до Конгресу США, що відбудуться в листопаді 1966 р., комуністи візьмуть участь, щоб провести до Конгресу своїх кандидатів під фірмою „незаленених" і „безпартійних".

Вони сильно збільшують своє проникання в робітничі профсоюзи („юніі"), коледжі, демонстрації проти війни у В'єтнамі та організації горожанських прав (для негрів). Рух, що називається „нова ліївця", також є в них на оці.

„Партія з незатаеною радістю на зростання організацій так званої „нової ліївці" і тих груп, що прориваються на чоло в походах „миру", протестаційних демонстраціях проти війни у В'єтнамі та в завороушеннях на теренах каледжів та університетів".

Директор ЕфБіАй бачить у цьому вербування молоді до партії — особливо з того часу, як партія дістала більше свободи рухів завдяки недавньому рішенню Верховного Суду США, що уневажнив значну частину Акту Внутрішньої Безпеки з 1950 року.

Найбільші зусилля будуть зроблені партією серед робітництва в Шікаго. Дітройті, Клівленді. Сейнт Луїс і Пітсбурзі, — сказав він. („Ассошіятед Пресс", 1. 8. 1966).

20-ліття Львівського Собору...

(Закінчення з 1-ї стор.)

мом;"2) а насильним „Собором" у Львові 1946 р. ці давні українські православні епархії Галичини Москва насильно включила в Московський Патріярхат. Ось така подвійна трагедія тієї бувшої частини Української Православної Церкви — українських православних епархій в Галичині.

Спадщина українських православних предків Галичини згодом стала предметом насильства Риму й Польщі, а тепер — предметом насильства Москви.

Роковини подвійної трагедії

У днях 22-23 квітня 1966 р. Московська Патріярхія влаштувала у Львові велику урочистість 20-ліття „Львівського Собору" (1946 р.) — під знаком „возз'єднання" (тобто нібито „поновного з'єднання") українських епархій Галичини з Російською Православною Церквою, Патріярх Московський Олексій (Семанський) прислав на це торжество свою делегацію.

Участь у цих урочистостях узяли: митрополит Крутицький і Коломенський Пімен, архиепископ Таллінський і Естонський Олексій, архиепископ Мукачівський і Ужгородський Григорій, архиепископ Івано-Франківський і Коломийський Іосиф, архиепископ Волинський і Рівенський Дам'ян, епископ Черновицький і Буковинський Мефодій, епископ Львівський і Тернопільський Миколай, Н. П. Винниченко — уповноважений Совета справ релігії при Советі Міністрів СССР (головою Совета справ релігії є Куроедов), представник екзарха України прот. В. Юрченко, намісник Почаївської Лаври архимандрит Августин, представники органу „Журнал Московской Патриархии" і ін.

Чому не прибув екзарх України, архиепископ Філарет, інформації з Москви не виясняли.

Орган Московського Патріярхату „Журнал Московской Патриархии" ч. 6, 1966 р. багато місця присвячує вищезгаданому ювілеєві 20-ліття т. зв. „Львівського Собору" з 1946 р.

Рік 1966-й — це 370-ліття польсько-руського „унійного насильства" над Українською Православною Церквою в Галичині і у всій Україні. Рік 1966-й — це 20-ліття насильства Москви над українськими епархіями в Галичині.

В Італії лише 30% населення є „практикуючими християнами"

Церква існує, а віра падає

В Італії скорими темпами відбувається „дехристиянізація": 25% населення цілком відійшло від Церкви; 45% з привички приходять до церкви лише для механічного виконання таких обрядів, як хрещення, вінчання і т. д., в які вони не вірують; лише 30% залишаються „практикуючими християнами".

Ці цифри подав женевський часопис „Le Kur'e" за 2 серпня 1966 р. на основі двох італійських газет, при чому одною з них є католицький орган „Цівільта Католика".

Не судіть, щоб (і) вас не судили; бо якими ви судом судить будете, (таким же) осудять (і) вас, і якою ви мірою будете міряти, (такою) відміряють вам.

(Мат. 7. 1-2).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 20 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 20c: in U.S.A. — 25c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

КОНЕЧНА ІНВЕСТИЦІЯ В МАЙБУТНЄ

Церковний Стипендійний Фонд

Проводові Церкви в основному відомо, якою хотіла б бачити нашу Церкву наша спільнота. Крім турботи за спасіння душ членів Церкви, що є першим і основним її завданням, від Церкви сподіваються помочі і в інших ділянках, напр.: організування й ведення недільних і рідних (українських) шкіл при парафіях; літніх національних таборів для молоді; національно-виховна праця серед молоді; громадська праця в різних напрямках: національно-культурному, допомоговому, видавничому і т. д. і т. п.

Українська Православна Церква в окупованій Україні заборонена, і всі українсько-церковні прояви жорстоко переслідуються. І лише Українська Православна Церква у вільному світі може промовляти перед світом в імені сорока мільйонів православних українців, що їхня Церква в Україні заборонена атеїстичною чужинецькою окупаційною силою.

Отже й не дивно, що наша спільнота життєво зацікавлена в тому, щоб наша Церква виступала на ширшому форумі як у Канаді, так і у світі взагалі; щоб вона видавала на високому рівні пресу й богословсько-наукові твори; щоб наші богослови (теологи) виходили на ширшу арену людства, і в християнському світі голосили правду про український народ, про його неволю, про його змагання, ідеали й про духовий вклад у скарбницю християнської культури; щоб... — а втім, тих „щоб" є багато, і стає деділі більше.

Про що, однак, серед усіх справ наша спільнота майже зовсім не думає — це те, що вона не ставить питання: хто всі ці завдання має виконувати? Відповідь ясна: все це мають виконати теологи, вишколені в Колегії Св. Андрея.

Чи хто з нашої спільноти турбується справою теологів? Чи хто що рощть у цьому напрямку, щоб придбати кандидатів на студії в колегії Ів. Андрея? Майже ніхто! І на всю Канаду знайдеться кількa одиниць, що на власну руку чинять, що можуть, — але жодної організованої акції в цій ділянці немає!

Чому?

Деякі одиниці з нашої спільноти на власну руку деякого заохочують до студій у Колегії. Дехто сам довідується про колегію, і зголошується до нея. А все ж таки без організованої акції підшукування кандидатів вислід є такий, що, впрівень до потреби числа священиків, число студентів теології є аж надто замале.

З тих, що зголошуються на студії теології в Колегії, більшість потребує систематичної фінансової допомоги. Церкви всіх віроісповідань мають стипендіяльні фонди для студентів теології. Наша Церква також постановила створити Церковний Стипендійний Фонд для фінансового підтримання тих студентів теології, що підтримки потребують і на неї заслуговують. Від цього Фонду буде залежати „бути чи не бути" в Колегії де-якого числа здібних, але потребуючих допомоги студентів.

Княжий Дар на Стипендійний Фонд склав Високопреосвященніший Владика Михаїл. А поза тим, деякі з наших жіночих організацій, які, як завжди в подібних потребах, негайно відгукнулися на заклик Церкви.

Консисторія певна того, що за світлим прикладом вищезгаданих — покищо нечисленних, але щедрих — Жертводавців підуть і інші, і таким Чином Стипендійний Фонд з теорії перемінться в практику.

Студенти з надією чекають на це.

ПРОБЛЕМА „UNITY" І „UNION" ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ

З нагоди відвідин Архиепископа Кентерберійського в Канаді

Відвідини в Канаді голови всієї Англіканської Церкви, архиепископа Кентерберійського д-ра М. Ремзі у вересні ц. р. — це перш за все замітна подія в житті англіканських епархій у Канаді.

Якщо б до цих його відвідин підходити з точки зору ширшого значення, то тут треба брати до уваги заяви архиепископа Ремзі у справі його відношення до теперішнього руху, що називається „екуменізмом".

Заяви в цій справі архиеп. Ремзі висловив і у своїх пресових інтервю, і в промовах, і в проповідях.

Слово „екуменізм" є грецького походження; воно означає „вселенськість" (тобто всесвітність) якогонебудь явища. Спеціально в церковному значенні — слово „екуменізм" колись відносилося до Церкви в тому сенсі, що вона „екуменічна" (вселенська, всесвітня).

Отже, слово „екуменізм" у церковній сфері тепер інтерпретується двояко: 1) як рух за **з'єднання** (англійське union) усіх Християн в одній Церкві і 2) як рух за **поєднання** (англ. unity), тобто за мирне співіснування або й за співжиття Церков різних віроісповідань.

Здійснити **„екуменізм"** (церковну **„всесвітність")** в значенні **єдности (union)** означало б одну спільну для всіх християн Церкву. Натомість здійснити „екуменізм" (церковну „всесвітність") в значенні поєднання **(unity)** означало б пов'язати гармонійні взаємовідносини між усіми Церквами при одночасному повному збереженні всебічної тотожности (ідентичности) й незалежности кожної з Церков, а не зливання їх в одну всесвітню Церкву.

Ці вияснення потрібні тому, що загал чує слово „екуменізм" з уст провідників, які не завжди вияснюють те значення, в якому вони це слово вживають; правда, ті церковні провідники, вживаючи слова „екуменізм", часом вияснюють його по-англійському чи то словом „union", чи словом „unity", але справа в тому, що як деякі популярні часописи, так і деякі підрядні церковні дячі думають, що „unity" (поєднання) і „union" (з'єднання) — це одне й те саме. А в дійсності, як це було вияснено вище, різниця між значеннями цих двох слів має основно-суттєвий характер.

Повертаючись до справи відвідин архиеп. Ремзі в Канаді, треба перш за все відмітити і з особливим натиском підкреслити, що він голосив тут клич „unity" (поєднання, тобто взаємне заперечення) між Церквами, а не „union" (з'єднання) Церков.

Цей факт треба підкреслити тому, що населення Канади почули ці заяви безпосередньо з уст самого архиеп. Ремзі, а не почерез пресу, яка іноді подає незгідні з дійсністю інтерпретації про відношення архиеп. Ремзі до теперішнього руху, що називається „екуменізмом".

Архиеп. Ремзі є найвищим провідником 40 мільйонів членів Англіканської Церкви в усьому світі, отже його становище до „екуменізму" — тобто питання: чи він голосить „unity", чи „union" — має свою питому вагу на арені міжнародного руху званого „екуменізмом".

Совєтський достойник про духоборів

СІБІСІ підкреслює „українське походження" Д. С. Полянського

Д. С. Полянський — перший заступник совєтського прем'єра Косигіна, прибув до Канади на відвідини з совєтською „парляментарною репрезентацією".

Телевізійні вісті СІБІСІ (27 червня 1966 р.) поінформували про „українське походження" Полянського.

Під час зустрічі з прем'єром Пірсоном і провідником опозиції Діфенбейкером, Полянський розмовляв з послом М. Старром по-українському (27 червня), інформує „Кенедіен Пресс" (28. 6. 1966). Далі, „Кенедіен Пресс" подає, що під час тієї ж розмови Діфенбейкер сказав, що „найславніші російські емігранти, прибувші в Канаду, — це духобори". Полянський відповів на це такою заміткою: „За ними є така історія, що вони відмовляються воювати на фронті й повинуватися законам".

Діфенбейкер скоро збув це такою замітною, що „вони часом також зривають з себе одежу". (Духобори під час різних протестів парадують цілком обнажені).

8,000 українців в США платять національний податок

Добровільний національний податок, що українці вносять до Українського Конгресового Комітету Америки, становить 10 дол. на особу річно. Це становить суму середнього 4-годинного заробітку в США. В США є два мільйони українців, а податок платять лише 8,000 українців. („Свобода", 19. 8, 1966).

Відношення Московської Патріярхії до нових автокефальних Церков

Щоб показатися „толерантною" й „поступовою", Московська Патріярхія в теоретичному принципі, тобто лише на словах, не тільки не є проти того, щоб Православні Церкви в країнах Американського континенту й західньої Европи ставали автокефальними (адміністративно-правно незалежними, але ще й навпаки — вона пропонує автокефалію.

Але Московська Патріярхія на ділі є проти автокефалії в тих країнах, де вона сподівається розтягнути свою власть — особливо ж на православних росіян за кордоном. Є такі Церкви, що Московська Патріярхія не має надії опанувати їх — напр., Українська Православна Церква вона межами України. Коли Українська Православна Церква в Україні не піддалася ані пропаганді Московської Патріярхії, ані не ввігнулася під терором Че-Ка, а таки обставала своє право на життя думкою, словом, ділом і масовим мученництвом, аж поки влада СССР замучила її Єпископат, то таку саму твердість засвідчувала й засвідчує та буде засвідчувати й Українська Православна Церква поза межами України, — але вона тут є в значно кращій ситуації — бо рука поліційного режиму з СССР сюди не сягає.

І тому що Московська Патріярхія не може ані заволодіти Українською Православною Церквою, ані не може знищити її, то вона принаймні була і є за тим, щоб інші Патріярхати не визнали автокефалії Української Православ. Церкви, отже — щоб таким чином уважали її за „неканонічну". А це значить — щоб вони не приймали нашу Церкву в єм'ю Православних Церков. Московська Патріярхія лякається, що якщо б наша Церква була Патріярхатами визнана автокефальною, і таким чином мала б право голосу в зустрічах Церков (напр., на Всеправославних Родоських Конференціях), то вона включилася б у той блок Церков, що є проти політики Московської Патріярхії.

Це є та причина, через яку Московська Патріярхія так рішуче, так непереборливо й з таким фанатизмом протився тому, щоб інші Патріярхати визнали автокефалію Української Православної Церкви. Московська Патріярхія має на це і дозвіл, і наказ влади СССР, яка поборює все українське.

На Американському континенті

Патріярх Московський Олексій своїм Указом (N. 1598, з 26 листопада 1965 р.) до Американського екзарха Московського Патріярхату митр. Іоана (Венланда) подав йому до відома й виконання ось що:

„Та пропозиція, що відноситься до створення Синоду Православних Єпископів (на Американському континенті — Єпископів з усіх юрисдикцій) таким способом і в такій формі, як це було окреслено на засіданні Конференції Православних Єпископів, що відбувався 30 березня 1965 р., має вважатися за несприємливу (для Московської Патріярхії), бо вона змагала б до узаконення всіх нарушень святих канонів, які тепер існують між православними епископами у Сполучених Штатах Америки й на Американському континенті взагалі.

„Регуляризація взаємовідносин між усіми православними юрисдикціями (окремими Церквами) й осягнення повного Євхаристичного єднання являється абсолютною й категоричною передумовою для встановлення одного церковного адміністративного органу (Синоду) для Американського Православія.

Одночасно ж є всі підстави сподіватися, що, маючи між собою повне Євхаристичне єднання, в майбутньому, в часі, що буде вгодний Всемогутньому Богові, Творцеві й Подателеві часу, з цих юрисдикцій усіх Помісних Православних Автокефальних буде створена одна Помісна Церква, на що Церкви — Матері у властивий час будуть мусіти погодитися самі між собою, щоб обдумати необхідні передумови й дати свою згоду" (Журн. „One Church", січень 1966) — орган Американського Екзархату Московського Патріярхату).

Цей Указ патріярха Московського, ясний: він вимагає, щоб строго дотримувалися канонів; а дотримуватися канонів — це, в розумінні Московської Патріярхії, значить ось що: щоб усі ті православні спільноти, предки яких приїхали з тих країн, які тепер є за „залізною заслоною", на американському континенті визнали над собою власть тих патріярхів, що є в комуністичних державах. І коли вони власть тих патріярхів над собою, в американських країнах визнають, то лише таким чином вони стануть канонічні, бо це означало б їхне повернення до своїх Церков-Матерей в Европі. А коли вони стануть канонічними, то тоді вже всі вони будуть в Євхаристичній єдності. А вже лиш після того можна буде думати (в майбутньому часі, що його знає лише Бог, про об'єднання всіх Православних Церков на Американському континенті в одну автокефальну Американську Православну Церкву.

Отже воно виходить таке: Московська Патріярхія не є проти створення одної автокефальної Американської Православної Церкви, але нехай в Америці раніше піддадуться під власть Московської Патріярхії всі ті, коли ця Патріярхія під свою власть і контролю хоче взяти. А взяти вона хотіла б дуже багато — і росіян, і українців, і білорусів і т. д. А вже якщо б вона їх на Американському континенті під свою власть узяла, то тоді вона з-під своєї власти їх добровільно ніколи не випустила б, і на включення в одну автокефальну Американську Церкву не позволила б. І було б так: церковним проводом у Москві політично править комуно-большевицька влада СССР, а той церковний провід з Москви правив би горожанами країн Американського континенту.

А покищо є так, що Московська Патріярхія так агітує серед патріотів країн Американського континенту:

Ви маєте б одну автокефальну Американську Православну Церкву, але цьому перешкоджають ті „розкольники", які не хочуть стати „канонічними" (не хочуть піддатися під власть Московської Патріярхії); а без тієї „канонічности" не можна створити одної автокефальної Американської Православної Церкви. Під впливом такої пропаганди, можуть знайтися такі легковірні американські патріоти, які можуть повірити, що то справді ті „неканонічні" перешкоджають створенню Американської Церкви.

Так Московська Патріярхія сіє непорозуміння на Американському континенті. Якщо б Московська Патріярхія справді була за створенням одної Американської Православної Церкви, то вона поставила б так: нехай всі патріярхи з-поза океану напередодні зречуться своєї власти над усіми православними на Американському континенті, і щоб після того всі ті православні об'єдналися в одну Американську Церкву, а всі патріярхи поблагословлять її на шлях канонічности. Це проста і ясна процедура. Коли ж Московська Патріярхія цього не хоче, то це значить, що вона є проти створення одної Американської Церкви. Звичайно, греки (чи пак більшість їх) також цього не хочуть.

Згідно, з вищезгаданим Указом патріярха Московського, його екзарх в Америці, митр. Іоан (Венланд) на нарадах Американського Екзархату Московського Патріярхату, в Нью-Йорку 25-27 листопада 1965 р., повідомив, що „недавня пропозиція створити незалежний Американський Патріярхат має бути очолений екзархом, якого найменував би Патріярх Константинопільський. Зувати на той факт, що приблизно вісімнадцять Православних Церков усяких юрисдикцій ще не осягнули порозуміння ни духовного єднання між собою, то прогрес у напрямку (створення) Американського Патріярхату є в стані застою. На-цих нарадах висловлено такі погляди, згідно з якими всі російські православні юрисдикції в Америці раніше мусять з Матір'ю-Церквою, тобто Російською Православною Церквою, очоленою Патрі-

(Докінчення на 6-й стор.)

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„СТЕРЕЖІТЬСЯ, БРАТИ, ЩОБ У КОМУСЬ ІЗ ВАС НЕ БУЛО ЗЛОГО СЕРЦЯ НЕВІРСТВА, ЩО ВОНО ВІДСТУПАЛО Б ВІД БОГА ЖИВОГО!" (Євр. 3:12).

Великою християнською чеснотою є духова тверезість й, ідеально, в такій тверезості людина повинна провести все своє життя. Щождо спецнфічно церковного життя, — воно немислиме без цієї чесноти. У Церкві життя і думання — тільки церковне, — у Церкві людина звільняється й відпочиває від усього того, в що вона попадає в своїй буденщині. Усе те, що в „буденному" житті людину привабливе, в'яже чи й разить (усе світське) — у сферу церковну з нею не йде, бо тут атмосфера чиста, свята, — виключно церковна. У Церкві людина стає Людиною в Ісусі Христі, і як така, вона втілює в собі прикмети Царства Божого — Любов, Спокій і Радість у Дусі Святім. Без цих прикмет суті церковности збагнути не можна, — та й „буденне" життя без них буває дійсно буденним. А людина з природи бажає постійно звишености — святкости духа, щастя. Коли ж його немає, чи не варто вдумуватися в самого себе, в світлі тієї правди, що Церква — це передовсім Життя, тверезіти й пізнавати, що зародок усього боговгодного — щастя, криється найперше всередині нас?

(Докінчення з 5-ї стор.)

ярхом Московським і всієї Русі, Олексієм". (Журн. „Канадський Православний Вісник" (ч. 1, 1966) — орган Канадської Єпархії Американського Екзархату Московського Патріярхату).

Отже та сама історія: нехай раніше всі ті православні в Америці, які не підлягають патріярхові в Москві, визнають над собою власть цього патріярха, а вже тоді будемо балакати про створення самостійного Американського Патріярхату — спільного для всіх православних людей на Американському континенті.

У західній Европі

В імені Московської Патріярхії, митрополит Антоній (Блюм) — Західньоевропейський екзарх Московського Патріярхату своєю заявою, датованою в Парижі 31 березня 1966 р., запротестував проти того факту, що більшість російських парафій у Франції, а частково і в інших країнах західньої Европи, на своєму Соборі в Парижі 31 грудня 1965 р., під головуванням свого первоієрарха архиєп. Юрія проголосили утворити із себе автокефальну Французьку Православну Церкву. У цій заяві він домагався, щоб Французька Православна Церква піддалася під власть патріярха Московського, бо інше все Православ'є не визнає їх за канонічну Церкву. Але при тому він уважав за необхідне вставити в цей свій протест-заяву таку кляузулю:

„Встановлення Помісної Церкви (автокефальної, у західній Европі) є безперечно бажаною метою (для Московської Патріярхії) — як це недавно було сказано в заяві Московського Патріярхату щодо Америки, — але це встановлення потребує природнього місцевого коріння й однодушности всіх православних, а також взаємної згоди всіх юрисдикцій та благословення Церкви-Матері".

(Цитовано з тексту заяви-протесту митр. Антонія, опублікованої в журн. „Вон Чирч", січень 1966, США).

Отже, на заході Европи політика Московської Патріярхії та сама, що й на Американському континенті: раніше заклик піддатися під власть Московської Патріярхії, а вже потім неясна обіцянка, що колись може буде подана автокефалія.

Така тепер метода Московської Патріярхії в її експансії поза кордоном СС-СР.

А ось в Україні і природне коріння є, і немає йодіву на різні юрисдикції, і територія України нібито становить „державу-республіку", як твердить влада СССР, але Московська Патріярхія не дозволяє православним українцям мати свою автокефальну Українську Православну Церкву в Україні.

Книга про Рубі

Судля Дж. Б. Брави, що перший суддя Джека Рубі (Рубінштейна) за вбивство Лі Освалда, пише книжку про всю ту аферу: (Joe B. Brown: Dallas, Rubi and the Law).

Засуджений на смертну кару, Рубі зголосив апеляцію. Цього року суд має вирішити питання, чи Рубі є умово здоровий.

Поліція в Даллес арештувала Лі Освалда на основі підозрення, що він убив през. Кеннеді. Поліція ще не встіла зробити Освалдові слідчого допиту, як Рубі (Рубінштейн) убив Освалда, що проходив коридором арешту під охороною поліції.

В тіні прокляття

П'ятиліття пам'ятника Шевченкові в Вінніпезі

Хто й чому заборонив посвятити пам'ятника Шевченкові під час урочистости його відкриття

Світовий Католицький 2-й Ватиканський Собор (1962-1965) розробив новий спосіб ширення унії з Римом. З нагоди цього Собору, папа Іван 23-й (1958-1963) створив Секретаріят Єдности Християнства, що має свій центр у Римі і на світову скалю займається унійною акцією. Одним з нових способів є підготовляти православних до унії з Римом є агітувати серед православних ідею „спільних Богослужень", бо католицьким єпископам такі інструкції дав унійний ватиканський Секретаріят Сприяння Єдности Християнству, — „єдности" в юрисдикції папи Римського. Мета тих „спільних Богослужень" є унійна, і тому православних вона принижує. Рим закликає православних християн: ідіть до нас на „спільні Богослужіння", бо ми хочемо перевести Вас під власть папи! Якщо б у нас не було унійної мети, то ми були б проти „спільних Богослужень"!

Після 2-го Ватиканського Собору Рим видав наказ правити „спільні Богослужіння", отже якщо б у Канаді тепер відкривали пам'ятник Шевченкові, то може вже, з дозволу Риму, вже й „спільно" освятили б його.

Але 1961 р., коли відкривали пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі, то в Римі ще не було тактики „спільних Богослужень", отже католицькі церковні власті не лише не запропонували „спільне посвячення" пам'ятника Шевченкові, але й довели до того, що й Української Православній Церкві було українським дійячами (католиками) заборонено посвятити цього пам'ятника під час його відкриття, — бо Рим тоді забороняв це. **Перед православними українцями затаїли правду про джерело й причини, через які не освячено пам'ятника Шевченкові й не відправлено Панахиди біля цього пам'ятника.**

Відкриття пам'ятника Тарасові Шевченкові, поставленого й відкритого під проводом Комітету Українців Канади, відбулося 9 липня 1961 р. Ще перед тим Централя КУК у Вінніпезі прогодосила програму урочистостей відсвячення цього пам'ятника, але в цій програмі не було релігійної точки. Це затривожило православних українців. Ішлося не так про те, що Тарас Шевченко — православний, як про справу ширшого значення, а саме: лише большевики відкривають Шевченкові пам'ятники без освячення й Панахиди, і вони чинять це в плані своєї пропаганди, що Шевченко, мовляв, був „атеїстом". І большевики могли вказати на той факт, що й поза СССР відкривають пам'ятника Шевченкові без релігійної точки в програмі урочистости, отже, мовляв, і у вільному світі Шевченка також уважають за „атеїста", бо якщо б уважали його за віруючого, то напевно освятили б його пам'ятника й відправили б при ньому Панахиду за спокій душі Т. Шевченка.

За винятком „Вісника", всі інші українські часописи зайняли таке становище в цій справі: одні з них виступили відкрито проти релігійної точки в програмі урочистости відкриття пам'ятника Шевченкові, а інші воліли збути цю справу мовчки — „щоб була згода". Але згода з ким, і з ким? З забороною внести релігійну точку в програму відсвячення пам'ятника Шевченкові, бо Шевченко — православний!

Ті, що очолювали справу пам'ятника Шевченкові й урочистість відкриття його, не сказали українському суспільству правди про закуліся, за яким було дожерело й причини, через які відслонення пам'ятника було позбавлене релігійного характеру.

У серпні 1961 р., тобто вже після відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпезі, у пресі появилася заява Централі Комітету Українців Канади під заголовком „Вияснення", що було опубліковане у всіх українських часописах (у „Вісниках" воно було надруковане в числі за 1 вересня 1961 р.). Це „Вияснення" підписав екзекутивний директор Централі КУК В. Кохан, який фактично очолював акцію у зв'язку з пам'ятником.

У „Вияснені", в його 5-й точці, було сказано ось що:

„Проблема відслужіння коло пам'ятника традиційної панахиди розглядалася совісно і не була вирішена ані заборонно (католицькою? — ред. В.) ані неохотою КУК до релігійних практик ані будьяким сторонним чинником (католицьким? — ред. В.). Рішення відслужити панахиди й молебень по церквах, не перед пам'ятником, було передискутоване спершу і остаточно вирішене на зборах Президії КУК по розмовах з відповідальними церковними чинниками (котрими? — ред. В.) і узгіднено з Первоєрархами Української Церков".

Отже, екзекутивний директор Централі КУК, п. В. Кохан, заявив, що, з одного боку, КУК вирішив не вводити жодної релігійної практики в програму відкриття пам'ятника Шевченкові з власної волі й почину, а не під **„будьяким сторонніи впливом"** (це значить — не під впливом католицьких церковних властей). Отже в тому „Вияснені" було видно намагання прикрити той факт, що з боку католицьких церковних властей закуліся заборона так була. Висив у „Вияснені" КУК, що Централя КУК зробила своє рішення **„по розмовах з відповідальними церковними чинниками"** свідчить, що ці чинники таки вплинули на це рішення КУК. А тими рішальними церковними чинниками були, розуміється, лише католицькі церковні власті, — бо ж українські православні церковні чинники з Централі КУК у справі пам'ятника не „порозумівалися".

У „Вияснені" Централі КУК було також сказано, що КУК зробив своє рішення **„узгіднено з Перво-Єрархами Української Церков"**, — і цим КУК сказав, що, мовляв обидва згадані Первоієрархи — католицький Митрополит Вінніпезький Максим (Германюк) і Первоієрарх Української Грекo-Православної Церкви в Канаді, Блаженніший Митрополит Іларіон, заявилися за тим, щоб не було релігійної практики при відкритті пам'ятника Шевченкові. Але якщо вірити цій заяві КУК-а, то хіба лиш з умовою, що лише католицький Владика Митр. Максим (Германюк) був за тим, щоб пам'ятника Шевченкові не освячувати й Панахиди чи Молебня не правити перед ним, бо ж Митр. Максим „не спростував того „Вияснення" КУК-а.

Зате ж Блаженніший Митрополит Іларіон (після появи „Вияснення" КУК) прислав до опублікування у „Віснику" свій протест проти твердження КУК, що не лише Митр. Максим (Германюк), але

й Митр. Іларіон, мовляв, був за тим, щоб біля пам'ятника Шевченкові під час його відкриття не було нічого церковно-релігійного.

„Цим листом своїм заявляю, що зо мною ніхто ніколи офіційно що справу не узгідновав, — може поставили перед доконанним рішенням КУК-а: при пам'ятнику в час його відкриття Панахиди служитися не буде. Навпаки, — я весь час був тієї думки, що відслужити хоронну Панахиду таки конче треба" (Повний текст цього листа Митр. Іларіона у у „Віснику" за 15 вересня 1961 р.).

Отже, коли супоставити „Вияснення" КУК-а, підписане п. Коханом, і лист-спростування Митр. Іларіона, то тут висновок один: що КУК свою заборону не вводити релігійної точки в програму відслонення пам'ятника Шевченкові зробив „узгіднення" лише з католицьким Митрополитом. Та тут ще гірша справа — підписане п. Коханом „Вияснення" КУК було не цілком правдиве, неправда, що Митр. Іларіон нібито також солідаризувався з католицьким Митрополитом у цій справі. Значить, католицьку заборону присилили іменем українського православного Первоієрархи!

Чи „непоборими трудноші" — це загадка?

Президія Централі КУК своїм рішенням з 2-го червня 1961 р. заявила, що постанова КУК не включати церковно-релігійної практики біля пам'ятника Шевченкові під час його відкриття було спричинене **„непоборними трудношами, яких КУК не може змінити".**

Централя Союзу Українців Самостійників (СУС) своїм листом, за підписом д-ра Л. Фарини — голови СУС, і п. К. Теличка — секретаря СУС, датованого в Едмонтоні 12 червня 1961 р., подала Централі КУК-а до відома слідуюче:

„Ви відхинули нашу просьбу (щоб відправити Панахиду біля пам'ятника Шевченкові й освятити його, — ред. В.), мотивуючи свою відмову **„непоборими трудношами, яких КУК не може змінити".** Але ж ці трудноші не існують для нашої організації — Союзу Українців Самостійників. З якої ж причини Ви „непоборимі трудноші" поширали на нашу організацію? Своїми рішеннями з 5-го квітня, 30-го травня та 2-го червня цього року, Ви не погодилися не тільки на посвячення, але навіть не погодилися на відправу панахиди по Шевченкові, після закінчення офіційної частини відкриття пам'ятника..."

„...Ми певні, що всі Ваші рішення надзвичайно болюче відчують не тільки православні українці в Канаді, але й українські патріоти інших віровизнань, а тому заявляємо, що вразі в майбутньому виникнуть якісь небажані наслідки з приводу Ваших рішень, відповідальною за це буде Президія КУК".

(Текст листа Централі СУС, підписаного д-ром Л. Фариною й п. К. Теличком опублікований у календарі „Рідна Нива" на 1962 рік у Вінніпезі).

Безперечно, наслідки рішення КУК не посвятити пам'ятника Шевченкові й мати церковні відправи при ньому були є й будуть без порівняння більші, глибші й далекосягліші, ніж деякто міг передбачувати. Якщо дехто може вірити, що це була „дрібниця", яка „забувається", то він проочує ось такий факт: історія відкриття пам'ятника Шевченкові є лише одним з проявів принципової політики Католицької Акції, яка в цьому випадкові хоч-не-хоч мусіла показати своє дійсне лице з-поза цілої життя нашої спільноти. **„Непоборими трудношами"** у справі усунення релігійної точки при відкритті пам'ятника були дим Католицької Акції.

Тепер Рим уже наказав правити спільні Богослужіння

Д-р Л. Фарина — голова СУС, і п. К. Теличко — секретар СУС, в імені Централі СУС своїм листом з 10 травня 1961 р. до Президії Централі КУК писали ось що:

„Ваше рішення 5-го квітня ц. р. в справі програми відкриття пам'ятника т. Шевченків, в якому ви цілком відкинули нашу пропозицію про посвячення або церковне благословення пам'ятника, ми вважаємо нелогічним. Своє рішення ви аргументували тим, що в ці країні в подібних випадках не практикується посвячення, що цілком не відповідає правді.

„Ось 12-го травня Канада перебирала від ЗДА субмарину і в програму передбачена входило також посвячення („Дніпрянин"). Ціні субмарини протестантськими і римо-католицьким священиком... Це не значить, що в таких випадках католики й не-католики „разом" чи „спільно" моляться, ні — вони моляться окремо, виступаючи безпосередньо один за другими.

„Таке саме могло б відбутися і під час відкриття пам'ятника — хай би католики помолилися перші, а ми православні — заними, чи зараз по них..."

„...Ми наполегливо просимо Централю КУК погодитися щонайменше на те, щоб по закінченню світської програми, відкриття пам'ятника, Духовенство Української Грекo-Православної Церкви в Канаді відслужило по Шевченкові Панахиду (що забере 7-10 хвилин). Ні католицьке Духовенство, ні католицька публіка не мусить під час Панахиди бути, — відкриття для них закінчується світською програмою (промовами)" -(Календар „Рідна Нива", 1962).

Але католицькі провідники в КУК не погодилися ані на дві окремі релігійні урочистості біля пам'ятника — католицьку й православну; ані не позволили, щоб лише православні лише для себе відправили українську Панахиду і посвятили пам'ятника, — бо так було „узгіднено" в КУК з католицьким церковним проводом і зо світськими католицькими чинниками, що було видно із „Вияснення" КУК, яке підписав В. Кохан, про що мова була вище.

Рим проклав православних українців, і того прокляття не знав; Шевченко — православний, отже для Католицької Церкви й він є „проклятий". А за „проклятих" не вільно молитися. Інших пам'ятників не вільно освячувати!

Але що православним українцям було заборонено пом'янути Т. Шевченка і в релігійному аспекті біля його пам'ятника — це вже щось гірше, як инквізиція, і то у вільній Канаді!

Після 1965 р. Рим — в рамках своєї унійної акції — дав наказ Католицькій Акції правити з православними українцями Богослужіння, щоб їх навертати на унію з Римом і серед провідних світських дійчів почалися клячі, що ті спільні Богослужіння нібито потрібні для „української справи". Але ж ті самі дійчі ще не так давно — з наказу Риму — голосили, що „українська справа" вимагала, щоб „спільних Богослужень" не було! А завтра Рим може наказати, щоб не мати жодних церковних зв'язків з православними українцями, і тоді наші дійчі (члени чи несвідомі речники Католицької Акції) знову почнуть голосити, що „українська справа" вимагає, щоб таких зв'язків не було.

Ті дійчі думають, що православні українці можуть бути для Риму матеріялом для його всяких експериментів, прикритих ніби „українською національною справою".

А чи ж національна справа не вимагає, щоб греко-католицький епископат нарешті таки зняв з православних українців те прокляття, яке наложив на них греко-католицький Собор у Львові 1891 р.?

У Шікаго протягом місяця замордовано 72 особи

Протягом перших 26 днів 1966 року в Шікаго замордовано 268 осіб.

Протягом одного лиш місяця, в липні, замордовано 72 особи.

Уже вийшов з друку Календар „Рідна Нива" на 1967 рік

Згідно зо своєю традицією, календар „Рідна Нива" — крім календарів й Церковного Уставу — містить цінну збірку різних матеріялів, і тому він має значення вартісної книги.

З історичного боку, календар присвячений 100-літтю Конфедерації Канади та участі нашої Церкви у згаданому Ювілеї, і цій справі призначена вступна стаття.

— **Тайни велетенського скарбу гетьмана Полуботка, чи точніше — скарбу України, який знаходиться в Банку Англії, як найбільший капітал світу, — це справа, про яку лише „Вісник" — орган нашої Церкви подав був 1966 р. інформацію української спільноти. Ця інформація була коротка, бо широкі й точні документи в цій справі були зарезервовані для календаря „Рідна Нива". І тепер ось вони подаються до прилодного відома. Уже лиш задля самих цих документів повністю виплатиться набути собі календарь „Рідна Нива".**

— **Церковна економія** — це ділянка, яка досі не була порушувана нашими теологами. Вона дуже мало заторкнена й теологами інших Церков. Церковна економія — це одне з найбільших контроверсійних питань у Церкві; це є питання про те, як Церква в потребі одноразово відступає від декотрих своїх принципів, щоб краще зберегти себе.

Розвідка на тему церковної економії в календарі „Рідна Нива" — це перша богословсько-наукова праця в українській церковній літературі. **У теперішньому світі всебічного наступу на Церкву Христову, кожен духовний і вірний мирянин повинен бути поінформований про церковну економію.**

Календар „Рідна Нива" містить й низку інших наукових розвідок, оповідань, і т. д.

Як завжди, так і тим разом, наклад календаря обмежений — розраховний на постійних його покупців.

Ціна календаря — $1.25.

Хто бажає набути собі його, той повинен спішитися з замовленням по адресі:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba,
Canada

З РУКОПОЛОЖЕНЬ

Новий Священик

Кандидат з Колегії Св. Андрея

Свящ. Григорій Філь.

У неділю 21 серпня 1966 р. в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі, за Св. Літургією, Його Блаженство Блаженніший Владика Митрополит Іларіон рукоположив отця Диякона Григорія Філя в сан Священика.

У сан Диякона о. Григорій Філь був Його Блаженством Митрополитом Іларіоном рукоположений в неділю 13 березня 1966 р. за Св. Літургією в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі.

Всечесний о. Григорій Філь походить з питомців Колегії Св. Андрея при Манітобському університеті в Вінніпезі.

Початкову школу о. Григорій закінчив у Німеччині, а середню школу (гайскул) у Канаді. У Манітобському університеті студіював два роки (1961-62—1962-63), і продовжуючи студії в університеті, одночасно вписався на Богословський факультет Колегії Св. Андрея (1963 р.), який 1966 р. закінчив третій курс православної теології, в якій залишається до завершення своїх студій — ще один рік.

Одружився о. Григорій 5 червня 1965 р. з панною Олею Криськ з Монтреалу.

Свящ. Григорій Філь, син Івана й Василини Філів, народився 20 листопада 1932 р. в селі Гутах, Сумської області, в Україні. Під час 2-ї світової війни вихався з батьками з України в західню Европу, і перебував у Німеччині до 1950 р. Року 1950-го він з батьками прибув у Канаду; по недовгому перебуванні в Саскачевані вони переїхали до Вінніпегу.

За час своїх студій у Колегії Св. Андрея о. Григорій Філь багато працював на ниві української молоді — особливо в Союзі Української Молоді Канади і в Братстві Студентів Богословія Колегії Св. Андрея, на Літніх Курсах у Колегії Св. Андрея і т. д.

Поза своєю головною спеціяльністю — теологією, він у Колегії спеціялізується також в українознавстві на всебічних і широких наукових основах.

Зокрема, він особливо зацікавлений методами української мови серед молоді в Канаді. У зв'язку з цим,в академічному році 1964-65 йому було запропоновано технічно допомагати професорові при катедрі Українознавства в Колегії Св. Андрея на курсі початківців, де він мав можливість поглибити свої теоретичне й практичне знання методів навчання української мови серед початківців-українців серед академічної молоді.

Влітї 1966 р. о. Григорія Філя запрошено працювати в редакції „Вісника" — органу нашої Церкви в Канаді.

Пані Добродійка Ольга Філь має за собою роки праці на українській ниві, а в тому й довший час в українському Радіо-Відділі „Голосу Канади". У Вінніпезі, пані Добродійка була секретаркою в Колегії Св. Андрея, де одночасно брала участь у праці Жіночої Товариства при Колегії; вона не відмовляється брати участь в українських телевізійних програмах українського народнього мистецтва, а з 1966 роком включилася в учительську працю в Українській школі при Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпезі.

Всеч. о. Григорій Філь під час своїх студій фізично працював і під час літніх вакацій і по субатах, щоб фінансово самостійно утриматися на студіях, а також щоб постійно збільшувати свою велику наукову теологічну й українську бібліотеку. Коли він одружився, Пані Добродійка Ольга постійно працювала заробітково, щоб допомогти своєму мужеві — тоді ще світському студентові — утримати їхній власний дім.

Всечесному Отцеві Григорієві й Пані Добродійці бажаємо Божих щедрот, многоліття й кріпких сил на їхньому трудящому шляху життя.

Редакція й Адміністрація „Вісника".

Проти „місії" від хати до хати

Баптисти занехали практику „ганделесів віри"

Баптистський пастор Фреик Печ заявив, що баптисти в Канаді в минулому ходили від хати до хати, щоб шкрити баптизм. „Це був штучний спосіб", і баптисти тепер занехали ту практику „ганделесів віри" („peddling the faith"). „Ми тепер шукаємо правдивого відношення до нашого благовісту й акції у світі". „Нам треба якось зв'язатися із суспільством і старатися щось робити в ділянці його життєвих проблем", сказав він на конвенції Уні Баптистів Західньої Канади в першому тижні липня 1966 р.

У Канаді є 140,000 баптистів, але формально вони не становлять організаційної одиниці; є їх кілька груп.

Баптисти в Канаді не є такі фундаменталісти (не мають таких суворих „буков закону"), як баптисти в США, де вони об'єднані в дві могутні спільноти: Конференція Баптистів Північної Америки й Загальна Конференція Баптистів. Але всі баптисти, як кажуть, „об'єднані органічно", тобто не лише своїм віросповіданням, але й світоглядом та спільною дією у всьому світі, а головно своїм братським відношенням одним до одного, чим вони становлять „одну сім'ю" у світі.

Ціни й заробітки

Звишку цін у Канаді починають цифрою 100 пунктів 1949 р. У липні 1965 р. ціни становили 139 пунктів, а в липні 1966 р. — 143.8 пунктів, — подало Домінійське статистичне Бюро в Оттаві.

Бюро не подало в 1966 р. скалі звишки заробітньої платні. Коли стан пересічної платні означити цифрою 100 пунктів 1961 р., то в грудні 1965 р. платня становила 116.9 пунктів.(„Кенедіен Пресс", 8. 7. 1966).

З того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: „Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!" (Мат. 4. 17).

Рух горожанських прав у союзі з криміналістами?

Великі розрухи негрів у Шікаго в липні (підпали, насильства, грабіжі) постали із нагоди маршу „Руху горожанських прав". Едвард Марцінянк — директор міської Комісії людських зв'язків, заявив, що провідники „Руху горожанських прав" для негрів зв'язалися з 'бандами „криміналістів" в тій вірі, що ті криміналісти будуть наближені на шляхи боротьби за горожанські ідеали, — але вони, провідники руху, розчаруються, бо ж криміналісти далі залишаються криміналістами. Один з близьких урядовців посадника Р. Дж. Дейлі виявив, що він сам та інші особи просто „благали дінчів руху горожанських прав, щоб вони припинили свої намагання прихилити до себе членів банд. Ті „геньги" ще не дуже показували себе доти, поки „агітатори" (руху) не почали робити між ними". („Нью Йорк Таймс Сервис" 30. 7. 66).

Що жиди називають „антисемітизмом" влади СССР

Між резолюціями 6-ої Конвенції Дістриктового Б'наі Б'ріт у Вінніпезі, ухваленими 27 червня 1966 р. були й такі:

„Щоб Советський Союз надав горожанам-жидам право вести своє релігійне життя без обмежень, відбувати паломництво до Ізраїлю, наново повідкривати культурні установи й відновити формальні зв'язки з жидівськими спільнотами поза Советським Союзом" („Да Виннипег Трибюн", 28. 6, 1966).

Чого жиди домагаються — то це значить, що для них це найважніше, і що саме цього їм в СССР бракує, і що головно це вони називають урядовим переслідуванням жидів в СССР.

Учені, будьте скромні!

Заповіт Павлова: „Ніколи не думай, що ти вже знаєш усе!"

Павлов, славний психолог, творець „теорії рефлексів", (умер 1936 р., коли йому було 87 років), сказав був, що хоче залишити по собі три пригадки для вчених:

1. **Послідовність знання.** — Вишколюйся в строгій послідовності набування знання. Нікоди не починай з того, що було потім, коли не знаєш того, що було перед тим. Пізнавай, порівнюй, збирай факти, старайся проникнути в тайну того, як вони сталися, наполегливо шукаючи тих законів, що правлять ними.

2. **Скромність.** — Ніколи не думай, що ти вже знаєш усе. Хоч би як високо тебе славили, ти завжди май мужність сказати собі: „Я є ігнорант!"

3. **Терпеливість.** — Пам'ятай, що наука (science, тобто дослідна наука) вимагає від людини всього її життя. Якщо ти ведеш подвійне життя, то це не поможе. Будь терпеливим у своїй праці й в своїх наукових пошукуваннях. („Вінніпег Трибюн", 18. 8, 1966).

З.Р.В. — Проф. Павлов (росіянин) був дуже релігійною людиною. За часів сталінського терору в СССР, коли приналежність до Православної Церкви загрожувала високопоставленим особам втратою праці, свободи, або й життя, Павлов систематично й прилюдно ходив до церкви молитися.

ЖОВТЕНЬ--МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У СКЛАДІ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УГП-ЦЕРКВИ В КАНАДІ Є БАГАТИЙ ВИБІР КНИЖОК. ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СКЛАДУ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ!

Український пропам'ятний день у Канаді

75-ліття поселення українців у Канаді

Цього року сповняється 75 років з того часу, як перші емігранти з України ступили на канадську землю; вони поселилися в Альберті. У Національному Парку Елк Айленд, у 25 милях на схід від Едмонтону, столиці провінції Альберті, поставлено пам'ятника українським піонерам у Канаді.

На урочистостях Українського Пропам'ятного Дня, що були зосереджені біля цього пам'ятника (10 липня) був прем'єр Канади Лестер Пірсон і лейтенант-губернатор Альберти Грент Маківен. Прем'єр Пірсон поклав перед пам'ятником вінок і сказав промову:

Здвиг народу був великий.

Констянтинопольська Патріярхія за жонатим єпископатом

Знаменна заява екзарха Яковоса

Архиепископ Яковос, американський екзарх Констянтинопольського Патріярхату заявив, що він рекомендує зміни тих церковних правил (канонів), які не дозволяють єпископам бути одруженими.

Через брак відповідних неодружених кандидатів висвячують на єпископів без перебору

Архиеп. Яковос сказав:

„Я є одним з тих, які бажають, щоб відбулося голосування за такою зміною"; і додав, що він „сподівається", що ця справа буде порушена на Всеправославному Соборі, скликання якого заплянване на це десятиліття. Він пригадав своїм слухачам, що Патріярх (Атенагорас І) є такого самого погляду. А втім, сказав він, „ми є в стані обмеженого вибору духовних"; крім того, „з точки зору пастирства", неодруженим священикам бракує підстав до взяду в людські проблеми".

Архиеп. Яковос сказав це у своєму інтервю з репортерами з нагоди 18-го Конгресу Духовенства й Мирян Американського Екзархату Констянтинопольського Патріярхату в Монтреалі. Такі Конгреси відбуваються що два роки.

(Журнал „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", вересень 1966 р., США).

Папа схвалює свободу опінії

ВАТИКАН. — „Папа Павло (VI) висловив признання силі прилюдної опінії у світі і в справах Церкви. Він сказав, тут мусить бути свобода. Папа висловив це у коментарях у своєму листі до проф. А. Баррера (Alain Barrere), голови французьких Соціяльних Тижнів — католицької асоціяції, конференція якої відбувалася в Ніцці" („Ассошіейтед Пресс", 11. 7, 1966).

Париж у „російському стилі"

Коли президент Франції, ген. Шарль де Ґоль, у червні 1966 р. був на відвідинах в СССР, і на летовищі в Москві виголосив привіт (по-російському): „Да здравствует Россія!" „Да здравствует советский народ!" — то українська преса головну свою увагу звернула на той факт, що де Ґоль побував на Богослуженні в католицькій церкві в Москві. Але що, під час його відвідин у Москві, останній тиждень червня Париж був „у російському стилі" — про це в нашій пресі не згадувалося.

„Нью Йорк Таймс Сервис" (25.6.1966) широко писав про „Париж у російському стилі": журнали моди — російські, на обкладинках журналів — усе російське, радіо й телевізія — повні російського змісту.

Це вже не політика — це психологічне прищеплювання русофільства.

Французький комуністичний щоденник „L'Humanite", і комуністичні провідники у Франції, В. Раше й Жак Дюкльо, які не люблять де Ґоля, тим разом не знали, що їм писати про дружбу католика де Ґоля з владою СССР.

Борець проти морального занепаду суспільства відійшов у стан спочинку

Англіканський єпископ Вилкінсон зрезигнував із свого становища

„Усе те, що сьогодні сповіщає моральні почування й фізичне здоров'я нації становить собою поміч для ворога", — постійно голосив англіканський єпископ Г. Вилкинсон із своєї епархії з центром у Торонті.

Дня 28 липня 1966 р. він відправив своє останнє Богослужения й відійшов у стан спочинку.

Коли СІБІСІ на Великдень 1964 р. висвітлило фільм „Відкритий Ґріб", що був образливим й несмачним насміхом над Воскресенним Христовим, еп. Вилкінсон перший найрішучіше осудив це. І преса найбільше атаків за це зосередила на еп. Вилкінсові.

Він атакував тих, що „віддають моральність" у проституцію, аби лиш дістати якнайбільше долярів".

Він став майже проти всіх англіканців, які не бажають релігії в школах, — він же твердо був за релігійним вихованням шкільної молоді.

Коли примас Англіканської Церкви в Канаді, архиеп. Говард Кларк, осудив атомову зброю, то еп. Вилкинсон не погодився з ним, а навпаки — він був за тим, щоб і Канада ввела в себе атомову зброю, бо ж вона мусить оборонятн свою незалежність і свободу.

Порнографічна, соромницька література мала в особі еп. Вилкинсона одного з нечисленних великих „погромників".

Він осуджував теперішню систему, в якій людина може стати безробітньою; він суворо критикував за те і уряд, і фабрикантів, і тих, хто не хоче працювати. „Обезпечення для безробітніх — не помагає морально. Бо ж позбавити людину роботи — це значить принизити її й пограбувати її з її прав займати правоналежне місце в суспільстві".

„Ті різниці, що розбили Церкви, є нереалістичні й нехристиянські!" — говорив він. („Кенедіен Пресс", 9. 7, 66).

З СССР прибули в Канаду цього року 142 особи

Найбільший відсоток становлять українці

Року 1964-го, з Советського Союзу в Канаду прибули лише 83 особи, а 1965 р. — 215 осіб. Цього року (1966) советська влада досі видала своїм горожанам 142 дозволи на виїзд у Канаду. Відсотково більшість з них становлять українці — особи, що мають когось із своєї родини в Канаді. Тут ідеться головно про тих, що прибули в Канаду після 2-ї світової війни.

Влада СССР збільшила число дозволів на виїзд у Канаду внаслідок заходів уряду Канади. Прем'єр Пірсон заявив, що проблема розділених родин „не може провалитися", якщо йдеться про збільшення доброї волі між цими двома країнами — Канадою й СССР.

(Подаємо за щоденником „Виннипег Фрі Пресс", 7. 9. 1966).

Ніхто двом панам служити не може — бо або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого знехтує. Не можете Богу служити й мамоні. (Мат. 6. 24).

Парафія Всіх Святих у Трансконі, Ман.

ЗАПРОШЕННЯ

Управа Парафії Всіх Святих у Трансконі, Манітоба, цим запрошує Вас і Ваших знайомих на Богослужения з нагоди 2-річчя посвячення нашої Церкви, під час якого відбудеться посвячення новонабутих Ікон. Богослужения й посвячення Ікон відбудеться в неділю 2 жовтня 1966 року, в Церкві Всіх Святих при 1500 Дей-Стріт у Трансконі. Початок Богослужения: о годині 9-ій ранку Утреня, а о годині 10-ій Служба Божа.

Після Богослужения відбудеться братський обід в нашій авдиторії.

Дуже просимо Вас звеличити це наше парафіяльне Свято своєю присутністю.

За УПРАВУ ПАРАФІЇ
ВСІХ СВЯТИХ
Леон Дависнок — голова
Григорій Маслянка — секретар

Увага! Едмонтон й околиця

Даємо безплатне помешкання для одної особи, яка б доглянула старенької матері в її власному домі. Про ближчі інформації просимо вдатись на телефонічне число 482-3319.

Кардинал Сліпий „відлучає" православних українців

(Продовження)

Митр. Шептицький дав докази того, що він не вірив у повернення православних українців на католицизм шляхом теологічних аргументів, отже він переключався майже виключно на аргументи національно-політичні; і так, він голосив, що унія — це, мовляв, одиноий засіб для духового й політичного об'єднання українців як нації. Такі тактичні унійні клич („єдність українців" почерез унію) виробили серед частини української молодшої інтелігенції таке враження, що метою митр. Шептицького була не унія, а лише добро української нації, натомість унія — це був лиш один із засобів для української національно-політичної мети.

Митр. Шептицького на цій основі проголосили провідним українським національним дівчем, а його дійсну мету (унійний ідеал) усунули в тінь. Це була чи не найбільша іронія долі в планах митр. Шептицького.

Римська Церква, звичайно, не була зацікавлена в митр. Шептицькому як „національному дівчеві", — отже Рим не удостоїв, — ані кардинальним титулом, ані не бажав його мучеництва, яке українські патріоти однаково ж були б проголосили „мучеництвом за Україну", а не за католицизм.

Українські католицькі дівчі з Католицької Акції, опинившись на еміграції, пізнали свою помилку в пропагуванні імені митр. Шептицького, якого вони показували православним українцям як національного дівча, метою якого була українська національно-державницька справа, а не політика Риму. Щодо митр. Сліпого вони цієї помилки не зробили. Не оглядаючись на те, що б там про них не подумали православні українці, вони почали голосити, що митр. Сліпий був переслідуваний лише „за вірність Апостольській Столиці" (Римові), а мучеником за Україну вже не проголошували його. Така пропаганда була правдомовною, чесною, щирою й реальною, отже вона безперечно викликала у світі більш позитивне враження, ніж вимоги, щоб митр. Шептицький був проголошений святим, бо він, мовляв, великий національний дівч українців.

Дівчі Католицької Акції серед українців запротестували перед світом проти ув'язнення в СССР митр. Сліпого **„за вірність Апостольській Столиці"** (Римові), — як було сказано у „Зверненні" Акції Солідарности — в тому документі-протесті, що його в Сарсель (Франція) 8 березня 1961 р. видав був католицький Український Християнський Рух цикло-стилевим виданням (10 сторінок), розісланий до ООН, УНЕСКО, Ватикану і т. д. Отже тут не пов'язували імені митр. Сліпого з українською національною справою, а представили його лише як в'язня атеїстів, що терпів за вірність Римові, — ось це і все.

Якщо б доля митр. Сліпого в СССР була виявилася якнебудь трагічно-безнадійною, то світ уже знав би, що це сталося не за Україну, а за вірність Римові.

Але як і митр. Шептицькому, так, мабуть і митр. Сліпому папа не дозволив відлатися на мучеництво — хоч би це було й за вірність Римові. Як видно, Рим не хоче мати мучеників від українців католиків, бо це такий святий був би зодягнений політичними дівчами в національністичний німб для ширення унії між православними українцями під кличем „української єдности". Її кличі школять плянами Риму щодо його майбутньої місії в Росії. Українців-католиків Рим уже не боїться розгибати, бо він певний їхньої вірности, отже Рим не турбується їхніми протестами й домаганнями (що, зрештою, є досить тихі й скромні). Але якщо б Рим ішов на руку домаганням українців католиків, то таким чином наразив би собі греко-католиків росіян і загородив би собі шлях до місії в Москву. Владі СССР також не був на руку український католицький мученик в дуже розголошеним іменем. Тримати митр. Сліпого на засланні на Сибірі в СССР — це значило б дати греко-католицькому епископатові нагоду для протестів на 2-му Ватиканському Соборі проти влади СССР. Випустити митр. Сліпого в СССР до Риму — під умовою, що він не буде виступати проти влади СССР — це було вигідніше для таємних переговорів між Ватиканом і владою СССР в періоді 2-го Ватиканського Собору (1962-65).

І так ось українцям католикам, які вважали просто за догмат, що большевики не випустять із своїх рук жодного з вірних Римові дівчів, було зроблено велику несподіванку: вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р. митр. Йосиф Сліпий прибув живий-здоров до Риму.

...Велика загадка, чи простий „трюк".

Українські дівчі Католицької Акції були надто заскочені цією несподіванкою отже й ще не вспіли розголосити ім'я митр. Сліпого в українській національній програмі, як уже пішла тиха вістка, щоб не пов'язувати імені митр. Шептицького з українськими й католицькими протисовєтськими виступами, бо мовляв, митр. Сліпий має совєтський пашпорт, і Рим пляне його поворот в Україну — може й на становище папського патріярха. Це буде велика робота для України, отже справді не треба наражувати митр. Сліпого на конфлікт з владою СССР, і не шкодити далекосяглим плянам Риму що до унії на Схід Европи.

Щоб не шкодити тій сподіваній, таємною оповитій справі (що митр. Сліпий може повернеться в Риму до СССР як папський патріярх для католиків східнього обряду всього Слов'янського Сходу), українська католицька преса навіть не поінформувала українців греко-католиків про те, що офіційний церковний польський католицький журналіст при Ватикані повідомив свою редакцію в Польщі про те, що він був свідком гостини митр. Сліпого в совєтській амбасаді в жовтні 1963 р.

Юрій Туровичі (Єжи Туровіч) — офіційний пресовий представник польського церковного католицького тижневика в Кракові „Тигоднік Повшехни" — у жовтні 1963 р. телефонічно подав з Риму до редакції цього тижневика таку новинку:

„Рим. — Велике враження викликав тут факт, що митрополит Сліпий був присутній на прийнятті, влаштованому совєтською амбасадою в Римі з нагоди Жовтневої Революції... Митрополит заявив присутнім на прийнятті журналістам, що незабаром після закінчення сесії Собору має замір повернутися до Совєтського Союзу..."

З краківського часопису „Тигодник Повшехни" що вістку передрукував польський щоденник в Лондоні (Англія), а з нього передрукувала її польська преса на Американському континенті, — між іншим, у Вінніпезі опублікував її польський тижневик „Час" за 5 лютого 1964 р.

Під час свого виступу на 2-ум Ватиканському Соборі митр. Сліпий не заторкував справи СССР і комунізму взагалі. Під кінець 2-го Ватиканського Собору 14 українських греко-католицьких епископів підписали листа (копії якого роздали отцям Собору) з проханням **„Молитви Бога і Пречистої Діви Марії, Матір Церкви і християнського народу Могутню Заступницю, за свободу Католицької Церкви в Україні та за всіх братів, що терплять переслідування Христа ради... Також просимо Тебе, Преосвященний Владико, щоб, повернувшись до дому, Ти розповів провідникам Твоєї держави про страшне нарушення релігійної свободи в Україні, особливо супроти приблизно пять мільйонів громадян що визнають католицьку віру у східнім обряді".** (Цитовано за текстом, опублікованим в укр. католі. тижневику „Українські Вісті (за 24 грудня 1965 р., Едмонтон). Але підпису митр. Сліпого немає під цим листом, хоч папа під час 2-го Ватиканського Собору подав йому титул Верховного Архиепископа українців греко-католиків.

(Далі буде)

Прем'єр Британії висловив признання групі „Бітлс"

Клюб на бічній вулиці в порті Мерсісайд, чи просто Мерсі, в Ліверпулі відкрився 1937 р., але скоро збанкрутував. Однак його врятувала новостворена група співаків, що назвали себе „Бітлс", яка тоді ще не була відомою у світі.

А тепер ось „звуки з Мерсі („Бітлс") лунають по всьому світі, і вони допомагають наповнювати наші скрині світовою валютою", — сказав прем'єр Вілсон у своїй промові в Ліверпулі 27 липня 1966 р. (Агенція Ройтера, 27. 7. 66).

„Дух Бітлс" — це значить винахідливість і важка праця, що веде до успіху у всіх ділянках життя, — в такому значенні прем. Вілсон узагальнював ролю „патлатих хлопців з Ліверпулю", що створили голосну групу „пробоєвих" співаків „Бітлс".

З.Р.В. — „Бітлс" були відзначені королевою Єлисаветою II шляхом прийняття їх до ордену заслужених людей Британії, внаслідок чого, на знак протесту, виступили з нього декілька визначних членів. У світі є ріжні поділи думок у справі „Бітлс" — за і проти. Що самі Бітлс є винахідливі, і цим вони заробили собі славу та казкову фортуну — це одна справа. Але як вони в дусі дивляться на маси спантеличеної молоді, що обожає й наслідує їх — це друга справа. А коли наслідувати „Бітлс" — то це дає самій молоді й людству? Запускання довгого волосся й верескливі звуки. Не так сам факт назви „Бітлс", як оте масове захоплення ними, обожання їх є доказом занепаду кращих первнів людського духа. Успіх „Бітлс" не в їхній силі, а в слабості їхніх слухачів, які не бажають нічого кращого.

Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам ваших провин. (Мат. 6. 14-15).

Екуменізм і перешкоди на шляху до віроісповідного діялогу між українцями

(Продовження)

Православну Україну й Білорусь до унії з Римом приєднувала Польща, що окупувала тоді Україну й Білорусь. Акт „унії" в Бересті 1596 р. — це польський політичний насильний акт. Найкращий з досьогочасних історників Берестейської унії — польський римо-католицький епископ Едвард Ліковський у своїй книжці „Берестейська унія" подав досить історичних матеріялів для того, щоб посвідчити що унія — це була польська робота й для польської політичної мети. З уваги на те, що кожен борець за унію вважався за оборонця Польщі. Отже це головно поляки добилися того, що Йосафата Кунцевича Рим — після довгого процесу — нарешті проголосив святим, а зробив це папа Пій IX 1867 р. Що головну ролю в процесі його канонізації відгравали поляки, про це свідчать документи ватиканського архіву, опубліковані ученим єзуїтом професором Георгом Фофманом п. з. **„Der Hl. Josafat"** (Дня. збірка: Georg Hofmann, S. I. Ruthenica. Roma, Decembri 1924 — Februario 1925). Що папа Пій IX проголосив Йосафата святим покровителем (патроном, заступником) Польщі — цього факту Рим спочатку не популяризував, щоб не дразнити Австрії й Росії. Аж коли Польща від 1918 р. відбудувала свою державність, тоді Рим уже почав цю справу популяризувати. І так, папа Пій XI своїм Архипастирським Листом 1923 р. подав світові до відома, що Йосафат Кунцевич фігурує в Римі як святий-покровитель (заступник) Польщі. З нагоди цього, на цьому континенті католицький орган „Catholic Register" (з 20 грудня 1923 р.) так інформував про заяву папи Пія XI у справі Йосафата Кунцевича: **„Він є первомучеником унія-тів-русинів й одним із спеціяльних покровителів Польщі, зазначує цей лист" (папи).**

Король польський Сигизмунд (Жигмонт) III (1587-1632) — це творець насильної унії в Бересті (1596).

І цього короля „головним творцем унії" називає у своїй книжці польський епископ — історик Едвард Ліковський **(Edward Likowski: „Unia Brzezka"**, Познань, 1896). Цю працю переклали й греко-католики 1916 р. у Львові п. з. Едвард Ліковський: „Берестейська унія" 1596".

Греко-католицький священик декан Степан Качала (1815-1888) — він же посол до австрійського парляменту у Відні, член-основоположник централі „Просвіти" у Львові Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка у Львові, Народньої Ради, і він же науковець та публіцист — року 1879-го опублікував свою відому книгу (по-польському): **„Polityka Polaków względem Rusi"** — в якій виявляє таку політику Польщі: „Росіє Rusina na Rusina". В українському перекладі, і скорочено, ця праця вийшла 1886 р. в Тернополі п. з. „Коротка Історія Руси", з якої наведемо тут такі інформації Качали: „Потій (унійтський епископ) виклав мешканців Берести, які держалися віри батьків (православних); король (Сигизмунд III) виняв їх з під опіки права й оголосив злочинцями призначеними на вигнання, і через те їх річи запечатано" (стор. 114).

„Нетолерянцією до православних визначився найбільше полоцький архієпископ, Йосафат Кунцевич" (стор. 114). Там же, Качала наводить лист польського князя римо-католика Сапіги з 1622 р., в якому цей князь докоряє Йосафатові Кунцевичеві за те, що той задалеко заходить у своїй унійній ревності, коли постійно волочить православних по судах, забирає у них церкви, позбавляє їх Богослужень й Св. Таїнств і т. д. (стор. 118).

Качала розповів, як домічник Кунцевича — архидиякон Доротей у Вітебську зв'язав і побив православного священика, який хотів тайно відправити Богослуження. А тоді, каже Качала, завізвані православні міщани „Православного священика осьободили, а провідник зненавидженої унії (Йосафат Кунцевич) впав серед покалічених своїх слуг, й його тіло вкинули до ріки" (стор. 118-119).

Хто утримував Кунцевича у такій ненависті до православних і помагав йому так переслідувати їх? Качала дає таку відповідь: „В тій політиці утверджували (польського) короля (Сигизмунда III) не тільки єзуїти, але й приказ папи Урабана VIII, з 10-го лютого, 1624 р., де сказано: „Не жалувати ані огню ані меча. Про оборонців православія сказав папа, що це заражені коріня і галузи, які треба виполювати" (стор. 119). Єзуїт проф. Гофман у вищезгаданій книжці („Рутеніка", стор. 180) свідчить, що у Римі в актах канонізаційного процесу Йосафата Кунцевича є його кореспонденція з князем Сапегою. З цього висновок такий, що папа Пій IX, проголошуваши Кунцевича святим, знав, який ки. Сапега дорікав Кунцевичеві, що той так жорстоко переслідував православних.

Коли греко-католицький Епископат, з одного боку, голосить клич „братерства" з православними українцями, а з другого боку митр. Сліпий голосить, що Кунцевич має бути для греко-католиків „блискучим прикладом до наслідування" в унійній акції, то православні українці не можуть не поробити з цього логічних висновків з клича „братерства".

Греко-католицький Епископат іде слідами митр. А. Шептицького

У своєму Пастирському Посланні з Риму 1958 р., що цитоване вище, греко-католицький Епископат, між іншим, заявляє українському православному Епископатові: „Рідучи слідами нашого великого подвижника за церковну єдність (унію), Слуги Божого Митрополита Андрея (Шептицького), простягаємо й ми наші руки до наших православних Братів і Владик..." і т. д.

Мама митр. Андрея Шептицького, з польського графського роду Фредро, графиня Софія Шептицька написала, звичайно, по-польському, книжку „Молодість і покликання Отця Романа-Андрея Шептицького, Чину св. Василія Великого, переповіджені його Матір'ю 1865-1892 рр.". Копія цього рукопису є у Ватикані, і проф. Горняткевич передрукував його в перекладі на українську мову в журналі „Визвольний Шлях" (Лондон, Англія), почавши з числа за червень 1961 р. Мама митр. Шептицького описує, що її сина (митр. Андрея Шептицького) виховував польський єзуїт Генрик Яцковський, і що це під його впливом її син перейшов з римо-католицтва на греко-католицтво і від батьків, що були польськими патріотами, пішов працювати між русинів. „В реалізації постанови Романа-Андрея дуже шляхетну ролю виконав ісусовець, єзуїт, — р. В.) о. Генрик Яцковський, що став його духовним провідником ще перед вступленням до Добромильської обителі" (греко-катол. манастиря Василіян, — р.В.), — пише проф. Д. Горняткевич у журн. „Визвольний Шлях" (Червень 1961. Лондон).

Духовний виховник графа Романа (описав в чернецтві: Андрея) Шептицького, польський патріот єзуїт Генрик Яцковський не з жодної любови до українців вплинув на свого виховання, щоб той від батьків польських патріотів і римо-католиків перейшов до греко-католиків й „русинів", — а була тут вища ціль Риму — заповіт папи Урбана VIII (1618-1648) для р[illegible]ів-унійтів того часу: [illegible] буде)

СССР сподівається добрих плонів

Советський Союз 1966 р. купив у Канаді 2,000,000 тонн зерна, а у Франції 1,000,000. Минулого року в СССР зібрали 114,000,000 тонн зерна. Цього року сподіваються зібрати понад 150,000,000 тонн; біля 10-15,000,000 тонн в европейській частині (головно в Україні, і далі — на Поволжі), і між 40—44,000,000 на „цілинних землях" (у Казахстані). — (Агенція Ройтера).

Екуменічний центр православних

У м. Шамбесі, Швайцарія, ц. р. основано „Загально-православний Екуменічний Центр". Між членами цього Центру є п'ять православних архиепископів і представник патріярха Константинопольського Атенагораса І, протестантські представники із Світової Ради Церков і католицький вікарний епископ Женеви.

Митрополит Атенагорас із Лондону, що є в юрисдикції патріярха Атенагораса І, поінформував, що метою цього Центру є поглибити православного духа священиків і мирян і скріпловати екуменізм (рух за з'єднання християн) та сприяти „діялогам" між різними віроісповіданнями.

14,690 єговістів на зборах у Вінніпезі

Україна представлена в пресі як приклад зразкової єговістки

У днях 31 липня — 4 серпня ц. р. у Вінніпезі відбувся Світовий З'їзд Свідків Єгови. На з'їзді було 14,690 з різних країн світу.

На передодні відкриття з'їзду, 30 липня, репортер місцевого щоденника „Вінніпег Трибюн" супроводив єговістку, 31-літню Мерилн Деметерій, „принадну жінку" і її мужа, щоб побачити їхне зразкове хождення від хати до хати, куди вони несли „благовість" (добру новину) єговізму.

4 серпня єговісти „хрестили" у воді 227 новонавернених.

До обов'язків новонавернених, м.і., належить також пожертвувати принаймні 10 годин на місяць праці, — ходити від хати до хати, щоб проповідувати єговізм і продавати на вулиці єговістські видання.

З.Р.В. — Ті українці, що переходять на єговізм, не беруть участи в українському житті.

ПОДЯКА

Оцим почуваємося до милого і приємного обов'язку щиросердечно подякувати усьому членству Парафії Шіго, Єськ. за величне прийняття зроблене нам на прощання в неділю 31-го липня. Дякуємо за всі вислови признання за нашої праці для парафії, дякуємо за цінні дарунки, вручені нам при цьому; дякуємо за теплі і щирі побажання успіху в праці на новому місці. Спеціально дякуємо Управі Парафіяльного Комітету і його Голові п. Теодору Корпатницькому за прекрасну й взаємну кооперацію з своїм Парохом на протязі трьох років нашої спільної праці. Дійсно така співпраця повинна бути прикладом християнського життя в Парафіях нашої Св. Церкви. А всім парафіянам Шігоської Парафії дякуємо особливо за те, що вони нам повернули й утвердили нашу віру в українську-добру душу, у доброту українського серця і віру в свій народ і його величність. Нехай Милоссердний Господь усіх вас благословляє і допомагає у ваших добрих християнських ділах.

З любов'ю до всіх вас,
о. Григорій і добр. Леся Удод з синами.

70 РОКОВИНИ, З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ, АЛЕКСАНДРА ГЛІНСЬКОГО В ЛАШИН, КВЕБЕК.

18 лютого 1966 року, в 8 годині вечора, невеличка кількість приятелів загостили до п. А. Глінського, щоб відзначити його день уродин.

При цій нагоді було зібрано $37.00, з чого призначено $5.00 на „Вісник", а $32.00 на Церкву Св. Юрія в Лашин.

Всім жертводавцям сердечне спасибі, а п. Александрові Многих Літ.

І. М.

В ПОКЛОНІ УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ ВОЛЕЙ, Б. К.

Стоять: Зліва направо п-ні В. Волошин, А. Безбородько, А. Івашук Всеч. о. П. Блажук, А. Бабюк — Голова Жіночого Товариства в Волей, Б. К. Другий ряд стоять: К. Душенко, П. Волощук, Н. Гаврищ, С. Федоренко, М. Фарус і А. Кобринський. Для найстаршої мами п-ні Анастазії Івашук мають вручуя панночка Славка Залубняк від старшого Відділу СУМК.

Українська Православна Парафія Успіння Пресвятої Богородиці в Волей, Б. К. відзначила успішно Свято Матері, яке відбулося в неділю дня 8-го трав'ня, 1966 р. Цього дня урочисту Службу Божу відправив місцевий о. настоятель, після якої привіт українських матерів з визначним Днем і Святом Матері, він же виголосив многоліття за здоров'я всіх Матерів, а хор під управою диригенші пані А. Залуняк проспівав милозвучно „НА МНОГІ ЛІТА".

Друга частина Свята Матері розпочалася в приміщенні парафіяльної, просторої залі, де під проводом пань: Анни Бакбк і Марії Антонішко молоді СУМК-івки належно супроводили старших матерів до головного стола за викликом імен о. настоятеля. При тім декоративні „корсажі" з квітів (коронейшини) вручувала п-ні М. Антонішко, а для найстаршої Матері, якою була цей раз п-ні Анастазія Івашук, вручила китицю квітів, панночка Славка Залубняк — від Сумківців.

По обіді відбувся величавий концерт на честь Матерям, де Рідна й Недільна школи своїми виступами чарували присутніх. Концертову програму розпочато вступним словом, яке виглосила молода СУМК-івка Маруся Блажук. Після чого хор молоді проспівав своїми ніжними і молоденькими голосами гармонійно: „ХРИСТОС ВОСКРЕС". Дальше слідувала сценічна картина з виступами наших найменших, а це були учасники: Петрусь Блажук, Даруся Антонішко, Славко Сташин, Наталя Грицюк, Петрусь Антонішко, Марта Грицюк, Д. Капелюх, Ірінка Макар, Степанко Макар, Катруся Лесак, Давид Лесак, Таня Лесак і Марко Лесак. Цю чудову сценку наші найменші відограли чудесно, вживаючись з своїх завдань, ролі, виконували чистою українською вимовою: „Поклін Матерям". Дальше хор молоді відспівав в'язанку українських пісень, зглядно пристосованих відносно Свята Матері. Зе цим слідували деклямації, що їх гарно виконали учні Рідної Школи: Б. Шаврин, В. Шаврин і Т. Шатрил. „Доня до Матері", майстерно виконала панночка Соня Кравчук, а е меншим успіхом продеклямував вірша Давид Крулицький і Оля Грицюк. Інструментальні точки виконали на піяно: Ігор Залубняк Петруся Шаврин і сольо на акордіон „Мати доню колихала", виконали Олександер Антонішко і Оленка Антонішко.

Святочну доповідь виголосив Всеч. о. П. Блажук на тему, яку ролю відограла „УКРАЇНСЬКА МАТИ-ЖІНКА" в житті її рідного українського народу. Це велике і глибоке розуміння родї і християнської любови матері-християнки, в минулому сильно проявилося в літературних творчостях наших українських мислителів і поетів, як от: в Т. Г. Шевченка і. Франка і других. Сам Шевченко дуже багато місця присвятив в його творчому „Кобзарі" для української матері. Чи може бути щось краще понад це, коли наш національний пророк України в своїм знаменім творі сильно підкреслює, що „Нічого кращого не має, як та мати молода дая з своїм дитяточком малим." В іншому місці він і ще інакше відзначує, як великий символ і культ любови до матері в якім зглядї: „Поставлю я матір на божнику в хаті на божник гляну — матір іспов'яниу." Таких підхожих висловів в українській літературній творчости можна привести для приміру безліч. В кінці доповіді було висловлено також ве ли ке признання матері-піонерці, що невтомно змагалася на вільній канадській землі за добро своєї родини в якій вилеклала і зацінила для її покоління, а це найдорожчу своєрідну культуру своїх батьків.

По доповіді присутні мали змогу вислухати слово від найстаршої мами п-ні Анастазії Івашук, яка маючи 82 роки життя, щиро переповідала про її життєвий, піонірський, шлях в Канаді, після чого зложила сердечну подяку Громаді і Жіночому Товаристві за це, що вихвалили для неї велику пошану на Свято Матері.

Слідувало продовження концертової програми, хор юнацтва виконав і ще дві гарні пісні: „Гей ми юні українці", і на пошану матері „Рушничок". Відтак сольо на піяно в'язанку українських пісень відограла панночка Славка Залубняк. При кінці програми молодший відділ СУМК виконав і ще один український танок. Заключне слово виголосила п-ні Анна Бабюк, яка тепло подякувала всім учасницям цього небуденного Свята Матері. Також треба згадати, що в програмі свята було вшановано і тих мамів, які відійшли у вічність в відспіванням для покійних матерів ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ. Свято закінчено відспіванням національних гимнів. Справді все пройшло цього дня величаво і успішно при згуртовані великого числа вірних і гостей. За це все дякуємо Богові.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ДМИТРА САПАЧА, Волей, Б. К.

У вівторок, 26 квітня 1966 року, рознеслася сумна вістка про смерть бл. п. Дмитра Сапача, одного з визначних піонерів, який упокоївся в місцевім шпиталі в Норт Сурей, Б. К.

Народився бл. п. Дмитро Сапач 10 листопада 1883 року в селі Бабинці, пов. Борщів, Західня Україна — Галичина. В Канаду приїхав (1897 р.) молодим хлопцем, всього мав 14 років; спочатку оселився в Сифтоні, Манітоба, а згодом, в році 1907, переїхав в Норквей, Саск. Там він збудував свій дім і трудився на фармі.

Від 1948 року бл. п. Дмитро замешкав з своєю родиною в Волей, Б. К. Незавидна доля судилася йому. В році 1958 відійшла у вічність його дружина Катерина, а пару років тому, покійний зазнав великого смутку; ще в молодому віці несподівано відійшов його син Йосип на вічний спочинок.

Це все, одно-по-другому, як мужеві і батькові треба було пережити. Душевні переживання спричинили ще до більшого хворіння Покійного, який уже й так, був пару років під лікарським доглядом.

За останній час його здоров'я дещо покращало, і вже можна було його бачити частіше в церкві та на церковних зборах.

Бл. п. Дмитро протягом свого життя відзначився не лише, як добрий батько, але також, як добрий громадянин в цій свободолюбній батьківщині — Канаді. Він мав свої особливі здібності, крім його щирої вдачі, був достойний і заслужений, як один із будівничих піонерського життя українців в Канаді. Крім його господарської праці він цікавився науковим, політичним та релігійним життям.

Був гідним свого покликання займати визначне становище в „Муніципальнім" уряді, як довголітній „Канслер" і „Ріф". Свої обов'язки в службі виконував совісно. Також не з меншими зусиллями він труднався і працював для місії УГПЦ в Канаді; був її основоположником і вірним членом Рідної Церкви від самих її початків.

Переїхавши в Б. К. він зразу ж таки включився в розбудову Громади в місцевості Волей. Він завжди сам працював і других заохочував до церковної праці й жертвенності. Одначе незавидна доля більше не судила йому втішатися земним життям; на 83, році його віку смерть закрила йому очі.

В суботу, 30 квітня, в Церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Волей відбувся величавий Похорон, котрий відправив місцевий о. Настоятель під спів дяків пп. Ю. Воронюка і Н. Горбая. Тіло Покійного похоронено на цвинтарі в Валей В'ю, Нютон, Б. К.

Після Похорону відбувся похоронний обід, яким зайнялося місцеве Жіноче Товариство при Громаді Усп. ПБогородиці. Після обіду сини покійного (Федір з Вінніпегу, Іван і Володимир з Норквей, Саск., Василь з родиною з Норт-Сурей) зложили всім присутнім за співчуття і участь у Похороні. Крім згаданих чотирьох синів покійний залишив в глибокому смутку 14 онуків і 8 правнуків. Під час похоронної тризни о. Настоятель зробив заклик на „Нев'янучий вінок" бл. п. Дмитра, що призначено для нашого „Вісника" і на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі. Жертвували слідуючі особи: по $2.00 п-во І. А Кравчуки; п. Василь Сапач. По $1.00 пп. М. Моляший, Ю. Воронюк, І. Сорока, М. Василович, І. Татарин, І. Вербовський, М. Островерха, Н. Островерха, В. Айвчук, М. Генета, І Сапач. О. Коваж, В. Сапач і Ф. Сапач, та М. Могачевський.

Всім жертводавцям сердечне спасібі, а покійного нехай Всемилостивий Господь оселить у Царстві Небеснім. Вічная Пам'ять.

о. П. Б.

БЛ. П. ІЛЛЯ НЕДЕЛКО Егрімонт, Альберта

Дня 18 червня ц. р. по тяжкій недузі упокоївся в Бозі в своїому домі бл. п. Ілля Неделко, проживши 83 роки.

Народився покійний 1883 р. в с. Завалля, Синятинського пов., Зах. Україна. Перед 58 роками, самітним 25-ти річним юнаком, приїхав в Канаду. Тяжкі були початки, приходилось тинятись по різних роботах, поки 1910 року взяв „гомстед" коло Егрімонт, Альберта. Того ж року спровадив з краю своїх батьків, братів і сестер — усіх семеро. Одружився з Анастазією Кісілевич 1927 р.

Від початку заснування Української Православної Парафії в Егрімонт, покійний Ілля був її членом аж до своєї смерти. Він брав дієльну участь у житті Парафії; з його смертю Парафія втратила невіджалуваного члена. Як батько — був для своїх дітей гарним прикладом, виховуючи їх на свідомих українців і добрих членів нашої парафії. Він також користувався загальною пошаною сусідів і знайомих, які в часі його слабости відвідували його в шпиталі й дома.

Похоронні Богослужения відправив настоятеля о. І. Кузіш 22 червня в Українській Православній Церкві Св. Івана Хрестителя в Егрімонт. Церква не могла вмістити всіх присутніх, які прийшли віддати останню пошану Покійному. Під час останнього цілування були вложені жертви на „Нев'янучий вінок", з чого $15.00 призначено на „Вісник" і вироблення кліше.

По Похороні відбувся обід в церковній залі, який приготовила родина Покійного.

Смерть Іллі сплакує дружина Анастазія, три сини — Степан, Віктор і Петро, всі в Торгилд, Альберта, дві дочки — Йозефина Ольхова і Анна Процюк, обидві в Едмонтоні, два зяті й 7 внуків.

Нехай Милосердний Господь прийме душу покійного Іллі й оселить її в Своїх Оселях Небесних.

Вічна Йому Пам'ять.

Учасник похорону.

БЛ. П. МАРІЯ ПРОКІПЧУК Вінніпег, Ман.

В четвер 7 квітня 1966 р. відійшла у вічність бл. п. Марія Прокіпчук. Покійна народилася в околиці Вайта, Ман. 26-го липня 1900 року, в родині Івана і Катерини Колодрубських, які були одними зпоміж перших піонерів в тій околиці. Зі своїми батьками жила до 1919 року, а тоді вийшла заміж за Михайла Прокіпчука, що походить в тій ж околиці. В щасливому родинному співжитті родина фармерувала в тій околиці аж до 1944 року, а тоді перебралася до Вінніпегу.

Марія була глибоко віруючою людиною, практикуючою християнкою, шанувала свою рідну культуру і була постійно членкою Православної Церкви у Вайті, а потім у Вінніпезі. Була доброю взірцевою господинею, доброю дружиною для свойого мужа, доброю матір'ю для своїх синів Івана й Мирослава. Оба її сини володіють українською мовою в слові і письмі і це ж саме знання та виховання передають дальше і своїм дітям.

Покійна була тихої, лагідної вдачі, з усіма жила в мирі й любові, і тим придбала собі багато приятелів. Напередодні Похорону, у вівторок 12 квітня, в год. 8:00 веч. в Катедрі Преся. Трійці відправив о. В. Слюзар Парастас. Катедра була битком заповнена, було багато квітів. Слідуючого дня, 13 квітня, в год. 9:00 ранку відслужив о. В. Слюзар Чин Похорону зі Службою Божою. Співали дяки М. Клим і П. Гжеховський. Похоронно Покійну на цвинтарі Гзел Ідеп.

Після Похорону відбувся в катедральній авдиторії поминальний обід. в часі Похоронну зібрано в пам'ять Покійної „Нев'янучий вінок" в сумі $55.15; збірку призначено на будівельний фонд Катедри.

Покійна Марія оставила у великому смутку свого дорогого мужа Михайла, двох синів — Івана в Едмонтоні і Мирослава у Вінніпегу, свою маму Катерину Колодрубську у Вайті, сестру Анну Лисак у Вінніпезі, трьох братів — Петра в Шікаго, Стефана в Ротчайлд, Виск., і Михайла у Вайті, дві невістки — Єлисавету і Елсі, та чотирьох внуків.

Сни сном блаженним Дорота Дружино, Мамо, Бабко, Донно і Сестро наша, а ми всі, що Тебе знали, будемо щиро споминати Тебе в молитвах своїх.

ПРИЙНЯТІ

ПОДЯКА

Оцим почуваємося до обов'язку зложити глибоко-сердечну подяку о. В. Слюзарєві, дякам, всім що брали участь в Парастасі, Службі Божій з похоронними відправами, всім що нели домовину, надісляли квіти, листи співчуття, жертводавцям на „Нев'янучий вінок", катедральному жіноцтву за приготування обіду, всій родині, приятелям і сусідам що взяли участь у Похороні, або в той чи інший спосіб полегшили наше тяжке невимовне горе.

Муж Михайло, діти і внуки

ПОДЯКА

По втраті нашого найдорожчого брата бл. п. о. Прот. Томи Ковалишина, ми складаємо сердечне спасібі всьому Священству У. Г. П. Ц. в Канаді, управі Консисторії, Жіночому Товариству при Катедрі Св. Трійці, похоронному заведенню Кропо, та всім тим, що будь-чим допомогли нам, як вістами та приміщеннями протягом нашого побуту в Вінніпезі підчас Похорону нашага брата, бл. п. о. Прот. Томи.

Сердечне спасібі за Вашу поміч та слова потіхи в хвилини родинного горя.

Нехай Всевишній Господь винагородить Вас сторично

Мати — Франка
Сестри: Марія, Текля й Орися.
Брати: Григорій, Павло, Стефан та Василь

БЛ. П. МИХАЙЛО ГРИГОР

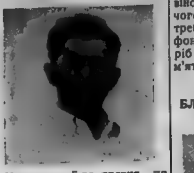

У четвер 5-го травня по довгій тяжкій недузі упокоївся в Бозі Бл. п. Михайло Григор у лікарні у м. Фоям Лейк, Саск. Покійний народився 1903 р. в околиці Стурибурн, Ман., як наймолодший син Онуфрія і Катерини Григорів. У 1910 р. родина Григорів переїхала на прожиття до Шіго. Тут покійний Михайло прожив свої молоді літа і тут же одружився у 1926 р. з Людвігою Табіяч. Господь обдарував подружжя одним сином і одною донькою. Після 36-ти років подружжя життя Бл. п. Михайло залишився удівцем, а через деякий час одружився вдруге з Параскевією Дверничук з котрою прожив 3 з половиною роки. Минулого року почав слабувати. Слабість з кожним днем погіршувалася. Останній місяць свого життя провів у шпиталі. Передчуваючи свій відхід до Господа, Покійний прийняв Св. Тайни Сповіді й Причастя.

Похоронні відправи розпочалися у неділю 8-го травня Панахидою у Церкві Пресв. Трійці у Шіго, яку відправив о. Григорій Удод, Настоятель Парафії, при великому зібранні вірних з усієї Шіговської Парафії. Другого дня відправлено Чин Похорону та Заупокійну Службу Божу при такому ж великому зібранні вірних. Співав церковний хор під проводом дяка п. Т. Корпатницького. Тління останки Покійного поховано на місцевому громадському цвинтарі.

Після Похорону відбувся в церковній залі поминальний обід, на якому брат Покійного, відомий церковно-громадський працівник п. Іван Григор від усієї родини щиро подякував усім присутнім за таку численну участь на Похороні, чим присутні показали свою братню любов до ближнього і віддали йому останню пошану.

У глибокому смутку Покійний залишив дружину Параскевію, сина Василя, невістку Катерину, дочку Славку, зятя Лазара і 5 внуків, а також брата Івана, сестру Докію, з Нью Вестмінстер, Б. К.

При останньому цілуванні

вірні склали на „Нез'ямучий вінок" Покійного $56.00, з чого 45.00 призначено на потреби громади, 6.50 на прес. фонд „Вісника", а 4.50 на виріб кліше. Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. ПАМ. ПЕТРО ЗВАРИЧ
Вегревіл, Альберта

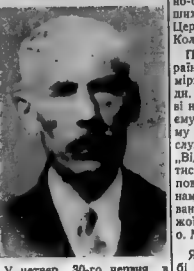

У четвер 30-го червня в Вегревільській лікарні на 89-му році життя помер широко-знаний і заслуженний громадський діяч піонер св. п. ПЕТРО ЗВАРИЧ.

У неділю 3-го липня вечером в Українській Православній Вегревільській Церкві св. Володимира, Високопреосвященніший Владика Андрей — Архиепископ Едмонтону й Західньої Єпархії УГПЦ в сослуженні оо. духовних Прот. Г. Василіва, Прот. Д. Лучака, і. Гикавого й М. Крищука, пароха згаданої церкви, відправили Парастас під спів дяків, під диригентурою п. П. Пауша — дяка Катедри св. Івана з Едмонтону. Прощали покійного Високопреподобні оо. духовні прот. Г. Василів і М. Крищук.

Другого дня, неб-то 4-го липня, ранком в тій же церкві Високопреосвященніший Владика Андрей в сослуженні згаданих священиків та Всеч. о. Прот. Ю. Турканського, о. П. Зубрицького й о. І. Куліша, відправив Службу Божу й Чин Похорону.

Проповідь, по прочитанні Св. Євангелії, сказав Високопреосвященніший Владика Андрей, в якій було підкреслено: „Блаженні ті мертві, хто цього часу вмирає в Господі Так, каже Дух — вони від праць своїх заспокояться, бо їхні діла ідуть за ними слідом" — Об'явлення св. Івана Богослова.

Покликавшись на слова Св. Письма Владика Андрей, сказав, що все своє життя новопереставлений слуга Божий Петро, якого Господь Бог сподобив дожити до глибокої старості, вірно служив Господеві через служіння своїй рідній Українській Православній Церкві, вокрема у відновленні на вільній канадійській землі, своєму українському народові та своїм співгромадянам.

В особі пок. Петра відійшов від нас один з найбільших працівників на ниві церковно-релігійній та культурно-освітній, один з найбільших жертводавців на потреби Церкви, будову Інститутів та Колегій св. Андрея.

Покійний був великим українським патріотом та приміром громадянином Канади. Він вірно служив Господеві на різних ділянках на своєму життєвому шляху, а тому відійшов від нас на заслужений відпочинок, щоб „Від праць своїх заспокоїтись", а нам залишив свій заповіт великими творчими чинами написані для наслідування. При кінці Служби Божої прощав покійного Всеч. о. М. Крищук.

Як на Парастасі, так і Службі Божій Церква не вміщувала всіх, що прибули віддати останню пошану Покійному. Крім вегревільців, було багато людей з Едмонтону та різних ближчих і дальших околиць Альберти. Також були люди з інших провінцій широкої Канади. Серед присутніх були сини Євген, Богдан, брат Андрій, сестри, внуки і близька та дальша велика рідня покійного.

Хоч, покійний не бажав квітів, все ж домовина потопала в квітах. Також згідно його бажання присутніми було зібрано поважні суми грошей на місцеву церкву св. Володимира, Колегію св. Андрея та Інститут св. Івана.

Під час всіх похоронних процесій несли домовину сини Богдан і Євген, два внуки Роналд та Дагласс Звариči, Роберт Григорі та Володимир Яніщевський. В почесній варті були представники різних урядів та організацій: Ф. В. Ленг, і. Ф. Ліч, А. В. Гордей, А. Т. Мандрик, М. Д. Гошко, Р. Стеблик і С. Сисак.

Ще мабуть ніколи не було в Вегревия такої великої похоронної процесії, як цього разу, що рушила автами від Церкви св. Володимира в напрямку Українського Народного Дому, української православної громади, хати Покійного й зупинилась на вегревильському цвинтарі де й похоронено покійного в родинній секції, де спочиває дружина-сп. п. Марія, їх діти, та їх родина по дружині.

На цвинтарі, над могилою прощав покійного Адв. Петро Лазарович, член Консисторії УГПЦ та довголітній його приятель. У своїй промові він чітко підкреслив про заслуги Покійного для Української Православної Церкви в Канаді, Інститутів, Союзу Українців Самостійників, „Українського Голосу" та других різних українських та загально-канадських організацій.

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД

По похороні в залі Народного Дому, української православної громади, відбувся поминальний обід, що його приготували членки Відділу Союзу Українок Канади. Простора заля була переповнена, довелося пристawляти багато додаткових крісел, і все ж таки всіх не вмістила. Молитву проказав Всеч. о. М. Крищук, а Високопреосвященніший Владика Андрей поблагословив страви.

По обіді відбулася поминальна програма, господарем якої був Всеч. о. М. Крищук. Першим промовив в імені Централі СУС Адв. Ю. Стечишин — Почесний Голова СУС на Канаду. Він звернув увагу на окремі спогади із життя й громадської праці Покійного й закликав присутніх не послаблювати тієї праці, для якої жив і працював св. п. П. Зварич. Наступним промовцем був К. Теличко — уступивший Голова Провінціяльної Управи ТУС на Альберту, який в імені всіх самостійницьких організацій Альберти висловив глибоке співчуття родині Покійного і підкреслив, що відійшов від нас великий самостійник, великий українець і великий канадієць, і також закликав присутніх бути вірними всім ідеалам для яких жив і працював Покійний. У першу чергу зберігаймо все своє рідне національне, зокрема українську мову, П. Ткачук із Саскатуну промовив в імені Дирекції Інституту Петра Могили. Він підкреслив, що Покійний був зразковим самостійником і зразковим громадським діячем та зразковим патріотом, як з глибини своєї душі, так і глибини своєї кишені. Високодостойний Суддя І. Дікур промовляв в імені Дирекції Інституту св. Івана; в своєму слові з притиском підкреслив, що Покійний багато працював на культурно-освітньому полі і був прикладом для багатьох. Високопреподобний о. прот. Д. Лучак, парох Катедри св. Івана в Едмонтоні, висловив співчуття в імені Управи Членів Катедральної Громади та пригадав заслуги Покійного для Катедри св. Івана в Едмонтоні. А. Мандрик, голова Управи Вегревільської Української Православної Громади пригадав про заслуги Покійного для цієї Громади й Церкви св. Володимира. Всеч. о. М. Крищук підкреслив, що Покійний був членом 25-ти Українських Православних

Громад і назвав поіменно ці Громади. Також подякував в присутніми про його останні розмови та зустрічі з Покійним. А. Гордей, посол Альбертійської легіслятури і голова Управи ТУС в Вегревия, висловив співчуття від Уряду Провінції Альберти, а також відділу ТУС. Перераховуючи заслуги Покійного для Канади й української громадянства. Промовець підкреслив, що Покійний в околиці Вегревил у свій час організував аж однадцять шкіл з ним „дистриктів", а крім того було багато зроблено іншої корисної праці. Щирий поклін складім покійнику — цими словами закінчив промовець.

На цей час наспіли листовні співчуття, а саме: від Блаженнішого Владики Митрополита ПАРИНА, від Колегії св. Андрія у Вінніпезі за підписом ВПреподобного о. Протопресвітера Д-ра С. Савчука, від Управи Музею Народного Мистецтва Союзу Українок Канади в Саскатуні, де є подаровані окремі речі Покійного.

На прикінці програми А. Зварич, молодший брат, Покійного подякував всім за участь у похоронних процесіях, зокрема ВПреосвященішому Владиці Андрееві, всім оо. духовним, всім промовцям, відділу Союзу Українок Канади за приготовлення Поминального Обіду і всім, що своєю присутністю звеличали пам'ять Покійного св. п. П. Зварича.

Спільним відспіванням „Вічная пам'ять" низько схиливши голови було закінчено Поминальний Обід. Всі похоронні процесії відбулися надзвичайно урочисто при великому зїзді народу і, все це довго буде зберігатись у пам'яті рідні Покійного та всіх тих, що взяли участь у цих процесіях.

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ СВ. П. ПЕТРА ЗВАРИЧА

Про надзвичайно барвистий життєвий шлях Покійного можна б написати дуже багато, але розміри цього допису на це не дозволяють, я тому зупинимося тільки на головніших моментах з його життя. Вірмо, що ще не одни появиться допис, чи спогади про нього, які будуть доповненням все те, прощо скажемо нижче.

Народився Покійний 24-го березня 1877 року в селі Тулове, Снятинського повіту, Галичина (Західна Україна), що на той час перебувала під окупацією Австрії, в хліборобській родині Івана й Марії Зваричів. Він був першим сином з 8-ми дітей в своїй родині. Працюючи в господарці батька, він ще з малих років дочав собі усвідомлювати політично-економічні обставини на той час галицького села. Закінчивши народню школу в своєму селі й будучи 15 літнім юнаком вступив до гімназії в м. Коломиї, яку пізніше скінчив з відзначенням. В гімназії крім загальних предметів, він вивчав п'ять мов, що йому дуже стало в пригоді на всьому його життьовому шляху. Будучи 20-ти літнім юнаком, його було покликано до австрійської армії. Залишив він армію в чині лейтенанта. Ще з молодих років він почав цікавитися громадськими справами, зокрема працею Просвіти.

В березні 1900 року Він з своїми батьками одним братом і шістьма сестрами, і з другими 30-ма родинами лишають Галичину й виїжджають в Канаду. Всі вони поселилися в околиці теперішньої Вегревільщини. На той час йому було 23 роки. В одному „Інтерв'ю" з Покійним, на питання, які обставини заставили Вас і Вашу родину виїхати в Канаду? Він відповів: — На той час Галичина знаходилась під австрійською окупацією, і спостерігаючи тодішні невідрадні політично-економічні обставини в Галичині, я не бачив майбутности ні для себе, ні для всієї, нашої родини. Я мало середню освіту й про Канаду багато читав і мені було відомо, що перші поселенці українці потребували освічених своїх людей. Тому я рішив, що моє місце в Канаді серед цих перших поселенців...—.

В Канаді першого літа поруч з тяжкою фізичною працею Він багато пише листів до різних часописів, чи організацій Галичини й закличе українців приїжджати в Канаду, зокрема заохочує приїжджати інтелігенцію, бо освічених людей України Канади потребували. На його листи близько „дозна" осіб таки приїхало, а серед них були: Арсенич, Кріт, Бачинський, Григорович, Кирінь, Глоба та другі. Разом з цим він дбав про приїзд українців священників у Канаду, що також увінчалось відповідними успіхами.

Раннього весною в 1901 році він прибуває в Едмонтон з метою знайти собі працю. Не перебираючи праці він працює скрізь де тільки його приймали: шахти, вугілля, на цегельні, лісопильні (трачка), в складі будівельного матеріялу та багатьох інших місцях. Згадувати тепер про це є дуже легко, але на той час інтелігентові з середньою освітою пристосувати себе до всіх тих тяжких фізичних праць було не легко.

Пізніші роки тяжка праця в шахті золота, а пізніше в Юконі в розшуках за золотом. А коли вже заробив грошей то при кінці 1903 року повертається з „Едмонтон скуповує різні сільсько-господарчі машини й повертається на свій „гомстед" фармувати.

2-го лютого 1904 року Він одружується з Марією Федорків околиця Стар. Будунь кабіну на сквотерській „гомстеді", відкривають крамницю й почтову філію — і стає почтовим працівником. В зимі їде в Завалье різати ліс (логи). Одним словом він стає „майстром" багатьох робіт, що йому приносили заробіток.

В 1905 році бере діяльну участь у провінціяльних виборах. Тут починається його державно-політична праця. В 1906 році починає організовувати шкільні „дистрикти". Разом з цим займає різні державні посади в цих „дистриктах", чи „муніципалах". Англійську мову дуже швидко опанував, ще тоді коли перші роки працював на різних заробітках, а пізніше тільки вдосконалював її.

В 1908 році він переїжджає в Вегревил де будує 8-ми кімнатний будинок і не його було постійне мешкання до кінця його життя. З цього часу, ще бурхливіша починається його праця в державних і українських установах. Однією з видних його осягів було — це організація в 1910 році торгівельної спілки „Народня Торгівля" з початковим капіталом приблизно в $100.-000-00. Цю спілку було організовано не лише з метою торгівлі, але з метою вишколу працівників торгівлі, які після виросли на великих торгівців, а частина на промисловців.

Разом з цим, багато він відкривав різних підприємств у Вегревия: продажу будівельного матеріялу, організував різні курси — школи, був організатором в обсаджені міста зеленими деревами й багато, багато іншого.

Він завжди багато сприяв розвиткові „Українського Голосу", розвиткові Української Православної Церкви в Канаді, розвиткові і зміцненню Інституїтів Петра Могили, ім. М. Грушевського, що тепер називається св. Івана, розвиткові Союзу Українців Самостійників і взагалі розвиткові церковно-релігійного й українсько-громадського життя у Канаді.

Протягом 1900-1950 років Він допоміг коло 500 українським родинам приїхати в Канаду; до 2-ої світової війни з України, а після з таборів переміщених осіб з Німеччини.

Він завжди підтримував ділові зв'язки з своїми людьми в Україні, а після з тими, що перебували в таборах переміщених осіб.

В 1922 році в часі від квітня по грудень він відвідав Европу, зокрема головніші міста Західньої України і рідне село, Англію, Францію, Бельгію, Швайцарію та інші країни.

У своїх промовах він завжди сіяв здорові думки серед українців Канади й сам для прикладу другим брався перший за виконання їх. Він був учасником багатьох конгресів КУК, Соборів УГПЦ, Загальних З'їздів СУС, багатьох різних нарад загально-українського, чи загально-канадського значення, а також безліч різних з'їздів провінціяльного значення.

Він був членом, як уже згадувалось 25-ти українських православних громад, а у окремих цих громад почесним членом, членом Колегії св. Андрея, членом всіх Інститутів у Канаді. Петра Могили, св. Івана, св. Володимира. Членом Товариства Українців Самостійників. Членом НТШ, членом Осередку Української Культури й Освіти при УНО у Вінніпезі і багато других організацій.

Він був надзвичайно жертвенний на всі українські потреби. Під час поминального обіду в промовах згадувалось, що Він пожертвував понад сорок дві тисячі долярів за свого життя на українські громадські потреби.

За свого життя Покійний багато разів був відзначений різними почестями. В 1962 році на Конгресі КУК за визначні заслуги для українства Канади його нагороджено Шевченківською медалею. В тому ж році восени Централя СУС нагородила його спеціяльною грамотою такого змісту: **Грамота Високодостойному Членові Товариства Українців Самостійників Петрові Звариčеві на відзначення Його самовідданої, всебічної та високо корисної 56-ти річної громадської праці для загального добра української спільноти Канади, та Його щедрих грошових пожертв на Церковні, Освітні та інші громадські потреби.** Це була перша й найвища нагорода Централі СУС за весь час існування цієї організації в Канаді.

Життєвий шлях св. п. Петра Зварича, надзвичайно цікавий і зразковий для українців Канади. Його життєвий шлях — це по суті історія поселення українців Канади, які ми торкнулися лише в загальних рисах.

Вірмо, що в майбутньому цей його життєвий шлях буде докладніше насвітлений.

Покійний залишив у великому смутку: сина Івана

(інженера ,тепер у Індії), Євгена і Богдана (обидва лікарі), 11 звуків і 12 правнуків, брата Андрія (Вегревіль), трьох сестер — Гафію Янішевську, Анну Грегорі, Параскевію Саламандик (всі у Едмонтоні) й безліч близьких і дальших приятелів.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Телічко

Подяка

Цим висловлюємо глибоко-сердечну подяку: Блаженнішому Митрополит о зі ІЛАРІОНОВІ й Високопреподобному о. Протопресвітерові Д-зі С. Савчукові за надіслані співчуття. Високопреосвященнішому Архиепископові АНДРЕЄВІ й Всім Високопреподобним та Всечесним отцям і дякам, що брали участь у Парастасі, Службі Божій та похоронних відправах. Всім, що супроводили домовину. Управі Музею Народного Мистецтва, Союзу Українок Канади в Саскатуні за надіслане співчуття. Всім, що надіслали квіти й листи співчуття. Всім промовцям над могилою й на Поминальному Обіді. Всім жертводавцям, що склали свої пожертви на Церкву Св. Володимира, Колегію Св. Андрія та Інститут Св. Івана. Відділові Союзу Українок Канади за приготовлення Поминального Обіду. Всій нашій рідні. Всім нашим друзям, приятелям та сусідам, що взяли участь у Похороні, або у той чи інший спосіб полегшили наше тяжке невимовне горе.

Сини, Внуки, Правнуки, Брат і Сестри

РАДІОПРОГРАМА ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ — М. ГРУШЕВСЬКОМУ

З нагоди 100-річчя народження (народився 29-го вересня 1866) і 32-річчя смерти (помер 26-го листопада 1934) видатного МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО, в неділю 2-го жовтня о 4 год. 30 хв. з гостинної радіостанції СКІЧА відбудеться радіопрограма едмонтонського відділу ТУС присвячена згаданим рокови-нам.

Слово про тему — МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ — скаже К. Телічко, голова едмонтонського відділу ТУС.

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ з нагоди 40-ліття Української Православної Катедри св. Володимира в Торонті, Онт.

відбудеться в суботу 22-го і неділю 23-го жовтня ц. р. за слідуючою програмою:

Субота, год. 6-та веч. — Архиерейська Вечірня з участю Його Блаженства Блаженнішого Митрополита Іларіона, Його Високопреосвященства Архиепископа Михаїла, священства та Катедрального Хору під дир. п. Ю. Головка.

год. 7.30 веч. — Ювілейний бенкет в залі Катедри; — слово Його Блаженства, Митрополита Іларіона, доповідь „40 років існування Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонті" — вид. Т. Гуменюк, вшанування основоположників Катедральної Громади.

Неділя, год. 9.30 рано — Зустріч Владики біля Катедри.

год. 10.00 рано — Соборна Архиерейська Літургія.

год. 12.30 пол. — Обід в залі Катедри,

— Слово Владики Михаїла,

— Слово настоятелів митр. прот. Д. Фотія і о. Ю. Ференсіва,

— Вшанування гаїв Управ Катедральної Громади,

— Концертна частина: виступи Катедрального Хору під дир. п. Ю. Головка та юних бандуристів ОДУМ-у.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Трансфіна, Поплар Парк.
9. Неділя — Кенора, Бозежур, Степ.
16. Неділя — Трансфіна, Тиндал, Леднія.
23. Неділя — Кейсра, Селкирк, Су Лукавт.
30. Неділя — Трансфіна, Гонор, Поплярфілд, Дуфрост (служить Отець Стефюк).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 8-3085
(увечері) JU 8-3810

о. В. АПОНЮКА

ЖОВТЕНЬ

2 Неділя — Мелвіл
9 Неділя — Гуділ
16. Неділя — Мелвіл (Храм)
23. Неділя — Аквуна.
30. Неділя — Гуділ

Адреса: Почт. скр. 143. Аквуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА

ЖОВТЕНЬ

2 Неділя — Йорктон
9 Неділя — Йорктон
14. Пятниця. Покрова Пресв. Богородиці — Горлад
16. Неділя — Йорктон
23. Неділя — Йорктон
30. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. С. ГРЕБЕНЮКА

Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Ваділа
9. Неділя — Кіер
14. Пятниця — Фоятон (Покрова)
16. Неділя — Ватсон
23. Неділя — Вімер
30. Неділя — Рама

Box, 488 — Tel. 338-3148.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО

ЖОВТЕНЬ

3. Неділя — Вілліндон
9. Неділя — Ендру
14. Пятниця, Покров Пресв. Богородиці — Вірші
16. Неділя — Лужани
23. Неділя — Сучава, День Подяки
30. Неділя — Гемаїн

Address: Willingdon, Alberta. P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Шіро (м.)
9. Неділя — Вінярд
14. Пятниця, Покрова Пр. Б. — Федяки (Храм)
16. Неділя — Шіро (м.)
23. Неділя — Фовм Лейк
30. Неділя — Камсак

Address: Shebo, Sask., Box 52. Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Інсінгер (м.)
9. Неділя — Подор (м.)
10. Понеділок, День Подяки — Вестбрук
14. Пятниця. Покрови Д. П. — Інсінгер (гай)
16. Неділя — Подор (за рікою)
23. Неділя — Льора
30. Неділя — Дробот

Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

Address: Box 294, Two Hills, Alta. Phone 657-2486.

о. Ст. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Норт Бетлфорд
9. Неділя — Витків
10. Понеділок, День Подяки — Гласелин.
14. Пятниця, Покрова — Норт Бетлфорд
16. Неділя — Норт Бетлфорд
23. Неділя — Бигар
30. Неділя — Медов Лейк

Address: North Battleford, Sask. 972—108, St. Ph. 446-3280.

о. В. КОКОРУДЗА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Пайн Ривер
9. Неділя — Етельберт
14 Пяти. — Покров Пресв. Богор. — Гарленд
16. Неділя — Вегнав
23. Неділя — Етельберт
30 Неділя — Дорбен

Address: Ethelbert. Box 71 Ph. 3284

о. М. КРИТЮКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Гадсон Бей
9. Неділя — Мелфорт
14. Пятниця. Покрова-Превь. Богородиці — Гронлід
16. Неділя — Бруксбі
23. Неділя — Ейлов Крік
30. Неділя — Гронлід

Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІЦА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Прества
9. Неділя — Редвater
14. Покров Пресв. Богородиці — Федора
16. Неділя — Радвей
23. Неділя — Восетна
30. Неділя — Егрімонт

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя. День Подяки — Кридор
9. Неділя. День Подяки — Геффорд
14. Пятниця. Покрови — Геффорд
16. Неділя. День Подяки — Редфілд
23. Неділя — Геффорд
30. Неділя. День Подяки — Бінкн

Address: Box 188, Hafford, Sask. Tel.: 85.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Мирнам
9. Неділя — Лойдмінстер
16. Неділя — Мусідора
23. Неділя — Мирнам
30. Неділя — Топорівці

ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.

о. М. ОЛЕСЮКА

ЖОВТЕНЬ

2 Неділя — Сифтон
9. Неділя. День Подяки. Передача Служби Божої по радіо. Станції СІ-КЕЙ-ДІ-ЕМ Дафін, Ман., від год. 11-ої рано до 12-ої із хв. по полудні — Дафіни
14. Пятниця. Покрова Пресв. Богородиці. День Подяки — Косін
16. Неділя. День Подяки — Гилберт Плейнс
23. Неділя — Дафіни
30. Неділя. День Подяки — Ашвіз

Вечірні слижиться що неділі о год. 7-ій вечора в Дафіні.

Address: 510 Main St. South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Ендевер
9. Неділя — Гекс
10. Понеділок День Подяки — Норкайд
14. Пятниця Покрова. День Подяки — Стівен
16. Неділя — Сван Плейн
23. Неділя — Стордже
23. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Арран
30. Неділя — Дембурн

Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ

Address: 2502-42 Ave., Vernon, B. C. Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Банівіл
9. Неділя — Глендон
14. Пятниця. Покрова — Ст. Пал
16. Неділя — Сейнт Рейнд
23. Неділя — Ейк Плотт
30. Неділя — Гіффорд

Rev. O. Serochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Лек Ла Біш
9. Неділя — Атабаска
14 Пятниця. Покрова Пресвятої Богородиці — Сіріт Ривер
16. Неділя — Берлін
23. Неділя — Гресленд
23. Неділя. Обіднича 2.30 по пол. — Сарепа
30. Неділя — Бойл

Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

Address: Box 201, Robilin, Man. Tel.: ЯКІ

о. Т. СЛАВЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Левін, Веч. о 4 год. в Кадворт
9. Неділя — Вакав Веч. о 4 год. в Тарнополь
10. Понеділок. День Подяки — Смітс
14. Пятниця. Покрова Пр. Богородиці — Храмове свято у Ст. Джуліен
16. Неділя — Кадворт Вечірня о 4 год. в Левін
23. Неділя — Тарнополь Вечірня о 4 год. в Смітс
30. Неділя — Альнено Вечірня о 4 год. у Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231

о. ПЕТРА СТЕФЮКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Толстой
9. Неділя — Сарто
14. Пятниця. Покрова — Толстой
16. Неділя — Роса
23. Неділя — Гардентон
30. Неділя — Дуфорст

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Канора
9 Неділя — Канора
14 Пятниця. Покров — Бірдзес
16 Неділя — Канора (Подяки)
23. Неділя — Успенська (Подяки)
30. Неділя — Бюкенан

Address: Box 426, Canora, Sask. Phone 563-5153 Res. 563-5603 Church

о. Ю. ТУРКАНСЬКОГО

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Смоки Лейк
9 Неділя — Вільна
14. Пятниця. Покрова Пр. Богородиці Храм — Еланд
16. Неділя — Смоки Лейк
23. Неділя — Давнінг
30. Неділя — Спеадеи

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Кемсак
9. Неділя. День Подяки — Вірокстон
14. Пятниця. Покрова Пресв. Богородиці — Стормовей
16. Неділя. День Подяки — Кемсак
23. Неділя. День Подяки — Мазепа
30. Неділя. День Подяки — Донлел

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя — Сенді Лейк
9. Неділя — Росборн
16. Неділя — Вікта
23. Неділя — Гленелмо
30. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ

ЖОВТЕНЬ

2. Неділя. День Подяки — Торсбі
9. Неділя. День Подяки — Брудерхайм
14. Пятниця. Покров Пресв. Богородиці — Вестлок
16. Неділя. День Подяки — Кемроза
23. Неділя. День Подяки — Пено
30. Неділя. День Подяки — Кагани

Address: 9530—109 Avenue, Ph. GA 2-3088. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1966. ЧИСЛО (2040) 20

Советський автор обвинувачує український націоналізм в „антисемітизмі"

Книга о. Ковалика проти масонства також заатакована

Цього року в СССР вийшла брошура Павла Ковальчука п.з. „Антисеміцька діяльність українських націоналістів", яку масово поширено за кордоном. У цій брошурі подано досить показне число цитат, вибираних з української преси, в яких є виступи проти жидів.

Зокрема, в цій брошурі заатаковано також греко-католицького священика о. д-ра В. Ковалика за його книжку (видана в Буенос-Айресі 1963 р.) п.з. „Масонерія — руїна віри і народів".

З.Р.В. — Якщо б советський автор згаданої брошури (звичайно, виданої з наказу влади СССР) захотів був визбирати цитати з жидівської преси із статтей, в яких українців обвинувачується в „антисемітизмі", то він побачив би, що в них принципово обвинувачується не лише націоналістів, але й увесь український народ, отже в тому числі й автора брошури, П. Ковальчука. Отже цього роду обвинувачень не бракує й у вільному світі, тому ця советська брошура — це лише „доливання оливи до вогню". До речі, автор брошури не згадує того факту, що українські націоналісти, із свого боку, пишуть, що влада СССР є „антисеміцька".

Колишня „Св. Інквізиція" — це тепер „Конгрегація Доктрини й Віри"

Змодернізований „Індекс"

Французький католицький священик-психолог, абат Марк Орезон (Abbe Marc Oraison) опублікував такі свої наукові книжки: „Гармонія людської пари", „Уміння любити", „Мораль для наших часів" і „Целібат". Його розгляд статевих проблем оснований на теорії психоаналізи. Найновіша його книжка — це „Людська містерія статевости", що була видана в липні 1966 р. тиражем у 10,000 примірників, і негайно розпродана.

Свящ. Орезон — це лікар, що став священиком. На всіх книжках о. Орезона є „Імпріматур" місцевого католицького епископа, а це значить, що в них немає розходження з католицькими віровченнями. Але в початках серпня 1966 р. „Свята Інквізиція" в Римі почала слідство у справі тих книжок. „Середньовічна назва „Святої Інквізиції" згодом була змінена на „Святе Офіцій" („Св. Уряд"), а теперішня її назва „Конгрегація Доктрини й Віри" але все ж це одна й та сама установа — Інквізиція, що завідує Індексом Заборонених Книг. Головою Конгрегації Доктрини й Віри є кардинал Альфредо Оттавіані.

Внаслідок „ліберального" 2-го Ватиканського Собору (1962-1965) папа Павло VI нібито „скасував" той Індекс.

Властиво Індекс не скасований, але (Закінчення на стор. 2)

Контроверсія: Москва-Константинополь

Патріярх Константинопольський визнав Французьку Церкву; патріярх Московський — ні

Російський Екзархат у Західній Европі (з центром у Парижі) був установлений Константинопольським Патріярхатом 1931 р. Патріярх Константинопольський своїм томосом (посланням) 22 листопада 1965 р. звільнив цей екзархат з-під своєї юрисдикції — з тим, що він (екзархат) сам собі має вирішити справу своєї юрисдикції.

Згаданий екзархат під проводом свого голови архіеп. Юрія в Парижі 31 грудня 1965 р. проголосив себе автокефальною (незалежною) Французького Православною Церквою.

Митрополит Антоній (Блюм), Західньо-Европейський екзарх Московського Патріярхату, діючи в імені Московського Патріярхату, своїм офіційним листом — „Заявою", датованою в Парижі 31 березня 1966 р., заявив, що автокефалія Французької Православної Церкви є „неканонічною". („Заява" митр. Антонія опублікована в журналі „Вон Чирч", за січень-березень 1966 р., що є органом Американського Екзархату Московського Патріярхату).

Коли утворилася Французька Православна Церква, що проголосила себе автокефальною, (що сталося 31 грудня 1965 р.), і повідомила про це патріярха Константинопольського Атенагораса І, то цей патріярх у своєму посланні до цієї Церкви визнав її за канонічну, бо архіеп. Юрія — голову цієї Церкви, він назвиває своїм „улюбленим братом і сослужителем" і бажає зберегти свої „особисті зв'язки" з цією Церквою та заявляє, що його любов до неї і зв'язки з нею „ніяк не послабляються тим фактом, що настала канонічна зміна". — тобто, що Французька Церква проголосила себе автокефальною. (Цитати з цього послання патріярха Атенагораса І до Французької Православної Церкви подає часопис „Ортодокс Чирч" ч. 7, 1966, США).

Московський Патріярхат не визнав автокефалії Французької Православної Церкви тому, бо жадає, щоб вона піддалася його юрисдикції (церковній зверхності) — на цій основі, що згадана Церква складається з росіян, з яких багато вже засимільовані у Франції.

Грецька Церква:

Якщо Рим бажає „єдности", нехай „усуне папство, і повернеться до православія"

Грецька Церква не визнала того факту за важний акт, що патріярх Константинопольський Атенагорас І і папа Римський Павло VI минулого року скасували те викляття, яке одна на одну 1054 р. наложили були Церкви Римська й Константинопольська. Вони скасували його, щоб зм'якчити взаємини між православієм і католицтвом.

Але в проводі Грецької Церкви (очоленої архіеп. Хризостомом в Атенах) не визнали скасування цього прокляття за церковно-законний акт.

„У цих кругах (провід Грецької Церкви) опозиція супроти Катол. Церкви не допускає жодного зм'якчення, а для неї всяке єднання не може бути мислимим інакше, як тільки таке: щоб Католицька Церква покаялася, усунула папу й повернулася до Православія".

Про це інформує орган католицького екуменічного (унійного) руху, журнал „Унітас" (Подано за журн. „Православная Русь" ч. 6, 1966, США).

НАПРЯМНІ НАШОЇ ЦЕРКВИ У СПРАВІ „СПІЛЬНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ"

ОБІЖНИКИ КОНСИСТОРІЇ НАШОЇ ЦЕРКВИ У СПРАВІ „КАТОЛИЦЬКО-ПРАВОСЛАВНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ"

Обіжник з 27 вересня 1966 р.

Вінніпег, 27 вересня 1966.

До Всечесних Отців Парохів у провінції Манітоба.

Всечесні Отці:

У днях 8, 9 і 10 жовтня ц. р., українці Манітоби відзначатимуть 75-ліття поселення українців у Канаді. Головні святкування з нагоди цього ювілею відбудуться в Вінніпезі.

Благословенням Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, доручається всім Отцям Парохам у Манітобі відзначити цей ювілей Молебнями у своїх церквах і відповідними проповідями в Неділю 9 жовтня 1966 р. Всечесні Отці беруть участь у народніх імпрезах з нагоди цього ювілею, але спільних Богослужень з інновірцями не дозволяється.

З християнським привітом,

За ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ,

Свящ. С. Ярмусь, Секретар —
Виконуючий обов'язки
Голови Президії.

— — —

12 липня 1966.

ОБІЖНИК ДО СВЯЩЕНИКІВ Ч. 4.

БОГОСЛУЖБОВІ ВІДЗНАЧЕННЯ 75-ЛІТТЯ ПОСЕЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ:

Цього року припадає 75-ліття поселення українців у Канаді, отже українці по всій Канаді влаштовують різні уроч-истості для відзначення цих роковин.

Благословенням Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона повідомляємо, що наше Духовенство служить з нагоди тих відзначень Вдячні Молебні **тільки у своїх церквах.**

Проситься, отже, всіх Всечесних Отців Парохів точно придержуватися цього благословення.

З християнськими привітом,

За ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ,
о. Т. Ковалишин, Голова.

Колишня „Св. Інквізиція"...

(Закінчення з 1 стор.)

змінена його процедура: раніше заборонялн книжку й осуджували автора без права авторові оборонятн, а тепер автор має бути покликаний до Ватикану і там боронитися, а вже лиш після його книжку проголошують заборонсною.

Щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" (шт. за „Виннипег Трибюн", 6. 8, 1966) у своїй кореспонденції з Парижа у справі о. Орезона, інформує:

„Скасування індекса, як тут виясноють, ще не означає, що ті книжки, які Ватиканом уважаються за моралыо невідповідні, не можуть бути осуджені.

У протилежність до попередньої процедури, він натомість вимагає, щоб автора раніше переслухати у справі його книжки, а не осуджувати, не давши йому нагоди боронитися".

І так, о. Орезона покликали до Ватикану стати перед трибуналом інквізиції, чи, по-теперішньому Конгрегації Доктрини й Віри.

„Кардинал Оттавіані вважається за провідника консервативного крила у Ватикані. Його рішення (у справі о. Орезона) розглядається тут (у Франції) як постійна боротьба з консервативним крилом Ватикану і Французькою Церковою, яка вважається за особливо ліберальну в суспільній та інтелектуальній ділянках", — далі інформує „Н.Й.Т.С.".

Масовий щоденник „Paris — Presse" заговорив про „запору на дороні" — з натяком на особу кард. Оттавіані. Щоденник „Le Monde" поставив визивне питання: „Чи ми знов повернулися до старих методів?"

Дехто каже, що випадок з о. Орезоном — це частина загальна консервативного крила проти методів психоаналізи в Церкві, а о. Резон є головним духовним її речником у Франції.

Кінець-кінцем справа не в тому, що провід Церкви контролює писання своїх духовних, щоб там не було схиблень від засад віроісповідання, — бо ж цього вимагає єдність віри й ладу в Церкві — основної лінії у віроканчанні. Обличчя Інквізиції в даному випадкові показується в тому, що твори о. Орезона не мають нічого спільного з наукою католицького віроісповідання — з догматами Церкви. Далі, о. Орезон інквізиційно Ватиканом осуджений, поскільки Католицька Церква у Франції дала йому дозвіл друкувати книжки, а Ватикан перекреслив цей дозвіл. А це також значить, що Ватикан осудив і того єпископа, що дав своє „Імпріматур" творам о. Орезона. На якій підставі кард. Оттавіані і його дорадники можуть твердити, що предмет, яким науково займається о. Орезон, вони знають краще, ніж єпископи Франції? Кард. Оттавіані є проти книжок о. Орезона. Якщо б о. Орезон доказав кард. Оттавіані, що він той кардинал, помиляється, то чи можна сподіватися, що після того кард. Оттавіані визнає свою помилку? Ні! А якщо — ні, то що ж тоді має означати „самооборона" о. Орезона? Голова інквізиції завжди буде мати „рацію". Ось тут, власне, і є суть інквізиції. Якщо б це не була інквізиція, то Ватикан респектував би „Імпріматур" (дозвіл друкувати), яке єпископи Франції дали о. Орезонові. Якщо ж Ватикан цього не респектує, то яке ж значення має єпископське „Імпріматур"? Жодного. Ось тут і є суть інквізиції. У такому випадкові кожен автор мусів би нести свій скрипт до Ватикану, а не до своїх місцевих єпископів, — тоді не було б конфіскати тих книжок, що вже надруковані. І тоді було б ясно всім, що єпископи не мають права вирішувати питання правовірности чи неправовірности даної книжки.

Але як же тоді виясннти той факт, що папа Павло VI у своєму листі до проф. Елена Баррера (Alain Barrere) — голови католицької французької асоціації „Соціяльні Тижні" в липні 1966 р. „висловив своє признання прилюдній опінії у світі і в справах Церкви", бо „тут мусить свобода", писав він? Інформація про це була подана агенцією „Ассошіетед Пресс" 11 липня 1966 р.

Інквізиція за часів „найліберальнішого папи"

На третьому році папства Івана 23-го (бувшого кардинала Джюзеппе Ронкаллі), папський ватиканський щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" в числі за 12 жовтня 1961 р. в редакційній статті, яку написав сицилійський кардинал з Палермо, Ернесто Руффіні, осудив книгу французького священника Жана Штайнмана п. з. „Життя Христа", що саме тоді появилася. А дозвіл друкувати цю книгу дав сам примас Франції архиепископ Паризький кардинал Фелтен.

Отже орган Івана 23-го, що досі вважається за „найліберальнішого" в історії папства, посередньо осудив примаса Франції.

За Католицькою Церковою у Франції є така заслуга ще Риму, як пекельна „Ніч Св. Варфоломія", тобто масове поголовне вирізування католиками французьких протестантів 24 серпня 1572 р. Не зважаючи на те, однак, Рим завжди вважав, що французи-католики, як звгал, у принципі ніколи не були й не є покірним знаряддям у руках Риму. „Ніч Св. Варфоломія" була тільки одноразовим зривом католицької влади у Франції, яку тоді очолювала фанатична чужинка (не французинка) італійка Катерина Медічі, „королева-мати", що правила Францією по смерти свого чоловіка Франсуа II, а й син Шарль (Карло) IX був королем лише формально. Католицька родина князів де Гіз, що хотіла мати вплнви у Франції, змовилася з Катериною Медічі, щоб вирізати протестантів. Отже кривава „Ніч Св. Варфоломея" не вийшла з почину загалу французів-католиків, а була ділом вірної служки Риму — італійки Катерини Медічі та її кліки.

А загал французького народу ніколи не був слпими знаряддям Риму, і досі не є. Французи пам'ятають, що їхня давня Церква, що відома в історії як Церква Галійська, в початках була незалежною від Риму.

Що Рим і тепер постійно „шукає кістки в молоці", і просто хронічно осуджує французьке католицтво — доказів на це є багато.

Напр., єзуїтське Товариство Св. Сульпіція у Франції 1958 р. видало книгу „Вступ до Біблії". Передмову до цієї книги написав епископ Стразбурський (м. Страсбург у Франції) Вебер. Дозвіл друкувати її дав примас Франції кардинал Фелтен. І папа ПІй 12-й тоді ж таки заборонив цю книгу як „еретичну", а це посередньо, у висновку, означало, що він посудив у „еретизмі" і французьких єзуїтів, і еп. Вебера, і примаса Фелтена.

Отже, як виходить, Ватикан не вірить, що б з Франції дійсно могло вийти щось таке, що б сподобалося папі і його дорадникам.

Можна сказати, що у Ватикані взагалі могли не читати книжок свящ. Орезона. Але коли довідалися, що ті книжки написав католик-француз, то вже того було досить, що б Ватикан мав підставу вважати ті книжки за „еретичні", і французький епископальний дозвіл друкувати ті книжки також уважали за „еретичний", бо, мовляв: Що ж доброго для Риму може вийти з Католицької Церкви у Франції?

Московська Патріярхія ізолює немилі їй Церкви

Щоб ті Церкви у вільному світі, які є проти комунізму й проти комуністичних режимів, унеможливлювати й паралізувати їхню акцію, провід Російської Церкви в СССР отримав від владиц СССР дозвіл (1961 р.) вийти на міжнародню арену й проголошувати немилі йому Православні Церкви „неканонічними".

Усі Православні Патріярхати у вільному світі зрадили виходові проводу Московського Патріярхату (лише проводу, довірених осіб влади СССР) на міжнародню арену; і вони так дорожать своїми зв'язками з Московською Патріярхією, що коли та остання вважає дану Церкву за „неканонічну", то і всі інші Патріярхати вважають її за „неканонічну". І коли дану Церкву проголосить „неканонічною" („схизматицькою"), то тоді її не допускають до голосу на зустрічах Патріярхатів (напр., на Всеправославних Конференціях на Родосі, в лоні Постійної Конференції Канонічних Православних Єпископів в Америці і т. д.); отже таким чином Московська Патріярхія ослаблює тих, хто є в опозиції до влади СССР.

Таким ось чином влада СССР — поперез провід Московського Патріярхату — використовує церковні канони для того, щоб паралізувати своїх противників у лоні Православлія у вільному світі.

Щоб на прикладі зілюструвати цю політику влади СССР, нижче подамо два промовисті документи історичного значення.

У даному випадкові тут ідеться про тих російських Єпископів за кордоном (Російська Зарубежна Церква), яка на своєму Соборі в Карловцях (Сербія) 1926 р. уневзалежнилася від Московської Патріярхії в Москві, щоб таким чином не попасти під контролю влади СССР.

Лист патріярха Московського до патріярха Константинопільського

ЙОГО СВЯТІШЕСТВУ АТЕНАГОРАСОВІ АРХИЄПИСКОПОВІ КОНСТЯНТИНОПОЛЯ — НОВОГО РИМУ І ПАТРІЯРХОВІ ВСЕЛЕНСЬКОМУ.

Ваша Святішосте,

Владико возлюблений у Христі,

Брате й Сослужителю!

Моїм сумним обов'язком є поінформувати Вашу Високопочотну Святішість щодо тих випадків, якими нарушується наші канонічні статуси, що прийняті як незмінні у справах взаємних зносин між Православними Церквами-Сестрами.

Як це, без сумніву, відомо Вашій Святішості, наша Російська Православна Церква, законно очолена Нами й управляєма нами зо Священним Синодом, має позв границями нашої країни групи росіяиників, які, розриваючи цілісну шату Христову і нехтуючи канонічними нормами, які є загально прийняті у світі Православія, а, ведені політичними мотивами, злостиво й упертo протпвляться Верховній Церковній Власті, чим у йнулому була викликана необхідність заборонити цих єпископів і священиків цих розкольних груп у Богослуженні. Усе це дуже добре відомо Вашій Святішості, отже в мене немає необхідности далі писати про це в подробицях. Тому-то нам було тим більш бблісно, коли ми довідялися про такі випадки, що представник Вашої Святішости у Світовій Раді Церков, Його Високопреосвященство Емелїян Митрополит Калабрійський, правив у російській церкві в Женеві Богослуження спільно з Архиепископом Антонієм (Бартожевичем), прихильником так званого „Карловацького Собору". Такі випадки не помагають ані покращанню зв'язків між нашими Святими Церквами, ані скріпленню всеправославної єдности.

Крім того, я вважаю за свій обов'язок нагадати Вашій Святішості, що із свого боку досі ми ніколи не починали нічого подібного в'відношенні до Константинопольського Патріярхату, і що ми завжди в незмінно добрій волі отримували від Вашої Святости осуджування всяких розкольницьких проявів у межах Вашої юрисдикції.

Ми доводимо це до відома Вашої Святости в надії, що Ваше мудре рішення покладе тверду основу під непохитне збереження ієрархіею Святої Константинопольської Церкви існуючих канонічних зв'язків між нашими Церквами.

Засвідчуючи Вашій Високодостойній Святості нашу щиру любов у Господі, прохаємо Вашої Святішости святих молитов'і бажаємо Вам щедрих милостей від уселюбляючого Бога.

ВАШОЇ СВЯТІШОСТІ ЛЮБЛЯЧИЙ БРАТ ОЛЕКСІЙ, ПАТРІЯРХ МОСКОВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСІ.

25 серпня 1965.

Відповідь патріярха Константинопольського

Найблагословенніший і Святий Патріярх Московський і всієї Русі, у Христі Бозі нашому найвозлюбленніший брат і сослужитель Владика Олексій!

Ми вітаємо Ваше Високолочитне Блаженство й обмінюємося братськими обіймами в Господі.

Беручи до уваги те, про що Ви, наш возлюблений і Ваше Високолочотне Блаженство поінформували нас Вашим братським листом з 25 серпня цього року, ми оцим доводимо до Вашого відома, що, рішенням Синоду, Його Високопреосвященство Емелїян Митрополит Калаврійський отримав інструкції, щоб він у майбутньому уникав усіх літургічних чи інших зносин з тими ієрархами, що належать до Карловацької групи, і що це зроблено згідно з тим становищем, якого наш Святий Вселенський Престіл в відношенні до них дотримується повсякчасно.

Ще раз обіймаємо Вас у святому поцілунку, залишаємося в братській любові й особливій пошані.

Вашого Високопочотного Блаженства люблячий брат у Христі

АТАНАГОРАС Константинопільський.

22 грудня 1965.

(Обидва вищеподані листи подані тут за журналом „One Church", січень 1966, США).

З.Р.В. — Карловацький Собор відбувся 1926 р. (в Сербії) під проводом митр. Антонія (Храповицького). Учасники цього Собору рішили вилучитися з-під юрисдикції церковного проводу в Москві після того, як, по смерти патріярха Московського Тихона (1917-1925), що в ході своєї боротьби з комуні-більшевицькою владою СССР „мягло помер", голова Російської Церкви Митрополит Московський Сергій (Страгородський) Містоблюститель Патріяршого Престолу проголосив свою лояльність до влади СССР. Так російські епископи на Соборі в Карловцях (1926) створили незалежну від Москви Російську Зарубежну Церкву, яку церковний провід у Москві проголосив „неканонічною". Архиеп. Антоній (Бартошевич) у'Женеві є одним з ієрархів Російської Зарубежної Церкви і він же один з провідних епископів що голосять світові про переслідування Церкви владою СССР. Російська Зарубежна Церква Церква є непримиренна супроти влади СССР.

Російська Американська Церква („Митрополія")

Крім Російської Зарубежної Церкви, головою якої є митр. Філярет в США, ще один Російська Церква у вільному світі є незалежною від Московської Патріярхії, а саме — Американська Російська Православна Церква, чи т. зв. „Митрополія", в США, яку очолює митр. Іриней.

У січні 1961 р. в Нью-Йорку створилася так звана Постійна Конференція Православних Канонічних Єпископів (СКПКЄ), зложена з тих епископів, що Патріярхатами вважаються за „канонічних", а очолює цю організацію архиеп. Яків — Американський екзарх Константинопольського Патріярхату.

Під час організування ПКПКЄ 1961 р. впливи Американського Екзархату Московського Патріярхату в цій організації не були такі, як тепер. Від 1954-го по 1962 рік Американським екзархом Московського Патріярхату був архиеп. Борис (Вік), який побув в Америці лише пару років, бо уряд США не дозволив йому довше перебувати в цій державі. Зате ж Московська Патріярхія повністю відійшла від впливів Константинополя за його заслуги як екзарха в Америці. Коли творилася ПКПКЄ, то екзарх митр. Борис управляв своїм Американським Екзархатом із своєї катедри в Одесі.

З уваги на тодішне підзорливе відношення уряду США до діяльности Американського Екзархату Московського Патріярхату й урядове виселення екзарха Бориса з Америки, провід цього Екзархату спочатку досить делікатно відносився до Константинопольського Екзархату в США — аж до такої міри, що під впливом грецького екзарха архиеп. Якова, голови ПКПКЄ, до цієї організації допустили й тих російських православних епископів (Російської Зарубежної Церкви й Митрополії), які не визнавали, і далі не визнають, над собою власти патріярха Московського; і хоч вони самовільно відділилися від своєї Митері-Церкви в СССР, то однак ПКПКЄ вважали їх за канонічних.

Але в ході „коекзистенції" (політичного співжиття) СССР й США і завдяки вступові Московського Патріярхату до Світової Ради Церков (1961), до Всеправославної Родоської Конференції (1961) і її участь, як обсерваторію, у світовому католицькому 2-му Ватиканському Соборі (1962-1965) позиції Московської Патріярхії на міжнародній арені, а в тому й в Америці, почали сильно скріплюватися. Отже наслідник митр. Борися (Віка), екзарх митр. Іоан (Вендланд) прибув в Америку й почав діяти тут уже без перешкод з боку уряду, а його становище в Постійній Конференції Православних Канонічних Єпископів почало помітно змінюватися. І він із трибуни ПКПКЄ почав вести наступ на „неканонічних" єпископів. Р о сійська Зарубежна Церква сама виступила з цієї організації, а Російська Митрополія там далі залишається.

І ось екзарх митр. Іоан (Венланд) повів наступ на Митрополію з трибуни ПКПКЄ, проголошуючи Російську Митрополію „неканонічною". Екзарх митр. Іоан ставить питання: яким чином Російська Митрополія в Америці, що є „неканонічною", бо вона самовільно відділялася від своєї Церкви-Матері в СССР, може належати до Постійної Конференції Православних Канонічних Єпископів? Екзарх митр. Іоан уперше на форумі ПКПКЄ атакував Російську Митрополію за її „неканонічність" у своїй промові 27 січня 1966 р.

„Здається, мені треба додати, що Російська Митрополія користає з свого членства в Постійній Конференції і намагається в низці судових процесів довказати, що Митрополія є канонічною; бо вона належить до Постійної Конференції..." і „що Митрополія є дійсно канонічною юрисдикцією, якою вона фактично не є", — заявив екзарх Іоан (Вен-

(Закінчення на 5 стор.)

„Наближення дітей Християнської України"

Католицький орган про мету спільних „католицько-православних" богослужень

„Дрібна на перший погляд подія спільних українських католицьких і православних богослужень в Канаді відбулась радісним відгомоном у всіх широкоукраїнських серцях, бо вони відчули, що назріває помалу довго очікване наближення дітей Християнської України, а вслід за тим піде скріплення національного організму й об'єднання всіх наших сил для відбиття й знівечення ворожого наступу".

(Цитата з католицького органу „Українські Вісті" ч. 36, 1966, Едмонтон. Редакційна стаття „За нашу відповідальність перед історією. II. Борожі сили затривожились").

З.Р.В. — Ціль тих „спільних богослужень" — це намагання підготовити грунт під унію. Дійчі Католицької Акції (Світського Апостольату) пропагують „спільні богослужения згідно з новою тактикою Ватикану, розробленy унійними Ватиканським Секретаріятом Сприяння Єдності Християнства, створеному з нагоди 2-го Ватиканського Собору (1962-1965). На українському грунті — унійні вказівки згаданого Секретаріяту покищо прикриваються ключами про „національну єдність", що нібито є метою „спільних богослужень".

Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, Первоієрарх нашої Церкви в Канаді, не поблагословив „спільних богослужень".

Богослуження — це справа священнодіяння отже найвищим і вирішальним авторитетом є тут Первоієрарх Церкви, який згідно із статутом нашої Церкви, є „найвищим учителем віри".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в ЗДА — 25 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 25c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НАД ПРОПАСТЮ – БЕЗ ДОГМАТУ

Матн ідеал руйницький і не матн жодного ідеалу — це дві однакові небезпеки.

Коли Християнство на Заході перемінилося було в кровожадну „Св. Інквізицію", і коли гуманні соціально-економічні ідеї поступу перетворилися в кровожадне комуністичне поневолення людини й народів, і коли благородні та природні патріотичні почування завершилися в понурому кровожадному нацизмі, — то людство, шляхом реакції, ці доведені до крайности й до самозаперечення старі ідеали починає кидати, але нових воно не знаходить, і тому вже подихає духова порожнеча — брак духового догмату, на основі якого людина й спільнота могли б мати мету своєї праці й мету життя. Це загрожує людині, ще більшою небезпекою, ніж стварининя; бо ж тварина не думає, а людина не може не думати, не може не ставити питання про мету життя й праці і не може не шукати відповіді на ці питання, і не може не відчувати духової порожнечі, коли та порожнеча існує.

У вільному світі — ми постійно послуговуємося ідеєю „демократія", як початком і кінцем усього нашого духового життя. І тут також є трагедія, бо ідеал званий „демократією" загалом уважають за ціль саму собою. А в насправді демократія — це не ціль, а тільки метода, спосіб, чи засіб до якоїсь цілі чи мети, — отже, до якої? Демократія — це свобода чи вільні умовини для людини і спільноти жити так, як їм подобається, якщо ае, не шкодить тим інтересам інших людей, які їм забезпечується законами.

Людство загалом не розуміе, в чому полягає демократія. Тому-то й є якесь таке поняття, що хто е геніем, то той виступае проти демократії, бо своїм розумом, здібністю і знанням він перевищуе своє суспільство, а коли перевищуе, то це значить, що він „заперечуе ідею рівности" всіх людей, тобто „заперечуе демократію".

Де як де, але в атмосфері українського популярного розуміння демократії Тарас Шевченко, Іван Франко й Леся Українка напевно не мали б місця, бо їх посудили б у „деструктивности", у виступанні „проти всіх і вся", у „позування на великих" і т. д.

Де як де, але серед нашої демократії Т. Шевченко був би виклятий за свій твір „До мертвих, живих і ненароджених", а Іван Франко — за „Пролог" до твору „Мойсей".

Конформізм, советська „управнілівка", чи, як у нас кажуть — „всі на одне копито", стадність — оце і все поняття про демократію, що існуе в нашій спільноті.

А демократія ж насправді — це ті умовини, які дають нагоду кожній людині проявити свої здібности, свій талант, і висловити свої оригінальні ідеї, а не ідеї запозичені. У демократії людина не мусить жити лише позиченим розумом.

На жаль, але зрозуміле поняття про демократію обертається проти самої демократії. Як під диктатурою правителів одинець дух людини і спільноти е поневолений шляхом тоталітарних „законів" і поліційною системою, так у зле зрозумілій демократії дух людини одиниці е поневолений стадним способом думання, — коли всі, мов череда, думають однаково; хто ж думае інакше, того судять не законн, а лише забобони суспільства; людину з оригінальними думками, людину-реформатора суспільство вважае за „химерного" („дивака"), деструктивного, „вискочку", або й за „ненормального".

Попішкіно на гарячому, людина починае дмухати на холодне. Тому що „Св. Інквізиція" виявилася кошмарним людовбивством, то на її рахунок обвинувачуеться релігію взагалі. Тому що нацизм — це було кошмарне людовбивство, то на його рахунок осуджуеться патріотизм; тому що комунізм — це диктатура й людовбивство, то на його рахунок осуджуеться всякі ідеї соціально-економічного поступу.

Отже, демократія е, тобто е така система, в якій людині й спільноті вільно мати свої ідеали, якщо вони не е проти демократичних законів держави, але ідеалів уже майже немае, — настае духова порожнеча.

Коли ви вірите в принципи свого віроісповідання, що основані на Євангелії, і не нав'язуете їх ані мусульманинові, ані юдаїстові, ані атеїстові, яких ви ані осуджуете, ані хвалите, а взагалі не зачіпаете їх, а лише самі для себе віруете в те, що сказано в Євангелії, то вас уже починають обвинувачувати в „фанатизмі", в „дискримінації" інших релігій і т. д. Чому? А просто тому, що декому не подобаеться Євангелія. Вас осуджують за Євангелію, ви не зачіпаете ні індуських „Ведів", ні мусульманського „Корану", ні юдаїстичного „Талмуду". Ви також могли б знайти в усіх тих вищезгаданих священних книгах інших релігій причину атакувати їх під замітом, що вони дискримінують вас, як християнина, але ви не шукаете цього; ви чужого не рухаете, а свого не даете нікому, бо ви — толерантний. А все ж вас атакують — лише за те, що ви тримаетеся свого, хоч нікого не зачіпаете.

І е вже такі християни, що лякаються тих нападів, і вони починають оправдуватися, і лякатися, що вони ісповідують Христа; вони починають інтерпретувати Євангелію так, щоб догодити ворогам Христа, — але це значить, що вони вкладають у слова Євангелії те, чого в них немае, а заперечують те, що в них е.

Отже, це нагінка на Християнство; і християни — тут таки у вільному світі — починають лякатися Христа; вирікаються або свідомо, або несвідомо, а найбільше вирікаються так, що перекручують ті правди, що е в Євангелії, аби лиш догодити ворогам Христа.

Опіки потребує суспільство, а не злочинці

Року 1965-го парлямент Британії скасував кару смерти — лише на пробу на п'ять років. Крім того, британська поліція навіть у своїй регулярній службі не має права носити зброї. Лише у спеціяльних випадках влада видае їм зброю для одноразової потреби (погоня за злочинцями тощо).

Смертну кару скасували після довгої, демократично обертаеться проти самої демократії. Як під диктатурою правителів одинець дух людини і спільноти е поневолений шляхом тоталітарних „законів" і поліційною системою, так у зле зрозумілій демократії дух людини одиниці е поневолений стадним способом думання, — коли всі, мов череда, думають однаково; хто ж думае інакше, того судять не законн, а лише забобони суспільства; людину з оригінальними думками, людину-реформатора суспільство вважае за „химерного" („дивака"), деструктивного, „вискочку", або й за „ненормального".

Попішкіно на гарячому, людина починае дмухати на холодне. Тому що „Св. Інквізиція" виявилася кошмарним людовбивством, то на її рахунок обвинувачуеться релігію взагалі. Тому що нацизм — це було кошмарне людовбивство, то на його рахунок осуджуеться патріотизм; тому що комунізм — це диктатура й людовбивство, то на його рахунок осуджуеться всякі ідеї соціально-економічного поступу.

Отже, демократія е, тобто е така система, в якій людині й спільноті вільно мати свої ідеали, якщо вони не е проти демократичних законів держави, але ідеалів уже майже немае, — настае духова порожнеча.

Коли ви вірите в принципи свого віроісповідання, що основані на Євангелії, і не нав'язуете їх ані мусульманинові, ані юдаїстові, ані атеїстові, яких ви ані осуджуете, ані хвалите, а взагалі не зачіпаете їх, а лише самі для себе віруете в те, що сказано в Євангелії, то вас уже починають обвинувачувати в „фанатизмі", в „дискримінації" інших релігій і т. д. Чому? А просто тому, що декому не подобаеться Євангелія. Вас осуджують за Євангелію, ви не зачіпаете ні індуських „Ведів", ні мусульманського „Корану", ні юдаїстичного „Талмуду". Ви також могли б знайти в усіх тих вищезгаданих священних книгах інших релігій причину атакувати їх під замітом, що вони дискримінують вас, як християнина, але ви не шукаете цього; ви чужого не рухаете, а свого не даете нікому, бо ви — толерантний. А все ж вас атакують — лише за те, що ви тримаетеся свого, хоч нікого не зачіпаете.

І е вже такі християни, що лякаються тих нападів, і вони починають оправдуватися, і лякатися, що вони ісповідують Христа; вони починають інтерпретувати Євангелію так, щоб догодити ворогам Христа, — але це значить, що вони вкладають у слова Євангелії те, чого в них

Московська Патріярхія ізолює...

(Закінчення з 3-ї стор.)

лакад). — „...Митрополія, як я вже сказав був, дала поганий приклад, відірвавшись від своєї Церкви-Матері".

Екзарх митр. Іоан поставив вимогу, що „Митрополія проробила відповідні кроки, щоб узгіднити себе з Церквою-Матір'ю. А поки це стаеться; то в мене немае іншого виходу, як лиш приймати до себе парафії чи священиків Митрополії — тих, що справді щиро бажають з'єднатися зо Святою Матір'ю Російською Православною Церквою. У зв'язку з тим було б до речі прочитати Указ Його Святішости Патріярха Олексія і Священного Синоду Російської Православної Церкви у справі єдности Православія в Америці. Він повинен пролити досить світла чи ті проблеми, що стоять перед Постійною Конференцією — перед тим, як мав би бути створений один церковний адміністративний орган для Американського Православія".

(Вищезгадана промова екзарха митр. Іана (Венланда) опублікована в журналі „One Church", січень 1966, США).

Екзарх митр. Іоан мав на увазі той Указ (No. 1598), датований у Москві 26 листопада 1965 р., який він отримав від патріярха Московського Олексія (Сеймановського). В тому Указі патр. Олексій дав своєму екзархові митр. Іоанові (Венландові) в США такі інструкції, що Московська Патріярхія лише тоді погодиться говорити на тему евентуального створення православної Американського Синоду, як спільного органу для всіх православних людей в Америці, коли Постійна Конференція Православних Єпископів (він не назвав її „Канонічною") перестане ломити канони. А у своїй вищезгаданій промові на засіданні Постійної Конференції Православних Єпископів (27. І. 1966) виразно вказав на те, що ПКПЄ, маючи в своєму членстві „неканонічну" Російську Митрополію, тим самим ломить канони, і таким чином унеможливлюе почати розмови на тему евентуального створення Американського Синоду.

Таким ось чином, при помочі канонів, Московська Патріярхія усуває з офіційної церковної міжнародньої сцени протисоветські, незалежні від Москви, російські Церкви — Зарубежну й Російську Митрополію в Америці, а ту сцену опановуе Московська Патріярхія, яка голосить, що в СССР нібито „немае переслідування релігій". А всюди, де бере участь Московська Патріярхія, там інші Церкви вже не мають права говорити, що влада СССР переслідуе Християнство.

Відношення до жидів – це „барометр життя"

„НАЙБІЛЬША ПРОБЛЕМА СВІТОВОГО ЖИДІВСТВА"

Об'єднані Нації захищають жидів. Діти урядових достойників Югославії навчаються в жидівських школах

Саул Джовіс (Joftes) сказав:

„Жид е барометром. Коли на жида нападають — то це початок нової загрози свободі всіх горожан тієї країни й зи свободі всіх горожан тієї країни й безпеці урядових установам країни".

„У сучасному західньому світі та справа не представляеться як так добре. А це тому, що християни в західньому світі цієї справи ніколи не поставили як так добре".

„Найбільшою проблемою світового жидівства сьогодні е означити: коли дійсно існуе ця проблема" (антисемітизм).

Жид „сьогодні почуває себе в такому самому становищі в західній цивілізації, в якому він був в Іспанії в 16-му столітті".

„Коли Б'наі Б'ріт звернуло увагу Об'єднаним Націям на антисемітизм в Аргентині, то положення там стало кращим, бо уряд Аргентини зробив заходи для припинення наступу на жидів".

„Де е жид — там е високий рівень життя й розвиток культури"

„Де е жид, там знайдете високий стандарт життя й розвиток культури. У Франції е тепер жидів більше, ніж будь-коли перед тим... Є докази на те, що сателітні держави не наслідують антисемітської політики Советського Союзу...

У Польщі уряд фінансуе Жидівський Театр. Подібно діеться й в Угорщині й Румунії... В Югославії е здорове відношення до жидівської спільноти. Найкращою школою в Белграді е жидівська школа, і урядові достойники посилають до неї своїх дітей."

Саул Джофтіс — генеральний секретар жидівської масонської організації Б'наі Б'ріт, сказав це у своїй промові підчас 6-ї Конвенції Дистриктового Б'наі Б'ріт у Вінніпезі 27 червня 1966. (Цитати подано за „Да Виннипег Трибюн", 28. 6, 1966).

З.Р.В. — Д-р Арнольд Марголін (жид) — представник Української Народньої Республіки в Лондоні у листі до С. Петлюри 12 лютого 1920 р. писав що коли даний народ „відносився до евреїв вороже, то в очах найкультурніших народів Европи й Америки не заслуговуе на довіря, що це свідчить „остання стаття Черчила, яку до цього долучаю" (А. Марголін: „Україна и политика Антанты", стор. 391-399). Але в 1917-21 рр. барометром було не відношення українців до жидів, а навпаки — відношення жидів до українців. Та все ж вислід був той самий: як большевики, так і всі держави Заходу вважали, що Україна... не „заслуговуе" на свою державність...

Отже підкреслювання Джотісом, що, мовляв, тільки там е добробут і висока культура, де е жиди, то це трохи цагадуе голосну в 1921-22 роках книжку жида Ісаака Блюхмана (Bluchmann) п.з. „Le Droit de-la Race Superieur" („Право Вищої Раси"), в якій доказуе, що це жиди спричинилися до розгрому Німеччини в Першій Світовій війні (1914-18), бо, казав він, жиди е „вищою расою" серед людства.

Що між жидами е багато заслужених для людства осіб у ділянці науки, мистецтва і т. д. — це факт; але твердити, що лише там е добробут і висока культура не е згідним з дійсністю.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

НІХТО БІЛЬШОЇ ЛЮБОВИ НЕ МАЕ НАД ТУ, ЯК ХТО СВОЮ ДУШУ ПОКЛАВ БИ ЗА ДРУЗІВ СВОЇХ (Ів. 15:13).

Любов людини не полягае в тому скільки людина придбае собі скарбів чи друзів. Ні. Тайна любови полягае в віддані — посяті, не тільки своїх маетків, а навіть і свого власного життя на збереження свого ближнього. Христос віддав Себе добровільно на розп'яття за наші провини, „щоб кожен, хто віруе в Нього, мав вічне життя". А чи ти брате і чи ти сестро готові віддати своє життя за Христа?

Світова Конференція вчителів у Парижі

СВІТОВИЯ ПРОВІД УЧИТЕЛЬСТВА ПОДАСТЬ НОВІ РЕКОМЕНДАЦІЇ

Британія потребуе 180,000 вчителів; число вчителів зменшуеться щороку на 15,000

У Британії що року відходять на роботу в промисл ни виїздять за кордон не менше як 15,000 вчителів. Британія потребуе, і то негайно 180,000 вчителів, щоб на 30-40 школярів був один учитель.

Кваліфікований учитель там починае з 2,200 дол. річної платні, отже заробляе менше за водія автобусів. Батьки працюють у кращих фабричних приміщеннях, ніж ті будинки, в яких вчаться їхні діти. Вчителі волюють відходити на роботу в індустрію, або емігрувати за океан. Але після виїзду за океан мало-хто з них учителюе.

Рекомендації ЮНЕСКО у справі вчительства

На Світову Конференцію Вчительства в Парижі (вересень 1966 р.) ЮНЕСКО (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) внесла такі рекомендації, що їх приймяв світовий провід учительства 110 держав: 1) одна щіторічна платна відпустка; 2) час до часу платні відпустки для поглиблення студій; 3) право колективних переговорів зо шкільними властями у справі платні; 4) право займати публічні становища (бути послом до парляменту і т. д.); 5) школи повинні бути доступні для всіх дітей без уваги на расові, релігійні й інші різниці і т. д.

Теперішній міжнародний провід учительства знаходиться у Вашингтоні.

(„Кенедіен Пресс", 13. 7. 1966).

В УПА було 80,000 повстанців

Року 1943-го в Українській Повстанській Армії було 80,000 осіб — на 40 мільйонів українців в Україні.

„Коли ми збирали хлопців до УПА, то повторилось те саме, що було у 1918-20 роках: такі ніби добровольці, перебувши з нами кілька днів, порозходились по домах та ще й зброю позабирали" (Ол. Савчук, бувший вояк УПА на Волині. („Свобода" 19. 8. 1966).

З того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: „Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!" (Мат. 4. 17).

А Я вам кажу, що кожен, хто пускае жінку свою без причини розпусти, той доводить її до перелюбу. Хто ж з відпущеною побереться, той чинить перелюб. (Мат. 5. 32).

„Боже Царство всередині вас"

I. „У пророків написано: „І всі Будуть від Бога навчені.." (Іоан 6, 45)

II. „Але ви не так пізнали Христа." (Єф. 4, 20)

Коли, від кого і якою дорогою слово „Релігія" потрапило в родину української мови, ми тепер не розглядаємо. Цю справу нехай розглядають лінгвісти, тобто фахівці мовознавства. Нас лише цікавить **Що** в житті людини зветься релігією, і як те **Що** діє на духовну свідомість людини; як діє на душу, серце, розум і на поведінку людини.

Не було, мабуть, такого часу в історії людства, щоб кожна окрема людина не шукала Бога. Шукала тому, що вірила в існування **надприродної сили**, яка керує не лише життям людини, а й усім тим, що людину окружує. Отака віра людини і зветься релігією.

Людина, на початках свого доісторичного (та й історичного) розвитку, коли оружували її незрозумілі й страшні сили природи, почувала себе перед ними безсилою і безборонною. Отож, вона шукала собі порятунку або у тих же страшних силах, поклоняючись їм, як божествоу, або із будь-якого мертвого тіла (дерево, глина, камінь) робила собі „богів" і звертала до них з своїм благанням, щоб вони (боги) вплинули на непокору розбурханої природи. Таке вірування людини придбало собі назву „ПОЛІТЕЇЗМ". Політеїзм, — це слово грецьке і складається воно із двох окремих слів: Poly — много (багато) і theos — Бог. В нашій мові слово **політеїзм** буде означати **многобожжя.**

До політеїзму входять ось такі види первісних релігій: Перше: „САБЕЇЗМ". Ця релігія особливо була розмноженя серед жителів півострова Мала Азія, а тому що вперше зародилась вона у народа **Сабеї**, то вона і зветься **Сабеїзм.** Другим видом політеїзму була релігія ФЕТЕШИЗМ. Люди такої релігії поклонялись річам земним (тварина, вода, ідол, рослина і т. п.), надаючи їм божественної сили.

До народження Ісуса Христа многобожжя, як релігія, особливо було розповсюджене у багатьох народів Австралії, Азії й Америки, та, навіть, і в де-яких народів Греції і Риму, які знаходились ще на низькому рівні свого культурного розвитку.

З приходом Христової науки кордони многобожжя поступово звужувались, а в наш час релігія многобожжя майже зникла.

Християнську релігію серед народів проповідував і ствердив її на землі Сам Ісус Христос. Ось тому вона є істина про Всесильного Бога і Його Вселенну; Вона є істина про людину і людське життя, яким воно повинно бути і яким воно буде.

Першим джерелом християнської науки є Святе Письмо, а особливо Новий Заповіт. Ніщо не зможе замінити цієї науки, щоб пізнати християнство.

„Початок всякого релігійного життя, — ВІРА, тобто прийняття істини, і не тому, що ми на неї (на істину) спогляда́емо, або нас хтось упевнив у ній, але з великого довіря до Того, хто нам їх відкрив."

„Для нас віра в Бога є природнім, а про Буття Всемогучого Бога свідчить усе наше духовне життя, коли воно не спотворене, або не згасле". Св. Апостол Павло, у своєму посланні до Євреїв так говорить: „... **Віра є здійсненя того, на що ми чекаємо і упевненість у тому, чого ми не бачимо".**

„... **Вірою ми пізнаємо, що віки збудовані словом Божим, так що з невидимого сталось видиме"**

„... **Вірою (Мойсей) лишив Єгипет, не убоявшись гніву царського, бо був він непохитний, як той, хто Невидимого бачить"** (До Євр. 11:1, 3, 27). Віра є початком богопізнання. Св. Ісаак Сирин так говорить: **„Віра є двері до тайни. Як тілесні очі бачуть зовнішні речі, так віра духовними очима відчуває Бога."**

А преподобний Антоній Великий стверджує це такими словами: **„Для вірующої людини немає ніякого труду пізнати Бога".**

„Після того, як людина, по своїй вірі, отримає благодать Божу на богопізнання, тоді сила її розуму здатна розпізнати тілесні і безтілесні істоти; і про Святу Тройцю, в силу Божої благодаті, людина буде мати певне уявлення, вірую́чи, що Вона, Тройця Свята, існує, але яка Вона є по своєму єству, людська допитливість знати не зможе". — Так говорить Максим Ісповідник.

Віра — основа духовного росту людини, і наука Св. Симеона, Нового Богослова, вимагає від людини беззастережної віри у Христа, бо **„лише силою Ісуса Христа, а не своєю власною, може людина спастися".**

„Віра є форма знання. Ми віримо в дійсність чогось. Але віра, як і всяке знання, не відокремлене від життя." Віра життя і знання є нерозлучні.

„Таким свідками були Апостоли і вся Церква. Найвищими свідками є Бог і Ісус Христос." (Іоан 5:31-39, 8:12-20, 15:26).

Про себе Ісус Христос так говорить: **„... Я на те родився і на те до людей зійшов, щоб свідчити істині; всякий хто від істини, — Мене слухає."** (Іоан 18:37).

Отож віра в істину оздоровлює наш розум, відкриває наш духовний зір, оновлює наше життя, з'єднує нас з Богом. Віра є початок і основа нашої дороги до Бога.

„Коли будете через свою віру шукати Бога — ви Його знайдете." (Н Пар. 15:2-4).

„Всесильний Бог породжує віру у всіх людей, бо ж немає людини, яка б не знала, що кріпи неї і усього Всесилу існує Щось, яке своєю величністю, своєю силою перевищує і людину, і той же Всесвіт. Віра приводить нас до науки про Церкву, яка дає вірі правдивий напрям і зміст. Віра відкриває наші очі на Бога, а Храм Божий для вірующого є найкращим місцем зустрічі з Богом. Віруюча людина йде до Храму Божого на побачення з Богом."

Християнин під час свого Хрещення, в силу їхньої віри, посвячені Отцю, Сину́ові Його і Святому Духові, і в цей час народжуються від Духа Святого, як діти Отця і причасники Сина Божого. Від Святого Духа вони мають ту Божественну Силу, яка робить їх здатними жити християнським життям."

„Хто не родився від води і Духа Святого, той не може увійти в Царство Небесне." (Іоан 3:5).

Ми коротко подали тут те, як ми розуміємо свою християнську релігію, а нам, в нашу свідомість і розум це вкладено Святим Письмом Старого і Нового Заповітів і наукою Святих Отців, наукою Православної Церкви.

Усі ми знаємо, що кожна літературна творчість, навіть незначна по своїй формі, має якусь мету, якісь ідеї. Отож і те, що ми подаємо читачеві, також має свою мету, до з'ясування якої ми тепер і переходимо. У періодичній пресі нашої Православної Церкви, тут в Канаді, час від часу з'являються статті на богословські теми, які, на нашу думку, розходяться з наукою Святого Письма і з наукою Святих Отців і Вчителів Святої Православної Церкви. Подаємо лише незначну кількість розходжень, бо цього вимагають умови періодичного журналу. Отож, в одній статті на богословську тему читаємо таке: **„Релігія є продовженням життя (виживання) оригінального вивівування людини, що людина одержала від свого Створителя перед її упадком".** Ось так, тяжко зрозуміло автор богословської теми, в ході розвитку своїх думок „тлумачить і основує" слово Релігія. І не дивно, бо потім автор статті від себе так говорить: **„Свою думку (про походження релігії) опираю на найбільш поступових теологічних виводах, що її прийняли теологи, і тому, що вона не є християнського походження".** А до цього додається ось такий вислів поганського філософа Ціцерона (43 р. перед Хр.): „Як і все що торкається культу, віддаваного богам, **дбайливо знову розважили б це так звані релігійні (люди).**" До цієї словесної плутанини, яка не лізе „ні в кут, ні в двері", автор,

(Закінчення на 7 стор.)

„О, Краю батьків моїх!"

Валійський гимн і рух за незалежність

Плейд Кімру, що значить „Валійська Партія", має свого представника в парламенті Британії. Є ним 54-літній Гвінфор Еванс, провідник Валійської Партії, яка домагається незалежности.

Валійське князівство стало частиною Британії на основі Акту унії 400 років тому. Валійці („велш") — це не англосаксонці. Їхня мова келтська („гелик"). На території понад 8 тисяч квадратних миль живе понад два мільйони 600 тисяч валійців. Найбагатші копальні Британії знаходяться на території "гористої мальовничої Валії.

Валійці завжди мали показне число в парламенті Британії (прем'єр Лойд Джордж був валієць), але вони не були сепаратистами. Посол Еванс, якого обрано послом (14 липня 1966 р.) — це перший сепаратист у парламенті. Валійські сепаратисти зо співом свого гимну „О, краю батьків моїх" привітали вістку про вибір Еванса до парламенту.

Еванс заявив, що він буде домагатися права Валії мати своїх представників в Об'єднаних Націях і взагалі буде змагати до незалежности Валії.

Сепаратизм Валії — території на Британському острові — це черговий внутрішній клопіт Британії, поруч клопотів з ірландцями, а частково й з шотландцями.

Валійці — майже всі методисти. Англіканська Церква є державною, а Методистська Церква відділена від держави, але вона стала національною Церквою валійців, що є найбільш релігійними людьми на Британському острові.

(Закінчення з ст. 6)

для змінення думки Ціцерона, додає з творів Лактанія ще й такі слова: „Звязкові хайданими можливости" знову повязані ми є і здається назва релігії має свій початок."

Прочитавши слова Ціцерона і слова Лактанія в українському перекладі, хочеться запитати автора перекладу: "Чи він розуміє ним же написане? Чи він „релігію" там бачить? А коли бачить, то яку?

Про те, що автор прихильно ставиться до тверджень філософа поганських часів Ціцерона, нам вагатись не потрібно. Свою прихильність до Ціцерона він виявив у таких своїх словах: **„Основною різницею між поглядами з одної сторони тих, що їхній вишкіл (навчання) проводився під впливом Святого Письма, та з другої сторони тими, що стоять під впливом поган, є різний підхід до слова і поняття „Релігія" та все таки дефініція Ціцерона остається до сьогодні неперевершеною..."** Отож: Автор за „дефініцією (логічне определення) Ціцерона, а ми за науку божественного учителя Ісуса Христа, за науку святих Пророків, святих Апостолів і святих Отців Православної Церкви. Тому і є між нами „маленьке" розходження. Нас ще одно дивує із якою метою і для порівнання з чим Автор у своїй богословській темі вжив слова Критіяса — одного із тиранів поганських часів, — ось такого змісту: **„...віра в богів є хитрим винаходом якогось мудрого державного мужа, який у цей спосіб обмотав правду фальшем, щоб запевнити собі принаймні серед частини горожан більш податливий і совершеніший послух."**

Або ось таке твердження автора: **„Казати що Релігія, це життя, е ще більшим фальшем, або непоправно блудним, ніж казати, що Релігія, це Віра. Якщо розуміти правильно Віру, вона містить усобі вже життя у зародку."** До такого твердження лише можна додати з народньої мудрости: „Хоч круть верть — хоч верть круть." Автор говорить, що про походження Релігії можна б писати грубі томи. Вірне твердження. Як вірне і те, що про „богословську тему" автор теж можна писати „Грубі томи", але тут ми поставимо крапку і закінчимо словами Ісаія Колисього: „...Духовного бо разума от Пресвятого Духа учішася вся Святії і просветішася якого сонце в мирі. Днесь же не от Духа Свята, но от Аристотеля, Ціцерона, Платона і прочих язических любомудреців разуму навчаються". І... навчають інших. А до цього додаємо слова афонського монаха Івана Вишенського, що краще вивчити Часослов, Псалтир, Октоїх і Євангеліє і бути звичайним Богоугодником і уподібнювати вічне життя, ніж опанувати Аристотеля, Платона і Ціцерона і показати себе мудрим філософом, але потрапити в пекло."

Олеся Данилевська.

Дж. Рубі судитимуть вдруге

Дж. Рубі (Рубіштейна), засудженого на смерть за вбивство Лі Освальда, після поновного розгляду справи, будуть судити вдруге. Рубі вбив Освальда і таким чином поліція не встіла провести слідства над ним. Освальд був арештований під час замітом, що, мабуть, це він убив през. Кеннеді.

Вісті з Колегії Св. Андрея

Вечером 21 вересня 1966, відбулися сходини православних студентів резиденції Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету в Вінніпезі. Сходини відкрив Всеч. о. Мирон Кліш, Настоятель Резиденції Колегії, і представив студентам Духовного Настоятеля Колегії, Високопреп. о. Архимандрита Іова (Скакальського), який виголосив їм перше своє слово. Отець Архимандрит сказав дещо про організоване життя православних студентів, яких бачив під час своєї недавної подорожі по Св. Землі. Близькому й Середньому Сході, зазначивши, що їхній приклад належиться наслідувати. Для цього проголосив вечірні лекції релігійного навчання, які в скорому часі розпочнуть він та Всеч. о. М. Кліш для православних студентів резиденції й університету. Закликав також учащати на Ранню й Вечірню Молитву, яка відбувається щодня в Каплиці Колегії, як також і на Богослужения. Заохочував студентів приходити до нього та до о. Мирона зі своїми духовними, моральними та іншими проблемами та питаннями, в яких наші Отці Настоятелі завжди готові допомогти студентам по своїй можливості. Студенти ревно опле́скували цю його промову до них. Отець Мирон Кліш тоді пояснив що деякі питання щодо релігійного й національного життя православних українських студентів резиденції й університету. Проголосив також сходини православного студентського клюбу, Товариства Св. Іларіона, яке знаходиться при Колегії, що відбудуться в Колегії о 2-ій год. по обіді в неділю, 25 вересня. Після загальноі сдіву „Достойно" студенти розійшлися до своїх зайнять, потішені тим, що наші Отці Настоятелі будуть надалі ревно опікуватися ними, своєю, студентською паствою.

— — — —

На Св. Празник Різдва Пресвятої Богородиці, 21 вересня ц. р., після Божественної Літургії, відправленої в каплиці Колегії Св. Андрея, відбулися рокові перевибори Студентського Богословського Товариства при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Сходини відкрив минулорічний голова Товариства, Ігор Куташ, студент третього курсу, із Беліс, Альберта, і студенти Теології відспівали „Царю Небесний". Слідувала вибори тимчасового предсідника й писаря, якими обрано п. Степана Семотюка й п. Святослава Глуханюка. Після уділення довірення уступаючій управі, минулорічною Контрольною Комісією, вибрано слідуючих осіб до управи Товариства, а саме: п. Степан Семотюк, студент третього курсу, із Січ-Коломия, Альберта, голова; п. Лаврентій Кубин, — заступник голови; Роман Єрчик, — секретар; Віктор Лакуста, — касир; Ігор Куташ, — пресовий референт; Андрій Сірий, — культурно-освітній референт; Яків Басет, — бібліотекар; Іван Наконечний, — старший братчик; та Ігор Куташ, — делегат до Товариства Св. Іларіона. Також вибрано Контрольну Комісію, до складу якої увійшли слідуючі особи, а саме: Іван Куліш (голова), Федір Осиченко (член), і Михайло Згодзінський (член). На сходинах вислухали декілька звітів від уступаючої управи, якій дали признання за зразково виконану працю в минулому академічному році, яка була тимбільш корисна й плодюча, що оснувалася на взаємній братській любові й співпраці поміж усіма студентами Теології. Обговорювано ще декілька справ, а після цього новообраний голова Товариства, п. Степан Семотюк, дав своє слово братам-студентам. В ньому закликав до дальшої любови й співпраці і висловлював надії на надзвичайно успішний та багатий надходячий академічний рік. Всі ми є переконані, що новообрана управа, очолена п. Степаном Семотюком, поведе Товариство якнайкраще, і тому ми також дивимось на надходячий рік студій з великими надіями, мрі́ями й захопленням.

Склад студентів Теологічного Факультету при Колегії Св. Андрея цього року такий: на четвертому курсі студіюють Віктор Лакуста із Ендру, Альберта, Орест Равлюк із Йорктону, Саск., Григорій Подгурець із Торонто, Микола Савченко із Вінніпегу, Микола Сарамаха із Вілліматик, Колін, США, та Всеч. о. Григорій Філь із Вінніпегу; на третьому курсі студіюють — Якіб Басет із Лейквуду, Огайо, США; Ігор Куташ із Белліс, Алта., Іван Наконечний із Тейлор, Пенн., США, Федір Осиченко із Вінніпегу, Володимир Радоевич із Детройту, Міш., США, Степан Семотюк із Січ-Коломия, Алта., та Степан Сенайко із Віндзору, Онт.; на другому році — Святослав Глуханюк із Вадіна, Саск., Роман Єрчик із Едмонтону, та Лаврентій Кубин із Вегревіллу, Алта.; на першому курсі — Михайло Згодзінський із Чікаго, Ілл., США, Іван Куліш із Ню Йорку, США, Андрій Сірий із Йорктону, Саск., Мирон Тимчишин із Чікаго, Ілл., США, та Іван Щерба із Шарпзвілу, Пенн., США.

Склад професорів та курсів ось такий: Блаженніший Митрополит Іларіон, Декан Богословського Факультету, викладає Канонічне Право, Душпастирство та Семінар (приготовання й читання референтів на призначені теми); Преосвященніший Єпископ Борис — Літургіку; Високопреп. о. Архимандрит Іов (Скакальський), Настоятель Духовний студентів Теології — Практичний Устав; Всеч. о. Іван Стус, Секретар Професорської Ради — Моральне Богословіе й Гомілетику (в якій студенти також приготовляють і виголошують проповіді); Всеч. о. д-р С. Сасс — Порівняльне Богословіе, Історію Християнської Церкви, Логіку й Латину; Всеч. о. Юрій Ягодзінський — Теорію Співу й Церковний Спів; Проф. д-р Ю. Мулик-Луцик — Історію України, Історію Української Літератури та Українську Мову. Як звичайно, студенти Теології вчащають на практичні Богослужения, які відправляє в каплиці Колегії Св. Андрея Високопреп. о. Архимандрит Іов (Скакальський), і в яких беруть участь студенти які перебувають в резиденції Колегії. Програма цього року багата й захоплююча, як звичайно. З охотою із надхненням і з надією на Ласку Господа Бога беремось до праці і все краще приготовляємося достойно служити Богові й народові своєму.

Ігор Г. Куташ,
Студент Теології при К. Св. А.

В США — одне вбивство щогодини

Одне вбивство в США стається щогодини, — інформує „Да Регистер (7. 8, 1966). Що 5 хвилин стається один великий злочин, крім убивства. На протязі п'ятох років (1960-65) населення зросло на 8%, а злочини на 46%.

„Німці й жиди — невирішена проблема"

Німецький лідер: тягар історії „є на нас... нашим язикам і поведінці є межа, якої не можемо переступити"

У першому тижні серпня 1966 р. у Брюсселі (Бельгія) відбувся 5-й з'їзд делегатів (400) Світового Жидівського Конгресу (Сіонізму), головою якого є д-р Нагум Гольдман.

На засіданні з'їзду ввечері 4 серпня відбулася „дискусія" між групою (150 осіб — світських і рабінів) з-поміж делегатів і групою діячів Західньої Німеччини між якими чільне місце займав д-р Е. Г... тенмаер - - президент Бундестагу (парляменту) Зах. Німеччини.

„Обережний, пробний підхід"

Можливість нормальнішого взаємовідношення між жидівським народом і Німеччиною в четвер увечері (4. 8. 1966) була розглянена в обережному, пробному підході визначними німцями й жидами."

„Подібні й настороженні — делегати П'ятих повних зборів Світового Жидівського Конгресу розсліджували питання в дискусії заголовлену: „Німці й жиди — невирішена проблема", — інформував щоденник „Нью Йорк Таймс Сервис" (5. 8, 1966).

Совість зв'язала німцям свободу слова й рухів в відношенні до жидів

Далі, вищезгаданий щоденник інформував:

„Гершенмаер та інші (німецькі) промовці висловили таку думку, що зговорення між німцями й жидами може й не настати в цьому поколінні. Західньо-німецький лідер (Герштенмаер) сказав, що поки тягар історії „є на нас... нашим язикам і поведінці є межа, якої, ми німці, не можемо переступити навіть тоді, якщо б наше серце прагнуло цього".

Далі, інформує „Н. Ю. Т.": „Той факт, що більшість рабінів і світських провідників (жидівства) з 50-х країн бажали взяти участь у дискусії, вважається проводом за певне досягнення".

Розходження між представниками Ізраїля й представниками з діяспори

„Представники двох партій з Ізраїля — Лівої: Мапем і правої: Герут — запротестували проти включення цієї точки („Німці й жиди — невирішена проблема") в ягенди й проти появи д-ра Е. Герштенмаера, президента Бундестагу Зах. Німеччини",— подає „Н.Ю.Т.С.".

З.Р.В. — Як видно з вищенаведених жидівських інформацій у „Нью Йорк Тайвс Сервис", це не була дискусія; це була лиш заява групи німецьких церковних мужів, що в справі взаємовідношення між німцями й жидами німці мають тепер зв'язані язики й рухи, бо на них тяжить тавро вини супроти жидів, і ця вина в'яже їх.

„Один Адам, чи багато?"

Відкрите питання перед католицькими теологами

У пресі появилася інформація, що папа Павло VI створив спеціяльну теологічну комісію для досліджения такого питання: „Один Адам, чи багато" (адамів)?

Серед консервативних католиків почалися різні розмови на цю тему. Чи ж папа міг би дозволити ставити проблему так, що евентуально започаткував людство одноразовим створенням більше осіб, а не одного лиш Адама? У Церкві досі не було вільно висловлювати сумніву в цій справі.

Отже у деякого з читачів не було сумніву, що то „поступова" преса перекрутила Слова папи Павла VI.

Незабаром, однак, виявилося, що у своїй промові до комісії учених теологів папа Павло VI дійсно остерігав їх, щоб вони відкинули теорію „поліґенізму", яка твердить, що людство зродилося так, що не одна особа, а більше людей одночасно з'явилися на землі. Але католицькі вчені авторитети запротестували проти цієї папської інструкції, і тому папа погодився на поставлення цього питання: Чи був „один Адам, чи багато" (адамів)?

Але папа заборонив католицьким авторитетам робити будь-які уступки на користь теорії еволюції (дарвінізмові), яко твердить, що людина постала не відразу такою, як вона є тепер, а ступнево розвивалася з клітини, почерез різні форми (тваринні) аж поки дійшла до свого теперішнього вигляду.

Журнал „Крістіан Сентюрі" (3 серпня 1966 р., США), який інформує, що це папа Павло VI внаслідок протестів католицьких учених дозволив ставити їм питання, чи було „більше адамів", а не один, подав, що папа при тому заборонив йти на уступки дарвінізмові.

Вищезгадана ватиканська комісія вже-них буде досліджувати „адамізм" у зв'язку з намаганням погодити догмат про первородний гріх з сучасним поступом науки про людину.

Але коли ця промова папи появилася в пресі, то там було сказано інакше. а саме: що папа таки дозволив досліджувати питання; а може Бог справді створив одночасно більше людей, а не лиш одного Адама? Бо ж папа дозволив оформити тему дослідів так: „Один Адам, чи багато" (адамів)?

Екуменізм і перешкоди на шляху до віроісповідного діялогу між українцями

(Продовження)

„Почерез вас, о мої русини сподіваюся навернути схід" — тобто позискати для Риму Україну, Білорусь і Росію. І амбітний молодий польський граф римо-католик, Роман Шептицький, блискучий старшина кавалерії австрійської армії, під впливом польського єзуїта Яцковського узявся очолити акцію здійснення заповіту папи Урбана VIII — через „русинів-уніятів" навернути схід; отже для цього він перейшов на місію до „русинів-уніятів", щоб їх очолити. Ті поляки, що не були свідомі місії митр. Шептицького, завжди почували до нього жаль, що він „пристав до русинів — уніятів". У зв'язку з цим митр. А. Шептицький у своєму Пастирському Листі (по-польському), в якому закликає ополячених греко-католиків бути поляками, оправдує себе перед поляками словами ап. Павла: „Я став усім для всіх, щоб усіх позискати" (Мовляв: у мене немає жодної національности, — я лише католик!) („List Pasterski Andrzeja Szeptyckiego, Metropolity Halickiego, Arcybiskupa Kamieńca Podolskiego do Polaków obrządku grecko-katolickiego". Жовква 1904. З друкарні О.О. Василіян). Митр. Андрей Шептицький не мав жодного відношення до української справи задля самої української справи, українці в нього були лише і матеріялом, і засобом, і кладкою ширення унії на схід. І так до його постаті треба підходити.

У брошурі Б. Жукова „Нищення церков на Холмщині 1938 р.", яку видало 1940 р. у Кракові „Українське Видавництво", що було під управою греко-католиків, сказано, що по кінець липня 1938 р. польська влада зничила на Холмщині всі ті українські православні церкви (162), які були цією владою призначені на знищення. І коли вже всі ті церкви були знищені (по кінець липня), то аж 2-го серпня (1938) видав митр. Андрей Шептицький свое Послання (до свого духовенства) нібито в „обороні" тих церков. Він дяґував свое послання 2-го серпня 1938 р., а друком (у щоденнику „Діло" у Львові) воно появилося аж 27 серпня (1938). Отже поневчасі! (Текст цього Послання є в такій книжці: Д-р Степан Баран, „Митрополит Андрей Шептицький". Мюнхен 1947. В-во „Вернигора").

Митр. Шептицький, замість оборонити православних українців перед польською Католицькою Акцією, що збройно; під проводом деяких ксьондзів, нищила українські православні церкви, фактично став в обороні поляків-католиків проти православних українців. Бо коли православні українці обвинувачували католиків-поляків, то митр. Шептицький у цьому Посланні заявив рішуче й ображено:

„Мусимо запротестувати проти намагання кинути понуру тінь запідозрення, що боротьбу з Православною Церквою апробує Апостольська столиця!" (Рим).

Він виправдується тим, що, мовляв, Римові не на руку ницити православні церкви, бо ж Рим хоче прихилити собі приязнь православних, і таким чином ласкою привести їх в унію. Але, каже, він, масони не бажають унії православних з Римом, отже вони нищать православні церкви, а вину за це звертають на Рим, щоб не допустити до унії. Митр. Шептицький писав у цьому Посланні:

„Мусимо, на жаль, уважати за трійомф ворогів Церкви — масонів, той моральний удар, завданий самій ідеї з'єднання Церков та авторитетові Вселенської й Апостольської Церкви" (Римської).

Митр. Шептицький те свое Послання кінчає так, що бачить користь для католицизму в тому, що поляки ницили українські православні церкви й мучили православних українців. Бо — міркує він — хоч і бідні ті православні українці, що вони терплять; але те переслідування є конечним для того, щоб таким чином поляки навернули на католицизм, а це добуде для них добро (спасіння душі в католицтві), а для Римської („Вселенської") Церкви це „мучеництво православних українців принесе славу й перемогу. Митр. Шептицький писав у цьому Посланні так:

„Для переслідуваних, так і для нас, є потіхою, що Бог справедливий дивиться ся на наші терпіння. Доля народу в руках Божих. Бог зможе з терпінь бідного народу випровадити правдиве добро для нього: славу та перемогу для Святої Вселенської Церкви" (Католицької).

Митр. Шептицький висловився ясно: він похвалив польську Католицьку Акцію (модерну Інквізицію Польщі) за жорстоке переслідування нею православних українців, бо це давало надію силою навернути їх на католицизм — „на славу та перемогу" Риму...

Звертаючи вину на масонів за нищення українських православних церков польською Католицькою Акцією, що опанувала була уряд диктатора маршала Сьміглього-Ридза, митр. А. Шептицький не подумав над тим, що світ скаже про те, що папа Пій XI (1922-1939) продав Польщі православні церкви й приналежні до них землі на Холмщині. Ці церкви й землі Рим забрав у православних українців тоді, як польською силою завів унію. Коли в 1772, 1793, 1795 рр. Прусія, Австрія й Росія поділили Польську державу між себе, Холмщина опинилася в межах Російської держави. Українське населення Холмщини повернулося з унії до православія, а Рим зажадав від Росії заплати за ті церкви й землі, які папа шляхом унії забрав був від православних українців. І царський уряд Росії заплатив Ватиканові за ці церкви й землю. (У польському сеймі й сенаті української греко-католицькі посли доказали польській владі документами, що царський уряд Росії дав Римові гроші за ці церкви й землі. Про це є офіційний комунікат української Парляментарної Репрезентації у сеймі й сенаті Польщі, опублікований у Львівському щоденнику „Діло" за 9-го липня 1938 р. п. з. **Останній акт. — Договір між Польщею та Ватиканом у справі поуніятських земель"**. Д-р Степан Баран, греко-католик, посол до польського сейму (палати послів) у щоденнику „Діло" (Львів) за 21 липня 1938 р. у статті „Після закінчення сесії" пояснює, що за понад 71,000 гектарів церковної землі (й понад 300 церков з іншими будинками) Польща заплатила Ватиканові 2,500,000 золотих грішми й дала йому 12,000 гектарів землі (для католицьких парафій).

Митр. Шептицький, замість осудити Рим, який внаслідок насильної Берестейської унії насильно загарбав українські православні церкви й їхні землі, а потім продав їх Росії, а після того ще раз продав їх Польщі, щоб вона частину церков знищила, а частину обернула на польські католицькі костели, — то митр. Шептицький замість того наївно звернув вину на масонів, а при тому щиро заявив, що з мучеництва православних українців буде користь Католицької Церкві, тобто похвалив польську модерну католицьку інквізицію!

Орган митр. А. Шептицького часопис у Львові „Нова Зоря" в числі 34, 1928 р. прилюдно радів, що комуно-більшевицька сила опанувала бувшу царсько-російську імперію, і що він там винищує православне християнство:

„Бог упокорив лячно Росію... І коли вона має навернутися (на католицизм), **то навернеться хіба доперва з того дикого покоління, яке виросте з-під большевицького режиму, і яке визбудеться всякої релігії, а в кожнім разі візантійського духа, бо сказано — легче єсть навернути з атеїзму, ніж з православія".**

Оце й була ідеологія митр. Шептицького: нехай мордує православних українців польська Католицька Акція, нехай мордує їх комунізм у межах СССР, — і все є для митр. Шептицького „добром" для українського православного народу, бо ці муки доведуть до унії — на більшу славу Богу.

Український греко-католицький Єпископат заявив, що він іде слідами митр. Шептицького... Що ж, йому вільно йти, куди він собі вважає за властиве, але православні українці мають як забагато доказів на те, що митр. Шептицький **приятелем їхім не був; отже православні** українці не можуть піддатися тим легендам про митр. Шептицького як вібитого про „приятеля" православних українців, бо ці легенди ширить Католицька Акція між тими одиницями, які чули чи читали про митр. Шептицького, але не читали того, що сам митр. у справі православних українців писав.

Наказ Ватикану: „Приватні зв'язки"

Під час 2-ї світової війни, коли німці окупували всю Україну, митр. А. Шептицький видав заклик до „української православної інтелігенції", щоб вона переходила в унію. Отже він ішов понад голови українського православного Єпископату, і намагався ізолювати від нього українську православну інтелігенцію, тобто: „Діли, і опанови!"

(Далі буде)

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви.

ЖОВТЕНЬ--МІСЯЦЬ КНИЖКИ

У СКЛАДІ ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ ПРИ КОНСИСТОРІЇ УГП-ЦЕРКВИ В КАНАДІ Є БАГАТИЙ ВИБІР КНИЖОК. ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО „СКЛАДУ" ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ!

Туреччина

У Греції передбачують виселення Патріярха з Константинополя

„Акрополіс" — атенський ранішній щоденник, твердить, що тепер це вже є лиш справою часу, коли турки силою усунуть Патріярха „Константинополь-ського з Істанбулу", — подає журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" (ч. 7, 1966) в інформаціях про посилення урядового переслідування православних греків у турецькій державі.

Український Католицький Університет у Римі вишколюватиме державних діячів

Католицькі й православні священики закликають допомагати Українському Католицькому Університетові

„Кардинал Йосиф Сліпий... буде для нас в столиці Христової Церкви, в місті Римі, Український Католицький Університет. . . Ми мусимо бути свідомі того, що Український Католицький Університет в Римі буде виховувати українську молодь з високими аспіраціями державницького знання, що є необхідним чинником для нас у боротьбі за визволення України. . .

Ми організуємо великому бенкетову імпрезу в честь нашого Кардинала Йосифа Сліпого, з якої вивезь дохід призначено на будову Українського Університету в Римі. У зв'язку з цим зорганізовано „Громадський Діловo-допоможний Комітет" та „Почесний Комітет", що його очолюють наші священики обидвох відровизнань."

Це частина „Заклику Ділового й Почесного Комітету до українського громадянства Ліґайтонської і Шамокінської Округи", що опублікований у „Свободі" (19. 8. 1966).

З.Р.В. — Коли в тому „Заклику" Рим уважається не за столицю Католицької Церкви, а за столицю Христової Церкви взагалі, то можна зробити висновок, що Укр. Католи. Університет буде давати молоді „державне знання" в дусі Католицької Акції.

Не судіть, щоб (і) вас не судили; бо яким ви судом судить будете, (таким же) осудять (і) вас, і якою ви мірою будете мірятн, (такою) відміряють вам.
(Мат. 7. 1-2).

Увага! Едмонтон й околиця

Даємо безплатне помешкання для одної особи, яка б доглянула старенької матері в її власному домі. Про ближчі інформації просимо вдатись на телефоніче число **482-8319.**

З.Р.В. — Б'наі Б'ріт — це жидівський масонський орден. Саул Джофтіс (професор Гарвардського університету в США) у вищесказаній заяві мав на увазі, що жиди — не зважаючи на те, до якого політичного руху вони не належали б, завжди є перш за все жидами; вони є жидами в тому розумінні, що жидівство — це мета їхнього буття, і жидівство — це їхня морально-духова батьківщина; жидівство — понад усі інші ідеали, які в жидів є, але вони лише мають для них побічне значення.

Ніхто двом панам служити не може — бо або він одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатись одного, а другого зневтче. Не можете Богу служити й мамоні. (Мат. 6, 24).

Б'наі Б'ріт: істота жидівства не політична, а етнічна

Б'наі Б'ріт — це „організація, яка є зростаючою установою, бо її основна сила полягає в її не-політичній філософії. Не зважаючи на те, в котрій бім з 44-х країн Б'наі Б'ріт не діяв, люди (жиди) залишаються націоналами жидівської спільноти", — сказав Саул Доффіс (Joffee), генеральний секретар Міжнародньої Ради Б'наі Б'ріт у Вінніпезі 25 червня 1966 р.

Кардинал Сліпий „відлучає" православних українців

(Продовження)

„Да Нешонел Католик Ріпортер (9 лютий, 1966. США) опублікував був — за італійським часописом „Ль Боргезе" — вістку, що папа пляную встановити своє посольство в Москві, але **„Москва видавитуда передумову, що (ватиканським) посольством (у Москві) має керувати советський громадянин. Трапилося, що в Римі живе відповідний советський громадянин. Є ним кардинал Йосиф Сліпий, Архиепископ Львова в СССР"**, — сказано в „Ль Боргезе".

Наслідків переговорів Ватикану з владою СССР в періоді 2-го Ватиканського Собору у справі нав'язання мирного порозуміння між Москвою й Ватиканом є більше. Одним з побічних і частинових наслідків є звільнення владою СССР митр. Сліпого з'заслання на Сибірі й привезення його до Риму. Привіз його еп. Йоган Віллебрандс — секретар Ватиканського унійного Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства. Цей знає всі закулісні справи взаємовідносин між Москвою й Ватиканом, бо ж еп. Віллебрандс очолює тайні зв'язки між Москвою й Римом. Перед закінченням 2-го Ватиканського Собор, еп. Віллебрандс відбув ще одну із своїх поїздок до СССР. До преси у вільному світі не було подано вістки, що еп. Віллебрандс веде таємні розмови з владою СССР. Але „Журнал Московской Патриархии" (ч. 8, 1965, Москва) коротко повідомив був, що еп. Віллебрандс влітві 1965 р. відбув розмову з годовою Совету по справах Російської Православної Церкви при Советі Міністрів СССР Куроедовим. Але звичайно, про зміст розмови не подали інформацій; отже, їхня розмова була тайна, — подібно як і тайною була розмова у Ватикані між папою Павлом VI і советським міністром закордонних справ Андреєм Громико і советським амбасадором у Римі Семеном Козировим 21 квітня 1966 р.

Чи вся та історія митр. Сліпого є звичайним дипломатичним „трюком" сфабрикованим наспіхи Москвою й Ватиканом, щоб разом і заспокоїти й зашкодувати українців-католиків у вільному світі? Чи може тут справді судилося відотрати митр. Сліпому якусь історично-важливу ролю у взаємовідносинах між Ватиканом і Москвою? Відповідь на це питання може дати (а може й не дати) майбутність.

Відношення митр. Сліпого до православних українців

Постаттю й історією кардинала митрополита Сліпого взагалі не було б потреби займатися з українського православного становища, якщо б він не займав супроти православних українців крайньо „консервативного" становища. Коли папа Іван 23-й 25 січня 1959 р. заповів підготову до скликання 2-го Ватиканського Собору, то греко-католицький єпископат видав з нагоди своєї Єпископської Конференції в Римі 12-16 жовтня 1959 р. „Пастирське Послання українських Владик до українського народу", в якому, між іншим, звернувся й до українських православних ієрархів, щоб вони **„разом з нами станули перед близьким уже Вселенським Собором з покірним проханням об'єднати нас в одному Київському Патріярхаті українського народу, у злуці з св. Апостольським Престолом у Римі"** (Цитовано з фрагменту тексту згаданого Послання, що опублікований в укр. катол. тижневику „Наша Мета" в Торонті за 21 листопада 1959 р.).

Той заклик греко-католицького Єпископату до українських православних Владик, щоб вони прибули на 2-й Ватиканський Собор не як гості і не як обсерватори, а щоб там „з покірним проханням" піддалися під власть папи, а всі решта членів єпископської конференції підписали це. Шкода, — архиєп. Іван Бучко завжди був речником непримиренности супроти православних українців, але він при тому дружньо відносився до „католиків-росіян, бо ж він бере участь у висвячуванні їхніх єпископів. Спільна світлина архиєп. Бучка з російськими епископами Євреїновим і Катковим бували публіковані в англомовній пресі, напр. у „Бізентайн Кетолик Ворлд".

Так ось, коли в підготові до 2-го Ватиканського Собору папа Іван-23-й (чи в його імені — кард. Августин Беа) увічливо запрохав Православні й Протестантські Церкви, а вже особливо Російську Православну Церкву в СССР, прислати обсерваторів на Собор до Риму, а про жодну унію й не згадував, то греко-католицький єпископат був тут одноким винятком, коли він звернувся до православних українців не за обсерваторами, а вимагав від них „покірного прохання" до папи, щоб той прийняв їх під свою власть.

(Далі буде)

Українські вчені в проводі советських космічних досліджень

„Українець Сергій Корожів... був провідним пляновиком советських космічних кораблів; він помер у січні 1966 р. на 59 році життя. Важлива роля п. Королева в намаганнях дослідити космічний простір позначена й тим, що він був пляновиком конструкції космічних кораблів „Восток" і „Восход", в яких була залога космонавтів, і різних кораблів типу „Луна". Усе це було виявлено лише по його смерти. З уваги на советське засекречення, не проголошувалося офіційне становище п. Королева, крім лиш його членства в Академії Наук СССР. Коли ж він умер, то дехто з росіян приватно висловив жаль з того приводу, що його не відзначили прилюдно ще за його життя".

Такі інформації подав був „Да Нью Йорк Таймс" 26 липня 1966 р.

Наслідник Королева — інж. Янгель

Наслідником Королева у проводі советської програми космічних просторів уважають Михайла К. Янгеля. „Нью Йорк Таймс" лише про нього: „54-літній українець — інженер... здогадний новий голова таємної космічної програми Советського Союзу".

М. К. Янгель був інженером у Дніпролетровському і з 1961 р. був членом Української Академії Наук. Чи лише на цій підставі „Н. Й. Т." називав його „українцем" — не відомо. Бо М. К. Янгель народився (в 1911 р.) в маленькому селі в м. Іркутська на Сибірі, — інформує советська Українська Енциклопедія. „Нью Йорк Таймс" ще називає Валентина П. Глушка як того, що „е відомим із своєї визначної ролі в советській програмі дослідження космосу — головно в дізнанні конструкції моторів для космічних кораблів і їхньої погонної сили". Глушко е членом Академії Наук СССР.

Петро Капиця

У зв'язку з тим, що в СССР почали продукувати атомову зброю, і що перший апарат, що переміг силу притягання Землі проторував шлях у космічні простори — штучний сателіт Землі, „Супутник І", був (1957) випущений саме в СССР, — у пресі іноді згадувалося ім'я Капиці. Серед українців ходили й ходять поголоски, що все це очолював українець Капиця.

„Да Ворлд Бук Енциклопедія" (США) про Капицю подає такі інформації:

Петро Капиця народився 1894 р. в Кронштадті в Росії. Як учений фізик, він став відомим завдяки своїм дослідам у ділянці низької температури й магнетизм. Між 1924-35 роками він працював у ділянці магнетики в Лабораторії Кененгиси у Кембрідж, а потім був директором Royal Society Mond Laboratory — також у Кембрідж. Року 1935-го він поїхав на відвідини в СССР, і „йому не дозволили повернутися в Англію". В СССР „він став директором Інституту Проблем Фізики Академії Наук СССР".

Це покищо все, що про Капицю подає енциклопедія.

Капиця — прізвище українське. Петро Капиця був сином емігрантів, що виїхали за кордон унаслідок большевицької революції 1917 р. Хто Капицю знав у Лондоні до 1935 р., той може про нього написати більше.

"BORN TO RAISE HELL"

Сатанське тату е символом стилю, чи знаком зорганізованого руху?

У пресі появився світлини молодих мужчин з обнаженою лівою рукою, на якій е тату (запущений у тіло кольоровий знак), що являє собою таку картинку: Іде карикатурне наге немовля з непропорційно великою кулястою головою й на рамені несе непропорційного розміру руку кістяка. Зверху над ним е напис: Born to", а в низу продовження: „Raise Hell", що разом значить: „Народився значити пекло".

Світлини того тату в пресі супроводяться таким поясненням (цитуємо за „Виннипег Трибюн". 5. 8, 1966):

„Це зловіще тату на рамені запізореного вбивника з Шікаго, Річарда Спека, започаткувало собою те, що тепер починає по всій Канаді бути модним. Тату-мистець у Торонті, що значне число осіб бажає мати знак „Born to Raise Hell". Це вже поширюється й на Ванкувер." Далі, цей щоденник називає ім'я одного вояка в Ванкувері, якому зробив на рамені тату один „мистець" з Ванкуверу, що його ім'я також згадане в цьому щоденнику, і поміщена світлина воїна з обнаженим лівим рам'ям, на якому е тату з написом — кличем: „Born to Raise Hell".

Спек — „незадоволений усім світом"

У неділю 18 липня 1966 р. поліція в Шікаго заопікувалася 25-літнім бувшим моряком і бувшим в'язнем-криміналістом Річардом Франкліном Спеком з міста Даллес у Техасс. П'яний до півпам'яти, Спек у готелі перерізав собі жили на руках і зімлів. Сусіди в готелі покликали поліцію, щоб заопікувалася ним. І аж у. поліційній лікарні виявилося (лікар пізнав з опису), що Спек — це та особа, лінії конструкції моторів для космічних кораблів і їхньої погонної сили". Глушко е членом Академії Наук СССР.

Петро Капиця

У зв'язку з тим, що в СССР почали продукувати атомову зброю, і що перший апарат, що переміг силу притягання Землі проторував шлях у космічні простори — штучний сателіт Землі, „Супутник І", був (1957) випущений саме в СССР, — у пресі іноді згадувалося ім'я Капиці. Серед українців ходили й ходять поголоски, що все це очолював українець Капиця.

„Да Ворлд Бук Енциклопедія" (США) про Капицю подає такі інформації:

Петро Капиця народився 1894 р. в Кронштадті в Росії. Як учений фізик, він став відомим завдяки своїм дослідам у ділянці низької температури й магнетики. Між 1924-35 роками він працював у ділянці магнетики в Лабораторії Кененгиси у Кембрідж, а потім був директором Royal Society Mond Laboratory — також у Кембрідж. Року 1935-го він поїхав на відвідини в СССР, і „йому не дозволили повернутися в Англію". В СССР „він став директором Інституту Проблем Фізики Академії Наук СССР".

Це покищо все, що про Капицю подає енциклопедія.

Капиця — прізвище українське. Петро Капиця був сином емігрантів, що виїхали за кордон унаслідок большевицької революції 1917 р. Хто Капицю знав у Лондоні до 1935 р., той може про нього написати більше.

"BORN TO RAISE HELL"

Сатанське тату е символом стилю, чи знаком зорганізованого руху?

У пресі появився світлини молодих мужчин з обнаженою лівою рукою, на якій е тату (запущений у тіло кольоровий знак), що являє собою таку картинку: Іде карикатурне наге немовля з непропорційно великою кулястою головою й на рамені несе непропорційного розміру руку кістяка. Зверху над ним е напис: Born to", а в низу продовження: „Raise Hell", що разом значить: „Народився значити пекло".

Світлини того тату в пресі супроводяться таким поясненням (цитуємо за „Виннипег Трибюн". 5. 8, 1966):

„Це зловіще тату на рамені запізореного вбивника з Шікаго, Річарда Спека, започаткувало собою те, що тепер починає по всій Канаді бути модним. Тату-мистець у Торонті, що значне число осіб бажає мати знак „Born to Raise Hell". Це вже поширюється й на Ванкувер." Далі, цей щоденник називає ім'я одного вояка в Ванкувері, якому зробив на рамені тату один „мистець" з Ванкуверу, що його ім'я також згадане в цьому щоденнику, і поміщена світлина воїна з обнаженим лівим рам'ям, на якому е тату з написом — кличем: „Born to Raise Hell".

Спек — „незадоволений усім світом"

У неділю 18 липня 1966 р. поліція в Шікаго заопікувалася 25-літнім бувшим моряком і бувшим в'язнем-криміналістом Річардом Франкліном Спеком з міста Даллес у Техасс. П'яний до півпам'яти, Спек у готелі перерізав собі жили на руках і зімлів. Сусіди в готелі покликали поліцію, щоб заопікувалася ним. І аж у. поліційній лікарні виявилося (лікар пізнав з опису), що Спек — це та особа, яку вже три дні пошукувала поліція у зв'язку з замордуванням (подушені й порізані) військох дівчат — курсантох школи медичних сестер у Шікаго в їхньому гуртожитку вночі з 14-го на 15-го липня 1966 р. Девята курсайтка з цього гуртожитка, що випадково врятувалася, сховавшись під ліжко, бачила особу вбивника,"і подала його опис поліції, на основі чого рисівник намалював з уяви його обличчя (до речі, досить подібне), і гончі об'яви з тією його подобою були висвітлені по телевізії і розвішені по місті.

Слідчі органи оскаржили Спека в замордуванні тих вісьмох курсантох у Шікаго.

Коли після арештування Спека в Шікаго поліція в Даллес розпитувала про його особу (його характер, минуле, спосіб життя і т. д.), то пастор, що живе в сусідстві родини Спека, сказав, що Спек „показувався людиною, що була невдоволена всім світом".

У лікарні, на лівому рамені Спека побачили тату "Born to Raise Hell".

Коли Спека в лікарні привели до притомности, то перші його слова, сказані до лікаря Смита (що перший пізнав в його особі вбивника) були такі: „Чи ви дістанете 10,000 дол. нагороди ?" І ці слова були „немов плач з його приватного пекла", — подали репортери („Виннипег Трибюн" 18. 7. 1966). Отже, він не думав про вісьмох замордованих дівчат, не думав про свою долю, як людини запідозреної в масовому вбивстві, а жалів, що не він, Спек, а д-р Смит може дістати 10,000 дол. нагороди за розпізнання особи Спека, — і той жаль був голосом його „приватного пекла", що називається „Born to Raise Hell" („народженний, щоб значити пекло").

Де е джерело пекельного тату

Коли Спек лежав у лікарні з перерізаними жилами (він скоро виздоровів), то перший, з яким він довше розмовляв віч-на-віч, був пастор. Можливо, що тому пасторові Спек розкрив пекло своєї душі, символом якої е його сатанистичне тату на руці.

Звідки це тату походить? Чи е якась тайна організація, що не виявляе себе, а ширить серед молодих людей це сатанистичне тату як ніби якусь „моду", і вони не знають, що ними керуе зорганізована сатанистична мафія? Чи може це тату лише символ незорганізованої стихії сатанистичного зла?

Це тату вийшло з джерела сатанських почувань. Але хто тепер його невинно, лише для „моди", вживає, то клич „Народженний значити пекло" на його рамені безперечно вливає на стан його почувань. Ноєй того клича починає пишатися ним, оправдувати його, знаходити в ньому доцільність, уважати за духову частину свого „я", вважати себе за приреченого з природи своєї „значити пекло". І так це тату може з тіла перенести „духові заразки" на духа людини, і перетворити його в злочинця.

У католиків

Перед дівчиною, що позує як „Божа Мати", правлять молебні

„У парохії в Св. Петра й Павла в о. монс. Д. Греська, як також у парохії на Пармі запроваджено літнянський звичай коронації Божої Матері. Вибирають дівчину, саджають на трон і правлять молебні. Цей нечуваний в нашому обряді церемоніял викликає в нас огірчення".

(Цю цитату подано з протестаційної заяви Комітету Оборони Обряду і Традиції Української Католицької Церкви в Клівленді, Огайо, США. Повний текст згаданої заяви, ч. 1., опублікований у часописі „Новий Шлях" ч. 10, 1966 р. у Віннипезі).

Не складайте ви скарбів собі на землі, де нищить (їх) міль та іржа, й де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа (їх) не нищить, і де злодії (до них) не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, — там буде і серце твоє.
(Мат. 6. 19-21).

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР ДЛЯ ПАРОХА

Фовм Лейк, Саск.

У неділю 31-го липня вірні Шіговської Парафії чисельно зібрялися в приміщенні Українського Народнього Дому, щоб попрощати свого Пароха о. Григорія Удода з його родиною. Не зважаючи на дощову погоду заля народнього дому була по вінці переповнена вірними Парафії, які з ближчих і дальших Громад прибули виявити свою любов і пошану до свого Пароха. Господарем Програми був п. Яків Маслій. Сама програма була коротка, змістовна і глибоко-зворушлива для всіх присутніх. Коротким вступним словом п. Маслій звернувся до присутніх, складаючи щиру вдячність о. Настоятелю і добродійці за їхню самовідданну жертвенну працю для Парафії на протязі минулих 3-х років. Своєю жертвенною працею отець і добродійка навчали нас усіх, що треба любити свою Церкву і свій народ. Завдяки їхній заохоті і особистому прикладі Парафія за три роки змінилася до невпізнання, збагатилася матеріяльно, а ще більше виросла духовно. Своїми змістовними науками, а зокрема своїм Богом даним талантом проповідництва о. Настоятель за коротких три роки навчив нас про свою Церкву скільки, що багатьом з нас буде дороговказом на все життя.

Закінчивши вступне слово п. Маслій по черзі покликав представників від Громад і організацій для висловлення прощального слова та вручення дарунків. П. Дмитро Куций прощав о. і добродійку від Громади у Фовм Лейк, п. М. Федак, від Громади Св. Покрови, п. М. Павлюк від Громади Св. Лілї й від Відділу Канадійського Легіону у Шіго, вручаючи. Отцеві при цьому цінний дарунок. Зворушливим було прощання від Відділу СУМК у Шіго, яке склала п. К. Рудей разом з дарунками, а також від Жіночого Т-ва у Шіго, яке складала п-ні К. Думанська, п-ні Анака прощала від Жіночого Т-ва у Винярд, а п. Лисак від Громади і п. Андрій Савчук, найстарший з присутніх попрощав о. Настоятеля від Шіговського Церковного Хору.

Далі пані Евгенія Лозецька і пані Чайковська відспівали дует, слова й музику склали самі, спеціально для цієї оказії.

Після дуету слідували далі прощальні промови і вручення дарунків від Громади в Едмор, п. І. Остапович, від Недільної Школи п-ні Анна Кучерявий. Усі представники висловлювали свою вдячність за співпрацю й науку, яку давали о. Настоятель і добродійка, а також бажали отцеві й добродійці такого самого успіху в праці на їхньому новому місці праці. Особливо глибоке змістом було прощальне слово п-ні Евгенії Лозецької, зверне більш до присутніх Парафіян ім до Отця і добродійки. „Ми, українці, — сказала п-ні Лозецька, — мусимо признатися самі собі, що не завжди уміємо відрізнити зерно від полови. Часто ми зустрічаємо з квітами тих, яких не варто, а навпаки не зустрічаємо тих кому належиться. Сьогодні наші вислови жалю й суму за відходом нашого о. Настоятеля повинні стати нам доброю наукою, що ми повинні зустрічати наших працівників і проводирів не по їхніх гоосних іменах, але по їхніх ділах. Таким дійсним добрим Пастирем був для нас о. Настоятель і добр. Удод і нам не лише жаль, що ми вже їх втратили для своєї Парафії, але разом і сором, що не знали кого ми маємо між нами, доки не прийшла ця година прощання"

Останнім промовцем на програмі був Голова Парафіяльного Комітету п. Теодор Корпатницький. Найперше він щиро подякував о. Настоятелю за зразкову співпрацю з Управою, за глибоко-християнську науку, якою живилися усі вірні протягом трьох років, за особисту жертвенність о. і добродійки при розбудові округи, за вміле зорганізування молоді і провадження кожної ділянки церковно-громадського життя. За це обоє Ви дістали глибоку вдячність і пошану від усієї Парафії. Своє слово п. Корпатницький закінчив

врученням грошового дара о. Настоятелю від усіх Громад Парафії.

В кінцевому слові господар вечора п. Маслій згадав притчу про сіяча і так як євангельський сіяч сіяв своє зерно на всякий грунт, так і нашому о. Настоятелю й добродійці приходилося сіяти своє зерно на всякий грунт, але скрізь був гарний урожай духовний і матеріяльний. Ще раз від усіх подякувавши за працю, п. Маслій попросив усіх присутніх співом „На Многії Літа" побажати о. Григорію і добродійці Лесі щастя, здоров'я і успіху в праці на ниві Божій.

Далі слідували короткі подяки від добродійки і о. Григорія. Як завжди з великою любов'ю до своїх парафіян, та з великим хистом проповідника, о. Григорій і в цей останній раз проповів до зібраних залишаючи їм свою останню науку на пам'ять. Найперше подякував усім за зворушливі слова признання й подяки та за побажання, а потім відповідаючи на слово п-ні Лозецької о. Григорій сказав: „Шановна Пані Лозецька, я хочу лише трохи спростувати частину Вашої промови, а саме те місце де Ви жалієте, що Парафія не зустрічала нас з квітами, як того по Вашій думці нам би належалося. Я запевняю Вас і всіх присутніх, що літніх квітів, якими Парафія нас обдаровала при нашому сюди приході ми не бажали ні для себе, ні для наших наслідників. Цими квітами була зразкова співпраця Управи Парафії, Зарядів Громад і організацій та всього членства. І це ті дійсні живі і непідроблені квіти, якими Ви нас зустрічали й вітали на протязі нашої спільної праці. Ми виконували наш обов'язок, нашу працю не думаючи про якесь особливе признання, за це і ось лише сьогодні у цих простих і зворушливих словах представників Громад і організацій ми почули, як українські люди уміють оцінити правдивий труд, правдиву посвяту. Нехай Господь посилає Вас усім сили, свідомості і любові одни до одного, щоб по цих прикметах нас скрізь пізнавали, що ми Учні Христові, діти Святої Його Церкви, діти свого многостраждального народу".

Закінчено вечір співом „Де Згода в Родині", після чого відбулося чайне прийняття до пізньої годинн вночі.

Яків Маслій.

З НАГОДИ ВІДКРИТТЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ ПРИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ 1966/67

Вечором в неділю, 18-го вересня 1966, в авдиторії Колегії Св. Андрея на кампусі Манітобського Університету відбулося урочисте Відкриття Академічного Року 1966-67 Богословського Факультету при Колегії.

Урочистості почалися о годині 7.00 вечора Молебнем, якого відправив Високопреподобний о. Архимандрит Іов Скакальський, Духовний Настоятель Колегії, в присутності Його Блаженнішого Митрополита Іларіона і Преосвященнішого Єпископа Борисав. Співали студенти Теології.

Після Молебня, Програму відкрив Високопреп. о. Архимандрит Іов Скакальський своїм вступним словом в імени Принципала Колегії, Високопрепод. о. д-ра С. Савчука, який був відсутній у справах нашої Церкви. Отець Архимандрит подав стан Колегії, щодо студентів які перебуватимуть у резиденції, зазначивши, що цього року значно більша частина з них українського походження, і одушевлено заключав наше громадянство гаряче допомагати Колегії морально, головно масовим учащанням на Богослужения й імпрези, як також і матеріяльно. Також представив професорів.

Після цього Декан Богословського Факультету, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон дав свій традиційний виклад. Владика Митрополит вибрав для свого викладу надзвичайно цікаву своїм змістом тему, а саме: „Церковна Економія". Такий виклад був дуже на місці тому, що Церковна Економія, це чи не найменш зрозумілий чинник у церковному житті, особливо тут у Канаді. Цей мало зрозумілий чинник Блаженніший Владика Митрополит дуже гарно виявсив у доступній і яскравій формі. Студенти Теології і ввесь український загал дуже вдячні Блаженнішому Митрополитові Іларіонові за його цінну науку та ревні труди для Церкви й для свого українського народу.

Після цього Секретар Професорської Ради, Всеч. о. Іван Стус привітав студентів і представив їх громадянству. Цього року є 5 нових студентів, з них 1 з Канади а 4 з Америки.

Урочистості закінчилися Молитвою „Достойно", після чого гостей запрошено на чай, який приготовив Жіноче Товариство при Колегії Св. Андрея.

Громадянство дійсно численно прибуло і тим звеличало вечір, який був надзвичайно корисний та успішний.

Ігор Г. Куташ,
Студент Теології

НОВІ ПРОФЕСІЙНІ СИЛИ

Гр. Момотюк, BBA. LLB

У понеділок, 28 березня, в щоденнику „Виндзор Стар" появилася стаття з фотографією і біографією молодого Г. Момотюка B.B.A. L.L.B.

Ми з великою приємністю подаємо цю вістку, щоб поділитися нею з українськими громадянством, що наш молодий українець з дня 1 квітня 1966, був іменований — Assistant Crown Attorney for the City of Windsor and County of Essex.

В цьому місті Гриць скінчив публічну школу і середню "Assumption High School". По закінченні середньої школи він здобув ступень "Bachelor of Business Administration" в університеті Детройт, а на університеті Оттава здобув в 1964 р. "Bachelor of Laws."

Після адвокатської практики у Виндзор, 25 березня 1966, в Торонті "Received Call to the Bar of the Law Society of Canada".

В часі студій працював в автомобільній індустрії „Крайслер-Виндзор" в ділянці "System Analyst і Dealar Planning Analyst".

Гриць — син свідомої родини Андрія й Анни Момотюк, це вже третя генерація в Канаді, належить до категорії молодих українців-канадійців, які крім своєї професії, мають громадські зацікавлення

Від дитячих літ був учнем Недільної і Рідної Школи при церкві св. Володимира, та активним сумлінцем.

Зараз є членом У.Г.П. Церкви св. Володимира, місцевого відділу ТУС, та „Канадіан Бар Ассоціейшен".

Одне маємо підстави вірити, що Гриць буде не лише добрим і сумлінним виконавцем свого звання, але теж вартісним членом української спільноти.

Щиро бажаємо йому добрих успіхів та щастя в його житті і праці.

А п-ову Момотюкам дякуємо за жертву на пресовий фонд „У. Г." і „Вісника" в сумі 20 дол., та складаємо сердечні гратуляції за успіхи їхнього сина і за те, що зуміли дати відповідне українське виховання, яке може бути прикладом для всіх тих, що після осягнення високих студій, відходять від нашого українського організованого життя.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

В АКАДЕМІЧНОМУ РОЦІ 1966-1967

Вечірні **Курси Українознавства** в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, асоційованої з Манітобським університетом, почалися в понеділок, 3-го жовтня, і будуть продовжуватися до кінця академічного року 1966-1967.

На Курси приймається студентів університету та інших осіб, які бажають навчатися української мови та інших предметів з українознавства. Викладають кваліфіковані учителі.

Вписуватися на Курси можна до 15-го жовтня.

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ:

I. Кожного понеділка:
1. Вступний курс української мови „А", — для студентів, що не вміють читати й писати.
2. Вступний курс української мови „Б", — для студентів, що вміють читати й писати, але ще не приготовлені вивчати повний курс XII кляси.
3. **Кредитований курс** української мови для XII кляси, рівнозначний з університетським курсом 91.

II. Кожного четверга: Виклади та дискусії на теми з українознавства (з Історії України, історії української культури, літератури, тощо).

III. Недількі вечірні виклади-доповіді (раз у місяць, або й частіше, як покажеться потреба) на культурно-освітні та громадські теми, для студентів і ширшого громадянства.

За додатковими інформаціями вдаватися на таку адресу:

St. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

Телефон: 474-2325

СВЯТО ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

У неділю 14 серпня на осінь св. Софії відбулося свято, роковинне Хрещення України. Це вже стало традиційним у Монтреалі відзначення великого свята трьома українськими православними Громадами: Собору св. Софії, св. Покрови і св. Юрія та всіма православними українцями.

Цього року це відзначення пішло під гаслом „єдности православних українців у Монтреалі та околиць", підсилення значення та обов'язку до курсів Українознавства під час літніх вакацій та потреби Колегії Св. Андрея в кандидатах на священників.

Службу Божу відправили: о. протопрес. В. Слюзар, о. митр. Єпіфаній Чижів, о. прот. С. Сімчич, о. О. Костюк, о. С. Цитухин і о. Михайло Хуторний, гість із Англії. Співав хор із трьох Громад під дир. С. Босого.

Служба Божа зі співом збірного хору на лоні природи оселі (а вона чудова, одна з найкращих у Канаді) була молитвенно глибока і душевно-заспокоюча для молящих і радісна від величі для кожного православного українця, відданого для своєї віри і Церкви.

Вступне слово до проповіді виголосив прот. Собору св. Софії о. протопрес. Володимир Слюзар, вітаючи гостей з Венесуелі (Каракас) відомого науковця проф. М. Чигиринця, адв. П. Лазаровича з Едмонтону, дівча на церковній ниві, та о. Михайла Хуторного з Англії, родича о. О. Костюка, нашої Церкви св. Покрови.

Після Служби Божої було посвячення води на річці оселі, а біля здвигнутого великого Хреста, виголосив змістовну і цікаву проповідь о. митр. Єпіфаній Чижів, особливо підкреслюючи історичне значення Хрещення України для українського народу сусідніх народів і твердість оборони своєї Віри і Церкви на сьогодні, від наступу ворожих сил звідкіля б вони не пішли та єдности і в любови до свого народу і Церкви.

Відбулося й прийняття за обідом, яке відкрив сот. Я. Кульба діловою і короткою промовою та представив осіб за головним столом: о. протопрес. В. Слюзара з добродійкою, о. прот. С. Сімчича з добродійкою, о. митр. Є. Чижів, о. О. Костюка, о. С. Цитухина, гостя з Англії о. М. Хуторного, проф. М. Чигиринця, адв. П. Лазаровича, проф. А. Степового, А. Запарнюка, інж. В. Дмитрука з дружиною та інших. З привітами виступили: проф. М. Чигиринець із Венесуелі, який зробив приємне враження на присутніх, адв. П. Лазарович, о. Михайло Хуторний з Англії, який зробив гарне враження своїм виступом, слово виголосив о. протопрес. В. Слюзар, який зробив сильний наголос про кандидатів на священників і про ролю батьків у цій преважній справі на сьогодні. Про значення свята Хрещення України виступив із словом Голова Соборної Громади сп. Софії інж. В. Дмитрук. Про Курси Українознавства зробив звіт директор сот. Я. Кульба, а про їх значення о. прот. С. Сімчич.

Після офіційної частини прийняття відбувся концерт силами курсантів Курсів Українознавства під керівництвом артистів Євгенії Чайки і Бориса Дніпрового, а програму вміло вела пані Галина Мельник.

Програма концерту була обширна, може трохи за велика, але цікава і досить поважно підготовлена. Хор Курсів Українознавства під дир. Сергія Босого відкрив концерт піснею „Не пора", а Л. Шевчук і В. Остапчук гарно деклямували вірші, за ними пішли групові деклямації, танки: Чернишава, Мельник, Опарек; Хвиля і Крашко. Збірний хор виконав декілька пісень, а зокрема дівочий хор гарно виконав „Лети тужлива пісня", „Я сьогодні від вас відїжджаю" та „Іванко" та багато інших було номерів концерту. Танки були під проводом Бориса Дніпрового. Після концерту відбулося вручення свідоцтва курсантам Курсів Українознавства о. протопрес. В. Слюзарем та нагороди: за Українознавство — О. Малишко і В. Остапчук, за красномовство — Г. Безначук і Н. Опарек, за деклямацію — Н. Опарек і В. Остапчук і за писанки — Христина Мельник, і за вишивки — Оля Малишко і Д. Опарек а ці нагороди вручали: проф. М. Чигиринець, адв. П. Лазарович, проф. А. Степовий та інші. Відбулася цікава льотерея і були цьогорічні цікавих речей на пам'ятку. За працю на Курсах Українознавства і за концерт належиться признання вчителям та адміністрації, духовним опікунам Все відбулося добре, але на жаль не всі православні українці виконали свій святий обов'язок і не взяли масову участь і не звеличили це велике українське історичне свято. На 7-8 тисяч православних українців Монтреалю й околиць було лише — — — 200 осіб є і буде соромом для нас перед нашою Святою Церквою і народом. І врешті, все таки провід Місійної Округи це велике свято повинен переводити через Діловий Комітет чотирьох українських православних Громад, як це було в минулих роках.

А. С.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСУ
Садбури, Онт.

У неділю, 8 травня 1966 року, після Богослужения, в Церкві Св. Володимира Великого в Садбури, о. Настоятель охрестив маленького Віктора, синка п-ва Володимира й Валентини Василенків.

Хрестними Батьками були: Володимир Мухан і Тамара Добровська.

Після Чину Хрещення друзі й приятелі були запрошені до п-ва Василенків на перекуску, під час котрої п. М. Угрин звернувся до присутніх, щоб вони зложили свої пожертви на „українську пресу"; На закличі всі щиро відгукнулися.

По $3.00 зложили слідуючі особи п-во В. Василенки, п-во І. Базар, і Кінах.

По $2.00 п-во С. Лямбер, П. Мухан, Степанчук, та Угрин.

По $1.00 п-во Шмайда, Назарук, Бовшар Добровські та Союжник.

Присутні погодилися зібрану суму розділити на три часописи: на Вісник $9.00, на Укр. Голос $9.00 і на Народню Волю $7.00.

Всім шановним жертводавцям сердечне спасібі, а новохрещеному нехай Всевишній пошле щастя, здоров'я та многих літ.

М. Угрин.

З ХРЕСТИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА"
Шипмен, Саск.

У неділю, 3-го квітня 1966-го року, в Українській Греко-Православній Церкві Всіх Святих, пошта Шипмен, Саск., відслужилася чергова Служба Божа, після якої відбулися хрестини маленького Веслея, — Васяка, — Дмитра, синочка п-ва Мирослава й Оксани Боднарчуків.

Хрестини відбулися в домі, на фармі п-ва Боднарчуків. Хрестними Батьками були: п. Сильвестер В. Копач з Смітон і п-на Паулина Пелех з Саскатуну.

На хрестинах були присутні п-во Дмитро й Марія Пелех з Нойленд, Саск, цебто батьки п-ні Оксани Боднарчук, п-во Василь і Василина Боднарчуки, батьки п. Мирослава Боднарчука, п-во Павло і Маруся Басараб з Шипмен і п. Іван Копач з Смітон, Саск.

ЗАПРОШЕННЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР СВ. ПОКРОВИ У ВІННІПЕЗІ

має шану запросити

все місцеве Духовенство, вірних усіх місцевих православних церковних парафій та все українське православне громадянство

на

ХРАМОВЕ СВЯТО

що відбудеться в Соборі Св. Покрови

В НЕДІЛЮ, 16-го ЖОВТНЯ, н. р.

ПРОГРАМА СВЯТА:

Год. 9.30 ранку: Зустріч Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона.

Год. 10.00 ранку: Архиерейська Св. Літургія яку очолить Блаж. Владика Митрополит, в сослуженні ВПреосв. Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону і Західньої Канади, о. Настоятеля Собору, місцевого Духовенства та місцевих сс. Дияконів.

Співатиме Соборний хор під управою п. Я. Кантія.

По Св. Літургії: Спільний Святочний Обід, з привітами та промовами. Головні промови виголосять: Блаж. Владика Митрополит Іларіон та ВПреосв. Владика Архиепископ Андрей.

На це наше рокове Храмове свято щиро запрошують о. Настоятель і Соборний Заряд, також всіх членів Консисторії нашої Церкви, яка відбуватиме в цей час у Вінніпезі свої чергові Наради.

ЗА УПРАВУ СОБОРУ СВ. ПОКРОВИ:

о. Іван Стус, Настоятель.

Н. Кушнірик, Голова. **А. Кульчинський, Секретар.**

Після хрестин відбулося гостинне прийняття, підчас котрого п-во Василь і Василина Боднарчуки, з радости що дочекали внучка, вложили на Пресовий Фонд — „Вісника" $9.00 та $6.00 на „Український Голос".

Маленькому Веселі В. Д. бажаємо щасливого зростання на славу Бога й українського народові, а батькам п-ву М. і О. Боднарчукам задоволення в батьківських почуваннях.

о. Іляя Шевць.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. АННА ЮСКІВ
Ошава, Онтаріо.

Несподівано по короткій недузі, дня 14-го червня 1966 р. відійшла у вічність на 72-ому році життя Анна Юсків.

Покійна Анна, з дому Котушка, народилася 3-го березня 1895 р. в Гусятині, Галичина. В Канаді прожила 55 років. В 1913 році вийшла заміж за Самуіла Юсківа і вони проживали цілий час в Ошаві, Онт.

Покійна Анна разом із своїм чоловіком були піонерами-основоположниками Парафії Св. Івана в Ошаві і були активними членами парафії до самого кінця свойого життя.

Покійна належала до Сестринства Св. Покрови при Парафії, та Українського Запомогового Братства. Покійна, Анна, маючи спокійну і милу вдачу; За свого життя мала багато приятелів і знайомих, які масово зібралися в четвер вечором, 16-го червня ц. р., в похоронному заведенні на Панахиду, яку відслужив о. Р. Панченко, настоятель Парафії Св. Івана, як також і на похоронні відправи з Богослуженням на другий день.

Багато людей прощало покійну зі сльозами в очах, але з найбільшим болем в серці прощали свою маму три доньки: Марія Сенеко, Вікторія Гриців з чоловіком, Галина Пішшка з чоловіком. Покійна лишила в смутку сестру Катерину в Україні, брата Николая (Ошава), сестру Марію Романович (Вестон, Онт), та дев'ять внуків.

На поминальному обіді, який відбувся в залі при Церкві Св. Івана, приятелі і знайомі згадували покійну добрими і милими словами. На заклик о. Р. Панченка присутні зложили на „Нев'янучий вінок" $46.50. За згодою родини призначено $10.00 на Вісник, $10.00 на Український Голос, $26.00 на Колегію Св. Андрея і $0.50 на пересилку.

Всім жертводавцям, приятелям і знайомим найщиріша подяка за їхню останню прислугу, а покійну Анну Всемилостивий Господь нехай приймє в Своїх Оселях.

ВІЧНА Й ПАМ'ЯТЬ.

о. Р. П.

БЛ. П. ДОМКИ РОГОЗА
Едмор, Саск.

Долис про Бл. п. Домки Рогоза був поміщений в Віснику 1-го липня 1966 року

ПОХОРОН БЛ. П. МАКСИМА БОЙЧУКА

В п'ятницю, 18 червня 1966 року в сні у Бозі спочив в Детройті, Мичиган бл. п. Максим Бойчук. Покійний народився 18 серпня 1900 року в с. Велгиж, пов. Долина, Захід. Україна.

Підчас визвольних змагань, 1917-1922, Покійний був вояком в українській армії.

В 1929 році він одружився й того ж таки року виїхав в Америку — Нью-Йорк, де він заробляв собі на життя.

Прибувши в Америку Покійний не забував своїх громадських обов'язків. Він бере діяльну участь у громадсько-культурному житті, де він вибивається на провідника, а в короткому часі його вибирають Головним отаманом Чорноморської Січі.

У 1937 Товариство Покійника делегує в Карпатську Україну, щоб він власноручно передав прапор Чорноморської Січі війську Карп. України.

Родина Бойчуків жила в Нью-Йорку до 1941 р. Там же їхня сім'я збільшується двома доньчками: Яриною й Ярославою.

З Нью-Йорку бл. п. Максим переїхав в Детройт де він відкрив крамницю споживчих товарів. Тут він таксамо виявляє свою діяльність в суспільно-громадських організаціях. На Церковному полі він таксамо не відставав. Для своєї Церкви Покійний нічого не щадить; за це його вибрано Головою Катедральної Парафіяльної Ради, де він стає одним з перших основоположників св. Покровської Парафії.

В понеділок 20 червня ц. р. Високопреосвящ. Архиепископ Володимир відслужив Панахиду в сослуженні о. Михайла Кудановича; а 21 червня в св. Покровській Катедрі відправили Заупокійну Службу Божу. Отці Михайло Кудановичі Борис Забродський, зять Покійного. Чин Похорону відправив Архиеп. Володимир.

Покійного поховали на цвинтарі Грид Лавн.

Покійний залишив у великому смутку дружину Євдокію, доньок: Ярину з чоловіком Євгеном Гашин, та Ярославу з чоловіком, о. Борисом Забродським, шестеро внуків, шваґра Петра Лизень з дружиною та дітьми.

На поминальному обіді склали пожертви на Колегію св. Андрея в Вінніпезі $111.00, як також на пресовий фонд Вістника 10.00

Дорогий Батьку, нехай тобі придбана земля буде легкою.

о. Б. З.

БЛ. П. ІВАНА МЕЛЬНИКА
Гамілтон, Онт.

В понеділок, 11 квітня 1966, р. о год. 9.10 в Гамілтоні (General Hospital) по довгій страшній недузі спочив в Бозі Бл. пам'яти Іван Мельник.

Покійний народився в селі Любачів 15 червня 1901 р. і проживав в Жмеринці Винницької обл. до 1942 р. Підчас воєнної завірюхи Покійний був змушений залишити Дружину і 2 сини, та по якомусь часі попав в німецький полон, де переніс багато голоду та всяких нелюдських тортур.

В 1950 році покійний Іван приїхав в Канаду в місто Гамілтон, Онт. По короткому часі дістав працю і хоч був фізично і нездоровий то все ж таки працюючи і ощаджуючи тяжко запрацьованого гроша почав допомогати Своїй Сім'ї в Україні.

Але недовго втішався тим здоров'ям по якомусь часі мав тяжку операцію, і по операції вже до праці був нездібний, але нападав на дусі був завжди веселий та товариський, і дав собі раду в усьому.

Аж при кінці 1965 року захворів дуже; знову був відвезений до Лікарні, і знову і мав другу тяжку операцію, після якої почував себе дуже погано і в довгих тяжких муках просив 2 рази О. Прот. Федака о Святе Причастя що і було виконано, і 11 квітня 1966 р. спочив в Бозі

У вівторок 12 квітня о год. 8 вечора була відправлена Панахида при участи багатьох друзів та знайомих покійного Івана.

В середу 13 квітня тіло Покійного було перевезене в в Греко-Православну Церкву Св. Володимира в Гамілтоні де Звупокійну Службу Божу та чин Похорону відправив О. Прот. В. Федак в супроводі хору під диригуванням Макара Сушка та багатьох парафіян.

О год. 11.30 тіло Покійного Івана відвезено на вічний відпочинок, на цвинтар Вудланд в супроводі Отця Прот. Федака, Хору, та багатьох друзів та знайомих.

Після Похорону в Парафіяльній Залі відбувся поминальний обід на якому були О. Прот. Федак, Добродійка, та багато парафіян.

Підчас обіду Отець Прот. виголосив дуже важну повчаючу промову, під час якої потекли людям сльози.

Після всього присутні зложили на „Нев'янучий Вінок" 43 дол. 50 ц. Всю цю суму призначено на пресовий фонд „Вісника".

Покійний Іван Мельник залишив у великому смутку у Україні Дружину Надію, два Сини і двоє онуків.

Нехай легкою буде йому земля а пам'ять Вічною

Присутній.

Подяка

Складаю сердечну подяку всім тим, які висловили свое співчуття і піддержали мене морально в моєму тяжкому горю після смерти мого мужа Григорія Семочка, що упокоївся 2 квітня 1966 року в Чікаго. Прошу вибачення, що так пізно складаю цю подяку, але я щойно недавно приїхала на постійне життя в Вінніпег.

Перш за все дякую сердечно о. О. Киликові і о. Писареві за відправлення Панахиди в Чікаго, а П. Дж. Дяківському за його працьовні слова та всім тим, які прибули, щоб відпровадити Покійника в останню дорогу.

Складаю сердечну подяку теж о. В. Саюзареві і о. С. Ярмусеві за відправлення Панахиди в Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу, всім тим, що несли домовину та тим, що так численно прибули на похорон мого Мужа, щоб віддати йому останню прислугу та всім, що зайнялись підготовкою поминальн о ї страви. Окремо дякую тим, що прибули на похорон Анни і Антон Волк з Едмонтону та іншим дальших місцевостей. Всім Вам хай Господь заплатить сторицею за Вашу увагу і добре серце до мене в час найбільшого мого горя.

Анна Семочко

БЛ. П. ВІКТОРІЯ ВОЛОВІДНИК
Шіго, Саск.

У середу 20-го липня у м. Калгери, Алберта несподівано відійшла у вічність Бл. п. Вікторія Воловідник, прожившии всього 31 рік. Народилася покійна Вікторія 10-го березня 1935 р. в околиці Інсінгер, Саск. в родині свідомих членів Української Православної Церкви Бл. п. Василя і Олени Воловідників, які були фундаторами Громади Св. Іллі в Паркервю, (коло Жучканів).

Там покійна Вікторія провела свої дитячі роки й закінчила початкову і частинно вищу школу. Покійна працювала як секретарка в слідуючих містах: Йорктону, Оттаві і в Калгери.

Покійна була лагідної і працьовитої вдачі, про що свідчив у своєму прощальному слові її працедавець, адвокат і член Федерального Парляменту п. Вілямс, який особисто з родиною прибув з Калгери до Шіго віддати Покійній свою останню пошану.

Похоронні відправи почалися в суботу вечером у похоронньому заведенню у Фовм Лейк, де Настоятель Шіговської Парафії о. Григорій Удод відправив Панахиду, сказавши при цьому зворушливе слово до рідних і знайомих, які чисельно зібралися в Каплиці. В неділю о годині другій дня в Церкві Св. Іллі відбувся Похорон при масовому зібранні вірних, знайомих і рідних Покійної. Похоронено тілні останки Покійної біля могили її батьків на громадському цвинтарі. У глибокому смутку Покійна залишила братів: Юрія, Степана з Айтуни, Івана з Вінніпегу, Іллю з Каліфорні, С. Ш. А. та сестру Марію з Келвінгтону.

На заклик о. Настоятеля зібрано на Нев'янучий Вінок Покійній $54.00 з чого $42.00 залишено на потреби місцевої Громади, а $12.00 на пресовий фонд „Вісника". Вічна їй Пам'ять.

Присутній.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. ВАСИЛЯ БОДЮЛА
Віндзор, Онт.

В неділю, дня 7-го серпня 1966 р. пані Марія Бодюл, дочка Анна Букса і внук Василько, вшанували пам'ять свого чоловіка, батька і дідуся тим: що зараз по Службі Божій в Церкві св. Володимира, парох о. прот. М. Боднарчук відправив Панахиду. З Церкви вся родина і запрошені приятелі, поїхали до ресторану „Чайний Город" пані Олі Семенюк в Амгерстбург на спільну трапезу (обід).

В часі обіду, пані Бодюл попросила п. М. Чаборика, щоб сказав кілька слів про покійного Василя, з котрим він увесь час в громаді працював.

Пан Чаборик, в коротці перепов заслуги і працю покійного Василя на громадський і церковний нивах. Бл. п. Василь був одним з перших основоположників українських організацій і Церковної Громади у Віндзорі, почавши від 1926 року.

Покійний довгі роки був касиром в Церковній Громаді, а послідних кілька років перед смертю совісно виконував обов'язки старшого брата.

Згадав бесідник також Покійного Володимира Буксу — зятя Василя, який рік скорше упокоївся. Обидва вони, як батько так і зять щиро та віддано працювали в користь нашої Церковної Громади. — Вічна їм Пам'ять!

Другим бесідником був парох громади о. прот. М. Боднарчук, який в своїй довшій промові підчеркнув ті гарні й цінні прикмети і звичаї нашого народу, що час від часу рідні й знайомі збираються на спільні обіди, щоб вшанувати пам'ять померших членів своєї родини. Цей гарний до наслідування звичай і приклад і нас живих підносить на дусі і дає надію, що колись і нас згадає хтось незлим, тихим словом.

Відспіванням Тропарів „Із духами праведників", „Вічная Пам'ять" та молитвою „Отче наш" закінчено пам'ять першин роковин смерти покійного Василя.

Спи спокійно мужу мій, батьку, дідусю і друже наш і нехай та канадська земля буде Тобі легкою.

А Вас дорога пані Бодюл, дочку Анну і внука Василька, хай Всевишній обдарує своїми щедрими ласками, а головно добрим і кріпким здоров'ям.

М. Чаборик

РОКОВИЙ З'ЇЗД
УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ВОЛОДИМИРА
відбудеться
В ТОРОНТІ В ДНЯХ 29-го І 30-го ЖОВТНЯ 1966 р.

ПРОГРАМА

СУБОТА, 29-го ЖОВТНЯ 1966 р.

10:00 год. рано — Реєстрація в Інституті Св. Володимира, 651 Сладайна Евеню.

11:00 год. рано — Річні Збори Членів Інституту.
1. Звіти урядників.
2. Дискусія над звітами.
3. Привіти.
4. Вибір Членів Дирекції Інституту.

12.30 по полудні — ОБІД В ІНСТИТУТІ.

6.30 вечора — КОРОНАЦІЙНИЙ БЕНКЕТ — МЕЛФЕР ІНН, 1184 Кінгзвей, Торонто.
Гість Промовець — о. Прот. Дмитро Фотій з Торонто.
Коронація Королеви Інституту Св. Володимира.

ЗАБАВА

НЕДІЛЯ, 30-го ЖОВТНЯ 1966 р.

10.30 год. рано — Богослужения в Каплиці Інституту.

12:30 год. — СПІЛЬНИЙ ОБІД В ІНСТИТУТІ.

Дирекція Українського Інституту Св. Володимира.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

По **$1,000.00:** Никола Сначинський, Едмонтон, Алта.

По **$500.00:** Іван Граблюк, Торонто, Онт.

По **$100.00:** Марія Шмігельська, Брендон, Ман.

По **$75.00:** Никола Кудрик, Вінніпег, Ман.

По **$40.00:** Збірка на Ювілею у п-ва Ткачуків, прислав п. М. Іванець із Брентфорд, Онт.

По **$35.00:** Збірка на весіллю у п-ва Яницьких, прислав п. Ю. Стефанович, Торонто, Онт.

По **$20.00:** о. Панченко, Ошава, Онт. із збірки на похороні бл. п. А. Юськів.

По **$25.00:** М. Парфенюк, Оша-ва, Онт.

По **$20.00:** Рі. Ситник, Данфин, Ман.

По **$20.41:** Збірка на похороні бл. п. І. Півалюка, прислав о. М. Овчаренко, Форт Френсис, Онт.

По **$20.00:** Михайло Перперовський, Норд Сурей, Б. К., о. Ів Скакальський, Вінніпег, Ман.

По **$16.15:** Укр. Прав. Громада у Вадіна, Саск.

По **$16.00:** Збірка на похороні бл. п. Катерини Балон, прислав п. Іван Дорош, Єлов Крік, Саск.

По **$16.05:** о. С. Магалас, Міямі, Фльорида.

По **$15.00:** Збірка на похороні бл. п. Ф. Боднарчука, прислав о. Я. Пук.

Збірка на похороні бл. п. Е. Вівчарук, прислав о. Я. Пук.

По **$11.44:** Михайло Стиба, Робілін, Ман

По **$10.00:** Семен Халіцька-Вейн, Па США., панна Х. Гнатів, Вінніпег, Ман., Укр. Прав. Громада «у Гарвей, Ілл. США., о. Л. Я. Дячина, Тюдор, Саск., Вол. Козолинський, Вест Стемфорд, США., Волянюрський, Ірвінгтон, США., Алексендер Леніко, Канора, Саск.

По **$7.50:** С. Лучанко, Монтреал, Кве.

По **$5.00:** Федір Бульбенко, Вейн, Па. США, М. Н., Вінніпег, Ман., Валентина Шерей, Нью Гейвен, США., Андрій Счурик, Трентон, США.

По **$2.00:** М.Тарасюк, Трентон, США.

Замість квітів на могилу бл. п. о. Т. Ковалишина.

По **$100.00:** Н. А. Григорчук, Етелберт, Ман.

По **$50.00:** Українська Православна Громада в Канора, Саск.

По **$25.00:** Укр. Прав. Громада Св. Софії, Монтреал, Кве., Укр. Прав. Громада в Ту Гіс, Алта.

По **$18.30:** Укр. Прав. Громада у Гроніз, Саск.

По **$16.00:** Укр. Прав. Громада в Брентфорд, Онт.

По **$14.40:** Збірка у Громаді в Ту Гіс, прислав о. П. Зубрицький.

По **$14.00:** Укр. Прав. Громада в Гаден Бей, Саск.

По **$13.20:** Укр. Прав. Громада в Єлов Крік, Саск.

По **$12.00:** Укр. Прав. Громада в Мелфорд, Саск.

По **$5.00:** о. П. Зубрицький, Ту Гіс, Алта., проф. П. Кондра, Вінніпег, Ман., Л. Половик, Ватсон, Саск., А. Котинин, Ту Гіс, Алта.

Замість квітів на могилу бл. п. Ю. Фуштей, Ту Гіс, Алта.

По **$41.00:** Родина Покійного.

По **$16.00:** Збірка на похороні, прислав о. П. Зубрицький

По **$10.00:** о. Д. Лучак, Едмонтон, Алта., Іван Цимбалюк, Ту Гіс, Алта., С. Василевський, Едмонтон, Алта.

По **$5.00:** Д. М. Гелетя, Ту Гіс, Алта., Ю. Шевчук, Ту Гіс, Алта., С. П. Мухна, Ту Гіс, Алта., Іван Чернівчан, Ту Гіс, Алта.

По **$3.00:** Андрій Варварюк, Ту

Гіс, Алта.
По $2.00: Е. Гузер, Кемровз, Алта.
Збірка на посвячення могилного пам'ятника б.п. Емілії Романюк — мати, Кенора, Онт.
По $10.00: Пані О. Романюк, Кенора, Онт.
По $5.00: Адам Манюк, Кенора, Онт., Ева Цуркан, Кенора, Онт., Орися Романюк, Кенора, Онт.
По $2.00: А. Барчук, Кенора, Онт., пані Галайко, Кенора, Онт., Я. Трембак, Кенора, Онт.
По $1.00: П. Горбатюк, Кенора, Онт., Артур Романюк, Кенора, Онт., пані Н. Атаманюк, Кенора, Онт., пані Н. Гавриш, Кенора, Онт., пані В. Пекарчук, Кенора, Онт., о. Іов Скавальський, Вінніпег, Ман., В. Степанюк, Кенора, Онт., М. Похайло, Кенора, Онт., Н. Васильок, Кенора, Онт., Ю. Слобожан, Кенора, Онт., пані Кузь, Кенора, Онт., М. Микитюк, Кенора, Онт., А. Ратушняк, Кенора, Онт., Р. Волик, Кенора, Онт., К. Лукіянчук, Кенора, Онт., Ф. Гала, Кенора, Онт.
Дрібними $7.75.
Збірка на Хрещі в Січ-Коломия.
Прислав о. М. Крицюк.
По $10.00: Калина Гінсонник.
По $5.00: Іван і Марія Пазинчан, Микола і Галина Юзьків, Іван Онишук, Василь Гавриляк, Петро Воробець, Мирон і Марко Шевчук.
По $2.00: Дмитро і Софія Ванжика, Василь Чернявський, Р. Гошко, Степан Вінничук, Степан Семотюк, Василь Семотюк.
По $1.00: Василь Чарук, Василь Семотюк, Тоні Ферталь, Петро Фодчук, Микола Семотюк, Василь Дронин, Павло Хмілярь.

ПОЖЕРТВИ НА ДОПОМОГУ ТЕОЛОГОВІ.

Панство Микола і Петруна Назарухи з парафії Вадіма, Саск. пожертвували $5.00 на допомогу студентові Теології Свитославові Глуханюкові.

Щира подяка.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ У ФОРМІ ГОРОДНИНИ.

Старанням Всеч. о. Т. Глуханюка, пароха округи Вадіма, Саск парафіяни цієї округи пожертвували для Колегії Св. Андрея понад три тони городнини та $63.00 готівкою на оплату достави городнини до Вінніпегу. Пожертви готівкою зложили так:

По $40.00: Яків Наский, Вадіма, Саск.
По $5.00: Данило Кравчук, Едфрос, Саск., Іван Кушнірук, Вимярд, Саск.
По $4.00: Марія Кулик, Вадіма, Саск
По $3.00: Антін Савчук, Вадіма, Саск.
По $1.00: І. Шпаківський, Григорій Жотик, Іван Котик, Фома Іщук, Петро Кравець, К. Семчук, (Всі з Рами, Саск.).
По .80 цент.: Микола Гощалюк.

Городнину звозили в збірне місце, своїми грузовиками (троками) таксі: Стефан Ситко, Іван Кушнірук, П. Н. Чазурук, Г. Кудрик, Ів. Савчук, Н. Кавишький, Ст. Шербатюк, А. Папаскюк, Ж. Джус, А. Мелешук, Ж. Дарковичі, А. Савчук, К. Федорчук

Городнину до Вінніпегу привіз безплатно своїм троком п. Василь Берлінк з Кіяр, Сйск.
Всьм жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Пятниця, 14 жовтня, Покров Пресв. Д. М. — о год. 7.00 веч Місійна Вечірня в Ст. Джуліян, Саск. Проповідує — о. О. Кравченко. По Вечірні виголосить доповідь: о. П. Бублик, о. О. Кравченко, о. Т. Славченко.

Неділя 16 жовтня о год. 7.00 веч. — Місійна Вечірня в Вірдель, Саск. Проповідує о. І. Мельник. По Вечірні виголосить доповіді: о. С. Зузак, о. І. Мельник, о. П. Бублик.

Неділя 23 жовтня о год. 7.00 веч. — Місійна Вечірня в Елов Крік, Саск. Проповідує о. Прот. Ф. Керницький. По Вечірні виголосить доповіді: о. Т. Славченко, о. Прот. Ф. Керницький, о. Прот. М. Критюк.

Неділя 30 жовтня о год. 7.00 веч. — Місійна Вечірня в Кіндерслей, Саск. Проповідує о. Прот. Ф. Керницький. По Вечірні виголосить доповіді: о. О. Кравченко, о. Прот Ф. Керницький, о. П. Бублик, о Прот. С. Гребенюк.

Неділя 6 листопада о год. 7.00 веч Місійна Вечірня в Вовда, Саск. Проповідує о. Прот. М. Критюк По Вечірні виголосить доповіді: о. Т. Славченко, о. П. Бублик, о Прот. М. Критюк, о. Прот. С. Гребенюк

Неділя 13 листопада о год. 7.00 веч — Місійна Вечірня в Медов Лейк, Саск. Проповідує — о. Прот. Ф. Керницький. По Вечірні виголосить доповіді: о. І. Мельник, о. Прот. Ф. Керницький, о. О. Кравченко о. С. Зузак

Неділя 27 листопада о год. 7.00 веч. — Місійна Вечірня в Крідор, Саск. Проповідує — о. Т. Славченко По Вечірні виголосить доповіді: о. П. Бублик, о. Т. Славченко, о. І. Мельник

Проситься все дооколичне громадянство взяти участь у Місійних Вечірнях.

За Місійну Саскатунську Округу:
Голова — **о. Прот. Ф. Керницький.**
Секретар — **о. С. Зузак.**

ПОШАНОВНІ СПОЖИВАЧІ!

з нагоди 40-ліття Української Православної Катедри св. Володимира в Торонті, Онт.

відбудеться в суботу 22-го і неділю 23-го жовтня ц. р. зо слідуючою програмою:

Субота, год. 8-та веч. — Архиєрейська Вечірня з участю Його Блаженства Блаженнішого Митрополита Іларіона, Його Високопреосвященства Архиєпископа Михаїла, священства та Катедрального Хору під дир. п. Ю. Головка.

год. 7.30 веч. — Ювілейний бенкет в залі Катедри; — слово Його Блаженства Митрополита Іларіона, доповідь 40 років існування Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонті" — вид. Т. Гуменюк.

Вшанування основоположників Катедральної Громади.

Неділя, год. 9.30 рано — Зустріч Владики біля Катедри.

год. 10.00 рано — Соборна Архиєрейська Літургія.

год. 12.30 пол. — Обід в залі Катедри.

Слово Владики Михаїла.

— Слово настоятеля митр. прот. Д. Фотія і о. Ю. Ференсіка. Вшанування голів Управ Катедральної, Громади.

— Концертова частина: виступи Катедрального Хору під дир. п. Ю Головка та юних бандуристів ОДУМ-у

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЖОВТЕНЬ

16. Неділя — Транєкона, Тиндал, Леслнн.
23. Неділя — Кенора, Селкірк, Ст Лукаят.
30. Неділя — Трансона, Говор, Поларфіля, Дуфорст (служить Отець Стефанюк)

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3008
(увечері) JU 8-2010

о. В. АПОНЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Мелвил (Храм)
23. Неділя — Айтуна
30. Неділя — Гуда
Адреса: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск. Тел. 796-2218

о. В. БОРЧУКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Форктон
23. Неділя — Форктон
30. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Ватсон
23. Неділя — Вимер
30. Неділя — Рама
Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. ГИКАВОГО
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Лужани
23. Неділя — Сучава, День Подяки
30. Неділя — Гемаїн
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Шіго (м.)
23. Неділя — Фовм Лейк
30. Неділя — Елмзр
Address: Shaho, Bask., Box 82. Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Тюдор (за рікою)
23. Неділя — Любра
30. Неділя — Дробот.
Box 6. Theodore, Sask. Tel. 89

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2436.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Норт Бетафорд
23. Неділя — Бигар
30. Неділя — Медов Лейк
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3280.

о. В. КОКОРУДЗА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Венлзя
23. Неділя — Етельберт
30. Неділя — Дорбей
Address: Ethelbert, Box 71 Ph. 3264

о. М. КРИТЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Брускбі.
23. Неділя — Елов Крік
30. Неділя — Гроздя
Address: Box 1416, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛЯША
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Радвей
23. Неділя — Восетна
30. Неділя — Егрімонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя. День Подяки — Редфід
23. Неділя — Геффоря
30. Неділя. День Подяки — Бізнки
Address: Box 163, Hafford, Sask.
Tel.: 56.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Мустдора
23. Неділя — Мирнам
30. Неділя — Топорівці
ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя. День Подяки — Гамберт Пляйс
23. Неділя — Дакфин
30. Неділя. День Подяки — Анніа
Вечірні служаться що неділі о год. 7-ій вечора в Данфині.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man, Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Сван Пляйн
23. Неділя — Сторажес
23. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Арран
30. Неділя — Денбури
Address: Box 111, Hyna, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 2902-42 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Сенкі Репід
23. Неділя — Еле Пойнт
30. Неділя — Іффорд
Rev. O. Sorochuk
Bennyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Бервин
23. Неділя — Гресленд
23. Неділя. Обіднпя 2.30 по пол. — Сарсіл
30. Неділя — Бойл
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4588

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Рясел
16. Неділя — Роблин. Вечірня. День Подяки
23. Неділя — Петаюра
30. Неділя — Топорівці
Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Кзаворт
Вечірня о 4 год. в Лелін
21. Неділя — Торнополь
Вечірня о 4 год в Смате
30 Неділя — Азьюна
Вечірня о 4 год в Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Розі
23. Неділя — Гарденгон
30. Неділя — Туфорст
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЖОВТЕНЬ
16 Неділя - Канора (Подкка)
23. Неділя — Успенська (Подкка)
30 Неділя — Бикенан
Address: Box 423, Canora, Sask.
Phone 563-5153 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГОГ
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Смоки Лейк
23. Неділя — Доминг
30 Неділя — Спедден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя, День Подяки — Кемсак
23. Неділя, День Подяки — Довпея
30. Неділя День Подяки — Довпея
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя — Вкета
23. Неділя — Гленелмо
30. Неділя — Оквбори
Address: Oakburn, Man. Box 12
Телефон: 336

о. ГУМЕНА О. ЦЕРБАНЯ
ЖОВТЕНЬ
16. Неділя. День Подяки — Кемрова
23. Неділя. День Подяки — Пено
30. Неділя. День Подяки — Катвни
Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3063. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1966. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1966. ЧИСЛО (2041) 21

ТАЙНИЙ НАКАЗ ВАТИКАНУ

БОРОТЬБА З ПРИНЦИПОМ „ВСІ ВІРИ ОДНАКОВІ"
Ватикан забороняє „надмірну терпимість супроти відділених братів"

Всемогутній у Римі кардинал Оттавіяні, який в імені папи Павла VI фактично править Католицькою Церквою, видав офіційні тайні інструкції католицькому епископатові всього світу у справі бувшого світового католицького 2-го Ватиканського Собору.

У тих інструкціях, що видані в формі архипастирського послання (розуміється, з апробатою папи), католиків остерігається, щоб вони не допускалися фальшивого інтерпретування постанов 2-го Ватиканського Собору. Декотрі з постанов цього Собору серед Католицького загалу широко інтерпретуються, що Католицька Церква нібито в самій суті змінила декотрі із своїх традиційних важливих принципів, отже ті католики почали вводити в практику ті „зміни", яких Католицька Церква фактично не ввела.

Десять точок

У Ватиканському Посланні (яке тайно розіслав кардинал Оттавіяні до епископату) є десять точок, в яких вичислюються ті фальшиві інтерпретації постанов 2-го Ватиканського Собору, що поширилися серед католиків.

Між тими десятьма точками є, в кінці послання, наказ, щоб католики не були „надто терпимими супроти відділених братів" (християн не-католиків), бо ж такий принцип, що „всі віри однакові" є абсолютно чужий католицизмові".

Ширші інформації про вищезгадане тайне Ватиканське Послання подав щоденник „Нью Йорк Таймс" (20. 9. 1966).

З.Р.В. — До часів ІІ Ватиканського Собору (1962-65) Рим забороняв українським католикам служити разом со „спільні богослужіння" з православними українцями і українські національно-політичні діячі з Католицької Акції доказували, що ця заборона є для добра української справи. Після ІІ Ватиканського Собору, Рим наказав українським католикам правити „спільні богослуження" з православними українцями, і українські національно-політичні діячі з Католицької Акції голосять, що це для добра української національної справи.

З теперішніх тайних інструкцій Риму можна зробити висновок, що Рим знову забороняє „спільні богослуження" і можна сподіватися, що українські народно-політичні діячі з Католицької Акції будуть голосити, що це також для добра української справи.

Наш Первоієрарх на ювілеї 75-ліття українців у Канаді

По церквах відбулися молебні. „Спільних богослужень" не було

У Вінніпезі 16 жовтня відбулися під проводом КУК урочистості ювілею 75-ліття поселення українців у Канаді.

Головна урочистість відбулася на площі біля пам'ятника Т. Шевченкові біля будинку Манітобського парляменту. Цю урочистість удостоїв своєю присутністю Блаженнійший Митрополит Іларіон - Первоієрарх Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і там таки він сказав Слово, що зробило на присутніх (коло біля 5,000 осіб) глибоке враження.

З боку деяких діячів були заходи, щоб з цієї нагоди звершити спільну (з ш і а н у) „католицько-православну" церковну відправу, — одначе вона не відбулася.

Натомість православні с в я щ е н и к и окремо, а католицькі окремо відправили ювілейні молебні в українських церквах.

Новий екзарх України

На становище екзарха України, з титулом Митрополита Київського й Галицького, Синод Московського Патріярхату назначив архиепископа Філярета (Денисенка).

Попередником архиеп. Філярета на становищі екзарха України був митрополит Іоасаф (Лелюхинг, що помер цього року. Митроп. Іоасаф був наслідником екзарха України митр. Іоана (Соколова).

Теперішній екзарх, 37-літній архиеп. Філярет, автоматично отримує сан митрополита Київського й Галицького.

Досі він був епископом Дмитровським і одночасно ректором Московської Духовної Академії.

Дочка Распутіна видала книгу про свого батька

Марія Распутіна твердить, що Гріша Распутін не був „чорним духом Росії"

Марія Распутіна, дочка Гріши Распутіна, цього року видала в Швайцарії книжку про свого батька. Вона твердить, що її батько зойсім не був таким, за якого його загально вважають — за „чорного духа Росії".

Гріша Распутін з Сибіру був у ролі „монаха" при дворі останнього царя Росії, Миколи 2-го, найбільш впливовою особою. Про нього звичайно пишуть, що це був сибірський конокрад, який гіпнотизерськими штучками здобув собі серед російської аристократії при царському дворі славу чудотворця, який був розпусником, і мав вплив на царицю й царя. При тому про нього пишуть, що його дав собі цілей використовувати німецькі шпигуни.

Распутіна вбив князь Юсупов, який пару років тому судився в Америці з одним фільмовим підприємством за те, що воно представило його жінку, як нібито жертву насильства Распутіна.

Книгу Марії Распутіної опублікував видавець Альбен Мішель у Женеві.

З РЕЗОЛЮЦІЙ

УХВАЛЕНИХ КОНСИСТОРІЄЮ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ НА ІІ ЗБОРАХ 14—16 ЖОВТНЯ 1966 Р.

Проголошені на Консисторії постанови XIV Священного Собору Єпископів УГПЦеркви в Канаді, що відбувся в суботу 15 жовтня 1966 року:

І. У справі т. зв. „спільних" Богослужень з іншовірцями:

1. Згідно Канонам і Церковному Переданню, служити Служби разом з іншовірними Церква Православна забороняє з давнього часу, а тому наша Українська Греко-Православна Церква, як частина Вселенської Православної Церкви, обов'язана цих Канонів дотримуватися.

2. У національні свята й в урочисті дні благословляється служити всі церковні Служби в своїх власних церквах, супроводячи їх відповідними проповідями.

3. Виступи Духовенства нашої Церкви з іншовірними з нагоди 100-ліття Канади благословляємо, але їх форма буде установлена й подана до відома Духовенства.

4. У всіх тих випадках, коли буде потрібно окремих дозволів і вияснень, Духовенство звертається до Блаженнішого Митрополита Іларіона, як Первоієрарха нашої Церкви.

(Закінчення на стор. 2)

Новий голова Президії Консисторії

Повна Консисторія Української Греко-Православної Церкви в Канаді в ході своїх нарад у Вінніпезі 14-16 жовтня ц.р. обрала на становище голови Президії Консисторії прот. Франка Керницького, настоятеля парафії в Саскатуні.

Прот. Ф. Керницький, уродженець Канади, має за собою багато років душпастирської діяльности: в Саскачевані, Вінніпезі й Віндзорі, а останньо — в Саскатуні.

Голову Президії Консисторії звичайно обирає Собор нашої Церкви. Обраний Собором. прот. Тома Ковалишин не добув своєї каденції на становищі голови Президії Консисторії — через несподіване й передчасне упокоення.

У міжчасі — по смерти прот. Т. Ковалишина й до часу обрання прот. Ф. Керницького діючим головою Президії Консисторії був о. С. Ярмусь — регулярний секретар Президії Консисторії, теперішня секретарська каденція якого тривати має до скликання чергового Собору, який на кожних своїх періодичних нарадах обирає духовних і світських членів Консисторії, головою якої є Блаженнішний Первоієрарх нашої Церкви. Єпископат є ввесь з уряду (не з вибору) в складі Консисторії.

Новий голова Президії Консисторії фактично почне виконувати свої обов'язки не пізніше як 15 листопада ц. р.

З РЕЗОЛЮЦІЙ...

(Закінчення з 1 стор.)

2. У справі Ювілею 85-ліття Митрополита Іларіона:

1. З нагоди 85-ліття нашого Первоієрарха, Блаженнішого Митрополита Іларіона, (благословляється) належно відзначити цей Великий Ювілей у всіх церквах і Громадах Української Грекo-Православної Церкви в Канаді Молебнями і відповідними академіями на честь Високого Ювілята.

2. Про цей Ювілей повідомити наукові і громадські установи.

●

З РЕЗОЛЮЦІЙ КОНСИСТОРІЇ.

Консисторія Укр. Гр.-Прав. Церкви в Канаді, зібрана на своїх нарадах у Вінніпезі 14, 15 і 16 жовтня 1966 р., вітає Бл. Вл. Митрополита Іларіона й висловлює свою радість, що Господь зберігає Його для нашої Церкви, і в цій вірі молить Бога, щоб привернув Його до повного здоров'я.

На многі літа, Владико!

●

Консисторія рівно ж вітає Впреосв. Владику Михаїла, Андрея та Преосв. Владику Борниса і молить Всевишнього наділити їх кріпким здоров'ям на многі літа для служби нашій Церкві й Українському Народові.

●

У зв'язку з упокоєнням бл. п. Прот. о. Томи Ковалишина, Голови През. Консисторії, — повна Консисторія на своєму засіданні у Вінніпезі в днях 14, 15 і 16 ц. м., констатує велику втрату, яку понесла наша Церква, визнає Його великі заслуги як Священика, так і Голови Президії Консисторії, та висловлює свої найщиріші співчуття його родині.

Вічна Йому Пам'ять!

●

Консисторія вітає Прот. Франка Керницького з його вибором на Голову Президії Консисторії, бажає йому кріпкого здоров'я, многих літ та найкращих успіхів у його праці для добра Церкви й народу та заявляє йому всебічну підтримку на цьому відповідальному пості в нашій Церкві, і просить його перебрати урядування не пізніше 15 листопада 1966 року.

■

Консисторія висловлює признання й вдячність всеч. о. Степанові Ярмусеві, який після упокоєння о. Прот. Томи, з благословення Блаж. Владики Митрополита Іларіона і на припоручення Консисторії, перебрав на себе обов'язки Голови Президії і гідно та з великим успіхом їх виконував до часу обрання нового Голови Президії Консисторії.

З уваги на те, що о. Степан Ярмусь, крім своїх попередніх обов'язків, узяв на себе ще й цю велику відповідальність, повна Консисторія припоручає Президії Консисторії відповідно його за це винагородити.

Повна Консисторія припоручає о. Степанові далі виконувати ці додаткові обов'язки, до часу перебрання урядування новим Головою Президії.

●

З огляду на короткий час, що ділить нас від 50-ліття відродження Укр. Прав. Церкви в Канаді, Консисторія вважає, що найвища пора подумати про написання і видання історії нашої Церкви, і припоручає Президії Консисторії зробити негайно конкретні заходи, щоб цей надзвичайно важливий і необхідний проект поставити на практичний шлях реалізації.

●

Консисторія щиро вітає о. Митрата Володимира Слюзаря із 43-літнім його душпастирської праці, визнає його великі заслуги для нашої Церкви та його самовіддану працю у Східній Каналі, а зокрема його пастирську працю в Монтреалі і бажає йому кріпкого здоров'я і многих літ.

Консисторія вітає Громаду Св. Володимира в Торонті, Собор Св. Софії в Монтреалі і Громаду Св. Володимира в Гемпстоні з їх Ювілеєм 40-ліття і бажає їм дальшого постійного росту.

●

Рекомендації Комісії Членства і Церковної Дисципліни

У справі членства згадана комісія рекомендує слідуюче:

1. Щоб Консисторія переглянула спосіб прийняття членів до нашої Церкви і виробила певну систему прийняття згаданих членів до Церкви на майбутнє.

Комісія також рекомендує подбати про те, щоб на майбутнє до нашої Церкви приймати тільки таких членів, які готові прийняти і виконувати на ділі свої обов'язки, як членів Церкви так, як це вказано в Статуті нашої Церкви.

●

Резолюція Бюджетно-Фінансової Комісії:

Тому, що поширення діяльности нашої Церкви залежить від її фінансового стану, і тому, що дотеперішні прибутки Церкви не дозволяють їй на необхідне поширення її праці, провід Церкви повинен розглянутись за новими джерелами прибутків. Для цього пропонується:

1. Створення центрального меморіяльного фонду.

2. Створення центрального фінансового провірного центру, щоб доцільніше розпорядитись фондами наших багатьох парафій, які могли б прийти з помічною іншим парафіям у їх конечних потребах.

3. Приготовити фінансовий звіт, що охоплював би цілу нашу Церкву з усіма її парафіями й громадами.

4. Такий звіт повинен виказати:

а. Земельну вартість, так як вона оцінена (асесована).

б. Вартість (теперішня) будинків, тобто їх асекураційна вартість:
1. Церков
2. Освітньо-виховних інституцій
3. Священичих резиденцій
4. Інвестицій в маєтности

в. Інвентар, включно з грішми, що записані на Церкву у завіщаннях.

4. Завангажувати до праці найкращі легальні рахункові (експертантські) сили в крайовім комітеті, завданням якого було б підшукувати відповідні джерела прибутків.

■

Резолюція Архітектурно-Іконографної Комісії

Комісія уважає за доцільне:

1. Поміщати у „Віснику" інформаційні статті про нашу традиційну архітектуру й іконопись, про її пристосування до канадського клімату і теперішньої технології, фотографії зразкових плянів церков, резиденцій та заль.

2. Давати практичні поради потребуючим громадам і пов'язувати їх з добрими архітектами та артистами-малярами.

3. Рекомендувати, щоб громади, які будують церкви, резиденції і залі, діставали від Консисторії апробату плянів будови.

Єдина Церква Христова і поділене християнство

ВСТУП

Яке б не було наше відношення до справи поєднання християн, (т. зв. „екуменічного руху"), ми не можемо заперечити, що цей рух став уже настільки важливим, що нам дальше не вільно ігнорувати.

Ніхто в наш час не може вже себе вважати за якусь „закриту лавочку".

Рух за поєднання охопив усі частини поділеного християнства. Перед фактом цього руху стоїмо й ми.

Яка ж наша реакція, — реакція православних, на цей рух за поєднання християн?

1. Єдність це — Заповіт Христа

Господь наш Ісус Христос перед своїми стражданнями, прощаючись з учениками, молився: „Святий Отче, збережи в Ім'я Своє їх, яких дав Ти Мені, щоб як Ми, едине були!... щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в нас і вони, — щоб увірував світ, що Мене Ти послав" (Ів. 17. 11, 21).

Із слів Христа ясно видно гаряче бажання, щоб усі Його учні й послідовники були з'єднані в одній Христовій Вірі, в одній Божій надії та любові, — іншими словами: в одній Церкві, в одному Царстві Божому.

Христос основав тільки одну Церкву!

Єдність Церкви Христової це — заповіт і бажання Самого Христа. Він покликав Св. Апостолів, щоб вони своєю проповіддю з'єднали всі народи в одній Христовій Церкві. Христос гаряче молився, щоб не було подіїв між Його учнями, але „щоб були всі одно". Коли ми — дійсно учні Христові, то ми не можемо бути байдужими до справи єдности, бо єдність це — заповіт Христа.

І Ап. Павло в своїх Посланнях постійно взиває, кажучи:

„...щоб були Ви з'єднані в одній розумінні та в думці одній!" (1 Кор. 1. 10).

„...пильнуючи зберігати єдність духа в союзі миру. Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого покликання. Один Господь, одна віра, одне хрещення"... (Еф. 4, 3-5).

2. Для дійсної єдности треба твердого богословського ґрунту

Єдність це — гаряче бажання й заповіт Христа. Тому ми не можемо не радіти з приводу посилення бажання християн осягнути єдність. Але, і то якраз для добра цієї ж справи єдности, ми мусимо бути уважні, щоб не попасти в фальшивий оптимізм. Фальшивий оптимізм є так само небезпечним для справи єдности, як і песимізм. Коли песимізм породжує нехіть і зневіру, то фальшивий оптимізм породжує із себе байдужість, індиферентність і релятивізм що до справи Віри. Здорове духове християнське життя не можна будувати на піску сентиментальности. Для цього треба ТВЕРДОГО БОГОСЛОВСЬКОГО (ТЕОЛОГІЧНОГО) ґрунту. Для дійсної тривкої єдности треба богословської конфронтації й обміркування справ. Скоро поспішна єдність, базована на почуттях чи сентиментальності, не дасть дійсно тривких результатів. Індиферентність і релятивізм у справах Віри, це — так само безпідний стан, як і фанатизм.

Ми, православні, віримо, що Христос основав тільки одну Церкву, -якій Він відкрив Правду. Таким чином, у справах Віри не може бути жодного компромісу. Це, однак, не виключає обдумання правди у світлі сучасних вимог, залишаючи її оригінальну сутність. Правда Божа серед нас висловлена людською мовою й людськими поняттями. А людська ж мова й поняття не досконалі. Та вони ж і підлягають розвитковій мутації.

3. Вірую в єдину, святу соборну й Апостольську Церкву

Христос основав тільки ОДНУ ЦЕРКВУ. Церква Христова почерез проповідь Апостолів і їхніх наслідників, вийшовши з Єрусалиму, розійшлася по всьому світі. Тут і там, приноровлюючись до часу, місця, і серед різних народів, були створені християнські громади. Хоч ті громади деколи й різнилися між собою формою Богослужіння, адміністративною організацією, навіть доктринальною формуляцією, то, однак, ці різниці були настільки малими, що вони не нарушували загальної єдности в сповідуванні тієї самої Віри й спільного Богослужбового, таїнственного, життя. Християни західної частини Європи й зах. частини Середземноморського басейну, наверненні на християнство Римом, групувалися навкруги цього патріяршого престолу (римського), приймаючи його звичаї.

Християни східньої частини тодішнього світу мали багато обрядів; адміністративно ж вони групувалися біля чотирьох патріяршних престолів: Олександрія, Константинополь, Антіохія й Єрусалим. Але, найкращі з людей не є досконалими, отже й навіть наймудріші можуть помилятися. Тому-то вже в самих початках історії Церкви зустрічаємося з різними непорозуміннями. Для полагодження цих непорозумінь і скликалися Вселенські Собори(7).

Укладена й проголошена Халкедонським Собором (451 р.) догматична формула про поєднання в одній Особі Христа двох природ — людської й Божественної — не була прийнята Церквами таких обрядів, як: Сирійської, Вірменської, Коптської та Етіопської. Це привело до розколу, а згодом і до виходу цих Церков з лона Вселенської Церкви, що на заході була тоді очолена Римом, а на сході — Константинополем.

На заході починає відбуватися постійна централізація, разом з заведенням уніформности, — так, що незабаром це призвело до абсолютної залежности всіх Церков заходу (Есланської, Галльської, і т.д.) від Риму.

На сході, взаємовідношення між Константинополем і рештою патріярхатів далі залишаються братськими; іспо відання ж тієї самої Віри вважається за цілком вистачальний принцип для осягнення єдности, яку заповідав Христос.

Однак, не зважаючи на ті виникаючі різниці, єдність Сходу й Заходу покищо залишалася непорушною — принаймні формально, аж до 1054 р.

Року 1054-го настав формальний розкол між Римом і Константинополем. Решта патріярхів стали по стороні Константинополя, й осудили Рим. Рим, таким чином, залишився осамітненим — поза Вселенською Цеквою, у складі якої перебувають чотири Східні патріярхати: Константинопольський, Олександрійський, Антіохійський і Єрусалимський.

Згодом, у 16-му столітті, в нутрі Римської Церкви виникає т. зв. Реформація, яка й дає початок усім тим угрупованням, які ми знаємо під назвою „протестантів". Усі ті розколи сильно ослабили Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву, але не знищили її. Єдина, Свята, Соборна й Апостольська Церква, у своїй повноті й оригінальності збереглася на Сході, у Православній Церкві. Православна Церква, таким чином, не тільки претендує, але й історично наслідувала Церкву Апостольську.

Участь Православної Церкви в русі за поєднання християн може бути тільки свідкувальна, а не пошукувальна. Ми можемо брати участь у цьому русі тільки як **свідки Правди**, яку об'явив Христос Своїй Церкві, а не як шукачі. Ми нічого ані додали, ані відняли від Віри Апостолів, від Віри Єдиної, Святої, Соборної й Апостольської Церкви. Ми можемо тільки шукати за новими способами вислову, відкриття й комунікації Правди Божої, яка, віримо, історично збереглася й далі перебуває в лоні Східної Православної Церкви.

Коли Господь наш Ісус Христос був розп'ятий, то ті, що розпинали Його, хотіли поділити Його верхню одежу, хітон, але цього не сталося. Натомість було кинуто жереб'я, і так хітон Христа був відданий тому, хто виграв. Церкву Христову можна порівняти до тієї верхньої одежі (хітону), яку різні сили в різних часах намагалися й далі намагаються поділити на шматки. Але як кололись, так і тепер, не зважаючи ні на всякі поділи, хітон Христа залишається цілим в образі Східної Православної Церкви.

4. Що таке Церква,

Коли ми, православні, говоримо про єдність, то завжди підкреслюємо, що єдність — можлива **лише в Церкві**. Що ж таке Церква?

Церква своєю сутністю — це життя, це — нове життя, життя у Христі. Бути в Церкві — це значить бути у Христі, жити у Христі. А поскільки Христос це Бог, і Його життя є невід'ємним від життя Св. Трійці, то життя у Христі — це також значить жити в Отці й у Св. Дусі. Таким чином, Церква це — життя в Бозі.

Отже, суттю Церкви є **освячення, обоження** силою дії Св. Духа — того Духа, що від Отця походить, і Який, на прохання Сина, зійшов був на Апостолів у вигляді вогняних язиків. Отже, Церква не є собі просто якась організація чи товариство. Як суть, так і границі Церкви — це щось таємне, таїнственне, але не незнане.

Тайна Церкви пізнається, але вона пізнається лише **вірою**, лише духовним зором, який, за словами Ап. Павла, є доказом речей, яких ми не спроможні бачити зором фізичним (Єв. 11:1).

Церква це — об'єкт, справа, віри Щоб пізнати Церкву, то треба вірити, треба мати духовний зір, віру. Тому ми кажемо: „Віруємо в Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву". Церква **пізнається Вірою**, але **реалізується**, здійснюється ЛЮБОВ'Ю. Тому ми й закликаємо на Богослуженні: „Полюбімо один одного, щоб однодушно визнавати..." цебто зреалізувати, здійснити Церкву Христову. Тому й сказано також, що віра без діл, тобто без **любови**, є мертвою.

Любов була причиною створення світу. Любов була також причиною відродження, спасіння: „Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородного..." (Ів. 3. 16), щоб Він, прийнявши нашу природу, об'єднав у Собі, у своїм Тілі, земне з небесним, створіння з Творцем. Тому Церква, як нове життя, поєднане з життям Христа, зветься Тілом Христовим, Тілом, Головою якого є Христос, диханням — Св. Дух, а ми — його члени.

У Церкві, Тілі Христовому, людина, таким чином, знову стає царем, вінцем творіння, всесвітнім, універсальним естовом, яке почерез Христа, з одного боку — об'єднується зо всім створінням, а з другого — стає учасником життя Св. Трійці.

Поскільки Церква, пізнається Вірою, а здійснюється Любов'ю, то **живе** вона Надією. Церква живе Надією на друге пришестя Христа, коли Бог буде „все у всьому", коли постане „нове небо і нова земля", і Царство Боже настане скрізь.

Успіх усякої церковної справи залежить від спосідання оцих трьох: Віри, Любови й Надії. Хоч таїнственність Церкви не є для нас цілком зрозумілою, то однак, вона не є недоступною. Церква пробуває не тільки на Небі, але й на землі, у царстві конкретного. Тайне, силою обставин, мусить проявитись себе в наглядному, видимому, творячи, таким чином, певний символ, ікону.

Символ — це щось таке, що має конкретну форму, але зміст його перевищує сферу конкретного. У цьому розумінні ми можемо сказати, що Церква Христова на землі — це символ, ікона Царства Божого, Божественного на землі. Існуючи в цьому світі, у сфері конкретного, Церква змушена прийняти певну конкретну форму, як спільнота з певними законами й обмеженнями.

Церква також, як і все те інше, що існує на цьому світі, має свою історію. Можемо сказати, що таємне Божественне, з'являється на цьому світі як свого роду історична маніфестація. Так, Церква на землі була в певному часі й у певному місці основана Господом нашим Ісусом Христом. Але, разом з тим, Церква є також чимсь позаісторичним, поскільки вона була дана нам, існуючи перед тим, у Божественному, надлюдському плані. Для неї, до певної міри, світ був створений.

5. Висновки

Беручи до уваги все те, що сказано вище, мусимо зробити такий висновок, що Церква, як така, не може не бути ОДНОЮ. Бо ж те, що не є ОДНИМ, не (Докінчення на 6-й стор.)

Скільки офіційних членів Церкви в Україні?

Журнал „Православная Русь" (ч. 18, 1966 р.) в США інформує, що в Україні є 19 православних епархій, що охоплюють собою 8,000 парафій, в склад яких входять 20 мільйонів віруючих.

Усі ці епархії (діецезії) становлять Екзархат України в юрисдикції Московського Патріярхії, тобто патріярха (Олексія Семанського) і його Синоду, що очолює Московський Патріярхат (Російську Церкву) в Советському Союзі.

З.Р.В. — В Україні є приблизно 40 мільйонів населення. З того мав би бути такий висновок, що ті „20 мільйонів віруючих" — це ті православні, які офіційно записані як члени Церкви.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.: в ЗДА — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 35c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„СПІЛЬНІ ВІДПРАВИ" – ЦЕ ВИКЛЮЧНО ЦЕРКОВНА СПРАВА

Католицький „екуменізм", тобто „всесвітність" католицького руху за „з'єднання християн" під церковною владою (юрисдикцією) папи Римського — це таке явище, що постійно відоме в історії. Але від часу проголошення підготовки до скликання світового католицького Собору, який відбувся в 1962-1965 роках, а був заповіджений 25 січня 1959 р., католицький „екуменізм" зміняє свою тактику. Його тактика колись користувалася такими засобами: Інквізиція, „блискуче самовідокремлення" від некатоликів натаврованих як „еретиків" і відкритий наступ на них „від чола".

З 1959-1965 років тактика католицького екуменізму змінилася на „мирну", на тактику „коекзистенції" (мирного співіснування), а навіть на співжиття і співпрацю, — бо, навіть на тактику „спільних" (мішаних) церковних відправ. Це тактика така: коли не можеш перемогти їх в прямому бою, то наближся до них, - отже це вже політика „зближення"; во на є лише версією ось такої тактики: **"if you can't beat him, take him in".**

Виходимо з того заложення, що серед найвищих католицьких провідників є не лише особи з політичними амбіціями — щоб католицизм, немов якась світська інтернаціональна організація оплував людство задля самої власті; — але що є там і такі особи, які таки вірять, що лише католицизм є одиноко-правдивою релігією і що метою католицького „екуменізму" є ніщо інше, як лише спасіння душі, яке християни не-католики могли б осягнути лише через визнання над собою папської юрисдикції.

Лише з такими і тільки з такими відкритими, чесними й широко-релігійними католицькими провідниками треба проводити „діялог", і трактувати їх ложно та з респектом. А всі ті католицькі дірчі, які приховують свій католицький „екуменізм" під хлучем „національної єдности" і т. п., самі собі підписують опінію таких, якими вони є, а саме — що вони лякаються щиро й відкрито заявити, що метою „християнської єдности" є спасіння душі, а не політики й політичних — будь вони місцеві, „національні", чи й інтернаціональні.

Коли ж ідеться про тих речників католицького „екуменізму" (клича за приєднання християн не-католиків до Римської Церкви), які щиро голосять той „екуменізм" задля спасіння душі, то їхня тактика „наближування" до Риму християн не-католиків шляхом „спільних" церковних відправ з ними є нерельною.

По-перше, католицьке віроісповідання в принципі не дозволяє католикам мати жодної богослужбової спільности з християнами не-католиками, з православними включно; так само й православне віроісповідання в принципі забороняє богослужбову (літургічну) спільність з не-православними. В одних і других це заборонняється тому, що їхні літургічні системи основані на догматичних принципах. А між православними та католицьким віроісповіданнями є догматичні різниці. Ні одні, ні другі не можуть своїх догматів зломити, бо інакше католики перестали б бути католиками, а православні перестали б бути православними.

Віримо, що чесний і переконаний католик бажав би, щоб православні перейшли в католицтво, і що чесний і переконаний православний бажав би, що б католики стали православними — але шляхом власного зацікавлення і з власного переконання, а не під будь якою пресією чи шляхом політичних підступів з боку православних. Але не віримо, що чесний і віруючий католик не бажає того, щоб православні зломили свої догмати, а при тому не приймали догматів католицьких і взагалі жодних. Віримо, що й чесний православний не бажав би, щоб католики свої догмати зломили, а православних не прийняли. Бо ж зломлення основ Віри — не зважаючи на те, в кого б це не було — не є на користь справи релігійности взагалі, а релігійности християнської зокрема.

Але Католицька Церква в тактиці „наближення" почерез церковні „спільні відправи" з не-католиками є, з одного боку, в доменуючому положенні, а з другого боку — воня, згідно зо своїм ученням, не нарушує догматичних принципів своєї Віри.

Не нарушуючи свого принципу — не мати літургічного спілкування з інше-віряшми, з одного боку, Католицька Церква, з другого боку, ті літургічні спілкування з православними допускає лише на основах своєї **церковної економії.**

Є всякі інтерпретації терміну „церковна економія", але ніхто не заперечить, що всіх зобов'язує вяснення її Св. Іваном Золотоустим, бо ж його вчення в цій справі було голосом Церкви Христової його часів. А „церковна економія", згідно з ученням Св. Івана Золотоустого, — це виняткові, тимчасові, фрагментарний засіб (метода), метою якої є добро Церкви, тобто така кінцева мета Церкви, щоб шляхом спорадичних одноразових відступів від своїх принципів прямувати до їхнього остаточного скріплення. Далі, — що церковна економія приміюється так, щоб та особа чи група осіб, до кого вона приміюється, не знала про це; і щоб церковна економія приміновалася лише одноразово, в ще стосованою универс. церковною

(Докінчення на 5-ій стор.)

(Закінчення з 4 стор.)

постановою. Верховний Духовний Провід Церкви цього не може зробити з уваги на те, що принцип Віри не дозволяє на це, і церковна економія тут не може бути стосована, бо інакше вона заперечила б саму себе.

Католицька Церква, після застосування церковної економії лише в поодиноких місцях, для поодиноких випадків, в основі зберігає принцип не мати церковних відправ спільно з іншовірцями; отже не вся Католицька Церква, а лише деякі її поодинокі духовні отримали на деякий час привілей відходити від згаданого принципу. Вони знають, що коли потреба мінеться, то вони знову повернуться до загального принципу в Католицькій Церкві, яка, так би мовити, „очистить" їх. Але до чого б повернулися, і як „очистилися б" Українські Православні Церкви, якщо б вони заве-ли в себе таке правило-канон, щоб для системи даних оказій (напр., національні свята) регулярно ломити свій православний принцип?

Католицька Акція у своїх намаганнях з унійною метою впливає і до православних мирян (світських) чи, як кажуть, до народу, і до ієрархів. Але Католицька Акція проочує той факт (чи недоцінює його), що, з одного боку, світські люди не мають права робити якихсь нововведень, що відносяться до Віри, бо це належить до Ієрархії; що при тому Ієрархія забов'язана Ісповіданням Віри Православної і всім тим, що з неї випливає, отже вона не може піти на такі пропозиції Католицької Акції, що суперечили б Православію. В Українській Православній Церкві тепер немає таких ієрархів, як були ті, що 1596 р. піддалися під власть папи, і домагалися, щоб з ними пішов увесь народ, бо ж, мовляв, ці ієрархи були „учителями віри", отже народ не мав права оскаржувати їх у єресі, в відступництві. Ті ієрархи з 1596 р. і Римська Церква злегковажили той факт, що невідлучною частиною істоти Православія є також і **рецепція** — тобто необхідність прийняття всією Церквою (включно зо світськими) всього того, що постановить ієрархія; і що **рецепція** конечно містить у собі той принцип, що в Православії є „народ оборонцем Віри", що час до часу пригадується Православною Церквою, а в тому й у Посланні Патріярхів з 1848 р. „Народ — оборонець Віри" — це православне вчення такого змісту: якщо б навіть хто з ієрархів зломив принципи Православія, то, не зважаючи на всі ці мотиви, з якими він це зробив, народ має право стати проти нього в обороні Віри. І саме на цій основі народ не пішов за тими бувшими своїми єпископами, які 1596 р. перейшли під власть папи, а, навпаки, народ на своєму Соборі (там таки, в Бересті, 1596 р.) під проводом світської людини, князя К. Острозького, осудив тих ієрархів як апостатів (відступників).

Тепер ситуація краща тим, що не польський король назначує кандидатів на українських православних єпископів, а вибирає їх собі сам народ — таких кандидатів, про яких він знає, що вони збережуть основи Православної Віри. Отже тут Католицька Акція не може числити на бажаний їй конфлікт між двома принципами Православія — що, з одного боку, Ієрархія є найвищим духовним авторитетом, і що, з другого боку, народ є оборонцем віри, — бо ж ці два принципи у своїй істоті не виключають один одного, а становлять єдність у метї збереження Віри. А в наших часах, у вільній країні, супротивні сили не зможуть довести до конфлікту цих двох принципів, як це силою вчинили були Рим і Польща 1596 р. Ієрархія викликає народові істоту Православія на основі постанов сімох Вселенських Соборів і Традиції, а народ, знаючи істоту Православія, має право й обов'язок оборонняти його, якщо б хто хотів чистоту Православія нарушити. Така система Православія є тією, якої не можливо зломити за допомогою старої римської методи „діли, і опановуй".

Ватиканські інструкції про мету „спільних богослужень"

Ватикан наказує католикам, щоб вони брали „участь з відзначними християнами у спільних молитвах за християнську єдність" з метою витворення грунту для Католицької Церкви.

Український католицький тижневик у Торонті „Наша Мета" в числі за 17 вересня 1966 р. передрукувала з католицького органу в США „Колюмбія" десять інструкцій п. з. **„Десять екуменічних заповідей для католиків"**, що їх подаємо нижче (підкреслення в тексті — наші):

„Насамперед треба пояснити слово: екуменічний. Це слово грецьке і значить — вселенський, всемірний, всесвітній. Його вживається на означення Вселенських Церковних Соборів.

1. Памятайте, що ви особисто відповідальні за християнську єдність.

2. Знайте і переживайте вашу віру так, щоб передати її красу і вартість іншим християнам.

3. Позбудьтесь упереджень і пізнайте добру волю і правду у відлучених християн.

4. Пізнавайте і старайтесь зрозуміти віру і звичаї інших християн.

5. Зверніть увагу на великі звязки головно хрещення і ін. Письмо, які обединюють нас з іншими християнами

6. Наближуйтесь до екуменічних намагань з покорою і терпеливістю, усвідомлюючи собі, що сотки літ розлучення створили серйозні рїжниці в поглядах і традиціях, які не дадуться легко подолати до відлучених християн.

8. Ідіть за вказівками, проголошеними вашим єпископатом.

9. **Беріть участь з відлученими християнами у спільних молитвах за християнську єдність, розуміючи**, що ми шукаємо великого дару, якого можемо сподіватися від Бога тільки тоді, коли всі будуть вповні готові прийняти його.

10. Приєднуйтеся до інших релігійних угруповань, які шукають християнських і теїстичних розвязок спільних завдань."

(„Колюмбія")

З.Р.В. — Вищеподані інструкції основані на основі унійних планів Ватикану, якими керує ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християн.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ВІДДАЙТЕ, ЩО КЕСАРОВЕ — КЕСАРЕВІ, А БОГУ — ЩО БОЖЕ" (Мат. 22. 21).

Людина складається з двох „складників" тлінного тіла і безсмертної душі; кожний член потребує належної опіки. Хоч на перший погляд нам здається, що людина живе лише тілесно, одначе це лише так нам здається. Правдивий християнин живе душевно найперше, а тіло його (християнина) — це тимчасовий притулок душі. Що ж більше важливіше для правдивого християнина тіло, що сьогодні живе й цвіте, а завтра..., а душа лишиться і прийме нагороду ту, яку людина заробила протягом земного життя. А як ті брате і ти сестро розпреділили свое життя; чи ви віддали тілесне тілові, а душевне душі?

„Червоний декан помер"

Найбільш контроверсійна постать в історії Англіканської Церкви

У жовтні ц. р. помер декан Кентерберійської Катедри в Англії, що є Катедрою примаса Англіканської Церкви.

Декан Гюлет Джансон, настоятель згаданої катедри, відкрито голосив комунізм — навіть у своїх проповідях у цій катедрі.

Комунізм навчає, що держава – це конечне насильство

Маркс і Ленін навчали, що комуністична держава не може існувати інакше, як тільки на основі „насильства" — „диктатури" тих, що очолюють комуністичну державу

Спираючись на вченні Леніна, совєтська газета „Комунист Украины" (ч. 5, 1966 р.) ясно відкриває істоту влади Союзу, коли повчає так:

„... Марксизм-ленінізм науково обґрунтував нерозривний зв'язок диктатури пануючого класу з її державними формами, виявив політичну суть цих явищ, показав, що диктатура і демократія - це знаряддя, способи класового панування, що в анґлосаксонську суспільності демократія може бути лише для панівного класу. „Демократія, — писав В. І. Ленін, — є форма держави, одна з її відмінностей. І, отже, вона являє собою, як і кожна держава, **організоване застосування насильства до людей".** (Підкр. ред. В.).

З.Р.В. — Тому що в СССР влада, що прикриває себе фірмою „диктатури пролетаріяту", є крайньо насильницькою, то тому вона вмовляє в поневолене нею населення, що, мовляв, взагалі не може бути такої держави — навіть демократичної — яка б не була насильницькою. Отже, між диктатурою й демократією, мовляв, немає різниці.

Годі сказати, чи автори, які голосять це в совєтській пресі, самі вірять у це, чи ні.

Але їм годі вмовити в людей, що свобода творити різні партії і голосувати на їхніх кандидатів під час виборів і що свобода висказувати свої особисті переконання та свобода права захищати себе в суді і право мати приватну власність, а також право виїздити з країни і т. д., як це є в демократії, це не те саме, що в СССР, де диктатура групи осіб усе це забороняє.

Єдина Церква Христова...

(Закінчення з 3 ст.)

може бути Церквою! Тому-то не можна говорити про подію Єдиної Христової Церкви, бо це, з догматичної точки зору, просто НІСЕНІТНИЦЯ!

Можемо говорити лише про подію тих, що звуть себе християнами. Одність Церкви виходить з самої **природи**, істоти її. Це не є щось алегоричне. Хоч таємність Церкви є нам не повністю зрозумілою, то все ж таки вона не є для нас недоступною. Церква пробуває не тільки на Небі, але й на Землі — в царстві конкретного.

Отже, з уваги на це, оте тайне, Божественне мусить проявляти себе і в наглядному, конкретному, творячи таким чином своєрідний символ, ікону — щось таке, що має конкретну форму, але зміст і границі його перевищують царство конкретного. Тією конкретною, історичною формою, тією іконою тайного, Божественного на землі, ми вважаємо, є, з волі Христа СХІДНЯ ЦЕРКВА, яка зве себе ПРАВОСЛАВНОЮ не з гордости, але з історичної конечности, яку зумовили різні події й розколи серед Християн.

Руку християни за поєднання не можна не вітати. Любов зобов'язує нас також помагати в цьому. Але, наша допомога лише тоді може мати якесь значення, коли ми будемо свідомі своєї позиції — позиції Єдиної, Святої, Соборної й Апостольської Церкви, і коли не спокусимося на популярний релятивізм і індиферентність, що, мовляв, усі віри і Церкви моляться до того Самого Бога, отже — всі вони мають однакову вартість. Індиферентність і релятивізм — це такий самий безлідний стан, що й фанатизм.

Для єдности треба твердого богословського (теологічного) грунту. Коли поглянемо на історію Церкви, то можемо сказати, що перше тисячоліття її відзначалося, менш-більш, єдністю. Друге ж тисячоліття, в якому ми перебуваємо — це сумна картина всяких поділів і підподілів. Уже недалеко ті трьохо тисячоліття. Чи настане у ньому припинення поділу християн? Чи припиняться всякі намагання РОЗДЕРТИ ризу Христа? Це, у великій мірі, буде залежати від усіх тих, хто має ім'я християнина!

Свящ. Олег Кравченко, B.Ph., L.Th.

Московський Патріярхат змагає до опанування Французької Православної Церкви

Патріярх Московський Тихон (1917-1925) осуджував комунізм і комуно-большевицьку владу з СССР, якої він не хотів визнати. Отже 1925 він „нагло вмер", як подає в його життєписі теперішня Московська Патріярхія.

Та „нагла смерть" патріярха, що перед тим не був хворий виявилася православними в СССР і у світі, що влада СССР отруїла його. По його смерті влада СССР не дозволила вибирати нового патріярха. Російську Церкву почав очолювати митрополит Московський Сергій (Старогрядський) з титулом Містоблюстителя (сторожа) Патріяршого Престолу, що був опорожнений, і він же заявив, що буде лояльним до влади СС-СР.

Ті єпископи Російської Православної Церкви, що були за кордоном, по „наглій смерти" патріярха Тихона і заяві лояльности до влади СССР митр. Московський Сергій ствердили, що провід (Патріярхія) Російської Церкви в СССР політично опанований комуно-большевицькою владою, — отже вони перестали підлягати йому. На Соборі в Карловцях (Сербія) 1926 р. російські єпископи за кордоном під проводом митр. Антонія (Храповицького) проголосили себе незалежними від проводу Російської Православної Церкви в СССР, тобто від проводу Московського Патріярхату, і так постала Російська Зарубежна (закордонна) Церква.

Один з російських ерархів во Христі, митр. Євлогій, не погодився з тим першим (Карловецьким) Собором Російської Зарубежної Церкви, яку очолював митр. Антоній (Храповицький); а митр. Євлогій також претендував на головство над нею. Вислід був такий, що митр. Євлогій відділився від Російської Зарубежної Церкви, а за ним пішла більшість російської еміґрації у Франції.

Голова Російської Церкви в СССР митрополит Московський Сергій проголосив Російську Зарубежну Церкву неканонічною і натаврував її як „карловацький розкол" (схизму). Митр. Євлогій 1931 р. піддався з своєю епархією у Франції під юрисдикцію Константинопольського патріярха, бо не хотів уважатися за „неканонічного", яким проголосив його митр. Сергій у Москві.

Патріярх Константинопольський 1931 р. встановив на заході Европи (а головно у Франції) Російський Екзархат, а митр. Євлогія найменував своїм екзархом.

Року 1944-го влада СССР дозволила обсадити опорожнений (від 1925 р.) патріярший престіл у Москві, і Собор Російської Церкви в СССР 1944 р. вибрав за патріярха митрополита Московського Сергія (Старогрядського).

Року 1945-го екзарх патріярха Константинопольського, митр. Євлогій у Парижі, і його два вікарні єпископи (архиєп. Володимир і архиєп. Сергій) перейшли з юрисдикції патріярха Константинопольського (але без його згоди) в юрисдикцію патріярха Московського. Патріярх Константинопольський уважав їхній акт неканонічним, і назначив для Російського Екзархату в західній Европі, що знаходився головно у Франції, нового екзарха, яким був архиєп. Юрій.

Року 1965 патріярх Константинопольський Атенагорас І пару разів попереджував, що він скасує Російський Екзархат у західній Европі, тобто зречеться своєї юрисдикції над православними росіянами у Франції й інших країнах західньої Европи. І нарешті, 22 листопада 1965 р. патріярх Константинопольський Атенагорас І зо своїм Синодом офіційно розв'язав той Російський Екзархат — зрікся своєї юрисдикції над ним, яка тривала від 1931 р. по 1965 р.

Але патріярх Константинопольський залишив тому бувшому Російському Екзархові вільну руку вирішувати свою дальшу долю. Правда, патріярх Константинопольський Атенагорас І виразно натякнув на те, що той бувший Екзархат, очолений архиєп. Юрієм у Парижі, має змогу включитися в Патріярхат Московський, але формального наказу зробити це патріярх Атенагорас І цьому бувшому Екзархові не дав.

Коли Патріярхія Константинопольська зреклася над ним своєї юрисдикції, то той бувший Російський Екзархат на своєму Соборі, очоленому архиєп. Юрієм, у Парижі 31 грудня 1965 р. проголосив свою незалежність від жодних закордонних церковних властей, і так встановив автокефальну Французьку Православну Церкву — тобто таку Церкву, що складається з православних французьких горожан — ба, і в великій мірі з французів (бо багато росіян у Франції засимілювалися, змішалися з французами; і вважають себе за православних. Отже Французька Православна Церква заявила, що її мовою в церкві буде французька мова.

Але з того часу, як Константинопольська Патріярхія зреклася своєї юрисдикції над Російським Екзархатом, Московська Патріярхія 31 березня 1966 р. зголосила на цей Екзархат свої претензії як на свою „спадщину" з-перед 1931 року.

Формальну заяву в цій справі проголосив Західньоєвропейський екзарх Московського Патріярхату митрополит Антоній (Блюм), датовану в Парижі 31 березня 1966 р.

Документ претензій Московського Патріярхату на Французьку Православну Церкву

Нижче подаємо початкову (головну) частину тієї заяви, яку, з доручення Московського Патріярха Олексія (Семанського) проголосив його західньоєвропейський екзарх митр. Антоній (Блюм) у Парижі 31 березня 1966 р. (Текст подаємо з журналу „One Church" (січень, 1966 р.) — органу Американського Екзархату Московського Патріярхату. Пояснення в дужках подані редакцією „Вісника").

Заява Високопреосвященнішого Владики Антонія Митрополита Суровського і західньоевропейського екзарха Патріярха Московського

„Його Святішість Патріярх Вселенський (Константинопольський, Атенагорас І) разом зо своїм Синодом, після вступних остережень по адресі заінтересованої сторони свого Російського Екзархату в Зах. Европі) щодо своїх замірів, своєю Постановою, датованою 22 листопада 1965 р. розв'язав канонічне існування Російського Екзархату в Західній Европі.

Дня 31 грудня 1965 р. той розв'язаний Екзархат сам своєю заявою проголосив себе незалежним, і таким чином ступив на шлях схизми.

Патріяршій Декрет (постанова Патріярха Константинопольського з 22 листопада 1965 р.) встановив три точки, які мусять служити як основа для канонічного (Закінчення на 7 стор.)

„Союз Пропаганди Юдаізму"

Світовий „Союз Пропаганди Юдаізму" був створений 1958 р. Його теперішнім головою є д-р Ізраель Бен-Цев з університету „Бар-ілан" біля міста Тель-Авів в Ізраілі.

Ця організація тепер повела особливу агітацію серед жидів-католиків в Іспанії, Португалії й Африці. Їм обіцяють дати високі становища в Ізраілі, якщо б вони повернулися до юдаізму.

„Ель Алькязор" — іспанський щоденник у Мадриді інформує, що ті жиди-католики, які виїжджають до Ізраіля, приймають юдаізм, піддаються довгому періодові індоктринації, а мужчини мусять піддатися обрізанню".

(Подано за журналом „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", ч. 7, 1966. США).

Московський Патріярхат...

(Закінчення з ст. 6)

ного вирішення цього питання:

1) він (Патріяршій Константинопольський Декрет) вказує на те, що Російський Екзархат Вселенського (Константинопольського) Патріярхату був створений 1931 р. „з уваги на трудне й небезпечне положення, яке тоді загрожувало нашим улюбленим парафіям у Західній Европі";

2) що Патріярх Вселенський був певним, що „Найсвятіша Російська Церква і її достойний Голова, Його Блаженство Олексій. Патріярх Московський може і завжди зволить подати й проявити свою братську любов — подібну до тієї, яку ми до неї досі проявляли";

3) що в нього немає сумніву, що Голова був. Екзархату (архиєп. Юрій у Парижі) „в пригожий час увійде у зв'язки з Його Блаженством Олексієм Патріярхом Московським і всієї Русі і нашим улюбленим і бажаним у Христі братом, щоб (їхні) справи були полагоджені";

Отож, Російський Екзархат Вселенського Престолу не був „звернений у порожнечу" і не був змушений шукати „нових шляхів" (проголошення незалежности). Перший Єпископ („перший між рівними" у чести — Патріярх Вселенський Константинопольський) Правосл. Церкви своїм авторитетом візвав його повернутися до канонічних норм, що тимчасово були від 1931-го до 1965 р. нарушені.

Властиво, не треба нагадувати того, що цей Екзархат разом зо своїм головою, Митрополитом Євлогієм, із самого свого початку аж по 1931 рік був частиною Російської Церкви (Московського Патріярхату), і що він (митр. Євлогій) зо своїми Вікарними Єпископами (Архиєпископом Володимиром і Архиєпископом Сергієм) і з Духовенством та Мирянами 1945 р. повернувся був назад (в юрисдикцію патріярха Московського).

Не зважаючи на те, на зборах Духовенства — що відбулися 30 грудня 1965 р., і що скоро були розголошені у франзуській пресі — замість пїти за батьківським рішенням Його Святішости (патріярха Константинопольського), Російський Екзархат Вселенського Престолу рішився на ризиковний крок, проголошуючи свою незалежність, чого він не мав права чинити.

Властиво, жодна Церква в Православії не може проголосити себе незалежною, а це тому, що:

„Незалежність" — це такий термін, що не існує в Православному Канонічному Праві. Православна Церква може бути або Автономною, або Автокефальною.

Автокефальною Церквою є така, всі вірні якої в означених межах даної території об'єднані і вже дійшли до своєї церковної зрілости, а вся решта Церков визнала їх. Автокефалію надає Церквами-матьми; а щоб це мало повноту сили, то треба, щоб визнали це й Церкви-Сестри.

Помісна (місцева) Церква також може бути автономною, і в цьому випадку вона є під безпосередньою контролею даної автокефальної Церкви-Матері, яка встановляє границі автономії й означує її форми.

Ця „Церковна Область" (Французька Православна Церква) не відповідає жодній з цих передумов: вона встановлена на такій території, що не є канонічно означеною; вона є далеко від того, що б об'єднували всіх православних у Західній Европі; з другого ж боку, ця „Область" (Французька Православна Церква) не була законно встановлена жодною з решти Церков".

Трудне положення Константинопольського Патріярхату

Що Константинопольська Патріярхія Декретом з 22 листопада 1965 р. зрекася своєї юрисдикції над своїм бувшим Екзархатом Російським у західній Европі під натиском Московської Патріярхії — це справа очевидна. Адже ж Московська Патріярхія — почерез митрополита Антонія (Блюма) — що було цитовано вище — виразно заявила, що юрисдикція Константинопольської Патріярхії над цим Російським Екзархатом (1931-1965) була неканонічною, а було це в дійсності „тимчасове нарушення канонів з 1931-го по 1965 рік".

Отже ясно, що Московська Патріярхія посуджувала патріярха Константинопольського Атенагораса І в тому, що він „неканонічно", мовляв, „забрав" собі російські парафії в західній Европі, і домагалася, щоб він повернув їх назад. Є підставні думати, що Московська Патріярхія жадала, щоб Константинопольська Патріярхія своїм наказом „канонічно" передала ці парафії (Російський Екзархат, чи Французьку Церкву) прямо в юрисдикцію Московської Патріярхії. Однак Патріярхія Константинопольська відмовилася передавати ці парафії Московській Патріярхії, натомість зреклася над ними своєї юрисдикції, залишивши їх без жодної юрисдикції, і теоретично та практично поставила їх у таке положення, що вони мають право самі собі вирішувати справу своєї юрисдикції, отже вони вибрали собі незалежність. Дипломатично-чемностеві „поради" — натяки патріярха Константинопольського Французькій Православній Церкві, що, мовляв, для неї відкриті двері до возєднання з Патріярхатом Московським — це не наказ, і вони канонічно не зобов'язують Французьку Православну Церкву, отже митр. Антоній (Блюм) зайво на ці „поради" покликається.

Що митр. Антоній, в імені Московської Патріярхії, вважає термін „незалежність" (церковна) за „неіснуючий" у Православії, бо, мовляв, є лише або „автономія", або „автокефалія" — цьому серйозно брати не можна.

Ця гра термінами розрахована на тих, що не поінформовані. Адже ж Московська Патріярхія знає, що грецьке слово „автокефалія" означає „самоголовство" („авто" — сам; „кефале" — голова), що означає повне самоуправління; а повне самоуправління — це є адміністративно-правна незалежність Церкви. Чи хто вживає грецьке слово „автокефалія", чи його однозначник в інших мовах „незалежність" — це одне й те саме. Отже з боку Московської Патріярхії є неповажним аргументом, коли вона такі елементарні поняття заперечує. Невже ж у Московській Патріярхії вже бракує людей, щоб подумали над такими елементарними справами?

Французька Православна Церква і поневоління Патріярхату в СССР

Діючи в імені Патріярха Московського Олексія, його екзарх митрополит Антоній (Блюм), у цитованій тут заяві з 31 березня 1966 р., покликався на „поради" (вимушені) патріярха Константинопольського Атенагораса І Французькій Церкві шукати зв'язків з Московською Патріярхією, але він, митр. Антоній не згадав одної важливої сугестії патр. Атенагораса.

У своєму листі до голови Французької Церкви, архиєп. Юрія в Парижі, — в листі, що є копією постанови Синоду Константинопольської Патріярхії, позначеної як документ **„№ і Протокол 671"**, з 22 листопада 1965 р., яким розв'язано Російський Екзархат Константинопольського Патріярхату, патр. Атенагорас І, між іншим, подав до відома Російському Екзархові (Французькій Церкві) ось що:

„Цей Екзархат Російських Православних Парафій Західньої Европи, встановлений в умовинах того часу і серед неспокою, що були вислідом незгоди в лоні російської ієрархії за кордоном, мав, як це було й плянова но, тимчасовий характер, і, прослідовно, він мав існувати доти, доки умовини й потреби, якими було зумовлене його створення, далі існували. Звичайно, однак впродовж тих 35-х років (1931-1965, — р. В.), що минули з того часу, церковне положення змінилося. Віддягадані російські православні парафії успішно вели своє церковне життя у всіх його відношеннях і сконсолідували своє існування. **Наша улюблена Сестра, Найсвятіша Церква Російська, що тоді була в трудних обставинах, позбувся розколів, і, зокрема вона зорганізована внутрішньо, також отримала внутрішню свободу та дієльно співпрацює з усіми помісними Православними Церквами, як в адміністративних справах, так і в вирішуваних питань та проблем — при всіх нагодах, коли такі питання й проблеми займають увагу Православної Церкви.** Маючи ці нові дані, і також потребу в наших днях єднання й ширшої співпраці між Православними Церквами у вирішуванні пильних більших та історично-важливих церковних проблем — незалежно від тих законів, які виникають із священних канонів з боку Найсвятішого Патріяршого Престолу (Константинопольського) в Росспіянні, оцим постановляється розв'язати Патріярший (Константинопольський) Екзархат російських православних парафій Західньої Европи, встановлений на тимчасовій основі 1931 р., в тому переконанні, що Найсвятіша Церква Російська (в СССР) і її достойний Голова, Його Блаженство Олексій Патріярх Московський може, і завжди зволить подати й проявити ту братську любов, яку досі проявляли ми, таким самим способом, до тих парафій, і, що він (патріярх Московський) проявить щодо Вашого Високопреосвященства (архиєп. Юрія в Парижі), до священного духовенства й до побожної пастви ту ласкавість, що необхідна для того, щоб дбати про Ваші потреби.

Подаючи до відома в любові до Вас Вам, Ваше Високопреосвященство (архиєп. Юрій), Преосвященним Єпископам (в юрисдикції архиєп. Юрія), всім іншим священним духовним і всім відданим (Християнству) парафіям (архиєп. Юрія) це рішення нашого Апостольського і Патріяршого Вселенського Престолу, ми не сумніваємося в тому, що, глибоко розумійочи ці причини, якими це рішення подиктоване, і так щоб Ваші справи могли бути полагоджені, Ви в пригожий час в власної волі звійдете у зв'язки („willingly enter into relations") з Його Блаженством Олексієм Патріярхом Московським і всієї Русі..." (Цю частину (найголовнішу) цитується тут

(Закінчення на 11-ій стор.)

Екуменізм і перешкоди на шляху до вірсісповідного діялогу між українцями

(Закінчення)

З нагоди світового Католицького 2-го Ватиканського Собору (1962-1965) у Римі створили Секретаріят Сприяння Єдності Християнства для поширення унії. Найголовнішою тактикою того Секретаріяту стали **приватні зв'язки.** Вони полягають у тому, щоб католицькі дівчі налагоджували „приватні зв'язки" з не-католицькими церковними дівчами — понад голови центральних проводів. Наприклад, вони зверталися до даного не-католицького церковного дівча — мирянина чи священика, чи єпископа, щоб він на власну руку, без згоди свого повищого проводу, пішов на якийсь спільний виступ з католиками, що був би католиком на користь, а на шкоду не-католицькій Церкві. Таким чином вони входять до того не-католицького дівча задніми дверима, і так ширять в цій Церкві взаємні підозрення й недовір'я між провідниками, ширять анархію в ній, — „діли, й олановуй". Коли велася підготова до скликання 2-го Ватиканського Собору, а разом до перебудови апарату Католицької Акції для розгорнення нового унійного наступу, то в папському щоденнику „Ль'Оссерваторе Романо" 3 вересня 1960 р. були опубліковані такі унійні інструкції для інтернаціоналу Католицької Акції:

„Обов'язок кожного католика індивідуально дбати для нав'язання контактів з Православієм, і то не як з цілістю, а з окремими православними групами, — і тут успіх католицтва залежатиме від того, хто є провідником (даної православної групи), **і чи він признає за необхідне ступити на той шлях, що веде до унії".**

Сказано ясно: коли знайдуть або дуже наївного церковного провідника десь у парафії, чи в єпархії, чи й центрі проводу Церкви; або той провідник без твердого характеру; або він дуже честолюбивий, і хоче показатися, що він без проводу, на власну руку може з католиками заводити „високу політику"; або вірить, що Католицька Акція якраз його вважає за найздібнішу особу, і тому лише до нього звертається, — то жертва „приватних зв'язків" є вже намічена. Ту жертву не ведуть в унію відразу, а лише спроважують на той „шлях", що веде до унії; спочатку розмови, потім якісь спільні виступи без згоди й відома Центру Церкви і т. п.

Агенти „приватних зв'язків" мають свої обмеження й безмежності. Коли такий агент шляхом приватних зв'язків принесе користь Католицькій Церкві, то у Ватикані це благословляють. Але коли такий агент поробить усякі зобов'язання й обіцянки своєму партнерові не-католикові, то цим він не зобов'язує Католицької Церкви; усе це говорить він лише від себе, — а йому вільно говорити, обіцювати, що він уважає за потрібне — це однак не зобов'язує Католицьку Церкву. (Знаємо, напр., які українських православних Владик такі агенти заднім дверима „запрохали" як обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор. А в дійсності це не було запрошення, бо запрошення мав право видавати лише кардинал Августин Беа — голова Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства).

За одного дуже вишколеного спеца „приватних зв'язків" на вершинах уважають єпископа Йогана Віллебрандса — секретаря вищезгаданого Секретаріяту. Він веде тайні розмови з владою СССР, з Московською Патріярхією і т. д.

Один з відомих агентів „приватних зв'язків" французький русофіл, унійний діяч о. Дюмон (Dumont) виявив:

„Шукатя унії шляхом приватних зв'язків — це таке саме моє завдання, подібно як і кожен священик має свое завдання, і тут я маю уповноваження Ватикану. Але я не можу говорити в імені Ватикану" („Вінніпег Трибюн"; 28. 8, 1959).

Коли є формальні, офіційні діялоги Деджавних Проводів на вершинах, то тоді є протоколи, спільні комунікати і т. д. — є взаємні зобов'язання. Натомість у „приватних зв'язках" католицький партнер не зв'язаний жодною відповідальністю. Після зустрічі зо своїм не-католицьким партнером він може розпускати всякі „татарські вісті" про свою розмову з не-католиком, і тоді йому доказати, що в розмові цього не було сказано. Метою тих „титарських вістей" є розпускати, що його партнер є „схильний до унії", і таким чином він компромітує його в очах його одновірців ізолює його від них, і ставить у критичне положення, а особливо тоді, коли тим не-католицьким партнером є духовна особа.

У серпні 1959 р. на острові Родосі відбулися наради Світової Ради Церков (протестантів й православні). Католицькими гістьми-обсерваторами там були о. Жак Дюмон (Jacques Dumont) з унійного центру „Унітас" у Франції і єпископ Й. Віллебрандс (Johann Willebrands) з Нідерланд. Обидва вони в пресі писали, що під час своїх приватних розмов з православними провідниками на Родосі вони стверділи серед православних симпатії до унії з Римом.

Вислід був такий, що православні члени конференції Світової Ради Церков на Родосі 24 серпня 1959 р. проголосили спростування проти такої католицької неправдивої пропаганди й заявили що приймають приватні зв'язки з католиками. В імені православних що заяву підписали греки: Митрополит Мелітський Яніпес і проф. Василій Йоанідес („Вінніпег Фрі Пресс", 24. 8, 1959).

Справа тільки в тому, що сплетні о. Дюмона й еп. Віллебранда про вібито „симпатії православних до неї" Католицька Акція запише як „документи" в історію, а спростування архіеп. Якованса й проф. В. Йоанідеса не запише. Українська католицька газета в Торонті „Нація Мета" (10 березня 1962 р.) в інформації п. з. **„Русская Зарубежная Церква навязує контакт з Ватиканом"** подавала що женевський єпископ Антоній був у Римі з унійними замірами, і ставила цього єпископа як приклад до наслідування українським православним єпископам Але канцелярія Російської Зарубежної Церкви негайно це спростувала, що „Нація Мета" писала незгідно з правдою 1962 США).

Це лише приклади. Але вся акція „приватних зв'язків" Католицької Акції побудована на таких безвідповідальних поголосках.

Бувае й так, що „приватні зв'язки" здобуваються шляхом духовної преси.

Сім українських греко-католицьких центральних організацій „Світського Апостольяту" (це є інша назва Католицької Акції) під проводом Українського Християнського Руху (також вітка Кат. Акції) створили були „Акцію Солідарности", яка видала (на циклостилі) **„Спільне звернення української спільноти у вільному світі з нагоди акції солідарности проти релігійних переслідувань в Україні.** Це Звернення (на 10 сторінок) було підписане 8 березня 1961 р. в м. Сарсель у Франції. Його вислали до Ватикану, Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку й до УНЕСКО (Освітньо-Культурна Організація Об'єднаних Націй). У цьому Зверненні Акція Солідарности протестувала проти ув'язнення владою СССР митрополита Йосифа Слипого „за вірність Апостольській Столиці" (Римові); і протестувала проти того, що вся Правобережна Україна з Києвом 1838 р. повернулася до Православія, і що до Православія повернулася Холмщина 1875 р. (Акція Солідарности писала, що, мовляв, Росія насильно скасувала там унію, яку заведено було 1596 р.). Для приманки, Акція Солідарности назбирала також і підписів відомих українських православних і протестантських дівчів і учених, а до решти проголосила такий заклик:

„Ми не сумніваємося, що цей виняткоий вияв нашої національної солідарности стрінеться з якнайкращим прийняттям нашої спільноти, яка напевно **шукатиме** серед підписів, **хто саме** звернення підписав і наскільки листа є повна. . ."

Отже, православних і протестантських дівчів звербували до того, щоб вони протестували проти факту повернення українців до православія, і домагалися повороту на всю Волинь, Холмщину, Поліся й і всю Правобережну Україну унії. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

Кардинал Сліпий „відлучає" православних українців

(Закінчення)

Але греко-католицький епископат ані в ході підготови до скликання 2-го В. Собору, ані в ході першої сесії цього Собору (яка почалася 11 жовтня 1962 р.) не починав жодної демонстрації під іменем Йосафата Кунцевича. Натомість почав це митр. Сліпий. Прибувши з СССР до Риму в лютому, тобто вже після першої сесії Собору, він на другу сесію Собору поставався перевезти кості Йосафата Кунцевича з Відня до Риму, щоб українці греко-католики брали участь у тому Соборі під зиском унійної ідеології найжорстокішого інквізитора православних українців і білорусів — того бувшого православного Йосафата, що перебувши в унію і за свою ревність у ненависти до православних удостоївся від польського короля єпископського титулу, так катував православних і їхне духовенство, відбиравши від них церкви й з допомогою польських гайдуків карав за православні Богослужения, що навіть жахнулися деякі совісніші поляки-римо-католики, і навіть сам польський державний достойник князь Сапега. Постанова „Про екуменізм" є католицькою легальною підставою для духовних контактів з православними. Цими контактами править Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнству. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

Ватиканський Секретаріят натискає на потребу „спільних виступів"

Другий Ватиканський Собор на своїй 3-й Сесії восени 1964 р. проголосив постанову „Про екуменізм", яку папа Павло 6-й офіційно проголосив 21 листопада 1964 р. Постанова „Про екуменізм" визнає за християн усіх тих, що охрещені — будь вони католики, чи „ні"; зокрема, вона дає право католикам (за дозволом своїх місцевих єпископів) духовно контактуватися з православними, включно з дозволом (у крайній потребі) причащатися у православних священиків, і допускати православних до католицького причастя, звичайно, у крайній потребі (де вимагає справа унії) католицьким епископам вільно правити Богослужения спільно з православними.

Постанова „Про екуменізм" є католицькою. Легальною підставою для духовних контактів з православними. Цими контактами править Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнству. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

Кардинал Сліпий „відлучає" православних українців

(Закінчення)

Але греко-католицький епископат ані в ході підготови до скликання 2-го В. Собору, ані в ході першої сесії цього Собору (яка почалася 11 жовтня 1962 р.) не починав жодної демонстрації під іменем Йосафата Кунцевича. Натомість почав це митр. Сліпий. Прибувши з СССР до Риму в лютому, тобто вже після першої сесії Собору, він на другу сесію Собору поставався перевезти кості Йосафата Кунцевича з Відня до Риму, щоб українці греко-католики брали участь у тому Соборі під зиском унійної ідеології найжорстокішого інквізитора православних українців і білорусів — того бувшого православного Йосафата, що перебувши в унію і за свою ревність у ненависти до православних удостоївся від польського короля єпископського титулу, так катував православних і їхне духовенство, відбиравши від них церкви й з допомогою польських гайдуків карав за православні Богослужения, що навіть жахнулися деякі совісніші поляки-римо-католики, і навіть сам польський державний достойник князь Сапега. Постанова „Про екуменізм" є католицькою. Легальною підставою для духовних контактів з православними. Цими контактами править Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнству. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

Ватиканський Секретаріят натискає на потребу „спільних виступів"

Другий Ватиканський Собор на своїй 3-й Сесії восени 1964 р. проголосив постанову „Про екуменізм", яку папа Павло 6-й офіційно проголосив 21 листопада 1964 р. Постанова „Про екуменізм" визнає за християн усіх тих, що охрещені — будь вони католики, чи „ні"; зокрема, вона дає право католикам (за дозволом своїх місцевих єпископів) духовно контактуватися з православними, включно з дозволом (у крайній потребі) причащатися у православних священиків, і допускати православних до католицького причастя, звичайно, у крайній потребі (де вимагає справа унії) католицьким епископам вільно правити Богослужения спільно з православними.

Постанова „Про екуменізм" є католицькою. Легальною підставою для духовних контактів з православними. Цими контактами править Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнству. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

православних церковних відправах. А коли, почавши з 2-го Ватиканського Собору (1962-65) Рим дозволив — ба, дав наказ контактувати духовно з православними, то те самі дівчі тепер уже голосять, що то національна єдність цього вимагає. Отже інструкція Риму в них прикрита „національною єдністю". А чи ж не було потреби національної єдности 1961 р., коли самі дівчі не то не закликали до спільного православно-католицького Богослужения біля пам'ятника Шевченкові, але й православним заборонили Богослужения біля нього відправити. Бо тоді був інший наказ Риму. Отже правлять тут не потреби українства, а наказн Риму.

Ватиканський Секретаріят натискає на потребу „спільних виступів"

Другий Ватиканський Собор на своїй 3-й Сесії восени 1964 р. проголосив постанову „Про екуменізм", яку папа Павло 6-й офіційно проголосив 21 листопада 1964 р. Постанова „Про екуменізм" визнає за християн усіх тих, що охрещені — будь вони католики, чи „ні"; зокрема, вона дає право католикам (за дозволом своїх місцевих єпископів) духовно контактуватися з православними, включно з дозволом (у крайній потребі) причащатися у православних священиків, і допускати православних до католицького причастя, звичайно, у крайній потребі (де вимагає справа унії) католицьким епископам вільно правити Богослужения спільно з православними.

Постанова „Про екуменізм" є католицькою. Легальною підставою для духовних контактів з православними. Цими контактами править Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнству. Після закінчення 2-го Ватиканського Собору (в грудні 1965 р.), Секретаріят Сприяння Єдності Християнству (створений в часі підготови до 2-го Ват. Собору) перше своє пособорове засідання відбув від 1-го по 15-го червня 1966 р. у Ватикані. Делегати були з усіх континентів світу. Секретаріят провірював, наскільки постанова „Про екуменізм" стягнить шлях до зв'язків католиків з не-католиками в напрямку наближання до унії, і він вирішив почати широку екуменічну акцію, тобто акцію „контактів" з не-католиками. Коротко кажучи, він вимагає від світських дівчів Католицької Акції і від католицьких єпископів, а зокрема від греко-католиків, доказів, що вони діють — нав'язують контакти, правлять з православними спільні Богослужения і т. д. Бо ж Секретаріятові потрібно імен, чисел, фотографій і т. д. для картотек, актів і статистики. Ось кому до наших духовних звертаються з кличами в „ім'я української справи" правити з католиками спільні Богослужения, — бо ж ці дівчі мусять мати якийсь матеріял, щоб вислати до Риму. Католицька Акція не любила й не буде любити православних українців. Але це не є зле. Зле буде тоді, коли Католицька Акція буде вважати православних українців за наівних, якщо вони не побачать за „національними" кличами облічча агентури Католицької Акції.

Своє українство в церковній справі православні українці засвідчили тим, що вони не підлягають ні Москві, ні Константинополеві, ні іншому чужому центрові, — і вони це зробили не з інших причин, а задля українства.

А тепер черга за греко-католицькими церковними дівчами: нехай і вони дадуть доказ свого українства таким чином, щоб вони унезалежнилися від чужих церковних властей, тоді православні українці зможуть говорити з ними про церковне співжиття.

лігійної свободи був призначений кожному цивільною владою, згідно з засадами, що їх торжественно голосить Соборова Декларація про релігійну свободу". (Цитовано з укр. катол. часопису „Українські Вісті", 24. 12, 1966, Едмонтон).

Якщо б хто з Отців 2-го Ватиканського Собору потрудився прочитати лист польського князя Сапеги до Кунцевича (а цей лист є в архівах Ватикану), і дозвідався б про жахливі інквізиторські діла Йосафата Кунцевича, то пов'язування свободи релігії з іменем Йосафата Кунцевича він потрактував би як гірку іронію — як насміх чи вад Йосафатом, чи над свободою релігії.

Кардинал Йосиф Беран відсидів у комуністичній в'язниці 16 років, і він не бажае, щоб його проголошувався „ісповідником", як це водиться в українців-католиків. Кардинал Беран заявив, що Католицька Церква страждае під комуністичним режимом у Чехословаччині за гріхи своєї середньовічної „Св. Інквізиції, яка спалила чеського патріота і проповідника християнина — реформатора Івана Гуса 1415 р. як „еретика".

„Ассоціейтед Пресс" в США у своїй кореспонденції з Ватикану 20 вересня 1965 р. подала таку інформацію:

„Кардинал Беран сказав, що католицизм у Чехословаччині здається страждае тепер, як він це окреслив, „через свої хиби і гріхи" в таких своїх учинках у минулому, як спалення реформатора Івана Гуса 1415 р. як еретика".

І величезна більшість Отців Собору, і світ був одушевлений заявою благородного кардинала Берана — сина свободолюбивої Чехословаччини. Світ повірив, що він щиро є за свободою релігії. Але хто несе кличі „унії" і „свободи" в тіні інквізитора Кунцевича, той успіху мати не буде навіть у сучасній Католицькій Церкві.

Клич: „Відлучені"

Крім приневеження на 2-й Ватиканський Собор культу Йосафата Кунцевича, митр. Сліпий привіз із собою до Риму ще й назву „відлучені", яку в Римі вже давненько не чули. Звичайно, митр. Сліпий називае так нікого іншого, а тільки православних українців.

У своєму Пасхальному-Привіті 1966 р. митр. Сліпий між іншим, пише таке:

„. . . Наш Єпископський Синод звертався вже в дусі Вселенського Собору і в любові з привітами і святочними побажаннями до **наших відлучених братів, і тим започаткував нашу повну єдність на церковному полі в майбутньому"** (Підкрсл. наше, — Ред. В.).

Журнал „Українське Православне Слово" (серпень 1966, США), цитуючи ці слова митр. Сліпого, правдиво зазначує:

„. . . Коли говоритися про інші церкви у світі, то вони є **нез'єднені Церкви,** . . . а коли ходить про православних братів, то вони трактуються як **відлучені.** Коли та ким вони були відлучені? Мабуть на Соборі у Бересті 1596 року! При такому трактуванні нас православних, абсолютної більшості християн в Україні, ледве чи можливий екуменізм. Кому він потрібний буде, коли наперед всіх трактується як відлучених".

Другий Ватиканський Собор офіційно називае Православну Церкву „нез'єдиненою" — на тій підставі, що вона не з'єднана з Римом. У Православії ж давніше називали католиків „апостатами" (відступниками) — на цій підставі, що вони відступили від Православія.

Ватиканський Собор лише з делікат-

ности не вазивав православних „відлученными", яких він „ділучив" своїм проклятям в 1869-70 роках, греко-католицький Собор у Львові 1891 р. поставив на „еретиків" і „схизматиків" (православних) те прокляття Першого Ватиканського Собору — такою постановою:

„Предложивши отже все то, изъявленій Синодъ въ Отцами собора Ватиканського „анафема" висказує кождому, который бы сказавъ, що не есть то по установленю самого Христа Господа, або по праву Божому, що св. Петро має въ перевъществѣ надъ вселенською Церковою безпереривныхъ наслѣдниковъ, або що Папа Римскій не есть св. Петра въ тѣмъ перевеньствѣ наслѣдникомъ". Цитовано з книги „Додатокъ до Чинностей и Рѣшень Руского Провинціяльного Собора въ Галичинѣ бдбувшого ся в Львовѣ въ р. 1891". Львовъ 1897, стор. 26).

Хоч Католицька Акція Солідарности 1961 р. у своєму „зверненні" до світу підкреслила, що влада СССР висилала на Сибір „за вірність Апостольській Столиці", а не за Україну, то все ж таки те „Звернення" підписували українські православні дівчі, а Владика Мстислав молився за нього й закликав молитися свою українську православну паству в США, — бо ж, як голосили українські світські католицькі дівчі, протести в оборони митр. Сліпого — це був виступ українців проти комунізму взагалі, а проти чеської Москви зокрема. Коли ж митр. Сліпий-приїхав з СССР до Риму, то комуністмові і владі СССР не шкодить ні кості Йосафата Кунцевича, ні те, що митр. Сліпий називає православних українців „відлученими", але все те шкодить українцям, бо воно роз'єднує їх, а з цього користають їхні вороги.

Мої враження з відвідин Колегії Св. Андрея у Вінніпезі

Довший час я носився з думкою, як би то ще раз відвідати Вінніпег, а тим більше поглянути на Колегію Св. Андрея, на площі Манітобського університету. Одного разу я написав листа до о. д-ра Савчука, що як буду чутись на здоров'ю не гірше, як чуюсь тепер, то таки скочу до Вашого славного Вінніпегу. В короткому часі отримую листа від о. д-ра Савчука, ректора Колегії, такого змісту: „Як Ви п. Ємчук, думаєте приїхати в Вінніпег, то було б добре як би Ви приїхали 5-го серпня, бо того дня студенти українських курсів при Колегії Св. Андрея улаштовують свій кінцевий концерт, який відбудеться в авдиторії Катедри Пресвятої Трійці". Я так і зробив, а приїхавши в Вінніпег, я зупинився в п-ва Федора і Соні Осиченків, з якими ми добре знайомі й частенько переписуємося.

В п'ятницю рано, 5-го серпня, ми поїхали з п. Осиченком відвідати працівників „Укр. Голосу"; а вечером того ж дня пішли на концерт. Авдиторія Катедри Пресвятої Трійці величезна, а галереєю; як мені говорили, там може поміститись около тисячу людей. Завіса розкривається, на сцені повно молоді в гарних українських строях, а дівчата неначе маковий цвіт. Усі стоять неначе заворожені, чекають на свого улюбленого диригента, В. Климкова. Слухаючи того молодого українського цвіту, мені з радости сльози тиснулись до очей. Честь тим родичам, котрі уміють оцінити Курси Українознавства.

На другий день рано, в суботу, п. Осиченко „накручує" свою машину й прямуємо на площу Манітобського університету, на якій побудована Колегія Св. Андрея. Приїжджаємо ближче, — уже бачу Колегію, а на право від неї видніють будинки двох інших колегій та університету. Висідаємо з авта і я оглядаю будинки Колегії знадвору. Вони зовсім не такі, як я їх уявляв собі в фотографії, але багато більші, кращі, величавіші. Так відразу впадає в очі, що ця наша канадська „Могилянська Академія" — це справді мільйонова інституція, якій можуть і державні народи позавидувати.

Прямуємо широким цементовим хідником до головного входу Колегії, а звідтам до головної канцелярії. Тут зустрічаємо пані Соню Осиченко, яка виконує в Колегії обов'язки канцелярійної секретарки. Вона постукала в двері канцелярії о. д-ра Савчука й сказала йому, хто прийшов. І ось чую його голос: „Прошу, прошу увійти". Входжу, а перед о. Савчуком могила листів та інших паперів на столі. Кажу: „бачу, що ви зайняті, отже не хочу перешкоджати; я тільки прийшов оглянути Колегію".

— І добре зробили, — каже о. Савчук, — сідайте і розказуйте, що там у вас нового.

— Ні, — кажу, — ви розказуйте, як ось, наприклад, як стоять справи Колегії, чи маєте подостаток студентів та чи належно допомагають добрі люди Колегії своїми пожертвами?

— І на одно й друге скажу, що добре, — відповідає о. Савчук. Ось уже зголосилося багато студентів університету, які бажають жити в Колегії слідуючого академічного року 1966-1967, а між ними багато більше українських студентів, як було минулого року. До початку академічного року ще далеко, а вже всі кімнати в дівочому відділі замовлені українськими студентками. Отже є вигляди, що в найближчій майбутності Колегія буде заповнена самими українськими студентами. На Літні Курси також записується з кожним роком усе більше студентів, і цього літа ми мали аж 110 курсантів. Отже скоро треба буде думати про розбудову резиденції, а може й академічного відділу Колегії, бо, наприклад, бібліотека вже повзуується мала. Але поки думати про розбудову, треба перше сплатити довг, який ще тяжить на Колегії та „поїдає" великі відсотки. Я щоденно молю Господа, щоб наше свідоме громадянство не забувало про потреби Колегії, і дальше підтримувало належно своїми пожертвами."

Вийшовши від о. Савчука, я пішов з п. Осиченком, який є студентом теології в Колегії, оглядати Колегію з середини. Найперше ми зайшли до бібліотеки, де добродійка Савчук працює як бібліотекарка. Бібліотека гарна, книжки розложені впорядку по полицях, і тепер їх записують до каталогу. Але відразу впадає в очі, що приміщення для бібліотеки справді за мале: полиці вже майже повні, а на підлозі ще кільканадцять пачок з книжками, які чекають, щоб їх впорожнити. А також скільки тут річників різних газет, які ще лише частинно впорядковані. Отже справді треба думати про розбудову.

З бібліотеки ми вийшли в коридор адміністраційного будинку: він простий, світлий, надвірня стіна із скла; на одному кінці головної стіни, під склом, величезна релефна мапа України (одинока того роду в світі, бо її зробили студенти української гімназії в одному з таборів у Німеччині), а на другому кінці — великий соборний герб Українських земель. Чогось подібного я ще в житті не бачив.

Пішли ми в каплицю — і хоч вона вважається тільки тимчасовою, тобто до часу, коли буде побудований окремий церковний будинок, — то так гарно прибрана і така в ній тихенька, побожна атмосфера, що відразу стає легше на душі. Всі прибори в каплиці — це пожертви щирих побожних наших громадян. Хай їх Господь винагородить за це, як також і всіх інших, які своїми пожертвами причинилися до будови Колегії.

З каплиці виходимо до відпочинкової залі, чи вітальні, яка може легко вмістити 200 осіб. Побіч цеї залі, три сходи вгору, знаходиться ідальня, на 150-200 осіб, а побіч ідальні, за стіною, модерна кухня, якої саме тільки устаткування коштує понад $23,000.00.

Була обідня пора, отже ми пішли замовити собі обід, — те саме, що й курсанти їли. Під час обіду, у відпочинковій залі рекордова машина програвала вчорашній концерт, отже ми обідали при звуках прекрасної української пісні. А спів такий гарний, що я був би слухав ввесь день.

Курсанти того дня прощалися з своїми приятелями та вчителями і лагодились до від'їзду домів. Незадовго зявився директор Літніх Курсів, п. Олександер Назаревич. Він, між іншим, мені пояснив: „Ми, вчителі, постановили, що маємо говорити до курсантів тільки по українському. Це вийшло курсантам на користь, бо кожне з них здобуло краще знання української мови. Шкода лише, що є ще люди, які недоцінюють Курсів українознавства, з чого виходить велика шкода. Можемо бути певні, що курсанти і курсантки, повернувшись додому, привезуть з собою інакший погляд про українську мову та про своє походження, ніж мали перед тим.

По обіді ми з п. Осиченком відвідали пам'ятника Тарасові Шевченкові, побудований на площі парляменту Манітоби. Пам'ятник дуже гарний.

Оглядаючи Колегію, моє серце сповнилось безмежною радістю й гордістю, що Господь Бог допоміг нам, православним українцям, доконати такого великого діла, яким є Колегія Св. Андрея разом з тим я усвідомив собі, що мало є тільки бути гордим та втішатись уже готовими здобутками, але що також треба ті здобутки постійно підтримувати та розбудовувати. Це вимагає постійних пожертв, — не менших, але навіть може більших, як дотепер, і я постановив собі: поки Бог продовжить мені віку, я про Колегію не забуду й буду підтримувати її, скільки буде сили.

Федір Ємчук,
Вест Форт Вілліям, Онт.

Не складайте ви скарбів собі на землі, де нищить (їх) міль та іржа, й де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа (їх) не нищить, і де злодії (до них) не підкопуються та не крадуть. Бо де скарб твій, — там буде і серце ваше.
(Мат. 6. 19-21).

Не судіть, щоб (і) вас не судили; бо яким ви судом судить будете, (таким же) осудять (і) вас, і якою ви мірою будете міряти, (такою) відміряють вам.
(Мат. 7. 1-2).

Видавничий фонд „Історії Українців в Канаді";

Останній список пожертв на цей фонд, поміщений в 16-му числі „Вісника", подав до відома, що загальна сума всіх пожертв від початку збіркової кампанії по день 15-го серпня ц. р. дійшла до $4,209.00, тобто до 84% призначеної для Манітоби квоти $5,000.00.

Від того часу впливали на цей фонд ось такі пожертви:

По $25.00: М. Сторожук, С. Івачук.

По $15.00: І. Басараб (попередньо $10.00 — разом $25.00), о. І. Стус.

По $10.00: Пані Л. Кулачковська, о. Г. Філь, Н. Кудрик, пані К. Ковальчук, Н. В. Бачинський (попередньо $10.00 — разом $20.00).

По $5.00: В. Біленький, Укр. Жіноче Товариство ім. Л. Українки в Россборн, о. Диякон О. Олексійй (попередньо $10.00 — разом $15.00).

Загальна сума списка ч. 7 $ 145.00
Попередньо проголошено 4,209.00
Зібрано досі $4,354.00

Іншими словами, наша збірка на Видавничий Фонд досягла 87% назначеної квоти, але за останніх два місяці вона підійшла згору лиш на бідних 3%!

Статистика всіх пожертв досі є досить цікава і рівночасно дає багато до думання На загальну суму з б і р к и $4.354.00 зложилися ось такі пожертви:

Пожертва:	Число пожертв:	Їх сума:
По $375.00	1	$ 375.00
По $300.00	1	300.00
По $125.00	1	125.00
По $110.00	1	110.00
По $100.00	8	800.00
По $ 80.00	1	80.00
По $ 50.00	6	300.00
По $ 35.00	2	70.00
По $ 30.00	1	30.00
По $ 25.00	61	1,525.00
По $ 20.00	1	20.00
По $ 15.00	5	75.00
По $ 10.00	33	330.00
По $ 5.00	41	205.00
По $ 2.00	2	4.00
По $ 1.00	5	5.00
	170	$4,354.00

З цій 170 пожертв, 11 пожертв на суму $595.00 прийшло від складових організацій СУС, а 159 пожертв, на суму $3,759.00, прислали поодинокі особи — і тут мимоволі насувається питання: не вже в Манітобі є лиш 159 свідомих і жертвенних людей? А де ж другі? Гей, відзівіться і поможіть докінчити добре діло!

Далші пожертви просимо слати на адресу касієра:

Мг. М. LASKO,
907 Campbell St., Winnipeg 9, Man.

Московський Патріярхат змагає...

(Докінчення з 7-ї стор.)

в тексту листа патріярха Атенагораса І до архіеп. Юрія в Парижі за 22 листопада 1965 р. Згаданий лист опубліковний в журн. „One Church", січень 1966, США, що є органом Американського Екзархату Московського Патріярхату. Слова в дужках і підкреслення друку зробленої ред. „Вісника").

З цього видно, що патр. Атенагорас І поставив справу так: Російська Православна Церква в СССР колись (скажемо, між 1925-1945 роками, не мала в СССР внутрішньої свободи, бо була поневолена владою СССР, отже тоді була причина російським епископам за кордоном уневажнитися від проводу Московської Патріярхії. Але згодом (від 1945 року) влада СССР дала Російській Православній Церкві „внутрішню свободу" і „звнішню свободу", то російські епископи за кордоном уже не мають причини, задля якої вони не мали б підлягати патріярхові Московському.

Звичайно, і та заява патріярха Константинопольського є вимушена Московською Патріярхією. Бо це ясно, що Російська Православна Церква в СССР є переслідувана владою СССР, а провід цієї Церкви є контрольований і керований владою СССР. І ця влада СССР накидує проводові Російської Церкви в СССР голосити перед світом, що ця Церква має там „свободу".

Патріярх Константинопольський усе те знає, але щоб утримувати єднання між Православними Патріярхатами, і щоб Московська Патріярхія, політично підтримувана в зовнішній політиці владою СССР, не повела прямого наступу на Константинопольський Патріярхат і не перестала, (принаймні формально) далі вважати Патріярха Константинопольського за Вселенського — за першого між рівними, то патріярх Константинопольський чинить усі зусилля щоб жити в мирі з Московською Патріярхією. І в тому дусі він апелює до архіеп. Юрія в Парижі щоб той був виразумілий і зрозумів в якій ситуації є він, патріярх Константинопольський, що мусить іти на вищезгадані уступки Московській Патріярхії — включно з голошенням, що, СССР, мовляв, є „свобода релігії".

Але чи ці уступки — основані на принципі, щоб менші справи не перешкоджали більшим справам — чи вони оправдують себе на дальшу мету, коли йдеться про збереження формального життя Православія в СССР — це покаже майбутнє, — може й недалеке майбутнє.

Підручники для Недільних Шкіл:

АЗОР — оповідання з часів життя Ісуса Христа, 48 стор. — Прот. С. В. Савчук ..... .15

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ Старого Заповіту — Прот. П. Мельничук .75

ДЕСЯТЬ БІБЛІЙНИХ ОПОВІДАНЬ — Прот. С. В. Савчук ..... .25

ПРАВОСЛАВНА ВІРА — Orthodox Faith, Православний Катехизис українською й англійською мовами — Єп. Андрея, 255 сторінок — брошурований $2.00
в оправі 3.25

У Складі Церковних Речей при Консисторії можете купити всі речі, які лише потрібні для Вашої церкви.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ АРХІЕПИСКОПА АНДРЕЯ В ВОЛЕЇ Б. К.

В суботу, 24-го вересня 1966 р., Архиепископ Андрей приїхав на Канонічну візитацію Громади в Волеї, Б. К. Архиепископа зустріли на станції Всеч. о. П. Блажук, настоятель Громади в Волеї, Всеч. о. М. Мороз, настоятель Громади в Бернаві, Б. К. та вірні з Громади Волеї. Після короткої зупинки в п. В. Арійчука, голови Громади, Владика від'їхав до п-тва Захарчуків, де він і перебував ввесь час.

Вже в суботу Сестринство уквітчало живими квітами Храм Божий, а відділ місцевого СУМК-у приоздобив, таксамо живими квітами, браму з написом, „Вітаємо Вас Владико".

В неділю раненько, на звук мелодійних дзвоників, вірні поспішали на зустріч Владики. В брамі хлібом і сіллю вітав Владику п. К. Боярчук, а квіти вручила Владиці панна Катруся Лисак. У Храмі привітав Владику Всеч. о. П. Блажук. Владика поблагословив всіх вірних та вступив на Катедру обдачатися.

Під час обдачення Владики і всю Службу Божу співав Церковний Хор, під керівництвом пані А. Залубняк. Архиепископові сослужили о. о. П. Сацевич, А. Хруставка, М. Мороз і П. Блажук.

Після прочитання Св. Євангелії Владика Андрей виголосив глибоку своїм змістом проповідь.

По Службі Божі всі вірні пішли в Громадську Авдиторію на спільний обід. Обід розпочато молитвою, котру сказав о. Блажук, а Владика поблагословив страви. Після обіду слідувала програма. Господарем обіду й програми був д-р Лисак. Від Громади привітав Владику п. В. Арійчук, голова Громади. Після цього говорив Всеч. о. Хруставка, котрий представив Владику та попросив Архиепископа до слова. Слово Владики було коротке й глибоко змістовне. Далі слідували привіти: від Жіночого Товариства, говорила пані А. Бабюк — голова, від СУМК, говорила Славка Бабюк, та привіти від ТУС, СУК, і КУК. Останнім промовляв Всеч. о. П. Блажук. Він подякував Владиці Андрееві, що потрудився приїхати до нас, та своїми словами підніс нас на дусі до дальшої праці. Одночасно о. Петро подякував всім присутнім, що прийшли й заличили наше свято своєю присутністю. Після промов була концертова програма, яку виконували члени та наші найменші нашої Громади.

Після концерту Владика від'їхав на помешкання свого побуту на відпочинок.

К. Боярчук.

СПОГАД ПРО ДОКТОРА ВОЛОДИМИРА КУПЧЕНКА ЙОГО ЖИТТЯ, СМЕРТЬ І ПОХОРОН

В п'ятницю, 10 червня 1966 р., в годині 5.30 по полудні, в Університетській Лікарні в Едмонтові, на 68-році, 7-місяцях і 3-днях, життя, після операції на серце, помер визначний педагог і мовознавець, великий народолюбець, визначний культурний і громадський діяч, обдарований поет і „золотоустий"

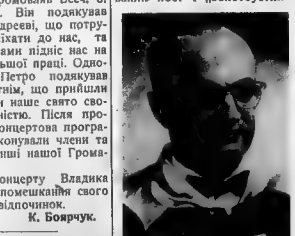

бесідник, Доктор Володимир Купченко. Покійний був з найцікавіших постатей укр. життя в Канаді. Це був невтомлений робітник українського канадського життя.

Смерть Володимира Кулчен-ка, це болюча і не заміннма теперішня втрата.

Похоронні відправи відслужували місцеві пароxи оо. протоієрей О. Хом'як і Д. Лучак. У неділю, 12 червня 1966 р., в годині 8. вечора, в Укр. Гр. Православній Катедрі Святого Івана в Едмонтоні відбулася Панахида, а Похорон зі Службою Божою в понеділок 13 червня 1966 р., в годині 10. ранку.

Тіло Покійника поховане в укр. гр. прав. частині укр. цвинтаря Св. Михайла в Едмонтоні. Слід при цім згадати, що Покійний, як щирий християнин, відбув перед смертю Св. Сповідь і Причастя. По Панахиді о. протоієрей Д. Лучак подав коротенький нарис біографії Покійного, а по похоронній Службі Божій, о. протоієрей О. Хом'як, в своїй промові підкреслив, що Покійний «по-лишає великі заслуги по собі. Звертаючись до дружини, дітей і внуків Покійника, сказав, що найкращим вінком доброї пам'яті буде для Покійника, коли Ви гідно заступите Його місце в рідних організаціях та в рідній Церкві серед свойого укр. народу в Канаді. Прощальні промови над гробом виголосили Мельничук Микола, шкільний товариш Покійного і Єнзький друг з гімназіяльної лавки, побуту в бурсі ім О. Ю. Фельковича, війни та з університету в Чернівцях, пан Андрій Жмурко член У. Н. О., а на помнальнім обіді говорила пані Дарія Янда, членка Літературно-мистецького клюбу в Едмонтоні. В імени родини, за звеличання Похорону Покійного, подякував приятелям пан С. Фролик, зять Покійника.

Похороном завідував пан М. Смолик, управитель Укр. Похоронного Заведения (Парк Мемориял Лимитед) в Едмонтоні.

Відходячи в вічність, Покійний полишає в смутку дружину Анну, двох синів Ігора і Олега, трох дочок — Христинку, Ірину і Славку, 17-ох внуків, та 3-х братів — Григорія, Івана і Віктора, поселених в різних місцевостях Канади.

Доктор Володимир Купченко народився 7-го листопада 1897 р. в селі Вергомет над Прутом, район Кіцмань, область Чернівці, Україна. Народню освіту побирав в рідному селі, а в 1910-ому році вступив до Другої Державної Гімназії в Чернівцях.

Слід згадати тут, що Покійний, в другій мобілізації 1915 р., був покликаний на оборону толішної вітчизни Австрії, приділяючи Його до 13. стрілецького полку. Розпад Австрії захоплює Покійного в Києві, де Він служив тоді при „Ц. К. Фильдваттер-стаціонскомандо".

Хоч зморенний тифом і в слабим сердцем, включається 12-го листопада до У. Г. А., де працює при „розвідці" до жовтня 1919 р., коли з причини хворобн повертає на Буковину, окупованої румунською армією, до Чернівців. В той час, українцям на Буковині відобрано румунською владою найпримітивніші права, переслідувалася всяка укр. діяльність. З лише великими труднощами вдавалося відновити періодичні видання, які дуже часто закривала румунська влада.

Єдиним укр. журналом в Чернівцях був в той час „Промінь" — літературно-науковий журнал, що виходив раз у місяць, редагований і видаваний комітетом молоді. Журнал проіснував до 1923 р. З „Промінем" співпрацював між іншими і Вол. Купченко, в якім поміщував і свої поезії. Промінь згуртовував відповідне число надібних молодих письменників, був солідно редагований і своїм змістом сприяв духовому зростанні українців Буковини.

Вол. Купченко, протестуючи пером і словом проти захоплення Буковини румунами, жив під знаком непевності і тому йому прийшлося вимігрувати перед Різдвом 1921-го р. в Канаду, поселившись у місті Вінніпезі, де жив тоді Його брат Віктор. Тут принимають Його на 3-ий рік філософського факультету при манітобському університеті, але в причини недосконалості англійської мови, мусів вважати на вклади 2-го року.

Пізнаючи нове окруження, новий світ і себе самого, не хоче Покійний виносити свою „душу на ярмарок". Під час літніх вакацій, бл. п. Володимир вчить в рідній школі у Давфині. А 3-ого березня 1923-го р. одружується з Анною Пиріг у Вінніпезі.

Літом, вчить знову в укр. школі в Кенорі, Онт., а осінню того ж року, на запрошення, переходить до Форт Віліям, де вчить в укр. місцевій народній школі. Іспити 1-ої до 8-ої класи перепроваджував тоді покійний проф. Боберський. Він був дуже задоволений висліром, при чім заміткив, що діти були так добре підготовані, наче-б це була не народня школа а гімназія.

Осінню 1925 р. Покійний вертається назад в Вінніпег, де перебірає працю, у редакції „Укр. Фармера". В травні 1926-го року, перепроваджується в Альберту, щоб організувати на цьому терені „Укр. Взаїмну Поміч". І. так доля призначила Йому, прожити решту життя свого в цій провінції.

Осінню 1926-го року вступає до Учительського Семінара, де здобуває в слідуючому році вчительське свідоцтво першого ступня і першу посаду у державній школі у Васлі.

У 1927-му році вчить у школі „Прут". Два роки пізніше, стає директором державної школи в „Шипинцях", де вчить до 1932-го р. Слідуючі три роки Він працює директором школи в „Чернівцях". В 1935-му р. покидає вчительську працю на один рік, бо Елеваторська Спілка ангажує Покійника для поборювання комунізму, що в умовинах економічної „кризи" поширювався серед наших людей в західних провінціях Канади. Одночас, Володимир Купченко веде свою передвиборчу кампанію до Альбертського Парляменту, коли став кандидатом на посла.

В 1936-му р. вертається до педагогічної праці в Елдорін, а по двох роках пізніше переселяється у Редвей, як директор середньої школи. Вчить тут до 1944-го року. Від 1944-1950-р., працює директором у різних місцевостях Альберти (Белліс, Ворспайт, Брудертайм); від 1950-1955 р., вчить в різних середніх школах у південній Альберті; від 1955-1960 р., вчить в середній школі у Дрейтон Веллі; від 1960-1963 року вчить в Томагок, звідки відходить на відпочинок (пенсію). „Як же сидіти мені бездільно — брак учителів середніх шкіл — мене запрошують — треба йти", так нераз говорив Покійний.

Запирає свій дім в Едмонтоні і переселюється в Ту Гилс, де крім різних предметів вчить також укр. мову й літературу, а між часі здоров'я погіршало.

В 1965-му році, Покійний лишає на завжди школу, відавши 44 роки свого життя педагогічній праці. Завдяки своїй витривалості і здібностям, Покійний, за ті 44 роки жертвував себе праці в школі, в укр. громадсько-політичному та культурному житті і все поглиблював своє знання дальшими університетськими студіями під час вакацій, здобуваючи академічний ступінь бакаляра філософії (BA), ступінь бакаляра педагогії (B. ED) та ступінь магістра філософії (MA) в якінці добивається того, що на кілька років перед смертю одержав найвищий академічний ступінь — став доктором філософічних наук (Ph. D).

В житті, Доктор Купченко був скромною людиною. Любив людей, любив з ними розмовляти. Любив природу і відпочивав серед неї духово.

Вже в гімназіяльній лавці відзначався скорим схоплянням і хистом до мов і ораторства. В бурсі між ученнками, серед природи під враженням чудових бурсацьких пісень і чарівних оповідань, молодий Володимир знайомився з багатим народнім фольклором, що облагородило Його серце.

Він не знав більшої святости, як красу, що її всюди видно на землі й на небі. Володимир, це поетична душа, з чутливим серцем, чаруюча простота, мелодійність слова і теплого почуття. Писав поезії і новелі, які поміщав в журналі „Промінь" в Чернівцях та в Канаді в різних укр. тижневиках — (Канадійський Фармер, Новий Шлях, Укр. Голос) і інших. В укр. політично-громадській діяльності, Покійний е одним з основоположників У. Н. О. в Канаді. Роз'їжджав по західній Канаді з рефератами й промовами. Організував вічі й засновував всюди відділи УНО. Важко розмежувати релігійну й культурну діяльність Покійного від Його політичної і громадської роботи. Він організував Укр. Гр. Прав. Громади. Переконливими промовами переконує укр. протестантські групи повернути назад до укр. Церкви. Зводить бої не тільки з політиками-москофілами-комуністами, але й з москофілами релігійного покрою, при чому перетворює різні „буковинські, волоські чи московські" Громади й Церкви на українські. Зі сцен безчисленних нар. домів, читалень, світських і церковних організацій, рік за роком, ціле життя Покійний проповідує палкими словами любов до рідного народу, його традиций і культури, шматуючи собі серце, але водночас витискає і сльози в слухачів, наповнюючи їх серця жаром патріотизму. Доктор Володимир Купченко здав найбільше про загальне піднесення освіти суспільства і давав дф цього у своїх виступах практичні вказівки. Рішучо виступав проти всякого збольшевичення. Картав відступників-перекинчиків і всіх тих, що цураються свого народу.

Сьогодні, по всій Канаді можна знайти людей, другого і третього покоління перших укр. поселенців Канади, які завдячують Покійному те, що не тільки чуються українцями але й те, що освячували свою освіту чи професійні посади, завдяки помочі, переконуванням і заохочуванням Покійного.

Він понад усе цінив і пишався двом справам: „національній свідомості своїх земляків і освіті".

З вибухом другої світової війни в 1939 р., Покійний ангажується діяльно у военне зусилля Канади. Знову об'їжджае західні провінції Канади, виголошуе промови на українській, англійській, французькій і німецькій мовах. За Його величезні успіхи в продажу канадських военних бондів, одержує від голови уряду Канади подяки й грамоти. Як кваліфікований і відданий педагог, цікавиться і бере чинну участь в житті учителів Альберти і у їхніх станових організаціях. На з'їздах, парадах, конвенціях і курсах учителів, читає фахові доповіді з педагогічної ділянки.

Покійний писав теж поезії англійською мовою, що друкувалися в газетах в Едмонтоні і інших осередках.

Гарним образом змальовує Покійного Ю. К., автор статті опублікованої в едмонтонських Укр. Вістях ч. 25, як ще молодого і дуже вродливого, зі старориимським носом та великими сірими очима, що колись шугав собою, як степовий орел та збирав своїх земляків у велику громаду, які колись активно боролися за визволення своєї батьківщини, згадуючи теж і Його захоплюючі промови й могутні пісні любови до рідного краю.

І дійсно. Живе слово Покійника було не тільки мистецьким засобом, але й зброею для розбудження національної свідомости, гартування духа й порнвання слухачів до чину.

Покійний, 5 років назад, розійшовся з проводом У. Н. О. і став членом С. У. С. Збігом часу, люди можуть забути працю Покійного чи Його поетичні твори, але Він на завжди залишається гарячим укр. патріотом до останньої хвилини свойого життя.

Сьогодні ще рано оцінювати діяльність і творчість Доктора Володимира Купченка, бо заскоро помер. За поміччю Його рідних і близьких друзів, це буде зроблено пізніш. Обов'язком буде, упорядкувати Його творчість і допомогти її видати.

Прощай великий друже! Твій життєвий шлях буде нам примірним. Будемо робити так, як і Ти робив. Будемо любити людину. Будемо любити свій народ. Будемо жити з собою і з своїми ближніми. Слава Твоя не вмре і не згасне.

Ми Тебе не забудемо. Хай канадська земля буде Тобі легкою!

Мельничук Микола

З ЮВІЛЕЮ НА ПРЕСУ!
Ошава, Онт.

В суботу, 1-го жовтня, родина й знайомі злаштували Ювілей з нагоди 25-ти ліття подружнього життя Григорія й Марії Музиків. Свято почалося Молебнем, котрий відслужив о. Запарнюк, парох Р. Пр. Богородиці, за здоров'я Ювілят. Після відправи всі присутні зійшли в залю під Церквою, а присутні при вході Ювілят в залю привітали калачем та відспівали їм Многая Літа.

На це свято прибуло поважне число гостей, не тільки з Ошави, але й других м. Канади як напр.: Торонта, Нью Торонта, Гемілтону, Стрітвіл та інших міст. Також спеціально приїхала на це свято Ювілят братова з Вінніпегу.

Господарем свята був п. Зубкевич, котрий гарно виконав свій обов'язок.

Після перекусок, привітів та вручення Ювілятам дарунків, присутні відспівали ще раз Многії Літа.

Старший син Ювілят, з цієї нагоди подарував $5.00 на Церкву, а $5.00 на пресовий фонд Вісника.

На Многії Літа, Ювілята

Знакомий

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ МИХАЙЛА В НІЯГАРА ФАЛЛС, ОНТ.

В неділю, 17-го липня 1966 р., відбулася канонічна візитація Високопреосвященнішого Владики Михайла, Архиепископа Торонта і Східньої Канади, в Українській Православній Церкві Св. Апостолів Петра й Павла в місті Ніягара Фаллс, Онтаріо.

Рано, перед Церквою, Владику привітали діти квітами: Віра Ленц і Маргарета Погран з місцевої Української Школи та представник Церковної громади.

Отець Настоятель привітав Владику в Церкві і попросив увійти в Божий Храм, помолитися в ньому за громаду і з громадою перед Господом Богом та сказати своє повчальне слово до вірних.

Після облачення Архиерея, почалась Свята Літургія. Владичі сослужили о. Настоятель та о. Федір Легенюк з Ст. Катеринс.

Після прочитання Євангелії, Владика сказав змістовну та повчальну проповідь.

По Службі Божій всі присутні зійшли до Церковної залі на спільний обід.

За обідом Владика Михайл сказав головну промову, де закликав зберігати Віру Православну, українську культуру та українську мову, як в Церкві так і дома.

Програмою проводив п. Іван Сиротюк, котрий є головою церковної громади.

З привітами та побажаннями виступали: о. Василь Федак з Гемілтону, о. Федір Легенюк з Ст. Катеринс, о. Віталій Метуляньский з Гримзбі та священик з місцевої сербської православної Церкви Св. Архистратига Михаїла, о. Любор Стоянович.

Делегати та представники з сусідніх громад склали свої привіти та пожертви.

Господар Свята п. Іван Сиротюк закликав до пожертв на свою православну пресу і присутні зложили.

З інших подій цього святкування треба відмітити, що наш Правлячий Архиерей на Східню Канаду, Владика Михайл приобщив одного молодому студентові $500.00 (п'ять сот дол.), коли цей молодий хлопець, після закінчення середньої школи, буде студіювати Богослов'є при Колегії Св. Андрея в Вінніпегу та висвятиться в священики. На ту самy ціль і тому самому студентові, один наш активний член приобщив $2000.00 (дві тисячі дол.).

На закінчення Свята, о. Настоятель Стефан Гуцуляк подякував всім, найперше Владиці, священикай, делегатам, гостям і всім членам обидвох своїх громад за таку масову участь.

Хоч тої неділі була липнева спека, всеж таки було багато людей, як у Церкві так і на обіді.

Всім учасникам щире спасибі.

С. А.

З ПОПРАВИН НА РІДНУ ПРЕСУ

В неділю, 28-го серпня 1966 р. п. п. в домі п-ва Кузьми і Анастасії Панасейків в Лондоні, Онт. відбулись поправини весілля їхньої дочки Ніни, що попереднього дня, в суботу, повінчалась у місц. Укр. Правосл. Церкві Пресв. Трійці — з Юрієм, сином п-ва Ростислава і Ірини Зелених з Віндзору, Онт.

Поправини відбувались у дусі весільної традиції, з участю численних гостей і Весільних Старостів — проф. З. Зеленого й Оз. Семеряка. Всі вітали щасливих батьків з нагоди їхньої родинної радости, висловлювали побажання для молодят, а їм признання за добре виконаний батьківський обов'язок.

П-во Панасейки, як переселенці з рідних земель по другій Світовій Війні, з великим трудом пробивався крізь життя, але зуміли з'можливити своїй дочці закінчення учительських студій при Університеті Зах. Онт. в Лондоні. — Ніна, належно оцінюючи жертвенність батьків — взірцево виконала свій обов'язок доброї дочки, студентки й взагалі молодої членки рідного суспільства. Поза успіхами в науці, своєю пильною працею в Укр. Студ. Клюбі при Університеті як і місцевому молод. ОДУМ-і — вона залишає у всіх нас милу згадку про се-

бе, як ідейну й вартісну одиницю серед новоприбулої української молоді. Зате, доля нагородила її гідним її подругом життя — Юрієм, сином знаної й діяльної в українських кругах віддорської родини п-ва Р. і І. Зелених. Він, також, як взірцевий працівник серед студентської молоді, тощо, по одержані степ. бакалавра в Лондонськоиу Університеті — докінчуватиме в Торонті свої студії дентистики.

Щасливі молодята оселюються в Торонті, де молода пані Ніна працюватиме як учителька середньої школи. Вірмо, що так приготовлене до життя молоде подружжя — Юрія й Ніни Зелених зуміє й надалі виконати свій обов'язок — вже молодої української родини серед рідного суспільства в Канаді. В цій надії бажаємо їм родинного щастя, здоров'я і доброго успіху в житті, а їхнім батькам родинної потіхи й повного задоволення з виконаного обов'язку.

Збірка на пресу принесла $28, з чого на „Вісник" призначено $10. Жертводавцям щира подяка — а молодятам Многих Літ!

Присутній.

З ЖИТТЯ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ СІЧ — КОЛОМИЯ, АЛБЕРТА.

У неділю, 28 серпня 1966 р., відбулося Храмове свято в честь Успіння Пресвятої Богородиці. Як вже звичай закоріненій, що всі люди на час до церкви приходять, так і в нашій громаді все на час починається. Богослужіння служив наш парох, о. Мирослав Крищук, який сказав проповідь на тему Свята, розповідаючи про почитання Матері Божої в Українському Православному Світі. Співав хор із Громади Св. Володимира, Вигревіль, під проводом п. Мирослава Гошка. По Св. Літургії відбулося Водосвяття, та посвячення овочів й квітів. Обхід навколо Церкви не відбувся, через те, що на дворі іншов дощ. По закінченню Служби Божої та чинів Освячення, всі люди зійшли до пивниці на громадський обід.

По молитві, що проказав Парох, Жіноче Товариство видало дуже смачний обід. Після обіду почалася святочна програма. Перше о. Крищук попросив до слова студента-богослова Степана Семетюка, котрий тепер на третьому році Богослов'я в Колегії Св. Андрея. У своїй доповіді студент Семетюк сильно підкреслив потребу вірним охороняти чистоту нашої Православної віри, а одночасно звернувся до присутніх, щоб вони підшукували належних кандидатів для

священників.

Після проповіди п. Семотюка діти Української і Недільної Шкіл відспівали пісні, які вони навчилися протягом тижня, під проводом п. Семотюка. По закінченню програми, о. Настоятель попросив до слова голову громади п. Онищука, який гарними словами привітав присутніх, звернув увагу на діточки, як також подякував щирим жертводавцям, що так гарно відносяться до потреб громади й подякував о. Настоятелеві за його труд і працю.

По закінченню програми люди перевели збірку на Колегію св. Андрея, яка винесла $59.00.

Урочистості закінчився молитвою, котру сказав о. Миron.

Гість.

ПРИВІТАННЯ НОВО-ПРИЗНАЧЕНОГО СВЯЩЕНИКА

Стінен, Саск.

В неділю, 7-го серпня 1966 р., в Громаді в Стінен, Саск., відбулося торжествення Богослужения. Його відслужили ново-призначений Священик, о. Ярослав Пук, та Гаєську Округу в сослуженні попереднього пароха цієї округи о. П. Зубрицького, котрий вертаючись з своєї відпустки вступив відвідати своїх бувших парафіян.

Перше відслужили Ранню, а потім Святу Літургію. Після відчитання Св. Евангелій о. Я. Пук сказав глибоко змістовну проповідь, а наприкінці Служби Божої о. П. Зубрицький сказав коротеньке слово до вірних. Під час Богослужения співав церковний хор; Апостола читав дяк, Василь Гуцал.

На Богослужения люди приїхали з довколішніх Громад, в яких того дня не було Літургії. Добре було б, щоб ми всі так відвідували свої сусідні Громади, це дало б нам змогу бувати частіше на Св. Літургії та укріпитися сильніше в Божій Істині.

Після Богослужения відбувся спільний обід, котрий приготовило Жіноче Товариство з Стінен. За це їм висловлюємо сердечне спасибі. По обіді слідували промови. Першим промовляв голова Стінської Громади, Онуфрій Онацка. Він подякував жінкам за приготування обіду, а гостям за те, що приїхали та звеличили Громадський празник своєю присутністю. Потім промовляла А. Юркова, голова Гайського Округа; п. П. Г. Лозинський з Донбур; пані Гунька, голова Жіночого Товариства з Гаєсу та Іван Анацка з Стінен. В своєму слові о. Зубрицький звернувся до присутніх, щоб вони не судили своїх Священиків по зовнішньому вигляді, але по їхніх ділах та серцях. В своєму слові добр. Пук сказала, що вона з своїм отцем будуть працювати і допомагати Громаді всіми способами. На закінчення програми говорив о. Я. Пук. Він потвердив слова добродійки, а одночасно закликав присутніх, щоб вони не цуралися свого Священика, а завжди звертався до нього за всіми потрібними їм порадами. Він сказав, „Праця буде йти багато краще, коли ми всі будемо обдумувати свої плани".

По обіду люди вийшли на подвір'я і дальше обмінювалися своїми думками.

П. Г. Лозинський,
де осіля" на фармі в околиці Кендегар.

Тяжкі піонерські роки, негоди і праця забрали рано здоров'я покійної Харитини і вона почала підупадати на здоров'ї уже 22 роки перед смертю. По кількох тяжких операціях і довшому перебуванні у госпіталях Покійна відійшла у вічність.

Похоронні відправи відслужив Настоятель Громади о. Григорій Удод у п'ятницю 22-го липня при великому зібранні вірних Винярдської Громади та сусідів і знайомих Покійної. Тлінні останки Покійної поховано на міському цвинтарі у Винярд.

Після Похорону у Народньому Домі відбувся поминальний обід, де на заклик о. Настоятеля присутні склали $22.00 на „Нев'янучий Вінок" Покійної. З цієї суми $12.00 призначено на потреби Громади, а $5.50 на пресфонд „Вісника" та $4.50 на кліше.

У глибокому смутку Покійна залишила мужа Тихона, одного сина, трьох донъок і восьмеро внуків. Вічна їй Пам'ять.

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

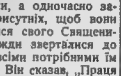

БЛ. П. ХАРИТИНА РОМАНЮК

У вівторок, 19-го липня, по довгій тяжкій недузі упокоїлася Бл. П. Харитина Романюк, членка Громади у Винярд, Саск.

Народилася Покійна 1889 р. в с. Скризнов на Волині, в родині Панчуків. У 1911 р. Покійна одружилася з Тихоном Романюком; Недовго прожили спокійним родинним життям, бо вибух першої світової війни не лише розлучив родину, але заставив тяжко страждати Покійну з малими дітьми, в той час, як чоловік перебував у війську. Після війни, коли родина знову зійшлася — все господарство було знищене війною. Продавши рештки господарства родина Романюків виїхала до Канади в 1928 р., де осіля" на фармі в околиці Кендегар.

Тяжкі піонерські роки, негоди і праця забрали рано здоров'я покійної Харитини і вона почала підупадати на здоров'ї уже 22 роки перед смертю. По кількох тяжких операціях і довшому перебуванні у госпіталях Покійна відійшла у вічність.

Похоронні відправи відслужив Настоятель Громади о. Григорій Удод у п'ятницю 22-го липня при великому зібранні вірних Винярдської Громади та сусідів і знайомих Покійної. Тлінні останки Покійної поховано на міському цвинтарі у Винярд.

Після Похорону у Народньому Домі відбувся поминальний обід, де на заклик о. Настоятеля присутні склали $22.00 на „Нев'янучий Вінок" Покійної. З цієї суми $12.00 призначено на потреби Громади, а $5.50 на пресфонд „Вісника" та $4.50 на кліше.

У глибокому смутку Покійна залишила мужа Тихона, одного сина, трьох донъок і восьмеро внуків. Вічна їй Пам'ять.

Присутній.

АННА П. СКІРКО

Ділимося сумною вісткою з родичами, друзями та приятелями, що наша дорога мама, тітка та бабуся,

Анна П. Скірко,

упокоїлася 20. 10. 1965 р. в місцевій лікарні м. Гамілтон, Онт., Канада, після прийняття Св. Таїнства Маслособорования.

Покійна народилася 1883 р. на Харківщині. Лишила в смутку 5 синів, невісток, онуків і племінників.

Похорон відбувся 23. 10. 1965 р. в Церкві Св. Володимира. Звупокійну Службу Божу відправив о. Прот. В. Федак в участю церковного хору під керівництвом п. М. Сушка та великої кількости вірних. Благородне її тіло поховано на цвинтарі м. Гамілтон.

Спочивай, наша дорога мама, тітка та бабуся! Нехай Тобі сняться ті церкви — Храми Божі, в яких ти молилася та так безмежно любила їх. Твої церкві молитви дійшли до небес — Бога. А Він Тебе нагородить як праведницю і в оселях Своїх оселить, де всі праведники спочивають. А ми діти Твої відавши останній поклін Тобі, обіцяємо служити Богові і виконувати заповіти Твої, які Ти нам лишила. Вічна пам'ять залишеться в наших серцях. Нехай Тобі гостинна земля Канади буде легкою. Вічна Тобі пам'ять!

Родина: сини, невістки, онуки та племінники.
Родина

Найщирішу подяку складаємо

СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ
Манітобська Провінціальна Управа
запрошує
всіх СУМівців Манітоби й Західнього Онтеріо
на
ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД З НАГОДИ 35-ЛІТТЯ
у Вінніпезі
11, 12 і 13-го ЛИСТОПАДА 1966 р.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ

П'ЯТНИЦЯ 11-го ЛИСТОПАДА — КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ
7.00 вечером — РЕЄСТРАЦІЯ
8.00 вечером — ПРИВІТИ СКЛАДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ СУС
9.00 вечером — ПРОМОВА ПОСЛА МАНДЗЮКА
— ДИСКУСІЯ
10.00 вечером — ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ

СУБОТА 12-го ЛИСТОПАДА — КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ
9.00 рано — ПРОДОВЖЕННЯ РЕЄСТРАЦІЇ
9.30 рано — МОЛЕБЕНЬ
10.00 — 12.00 — ПЕРША СЕСІЯ — звіти членів Провінціяльної Управи
— вибір нової Пров. Управи
— привіт від Головної Домініяльної Управи СУМК — пана Івана Юрійчука
12.30 — 3.00 — ДРУГА СЕСІЯ — Промови
1. о. Мирон Кіпш — Настоятель Резиденції Колегії Св. Андрея
2. пан П. Р. Муді — Голова Молодечого відділу при Корпорації Святкування 100 літя Канади
3.30 — 5.00 — ТРЕТЯ СЕСІЯ — Промови з дискусіями
1. Суддя І. Соломон — Дослідчий Комітет У.Г.П.Ц.К.
2. о. Диякон О. Олексій — 50-ліття У.Г.П.Ц.К.
7.30 вечером — ТАНЕЦЬ И КОРОНАЦІЯ КОРОЛЕВИ С.У.М.К. НА МАНІТОБУ
11.30 вечером — ВЕЧІРНЯ ПЕРЕКУСКА

НЕДІЛЯ 13-го ЛИСТОПАДА — СОБОР СВ. ПОКРОВИ
9.30 рано — ЗУСТРІЧ БЛАЖ. ВЛАДИКИ МИТР. ІЛАРІОНА
10.00 рано — АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА
12.30 — ЮВІЛЕЙНИЙ ОБІД — з нагоди 35-літя С.У.М.К. і вшанування перших провідників СУМК-у
7.30 вечером — КОНЦЕРТ ЗАХОДОМ СУМК

ЗА ПРОВІНЦІЯЛЬНУ УПРАВУ:
Роман Єрмюк

Усім людям доброї волі, що підтримали нас у найтяжчу годину в час Похорону нашої дорогої бл. п. мами Анни П. Скірко. Нашому дорогому о. Прот. В. Федакові за його батьківську опіку!

Хорові та його диригентові п. М. Сушкові; усім людям, які принесли квіти, що так урочисто прикрашували могилу.

Дякуємо також за Євангелію, яка була подарована замість квітів Робітничою Спілкою.

Нашому, Богом береженому, трудолюбивому жіноцтву, яке готувало поминальний обід та обслуговувало присутніх на обіді:

Дякуємо пані П. Панченко і п. Ю. Шведі, що вібрали 35.50 дол. при обіді, на Невʼянучий вінок. Вони самі призначили ці гроші: на „Вісник" м. Вінніпег. 10 дол. „Пісня-України" — 5 дол. — Торонто. „УВ." — Новий-Ульм 15 дол. На виготовлення кліше — 5 дол.

Родина.

ЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ В ОТТАВІ

(В думках зазначена сума попередньо вложена)

ТРАВЕНЬ

По 100 дол.: Ю. Фуштей, Ту Гілс, Алта., А. Котишин, Ту Гілс, Алта. Мих. А. Німчук, Віндзор, Онт., Молодече Братство при Катедрі св. Івана в Едмонтон, Алта., Ів. І. Токарик, Оттава, Онт. 50 дол. ($2,460.00).

По 25 дол.: Ів. Цьокан, Монтреал, Кве., Мик. Світуха, Оттава, Онт. (200.00), Л. Томашук, Монтреал, Кве. (35.00).

По 15 дол.: УГПЦерква, Київ-Келер, Саск., з поминального обіду бл. п. С. Ганкевича. Марія Поліха, Торонто, Онт., о. прот. С. П. Сничич, Монтреал, Кве., Анд. Запарінюк, Монтреал, Кве. (35.00).

По 10 дол.: Пані Варвара Бойко, Форт Вілліям, Онт., з похорону бл. п. Марії Будзінської, Горалі, Саск., пані Варвара Ковальчук в память бл. п. Матвія Ковальчука, Атабаска, Алта., Богд. Панчук, Монтреал, Кве., Вол. Романюк, Едмонтон, Алта., Ів. Повшик, Форт Вілліям, Онт., УГПЦерква, Вадена, Саск. збірка під час похорону бл. п. Я. Керелюка.

По 5 дол.: С. Кравець, Дон Мілс, Онт., Мик. Курилей, Вонда, Саск., пані А. Магус, Вонда, Саск., пані А. Панчук, Монтреал, Кве., (15.00), пані Ніна Філіпс, Оттава, (125.00), пані Ант. Прусаченко, Торонто, Онт., Дмитро Шевчук, Ветревіл, Алта., Василь Гаврилів, Вішварт, Саск. 2 дол.

ЧЕРВЕНЬ

По 100 дол.: М. Калавур, Торонто, Онт., У. Г. П.. Церква св. Володимира, Форт Вілліям, Онт.

По 50 дол.: Василь Сидор, Карлетон Плейс, Онт. (1,761.00), Ів. І. Токарик, Оттава, (2,510.00), Вол. Бунда, Оттава 30 дол., (80.00).

По 25 дол.: Єв. Боровський, Оттава (275.00), Ів. Світуха, Оттава, Онт. (35.00).

По 20 дол.: Митроф. прот. Сергій Гергус, Форт Вілліям, Онт. (45.00), Мик. Михальчук, Ст. Майкел, Алта., пані Марія Ткачик, Вінніпег, Ман.

По 15 дол.: Дм. Пачерева, Бімсвіл, Онт.

По 10 дол.: Ів. Федак, Бюкенан, Саск., О. Т.. Міненко, Торонто, Онт., пані Анна Стасюк, Кінзеркелей, Саск. (60.00), С. А. Талпаш, Бюкенан, Саск.

По 4 дол.: Антон Рабчак, Кезіка, Саск. (9.00).

ЛИПЕНЬ

Мих. Павлишин, Гемілтон, Онт. 40 дол.

По 25 дол.: В. Фуштей, Ту Гілс, Алта., Дан. Кравчук, Елфорс, Саск., Ів. Новицький, Арнпріор, Онт., (430.00), Василь Перелюк, Фейз Флон, Ман. (160.00), проф. і пані Рудевський, Саскатун, Саск. (30.00), Л Самойл, Келгарі, Алта., д-р Мир. Сенишин, Кемрова, Алта.

По 20 дол.: пані Розалія Чарнтонюк, Кінгстон, Онт.

По 10 дол.: Ів. Кушнірук Винярд, Саск. (15.00), Мик. Середюк, Андру, Алта., Мих. Титор, Оттава, (215.00), М. і О. Воютовий, Ванкувер, Б. К., пані Олек. Герасименко, Кемрова 5 дол.

СЕРПЕНЬ

Пані Василина Котик, Форт Френсіс, Онт. 50 дол.

По 25 дол.: Рост. Васьдаенко, Оттава. (100.00), Укр. Робітничий Союз, Торонто, Онт., Митроф. прот. С. Герус, Форт Вілліям, Онт (65.00), Мик. Світуха, Оттава, Онт. (220.00).

По 10 дол.: Ст. Бровчук, Оттава Онт. (70.00), п-во В. Сороковський, Гемілтон, Онт.

По 5 дол.: пані С. Борса, Мічам. Саск., пані С. Сороковська, Елов Крік, Саск., о. прот. Орест Кулик, Чікаго, США.

500 дол.: Відділ С.У.К. Оттава (2.500 00).

По 200 дол.: І. І. Токарик, Оттава (3.047.00), А. І. Лазаровичі, Оттава (2,705.00).

По 150 дол.: Д-р Влас. Дарковичі, Оттава.

По 100 дол.: А. Данилюк Оттава (895.00), Епіф. Коча, Торонто (200.00), Орест Самець, Оттава (735.00), УГПЦерква Св. Дмитрія, Торонто, Ів. Твердун, Оттава 59 дол. (815.00).

По 50 дол.: Т. Іванюк, Оттава (730.00), В. Керелюк, Айлмер (1,691.00). Ю. Кодик, Оттава (355.00), Г. Ю. Крокош, Оттава (870.00), Ол. Мех, Оттава (1,157.00), Вол. Мушка, Оттава (915.00), Ів. Новицький, Арнпріор (533.00), В. Сидор, Карлетон Плейс (2,331), В. Томашевський, Оттава (683.00), В. Тріщук, Оттава (560.00), А. Волох, Оттава (825.00), Дм. Яремчук, Оттава (115.00).

По 40 дол.: Яків Маслій, Фови Лейк, Саск.

По 30 дол.: Мик. Чік, Ренфру Онт. (105.00).

По 25 дол.: Стела Бартанус, Гінтон, Алта., О. Чумак, Оттава (105.00). Яків Голюк, Оттава (667.00), М. Коропецький, Торонто, пані М. Костенюк, Оттава, М. Костенюк, Оттава (485.00), Павло Лащук, Оттава (600.00), Собор Св. Софії, Монтреал (651.15), Мушка Ст. Віндзор, Онт., о. В. Семишин, Оттава (190.00, Мик. Штева, Оттава (475.00), Павло Желем, Оттава (705.00).

По 20 дол.: М. Чунківський, Оттава (355.00), В. Мендзак, Оттава (227.00), Ол. Моцюк, Оттава, В. Норріс, Оттава (245.00) р-р Ю. Шпінька, Оттава (80.00), о. протопр. В. Слюзар, Монтреал Кве. (45.00), Ол. Стефюк, Оттава (188.00), Ів. Світуха, Оттава (55).

По 15 дол.: Ст. Бровчук, Оттава (90.00), Ів. Іваниів, Оттава (105.00).

По 10 дол.: Гр. Береговенко, Оттава (245.00), Маланія Бурянин, Торонто (15.00) вкладка для свого внука в Сантіяго, Чілій, Південна Америка, Ліда Шульгин, Оттава (20.00), Євг. Данчук, Оттава (54.00), Пос. Фіало, Оттава (204.60), пані М. Керелюк, Вінніпег, Ман., М. Липкан, Оттава (180.00), о. прот. М. Подольський, Оттава (63.00)

По 5 дол.: Бог. Панчук, Монтреал (30.00).

Жертви присилайте на адресу:
Ukrainian Orthodox Church
1009 Byron Ave.,
Ottawa 13. Ont.

Кампанія на Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпегу

(Продовження)

Замість квітів на могилу бл. п. Анастазії Чумак, Торонто, Онт.

По $500.00: Д-р Мартин і Ольга Чипишок, Торонто, Онт.

По $100.00: Никола Чумак, Торонто, Онт., пан-во Василь і Марія Чумак, Торонто, Онт., пан-во Антон і Анна Колбель, Торонто Онт.

По $25.00: Михайло В. Чипишок. Фредріктон, Н. Б.

По $15.00: Пані Марія Рорк, Прескот, Онт.

По $10.00: Пан-во В. Боднар, Торонто, Онт., Теодор Гуменюк, Торонто, Онт., пан-во С. Іваницькі, Торонто, Онт., пан-во А. Козак, Торонто, Онт., о. П. Самець, Торонто, Онт., пан-во Чиповик, Торонто, Онт., пані Ольга Боечко, Торонто, Онт., Василь Самець, Гвелтон, Онт., пан-во В. Олійник, Торонто, Онт.

По $5.00: Пані Ольга Васоф, Торонто, Онт., пан-во В. Юзьків, Торонто, Онт., пан-во С. Васьків, Судбюрі, Онт., пан-во Гриздевич, Торонто, Онт., пан-во Михайло і Варвара Муха, Торонто, Онт., пані Гаврошинська, Торонто, Онт., пані Ірина Заець, Судбюрі, Онт., пан-во І. Чипишок, Торонто, Онт., пані Олеся Осейда, Торонто, Онт., пан-во П. Шевчук, Торонто, Онт., пан-во П. Шадиї, Торонто, Онт.

По $4.00: Пан-во І. Мельничук, Торонто, Онт.

По $3.00: Пан-во І. Гордація, Торонто, Онт., пані Марія Гузала, Торонто, Онт., пан-во М. Мандзюк, Торонто, Онт.

По $2.00: Пані Анна Бойко, Торонто, Онт., пан-во В. Ясінські, Торонто, Онт., пані Анна Чалій, Торонто, Онт., пан-во Яцюк, Торонто, Онт., Іван Гузинюк, Торонто, Онт., пані Анна Стахів, Торонто, Онт., пан-во Н. Грабовські, Торонто, Онт., пан-во Пішка, Торонто, Онт., пані Славка Улин, Торонто, Онт., пані Дубівська, Торонто, Онт., пан-во Місків, Торонто, Онт., Роман Мандзюк, Торонто, Онт.

По $2.00: Пані Марія Божик, Торонто, Онт.

По $1.00: Пані Е. Матіешин, Торонто, Онт., пані Анастазія Пелешок, Торонто; Онт., пані Розалія Романко, Торонто, Онт., пані Марія Мудра, Торонто, Онт., пані Анна Ємчук, Торонто, Онт., Василь Тарнавський, Торонто, Онт., пані Агафія Боднар, Торонто, Онт., пані Софія Іваницька, Торонто, Онт., пані Ніна Козій, Торонто, Онт., пані Стефанія Григорак, Мейпле, Онт., пані Ліна Гетьманчук, Торонто, Онт., Д. Пригорницький Торонто, Онт., Н. Сокалюк, Торонто, Онт., пані Тетяна Тучак, Торонто, Онт.

Замість квітів на могилу бл. п. П. Самець.

По $20.00: І. Диниковський, Блу Айленд, США

По $10.00: П. Пусило, Чікаго, Ілл. США., Д. Гізовський, Чікаго, Ілл. США., В. Мельник, Чікаго, Ілл. США., С. Кінях, Чікаго, Ілл. США.. М. Лобай, Чікаго, Ілл. США.

По $5.00: Н. Гуцул, Гарвей, Ілл. США.

Пожертви з різних місцевостей.

По $140.00: Д-р П. Т. Смальський, Торонто, Онт., Василь Самець, Торонто, Онт.

По $100.00: Тома Евашко, Вінніпег, Ман.

По $34.00: Збірка на похороні бл. п. Д. Онишка, прислав о. П. Стефюк.

По $25.00: Союз Українок Канади, відділ Св. Ольги, Вернон, Б. К., Іван Рабчак, Венкувер, Б. К.

По $20.00: Збірка на похороні бл. п. І. Заблоцького, прислав о. С. Герус., Союз Укр. Кан. відділ Ольги Кобилянської, Порт Сурей, Б. К., у память Ю. Федюшка, пан-во Боднарук, Гронлід, Саск. з нагоди їх 25-літнього ювілею.

По $15.00: Пані Ірина Любінська, Вінніпег, Ман. Збірка на похороні бл. п. В. Щербій, Гронлід, Саск. прислав о. М. Критюк.

По $10.00: Д. Т. Маляк, Вінніпег, Ман. у память о. Т. Ковальшина. Збірка на похороні бл. п. І. Процишина, Горлід, Саск. прислав о. В. Бобчук, Григорій Сотука, Жерсі Сіті, США., пані Марія Муртауз, Берклей, Міш. США. у память А. Гевелюк, пані О. Арсенич, Вінніпег, Ман., збірка на похороні бл. п. Петра Щербій, Гронлід. Саск. прислав о. М. Критюк.

По $5.00: Пані Земоля Чарнецька, Вінніпег, Ман., у память А. Гевелюк. Збірка на похороні бл. п. М. Нікварчук, Гронлід. Саск., прислав о. М. Критюк.

По $5.00: Александер Мазуренко, Оттава, Онт.

По $2.00: М. Стефанюк. Болгон. Онт.

Всім жертводавцям щира подяка.

(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
IN WINNIPEG
University of Manitoba,
Winnipeg 19, Man.

ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ МІСІЙНОГО САСКАТУНСЬКОГО ОКРУГА:

Неділя 30 жовтня о год. 7.00 веч. — Місійна Вечірня в Кіндерслей, Саск. Проповідує о. Прот. Ф. Корницький. По Вечірні виголосять доповіді: о. О Кравченко, о Прот. Ф. Корницький, о. П Бублик, о. Прот С Гребенюк.

Неділя 6 листопада о год. 7.00 веч — Місійна Вечірня в Вонда, Саск. Проповідує о Прот. М. Кригюк. По Вечірні виголосять доповіді: о Т. Славченко, о. П Бублик, о. Прот. М. Кригюк, о. Прот. С. Гребенюк.

Неділя 13 листопада о год. 7.00 веч — Місійна Вечірня в Медов Лейк, Саск. Проповідує — о. Прот. Ф. Корницький. По Вечірні виголосять доповіді: о. І. Мельник, о. Прот. Ф. Корницький, о. О. Кравченко, о. С. Зузак.

Неділя 27 листопада о год. 7.00 веч — Місійна Вечірня в Крикор, Саск. Проповідує — о. Т. Славченко. По Вечірні виголосять доповіді: о. П. Бублик, о. Т. Славченко, о. І. Мельник

Просяться все дооколичне громадянство взяти участь у Місійних Вечірнях.

За Місійну Саскатунську Округу:
Голова — **о. Прот. Ф. Корницький.**
Секретар — **о. С. Зузак.**

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кенора, Поплар Парк. Ст Лукаст. Селюк
13. Неділя — Транскона, Бозежур, Вайта, Плезант Говм,
20. Неділя — Кенора, Дуфрост, Сандвин, Тандал.
27. Неділя — Транскона, Гонор, Поплар'ідж, Селкірк — Храм

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3063
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Гоборд
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія — Айтуна
13. Неділя — Гудів
20. Неділя — Мелвил
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла — Гудів
27 Неділя — Айтуна

Адрес: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОРЧУКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Йорктон
8. Вівторок. Св. Вмч. Дмитрія — Йорктон
13. Неділя — Йорктон
20. Неділя — Йорктон
21. Понеділок. Св. Архистр Михаїла — Горлиц
27. Неділя — Райн

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. С. ГРЕБЕНЮКА

Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя - - Ваділа (сослужить о. О. Кравченко ректор Інституту Могилеві в Саскатуні)
8. Вівторок — Келвінгтон (св. Дмитрія)
10. Четвер — Клер (Ум. Преп. Іова Почаївського)
13. Неділя — Вітер
20. Неділя — Ватсон. Храм (усіх щиро запрошуємо)
21. Понеділок — Рема. Храм — Собор Св. Ар. Михаїла (всіх щиро запрошуємо)
27. Неділя — Фостон

Box, 488 — Tel. 338-5143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД

6 Неділя — Вілінгтон
8. Муч. Димитрія Лужани, Храм
13. Неділя — Ендру
20. Неділя — Лужани
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Завале. Храм
27. Неділя — Прут

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Шіго (м.)
8. Вівторок. Св. Димитрія — Фовм Лейк
13 Неділя — Вінярд
20. Неділя — Елнор
21. Понеділок. Св. Михаїла — Шіго (м)
27. Неділя — Жучкани

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Інсінгер (м.)
8. Вівторок Св. Дмитрія — Половики
13. Неділя — Тіодор (м.)
20. Неділя — Інсінгер (гай)
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Льюра
27. Неділя — Вестбрук

Box 8, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2438.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД

5. Субота Поминальна — Гаєлин
6. Неділя — Порт Бетлфорд
8. Вівторок. Св. Димитрія — Витків
13. Неділя — Гаєлин
20 Неділя — Порт Бетелфорд (Річні Збори)
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла — Кендо (Храм)
27. Неділя — Медов Лейк.

Address: North Battleford, Sask.
972—10в, St. Ph. 446-3280.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Пайн Ривер
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія — Дрей Ривер
13. Неділя — Етельберт
20. Неділя - Ревнер
21. Понеділок — Собор Ар. Михаїла — Вендав (Храм)
27. Неділя — Етельберт

Address: Ethelbert, Man.
Phone SH 2-3284

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Гадсон Бей
8. Вівторок. Св. Велмч. Дмитрія — Елсов Крік
13. Неділя — Гроквіл
20. Неділя — Мелфорт
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Гроквіл
27. Неділя - Брускбі

Address: Box 1416, Melfort, Sask.
Tel: 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Редвотер
8. Вівч. Дмитрія — Радвей
13. Неділя — Торнтал
20. Неділя — Нюбурк
21. Собор Архистр. Михаїла — Бостеш
27. Неділя — Егрімонт

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Річні Збори — Крикор
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія — Геффорд
13. Неділя — Річні Збори — Редфід
20. Неділя — Річні Збори — Геффорд
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Білінгз
о вечу. о год. 7 — Річні Збори
27. Неділя — Геффорд
Річні Збори Округа о год. 2 по пол.

Address: Box 165, Hafford, Sask., Tel.: 55.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Мириам
8. Св. Вич. Дмитрія — Мусідора
13. Неділя — Лойлмістер
20. Неділя — Мириам
21. Собор Ар Михаїла — Моркемб
27. Неділя — Сапва Полуднева

ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Лавфин
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія Солунського — Вінніпегсіс
11. П'ятниця — Рорктон
13. Неділя — Дрифтінг Ривер
20. Неділя — Гіберт Плейнс
21. Понеділок. Собор. Ар. Михаїла Валеп Ривер
27. Неділя — Лавфин

Вечірня служиться що неділі о год 7-ій вечора в Лавфині.

Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Арран
8. Вівторок св. Вел. Димитрія — Стінен Храм
13. Неділя — Гвес
13. Неділя. Вечірня о год. 7.30 — Сторджес
20. Неділя — Морхейд
20. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Ендемер
21 Понеділок св. Михаїла — Свян Плейн
27. Неділя — Мейбріаж
27. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Дембури

Address: Box 111, Nuxa, Sask.
Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Вернон
8. Вівторок — Вернон
13. Неділя - - Келовна
20. Неділя - - Вернон
21. Понеділок — Вернон
27. Неділя — Вернон

Address: 2602-42 Ave., Vernon, B. C.
Phone 542-4812.

о. О. СОРОЧУКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Спірит Ривер
8. Вівторок — Піво
11. П'ятниця — Верден
13. Неділя — (в околиці Пік Ривер)
20. Неділя — Сенлі Репид
20. Неділя, год. 3 по полудні, Вечірня в Гіффорд
21. Пятниця — Михаїла, Тіріен — Храм
27. Неділя — Ст. Пал

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Лек Ла Біш
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія — Крейгенд. Храм
11 Пятниця. Поминальне Богослужіння за українських воїнів — Лек Ла Біш
13. Неділя — Атабаска
20. Неділя — Сарсіл
20. Неділя. Обідниця 2.30 по пол - Норад
20 Неділя. Вечірня 7.00 веч. — Лек Ла Біш
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Боїв
27. Неділя — Гресленд

У місячні літописці Всеч. о. О. Сорочук відлає громади в окрузі Пік Ривер і там буде мати Богослужіння в таких місцях —

6. Неділя — Спірит Ривер
8. Вівторок Вмуч. Дмитрія — Ріно
11. Пятниця Поминальне Богослужіння за укр. воїнів — Верден
13. Неділя - Гочкіс Парафія (округа) Лек Ла Біш буде відбувати свої річні парафіяльні збори. Всі громади будуть поінформовані про дати й місце зборів. Всі громади зобов'язані взяти участь в цих річних зборах.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Робінн
Парафіяльні Збори
8. Вівторок. Велмч. Дмитрія — Грендавр
13. Неділя — Топорівці
20. Неділя — Мекнат
20. Неділя — Робінн. Вечірня
21. Понеділок. Архистр/ Михаїла — Шортлейл
27. Неділя — Петлюра

Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 466.

о. Т. СЛАВЧЕНКА

6. Неділя — Ст. Джуліен, Вечірня о 4 год. в Кадворт
Принятка: з 1-го листопада Св. Літургію починаємо служити о 10.30 ранку по „Central Standart Таїм."
8. Вівторок Св. Дмитрія — Тарнопіль
11. Пятниця. Служба за спочинших воїнів о 9.30 ранку у Вакав
13. Неділя — Смітс
Вечірня о 4 год. у Вакав
20. Неділя — Кадворт.
Вечірня о 4 год. в Альвені
21. Понеділок Ар. Михаїла — Хрв мове Свято в Лепін
27. Неділя — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД

6 Неділя — Толстой
8. Вівторок. Димитрія — Толстой
13. Неділя — Сарто
20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Михаїла Онуцька Церква — Гадрентон
27. Неділя — Гадрентон

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Канора
8. Вівторок. Дмитрія — Бюкенен
13. Неділя — Канора
20. Неділя — Канора
21. Понеділок. Мих. — Успенська
27. Неділя - - Бірдмес

Address: Box 420, Canora, Sask.
Phone 563-5159 Res.
563-5808 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГО
ЛИСТОПАД

5. Субота Поминальне Богослужіння в 40-ий день по бл. п. Анні Онуфрійчук, яке відслужить Високопреосв. Арх Андрій
Смоки Лейк
6. Неділя Храмове Свято і Окружний З'їзд Жіночого Товариства — Вільна
8. Вівторок Вмч. Димитрія — Белис
13. Неділя — Смоки Лейк
20. Неділя — Смоки Лейк
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Данніпг
27. Неділя — Спедден

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Кемсак
8. Вівторок. Св. Вич. Димитрія — Йоркстон
13. Неділя — Сторноней Кемсак (Вечірня, 7 год. веч.)
20. Неділя — Кемсак
21. Понеділок, Св. Рр. Михаїла — Мазена
27. Неділя — Довпел Кемсак (Вечірня)

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Еврешя
8. Вівторок. Велм. Дмитрія — Глен Елмо
13 Неділя — Мензі
20. Неділя — Січ
21. Понеділок. Свято Ар. Михаїла. Храмове Свято, Водосвяття, а відтак Храмовий обід. Широгостинне прийняття для всіх — Сенлі Лейк
27 Неділя — Овкборн

Address: Oakburn, Man. Box 12
Телефон: 836

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД

6. Неділя — Торсбі
8. Вівторок. Вмч. Дмитрія. Храмове Свято на яке запрошуємо Пів-Едмонтонську Округу, Редвотер, Егремонт взяти численну участь в Богослуженні
13. Неділя. День Подяки — Оновей
20. Неділя. День Подяки — Калмар
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Уорсбі
27. Неділя — Кеврова

Address: 9536—109 Avenue,
Edmonton, Alta.
Ph. GA 2-3063.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1966. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1966. ЧИСЛО (2042) 22

День Ангела Його Блаженства Митрополита Іларіона

ПІД ЗНАКОМ НЕПОХИТНОСТИ ДУХА У „ЗМІНЕНИХ ОБСТАВИНАХ"

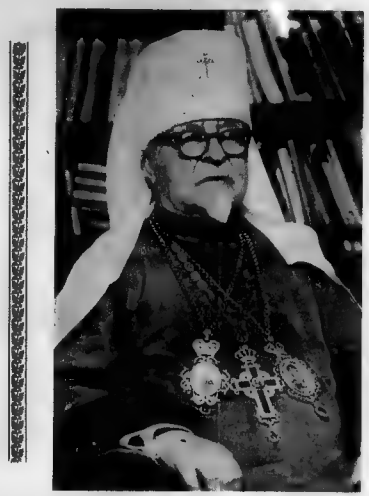

День Ангела Його Блаженства Митрополита Іларіона (3-го листопада) був днем безпосередньої зустрічі Блаженнішого Первоієрарха нашої Святої Церкви з Його найближчим середовищем у Вінніпезі, — зустрічі у спільній Молитві.

День свого Ангела Його Блаженство традиційно відзначав на молитві у своїй приватній каплиці. Цього ж року він зволив особисто прибути до Митрополичої Всеканадської Катедри Пресв. Трійці у Вінніпезі, де люди з найближчого середовища Його Блаженства — адміністративний персонал Консисторії під проводом виконуючого обов'язки Голови Президії, о. С. Ярмуся, — секретаря Консисторії, професори і студенти Богословського факультету Колегії св. Андрея, особи з Митрополичої Канцелярії, наш пресовий персонал і ін. — зійшлися на Молитву. Молебень до Преподобного Іларіона відправив отець Архимандрит Іов (Скакальський) — духовний настоятель Богословського факультету Колегії св. Андрея. Співав хор студентів Богословського факультету під проводом п. Пауша з Едмонтону, який у Колегії є інструктором дяківства.

Отець Архимандрит Іов в імені всіх присутніх і від себе особисто коротким словом поздоровив Блаженнішого Владику з Днем його Ангела. Молебень закінчено Многоліттям, яке виголосив о. Архимандрит Іов і заспівав хор та всі присутні.

Його Блаженство поблагословив усіх присутніх і особисто приймав їх до цілування Хреста та кожному, що підходили до Хреста, він дякував за співучасть у Молитві.

Молебень в особливих обставинах

У Святій Православній Церкві — це традиційний звичай відзначати День Ангела свого Первоієрарха та Ієрархів Молебнем. Але цього року, хоч відзначення Дня Ангела звершено лише Молитвою — без церемоній, промов і т. п. — царила особлива атмосфера; вона не була висказана словами, але вона відчувалася без слів — що оце переживаємо часи, коли Святе Православіє, Віра Благочестива наша, взагалі, а в ньому й наша Українська Православна Церква зокрема, зазнають великого випробування й загроз видимих та невидимих — за-

(Закінчення на стор. 2)

Княжна Ілеана оснує православний англомовний монастир в США

Румунський православний орган в США, „Солія" недавно повідомив, що румунська княжна Ілеана підготовляє переклади тих православних книг на англійську мову, що необхідні для потреб монастиря.

Княжна Ілеана — рідна сестра бувшого румунського короля Карла II — стала монахинею в православному жіночому монастирі в Бюссі у Франції.

У вересні 1964 р. вона приїхала була на місяць до США, щоб зробити підготовку до оснування там православного жіночого монастиря. З нею прибула черниця Евдокія — ігуменя монастиря в Бюссі, і черниця Марія, яка перекладає багато православних текстів на англійську мову.

Щоденник „Бостон Глоб" з-ме 1 червня повідомляв, що княжна Ілеана поробила заходи для будови монастиря на пустині Невада, бо вона вважає, що монастир повинен бути десь на відлюдді.

Княжна Ілеана є пра-правнучкою англійської королеви Вікторії, а також членкою австрійської імператорської родини Габсбургів. Зо своїм мужем, австрійським архикнязем Антоном Габсбургом вона розвелася 20 років тому.

Нові документи про християнство, що походять з апостольських часів

В Константинополі (Істанбул) відкрили в архіві рукопису арабську книгу п. з. „Книга потвердження доказів на пророцтва господа нашого Магомета".

У цій рукописній книзі є включені арабські документи, які походять з часів Христового проповідування на землі, і в них є висловлені погляди тодішніх авторів на християнство тодішніх часів. Цей рукопис буде опублікований 1966 р. в перекладі на французьку мову, а пізніше — на німецьку.

Згаданого рукописа в Істанбулі пару років тому відкрили жидівські учені — проф. Шльома Пінес і д-р Самуель Стери. Вони кажуть, що ті старі арабські документи в деячому інакше свідчать про початки Християнства, ніж Новий Заповіт. (Журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі", ч. 7, 1966).

ДО УВАГИ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА"

Цим повідомляємо передплатників нашого двотижневика — „Вісника", що через підвищення коштів видавання нашого часопису, — ми змушені підвисти передплату „Вісника", почавши від дня 1 січня 1967 року, в Канаді до $4.in, а поза Канадою — до $4.50 на рік.

Усі ті читачі, що внесуть свої передплати на 1967 рік до дня 31 грудня 1966 року, передплачують „Вісника" висотою старої передплати, тобто — $3.50 в Канаді, а поза Канадою — $4.00.

Адміністрація „Вісника"

День Ангола Митр. Іларіона

(Закінчення з 1 стор.)

гроз в різних їхніх формах і методах, загроз з усіх сторін — як з боку катакомбного мучеництва якого зазнає наш народ і його Віра Благочестива Православна в поневоленій Україні, так і з боку небезпеки так званих „нових обставин" у країнах вільного світу.

Коли серед розбушованої стихії житейського моря, стихії тих „нових обставин" напасті хвиль у нас тут вокрема розбиваються об незрушиму скелю непохитности нашої Української Православної Церкви, то символом і одночасно реально-конкретним Провідником у цій непохитності є наш Первоєвятитель Блаженійший Митрополит Іларіон.

Як свідомо, так і відрухово — інтуїтивно шукаючи під його омофором духовного підкріплення для цієї непохитности в принципах, всі присутні стихійно горнулися до Первоєвятителя, приносячи йому свою беззастережну відданість і запевнення в їхній несхибленості й непохитності в принципах на шляху житейського моря „нових обставин".

Ця безмовна, урочиста картина в тиші храму була свого роду алегорією душі нашого народу.

Наші піонери в Канаді, які близько 50 років тому, своєю працею, своїми трудними „щентами", потом праці своєї і сльозами терпінь своїх будували нашу Українську Греко-Православну Церкву, то супротивники виклинали їх, їм чинили усякі можливі перешкоди; ті супротивники навіть очорнювали наших піонерів, що вони, мовляв, „не є правдиві православні" — такі як греки, росіяни, серби, болгари, румуни і т. д., бо — голосили ці супротивники перед світом — що наші піонери, мовляв, „не дотримувалися церковних канонів", і що ніби „ломали церковні принципи"; отже — твердили ці супротивники — що, мовляв, християнський світ взагалі, а Православіе зокрема, не може з нашою Церквою в Канаді числитися.

Що ті супротивники не мали рації в минулому, і не мають рації тепер — про це вони могли бачити на прикладі стійкости української й людської та стійкости у принципах Віри Православної наших піонерів, і можуть переконатися тепер у часах спокус, випробувань і підступів з боку так званих „змінених обставин".

Наші-піонери — перші світські апостоли нашої Церкви в Канаді та перші їхні священики — передали свою священну спадщину своїм нащадкам, і нащадки знають її цінy та вміють і зуміють відстояти всі „покушення" на неї з боку старих супротивних сил, що тепер діють новими методами.

Коли наші піонери в Канаді ввірили керму духовного ковчега свого Первосвятителеві Іларіонові, то в тому був видимий Промисл (Провидіння) Божий.

Велике переслідування Православія в Китаї

У Китаї цього року почалася найбільша з усіх досьогочасних хвиля переслідування Православія. У Харбіні, крім одної святині, Інверської, всі інші храми зруйновано. Православних священиків (китайців) возили по вулицях міста з обличчями вимазаними сажею, а потім ув'язнили.

БЕСІДИ З ДРУЗЯМИ

Свящ. Сергій Кіндзеравий-Пастухів

ПРО ЛЮБОВ

I.

„Коли ж умив їм ноги і надів одежу Свою, то, возлігши знову, звернувся до них: „Чи знаєте, що Я зробив вам? Ви звете Мене: Учитель і Господь, і добре кажете, бо Я той і є. То ж коли Я, Господь і Учитель, умив вам ноги, то й ви повинні вмивати ноги один одному. Приклад дав Я вам, щоб і ви так робили, як оце Я вам учинив. Істинно, істинно кажу вам: слуга не більший за пана свого, і посланець не більший за того, хто його послав. Як це знаєте, блаженні будете, коли так чинитимете. Заповідь нову даю вам, щоб ви любили один одного; щоб, як Я полюбив вас, щоб так і ви любили один одного. З того і зрозуміють усі, що ви Мої ученики, коли матимете любов між собою" (Ів. 13:12-17, 34-35).

Любов, як сентиментальне почування чи романтичне хвилювання, — це не любов Христова, це не цемент і двигун християнства. Христова любов — це акт службу, прислуги. Приклад умивання ніг учням — найкраща ілюстрація: **Ісус, знаючи, що Отець усе дав Йому в руки, і що від Бога Він вийшов і до Бога повертається, встав від вечері, скинув одяг, узяв рушника й підперезався.**

Він, Син Божий, Вседержитель, учитель учням Своїм службу раба, бо тільки до таких тоді належало вмивати ноги господарям, гостям чи подорожнім. Щоб підкреслити характер тієї служби, Він підперезався, як це звичайно чинили рабів в таких обов'язках. Святість і особливість служення любові відслонена в видінні апостола Іоана, коли він зрів: **посеред світильників — подібного до Сина Чоловічого, вдягненого в шату і підперезаного попід груди золотим поясом.** Як і тоді при вмиванні ніг, тільки у стані слави. . .

Я дав вам приклад до наслідування.

Христос ніг тільки виясняти, бо ж **як це знаєте, блаженними будете, коли так чинитимете.** Але Він уважав приклад конечним, щоб підкреслити, що перед лицем Божим немає нічого більшого від служення любові, і жоден чоловік не прославиться так, як отой слуга. Важливість цього прикладу дуже наглядну й сьогодні, коли всі деклямують про любов, коли всі все знають, дискутують, сперечаються, хваляться, коли нібов би все теоретично вирішено. . . Але, на жаль, там, в академічній площині, так і замерзло, бо немає наслідувачів прикладу Христового.

Блаженні ви, коли так чините.

А що ж ми, які не чиннимо так? . . .

Підходить, отже, і до Симона Петра — та той Йому: „Ти, Господи, — мені вмивати ноги?" Каже йому Ісус: „Те, що Я роблю, ти під цю пору не відаєш; зрозумієш потім". Петро ж Йому каже: „Ні, не митимеш моїх ніг повіки" — „Коли не вимию тебе, то не матимеш частки зо Мною" — відповів Ісус. „Господи, — проказує до Нього Симон Петр — не тільки ноги, але й руки, і голову!" А Ісус йому: „Умитому треба тільки ноги умити, бо він чистий". У грецькому оригіналі вжито тут двоє слів на окреслення миття: одне значить по-нашому ВМИВАТИСЯ, тобто мити руки, ноги, обличчя; друге — ПРИЙМАТИ КУПІЛЬ, обмивати все тіло, купатися. Це розрізнення не випадкове, і дуже важливе. У релігійному значенні „купіль" це переродження, відродження до нового життя; воно, однак, не робить людини безгрішною. Кожного дня, немов пилу у дорозі, осідають гріхи на чоловіка, і тому конечно треба вмиватися.

Відродження (купіль) — це акт; удосконалення (вмивання) — це процес. Купіль у Дорогоцінній Крові Агнця — хресній жертві Христа — це і є акт відродження до нового життя; процесом удосконалювання на все життя є покаяння в щоденних гріхах, помилках та слабостях.

Христос прийшов у світ викупити чоловіка від ГРІХА, — не від гріхів, але тільки від гріха. Гріхи — наші дії, щоденний пил життя; гріх же — це те зіпсування внутрішньої природи нашої, що пхає нас на непослух Божій волі. Слово „гріх" визначує нашу природу; гріх доказів і оселився в людині в раю. Слово „гріхи" окреслює наші діл; всі вони — це наслідок чи вияв **гріха.** І слід завжди пам'ятати, що Христос прийшов викупити нас від гріха, від цього внутрішнього зіпсування, скривлення, від прокляття за непослух, від влади Сатани, який відвернену від Бога людину опановує. Кров Христа не змиває автоматично наших гріхів, лише стирає силу гріха, зцілює прокляту душі і відкриває стежку до досконалости. А досконалість здобувається постійно чистотою, безперервним умиванням, тобто покаянням. І тільки тоді, коли приймаємо жертву Христову і цілковито здаємося на ласку безконечної, вершинної, Божої любові — оновлюється наше життя, і ми звільняємося від гріха, що від нього походять усі гріхи наші.

Марно роздумують ті, які вчать, що Христос прийшов спасти нас від „гріхів" наших, і тому вистачить ісповідати віру в Нього (хоч би устами тільки), а гріхи самі собою анулюються. Властиво, правду кажучи, всі ми живемо тепер без свідомости про гріх, часто не розуміючи рації Христового приходу у світ, і безсвідомости про гріхи, коли вважаємо все те, що робимо, за „правильне" й „добре".

Знаменний нюанс завважується у тій Христовій службі раба. Чому якраз такий приклад дав нам Христос до наслідування? Чому не більш любу нам дружню прислугу. Чому не братню службу? По-перше, добровільна служба раба — це максимум вияву Божественної любови. Такий акт переходить межі всякої людської логіки, і тільки ті, які належать Богові всецілю, спроможні наслідувати Його. По-друге, щоб ми не величалися. Тільки раб ніколи службою своєю не величається, бо **так Йому звелено,** і нагороду за це одержує він від Господаря свого.

А ви лиш зверніть увагу, і побачите які ми добрі та праведні, які щедрі та ласкаві та скільки то добра робимо, і як дуже служимо Богові й Батьківщині! Наша преса повна цього, розмови такі самі, книги навіть пишемо. . .

І хто нас нагороджує за ту службу, якщо вона справді така велика та достойна? Господь? Ні, ми самі себе: одні одних! Бо пригадуєте? **Якої тобі ще дяки? Ти ж маєш уже нагороду свою!** . . І тільки раб чекатиме на свою нагороду у Господа. **І Отець, що бачить таємне, віддасть тобі явно.** У приміненні якраз до нашої теми легко зрозуміти інший вислів Спасителя: **Многі, що перші, бу-**

(Закінчення на 3 стор.)

(Закінчення з 2-ї стор.)

дуть останніми, а останні — першими.

Багато вже було спроб оправдати, або хоч виснити поведінку Юди. Уважали, що через зраду він хотів змусити Ісуса прийняти месіянське царство. (У тодішньому, а може й теперішньому (?) юдівському розумінні). Він немов би не вірив, що Ісус піде на смерть, і хотів тільки вимусити рішення. Св. Письмо свідчить, що це безпідставні, хоч і характерні, видумки. Юда був грошолюбом, людиною цього світу, і не розумів світу любови, Божого світу духа. Він ремствував, коли жінка дорогими пахощами намастила ноги Ісуса, бо можна було, мовляв, якесь добро за ті гроші зробити. І, можливо, акт уминання ніг став тим моментом, коли Юда зненавидів Христа остаточно. Можливо, що 30 срібників узяв тільки тому, що хотів, показати, як мало він цінить Ісуса. Де ж таки: Учитель, Спаситель, Месія, на Якого Ізраіль чекав століттями, як раб мине запорошені ноги Своїх учнів. Це вже забагато!

І чи тільки для Юди? . . .

Усе Христове вчення, символом якого якраз і є вмивання ніг учням, було абсурдом для багатьох учених (а саме книжників), та сильних світу цього. Таким воно зосталося й до сьогодні. Характерно, що багато з „учнів Христових", як і Юда, належать до тієї групи, що опанована, як сказано, сатаною.

. . .І заспівав третій півень. . .

І згадав Петро слова Христові, і, вийшовши, гірко плакав. Петро — натура западна, відважна, але з природи нестійка. Але він хоч і втратив відвагу, віри не загубив. А Юда згубив. Петро покаявся, а Юда — ні. Він тільки жалів, мабуть, жалів себе і втрачену долю, — пішов та й повісився. Нестійкий характер, без переконань, без відваги.

Тільки відважні стають справді релігійними. Найбільші релігійні постаті на це свідки. Життя пророків: Ілії, Єлисея, Єремії, Іоана Предтечі, ап. Павла, Стефана, Іоана Золотоуста, а і в нашій історії: Володимира Мономаха, печерських преподобних, Іова Почаївського, Вишенського, Мацієвича, Сковороди, Веделя, Шевченка, показують силу релігійного переконання. І сила їх усіх не в могутності їх особистостей, а — як вірно висловлювався ап. Павло — у силі Божій, що через немочі людські проявляється. І тільки відважні, релігійні особистості можуть вдарити себе в груди і покаятися, „вийшовши, гірко плакати". Усі, що не Христові, будуть себе жаліти, обвинувачувати інших у своїх гріхах і помилках, хвалитися, вимагати собі похвал (якщо при владі), одним словом збивати довкола піну брехні, бо у світі правди Христової їм життя не зрозуміле.

НОВУ ЗАПОВІДЬ ДАЮ ВАМ. У Ст Зав. були заповіді про любов до Бога. Але ця Христова заповідь таки нова (свіжа (?) по-грецькому) не через звучання, а через трактування. Виявився акт Божої любови в містерії спасіння світу, і це поставлено в основу нового ладу життя, ладу Царства Божого, що на землі. Коли Бог послав у Свій Виноградник слуг-пророків, то вони тільки передавали волю Божу про любов між людьми. Коли ж прийшов Син Божий, то висловив Божу волю прямо. І дав вершинний доказ любови. Поставив і умову: „так, як Я вас люблю". І приклад добровільної служби раба залишив до наслідування. Любов поставлена в основу життя, і вона йому обновити й відродити життя. Ось це й чинить Христову заповідь новою.

Посередньо ця заповідь нова також тим, що у зв'язку з нею відкрилася велика життєтворча істина: Бог — це Любов. І це — велике запевнення усім вірним, що вони цілковито праві, якщо будують своє свідоме життя на Христовій любові, не зважаючи на всі видимі і невидимі несприятливі ознаки.

По чому пізнаємо християнина? По розмірі його любови!

А любов пізнаємо по чому? По вчинках! Самі вчинки не роблять із людини християнина; вони радше виявляють його, як такого.

А як оцінюємо вчинки? По їх значенні. Хто християнин: чи та жінка, яка виливала пахощі на ноги Христові, чи Юда, який її дорогі пахощі продав би, бажаючи допомогти бідним?

Християнство — не харитативна організація, тим більше не форма соціального руху. Були великі християни між чеченцями, які жили в печерах, на відлюдях й молились; а ось між „слугами" народу, які багато жертв вимагають у ім'я допомоги бідним, великий відсоток прямих дітей сатани. Не зовнішність вчинків виявляє справжню любов. Наприклад: **„Якщо око твоє спокушує тебе, вирви його і викинь геть. Краще тобі без ока увійти в Царство Небесне, ніж видючим попасти в геєну"** — це так Христос. Бо важнішим є наладнати справи в площині вічній, у Бога, а не вподрядкувувати проминаючі дрібниці. Очевидно, що після полагодження основного, всі дрібниці самі стануть як слід на своє місце. Бо так і сказано: **„Шукайте найперше Царства Небесного і правди Його, а все інше додасться вам".**

Виясняючи все про внутрішню природу цієї найбільшої нової заповіди, ап. Іоан Богослов писав так: „Улюблені, коли Бог так полюбив нас, то й ми повинні один одного любити. Бога ніхто ніколи не бачив. Коли ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і Його любов досконала. Що ми перебуваємо в Ньому, і Він у нас, ми пізнаємо з того, що Він дав нам від Духа Свого. І ми бачили і свідчимо, що Отець послав Сина-Спасителя світу. Хто визнає, що Ісус — Син Божий, Бог у тому перебуває, і він у Бозі. Ми пізнали й увірували в ту любов, яку Бог до нас має. Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в Ньому. Любов удосконалюється у нас у тому, що ми маємо відвагу в день суду, бо який Він, такі й ми у цьому світі. Страху немає в любові, а навпаки — досконала любов проганяє геть страх, бо страх має в собі кару; а хто боїться, той недосконалий в любові. Ми любимо, бо Він першій полюбив нас. Коли хтось каже: „Я люблю Бога, а ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, то як же може він любити Бога, Якого не бачить? І ми маємо цю заповідь від Нього: щоб, хто любить Бога, той і брата свого любив." (І Ів. 4:11-21).

„Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед небесним Отцем Моїм визнаю й Я".

„Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед небесним Отцем Моїм" (Мат. 10. 32-33).

Небезпечна хибного розуміння „екуменізму"

Католицький клич про „єдність" веде українців до щезнення в міжнародньому морі

У віннипезькому часописі „Новий Шлях" (11 жовтня 1962 р.) редакційна стаття п. з. **„Шукаймо причин"** починається так:

„Було приємно стверднти те затурбування, яким зустріла наша українська спільнота проголошення тих цифр з останнього перепису населення Канади (з червня 1961 р. — р. В.), що кажуть недвозначно: Українська Католицька Церква в Канаді за останніх 10 років не то не зросла, але навпаки — чисельний її стан зменшився на 1,398 душ. Вправі з загальним зростом населення тієї країни і зростом усіх її віроісповідних громад, врешті зі зростом у ній української національної спільноти ця цифра виглядає на своєрідну трагічність і може таки справді турбувати, якщо не настроювати песимістично. Так, ті цифри, як кажемо, сприйняла наша громада: затурбованістю та зацікавленням, що це могло статися і чим це пояснити, — і ми могли їх замітити в кожного нашого громадянина, з якими ми зустрічалися, як у нашій Редакції, так і поза нею. Це справді „гостра тема" розмов останніх тижнів і днів".

Справа того роду, що числом абсолютного зменшення українців-католиків за 10 років (між 1951-1961 роками) не збагатимося, навпр., православні українці, бо ж це число українців католиків взагалі відійшло від українства — розплилося в інтернаціональному морі канадської „мозаїки". Яким чином? Ось яким: можемо вказати англомовні „канадські" католицькі парафії, де члени просто називають себе „канадцями-католиками", і число людей українського походження там зростає; вони вже не вважають себе за „українців-католиків".

Як це могло статися? Такого питання не поставлено. Навпаки, преса українців католиків намагалася збути цю справу дуже безтурботніми аргументами — що воно не було аж так — то вже зле; бо ж, мовляв, під час перепису могли діятися непорозуміння в назві українців і їхніх віроісповідань — отже число „пропавших" фактично є між нами, а лише теоретично, на папері, їх через непорозуміння до нас не приписано; тобто, статистика не має значення, бо ми віримо, що стан фактичний є куди кращий, ніж статистичні цифри представляють його.

Так заспокоювала загал українців-католиків їхня преса 1962 р. — коли уряд виявив цифри перепису населення з 1961 р.

Отже українська католицька преса, так би мовити, „обернула кота догори хвостом", коли твердила, що стан фактичний є кращий, ніж його відзеркалює урядова статистика. А в дійсності воно є навпаки: стан фактичний є значно гіршій, ніж статистика показує. Бо чи ж не та сама преса українців-католиків час до часу осуджує тих з українців, кого вона називає „паперовими католиками", — бо вони на папері, в статистиці, фігурують як „українці-католики", але в українських католицьких церквах їх немає. А де ж вони є?

Українських патріотів — без уваги на віроісповідні різниці — турбує не той

(Продовження на стор. 5-ій).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в США — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 35c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ, ЧИ ЗМІШАННЯ ВІРОІСПОВІДАНЬ?

Православіє не визнає такого концепту, що його називають „подібом Церкви", бо православне „Вірую", яке походить з Нікейського Собору Вселенської Церкви 325 року, зобов'язує православного християнина такою формулою ісповідання:

„Вірую в Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву". Якщо б Православіє визнало концепт, який називають „подібом Церкви", то це суперечило б православному догматові, бо ж у такому випадкові треба було б переключитися на віруванн в якусь „частину" Церкви, а не вірувати в Єдину Церкву. Для факту існування Єдиної Церкви не є суттевим той факт, що таке чи інше число її членів залишає Єдину Церкву й відходить поза межі її **єдности,** творячи собі окремі віроісповіді спільноти. Єдність Церкви є в єдності її невидимого Голови Ісуса Христа, і що єдність Церква формулює цілком **єдности Ісповідання** Віри, яке вона має від Христа почерез Апостольські часи і сім Вселенських Соборів. Ані єдности Головства Христового зокрема, ані єдности Ісповідання Віри взагалі роз'єднати не можна, отже й не можна роз'єднати Єдину Церкву Христову. Якщо б в Єдиній Церкві Христовій залишилося лише двоє-троє християн, які зберегли б єдність Ісповідання Віри, яке передала Церква Апостольських часів, то й тоді Церква була б **єдиною,** вона не була б роз'єднаною. Роз'єднання Христин, тобто відхід частини бувших членів Єдиної Церкви не є роз'єднанням Церкви.

Єдність Церкви Вселенської, тобто єдність у Христі — Голови Церкви і єдности Ісповідання Віри Христової взагалі, не порушується тим фактом, що її адміністративна сфера має свої місцеві (помісні) чи крайові самоуправи (автокефалії), які не є історичною справою для Ісповідання Віри, якщо автокефалія має канонічний Єпископат, тобто такий Єпископат, що висвячений тими, які також були свячені канонічно, тобто мали переємство в сукцесії свячень, що походить з Апостольських часів.

Наші часи — це часи світових великих виїздів, часи різних світових рухів і часи екуменізму — світового руху за з'єднання різних віроісповідань у лоні Християнства.

Православні богослови (теологи), що делеговані офіційними церковними чинниками, ведуть на вершинах науково-теологічні розмови („діялоги") з офіційно делегованими теологами пір різних віроісповідних спільнот: римо-католицької, старо-католицької, англіканської і до халкедонських східніх спільнот на теми єдности Церкви Христової. Крім того, православні офіційні чинники в різних країнах беруть участь у рухові за розвиток духа толеранції і мирного співжиття та практичної суспільної співпраці з іншими віроісповіданнями. А толеранція може бути лише там, де є що толерувати, а саме: не вести агресивної політики супроти інших віроісповідань, і щоб інші віроісповідання не вели агресивної політики супроти Православія чи то відкритого насильства, чи шляхом лукаво-дволичного підступу, чи то якоїсь духової пресії (під будь-якими претекстом: національно-політичним, науковим і ін.) — такої пресії, яка б силувала їх до зломання своїх православних принципів.

Офіційні теологічні „діялоги" на вершинах, ширення з вершин духа толерації, взаємної самопошани й людяно-братського співжиття серед широкого загалу — все це явища дуже відрадні, бо вони корисні для людства.

Це екуменізм.

Що може бути загрозливим в екуменізмі — це випадок хибної інтерпретації його, — а такі випадки бувають. Найбільш загрозливими проявами хибної інтерпретації екуменізму є такі випадки, коли, замість змагати до єдности шляхом діялогів на вершинах і людяно-братським та національним і горожанським співжиттям серед загалу, змагають до якогось „зміщання" віроісповідань, — зміщання одних з одними різних віроісповідань у якусь „єдність суперечностей", в „єдність" тих принципів, що суперечать одні одним.

Це не є зло, коли кожне з віроісповідань тримається такого принципу: чужого не хочу і свого не дам; тобто, коли ні одне з віроісповідань не ломить своїх церковних принципів так довго, поки вони не з'єднялися. Зло є там, де дане віроісповідання в ім'я „екуменізму" чи якоїсь політичної справи, ломить свої церковні принципи, а принципів іншого віроісповідання не приймає. Тоді настає небезпека церковної безпринциповости, що є загрозою для обидвох тих віроісповідань, що ці принципи ломлять. Загал обидвох сторін стає тоді здезорієнтований і взагалі не знає, чого йому триматися. А таке роздоріжжя безпринциповости є на руку ворогам Христинства.

Засоби боротьби католицької преси проти нашої Церкви

„Вісник" (ч. 16, 1966 р.) в редакційній статті п. з. „Чи згода у нас зависить від нас" підкреслив той факт, що Католицька Акція почала робити політичний натиск на декого з-поміж духовних нашої Церкви, щоб вони правили з католиками „спільні" (мішані) „католицько-православні" церковні відправи. „Вісник" також підкреслив, що Катол. Акція чинить це поза нашим церковним центром, отже „понад голови нашого церковного Проводу". Тому що тут ідеться про справу літургічну, отже слово „Провід" у цьому випадкові означає Первоієрарха нашої Церкви, який, згідно з Правилами (статутом) нашої Церкви, є Найвищим Учителем Віри. Отже це самозрозуміла річ, що наше духовенство, не зважаючи на ті чи інші ступені сану, не може на власну руку діяти по дінші будь-яких літургічних співзносин з духовенством інших віроісповідань.

Торонтонський католицький тижневик „Наша Мета" (ч. 36, 1966) у редакційній статті аж надто гостро осудила „Вісника" за його вищезгадану редакційну статтю.

Редакція „Нашої Мети" заявила по адресі „Вісника" ось що:

„І хоч наш канадійський крок до наближення визнаїць двох українських Церков може — на думку деяких — і марний в комплексі великих проблем Народу, то про щось вовсім протилежне свідчить факт, що він затривожив уже ворожі сили, які не хочуть допустити до нашої згоди, до нашої єдности, до нашого росту і сили. На нашому небосхилі в Канаді появились уже чорні хмари, щоб згасити „ясну зірничку", відстунку нового дня, а вслід за ними загуде може й грізна, холодна буря, щоб заморозити ідею нашого взаємного зближення і, замість братерської любови і згоди, щоб поставити нас знов на барикади, одних проти других. Це не сон страшний і не фантазія, але суща правда. Бо ось у віннїпезькім „Віснику" (ч. 16, з дня 15-го серпня 1966), появилася на півтори сторінки стаття п. з. „Чи згода у нас зависить від нас?" Далі, „Наша Мета" пробує доказати, що, мовляв, „Вісник" не має рації, коли твердить, що голосячи клич за „спільні" Богослужения, місцеві католицькі дівчі „діють за інструкціями з чужих центрів" (тобто з Риму). Редакція „Нашої Мети" твердить, що **Українці-католики не фарисействують так як Автор статті** (у „Віснику" — р. В.) і **не принимають інструкцій з чужих центрів...**"

Стиль редакційної статті в „Нашій Меті" (такі слівця як „фарисействування" і т. п.) — говорить сам за себе: він є ознакою браку доброго виховання, не говорячи вже про справу християнської культури, бо — навіть християнської етики. Щоправда це явище закоренілотрадиційне в декотрих органах, що супротивні нашій Церкві. Щодо аргументів в „Нашій Меті" — то вони також говорять самі за себе, коли редакція твердить, що українці-католики в церковних справах не керуються інструкціями з Риму. На кого редакція „Н. Мети" надіється, що повірить такому аргументові — голі слова. Отже такими аргументами сама ображується гідність самих таки католицьких читачів.

Якщоб папа Римський довідався, що „Наша Мета" голосить, що українцям — католикам не треба інструкцій з Риму у справі їхнього церковного відношення до інших, то в Римі потрактували б це як бунт проти субординації супроти найвищого католицького проводу, що його очолює папа. Звичайно, в Римі не будуть іцю справу трактувати як торонтонську „революту", бо в Римі знають, що „Нашу Мету" у справах літургічних зносинах з інщовірцями таки зобов'язують інструкції з Риму.

Щодо етичної сторони в статті „Нашої Мети" — то й тут справа представ-

(Докінчення на 5-й стор.)

Засоби боротьби Католицької преси проти нашої Церкви

(Закінчення з 4 стор.)

ляється негарвал. Чому „Наша Мета" відмовляється відкрито сказати те, що думає Католицька Акція? А саме — що католицька ціль „спільних" Богослужень є така: щоб з їхньою допомогою психологічно наблизити православних українців до католицизму, і щоб таким чином витворити духовий грунт для сподіваного католиками переходу православних українців під церковну власть папи, тобто перехода в унію з Римом; і що та унія з Римом, мовляв, потрібна православним українцям „для спасіння душ", бо ж католицизм уважає себе за „одиноко-правдиве" ісповідання; і що „найвище добро" українського народу буде осягнене лише тоді, коли він осягне „спасіння душ", що, мовляв, може стати завершении лише тоді, коли православні українці приєднаються до католиків, і таким чином матимуть шанси осягнути „спасіння душ"; і що не „єдність" українського народу з виключно національних мотивів, а лише його евентуальна „єдність" у спільному підпорядкуванні Ватиканові — це є те, що тяться під клічами про „єдність" українського народу в редакційній статті „Нашої Мети"; і що славна „єдність" всього українського народу в його спільному підлеганні Ватиканові лише в наслідку побічного характеру, мовляв, скріпила б єдність українського народу, — хоч, звичайно, „єдність" українського народу для „спасіння душ" почерез Рим є, звичайно, перцою метою. Чому „Наша Мета" не сказала відкрито, що лише католицизм вона вважає за одиноко-правдиве віроісповідання, і що клич про потребу церковного з'єднання православних українців з Римом — це, як уважає Католицька Акція, є перш за все справою „спасіння душ", а не на першому місці національно-політична справа („єдність" українського народу)? Чому „Наша Мета" воліє не вживати таких аргументів, як „спасіння душ" і „одиноко-правдиве віроісповідання"? Чому ж хватися з тими аргументами? Та ж у Канаді є свобода релігії!

„Наша Мета" прагне „наближення визнавців двох українських Церков" (тобто, Української Греко-Православної Церкви в Канаді і, мовляв, „Української Католицької Церкви").

Якщо б це була правда, що існує „Українська Католицька Церква", то це означало б, що також існує, наприклад, „Польська Католицька Церква", „Російська Католицька Церква", „Французька Католицька Церква" і т. д. і т. д. Якщо б це була правда, що є стільки різних „Католицьких Церков", то де ж та **єдина** Католицька Церква, до єдности в якій Католицька Акція намагається привести православних українців? Чому ж тоді Католицька Акція твердить, що Православіє „поділене" на окремі Церкви, а Католицька Церква є одна? На якій підставі „Наша Мета" твердить, що коли не буде „спільних" Богослужень, то це поставить українців православного й католицького віроісповідань „на барикади, одних проти других"? Та ж редакція „Нашої Мети" знає, що українці православного, католицького й протестантського віроісповідань створили Комітет Українців Канади, і їм не перешкодили в цьому віроісповідні різниці між ними. Правда, лише католикам ці різниці перешкоджали, отже Братство Українців Католиків поставило таку умову: або КУК, статутово погодиться на те, щоб головою КУК був лише католик з БУК (який є світським Апостолятом, тобто Католицькою Акцією), —і православні українці погодилися на цю вимогу БУК, (хоч живемо в демократичній Канаді, де провідників вибирають, а не призначає їх лише одна партія). Отже не православні, а католики тут поставили „барикади"!

Як довго не було інструкцій з Риму, щоб правити „спільні" Богослужения, то ніхто інший, а таки та сама редакція „Нашої Мети" гостро осудила тих українців-патріотів католицького віроісповідання (головно з УНО) за те, що вони були на православному похороні професора Леоніда Білецького в Катедрі Пресв. Трійці у „Віннїпезі".

Якщо редакція „Нашої Мети" може забула про це, то тут допоможемо їй: нехай вона загляне в своє число за 5 березня 1955 р. („Дві міри толерації"), то побачить, які вона поставила барикади проти православних українців; **„свою релігійну толерантність до православних... аж поза межі дозволеного, як це було на похороні проф. Білецького".** Так, бо тоді були інші інструкції з Риму щодо способів Риму в його намаганні підпорядкувати православних українців під власть папи.

І нарешті — якщо „Наша Мета" справді так щиренько хвилюється барикадами, то нехай її редактори напишуть заявою, що те прокляття, яке католицькі єпископи українців разом з поляками наложили на православних українців на синоді в Бересті 1596 р. і те прокляття, яке наложив на православних українців єпископат українців католиків на синоді у Львові 1891 р. — це також „барикади"; отже „Наша Мета" повинна б домагатися від свого єпископату, щоб він нарешті скасував те прокляття. Бо як же ж можна „проклятих" заключати до „спільних" Богослужень?

Константинопольський Патріярхат оснує Екуменічну Академію

В Константинопольській Патріярхії працюють плян основання на острові Криті Екуменічної Академії, до якої будуть приймати на студії не тільки православних, але й християн інших віроісповідань. Для неправославних буде влаштований дворічний підготовчий курс.

У програмі студій будуть не лише богословські предмети, але й східні мови, що вживаються у Православії, церковне мистецтво, церковна музика й інші.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„ЧОМУ Ж НЕ ВІДДАВ ТИ МІНЯЛЬНИКАМ СРІБЛА МОГО, — І Я, ПОВЕРНУВШИСЯ ВЗЯВ БИ СВОЄ З ПРИБУТКОМ?" (Лук. 19:23).

Під словом „срібло", треба розуміти кожний обов'язок, особливо ж у сферах церковного життя. Ці обов'язки бувають, звичайно, добродійного характеру, і дуже похвальні, коли вони виконуються з певним „прибутком". Коли ж ні: чи не слід би тим, хто такі уповноваження приймає, зробити моральний розрахунок із самим собою та прийняти одну із двох порад, поданих шляхом імплікації, у вищенаведеному уривку із притчі Ісуса Христа.?

Небезпека хибного розуміння...

(Продовження з 3-ої стор.)

факт, що між українцями стало менше католиків, а той факт, що коли українці-католики відходять від української спільноти, то число українців як таких у Канаді зменшується.

Що це всіх українських патріотів турбує — це факт, і що наші люди питають: „Як це могло статися?" — це факт. Але що ніхто не журиться справою відповіді на це питання — це також факт. Більше того, як ми вже сказали, українська католицька преса намагалася ще й якось „замазати" те питання, щоб люди ним не журилися...

Певна річ, хто припудрує, рака, і буде вірити, що його немає, той обманює вони його, а самого себе. Ба, е й такі, що хутком думають собі: Тут немає чим журитися! Українці-католики відходять до англомовних католиків — канадців, отже вони там збільшують католицький стан посідання. Що число українців зменується — це їх не турбує; їм важне е те, що число католиків як таких у світі збільшується, і тим вони раді.

Дівчі Католицької Акції заклинають православних українців, щоб ті приєднялися до них. Чому? Хіба лиш на те, щоб включитися в українську католицьку річку, поплисти з нею в море світового католитва, і в ньому потонути так, що й сліду по українстві не залишилося б.

Дівчі Католицької Акції намагаються балаамутити українців тим, що в Галичині, мовляв, українці хоч і були греко-католиками, але були свідомими українцями й патріотами. Так, — зле Канада, США, Австралія, Аргентина, Італія, Німеччина і т. д. — це не Галичина. Українці поза Україною живуть у Великому Розсіянні — серед моря не-українців, і кожна нація намагається використати їх як матеріял для асиміляції, для збільшення свого числа членів.

Найвищий провід українців — католиків є не-український, він є італійський — папа в Римі. А безпосередній, місцевий провід українців-католиків не свідчить про те, що б він мав якусь програму і способи для збереження українства в його Великому Розсіянні. Католицька Акція постійно тішить українців числами католиків як таких у світі — числом католицького інтернаціоналу, але числа українців її не цікавлять.

Національна філософія й політика

Політика є конечна; але сама політика не спасе народу в розсіянні, якщо в нього немає національної філософії. Політика без національної філософії — це чейов дах без стін і фундаменту. Найкраще знають це жиди; велика частина

(Продовження з 5 стор.)

з них тисячі років живе в розсіянні, і вміє зберегти свою національність, — зберегти не шляхом політики, а живильської національної філософії — чи світогляду, який просякла політика. Генеральний секретар живільської світової організації Б'наї Б'ріт, Саул Джофтіс 1966 р. заявив, що ця „організація є зростаючою установою, бо її основна сила полягає не в політичній філософії. Не зважаючи на те, в котрій би з 44-х країн Б'наї Б'ріт не діяв би, люди (жиди) завжди залишаються націоналами живільської спільноти" (Щоденник „Виннипег Трибюн", 26. 6. 1966). Це тому, що основна живільська філософія є не політична, а етнічна.

У проводу українців немає етнічної філософії, — його філософія лише національно-політична. Тому провід не може сягнути до самого корення тайни національного самозбереження в розсіянні.

В Західній Україні між двома світовими війнами духа нашої нації стихійно зберігало селянство своєю мовою, обрядами, звичаями, традицією, побутом, і це була наша етнічна філософія, основана на етнічній психології; це була та духова основа, той етнічний цільник на поверхні якої наші провідники могли безпечно осередитися лише на політиці. Але в розсіянні в нас немає густої селянської маси, яка спокоївку стихійно зберігала українську етнічну (національну) душу, — душу народу, отже тут політика нашого проводу не має під собою грунту; вона висить у повітрі і колишеться ні вітрі в різні сторони — обставин, — не залежно від того, чи це нам на руку, чи ні.

Але наш провід не подумав над тим, щоб тут, де немає нашої селянської маси, яка зберігала душу народу, виробити гнучку національну філософію — культ, щоб вона росла в психіку нашої спільноти. І тут наша трагедія. Без української філософії культу, вкоріненої в психіку, українцям у розсіянні загрожує небезпека асиміляції, затрата національного обличчя.

Ось тут треба шукати відповіді на питання: чому протягом десятків років число українців-католиків не тільки не зросло, а навпаки — абсолютно зменшилося.

Поневолення душі

Якщо б в українців була українська філософія' росла в духовість, то тоді не було б небезпеки включатися у світові руки — наукові, політичні, мистецькі і т. д. Але без національної філософії, чи краще — без етнічної душі світогляду культу — наша спільнота схожа на корабель без компаса й вітрил на розбушованому морі.

Тарас Шевченко був українським етнічним генієм-духом і пророком; його заслуга для нас у тому, що він намагався розбудити українську етнічну душу, національну психіку, щоб на ній оснувати наш національний світогляд чи етнічну філософію, — щоб наші провідники не були „дядьками отечества чужого", щоб український провід не був духовим рабом чужих столиць, чужих авторитетів. Кожен не без труду зрозуміє, коли прочитає Шевченкове послання „До мертвих, живих і ненароджених земляків моїх в Україні і не в Україні суцих".

Але наші провідники не знають істоти Шевченка — етнічної істоти. Вони або ніщо не бояться його „Кобзаря", або не розуміють. Ніші провідники сплощили Шевченка до постаті політика.

„Викрити московську облуду — справжня ціль шевченківських святкувань" — повчав був катол. журн. „Голос Спасітеля" 1961 р. (цитуємо за „Народною Волею", 9. 3. 1961, США). Отже, Католицька Акція повчає нас, що якщо б не було Москви, то вже й не було б справжньої цілі шевченківських святкувань! Це значить, що лише окупація Москвою України ратує тут ситуацію Шевченка, бо лише через політичну реакцію проти Москви ми святкуємо його.

А якщо б Москва стала католицькою (до цього приуже Рим!), то чи українські католицькі журнали виступали б проти Москви? Папа не позволив би! Отже тоді Католицька Акція не бачила б мети святкувати пам'ять Шевченка, — „схизматика", що при відкритті його пам'ятника у Вінніпезі 1961 р. дівчі Католицької Акції заборонили православним українцям освятити того пам'ятника; таким чином не тільки не викрили обставин москвинізації України, а навпаки — підтримали ту обладу, коли самі поступили немов атеїсти, і зробили таке враження перед світом, що наші провідники вважають Шевченка за атеїста, коли не удостоїли його пам'яті освяченням його пам'ятника.

Отже, у вільному світі християни обійшлися з Шевченком не краще за червону Москву?

Тарас Шевченко проголосив духових рабів чужих столиць „Варшавським сміттям, грядзю Москви".

А ось дівчі Католицької Акції виховують українців-католиків у такому дусі, як голосить М. Бродовин: „Тут, в **Апостольській Столиці (в Римі) є релігійно-моральна Батьківщина українських католиків"** (Укр. катол. часопис „Християнський Голос", 2 лютого 1958. Мюнхен).

Отже, як бачите, не лише релігійною, але й моральною Батьківщиною українців-католиків має бути Рим! Тому що релігія й моральність є основа душі нації, — то українську душу віддають чужій силі, Римові, на власть, то Україні не залишається нічого, бо ж тіло йде туди, куди веде його душа. Коли Рим має в руках українську душу, то та душа є в чужих руках, — вона поневолена!

На хвилях інтернаціоналізму й на роздоріжжі космополітизму

Українська Автокефальна Православна Церква стала **автокефальною**, тобто незалежною від чужих церковних властей не з жодних інших мотивів, а тільки задля української справи, задля добра українського народу. Вона стала автокефальною (від чужих властей незалежною) з тих самих причин, з яких кожен український патріот бажає політичної державної, і з яких кожен свідомий українець бажає, щоб душа нації була незалежною від чужинців. Бо в такій державі, де душею нації править чужа церковна власть (Рим, Москва і т. д.), то нація є незалежною лише своїм тілом, а душа її дальше є під колоніяльною окупацією чужих сил. А коли душа нації не є самостійною, то фізична самостійність не має під собою жодного самостійницького грунту.

Інтереси даної нації далеко не завжди покриваються з інтересами Риму, і якщо б настав між Римом і владою самостійної України конфлікт, то загал українців став би проти своєї влади і проти своєї держави, якщо б той загал був католицький; бо ж лояльність до Католицької Церкви є важнішою за лояльність до своєї нації й держави.

Католицька Церква вимагає від українців-католиків, що вони повинні **„ще більше, ніж свій український нарід, любити Католицьку Церкву"** (Католи. журн. „Світло", ч. 7-8, 1958). Отже, як бачите, „український нарід" — це одне, а **„Католицька Церква"** — щось зовсім другe. Отже виходить так: можна від так званої „Української Католицької Церкви" відділити „український нарід" (чи точніше лише католицьку частину українців), а „Українська Католицька Церква" все таки може якось існувати сама — без народу. Нарід — це лише матерія в руках Риму, що вважає себе за Церкву".

І коли Католицька Церква, напр., заборонить єпископам народу виступати на Соборі проти Москви, то й нарід не має права проти комунізму виступати, бо ж Церкви треба слухати! А 2-й Ватиканський Собор сам не виступав проти комунізму, і всім єпископам заборонив приватно виступати проти комунізму. Виходить так, що коли б українцями правили католицькі єпископи, і українці слухали папи, то їм не вільно було б виступати проти Москви, з якою Рим нав'язує мирне співжиття.

І коли Українська Православна Церква проголосила автокефалію, тобто незалежність від чужих церковних властей, і поступила так виключно тому, що не віддати душі українців (і їхнього церковного майна) під контролю чужих церковних властей, то провід Католицької Церкви називав це „націоналізмом" у Церкві. І якщо тут є щось неймовірне, нелогічне й найбезглуздіше для української духової самостійности, то це не чужинці, а таки свої рідні дівчі, і то з українських націоналістичних організацій, які намагаються перевести Українську Автокефальну Православну Церкву під чужу власть — під власть Риму. Чи ж мало є цього роду і натяків, і виразних закликів в українській націоналістичній пресі? Значить, тут такі націоналісти, що не розуміють у чому полягає істота незалежности нації, а є й такі, що діють під маскою націоналізму, хоч є вони агентами інтернаціоналізму Католицької Акції, тобто жатолицького міжнародного Світського Апостолату.

Це якийсь глум долі, якась несвідомента історія, що душу нації, яка є основою всякої самостійности, дехто намагається увести під чужинецьку контролю, під власть італійського Риму та католицького інтернаціоналу, а всетаки він уважає за можливе для себе вважатися за „українського націоналіста"! У „націоналістичній філософії" (напр., д-ра Дмитра Донцова) благоговіння перед заходом — а це для більшої ністи свого культу заходу він конче зве його „окцидентализмом"; знову ж, у комуністично-советській філософії є таке саме благоговіння перед „Сходом" (Москвою). Чи ж хотря з дійсних націй (а не отарою духовних рабів) коли чіпляться до „Сходу", чи „Заходу", чи „півдня", чи „півночі"? Дійсна нація є сама собою, і намагається, щоб інші дочіплювалися до неї, мов болото до чужого воза, а сама вона не дочіплюється ні до кого. Українство не повинно бути ані в духовому полоні заходу, ані сходу — а повинно воно бути **українством!** Отже

виходить, що український „націоналізм" полягає лише в кон'юнктурній, міжлівій політиці, а не в українській психіці й філософії. Тому-то й не дивно, що деякому з націоналістичних середовищ чіпи не може поміститися в голові, що б Українська Православна Церква пішла на такий „неймовірний" крок, та й відмовилася піддягати чужим церковним властям, включно з папою Римським!

Католицька Церква складається з інтернаціоналу. Та частина українців, що відірвана від основи нашого народу в Україні і розсіяна по світі, не може віддати своєї душі під контролю ані католицького, ані комуністичного, ані жодного іншого інтернаціоналізму, бо її душа там стане космополітичною (всесвітянською), без рідного, бездомного, — затратить свої національні прикмети. І дивно, як до цього можуть закликати Українську Православну Церкву деякі дівчі з українських „націоналістичних" середовищ? Вони ж закликають її до національно-духового самогубства!

Загроза хибного розуміння „екуменізму" для народу в розсіянні

У нас не раз дивуються, як-то жиди, що вже тисячі років розсіяні по світі, не асимілюються. І не раз у нас чути голоси: Наслідуймо жидів у відпорності проти асиміляції.

Але ці слова говоряться на вітер! Це порожні слова! Адже ж наші провідники не поцікавилися тим, як жиди вміють зберегти себе перед асиміляцією. А наш народ таки має право вимагати від своїх провідників, щоб виявили, в чому є тайна жидівського самозбереження.

Ось чому — як навчає жидівська релігія:

„Той вибраний народ мусить зберігати себе чистим, — мусить не дозволяти чужим впливам вмішуватися до їхнього релігійного установлення. Тому ми так особливо пильнуємо наших спеціальних жидівських прикмет — таких, як: жидівська мова в релігії, закон щодо підбору харчів, сьомий день субота, що дають як запобіжні засоби, дані Богом, як охорона перед асиміляцією... (Rabbi Leo Jung, Ph. D., Essentials of Judaism. The Jewish Library. I Series. New York, 1928, p. 5).

Ось це основа всієї тайни, джерело всієї містерії жидівського самозбереження! Жиди ж таїться з нею! Вона тут слово-в-слово передрукована, і тепер слово залишається за тими українцями, які голосять, що вони бажають, щоб українців в розсіянні назавжди себе зберегли, як українці. Чи готові вони строго, послідовно, твердо триматися такої тактики, як жиди? Чи готові вони навіть життя своє віддати за те, щоб **„не дозволяти чужим впливам вмішуватися до їхнього релігійного установлення"** — щоб ні чужий нам папа Римський, чи інша чужа власть не мала права нами **правити**, вмішуватися в нашу Церкву, в нашу душу, в наше виховання дітей і т. д.? Чи можливо хоч би подумати, що б жиди дозволили правити не-жидові їхньою синагогою, укладати програми для їхніх шкіл при синагогах, де формується душа їхньої молоді? Чи записали б жиди майно синагоги на власність чужинцям, напр., на власність Риму, як це є в українців-католиків?

Чи деякі з наших дівчат (і то ще й націоналістичних), що, просякнуті почуттям меншевартости, сормляться приматися нашого традиційного Церковного Календаря (бо „захід" не тримається його!), — на місці жидів тримався б суботи? Напевно — ні! Чи тримався б вони спеціальних харчів на щодень? Так навіть українські мови у церкві не вважають старо-болгарською мовою в церквах, бо так Рим наказує їм!

Згідно з своїми релігійними законами та філософією, Гольдбер — амбасадор США в ОН — 1966 р. заявив був християнам, що жиди бажають жити з ними, як „брати", але не як „сіямські брати", тобто — щоб не уподобитися до християн, і щоб таким чином не затратити своєї тотожности (ідентичности), щоб не погубити свого жидівства. На жаль, дехто з наших провідників, під тиском почуття меншевартости, панічно боїться, щоб українці була не закинули своєї національної душі перед так званим „екуменізмом"! Їхні перелякані душі тужать за тим, щоб „усі були одне" в національно-релігійній сфері. Слова Христа, щоб „усі були одне", тобто — щоб усі вірували в Бога, вони спростачують, перекручують і туманять своїх братів — щоб „ усі були одне" під одною чужою владою — під папою Римським! Щоб папа зрівняв їх усіх „в одне", немов в одну отару в кошарі — бо ж їм страх стоятн окремо від кошари католицького інтернаціоналу!

І вони хочуть зберегти українство в розсіянні? Яким чином? У кошарі інтер національну, під контролю якого вони віддають душу нації? Відкривають душу нації навстіж, щоб інтернаціонал заходив туди і господарив, як у себе вдома? Нащо? В ім'я чого? В ім'я національно-духового самопоневолення й самогубства? На яке ж чудо вони надіються, що воно врятує їх? Історія свідчить, що коли даний народ духово не був самостійним, і нічого не зробив для свого усамостійнення, той щезав з лиця землі, і жодне чудо його не врятувало. Народ так довго не є нацією, як довго він не є духово самостійним. Народ так довго не зможе бути самостійним політично (державно), як довго його душа відчуває потребу піддягати чужій контролі, і він, напр., вважає чужі столиці (Рим, Москву і т. д.) за свою „релігійно-моральну Батьківщину".

Прийшов граф Роман (у черінцтві Андрей) Шептицький з польської патріотичної родини з римо-католицького обряду до українців-греко-католиків, щоб вижити їх як матеріял для навертання слов'янського сходу на унію, щоб папі побільшити територію, і дехто з наших дівчів з почуттям меншевартости уже в захват попав: до нас сам граф приставь... закохався в нас! Посів він, як граф і митрополит велетенські землі українських і американських, а за те дав із свого стола деякі окрухи українцям (американські місіонери дають неграм в Африці значно більше, і то з американського майна, а не з негритянських земель!), — і т. д.? Чи можливо хоч би подумати, що б жиди дозволили правити не-жидові їхньою синагогою, укладати програми для їхніх шкіл при синагогах, де формується душа їхньої молоді? Чи записали б жиди майно синагоги на власність чужинцям, напр., на власність Риму, як це є в українців-католиків?

Чи деякі з наших дівчів

Русь-Україна охрестилася незалежно від Риму

(Греко-католицькі автори дані наслідують теорію польських езуїтів)

Український католицький священик о. П. Г. у статті „Дорогим святою спадщиною" (у щоденнику „Америка", 5. 8. 1966) присвятив тепле й глибоко-християнську згадку з нагоди Свята Хрещення Руси-України (1 (14) серпня). На жаль, у ній е тінь католицької агресії на історію православного Охрещення Руси-України 988 р. І так, о. П. Г. вважав за потрібне йому заявити ось що:

„Перш усього слід не забувати, що наші предки за св. Володимира прийняли християнство в Царгороду в часі коли ще не існував східній церковний роздор і коли Римський Первоієрарх, як наслідник св. Петра, управляв всією Церквою. Тобто, первісна віра наших предків була тоді за сьогоднішньою назвою християнсько-католицька. Такою вона залишилася з незначними спробами ухилів упродовж двох століть аж до монгольського навзду" (1223 і 1240 — р.В.).

Автор вищезгаданої статті, на жаль, робить регрес в обидвох відношеннях: по-перше, він повторяє польську езуїтську теорію, яка православним завжди вважалася за неправдиву, а тепер уже й католицькі авторитети легковажать її, по-друге, повторювання того, що неправдиве й пережите, суперечить духові екуменізму наших часів — духові зусиль в напрямі співжиття і співпраці християн усіх віросповідань на основі евангельських істин, історичної правди, візій краще майбутнього почерез свідомість і добру волю.

Заява греко-католицького епископату з 12 листопада 1965 р.

Український греко-католицький епископат 1 і 2 грудня 1965 р. вручив кожному отцеві (членові) 2-го Ватиканського Собору копію свого листа п. з. „До всіх Отців Собору" (датованого в Римі 12 листопада 1965 р.) з проханням молитися за привернення свободи Української Католицької Церкви в Україні й старатися допомогти цій справі. Український греко-католицький епископат у тому своєму листі проголосив, між іншим, і таку заяву:

„Для Української Католицької Церкви Соборова Заява про релігійну свободу стала б зовсім безкорисною, коли б ця Церква Мучеників та Визнавців віри після 400 літ злуки з Римським Престолом у своїй власній вітчині не відшукала знов прав до життя в громадській спільноті". (Цитовано з укр. греко-кат. тижневика в Едмонтоні „Українські Вісті", 24. 12. 1965 р.).

Хоч, щоправда до заокруглення цифри 400 в 1965 р. бракувало ще 31 літ з того часу як та злука (унія) з Римом кільких бувших православних епископів включно з митрополитом Київським Михайлом Рогозою (білорусином) була звершена в Бересті 1596 р. то все ж таки важливим тут є сам принцип: український греко-католицький е п и с к о пат стверднв факт злуки (унії) з Римом, тобто початок католицтва серед українців не від часу Хрещення Руси-України 988 р., а лише від часу так званої Берестейської унії 1596 р.

Українські греко-католицькі епископи не могли голосити отцям світового католицького 2-го Ватиканського Собору, що Русь-Україна прийняла католицьке християнство, тобто піддалася під власть папи ще 988 р., бо ж отці згадано-го Собору знають, що так воно не було. Отже, це те саме треба сказати й читачам української греко-католицької преси. Бо ж говорити на світовому католицькому Соборі в цій справі одне, а читачам преси — друге, це ж непослідовність.

Історія України свідчить п раздиво

Відколи існує Православне християнство в Україні, тобто від часу Хрещення її 988 р., в православних церковних книгах українського народу кожночасного папу Римського ніколи не вважали за свого первоієрарха. В історії християнства в Україні аж до Берестейської унії 1596 р. немає ні одного такого документа, який би свідчив, що Церква в Україні як цілість чи її частина евентуально підлягали папі Римському чи то безпосередньо, чи посередньо.

Коли частина українських і білоруських епископів і митрополит Київський Михайло Рогоза (білорусин) у Бересті 1596 р. визнали (під натиском польської сили) власть папи, з того часу вони і їхні священики почали поминати в своїх вівах Архиєрея Римського. Натомість від 988 р. аж по 1596 р. український епископат і священики ніколи не поминали ні одного з кожночасних Римських архиєрейв, бо вони ж вважали їх за своїх первоієрархів. Католицькі теологи не можуть вказати ні одного з таких документів, в якому було сказано, що від часу прийняття Україною християнства 988 р. Українська Церква підлягала папі Римському, і що кожночасного папу поминали в церквах в Україні як свого найвищого церковного звержника.

Літопис Нестора свідчить, що князь Володимир відмовився прийняти католицизм, коли римські місіонери намовляли його до того, а прийняв Православіе з Візантії. А Літопис Нестора з XI-го століття — це однокий найстарший документ, який інформує нас про те, хто, коли, яким чином і в якому віроісповіданні охрестив Україну. Цей документ свідчить, що св. Володимир Великий — імператор України-Руси і її хреститель — відмовився мати будь-які контакти з — відмовився мати будь-які контакти з папою, бо ж відмовився прийняти хрещення з Риму; Св. Володимир Великий уважав римське християнство за неправдиве.

Але українські греко-католицькі теологи не інформують греко-католицького загалу (який текстy Літопису Нестора не знає) про те, що князь Володимир Великий охрестив Україну в Православіі, а папським посланцям з Риму відповів, що римське християнство він уважав за неправдиве.

Митрополит Київський і всієї Руси-України, Іларіон (став митрополитом 1051 р.) у своєму творі **„Похвала каганові** (цереві, королеві) **Володимирові"** написав, що лише Рим ставив апп. Петра й Павла на першому місці як своїх хрестителів, натомість Азія на першому місці ставила ап. Івана, Індія — ап. Фому, а Єгипет — ап. Марка, як своїх хрестителів. Митр. Іларіон, отже, не сказав, що може Русь-Україна ставила когорось з апостолів, напр. Петра, на першому місці. З того висновок ясний: для митр. Іларіона Київського і всієї Руси-України в 11-му столітті всі апостоли були рівні.

Хоч митр. Іларіон повторив римську легенду про те, що ап. Петро ніби проповідував у Римі (а та легенда не має для себе посвідчення у Св. Письмі), то однак в Україну за того часу це не проникли були римські легенди про те, що ап. Петро був ніби „головою всіх апостолів" та „наслідником Христа", і що папа е прямим наслідником ап. Петра як „голови апостолів", отже папа е й „намісником Христа". Католицькі діячі не мають на руках ні одного такого документа, який свідчив би, що Русь-Україна під час свого Хрещення (988 р.) ті римські легенди знала і прийняла їх.

Це польські езуїти сфабрикували таку теорію, що Русь-Україна прийняла християнство в юрисдикції Риму

Польський провідний езуїт Пйотр Скарга року 1550-го опублікував свою книгу „O iзadzie i jednoсci kościoła Bożego pod jednym pasterzem" („Про уряд і єдність Церкви Божої під одним пастирем"), в якій він твердив, що Русь-Україна охрестилася 988 р. в католицтві, тобто піддалася під власть папи Римського з моментом свого прийняття християнства.

Ніхто з українських греко-католицьких діячів не вваже на твір українського автора до 1550 р., в якому була згадана теорія — це перед появою згаданої книги польського езуїта Скарги.

А коли — так, що тут ясно, що це польський езуїт Петро Скарга видумав таку фантастичну теорію, що Русь-Україна прийняла християнство нібито під церковною властю папи, а ту польсько-езуїтську видумку Скарги потім почали повторяти оголячені уніяти — найперше опольчений уніят білорус Кревза в XVI ст. і інші. А далі вже й українські греко-католицькі діячі почали повторяти цю польсько-езуїтську фантазію, і так православного християтеля Руси-України, св. Володимира Великого, польські езуїти — „місіонери" 1550 р. „навернули" на католицизм — через 575 літ після його смерти.

Якщо хто з греко-католицьких діячів уважав, що ця інформація, яка тут подається, е неправдивою, то нехай він доказже, що перед польським езуїтом Скаргою хтось з українців писав, що, Русь-Україна, охрестилася нібито в католицизмі.

Унія — це не „воз'єднання" з Римом, а перехід в іншу віру

Що унія в Бересті (1596) була польсько-езуїтським ділом, про те свідчить той факт, що польські езуїти, які цю „унію" створили, перші почали оборонняти її. Перший твір, яким цю унію оборонюють, е книга „Synod Brzeski i jego obrona" (1597 р.), яку написав польський езуїт Пйотр Скарга. Український греко-католицький діячі не можуть вказати такої української книжки, в якій була б оборона Берестейської унії ще перед тим, поки ця оборону започаткував польський езуїт Скарга.

Поляки-перші написали наукову книгу на тему історії Берестейської унії (1596) — це книга польського римо-католицького епископа „Historia unii kościoła ruskiego z rzymskim" (1875), і далі — його книга „Унія Бжеска (1596)", яку еп. Ліковський 1896 р.; а цю другу книгу він присвятив „годовним творцям унії" Берестейської, а першого з них він називає польського короля Сигизмунда (Зигмунта) Третього.

Унія — це було не „воз'єднання" з Римом, а „навернення" з православія на католицизм

Унія групи українських і білоруських епископів з Римом — це не було „воз'єднання" (по-англійському: reunion) української Церкви з Римом у такому розумінні, що та Церква-спочатку, мовляв, „підпала" Римові, а потім якісь „ворожі сили" від Риму „відірвали" її й потім вона знову до Риму „повернулася", це значить „наново" з Римом з'єдналася, тобто „воз'єдналася" з ним. Так цю справу тепер тлумачать українські греко-католицькі діячі.

Але ті, бувші православні епископи, які в Бересті 1596 р. піддалися папі, не трактували унію, як „воз'єднання", — бо ж основний документ Берестейської унії — це „33 Артикули Берестейської Унії", а в них ніде не сказано, що Православна Церква в Русі-України, мовляв, „колись була під властю Риму", а потім хтось „відірвав її від Риму", а тепер вона знову „воз'єднується" з Римом, тобто „навертається" під власть папи. Цього не сказано в 33-х Артикулах"; бувші православні епископи, що ті „33 Артикули" уклали, а папа Климент 8-й і польський король Сигизмунд 3-й затвердили їх, сказано лише, що ті епископи йшли в унію задля „єдности" між грецькою й римською Церквами.

Поки проголошено унію в Бересті 1596 р., вступ до неї відбувся 1595 р., коли православні епископи Кирило Терлецький та Іпатій Потій в Римі таємно підписали були в імені власному і в імені всього українського й білоруського епископату „Католицьке Ісповідання Віри", в якому, між іншим, вони виклали всіх „схизматиків" та „еретиків" і прийняли „правдиву католицьку віру". (Цей документ зберігається у Ватиканському Архіві під числом **AA I-XVII, 1734** текст присяги еп. Терлецького) і під числом **AA — XVII, 1732** (текст присяги еп. Потія).

Для науки з її правдою важини е не те, що про Берестейську унію пишуть теперішні греко-католицькі діячі, які показують унію не такою, якою вона була, а такою, якою тепер ім вигідніше показувати її і ширшому загалові українців греко-католиків, які до оригінальних документів про унію доступу не мають.

Папа Урбан 8-й затвердив Берестейську унію своїм листом датованим 7-го лютого 1596 р. Текст цього листа е опублікований у книзі греко-католицького історика унії М. Гарасевича п. з. „Annales ecclesiae Ruthenae" (Львів 1862), тобто в „Літописі Руської Церкви". У тому своєму листі папа Климент 8-й говорив до переходячих в унію епископів українських і білоруських про **„perfectae conversionis vestrae et ad Ecclesiam catholicam Romanam aggregationis et unionis"** (про „досконале навернення ваше і приєднення до Католицької Римської Церкви і до єдности" (з нею).

Отже, ці епископи раніше мусіли змінити свою попередню віру (православну) на віру католицьку, тобто „навернутися" (**conversio**), а вже після того були — удостоїтися „приєднення" їх до Римської Церкви задля „єдности" з папою. Теперішньою мовою кажучи, ці наново „вихрестили".

Якщо б греко-католицькі діячі переклали тогочасні листи папи Климента 8-го, під якою умовою він прийняв їх предків в унію в 1595-96 роках, що після 608 років християнства в Україні вони мусіли перехрещуватися — наново приймати християнство, але вже римське, — то греко-католицький загал побачив би за яких молодих християн Рим уважає їх, — тобто Рим вирішив, що дійсними християнами вони є лише від 1596 р. І саме на цій римській основі — на основі затвердження Берестейської унії 1596 р. папою Климентом 8-м, який прийняв їх за передумовою попереднього „навернення" на „дійсне" християнство — українські греко-католицькі епископи у своєму листі з 12 листопада 1965 р. в Римі не мали іншого виходу, як тільки заявити, що українці греко-католики „пішли в „єдність" (унію) з Римом, тобто визнали папу, лише 400 років тому (хоч у дійсності це сталося 369 років тому). Бо ж перед своїм „навернением" з православної на католицьку віру в 1595-96 роках вони не могли бути в єдності з Римом.

І найголовніше — затверджуючи Берестейську унію, своїм листом із 7 лютого 1596 р., папа Климент 8-й не каже, що, він приймає Русь-Україну (Українську й Білоруську) Церкву „наново" під свою власть, під якою вона, мовляв, від самих початків своїх уже була, — такого твердження в його тогочасні немає; він і папа, лише заявив, що затверджує їхне „навернення" на католицьку віру й допущення їх у склад Римської Церкви.

Якщо б папа Климент 8-й уважав, що Русь-Україна охрестилася в Католицизмі, то він заяснив би був у своєму рішенні, що він „наново" приймає їх до Римської Церкви, в якій їхні предки вже колись були, отже акт у Бересті 1596 р. — це, мовляв, **reunio** (воз'єднання наново); але папа цього не сказав. Він лише заявив, що це було (в 1595-96 роках) „навернення" на католицьку віру й „приєднання" та акт „з'єднання" (**unio**).

Давні папи Римські не вважали себе за верховних архиєреїв усього Християнства

Тим папою, що створив теорію про „верховність" архиєрея Римського над усім Християнством, був папа Миколай І у дев'ятому столітті.

До часу папи Миколая І, тобто приблизно до половини 9-го століття, ні один з архиєреїв (пап) Риму не претендував на титул і власть „верховности" над усім християнством, бо такі претенсії вважалися за суперечні вченню Євангелії.

Ідея про можливість вивищувати даного епископа на голову всього Християнства й назвати його „Епископом Вселенським" (Всесвітнім) зродилася не в Римі, а в Константинополі (столиці давньої Греції). Творцем того титулу й („Вселенський Архиєрей") і такої церковної світової власти був архиєрей (патріярх) Константинопільський Іван Постник. Коли він проголосив себе „Архиєреєм Екуменічним" („Вселенським", „Світовим"), тобто головою всього Християнства, то архиєрей (патріярх, папа) Римський Григорій І (обраний на папство 606 р.). У листі до патріярха Константинопольського Івана Постника патріярх (папа) Римський Григорій І повчав, що хоч ап. Петро і був хронологічна „першим" (найпершим пойкликаний Христом на апостольство), то він не був головою апостолів, отже не вважав себе „Вселенським" головою всіх апостолів: і ніхто з інших апостолів не вважався за голову всіх апостолів, бо головою був і е лише Христос і ніхто з апостолів, ані з архиєреїв не має права „імітувати" світового головства Христа, отже й не має права бути „Архиєреєм Вселенським".

Папа Григорій І писав так:

„Звичайно, Петро, перший з апостолів, сам член святої і вселенської Церкви Павло, Андрей, Іван, — ким же були вони, як не лише головами партикулярних спільнот (церковних)? **Однак же вони були членами (Церкви) під одним Головою (Христом)... вони були встановлені як члени Церкви, і ні один з них не бажав собі вважатися за вселенського". „...що ж ти скажеш Христові, який е головою вселенської Церкви, як провідці останнього суду, після того як ти намагався підпорядкувати собі всіх Його членів** (віруючих у Христа) **шляхом називання себе Вселенським** (архиєреєм)? **Хто, питаю я, пропонуе підшиватися під той помилковий титул, як не той** (диявол), **погордившуючи зборами ангелів, видіяв себе, намагаючись звеличати свою індивідуальність, щоб він міг вважати себе за підлеглого нікому, а щоб він лише сам був понад усіма... Ким же е твої брятя, епископи вселенської Церкви, як не зорями небесними, що їхне життя й слово разом сяють серед гріхів і заблуджень людських, немов серед тіней ночі?**

А коли ти прагнеш почерез той свій гордовитий титул вивищати себе над усіх, і принизити їхні імеїа вторінь до свого ім, то що ж кажеш ти як не ось те: „Я зійду на небо; я вивищу свій престіл понад зорі небесні?"

У своєму листі до Імператора Візантійсько-римського Маврикія Августа, столиця якого була в Константинополі, папа Григорій І-закликав цього володаря, щоб той заборонив патріярхові Іванові Постникові вважати себе за „Архиєрея Вселенського", тобто за голову всієї Церкви Христової, і своє прохання обосновує низкою аргументів. Наприклад: якщо б Церква була очолена не собором епископів, рівних один одному, а лише одним архиєреєм, що вважався б за „Вселенського", то в випадку упадку того „Вселенського Архиєрея" впала б уся Церква.

„Отож, якщо б хтонебудь у Церкві став називати себе таким іменем (Архиєрей Вселенський"), **яким він зробив би себе головою всього добра, то наслідок був би такий, що коли б упав той, хто називав би себе Вселенським то тоді впала б і Вселенська Церква — від чого нехай Бог боронить!** Якби хто з епископів хотів вивищити понад інших епископів і вважати себе за „Вселенського Архиєрея, то **„лише сама думка про присвоєння собі такого імені була б проти евангельських заповітів і проти постанов канонів"** і такий **„вивищив би себе понад достоїнство твоєї Імперії,** — писав папа Григорій І до імператора Маврикія Августа.

Більше того, у вищезгаданому листі до патріярха Івана Постника папа Григорій І нагадуе йому, що Четвертий Вселенський Собор (Халкедонський, 451 р.) хотів надати папі Римському авторитет „Вселенського Архиєрея", тобто голови всієї Церкви Христової, але папа відмовився:

„Чи ж не було такого випадку, як вашій Братьскості відомо, що достойний Собор у Халкедоні хотів ушанувати єпископи цієї Апостольської Столиці (Риму), якій з промислу Божого служу, титул „вселенських". Але ж ні один з них не бажав звати себе таким титулом, ані основуватися на такому злепродуманому титулі, бо ж якщо б, завдяки своєму єпископському санові він присвоїв славу лише собі, то це виглядало б так, що він е проти того, щоб це саме (славу) мали й його брятя" (епископи).

(Далі буде)

Екуменізм і папські претенсії на „першинство"

1. „Перший між рівними"?

У журналі „The Orthodox Church" (червень-липень 1966), що є органом автокефальної Американської Російської Православної Церкви (так званої „Митрополії"), свящ. Павло Лазар у статті п. з. „Схизма чи непорозуміння" зробив такий висновок, що одинока причина розходження між православними й католиками — це різниця в поглядах на статус папи в Церкві. Автор (і, звичайно, також і редакція цієї газети) вважають, що православним і католикам досить було з'говоритися, щоб спільно визнати папу як „першого між рівними", і зникне вся причина роз'єднання.

Звичайно, ця пропозиція почнеться не з цієї газети, — вона має свою недавню історію у зв'язку з „екуменічними" кличами світового католицького 2-го Ватиканського Собору.

І так, наприклад, Митрополит Атенагорас, що очолює православних греків у Британії, і знаходиться в юрисдикції патріярха Константинопольського Атенагораса І, і який аранжував зустріч цього патріярха з папою Павлом VI в Єрусалимі 4-6 січня 1964 р., заявив був під час міжвіросповідного діялогу в одному з університетів у Лондоні навесні 1965 р.:

„Настане час, коли обидві сторони (православні й католики) погодяться на точці примату Римського Архиєрея", який, як це „ми, православні, віримо, є першим між рівними." („The Word", квітень 1965, США. Орган Американського якзархату Антіохійського Патріярхату).

Митр. Атенагорас у Лондоні повторив думку яку висловив патріярх Константинопольський Атенагорас І у початках 1962 р. сказавши, що Православна Церква „не заперечує, що папа є першим між єпископами Православна Церква готова визнати першинство (примат) Папи, але за передумовою, що його визнається „першим між рівними" (за атенським щоденником „То Віма" подав журн. „The Word", лютий 1962. США).

Бажання вищезгаданих православних авторитетів об'єднати християн за ціну визнання папи як „першого між рівними" серед усього християнського епископату — це одна справа; але їхне твердження, що „ми, православні, віримо, що папа є першим між рівними" — це друга справа.

Насправді ж, уся Церква Христова ще від 330 р. перестала-вважати папу за „першого між рівними", бо та „першість" була Церквою передана патріярхові Константинопольському.

Це справа, що в давній Вселенській Церкві було таке установлення, що епископ столичного міста Римсько-Візантійської імперії мав „перше місце чести", тобто був „першим між рівними" серед єпископату. Отже, доки місто Рим було столицею цієї імперії, доти епископ Риму мав „перше місце чести" у Вселенській Церкві. Але коли імператор Константин Великий 330 р. перенїс столицю імперії з Риму до Константинополя, то „перше місце чести" автоматично отримав епископ Константинополя а епископ Риму втратив цей привілей.

Що декотрі з єпископів Риму, однак, і далі почувалися „вищими" за єпископів усіх інших чотирьох Апостольських Столиць — Антіохійської, Єрусалимської, Олександрійської і Константинопольської, то джерелом цього була поганська традиція Риму, згідно з якою жрець міста Риму вважався за голову релігії у всій поганській Італії, і тому називався „Понтіфекс Максімус" (найбільший жрець), що був найвищим поганським духовним у всій поганській Римській імперії. Єпископи Риму зв'язалися з тією римською поганською традицією; той факт, що епископ Риму почав називатися традиційним римським титулом „Потіфекс Максімус" (звідси й англійське „Роман Поптіф") є відповіддю на питання, чому Рим завжди вважав і досі вважає, що його епископ має бути „найбільшим жерцем" у всьому Християнстві.

Але Християнська Церква не має нічого спільного з установленням „Найбільшого жерця" („Потіфікс максімус") давнього поганського Риму. Хоч у християнській Церкві за Римсько-Візантійської імперії було прийнято надавати „перше місце чести" єпископові столиці цієї імперії, залежно від того, в котрому місті та столиця була — спочатку в Римі, а від 330 р. в Константинополі — то тепер цей старий принцип не зобов'язує, бо Римсько-Візантійська імперія вже не існує. З теологічного боку, в Християнстві не було й немає ані ідеї про „першого" єпископа в усьому християнстві, бо для того немає підстави у Св. Письмі. В Євангелії не сказано, що Христос вибрав котрогось з апостолів і надав йому титул „Голови Апостолів", та „Наслідника Христового". Римські намагання доказувати, що Христос надав таку власть ап. Петрові, є нічим іншим, як тільки неправильною інтерпретацією Євангелій. Крім того, ап. Петро в Римі не був, бо якщо б він там був, то це було б згадане у Св. Письмі, отже єпископи (папи) Риму безпідставно вважають себе за „прямих наслідників" ап. Петра на єпископській катедрі в Римі.

Безперечно, всі християнські єпископи спеціяльно могли б з'їхатися і постановити, що вони бажають мати „Верховного Єпископа" у всьому Християнстві, і що вони бажають, щоб таким єпископом від нині і назавжди був лише єпископ Риму, бо в його юрисдикції є найбільша частина християн (коло 500 мільйонів католиків), отже він найсильніший; і що його сила є одинокою підставою для того, щоб його вибрати на пост престижевого голови християнства, тобто за єпископа „першого між рівними".

Допустимо, що Католицька Церква погодилася, щоб таке установлення як „Верховний Єпископ — перший між рівними", основувалося з волі єпископів, а не з волі Божої, і щоб на цій основі всі християни об'єднялися під престижевим проводом папи Римського. Але чи була б запорука, що після того на котромусь із світських (вселенських), Соборів усіх християнських єпископів католицький єпископат своєю числовою переважю знову не проголосив би папу „Головою Христинства" з Божої ласки, тобто нібито на основі Св. Письма й „апостольської традиції", надаючи йому право „непомильности"?

Дехто з православних авторитетів голосить, що якщо б папа погодився бути „першим між рівними", а головно якби Католицька Церква зреклася свого догмату про папську „непомильність у справах віри й моралї", встановленого Першим Ватиканським Собором (1869-1870 рр.), то тоді вже не було б перешкод для церковного з'єднання всіх християн. Так ось ті авторитети легковажать усі інші догматичні та інші суттєві розходження між православієм і католицизмом.

„Екуменізм" — рух за церковне об'єднання християн — це гарна річ, але він не може спиратися на такому принципі, як „першинство" папи.

У періоді Берестейської унії в Україні (1596 р.) ще не було католицького догмату про папську непомильність, а однак Православіє не погоджувалося з папськими претенсіями на „першинство" в усьому Християнстві. Тоді були три головні точки розходжень між православними й католиками: 1) претенсії папи на першинство, 2) католицьке вчення, що Св. Дух походить не лише від Бога Отця, але й від Сина (Христа) — т. зв. „філіокве" („і від Сина") та 3) спра ва Церковного Календаря (католики прийняли введений Римом „новий" (григоріянський) календар. Крім того, було ще й багато інших розходжень.

Процес відходу Римської Церкви від Церкви Вселенської Православної тривав від часів папи Миколая I (858-867) аж по часи смерти папи Лева 9-го (1054).

Римська Церква почала вже з першихстоліть християнства громадити такі легенди, що суперечили вченню й істоті Православія; більше того, вона створила в себе немов би фабрику продукції фальсифікатів, які особливо розгорнулися й пожвавилися в 6-му столітті, і зростали дедалі більше. Ті фальсифікати Римська Церква почала протиставити і постановам Вселенських Соборів, і Вірі православною первісної Християнської Церкви, і її обрядам. На основі легенд (що не були прийняті Вселенськими Соборами) й на основі фальсифікатів Римська Церква поробила чимало змін у цілій системі первісного Християнства, включно з уведенням нових догматів — і то не лише догмату про „непомильність" папи.

Отже з православної точки зору ніяк не можна погодитися з такими твердженнями, що якби Католицька Церква скасувала догмат про так-звану папську „непомильність", то вже не було б жодних суттєвих перешкод на шляху до з'єднання між православієм і католицизмом.

Церква не може бути без свого вчення. Отже це конечне, щоб члени Церкви приймали те вчення й дотримувалися його. Але якщо б провідники Церкви самі того вчення не дотримувалися, то таке їхне відношення до Віри й Церкви є значно небезпечнішим для Церкви, ніж наступ атеїзму.

Згідно з догматом Католицької Церкви, Св. Дух походить від Отця й Сина. Тому що це є догмат, то й самозрозуміло, що, з точки зору Католицької Церкви, всі інші вчення про походження Св. Духа, є неправдиві („еретичні"). У Православії ж догматичною є віра в походження Св. Духа лише від Отця.

Але в Першому Артикулі Берестейської унії (1596 р.) Рим затвердив право уніятським Єпископам (на їхню вимогу) віруватн, що Св. Дух походить від Отця „почерез Сина" (а не „від Сина"). Уніяти — це також католики. І ось 1596 р. в Католицькій Церкві було два догмати про походження Св. Духа для католиків латинського обряду: „від Отця й Сина", а для католиків східного обряду (уніятів): „від Отця почерез Сина". Вони суперечили один одному, але обидва вважалися Католицькою Церквою за правдиві; коли вже було два, то можна було ввести ще й третій, інший, догмат про походження Св. Духа, і він був би Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними".

Ті з православних авторитетів, які твердять, що православні „завжди вважали папу за першого між рівними", легковажать той факт, що православні вже понад 13 століть визнають патріярха Константинопольського за „Вселенського", тобто за „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підставі, що Рим 330 р. перестав бути столицею Римсько-Візантійської імперії, а столицею став Константинополь у Греції. Отже єпископ (патріярх) Константинопольський згодом був проголошений патріярхом Вселенським, бо він був Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підставі, що Рим 330 р. перестав бути столицею Римсько-Візантійської імперії, а столицею став Константинополь у Греції. Отже єпископ (патріярх) Константинопольський згодом був проголошений патріярхом Вселенським, бо він був Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підста-

(Продовження з 10-ої стор.)

ві, що Рим 330 р. перестав бути столицею Римсько-Візантійської імперії, а столицею став Константинополь у Греції. Отже єпископ (патріярх) Константинопольський згодом був проголошений патріярхом Вселенським, бо він був Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підставі, що Рим 330 р. перестав бути столицею Римсько-Візантійської імперії, а столицею став Константинополь у Греції. Отже єпископ (патріярх) Константинопольський згодом був проголошений патріярхом Вселенським, бо він був Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підста-

ві, що Рим 330 р. перестав бути столицею Римсько-Візантійської імперії, а столицею став Константинополь у Греції. Отже єпископ (патріярх) Константинопольський згодом був проголошений патріярхом Вселенським, бо він був Католицькою Церквою затверджений, якщо б цього вимагала політика Церкви. Але таке відношення до догматів є не лише неконсекветним, а ще чимсь гіршим, — воно є легковаженням догматів. Бо коли у цій самій Церкві можна вірити і так, і інакше про походження Св. Духа, — і все це є добре, то це баламутить віриих, і багатьох спонукує думати, що можна не вірити ніяк, і це також буде добре, аби лише визнати над собою власть папи.

Римська Церква до часу папи Григорія І не вважала папу головою всього Християнства

Твердження деяких православних авторитетів, що православні, мовляв, „можуть визнати", чи що вони завжди визнавали" папу як „першого між рівними", але не визнавали його „непомильности", є, по-перше саме собою самосуперечне, нереальне й неповажне; по-друге, воно не може бути привабливим для Католицької Церкви, якщо б від неї вимагали скасувати догмат про папську „непомильність" на його статус „першого між рівними". І коли тепер деякі авторитети з Константинопольського Патріярхату твердять, що „православні завжди визнавали папу за першого між рівними" то тут виринає питання: на якій підставі Православна Церква понад 13 століть учила що патріярх Константинопольський є патріярхом Вселенським?

Хто з православних дівчин, які ще й далі визнають патріярха Константинопольського за Вселенського, твердять, що Православна Церква завжди вважала папу „за першого між рівними", той автоматично заперечує вселенськість патріярха Константинопольського в минулому й сучасному, і піддає думку, що Константинопольський Патріярхат свідомо підводив православних християн, коли він представив себе як Патріярхат Вселенський, а сам він себе в думці за такий не вважав.

Чи ж можна було б такий „жарт" на протязі понад 13 століть допустити?

Патріярха К о н с тянтинопольського почали вважати за „Вселенського — за „першого між рівними" — на тій підста-

Рим до Константинополя (330 р.)" папи Римські вже перестали бути єпископами столичного („царственного") міста, бо з того часу столичними „єпископами" стали єпископи Константинополя. А хто був столичним єпископом, той мав першинство честн між усїмн єпископами, тобто був „першим між рівними" серед усіх християнських єпископів.

Але єпископи Риму не хотїли зрікатися свого „першинства честн", як вони мали до 330 р., тобто до часу, коли Рим був столицею імперії. Тут і причина довгого, затяжного суперництва й боротьби єпископів Риму (пап) з патріярхами Константинопольськими. Патріярхи Константинопольські мали для свого „першинства честн" одну реальну підставу, що була виключно політичного характеру, а саме: вони були єпископами столиці Римсько-Візантійської імперії. Щождо пап Римських, то вони мусїли шукати собі якихсь інших аргументів для обосновання своїх претенсій на своє втрачене 330 р. „першинство честн"; і вони шукали всяких аргументів — церковних і політичних, а при тому взялися й за підробки; ті підробки були переважно грубі, самосуперечні, розраховані на наївних людей тих часів.

Десь незабаром перед 754 роком у Римі змайстрували „документ", що його назвали „Donatio Constantini" („Дар Константина"). У ньому було сказано, що коли імператор Константин Великий умирав, то він подарував папам не власність всю Італію, „західні провінції" (Іспанія й Франція) та надав папам владу над патріярхами Антіохійським, Олександрійським і Єрусалимським. На основі цього фальсифікату папа Гадріян 777 р. зажадав від володаря Карла Великого, щоб той піддався під власть папи. І папа Лев 3-й, коли 800 р. коронував Карла Великого (Шарльмань) на імператора „Святої Римської Імперії" (початок якої офіційно датується 800-м роком), то, звичайно, власть папи над цією імперією основувалася на фальсифікаті, що називається „Дар Константина".

Коли в Римі на наказ папи сфабрикували „Дар Константина" десь зараз після половини восьмого століття, то тоді ще живим і для всіх очевидним був факт, що правителями всіх єпископів були імператори Римсько-Візантійські в Константинополі, що також їм підлягав і папа Римський, і що — як свідчить ця підробка — папи Римські так довго не бачили для себе підстави претендувати на власть над патріярхами Антіохійським, Єрусалимським, Олександрійським і Константинопольським, — аж поки імператор Константин не надав папам такої власти.

(Далі буде)

З нагоди новонабутої хати

Куксвія, Онт.

З нагоди набуття нової хати п-ва Шнайдруків, приятелі та знакомі зібралися, щоб в новозбудованну хату внести живого-людського духа.

Приємне товариство зібралося. Різного віку були присутні, однак вввесь час відчувалося родинне взаємовідношення поміж ними.

Хоч як гарно гості забавлялися, але незабули й про українську пресу. З цієї нагоди присутні зложили $35.00 з чого призначено $15.00 на „Промінь", а $20.00 на „Вісник".

не спасибі, а п-ву Шнайдрукам нехай Господь пошле Мир і Спокій та многих Літ в новонабутій хаті.

І. К. Шлапак

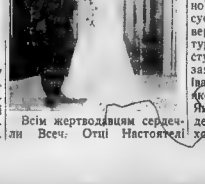

Всім жертводавцям сердечно Всеч. Отці Настоятелі Прот. Олександер Хом'як й Прот. Дмитро Лучак.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ!

Едмонтон, Альберта

Дня 30-го липня 1966 року відбулося Вінчання Юрія Загарії з Мирославою Голейчук, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. Святе Таїнство звершили

Юрій Загарія, це син Юрія і Розалії Загаріїв, замешканих в околицях Менвил, Альберта. По закінченні публичної та середньої школи, записується в Альбертійський Університет та студіює архітектуру. В час університетських студій, на протязі усього часу замешкував в Інституті Св. Івана Золотоустого, в житгю якого брав діяльну участь. Як добрий і прикладний студент користав з усіх тих духовних та культурних над-

бань, що їх дає наш Інститут. Юрій Загарія добре володіє українською мовою, якої завжди навчався і бажав навчитися, цілою душею любить українську пісню а з цим й музику, а пошанною та належною любовю відноситься до того всього що своє рідне, а понад усе свою Православну Церкву.

Мирослава Голейчук, старша донька П-ства Нестора та Марії Голейчуків, членів Української Православної Катедральної Громади Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. Мирослава, або як звичайно її звали „Славця", загально знана усім Правос. Українцям міста Едмонтону. Тут в Едмонтоні ходила в публічну та середню школи, а закінчивши їх з надзвичайним успіхом, записалася в Альбертійський Університет.

Мирослава ходила в Рідну та Недільну Школи при Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, брала повну участь в молодечих організаціях СУМК.

Зокрема Мирослава полюбила українську пісню, навчаючись її в Проф. Дометія Безресена, загально відомого Українському Громадянству в Канаді, Артиста-Співака.

Своїми чудовими виступами на різних імпрезах Мирослава чарувала усіх своїм голосом. Мирослава відзначається ніжною та спокійною вдачею, милого успособлення; горда на своє українське походження.

По вінчанні відбулося гостинне прийняття в ресторані „Едмонтон Ін" в чисто, родинному окруженні; господарем прийняття був п. Николав Боднар. Сердечні привітання молодятам висловили Всеч. о. Прот. Олександер Хом'як, дехто з членів родини, батьки, та господар прийняття, п. Н. Боднар.

Два тижні пізніше відбулися весільні поправини в домі Батьків молодого з участю великого числа гостей.

Усі забавлялись у гарній та милій атмосфері, в справжньому весільному настрої, розвеляючи Молоду повінчану пару співами та привітаннями, як також многими весільними подарунками.

Дорогі Молодята! Прийміть найщирші побажання, щастя здоров'я та довгого віку!

Нехай Господь Благословить Вас Своїми Милостями та Щедротами!

НА МНОГІ ЛІТА!

о. Оя. Х.

ПОДЯКА

Слава Ісусу Христу!
Вельмишановне Панство Стичишинів!

Ми в щоденних Службах Божих просимо Господа Бога „о благодітелях святого храма сего", і кращого не маєм, як бути причасником храма Господнього в котрім людина христилась і вінковий перші свої молитви. Вас шановна Пані Анастазіє Стичишинова не зупинив ні час, ні простір стати причасником нашого і свого храму. Ви достойні найкращої похвали, бо Ваше добре діло свідчить про Вашу душу. І так, як Ваші діла з нами, так нехай і наша молитва буде завше в Вами.

Я не можу Вам більшого побажати, як того, щоб Всемогуча рука Божа охорона Вас від всякого зла душевного і тілесного, а дім і Родина Ваша щоб, була в достатках і Божому благословенстві.

Ми приймаємо Ваш дар, як найкращий, в пам'ятку Вашого покійного Мужа Михаїла, нехай Господь милосердний упокоїть душу його в Своїм Царстві небесним. Усім Вашим знакомим священикам уклін'яю нашу братню любов і християнське єднання.

Благословення Господне на Вас нехай буде зі всіми Вами

Навіки слава!

ХРАМОВЕ СВЯТО И АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ в Торонто-Вест Гвд.

У неділю, 18-го вересня п. р., відбулося храмове свято й рівночасно була візитація Високопреосвященого Архиепископа Михаїла в Церкві св. Анни, Вест Гвд. Погода була гарна й зібралось багато людей, щоби звеличити наше місцеве свято. Були гості з катедрального собору св. Володимира, з обох церков з м. Ошави, св. Івана й Пресв. Богородиці і з Церкви св. Дмитра, Лонг Бренч, — усі три зо своїми о. о. Настоятелями.

Першою несподіванкою навіть для самого Владики, був чарівний гомін великого дзвона, що привітав його й людей. За нашим звичаєм, вітали Владику діти української школи квітами зо своєю учителькою п. Козурко, вітав хлібом і сіллю піонер нашого громадського життя п. Єм. Охітва, а на порозі вітав парох о. П. Самець. Рівнож, вітали Владику новими хоругвами, — дар родини Слизка і Філі Кадинюків і новим процесійним хрестом.

Другою несподіванкою для всіх було нова стеля в церкві, тільки що викінчена останніми днями. В додатку ще, пишні живі квіти й наш хор під орудою пані Кравцевої витворили побожний настрій під час Архиерейської Богослужби. На престолі пишався новий кивот, якого замовили Василь і Розалія Самець у церковному складі при Консисторії й подарували нашій церковній громаді.

Храмове свято пройшло в милій атмосфері. Гарну проповідь виголосив наш Владика й дав признання хористам за мелодійний спів й управі громади за успішну працю в часі року.

По відправі в церкві, усі люди зійшлися в нижню залю на спільний громадський обід, приготований членками жіночого товариства св. Анни. По обіді були привітні від представників сусідніх парафій, слово Владики й закінчено збіркою на церковні потреби й борги. Господарем обіду був голова управи, п. П. Темрик. Він покликав го-

СПАРХІЯЛЬНА РАДА СЕРЕДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

До Високопреподобних і Всечесних Отців та Хвальних Управ Церковних Громад Середньої Єпархії Укр. Гр.-Пр. Церкви в Канаді.

Ошим повідомляємо, що з благословення Бл. Владики Іларіона, правячого Архиерея Середньої Єпархії, **6-го й 17-го листопада** (середа й четвер). 1966-го року, у **Давфині, Ман.**, — **відбудеться 2-ий Єпархіяльний З'їзд** нашої Єпархії.

В Єпархіяльному З'їзді беруть участь, як **Духовенство, так і вірні, представники Громад Середньої Єпархії.**

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ Є СЛІДУЮЧА:

Середа 16-го листопада:
9 год. ранку — Літургія в місцевій Церкві.
11 год. ранку — Реєстрація Духовенства й делегатів у місц. Нар. Домі.
12 год. ранку — Обід у місцевому Нар. Домі.
1.30 год. по пол. — Відкриття З'їзду.
— Обрання Президії.
— Обрання комісій: номінаційної, резолюційної, розметової.
— Слово Бл. Владики Іларіона.
— Слово Владики Бориса про стан Середньої Єпархії.
— Слово Голови Президії Консисторії.
— Слово Принципала Колегії Св. Андрея.
— Звіти голів Місійних Округів Середньої Єпархії: Вінніпег, Давфин, Йорктон, Саскатун.
— Обмін думок.

Четвер 17-го листопада:
10 год. ранку — Звіт Єпархіяльної Ради: голови, 1-го заступника, секретаря, скарбника.
— Звіти делегатів Парафій Середньої Єпархії.
12. год. ранку — Обід.
1.30 год. по пол. — Доповіді: „Священик і Церква", о. Гр. УДОЛ.
„Роля члена Церкви"
„Жінка і Церква" — пані С. СТРАТИЧУК.
„Молодь і Церква" — ЯРОСЛАВ ЛОЗОВЧУК.
— Обмін думок.
— Вибір Єпархіяльної Ради.
— Резолюції
— Закриття З'їзду.

Високопреподобних Отців, Голів Місійних Округів нашої Єпархії, проситься, крім устних звітувань на З'їзді, — привезти з собою писані Звіти для Вас Митрополита.

о. Олег Кравченко — місячий секр.

ЗАПРОШЕННЯ

Шкільний Комітет при Українському Православному Соборі Св. Покрови у Вінніпезі, має честь і приємність запросити Вас і Вашу Достойну Родину на

Чайно Прийняття

що відбудеться в неділю, **20-го листопада, 1966-го року,** в Соборній авдиторії — **820 Борроус Ave., від год. 2.30 — 5.30 по полудні.**

Прихід з згадалного Прийняття-призначений на покриття видатків Рідної Школи при Соборі.

Імпрезу відкриє визначна і відома громадська дівчина, пані Євгенія СИТНИК. На цьому Прийнятті буде великий вибір домашнього печива й тортів, як також багато різноманітних ручних робіт.

Соборний Комітет сердечно запрошує при цьому усе українське громадянство підтримати цю нашу імпрезу та своєю присутністю звеличити її.

лову жів. то-ва п. Таню Петришин до слова й вона привітала всіх присутніх і подала чек від свого тов-а на суму сім сот дол. По ній промовив коротко адвокат Анд. Орищак і започаткував збірку, яка принесла суму $2,838.00. Це, справді, була дуже мила і корисна несподіванка.

Наша парафія, — це вже четверта з ряду українська православна громада в Торонті, в дільниці Скарборо. Здавалось, що сама церква, в її скомплікованою архитектурою, була аж надто великим тягарем для малої горстки наших громадян. Дуже багато допомагали вірні з катедрали св. Володимира, і катедральна управа, хоч сама має великі фінансові зобов'язання й витрати в розбудові української школи, пожертвувала нам п'ять сот доларів на нашу кампанію на докінчення церкви. Найшлись люде доброї волі серед членства, в місті й поза містом, склали пожертви і виратували нас із фінансових клопотів. Сьогодні, дякуючи Всевишньому і жертвенним нашим членам і прихильникам, ми маємо змогу виконувати наші зобов'язання відносно боргів в Союз-Кредитівці при Катедрі і поступенно викінчувати наш храм Божий, що з часом буде окрасою цієї східної частини Великого Торонта.

Одна миля на захід від церкви вже побудований новий університет, — це велика імпозантна наукова інституція, гаплузь торонтонського університету. Нова розбудова мешкальних домів; через дорогу від церкви має бути великий торговельний осередок і т. д. Тож, і наша парафія вже не буде осамітненою, як це було до цього часу, а скорше, чи пізніше можемо сподіватись побільшення членства в громаді.

При церкві, щиро й запопадливо, працює відділ Союзу Українок, українська й недільна школи, зацвітає гурток молоді під опікою пань, Козурко і Кузик, і спортове товариство молодих чоловіків під проводом Ореста Стінки. А саме головне, що всі вірні, старші й молодші, а навіть діти, беруть участь у Богослужбових співах у церкві.

Мені було приємно читати у Віснику, що моя парафія заплатила борги в Консисторії й приєднялася до тих, що точно сплачують свої зобов'язання. Сьогодні, голова і секретар Президії Консисторії в одній особі має аж надто багато турбот й важливих обов'язків і не стає йому часу пригадувати громадам про сплату залеглих довгів на діецезійний фонд.

о. П. Самець.

З ХРЕСТИН НА „ВІСНИК"

В неділю, 7-го серпня 1966 р., в Українській Православній Церкві Преєт. Трійці в Лондоні, Онт., о. М. Дебрин охрестив маленьку ЛЕСЮ, третю дитину — дочку п-ва Надії й Івана Шульгів, з Лондон, Онт. — Хресними батьками були: Ол. Пилипенко з Лондону і Петруся Дуган з Віндзору, Онт.

По охрещенні, в домі батьків, зібрались їхні приятелі й знакомі, щоб спільно відзначити цю радісну родинну подію п-ва Шульгів і вшанувати щасливих батьків, як дільяних членів громади. Пані Надія, примірна мати, взірцевим вихованням своїх дітей в релігійному й національному дусі, по переїзді з Віндзору до Лондону весь час діє як учителька Недільної — а зараз і Рідної Шкіл, а також пильно удіяється у праці активу місцевого Відділу СУК ім. Кн. Ольги. — Пан Іван бере діяльну участь у розбудові громади — як здисциплінований громадянин і член її управи.

Присутні гості висловляли батькам найщирші побажання утіхи з новоохрещеної дони, а маленькій Лесі бажали щасливого зросту, здоров'я і „Многих Лїт"!. Зі збірки для новонародженої щасливі батьки придїлили $10, — на пресфонд „Вісника". Всім — щира подяка.

Присутний.

ВІСТІ З ОТТАВИ

Непомітно пролетіли літні місяці, залишивши по собі лише приємні спогади.

Осінній сезон в Оттавській громаді розпочався товариською зустріччю, на якій пан П. Лазарович з Едмонтону, розповів про свою подорож по Святих місцях та по Україні.

Зібралось досить багато людей і з великим зацікавленням слухали доповідача. Пан Лазарович не лише яскраво змалював становище в Україні, але і доповнив свої слова великою кількістю кольорових світлинок.

Після закінчення доповіді, членки відділу СУК згостили всіх кавою і перекускою.

В дружній і щирій атмосфері перейшло святкування храму, яке було звеличене приїздом Високопреосвященого Владики Михаїла. Господарем святочного обіду був п. Ів. Токарик, який також щойно повернувся з подорожі по Європі та зокрема по Україні. Крім Владики Михаїла, на святі були присутні інші гості, з тому числі о. Протопресв. В. Слюзар, який був головним промовцем.

Було переведено збірку на будівельний фонд, яка принесла понад 2,300 доларів.

Як і в кожній громаді, проблема навчання і виховання молоді викликає багато уваги та праці з боку заряду і членів. В Українській школі при громаді вчиться 27 дітей, та крім того Вищі кредитовані курси, якими проводить о. В. Сенишин, відвідує 6 студентів. Учителями Української Школи є пані Віра Василенко та др. Ю. Шпилька. Головою батьківського комітету при школі є п. М. Штепа. Недільна школа також розпочала працю і її відвідує коло 32 дітей.

21 вересня відбувся товариський вечір ТУС. Після спільної вечері було обговорено всі важливі події в житті Оттави і нашої громади. Голова відділу п. В. Тріщук повідомив про плян відзначення Свята Державности. Як і кожного року свято буде організувати КУК. Бенкет і забава відбудуться в Шато Лорїе 28-го січня, 1967 року. Тому, що це буде Ювілейний рік — століття Канади, Українське Свято Державности в столиці Канади буде одноразово початком святкування Ювілею з нагоди 100 літ Канади. З цієї причини Ювілейна комісія століття Канади та уряд висловили бажання мати своїх представників на нашому святі.

Голова Ювілейної Комісії при КУК, п. Ів. Токарик повідомив, що наш хор вже запрошено на кілька імпрез, в тому числі на Інавгурацію майора, на відкриття „Молу", концертові виступи на парламентарім горбі та відкриття громадського центру в Оттаві.

Крім членів СУГ, що поїдуть на З'їзд східної Канади в Ошаву, 8, 9 і 10-го жовтня, хор буде співати Службу Божу та виступить на концерті з нагоди З'їзду.

О. Волох.

СЕСТРИЦТВО СВ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ
Содбури, Онтаріо

Загально відомо, що організоване жіноцтво при Українських Православних Церквах в Канаді багато працює для розвитку своєї Церкви.

Говорячи зокрема за сестрицтво Св. Княгині Ольги при Українській Православній Громаді Св. Володимира треба стверднти, що сестрицтво в церковно-громадському житті відограє значну ролю. Без діяльної праці сестрицтва було б тяжко розв'язати цілий ряд громадських питань, особливо фінансового характеру.

З самого початку заснування сестрицтва і особливо на протязі будови церкви і до цього часу, сестрицтво діяльно допомагає громаді і бере участь в усіх ділянках громадської праці.

На 1965-тий рік, управа сестрицтва була обрана в такому складі: Ніна Жовкевич — голова, Єфросинія Сивак — заступниця голови, Параскева Волинська — секретарка, Марія Чекаліх — фінансова секретарка та Ніна Копач — скарбниця.

Контрольна комісія: Софія Хлюстик, Тетяна Українець та Тетяна Бовшар.

Культурно-освітній комітет: Ніна Жовкевич, Анна Кончковська.

Старші сестриці: Марія Заларинюк, п-ні Семенчук, п-ні Василенко, п-ні Катерина Бондар, п-ні Анна Макаренко та п-ні Мартин.

Відвідувачі хворих: П-ні Галина Пігурська та п-ні Марія Шкраба.

Господині: П-ні Анна Андрущенко, п-ні Параскева Архутич та п-ні Марія Тарасюк.

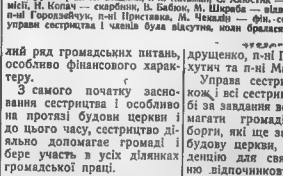

Сестрицтво Св. Княгині Ольги в 1965-му році. Сидять зліва направо: О. Василенко, П. Волинська — секретар, Всеч. о. Ю. Ягодський, Н. Жовкевич — голова, Є. Сивак — заступник голови.
Другий ряд: П. Стадник, п-ні Китамай, С. Хлюстик — член контр. комісії, Н. Копач — скарбник, Б. Бабюк, М. Шкраба — відвідувачки хворих, Чекаліх — фін. секретар. Частина управи сестрицтва і членів була відсутня, коли робилася фотосвітлина.

Управа сестрицтва як також і всі сестриці ставили собі за завдання всебічно допомагати громаді сплачувати борги, які ще залишилися за будову церкви, набуту резиденцію для священика, літню відпочинкову оселю і т. п. речі.

По своїй можливості сестрицтво влаштовувало бінго, вечорки та інші підприємства з яких був поважний прибуток, але все це було пов'язано з особистими видатками

сестриць зокрема.

На протязі 1965-го року сестринство виконало таку працю: -

Влаштувало обід з нагоди пущення разом з вшануванням пам'яти Лесі Українки де о. Юрій Ягодський мав виступне слово, а голова сестринства п-ні Ніна Жовкевич прочитала доповідь про життя і літературну творчість Лесі Українки.

В художній частині п-ні Ніна Жовкевич виконала соло-спів „Ой у полі могила", молоді СУМК-івці Галя Тарасюк та Марія Андрущенко деклямували, а п-ні П. Волинська виконала художнє читання одного з творів Лесі Українки.

Після місійної Служби Божої влаштовано обід на якому були присутні чотири священики з місійної округи Східньої Епархії.

Далі сестринство влаштувало випродаж української печива а чого був поважний прибуток, Весняний чай, День матері та виставку українських вишивок і керамічних виробів в українському стилі. На виставці було досить людей з поза громади.

На терені міста Содбури перепровадженo вуличну збірку грошей, так званий „тег дей" в якому взяли участь сестриці та молоді дівчата з СУМК.

На початку 1965-го року через місцеву радіостанцію була надана Різдвяна радіопрограма Укр. Православної Громади Св. Володимира яка в більшості була підготована і переведена за діяльною участю голови сестриства п-ні Н. Жовкевич.

Сестринство бере діяльну участь в Різдвяних колядах та влаштовувало наші традиційні щедрівки.

На початку осени 1965-го року настоятель о. Юрій Ягодський був призначений на іншу парафію і з цієї нагоди за участю сестриства для отця і добродійки Ягодських влаштовано прощальний вечорок, а також зустріч для ново-призначеного настоятеля о. Андрія Тетеренка з добродійкою.

Сестринство завжди мало добру співпрацю з о. Юрієм Ягодським а тепер гарно співпрацює з о. Андрієм Тетеренком.

В вересні 1965-го року сестринство взяло діяльну участь у зустрічі владики Михаїла з нагоди його візитації. Після Архиерейської Служби Божої сестринство влаштувало в парафіяльній залі обід. В час своєї промови Владика Михаїл підкреслив важливість праці сестриства при нашій громаді та висловив від себе сестрицям подяку.

Голова сестриства п-ні Н. Жовкевич від імени всіх сестриць під час обіду передала для громадської скарбниці чек в сумі п'ятсот долярів.

Як з минулому так і тепер сестринство всі свої придбані гроші при відповідних нагодах передає до громадської скарбниці.

Праця сестриства не є легкою, але не дивлячись на те, ряд сестриць і зокрема голова сестриства п-ні Н. Жовкевич, багато працювали для громади хоч мали багато обов'язків в своїй родині, особливо тоді коли є малі діти.

Сестриці є правними членами громади, беруть участь в членських зібраннях, частина співає в церковному хорі і інше.

Варто згадати, що п-ні Н. Жовкевич, коли мала змогу, була учителькою Рідної Школи де беручи винагороди за свою працю від громади.

Практика показала, що сестриці свою церкву шанують і посвячують для неї багато часу. Коли до цього додати взаємопошану між сестрицями, толеранцію, то праця сестриць ще більше пожаднюється. Співпраця між сестрицями є одним з головніших засад їхнього розвитку. Де такої співпраці нема — не буде успіху. Здається було б добре, коли б сестринство створило з-себе (сестринства) відділ Союзу Українок Канади. За вказівками централі СУК, жінки які зорганізовані в формі сестриства свою працю поширили б.

Слід зазначити, що в минулих роках при Українській Православній Громаді Св. Володимира в Содбурах існував відділ Союзу Українок Канади, але через якісь непорозуміння автоматично перестав існувати.

Щиро бажаємо всьому сестринству та управі сестриства, що обрана на 1966-тий рік, якнайкращого розвитку і успіху в праці.

Цим шляхом сестринство надсилає для Вісника $10 для виробления кліше та пресовий фонд.

П. В.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

НЕВИДЖАЛУВАНА ВТРАТА
БЛ. П. ФРАНКА ДЯКОВСЬКОГО

В середу, 8-го червня 1966 року, упокоївся в Бозі бл. п. Франко Дяковський. Покійний, Франко Дяковський, народився 15-го березня 1897 р. в містечку Пробіжна, Копиченського Повіту, в Україні в родині Василя і Альбіни з дому Стець.

В юнацьких роках, будучи вихований в національному та релігійному дусі, Франко разом зі своїми двома іншими братами, добровільно вступив в Українську Галицьку Армію і брав діяльну лицьку участь в визвольній боротьбі за незалежність України.

За визначні заслуги, покійний був нагороджений Хрестом УГА.

В 1925 році, небажаючи залишатися в поневоленій батьківщині, бл. п. Франко Дяковський виїхав в Канаду. Оселившись в м. Монтреалі; він відразу вливається в українське національне життя і стає незмінним членом Української Православної Церкви.

19-го лютого 1926 року Франко Дяковський одружується з свідомою української дівчиною Теофілею Лучка. Бог поблагословив їх двома прекрасними синами, Мирославом та Євгеном.

В квітні 1944 року, п-во Дяковські переїхали в Онтаріо і оселилися в містечку Вайнона, де купили собі невелику овочеву фарму.

За деякий час, купивши собі маленький „бізнес", поселилися в Гримзбі, де прожили, разом працюючи, до останніх днів покійного.

Покійний Франко Дяковський, знаний всіма як людина надзвичайно чесна і справедлива, за що втішався повагою не тільки серед української спільноти в Гримзбі і околицях, а й англійської. Завжди був прикладним членом Громади та громадським дічем, беручи на себе обов'язки церковної та національної праці і чесно її виконуючи.

Після Різдв'яних Свят, бл. п. Франко Дяковський почав занедужувати здоров'ям. Стан його все погіршувався, і запричастившися, з великою вірою, Св. Пречистих Таїн Тіла і Крови Господніх, він відійшов у вічність, 8-го червня в годині 2.30 ранку, в шпиталі.

Похоронні відправи відбувалися в похоронній бюрі „Стон Гауз" та в Українській Православній Церкві Св. Юрія Переможця в Гримзбі, де Покійний був довголітнім членом.

Громада перенесла невідмолимую втрату в особі бл. п. Франка Дяковського. Прощала його вся Громада, прощав відділ Взаїмної Помочі, який втратив свого довголітнього працівника і Голову. На Похорон зійшлися велика кількість приятелів і знайомих. Прибули також три Священики: о. протоієрей В. Федак з Гемилтону, прот. Ю. Тріска з Брентфорд, о. Р. Панченко з Онвари, які тепер співпрацювали з Покійним. Всечесні Отці брали участь в усіх похоронних відправах, як в похоронному заведенню, так і в Церкві.

Цілим похороном заряджував о. В. Метулинський, теперішній настоятель Православної Громади в Гримзбі. Він виголосив змістовну проповідь на тему „Тайна смерти", а прощаючи Покійного підкреслив його особливу Віру та прикладне чеснотне життя.

Вся Громада, з великим жалем, в останнє прощала свого брата у Христі Франка Дяковського, проводжаючи його останки на вічний спочинок.

Покійний залишив в великому горі і смутку дружину Теофілю, двох синів, невістку та двоє внучат. Також на цьому континенті, залишив дві сестри, одну в Монтреалі, а другу в Нью Йорку. А в краю, ще є живими два брати і дві сестри.

Нехай Канадська земля буде йому легкою.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю щиро-сердечну подяку, всім тим, нашим Родичам і добрим Приятелям, за останню прислугу моєму покійному мужеві Франкові Дяковському. Дякую за відвідини під час його хвороби, і участь у похоронних відправах.

Щиро дякую Настоятелеві о. В. Метулинському і добродійці, як рівно моїм добрим сусідам п-ву Угярам, за таку велику поміч в часі його хвороби, як транспортування до шпиталів і всяку поміч хворому в домі.

Дякую ВПреп. Отцям: Прот. Й. Трісці з Брентфорд, Прот. В. Федакові з Гемилтону, Отцю Р. Панченкові з Ошави за участь у Панахидах і Похороні, і дорогим добродійкам, за слова потіхи в так великому горі.

Дякую всій Громаді, Жіночому Товариству за квіти, Взаїмній Помочі і всім іншим добрим людям за пожертви на „Нев'янучий вінок" в пам'ять покійного.

Дякую Членкам Жіночого Товариства ім. Кн. Ольги, на чолі з панею Катериною Кузь, за приготовлення поминального обіду, рівно ж тим членам громади а особливо п. М. Гусакові, п. С. Пейчову за поміч жінкам, як життя начиння і ін.

Щира подяка Отцю Протопр. В. Сяксарю і пані добродійці за телеграму співчуття і молитви за покійного Тата і Мужа.

Громаді Св. Софії в Монтреалі, Жіночим Товариствам при Громаді сердечне спасибі за співчуття і підтримку в так тяжкій годині.

За так численні квіти, за жертви на „Нев'янучий вінок", нашим добрим Приятелям з Монтреалю, Гримзбі, Бімзія, Ст. Кетерінс, Брентфорд, Гемилтон, Торонто, Віндзор, Детройт і Нью Йорк, сердечна подяка.

Нехай Вас всіх ВСЕВИШНІЙ винагородить сторицею

Горем прибиті Теофілія Дяковська
Сини, Невістка і внучки.

СУМНІ ПОДІЇ
Нортгемптон, Па., С. Ш. А.

Подія, що сталася 30 вересня 1966 р. продовжувалася увесь перший тиждень у жовтні. Дня 30 вересня Всевишній покликав до Себе бл. п. Стефана Ковалишина, 1 жовтня бл. п. Анну Мазепу, а 5 жовтня Агафію Курій; всі troe були піонерами нашого церковно-громадського життя.

Бл. п. Анна й Агафія були вдовами і вже довший час були „приковані" хворобами до своїх ліжок. Бл. п. Стефан був при повному здоров'ї аж до останку свого земного життя. Всі вони були діяльними членами нашої Громади, коли їхній стан здоров'я позволяв.

Величні й одночасно сумні були відправи над їхніми тілесними останками. Особливо величний був Похорон над гілом бл. п. Стефана. Парастас служило чотири священики о. А. Двораківський — парох, прот. В. Ковваленко з Ковтсвил, Па., о. Є. Нарушевич з Мянерсвил, Па., і о. Н. Коваль з Скрентон, Па.

На Панахиду бл. п. Стефана прибула велика кількість людей, з в понеділок на Похорон прибуло ще більше. На Похороні були вірні не тільки зі Громади, але й з довколишніх Громад.

В Храмі говорив, по-англійському, про Покійника о. Н. Коваль, а по-українському о. Настоятель.

Після похования тіла на міському цвинтарі присутні зайшли в церковну залю на Поминальний обід, котрий приготовили Сестриці.

Під час обіду була коротенька програма в честь Покійного.

Всі промовці висловлювали свої співчуття родині та підкреслювали заслуги Покійного Стефана.

Голова Робітничого Союзу, п. Батюк, пригадав присутнім проблеми громадсько-церковного життя. На його заклик присутні зложили $208.-00 з чого призначили $150.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі. Окрім згаданої суми о. А. Двораківський від себе пожертвував 25.00 на Колегію, 35.00 на Церкву в Сант-Вавил Брук, Н. Дж., 23.00 на видавництво „Народню Волю".

При кінці обіду говорив, адвокат Ярослав Ковалишин, найстарший син Покійного. В імені родини п. Ярослав подякував всім присутнім за вшанування пам'яти Батька.

Покійний залишив в глибокому смутку семеро дітей.

Обід закінчився відспіванням „Вічная Пам'ять".

Нехай американська земля буде Вам легкою, а пам'ять Ваша буде з роду в рід.

о. А. Д.

ПОХОРОН
БЛ. П. АНАСТАСІЇ ЧУМАК

Членки осередку Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Володимира в Торонто з сумом та великим жалем зустріли вістку, що в ніч з 22-го на 23-го вересня цього року зупинилось серце нашої заслуженої, довголітньої членки Анастасії Чумак. Світлий спогад залишила по собі Покійна.

Всю свою молодість та старші роки, аж до останніх днів, працювала для нашої Православної Громади, для наших укр. шкіл, для нашої молоді.

Так клюб укр. студіюючої молоді при Торонтському Університеті, де українська наша молодь може збиратись та культурно проводити свій вільний час, був зорганізований лише завдяки Покійної Анастасії.

Пошану до Покійної, вдячність та любов її родини, членок Союзу Українок та приятелів, напевно, відчувала Душа Покійної, особливо під час всіх похоронних відправ.

Тлінні останки Покійної спочивали в похоронному заведенні п. Залішука при вул. Спадайна в Торонто.

Панахиди відправляли духовні наші Отці О. Прот. Ю. Ференціх, о. Прот. Д. Фотій та о. Прот. П. Самець в суботу 24-го вересня, у неділю 25-го та раненько 26-го в понеділок при переповненій залі рідних та приятелів.

Хор співав під керівництвом п. Семченко. Після третьої панахиди, в понеділок 26/IX, перевезли тіло Покійної до Православної Катедри св. Володимира і востанне, після Заупокійної Служби Божої, попрощав в далеку дорогу Покійну о. Прот. Митр. Д. Фотій.

Попрощали також всі рідні та друзі і попровадили в останню дорогу на цвинтар „Проспект" вул. Еглінтон у Торонто.

Всі, присутні в Катедрі на Заупокійній Службі Божій, поїхали довгою валкою віддати пошану Покійній на місці спочинку, на цвинтарі. Над могилою Покійної промовляв о. Прот. Ю. Ференціх, від жіноцтва нашої громади та від наших шкіл, промовляла наша директор п. добр. М. Фотій, від нашого відділу Союзу Українок при Катедрі. Під час обіду промовців-спогадував Покійну добрим словом о. Прот. П. Самець та багато інших було промовців, як від родини так і від приятелів.

Жертвенна була Покійна Анастасія, пам'ятали це присутні, тому під час всіх цих жалібних днів на прохання родини та приятелів переводилась збірка на „Нев'янучий вінок" для Покійної, замість квітів. За дорученням всіх, переводила цю збірку наша довголітня членка Союзу Укр. ім. Св. Ольги при Катедрі Св. Володимира, близька приятелька Покійної Анастасії, — пані А. Бойко.

Висліди збірки: Родина Чепесюки (донька з мужем) — 500 дол., Дружина Покійної — пан Чумак — 100 д. Син Покійної Володимир з дружиною Марією — 100 д. Родина доньки Покійної — Ковбет Ганна та Антін — 100 д. Брат д-р. Чепесюка — М. Чепесюк — 25 дол. Сестра д-р. Чепесюка — п. Порх — 15 д.

Разом родина зібрала 840 долляр.
та приятелі зібрали 178 " "
+ 10 " "

Отже ця збірка принесла 1028 дол.

Зібрана ця сума 1028 дол. призначена на Колегію Св. Андрія у Вінніпегу.

Крім того родина д-р. Чепесюка з дружиною-донькою Покійної, пожертвували 20 дол. на журнал жіночий „Промінь", 20 дол. на наш часопис „Український Голос", 20 дол. на православний „Вісник"

Разом 60 дол. на нашу пресу.

Всі гроші-готівка, будуть в найближчому часі, вручені за призначенням.

Спи спокійно, дорога наша членко Анастасіє, а ми тебе будемо спогадувати в своїх молитвах до Всевишнього добрим Словом.

Д. Кияшенко

10 жовтня 1966 р.

БЛ. П. ВАСИЛЯ ЧАПЕЛЬСЬКОГО
Мирнам, Алта.

Дня 10 липня рознеслася сумна вістка, що не стало між живими добре знаного і ще досить молодого, бо лише мав 49 років.

Покійний, один із 10-ти дітей, народився 12 квітня 1918 в родині Івана і Миньки в околиці Бувалон. Початкову освіту здобував у Бувалон. Тому що в ті часи середніх шкіл по фармерських околицях не було, то батьки Василя послали свого молодого хлопця на студії в Едмонтон.

Примістили Василя в Українському Інституті, ім. Михайла Грушевського, тепер ІСТ. ім. Івана. Покійний полюбив інститут. Живучи в Інституті він міг не тільки ходити в середню школу, але й одночасно мав змогу вивчити українську мову, історію України, та ближче познайомитися з українською піснею. По скінченню середньої школи (гай-скуа) і настаням економічної депресії, батьком Покійного не вистачало грошей утримувати Василя в Едмонтоні у школі. Забрали його до дому, де він дістав працю в містечку Мирнам у склепі мішаних товарів

В році 1946 одружився з Анною з дому Запорожан. Щоби можна дати належне отримання своїй родині, Покійний Василь купує у місті Мирнам свій будинок і закладає свою власну крамницю, у 1956 році.

Тяжка та надмірна праця вкоротила його молоде життя.

Покійного любили і поважали у Мирнам; вибрали йому секретарем міста Мирнам..

Покійний, був практикуючим християнином. Учащав на Служби Божі, співав у церковному хорі приймав св. Таїнства, був один з фун-

даторів своєї Церкви та працював фізично біля св. храму. Одначе він не обмежувався якщо до місцевих справ. Він пам'ятав і про другі Українські інституції, як Інст. св. Івана в Едмонтоні, Інст. ім. Петра Могили в Саскатуні, Інст. св. Володимира в Торонті, та Колегію св. Андрея в Вінніпезі, і давав свої грошові пожертви на них. Покійний був один з перших членів фонду Архиепископа Андрея в Едмонтоні.

З огляду на те, що в Мирнам не було священика під час слабости й упокоєння Владики, то Похоронні відправи відслужив Всеч. о. М. Крищук, настоятель округи Вегревил.

Панахиду відслужено по Бл. п. Покійному в Елк залі, котра невміщала людей.

На другий день при переповненій церкві вірними Високопреосвященіший Архиепископ Андрей та о. М. Крищук відслужили Заупокійну Службу Божу під спів дяка Паупа з Едмонтону.

Прощав Покійного Владика Андрей.

Бл. п. Василь прожив з своєю дружиною 20 років.

Покійний залишив у смутку свою дружину Анну, дочку Марію, та сина Тараса.

При цілуванні хреста присутні зложили на „Невгаючий вінок" $264. Цю суму розподілено в такому порядку $110.00 на фонд рака, $129.00 на місцеву церкву, $25.00 на Колегію св. Андрея, та на пресовий фонд Українського Голосу.

Нехай тобі Василю канадська земля буде легкою. А ми перекажемо бути твоїми послідовниками.

Вічна Тобі Пам'ять

Присутній.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ ЗА ДУШУ БЛ. П. АНДРЕЯ ГОРДІЯ

Дня 1-го жовтня 1966 року в місцевій церкві св. Івана Хрестителя в Нірал, відправлена була поминальна Літургія за душу покійного Андрея Гордія котрий вмоковся 3 жовтня 1965 року.

Вже рік часу проминув, як Покійний відійшов з цього світу, але родина та сусіди його не забули. В рік його смерти родина та знакомі зійшлися помолитися за душу Покійного.

Бл. п. Андрей народився в Борівцях в Україні 1884 року в день св. Андрея — 13 грудня. В Канаду приїхав в 15 років свого життя й оселився в околиці Шандро, в Альберті. В році 1914 одружився з Анастазією Волянською (його дружина вмокоїлася в 1948 році). Пізніше покійний перебрався з околиці Шандро в околицю Смокі Лейк де набув собі фарму в Норт Кощман. Одначе не довго тут зміг жити спокійно, бо 1927 року він з родиною переселився в околицю Гус Лейк, але через тяжкі обставини на фармі, Покійний, переселяється в містечко Кезлен і тут відкриває крамницю „дженерал стор".

По в покоєнню дружини Покійний в 1951 році передає крамницю синам, а сам відходить на відпочинок.

По поминальній Богослужению відбувся обід в залі біля церкви, для всіх учасників Богослужения. Після обіду парох, о. Є. Стефанюк, склав подяку дітям, що вони незабули свого обов'язку до свого покійного батька та що запросили всіх нас прийти помолитися за душу батька.

У роковини смерти свого батька родина зложила жертву від себе на „Невгаючий вінок" в сумі $20.00. Це призначено $10.00 на пресовий фонд Вісника, а $10.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу. Нехай Милосердний Господь вислухає молитви за душу Покійного Андрея, та прийме його до Свого Царства Небесного.

Вічна йому Пам'ять

О. Є. С.

ЗАПРОШЕННЯ

На Відпустово Високопреосвященішого Владики Андрея, Архиепископа Едмонтону й Західної Єпархії і Храмове Свято Громади Св. Михаїла в Едмонтоні, Альберта, що відбудеться в неділю 20 листопада 1966.

Вітаємі будуть сослужити отці: Прот. Г. О. Васьків і Прот. Михайло Юрківський.

ПОРЯДОК СВЯТА:

9.30 рано — Зустріч Владики
10.00 рано — Свята Літургія
12.00 обід — Спільний обід.

Управа Громади Св. Михаїла запрошує українців в Едмонтону і дооколишніх громад, прибути на наше торжество.

Володимир Тасій, голова.
Прот. Г. О. Васьків, парох.
Геннадій Зачерняк, секретар.

Порядки Богослужень:

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ЛИСТОПАД

20. Неділя — Кенора. Дуфрост. Сандаин. Тиндал
27. Неділя — Транскона, Гонор. Поплярфіла, Селкирк — Храм **Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada**
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-9068
(увечорі) JU 9-3610

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Медвил
21. Понеділок. Св. Арх. Михаїла — Гудзь
27. Неділя — Айтуна
Адреса: Почт. скр. 143. Айтуна, Саск.
Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Йорктон
21. Понеділок. Св. Архистр. Михаїла — Горлин
27. Неділя — Райн
110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2996

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя — Витер
20. Неділя — Ватсон. Храм (усіх щиро запрошуємо)
21. Понеділок — Рамз. Храм — Собор Св. Ар. Михаїла (всіх щиро запрошуємо)
27. Неділя — Фолсгрін
Box. 488 — Tel. 338-5143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Лумзин
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Замаг. Храм
27. Неділя — Пруг.
Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДИЛЯ
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Елмор
21. Понеділок. Св. Михаїла — Шіго (м.)
27. Неділя — Жучкани
Address: Shaho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ЛИСТОПАД

29. Неділя — Інісфрі (гай)
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Льора
27. Неділя — Вестбрук
Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2436.

о. Ст. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Норт Бетелфорд (Річні Збори)
21. Понеділок, Св. Арх. Михаїла — Кендо (Хома)
27. Неділя — Медов Лейк.
Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3280.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Ренвер
21. Понеділок — Собор Ар. Михаїла — Вакав (Храм)
27. Неділя — Етелберт
Address: Ethelbert, Man.
Phone 8H 2-2264

о. М. КРИТЮКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Мелфорт
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Громлід
27. Неділя — Бруксбі
Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛЯША
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Нюбрук
21. Собор Архистр. Михаїла — Восетна
27. Неділя — Егрімонт
Box 128. Radway, Alta. Tel. 16.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Річні Збори — Гефорд
21. Понеділок, Арх. Михаїла — Вілінгь
а веч. о год. 7 — Річні Збори
27. Неділя — Гефорд
Річні Збори Округи о год. 2 по пол.
Address: Box 163, Hafford, Sask.
Tel.: 55.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Мирним
21. Собор Ар. Михаїла — Морквей
27. Неділя — Слава Полуднева
ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя — Дрифтінг Ривер
20. Неділя — Гіберт Плейнс
21. Понеділок. Собор. Ар. Михаїла — Валєй Ривер
27. Неділя — Давфин
Вечірня служиться що-і неділі о год. 7-й вечора в Дафіні.
Address: 810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя. Вечірня о год. 7.30 — Сторджес
20. Неділя — Йорквій
20. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Ендевер
21. Понеділок св. Михаїла — Свян Плейнз
27. Неділя — Мейбріян
27. Неділя Вечірня о год. 7.30 — Дембурн
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-R.

о. Я. РИБАЛКИ
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Вернон
21. Понеділок — Вернон
27. Неділя — Вернон
Address: 4100-28 Str., Vernon, B. C.
Phone 542-4812.

о. О. СОРОЧУКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя — (в околиці Піс Ривер)
20. Неділя — Сенді Репідс
20. Неділя, год. 3 по полудні, Вечірня в Гіффорд
21. Пятниця — Михаїла, Тіріен — Храм
27. Неділя — Ст. Пал
Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя — Атабаска
20. Неділя — Сарепта
20. Неділя. Обідниця 2.30 по пол. — Норвал
20. Неділя. Вечірня 7.00 веч. — Лек Ла Біш
21. Понеділок. Арх. Михаїла — Боїв
27. Неділя — Гресленд
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Мекнат
20. Неділя — Роблин, Вечірня
21. Понеділок. Архистр. Михаїла — Шортгедій
27. Неділя — Петлюра
Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 466.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД

13. Неділя — Сматс
Вечірня о 4 год. у Вакав
20. Неділя — Калворт.
Вечірня о 4 год. в Альвені
21. Понеділок Ар. Михаїла — Храмове Свято в Левіз
27. Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Роза
21. Понеділок. Михаїла Опушка
Церква — Гардентон
27. Неділя — Гардентон
Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Канора
21. Понеділок. Мих. — Успенська
27. Неділя — Бриджес
Address: Box 4525, Canora, Sask.
Phone 563-5153 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГОГ
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Смоки Лейк
21. Понеділок Св. Арх. Михаїла — Лавнінг
27. Неділя — Снедден
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Кемсак
21. Понеділок. Св. Рр. Михаїла — Малела
27. Неділя — Домвел
Вечірня (Вечірня)
Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ЛИСТОПАД

20. Неділя — Сім
21. Понеділок. Свято Ар. Михаїла. Храмове Свято. Водосвяття, а вівтак Хрмовий обід. Широгостинне прийняття для всіх — Сенді Лейк
27. Неділя — Оквборн
Address: Oakburn, Man. Box 12
Телефон: 336

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД

20. Неділя. День Появи — Кедмар
21. Понеділок. Собор Архистр. Михаїла — Торсбі
27. Неділя — Кемроз
Address: 9630—109 Avenue,
Edmonton, Alta.
Ph. GA 2-8063.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1966. ЧИСЛО (2043) 23

„Успіх" нарад: Рим—Москва

БЕННЕТ І НАРАДИ ПАПСЬКОГО ДЕЛЕГАТА В КОМУНІСТИЧНІЙ АМБАСАДІ

РИМ І МОСКВА ВЕДУТЬ ТАЙНІ ПЕРЕГОВОРИ

Рим і Москва договорилися у справі своїх інтересів у справі В'етнаму?

Під кінець жовтня і в початках листопада ц. р. дипломатичні круги оживлено коментували один з нещоденних фактів: наради на вершинах папського делегата в Оттаві з комуністичними дипломатами.

Як інформує „Кенедіен Прес", амбасадор комуністичного режиму Польщі, Вольник, влаштував у будинку своєї амбасади в Оттаві бенкет, в якому взяли участь ось ці особи: папський дипломат — т. зв. „апостольський делегат" в Оттаві архиепископ Серджіо Пінъєодолі (Sergio Pigneodoli), советський шарже д'аффер в Канаді Алексей Попов, амбасадор комуністичного режиму Куби й амбасадор Італії.

З інформацій „Кенедіен Прес" видно, що цей „бенкет" був лише претекстом для відбуття нарад. Ці наради були тайні, бо ж „Кенедіен Прес" не подає змісту розмов, лише каже, що вони були „успішні".

„Нещоденна подія" і всякі здогади

Вінніпезький польський тижневик „Час" (9 листопада 1966 р.) пише про цю справу таке:

„Апостольський Делегат на прийняті влаштованому амбасадором польської Народньої Республіки, на якому був також присутній дипломатичний представник СССР — це нещоденна подія навіть у дипломатичному корпусі. Це прийняття викликало собою численні коментарі в дипломатичних і політичних кругах столиці Канади".

Папське розпорядження „молитися за мир у В'етнамі"

„Кенедіен Пресс" інформує, що на вищезгаданому прийнятті в комуністичній амбасаді в Оттаві також був Пол Мартин — міністр закордонних справ Канади, який саме тоді (у другій половині жовтня ц. р.) вибирався в дипломатичну поїздку до Варшави, Москви й до Риму на розмову з папою Павлом VI — у справі змагання до миру у В'етнамі.

З цього видно, що папський дипломат в Оттаві, архиеп. С. Пінъєодолі, „успішно" порозумівся з комуністичними дипломатами в справі того, як вони (Рим і камуністичні режими) мають розуміти клич „за мир" у В'етнамі і як вони мають до того „миру" змагати.

Це значить, що голошення клича „мир" у В'етнамі і акція в цій справі з боку комуністичних режимів уже узгіднена, і має йти по спільній лінії. У програмі цієї спільної акції, Московська Патріярхія уклала спеціяльну молитву „за мир у В'етнамі" (звичайно, з наказу влади СССР), а папа Павло VI видав у першому тижні жовтня послання з інструкціями, щоб усі католики молилися „за мир у В'етнамі".

ТАЙНА ВБИВСТВА През. КЕННЕДІ ХВИЛЮЄ АМЕРИКУ

ВИКРИТИ ТАЙНУ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ КЕННЕДІ Є „В НАЦІОНАЛЬНОМУ ІНТЕРЕСІ АМЕРИКИ"

Прилюдна опінія не вірить, що през. Кеннеді вбила лише одна особа і що вона зробила це на власну руку

У листопаді ц. р., стаття в журналі „Лайф" стала черговим звеном у ланцюзі пресових реверацій у справі вбивства през. Кеннеді. Урядова слідча Комісія Воррена заявила була, що хоч Лі Освалда не зловлено на гарячому вчинку, але, мовляв, є безпосередні докази, з яких можна зробити висновок, що президента Кеннеді вбив робітник Лі Освалд, і що він учинив це на власну руку.

З мотивів своєї неспокійної вдачі, та що не був він агентом жодної тайної сітки змовників.

Але дехто з експертів в США і за кордоном, особливо в Британії, прийняли цю заяву Комісії Воррена зо здивуванням, і вони назвали її нереальною й нелогічною.

Президент Линдон Джансон (що був заступником през. Кеннеді в часі його вбивства, а опісля його вибрали на пост президента) вірив Комісії Воррена, яку він сам покликав, бо Воррен, верховний суддя США, це особистий приятель Джансона.

Комісія Ворренд була покликана внаслідок того, що в США поширилися були поголоски, що през. Кеннеді вбила сітка тайних змовників, що діють на високих урядових постах. Але Комісія Воррена заявила, що тут не було жодної політичної сітки змовників. Комісія Воррена сказала це у своєму слідчому

(Закінчення на стор. 2)

В СССР лише три духовні семінарії

Орган Московської Патріярхії, що називається „Журнал Московской Патриархии", у числі 5-му за 1966 р. повідомив, що в 1966-67 шкільному році в СССР будуть діяти лише три православні духовні семінарії: Московська (в Загорську „під Москвою), Ленінградська й Одеська.

Обидві духовні академії - в Москві й Ленінграді — далі відкриті.

Католицька Церква — найбагатша установа світу

Коло 600 більйонів доларів у самій Італії; лише в самому Монтреалі коло 60 більйонів дол., і т.д. і т.д.; це майно, що належить до Католицької Церкви в усьому світі, є таким багатством, яким не розпоряджає ні один з урядів теперішніх держав. Напр., у Монтреалі майно цієї Церкви є більше ніж те майно, яке мають у цьому місті федеральний, провінційний і міський уряди разом. Фабрики, банки, ресторани, летунські й морепливні підприємства і т.д. і т.п. — це ті „бізнеси", що Римська Церква інвестує в них свої капітали, які помножуються до казкових розмірів. Т. зв. „Петрів гріш" — щорічна обов'язкова лепта від усіх католиків світу дає для Ватикану додатковий постійний прихід, що складає з себе велетенську суму.

Подаючи про все це ширші інформації, 6 жовтня ц. р., канадська телевізійна станція СіБіСі зробила це під таким моттом з Євангелії: „Легче верблюдові пройти крізь вушко голки, як багатому унаслідувати Царство Небесне".

Советському Союзові загрожує війна з Китаєм?

ТАСС (Телеграфна Агенція Советського Союзу) поінформувала, що на масовому вічу в Пекіні (в 17-ті роковини перемоги комунізму під проводом Мао-Тсе-Тунга в Китаю) 1 жовтня ц. р. китайські провідники відкрито говорили, що вони готуються до війни з Советським Союзом.

„Китайський народ доведе до кінця боротьбу з теперішніми ревізіоністами, диспозиційним центром яких є провід Комуністичної Партії Советського Союзу", — погрозливо заявив на цьому вічу міністр оборони Лін Піао.

ТАСС подав це на основі інформацій кореспондента „Комсомольской Правди", що був на вічу в Пекіні. Він написав у цьому часописі довгу статтю, в якій каже, що Китай стоїть під знаком неуникнимого зудару з Советським Союзом. Цю статтю влади СССР окремо опублікувала також і в перекладі на чужі мови.

Китай має понад 700 мільйонів населення, і вже почав продукувати атамові бомби.

ДО УВАГИ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА"

Цим повідомляємо передплатників нашого двотижневика — „Вісника", що через підвищення коштів видавання нашого часопису, — ми змушені піднести передплату „Вісника", почавши від дня 1 січня 1967 року, в Канаді до $4.00, а поза Канадою — до $4.50 на рік.

Усі ті читачі, що внесуть свої передплати на 1967 рік до дня 31 грудня 1966 року, передплачують „Вісника" висотою старої передплати, тобто — $3.50 в Канаді, а поза Канадою — $4.00.

Адміністрація „Вісника"

Екуменізм і папські претенсії на „першинство"

(Закінчення)

Коли в Римі ще в половині 8-го століття, коли фабрикували „Дар Констянтина", вважали, що папа немає жодної іншої підставки, крім політичної (наказ імператора), для претенсій на власть над іншими патріярхатами, то це доказ, що в Римі за того часу (коло 754 р.) ще не придумали були претендувати на власть над усіми іншими Патріярхатами за допомогою вигадки „наслідництва апостола Петра" й „намісництва Христа".

Св. Кипріян (в Африці, коло 250 р.) написав працю „Про єдність Церкви", в якій ствердив факт, що Христос дав усім апостолам таку саму власть як ап. Петрові. Папа Геласій І (коло 496 р.) вставив у цей твір Св. Кипріяна такі слова: „Першинство (примат) було дане (апостолові) Петрові щоб засвідчити єдність престола. Як же хтось може вірити, що він належить до Церкви, коли він легковажить престіл Петра, що на ньому збудована Церква?"

Пофальшування твору Св. Кипріяна папою Геласієм І під кінець 5-го століття — це хронологічно перший, як на досьогочасні відомості, римський фальсифікат з папською метою статти „першим" серед єпископів за допомогою легенди про видумане „перебування" ап. Петра в Римі (де він ніколи не був) і на основі Євангелії Св. Матвія — що Христос назвав ап. Петра „каменем" на якому Він збудував Церкву Свою. Фальсифікатом папи Геласія і послужився папа Пелагій

Тайна вбивства през. Кеннеді хвилює Америку

(Закінчення з 1-ї стор.)

звіті (рапорті), що був опублікований масовим тиражем для заспокоєння прилюдної опінії.

Загадка вбивства Кеннеді відживає

Про статтю в журналі „Лайф" у третьому тижні листопада звітували телевізійні вісті (у Канаді — СіБіСі по каналі ч. 6, 20 листопада). У цих вістях було сказано коротко: журнал „Лайф" заявив, що, якщо през. Кеннеді вбила не одна особа, а сітка змовників, і що викрити цю справу є „в національному інтересі Америки".

Того самого дня (20 листопада) згадана телевізійна станція (СіБіСі) передала інтерв'ю з Мариною Освалд — бувшою дружиною Лі Освалда. Журналісти пробували довідатися, чи її бувший чоловік справді був неспокійної вдачі і брутальний. Марина Освалд (вона вже вийшла замуж вдруге) заявила, що — ні. Але з її стриманих натяків виходить, що її чоловік остаңо став „неспокійним", коли хтось почав був мати на нього вплив.

Стаття в „Лайфі" про тайну вбивства Кеннеді не є випадковою: вона бо є черговим звеном у ланцюгі подібних пресових ревеляцій (хоч і нечисельних) останніх місяців.

Спомини, які мають вийти про Кеннеді, автор яких лише у порозумінні з родиною Кеннеді, також мають подати деякі ревеляційні закулісові факти про цю загадкову справу.

Найголовніше в усій цій афері поки що є той факт, що в Америці почали відкрито не вірити урядовому звітові слідчої Комісії Воррена, яка діяла з особистого доручення през. Джавсона.

II (коло 590 р.) у своєму листі до єпископів Істрії.

Папа Геласій І підфальшував твір Св. Кипріяна дуже необачно: з одного боку він проочив і залишив там твердження св. Кипріяна, що Христос надав усіх апостолам таку саму власть, як і ап. Петрові, а з другого боку він додав до цього твору свою вставку в такому дусі, що ап. Петро був верховним над усіми апостолами, що ап. Петро був першим єпископом Риму, отже престіл Єпископа Риму (папи) є основою Церкви Христової. (Pro fałsyfikaty — Janus, The Pope and the Council).

Ідея Св. Кипріяна про рівність усіх апостолів, зо св. Петром включно, та додана до неї підробка папи Геласія І — що ап. Петро був основою Церкви і він же був першим єпископом Риму створили собою мішанину двох взаємосуперечних понять. Погодити їх намагався папа Григорій Великий. І так, з одного боку він твердить, що всі апостоли, включно з ап. Петром, мали однакову власть у своїх громадах; з другого ж боку він твердить, що ап. Петро був „князем апостолів". Яким же чином „князь апостолів" був у своїй власті рівний усім іншим апостолам? А просто ось так, що ап. Петро хоч і був „князем апостолів" (бо його назначив Христос), але він, мовляв, не хотів користати зо своїх княжих прав. (Тобто, відмовився виконати наказ Христа?).

Папа Григорій Великий так писав до патріярха Константинопольського Івана Постника (коло 606 р.):

„Звичайно, Петро — первозванний апостол — сам був членом святої і вселенської Церкви, Павло, Андрій, Іван, — ким же були вони, як не головами окремих спільнот? І, пов'язуючи все разом коротким висловом, — вони були святі перед законом, святі під законом, святі під благодаттю — всі вони творили Тіло Господнє, і ні один з них не хотів зватися вселенським" (Світовим, Екуменічним Апостолом).

У листі ж до імператора Римсько-Візантійського, Маврикія Августа папа Григорій Великий писав (коло 606 р.):

„Звичайно, достойний Халкедонський Собор запропонував був це (титул „Вселенський Архиерей", — р. В.) Римським архиереям — на честь Петра, Князя Апостолів. Але ніхто з них не погодився вживати таке ім'я. . ." (Ante-Nicene and Post-Nicene Fathers. Vol. 42). (Папа Григорій Великий проочив той факт, що в постановах Халкедонського Собору (451), ані в постановах жодного з усіх сімох Вселенських Соборів взагалі, не має такої постанови, якою б папі надавалося власть „Вселенського Архиерея". Бо ж інакше Собор перестав би бути ієрархічно-соборноправним).

Дійсно, святий папа Григорій, судячи по своєму власному розумному світоглядові і скромності, не хотів допустити іншої думки про ап. Петра, крім такої: хоч ап. Петро був Христом назначений Князем апостолів, але він з християнської скромности зрікся цього титулу і цієї власти, — щоб кожен апостол був головою у своїй спільноті, яка йому доручена, щоб над усіми ними не було іншого вищого голови, крім Христа, отже, папа Григорій справді не знав, що йому було дітти з тим „князівським" титулом убогого рибака — ап. Петра — а тим паче, який до його імені дочепили римські політики.

Легенда про „ап. Петра в Римі" і Євангелія Матвія XVI. 18

Підфальшований папою Геласієм І твір св. Кипріяна „Про єдність Церкви", в якому ідея Св. Кипріяна — що всі апостоли були рівні ап. Петрові, та вставка папи Геласія — що ап. Петро був Верховним Апостолом, — це була така мішанина понять, з якою наслідники папи Геласія І (коло 496 р.) не могли дати собі ради, і тому не поважилися на основі такого самосуперечного аргументу заявляти своїх претенсій на власть над іншими патріярхатами. Не бачивши можливости знайти якісь богословські аргументи церковно-історичного характеру, щоб претендувати на першинство, папи вхопилися за аргумент політичний, і в половині восьмого століття сфабрикували „документ" званий „Даром Констянтина", в якому Рим заявив, що це імператор Констянтин Великий (272-337) перед смертю надав папам Римським власть над усією Церквою Христовою. Це доказ, що ще в половині 8-го століття, коли „Дар Констянтина" сфабрикували, в Римі вірили, що не Христос, а тільки імператор Римсько-Візантійський надав їм владу над усією Церквою, отже вони спиралися не на Євангелію і не на апостольську традицію (переказ), а лише на політичний документ, — підроблений. Отже, в Римі тоді вірили, що імператор був законним правителем усієї Церкви Христової, і що він мав право надати папі власть над усією Церквою, і що це право імператора було для папи церковно-законним.

Коли Вселенські Собори Церкви визнали п'ять Патріярхатів з їхніми Апостольськими Столицями — Антіохійський, Єрусалимський, Олександрійський, Римський і Констянтинопольський — як Церкви автокефальні, тобто адміністративно-правно незалежні одна від одної, то Римському Патріярхатові ніяк не було можливо після того показувати підробленою в Римі в половині 8-го століття „Дару Констянтина", щоб претендувати на власть над чотирма іншими Патріярхатами, бо ж греки були б відразу розкрили „Дар Констянтина" як підробку. По-друге, Церква розвивалася, і в Римі почали усвідомлювати собі, що політичні аргументи ступленво затрачують своє значення у справі „першинства" в Церкві, а крім того, політичні аргументи є мінливі, кон'юнктурні, тимчасові.

Отже в Римі почали думати над тим, які б знайти теологічні аргументи для обоснування своїх претенсій на „першинство" в усьому Християнстві. І вони, по-перше, покористувалися таким аргументом з Євангелії Матвія (XVI. 18), який з грецького хибно перевели так, як і всі хибно перекладають його: „Ти є Петр (камінь), і на камені цьому збудую Церкву Свою, і брами пекельні не переможуть її". У Римі це інтерпретують так, що Христос збудував свою Церкву лише на особі ап. Петра — тобто, що ап. Петро — це „Князь апостолів", „Наслідник Христа" на землі. Якщо б — лише задля аргументації — припустити, що так воно було, то тут виринає питання: а при чому тут папи Римські, коли в Євангелії не сказано, чи ап. Петро був, чи не був у Римі?

Не маючи доказів у Св. Письмі, Римська Церква покористувалася легендою, в якій сказано, що ап. Петро проповідував у Римі, і що там він був замучений. На основі цієї легенди Римська Церква твердить, що ап. Петро — „Наслідник Христа" — був першим епископом Риму.

Православна Церква ніколи не визнавала, що в Євангелії Матвія XV. 18 слова Христа „на камені цьому збудую Церкву Свою" означають волю Христа збудувати Церкву на особі ап. Петра. Найвищим авторитетом в інтерпретуванні Св. Письма за давніх часів був „князь інтерпретаторів" Св. Іван Золотоуст (Хрізостом) (345-407), що був патріярхом Константинопольським від 398 року. У своїй Гомілії на Івана 1. 50 він навчав: „На тому камені", сказав Він (Христос), не на Петрові" (Epi taute te petra, ouk eipen epi to Petro") (Цитовано за працею: Isaak Burrow, A Treatise of the Pope's Supremacy, London, 1851). Так це розуміли в початках і в Римській Церкві, і так це завжди вияснювала Православна Церква. Вселенські Собори Єдиної Церкви Христової ніколи не заперечили правдивости цього вчення Св. Івана Золотоустого.

Щодо легенди про сновидіне проповідування ап. Петра в Римі, то хто знає оригінали (в різних версіях) тієї наївної, повної самосуперечностей легенди, той не буде трактувати поважно. (До новішої літератури в цій ділянці належить ось ця монументальна праця, в якій подавний текст оригінальної легенди про ап. Петра „в Римі": James T. Shotwell and Louise Ropes Loomis, The See of Peter. New York, 1927).

За „батька історії Церкви" вважається Євсевій Кесарійський (265-340) — автор першої „Історії Церкви", він же й один з членів Першого Вселенського Собору (Нікейського, 325 р.); згодом він перейшов до секти аріян. Євсевій Кесарійський у своїй „Історії Церкви" покликається на свідчення якогось Каюса — одного з членів Християнської Громади в Римі, який сказав, що там поховані тлінні останки ап. Петра.

Звичайно, давніші історики покликалися на авторитет Євсевія Кесарійського, а далі — кожен черговий історик основувався на авторитеті свого попередника. А цілий той ланцюг авторитетів спирається не на авторитеті Євсевія Кесарійського, як це історики вірять, а на авторитеті якогось Каюса — одного з членів Християнської Громади в Римі. Бо ж Євсевій Кесарійський не взяв на свою відповідальність тієї легенди, а зберігся, що йому оповідав це якийсь Каюс з Риму. Коли ж пізніше глибше, поза „Історію Церкви" та „Хроніку" Євсевія Кесарійського — ті два підручники, з яких християни вперше вчилися історії Церкви, і в яких сказано (на основі розповіді якогось Каюса), що ап. Петро був замучений у Римі, то дальше в глибину часу та легенда зводиться до того, що хтось комусь казав це, але ніхто не бере цього на свою відповідальність. Про всякий випадок, треба додати, що аскетичний відлам християн у Римі — монтаністи (під проводом Монтануса з Фрігії) за часів Євсевія Кесарійського рішуче заперечували безвідповідальні поголоски про споконвіку перебування ап. Петра в Римі. Вони заперечували це в ім'я правди, і в ім'я оборони достойнства ап. Петра, який у цій римській легенді представлений у грубому, вульгарному насвітлені, зо спробою крайньо наївного славославлення його.

Св. Петро був апостолом для жидів, а Св. Павло — апостолом для не-жидів. Так сказано в Новому Заповіті. Жиди в Римі — в тодішній „столиці світу" — волїли мати за собою традицію, що з ними в Римі був ап. Петро, і тому створили легенду, що ап. Петро ніби був у Римі.

Оригінал легенди про „ап. Петра в Римі" такий: ап. Петро постійно переслідував якогось Симона Магуса, що вдавав чудотворця, і хотів убити його. За тим Магусом (Магіком) ап. Петро причинався аж до Риму, і там за ним гонявся.

З такого ось „сирового матеріялу" уявки примітиву згодом витесали продукт для „Історії Церкви" Євсевія Кесарійського.

Римські фальсифікати

Провідники Римської Церкви були свідомі того, що на самій голій та імпансто-фантастичній легенді про „ап. Петра в Римі", яку вкінці „авторитетно" записав аріянин, отже сектант, Євсевій Кесарійського — годі будувати претенсії на „першинство" папи. Годі також було сполягати на саму лише цитату з Євангелії Матвія (XVI. 18), усі сім Вселенських Соборів не взяли того всього до уваги, і не встановили таких канонів, на основі яких папа важався б за голову всього Християнства, а навпаки — проголосили, що раніше епископ Риму мав першість чести, коли Рим був столицею імперії, а коли столицею імперії став Константинополь (330 р.), то папа перестав мати першість чести, — отже сліпуючим, на кого черга „першого в честі" переходить, стає патріярх столичного міста Константинополя. Це є постанов Другого Вселенського Собору (381 р.) і Четвертого Вселенського Собору (Халкедонський, 451).

Після того в Римі взялися за підробки, і саме таким чином він доказав, що сам не вірить ані в легенду про „ап. Петра в Римі", ані в успіх своєї неправильної інтерпретації Євангелія Матвія XVI. 18, коли він уважав за необхідне підробляти „документи", щоб оснувати на них претенсії папства на „першинство" в Християнстві.

Під кінець 5-го й впродовж 6-го століття продукція підробок значно зросла.

У Римі згодом пущено в обіг підробку досі небувалих розмірів — понад сто „документів", сфабрикованих коло 845 р. Це був збірник (так звані „Ісидорські Декретали"), що складався з пофальшованих канонів (правил, законів) різних Соборів (включно з Першим Нікейським 325 р.) вселенських і помісних, з видуманих послань, авторство яких приписано папам, почавши з апостольських аж до 385 р., і т. д. У всіх тих „документах", що походили нібито з 1-4 століть, а в дійсності були змайстровані у 9-му столітті були фальшиві „докази" на папське „першинство", „головство" над усією Церквою. У Римі сказали, що ці „документи" визбирав якийсь „Ісидор" — особа, яка ніколи не існувала, але папа проголосив її „Святим".

Папа Миколай І (858-867) був першим з пап, що відкрито проголосив свої претенсії на власть над іншими патріярхатами, коли заявив патріярхові Константинопольському Фотієві, що він має право контролювати його Патріярхат. Звичайно, патріярх Фотій відкинув його претенсії, основані на „Ісидорських Декреталіях" і радив папі дотримуватися „автентичних канонів" Вселенської Церкви.

Коли наука викрила, що „Ісидорські Декретали" — це підробка, то вони вспіли зробити багато спустошень у Християнстві. Вони послужили прикладом для дальших римських підробок Вселенських Канонів, Життєписів Святих і т.п. Бувало й так, що католицький монах їхав у Грецію, підробляв там якісь канони, життя святих і т.п., по-грецькому, і проголошував це як „стару знахідку" грецьку, яку потім перекладав на латинську мову. Дещо з тих „грецьких знахідок" в добрій вірі взяли собі й православні.

Почавши з приблизно 1635 року, протестантські дослідники поступово почали викривати, що „Ісидорські Декретали" — це підробка. Згодом узялися за дослідження їх і декотрі з католицьких істориків. Намагання єзуїтів оборонити їх не вдалися, і папа Пій VI 1789 р. осудив і викляв та символічно спалив „Ісидорські Декретали", але напевне „першинство" й „непомильність", що спираються на Ісидорських Декреталях, збереглися далі.

На якій підставі православні мали б визнати папу „першим між рівними" епископами всього християнства? Справа тут не в тому, чи він має би бути першим „між рівними" чи „між нерівними", а в фактї претенсій на його першість як таку. На чому вона мала б бути основана?

Якщо на легенді про „ап. Петра в Римі", то це автоматично означало б і необхідність визнати ап. Петра за Верховного Апостола, тобто за „Намісника Христового", а папу — за наслідника ап. Петра. Якщо так, то тоді треба було б визнати й „непомильність" папи, бо ж „Наслідник ап. Петра", як „Верховного Апостола", тобто „Намісника Христового" не може не бути непомильним, адже ж ап. Петрові були дані Христом „ключі зв'язувати й розв'язувати на землі", що було „зв'язане й розв'язане на небі"; і коли таку власть має папа (а помильний же не міг би „зв'язувати й розв'язувати").

А якщо далі заперечувати „верховність ап. Петра" і його „перебування" в Римі (а лише на цій основі можна заперечити папівну „непомильність"), то на якій же підставі можна вважати папу за „першого" — нехай би лиш за „першого між рівними"? Зробити це можна не інакше, як лише умовитися епископатові на Соборі, що вони постановляють, щоб епископ Риму завжди вважався за першого між рівними — з волї й вибору епископату, а не на основі легенди про „ап. Петра в Римі" і Євангелії Матвія XVI. 18. Чи погодиться папа на це? А якщо б і погодився, отже православні визнали б його і своїм головою, то чи була б запорука, що Собор Католицької Церкви не переголосував би більшістю голосів православну опозицію, і знову не проголосив би догмату про папську непомильність?

„Християнсько-комуністичний діялог"

Православні і протестантські теологи у Франції влаштовують регулярні „діялоги" (дискусії) з марксистами. Ці діялоги відбуваються в бібліотеці протестантського факультету.

У 400-ті роковини смерти Кальвіна й 550-ті роковини спалення Івана Гуса — у Празі відбувся діялог між марксистами й протестантськими богословами. Марксист Гародні заголовив свій виступ у „діяхозі" в Празі так: „Християнсько-комуністичний діялог". (За „Крищіен Сенчюрі" (21. IX. 66, США).

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видав Видавничий Спілки Еклезія. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік. За границею — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц. в США — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30¢; in U.S.A. — 35¢.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

„КУЛЬТОБМІН"

Згідно з комуністичним ученням, культура має бути „національною по формі, а соціялістичною по змісту".

Людина з природи має нахил більше зосереджуватися на формі, а не на змісті, — як кажуть продуценти: „Покупець їсть товар очима", тобто оцінює його по опакувані, по формі.

Якщо так, то комуністичні режими знають таку дійсність: дайте людям національну форму, і більшість з них буде вдоволена.

Найбільш успішною пропагандою комуністів у процесі т. зв. „культурного обміну" є той факт, що ті культобмінники, які обтяжкають країни Заходу, а в тому й Канаду, не дають нічого комуністичного в **формі** своїх танків, співів і т. п. Коли вони дають форму національну, а не комуністичну, і коли вони знають, що більшість людей зосередиться лише на **формі**, яку утоотожнює зо **змістом** і а **метою**, то тут саме і є успіх комуністичної пропаганди.

Якщо б культобмінники з країн за „залізною заслоною" виступали, наприклад, не з українськими танками й піснями, а з червоними прапорами і з комуністичними кличами, то це була б комуністична форма, отже їхня пропаганда не мала б такого успіху, як вона має.

А успіх „культобмінників" з СССР такий мають. Вони мають успіх якраз тим і тому, що ширший загал (бо, чимало й провідників його) не свідомі того успіху, бо не знають у чому він полягає.

Є очевидні докази ось такої дійсності: ті особи, протикомуністичні переконання яких є безсумнівні, дивлячись на українські танки й слухаючи українських пісень „культобмінників", піддаються підсвідомій „мутації" (зміні) свого настрою. Зміні не світогляду, не думання, а лише **настрою**, що є невловимим для них самих. Вони на 100% переконані, що ті пісні й танки „не зроблять з них симпатиків СССР". І це правда. Але з другого боку справа є така: вони починають почувати таке, що лише в Україні є нагода й можливість зберегти українську мову й культуру, і що вона там „зберігається". І що коли поза межами України українська культура падає делалі більше, то з „двох зол", мовляв, уже „краще вибрати „менше зло", а саме: коли є дійсність така, що „не підеш з мотикою на сонце", то нехай уже буде хоч та українська культура, що є в СССР, ніж би мало не бути жодної. І щоб тієї „культури" в СССР не знищили, то, треба поступати так: „чеши дідька зрідька" — щоб не занадто дразнити комуністичну владу, бо вона може знищити й ту „культуру" нашу, яка там є.

Таке думання — це вже початок опортунізму — здача відпорности у світогляді й акції. А коли до цього додати хвилини зворушень, сентиментів і навіть сліз зворушень під час слухання рідних пісень з України, — все це разом є успіхом „культобмінників". Якщо б не було надії на успіх і якщо б не було доказів, що успіх є, то, певна річ, влада СССР не видавала б великих капіталів на такі речі, що не є ані атомовими бомбами, ані п'ятою колоною, а лише на... „українське мистецтво".

Адже ж ставленники Інтернаціоналу в Кремлі не зацікавлені в тому, щоб пропагувати по світі українське мистецтво? Коли ж вони нібито „пропагують", то наївні вони не є, що б могли вірити в таке, що українці у вільному світі на тому зискають, а комунізм втратить.

Є тут і „друга сторона медалі", а це ось що: українці у вільному світі не хочуть (не не вміють, а не хочуть!) поставити на високому рівні свою культуру й науку, отже її тут немає. Коли ж немає, то є порожнеча. А закон фізики порожнечу виключає. Отже порожнечу в нас заливає советська пропаганда з „національною формою", під якою є комуністична мета з її комуністичною ідеєю: витворювати психологічні, підсвідомі симпатії до СССР. Для цього в них до дробинць і до тонкощів розроблена експериментами — спецами тактика.

ПОЛІТИЧНА „МОЛИТВА ЗА МИР У В'ЄТНАМІ"

Коли папа Павло VI в жовтні ц.р. видав спеціяльну енцикліку з інструкціями молитися за мир у світі, а „особливо у В'єтнамі", то преса принесла зворушливі вістки про те, як-то й духовні інших віросповідань прилучувалися до католицьких духовних, і разом молилися „За мир у В'єтнамі".

Молитися за мир і працювати для справи миру — це один з перших і найголовніших обов'язків християн. Але коли ту свої є багато політичних і церковно-політичних (напр. в Іспанії) наслідків, окупацій і т. д., то особливе підкреслення В'єтнаму аж надто різко подихає вузько-політичною метою. Бо ж коли християни моляться за мир, то це само собою розуміється, що їхня молитва включає всі ці країни (отже й В'єтнам), де миру немає. Чому ж, отже, спеціяльно вирізняти В'єтнам? Чому, наприклад, не було молитви за Угорщину, яка 1956 р. плавилася в крові в нерівному зриві за своє визволення з-під поліційно-комуністичного терору?

Рим контролює у В'єтнамі значне число населення, що є католиками, отже він, розуміється, лише тому зацікавлений у тому, щоб у В'єтнамі був „мир". Звичайно, Рим волів би, щоб той „мир" був без комунізму.

Якщо так, то чому папа видав інструкції молитися лише „за мир у В'єтнамі", а не додав до цього інструкції, щоб „молитися за християнську справедливість?"

Справа справедливости є першою і важнішою за справу „мир", бо якщо б була справедливість, то мир настав би тоді сам собою, як наслідок справедливости.

Та ось маємо дивне явище: молитва лише за „мир", а не за справедливість. Якщо — так, то це виходить, що папа видав інструкції молитися за осягнення миру за всяку ціну.

І тут питання: за яку ж ціну?

Ватикан тепер далі розвиває свою закулісну політику співжиття з комуністичними режимами, щоб досягти якогось полегчення положення Католицької Церкви в комуністичних державах. Комуністичні режими пропагують „мир" у В'єтнамі, але не підкреслюють того, що вони думають; а думають вони, що „мир" у В'єтнамі має бути такий, щоб комуністи захватили там владу. Ватикан також не каже, якого „миру", за яку ціну, він хотів би. Коли Ватикан і комуністичні режими голосять лише клич „миру", а не виявляють, якого „миру" вони бажають, то тут складається така опінія, що і Ватикан, і комуністичні держави однаково прагнуть „миру" за всяку ціну. Це дозволяє й комуністам покликатися на папу, що, мовляв, „і папа прагне миру так само, як і комуністи". Звичайно, такі „молитви за мир" улегчують Ватиканові його закулісні переговори про політичне співжиття Католицької Церкви з комуністичними режимами за „залізною заслоною".

Мир є миром тоді, коли він оснований на християнській моралі — тобто на справедливости. Однак ні комуністи, ні Ватикан про християнську справедливість (про любов до ближнього, про прощення, про невбивання, про свободу людині й народам), не говорять.

Політика є політикою, і кожен може собі займатися нею; — але коли політику приєднюється „молитвами" — це не є на збудування Християнства, в основі якого є заповіді Христа, а не політика.

ЗА НАШ „CENTENNIAL PROJECT"

На 1967-й рік припадає 100-ліття Канадської Конфедерації. Ці знаменні роковини називають коротко: „100-ліття Канади". Рік 1967-й пройде під знаком ювілею „100-ліття Канади". Підготова до цього ювілею йде під програмовим кличем „Centennial Project". Ця програма включає різнородні точки — включно зо світовою виставкою (Експо — 67) в Монтреалі. Але найбільше зосереджене є на розбудові культурного життя Канади: будують шкільні будинки, музеї, галерії мистецтва і т. п. — і на них написано: „Centennial Project" („Проект на століття").

Українська спільнота в Канаді цього року відзначила 75-ліття свого поселення в Канаді. Як звичайно, були урочисті академії, було багато промов, були національні танки й співи. Усе це дуже гарне, все це потрібне. І мило та зворушливо було слухати як співали наші гим:

„Душу й тіло ми положим
За нашу свободу.
І докажем, що ми, браття,
Козацького роду".

виявилося, що воно легко „душу й

(Докінчення на 5-ій стор.)

(Закінчення з 4 стор.)

тіло" клясти язиком, а не покласти, як то кажуть, „і зломаного гроша" за ту свободу; і легко на сцені в козацьких шаварах доказувати, що ми „козацького роду", ніж доказати це якимсь ділом, що справді було б гідним назви козацького роду.

Отже всі наші ювілейні церемонії — це були танки й співи навколо порожнечі, пустки, на якій мало б бути збудоване щось конкретне — на пам'ятку 75-ліття поселення українців у Канаді.

Як звичайно — не плянували нічого і не здобували нічого.

Наближається другий ювілей „100-ліття Канади". Ще не запізно, щоб запляндувати, урухомити і здійснити наш український „Проект на 100-ліття Канади". Що збудувати? Хто має будувати?

Кожна форма розбудови нашого національно-церковного, і а ц і о н а льно-культурного й наукового життя — це був би „проект", якщо б це було щось велике, величне, тривке і на високому рівні. Хто має будувати? Усі ті, які запевнюють самі себе і світ. „Душу й тіло ми положим за нашу свободу!" Отже вони мають добру нагоду: в безпечному затишку в мирній Канаді не віддавати на смерть у жертву свою душу й тіло (бо тіло заасекуроване, а душа — ні!) — а поступити більше економічно й без ризика: положити потрібні суми гроша на розбудову нашого життя в Канаді по лінії його оживлення й поступу, а не повільного й скорого завмирання, ниділня.

У нас є великий „проект на 100-ліття Канади" — це Колегія Св. Андрея. У нас з усіх сторін є чимало притесей і дружніх, а часом (на жаль) і придиркуватих нарад, чимало ідей для її розбудови її рівня, обсягу і т. д. — таких ідей, що Колегії вони відомі ще тоді, як вона засновувалася, але немає потрібних сум гроша, щоб їх здійснити.

Проект будування Колегії почався, і частину збудовано, а на решту чекає порожне місце. І за ту збудовану частину Колегія має півмільйона довгу: крім великих щорічних рат сплати капіталу, треба платити десятки тисяч процентів - десятки тисяч щорічно викидати цілком задурно! Викидати десятки тисяч річно лише тому, що не можна скоро сплатити півмільйона довгу!

А ще не чекає порожне місце на добудову Колегії! Ще ж чекає конечність основати гуманістичний факультет, до чого Колегія формально зобов'язалася перед університетом, з яким вона асоційована.

Наш „Проект на 100-ліття Канади ясний: повести „ударну кампанію" за сплачення довгу за Колегію і за зібрання фондів на основання Гуманістичного факультету („Артс").

У нас чимало таких людей, з яких одна особа могла б той довг сплатити. У нас є ще більше таких людей, з яких 10 осіб могли б без великого для себе ущербку сплатити довг за Колегію. Але ж у нас є тисячі таких людей, з яких 500 осіб (по тисячі від особи!) могли б дуже легко покінчити з тим затяжно-безнадійним ділом — сплатою довгу за Колегію.

Редакція „Вісника" відкриває рубрику п. з. **„Проект на 100-ліття Канади"**, де буде проголошувати імена тих жертводавців, які надсилатимуть до Колегії свої Ювілейні Пожертви. Якщо довг буде сплачений, то Колегія безумовно видасть „пропамятну книгу" Проекту на 100-ліття Канади, в якій були б імена жертводавців й сума їхніх пожертв.

Наша спільнота може й мусить цей Проект здійснити.

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„І Я, БРАТТЯ, НЕ МІГ ГОВОРИТИ ДО ВАС, ЯК ДО ДУХОВНИХ, АЛЕ ЯК ДО ТІЛЕСНИХ, ЯК ДО НЕМОВЛЯТ У ХРИСТІ. Я ВАС ГОДУВАВ МОЛОКОМ, А НЕ ЇЖЕЮ, БО ВИ НЕ МОГЛИ Її ІСТИ, ТА Й ТЕПЕР ЩЕ НЕ МОЖЕТЕ, БО ВИ ЩЕ ТІЛЕСНІ" (1 Кор. 3. 1-3).

Людина, котра присвячує все тілові порівнюється до немовляти, бо вона, як дитина прагне до задоволення лиш тіла, а не духа. Доросла людина повинна не тільки дбати про тіло, але й про корм духа, цебто піднестися духово. Доки людини непіднесеться духово і не почне жити життям в Христі, доти вона буде дитиною — нерозумітиме цілі свого життя.

Русь-Україна охрестилася незалежно від Риму

(Греко-католицькі автори далі наслідують теорію польських езуїтів)

(Докінчення)

Хоч папа Григорій І повторяв помилкове твердження, що ап. Петро — це „князь апостолів", і хоч він тримається легенди, що ап. Петро основав Римську Церкву, але він себе ні разу не назвав ап. Петра „наслідником Христа", а папу не вважав за „наслідника ап. Петра" та за „камінника Христа". Він, у листі до імператора Мавриків пише, що Халкедонський Собор хотів надати папі титул „Вселенського Архиерея" лише **„на честь ап. Петра"**:

„Звичайно, достойний Халкедонський Собор запропонував був архиереям Римським це (титул „Вселенський") на честь Петра, князя апостолів. Але ні один з них не погодився уживати це ім'я одиничности". (Листи папи Григорія опубліковані в книзі: **„A Select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers of Christian Church. Volume XII).**

Безперечно, в об'єктивній науці немає сумніву, що Григорій І, що був папою в першій половині 7-го століття, не був належно поінформований про постанови Халкедонського Собору (451 р.), коли вірив, що той Собор запропонував надати римському Архиереєві авторитет „Вселенського Архиерея".

В актах Халкедонського Собору немає такої постанови. Церква називалася Вселенською (світовою), з грецького: „екуменічною", з латинського: „універсальною", отже й усі єпископи називалися „епископами Вселенської Церкви", що часом подавалося в скороченій формі: „вселенські епископи".

У 9-му столітті папа вперше посягнув по власть над усією Церквою Христовою

Якщо б папа був головою всієї Церкви Христової, то папа Григорій І напевно був би виклав патріярха Івана Постника за те, що той проголосив себе „Архиереєм Вселенським", тобто головою всієї Церкви Христової. Але папа не виклав його, бо клятва лише одного з єпископів Вселенської Церкви, яким був папа, не була б важною. Патріярхи Константинопольські від часів Івана Постника так і досі мають цей титул: „Патріярх Вселенський". Як довго столицею Римської Імперії було місто Рим, так довго це місто називалося „містом царственним". З уваги на те, єпископ „царственного міста" мав так зване „перше місце чести" (поваги) серед інших єпископів. Це не була його власть над іншими епископами, а лише більша пошана до нього з огляду на пошану до столиці імперії. Отже епископ „царственного міста" був „першим між рівними" (по-латинському: **primus inter pares**).

Але імператор Константин Великий 330 р. перенїс столицю Римської імперії з Риму в Італії до Греції — до міста, що отримало назву Константинополь. Тому що Рим перестав бути столицею імперії, тобто перестав бути „царственним містом", чи „першим" щодо чести містом, то архиерей Риму (папа) автоматично втратив **„першість чести"**, бо це достоїнство було надане архиереєві нової імперської столиці — міста Константинополя.

Отже, Другий Вселенський Собор (381) постановив, щоб епископ Константинопольський перебрав від єпископа Римського **„привілей чести"** (першинства достоїнства), бо місто Константинополь стало „новим Римом", тобто столицею Римської імперії, а старий Рим (в Італії) вже перестав бути столицею, ось постанова цього Собору:

„Після єпископа Римського нехай має (унаслідує) привілей чести єпископ Константинопольський, бо це місто (Константинополь) є новим Римом".

Четвертий Вселенський Собор (у Халкедоні, 451 р.) ще раз пригадав Церкві цю постанову, заявивши: „Поправді розсудивши, то місто (Константинополь), якому надано честь бути містом царя і влади, і яке має ці самі привілеї, які мав був старий Рим, коли він був царственним (столицею імперії), то щоб так само і в церковному відношенні було воно слідуючим після нього", — тобто спадкоємцем першинства честі Константинопольського єпископа, яку колись мав єпископ Риму.

Початок папських претенсій на „першинство" (примат) у Християнстві був політичний. Коли володар Карло Великий своїми підбоями створив велетенську імперію, то папа Лев III коронував його на імператора; це був початок так званої „Святої Римської Імперії", якою правив імператор Карло Великий, а імператором правив папа Лев III. І так воно й далі продовжувалося, що кожен папа у „Святій Римській Імперії" вважався за „царя царів і князя князів". Отже стара Римська імперія була відтиснена лише до територій Візантії, тобто до Греції, деяких сумежних слов'янських земель та до колоній у Малій Азії. Але на заході папська „Свята Римська Імперія", створена Карлом Великим була вже сильнішою за Візантійську імперію. Володіючи новоствореною „Святою Римською Імперією", папи стали на вершку своєї могутности, з допомогою тієї політичної сили вони рішили опанувати все Христи-

ярство, та проголосити себе „Наслідниками ап. Петра" й „Намісниками Христа" на землі. Політичну силу вони мали, але релігійних формальних підстав для цього в них не було. Отже в Римі рішилися сфабрикувати потрібні папі „документи". І так ось (коло 863-864 років) у Ватиканській бібліотеці в Римі нібито „відкрили" збірку „старих документів", що їх зібрала якась особа, що називалася „Ісидором". Понад сто великих „документів" було в цій збірці, що стала відомою від назвою „Ісидорські Декретали" (По-англійському: Isydorian Decretals). Там були сфабриковані „листи апостольські", пофальшовані (а нібито з „грецьких оригіналів перекладені") постанови Вселенських Соборів, там були подробиці життя Святих, — а всюди було підкреслено, що папа Римський є „Наслідником ап. Петра", (нібито „Князя Апостолів"), отже голова всієї Церкви Христової, який має право судити всіх у Церкві, має право скликати й розпускати Вселенські Собори і затверджувати або уневажнювати їхні постанови.

Папа Миколай I (858-867) був першим папою який послужився тим велетенським збірником фальсифікатів.

Коли в Константинополі 859 р. відбувся Собор, то папа Миколай I заявив патріяркові Константинопольському Фотієві, що він (папа) „уневажнює" цей Собор, бо він відбувся „без поради Римського Архиєрея". Це був перший випадок в історії християнства, що папа Римський заявив, що він має право давати або не давати дозволи на скликання Соборів, та евентуально уневажнювати ці собори. При тому ж папа Миколай покликався на „Папські Декретали" („Ісидорські Декретали").

„У своїх листах у справі Фотія папа Миколай і його секретар Анастасій Бібліотекар не раз покликалися на „Папські Декретали", щоб доказати незаконність Фотія", (каже католицький історик свящ. Жюжі (Jugie, Le schism byzantin).

Патріярх Фотій спирався на основі постанов перших сімох Вселенських Соборів, а ті постанови не дали папі права правити всією Церквою Христовою. Отже у відповідь на спроби папи Миколая І вмішуватися у справи Константинопольського патріярхату на основі „Ісидорських Декреталів", патріярх Фотій відповів:

„Усі, особливо ж ті, (єпископи), що Промисл Божий поставив їх правити іншими (єпархіями) повинні дотримуватися автентичних канонів" (Жюжі, стор. 92-96).

Отже патріярх Фотій злегковажив такі „аргументи" папи Миколая І, як „Ісидорські Декретали", а відіслав його до Канонів Вселенських Соборів.

Коли патріярх Фотій відкинув претенсії папи Миколая І на головство над усією Церквою Христовою, то цей папа зареагував на це так: року 863-го він скликав у Римі Синод, на якому виклян усіх тих, що відмовлялися повинуватися його вченню й наказам (Janus, „The Pope and the Council", p. 80).

Прокляття наложене 863 р. папою Миколаєм І на всіх тих, що йому не повинувалися, звичайно, автоматично розтягнулося й на Фотія, а з ним і на ввесь Константинопольський Патріярхат.

Розрив сусідських взаємовідносини між патріярхатами Константинопольським і Римським, що скоївся через невизнання патріярхом Фотієм несподіваних претенсій папи Миколая І на власть над усією Церквою Христовою — розрив припечатуваний клятвою, яку наложив папа Миколай І 863 р. на всіх тих, що не повинувалися йому — тривав аж до 1054, коли папський легат кардинал Гумберт прибув до Константинополя й там ще раз (1054 р.), але вже специфічно по адресі Константинополя, повторив римську клятву з 863 року.

Почавши з 1635 р., дослідники ближче зацікавилися „Ісидорськими Декреталями", і з логічною послідовністю розкрили факт, що це — велетенський фальсифікат. Сироби єзуїтів обороняти їх не вдалися, і врешті папа Пій VI осудив їх і звелів символічно спалити їхнього примірника (1789 р.). Але папські претенсії на першинство в Церкві Христовій — ті претенсії, що основані на тих фальсифікатах, продовжуються й далі. Крім того, „Ісидорські Декретали" з 863-864 років — це не одинока збірка римських фальсифікатів. Один з найбільших знавців історії Католицької Церкви, католик, Деллінгер (Янус), стверджує такий факт: „Під кінець шостого століття в Римі почали продукувати такі фальсифікати, наслідки яких повністю показалися значно пізніше" (Янус, стор. 102).

Фальсифікати продовжувалися в Римі постійно — також і після сфабрикування „Ісидорських Декреталів".

Треба мати на увазі й те, що як довго не було взаємного викляття між Римською й Константинопольською Церквами, римські підрібки непомітно, але постійно проникали у сферу Православної Церкви (підроблені канони, Життя Святих, визнавання пап як „голов" усієї Церкви Православної і т. д.) і глибоко та широко там закорінювались, і ще й до сі ніхто не займався усуненням їх. Зокрема в Українську Православну Церкву чимало тих католицьких впливів безконтрольно діставалося, і на те ніхто, крім митр. Петра Могили і еп. Захарії Копистенського (з першої половини 17-го ст.) ніхто ніколи не звертав, і досі не звертає, жодної уваги.

Греко-католицький митрополит Галицький кардинал Михаїл Левицький у своєму Посланні з 10 березня 1841 р. перший з українців-католиків вказав на факт, що в Православній Церкві в Україні в богослужбових книгах є багато традиційних згадок про пап Римських, яких там визнається за голов усієї Церкви Христової (особливо в Минеях, Стихирах і т. д.).

А за наших часів уже багато католицьких дічтів, починаючи з самого Ватикану, вказують на ці самі факти, що вказував митр. Левицький, і твердять, що православні взагалі, а православні українці зокрема, фактично визнають і головство папи, і „вознесення Діви Марії" з тілом на небо, і „перенесення мощів св. Миколая", „розрішання" з гріхів, і т. д. і т. п., чого не було в первісному чистому Православії за часів сімох Вселенських Соборів.

Русь-Україна прийняла християнство після того, як Константинополь не визнав папських претенсій на головство над Візантійською Церквою

Папа Миколай І виклявши 863 р. всіх тих, що не визнавали його головою всього Християнства, — після того коли патріярхат Константинопольський за часів патріярха Фотія заявив цьому папі, що цей патріярхат Римові не піддягає. Папа Миколай І помер 867 року, а Русь Україна через 121 рік після його смерти прийняла Християнство (988 р.) з Константинопольського П а т р і я р х а т у, — прийняла Християнство тоді, коли цей Патріярхат далі стояв на тому становищі, яке завжди існувало перед тим, і яке ще раз проголосив Римові патріярх Фотій — що Константинопольський Патріярхат був таким же незалежним від кожного іншого голови (патріярха) 5-ох Апотольських Столиць (Єрусалимської, Олександрійської, Антіохійської й Римської), як і кожен з тих патріярхів був незалежним один від одного первоієрарха у своєму патріярхаті.

Отже Русь-Україна прийняла Християнство з Константинополя тоді, коли між Константинополем і Римом уже існував абсолютний розрив взаємовідносин, припечатуваний римським прокляттям, наложеним 863 р. на всіх тих, отже й на Константинополь (а з 988-м роком і на Русь-Україну, Церква якої підлягала Константинополеві), що не визнавали папських претенсій на головство у всій Церкві Христовій.

У світлі тих фактів є цілком ясно, що Русь-Україна, коли приймала Християнство з Константинополя, не могла бути в римській юрисдикції.

Дехто може казати, коли розрив церковних зв'язків між Константинополем і Римом настав ще в 9-му столітті (за часів папи Миколая І, 858-867), а про „Велику Схизму", тобто про розрив між Константинополем і Римом кажуть, що вона сталася 1054 р. (за часів патріярха Константинопольського Михаїла Керулярія і саме під час смерти папи Лева 9-го (1048-1054), — то може бути питання: чому було аж дві „схизми": перша в 9-му столітті, а друга — в 11-му столітті? Сталося це ось чому: „Схизма" (розрив церковних взаємовідносин на основі літургічного єднання патріярхів Константинопольського й Римського, як адміністративно-правно (юр и ск дикційно) незалежних один від одного у своїх патріярхатах у 9-му столітті (за часів папи Миколая І й патріярха Фотія) настала таким способом, що патріярх Фотій офіційно відкинув претенсії цього папи на власть над Візантійською Церквою, а цей папа (Миколай І) наложив 863 р. лише загальну клятву на всіх тих, що не повинувалися, але пр й тій клятві (анафемі) він не назвав імені ані Константинопольського Патріярхату взагалі, ані імені її патріярха зокрема, отже Константинополь не відповідав на це викляття особи папи Миколая І, залишаючи таким чином відкриті двері для евентуального налагодження церковних зносин між цими юрисдикційно незалежними один від одного патріярхатами — Константинопольським і Римським. Константинополь — зайняв самооборонне становище перед дальшим римським наступом, але той наступ не приходив майже 200 років, бо Римська Апостольська Столиця, коже Янус, по смерти папи Миколая І (867) „стала предметом і забавкою різних суперників шляхти і, на довгий час, амбітних і розпусних жінок. Вона (Римська Апостольська Столиця) була оздоровлена лише на короткий час (997-1003) в особах пап Григорія 5-го й Сильвестра 2-го, завдяки вмішанню імператора Саксонського. Після того папство знову погрузло в крайній хаос і моральне безсилля: руди Тусканські зробили собі з нього родову спадщину; розпусні хлопці, як Іван 12-й і Венедикт 9-й, один за одним займали й безчестили Апостольський пр стіл, який тепер був продаваний і куповани. немов кусок товару, а нарешті принаймні аж три папи боролися між собою за тіяру (папську митру), аж поки імператор Гайнрих (Генрих) 3-й припинив той скандал, обсаджуючи Римську Столицю німецькими єпископом. З Левом 9-ым (1048-54) почалася нова доба папства, яку можна назвати „гільдебрандською" (Янус, стор. 80-81).

І коли імператор Гайнрих 3-й силою витягнув папство з немораного багна, в якому воно було майже 200 років, то перший з тих „оздоровленних" пап, Лев 9-ий, негайно взявся продовжувати той наступ на Константинополь, що його започаткував був папа Миколай І майже 200 років тому. Як Миколай І, так Лев 9-й, почав претендувати на головство над Грецькою Церквою, але Грецька Церква не піддалася й тим разом. Отже легат (посол) папи Лева 9-го, кардинал Гумберт, прибув до Константинополя; виклявши Константинопольську Апостольську Столицю, а цей патріярх відповів на це наложенням прокляття на Римську Апостольську Столицю.

Ті взаємні виклиття з 1054 р. зняли патріярх Константинопольський Атенагорас і папа Павло 6-й 7 грудня 1965 р. Але той факт не має церковного значення тому, що Перший Ватиканський Собор (1869-1870) проголосив прокляття на всіх православних і протестантів, і це прокляття не відкликане. Зокрема, прокляття на всіх православне і православних і протестантів („схизматиків" і „еретиків") наложив унійний Берестейський Собор 1596 р. Спеціяльно спрямоване проти православних українців було прокляття проголошене греко-католицьким Собором у Львові 1891 р.

Число зліквідованих православних церков в СССР

На всіх територіях бувшої царсько-російської імперії 1914 р. було 54,174 святинь. Року 1941-го (тобто під кінець найгостріших переслідувань релігії в СС-СР) на територіях СССР усе ще було 50,000 святинь. Натомість 1957-го року (за диктатури Хрущова) там уже було лише 22,000, а 1964 р. вже лиш 10,000 святинь.

(Ці інформації подав укр. катол. філядельфійський англомовний „The Way — Шлях" (за 25. 9. 1966 р.) на основі даних пресової агенції N.C.W.C. News Service).

З.Р.В. — Число православних святинь — 50,000 — 1941 р. було відносно великим тому, що за того часу совети (в 1939-41 р.р.) окупували великі території, які до року 1939-го були в складі інших держав (Польща, Литва, Латвія, Фінляндія і т. д., де було багато православних святинь).

Хто життя зберігає своє, той погубить його, хто ж за Мене життя своє згубить, — той знайде його (Мат. 10. 39).

Передплачуйте, читайте й поширюйте „Вісник".

II В. СОБОР І УКРАЇНЦІ

Про-світовий католицький Другий Ватиканський Собор (1962—1965) кардинал Йосиф Сліпий у Римі, між іншим, сказав таке:

„Найперше Собор з любов'ю протягнув руку ряпуну і злуки усім нез'єдненим Церквам і віруючим у Бога громадянам і ісповідникам і навіть самим невіруючим".

Кард. Сліпий заявив це у своєму Великодньому Привіті ц. р. (Цитуємо з того тексту згаданого Велик. Привітання, що опублікований у щоденнику „Свобода" в США за 20 квітня 1966 р.).

II Ватиканський Собор в жодній із своїх постанов не заявив, що він, мовляв, „протягає руку рятунку і злуки усім нез'єдненим Церквам".

II В. Собор не міг пропонувати християнам не-католикам своєї „руки рятунку" тому, що (1) вони не просили Риму про той „рятунок", і (2) що Рим того рятунку не міг би дати й тоді, якщо б вони й просили його. Отже, хто не знає постанов 2-го В. Собору, а прочитав в згаданому Великодньому Привіті кард. Сліпого про ту загадкову „руку рятунку", і повірить, що це цитата з постанов II В. Собору, той хоч-не-хоч буде введений в оману.

Так званий „нез'єдненим Церквам" Католицька Акція ще перед скликанням II. В. Собору обіцювала, що цей Собор подасть рятунок усьому Християнству таким чином, що він прилюдно осудить комунізм і почне похід проти нього. Отже, говорили речники Католицької Акції, що це, мовляв, допоможе й православним українцям в Україні. Так, як що б це було сталося, то це було б з боку Риму простягнення руки рятунку. Такий рятунок був потрібний. Але II В. Собор не осудив комунізму і не виступив в обороні тієї частини Католицької Церкви, яку переслідують комуністичні режими. Отже II В. Собор навіть своїм „з'єдненим" не простягнув „руки рятунку".

II В. Собор не вволив прохання про створення українського католицького патріярхату

В „Архипастирському Посланні Українських Католицьких Владик прийнятих на цілодній 4-ій сесії Вселенського Собору Ватиканського Другого в Римі", що його на першому місці підписав „Йосиф Сліпий-Коберницький-Дичковський, см. Верховний Архиепископ - Митрополит" і 16 інших греко-католицьких єпископів, між іншим, сказано таке:

„2. Другою незвичайно важливою постановою цього Собору для нашої Української Католицької Церкви е прилюдне, врочисте потвердження патріярхального устрою для Східніх помісних Церков, як традиційної форми їхнього управи. . . щоби були в с т а н о в л е н і нові патріярхати там, де п о т р і б н о (Про Східні Католицькі Церкви, 11). З тією постановою Собору е тісно зв'язане прохання наших українських Соборових Отців до Собору, прилюдно предложене, в імені всіх членів нашого Українського Єпископату, в часі II сесії Собору, 1963 р., Митрополитом Кир Йосифом, щоби Собор узяв під увагу вимогові заслуги нашої геройської й многострадальної Церкви для Вселенської Церкви й її величезні потреби в сьогоднішньому її положенні та створив для неї окремий український католицький патріярхат". (Цитовано з повного тексту вищезгаданого Послання, опублікованого в укр. катол. тижневику „Християнський Голос" (у Мюнхені) ч. 1-2, 1966 р.).

Однак II В. Собор не прихилився до згаданого прохання мітроп. Йосифа Сліпого в імені всіх українських греко-католицьких єпископів, тобто не створив патріярхату для українців греко-католиків. І коли навіть римо-католицька архидієцезія Венеції в Італії е патріярхатом, для українців греко-католиків патріярхату не створили, то ясно, що II В. Собор не захотів їм „простягнути руку рятунку"; не простягнув, не зважаючи на їхні церковні „величезні потреби", — як мотивували ці єпископи у своєму проханні до Собору.

II В. Собор осудив український греко-католицький епископат за оборону греко-католицтва в Галичині

II Ватиканський Собор почався 11 жовтня 1962 р. Український греко-католицький епископат на своєму окремому засіданні в Римі 21 листопада уклав маніфест, яким запротестував (1) проти присутності обсерваторів Московського Патріярхату на II В. Соборі; (2) проти переслідування Московського Патріярхією і владою СССР греко-католицтва в Галичині; і (3) проти зв'язнення митр. Сліпого владою СССР. Зміст цього протесту подаємо за таким же коротким змістом, що його переповів американський щоденник „Да Нью Геральд Трибюн" 22 листопада 1962 р. Але папа Іван 23-й і керівні органи 2-го Ватиканського Собору заборонили публікувати цей маніфест — протест, а офіційні речники II В. Собору осудили український греко-католицький епископат за цей їхній протестаційний виступ. **„Римо-католицький Собор висловив жаль з приводу цього погляду українців"**, — звітував про це щоденник „Да Монтреал Стар" 22 листопада 1962 р. на основі повідомлення міжнародньої новинкарської агенції Ройтера з Ватикану.

Американський щоденник „Да Нью Йорк Геральд Трибюн" 24 листопада 1962 р. точніше поінформував, що в імені II В. Собору „монсіньор Ф. Г. Віллебрандс — секретар Секретаріяту Єднання Християн, був тим, хто прочитав коротку заяву „з висловами жалю" з приводу деяких коментаторів (з боку укр. греко-катол. епископів), по адресі обсерваторів (з СССР)..." „Ці усні додаткові, точніші пояснення монс. Віллебрандс подав 23 листопада на першій конференції некатолицьких обсерваторів на II В. Соборі. Монс. Віллебрандс, далі сказав, що це натаврування російських отців було одним з тих публічних коментарів, з приводу яких було висловлено жаль".

Таке подав „Нью Йорк Геральд Трибюн".

Тому що Ватикан сконфіскував згаданий маніфест — протест українських греко-католицьких епископів в обороні греко-католицтва і митр. Сліпого та з засудженням Москви, то повний текст його так і досі не е опублікований. Лише німецький часопис „Ехо дер Цейт" 16 грудня 1962 р. поінформував: „Щодо маніфесту українських Владик, то його у виняткових опублікував „Джорнале Д' Італія" — без того, що б українські Владики його чи то підписали, чи запечатали його".

Отже, II. В. Собор не лише не „простягнув руку рятунку" українським греко-католик. епископам, але ще й прилюдно осудив їх та сконфіскував їхне послання — протест, і ватиканська інформа-

тивна служба навмисне розголосила це по світі, щоб показати, що Ватикан не фаворизує українців греко-католиків та не числиться з ними. Звичайно, цього треба було і росіянам, і полякам, і ще декому. Співчуття православних українців тоді були щиро по стороні скривджених Й. В. Собором православних українців.

Ватикан проти культу мучеництва в Галичині

Католицька Акція, українців греко-католиків, широко протестувала на заході, що митр. Сліпий є в'язнем-мучеником в СССР. Організація „Української Християнський Рух" — одна з віток Католицької Акції в Європі — створила „Акцію Солідарности", яка в Сарсель у Франції видала 8 листопада 1961 р. документ п. з. „Спільне звернення української спільноти в вільному світі з нагоди акції солідарности проти релігійних переслідувань в Україні", в якому запротестовано проти ув'язнення митр. Сліпого Москвою **„за вірність Апостольській Столиці"** (Римові),запротестовано проти того, що вся Правобережна Україна з Києвом повернулася до Православія (1838 р.) і проти того, що до Православія повернулася Холмщина (1875 р.).

Певна річ, що якщо б ув'язнення митр. Сліпого було скінчилося трагічно, то вже заздалегідь було проголошено, що це сталося **„за вірність Апостольській Столиці"**. (Українці греко-католики офіційно не мають свого святого, спеціально канонізованого для українців. Йосафат Кунцевич проголошений як святий Польщі).

Немає сумніву, що небагато є таких країн, де католицькі єпископи були б Римському Архиереєві (папі) вірніші за греко-католицьких митрополитів у Галичині. Але й так само небагато є таких католицьких спільнот, що б їхніх єпископів Рим упосліджував менше за упосліджування українських грек о-католицьких єпископів.

Рим навіть пильне, щоб греко-католицькі митрополити не зазнали мученицької смерти за католицьку віру, коли котрий з них бажав собі цього і мав для цього нагоду. Напр., відомий український науковець проф. д-р Дам'ян Горняткевич пише про покійного митр. Андрея Шептицького таке:

„Ще замалку чули ми Його ім'я, бачили його великі заслуги, а згодом і доказ його найвищої самопожертви", „. . . як нарешті продукував його останній апель до Риму в 1941 році з проханням, щоб Папа дозволив Йому піти на мученицьку смерть за Христову Церкву: Україну" (Стаття „Молодість і покликання О. Романа-Андрея Шептицького". Журн. „Визвольний Шлях", червень 1961 р. Лондон, Англія). З проханням про дозвіл піти на мучеництво — це, звичайно, вже додаток поголосок, і можна з певністю сказати, що якщо б Ватикан хотів опублікувати згаданий проф. Горняткевичем „апель" митр. Шептицького до Риму 1941 р., то там згадки про бажання вмерти „за Україну" немає, і ми тут за це ручаємося. Але що митр. Шептицький міг звертатися до папи за дозволом пошукати собі мученицької смерти за Католицьку Церкву — в тому сумніватися не можна. Але, якщо він просив про дозвіл пошукати собі мученицької смерти за часів советської окупації Галичини, то одне тут певне, що Рим не дав йому цього дозволу, бо не бажав, щоб український греко - католицький митрополит умер мученицькою смертю за Католицьку Церкву. Мати мученика за католицтво в особі українського греко-католицького митрополита — це значить мати кандидата на святого для українців греко-католиків. А культ такого святого був би пов'язаний з його замученням Москвою. Отже такий святий був би одною перешкодою більше на шляху зв'язків між Москвою й Римом на шляху завітніх пляхів Риму „навернути Росію", або хоч створити там початки російських католицьких єпархій. До того ж католики свого святого показували б як „мученика за Україну", що його замучила Москва. Римові це не вигравчується.

Отже папа не дозволив, чи, як кажуть дипломатично — „Господь йому цього привілею не дав" — щоб митр. Шептицький пошукав собі нагоди для мученицької смерти. І так, католицька газета „Шлях" (у Філядельфії, США) в числі 2, 1958 р. подала таку офіційну інформацію на основі даних з Ватикану: **„Є докази, що він (митр. А. Шептицький, — р. В.) принаймні два рази просив Святішого Отця, щоб йому дозволено віддатися на смерть. Але Господь йому цього привілею не дав. Мусів вдоволитись природною смертю. . . Помер 1944 року, проживши 80 років".**

Таке про кончину митр. Шептицького ствердило ватиканське розслідження. Це коротке, холодне офіційне повідомлення звичайно засмучило тих греко-католиків, які були переконані, що Господь дав був митр. Шептицькому привілей померти мученицькою смертю. Але Совєти знали цей настрій, і їм не виплачувалося замучувати 80-літнього старця митрополита — відому у світі людину головно як аристократа — графа, що вже з довшого часу був розбитий паралічем; і большевицька влада знала, що природня кончина життя його була близька Отже якщо вони чим могли його переслідувати, то — сказати б парадоксально — лише тим, що не дали йому нагоди померти мученицькою смертю, за якою він може вже й сам тужив.

Коли по смерті митр. Шептицького між українцями греко-католиками почали кружляти поголоски, що большевики „отруїли" митр. Шептицького, і коли греко-католицькі провідні круги почали робити заходи, щоб Рим канонізував його, в декотрих їхніх пресових органах молитов до митр. Шептицького діються чуда, — то повідомлення з Ватикану, що митр. Шептицькому Господь не дав привілею умерти мученицькою смертю глибоко розчарувало й огірчило тих, що тужили за культом його мучеництва.

У такій ситуації увага й туга Католицької Акції українців зосередилася на особі митр. Сліпого, що був ув'язнений владою СССР. Він не був таким відомим у світі, як митр. Шептицький, бо, по-друге, він не був графом, а по-друге, митрополитом був від недавна. Але його ім'я скоро стало відомим у світі через протести в його обороні, вислані Католицькою Акцією Українців до Об'єднаних Націй, до урядів і т. д.

Якщо б митр. Сліпому був судився в СССР трагічний кінець, то Католицька Акція українців уже повідомила б світ, що він терпів за „вірність Апостольській Столиці", — як інформувала світ „Акція Солідарности" католицького Українського Християнського Руху 1961 р. У цьому протесті особу митр. Сліпого не було пов'язувано з українською національно-політичною справою. Але цей протест 1961 р. відбувався через два роки після того, як папа Іван XXIII проголосив був (1959), що він готовиться скликати II Ватиканський Собор. І у Ватикані тоді вже були плани порозумітися з владою СССР та нав'язати контакти з Московським Патріярхатом. Отже ні диктаторові СССР Микиті Хрущову, ні папі Іванові XXIII не треба було мученика в особі митр. Сліпого. Тому вони обидва порозумілися, щоб митр. Сліпого випустити з СССР до Риму. І вночі з 8-го на 9-го лютого 1963 р. він прибув до Риму. Хоч жодних слідів тортур він на собі не мав і, як на свій вік, виглядав цілком добре, то все ж таки сам той факт, що він був 18 років в СССР, а в тому деякий час ув'язнений, а згодом на Сибірі на заслання, де хоч і не був формально у в'язниці, але все ж таки був на примусовому виселенні з України, — все це давало Католицькій Акції українців поставити його постать на високому світовому п'єдесталі як символ вірности Римові всіх українців католиків. Національні ж українські круги на заході сподівалися вжити постать митр. Сліпого як символа мук поневоленої України. Це не сподобалося ні Москві, ні Римові. До того ж, ще до часу привезення митр. Сліпого до Риму Католицька Акція українців голосила його ім'я як „Митрополита — Ісповідника" — на тій підставі, що, мовляв, Московська Патріярхія наполягала на нього, щоб він прийняв православіє, а коли він відмовився, бо був вірний католицтву, то тоді його ув'язнили.

Коли читати текст протесту Акції Солідарности Укр. Христ. Руху з 1961 р., то стає ясно, що постать митр. Сліпого представили такою, що його переслідував не комунізм як такий, а лише Російська Православна Церква. Виходило, що в Католицькій Акції українців була гака тенденція, щоб на випадок трагічного кінця митр. Сліпого в СССР показати його як жертву Російської Православної Церкви. Це було зроблено з таким розрахунком, щоб не дразнити комуністичної влади СССР (бо вже знали, що Ватикан не бажав собі цього), а зверути всю вину на Російську Православну Церкву — це було подекуди навіть на руку владі СССР. Виходить, що дівчі Католицької Акції українців 1961 р. не знали, що папа Іван XXIII уже тоді плянував нав'язати контакт з Російською Православною Церквою в СССР, отже Римові не було на руку те, що українці католики обвинувачували цю Церкву за ув'язнення митр. Сліпого. Папа Іван XXIII ще коли був кардиналом (Анджелло Роникалі) то 1958 р., отже незадовго перед його вибором на папство (також 1958 р.) заявив був, що, на його думку, метою Католицької Церкви на найближче майбутнє має бути ось що: „Возєднати католиків, яких є 500 мільйонів, і 125 мільйонів православних греків і росіян, — як перший крок у напрямку релігійного миру між християнами" („Да Виннипег Фрі Пресс" 26. І. 1960). З уваги на це, в Римі ще 1958 р. почалася політика мирного співжиття з Російською Православною Церквою (Московським Патріярхатом) Одних провідників Католицької Акції українців цього не завважили, бо вони надто були увязнити не могли, щоб Рим міг нав'язувати дружні зв'язки з Православієм, — це ж було традиційно немислимою справою в духовості греко-католиків. Отже Римові не сподобалося обвинувачування українцями греко-католиками по адресі Московського Патріярхату за переслідування митр. Сліпого, — подібно, як Римові не сподобався виступ епископату українців греко-католиків проти присутности обсерваторів Московського Патріярхату на II Ватиканському Соборі. Хоч у в'язницях комуністичних країн було багато духовенства і епископів (напр., кард. Степінач у Хорватії, кард. Вишинський у Польщі, кард. Міндсенті в Угорщині, і т. д.), то однак Рим не додає до їхніх титулів слова „ісповідник"; кардд. Беран, бувший в'язень комуністичної влади в Чехословаччині також випущений на захід під час II В. Собору, і тепер він проживає на Заході на волі, але католики чехи й словаки не голосять його „ісповідником"; це просто тому, що кожна віруюча людина в комуністичних країнах є переслідуваною, отже ісповідників є сотні мільйонів. На такої дійсности проголошування Католицькою Акцією українців митр. Сліпого „ісповідником" також могло не сподобатися Римові.

Хоч Католицька Акція українців висловлювала радість з приводу того, що митр. Сліпий, — який з одного боку був переслідуваний за вірність Римові, і не піддався, отже став ісповідником, а другого боку він виявився живим і здоровим — прибув до Риму, то однак можна б дещо більше сказати про їхні почування. . . Католицька Акція українців усвідомила собі, що Рим порозумівся з Москвою, щоб не дати митр. Сліпому нагоди бути мучеником. В такій атмосфері, коли дівчі українців греко-католиків мріють, щоб Рим проголосив для них святого з-поміж українців, — така тактика Риму була подихом холоду з Риму на їхні прагнення й надії.

Залишився ще один козир у руках: скорпистати з нагоди, що митр. Сліпий — це бувший в'язень СССР за вірність Римові, і вимагати, щоб Рим повищив його в сан патріярха, а тим самим українців греко-католиків був би свій патріярхат, яким, напр., є Венецька архієпархія в Італії. Але не лише папа і його Римська Курія (центральна адміністрація), але й II В. Собор відмовився надати їм статус патріярхату. Митр. Сліпому папа надав лише титул „Верховного Архиепископа" (такого титулу досі ще не було в Церкві) і титул кардинала, але сану патріярха — ні.

І тут скоїлося ще щось більш несподіване, що заскочило українців греко-католиків, — хоч і їхня преса не писала про це, — а саме: справа побування митр. Сліпого в гостині у советський амбасаді в Римі в жовтні 1963 р. на советському святі 46-х роковин захвачення комуністами влади в бувшій царсько-російській імперії шляхом Октябрської (Жовтневої) Революції. Це свято влаштував советський амбасадор у Римі Семен Козиров.

Звичайно, згідно з порозумінням влади СССР з Ватиканом, що справу тримали в тайні, і присутнім в амбасаді на тому святі журналістам не було вільно розголошувати що подію в пресі на заході. Натомість вільно було писати про неї за „залізною заслоною" — щоб показати успіх советської дипломатії в Римі.

Ця справа виявилася не відразу. Католицький журналіст з Польщі, що був на II Ватиканському Соборі, Єжи (Юрій) Туровіч був у советській амбасаді в Римі на згаданому святі й брав участь в інтерві, яке митр. Сліпий відбув там з журналістами, що користувалися особливим довір'ям і у Ватикану і в комуністичної влади. Після цього Єжи Туровіч (у жовтні 1963 р.) надав з Риму телефонічну інформацію редакції польської католицької газети „Тыгодник Повшехни" в Кракові. Ось початок тексту цієї інформації:

„Рим. — Велике враження викликав тут факт, що митрополит Сліпий був присутнім на прийнятті, влаштованому советською амбасадою в Римі з нагоди Жовтневої Революції. . . Митрополит зявив присутнім на прийнятті журналістам, що незабаром після закінчення сесії Собору має замір повернутися до Советського Союзу. **Надії тих кругів української еміграції, які прагнули з особи Митрополита Сліпого зробити прапора для своєї політичної діяльности, перекреслено."** (З краківського католицького польського тижневика „Тыгодник Повшехни" інформацію передрукував польський щоденник в Лондоні „Ожел Б'яли", а за ним інша польська преса в США і в Канаді. Тут її передруковано з польського тижневика „Час" (Вінніпег) за 2 лютого 1964 р.).

Якщо б широкий загал греко-католиків знав був, що їхній митрополит, титул якого інакше не вимовляли, як лише з додатком „ісповідник", був учасником большевицького свята в Римі, то це напевно приглобило б їх. Отже їхня преса не подала ім інформації про цю подію.

Під текстом листа, яким епископат українців греко-католиків у листопаді 1965 р. звернувся до всіх отців II В. Собору, щоб вони, кожен по-своєму, намагалися допомогти переслідуваному греко-католицтву в Галичині і взагалі українському поневоленому народові, немає підпису митр. Й. Сліпого. Досі він ні разу прилюдно не осудив комунізму взагалі, а влади СССР зокрема.

Дня 27 квітня 1966 р. у Ватикані відбулася таємна розмова між міністром закордонних справ Андреєм Громиком. У початках лютого 1966 р. італійський часопис „Ілль Боргезе" передбачував цю подію. Частину інформації, яку подав цей італійський часопис, цитуємо тут за американським „Да Нешонал Католик Рипортер" за 9 лютого 1966 р.:

„Збільшений зв'язок між Москвою й Ватиканом за посередництвом міністра закордонних справ (Італії) Аміторе Фанфані, який недавно зрезигнував, визує майже на певну зустріч між Папою і Громиком. «Ілль Боргезе" твердить, що Москва видвигнула передумову, що (ватиканським) посольством (у Москві) керуватиме советський громадянин. Трапляється, що в Римі живе відповідний советський громадянин. Є ним кардинал Йосиф Сліпий, архиепископ Львова в СССР".

Якщо б Ватиканська держава, якої монархом є папа, встановила свою амбасаду в Москві і її очолив би митр. Сліпий, то тут була б відповідь на питання: в якому характері кард. Сліпий плянував повернутися до СССР, про що він говорив журналістам на советському святі в советській амбасаді в Римі в жовтні 1963 р.? Про його заяву повернутися до СССР. Польський часопис у Вінніпезі „Час" (5 лютого 1964 р.) писав:

„В таких умовинах не може й бути мови про відбудову греко-католицької церкви під владою комуністів. Отже, рішення Митрополита Сліпого є повним загадки й таємности, якщо не брати до уваги туги чи амбіції мучеництва, до задоволення якого комуністи напевно не допустили б, тим більше, що висилка митр. Сліпого на Захід мала за ціль позискати для Хрущова (диктатора СССР, усученого в світі 1963 р.) опінію толерантного ліберала".

Хоч „Да Нешонал Католик Репортер" (9. 2. 1966) в США подавав за „Ілль Боргезе", що під час зустрічі Андрея Громико з папою Павлом VI у Ватикані може бути вирішено, чи кард. Сліпий буде папським амбасадором у Москві, то однак та зустріч відбудася 27 травня 1966 р., але зміст розмови між ними залишився тайним.

Ватиканський (папський) щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" 27 квітня 1966 р. лише коротко повідомив про це:

„У продовженні розмови, яка відбулася минулого жовтня (4 жовтня 1965 р.) в Нью-Йорку з нагоди відвідин (папи Павла VI) в Об'єднаних Націях, Святіший Отець сьогодні прийняв на приватній авдієнції, у присутности Кардинала — державного секретаря (міністра закордонних справ Ватикану) Чікоп'яні, його екселенцію міністра закордонних справ СССР Андрея Громико, якого супроводив амбасадор СССР в Італії" (Семен Козиров).

Німецька газета „Ді Вельт" 27 квітня 1966 р. інформувала про це:

„Відвідини (Громико в папи) мали форму приватної авдієнції. Отже про це, що між 9.30 і 10.15 (перед полуднем — час цих відвідин) говорилося в приватній бібліотеці Папи не буде жодних звідомлень. . . Правда, на цю авдієнцію Павло VI приготовився раніше, ніж на інші подібні події цього року".

Своєю політикою співжиття з комуністичними режимами держава Ватикан як такий, а зокрема й його II Ватиканський Собор не простягнув „руки рятунку" не лише не-католицьким Церквам, але й не простягнув її самій таки Католицькій Церкві.

Яку ролю Ватикан призначив кард. Сліпому у своїх плянах взаємовідносини з Советським Союзом — покищо годі вгадати.

(Далі буде)

Світова євангелицька організація

На цьогорічному світовому конгресі евангеликів, що відбувся в осени ц. р. в Західньому Берліні, було 1,200 делегатів з усього світу. Головними промовцями були світової слави баптистський проповідник Біллі Ґрегем з США і гість — абісинський (етіопський) імператор Гайле Селясіе, що є царем-протектором Етіопської Церкви. (Ця Церква належить до східніх так званих докалхедонських Церков, що в усьому іншому є схожі до православних, крім віри в монофозитність Христа).

Конгрес постановив створити Світовий Союз Євангеликів, метою якого було б поставити людину вище всяких рас і національностей.

Комуністичний мур, що ділить Берлін на східній (під комуністичною владою) і західній (вільний) — є символом поділу людства, — заявили промовці на цьому конгресі.

З того часу Ісус розпочав проповідувати й промовляти: „Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне!" (Мат. 4. 17).

Гідно вшанував пам'ять своєї дружини

Пан Федір Ємчук, з Вест Форт Вілліям, Онт., відвідуючи цього літа своїх приятелів і знайомих у Вінніпезі, загостив також до Колегії Св. Андрея. Оглянувши нові будинки Колегії та довідавшись докладніше про програму праці Колегії, п. Ємчук висловив велику радість із-за того, що православні українці в Канаді спромоглися на таку важливу, одиноку того рода українську інституцію у вільному світі. Він сказав: „Я багато чув і читав про Колегію, але ніколи собі не уявляв, що вона така гарна та величава. Це дійсно наша гордість." (На іншому місці цього числа п. Ємчук описує свої враження з відвідин Колегії).

Своє захоплення Колегією п. Ємчук виявив не тільки словами, але також конкретним ділом: він пожертвував тисячу долярів ($1,000.00) на конто умеблювання загальної канцелярії Колегії, зазначуючи, що робить це у пам'ять своєї покійної дружини, бл. п. Катерини Ємчук. На доказ цього над дверима Канцелярії вже прибита металева табличка (з алюмінію) з таким написом: „Умеблював Федір Ємчук у пам'ять своєї дружини Катерини, Вест Форт Вілліям, Онт."

Бл. п. Катерина, дочка Андрея і Марії Сеньків, народилася 18-го жовтня 1891 року, в селі Козівка, Тернопільського повіту в Західній Україні. В 1909 році виємігрувала в Канаду й поселилася у своїх рідних в місті Вінніпезі. Рік пізніше переїхала в Форт Вілліям, де 18-го травня 1912 р. вийшла заміж за Федора Ємчука.

Покійна була дуже діяльна, вона співала в місцевім хорі, брала участь в драматичному гуртку, була довголітнього членкою української православної громади Св. Володимира в Вест Форті, заслуженою членкою Союзу Українок Канади, а також належала до Товариства „Просвіти" ім. Івана Франка та до місцевого відділу „Взаімної Помочі." Багато праці Покійна вложила при Церковній Громаді та Жіночому відділі ім. О. Пчілки, де протягом 16 років займала різні становища в управі. Наприклад, в 1962 році, хоч вже тяжко було боротися з недугою, Покійна ще була фінансовою секретаркою Жіночого Відділу при Церковній Громаді й дуже совісно та сприятно виконувала свої обов'язки.

Бл. п. Катерина дуже цінила друковане слово, була кольпортеркою журнала „Жіноча доля" та Календарів і за свої осягн в цій ділянці була почесно відзначена.

З цього світу бл. п. Катерина відійшла 17-го травня 1964 року.

Пан Федір Ємчук, муж покійної Катерини, походить з села Поточниська, Городенського повіту в Галичині. Приїхав в Канаду 17-літнім юнаком у 1906 році і оселився в Вест Форт Вілліям. Протягом 34 років працював у збіжевій компанії, а тепер вже десятий рік є на пенсії і на заслуженім відпочинку.

Він і його покійна дружина Катерина були свідомою української родини і через свою віддану працю, як на громадському так і на церковному полі здобули собі широку популярність серед місцевого українського громадянства. Обоє належали до Церковної Громади Св. Володимира у Вест Форті, до „Просвіти", співали в хорах, брали участь в драматичних гуртках. Громадянство Форт Вілліям належно вшанувало їх за труд і працю, влаштовуючи в їх честь Ювілей з нагоди 50-ліття їхнього подружжого життя; гарне прийняття, під час якого, між іншим, мейор міста передав їм грамоту почесних громадян. Сталось це 27 травня 1962 року.

Світлина Федора Ємчука й бл. п. Катерини Ємчук, знята в день їхнього золотого ювілею подружжя, 27 травня 1962 року.

Бог благословив подружжя двома синами, Мирославом і Нестором, перший з них занимає відповідальну посаду в місцевій папірні, а другий служить в Канадській легіунстві, а також трьома внуками: Маріянка і Варвара, дочки сина Нестора, та Євген, син Мирослава.

Своєю пожертвою в сумі $1,000.00 п. Федір Ємчук включив себе до рядів Членів-Основоположників Колегії Св. Андрея. Пам'ять його покійної дружини та його самого буде завжди згадуватися під час Богослужень в Капличці Колегії, разом з іншими жертводавцями Колегії.

Управа Колегії оцим висловлює щиру подяку п. Ємчукові за його пожертву; хай Господь Бог збереже його у щасті і здоров'ю ще на многі літа, а Його Покійній дружині Катерині, якої пам'ять він так гідно вшанував, хай Милосердний Господь дасть вічний спокій.

Освітлені вікна

Чому у вечірню пору, коли вікна хат освітлені притягають мене?! — Хочеться зором увійти в середину.

Не подумайте, що це цікавість, ні! Коли так вдивляюся огортає мене незрозуміла туга. Не від сьогодні це так. Вже минає багато літ, тобто тоді, коли багато нас покинули рідні землі, та помандрували до різних скитальчих таборів. Признаюсь, тоді, бодай раз на тиждень ходила у вечері в місто, але не йшла головною вулицею, а бічними. Затримувалась біля освітлених вікон, вдивлялася в середину. Коли бачила чисту, освітлену кімнату, за столом родину, діток гарно вбраних. Мені здавалось, що там панує спокій, любов. Мене огортав жаль, на душу лягала туга. Думала: — Там вітав Бог.

Одночасно вуха мої слухали, чи по хіднику хто не йде? Почувши відгомін кроків, мов підстрілений заяць втікала. Мусіла так робити.

— Бо що ж би подумали?

Проходивши годинну верталась до бараку, лягала на ліжко затуляла вуха й очі, щоб не чути сміху, плачу, не бачити брудних стін де свобідно гуляла рідна нечисть.

— Господи, завітай до нас, пішли кращу долю.

Говорила сама собі. Це було тоді. Зрозуміла річ, душа тужила за рідним, далеким, покинутим. Ми за океаном, на вільних землях. Тепер не ходжу під вікнами, але нераз у вечері сиджу біля вікна, або на веранді вдивляюся в освітлені вікна хатів, знов хочеться проникнути в середину, й огортає та сама туга і насуваються думки.

— Що це очі і серце хатів вікі впускають в середину добро або зло.

— Чи вітає там Бог?

Чи часом людство не котиться до прірви, відкидаючи духовість, що віками створило християнство?!

Сумно стає, коли приходить день святковий неділя, де різні релігії вчать шанувати його, посвитити Богові.

— А що бачу?

В день цей гопають молотками, пилками, будують, малюють, перуть.

Немає часу?!

Найбільше, як найскорше здобути. . .

— Чого?. . .

Забулося, Господь сказав:

„Нерозумний ще сьогодні зажадаю твою душу". Повстала нова релігія матеріялізм. Люди стали байдужі, без духового життя, а це народжує безбожництво, та різні злочини.

Без співчуття до горя, без сумління можуть спокійно дивитися як на вулиці мордують безборонну людину.

Коли вдивляюся у вікна хочу переконати себе, що там вітає Бог. Коли ж приходить неділя, мої думки розсипаються в порох.

В день непомічаю хатів з вікнами, дарма, що проходжу попри них. А у вечері, коли з вікон з'ється світло, мене опановують думки й туга.

— Так це очі хатів, що впускають добро або зло.

М. Туркевич-Пилипчук.

Американський Екзархат Московського Патріярхату розбудовується

При Мичиганському університеті основується Православна Духовна Семінарія, що підлягатиме юрисдикції патріярха Московського Олексія. Цей же Патріярхат плянує основання манастиря в США, до якого будуть прислані монахи з Сівєтського Союзу.

Ці інформації подав церковний орган „Солія" (26. 9. 1966) в США.

З.Р.В. — Православний священик прот. Донагу, що в юрисдикції патріярха Московського, є професором Мічиганського університету. Отже, правдоподібно, це він займався справою основання згаданої семінарії.

В справі покажчика української преси

Прєсовий Відділ Українського Музею в Клівленді підготовляє видання покажчика української і видаваної українцями іншомовної преси, яка в біжучому — 1966-му році появлялася поза межами України. Ми хотіли б, щоб цей покажчик був якнайповнішій і щоб він подавав вірні й вичерпні дані про кождий пресовий орган. Це буде можливо осягнути лише під умовою, що Музей-Архів буде мати в своїх збірках всю українську пресу, яка появилася в цьому році.

Мусимо з признанням зазначити, що велика більшість наших Редакцій чи Видавництв присилає нам свої видання постійно; однак деякі досі цього не роблять, мимо того що ми до них індивідуально зверталися; позатим напевно існують деякі місцеві пресові видання, про які нам нічого не відомо. Тому звертаємося отсею дорогою з гарячим проханням до всіх тих Редакцій і Видавництв, які не посилають нам своїх видань, щоб у власному інтересі прислали нам хоча один примірник, який появився в цьому році.

Також просимо приватні особи доброї волі, яким добро української культури лежить на серці, щоби ласкаво подали нам по змозі вичерпні інформації про всі українські періодичні видання (включно з цикльостилевими церковними, шкільними, молодечими і іншими бюлетенями), які появляються на терені їхнього замешкання, а найкраще щоб прислали хоча показові примірники, обовязково з адресою видання.

За співпрацю з нами в опрацьованні покажчика української преси, який буде продовженням діла, започаткованого сл. п. проф. Володимиром Дорошенком і який служитиме загальним інтересам, а також інтересові позднюших видавництв будемо дуже вдячні. Інформації й посилки просимо слати на адресу:

UKRAINIAN MUSEUM,
3425 Broadview Road, Cleveland,
Ohio 44109, USA.

За Управу Музею-Архіву:
Проф. Леонід Бачинський,
голова.
Д-р Олександер Федниский,
референт преси.

Видавничий Фонд „Історії Українців в Канаді"

Збірковий Комітет цього фонду має велику приємність подати до відома, що його заклик у 21-му числі „Вісника" не остався „гласом вопіющого в пустині", бо знайшлося досить поважне число свідомих та щирих людей, котрі, як це показується нижче, зложили ось такі пожертви:

По $100.00: Відділ Союзу Українок Канади в Давфині (попередньо $5.00 — разом $105.00).

По $50.00: Пан-ство Марія і Петро Онишки.

По $25.00: К. Ніжник, А. Пакарник, І. І. Німчук, В. Параєюк, віддів ТУС в Вінніпегу, І. Скіківич, Д. Назаревич, пані Д. Назаревич, В. Дудар і Н. Дудар.

По $10.00: о. Диякон О. Олексій (попередньо $15.00 — разом $125.00).

По $5.00: І. Павлюк, П. Остапійчук, І. Керницький і Г. Усковський.

По $3.00: Н. Польовий.

Загальна сума списка ч. 8 $ 433.00
Попередньо проголошено 4,354.00

Зібрано досі $4,787.00

Отже до остаточної повної манітобської квоти $5,000.00 вже лише остався $213.00. Другим разом Збірковий Комітет подасть не лише список пожертв, але й повний і точний список всіх жертводавців після величини їх пожертв, тому ще є остання нагода для тих, що розуміють важність і потребу видання такої історії, але чомусь досі нони цього не зробили. Яку, хто перший?!

Дальші пожертви просимо слати на адресу касира:

M. LASKO,
907 Campbell St., Winnipeg 9, Man.

НА МНОГІ ЛІТА, МОЛОДЯТА!
Едмонтон, Альберта!

Дня 3-го червня 1966 року відбулося в Катедральному Українському Православному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні Вінчання панни Ірини Туржанської з папом Григорієм Глеком.

Святе Таїнство Вінчання уділив Молодятам Високопреосвященний Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону й Західньої Канади, в сослуженні отців Прот. Юрія Туржанського, Прот. Олександра Хом'яка, Прот. Остапа Фляка й Прот. Дмитра Лучака. Співав Катедральний Хор під управою п. Романа Солтикевича.

Весільними Батьками, які держали Святі Ікони в часі Таїнства Вінчання та застеляли рушники молодятам, були п-тво Федір й Людмила Онуфрійчуки з Йорктону, дядько та тета Молодої.

Дружками були: Марійка Онуфрійчук. Джоен Нансон, й Оля Онуфрійчук а дружбами були: Володимир Чайка, Гордій Глек, Андрей Туржанський.

Весільна гостина відбувалася в Українській Православній Авдиторії;

Гостиною проводив, згідно з українськими традиціями, о. Прот. Олександер Хом'як, настоятель Катедрального Собору.

А тепер коротко про наших Молодят!

Панна Ірина Туржанська, це одинока дочя Всеч. о. Прот. Юрія і добр. Зіни Туржанських, побіч 16 літнього синка Андрея.

Панна Ірина прибула в Канаду після закінчення другої світової війни, разом зо своїми батьками. Тут, в Канаді, вона виростала, ходила в публічну школу, а опісля в середню (гайскуа), яку закінчила з надзвичайно добрим успіхом. Закінчивши середню школу записується в Саскачеванський Університет, а опісля переходить в Альбертійський Університет.

Релігійно-національний світогляд формувався під впливом домашнього середовища. Як студентка Ірина перейшла рідно-шкільне й недільне навчання, й була діяльною в СУМК.

Григорій Глек, син Дмитра (вже покійного) та Павлини, щирих та відданих членів Української Греко-Православної Церкви.

Григорій Глек закінчивши публічну та середню школи, вписався в Саскачеванський університет, який успішно закінчує здобуваючи професію інжинера.

Тут треба згадати, що інжинер Григорій Глек, як був студентом Університету стало замешкував в Інституті ім. П. Могіли в Саскатуні, де навчився шанувати духові й національні цінності та історично-культурну спадщину свого народу.

За весільною гостиною вітали молодят Високопреосвященнішій Владика Андрей, який уділив молодятам своє Архиерейське Благословення на їхню нову дорогу життя. Промовляли цього вечора Інж. Федір Онуфрійчук, о. Прот. Ол. Хом'як як також Всеч. о. Прот. Ю. Туржанський, батько молодої.

Тут треба згадати про Бабцю молодої, 89 літню Бабцю Анну Онуфрійчук, яка також була присутня на Вінчанні своєї улюбленої онучки, та раділа тим, що Господь дозволив їй діждати того дня.

Дорогі Молодята! Усі ми з Вами веселимося, усі ми Вам складаємо ще раз наші сердечні привітання, але найбільшою нашою радістю є те, що це було весілля молодої пари, яка є запорукою збереження дальшого нашого існування в Канаді, як частини великого українського народу на вільній канадській землі.

ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ НА НОВОМУ ЕТАПІ ВАШОГО ЖИТТЄВОГО ШЛЯХУ!

НЕХАЙ ВСЕВИШНІЙ БЛАГОСЛОВИТЬ ВАС СВОЇМИ МИЛОСТЯМИ ТА ЩЕДРОТАМИ!

Другого й третього дня (субота й неділя) Батьки молодої Всеч. о. Прот. Юрій і добр. Зіна Туржанські влаштували у своїй резиденції традиційні поправини з участю родини, весільних гостей, парафіян та приятелів.

Два тижні пізніше такі самі поправини відбулися в домі молодого в околиці Енгельфелд, Саск. (біля Ватсон, Саск.) з участю членів родини молодого, многих гостей — спеціяльно саскачеванців, в тому ж з участю О. і добр. Туржанських. На цьому місці Батьки Молодої та Молодого висловлюють сердечну подяку Високопреосвященінному Владиці Андрею за уділення Святого Таїнства Вінчання їхнім дітям, усьому Духовенству, яке взяло участь у Вінчанні та в гостині, усім гостям за дарунки та привітання.

Сердечна подяка Катедральному Хорові за прекрасний спів під управою п. Р. Солтикевича, Жіночому Товариству за влаштування весільної гостини.

Нехай Господь вінагородить усім сторицею.

Господар Весільної гостини.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІРОК ДЛЯ О. і ДОБ. ГРЕДІЛІВ

Гаєс, Саск.

В неділю, 31-го липня 1966 р., заходом Гаєської Окружної Ради, відбувся прощальний вечірок для о. Прот. Ст. й добр. Греділь.

На вечірку були присутніми вірні з дооколишніх громад, як з Стінен, Норквей, Сван Плейн, Домбур та Гаєс.

Перше о. Прот. Греділь відслужив Вечірню, під час котрої виголосив поучаючу проповідь на тему: „Хрещення України за Володимира Великого".

Він сказав що українці, а особливо православні, повинні торжественно відзначити день „Хрещення України." Під час Вечірні дякували Андрій Стефяшук з Гаєс і Кукур з Норквей.

Після Вечірні всі присутні зійшли в залю на перекуску, котру приготовили Сестрицтво.

Першим промовцем був Голова Окружнього Комітету, п. Антон Юрків з Гаєс. Він коротко пригадав присутнім шости літню працю о. Прот. Ст. Греділя в Гаєській Окрузі. Протягом свого побуту О-тець зорганізував, там де бу-

ло можливо зорганізувати, Недільну та Рідну Школи. Пан Юрків також підкреслив працю добр. Греділь. Вона помагала Громадам всім чим могла допомогти. Коли де не було дяка вона завжди там була і виконувала обов'язки дяка. Хоч о. і добр. Греділі вже впохилому віці й некрілкого здоров'я, одначе вони працювали щиро й віддано в „Божому винограднику"

Вкінці своєї промови п. Юрків вручив о. й добр. Гредіям дарунок від Громади.

Після п. Юркова промовляв і вручив дарунок о. і добр. Гредіям, Ілля Рудачик, Голова Громади з Сван Плейн.

(Решта Громад мали в себе обіди під час яких висловлювали о. й добр. Гредіям свої подяки за співпрацю та поручали дарунки).

На остатку говорив о. Степан. Він подякував Громадам за подарунки та співпрацю з ним на протязі побуту в Окрузі.

По відспіванню „Многії Літа" вірні особисто прощалися з отцем і добр. Гредіями.

Й. Г. Л.

НОВА ЛІТНЯ ОСЕЛЯ — КИЇВСЬКИЙ ГАЙ

До історії Української Православної Церкви в Канаді належать також наші літні оселі. Одна з таких осель — це КИЇВСЬКИЙ ГАЙ.

Історія нашої, найновішої, літньої оселі починається в маленькому містечку. Боннівил в Альберті, яких 150 миль на північний схід від Едмонтону. Ще в 1964 році, коли настоятель парафії в Боннівил, всеч. о. О. Сорочук, відвідував лікарню й говорив з одним хворим чоловіком, не українцем, котрий запитав молодого Священика — чому в вас українців немає літніх осель". Це був початок нашої найновішої оселі. Парох подумав, щось з нами негаразд, коли то вже чужинці нам дорікають про брак у нас літніх осель. Того ж самого року (1964) Громаді в Боннівил пощастило закупити 11 акрів землі коло озера Мус Лейк.

Після набуття землі Громада розпочала свою „практичну" діяльність. Вичистили ліс, провели електрику, та почали робити підготовку для будинків. В неділю, 15 серпня, Високопреосвященний Владика Андрей з сослужені о. Прот. А. Хруставки, о. Прот. Ю. Турженського, о. О. Сорочука, о. Є. Стефанюка освятили площу під оселю. На відкриття оселі зібралося велике число вірних, декотрі приїхали аж з Едмонтону. Служба Божа й Чин посвячення оселі відбувався надворі. Під час св. Літургії і освячення оселі співав Катедральний Хор з Церкви Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні. ЛітурЛІ ЧЧИЕЦЛ у ЄОся н.

Настоятель в своїми вірними планували щоб в 1966 році викінчити оселю до такої міри, щоб уже можна було розпочати науку для дітей під час закацій.

Почалася велика праця. На оселі цього року поставлено три будинки, два великі, один з них вживався для їдальні і науки, і один меншій.

Перші збори Оселі відбулися в Ст. Пал, на котрих вибрано управу Оселі: Почесний голова — о. О. Сорочук, парох.

Голова — Олександер Попович з Ст. Пал.

Секретар — Андрій Шандро з Глендон.

Касир — Іван Гакман з Ст. Пал.

Раннього весни 1966 року управа приступила до розбудови оселі. Люди жертвували матеріял, час та фінанси на оселю.

Господь поміг і будинки збудовано. І так Округа дочикалася бачити своїх дітей цього року на оселі.

Перші курси на оселі, Київський Гай, тривали від 15 до 28 серпня. На оселі було приміщення на 53 дітей, а решта, силою обставин, були відселяні до дому, — не було більше місця.

Опікуном оселі був парох — о. О. Сорочук з Боннівил. Йому в науці дітей допомагала добродійка Сорочук, а пані Гудиньська була за кухарку. Багато було іншої помочі від парафіян, які постачали харчі та допомагали оселі іншими способами. Протягом двох тижнів викладачі й працівники жертвували свій час для навчання й виховання дітей.

На оселі діти мали дещо вільного часу, але й одночасно навчалися релігії, української мови, пісні, й різних ручних праць. Діти були заповнені з курсів-відпочинку й роз'їхалися до своїх домів з більшим знанням ніж прибули сюди.

Курси закінчилися Богослуженням — Святою Літургією. Того дня всі діти приступили до Св. Сповіді та Св. Причастя. А це багато значить, бо коли защепеться в малі дитині віра, то така дитина й коли стане дорослою вона буде несте та передавати віру своїм дітям та іншим буде заклинати до виконання Церковного закону.

***

Нам треба оселю розбудувати. Треба більше будинків, щоб можна помістити й інших дітей, які бажали б прибути на оселю. Є надія що ще цієї осені збудується велика їдальня та кухня з усіма вигодами. Коли це буде зроблено, то теперішня кухня буде перероблена для спалень. Але щоб це здійснити, то треба щоб кожна сусідня Громада та околиця дали нам поміч.

Якщо б хто з вірних в Канаді знайшовся що хотів допомогти в якийсь спосіб новій оселі, то в приємністю та подякою приймемо жертву.

Адреса:

Rev. Fr. O. Sorochuk,
Box 745,
BONNYVILLE, Alta.

Найбільша подяка, за до теперішню працю, належиться „ініціяторові" цієї оселі, всеч. о. О. Сорочукові котрий немало віддав часу щоб оселя була сьогодні в такім гарнім стані як вона е.

При цій нагоді складаємо подяку Високопреосвященному Владиці Андрееві за участь в посвяченні оселі; складаємо сердечне спасибі окол ишнім Священикам котрі прибули на перше Богослужения, та за всю поміч яку вони подали для оселі; дякуємо хорові з Едмонтону котрий співав на Богослуженню; та дякуємо всім тим які прибули на Богослужения та всім тим які спричинилися в один або другий спосіб, щоб зробити цю оселю успішною.

ОЄС
о. Є. Стефанюк.

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕЗІ

для відзначення 20-ліття існування Колегії (1946-1966)

відбудеться

в СУБОТУ й НЕДІЛЮ, 10 і 11 ГРУДНЯ 1966 р. в БУДИНКАХ КОЛЕГІЇ, на кемпусі Манітобського університету з такою програмою:

СУБОТА, 10-го ГРУДНЯ:

Год. 8.00 ранку: Молебень в Каплиці Колегії.
Год. 9.00 ранку: Реєстрація учасників З'їзду.
Год. 10.00 ранку: **Ділова Сесія З'їзду** (Збори членів Колегії).

1. Відкриття нарад — Голова Дирекції судця І. Соломон.
2. Вибір Комісій: Резолюційної, Номінаційної та ін.
3. Протокол з попередніх зборів членів Колегії.
4. Звіти: Голови Дирекції, Секретаря, Принципала, Настоятелів, Скарбника.
5. Дискусія, прийняття звітів і резолюцій.
6. Вибір членів Дирекції і назначення аудитора.

Год. 12.30 по полудні: Обід в їдальні Колегії.
Год. 2.00 по полудні: **Пополуднева Сесія З'їзду.** Короткі вступні промови й ширша дискусія над такими справами:

1. Українознавство й Колегія — Д-р І. Глинка, Мих. Гикавий і Роман Єринюк.
2. Теологічний відділ Колегії — о. С. В. Савчук, о. Іов Скакальський й І. Куташ.
3. Літні Курси Колегії — В. Свручк і О. Назаревич.

Год. 6.30 вечорі: Бенкет в авдиторії Колегії. Гість промовець: **Rev. Dr. C. C. Landon,** ректор і віце-канцлер Колегії Ст. Джанс. Концертові точки:

1. Хор СУСК під диригентурою Юрія Гнатюка.
2. Сольо на піяно — С. Сенайко.

НЕДІЛЯ, 11-го ГРУДНЯ:

Год. 9.00 ранку: Архиєрейська Служба Божа в Каплиці Колегії.
Год. 12.30 по полудні: Обід в їдальні Колегії.
Год. 2.00 по полудні: **Пополуднева Сесія:**

1. Привіти від Інституцій:
   Св. Івана в Едмонтоні,
   П. Могили в Саскатуні та
   Св. Володимира в Торонто.
2. Афіліяція Колегії з Манітобським Університетом — Проф. П. Кондра.
3. Фінансовий стан Колегії — суддя І. Соломон.

Запрошуються ширше громадянство взяти чисельну участь у цьому з'їзді.

За ДИРЕКЦІЮ КОЛЕГІЇ:

Суддя І. Соломон — голова
Д-р В. Черевик — секретар
М. Ласько — скарбник
о. С. В. Савчук — принципал

ЮВІЛЕЙ 50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ПАВЛА И МАРІЇ БОДНАРЧУКІВ

Гронлід, Саск.

У неділю, 28-го серпня 1966 року, родина та приятелі відзначили 50-ліття подружжя п-ва Павла й Марії Боднарчуків.

Ювілейне свято почалося Вечірнею й Чином Благословення супругів в день 50-ліття шлюбу, що відслужив місцевий парох прот. о. М. Критюк у Церкві Різдва Пресв. Богородиці в Гронліді при співі дяків: п. п. Ів. Івануся, Вас. Боднарчука, Биця і інших та при великому числі вірних. В кінці відправи парох привітав Ювілят щирими словами з побажанням на краще майбутнє, а дяки проспівали Ювілятам „Многая Літа".

Опісля всі присутні перейшли до Народнього Дому, де продовжувалася програма свята. При вході до Народнього Дому п. І. Бондарук, від Громади та присутніх, привітав Ювілят.

Дальше керівництво програмою перебрав господар цього свята, п. Г. Добровольський. Отець М. Критюк показав молитву та побагословив страви. Перед споживанням страв господар свята привітав Ювілят та попросив присутніх випити тост за здоров'я п-ва Боднарчуків.

Після перекуски, господар свята представив присутнім усіх тих, що сиділи поруч Ювілят, а син Ювілят, Володимир, представив дальшу родину та знайомих, що прибули на це свято, щоб вшанувати Ювілят.

Першим промовцем був прот. о. М. Критюк, який після привітання Ювілят, підкреслив їхні заслуги у церковно-громадській праці, котра заслуговує на приклад до наслідування для молодшого покоління. Слідуючими промовляв п. А. Гурський. Він згадав про тернистий піонерський шлях Ювілят. Згадав про їхні злобутки на національно-громадській ниві. Пан А. Гурський надкреслив, що п. П. Боднарчук був одним з перших фундаторів Народнього Дому й основоположником Української Греко-Православної Церкви в околиці Гронліда. У такому ж дусі Ювілята виховали своїх дітей, що й прибули віддати їм низький поклін. З цієї годнини, наша Українська Православна Церква має одного Священослужителя в особі ВПреп. прот. о. Михайла Боднарчука. Далі промовляли пані Наталя Антонійчук, син Ювілят Йосип, брат Ювілятки п. Вас. Добровольський, п. Н. Кульчицький — приятель Ювілята та п. М. Шаливило, шваґер Ювілятки. Всі вїсловили найщирші побажання Ювілятам та обдаровували їх подарками.

Після особистих привітів господар свята, п. Г. Добровольський, попросив о. М. Критюка передати привіт, доручений йому, від Преосвященнішого Владики Бориса; були привіти: від Прайміністра Канади Л. Б. Пірсона, Т. С. Даглесса з Оттави, льойтенанта Ґовернора Саскачевану — П. Л. Генбіжа, Премера Саскачевану — В. Р. Тзетчера, Дж. Вілліса з Реджайну, Р. Реппа — посла до Федерального Парляменту від Гамбольт-Мелфорт-Тізділ, п. С. Возняка, від сестриного сина Ювілята п. Івана Гудими з Краю та від прот. о. Михайла Боднарчука, сина Ювілят, що через свої священичі обов'язки не міг прибути особисто на це свято.

На закінчення господар свята покликав до слова Ювілята, котрий подякував усім присутнім від себе та дружини за таку пошану до них. Подякував за милі й щирі привітання та побажання, за дарунки, якими обдаровано їх у цей день.

Піснею „Де згода в родині" закінчено це свято.

***

Пан Павло Боднарчук народився 27-го лютого 1892 року в с. Пальчинці, Збаразького повіту в Зах. Україні. В Канаду прибув молодим хлопцем у 1911 році, та поселився в околиці Гронліда, Саск. Літом працював у фармерів, а зимою в лісі. В 1916 році одружився з Марією з дому Добровольська. Після одруження почав господарювати на своїй фармі, яку купив у 1914 році. Подружжя Господь поблагословив 3-ма синами та донечкою — ВПреп. прот. о. Михайло Боднарчук, Йосип фармерує в Гронліді. Володимир учителює в Принц Альберт та Оля замужем за Василем Москатем у Принц Альберт.

Пан Боднарчук був основоположником Укр. Греко-Правос. Церкви в околиці Гронлід де він ввесь час дякує без всякої винагороди. Пан П. Боднарчук маючи здібності до культурно-освітньої праці, в 1920 році організував в околиці Гронліда аматорський гурток, котрий відігравав багато представлень.

Пані Марія Боднарчук народилася 10-го лютого 1902 року в с. Жижева, Заліщицького повіту в Зах. Україні в родині Дмитра й Насті Добровольських. Маючи 3 роки вона прибула в Канаду з батьками.

Панство Боднарчуки фармерували до 1961 року, а відтак продали фарми синові Йосипові, а самі оселилися в Гронліді, де живуть по сьогодні.

З нагоди цього великого свята та з вдячности Господу Богу за Його добродійства, якими Він Всещедрий обдаровував Ювілят на протязі їх 50-літнього подружжя шановний Ювілят зложив таку пожертву: на Церкву в Гронліді 10 дол., на Нар. Дім у Гронліді 10 дол., Жін. Товариству 10 дол., на Колегію Св. Андрея в Віннінегу 20 дол., на Інститут Ім. Петра Могили в Саскатуні 20 дол., на „Вісник" 5 дол., на „Український Голос" 5 дол. та на вироблення кліше 5 дол.

З нагоди цього великого дня в житті п-ва Боднарчуків Шановним Ювілятам бажаємо, щоб Господь Бог обдарував їх добрим здоров'ям та довгим і щасливим життям. Щоб вони й надалині дні свого життя прославляли Господа та дочекали Діямантового Ювілею.

ІМК

ФЕЛОНИ (РИЗИ)

православного стилю, солідно шиті кваліфіковною кравчинею, різних кольорів та різної якости, з артистичним обшиттям і френзлями.

З матерії „район" з підризником $135.00
Без підризника 100.00
З металевої матерії без підризника 190.00
Підризник з шовковим обшиттям 30.50

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВІДПОВІДНІ РИЗИ НА РІЗНІ СВЯТА.

Світлі або кольорові ризи, як білі, жовті, золоті, срібні, сині та інших кольорів можна вживати, в разі потреби кожної неділі й свята та для кожної оказії, за виключенням Похорону, який відправляється в чорних ризах. Але громадам, які мають або думають набути більше пятком Похорону, який відправляється в чорних ризах. пар ризі, рекомендуємо замовляти такі ризи на різні

Світлі ризи (білі, срібні, жовті, золоті й ін.) — на свята:
Великдень та на інші Господські свята, як Вознесення, Різдво й інші, та в неділі.

Зелені ризи — на Квітну неділю, Зелені Свята.

Фіолетові ризи — на неділі Великого Посту, Петрівку, Спасівку, Пилипівку.

Сині ризи — на Свято Богородичні.

Червоні ризи — на Великий Четвер та в дні Св. Мучеників

Чорні ризи — на Похорон (крім Похоронів у Світлий Тиждень), Заупокійні Богослужения та на будніх Великого Посту.

Просимо писати по пробки, подаючи колюр матерії.
ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ СЛАТИ НА АДРЕСУ:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Manitoba, Canada

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ПЕТРО ЩЕРБІЙ
Гронлід, Саск.

У середу, 31-го серпня 1966 року, від трагічного випадку, в хаті в Битті, Саск., на 51 році життя скінчив своє земне життя бл. п. Петро Щербій.

Бл. п. Петро Щербій народився 8 грудня 1915 року в Гронліді, Саск., в родині Семена й Вікторії Щербій. По-

чаткову освіту отримав у Гронліді, а перші роки середньої школи ходив у Стар Сіті, а 11 класу середньої школи побирав у Саскатуні, перебуваючи в Інституті ім. Петра Могили. Після закінчення школи Покійний працював у елевейторі в Гронліді, а відтак у Ендевор.

В 1943 році пішов в військо та був при військовій місії 3 роки. В 1945 році одружився з Стефанією з дому Романчук, котра походить з околиці Ендевор, Саск. Після одруження це молоде подружжя, придбавши 3 фарми в околиці Гронліді, почали фармерувати. Фармерували до 1960 року, а відтак, продали фарми та купивши „сервіс стейшен" в Бітті, Саск., де Покійний працював до кінця свого земного життя.

Будучи це молодим хлопцем Покійний проявляв діяльність у церковно-громадській праці. Перебуваючи в Інституті в Саскатуні Покійний був господарем Каменярів. Був членом СУМК, а пізніше сотником у СУМК в Гронліді. Був членом Української Православної Церкви в Гронліді.

Напередодні похорону в неділю в похоронних заведеній в Мелфорт відправлено Панахиду над тілом Покійного, а на другий день, 5 вересня 1966 року, тіло Покійного перевезено до Храму Різдва Пресв. Богородиці, Української Греко-Православної Громади в Гронліді, де відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправив парох місцевої Громади прот. о. М. Кратюк, а дякував п. І. Іванусь.

На Похорон Покійного прибула вся родина його та велике число знайомих, що прибули віддати останню прислугу Покійному.

Покійний, Петро, лишив у смутку дружину Стефанію, діти: 2 сини — Єроніма й Данила та доньчу Петрусю; маму Вікторію, братів — Йосипа в Бруксбі, Саск., Якова в Гронліді, Михайла в Едмонтоні; 6 сестер — Марію Москаль і Катерину Швець в Гронліді, Анну, що не замужню, і Вероніку Іванусь у Едмонтоні, Магдалину Даніелюк, у Флин Флон, Ман., Лесю Левицьку в Гентон, Альберта, та 2-ох „швагри" по жінці Йосипа й Николу в Ендевор та сестру дружини Анну Щур у Ванкувері.

Під час Послідного Цілування, на закиди пароха, присутні зложили на „Нев'янучий вінок" покійному 56.60 дол. За згодою родини Покійного цю суму призначено — на місцеву Церкву 20 дол., на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні 10 дол., на Колегію св. Андрея в Вінніпегу 10 дол., на „Український Голос" 5 дол., на вибудування каплиці 4.50 дол., а решта на поштові оплати.

Похована бл. п. Петра Щербія на парафіяльнім цвинтарі біля Церкви Різдва Пресв. Богородиці в Громаді Гронліді, Саск.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Петра прийме до Царства Небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

З ПОМИНАЛЬНОГО БОГОСЛУЖІННЯ, НА ПРЕС. ФОНД „ВІСНИКА"

Ту Гілс, Алта.

Дня 15-го жовтня 1966 р. минуло 40-к день, як відійшов у вічність бл. п. Юрій Футтей. Дружина небіжчика, Параска, що мешкає в Ту Гілс, Алта. з своїми дітьми замовили поминальну Сл. Божу та Панахиду на суботу 15-го жовтня 1966 р., щоби згадати і помолитися за свого доброго мужа та тата бл. п. Юрія Футтея. Сл. Божу та Панахиду відправив о. П. Зубрицький в Церкві Присв. Трійці в Ту Гілс, Алта. На Богослужіння прибули родина та поважне число приятелів і друзів небіжчика, щоби спільно помолитися за душу бл. п. Юрія, котрий залишив 40-к день тому в смутку: дружину Параску з котрою прожив 46-ть років, шість дочок, три сини, зяті, невістки, 16-ть онуків, сестру та дальшу родину, приятелів та друзів. Під час Богослужіння о. Парох виголосив повчальну проповідь в якій згадав теплими словами бл. п. Юрія, як прикладного, побожного та жертвенного християнина. Тема проповіді: — „Поправді, поправді кажу вам; хто слухає слова Мого, і вірує в Того, що послав мене, життя вічне той має й на суд не переходить, але перейшов він від смерти до життя". Тут о. Парох закликав, щоби вірили в Бога, та любили ближніх своїх, як самі себе. Закликав о. Настоятель, щоби всі були членами Церкви, яка як Мати повсяк час нами опікується, як живими, так і спочилими. По Сл. Божі відправлено Панахиду, а відтак, під Церквою, в певниці, відбувся поминальний обід, котрий приготовили членки відділу СУК, на замовлення дружини і дітей Небіжчика. Під час цілування Хреста на заклик о. Пароха присутні склали на Прес. Фонд „Вісника" $13.25. Крім того дружина бл. п. Юрія, Параска Футтей, склала від себе $100.00 на будівельний фонд Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Юрію (Георгію) Царство Небесне, та пам'ять його з роду в рід.

Приятель.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ ЧУМАК

Торонто, Онт.

Допис про бл. п. Анастасію Чумак був у „Віснику" ч. 22, за 15-го листопада.

АМВРОСІЯ КАЛЬНІТСЬКИЙ

Рама, Саск.

(Посмертна згадка в рік часу)

Покійний народився 1891 р. в селі Маковичах, Ковиальського повіту — Україна. Протягом 5-ти років був учасником першої світової війни. Після війни одружився з Христиною Якимчук, 1920 року. В Канаду в околицю Рами, приїхав 1928 року. Від прибуття в Канаду весь час жив Покійний на фармі біля Рами. Довший час, Покійний хворував на задуху, а 20-го листопада, 1965 року, спочив у Бозі.

Похоронними відправами займався, Парох Канорської Громади, о. Микола Стеценко. Тіло Покійного спочивае на кладовищі в Канорі. Покійний залишив в смутку дружину — Христину та дітей: Миколу, Олексу, Володимира, Галину, Ольгу та 16 внуків; а з сторони Покійного залишився брат Максим у Бразилії та сестра Євгенія в Україні.

Слід зазначити, що Покійний Амвросій з своєю родиною належав увесь час до Української Православної Церкви. Був членом Інституту „ім. Петра Могили" в Саскатуні, а також читав і передплачував „Вісник" та „Український Голос."

Цією короткою згадкою, родина хоче пригадати, що Покійний муж, батько та дідунцо був для них дуже дорогим протягом свого життя і вони будуть пам'ятати про Нього, по віки вічні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Вдова Христина з дітьми та внуками

БЛ. П. ЮРІЙ МЕЛЬНИК

Келвінгтон-Саск.

У вівторок, 11-го жовтня 1966 р. о год. 12:35 в ранці, в шпиталі Келвінгтон, спочив у Бозі, Бл. П. Юрій Мельник. Покійний народився 1885 р. в с. Ланівці, пов. Борщів, Зах. Україна. В Канаду приїхав 1903 р. в Саскатун, де працював по своєму фаху коваль. Через пару років, купив собі фарму в Бруно, Саск. на якій фармарував з своєю дружиною. Євою, з якою побрався 1915 р., яка упокоїлась в 1946 р. У 1938 р, переїхав в Келвінгтон, де відкрив собі кузню, і знова почав працювати коваль. Прибув з ним 5-ть років тому пішов на відпочинок

Пок. Юрій, був членом Укр. Пр. Церкви у Фостон, був председателем Укр. Голосу.

Покійний позостався в глибокому смутку доньку Анну Тарновецьку, котра є членом Укр. Пр. Ц. Св. Михаїла у Вінніпезі, сина Володимира, котрий живе у Келвінгтоні, і сина Йосифа в Торонто. Позостався ще кузина, Леона Веселовська.

Похоронні відправи почались Панахидою у Келвінгтон, о год. 9-ій веч. 13-го жовтня, а 14-го о год. 2-ій пообіді в Фостон, о. Т. Глуханюк відправив Похорон; дякував п. М. Ситко.

При останньому прощанні, вірні зложили на „Нев. Вінок" 31:60 дол., з яких 10:00 дол. призначено на прес-Фонд „Вісника", а решту на потреби місцевої церкви. Щира подяка всім жертводавцям та всім тим що приготовили гарну трапезу після Похорону, а Покійному Юрієві, „Вічна Пам'ять"!

О. Т. Г.

ПОХОРОН ГРИГОРІЯ КИРИЧЕНКА

Торонто, Онт.

У середу, 28-го вересня 1966 р. упокоївся у Бозі ГРИГОРІЙ КИРИЧЕНКО, скінчивши 75-ий рік свойого трудолюбивого життя. Покійний народився в селі Алтинівка, Кролевоцького району, на Чернігівщині. Там виростав і одружився 1910 р. з Евфросинією Федченко. Переживаючи неволю під безбожницькою владою, був приневолений скриватись поміж людьми, крадькома навідувався додому, щоб побачити дружину, своїх діток, сина Василя і дочку Марію і знову ховатися. Разом з тисячами інших був на засланні в Сибіру. Коли безбожницька влада знову повертала в Україну, він з родиною вирушили на захід Европи, шукаючи свого рятунку.

Після капітуляції, син і дочка виїжджають 1948 р. на контрактові роботи в Канаду і рік пізніше стягають своїх батьків в Торонто. Нарешті, могли тут свобідно дихати. Втішаючись щастям свобідної людської гідності, працює сам і діти; живуть чесно, дорабляються, підносячи в новій батьківщині часть української групи. З самого початку, Покійний вписався в члени Катедральної Парафії, веде християнське побожне життя, бувае на всіх Богослужбах недільних і святкових і допоматае церковним братчикам у їх обов'язках.

Працюючи важко на свое життя, був чесним, добрим, милосердним, жертвенним і побожним християнином і свідомим українцем. Все це робив, щоб із здібностями, які дав йому Господь, зібрати собі скарби не тільки на землі, але й на небі. Оцінюючи Покійного, багато сельчан, приятелів і Парафіян Катедри, чисельно взяли участь у Панахидах — в Похорні та Заупокійній Службі Божій в Катедрі Св. Володимира. Оплакують Покійного його дружина Евфросинія, син Василь з дружиною і двома дітьми, дочка Марія з своїм чоловіком Григорієм Жижелою та двома дітьми.

На Панахидах, Похороні та Службі Божій співав дяк Катедри, п. П. Семченко з своєю дружиною. Оба Настоятелі Катедри — прот. Ю. Ференсів і прот. Дм. Фотій хоронили Покійного. Прощальне слово про Покійного сказав о. Дм. Фотій, що знав його останніх 16 років. Похоронено Григорія Кириченка на цвинтарі „Проспект" в Торонті. Канадська земля, нехай буде йому легкою, а душу Покійного Господь Бог, нехай нагородить небесними скарбами, про які дбав він усе своє життя.

З цвинтаря всі учасники похорону були запрошені додому сина Василя на „Поминки". Після поминального обіду, на закликі одного з братчиків Катедри св. Володимира, п. Степана Шишка, була переведена збірка на українську пресу і на Катедру Св. Володимира. З цієї суми призначено $20.00 на Катедру і $20.00 на орган Української Православної Церкви в Канаді „Вісник" та $30 на „Укр. Вісті" в Німеччині. Усім жертводавцям сердечне спасибі, що своїми пожертвами закріпили добру пам'ять про покійного.

Учасник.

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)

ПОЖЕРТВИ З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

По $300.00: Федір Ємчук, Форт Вільям Онт.. Федір Малюта, Флин Флон, Ман

По $200.00: Українське Православне Мужеське Товариство, Дафін, Ман

По $150.00: Українська Православна Громада у Норфлямптон, Па., США. збірка замість квітів на могилу бл. п. С. Ковальщина, прислав о. А. Двораківський

По $100.00: Іван Федус, Торонто Онт І. А Рубашевський, Редвотер, Алта. Укр Жіноче Товариство при Катерді Св. Івана, Едмонтон Алта.

По $80.00: Збірка у Рочестер США., прислав п. М. Семенець

По $50.00: Українська Православна Ліга, Миннеаполіс, США. пані Ольга Стрюкан, Вінніпег, Ман. — замість квітів на могилу бл. п. П. Стрюкана, др. Н. М. Мещета, Міннеаполіс, Мінн., США., пані Розалія Романко, Мінко, Онт., проф. М. Мещета, Миннеаполіс, Мінн., США.

По $27.91: Збірка на похороні бл. п. Анастасії Антонюк, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $25.00: Панство Г. Крет, Міннеаполіс. Мінн., США., о. д-р і добр. С. В. Савчук. Вінніпег, Ман., замість квітів на могилу бл. п. А. Гавелюк, о. Прот. А. Двораківський, Норфлямптон Па., США. замість квітів на могилу бл. п. С. Ковальщина, панство Михайло і Юстина Матерни, Торонто, Онт. Василь Вакарчук, Йорктон, Саск., В. Чайсник, Вернон, Б. К.

По $23.00: Збірка на похороні бл. п. М. Костельного, прислав о. А Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $20.00: А. Матвійчук, Декер, Ман., панство І. Димовейшин, Міннеаполіс США., Володимир Квас, Кергенстон, США., пані Марія Юрків, Мікадо, Саск., панство А. Фітус, Вайва, Ман., збірка на похороні бл. п. Н Білокрилого, прислав о. Л. В. Дячина, Тодор, Саск.

По $19.60: Збірка на похороні бл. п. Марії Вигера, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $18.25: Збірка замість квітів на могилу бл. д. о. Т. Ковальщина, Вернон, Б. К.

По $18.10: Збірка на похороні бл. п. Петра Горгійчука, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $17.54: Збірка на похороні бл. п Дмитра Вірсти, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $15.00: Др І пані М. Данилюк, Міннеаполіс, Мінн., США., панство Я Пундик, Гібінг, США., панство М. Гайдук, Сен Пол, США., панство П. Правлюк, Міннеаполіс, США., панство С. Бобко, Міннеаполіс, США, панство Хорвенс, США., панство П. Карконь, Міннеаполіс, Мінн., США., панство М. Каркоц, Міннеаполіс, США.

По $14.45: Збірка на похороні бл п Анни Гладкої, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $10.00: Замість квітів на могилу бл. п. А. Гордея від Род. Покійного, прислав о. Є. Стефанюк Лак Ла Біч, Алта., Юрій Чорний, Форт Лі, США., пані М. Процай, Миннеаполіс, Мінн., США., панство Е. Перчишин, Міннеаполіс, Мінн., США., панство Д. Комар, Міннеаполіс, Мінн., США., Іван Фігус, Вайва, Ман., пані Анна Гудима, Транскона, Ман., пані Т. Янковська, Міннеаполіс, США., панство В. Станіславів, Міннеаполіс, Мінн., США., панство І. Сингаївські, Міннеаполіс, Мінн., США., пані А. Данилюк, Міннеаполіс, Мінн., США., С.У.К. Від. Ольги Кобилянської, Вайва, Ман., панство Л. Бекаль ид, Міннеаполіс, Мінн., США.

По $8.52: Збірка на похороні бл. п. Теодора Дощінчика прислав о. А. Тетеренко, Судбурі ,Онт.

По $8.20: Збірка на похороні бл. п. І. Фетіруха, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $8.16: Збірка на похороні бл. п. Василини Вишник, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $8.04: Збірка на похороні бл п. Василя Кучурика, прислав о. А. Тетеренко, Судбурі, Онт.

По $5.00: Панство М. Щербаненко, Голден Валі, США, панство В. Павлюк, Міннеаполіс, Мінн., США., панство І. Прикопюк, Міннеаполіс, Мінн., США., панство О. Ріклі, Міннеаполіс, Мінн., США., пані К. Мельник, Міннеаполіс, Мінн., США., Адам Косінчук, Транскона, Ман., Посип Тимочко, Рочестер, США., п. Шван, Міннеаполіс, Мінн., США., панство В. Колісниченко, Міннеаполіс, Мінн., США, пані Марія Сірнсько, Сіфтон, Ман.

По $3.00: Панство Кос, Міннеаполіс, Мінн., США.

По $2.00: О. Гнєвій, Міннеаполіс, Мінн., США., пані І. Пйжюк, Міннеаполіс, Мінн., США.

По $1.00: Пані К. Назаренко, Міннеаполіс, Мінн., США., п. Григорчук, Міннеаполіс, Мін., США., С. Сейчинік Міннеаполіс, Мінн., США. М Полесайко Міннеаполіс, Мінн., США., панство В. Лісовичі, Міннеаполіс, Мінн., США., І. Дячук, Міннеаполіс, Мінн., США.

По .50 цент: Пані Леус, Міннеаполіс, Мінн., США.

Збірка вРіджайлі, Саск. з нагоди відвідин о. Архимандрита Іова Скакальського

По $50.00: Союз Українок Канади, Ріджайла, Саск.

По $25.00: І. Д. Стратійчук.

По $20.00: І. Бігун, П. Андрейчук, Метро Керелюк

По $10.00: Іван Ішшковський, А. Барабаш, Михайло Свинарчук, панна Віра Федущак.

По $5.00: Николай Мирко, Іван Серекіна. О. Чалах, Іван Горин, пані Шевчук, Андрій Шипляк, Степан Онишко, Іван Чизлак, Роман Кирпець, пані Ольга Корпус, пані Марія Залуський, пані Дора Рудчам, А. Топольницький.

По $2.00: Алекс. Маловий, С. Зінко, Віктор Шіпюк.

По $1.00: Пані Петрашь, панна Д. Оматюк.

Дрібними: $14.00.

Замість квітів на могилу бл. п. Катерини Петрик-Причун

По $75.00: Родина Покійної: Петро Причун, пані І. Шо, пані С. Бодначук, пані Н. Тополевська, Мирон Причун, Горден Причун.

По $10.00: Семен Петрик, Іван і Елєонора Сінчик.

По $5.00: М. Сторожук, Вайва, Ман., пані Л. Урбанська, пані Е. Долинюк, панство В. Прочун, пані Катерина Причун, панство В. Веселовські, панство С. Лущик, панство М. Верещук.

По $3.00: Пані Марія Сінчик, панство С. Ласько.

По $1.50: Пані А. Коржик.

По $1.00: Панство С. Кутні, пані Г. Новицька, В. Біленький, панство С. Поліщик, Д-Ебат, пані Кравчук.

Пожертви, які впливали у відповідь на-розісланні квити

По $250.00: Цюрік Іншурінц Ко., Торонто, Онт.

По $120.00: д-р А. Ф. Ферре, Емерсон, Ман.

По $100.00: о. Д. Ф. Стратійчук, Роблін, Ман., о. М. Фик, Келгері, Алта., д-р П. Ковалишин, Су Сейнт Мері, Онт., д-р П. Закус, Вінніпег, Ман., Григорій Брик, Вінніпег, Ман, Завідовські „Фюнерал Чепел", Вінніпег, Ман.

По $50.00: Едіз Гросері, Флин Флон, Ман., Н. Ярема „Фюнерал Гом", Нью Йорк, США., Ф. Татчин, Едмонтон Алта.

По $25.00: Александер Грановський Сен Пол, Мінн., США. о. І. Гикавий Вілінгтон Алта. Е. Танчак, Вінніпег, Ман, Церква Св. Володимира в Нітсбург, США., Кропо „Фюнерал Чепел", Вінніпег, Ман., д-р М. Е. Чонко, Ту Гілс, Алта., д-р І. Бозмен, Вінніпег. Ман.

По $20.00: Іван І. Савчук, Оттава, Онт.

По $10.00: Павло Німчук, Анола, Ман., Микола Поліщук, Сен Пол, Мінн., США., І. Дзьобе, Ріджайл, Ман., д-р Т. Мишків. Форт Саскечевен, Алта., Павло О. Бреславець, Міннеаполіс, Мінн., США., В. С. Нівен. Каліфорнія, США., Васнаь Пашшинський, Етельберт, Ман., Ма Гришок, Аполя, Ман., Нью Онтаріо Готел. Со Сейнт Мері, Онт., Баген Костучук, Аляска Фелс, Саск., Шваг Генерал Стор, Денарі, Саск., д-р О. Волощук. Торонто, Онт., Степан Черешик, Норкрей, Саск.

По $5.00: Іван Дячук, Міннеаполіс, Мінн., США., д-р В. Маланськи, Делорейн, Ман., о. Омелян Мишик, Честер Пд., США., Тарас Байда, Саскатун, Саск., Петро Ходак, Торонто, Онт., д-р С. Ткачук, Едмонтон, Алта., С. Мандзюк, Оттава, Онт., панство В. Ковалюк, Сен Пол, Мінн., США., Михайло Голінський, Едмонтон, Алта., Н. В. Бачинський Попзарфілд, Ман., Ю. В. Волес, Сен Норберт, Ман.

По $2.00: Віктор Фидірчук, Гарленд, Мин., пані І. Заець, Вінніпег,

Ман., пашство М. Граб, Міннеаполіс, Мінн., США., Анна Гнатюк, Гілберт Плейнс, Ман.

По $1.00: Пані А. Туман, Вінніпег, Ман.

Всім жертводавцям щира подяка. (Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УВАГА УВАГА
МІСІЙНА ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК

На розовиї зборах Місійної Округи Смокі Лейк постановлено було, щоб відбути Місійні Вечірні по різних парафіях. Вирішено було, щоб такі Вечірні відбулися в таких громадах і в час:

4-го грудня 1966 — Ель Пойнт.
15-го січня 1967 — Торкілд.
12-го лютого 1967 — Смокі Лейк.
12-го березня 1967 — Боїк

Усі вірні парафіяни запрошені й повинні б бути присутніми й брати участь на цих Місійних сходинах, які відбуватимуться у вище поданих громадах. Не треба чекати ви пока буде Вечірня в своїй громаді й тоді їхати, але треба кожному парафіянові Вати на кожну Місійну Вечірню яка де відбувається в Місійній окрузі Смокі Лейк. До Місійної Округи Смокі Лейк належать такі парафії (округи): Смокі Лейк, Редвей, Боннівіль і Лек Ла Біш. На кожній вечірні буде виголошена проповідь, а в залях будуть виголошені доповіді. Всі вірні будуть мати нагоду брати участь в дискусіях.

Приїздіть самі, і привозіть своїх знайомих, щоб цьогорічна наша Місійна Округа дійсно пішла вперед з своєю працею

За Зарад:
о. Є. Стефанюк, секретар

ПОВІДОМЛЕННЯ:

Річні Загальні Збори Укр.-Православної Церкви св. Володимира, Кенора, Онт., відбудуться дня 15-го грудня 1966 р. о годині 2-ій по полудні.

Участь усіх членів є обов'язкова.

За церковну управу:
Ф. Гаяд, голова.
А. Ратушний, секр.

ДАВФИНСЬКИЙ МІСІЯНИЙ ОКРУГ

Св. Місія Давфинського Місійного Округа відбудеться в неділю 4-го грудня 1966 року, в год. 7-ій вечора в Брандоні.

Програма Місії:

7-ма год. вечора св. Вечірня.
8-ма год. вечора доповіді Отців.
10-та год. вечора перекуска.

Просимо всіх Громадян Брандону та Околиць взяти участь у Місійній Вечірні.

За Зарад Місії:
о. Мит. Прот. Д. Стратійчук, голова.
о. М. Олесюк, секретар.

Порядки Богослужень:
ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Кенора, Поплар Парк, Лейвин, Сірко.
11. Неділя — Транскона, Бозенкур, Су Лукаут, Сеткіз.
18. Неділя — Кенора, Тандал, Дуфрост, Вайта, Стад.
19. Св. Миколая — Арбака (Храм).
25. Неділя — Транскона, Поплар-філд, Сандавн, Гонор (Храм).

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 6-3083
(увечорі) JU 3-9810

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення — Гуділ..
11. Неділя — Аятуна.
18. Неділя — Мелвіна.
19. Понеділок. Св. Миколи Чуд. — Габдар (храм).
22. Четвер. Зачатія Пресв. Бурд. — Гуділ.
25. Неділя — Аятуна.

Адреса: Почт. скр. 143. Аятуна, Саск. Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення в Храм Пресв. Богородиці — Йорктон.
11. Неділя — Горлиц.
18. Неділя — Йорктон.
19. Понеділок. Св. Миколая — Райн.
25. Неділя. Св Прокопія — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask:

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—891.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Водіна.
11. Неділя — Кляр.
13. Вівторок — Вимір.
18. Неділя — Фастов.
19. Понеділок — Ватсон (Св. Миколая).
25. Неділя — Рама.

Box. 498 — Tel. 388-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Вилінгтон.
11. Неділя — Ендрю.
18. Неділя — Лумаин.
19. Миколая — Боріщі.
25. Неділя — Гемлин.

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДЛЯ
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення в храм Пр. Б. Рим. Лейк.
11. Неділя — Вінкард.
18. Неділя — Шіго Пол.
19. Понеділок. Св. Миколая — Вінкард.
22. Четвер. Зачатія Пр. Б. — Едмор.
25. Неділя — Шіго місто.

Address: Shoho, Sask, Box 82.
Tel. 21.

о. Л. В. ЛЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Увед. Пр. Б. — Інсінгер (місто).
11. Неділя — Тодор (місто).
18. Неділя — Тодор (за рікою).
19. Понед. Св. Миколая — Дробот
22. Четвер. Св. Анни — Тодор (м.)
25. Неділя — Вестбрук.

Box 8. Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2436.

о. Ск. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення — Норт Бетелфорд.
11. Неділя — Витків.
13. Вівторок. Св. Ап. Андрія — Норт Бетелфорд.
18. Понеділок. Св. Миколая — Витків.
25. Неділя — Медов Лейк.

Address: North Battleford, Sask. 972—106, St. Ph. 446-5280.

о. В. КОКОРУДЗА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Сван Ривер.
11. Неділя — Пайн Ривер.
18. Неділя — Етелберт.
19. Понеділок. Св. Миколая Чуд. — Гарленд
25. Неділя — Етелберт.

Address: Ethelbert, Man.
Phone BH 2-3284

о. М. КРИТЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення в Храм Пресв. Богор. — Гадсон Бей.
11. Неділя — Елоз Крік.
18. Неділя — Мелфорт.
19. Понеділок. Св. Миколая Чуд. — Гровіль.
22. Четвер. Зачатія Пресв. Богор. від Анни — Брускбі.
25. Неділя — Гровіль.

Address: Box 1418, Melfort, Sask. Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛІША
ГРУДЕНЬ

4 Неділя — Федора.
11. Неділя — Торкард.
18. Неділя — Ревватер.
19. Св. Миколая — Редвей.
22. Зачатія Пр. Богородиці від св. Анни — Егрімонт.
25. Неділя — Восетна.

Box 128. Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ГРУДЕНЬ

4 Неділя. Введення — Кридоф.
11. Неділя — Геффорд.
18. Неділя — Редфілд.
19. Понеділок. Св. Миколая — Геффорд.
25. Неділя — Бізнки.

Address: Box 168, Hafford, Sask. Tel.: 55.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ПАРАФІЇ МИРНАМ, АЛТА.
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Мирнам.
11. Неділя — Лойдмінстер.
18. Неділя — Мусіздора.
19. Св. Миколая — Мирнам.
25. Неділя — Савва полудненa.

Address: MYRNAM ALTA.
Box 216, Tel. 43.

о. М. ОЛЕСІЮКА
ГРУДЕНЬ

4 Неділя. Уведення в Храм Пресв. Богор. — Двафин.
11. Неділя — Йорктон.
13. Вівторок. Св. Ап. Андрія Первозванного — Дрифтінг Ривер.
18. Неділя — Гилберт Плейнс.
19. Понеділок. Св. Миколая Мирлик. Чудотвор. — Ашаіз.
22 Четвер. Зач. Пр. Богородиці від Св. Анни — Сифтон.
25. Неділя — Двафин.

Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Двафині.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введ. Пр. Богородиці — Демборн.
4. Неділя о год. 2 Обідня Служба — Арран.
11. Неділя — Гвес.
18. Неділя — Норквей.
19. Понеділок. Зач. Пр. Богородиці — Сторджес.
22. Четвер Зач. Пр. Богородиці — Сван Плейн.
Неділя — Стінен.
25. Неділя. Вечірня о год. 7 веч. — Гвес.

Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 1100-28 Str., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ГРУДЕНЬ

Неділя 4-го — Бенівел.
Неділя 4-го Вечірня 3 година по обіді — Биг Медов.
Неділя 11-го — Гіффорд.
Неділя 11-го, Вечірня 3 година — Глендон.
Неділя 18-го — Сенді Репнд.
Неділя 18-го Вечірня 3 година — Ель Пойнт.
Четвер 22-го Анни — Банівел.

Rev. O. Borochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Уведення — Лек Ла Біш
4. Неділя. Місійна Вечірня 7.00 год вечір — Ель Пойнт.
11. Неділя — Вондерфул Ривер.
15. Вівторок. Св. Апостола Андрея — Сарепа.
18 Неділя — Норал.
19. Понеділок. Св. Миколая Чудотворця — Атабаска.
22. Четвер. Зачатія Богородиці — Гресленд.
22 Четвер. Вечірня 7.30 вечір — Боїк.
25. Неділя — Крейгенд.
25. Неділя. Вечірня 7.30 вечір — Лек Ла Біш.

На 4-го грудня в годині 7.00 вечером в Ель Пойнт відбувається МІСІЙНА ВЕЧІРНЯ на якій беруть участь чотири парохи з Місійної Округи Смокі Лейк. Буде проповідь. Будуть доповіді та рівні дискусії. Всіх вірних парафій (округи) Лек Ла Біш запрошується прибути до Ель Пойнт на цей день.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone, 623-4533

о. Д. СТРАТІЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Робінн.
11. Неділя — Леннрд.
18. Неділя — Грендвю.
18. Неділя — Робінн. Вечірня.
19. Понеділок. Св. Миколая — Мекнат
22. Четвер. Св. Анни — Мерідейл.
25. Неділя — Шеа Велей.

Address: Box 201, Roblin, Man. Tel.: 466.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ

4 Неділя — Сх. Дауфін.
о 3 год. Вечірня в Смате.
11 Неділя — Кладворт.
о 4 год. Вечірня у Вакав.
18. Неділя — Лепін.
о 4 год. Вечірня в Тарнополь.
19. Пон. Св. Миколая — Альвена.
25 Неділя — Вакав.

Address: Box 4, Wakaw, Sask. Tel. 233-4231.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя. Введення — Толстой.
11. Неділя — Сарто.
18. Неділя — Роза
19. Понеділок. Миколая — Толстой

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Канора.
11. Неділя — Канора.
13 Вівторок. Андрея — Бірчвуд
18 Неділя — Канора.
19 Понеділок Микол. — Успенськ.
25 Неділя — Бінсленд

Уже 8 неділь місяць, коли немає в Канорі Богослужень в неділю до обіду, то тієї неділі правиться Вечірня 7 год вечер.

Address: Box 425, Canora, Sask. Phone 563-5143 Res. 563-5605 Church

о. Ю. ТУРКАНСЬКОГО
ГРУДЕНЬ

4 Неділя — Введення — Смоки Лейк
4 Неділя — Введення Місійна Вечірня — Ель Пойнт
11 Неділя — Вільна
18 Неділя — Стрий
19 Понеділок Св. Миколая — Белис
22 Четвер Зачатія — Смоки Лейк
25 Неділя — Свядкн

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОЛА
ГРУДЕНЬ

25 Неділя — Гарлентон
4 Неділя Уведення Пресв. Богородиці — Кемсак
11 Неділя — Йорктон. Кемсак Вечірня).
18 Неділя — Мазепа Кемсак (Вечірня).
19. Понеділок. Св. Миколая Морл — Кемсак
22. Четвер. Зачатія Пресв. Богородиці — Донвел.
25. Неділя — Кемсак

Box 1241 Kamsack, Sask Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — свято Введення у Храм Божої Матері — Менсі.
11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Семгі Лейк.
19. Понеділок — свято Святителя Отця Миколая — Енгосвіл.
22. Четвер — свято Святої Анни — Сич.
25. Неділя — Оквборн

Address: Oakburn, Man. Box 12
Телефон: 336

о. ІГУМЕНА О. ЩЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ

4. Неділя — Торсбі
11. Неділя. Перша Божественна Літургія о. Ореста Олексієго — Колмар.
17. Субота. Заупокійна по бл. п. Івана Бендзи — Торсбі
18. Неділя — Кемрозз.
19. Понеділок. Миколая — Нево.
22. Четвер. Св. Анни — Едмонтон
25 Неділя — Калвіна.

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3083. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

РІК XLIII. ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1966. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1966. ЧИСЛО (2044) 24

ІЗ ЗАКУЛІССЯ: РИМ-КОНСТЯНТИНОПОЛЬ

ПОЦІЛУНОК ПАТРІЯРХА З ПАПОЮ БУВ ДІЛОМ НІМЕЦЬКОГО ПРИНЦА

ПАПА НЕ ВІДПОВІДАВ НА ПРОПОЗИЦІЇ ПАТРІЯРХА
Дівчі з Католицької Акції — німецький принц і німецький консул впливали на Рим, щоб він почав політику „зближення" з православними

Теперішня „братня рука" католиків, простягнена до православних „нез'єднених братів", найперше простягнулася ані з Риму, ані з середовища якоїсь католицької групи в якійсь країні, але... з Німеччини. Німецькі дипломати — католики переконали папу й кардиналів у Римі, щоб вони переключилися на політику „зближення" з православними. Отже це німецьким політикам завдячується й зустріч і поцілунок патріярха з папою і теперішні католицькі пропозиції мати „спільні" Богослужения з православними. Та німецька політика, по стороні якої став також німець-кардинал Августин Беа, як відомо, вплинула й на зміну тактики Католицької Акції в їх відношенні до православних українців, яким тепер пропонується „спільні" Богослужения з католиками — нібито в ім'я „національної єдности".

Несподівана зміна відношення Риму до православних — зміна, що відбувається під кличами „християнської любови", „національної єдности" і т. д. — це, як тепер виявилося, одна з мижанародніх політичних ходів католицьких кругів німецької дипломатії.

Тайна виявилася випадково

Американський місячник „Америкен Ревю оф Істерн Ортодоксі" (листопад, 1966) подає таку інформацію:

„Принц Губерт — екуменічний архітект історії".

— Німецький принц Губерт цу Левенштайн (**Hubertus zu Loewestein**) недавно відіграв закулісну ролю таким чином, що довів до зустрічі патріярха Атенагораса з папою в Єрусалимі. Ця історія вийшла на світло дня минулого місяця, коли патріярх Атенагорас відзначив цього принца Золотим Афонським Хрестом за його заслуги в цьому почині.

У лусті до д-ра Ц. Д. Нельсофа цей принц розповів про свою ролю в намаганнях полагодити гармонію (церковну) між Сходом і Заходом.

Цей принц ще в 1961 році був в Істанбулі (Константинополі). Він виявив цю свою ідею німецькому генеральному

(Закінчення на 2 стор.)

НОВИЙ СОВЄТСЬКИЙ „УКАЗ ПРО РЕЛІГІЙНІ КУЛЬТИ"

ДВОЗНАЧНІСТЬ НЕДВОЗНАЧНОГО „УКАЗУ"

Політбюро ЦК КПСС (Політичне Бюро — найвищий правлячий орган СССР — Центрального Комітету Комуністичної Партії Советського Союзу) цього року видало наказ так званим „урядам союзних республік", а в тому і так званій „Українській Радянській Соціалістичній Республіці", щоб вони ввели закон, на основі якого влада буде карати тих, що **нарушував би** закон СССР про „відокремлення церкви від держави і школи від церкви".

Виконуючи цей найновіший наказ Політбюро ЦК КПСС, т. зв. „уряд Української РСР" видав (нібито сам від себе) нові закони в цій справі.

Советський орган „Радянська Україна" (30. 6. 1966) інформує про це так:

„Закон Української Радянської Соціалістичної Республіки про затвердження Указу Президії Верховної Ради Української РСР „Про адміністративну відповідальність за порушення законодавства про релігійні культи".

Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки постановляє:

Затвердити Указ Президії Верховної Ради від 26 березня 1966 р. **„Про адміністративну відповідальність за порушення законодавства про релігійні культи".** (Верховна Рада затвердила це в червні 1966 р. — р. В.).

Доповідь секретаря Президії Верховної Ради України А. Зленка

„Радянська Україна" (30. 6. 1966) у зв'язку з вищеподаним інформує, що А. Зленко — секретар Президії Верховної Ради Української ССР, у зв'язку з ухваленням цього нового закону виголосив промову, в якій, між іншим, сказав таке:

(Закінчення на 3 стор.)

Зацікавлення НУК у „спільних" Богослужениях

Торонтонський тижневик „Гомін України" за 3 грудня 1966 р. подав ось цю інформацію:

„Представники Торонтонського відділу КУК під проводом свого голови д-ра Миколи Кушпети, з участю членів Комітету Українок Канади з п-ні Г. Гавкінського, відвідали з празником св. Михайла, 21 листопада ц. р., наших Владик — єпископа Української Католицької Церкви Кир Ісидора і архиепископа Української Греко-Православної Церкви Ореосв. Михаїла. Ці візити мали на меті передати нашим Владикам альбоми світлин із святкувань у Торонті 75-річчя

(Закінчення на 2 стор.)

Стипендійний фонд ім. о. митрата Єроніма Грицини

Дочка і зять бл. п. о. Митрата Єроніма Грицини, — Одарка і Михайло Троскі з Вінніпегу, — оснували в пам'ять свойого батька стипендійну фундацію для студентів Теології при Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Назва фундації по українськи: „СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ІМ. о. Є. ГРИЦИНИ", а по англійськи: "Rev. E. Hrycyna Scholarship Fund".

Стипенді з цього фонду призначені для українських студентів Теології, які є членами Української Греко-Православної Церкви в Канаді-та які заслужать собі на них своїм поступом у науці та своїм поведением.

На започаткування стипендійного фонду пано Михайло і Одарка Троскі зложили тисячу долярів ($1,000.00) з тим, що ця сума буде у свій час належно побільшена. Капітал фундації має залишитись ненарушеним, а стипенді будуть виплачуватися тільки з річних процентів від вложеного капіталу. Перша стипендія буде виплачена за академічний рік 1967-1968.

Бл. п. о. Єронім Грицина був одним

(Закінчення на 3 стор.)

ДО УВАГИ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ „ВІСНИКА"

Цим повідомляємо передплатників нашого двотижневика — „Вісники", що через підвищення коштів видавання нашого часопису, — ми змушені підвести передплату „Вісника", почавши від дня 1 січня 1967 року, в Канаді до $4.00, а поза Канадою — до $4.50 на рік.

Усі ті читачі, що внесуть свої передплати на 1967 рік до дня 31 грудня 1966 року, передплачують „Вісника" висотою старої передплати, тобто — $3.50 в Канаді, а поза Канадою — $4.00.

Адміністрація „Вісника"

Поцілунок патріярха з папою...

(Закінчення з 1 стор.)

консулеві, що — як би то було чудово, якщо б папа й патріярх могли зустрітися. Тоді ж таки він висловив був своє розчарування з приводу того, що папа не був навіть настільки ввічливим, щоб відповісти на Патріярше Послання-Поздоровлення 1958 р. Цей консул влаштував побачення з патріярхом; а решта — вже належить до історії.

З того часу цей же принц на протязі років був в особистому зв'язку з патріярхом і був його неофіційним амбасадором при Ватикані. Цей же принц одного разу остеріг був кардинала Беа, що таке відношення Ватикану все більше розширює роз'єднання зо Сходом. Вислід цього був такий, що у Ватикані було зроблено деякі основні зміни в дипломатії.

Цю історію потвердив і отець Крістоф-Жан Дюмон (Dumont), О. П., директор (унійною) Католицького Центру „Істіна" в Парижі. „Істіна" спеціялізується в студіях Східнього Православія. Отець Дюмон сказав: „Я вболівав над глухотою Ватикану в його відношенні до тих дружніх слів, що наспіли були з Істанбулу". (Пояснення в дужках і підкреслення належать ред. В.).

Кардинал — німець підтримав німецьких дипломатів

До інформацій, що подані вище за журналом „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс", можна додати деякі побічні подробиці, а найперше —.ось цей факт: католицька преса, яка представила папу Івана 23-го як нібито ініціятора „збліження" з православними з мотивів „доброї волі", промовчала була той факт, що папа Іван 23-й не відповів на Послання патріярха Атенагораса І, який поздоровив цього папу з нагоди його обрання на папство 1958 р., і цей нетактовний крок зґаданого папи здивував і вразив провідних унійних діячів у Зах. Німеччині і Франції.

Папа Іван 23-й ще 25 січня 1959 р., коли він вперше заповів, що він задумував готовитися до скликання 2-го Ватиканського Собору, не мав іншої політики, як тільки заявити категоричним тоном традиційної римської політики, що він думає „об'єднати 125 мільйонів православних греків і росіян" з Римом. Отже початкові пляни папи Івана 23-го і задуманого ним 2-го Ватиканського Собору були такі: поставити категоричний ультимат, щоб православні піддалися Римові. Це початкове непримиренне відношення папи Івана 23-го до православних було найперше віддзеркалене в посланні єпископату українців восени 1959 р. Бачивши, що папа Іван 23-й ставить православним ультимат (25 січня 1959 р.), єпископат українців греко-католиків у своєму посланні з Риму восени 1959 р. (перший і покищо останній) з-поміж єпископату інших народів посміливо поставити, українським православним єпископам, щоб ті „з нагоди недалекого вже 2-го Ватиканського Собору" прибули до Риму і „з покірним проханням" (дослівно!) піддалися папі...

Але німецькі дипломати-католики (і, як видно, також і Католицька Акція у Франції, напр. о. Дюмон) нарешті таки переконали папу Івана 23-го (і його дипломатів у Ватикані), щоб він змінив свою тактику супроти православних. І три роки зусиль з їхнього боку увінчалися успіхом: папа Іван 23-й 1961 р. змінив свою тактику: з непримиренної тактики супроти православних (підлабіється Римові!) він переключився на тактику „збліження" з ними, щоб таким чином приєднати їх до Римської Церкви. Почин цій новій тактиці дали німецькі дипломати.

По стороні німецьких дипломатів став впливовий у Римі і у світі німецький кардинал Августин Беа. Отже папа Іван 23-й 1961 р. створив унійний Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдности Християнства, головою якого назначив саме його — кардинала Августина Беа. Цей Секретаріят видав також наказ католикам правити „спільні" Богослуження з православними, якщо цього вимагає нагода на унію.

Взімі 1966 р. кардинал Беа скликав у Римі 1,200 католицьких провідників, які обмірковували дальші пляни наступу на православних шляхом „збліження" і вони ж таки вимагали від католицьких діячів звітів з їхньої акції на місцях у справі їхньої роботи в ділянці „збліження". У зв'язку з цим, на українському відтинку політика „збліження" досить революційно почалася (таки взімі 1966 р.) натиском на православних українців, щоб вони правили з католиками „спільні" Богослужения, бо цього, мовляв, вимагає „національна єдність".

Зустріч Патріярха Константинопольського Атенагораса І з папою Павлом VI в Єрусалимі в днях 4-6 січня 1964 р., де вони поцілувалися — зустріч, до якої довела тактика німецької дипломатії — була використана пропагандою міжнародньої Католицької Акції як найвищий символ „збліження" з метою довести до унії.

Зацікавлення КУК у „спільних" Богослуженнях

(Закінчення з 1-ї стор.)

українського поселення у Канаді та, як це підкреслив у своєму слові д-р М. Куштета, — висловити від імені організованої української громади подяку за їх участь у Службах Божих та за відслужения спільного Молебня.

Владику Михаїла представники КУК привітали з ім'яннами, бажаючи якнайкращих успіхів у праці для української Церкви і народу.

Оба Владики висловили в розмові з представниками КУК ту саму турботу, зупиняючись на святкуваннях у наступному році великих роковин 100-річчя Канади і 50-річчя Української Національної Революції. Рідеться про те, щоб з нагоди 100-річчя Канади українська спільнота гідно і достойно заманіфестувала об'єднанними силами наші досягнення та здобутки в Канаді, репрезентуючи рівночасно Церкву, мистецтво, культуру та волелюбні змагання українського народу. Світова виставa (ЕКСПО) в Монтреалі — це добра нагода винести і показати в міжнародньому маштабі, з увагн на участь у виставі Советського Союзу, положення українського народу і Церкви на Батьківщині."

З.Р.В. — Провід Комітету Українців Канади (чи точніше більшість членів проводу) не дозволив на освячення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вінніпезі, під час урочистостей відкриття його 1961 р.; провід КУК зробив це на тій формальній ізгаставі, що він (КУК) не вмішується у церковні справи (Документи про офіційне становище КУК опубліковані в календарі „Рідна Нива" на 1962 р., Вінніпег).

Як відомо, католицький епископат був протн посвячення пам'ятника Шевченкові, бо Шевченко — православний. Щоб католики не мали нагоди побувати на православному Богослуженні, то й православним було заборонено освятити пам'ятника Шевченкові під час відкривання його. Тоді (1961 р.) був далі правосильним традиційний наказ Риму, щоб католики не сходилися з православними при церковних нагодах.

Але в ході світового католицького 2-го Ватиканського Собору (1962-1965) Рим змінив свою тактику супроб навернання на католицтво; отже вже не традиційна ізоляція католиків від православних, а навпаки — метода „збліження" з православними стала новою тактикою. Більше того, Рим жадає від католицьких єпископів звітів, щоб вони показали, чи і як вони ведуть збліження з інновірцями, включно зо „спільними" Богослуженнями. Отже цей наказ Риму про „збліження" зобов'язує й українських католицьких провідників. Національною справою тут користуються лише як формальним аргументом для діяльности Католицької Акції (Світського Апостолату), з тією метою, щоб православних українців церковно „вблизити" до Риму.

Формально-домінуючу п о з и ц і ю в КУК займає Братство Українців Католиків (Світський Апостолят) — вже хоч би й у тому відношенні, що, згідно зо статутом КУК, лише член цієї організації (Братства Укр. Католиків) має право бути головою КУК.

Як, чому й відколи діячі з КУК (принаймні з його відділів) змінили своє становище, і офіційно почали діяти в церковній ділянці, агітуючи за „спільними" Богослуженнями — це вже окрема справа.

Митр. Нікодим: Мої погляди „повністю сходяться" з поглядами Совєтської держави

Митр. Нікодим (Ротов) заявив, що в СССР немає антисемітизму

На пресовій конференції в Женеві митрополит Ленінградський і Ладозький Нікодим (Ротов) 25 липня 1966 р. „заперечив існування антисемітизму в Совєтському Союзі". „Реліджіез Нюз Сервис" також подав, що цей же російський духовний заявив, що його „погляди повністю сходяться з поглядами Совєтської держави". (Місячник „Ди Ортодокс Чирч", жовтень 1966 р., США).

З.Р.В. — Митр. Нікодим (Ротов) — голова могутнього Відділу Зовнішніх (закордонних) Зв'язків М о с ковської Патріярхії в Москві користується особливим довір'ям у влади СССР, фактично управить Російською Православною Церквою (Московським Патріярхатом) в США, і, як думають спостерігачі на Заході, він буде наслідником теперішнього патріярха Московського Олексія (Семанського), якому вже йде на 90-ку.

Новий Голова Президії Консисторії приступив до виконування своїх обов'язків

Голова Президії Консисторії, Прот. Ф. Керницький

Прот. Франко Керницький, обраний Консисторією Української Греко-Православної Церкви в Канаді на становище Голови Президії Консисторії, зайняв це своє нове становище 15 листопада 1966 р. До того часу, обов'язки Голови Президії виконував Секретар Президії — Свящ. С. Ярмусь; він управляв працею Президії від Надзвичайних Зборів Консисторії, що відбувався 27 липня 1966 (спричинені упокоєнням останнього Голови Президії бл. п. Прот. Т. Ковалишина) до 15 листопада 1966 р. Отець Ф. Керницький був обраний на становище Голови Президії регулярними Зборами Консисторії 14-16 жовтня 1966 р. Досі він був настоятелем Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні. Нормально, Голову Президії Консисторії обирає Собор Церкви. Отця Франка обрала Консисторія добути канденцію покійного Отця Прот. Т. Ковалишина, що упокоївся 22 липня ц. р. Ця каденція закінчується 1970 р.

Прот. Ф. Керницький належить до молодшої генерації Духовенства нашої Церкви. Він є енергійний і ще до обрання на Голову Президії визначався своїми адміністраційними здібностями. Йому минуло 57 років.

— — — — — — —

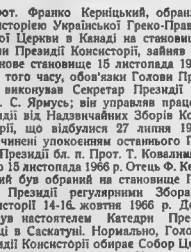

Секретар Президії Консисторії, Свящ. С. Ярмусь

Свящ. С. Ярмусь, за урядування бл.п. Прот. Т. Ковалишина, крім свого становища Секретаря Президії, був членом Редакції „Вісника"; тепер він далі добуватиме свою каденцію Секретаря Президії, а рівночасно, з доручення останніх Зборів Консисторії, буде управителем Канцелярії Консисторії. Випускник Богословського факультету при Колегії Св. Андрея, о. С. Ярмусь є відомий українському православному суспільству своїми релігійними статтями та богословськими розвідками; він є уродженець Почаївщини на Волині, і цього року вступив у 42 рік свого життя.

Новий совєтський...

(Закінчення з 1 стор.)

„...26 березня 1966 р. прийнято указ про доповнення статті 138 Кримінального кодексу Української РСР частиною другою, яка встановляє відповідальність законів про відокремлення церкви від держави і школи від церкви і знову вчинили такий же злочин, а також передбачає відповідальність за організаційну діяльність, спрямовану на вчинення таких же дій".

З.Р.В. — Вищезгаданий новий „указ" (наказ-закон) може серед непоінформованих витворити такі враження, що влада СССР рішилася строго дотримуватися Конституції СССР у справі розмежування між Церквою й державою, тобто — що влада СССР не може вмішуватися у справи Церкви, а Церква не може вмішуватися у справи держави. Але хто знає дійсність в СССР, той свідомий цього, що зґаданий закон спрямований проти Церкви. Влада СССР видає дедалі більше „законів" протн Церкви, і отже хто ці „закони" нарушує, того влада карає. Функціонари влади СССР мають аж надто багато „законних" засобів для переслідування Церкви, отже вони не потребують „нарушувати законів", коли винищують Церкву. Тому-то й влади СССР не треба видавати законів проти атеїстів.

Звичайно, якщо якісь бешкетники вриваються до церков, щоб знущатися над вірними, то влада про людське око часом усуває їх. Але ж анархія таких бешкетників не на руку і самій владі. Влада вважає, що треба „законно" ліквідувати Церкву, а не чинити це кожному на власну руку — хто і як собі цього хотів би.

Церковна музика на комуністичному фестівалі

Восени ц. р. преса подала як несподівану той факт, що в консерваторії в Москві Російський Республіканський хор під дирнгентурою Олександра Юрлова виконував православні церковні композиції, особливо ж твори українця Дмитра Бортнянського (з кінця 18-го століття).

Інформуючи про цей факт, журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" (жовтень 1966) подає, що советські хори виконоветимуть середньовічні православні літургічні пісноспіння на Слов'янському Музичному Фестівалі у Варшаві.

З.Р.В. — Звичайно, влада СССР підходить до цього як до мистецтва, отже це не є жодною ознакою будь-якої зміни в її протирелігійній політиці й акції.

Бог заповів: „Шануй батька та матір", та: „Хто злорічить на батька чи матір, — нехай смертю помре" Мат. 15:4)

Стипендійний Фонд...

(Закінчення з 1 стор.)

з перших священиків-піонерів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, прийнявши хиротонію 1-го серпня 1926 р. За час своєї 39-літньої священичої праці він вложив багато труду й праці для розвою Української Греко-Православної Церкви в Канаді, так і для розбудови суспільно-громадського та освітнього життя взагалі. У роках 1951-1955 був Головою Президії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а в роках 1955-1958 був Адміністратором Західної Єпархії нашої Церкви. В 1960 році із становища Місіонера Української Греко-Православної Церкви в Канаді о. Єронім був переведений до Всеканадської Катедри Пресвятої Трійці в Вінніпезі, де працював до свого несподіваного упокоєння 24-го вересня 1965 року. Можна сказати, що Стипендійний Фонд, заснований в його імені, буде немов продовженням його корисної і плідної праці для Української Православної Церкви та для українського народу взагалі.

Тут треба додати, що крім оснуваної фундації, в імені її покійного батька, пані Одарка передала до бібліотеки Колегії цінну збірку книжок та різних друків, придбаних о. Єронімом за його життя.

Пані Одарка Гриценна-Троскі є професором на педагогічному факультеті при Манітобському університеті (Faculty of Education), а її муж, п. Михайло Троскі, індустріяльний інженер по фаху, є членом фірми: Manitoba Bridge and Engineering Co., у Вінніпезі.

Управа Колегії Св. Андрея висловлює їм оцим щиру подяку й признання за їх благородне діло та бажає їм якнайкращих успіхів у їхньому житті.

ЗА УПРАВУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ:
о. С. В. Савчук — Принципал.

Ударення з представниками СССР у Світовій Раді Церков

„A Religious News Service" ширше поінформував про зударення між митр. Нікодимом (Ротовим) з Москви і протестантським пастором д-ром Карсоном Блейком з США на арені Світової Ради Церков у Женеві в липні 1966 р.

Митр. Нікодим повів гостру атаку проти Америки, яку він обвинувачував у багатьох „жорстокостях" і „беззаконнях", почавши від справи В'єтнаму, а скінчивши на „расовій" політиці внутрі США (негри). Д-р Блейк гостро заперечував проти цього виступу митр. Нікодима.

(„Ди Ортодокс Чирч", ч. 8, жовтень 1966, США).

З.Р.В. — Д-р Карсон Блейк (Blake) завдалегідь обраний на становище генерального секретаря Світової Ради Церков, і цей пост він займе тоді, як добуде свою каденцію д-р Віссерт Гуфт — досьогочасний ген. секретар СРЦ від часу її заіснування. Центр СРЦ є в Женеві (Швайцарія).

Світова Рада Церков є організацією майже всіх Православних і Протестантських Церков світу для їхньої практичної співпраці в різних ділянках.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видав Видавничий Спілка Екклезія. Передплата: в Канаді — $3.50 на рік. За границю — $4.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 30 ц.; в США — 35 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $3.50 — Foreign — $4.00. Single copies: in Canada — 30c; in U.S.A. — 35c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЕКЗАРХ ЯКОВОС ЗА „ЖОНАТИМ ЄПИСКОПАТОМ"?

Преса присвятила відносно багато уваги заяві екзарха Яковоса, що він є за „жонатим епископатом", бо тоді був би кращий вибір кандидатів на епископів. Архиепископ Яковос є Американським екзархом Константинопольського патріярха Атенагорася І, отже цей його поступ чинить цю його заяву тим більш знаменною.

Але одночасно преса згадала, що екзарх Яковос висловився за тим, щоб увести суворіші церковні розводові закони в Православній Церкві, бо це допомогло б справі зближення православних з католиками.

Обидві ці заяви (майже одночасні), є такі, що вони суперечать одна одній, але зате ж одна з них може подобатися протестантам (жонатий епископат), а друга може подобатися Католицькій Церкві (загострення церковного розводового права).

Політичне положення патріярха Константинопольського є таке, що йому справді дуже потрібна підтримка політичних сфер різних християнських віросповідань, і екзарх Яковос докладає всіх зусиль, щоб і серед протестантів, і серед католиків прищепити активні симпатії до патріярха Константинопольського, бо його положення в Туреччині політично дуже трудне.

Стільки можна сказати про обидві вищезгадані заяви екзарха Яковоса, які одначе не ведуть за собою ані зміни (загострення) церковного розводового права, ані введення жонатого епископату в грецькому екзархаті на Американському континенті. І цей факт треба мати на увазі як дійсне відношення до цих справ з боку екзарха Яковоса.

Звичайно, архиеп. Яковос сказав, що обидві ці зміни мав би зробити черговий Вселенський (Екуменічний, світовий) Собор Православної Церкви, до якого вже готовляться, і що екзарх Яковос голосував би там за введення жонатого епископату в Православній Церкві. Безперечно, екзарх Яковос поступив би так у порозумінні з Константинопольським патріярхом, хоч він мусів би бути приготований на це, що його внесок перепав би на Соборі. І хоч після того в Американському Екзархаті греків в Америці й далі не було б жонатого епископату, але екзарх (а з ним і ввесь екзархат) могли б уже з приводу цього внеску на соборі прихилити собі прихильність протестантів. Отже й симпатії здобули б, і жонатого епископату в них не було б.

У великих Церквах-в Європі, де є багато духовенства, вибір на кандидатів на епископів, і то на добрих епископів, ніколи не бракувало, і тепер не бракує: ні в Греції, ні в Сербії, ні в Болгарії, ні в Румунії, ні в СССР. Навіть у Православній Церкві в Польщі (між двома світовими війнами) де було несповна чотири мільйони православних різних національностей (у цьому основу становили православні українці), не було жодної проблеми щодо добрих кандидатів на епископів. (Проблему в цій справі витворила була лише друга світова війна).

Отже, якщо б хто хотів сподіватися, що Вселенський Собор встановив би жонатий епископат, то хіба лиш на основі сподівання, що такий епископат був би дозволений (виняткова) лише для Американського континенту. Це припущення висловлюється тут лише „задля аргументів". Бо можна сказати заздалегідь, що Вселенський Собор такого вилаштувати не зробить — навіть для Американського континенту.

Чи православні на Американському континенті захотіли б через кілька чи кільканадцять чи й кількадесять осіб у сані епископів виключити себе із схеми Вселенської Православної Церкви лише тому; щоб установити в себе жонатий епископат — це вже справа вгадування на далеке майбутнє, а не справа реальних фактів.

Якщо б, однак, займатися вгадуванням, то є більше підстав передбачувати, що на черговому Вселенському Соборі може не бути навіть самого проекту щодо встановлення жонатого епископату. Ані на Всеправославних Родоських Конференціях, які підготовляють Вселенський Собор, ані внутрі Церкви досі навіть натяків (не лише проектів) на евентуальне введення жонатого епископату не було й немає. Загальний настрій є такий, що нежонатий епископат і надалі вважається за справу само-собою зрозумілу і бездискусійну — за справу, яка становить один з формальних прикмет Православної Церкви.

Чи це кому може подобатися чи ні, але саме такий є стан цієї справи — таке її загальне тло, на якому пролунала цікава заява екзарха Яковоса, що він є за „жонатим епископатом".

НОВА ХВИЛЯ АТАК КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ ПРОТИ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ

Тому що Українська Православна Церква відмовилася прийти „спільні" Богослужіння з католиками, то католицька преса повела масовий наступ проти православних українців, посуджуючи їх у „ненависті" до українців-католиків.

Такі аргументи як „ненависть" і т. п. — це одна із сталих прикмет декотрих католицьких українських органів у Канаді.

Усе ж таки редактори тих католицьких органів знають, що не взаємна ненависть, а лише принципи віри забороняють як католикам, так і православним мати „спільні" Богослужіння з іншовірцями, і що принципи віри ніяк спільного з ненавистю не мають. Вони також знають, що Апостольські Правила забороняють православним мати „спільні" Богослужіння з католиками, і що Православна Церква, до якого вже готовляться, і що екзарх Яковос голосував би там за введення жонатого епископату в Православній Церкві. Безперечно, екзарх Яковос поступив би так у порозумінні з Константинопольським патріярхом, хоч він мусів би бути приготований на це, що його внесок перепав би на Соборі. І хоч після того в Американському Екзархаті греків в Америці й далі не було б жонатого епископату, але екзарх (а з ним і ввесь екзархат) могли б уже з приводу цього внеску на соборі прихилити собі прихильність протестантів. Отже й симпатії здобули б, і жонатого епископату в них не було б.

Але дехто з редакторів католицької преси, мабуть, не знає, що в православних українців немає такої мети, щоб між собою виробляти грунт під унію з Римом, отже „спільні" Богослужіння для них є недоцільними.

Римська Церква робить усякі експерименти, щоб серед православних українців витворити грунт під унію, отже діячі Католицької Акції підходять до православних українців так, немов до якогось матеріялу для римських експериментів. Це ображує, перш за все, людську гідність православних українців.

Рим досі ще не дав жодних доказів любови до не-католиків, православних українців не може заскочити й здивувати нова хвиля атак проти них на сторінках декотрих католицьких органів. І біда не в тому, що діячі Католицької Акції не люблять православних українців; біда була б тоді, якщо б Католицька Акція вважала православних українців за наївних. А це було б тоді, якщо б православні українці не бачили, що Католицька Акція трактує їх не як підмета, а як предмета — як матеріял у руках римських діячів.

Шість мільйонів православних в США не можуть бути промовчаними

Визначні світські православні діячі в Америці повели широку освідомлюючу акцію серед своїх співгорожан інших віросповідань, метою якої є поінформувати їх про Православ'є.

Один з православних американців, Н. Ройс, у своєму листі до фільмового підприємства в Голівуді „Motion Picture Assn." між іншим написав так:

„...Голівуд виконав добру роботу, показавши „повну картину" протестантських, римо-католицьких і жидівських спільнот, але православ'є з його шістьма мільйонами членів в США холодно вилишено."

Н. Ройс при тому з признанням висловився про додаток до сенатської резолюції штату Коліфорнії, в якій є така постанова, щоб „у засоби приладного вислову" було включено також і Православ'є — там, де говориться про „більші релігії" в США.

Журнал „Вераєті", який спеціялізується у справах фільмів на біблійні теми, прихильно коментує акцію Н. Ройса.

Будуть „увічнювати" Козаччину?

Советський орган „Літературна Україна" (ч. 77, 1966 р.) подав такі інформації:

„Обов'язок перед минулим і майбутнім"

(Б. Антоненко-Давидович)

„— А чи не про це ж місце мовиться в Тараса:

Нас тут триста, як скло,
Товариства лягло...

Так, триста козаків із двох тисяч ар'єргарду визвольної армії зневажили тут смерть, відкинули пропозиції ворога піддатися й один за одним полягли, щоб дати змогу полковникові Богуну вивести козацьке військо з берестейських драговин, щоб зберегти для дальшої боротьби своє військо, щоб не пішли на марне Богданові перемоги.

За свідченням французького офіцера П'єра Шевальє, що був тоді при польському війську, останнім з трьохсот козаків лишився Іван Нечай. Прострелений чотирнадцятьма кулями, він, відбиваючись шаблею відходив до річки Пляшеві, сподіваючись пробитися до свого війська й повідомити, що все трагічне було полягло, виконавши військовий обов'язок. Він ускочив уже в човен, але вороги, перебігши по трупах його товаришів, облягли звідусіль Нечая. Йому вибили з рук шаблю, рушницю, а він скопив косу, що випадково трапилась до рук, і бився далі. Вражений нечуваним героїзмом простого козака, польський король запропонував Нечаєві піддатися, обіцяючи не тільки дарувати йому життя, а й зробити полковником, та козак Іван відповів на те:

— Жив я козаком і вмерти ним хочу, а під ваше панське ярмо не піду нізащо, — і косив далі своїх ворогів поки, як описує П'єр Шевальє, якийсь шляхтич не заліз у воду й тихцем не перекинув човен...

Мені пригадалась ота розмова з Максимом Тадейовичем Рильським, коли я дізнався про постанову нашого уряду про увічнення місць, пов'язаних із славною історією козаччини. В нашій пресі, зокрема й у „Літературній Україні", з'явилося вже чимало відгуків, де автори, вітаючи цю постанову, подавали конкретні пропозиції про форму та місця, що потребують увічнення. Всі вони цілком слушні й на часі, але торкаються ці пропозиції тільки тріумфальних дат, подій і місць, пов'язаних з перемогами українського козацтва. Але для нащадків лишаються дорогими й місця народної трагедії, поля тяжких поразок, де предки, гинучи, закликали до відплати, вчили наступні покоління своїм прикладом, — хай і з трагічними вислідом, — як треба виборювати права свого народу. Хіба загибель трьохсот спартанців у Фермопілях не стала блискучою сторінкою історії античної Греції, перед якою тьмяніють усі перемоги греків? Хіба не надихала на штурм Зимового червоногвардійські загони пам'ять про розстріляних Пер-Ляшез паризьких комунарів? Хіба не склав український народ про закатованого у Сербах Івана Гонту легенди, що живуть і досі?..

...Сніг було б назвати котрусь із лубенських вулиць іменем Наливайка, й у відповідному місці над Солониною поставити обеліск. (Так само й Умань прикрасили б вулиці, названі іменами Гонти та Залізняка, тим більше, що незабаром буде двохсотріччя Коліївщини). Адже всі ці козацько-селянські повстання Наливайка, Сулими, Павлюка, Остряниця були передвісниками великої визвольної війни українського народу 1648 року, а Коліївщина була останнім збройним спалахом соціальної та національної боротьби українського народу.

Хочеться згадати ще одне місто, що лишило в нашого народу сумну пам'ять по собі. Скільки сліз пролито на невольницькому ринку в проклятій Кафі, цій ненажерливій пащі, яка щорану ковтала вдень і вночі. Скільки тут розлучено дітей з батьками, жінок з чоловіками, бойових січових побратимів!.. А тим часом у теперішній Феодосії — колишній Кафі — не побачиш навіть мейорі альної дошки на місці того невольницького ринку, і акскурсоводи не згадують його, показуючи прикметні місця сучасної Феодосії. А скільки думок про майбутнє й найогиднішу форму поневолення людини — рабство — виклинає це місце, що акумулювало в собі стільки сліз, стогонів і прокльонів, і якою вдячністю проймається наш сучасник до пам'яті гетьмана Сагайдачного та кошового Запорозької Січі Сірка, які водою й сухоходом водили сюди козаків визволяти нещасних бранців...

Пам'ятаючи велике виховне значення від належного впорядкування та вшанування тих сумних пам'яток нашої історії, треба сказати, що цього вимагають від нас почуття обов'язку перед минулим нашого народу й усвідомлення своєї відповідальності перед нащадками".

ХВИЛИНА РОЗДУМУВАННЯ

„А ХТО З ВАС БУДЕ ПЕРШИЙ БІЖАЄ, — НЕХАЙ БУДЕ ВІН ВАМ ЗА НЕВІЛЬНИКА" (Мат. 20.27).

Радість людини буває тоді, коли вона бачить, що її зусилля не пішли марно. А найбільший вияв зусилля виявляється у формі цінної, безкорисної, прислуги своєму ближньому — ставлення середнім життя не себе, а свого ближнього, що є прикметою раба, що і вимагає надлюдських зусиль. Сим Людський, бувши Божеством, мив ноги Своїм ученикам і не вважав це за приниження Себе, бо Він „прийшов не на те, щоб Йому служили, а щоб послужити". А чи ти брате і ти сестро можете забути себе бодай на одну хвилину, а подбати про добро свого ближнього?

Доля поруганих українських святинь під совєтами

Советський орган „Молодь України" (9. 9. 1966) подає:

„Київ славиться древніми пам'ятниками, визначними місцями. Гостям столиці є що подивитися. Ну, а самим киянам? Візьмемо, наприклад, широко відомий Києво-Печерський заповідник (Лавру). Цей чудовий куток відвідують мільйони. Але екскурсії проводяться дуже лаконічно, загально, начеб наспіх, пребагато цікавих фактів, пов'язаних з історією заповідника, зовсім не згадується.

А хто знає, що в одному з глухих закутків Лаври поховано героя Вітчизняної війни 1812 року, особистого ад'ютанта Кутузова — Кайсарова? Могила його — у Нижній Лаврі, біля Далеких Печер. Дуже небагатьом відоме одне з чарівних місць — територія древнього Видубецького монастиря на узвиші, над мальовничим озером. Але тут розташували щось подібне до гаража моторних човнів. Вона забруднена, берег закиданий мотлохом і металобрухтом. На мою думку, такі гаражі треба влаштовувати десь подалі від знаменитого заповідника.

На території Видубецького монастиря є могила славетного педагога Ушинського. Раніше тут бували Шевченко, Пушкін і інші великі сини Вітчизни. Але про це відають лише студенти-філологи, які раз на рік приходять до могили Ушинського вшанувати пам'ять свого вчителя.

Хочу це висловити таку думку: чи не час відселити до інших приміщень розташовані на території Києво-Печерського заповідника заклади та установи, які не мають ніякого відношення до історії, мистецтва? Чому б не розмістити тут частину експонатів Державного історичного музею УРСР, які, можливо, через брак місця у приміщенні музею лежать у підвалах фондів?.." Юрій КОЛЯДА, студент Київського державного університету імені Шевченка."

З.Р.В. — Подаючи свої завваження до цієї новинки, „Інформатор" Радіо — Свобода (ч. 65, 1966 р.), додає:

„І сам автор цього допису не пише про те, що в Києво-Печерській лаврі, поблизу дзвінниці похований видатний український учений-мистецтвознавець Данило Михайлович Щербківський, який заподіяв собі смерть, кинувшись з мосту в Дніпро 6 червня 1927 року в наслідок цькування його більшовицькими провокаторами."

Перша італійська православна церква відкрита офіційно

Московська Патріярхія започатковує свої впливи в Італії

Коли 2000 італійців у місті Іврея в Італії ще 1958 р. перейшли на православ'є, а з ними і їхній настоятель монсіньор Матіо Таддеї.

Восени цього року Московський Патріярхат поблагословив їхню парафію, і це означає офіційне відкриття згаданої парафії, — інформує журнал „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокс" (жовтень 1966 р. США).

З.Р.В. — Що Московський Патріярхат офіційно відкрив цю парафію, шляхом свого благословення — то в даному випадку це означає, що він узяв цю парафію під свою „опіку".

Добра людина з доброго скарбу добре виносить, а лукава людина зо скарбу лихого виносить лихе (Мат. 12:35).

РЕЧНИК ПРАВОСЛАВНИХ ТЕОЛОГІВ:

„СПІЛЬНІ" БОГОСЛУЖЕННЯ – ЦЕ „З'ЄДНАННЯ"

НА ПРИКАЗ ВАТИКАНУ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ НАТИСКАЄ НА „СПІЛЬНІ" БОГОСЛУЖЕННЯ У ВСЬОМУ СВІТІ

Речник православних теологів на екуменічній конференції в Католицькому університеті в США прилюдно виявив католикам, чому релігія не дозволяє православним брати співучасть у „спільних католицько-православних" Богослуженнях.

Інтернаціональна Католицька Акція (Світський Апостолят, що складається з сітки різних світських католицьких організацій під усякими місцевими назвами) широким фронтом повели на Православіє наступ шляхом змагання до так званих „спільних" („католицько-православних") Богослужень. Католицька Акція почала цей наступ на наказ Ватикану, згідно з тими планами, які опрацював Ватиканський Секретаріят Сприяння Єдності Християнства, метою якого є підготовляти серед православних грунт для приєднання їх до Католицької Церкви. Цей Секретаріят очолюють у Римі кардинал Августин Беа (голова) і єпископ Йоган Вілебрандс (секретар). Єп. Вілебрандс, що є фактичним керівником Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства, і він же керує акцією за „спільні" Богослуження, і з доручення Ватикану він є в тайних дипломатичних контактах з владою СССР. Це він постарався, що Москва прислала своїх обсерваторів на 2-й Ватиканський Собор до Риму. Це він проголосив восени 1962 р., що 2-й Ватиканський Собор і папа Іван 23-й осудили єпископів українців-католиків за їхній протест проти Москви (восени 1962 р.) в обороні переслідувного греко-католицтва.

Вліті 1962 р. з'їзд провідників (1200 осіб) світової сітки Ватиканського Секретаріяту Сприяння Єдності Християнства заповів, щоб католицькі єпископи в різних країнах здали цьому Секретаріятові звіт з своєї діяльности з метою наблизити православних до Риму. Щоб задовольнити жадання цього Секретаріяту, Католицька Акція в різних країнах вліті цього року почала вести твердий наступ під кличем: за „спільні" Богослуження з православними. Цей наступ почався в усьому світі серед православних усіх національностей, а в тому й серед православних українців.

Католицькій Акції треба тих „спільних" Богослужень, щоб фотографувати їх, писати рапорти про них, і ці документи вислати до Риму, як доказ успіху уніяної акції серед православних „нез'єднаних братів", як це офіційно називає їх Ватикан у всіх своїх документах.

Католицьке віронавчання в принципі забороняє „спільні" Богослужения з некатоликами. Але для православних тимчасово в деяких країнах зроблено виняток, якщо Рим уважає, що шляхом того винятку можна підготовити серед них грунт для приєднання їх до Риму. Православні на Заході є у великій меншості, отже шляхом „спільних" Богослужень та інших „збліжень" Рим надіється „розтопити" православну меншість у своєму „морі" шляхом своєї нової тактики — „відлиги".

Коли розглянути з Канади всі ті країни світу, де Католицька Акція повела наступ за „спільні" Богослуження, то побачимо, що там ніде ті „спільні" Богослуження не відбулися. Коли православні українці розглядаються серед інших етнічних спільнот православного віросповідання, то вони бачать, що серед них ті „спільні" Богослуження не відбулися. Чому? Бо Православіє рішуче відхилило ці пропозиції з боку Католицької Акції, — відхилило в ім'я збереження чистоти свого віровикладання, в ім'я консеквентности теорії й практики Православія.

Не може бути „спільних" Богослужень, бо немає з'єднання

Цього року (1966) Католицька Церква влаштувала в католицькому Нотр-Дамському університеті в США так звану „Екуменічну Конференцію" з не-католицькими представниками, щоб довідатися, чи і який грунт евентуально виявився б серед православних і протестантів для римських плянів приєднати їх до Риму. Там же обговорювано й справу запроектованих Римом „спільних („католицько-православних") Богослужень.

Православні делегати, які діяли там у порозумінні з Постійною Конференцією Православних Єпископів в США, в принципі зайняли таке становище, що якщо б звершувати „спільні" Богослужения — то це було б еретичне діло, бо як догматично-канонічний аспект, так і основний на ньому таїнственний (сакраментально-містичний) в принципі забороняють звершувати „спільні" Богослужения там, де немає церковного з'єднання.

Уповноважений від православної координації (різних національностей) речник о. проф. А. Шмеман, особливо респектований католиками православний теолог, якому католики надали почесний докторат Нотрдамського університету за його вищезгаданий виступ, заявив там таке:

"Orthodox are reluctant to enter into joint worship with Roman Catholic because they regard worship as expressing unity — a unity which does not exist in fact between them and the Roman Catholics". ("The Orthodox Church", Vol. 2, No. 8, October 1966. USA).

(„Православні є проти спільних Богослужень з католиками, бо вони (православні) вважають Богослуження за вислів єдности, — єдности яка фактично не існує між ними й католиками").

З.Р.В. — Католицькому університеті в Нотр Дам в США заімпонувало чистe, пряме й принципове становище православних, репрезентантів-теологів, — отже цей університет надав о. проф. Шмеманові почесний докторат, а не очорнювали й не лаяли його, як це в подібних випадках чинили б деякті з українських католицьких пресових органів. А це тому, що католицький Нотрдамський університет є римо-католицький, і тому, що там діють провідники — джентельмени на високому рівні культури. Це одна з причин, чому православні волюють мати діло з римо-католиками, а не з греко-католиками. Коли православні ставлять справу чесно, ясно й відкрито: що у справі „спільних" Богослужень не перешкоді стоїть справа різниці у віросповіданні, якої не вільно нікому нехтувати, то римо-католики з повагою, достойно й зо самозрозумінністю приймають це до уваги, і шанують православних за їхню стійкість і пошану до своїх принципів. А в греко-католицькій пресі, натомість, у відповідь на це є „діялог" у такому стилі по адресі православних українців: „розбивачі єдности", „зловісці" і тому подібне. Безперечно — це справа рівня культури й доброго виховання, не кажучи вже про справу християнської любови. Вони ніяк не можуть зрозуміти того, що треба й вільно триматися засад своєї віри, а не ломити їх лише тому, що того хочуть католики. Не дивно, що римо-католики загалом уважають греко-католиків „дівчів" за лишню завалу на шляху діялогу з православними, і тому загалом вони ігнорують греко-католицьких церковних дівчів з уваги на брак належного рівня у них. Це явище справді прикре. Але при добрій волі його можна б змінити.

Наглий успіх „нацистів" у Баварії звернув увагу світу

У виборах у провінції Баварії (столицею якої є Мюнхен), у Західній Німеччині, праве крило демократичної партії (так звані „нацисти") здобуло велике число місць. Цей факт став у центрі політичної уваги спостерігачів під кінець листопада ц. р.

Восени ц. р. „нацисти" відбули свій великий з'їзд у Нюрнберзі, де 1945 р. Аліянти засудили на смерть майже всіх гітлерівських провідників.

Теперішні „нацисти" кажуть, що вони не є гітлерівці, бо їхне членство складається з молодих людей, яких за часів Гітлера ще не було на світі, або були вони тоді ще дітьми, отже вони не відповідальні за злочини гітлерівців.

Таїні переговори Ватикану з Прагою

Ватикан (почерез віденського кардинала Кеніга) веде таїні переговори з комуністичною владою Чехословаччини, щоб нав'язати з нею дипломатичні зносини. (Журн. „Православная Русь", ч. 18, 1966, США).

НА РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ ПЛАТІВКИ (РЕКОРДИ)

1. Для дітей — „МАЛИЙ ТАРАС" в англійській мові — оповідання про Тарасове юнацьке життя. **Ціна $6.98**
2. Українські діти колядують **Ціна $4.20**
3. 21Пісень для українських дітей. **Ціна $4.20**
4. Українські Коляди — мужеський хор під управою п. Володимира Богоноса **Ціна $4.20**

Замовлення слати на адресу:
Conetatory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man.

35-ліття заяви Сталіна про його бажання знищити все духовенство

На тлі комуністичної пропаганди про „свободу релігій" в СССР

На телеграфне запитання газети „Інінг Ворд": „Чи в Росії переслідується духовенство?" — Сталін відповів: „Так, переслідується, і я лише жалію, що досі не зміг покінчити з ними всіма". (Цитовано за газетою „Новое Время" за 5 березня 1931 р.).

Рік перед тим, тобто 1930 р., митрополит Московський Сергій (Старогрдський — голова Російської Православної Церкви (він був Містоблюстителем Патріяршого Престолу), у своєму пресовому інтервю з совєтським журналістом Борисом Вольним заявив, що в СССР „немає переслідування релігій".

Французький щоденник „Парі-Міді" (5 березня 1930 р.) писав, що віруючі люди в Москві „безчестили" митр. Сергія за що його неправдиву заяву. Газета „Сандей Таймс" в Англії, „Льокаль Анцайгер" у Берліні й інші широко описували, як православні християни в Москві бойкотували митр. Сергія через те, що він голосив перед світом, що в СССР „не переслідується" релігія.

Лише один Сталін мав привілей бути відкритим, і він заявив, що релігія переслідується, і що він рад би був винищити все духовенство.

Федір Достоєвський – внук українського православного священика

Советський часопис „Робітнича газета" (число за 21. VI. 1966) подав таку новинку:

„Вінниця, 20 (Кор. „Робітничої газети"), завідуюча Брацлавським історичним музеєм на громадських засадах К. І. Марценюк — пристрасний дослідник. Недавно вона розшукала в історичних архівах цікаві факти про видатного російського письменника Федора Михайла Достоєвського.

Виявляється, предки письменника жили на Поділлі в старовинному містечку Брацлаві. Дід Андрій Достоєвський служив тут протоіереєм. Його син Лев був священиком на селі. З шести дочок — три були попадями, а три дружинами дрібних службовців. Лише наймолодший син Михайло, батько письменника, якому Андрій Достоєвський намагався дати духовну освіту, втік з Кам'янець-Подільської духовної семінарії, подався в Москву і вступив там до медико-хірургічної академії.

Серед членів сім'ї Достоєвського були й поети. Відому „Покаянную песнь", надрукувану в кінці XVIII століття в „Богогласнике", написав дід письменника, Андрій Достоєвський".

Патріярх Олексій осудив о. Н. Ешлімана й о. Г. Якуніна

Патріярх Московський своїм Архипастирським Листом, датованим в Одесі 6 червня 1966 р., осудив двох православних священиків з Москви (о. Н. Ешліман і о. Г. Якунін), які видали й розповсюдили листа з протестом проти переслідування Православної Церкви владою СССР. Ці священики в цьому ж своєму листі осудили тих єпископів (д. навіть натякнули на патріярха Олексія), які стали знаряддям в руках советської влади на знищення Церкви:

Патріярх Олексій в травні 1966 р. заборонив цих священників у Богослуженні, а влада СССР ізолювала їх у лікарні для божевільних.

Патріярх Олексій у своєму Архипастирському листі особливо підкреслює, що протест священників Ешлімана й Якуніна „спрямований проти доброї волі, яка існує між урядом і церквою".

(Повний текст патріяршого Листа з інформаціями про протест згаданих священників буде опублікований у Різдвяному числі „Вісника".

Місячник „Ди Ортодокс Чирч" (жовтень 1966) в США подав текст вищезгаданого патріяршого Листа в перекладі на англійську мову).

Зміни в „Конституції Української ССР", Ліквідація решти формальної „автономії" Київської філії влади СССР

Советська преса почала інформувати про зміну в „Конституції" так званої „Української Радянської Соціялістичної Республіки".

Так звана „Верховна Рада (ніби „парлямент") Української Радянської Соціялістичної Республіки" 6 березня 1966 р. постановила поробити зміни у своїй так званій „Конституції УРСР". Особливо важливою є зміна в статті 48 Конституції, в якій сказано, що чергові „міністерства Української РСР" перетворюються на „союзно-республіканські" — тобто, що вони вже навіть формально будуть називатися „союзно-республіканськими" (міністерствами СССР з центром у Москві), а не місцевими „міністерствами" Української РСР.

І так з моментом зміни в 48-й статті „Конституції Української РСР" з 6 червня 1966 р., 23 дізинки різних справ в Україні підлягають „союзно-республіканським" (загально-советським) міністерствам у Москві.

Советська газета „Радянська Україна" (за 30. 6. 1966) так інформує про вищезгадані зміни:

„Стаття 48. До **союзно-республіканських** міністерств Української РСР належать Міністерства: Вищої і середньої спеціальної освіти; Вугільної промисловості; Геології; Енергетики і електрифікації; Закордонних справ; Зв'язку; Культури; Легкої промисловості; Лісового господарства; Целюлозно-паперової і деревообробної промисловості; Меліорації і водного господарства; Монтажних і спеціальних будівельних робіт; М'ясної і молочної промисловості; Оборони; Охорони здоров'я; Промисловості будівельних матеріалів; Сільського будівництва; Сільського господарства; Торгівлі; Фінансів; Харчової промисловості; Хімічної промисловості; Чорної металургії".

З.Р.В. — Усі вищезгадані ділянки в Україні офіційно підлягають міністерствам у Москві. А в Києві є лише їхні філіяльні канцелярії. Як виходить, то в „Конституції Української РСР" не сказано, що „Міністерство МДБ (Че-ка) Української РСР" також формально підлягає центрові в Москві. Не сказано цього тому, щоб серед людей складалося таке враження, немов би то український народ сам створив собі Че-ка, і що воно е „незалежним" від центра в Москві

Совєтські „пристосованці"

Один з совєтських органів, „Орля" розіслав анкету (запитник) до своїх читачів з ось цими двома питаннями до них: 1. „Ваш улюблений вислів?" і 2. „Ваш улюблений девіз?" (засада). Совєтський орган „Молодь України" (ч. 176, 1966) передрукував, де як зразок, лише частинку (від 10-х читачів) відповідей на ці питання. Дев'ять осіб дали відповіді або з народньої мудрости, або зацитували думки письменників (але в них не згадується комунізму).

Найдовшу і вигадково-іншу відповідь дав А. Павленко з Донецької области (в Україні):

„Книги я читав до восьмого класу. А потім перестав. Чому? Ось послухайте. Так трапилось, що я змушений був залишити школу. Пішов на будівництво, як кажуть, у життя. І зрозумів, що воно не зовсім таке, як змальовується в літературі. Старші допомогли глянути на світ по-новому, відкрили дійсність без блиску і прикраси. Виконроб повчав і повчає мене народної мудрості (а не книжкової): **„Головне — це вміти жити, пристосовуватися до будь-яких умов, обставини і людей. Ніколи не сперечайся з начальством. Покірне телятко дві матки ссе. Не помастиш — не поїдеш. Прислухайся, хлопче, і далеко підеш".** Спочатку мені, зеленому юнаку, було дивно слухати такі поради; а як же з тими девізами, що часто зустрічаються в книгах? Але переконався; виконроб має рацію. Його „кредо" я теж взяв собі, так би мовити, на озброєння: Впевнений, так досягну чогось у житті".

Два японські православні священики прийняли черноЧий постриг

Два православні японські священики 6 вересня 1966 р. прибули з Японії до США, прийняли тут черноЧий (монаший) постриг, і знову повернуться в Японію. Це є молоденький отець Василій Ногашіма й о. Никита Кондо (старша особа).

КОЛЕГІЯ СВЯТОГО АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

ЗАПРОШЕННЯ

Студентське Богословське Товариство при Колегії Святого Андрея у Вінніпезі має честь запросити Вас на

СВЯТО-АНДРІЙСЬКИЙ ВЕЧІР

котрий відбудеться
в неділю 18-го грудня 1966 року,
в авдиторії Колегії Св. Андрея
на площі Манітобського університету.

Початок Свята о год. 7.30.

ПРОГРАМА СВЯТА:

1. Молебень до Святого Апостола Андрея — год. 7.30 вечером.
2. Слово Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА.
3. Святочний реферат — п. Степан Семотюк.
4. Концертова частина.
5. Кінцеве Слово — о. Протопресвітер Д-р С. В. Савчук.
6. Чайне прийняття.

Управа Студентського Богословського Товариства

РЕЗОЛЮЦІЇ

ухвалені 11-им Єпархіяльним З'їздом Середньої Єпархії, що відбувся в м. Давфині, Ман. в днях 16 і 17 листопада, 1966 р.

1. Єпархіяльний З'їзд Середньої Єпархії вітає Первоієрарха нашої Церкви Блаженнішого Владику Митрополита ІЛАРІОНА з його ювілеєм 85-ліття життя, і бажає йому здоров'я, сил і ще довгих років життя.

З'їзд закликає всі Громади гідно й урочисто відзначити Ювілей нашого Блаженнішого Владики, величезна праця якого для нашої Церкви, праця, що принесла дуже добрі плоди — для всіх.

2. Єпархіяльний З'їзд вітає Преосвященнішого Владику БОРИСА, дякує йому за його велику працю, і бажає йому довгих років життя.

3. Єпархіяльний З'їзд вітає Високопреподобного Отця Голову Президіфї Консисторії прот. Ф. Кернїцького і бажає йому успіхів в праці. З'їзд обіцяє йому давати всемірну підтримку.

4. Єпархіяльний З'їзд вітає Високопреподобного протопресвітера д-ра С. В. Савчука, Дирекцію і всіх основоположників Колегії Св. Андрея з Ювілеєм з нагоди 20-ліття Колегії. З'їзд бажає їм успіхів в праці, і обіцяє підтримувати всі їхні засоби для розвитку Колегії.

5. Другий Єпархіяльний З'їзд Середньої Єпархії вітає Інститут Петра Могили в Саскатуні з нагоди надходячого 50-ліття його існування. Інститут як джерело відродження Української Греко-Православної Церкви на Канадському терені заслуговує на всезагальне признання та підтримку, як моральну так і матеріяльну у його постійній діяльності для розвитку нашого церковного і народного життя.

6. Єпархіяльний З'їзд вважає, що Жіночі Товариства, Сестринства і взагалі жіноцтво дуже багато спричинилися до розбудови церковно-громадського життя в Канаді, зокрема відзначує Союз Українок Канади. Все жіноцтво заслуговує на велике признання і подяку.

7. Єпархіяльний З'їзд вітає Союз Української Молоді Канади з його Ювілеєм 35-ліття існування і бажає йому успіхів на майбутнє. З'їзд закликає всі наші організації всіма засобами допомагати СУМК-овій в його праці і розбудові.

8. Єпархіяльний З'їзд закликає всі Громади фінансово допомогти в будові Християнського Павільйона в Монтреалі на виставці 1967 р., бо ми повинні показати, як за 50 років силами тільки православних українців в Канаді утворилася і стала на високому рівні наша У.Г.-П.Ц.К.

9. Дисципліна — основа плідної праці. Єпархіяльний З'їзд закликає всіх членів нашої Церкви бути дисциплінованими і своєчасно виконувати всі заряджения Консисторії, особливо свої фінансові зобов'язання, і допомагати своїм Церковним Управам в зміцненні і розбудові релігійно-національного життя.

10. Наша Церква сильно відчуває брак священників, тому Єпархіяльний З'їзд закликає всі Громади посилити свою працю у відшуканні кандидатів на священиків і фінансово допомагати в підготовці їх.

11. Для кращого проведення місійної праці — просити Парафії, щоб вони хоч би одну неділю в році не провадили Богослужения в своїй Парафії, а їхній парох в цю неділю правив би в іншій Парафії, де провадиться місія. Ця ж Громада, щоб взяла участь в даній місії.

12. Єпархіяльний З'їзд закликає всіх вірних нашої Церкви всіма можливими засобами фінансово допомагати Колегії Св. Андрея.

13. Єпархіяльний З'їзд вважає, що вже прийшов час перетворити „ВІСНИК" в журнал і випускати на кращому папері, бо, як відомо, і форма має велике значення.

14. Єпархіяльний З'їзд вважає, що „Вісник" повинен передплачувати кожен член Церкви. А щоб „Вісник" задовольняв потребн різних категорій вірних, потрібно половини його відповідними матеріялами, або випускати додатки до нього. „Віра й Культура" — цінний орган нашої Церкви. Він також заслуговує на підтримку всіх вірних нашої Церкви.

15. Українська мова — це ключ до багатющої духовної скарбниці українського народу; значення її надзвичайно важливе, тому Єпархіяльний З'їзд закликає всіх батьків вживати українську мову в своїх родинах, закликає всі Громади звернути якнайбільше уваги на вживання української мови в Громадах, організовуючи, зміцнюючи Українські Школи, Курси Українознавства, Літні Оселі, Курси Українознавства при Інститутах й ін.

В кожній Громаді, де е хоч не багато дітей повинна бути Недільна й Українська Школа.

16. Єпархіяльний З'їзд вітає новообрану Єпархіяльну Раду й обіцяє їй всебічну підтримку, щоб можна було виконати всі ухвали — резолюції цього 11-го Єпархіяльного З'їзду Середньої Єпархії.

17. Надрукувати у „Віснику" доповіді о. Григорія Удода: „Священик і Церква", пані Соні Стратійчук: „Жінка і Церква", пана Ярослава Лозовчука: „Молодь і Церква", які мають значення не тільки для Єпархії, а й всієї Церкви.

ЄПАРХІЯЛЬНА РАДА

Єпархіяльна Рада Середньої Єпархії і Шкільна Рада, що були вибрании на 11-му Єпархіяльному З'їзді, що відбувся в м. Давфині, Ман., в днях 16-го і 17-го листопада, 1966 року:

Почесний Голова — Блаженніший Митрополит ІЛАРІОН.

Діючий Голова — Преосвященніший Владика БОРИС.

Заступники: Вprеп. о. Сергій Кіцюк і п. Ф. Тесарський.

Секретарі: о. Є. Труфин і Вprеп. о. Микола Овчаренко.

Скарбник — п. Нестор Долинський.

Представники „екс офіціо": Всеч. о. Іван Стус, п. Антін Буяр і п. Дмитро Кирилюк, Ріджайна, Саск.

ШКІЛЬНА РАДА:

п. Григорій Стратійчук, Сван Ривер, Ман.; пані Соня Стратійчук, Саскатун, Саск.; п. Микола Брик, Йорктон, Саск.

Флінн Флон, 22-го листопада, 1966 р.

о. Єфимій Труфин, секретар.

Нові центри для католицьких духовних — алькоголиків

„Збудовано два нові „центри" для священиків-алькоголиків Римської Церкви: один в Аворі, Онт., Канада, а другий в Рочестер, Мінн. (США). Третій „центр" уже діе поблизу Детройту", — подає журн. „Америкен Ревю оф Істерн Ортодокси" (ч. 8, 1966).

З резолюцій ухвалених СУМК Манітоби 11-13 листопада 1966 р.

1. З'їзд С.У.М.К. висловлює найщирше побажання Блаженнішому Митрополитові Іларіонові з нагоди Його Дня Іменин, які відбулися 3-го листопада. На Многі Літа Владико.

1. Манітобський Провінційний З'їзд С.У.М.К. висловлює щире признання і подяку Владикам та Священикам Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Всеч. о. Ф. Кернїцькому і бажає йому якнайкращих успіхів в так відповідальній праці.

4. З'їзд С.У.М.К. висловлює вдячність Консисторії нашої Церкви за створення Місійного Відділу для Молоді.

5. З'їзд С.У.М.К. висловлює щиру подяку Товариству Українців Самостійників і Союзу Українок Канади за їхню допомогу в минулому році.

6. З'їзд С.У.М.К. висловлює щире поздоровлення новим священикам нашої Церкви, о. Г. Філеві і о. О. Олексішйові та дияконові, о. В. Василеві, які працювали в рядах С.У.М.К. Нехай Господь Бог поблагословить їх!

7. З'їзд С.У.М.К. висловлює найщирші побажання З нагоди 35-ліття Союзу Української Молоді Канади, першим провідникам і організаторам нашої молодечої організації.

8. Манітобський Провінційний З'їзд С.У.М.К. протестує:

а. проти нищення Української Православної Церкви в Україні комуністичними окупантами,

б. проти переслідування ієрархії та вірних, письменників та поетів українських,

в. проти знищення цвіту української нації — української молоді,

г. проти вивозу на Сибір 1,500,000 молодих українських студентів,

г. проти всякого знущання над людськими правами взагалі.

А тому вимагаємо щоби комуністично-московська окупаційна влада забралась геть з України.

9. Рішено, щоб всі відділи С.У.М.К. в Манітобі взяли діяльну участь в святкуваннях 100-ліття Канади з відповідними програмами.

10. Рішено, щоб Манітобська Провінційна Управа С.У.М.К. в 100-ліття Канади проголосила Конкурс:

а. між Студентами Богословії в Колегії Св. Андрея в писанні нарису про „Розвиток Української Греко-Православної Церкви в Канаді". Нагорода в сумі $50.00 Канада Сейвінгс Бонд.

б. між всіма СУМКівцями в Канаді (молодшими та старшими) в писанню короткого твору на тему „Будучність українців в Канаді". Твори можна писати в українській або англійській мовах. Нагорода в сумі $50.00 Канада Сейвінгс Бонд.

11. Тому що Українська Греко-Православна Церква в Канаді буде святкувати своє 50-ліття в 1968 році, всі відділи в Манітобі повинні співпрацювати і допомагати ювілейному Комітетові в святкуванню цієї великої урочистости у їхніх громадах.

12. З'їзд С.У.М.К. висловлює глибоку вдячність Союзові Українців Самостійників, що взяли на себе важний обов'язок писання історії Українців Канади.

13. З'їзд С.У.М.К. висловлює найщиріше побажання Союзові Українок Канади з нагоди їхнього 40-ліття.

14. З'їзд С.У.М.К. висловлює щиру подяку Принципалові і Директорам Колегії Св. Андрея за їхній дозвіл користуватися приміщенням Колегії протягом нашого з'їзду.

До українського громадянства провінції Альберти

Загальний з'їзд складових організацій СУС (Союзу Українців Самостійників), що відбувся 1963 року в Вінніпезі зобов'язав Централю СУС — з нагоди 100-ліття Канади — видати **Історію Поселення Українців Канади,** в двох мовах: англійській та українській. В зв'язку з цим Централя СУС створила редакційну колегію та домовилась з п. **Юліяном Стечишиним** — почесним головою Централі СУС, щоб він написав цю історію, над якою він вже раніше почав працювати та збирав рідні матеріяли. Історія вже пишеться.

Згідно розрахунків Централі СУС на видання такої історії в двох мовах заплановано зібрати $35,000. На провінцію Альберту припало зібрати $10,000. Це зовсім не е велика сума, яку можна дуже легко перевиконати.

Першим жертводавцем на цю ціль був бл. пам. **Петро Зварич,** що в 1963 році склав $1,000. Масову збірку в Альберті було розпочато в Едмонтоні в лютому 1966 року. При цій масовій збірці першим жертводавцем був **Степан Романюк** з Едмонтону, що склав готівкою відразу $500.00. По цьому збірка почала розгортатись і все більшого й більшого набирала розмаху й розголосу. На сьогодні вже зібрано $7,376.28. Українське громадянство дуже щиро жертвує на цю ціль. Ми не маємо можливостей в цьому короткому закликові перекazати прізвищ всіх осіб, але загально зазначимо: 25 осіб і 3 організації склало по $100.00, 18 осіб і 3 організації по $50.00, 25 осіб по $25.00, тощо. Багато бізнесменів, професіоналістів, учителів, фармерів, рідних урядовців склали свої пожертви. Багато відділів Союзу Українок, українських православних громад, рідних українських православних організацій склали свої пожертви на видання Історії українців у Канаді. У переведені збірки відзначились: Едмонтон, Келґарн (зібрано $1,065.55), Мирнам (зібрано $315.00), і другі.

Але поруч з цим надзвичайно приємним явищем на сьогодні, багато міст Альберти ще не почали збірки, багато українських православних громад, багато відділів Союзу Українок Канади, багато членів ТУС (Товариства Українців Самостійників), багато професіоналістів, бізнесменів, фармерів, учителів, рідних урядовців, — багато взагалі свідомого громадянства ще не прислали своїх грошових пожертв на видання вищезгаданої історії.

Кожен, чи кожна повинні щиро жертвувати на Історію Українців Канади.

Цим закликом звертаємось до всіх, що з якихсь причин ще не прислали своїх пожертв, по можливості найскоріше просимо прислати на адресу: **Ukrainian Self-Reliance League, 307 Union Bldg., Edmonton.** Чеки належить виписувати так (підкреслюємо): *Ukrainian Self-Reliance League* з приміткою *Donation History.* Підкреслюємо, що на кожну одержану суму будуть видані поквітування (росіти). Жертви на видання історії звільнені від „їнком текс".

Пригадуємо, що в наступному 1967 році вже історія буде написана, а тому при кінці цього року й початку наступного року збірка повинна бути закінчена, а тому не слід відтягувати присилку грошей.

Просимо що відозву широко розголосити в кожній українській православній громаді, в кожному відділові ТУС, Союзу Українок Канади й взагалі серед широкого українського громадянства провінції Альберти, зокрема серед тих, що по українськи не читають. Їм потрібно пояснити в англійській мові й заохотити їх в пожертвах.

Всім організаціям і особам, що вже склали свої пожертви на історію при цій нагоді складаємо Щире Самостійницьке Спасибі!

Разом з цим до всіх цих осіб звертаємося з гарячим закликом, щоб вони звернулися до своїх приятелів, знайомих, сусідів, що ще не склали своїх пожертв, розяснили важливість видання історії поселення українців Канади й заохотили їх негайно скласти свої пожертви. Допомагайте всі в цій важливій праці — для загального добра нашої держави й зокрема нашої спільної (української) групи в Канаді.

Кожен (чи кожна) албертієць українського походження повинен вважати свою деголку в силу своєї можливости на видання Історії Українців Канади — це ж буде важливий документ про нашу минувшину для наступних поколінь, а також важливий документ про українців для наших співгорожан Канади. Тільки байдужі можуть стояти осторонь цієї важливої загально-української справи. Підкреслюємо, що це не е справа лише православних українців, а це е справа всіх українців Канади.

К. Теличко,
голова Збіркового Комітету й голова Провінціяльної Управи ТУС на Альберту.

18-го листопада 1966
м. Едмонтон.

До Редакції „Вісника"

У часописі „Вільне слово" (Торонто) в ч. 47 за 19 листопада ц. р. була вміщена стаття-інформація про переклад і видання „Білої книги про чорні діла Кремля" еспанською мовою в Аргентині. Вітаю цю поважну подію, але як співредактора першого тому мене не було поінформовано про додаткове в н е с е н н я Митр.-кардинала Й. Сліпого при перевиданні цього тому. Як вірний і твердий православний українець У.Г.П.Ц., жодної відповідальности не несу перед православними українцями за той додаток.

Монтреал, Кв. **Проф. А. П. Степовий.**
20. XI. 1966 р.

Число жидів у світі тепер і перед І світ. війною

Згідно зо статистичними даними, що подані в Річнику Ізраїля, у світі тепер є 13 мільйонів 250 тисяч жидів. Перед Другою Світовою Війною їх було 17 мільйонів, а під кінець війни — лише 11 мільйонів. На початку 1965 р. 17 відсотків жидів жили в Ізраїлі. (За журн. „Православная Русь", ч. 20, 1966. США).

Католики скасували п'ятничний піст

Крайова Конференція Єпископів в Америці постановила, що досьогочасне пощення щоп'ятниці касується, починши з дня 2 грудня 1966 р. Лише у п'ятниці Великого Посту треба постити.

Скасування п'ятничного посту зроблено на рекомендацію 2-го Ватиканського Собору (1962-65), щоб практика Церкви була з гідною з новими умовинами сучасности.

Серед католиків е рух спротиву проти скасування п'ятничного посту.

Національні мови в Католицькій Церкві стали проблемою

Як довго в Католицькій Церкві в Чехословаччині богослужбовою мовою була мова латинська, так довго в Чехословаччині німці разом з чехами й словаками ходили до спільних католицьких церков. Тепер же, коли в католицьких церквах цієї країни почали правити чеською й словацькою мовами, а німецькою — ні, то німці масово перестають ходити до католицьких церков...(„Визентайн Кетолик Ворлд" ч. 29, 1966. США).

„Спільні" Богослужения католиків з єпископами в США

В США „шляхом винятку" дозволяються спільні „католицько-епископальні" Богослужения, — подає журн. „Кетолик Дайджест" (в США) в числі за жовтень ц. р. Цей журнал поінформував це в передовій статті, автором якої е епископальний духовний Дж. Корнел. Цей же автор стверджує, що „спільні Богослужения" — це „єднання в Таїнстві Євхаристії", отже це успішний шлях до „єднання".

Православні конферерують з англіканцями й старо-католиками

У Белграді (Югославія) представники православія, англіканства й старо-католицтва (незалежного від папи) 1 вересня ц. р. почали конференцію у справі наладнання між ними церковних взаємовідносин.

У конференції, що почалася 1 вересня ц. р., взяли участь представники Патріярхатів: Єрусалимського, Антіохійського, Московського, Сербського, Болгарського й Румунського, та інших автокефальних Православних Церков: з Греції, Кипру, Чехословаччини, Польщі й Фінляндії.

Новий представник Москви при СРЦ родом з України

Восени ц. р. Московська Патріярхія назначила своїм представником при Світовій Раді Церков (з центром у Женеві) епископа Володимира Сабодана. Уроджений в Україні 1935 р., еп. Сабодан закінчив Духовну Академію в Ленінграді. Згодом він був ректором Духовної Семинарії в Одесі і епископом Звенигородським.

II В. СОБОР І УКРАЇНЦІ

(Продовження)

„Фатімська тайна", Собор і Росія

Папа Урбан VIII (1568-1644) з допомогою Польщі довів до так званої Берестейської „унії" (1596 р.), коли більшість православних єпископів підпорядкувалися папі, але український народ не послідував за ними. З нагоди цієї „унії" папа Урбан VIII заявив уніятам українцям і білорусам: „О, мої Русини, почерез вас надіюся навернути Схід". Цей папа сподівався, що почерез уніятську частину українців і білорусів він наверне на унію православні частини України й Білорусі та всю Росію.

Митрополит Андрей Шептицький і перейшов з польської родини графів Шептицьких і з римо-католицизму на греко-католицизм та очолив греко-католиків „русинів" (як за того часу вони так називали себе) в Галичині, щоб бути „русином", і таким чином здійснювати волю папи Урбана VIII — щоб навернути Схід. Митр. Шептицький хоч і спочатку був під Австрією, бо під її окупацією до 1918 р. була Галичина, але він очолював уніятів і в російській імперії. Мати митр. Андрея Шептицького, польська графиня Софія Фредро, у своїх спомнах „Пісма Зофії з Фредруф Шептицкей" (Краків, 1906) багато спогадів присвячує раннім рокам свого сина Романа (що згодом став монахом Андрее), а в тому й про те, який вплив мав на його вихователь польський римо-католицький священик Яцковський.

Хоч син польського графа й польської графині, які були римо-католиками й польськими патріотами, митр. Андрей Шептицький у дійсності став понад національності, а був лише католиком. Для нього не було важним, серед якого народу він працював і якою мовою розмовляв — усе в нього було лише способом для ширення католицизму. У своєму посланні „Ліст Пастерскі Анджея Шептицкіего, Метрополіти Галіцкіего, Арцибіскупа Каменьца Подольскіего до Полякуф обжондку грецко-католіцкіего". (Жовква, 1904) він заявив: „Я став для всіх усім, щоб усіх позискати" (для католицизму). Отже, він міг бути поляком, українцем, росіянином, горожанином СССР і т. д., аби лише була нагода ширити католицизм. Отже навіть тоді, коли 1939 р. Галичину окупували Совети, і над українцями в Галичині нависло криваве мариво знищення, митр. Шептицький радів тим, бо границі між Галичиною і Советським Союзом перестали існувати, а це, як думав митр. Шептицький відкрило перед ним обрії Сходу ширити католицизм. Він вірив, що Провидіння (Промисл Божий) прислало Советів у Галичину.

„Католицька Церква вірить, що 1917 р. на полі біля місцевости Фатіма в Португалії Діва Марія об'явилася трьом дітям-пастушкам: Францишкові, Якинті і Лукії і об'явила їм три тайни. Франциш ек і Якинта скоро померли. Отже ці тайни залишилися дише при Лукії, яка згодом стала монахинею і живе досі. Лукія мала виявити ці тайни лише тоді, коли Діва Марія мала дозволити це. Року 1927-го Діва Марія дозволила розкрити перші дві тайни: 1) Перша тайна — це видіння пекла, що є карою „за тілесні гріхи, за гріхині подружжя, за непозканність у гріхах"; 2) Друга тайна — це поширення почитання Непорочного Серця Божої Матері, „через яке багато душ спасеться. Росія, ця спричинниця багатьох нещасть у світі, навернеться і мир настане на світі". (Цитується за укр. катол. журналом „Світло", травень 1966, Торонто). Третю тайну сестра Лукія списала 1941 р., і той лист з тайною знаходиться в Римі, де його ще не проголошено.

Тут зупинимося на „другій тайні" — яку Лукія виявила 1927 р., а саме: що Діва Марія 1917 р. сказала, що, коли всі католики будуть молитися до Непорочного Серця Божої Матері, то Росія „навернеться" (звичайно, на католицизм), і аж тоді настане мир на світі.

Отже „Друга Фатімська тайна" — це для всіх католиків спеціальний наказ Діви Марії, щоб вони молилися за навернення Росії на католицтво, бо лиш таким чином на світі настане мир. Для цього створено так звану „Голубу Армію" (тепер у ній є вже коло 15 мільйонів католиків), які спеціально моляться й діють, щоб навернути „Росію на католицтво, і вони вірять, що навернуть її. Отже 15 мільйонів містиків Голубої Армії (а число їх постійно зростає) погоджуються на всяку політику щодо СССР, аби тільки проникнути в Росію, до якої вони, як це зробив був папа ПІЙ XII у своєму посланні „До народів Росії" (1952 р.) зараховують і Україну. Перед маєстатом „Другої Фатімської тайни" для світового католицтва й для Ватикану не має значення ні визвольна українська справа, ні греко-католицтво, якщо вони могли б наразити Рим на неприязнь з Росією.

Митрополит Шептицький, звичайно, був повністю під прапором „Другої Фатімської тайни", яка стала для нього наказом Божественним потвердженням волі папи Урбана VIII — щоб навертати Схід. Митр. Шептицький приєднав до своєї ідеології й теперішнього кардинала Йосифа Сліпого — що національні справи є лише шляхом до мети (якщо вони взагалі надаються для цього), а метою є ширення католицизму, ніщо інше.

Папа ПІЙ X (1903-1914), що вже проголошений святим (6 е а т и фіцірований 1951 р., а канонізований 1954 р.), назначив митр. Шептицького головою католиків у царській Росії і дав йому уповноваження почати творення там „екзархати" в кожну мить, коли тільки настане нагода.

Митр. Шептицький мусів нелегально їздити в Росію зо Львова під Австрією, щоб контактуватися з тими уніятами, які там підлягали йому, і ширив уніятську акцію.

Український католицький історик М. Чубатий у своїй доповіді у відділі Наукового Товариства ім. Шевченка в Торонті 5 грудня 1954 р. цитував документи про те, що митр. Шептицький 1912 р. відбув з Австрії потаємну подорож у Росію, і переїхав нелегально через границю під виглядом „купця" з фальшивим пашпортом. При тому „відвідав своїх приятелів і однодумців на Україні й Білорусі, (у російській імперії) та мав намір купити на білоруському Поліссі великий земельний маєток, щоб розділити його між тих православних селян, які погодилися б прийняти унію з Римом", — сказав д-р Чубатий. Але російська газета „Новое Время" нагло помістила вістку, що в Росії нелегально перебував під фальшивим прізвищем митр. Андрей граф Шептицький, який веде акцію, щоб повалити Православну Церкву. Царсько-російська жандармерія дозволила йому виїхати з Росії, немов би не бачила його, — щоб не дразнити Австрії.

Один з українських католицьких діячів д-р С. Шевчук виступив у пресі з таким прилюдним запитом до проф. Чубатого:

„Скажіть, будь ласка, які Ви маєте конкретні докази на те, що Митрополит Андрей Шептицький дійсно відбув цю „авантурничу" подорож до Росії на фальшиві особисті документи?.. Чи... міг Митрополит зважитися на те, щоб роздвоїти свою істоту, забути про карне право, про мораль і етику, яку проповідував іншим, і вибратися до Росії з фальшивими документами, наражуючи свою особу — особу Митрополита Галицької України, — в випадку невдачі, на кару тяжкої в'язниці?! Світ, дорогий професоре, дивиться погано на чоловіка, який входить до чужої хати задніми дверима, без відома господаря, та ще й відкриває ці двері витрихом... Правда, багато говорено у нас (у Галичині 1912 р.) про згадану сенсаційну подорож Митрополита Шептицького, але ніхто не згадував про цей „заповідник" (замір купити землю для православних білоруських селян, щоб перевести їх на унію, — Ред. Р.Н.). Правда, в такім разі не мало 100 процентів стисліх доказів на те, що згаданий вище епізод з життя Митр. Андрея Шептицького — це видумка", — застерігається д-р Шевчук, але при тому каже, що такі доповіді, як проф. Чубатого, „кидають понуру тінь на особу Великого Митр. А. Шептицького і проповідуваному ним ідею об'єднання української Православної Церкви з Римом" (Д-р С. Шевчук: „Спростування одної легенди. — Одвертий лист до проф. д-ра Миколи Чубатого в Нью-Йорку". Газета „Гомін України" (Торонто) за 14 січня 1955 р.).

Безперечно, д-р С. Шевчук, хоч і католик, але він не підходить до цієї справи з такою ідеологією, яка була в митр. Шептицького: „Я став для всіх усім, щоб усіх позискати" (для католицтва), тобто така висока мета для цього, як ширення католицтва, освячує всі засоби, що ведуть до цієї мети.

Коли Польська Католицька Акція зробило нищила українські православні церкви і било народ на Холмщині взімі 1938 р., то митр. Андрей Шептицький у своєму Пастирському Листі виступив в „оборонні" тих церков таким чином, що оборонив Польську Католицьку Акцію таким чином, що звалив вину на... масонів. Він писав: **„Мусимо, на жаль, уважати за трюмф ворогів Церкви — масонів, той моральний удар, завданий самій ідеї зєднення Церков та авторитетові Вселенської й Апостольської Церкви"** (католицької).

(Далі буде)

Італійські комуністи за більшою свободою юдаїзму в СССР

В Італії 1966 р. вийшла книжка на тему „антисемітизму в СССР".

Передмову до цієї книги написав провідний італійський комуніст Терачіні. Жиди знаходяться „в гіршім становищі ніж сповідування своєї віри, ніж інші релігії" — сказано в цій книзі. Почавши з 1926 р., жиди ступнево відходили від синагоги в таких розмірах, що тепер уже коло півтора мільйона жидів в СССР порвали зв'язки з своїми громадами (кагалами). (Журнал „Православная Русь", ч. 20, 1966, США).

З РУКОПОЛОЖЕНЬ

НОВІ-СВЯЩЕНИКИ

АБСОЛЬВЕНТИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

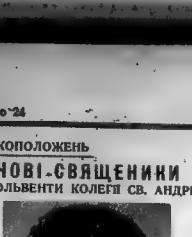

Свящ. Орест Олекший

У неділю, 13 листопада 1966 р., в Соборі Св. Покрови в Вінніпезі, за Св. Літургією, Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон рукоположив Отця Диякона Ореста Олекшого в сан Священика.

У сан Диякона Отець Орест був рукоположений Його Блаженством 27 лютого 1966 р.

Свящ. О. Олекший, син уже покійного Стефана й Євдокії Олекших, народився 11 квітня 1939 р. в Едмонтоні. Початкову й середню освіту здобув у Калмар, Алта., проживаючи тоді зо своїми батьками на фармі. 1959 р. він вступив на богословські студії в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, які успішно закінчив 1963 р.

Отець Орест 4 вересня 1965 р. одружився з Оксаною Онуфрійчук, відомою співачкою з Вінніпегу.

Від жовтня 1965 р. Отець Орест веде працю Місійного Відділу для Молоді при Консисторії.

— — — — — — — — —

У неділю, 4 грудня 1966 р., Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон рукоположив Отця Диякона Василя Василіва в сан Священика. Рукоположення

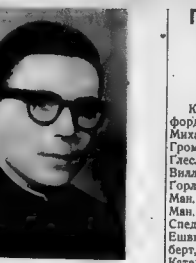

Свящ. Василь Василів.

відбулося за Св. Літургією в Соборі Св. Покрови в Вінніпезі. У сан Диякона Отець Василь був рукоположений 16 січня 1966 р.

Син Отця Прот. Григорія і Марії Василівих, Отець Василь народився 6 вересня 1941 р. в Редвел, Алта. Початкову школу пройшов у Вилінгдон, Алта., середню закінчив у Вернон, Б.К. 1959 р. Того ж року він вступив на богословські студії в Колегію Св. Андрея, які закінчив 1963 р. Після дворічної праці в Канцелярії Консисторії, Отець Василь вступив на славістичні студії при Манітобському університеті, які продовжує досі.

Отець В. Василів 19 вересня 1964 р. одружився з Марією з дому Крищуків у Вінніпезі, що також продовжує свої студії в Манітобському університеті. Це молоде подружжя втішається гарним сином Тарасиком.

Обидва нововисвячені Священники стануть до діяльної допоміжної душпастирської праці в системі Парафій Вінніпезької Місійної Округи.

Всечесним Отцям Оресту й Василеві та їхнім родинам бажаємо плідної і многолітньої праці на Ниві Христовій — Української Греко-Православної Церкви в Канаді!

Редакція й Адміністрація „Вісника"

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАНОЛІЯ СКВАРЧУКА

Мелфорт, Саск.

У п'ятницю, 12 серпня 1966 року, у шпиталі в Норт Бетелфорт, Єаск., на 66 році життя, упокоївся бл. п. Манолій Скварчук.

Бл. п. Манолій Скварчук народився 14-го лютого 1901 року в Стюартборн, Ман. Маючи 13 років він прибув в Саскачеван та перебував деякий час у сестри, яка мешкала на фармі в околиці Гронлід. Потім повернувся назад в Стюартборн. Однак, довго там не був, бо в 1918 р. прибув знову в Саскачеван та поселився на постійно в околиці Гронлід, працюючи у фермерів. В 1922 році Покійний одружився з Марією з дому Вера. В 1923 році придбав власну фарму в околиці Гронлід на якій фармерував до 1960 року. В 1959 році Покійний мав випадок на фармі, який підірвав йому здоров'я та від того часу він перестав фармерувати. В 1962 р. Покійний з дружиною перейшов до Мелфорт та жив тут до кінця свого життя.

Від 1959 р. Покійний часто був у шпиталях — в Мелфорті, Саскатуні, а тиждень перед смертю перевезено його в Норт Бетелфорт, де неблагана смерть перервала нитку його життя.

Покійний Манолій був членом Української Православної Церкви. Був тихої, лагідної вдачі, чим придбав собі багато приятелів.

Напередодні Похорону, в понеділок ввечорі, у похоронніим заведенні в Мелфорт, над тілом Покійного відправлено Панахиду, а на другий день, у вівторок 16-го серпня 1966 року, тіло Покійного перевезено до Храму Різдва Пресв. Богородиці в Гронлід, де відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Всі похоронні відправи, при великому числі присутніх що прибули віддати останню прислугу Покійному, відправив місцевий парох прот. о. М. Кратюк, а дякував п. Іван Івапусь.

На Похорон бл. п. Манолія прибула вся його родина. Покійний лишив у смутку дружину Марію в Мелфорт, діти: 3 сини — Петра в Принц Джордж, Б. С., Михайла в Тиндель, Саск., Йосипа в Юреніен Сіті, Саск.; 4 доньки — Анну Марець і Ольгу Римас у Мелфорт, Параню Бортиняк у Тиндель, Олесю Левицьку у Нипавин, Саск., сестру Василину Тори у Саскатуні, тестя, Тимка Веру, в Гронлід, швагрів — Михайла, Василя й Володимира в Гронлід, а Стефана Веру в Лондон, Онт., 2 жінчиних сестрі Анну Копач і Катерину Дозгай у Мекбрайт, Б. С. та 22 внуки.

При Покійному Цілування, на закліч пароха, присутні зложили на „Нев'янучий вінок" Покійному 41.50 дол. З

Громади, які сплатили свій бюджет до Консисторії за 1966 рік

(Виказ від 1-го серпня до 5-го грудня 1966)

Кенора, Онт. Кіндерслей, Саск. Гефорд, Саск. Кендіяк, Саск. Громада Св. Михаїла, Едмонтон, Алта. Кемсак, Саск. Громада Св. Андрея, Едмонтон, Алта. Гледсин, Саск. Нипавин, Саск. Вест Форт Вилліям, Онт. Інсінгер - місто, Саск. Горлиц, Саск. Грендвю, Ман. Гарленд, Ман. Громада Св. Покрови, Вінніпег, Ман. Роблин-місто, Ман. Тарнопол, Саск. Спедден, Алта. Зелена (Роблин) Ман. Ешвин, Ман. Йорктон, Саск. Принс Альберт, Саск. Вивздор, Онт. Ледвин, Ман. Катедра Св. Івана, Едмонтон, Алта. Айтуна, Саск. Смоц, Саск. Саскатун, Саск. Канора, Саск. Косів, Ман. Лондон, Онт. Кичинер, Онт. Мекдевал, Саск. Мус Джо, Саск. Лаври, Саск. Стінен, Саск. Вадіяа, Саск. Сембург, Саск. Оновей, Алта. Тиндал, Ман. Гудів, Саск. Ріджайна, Саск. Брукесі, Саск. Веллеид, Онт. Гемілтон, Онт. Свон Ривер, Ман. Мічам, Саск. Венлав, Ман. Форт Вилиям, Онт. Портедж ла Прері, Ман. Катедра Св. Володимира, Торонто, Онт. Чиливек, Б.К. Содбурі, Онт. Фовм Лейк, Саск. Громада Св. Іллі, Едмонтон, Алта.

(Далі буде)

Канцелярія Консисторії оцим висловлює признання і складає сердечну подяку всім тим громадам, які своєчасно надсилають свої належності до бюджету Консисторії і цим допомагають у її невідкладній потребі дальшої розбудови нашого церковно-громадського життя.

Тойнбі передбачує, що Китай опанує світ

Проф. Арнольд Тойнбі (британець) — найбільший сучасний історик, передбачує, що Китай оволодіє всім світом. Він сказав це на своєму інтервю в Буенос-Айресі (Журн. „Православная Русь", ч. 19, 1966. США).

ції суми призначено на Церкву в Гронліді 20 дол., на Колегію св. Андрея в Вінніпезі 5 дол., на „Вісник" 4.50 дол., на „Український Голос" 5 дол., на вироблення кліше 5.00 дол., а решту на вироблення знимки для кліше та на поштові оплати.

Похована бл. п. Манолія Скварчука на парафіяльнім цвинтарі біля церкви Різдва Пресв. Богородиці в громаді Гронлід, Саск.

Всім жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Манолія приймє до Царства Небесного, де праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. ВАСИЛЯ ЩЕРБІЯ
Гронлід, Саск.

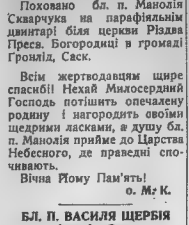

У середу, 10-го серпня 1966 року, в Мелфорт Юніён Госпіталь, на 74 році життя спочив у Бозі бл. п. Василь Щербій.

Бл. п. Василь Щербій народився 11-го січня 1893 року в селі Косів, Чортківського повіту в Західній Україні. Канаду прибув, до братів, молодим хлопцем у 1909 році та поселився в околиці Стюартборн, Ман. Спочатку працював у фармерів та так заробляв собі на життя. В 1911 році одружився з Василиною з дому Тимчук. В 1912 році перебрався в Саскачеван в околицю Гронлід, де взяв гомстет та фармерував на ній аж до 1957 року, а відтак попродав фарми, придбав собі хижу в Гронліді та жив тут до кінця свого земного життя.

Хоч яке тяжке піонерське життя прийшлося переживати Покійному, однак, він пережив його спокійно. Бог обдарував його добрим здоров'ям, яке протистовилось усяким тяжким обставинам піонерського життя. Нераз приходилося тяжко працювати в холоді та голоді, щоб забезпечити себе та виховати родину, яку Господь поблагословив 6 синами та 3 дочками, але Покійний все переносив та ніколи не слабував.

Поруч своїх щоденних занять Покійний брав діяльну участь у церковно-громадській праці. Бл. п. Василь Щербій був у числі перших фундаторів Української Греко-Православної Церкви в Гронліді. Був діяльним членом її до кінця свого життя. Був Головою Управи, а старшим братом при Церкві був 23 роки. Нераз був делегатом від Громади на Соборах УГПЦ в Канаді. Був шкільним тростом поверх 20 років, а також був „муніципальним кавнсуляем".

Кілька місяців при кінці земного життя Покійний занедужав на невилічиму хворобу від якої й скінчив своє земне життя.

Напередодні Похорону в неділю, тіло Покійного перевезено з похоронного заведення з Мелфорту в Народній Дом у Гронліді, де відправлено над тілом Покійного Панахиду. На другий день, у понеділок 15-го серпня 1966 року, з Церкві Пресв. Богородиці, відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляв місцевий парох Української Греко-Православної Церкви прот. о. М. Криткун, а дякували дяки — п. п. Ів. Іваницъ, П. Боднарчук, П. Виць та інші.

На Похорон бл. п. Василя прибула вся родина Покійного та велике число знайомих, які прибули віддати останню прислугу Покійному.

Під час останнього цілування, на заклик пароха, присутні зложили на „Нев'янучий Вінок" Покійному 80.00 дол. За бажанням родини Покійного цю суму розділено так: на „кенсер клінік" 40 дол., на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі 15 дол., на Інститут ім. Петра Могили в Саскатуні 10 дол., на „Вісник" 4.50 дол., на „Український Голос" 5 дол., на вироблення кліше 5.00 дол., а решта на поштові оплати.

Покійний лишив у смутку — дружину Василину в Гронліді, 6 синів — Михайла і Ореста в Риджайні, Саск., Івана в Кемвуд, Саск., Семена в Форт Вільям, Онт., Володимира в Содбурі, Онт., та Олександра в Лесток, Саск.; 3 дочки — Марію Данилюк у Гронліді, Стефанію Іванаусь у Гронліді, Саск., Юстину Вислобіскі в Гемилтон, Онт., 20 внук та 1 правнука.

Похована бл. п. Василя Щербія на парафіяльнім Цвинтарі біля Церкви Різдва Пресвятої Богородиці УГПЦ Громади в Гронліді, Саск.

Усім Жертводавцям щире спасибі! Нехай Милосердний Господь Бог потішить опечалену родину і нагородить своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Василя прийме до Царства небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

о. М. К.

БЛ. П. НАТАЛКИ УЛЕНИЦЬКОЇ
Бонівел, Алта

В четвер, 6-го жовтня ц. р., розійшлася сумна вістка, що, по короткій недузі, відійшла у вічність на 76 році життя бл. п. Наталка Уленицька, з роду Куса.

Покійна народилася 18-го серпня 1890 р. в с. Пригорідо, Грубішівського пов., на Холмщині — Західня Україна.

У році 1908-го Покійна вийшла заміж за Романа Уленицького. Господь поблагословив подружжя п'ятьма діточками: Михайло, Іван, Никола, Марія та Ольга.

У 1927 Роман виїхав в Канаду, де в околиці Ла' Карий набув собі „гомстед" та приготовив місце для своєї родини, а слідуючого року, 1928, спровадив дружину з дітьми.

Недовго родина втішалася родинним спокоєм. У 1937 році муж, Роман, упокоївся в Бозі. Тяжко прийшлося вдові провалити господаркою, одначе з Господньою поміччю вона належно господарювала й виховала своїх дітей

Покійна була щирої та жертвенної вдачі. Вона щиро жертвувала на Церкву та по своїй змозі допомагала Громаді своєю працею.

На прозьбу дітей бл. п. Наталку ховали два священники о. Є. Стефанюк з Лак-Ла-Біш та о. О. Сорочук.

У неділю 9-го жовтня в Церкві Св. Пророка Іллі в Бонівел отці відслужили Панахиду по Покійній, а в понеділок відбувся Похорон.

Під час похоронних відправ Церква була заповнена вірними, котрі прийшли помолитися і попрощати бл. п. Наталку.

При останньому цілуванні Св. Хреста вірні зложили на „Нев'янучий вінок" $62.60, а зять, В. Савчук, у пам'ять Покійної подарував $20.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпезі, так само й п-во Шепертн з Форт Кент подарували $5.00.

Покійна залишила в великому смутку п'ятеро дітей, 17 внуків і 18 правнуків, та дві сестри в краю.

Всім жертводавцям, учасникам Похорону та всім тим, хто чим-будь причинився в похороні родина складає сердечне спасибі, а за Покійну молимо Всевишнього, щоб оселив її душу в Своїх оселях.

„Вічна її Пам'ять."

о. О. С.

БЛ. П. ОКСЕНТІЯ КОНИЦЬКОГО
Бонівел, Алта.

У вівторок, 10 травня ц. р. розійшлася сумна вістка, що несподівано відійшов у вічність бл. п. Оксентій Конницький.

Покійний народився 13 лютого 1894 р. в с. Мозийках, Володимирського повіту, в Україні.

У році 1919 Покійний одружився з Єфеміею Демчук, а слідуючого року Господь поблагословив їх сином Хведором. Тяжко приходилося жити молодятам „на нашій, не своїй, землі". Рішилися вони виїхати в країну там, де вони могли б жити вільно. І так, 1930 року вони виїхали в Канаду. Тут вони взяли собі „гомстед" в околиці Сенді Репид. На новому місці Господь послав їм ще трьох діточок, а саме: сина Івана, Марію та Ніну.

В новій країні Покійний включився в церковно-громадське життя; він стає одним з основоположників Громади в Сенді Репид.

Нелегке було життя Покійного і в Канаді, одначе з вірою в Бога і краще майбутнє, він наполегливо сам працює і заохочує других до праці, не тільки для забезпечення родинного життя, але й для зросту Церкви в Канаді.

Хоч 1961 року він з дружиною переселився з фарми в Бонівел, ніби на відпочинок, одначе він ще з більшою енергією та посвятою працює біля Церкви, і то вже в двох Громадах, бо дальше він залишається членом в Сенді Репид, а одночасно стає членом і в Бонівел, а коли треба помочі на фармі то він і там допомагав своєму сину Хведорові. І так за працею на фармі його стрінула смерть.

Панахиду по Покійному відслужено в четвер, 12-го травня, в Церкві прор. Ілії в Бонівел, а Похорон відбувся слідуючого дня в Церкві Всіх Святих в Сенді Репид. На похоронні відправи, щоб віддати останню прислугу Покійному, з'їхалося велике число вірних. Два дні Церкви були переповнені вірними.

Під час останнього цілування, на заклик о. О. Сорочука, котрий хована Покійника, вірні зложили на „Нев'янучий вінок" бл. п. Оксентія $49.50, з чого призначено $25.00 на Колегію св. Андрея, а решту на видавничий фонд „Вісника" та вироблення кліше.

Бл. п. Оксентій залишив у великому смутку дружину Єфемію, двох синів: Хведора й Івана, двох дочок: Марію й Ніну, та 9 внуків.

Горем прибитій родині висловлюємо глибоке почуття, та молимо Всевишнього, щоб потішив засмучену родину, а душу Покійного оселив „там, де всі праведні спочивають".

„Вічна Тобі Пам'ять".

о. О. С.

БЛ. П. НИКОЛАЯ БІЛОКРИЛОГО
Тідор, Саск.

Дня 29-го жовтня 1966 р., по тяжкій і довшій недузі, на 71-му році свого трудолюбивого життя, в місцевій лікарні в Тідор, упокоївся в Бозі бл. п. Николай Білокрилий.

Покійний народився в сімдомій та релігійній родині, яке покійних, Лазаря й Марії Білокрилих, в 1895 р. в с. Валява, Чернівецького пов., на Буковині.

У 1900 р. з своїми батьками приїхав в Канаду в околицю Тідор, Саск., а в 1922 він одружився з Павліною.

Всевишній обдарував молоде подружжя трьома діточками: Мирославом, Іваном і Катериною.

Панство Білокрилі замешкували з своїми діточками на фармі до 1952 року, а потім п-во Білокрилі перейшли на стало в м. Тідор.

Покійний був практикуючим християнином. Любив Церкву та в міру можливости жертвував на Церкву.

Лагідна вдача Небіжчика та щира праця в церковно-національному житті з'єднала йому багато приятелів, котрі прибули в Церкву віддати йому останню пошану, та помолитися Господу за спокій його душі.

Службу Божу в Чином Похорону відслужив прот. Л. В. Дячина під спів диригента хору п. М. Кирилюка, місцевого дяка п. С. Думанка та інших співаків. Церква під час похоронних відправ була ввесь час переповнена вірними, котрі з'їхалися не тільки з м. Тідор, але й дальшої околиці. Тілесні останки Покійного було похоронено на міському цвинтарі в Тідор.

Під час останнього цілування, на заклик о. Дячини, присутні зложили на „Нев'янучий вінок" в пам'ять Покійного $44.00, котрі розподілено, як слідує: на „Вісник" $19.00, на Колегію св. Андрея $20.00 і $5.00 на кліше.

Після Похорону відбулася поминальна перекуска в місцевій залі з відповідною програмою, під час котрої, в імені родини, говорив син Спочилого, Іван.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину, 3 дітей з дружинами та зятем, 6 внуків, одну правнуку, брата, 6-ть сестер, дальшу родину, та знайомих.

Всім жертводавцям щира подяка! А родину Небіжчика нехай Всеблагий Господь нагородить Своїми щедрими ласками, а душу бл. п. Николая прийме до Царства де всі праведні спочивають.

„Вічна Йому Пам'ять."

о. Д. В. Дячина.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДРА ЯГОЛЬНИЦЬКОГО
Мазепа, Саск.

У середу, 5-го жовтня, в Йортонському шпиталі, по довгій і тяжкій недузі упокоївся в Бозі бл. п. Олександер Ягольницький.

Покійний Олександер народився 14-го січня 1890 р. в с. Гуштинор, пов. Борщівський в Західній Україні. У 1897 році з своїми батьками бл. п. Олександер приїхав в Канаду, де вони оселилися в околиці Олесків.

Там Олександер ходив у початкову школу, а середню освіту здобував в Ріджайні й Йорктоні. А вищу освіту здобував в Вінніпезі й Саскатуні. Після скінчення своїх студій Покійний учительював в околицях Мічам і Шіго, Саск., а потім почав працювати секретарем-скарбником в „муніципальній" управі в Аран і Ст. Филипс. А останні роки свого життя бл. п. Олександер господарював на власній фармі та доглядав стареньких батьків.

Останні роки Покійний жив в околиці Мазепа.

Бл. п. Олександер був одним з свідомих і передових членів української спільноти в Канаді. Українська справа — це була його справа. Він був фундатором Інституту ім. Петра Могили в Саскатуні. Він був щирий і справедливий.

Похоронні відправи почалися Панахидою 7-го жовтня, а другого дня в Божому храмі в м. Мазепі були відслужені Чин Похорону і Заупокійна Служба Божа.

При останньому цілуванні св. Хреста, на заклик о. Настоятеля присутні зложили пожертву на „Нев'янучий вінок" в сумі $62.50, з чого $38.00 призначено на Інститут ім. Петра Могили, $20.00 на українську пресу, а $4.50 на вироблення кліше.

Покійний залишив в глибокому смутку 3-х братів: Юліяна в Кемсак, Андрея в Йорктоні і Євгена в Саскатуні; та 3-х сестер: п-ні Михасів у Кемсак, п-ні Гриньків у Йорктоні і п-ні Вівчар у Мелвил, та дальшу родину.

В час своєї слабости бл. п. Олександер жив у Йорктоні під опікою своєї сестри, пані Гриньових.

Нехай Милосердний Господь утішить рідню Покійного, а бл. п. Олександру пошле вічний спокій по тяжкому труді і тяжкій недузі.

„Вічна Тобі Пам'ять"

Присутній.

БЛ. П. ЛУКАША РОСТОЦЬКОГО
Канора, Саск.

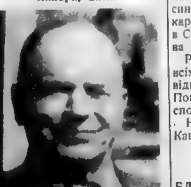

В суботу, 8-го жовтня 1966 р., в шпиталі, в Йорктоні, Саск., після короткої недуги, відійшов у вічність бл. п. Лукаш Ростоцький.

Дехто говорить, що деякі люди відчувають час коли чини свого земного життя. Правдоподібно бл. п. Лукаш відчував свій відхід з цього світу. Перед відїздом в шпиталь, Покійний таємно полагодив всі домашні справи, щоб безвадвати смутку своїй родині. А коли відїжджав в шпиталь, то сказав дружині, щоб вона нічим не журилася, а в усьому слухала сина, д-ра Михайла; „він уже знає, що має робити".

Покійний народився 1894 р. в Україні. В Канаду приїхав 1910 р. в околицю Доквел, Саск.. У 1919 р. одружився з Ганею Клюти. Все своє молоде життя вони прожили на фармах, спершу в Доквел, а від 1945 р. в Стінен, Саск. А як тоді, коли почали сили знемагати, то залишили фарму і 1955 р. переїхали в Канору, Саск. на сталий побут.

Від самих початків свого життя в Канаді, Покійний був членом Православної Церкви, спершу в околиці Ленка, потім Стінен, Саск., а останнього часу в Канорі. Бл. п. Лукаш був передплатником „Вісника" й „Українського Голосу" і взагалі цікавився пресою.

Похоронними відправами займався Парох Канорської Громади, о. М. Стеценко, а дякував п. Гр. Стратійчук. В неділю, 9-го жовтня, в 8 годині вечора відправлено Панахиду в „Гібній Фюнерал гом", а слідуючого дня, в понеділок, 10 жовтня, Похорон з Службою Божою. На обох відправах було велике число вірних.

Під час цілування св. Хреста присутні зложили на „Нев'янучий вінок" бл. п. Лукаша поважну суму грошей, сама родина Покійного зложила понад $100.00, з чого було призначено $150.00 на електричні дзвони для місцевої Церкви, $4.50 на „Вісник" і „Український Голос", та $5.00 на вироблення кліше.

Покійний залишив у великому смутку дружину Ганю, синів: Павла, Михайла — лікаря в Канорі, Саск. і Ореста в Стінен, Саск., та брата Якова в Шелтон, США.

Родина Покійного складає, всім учасникам в похоронних відправах, сердечне спасибі, а Покійному Лукашеві тихого спочинку до Останнього Дня.

Нехай буде Тобі Лукашу Канадська земля легкою.

„Вічная Пам'ять"

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СТАДНИЧУК
Делас, Ман.

У середу 25. V. 1966 упокоївся в Бозі бл. п. Василь Стадничук, що походив з села Вікна, Буковина, а прожив ав у Делас, Ман. Покійний приїхав у Канаду 1907 р., а в Делас осівся на постійне життя щойно 1914 р. Це були піонерські часи, і Покійному, як і багатьом його землякам з України, доводилося відкривати для себе терен — води,

багна, камінь, — і починати майже приємне життя. Так будувалося Канаду й свою майбутність. Останні сім ро-

ків свого життя Покійний перебував на пенсії, а ще два місяці похворів і 25 травня 1966 упокоївся. Бл. п. В. Стадничука похована 28 травня на цвинтарі в Ред Ровз, Ман.

Покійний оставив у смутку дружину Агафію, синів — Стефана в Вінніпезі, Михайла в Делас і дочку Марію Колей у Вінніпезі.

Похорон відслужив Свящ. С. Ярмусь з Вінніпегу.

Покійний Василь Стадничук прожив своє життя у важкій праці на фармі, по лісах, або взагалі там, де міг знайти будь-який заробіток для підтримки своєї господарки. Нехай же Господь Бог поблагословить Його бляженством вічним!

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ОЛЕКСАНДЕР ІСТЕНЮК
Ривертон, Ман.

Дня 30 серпня 1966 р., в лікарні Принсес Елізабет у Вінніпезі, упокоївся в Бозі Олександер Істенюк, прожившн 74 роки.

Бл. п. О. Істенюк народився 26 березня 1892 р. в селі Стара Жучка, чернівецького повіту, на Буковині. 1926 р. він приїхав у Канаду й поселився на фармі в околиці Окно, Ман., де прожив 21 років. Покинувши фармерування, бл. п. Олександер Істенюк переселився в місто Ривертон, Ман., і тут дожився останні роки свого життя. Українське православне суспільство міста Ривертону й околиць знає його як взірцевого парафіянина церкви Успіння Пресв. Богородиці в Ледяни, Ман., та довголітнього старшого брата. Бл. п. Олександер Істенюк був тихою і живичною людиною і його любили всі. Останні три роки свого життя він хворів, вісім місяців пролежав у лікарні в Вінніпезі, де й упокоївся у вівторок 30 серпня 1966.

Покійний залишив у смутку дружину Елену, дочку Ольгу, внучку Шарлі й одного брата — Івана Істенюка.

Панахида за спокій душі бл. п. Олександра була відслужена в арборгському похоронному заведенні в четвер 1 вересня; Похорон відбувся з церкви Успіння Пресв. Богородиці в Ледяни на місцевий цвинтар у п'ятницю 2 вересня 1966 р. Похоронні Відправи відслужили два Священики: С. Ярмусь і Г. Філь з Вінніпегу. З Нев'янучого Вінця 5 дол. призначено на пресовий фонд „Вісника", і 5 дол. на кліше.

Покійному Олександрові нехай Господь Бог подасть вічний спокій і вічнить Йому Вічну Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ГЕОРГІЙ ФУШТЕЙ
Ту Гилс, Алта.

В середу, 7-го вересня 1966 р., після двох-літньої важкої недуги упокоївся у Бозі в свому домі в Ту Гилс, Алта. бл. п. Георгій Фуштей прожвши 68 р.

Покійний Георгій народився 27-го березня 1898 р. в в селі Іспас, Буковина. В 1901 р. Небіжчик з своїми батьками приїхав в Канаду і поселився на фармі в околиці Васел, Алта.

У 1920 р. Небіжчик одружився з Параскою з дому Цимбалюк. Подружився сь бл. п. Георгій з своєю дружиною залишився і далі на фармі аж до 1947, а потім переселився на фарму в околицю Шендро, де господарили до осени 1964 р; Того ж року перейшли на постійне мешкання в Ту Гилс, Алта., де жив до смерти. Останніх два роки Покійний слабував і не витримавши слабости відійшов у вічність.

Під час своєї слабості Небіжчик відбув Св. Маслосвяття, а перед смертю Св. Сповідь та Причастя. Похоронні відправи відправив місцевий парох о. П. Зубрицький. У п'ятницю, 9-го вересня, в 9-тій вечора відправилась Панахида в похоронним заведенні в Вегревіл, Алта. а в суботу відбувся Похорон зі Св. Божою в УГПЦ. Пресв. Тройці в Ту Гилс, Алта. при участі великого числа приятелів і друзів. Дякували під час похоронних відправ: п. п. С. Мулька, М. Гелета, Г. Шевчук (Вегревіл) та місцевий хор з Тут Гилс, Алта. Під час похорону о. Парох в своїй промові підкреслив, що бл. п. Георгій був віруючим християнином. Був членом Церкви з перших років її відродження. Був головою Громади, та довголітним членом Управи у Вилингдонській Громаді. Був членом С. У. С. та брав діяльну участь в самостійницькому житті. Небіжчик був жертвенний на церковні та національні потреби і всюду жертвував в силу своєї спроможности. На розбудову Інститута св. Івана він з своєю дружиною подарували $1000.00. Був добрим мужем та татом та виховав гарно своїх дітей, які є релігійні та національно свідомі, та є членами Рідної Церкви, а син Василь, що мешкає в Ту Гилс, Алта. гідно заступив свого тата в церковно національнім житті. Небіжчик жив зо всіма в любові та згоді, та любив кожному помогти, не лишень словом, але і ділом. Небіжчик не закопував свого таланту Богом йому даного, але подвоював його. В кінці своєї промови о. Парох сказав; що наша Церква втратила Сина, в від Самостійників відлала гарна квітка, яка довгі роки цвіла національною свідомістю. Спеціально до дітей, онуків Небіжчика о. Парох звернувся з такими словами: „Дорогі діти! Найкращим і найцінніщим вінком добрій пам'яти, буде для вашого тата та діда, тоді коли-Ви гідно заступите його місце, в Церкві та в національних організаціях серед свого укр. народу тут в Канаді.". А до всіх присутніх на Покорові о. Парох звернувся з такими словами: „пам'ятаймо, що немає нічого кращого, і цінніщого для людини в її житті на цім світі, як залишити добру пам'ять по собі, відходячи в вічність. Це дозволів бл. п. Георгій і тому нестрашно йому було розлучатися з цим доченим життям. Стараймося і ми наслідувати його, щоб лишили по собі добру пам'ять". Покійний залишив в смутку дружину Параску, 9 дітей, 6 дочок Марію Поповичеву в Едмонтоні, Анастасію Милничину в Каліфорнії, Ядолкію Василевську в Келгарі, Анну в Ту Гилс, Ольгу Самойлову в Келгарі, Єлисавету Синишину в Кемрус, а синів: д-ра Стефана в Гвелф, Андрея в Ванкувері, і Василя в Ту Гилс, 16 онуків, сестру Анну в Віяна, та дальшу родину. Небіжчик Георгій, ще за свого життя просив, що як він помре, щоби некупляли дорогої труни та вінків, а хто бажатиме, щоби в Його пам'ять склали пожертву на добру ціль, а головно на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі, котрою Небіжчик радів. Як він бажав так було і зроблено; під час похоронних відправ на заклик о. Пароха склали слідуючі на „Нев'янучий вінок": родина Небіжчика — $41.00, о. Прот. Д. Лучак з родиною — $10.00, Д. М. Гелета з родиною — $5.00, Георгій Шевчук з родиною — $5.00, С. П. Мулька з родиною — $10.00, Іван Цимбалюк з родиною — $10.00, Іван Чернівчан з родиною — $5.00, Андрій Варварук з родиною $8.00, дрібні пожертви — $51.55, разом зложено $135.55 які розподілено за згодою родини так: на Колегію Св. Андрея $100.00, на потреби місцевої Громади $20.00, на Прес. Фонд „Укр. Голосу" $5.00, на „Вісник" — $5.00, на вироблення кліше $5.00, на пересилку 0,55.

Всім жертводавцям щире спасибі. Тлінні останки бл. п. Георгія спочили на Громадським цвинтарі в Ту Гилс, Алта.

Після Похорону дружина та діти небіжчика запросили всіх на помінальну перекуску, яка відбулась під церквою в Ту Гилс, Алта. Під час перекуски, ще має коротку промову о. Парох, а після пароха промовляв добрий приятель Небіжчика Митро Кунис з Едмонтону, який в своїй промові підкреслив та пригадав всім присутним багато гарних прикмет Небіжчика, та склав своє співчуття родині, В кінці син Небіжчика Василь подякував всім, хто чим допоміг їм в часі їхнього суму і жалю по втраті дорогого тата.

Присутній.

ПОДЯКА:

Оцим висловлюємо глибоко-сердечну подяку д-рові Михайлові Чомко за лікарську опіку та догляд нашого мужа-тата в часі його недуги, о. П. Зубрицькому, дякам та хорові; всім що брали участь у Панахиді, Сл. Божі та Похороні, що надіслали квіти й листи співчуття, жертводавцям, що склали свої пожертви на Колегію, Церкву та Прес. Фонд, відділові СУК за приготовлення перекуски, та всім тим що нам будь чим помогли в часі нашого душевного болю.

Дружина Параска, діти і внуки.

БЛ. П. ТЕОДОРА НИЧКИ
Глендон, Алта.

В п'ятницю, 14-го січня ц. р., в околиці Глендон розійшлася сумна вістка, що, в лікарні в Едмонтоні, відійшов у вічність бл. п. Теодор Ничка.

Покійний народився 18-го серпня 1892-го року в с. Куцман в Західній Україні.

Вісімнадцятилітнім юнаком вийхав в Канаду шукати кращого майбутнього. В околиці Глендон він взяв „гомстед", та осівся на фармі. Скоро після осідку він одружився з Гадиною Костюк. Не легко молодятам приходилося розпочинати родинне життя. Прийшлося молодому мужеві покидати молоденьку дружину і йти в світ на заробітки.

Тяжко прийшлося заробляти на прожиття, одначе Покійний знаходив час і гроші для Церкви. Він допомагав Громаді фінансово та працею при будові Церкви.

Подружжя Господь поблагословив дітьми, а саме трьома синами і п'ятьма дочками.

Останній рік свого життя Покійний з дружиною жив у своєї дочки Анни в Едмонтоні.

Поховали Покійника в Глендоні. Похоронні відправи відслужив о. О. Сорочук. На Похорон зїхалася вся родина.

Бл. п. Теодор залишив у глибокому смутку дружину Ганну, синів: Николая, Василя, й Юрка, та дочок: Марію Кутчан в Едмонтоні, Мовну Меренюк в Келгері, Розалію Мекорі в Кемровз, Євгенію Стасюк в Ред Дір, і Анну Герул в Едмонтоні, 26 онук та 7 правнук.

Ми молимо Господа щоб потішив опечалену родину, а душу Покійного оселив в Своїх оселях.

„Вічна Тобі Пам'ять"

о. О. С.

БЛ. П. КАТЕРИНА КРІЗЕЛЬ
Торонто, Онт.

В почуттї глибокого смутку ділимося з українським громадянством, що 7 лютня 1966 в Торонті-Онтаріо упокоїлася в Бозі, наша вірна жена, улюблена мати і бабуся бл. п. Катерина Крізель з дому Поклітар прожвши 72 літ свого трудолюбивого життя.

Покійна народилася 23 лютого 1894 у Валяві, повіт Кицмань, Буковина, там ходила до школи. 1940 по приході совітів вийхала з мужом і сином до Німеччини а звідти 1948 до Торонта.

В Канаді залишила Покійна в смутку мужа Антона, сина Корнила, синову Олену і внука Віктора, як також родину шурина Френка Крізеля а у Валяві свого улюбленого брата Філька і у Івиниківцях сестру Ольгу.

Панахиди 9 і 10 липня 1966 відправив о. Фотій.

По відправі Служби Божої в православній Катедрі св. Володимира 11 липня 1966. попращав о. Фотій Покійну в імені родини, всіх присутних і парафії св. Володимира, до котрої Покійна належала, до глибини душі вразившучими словами, а на цвинтарі виголосив о. Ференцій надгробну проповідь.

З жалібною промовою над отвертою могилою виступив з рамени Буковинців Михайло Данилюк, колишній старшина української армії і учасник визвольних змагань при численнім здвизі вірних, котрі прибули віддати послідну прислугу Покійній.

Після Похорону відбувалася на запрошення і в домі родини помершої поминальна трапеза.

Господар приняття Антін Козловський завізвав до збірки на „Нев'янучий вінок".

Жертвували: По $10 Антін Крізел, Корнило Крізел (Син) по $5 Антона, Френк Крізел, Корнило Крізел (син) Антін Козловський, Фред Хортін, Юрко Мелик і Юрій Щербан; по $2 Осип Амброзик, Петро Мазишин і по $1 Михайло Корончук і Степан Янович.

На бажання родини вислано $31 на „Український Голос" а на „Вісник" $25.

Всім жертводавцям щире спасибі в бл. п.„Катерину хай прийме Господь в Своїй небесній оселі.

Вічна Її Пам'ять.

Горем прибиті: **муж Антін, син Корнило, невістки Олеся, внук Віктор, шурин Френк. Михайло Данилюк**

На Будівельний Фонд Колегії Св. Андрея

(Продовження)
ПОЖЕРТВИ З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

15-го грудня 1966

По $1,000.00: Пані Олярка С. Троєний, Вінніпег, Ман. на основання стипендійного фонду для студентів теології.

По $400.00: Союз Українок Канади Відділ Оськи Кобилянської, Саскатун, Сек

По $200.00: Український Православний Собор Св. Покрови, Вінніпег, Ман.

По $100.00: Союз Українців Самостійників. Екзекутива на Східню Канаду Відділ в Олени Коваль. Келгері, Алта. з нагоди 80-ліття з дня народження. Союз Українок Канади. Відділ О. Кобилянської, Саскатун, Сек. на стипендійний фонд М. Вівар. Гемілтон, Онт. Ю Ф. Страшнюк, Конора, Сек

По $71.00: Збірка на 50-літній Ювілею вшанування В. Кузиків, Сіфтон Ман. прислав о. М. Олесюк.

По $60.50: Збірка на весілю з панства Клитів. Вінніпег. Ман. — переслав М Савченко

По $50.00: Пані Марія Катрарнич, Сесмрс Ман., Союз Українок Канади Відділ Долини України, Робтин, Ман Клюб українських громадянів. Віндзор, Онт. Панство В. Кіндрачук. Єлов Крік, Сесх. з нагоди їх вінчання В. Лесик, Норд Стрі, Б. К Українське Жіноче Товариство, Відділ С. Русова, Кемсес, Сесх

По $42.50: Збірка на похороні бл. п Н Юзенщької, прислав о. О. Сорочук Вінніпіг. Алта.

По $30.00: Збірка на похороні бл. п. О. Антоновича, Вайта Мавпередав о. Г. Філь. Збірка на похороні бл. п. А. Панчука. Тіодор, Сесх. прислав о. Л. В Дячина.

По $27.15: Збірка замість квітів на могилу бл. п. о. Прот. І. Магаса, Торонто, Онт. прислав о. Д. Фотій.

По $2[illegible]: Українське Жіноче Добродійне Товариство Дафін, Ман. Пані Е. Вінчар, Вінніпег, Ман о. І. Лещишин, Арнольд, Па., США. Михайло Дроздовський, Вотерфорд, Онт., Гр. Тіжук, Вінніпег, Ман. Семен Самеш Нягара Фалс. Онт.

По $20.00: Збірка на похороні, бл. п. М. Гудик, Вайт Бич. Сесх. — прислав о. Я. Пук. В. Савчук, Вонівіз, Алта

По $17.00: Збірка на похороні бл. п. П. Жмут, Стінен, Сесх

По $10.00: Пані Ева Челадин, Едмонтон, Алта. — у пам'ять свого мужа Григорія. Марко Горлюк, Вінніпег, Ман. Збірка на похороні бл. п. В. Кабана. Айтуна, Сесх. — прислав В. Козій. Панство Т. Сенкі, Стінен, Сесх

По $6.00: Збірка на похороні бл п. Анни Бойчук. Гаес. Сесх — прислав о. Я. Пук.

По $5.00: Панство М. В. Шевчук, Ньюдейл, Ман Степан Пакавар, Етелберт, Ман. Михайло І. Вівоус, Етелберт, Ман. Михайло Волошин, Тулон, Ман. О. Лукінчук, Едмонтон, Алта. — у пам'ять К. Стечишин. Клюб Українських Градуантів, Віндзор, Онт. — у пам'ять П. Строкина. І. В. Персян, Тулон, Ман. Союз Українок Канади, Відділ Лесі Українки, Гізберт Плейнс, Ман. — на стипендійний фонд. Іван і Соломия Гоголь. Вінніпег, Ман.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ З НАГОДИ ЮВІЛЕЙНОГО З'ЇЗДУ

По $150.00: Г Соболта, Вінніпег, Ман

По $100.00; Панство І. Войтюк, Вітков, Саск.

По $25.00: о. Прот. Д. Фотій, Торонто, Онт. Михайло Бурдені, Етелберт, Ман.

По $20.00: С. Яниковський, Вінніпег, Ман.

По $15.00: М. Третяк, Брод Валей, Ман.

По $10.00: Михайло Зетарук, Калдер, Саск. Юрій Бадюк. Форт Френсес, Онт. Михайло Гарасимчук, Боснкур, Ман. Д. Олексин, Саскатун, Сек

По $5.00: Микола Корба. Едмонтон, Алта. о. Т. А. Горбай, Ламонт, Алта. о. Т. Глуханюк, Вадіна, Саск. Іван Франко, Кемсек. Саск.

По $2.00: Сімон Столяр, Фенвуд, Саск.

ПОЖЕРТВИ ЯКІ ВПЛИНУЛИ У ВІДПОВІДЬ НА РОЗІСЛАНІ ЛИСТИ

По $500.00: Домініон Сторз Лімітед, Вінніпег, Ман.

По $100.00: І. Яремій, Четфільд, Ман. Молдери Дейріс Лімітед, Вінніпег, Ман. Юра Ева Сон, Кенора, Онт. Пані Параня Фуштей, Ту Гілс. Алта.

По $50.00: Жіноче Товариство при Укр. Прав. Церкві Св. Петра і Павла у Ліндсора, Па., США. А. Назаренко. Драйден, Онт. Мавігоба Соседж Мфж. Ко. Павло Самець, Давфін, Ман. Др-р Е. Денісюк. Драйден, Онт.,

По $30.00: Др. І. Барвінський, Вьюінег, Ман.

По $25.00: Ф. Газа, Кенора, Онт. Григорій Кутченко. Бенфін, Саск. Пепсі-Кола Кенада Лтд., Вінніпег, Ман. А. Ф. Амерсзая, Фрізлянд, Мйін., США. Др. Р. Чайка, Саскатун, Саск. о. П. Стельмах, Нью Йорк, США., А. Барчук, Кенора, Онт. П. Очіпок, Гефорд, Сесх. Михайло Пілаўший, Куксеїл, Онт. І. Трембак, Кенора. Онт. М. А. Танасійчук, Сен Пол, Мінн., США А. Вербицький, Фрінаєвуд, Ман. А. Котшина, Ту Гілс, Алта. Кредитова Кооператива Пінячного Вінніпегу. Відмен Бров. Вінніпег, Ман. Панство В. Довя, Порт-Артур, Онт. Трепс-Ер. Вінніпег, Ман. Фламінго Мотел Вінніпег, Ман. Др. А. Г. Котік, Вінніпег, Ман.

По $20.00: І. Сліпченко. Вінніпег, Ман. Др. П. Судермель. Вінніпег, Ман. П. Горбатюк, Кенора, Онт. А. Герісон, Форт-Чорчіл, Ман. Василь Стефанюк, Кенора, Онт. Орися Романюк. Кенора, Онт.

По $15.00: Пані Антоніна Кулик, Міннеаполіс, Мінн., США. Н. Зварич. Кенора, Онт.

По $10.00: Ровитрі Компаніз, Вінніпег, Ман.

По $10.00: Роман Ренделіт, Лін Лейк, Ман. Степан Васильок, Скарборо, Онт. о. Ю. Гузій, Вашінтон, США. А. Чайчишін, Міннеаполіс,

Мінн. М. Дідух, Домініон Сіті, Ман. Михайло Свободин, Ешвіл, Ман. Пані Марія Жолуда, Міннеаполіс, Мінн. З. С. Фіґтнер, Вінніпег, Ман. Ф. Ласа, Кенора, Онт. Антон Ратушняк, Кенора, Онт. Василь Острушко, Міннеаполіс, Мінн. М. Мельник, Вінніпег, Ман. о. М. Мостенський, Провіденс, США. Ф. Мороз, Едмонтон, Альта. А. Боднарчук, Ратвел, Ман. Степан Павлюк, Гонор, Ман. Т. Куклевський, Монтреаль, Кве. Панство В. Чайників, Міннеаполіс, Мінн. Адам Романюк, Кенора, Онт. Нордленд Готел, Кенора, Онт. М. Амброзик, Міннеаполіс, Мінн. Григорій Микитчин, Вінніпег, Ман. Микола Колисник, Ісанті, Мін.

По $6.50: о. С. Кішюк, Ріджайна, Саск.

По $5.00: К. Чеховий, Форт Вільям, Онт. Пані Анна Вишневець-ка, Вінніпег, Ман. Клим Андрушенко, Міннеаполіс, Мінн. Іван Павлюк, Гонор, Ман. Григорій Пасічник, Міннеаполіс, Мінн. Петро Плоскюк, Драйден, Онт. Михайло Строцик, Ванкувер, Б. К. Митро Філевич, Драйден, Онт. Р. Василенко, Оттава, Онт. Панна Л. Єлович, Давфін, Ман. Собіз Бейкері, Ліп Лейк, Ман. Мол Фудз, Вінніпег, Ман. Н. Пригар, Міннеаполіс, Мінн. М. Мельничук, Драйден, Онт. Пані С. Марків, Драйден, Онт. Пані Т. Атаманюк, Кенора, Онт. І. Самородок, Кенора, Онт. Пані М. Атаманюк, Кенора, Онт. Др. Петро Сайкевич, Віндзор, Онт. Іван Перепелюх, Флін Флон, Ман. А. Косович, Вінніпег, Ман. А. Котович, Вінніпег, Ман. Панство А. Гусак, Су Лукаут, Онт. Іван Е. Василович, Лак Дю Бонн, Ман. Юрій Гавриляк, Бодет, Ман Степан Голуб, Міннеаполіс, Мінн. М. Будз, Кенора, Онт. Микола Серауленць, Кенора, Онт. Г. Гріпол, Кенора, Онт. З. Л. Скиба, Вінніпег, Ман. Н. Скрабо, Кенора, Онт.

По $4.00: Б. Р. Миколас, Черчіл, Ман. Пані Анна Скакун, Гізберт Плейнс, Ман.

По $2.00: Д. Лушик, Вінберт, Саск. С. Павич, Картрайт, Ман. Павло Сухатицький, Боснжур, Ман. Юрій П. Прокенко, Оттава, Онт. Т. Луців, Міннеаполіс, Мінн.

По $1.00: Пані Галина Скинка, Гімлі, Ман.

ЗБІРКА В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ СВВ. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В СЕН ПОЛ, МІНН., США В ЧАСІ ПОМИНАЛЬНОГО ОБІДУ ПІСЛЯ ПОХОРОНУ о. ПРОТ. ОЛЕКСАНДРА БУТКІВА

По $25.00: о. Прот. М. Кудинович. Парафія УПЦ Свв. Володимира і Ольги.

По $10.00: Добродійка Ольга Бутків. Степан і Мотрина Колотій.

По $5.00: Др. П. Остапчук. П. Коркоць. А. Кушнір. П. Аленов. М. і Ніна Михалевич. П. Шайда. А. Хоревич. о. Прот. А. Кість. І. Іванівський. Д. Прадзюк.

По $4.00: Т. Шпиш.

По $2.00: о. Прот. М. Антохій. Пан Ступницький. П. Мірош.

По 1.00: ЗМ. Лешюк. К. Міллер. Е. Вілліямс. Р. Велтенсон. В. Моргун. Варвара Моргун. В. Самодін. М. Глямбо. І. Білоус. Юлія Гумберт.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ У ФОРМІ ГОРОДИНИ ЖЕРТВУВАЛИ СЛІДУЮЧІ ОСОБИ:

Панство Захарій Демчук, Сенді Лейк, Ман. Панство Николай Солоничний, Сенді Лейк. Ман. Панство Етефан Ристефанюк, Сенді Лейк, Ман. Пані Варвара Василенко, Сенді Лейк, Ман. Пані Ольга Левандовський, Сенді Лейк, Ман. Пані Марія Якоженко, Сенді Лейк, Ман. Панство Петро Колтуський, Сенді Лейк, Ман. Пан Онуфрій Дідик, Сенді Лейк. Ман. Пан Іван Мамчур, Тиндал, Ман.

Всім жертводавцям щира подяка.
(Далі буде)

ST. ANDREW'S COLLEGE
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

УВАГА УВАГА
МІСІЙНА ОКРУГА СМОКІ ЛЕЙК

На роковій зборах Місійної Округи Смокі Лейк постановлено було, щоб відбути Місійні Вечірні по різних парафіях. Вирішено було, щоб такі Вечірні відбувався в таких громадах і в час:

15-го січня 1967 — Торгилд.
12-го лютого 1967 — Смокі Лейк.
12-го березня 1967 — Боїв

Усі вірні парафіяни запрошені й повинні б бути присутніми й брати участь на цих Місійних сходинах, які відбуватимуться у вище подвних громадах. Не треба чекати ні коли буде Вечірня в своїй громаді й тоді їхати, але треба кожному парафіянові їхати на кожну Місійну Вечірню яка де відбувається в Місійній окрузі Смокі Лейк. До Місійної Округи Смокі Лейк належать такі парафії (округи): Смокі Лейк, Редвід, Бонівіль і Лек Ла Біш. На кожній вечірні буде виголошена проповідь, а в залях будуть виголошені доповіді. Всі вірні будуть мати нагоду брати участь в дискусіях.

Приїздіть самі, і привозіть своїх знайомих, щоб цьогорічна наша Місійна Округа дійсно пішла вперед з своєю працею

За Зарід:
о. Є. Стефанюк, секретар

ПОВІДОМЛЕННЯ!

Річні Загальні Збори Укр.-Православної Церкви св. Володимира, Кенора, Онт., відбудуться дня 18-го грудня 1966 р. о годині 2-ій по полудні.

Участь усіх членів є обов'язкова.

За церковну управу:
Ф. Гала, голова.
А. Ратушняк, секр.

Порядки Богослужень:
ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА

ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Кенора, Тиндал, Дафрост, Вайта, Стед.
19. Св. Миколая — Арбака (Храм).
25. Неділя — Траїскона, Сайдвін.

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave. Winnipeg 4, Canada
Телефон: (вдень) JU 8-3093
(увечері) JU 8-3619

о. В. АПОНЮКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Мелвін.
19. Понеділок. Св. Миколи Чуд. — Габард (храм).
22. Четвер. Зачаття Преєв. Бурд. — Гудів.
25. Неділя — Айтуна.

Адреса: Почт. скр. 148. Айтуна, Саск.
Тел. 795-2218

о. В. БОЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Рарактон.
19. Понеділок. Св. Миколая — Райн.
25. Неділя. Св Праотців — Йорктон.

110 Wellington Ave.
Yorkton, Sask. Phone 783-2998

о. С. ГРЕБЕНЮКА
Sask. Tel. 652—881.

о. Т. ГЛУХАНЮКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Фастон.
19. Понеділок — Ватсон (Св. Миколая).
25. Неділя — Рама.

Box, 488 — Tel. 338-3143.
Wadena, Sask.

о. І. Г. ГИКАВОГО
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Лужани.
19. Миколая — Боріщі.
25. Неділя — Гемлин.

Address: Willingdon, Alberta.
P. O. Box 307.

о. С. ГРЕДІЛЯ
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Шіго Пол.
19. Понеділок. Св. Миколая — Вінярд.
22. Четвер. Зачатія Пр. Б. — Едмор.
25. Неділя — Шіго місто.

Address: Sheho, Sask., Box 52.
Tel. 21.

о. Л. В. ДЯЧИНИ
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Тодор (за рікою).
19. Понед. Св. Миколая — Дробот
22. Четвер. Св. Анни — Тодор (м.)
25. Неділя — Вестбрук.

Box 6, Theodore, Sask. Tel. 89.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 294, Two Hills, Alta.
Phone 657-2438.

о. Ст. ЗУЗАКА
ГРУДЕНЬ

18. Понеділок. Св. Миколая — Витків.
25. Неділя — Медов Лейк.

Address: North Battleford, Sask.
972—108, St. Ph. 445-3280.

о. В. КОКОРУДЗА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Етелберт.
19 Понеділок. Св. Миколая Чуд. — Гарленд
25. Неділя — Етелберт.

Address: Ethelbert, Man.
Phone SH 2-3264

о. М. КРИТЮКА
18. Неділя — Мелфорт
19 Понеділок. Св. Николая Чуд Громада
22. Четвер Зачатія Преєв. Богор. від Анни — Брукеб
25. Неділя — Громада.

Address: Box 1418, Melfort, Sask.
Tel. 752-2144.

о. ІВАНА КУЛИША
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Редвater.
19. Св. Миколая — Редвей
22 Зачатія Пр. Богородиці від св. Анни — Ерґмонт.
25. Неділя — Весена.

Box 128, Radway, Alta. Tel. 10.

о. ІВАНА МЕЛЬНИКА
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Редфід.
19. Понеділок. Св. Миколая — Геффорд.
25. Неділя — Бінни.

Address: Box 155, Hafford, Sask., Tel.: 58.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ПАРАФІЯ МИРНАМ, АЛТА:
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Мусіздра.
19. Св. Миколая — Мирнам.
25. Неділя — Савва полуднева.

Address: MYRNAM ALTA.
Box 216, Tel. 42.

о. М. ОЛЕСЮКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Гізберт Плейнс.
19. Понеділок. Св. Миколая Мирдин. Чудотвор. — Ашвіл.
22 Четвер. Зач. Пр. Богородиці від Св Анни — Сифтон.
25 Неділя — Давфін.
Вечірня служиться що неділі о год. 7-ій вечора в Давфіні.

Address: 810 Main St. South Dauphin, Man. Tel 638-4704

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Йорктон.
19. Понеділок. Зач. Пр. Богородиці — Стороджес.
22. Четвер Зач. Пр. Богородиці — Сван Плейнс.
25. Неділя — Сіпсі.
25. Неділя. Вечірня о год. 7 веч. — Гедс.

Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 190-2.

о. Я. РИБАЛКИ
Address: 4100-28 Str., Vernon, B. C.
Phone 542-4312.

о. О. СОРОЧУКА
ГРУДЕНЬ

Неділя 18-го — Сенді Ревнр.
Неділя 18-го Вечірня 3 години — Ель Поїнт.
Четвер 22-го Анни — Банівел.

Rev. O. Sorochuk
Bonnyville, Alta.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Нерал.
19. Понеділок. Св. Миколая Чудотворця — Аґабаска
22. Четвер. Зачать Г городиці — Гресленд.
22. Четвер. Вечірня 7.30 вечір — Боїв.
25. Неділя — Крейгенд.
25 Неділя. Вечірня 7.30 вечір — Лек Ла Біш.

Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4633

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Грендвю.
18 Неділя — Роблінь Вечірня.
19 Понеділок. Св. Миколая — Мекмат.
22 Четвер. Св. Анни — Мерідейл.
25. Неділя — Шел Ривей.

Address: Box 201, Roblin, Man.
Tel.: 455.

о. Т. СЛАВЧЕНКА
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Лейк.
о 4 год Вечірня в Тарнополь.
19 Пон Св Миколая — Альвена.
25 Неділя Вільна

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. ПЕТРА СТЕФЮКА
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Роза
19 Понеділок. Николая — Толстой.

Address: Tolstoi, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Кипрз
19 Понеділок Микол Успенська.
25 Неділя — Бінмелн.

Увагі В ніч місяців, коли немає в Канорі Богослужения в неділю до обіду, то тієї неділі правиться Вечірня 7 год вечер.

Address: Box 428, Canora, Sask.
Phone 563-5113 Res.
563-5603 Church

о. Ю. ТУРЖАНСЬКОГОГ
ГРУДЕНЬ

18 Неділя — Стрий.
19. Понеділок. Св. Миколая — Бенс
22 Четвер — Зачатія — Смоки Лейк.
25 Неділя — Спеддєн.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309

о. Г. УДОДА
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Мазепа.
Кемсак (Всенічна).
19. Понеділок. Св. Миколая Мора. — Кемсак.
22. Четвер. Зачатія Преєв. Богородиці — Донівел
25. Неділя — Кемсак.

Box 1241 Kamsack, Sask. Tel. 2-2447

о. І. ШЕВЦЯ
ГРУДЕНЬ

18. Неділя — Сенді Лейк.
19 Понеділок — свято Святителя Отця Миколая — Енгсавз.
22. Четвер — свято Святої Анни — Сів.
25. Неділя — Онкборн.

Address: Oakburn, Man. Box 12
Телефон: 336

о. ІГУМЕНА О. ЦЕРБАНЯ
ГРУДЕНЬ

17. Субота. Заупокійна по бл. п. Івана Бендзи — Торсбі.
18. Неділя — Кеґровіл.
19. Понеділок. Миколая — Пено
22. Четвер. Св. Анни — Едмонтон.
25 Неділя — Кагвіл.

Address: 9530—109 Avenue,
Ph. GA 2-3053. Edmonton, Alta.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVI ВІННІПЕГ, МАН., 1-го СІЧНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1970. ЧИСЛО (2115) 1

Небо і Земля Нині Торжествують

ХРИСТОС НАРОДЖУЄТЬСЯ — СЛАВТЕ; ХРИСТОС З НЕБЕС — ЗУСТРІЧАЙТЕ; ХРИСТОС НА ЗЕМЛІ — ВЕЛИЧАЙТЕСЯ. СПІВАЙ ГОСПОДЕВІ, ВСЯ ЗЕМЛЯ, І ВЕСЕЛО ЗАСПІВАЙТЕ ЛЮДИ, БО ВІН ПРОСЛАВИВСЯ.

НЕБО И ЗЕМЛЯ СЬОГОДНІ З'ЄДНАЛИСЯ, БО ХРИСТОС НАРОДИВСЯ. СЬОГОДНІ БОГ НА ЗЕМЛЮ ПРИЙШОВ, А ЧОЛОВІК НА НЕБО ЗІЙШОВ. СЬОГОДНІ ЗАДЛЯ СПАСІННЯ ЧОЛОВІКА СТАВ ВИДИМИЙ ТІЛОМ ТОЙ, ЩО ПО ПРИРОДІ НЕВИДИМИЙ Є. ЧЕРЕЗ ТЕ И МИ ПРОСЛАВЛЯЮЧИ ЙОГО, ВИГОЛОСИМО: СЛАВА БОГОВІ НА НЕБІ И НА ЗЕМЛІ СПОКІЙ, БО ВСЕ ЦЕ ПОДАЛО НАМ ПРИШЕСТЯ ТВОЄ, СПАСЕ НАШ, СЛАВА ТОБІ.

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

Священного Собору Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ДО ВИСОКОПРЕПОДОБНОГО ДУХОВЕНСТВА І БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ СВЯТОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ та УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ (Автокефальної) В АВСТРАЛІЇ

Улюблені в Господі Сопастирі, Брати і Сестри, Молодь і Діти!

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Милосердний Господь дав нам Радість і цього року святкувати величні Дні Народження Господа нашого Ісуса Христа на Землі від Діви, як Дух Святий сказав через пророка Ісаію (7:14) за 700 років перед тим. Ця подія така велична, що немає слів її описати; ця Радість така безмежна, що потрясла Небо й Землю, море й сушу, як сказав Дух Святий через пророка Аггея, і потрясла всі народи, бо прийшов Бажаний усіми народами (Аггея 2:6-7).

Тому то й Церква Христова в такій Радості кличе нас усіх своєю піснею:

Христос рождается — славте! Христос з Небес — зустрічайте! Христос на Землі — возносіться! (до Неба) Співай Господеві вся Земля і весело заспівайте люди!...

Тому то й увесь світ з пророком викликує мов би свій девіз чи пароль:

З нами Бог! Зрозумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог!

Це Той Бажаний, Якого кілька тисячоліть ждали всі народи. Це Той Примиритель людей з Богом, про Якого Духом Святим сказав патріярх Яків (1 М. 49:10).

Коли людство в беззаконстві гинуло так, що вже було близько до повної загибелі, то, як про це повістує Св. Ап. Павло, „Бог послав на Землю Сина Свого Єдинородного, і Він народився в тілі від Жони (Святої Діви Марії), підкорив Себе під Закон, щоб викупити людей підзаконних та повернути їм право синівства Богові. (І Він це зробив Своєю Жертвою на хресті та дав нам право знову дітьми Божими бути (Івана 1:12). А як ви вже стали сини (й дочки Богові), то Він послав у серця ваші Духа Сина Свого, що кличе (до Бога) Авва, Отче! (Цебто „Тату, Батьку!"). Через те ти вже не чужий, а син (і дочка Бо-

гові). А коли так, то й наслідник Божий через Ісуса Христа (Гал. 4:4-7), — наслідник вічної Радости. Що ж може бути більшою радістю для нас, змучених гріхами людей?

Ось чому з такою радістю ми вітаємо одні других: Христос рождається! — Славмо Його! Ось чому ми в таку радості святкуємо Пресвітле Свято Народження Спасителя нашого Христа Господа! Радість що у ту Святу Ніч оспівували людям Ангели, бо та безмежно дивна подія сколихнула й Небо, як сказано через пророка Аггея. Бо, як тільки народився Син Божий на землі від Діви Марії, Ангел сповістив про цю радість вифлеємським пастухам. І коли Він сповідав, над землею з'явилося безліч Ангелів, які співали оту вічно радісну пісню:

Слава на висоті Богові,
і на землі мир,
у людях благовоління (Боже).

Це ті дари небесні, які приніс нам Син Божий. Через Нього людство знову пізнало Бога і стало прославляти Його. Він же примирив Людей з Богом Своєю за них хресною смертю і дав Свій мир і спокій у серця наші. Він розбудив у серцях наших добру (благую) волю та навчив нас любити брат брата до тієї міри, щоб навіть життя своє віддавати один за одних. Він перетворив усіх тих, які прийняли Його Науку і дав їм право й силу дітьми Божими бути. (Івана 1:12). Чи думаєте ви, яке це високе звання й високе Благородство! І це не за заслуги наші, а тільки з Його безмежної Любови до нас....

Дорогі Отці Духовні, Дорогі Брати й Сестри і Ти, наша дорога Молодь! Ми діти того славного українського народу, який усією силою своєї душі уявляв у Сина Божого і через Нього взивав і безперестанно взиває до Бога: „Отче наш!" Тому й на нас поширюється ота Божа Ласка, і тому й ми в такій святій Радості прославляємо Народження Дитятко Боже — Христа. Прославляємо, як діти Божі і зустрічаємо Його, як найрідшого нам гостя на Свят-Вечір. Та наша пошана не тільки до Свята. Ми цінуємо й святкуємо й свою велику радість, бо з народженням Сина Божого на землі, відродилися й ми до нового життя. Увесь світ одержав від Нього струю нового життя, нової моралі, нової культури, нових поривань до найвищого Ідеалу Добра, Любови, Краси, Світла, Досконалости й Премудрости, — до Творця всіх і всього — Бога. І хоч е ще народи, які не увірували в Сина Божого, Христа Господа, і не прославляють Його, то все таки Його Наука і Його вплив пройняли культури майже всього світу та повели їх по шляху Його Божественної Науки.

Навіть безпротивники не можуть чогось іншого придумати, і собі присвоюють те, що Йому належить. Бо вплив Його оповив світ так, як повітря оповиває земну кулю.

Та оновлення людства сталося не один тільки раз. Воно повторюється щодня і щохвилини на всьому світі. Як тільки людина приймє Його Вірою та приймє серцем Його Науку, вона зразу перероджується. Мисли її й бажання змінюються на краще. Вона стає доброю, працівною й чесною, починає любити людей і вести моральне життя, стає новим творінням.

То ж і ми в Свято Народження Христа Господа в душах наших переродуємося до кращого. Це стається тому, що у цей Свят-Вечір, у цю Святу Ніч і в цей Святий День Христос Господь народжується в серцях-наших через наші думки про Нього та через прославлювання Його. Тоді нам стає радісно на серці, бо близько нас є Господь. Тому й співаємо: „З нами Бог! Зрозумійте народи і покоряйтеся (Йому), бо з нами Бог".

„Дитя (Боже) народилося нам. Син Божий — і Його дано нам. Влада Його на раменах Його. І дано Ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог Вселенний, Князь миру (Примиритель людей з Богом, Отець вічности" (Ісаії 9:6). Ці слова сказав Дух Святий устами пророка Ісаії за 700 р. Хіба ці слова нічого нам не кажуть? Подумаймо в Кого ми віруємо і Кого зустрічаємо.

Огляньмось в дохристиянські віки, й запитаймо: Чому толішній світ дійшов до такого стану, що мав загинути, як Содом і Гомора? Відповідь одна: — тому, що відвернувся від Бога, а поклонився сатані. Пісня наша різдвяна правильно говорить: „Ой видить Бог, видить Творець, що мир погибає...."

І коли б був не послав Бог Сина Свого спасти світ, то він таки загинув би, як загинув перший світ (людство) від потопу. Але Спаситель наш Христос, Син Божий, не допустив до того. Він сказав до Бога Отця: „Ти жертви і приносу не захотів, а виготовив Мені тіло. Всепалиння (жертви) і жертви за гріх Ти не побажав. Тоді Я сказав: (як) в початку книг написано про Мене. Я бажаю виконати волю Твою, Боже Мій. Закон Твій у серці Моїм" (Пс. 39 (40) 6:9; Єв. 10:5-9).

Так почалося спасіння людства.

З вищесказаного бачимо, до чого може привести людство та „наука", яка відкидає Бога та нищить Церкву Його.

То не людська „наука", а „наука" сатани-диявола через задурених ним людей. Наслідки її — Содом і Гомора, або щось ще страшніше. А що ж ми — Церква Христова? Христос, як Бог, знав, що так буде, і тому сказав до Апостолів, а через них і до всіх нас: „Ви сіль землі. Ви світло для світу". Цими словами визначена роля Церкви Христової і роля нас, християн. Ми не сміємо стати рабами світу цього з його богопротивними напрямами. Пригадаймо Слова Господні: „Хто визнаватиме Мене перед людьми, того визнаю і Я перед Отцем Моїм Небесним" (Мт. 10:32). Отож, не мовчім, а святкуймо на честь Спасителя нашого відкрито і з повним розумінням того, що робимо. Нехай не лякає і не спокушує нас те, що деякі люди горdjяться тим, що вони... атеїсти — невіруючі. То неправда, бо невіруючих нема, бо всесвіт в руках Божих. Навіть диявол вірує в Бога (Якова-2:19). Він найкраще знає, що Бог є, але ненавидить Його. А людей навчають, що Бога „нема". Найбільша ненависть сатани до Христа Господа. Як тільки Він народився від Діви Марії, він зразу піднав проти Нього Ірода, і той почав шукати Його, щоб убити. Той же диявол і тепер знаходить собі слуг, які руйнують Віру в Бога і навчають, що Бога „нема". Але який плід такого навчання? Ми вже його всі пізнали: це — море крови й сліз, руїна, страждання, голод, неволя, вічний страх за завтра. Це саме вони поставили світ над прірвою. І хочеться крикнути до тих страшних „навчителів": „Невже ж ви не бачите й не розумієте до чого вже наблизились"? Чи не час уже почути поклик Христа: „Прийдіть до Мене всі струджені й знеможені і Я заспокою вас...."

Отож зрозуміймо, в який страшний час ми живемо. Особливо, зрозуміймо ви, наша дорога Молодь. Зрозумійте, що без Бога, без Отого Всеправедного і Всепремудрого Бога не може бути Щастя на землі. Бог є Любов, а де любов там і щастя, а без любови нема щастя. Ненависть не дає щастя, бо вона є мати всіх нещасть. Ми, старші, зберегли все те добре, що дала нам Православна Віра й Церква, що дали нам наші батьки. Тепер черга за Вами, зберегти те все у віках. Збережете — то будете НАРОДОМ, не збережете — не стане вас серед інших народів. Отож не будьте байдужі до свого рідного: Віри, Церкви, Мови, Культури і взагалі своєї народности. Цей рік — це Ваш рік! Покажіть себе чимсь вищим, ніж забави та розваги.

Нарешті не забудьмо того, що сказав Ап. Петро Духом Святим до нас, християн: „Ви рід вибраний Богом. Царське священство, нарід святий, люди вибрані Богом, щоб провіщали Славу Того, Хто покликав Вас у Своє Дивне Царство" „(1 Пет. 2:9).

Тому не будьмо байдужі до Свят Господніх. Нехай Свят-Вечір буде для нас зустріччю Народженого Дитятка Христа, бо Сам сказав: „Ось Я стою коло дверей і стукаю, і хто відчинить Мені, Я входжу до нього і вечерню з ним, а він зо Мною...." (Об'яв. 3:20). Сідаючи за цю Святу Вечерю, помолиться всі і заспівайте: „Бог Предвічний народився..."

Ти, Батьку, в цей вечір, стань священиком коло стола свого; а ти Мамо, вгадай Богоматір, — хто Вона для нас? А Ви, Молоді, — згадайте пастухів з Ягнятком.... Чи бачите, які вони, коли їм першим Ангел сповістив про ту надсвітню Радість? Віддавайте славу Народженому Дитяткові Христу, тоді та радість наповнить і вашу хату.

Діточки, приносьте батькам і рідним Вечерю, а ви, батьки, обдаровуйте їх з найбільшою ласкою. Нехай ця наша традиція ширяться по світу та йде далі у віки. А в саме Свято всі йдіть до Церкви спільно віддати Богові подяку за все, що Він дав нам.

Нехай же Мир Божий оселиться Духом Святим у серцях Ваших.

Ще раз вітаємо всіх Вас:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ — СЛАВІТЕ ЙОГО! Амінь.

† *Смиренний* ІЛАРІОН, *Митрополит*
† *Смиренний* МИХАЇЛ, *Архиєпископ*
† *Смиренний* АНДРЕЙ, *Архиєпископ*
† *Смиренний* БОРИС, *Єпископ.*

Дано Р. Б. 1969, перед Святом Різдва Христового, в Катедрі Преєв. Трійці в м. Вінніпезі, Канада.

В Вифлеємі

В Вифлеємі, у яскині... Ой, нам, нам:... Народився, воплотився Господь Сам.

На сіночку, в жолобочку... Ой нам, нам... Милий Боже, Дитя гоже, Господь Сам.

А Марія, як лелія... Ой, нам, нам... Вповиває та й співає... Господь Сам.

Старий Йосиф Бога просить... Ой, нам, нам... Благодаті для Дитяти.... Господь Сам,

Ой, молімо та й просімо.... Ой, нам, нам... Зішле волю й добру долю Господь Сам.

ВОЗВЕСЕЛІМСЯ ВСІ РАЗОМ НИНІ

Возвеселімся всі разом нині:
Христос родився в бідній храмині,
Послідним віком став чоловіком,
Всі утішайтесь на землі.

Всі утішайтесь на землі нині,
Хвалу віддайте Божій Дитині,
У Божім Дому Христу малому,
Котрий увесь світ відкупив.

Котрий ізбавив усіх від ядя,
І через Нього всім нам відрада,
За тее Йому — Богу святому
Пісні співаймо всі разом.

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО ВЛАДИКУ МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА, СВЯЩЕННИЙ ЄПИСКОПАТ, СВІТЛУ КОНСИСТОРІЮ І ГОЛОВУ ПРЕЗИДІЇ ІІ, КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ І ІІ РЕКТОРА, ДИРЕКЦІЮ І ГОЛОВУ ІІ, ВСЕЧЕСНІШЕ ДУХОВЕНСТВО, ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ІХНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ПРИХИЛЬНИКІВ „ВІСНИКА", ЙОГО ПРАЦІВНИКІВ І ДОПИСУВАЧІВ ТА ВВЕСЬ НАРОД УКРАЇНСЬКИЙ ПОЗДОРОВЛЯЄМО:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

В-ВО „ЕККЛЕЗІЯ", АДМІНІСТРАЦІЯ ІІ РЕДАКЦІЯ „ВІСНИКА".

З НАГОДИ ВЕЛИКОГО СВЯТА РІЗДВА ХРИСТОВОГО

ПРЕЗИДІЯ КОНСИСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

п е р е с и л а є

Його Блаженству Блаженнішому Іларіонові, Митрополитові Вінніпегу і всієї Канади, Священному Єпископатові, Членам Світлої Консисторії, Дирекціям Колегії Св. Андрея та Інститутів, Всечесному Духовенству, Монашеству, вірним Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Організаціям, Адміністрації й Редакції „Вісника" та всьому нашому народові

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

щастя, здоров'я і добрих успіхів у 1970 році —

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!
За ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ:

Митроф. Прот. Ф. Керницький.

Синиє златая

Скиніє златая. Ковчеже завіта,
Видяще днесь Младенця, Сина повита,

Радуйся, Маріє, радуйся, ПрисноДіво,
Во нетлінним Рождестві Твоїм! (2)

Пастирем со Ангели тайна явися:
В Вифлеємі, во вертепі, Христос родився!

Радуйся, Маріє... (2)

Віл і осел тут суще, Творця пізнають,
Рожденому днесь Младенцю хвалу [віддають!

Радуйся Маріє... (2)

Звізда ясна сіяє, Йому служаще;
Трие царі приходять, дари носяще:

Радуйся, Маріє... (2)

О, Маріє, Богомати, молися за нас,
Да зможемо тя хвалити ми на всякий час:

Радуйся, Маріє... (2)

Чудесная зірка

Чудесна зірка днесь сіяє,
До Вифлеєму запрошає,
Де Спаситель народився,
У вертепі умістився.

Витай нам, зірко, ясна, мила
Для всіх шаслива тая хвиля,
У котрій Христа звіщаєш,
Нас з неволі вибавляєш.

Тож веселімся і співаймо
Різдво Ісуса прославляймо,
Він же дасть нам все, що треба,
Запровадить нас до неба.

Христу Дитятку поклонімся,
До Нього в ясках пригорнімся,
І просім смиренно нині,
Всі Його о мир в родині.

Бо де в родині мирно, тихо,
Там щезає всяке лихо,
Бо де згода процвітає,
Там Христос перебуває.

Що в нашого хазяїна

Що в нашого хазяїна стоїть явір у дворі.
Рай розвивсь! Рай розвився, Христос народився,
Син Божий зveселився. Рай розвився.
Що в нашого хазяїна стоять столи тесовії.
Рай розвивсь....
Ой, ти, пане-хазяїне, вимітай двори.
Рай розвивсь....
Ой, ти, пане-хазяїне, застеляй столи.
Рай розвивсь....
Та клади колачі з ярої пшениці.
Рай розвивсь....
Та будуть до тебе три гостоньки равом.
Рай розвивсь....

Що перший же гостонько, то святее Рожество.
Рай розвивсь....
А другий же гостонько — святого Василя.
Рай розвивсь....
А третій же гостонько — то Іван Хреститель.
Рай розвивсь....
Що святее Рожество святий вечір принесло.
Рай розвивсь....
А святого Василя — увесь світ звеселя.
Рай розвивсь....
А Іван Хреститель усі води охрестив.
Рай розвивсь....
Усі води охрестив — по всім світу розпустив.
Рай розвивсь....

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія, Передплата: в Канаді $5.00 на рік. За границею — $5.50 на рік. Ціна одного числа в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00. — Foreign — $5.50. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

І ЦЯ РІЗДВЯНА НІЧ – БЛАГОСЛОВЕННА, ЯК БУЛА ПЕРША

Сказав Ангел Господній: „Благовіщу вам радість велику, що станеться всім людям. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь" (Лк. 2:10.11).

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

Вселенну знову покрила священна таємничість Першої Різдвяної Ночі. По світі понісся Дух Різдва Христового, між людьми розлеглися різдвяні вітання. Свят-Вечір настає і для нас. З церков полине хваліми Бога, прославлення Його Сина, що, народжуючись з Діви, вступив у нашу долю, став Людиною, щоб нам простелити шлях до Життя На те Син Божий народився в нашому світі.

Наш світ у дечому змінився, але й тепер благословенний Дух Різдва Христового відчувається скрізь, — у кожному народі, родині й людині. Не буває так, що б з нагоди Різдва Христового, і його силою, у батьківській дім не збиралася родина, а до церков не сходилося більше людей. Як би воно не було, але всі святкують Різдво Христове, — святкують його, як щось величне, таємниче, а то й очевидне Різдво Христове, це всесвітня святковість. І що святковість можна бачити в людях, можна її переживати, — можна й описувати її. Сама ж Різдвяна Таємничість та її діюча на дух людей сила - завелика, щоб її повно збагнути й описати. Вона дана нам, як Велика Радість, що про неї Землю звістив Небесний Ангел, — радість з того, що для людей народився Спаситель — Христос. Це стільки в Першу Різдвяну Ніч людям сказав Ангел Господній. Він звістив їм Нову Радість — найперше групі убогих пастухів у полі, і там же сказав, що та Радість ставатиметься — в с і м людям: тим, що жили до нас, що живуть тепер, і всім тим, що ще приходитимуть на світ далеко по нас. Наш Спаситель Христос народжується для людей, для духа кожного — особливо християн, - безнастанно, і що правду ми вклали в наш різдвяний привіт, бо один одному кажемо „Христос р о ж д а є т ь с я!" З того всім вірую чим людям — коли б вони не жили — однакова Радість, завжди та сама Різдвяна Новина: якою вона була в Першу Різдвяну Ніч — такою вона буде й в останню.

Народження Господа нашого Ісуса Христа — це' е в а н г е л ь с ь к а подія, а тому вона й вічна. І коли б люди не святкували її: у Першу Різдвяну Ніч, у першому столітті, в десятому, двадцятому чи й самому останньому, — вона завжди та сама: нова, благословення, наближена безпосередньо до кожної вірующої душі.

Здається ніколи людина не входить в атмосферу якоїсь евангельської події так, як вона входить в атмосферу народження Господа нашого Ісуса Христа в час Різдвяних Свят. Більше того, ат-

мосфера Різдва Христового покриває ввесь світ, проникає істоту кожної людини, — вона позначається навіть на невірующих. Недарма Ангел Господній у Першу Різдвяну Ніч пастухам сказав, що Р і з д в я н а Радість благовіститься у с і м людям. Різниця тільки та, що не всі люди однаково приймають її.

Вірующі люди прийняли вість про Народження Христа Спасителя всією істотою своєю й святкують його, як велике релігійне Свято; вони завжди ублагородняються атмосферою Різдва Христового, бо відчувають близькість Бога, Небесного Світу, радіють радістю убогих пастухів, що перші почули вістку про

Бог Предвічний

Бог Предвічний народився —
Прийшов днесь із небес,
Щоб спасти люд свій весь
І утішив вся.

В Вифлеємі народився —
Господь наш, Христос наш,
І Спас наш для всіх нас
Нам народився.

Слава Богу заспіваймо:
Честь Сину Божому,
Господу нашому
Поклін віддаймо.

народження Спасителя, а через Нього перші прозріли Небесний Світ.

Невіруючі люди проводять дні Різдва Христового в свій спосіб, бо непомітно для них, вони не проходять ніколи, — бо й для них народжується Христос; Він може народжуватися і в їхніх серцях, коли б тільки вони того побажали й знайшли для Нього місце в своєму житті. А поки вони й не хочуть, або з якихось причин не можуть вірувати в Христа, — некий Господь покриє їх Своєю Силою й Любов'ю Нехай і вони пізнають сутність святкування Різдва.

Нам, що віруємо в народження для нас Спасителя — Сина Божого, Господа нашого Ісуса Христа, — слід святкувати ці Свята, як годиться. То ж духом своїм приготовимось до зустрічі Народжен ня Сина Божого; душевним заспокоєнням і молитвами збудимо й себе до зустрічі з Небесним Святом і разом з Ним будемо співати Ангельську Пісню:

Слава на Небі Богові, а не Землі — спокій!

Це пісня Вселенної У час Різдва Христового її співатимуть Небеса й боголюдяни люди скрізь, по всьому світі. І заспіває спільно й великий наш Український Рід, хоч і розлився він із своєї землі по далеких краях світу. Всі співатимуть Славу Богові, всі бажатимуть один одним росп Небесного Спокою.

Здвигаємо Славу Богові і ми Сядемо за н а ш багатий Свят-Вечірній стіл, сядемо одним Великим Українським Родом... Так можемо духом звестися в одно Сядемо за Свят-Вечірній стіл і згадаємо своїх предків, — це ж вони поставили Свят-Вечір - Ніч Народження Сина Божого в людях в багато наших традиційно-духові обставини, яких не мають інші. Згадаємо їх, помолимось за наших померших Батьків і Матерів, Дідів і Прадідів; Братів і Сестер, що тільки відійшли від нас, але на Свят-Вечір стануть з нами до Великого Хору і славитимуть Бога за поданий нам Спокій. Помолимось за них, бо такий в нас заповіт, і так годиться. Згадаємо поменшених. Помолимось, щоб і їх зросила атмосфера Різдва Христового, щоб Господь благословив їх полегшенням їхньої долі і подав їм спокій. Згадаємо нежужих, немічних, осамітнених. Помолимось і за них, понесемо їм утіху й розраду з нагоди Різдва Христового. Не забудьмо про них.

Підемо до церкви прославити Господа Бога за Його Любов до нас, подякуємо Йому за Благопоління, за дану нам змогу жити в мирі і з Небом, і з людьми. Помолимось за себе самих, за вивсь Український Рід, за православних і інших християн, за мир у нашому світі, за силу - щоб берегтися від спокус, за мудрість... Будемо молитися, щоб нас не поминула ні сила, ні дух Різдвяних Свят; щоб ця Різдвяна Ніч і для нас була така, як була Перша для убогих пастухів у полі.

З таким настановленням і з такими різдвяними побажаннями звертаємося до всіх і всім кличемо:

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ--
ПРОСЛАВЛЯЙМО ЙОГО!

Євангельське оповідання про народження Господа нашого Ісуса Христа

Євангелист Лука благовіствує так:

І трапилося тими днями, вийшов наказ царя Августа переписати всю землю. Цей перепис перший відбувся тоді, коли владу над Сирією мав Квіріній. І всі йшли записуватися, кожен до міста свого. Пішов теж і Йосип із Галилеї, із міста Назарета, до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлеємом, бо походив із дому та з роду Давидового, щоб йому записатись з Марією, з ним зарученою, що була вагітна. І сталось, як були вони там, то настав був їй день породити. І породила вона свого первістка Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, — бо в господі їм місця не стало. А в тій стороні були пастухи, що пильнували на полі, й нічної пори вартували отару свою. Аж ось Ангел Господній з'явився коло них, і Слава Господня осяяла їх. І вони перестрашились страхом великим. Та Ангел промовив до них: „Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім (Мт. 2.10). Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, що Він Христос Господь. А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме". І ось раптом з'явилася з Ангелом сила велика небесного воїнства, що Бога хвалили й казали: (Іс 103. 21 Дан. 7. 10) „Слава Богу в небі, і на землі спокій, в людях уподобання!" (19. 38. Рим. 5. 1. 1. 57. 19. Еф. 2. 14, 17.). І сталося, коли Ангели відійшли від них в небо, пастухи зачали говорить один одному: „Ходім до Вифлеєму й побачим, що сталося там, про що сповістив нас Господь". І прийшли, поспішаючи, і знайшли там Марію та Йосипа, та Дитинку, що в яслах лежала. А побачивши, розповідали про те, що про цю Дитину їм сказане. І всі, хто почув, дивувались тому, що їм пастухи говорили. А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи в серці своїм (І. 66, 2. 51, 1. М 37. 11). Пастухи ж повернулись, прославляючи й хваля чи Бога за все, що почули й побачили, так як їм було сказане (Лк. 2:1-20).

А ось благовістування Євангелиста Матвія:

Народження ж Ісуса Христа сталось так. Коли Його матір Марію заручено з Йосипом, то перш ніж зійшлися вони, виявилося, що вона вже в утробі від Духа Святого. (Лк. 1. 27, 34, 35, 2. Б). А Йосип, муж її, бувши праведний, й не бажавши осквавить її, хотів тайком відпустити її. Коли ж він те подумав, ось явивсь йому Ангел Господній у сні, промовляючи: „Йосипе, сину Давидів, не бійся прийняти Марію, жону свою, бо зачатее в ній — то від Духа Святого. І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів. А все оце сталося, щоб збулося пророком від Господа сказане, який провіщає: „Ось діва в утробі зачне і Сина народить, і назвуть Його Еммануїл, що в перекладі є: „З нами Бог". Як прокинувся ж Йосип зо сну, він зробив, як звелів йому Ангел Господній, — і прийняв він жону свою. І не знав він її, аж Сина свого первородженого вона народила, а він дав Йому ймення Ісус.

Коли ж народився Ісус в Вифлеємі Юдейськім, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму зо Сходу й питали: „Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, й прибули поклонитись Йому". Й як зачув це цар Ірод, занепокоївся він, із ним увесь Єрусалим. І зібравши всіх первосвящеників і книжників людських, він випитував в них, де має Христос народитись. Вони ж відказали йому: „В Вифлеємі Юдейськім, бо в пророка написано так: „І ти, Вифлееме, земле Юдина, не меншим нічим між осадами Юдиними, бо з тебе повстане Володар, що буде рядити народом Моїм ізраїльським". Тоді Ірод покликав таємно отих мудрецїв, і докладно розпитувався в них про час, коли появилась зоря. І він відіслав їх до Вифлеєму, говорячи: „Ідіть і пильно розвідайтеся про Дитину; а як знайдете, сповістите мене, щоб і я міг піти й поклонитися їй". Вони ж царя вислухали й відійшли. От ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж прийшла й стала звверху. Де Дитина була А бачивши зорю, вони надзвичайно зраділи. І ввійшовши до хати, найшли там Дитятко з Марією, Його матір'ю. І вони впали ниць і вклонились Йому. І відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому дари: золото, ладан та смирну. (Лука 2. 16; Пс. 72. 10, 15, Іс. 60. 6). А ві сні остережені, щоб не вертались до Ірода, відійшли вони іншим шляхом до своєї землі (Мт. 1:18-23; 2:1-12).

А. Соколів

Знайдімо місце для Христа

Рух у торговельній частині міста надзвичайний На пішоходах безнастанно пливе людська лявіна, їздні захарапені автами, в крамницях натовп і стиск. Щось небуденне. А причинилась до того Немовля, народжене тисяча дев'ятсот шістдесят дев'ять років тому і більше ніж п'ять тисяч миль звідсіля, у Вифлеємі.

Вифлеєм... Чомусь вважається він як мізер, сонливе й дуже невеличке місточко. Його вулиці вузькі, мешканці бідні. Невеличкий прибуток мали вони хіба з постачання вічлігів подорожнім. На оточуючих його зелених горбах пастухи виводили й вигодовували отари овець.

Та ось „вийшов наказ царя Августа переписати всю землю. І всі йшли записатися, кожен до міста свого. Пішов теж і Йосип із Галилеї, із міста Назарету до Юдеї, до міста Давидового, що зветься Вифлеєм, бо походив із дому та з роду Давидового, щоб записатися з Марією, з ним зарученою, що була вагітна" (Єв. Лука 2:1-5).

Прокинувся Вифлеєм і розворушився від того царського наказу. Під час перепису обслягали його люди-й домашні тварини: пішоходи з клунками на спинах, важко навантажені верблюди, двоколісні возники з нагромадженим на них крамом, їздці каравань. Вифлеєм став шумким і метушливим. Його мешканці заклопотані, вулиці гамірні, ринок багатолюдний, одинокий заїздний дім заповнений видатними людьми.

За такого стану в Вифлеємі прибули до нього Йосип і Діва Марія. І хоч заїзд був повний, проте власник його пустив їх у свою загороду. Він знав, що може мати клопіт через це. Не годилося бо мішати в заїзді простих людей з людьми високого роду й становища. Але в постаті Діви Марії було щось, що розладнало його розсудливість. Була Вона така молода й чарівна, такої незвичайної духовної привабливости й краси. Крім того змучена та ще й явно близька пологу. А її сулутник дуже стурбований. Тож пустив і двері своєї стайні для них відчинив.

І так ото місце для них знайшлося. Скромне, убоге було те місце, але незабаром зірка засяла над ним і три мудреці здалека бачили її.

Ніч. На горбах за вифлеємською брамою, як звичайно, пастухи пильнували овець. Напасені вівці лежали тихо й спокійно На спляному Вифлеємі поблискувало ясне зоряне світло. Пастухи сиділи на пухлому травою горбку та, задивлені в зоряне небо, роздумували над таємницею вселенної. Спокій і тишина. Усе нерухоме, безшелесне.

Раптом опівночі дивне світло засяло довкола пастухів і вони, перелякані, почули голос Божого посланця, сповіщий про народження Спасителя. Сказав їм Ангел: знайдете Його в стайні сповитого й лежачого в яслах.

Пастухи пішли і знайшли. У тьмяному світлі стайні, пройняті побожним страхом, побачили чудову сцену: Дитятко, що спало в яслах на сіні, небесне сяйво довкола Нього, молодуу Діву Матір, скромну гідність названого батька праведного Йосипа. Відчули водночас панування в стайні якоїсь незбагненної урочистости, чогось загадкового, таємничого. Перед ними було щось виняткове досконале: краса, покора, побож ї спокій. Навіть віл і осел поведінкою своєю виявляли пошану Дитині.

Бог створив цю байково-прекрасну чарувидиву картину.

Поклонившись новонародженій Дитині, зачудовані пастухи побожно й мовчки дивилися на Неї з'ясовуючи собі, що в цій безпорадній формі малого дитяти вони бачать Спасителя світу. Перед ними лежить в яслах Син Божий.

Найважливіше народження, що будь-коли сталося на землі, народження Ісуса Христа, втілення Любови-Бога сталося не в царській палаті, тільки в найубогішому, у найнепридатнішому місці для життя — в стайні. Проте блиском своїм воно перевершило й затьмарило всі славетні випадки того роду, що сталися на нашій планеті. Бож народилась в убогій стайні убогого Вифлеєму Дитина, що змінила курс історії людства.

Люди сумніваються іноді в можливості чуд. Чи може бути щось чудесніше, ніж народження Христа? Дивів і таємниці Вифлеєму людським розумом не збагнути.

Подія, що сталася в Вифлеємі відтворювалася в усіх минулих сторіччях, відтворюється й у нашому з особливою врочистістю й обрядовістю відтворює її й побожний український народ. Це власне ще відтворювання щороку в його сезоні виганяє людей із теплих затишних куточків на вулицю й до крамниць та затримує вуличний рух.

Притягом цілого року люди, затуркбовані й заклопотані справами щоденного життя, не мають часа для справ найважніших. Та коли настане день Різдва Христового знаходять його для речей, що в щоденній метушні про них забули. знаходять місце для родинної любови й приятельських почувань.

У день народження Ісуса Христа хата справді буває повна, займете к о ж н е

(Закінчення на 6-ій сторінці)

Прот.А. Хрустовка

У СВЯТО РІЗДВА ХРИСТОВОГО

„Спас наш народився,
В тілі Бог явився.
Хоч Він не вмістимий,
В яслях положився.
Хори Ангельські співають,
Народженого, вітають:
Слава во Вишніх Богу".

В тиху, святу ніч, майже дві тисячі літ тому — сповнилась обітниця Божа і в бідній вертепі у Вифлеємі народився Син Божий, Ісус Христос. „І Слово тілом сталося і замешкало між нами". (Ів. 19: 14). На спомин цієї радісної події святкуємо Святе Різдво Христове.

Народжений Спаситель приніс світові нове навчання, що Бог — це любов та що Він перший полюбив людину. А звідси заповіт, щоб люди любили один одного. Як бачимо, сучасне людство відійшло далеко від науки Божественного Спасителя, Ісуса Христа, тому й котиться в невідоме завтра...

Від поживи, якою кормимось й повітря, що ним віддихаємо, залежить наше тілесне здоров'я. Харчі мусимо старанно вибирати й приготовляти. Над повітрям маємо ту контролю, що можемо провітрювати помешкання й місця праці.

Одначе людина, як знаємо, не є тільки тілесне, але й духове єство. „Не одним тільки хлібом живе чоловік, а й словом Божим", заповідав народжений Спаситель. Коли б народи світу, звертаю чи увагу на тілесне здоров'я, одночасно дбали й про духові складники духовного життя: приймали до своїх умів й сердець науку Божого Закону, яку голосить Церква Свята, — тоді не було б цього наглядного міжнародного хаосу, що переживає його стривоження людство сьогодні. Ми є наглядними свідками 20 століття, свідками неперевершених технічних здобутків та т. зв. „модерної культури", але й бачимо повний моральний занепад. Ми є свідками страшної боротьби за існування, яке до бачуємо в царстві тварин, де немає ні милосердя, ні пощади.

Історія є учителька народів. Через 400 літ жидівський народ гнув свою спину в єгипетській неволі. Єгиптяни безпощадно знущалися над ними. Та ось Боже Провидіння послало цьому народові великого мужа — Мойсея, і він виводить свій народ з єгипетської неволі. В дорозі забракло поживи. І що ж робить жидів? Вони бунтуються проти свого проводу — Мойсея. „Хоч єгиптяни били нас і знущалися над нами, одначе ми мали горшки з м'ясом і хліб", кричали жиди. До тих жидів є багато подібних людей на світі, які поза себе самих не хочуть нічого знати й бачити. Їхнє бажання є — завести на світі „рай" без Бога та без Його законів. Такі люди — це невільники фальшивого світогляду, бо не рай, а пекло там, де немає місця для Бога та Його слави.

Українці віками дорожили своїм духовим проводом, своєю Українською Православною Церквою. В ній і через неї криплли свої духові сили. Були в нашім українськім народі часи великої слави й слави, були і є поневолення, одначе народ не зломився. Віра — це його сила!

Серед цієї непевности й тривоги, що переживає людство, святкуючи Святе Різдво Христове на свободній канадійській землі, сходуймо свій зір у сторону убогої стаєнки в Вифлеємі та прислухаймося до першої коляди Ангелів: „Слава Богові на небі, а на землі спокій людям доброї волі". Пам'ятаймо, що без слави Божої і без доброї волі — не може бути на світі миру й спокою, а буде рабство й неволя.

В Свято Різдва Христового, разом з нашими дітьми і з нашою молоддю — стіймім до Церкви Святої, щоб відлати поклін Князю Миру, і в своїх молитвах благаймо Його про кращу долю — свободу і волю рідного народу. Наслідуймо своїх славних предків та славних Батьків-Піонерів на канадійській землі, які збудували для нас — своїх нащадків — прекрасні церкви, катедри, інститути, Колегію Св. Андрея й залишили нам свої культурні надбання. Об'єднані братньою любов'ю, працюймо всі щиро для слави Божої, добра Церкви Святої, рідного нам українського народу й Канади.

„Благослови нас Дитятко, Боже,
Дари нас щастям — любов'ю,
Нехай і пекельна сила не зможе
Нас розлучити з Тобою.
Благослови нас, Твої ми діти,
Христос родився — Славіте!"

Ірод лютує

— Хто, хто сміє входити мені в дорогу? Народився цар Юдейський... Я цар, тільки я!

Ірод бігав по світлиці й сам до себе говорив. Йому донесли, що в народі говорять: „Народився цар Юдейський", і що на небі зірка ясна зійшла. На хвилину пристанув при вікні, вдивлявся в небо, — шукав зорю та очі його не могли бачити її. — Як би то знати, де він народився? — Я вб'ю його!

Очі загорілися гнівом, Ірод лютував. Втім роздався стук у двері. З низьким поклоном узійшов вояк.

— Що хочеш сказати?

— О, великий володарю, прийшли три подорожні царі з далеких країн, — хочуть тебе бачити.

— Чого ж би вони хотіли... Почуємо... Подай мені мантію.

Вояк накинув на плечі царську відзнаку. Ірод усівся, прийняв вираз гідности і сказав:

— Проси.

Вояк, з низьким поклоном, вийшов. Увійшли три подорожні. Вклонялися цареві і промовляли:

— Царю, ядемо здалека, із сходу. Ми царі-мудреці: Мельхіор, Каспарі і Вальтасер. Ми вичитали в книгах і по зорях, що в твоєму царстві сталася велика подія: народилося дитя — цар над царями, ми прийшли поклонитися йому і скласти дари. Та не знаємо де, отже вступили до Єрусалиму, до тебе, царю, — поінформуй нас.

— Допоможу вам. Ідіть відпочиньте, а я за годину покличу вас.

Коли подорожні відпочивали, Ірод покликав найумудріших ученик, священників і запитав:

— Де повинен народитися Цар Юдейський?

— Написано в книгах, через пророків. Буде це місце — Вифлеєм; звідтіля вийде пастир народу — Ісус.

Ірод прикликав до себе подорожніх царів і каже:

— Ідіть до Вифлеєму; там знайдете дитя-царя, тоді верніться і мені розкажіть, піду і я поклонитися.

Полякували подорожні і з радістю відійшли. Злобно тішився Ірод і чекав на подорожніх. Минуло кілька днів, а вони не вертались.

— Мене обманули! лютився Ірод. Покликав вояків і наказав, щоб повбивали всіх хлопчиків, від народження до двох літ, у Вифлеємі й околиних. Ірод був певний, що поместився. Та за кілька днів до цього жахливого наказу Матір Божа з Дитятком і стареньким Йосифом були вже далеко від Вифлеєму, в дорозі до Єгипту. Бог повідомив їх через Ангела, щоб утікали.

Далеко на рідних землях, в рідній селі стоїть церковка обдерта. Вітри і дощі поницили і місцями позривали дах, вікна повибивані. Чиясь добра рука дошками позабивала вікна і двері, тільки крізь шпари влітають птахи, мабуть гніздяться в середині та вітер шугає. З дзвіниці давно й сліду немає. Дзвони забрали і перетопили та зробили з них щось іншого. Немов забута сиротина стоїть церковця на горбочку серед села. Влiті білі березки та корчі бузку прикрикують обдерті стіни. Коли ж приходить неділя, або велике свято до неї вірні протонтують стежечки — влiті по траві, а в зимі — по снігу. Люди збираються до неї і, під її стінами, моляться. А в ухі бачуть і чують: дзвонять дзвони, горять ляпади і свічки, відправляє священик Службу Божу, молитовно співає хор... Тепло і світло на душі....

Вірні не забули великого свята — Народження Божого Дитяти. Боже Дитя — Ісус Христос, далеко поза межами новітніх Іродів. Він живе в серцях вірних Йому Християн!

Маргарита Турцевич-Пилипчук.

Нове українське споживче підприємство в Торонто

ТОРОНТО. — У понеділок, 22 грудня 1969 року, під управою відомої української громадської дівчини, Анни Фігус, започатковано нове українське споживче підприємство, — „підприємство українських страв". Відкриття для гостей і представників преси відбулося в неділю 21 грудня.

Нове українське споживче підприємство в Торонто спеціялізуватиметься в продукції різнородних вареників та голубців, а з нагоди Свят — в українських традиційних стравах. Місце підприємства — північно-східній ріг вулиць Деловлейр і Блур у Торонто. Тел. 536-4665

Комерційне мотто підприємства: „Купуйте в нас, а споживайте, на здоров'я, у вашій хаті".

Отже, це ще ресторан, а продукування українських страв для продажі і споживання по домах, — т. зв. „тейк аут сервіс".

ЗНАЙДІМО МІСЦЕ ДЛЯ ХРИСТА

(Продовження з 5-ої стор.)

кріслo, кожне придатне для сидження місце. Проте коли це один гість прийде, місце для нього знаходимо. Але буває, що в той самий час про найважливішого Гостя люди забувають.

До хати кожного з нас Христос Спаситель прийшов. Тож знайдімо місце й для Нього.

Христос Родився! — Славмо Його!

Ол. Баравий

В неділю Святих Праотців

У передостанню неділю перед Різдвом Христовим, Православна Церква вшановує пам'ять Праотців. До них належать патріярхи, царі і пророки — визначні провідники жидівського народу, — імена яких: Ной, Авраам, Ісаак, Йосиф, Мойсей, Давид, Неемія, Даниїл і інші — добре відомі нам із Старого Заповіту. Ці непересічні, обдаровані різними здібностями, люди забезпечили собі місце в історії, бо, олинивши на чільних становищах серед свого народу, вони робили все, що могли, щоб зберегти його, і в часи добрі і в часи лихолїть, у вірі та в любові до Єдиного Праведного Бога. За те вони заслуговують на пошану і наслідування.

Праотців було небагато. Може 15, може 20, може трохи більше або менше, залежно від того, кого до цього почесного списку зараховувати. Але жили ж вони не самі, не на закинутому хуторі, далеко від людей. Жили в самій гущавині народу, ходили з ним по тій же землі й дихали тим самим повітрям. Чому ж ми знаємо лише про них? Чому історія мовчить про мільйони звичайних людей, від Ноя до Христа: пастухів, хліборобів, садівників, рибалок, ремісників, будівничих, учителів, вояків, слуг і, нарешті, незчисленних матерів? Вони, ці звичайні люди, приходили на світ, виростали, жили у вузькому колі свого найближчого оточення, працювали, одружувались, виховували дітей, ставрілися і відходили, як і прийшли — без слави, без відзначення, без місця в історії.

І це було не тільки у жидів. Історія знає про єгипетських фараонів, грецьких філософів і старших, римських і візантійських кесарів та імператорів, західніх королів, українських князів і гетьманів. Знає про полководців, державних мужів, визначних учених, винахідників, письменників, поетів. І — дуже небагато більше, особливо коли відійти в далекі глибини історичних часів. А людей же було багато-багато більше! Вони будували міста і села, обробляли землю, розводили худобу, прокладали дороги, споруджували мости, провадили кораблі, робили все необхідне для людського життя. Без них не було б пірамід, храмів і палаців; полководці не вигравали б воєн; письменники і філософи не мали б чого їсти. Без них зруйнувалися б усі устрої життя на землі, не було б розвитку, загинула б цивілізація. Але хто знає про тих людей? Хто їх пам'ятає?

То ж було б дуже несправедливо, якби існування людини кінчалося навіки з хвилею її життя на землі. Якби похована людина була б похована назавжди. Який сенс мали б тоді звичайна чесна праця, доброчинність і праведність для того, хто не має надії чимось відзначитись, щоб потрапити в історію? А якщо вічність забезпечувалась би тільки місцем в історії, то чи не в краще му становищі були б тоді сумної, але все ж світової слави злочинці, як Геродот, Ірод, Нерон, або вже сучасні нам Сталін і Гітлер? А чесні, але звичайні люди — чи не нагадували б вони тоді одноденних метеликів, що насолоджуються світом тільки з ранку до вечора, а потім безслідно гинуть навіки? Такий кінець був би сумний, трагічний, страшний. Тому проти такої ідеї боряться навіть ті, що Бога не визнають, або не можуть відкрито визнавати.

У своїй зворушливій поемі „Дід умер" талановитий український поет Василь Симоненко (1935-1963) бунтується саме проти такого кінця життя старого діда:

„Та невже ж то
помістились в тісну домовину
всі турботи його,
всі надії,
жалі?
Та невже ж то
йому все віднині байдуже —
чи світитиме сонце,
чи ніч наплине?"

Йому хочеться знайти якийсь інший вихід:

„Я готовий
повірити в Царство Небесне,
бо не хочу,
щоб в землю ішли без сліда
безіменні,
святі,
незрівнянно чудесні,
горді діти землі,
вірні діти труда".

І він того виходу шукає. Він, правда, не вірить (або не може відкрито вірити) в те, що „дід із могили воскресне". То ж і знаходить заспокоєння в тому, що дід житиме в споминах внуків і в їхніх ділах. Але чи це справді так? Чи дуже пам'ятають онуки про своїх дідів, а тим більше прадідів і дальших предків? Ми добре знаємо ,що „живий живе думає". Якщо ж пам'ятають про мертвих, то лише найближчі їхні родичі з найближчих поколінь. А далі? Подивімося, напр., на будь-який з наших цвинтарів, де вічним сном спочивають багато наших родичів і знайомих. Він складається з двох частин — новішої і давнішої. На новій частині видно сліди догляду і дбайливої опіки: завжди свіжі квіти, часто видно когось із родичів, що приходить і молиться. А на старій частині, де ховали людей якихось 50 років тому? Пам'ятники темні від віку, похилені, самітні. Ніхто не прийде, не помоліться, квітки не поставить.... От так пам'ятають про померших їхні внуки!..

Ось чому народження Христове — це таке важливе свято для всіх людей. Це — свято надії і свято справедливости. Христос прийшов на цей світ для всіх. Для багатих і бідних. Для видатних і звичайних. Для відомих і невідомих. Може і народився Він у бідному вертепі, щоб не підкреслити. Щоб показати, що Він не слави шукає, а справедливости. Що Він прийшов для спасіння і дарування життя вічного усім людям, які його заслужили. Той, хто вірить у Нього, ніколи не буде викреслений із Книги Життя. Він може вмерти для людей, вмерти для історії, вмерти для земель. Може повернутися в ту землю, з якої вийшов, і зникнути в ній. Але його існування на тому не кінчиться. Там, у вічності, всі живуть і всі рівні — і патріярх, і вівчар, що пас його вівці; і славний будівничий, і простий каменолом, що добував матеріял для його споруд; і полководець, і звичайнісінький безіменний воїн. Там матиме значення лише одне — хто скільки зробив із тим, що йому було дане.

То ж, вшановуючи пам'ять Праотців, наслідуймо їхні добрі риси. Стараймося наслідувати й інших визначних людей. Але у своїх молитвах згадаймо сьогодні й тих, які тихо, без шуму і галасу, чесно робили свою працю. Бо завдяки їм, тим безіменним мільйонам, які жили перед нами, ми маємо цей прекрасний світ, що нам тепер насолоджуємося. Подякуймо їм за те, що вони зробили для нас, своїх далеких нащадків. І навчімося в них не розчаровуватись, коли у своєму житті не здобудемо людської слави чи місця в людській історії. Бо наше чесне життя і добрі діла забезпечать нам належне місце у Вічному Царстві Христовому, а може і вдячність тих, які нас заступлять.

З ВИДАВНИЧОЇ ДІЯЛЬНОСТИ ТОВАРИСТВА „ВОЛИНЬ"

У Вінніпезі, від 1949 р., існує товариська організація „Волинь", яку товарять українці з Волині, Україна. Це „народня" організація, в тому й безпретенсійна; вона займалася суспільно-культурною працею, й в 1960-их роках розвинула й видавничу діяльність.

В роках 1961-1969, Товариство „Волинь" видало 8 праць Блаженнішого Митрополита Іларіона: „Св. Почаївська Лавра" — 1,500 примірників; „Словник Шевченкової мови" — 1,250 примірників; „Рєлігійність Тараса Шевченка" — 1,200 примірників; „Митрополит Мученик А. Мацієвич" — 1,000 примірників; „Слово про Ігорів похід" — 2,000 примірників; „Дохристиянські вірування українського народу" — 1,200 примірників; „Рятування України" — 1,000 примірників; друга частина „Нашої літературної мови" — 1,000 примірників.

На друк цих творів Т-во „Волинь" видало загальну суму — 13,226.66 дол.

Звідки Товариство взяло стільки грошей? — Їх придбала невтомна праця членів Товариства, а більшу частину дала жертвенність добрих людей.

40 до 45% загальної суми прийшло з „Вечорниць" та „Колядн", організованих членами Товариства; решта — це пожертви жертвенних людей: з США — 69 відсотків, з Австралії — 5 відсотків загальної суми пожертв, а решта з Канади.

Це джерела прибутків Товариства „Волинь". Є приходи і з проданих книжок; Управа Т-ва оперує ними в той спосіб, що зібрані гроші з продажі даної книжки вкладається у видання другої, і так ведеться видавнича праця Товариства „Волинь". Чимало недрукованих, або рідкісних творів ще лише чекають своєї черги на друк. Але з Божою поміччю та при добрій волі людей, і вони появляться на полицях крамниць та бібліотек.

Тепер Т-во „Волинь" приступає до перевидання (вже здано до друку) рідкісної праці проф. І. Огієнка (Митр. Іларіон) „Історія української культури", що, з повеління сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри, була видана 1918 року, накладом одним мільйон примірників, для безплатного розповсюдження в Україні. Вслід за цією книжкою, Т-во „Волинь" готовиться до перевидання монументальної праці проф. І. Огієнка (Митр. Іларіона) „Кирило й Методій, їх життя і праця".

Усе вищесказане — це скромне відзначення 20-ліття існування Т-ва „Волинь", безплатної праці його Управи та жертвенности членства й прихильників. Їх бо праця,така, що від них можуть брати приклад багато солідніші українські установи й організації.

Діяльність відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської Саскатун, Саск.

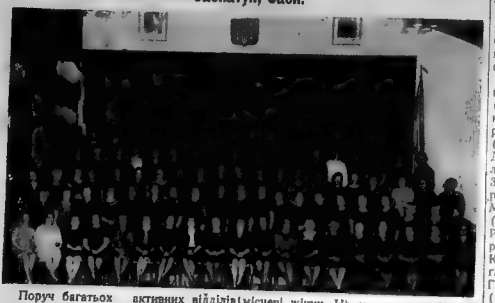

Поруч багатьох активних відділів Союзу Українок Канади, Жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні займає одне з передових місць. По-перше, воно було одним з перших зорганізованих відділів Союзу, по-друге— членкині брали провідну ролю у скликанні першого жіночого З'їзду в 1926 році, на якому зорганізовано Союз Українок Канади, по-третє — Товариство протягом свого існування було відоме з активности й широкогляднести у всіх ділянках релігійного та громадсько-суспільного життя.

У Саскатуні сьогодні пишаються: велика і прекрасна Катедра Преєв. Трійці і церковна авдиторія — до їх побудови і вкінчення членкині відділу Союзу Українок в Саскатуні причинилися своєю відданою працею, беззастережною посвятою, глибокою ідейністю і щедрою жертвенністю. Від 1945 року, коли-то Громада рішила почати будову Катедри, до 1969 року Жіноче Товариство на будову церкви і авдиторії, на прикрашення їх і на сплачення довгу передало повеpх 106,500.00 доларів.

Товариство своєї жертвенности не обмежувало лише для потреб своєї Громади, але й жертвувало щедро на: Інститут Могили, Музей Союзу Українок Канади, журнал „Промінь", Колегію Св. Андрея у Вінніпезі і на інші релігійно-культурні справи. Наше Товариство гордиться тим фактом, що воно своїми пожертвами досі перевищило всі інші відділи Союзу Українок Канади, — на Колегію Св. Андрея пожертвувало — 2,117.80 дол., на Інститут Могили (за останніх 10 років) — 4,500.00 дол., на Музей Союзу Українок Канади — 1,050.00 дол. і на „Промінь" — 2,238.00 дол.

Одним з важливих чинників, що причинився до зросту фінансової бази Товариства є працьов тість членкинь, які постійно свій час присвячують на влаштування обідів, перекусок, чаїв та імпрез — громадських, весільних, під час „ексебишен" та інших. Такі способи придбання фондів не легкі і, на жаль, не завжди вони належно оцінені, але членкині відчувають душевне вдоволення з того, що завдяки їхній праці Товариство може щедро жертвувати на наші церковні та освітньо-культурні цілі.

Товариство було засноване 1923 року. Першими членкинями були „Могилянки" з Інституту Могили, і свідомі місцеві жінки. На початках, тобто від 1923 до 1937 років, Жіноче Товариство містилося при Народньому Домі, тому більша частина діяльности була зосереджена при збиранню фондів для місцевих організаційних потреб. Для цієї цілі влаштовувано: базарі, розіграші, представлення, продажі писанок і т. п. Для освідомлення громадянства влаштовувано: виклади, дебати, відзначувано поєтів, письменників і т. д.

Знаючи й оцінюючи важливу ролю своєї Рідної Церкви в житті народу, членкині Товариства в 1937 році рішили прилучитися до місцевої Українсько Грекo-Православної Церкви в Саскатуні. З цим кроком починається в історії Товариства нова світла ера діяльности.

Життя в Громаді вимагало участи жіноцтва в майже кожній організаційній ділянці. Жіноче Товариство взяло на себе відповідальність за: матеріяльну і моральну допомогу своїй Церкві, релігійне і освітньо-народне виховання молоді за допомогою Недільних і Українських шкіл та садочків, за підтримку молодечої організації СУМК, ширення національної свідомості через відчити, концерти, виклади на наукові і освітні теми, читання книжок, журналів і часописів, ширення знання про українську культуру і мистецтво при помочі виставок, курсів, контестів та різних проектів.

Намітивши для себе такі важливі завдання, Товариство завзято взялося до праці. Помимо перешкод і труднощів членство зростало, а Товариство поширювало свою діяльність. В 1937 році Товариство увійшло в Льокальну Жіночу Раду і деякі членкині зайняли провідні позиції в заряді Ради. Товариство співпрацювало, і тепер співпрацює з різними канадійськими організаціями, як: „Червоний Хрест", „Блад Клінік", „Комюніті Чест" „Кенсер Клінік", і т. д. У деяких з тих організацій наші членкині займають провідні становища, що свідчить, що між українцями є здібні одиниці, які віддають свої таланти не тільки своїм, а рівно ж приносять користь канадській державі у різних ділянках культурного, суспільного і фінансового життя.

Від 1951 року Товариство співпрацює в різних спільних проектах з іншими Саскатунськими українськими жіночими організаціями, які входять до Жіночої Секції Комітету Українців Канади.

Протягом поверх 45 років діяльности Товариства на чолі його стояли ідейні, здібні та працьовиті членкині, які вміли приєднати нові сили та заохотити членство до завзятої праці для добра місцевої Громади та для добра української справи взагалі.

Головами Товариства, за весь час його існування, були: Євгенія Стечишин (1923, 24, 26, 27, 28, 34, 36); Харитя Коноченко (1925); Анастазія Рурик і Катерина Саядат (1929); Анна Остафійчук (1930); П. Ведмедик і П. Тофан (1931); Докія Янда (1932); А. Рурик (1933); Галя Улишин (1935); Галя Гнатишин (1937, 38, 39, 41, 49, 50, 51, 55 і 56); Маланія Буряник (1940); Марія Слічченко (1942); Марія Малюк (1943, 45); Анна Токарик (1944); Софія Грещук (1946, 47, 48, 64); Рі. Михайленко (1952); А. Лис і П. Турецька (1953); Парасня Туренька (1954); Катерина Саядат (1957, 58); Розина Драган (1959, 60, 61 і 62); Емілія Табашнюк Галя Максимюк, Д. Баер, Е. Залещук (1963); Доця Баер (1966 і 67); Емілія Табашнюк (1965, 68 і 69).

Загальний прихід Товариства за 1968 рік — 24,588.23 дол.

Референтка Архіву Жіночого Товариства ім. О. Кобилянської в Саскатуні:

Розина Драган.

Італійський мільйонер пожертвував все майно бідним дітям

Недалеко від Генуї, в Італії, постало для хворих дітей бідних батьків ціле місто. Італійський мільйонер Гаслині, по будував його за своє майно, бо любов його дитини була йому дорожча, як усі скарби світа.

Після смерти молодої дружини навпочатку тридцятих років, залишилася йому мала донечка Гіяніна, яку він понад усе в світі любив. Кожне бажання любої дитини він прямо читав з її очей. Але одного дня мала Гіяніна щезла з дому. Стурбований батько дово шукав за нею, аж нарешті поліція знайшла її в Генуї, недалеко пристані; вона забавлялася весело з громадою бідних, брудних дітей. Спочатку батько був перекраний, але все таки він був радий; що його донечка не погорджує бідними дітьми і добре почувається в їх товаристві. За дозволом батька, Гіяніна часто запрошувала тих дітей до чудової вілли, в якій вона з батьком мешкала.

Коли дівчинці було 12 років, сталося велике нещастя: вона захворіла тяжко і в короткому часі померла. Її останні слова були: „Любий батечку, ти є багатий, поможи бідним дітям!"

Горе нещасного батька, по втраті єдиної дитини, не мало меж. Всі його багатства втратили для нього всяку вартість. Він мав тільки одно бажання: сповнити остаточно волю своєї померлої Гіяніни. Він продав свою землю, фабрики, акції і казав збудувати біля Генуї шпиталі, приюти і школи для бідних дітей. В короткому часі постало там ціле мале місто. Посередині збудував каплицю, де спочиває його улюблена Гіяніна. Біля каплиці живе сьогодні колишній мільйонер Гаслині, в скромному трикімнатному мешканні. А бідні батьки і діти з любов'ю згадують свого добродія.

(Людетень УХОМ у Мюнхені).

Новий Ватиканський документ

Католицька Церква визнала юдаїзм повновартісною релігією

Лоренс кардинал Шеген, католицький архиепископ Балтімору в США, в середу 10 грудня 1969 року опублікував новий Ватиканський документ про жидів, який має стати основою далекосяжної програми католицько-жидівських релігійних взаємовідносин. Цей документ був апробований Ватиканським Секретаріятом для сприяння єдности християн. Американська новинкарська агенція „Нью Йорк Таймс Сервіс" подала про це слідуючу інформацію:

НЬЮ ЙОРК — Далекосяжний документ в справі взаємовідносин між римо-католиками й жидами, який рекомендує реформи, включно з допущенням спільних молінь, — поданий до публічного відома Лоренсом кардиналом Шеганом, архиепископом Балтімору.

Цей документ був апробований Ватиканським Секретаріятом для сприяння єности християн минулого тижня на пленарній сесії в Римі, в якій брав участь кардинал Шеган.

Речники Секретаріяту Американських Єпископів для католицько-жидівських відносин у середу (10 грудня — р. В.) заявили, що цей документ не потребує ніяких офіційних пояснень перед розіланням його всім національним епископським конференціям Католицької Церкви.

Цей 12-сторінковий документ кожній конференції послужить вказівками для введення програм для поліпшення відносин до жидів. Рекомендації документу слідуючі:

— Католики повинні визнати релігійне значення Ізраїльської держави для жидів і пробувати „розуміти й респектувати такий зв'язок між тим народом і країною".

Жидівську релігію не можна вважати перехідним ступнем до Християнства, а Старий Заповіт має бути визнаний за його „дластіку важливість".

— Католицький погляд на жидівську релігію повинен бути такий, що вона не є лише релігією „самої справедливости", що означало б, що „лише Християнство володіє законом любови й свободи".

Увесь згаданий документ повний доказок про Юдаїзм, що він є вірою, яка поширюється й збагачує себе й „розвивається у багату духову традицію".

Це повинна зробити й Католицька Церква

„Поступ" — український католицький тижневик, що виходить у Вінніпезі, в числі за 23 листопада 1969 року, помістив репортаж під заголовком „Вздовж і вполерек Вінніпегу", в якому слідуючу інформацію, яку передруковуємо і для наших читачів:

„Цікаве видання появилося у Вінніпегу заходом автора кількох публікацій п. Ол. Брика, що на цей раз зладив і видав своїм коштом „Пом'яник — Священну Книгу", призначену для кожної Парафії УГПЦеркви. Книжка остільки оригінальна, що призначена як пом'яник померлих і живих, за яких мала б відбуватись Служба Божа, але на перших своїх сторінках має Пам'ятання загального і глибоко патріотичного характеру: Поминає св. Апостола Андрея, св. Ольгу, князів і гетьманів, Первоієрархів, Митрополитів і Владик, піонерів-основоположників, „подвижників, що український народ вели у змагу за вільне життя", лицарів-воїнів книжних і козацьких, воїнів Української Держави, жертв ворожої руки, замучених голодом, тих, що в розсіянні і тих, що для культури трудилися. Щойно після цього йде поминання померлих та живих осель чи окремої родини, — варт, щоб теж Українська Католицька Церква такий пом'яник зладила та затвердила так, як це зробив з описуваним Митрополит УГПЦ Іларіон".

НОВОРІЧНА ЗАБАВА В ЕДМОНТОНІ

Як кожного року, так і цього, едмонтонський відділ ТУС організує НОВОРІЧНУ ЗАБАВУ (по старому стилі), яка відбудеться **в суботу 10 січня в авдиторії катедральної громади Св. Івана 10611-110 вул.**

Програма забави, чи зустрічі Нового Року: год. 6.30 ввечорі — коктейл, год. 7.30 ввечорі — вечеря, від 9 год. до 12 год. ночі — танці.

Вступ від одної особи 4.50 дол.

На забаву запрошується українське громадянство, але квитки просимо на бути завдалегідь.

Квитки продаються в авдиторії Св. Івана, в Українській Книгарні В. Мельничука та в членів ТУС.

З Різдвом Христовим та Новим Роком!

З нагоди Різдва Христового та Нового Року, Секретаріят Світового Конресу Вільних Українців та його Президія сердечно вітають увесь український народ в Україні та за її межами.

Секретаріят СКВУ вітає Українські Церкви та їх Владик, Проповідників Українських Євангельських та Баптистських Об'єднань, всі українські громадські, культурні та наукові товариства й установи, молодіжні та жіночі об'єднання й усі політичні організації.

У ці радісні дні народження Божого Сина ми єднаємося духом і думками в одну національну сім'ю, не зважаючи на кордони, віддалі, країну народження й перебування. Ми єднаємося з твердою вірою в остаточну перемогу української правди, в те, що наш народ буде знову вільним і незалежним.

Перед нами черговий рік великого труду, зусиль і змагань за наші права, за наше самозбереження й за нашу волю. На цьому важкому шляху перемога буде за нами, коди ми дінтимемо в єдности, солідарності й непохитності, коли будемо готові на найвищі жертви в змаганні за наші національні ідеали.

Хдистос народився!

З Новим Роком — на все краще!

Президія Секретаріяту СКВУ:

о. д-р В. Кушнір — президент;
І. Г. Сирник, заступник президента;
М. Плавюк — генеральний секретар;
І. Івачук — скарбник.

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

Дубиниці, відколи стоять на білім світі, мабуть нічогісінько такого ще не бачили. Воно правда, що Дубиницї таки не безпечна. Аджe через самісінькі Дубиниці повз церкву, плебанію і школу, йде широкий битий шлях, що то в Хмільника на Берднчів, а звідти ще кудись, хто його й знає, кудн, — кажуть, ніби аж до самого Києва...

Шляхом тим удень і вночі, літом і зимою, в будні і на Великдень переїжджає чимало всякого люду: і вялки, і жидівські балагули, поштарі, панські і попівські повози, бідки, а якось ото ранньої осени, — чи то на д.угу Пречисту, чи на Чесного Хреста — через село перебігла, кажуть, якась кумедна машина, наступкала, нагуркотіла, ффах — і нема, щезла, як мара, а що того смороду напустила — повнісіньке село!

Але більшість нинішніх подорожніх мали думку спинитися в Дубиницях на довший час. Селянська дітвора, товариство в п'ятн-шести хлопців і дівчаток, відчиняючи коловорота (за це звичайно мали медовника, цукерку або два гроші), раз-у-раз питається подорожніх:

— Ци не до насого отець-батюшки оце?... І коли часами подорожній не лише добре дороги, запобігливо перебиваючи одно одного малеча виясное:

— Як ото минути яке гребло, то тра взятися цабе, а там буде церква; від церкви просто шляхом, а там, коло корчми, — сад, поза садок навколо, та просто в отець-батюшину браму....

— Подавайтесь просто в браму, там уже багато поїхало...

Вкотивши в широку з порогом браму (аж бричка підскочила), запрошений подорожній привітно визираючи з-поза фурманської спини, кивав не скинутим ще з капелюха каптюшком різноманітному товариству, що проходжувалося в огороді з рожами проти ганку старого, під стріхою, .приєднувався до дому.

Тут товариство зустрічало подорожнього, — якого жваво з вигуками, жартами й поцілунками, якого спокійно, але чемно, і в такім разі межи домашніми чути було питання пошепки:

— Звідки це? Хто це такий?...

Тимчасом з дверей ганку, повозі переступаючи поріг'та схиливши лису голову, виходив дпеданий дідунь, трохи згорблений, сухий, з довгою неподілюю що бородою та, заслонивши долонею від блиску вечірнього петрівчаного сонця, з привітною усмішкою вдивлявся в лице подорожнього....

Це сам „дубиновецький дідунь", отець Павло Вісаріонович Витуржинський, батько, дід і прадід священних родин Поділля, Волині і Київщини, що з'їздяться .ниньки до Дубиновець для урочистого святкування п'ятнадесятиліт нього ювілею свого патріярха.

— Серцеї — каже до своєї старенької Марії Іванівни зворушений, журно-радісно дідунь, — Милуйтеся, серце, дорогими гістьми, вітайте, приймайте. Вдруге побачимося аж на тім світі...

А навколо, неначе в вуликУ: зяті, родичі, молодь — внуки, правнуки, немовлята, свояки....

Ось старший зять, Миколай Павло-

вич Чернецький, подоляни, протоєрей з Азратина, що коло Вінниці. Сивий, а жвавий ферт, реготун, волосся підстрижене, борідка — „франсе буляже", як каже отець Кость Вигуржинський, ювілятів своєк.

Волинь застугає другий зять, довгобородий протоєрей Павич з Заполоді, з-під Заславля.

А тимчасом Євген Маркович, Рая, Галя, Вольо та інша молодь — е й і з Київщини і з Поділля — уже десь на співанці: завтра, в день святкування ювілею ,мають співати гуртом собору Службу Божу. А старий Павич з Т-ченщьким та третім зятем, заступни з Київщини, о. Харитоном з Вчорайшо: , жартуючи радяться про те, як би то завтра, як будуть соборно правити Службу Божу, не перепутати архиєрїв „на великому вході".

— Я свого митрополита добре пам'ятатиму, — скаржився о. Харитон. Бо був такий випадок: задивився я на оцьо го Миколая, святителя аватинського, та й собі взяв коси... А ті-бо, взяв бувгеть по самі вуха. Коли читаю в „Єпархіяльних", що високопреосвященніший ідуть на ревізію, і моє Вчорайше стоїть у маршруті! Біда моя головко!...

— Стрижена! — регочеться Павич....

— Але ж бо ви, Харитоне Кіндратовичу, недогадливі: було б обголити геть голову, і був би лисий, — додає отець Кость.

— Ге, лисий... Як приїхав до Вчорайшого владика....

— То ви з того часу почали лисіти, — невгавав отець Кость.

Лужий, невимушений сміх отців, що зустрілися по десятьох, двадцятьох роках розлуки, розлягався під „дубом маврійським" — широкогіллястим орієхом та альтанкою, справжньою оздобою ідуневого саду, і літнім салоном дубиновецької плебанії.

Тимчасом паламар Автанас вдарив у всі дзвони....

— Бам! Вночі — вночі — вночі... бам! вночі — вночі — вночі — вночі, бам!

— Та й дзвонять же в вас, на Поділлю, кумедно!

— Це ще не біда. А от, як у мене в Прірві, поясніє о. Кость, — так просто: Казнацо! Казнацо! Казнацо! Та й жий попе, як знаєш: вдягай попадю, годуй дітей, приймай благочинного, не забувай і на консисторії.... — А куди то так Бог провадить, Іване? — „До консисторії, батюшко". — „Сіє єсть до кишені, попе!" А той тобі над самісінькою головою: Казнацо! Казнацо! Таке лихо!

УВАГА! УВАГА!

ВІРНІ НАВКОЛО ЙОРКТОНУ

Слухайте радіо-передачу Різдвяного Богослужения з церкви Св. Преображения, Йорктон, Саск., на Свят-Вечір, о годині 11-ій, з Йорктонської радіо-станції.

Співатиме церковний хор під диригентурою п. проф. Василя Грегорі; сольо „Вірую..." — п. Н. Волощук; дякуватиме п. І. Стінка.

ЗА УПРАВУ ГРОМАДИ:

Свящ. Микола Стеценко — парох,
Проф. Ю. Скварчук — голова,
п. Микола Брик — секретар.

Тимчасом до „дуба маврійського", а тихою ходою наближається дідунь і міс цевий отець благочинний, виряжений епархіяльним єпископом яко заступник його під час ювілейного святкування.

Це було знаком, що час, припинивши веселу розмову, вдягнути кирей й податися до церкви на вечірню.

— А що, отче благочинний, — жартівливо-офіційним тоном звернувся о. Кость до сивого, аж жовтого старенького благочинного, — як зволите завтра Службу Божу правити, соборно чи самотужки?

Дехто обернувся, ніби зриваючи листочок горішини, дехто почав пильно гладити бороду знизу в гору, заслоняю чи нею лице, а молодь, Харитоненко, о. Лев та ще один молодий своєк, раптом вскочили в кущі і там душилися від стримаиого реготу. Дідунь, що був людиною старої школи відношення до уряду благочинницького, аж руки опустив: і тож. видумає не знати що й навіщо о. Кость неприкаяний!

Але справу уладнав сам благочинний.

— Хм, хм.....Я вже отче Константине, лишуся за погонича. От ви йдіть зараз, правте всенощну, а завтра на Службі Божій прошу стати всіх, які е, священників.

Отець Кость уклонився благочинному (рівне, як патики, неслухняне волосся його звисло йому геть на лице) й подався до хати, щоб, прибравшися йти до церкви. Ідучи, він миттю обернувся, показав присутнім влучну міну (старий, мовляв, аж порохно сиплеться)—і пішов. Благочинний, звичайно, того не бачив: це сталося поза його спиною. Але по тому, як отці знову стали гладити свої бороди знизу в гору, мусів догалатися, що отець Кость вже відлячив йому за той наказ виконати випьки обов'язки наймолодшого священика.

Погомоніли трохи про те, про се (звичайно, як свої при чужому), отці й собі подалися до хати, а незабаром в різнобарвних киреях, золотих хрестах та камилавках, гуртом вийшли на вулицю, простуючи до церкви.

— Бам! вночі — вночі — вночі — вночі, бам! Вночі — вночі — вночі — вночі, бам!... — вилзвонював Автанас, глибоко зворушений тим невиданим в Дубиновцях видовищем.

— Ба! — дивувалися дубиновчани — ото їх напхало!...

— Любілей! Нічого не вдіеш! — пояснював аватинівський фурман, дід Павло. — Ми, — чуєш, малий? з вашим отцем-батюшкою товариші: я якурат у Венькрію, Трансільванію їпов на осмирение, а батюшка за священика були. За государя іще, за Миколая Павловича. Ну, зеперечки, значить, батюшку по старості літ пріязводять на преосвящен ного. Титул — його високопреподобіе. Оце й любілей, зрозумів?

Дубиновчани, звичайно, мало що зрозумів про Венгрію, та Трансільванію, проте, щоб підтримати розмову, незмінно промовляв окпик дубиновецького дивування:

— Ба!

Потроху дім і садок опустіли: мало не всі пішли до церкви. Тільки в пекарні, в льодовні, та в льоху не спинялася ні на хвилину невгаваюча робота

З пекарні до льодовні бігла Марійка, але раптом спинялася і побігла назад у пекарню.

— Київський пан... барин київський приїхали... — розбіглося по домі.

Ті, що лишилися дома, побігли зустрічати київського пана.

Це був брат Марії Іванівни, єдиний з дев'яти, що жив ще, значний урядовець з Києва.

— А, Митрофан Іванович, слихом-слихати ,видом-видати!...

— Здравія желаю, ваше превосходительство! — скрикнула Рая й кинулася цілувати дядечка.

— Здравствуй, здравствуй, стрибухо.... — вимовляв дядечко в Раїних обіймах — „югозападним язичієм". А ти ж чому не в церкві, хто ж там без тебе пойоть?....

— Захотілось води, прибігла напитися, — відповіла Рая. — Ходімо дядю до церкви, однаково дома нікого нема.

— Сійчас, сійчас, милая, пия стряхну, та стаканчик би чайку після дороги... Випивши нашвидко склянку чаю. мусів їти з Раєю до церкви. Дорогою Рая встигла розказати дядеві, хто вже приїхав, кого чекають те що завтра вранці буде церковне й старече святкування, а ввечорі буде баль. Дідунь справляв для внуків баль., музика буде з Чудова.... Тільки дідуть кажуть: „Гра ла в мене, кажуть, чудиівська музика на весілді, нехай грає й на похорони". Боже, як шкода дідуня!

І великі блакитні Раїні очі при темній нічці сповнилися сльозою.

Залостотало і дядечка в горлянці, та час було скидати кашкета, бо були вже перед дверима церкви.

(Далі буде)

Ватиканське послання до мусулман

ВАТИКАН (РНС) — Ватиканський Секретаріят для не-християн видав спеціяльне послання на відзначення закінчення Рамадану, мусулманського місяця посиленого посту.

Послання було проголошене ватиканським радіо. У ньому проголошено звернення до мусулман, щоб вони стали до співпраці з християнами за мир та економічний розвиток „в справедливості й чесності".

УВАГА! УВАГА!

Слухайте

КОЛЯДКИ студентів Інституту П. Могили в Саскатуні

На Свят-Вечір, 6 січня 1970 року, студенти Інституту Петра Могили в Саскатуні передаватимуть українські колядки по радіо з Саскатуну. Їх можна буде слухати по радіо-станціях, як слідує:

Норд Бетлфорд по CJNB
1050 кг о годині 7.30 — 8.00

Принс Альберт по CKBI
900 кг о годині 8.30 — 9.00

Йорктон по CJGX
940 кг о годині 8.30 — 9.00

Саскатун по CFQC
600 кг о годині 8.00 — 8.30

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

EARLY SOURCES OF RUSSIAN CULTURE

(17th and 18th Centuries)

Compiled by W. Burachyk

(Продовження)

When in the 18th century the schools in Russia became more common, the teachers, as a rule, were Ukrainian and they taught the pronunciation of Russian vowels in Ukrainian style. Later in the 19th century, when the Ukrainian teachers were replaced by the Russians, the Ukrainian grammatical rules in the Russian language became a source of great irritation to the Russian philologists and ultra-patriots. "They tell us," — writes one of them, K. A. Chabaroff, — "that this Russian letter must be pronounced as that Ukrainian. Thank you very much. Consequently, in order to be able to write Russian, one either must travel to Ukraine, or keep a Ukrainian handyman for corrections."

Another Russian man of letters, the famous literary critic Bilinsky, also rises in ire and fulminates: — "They tell us of the rule which prescribes that the words written in the Ukrainian language with "і" must be written, in case of similar words in the Russian language, with "ы". A strange rule indeed. What it has to do with us how the Ukrainians pronounce the words common to both languages? Even, if such were the case, why must we conform to the Ukrainian pronunciation and not that of Serbs, Bulgarians, Poles or any other Slavic group? Why in our orthography must we exclusively follow the example of the Ukrainian pronunciation?"[62])

The Russian czars who wished to raise the cultural level of their illiterate subjects were well aware of the great help rendered to them by highly educated Ukrainians. They usually gave them their personal protection, granted them high salaries and titles, and placed them in influencial positions to the exclusion of the natives. Describing this unique situation, professor Archangelsky writes: "Beginning with the second half of the 17th century, the Kievans, in spite of a great hostility of the Muscovites against them, found themselves in the role of leaders; nay even more than that, because they occupy all the most prominent positions."[63])

The Kievan Ukrainians founded the Slavic-Greek-Latin Academy in Moscow along the lines of the Kiev Academy, and the teaching staff of this school during the 18th century was almost exclusively Ukrainian. The reason for this was the total lack of the Russian teachers, and it was quite customary for the Kiev Academy to hear from the Moscow Church Synod in the following manner; "The Slavic-Latin-Russian schools have very few teachers, and for the instruction in philosophy there are none. Having heard that there are many persons in Kiev able to teach philosophy, rhetoric and pietics, His Imperial Majesty commands you to select able persons from among members of your Academy, or wherever else they can be found, and to send them immediately to Moscow at the government expense."[59])

The administrative and teaching staffs of the Moscow Academy were for a long time exclusively Ukrainian. This Academy always paid much higher stipends to professors than the Kiev Academy in order to induce them to come to Moscow. In spite of this inducement they came unwillingly, chiefly on account of the severity of the Russian climate. At times the drain of Ukrainian teachers was so great that even older students had to take the positions of teachers.[60])

During the 18th century the seats of Metropolitans, Archbishops, Bishops and Abbots were exclusively held by Ukrainians all over Russia. This was the cause of many protests and complaints on the part of the Russian clergy. The following quotations from authentic sources illustrate this somewhat amusing church situation in Russia during the 18th century. The first one deals with the order issued on April 17th, 1754 by Czarina Elizabeth permitting the elevation of the Russian candidates to the positions of Bishops and Archimandrites. It reads as follows: — "The most illustrious Great Czarina and Empress Elizabeth Petrovna has this 17th day of April graciously permitted to command that in the future the vacancies of the Imperial Court Archimandrites be also open and available to the Russian candidates recommended by the Holy Synod. This also applies to the appointments to vacant bishoprics from among the Russian candidates."

The second one, a letter to the Kiev Metropolitan written in 1787, throws light upon the scarcity of suitable Russian candidates for high ecclesiastical positions. It reads, in part, as follows: "The Abbot of the Pinak Monastery has died .... Since there are no persons here from among whom his successor could be appointed, because this post requires a man of learning and high virtues, therefore I humbly beg your Excellency to select and immediately dispatch to me a person of learning and of praiseworthy qualities ...."[65])

The Russian theological schools and seminaries, founded by order of Peter the Great in 1721, were exclusively staffed with the Ukrainian teachers.[66])

The examiners and inspectors in the Russian theological schools were in majority Ukrainian. Ukrainian teachers were valued so highly in Russia for their erudition and pedagogical abilities that the bishops, when moving from one diocese to another, usually took their teachers along. The influence of the Ukrainian teachers spread through all Russian schools, including that of the Moscow Cadet Corps.

When the Public Schools were founded in Russia 1786, the Kiev Academy and the Chernyhiv and Pereyaslav Seminaries became the chief sources which supplied teachers all over Russia. On October 4th, 1789 the chairman of the Public Schools Commission wrote as follows to the Kiev Metropolitan: "Could you find more volunteers who would wish to take up the teaching profession? If you could send us at least 15 candidates, you will put myself and the needy schools under a great obligation."[64])

Under the date of February 28, 1790, the above mentioned chairman again thanks the Metropolitan for the additional 25 teachers, and in October of the same year he sends him another letter of thanks for 10 teachers, and reports that all of them have measured up to the Commission's expectations and are doing excellent work in the schools to which they were assigned.[67])

The teachers of cathechism and other theological subjects were in a great majority Ukrainian, and the theological text-books used in theological schools all over Russia were of Ukrainian authorship only.[68])

As expert linguists, the Ukrainians were invited to serve as interpreters, translators and secretaries in the Diplomatic Corps, and their number in the Department for Foreign Affairs was very large.[69])

In the missionary field the Ukrainian missionaries gained a great recognition for christianizing the Siberian tribes of Kalmuks, Kamchadals and others. The most outstanding in this field were P. Leschynsky, J. Kulchysky and A. M. Matzievich. The planning of the missionary work was left entirely in the hands of the Kievan men of learning.[67])

The knowledge of foreign languages made Ukrainians quite indispensible on the staffs of foreign missions, and we find them serving in this capacity in Holland, England, Turkey, Hungary, Poland, China, Austria, Bavaria, Prussia, Saxony, Wuertemberg, France, Denmark and other countries. The priests of various Russian legations were in most cases Ukrainian because they spoke foreign languages.[68])

When the Medico-Surgical Academy was founded in St. Petersburg the Russian schools were not able to supply the required number of candidates, so the students of the Kiev Academy and other Ukrainian High Schools were invited to fill the vacancies. The same applied to the state hospitals and pharmacies.

To induce the Ukrainian students to leave their country they were promised comfortable life while at school, and rosy prospects for the future. "They would open for themselves the way to the highest positions both in civil service and army. They would be educated at the state expense; paid two rubles a month for personal expenses, provided with free living quarters, free fuel and candles, sufficient food and a personal servant."[69])

When the Russian Church was faced with a schism, the best polemical works against it were written by Ukrainian theologians — Simon Polotsky and Dimitry Rostovsky.[70])

The correction of religious and theological books used by the Russian Church was exclusively entrusted to Ukrain-

lan theologians of the Kiev Academy. The edition of the new Bible, published in Moscow in 1751, was entirely the work of W. Laschevsky and G. Slominsky, the professors of theology and philosophy at the Kiev Academy. Since that time this Bible went through many editions without any changes, and it is used by the Russian Church to this day.[61])

This short sketch of the Ukrainian contributions to the Russian culture would be incomplete without a word about the Ukrainian music and Ukrainian folk-songs.

The Ukrainian language is considered as one of the most melodious of the Slavic languages and for this reason easily lends itself to singing. As to the quantity and quality of folk-songs, there is no other Slavic people, with the probable exception of Serbians, that can compare with the wealth and beauty of the Ukrainian folk-songs. From their first contact with the Ukrainians, the Russians, through their students who studied at various Ukrainian schools, fell in love with Ukrainian songs and carried them to their homes in all parts of Russia. This was especially true of the Ukrainian love songs of which considerable number can be found in the earliest written or printed Russian song-books. Quite naturally, the pronunciation of the Ukrainian words was changed to Russian, but the theme and melody remained Ukrainian.[62])

---

57) Manuscripts of K. A. Chabaroff, yr. 1828, p. 41.
Kadinsky — The Simplification of the Russian Orthography.
58) Archangelsky — Lectures on History of the Russian Literature, p. 118.
59) N. Petroff — Acts, vol. 1, part 1, pp. 39, 340, yr. 1721.
60) N. Petroff — Acts, vol. 1, part 2, pp. XVI, 314-326.
(Note: Long lists of Ukrainian teachers in Russian schools will be found at the end of each volume of Petroff's Acts).
61) Complete Collection of Statutes of Russia, vol. 14, pp. 53-9.
The Works of the Kiev Theological Academy, vol. 5, p. 344, vol. 6, p. 568.
Prof. Bilokuroff — Materials to Russian History, yr. 1882, p. 82.
62) N. Petroff — Acts, vol. 1, part 2, XVI.
63) Complete Collection of Statutes of Russia — vol. 10, #7734, vol. 22, #16500.
N. Petroff — Acts, vol. 1, part 1, pp. 294-7, vol. 2, pp. 91, 104, vol. 4, pp. VI, 149; vol. 5, pp. XXV, 1, 167, 175.
64) N. Petroff — Acts, vol. 5, pp. 173, 179, 180, 182.
65) A. Yezhoff — Theological Text-books of the 18th Century.
66) I. A. Shlapkin — St. Dimitry Rostovsky, p. 95.
N. Petroff — Acts, vol. 1, part 1, p. 229; vol. 5, pp 483-505.
67) N. Petroff — Acts, vol. 1, part 1, p. 297, part 2, p. 313.
Archives of Kiev Theological Consistory — yr. 1742, #77.
68) N. Petroff — Acts, vol. 1, part 1, p. 289, part 2, p. 312; vol. 4, pp. 185, 234; vol. 5, pp. 88, 542-556.
69) N. Petroff — Acts, vol. 2 pp 107-110, vol. 4, p. 236.
70) Makary — History of the Russian Church, vol. 2, pp. 47-59.
71) I. A. Shlapkin — St. Dimitry Rostovsky, p. 125
72) Prof. W. N. Pereta — Historico-literary Researches and Materials, v. I.
M. Speransky — Ukrainian Folksongs in Old Russian songbooks.
Ethnographical Review, vol. 81-2 (Далі буде)

МИТРОПОЛИЧА КАТЕДРА ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ у Вінніпезі

ПОРЯДОК СВЯТОЧНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ

6 січня, Вівторок — Святий Вечір
9:30 рано — Свята Літургія
9:00 вечір. — (по Святій Вечері) — Велике Повечір'я і Утреня
11:00 вечір. — (По Святій Вечері) — Різдвяне Архиєрейська Свята Літургія, яку відслужить Преосвященний Владика БОРИС в співслужінню місцевого Духовенства, при співі Катедрального Хору під дир. п. Володимира Богонося
8 січня, Четвер — Собор Пресвятої Богородиці
9:30 рано — Свята Літургія
9 січня, П'ятниця — Святого Первомученика Стефана
9:30 рано — Свята Літургія
11 січня, Неділя по Різдві — шорядок, як кожної неділі
13 січня, Вівторок — Навечір'я Нового Року
7:00 вечір. — Всенічна
14 січня, Середа — Новий Рік
9:30 рано — Свята Літургія
18 січня, Неділя — Навечір'я Богоявлення
порядок, як кожної неділі;
по Св. Літургії — Велике Освячення Води
5:30 вечі. — Свята Вечеря Катедральної Громади з колядками й щедрівками
19 січня, Понеділок — Богоявлення, Йордан
7:30 рано — Велике Повечір'я і Утреня
9:30 рано — Свята Літургія і Велике Освячення Води

* * *

З нагоди Різдва Христового й Нового Року, Отець Парох і Управа Катедральної Горожани Пресвятої Трійці в Вінніпезі складають найщирші побажання Божого благословення і зайвого здоров'я Високопреосвященному Владиці Митрополитові Іларіонові, Високопреосвященству Архиєреям, Світлій Консисторії, Преподобному Духовенству, Богобоязливим своїм Членам і Парафіянам, Катедральному Хорові, всім Організаціям що при громаді та всьому Українському Народові.

Хай народжений у Вифлеємі Христос-Бог оселиться назавжди в усіх ваших серцях і поблагословить усі ваші добрі наміри.

ХРИСТОС РОДИВСЯ — СЛАВІТЕ!

ЗА КАТЕДРАЛЬНУ ГРОМАДУ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ:

о. прот. В. Слозар, Парох
М. Кардиш, Голова І. Павлюк, Секретар

* * *

На Святий Вечір, 6 січня 1970 р., слухайте нашу святочну радіо-програму з Різдвяним Архиєрейським Привітом та колядками Катедрального Хору п. В. Богоноса **за Вашим місцевим часом** через наступні радіостанції:

Call Letters	Dial Location Number	Time P.M.
CFRN	1260 Edmonton, Alta.	8:45 - 9:00
CKBI	900 Prince Albert, Sask.	9:15 - 9:30
CJVR	1420 Melfort, Sask.	7:00 - 7:15
CJGX	940 Yorkton, Sask.	8:00 - 8:15
CKDM	730 Dauphin, Man.	5:45 - 6:00
CKY	580 Winnipeg, Man.	8:45 - 9:00
CFOB	800 Fort Frances, Ont.	6:30 - 6:45

Засилаючи наші щирі побажання, разом із святочною програмою, сердечно просимо всіх Вірних Української Православної Церкви в Канаді прислати щедрий, по Ваших змогах, Різдвяний Дар-Кольку на спасіну кошів будови Всеканадійської Катедри і на покриття цієї радіо-програми.

За Ваші жертви наперед щиро дякуємо та просимо висилати їх на адресу:

HOLY TRINITY U. O. D. CATHEDRAL
1175 Main St. — Winnipeg 4, Man.

ЗАКЛИК
до Українців доброї волі в Канаді

Українська Громадо!

Делегати всіх провінцій Канади, учасники Річної Конференції Комітету Українців Канади, в кінці минулого місяця дружини нам перевести під час цьогорічного зимового сезону удар по збір-ку на Харитативно-Освітній Фонд КУК.

Ціль збірки — 35,000 дол. Ті гроші підуть виключно на виховно-освітні проекти Комітету Українців Канади. Щоб ці проекти виконати, потрібно найменше 5,000 спонзорів, з яких кожний зложить даток по своїх найкращих спроможностях. При кінці року, такий даток відтягається від податку, тому вплатим його негайно.

На місцях допоможім відділам КУК зорганізувати цю збірку від хати до хати. Заговоріть про цю пресвяту справу по всіх українських церквах. Відчитайте заклик Комітету Українців Канади при кожній нагоді. Заохотім других і рівночасно пішлім кожний від себе щедрий даток до централі КУК.

Пригадаймо Харитативно-Освітній Фонд тим, які щороку дають на українські збірки. Але рівночасно зазначім до тих, що стоять осторонь і поінформуймо їх про цю працю КУК. Зокрема зверніймося до тисячів українських бізнесовців і професіоналістів по всій Канаді.

Зробім це громадно і зробім це негайно. За підтримкою всіх свідомих українців Канади, ми легко зберемо — 35,000 дол. на Харитативно-Освітній Фонд. З того фонду користатиме вся українська громада, а спеціяльно наша українська молодь Канади, за вартість якої ми всі змагаємося.

Щиро дякуємо й бажаємо всім Вам Веселих Свят Різдва Христового та щасливого Нового Року!

Комітет Українців Канади
56 Main St.,
Winnipeg 2, Man.

* * *

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ
Едмонтон, Алта.

В дня 20-го вересня ц. р. відбулось в українській православній церкві св. Пророка Іллі в Едмонтоні вінчання Володимира Бердуля і Петруєї Хабін. Таїнство Шлюбу уділив молодятам Вперед. Прот. О. Фдяк.

Петруся успішно закінчила „райскул" і дворічний курс лабораторного техніка, хоч матеріяльне становище її матері було досить важке. Дякуючи звітерінній допомозі діда і баби Петрусі пан-ства Горбалів з Коронадо, Петруся здобула фах і працює тепер лабораторним техніком в університетському шпиталі в Едмонтоні.

Весільна гостина відбулась вечером в одній з більших заль міста Едмонтону. На весілля прибуло багато людей з родини молодої і молодого, багато приятелів і знайомих і щедро обдаровали молоду пару на її нове життя.

З нагоди шлюбу Петрусі Володимира пастор Горбалі перестилають „Великий" $15.00 на кітну з на пресвітній фонд.

Родина, приятелі і знайомі бажають Катрусі і її молодому мужеві Володимирові успіхів в подружньому житті.

Нехай Господь Бог буде з Вами, а Ви будьте з Ним. Він буде берегти вас на всіх дорогах вашого спільного життя!

МНОГІЇ ВАМ ЛІТА!

Приятель.

ЗА ЗДОРОВ'Я МОЛОДЯТ

Батьки і друзі вшанували молоде подружжя — Володимира і Олену Кульчицьких
Гемилтон, Онт.

24 травня ц. р. Володимир Кульчицький з Гемилтону і Олена Рудич з Монтреалю повінчалися в укр. православній церкві Св. Юрія (Лашин — Квебек).

Тайну шлюбу довершив парох Лашинської громади митр. прот. о. Є. Чижів. Багато і численна була весільна гостина, — щедро обдаровували молодят і батьки, і родичі, і приятелі. На жаль, з причини дальної відстані, крім батьків і ближніх родичів гостей з Гемилтону було небагато.

* * *

Минуло два тижні після весілля. Молодята перейхали до Гемилтону, і тут їх зустріла мила несподіванка. Батьки Володимира — п-ство Михайло і Ольга Кульчицькі — влаштували, на честь новоодружених, веселу гостину.

7-го червня в соборі Св. Володимира настоятель о. прот. Василь Федак відслужив молебень за здоров'я молодого подружжя — Володимира і Олени, і побажав їм на добру життєву дорогу. При цьому чисельні церковні молебень прийшли дуже урочисто. У церковному складі співав собі зібраний хор під мудрою диригента Макара Сушка.

Вечером, чисельні гості зібрались на парафіяльну залю, де сердечно вітали батьки з обох родичів Володимира й Олени. Пеля багато сподівались і вірять, що й вимоють ще до цього приготувати українську жалки-господиню, відбудеться велика забава. Гостей батьки і гості щедро обдарували молодих...

* * *

Батьки молодого — п-ство Михайло і Ольга Кульчицькі — добре знані і поважані у Соборній громаді Св. Володимира. Вони не лише давні парафіяни, але й відзначуються своєю жертвенністю і активністю на церковній і громадській ниві. Вже 9 років пані Ольга, викладає в Українській школі і на Курсах Українознавства, що були засновані при громаді 1961 р. Михайло Кульчицький, фаховий майстер-будівельник, працював у комітеті побудови нової школи, і був головою батьківського комітету. І п. Михайло, і пані Ольга є одними з засновників Літер.-Мистецького Товариства в Гемилтоні, що провадить цікаві вечорки, з участю запрошених письменників, поетів, мистців. Своїх дітей п-ство Кульчицькі виховують у дусі пошани і любови до українських традицій, до рідної Православної Церкви, мови й культури.

* * *

Коротенько і про молоде подружжя — Володимира і Олену Кульчицьких. Володя зростав і вчився близько Гемилтону. Середню школу закінчив у Дандасі. Щойно недавно перейшов на 3-й курс студій інженерії при університеті Ватерлу. Володимир — широкі і товариський вдач, активний член „СУМ", кілька років танцював в ансамблі молоді при громаді. Успішно вчився на Курсах Українознавства в Гемилтоні і на літній оселі „Київ" (де був також і виховником).

Молоденька дружина — Олена Кульчицька — походить зі свідомої української родини. Вона — донька п-ства Петра і Лариси Рудич з Лашин (Квебек). Середню освіту, вчилася також і в українській школі, співала у церковному хорі храму Св. Юрія, а також у хорі „Молода Україна".

* * *

Як належить, друзі та приятелі п-ства Кульчицьких не лишали і тепер вони спільний обов'язок — допомагати розбудові рідної української преси. На поперднику, у тостинному домі батьків молодого, проведено збірку, що принесла 25 дол. Зібрані гроші призначено на пресовий фонд українського православного двотижня в н к а „Вісника".

Велике спасибі гостям і батькам за щедрий дар, а молодому подружжю — Кульчицьким — ще раз побажаємо міцного здоров'я і многих літ щасливого життя!

М. Соборян

* * *

СВЯТО ПОКРОВИ І ДРУГА РІЧНИЦЯ ПОВСТАННЯ НА ВАЛЛЕЙ, Б. К. 5-ОЇ СТАНИЦІ ІМ. П. ОРЛИКА УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО КОЗАЦТВА

13-го жовтня 1969 року, в „День Подяки" — державного каліфорнійського свята, 5-та Станиця ім. П. Орлика У.В.К. на Валлей, Б. К. відзначкувала свято Покрови і другу річницю свого повстання.

ПРОГРАМА СВЯТА: 1. В годині 10-ій рано — Служба Божа у місцевій Православній Церкві Успіння Пресвятої Богородиці 2. В годині 12-ій - спільна трапеза для Козаків-Побратимів і присутніх на Службі Божій — в Українському Народному Домі. 3. Після трапези, там же, Святочна Академія з окремими точками: а) Відкриття Свята — Отаман Станиці — ВП. Т. Грінченко, б) Вступне Слово — Всеч. о. Петро Балажук — Капелян Станиці, в) Відчитання кореспонденції — Станичний писар — Впов. п. М. Грицюк г) Святочна доповідь — виголосить Впов. інж. О. Ільницький — Почесний Козак Станиці, д) Заключне Слово — виголосить — ВПов. Т. Грінченко — Отаман Станиці і е) Відспівання Національних Гимнів.

Згідно накреслений програмі свята, у визначений 10-ій годині рано 13-го жовтня була відслужена у Православній Церкві Успіння Пресвятої Богородиці Служба

ПОРЯДОК РІЗДВЯНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ

Парафія Святого Архистратига Михаїла у Вінніпегу:

7-го СІЧНЯ 1970 (середа).
РІЗДВО ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА ВЕЛИКЕ ПОМІЧНИЧЕ, год. 6-та рано і Св. Літургія Св. Івана Золотоустого
8-го СІЧНЯ (четвер) — СОБОР ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ (другий день Різдва) — Служба Божа год. 10-та рано.
9-го СІЧНЯ (п'ятниця): СВ. ПЕРВОМУЧЕНИКА СТ ФАНА — Ст. Божа год. 10-та.
11-го СІЧНЯ (неділя): Утреня год. 8.30 рано, Служба Божа год. 10-та рано.
14-го СІЧНЯ (середа): НАЙМИ НУВАННЯ ГОСПОДНЄ: НОВИЙ РІК
Служба Божа Св. Василя Великого год. 10-та рано.
18-го СІЧНЯ (Неділя): ЩЕДРИЙ ВЕЧІР — Утреня год. 8:30 рано, Служба Божа Св. Івана Золотоустого год. 10-та, Велике Освячення Води в Храмі, Передпразднична ПІСТ.
19-го СІЧНЯ (в неділю): БОГОЯВЛЕННЯ — ЙОРДАН: ВОДОХРЕЩІ ВЕЛИКЕ ПОВЕЧІР'Я год. 6-та рано, Служба Божа Св. Василя Великого; Велике Освячення Води, відвідування вірних до Святої Води.
20-го СІЧНЯ (авторок): СОБОР СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ — Служба Божа год. 9:30 рано і відвідування вірних.
25-го СІЧНЯ (Неділя): Утреня год. 8:30 рано, Св. Служба Божа год. 10-та, СПІЛЬНА СВЯТ-ВЕЧЕРЯ — в церковній залі, 110 Дарсет вул., година 6-та вечора, на яку запрошує Управа Громади членів, прихильників і знайомих.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!
бажає Членам і Прихильникам: Управа,

УВАГА УВАГА
ПРИНЦ АЛЬБЕРТ І ОКОЛИЦІ

Повідомляємо українське громадянство, що з радіостанції С.К.В.І., на хвилях 900 в Принц Альберт, на Святий Вечір від години 7.00 до 7.30 вечора буде передавися Різдвяні побажання від пароха Громади Св Трійці Всеч. о. М. Олексіва, і колядки.

Різдвяна Служба Божа з церкви св. Трійці буде передавися з цієї самої станції від години 12.00 до 2.00 по півночі.

Колядки і Службу Божу співатиме церковний хор Св. Трійці під правою Петра Квадрацука або його заступника Олекси Злитка.

Просимо слухати наші радіопередачі та вислати пожертву на покриття їх коштів на адресу:

UKRAINIAN GREEK-ORTHODOX CHURCH
305 — 8th St. E., Prince Albert, Sask.

За Ваші щирі пожертви заздалегідь сердечно дякуємо,

ЗА ЗАРЯД ГРОМАДИ:

П. Кардиш — голова Володимир Олексів — секретар

Божої, яку довершили: Порох тієї церкви — Всеч. о. П. Блажук і Всеч. о. П. Бублик — Парох Ванкуверської громади. Після Служби Божої був відслужений Акафист, а під кінець — Панахида по полеглих героях, що віддали своє життя за волю України.

Козаки Станиці зі своїм прапором та Управою прибули до церкви, де разом з вірними змерзлись у своїх молитвах до нашої Покровительки Покрови Пресвятої Богородиці, щоб Вона прислала Сина свого на скоре визволення Неньки України з під безбожницького червоного ярма.

Після церковних Богослужень усі учасники з церкви перейшли до Народного Дому Православної Громади, де відбувся спільний обід, який улаштувало керівництво Станиці.

Після обіду відбулася Святочна Академія в честь Покрови Пресвятої Богородиці та другої річниці повстання 5-ої Станиці ім. П. Орлика відчитати молитву та скласти на вступні пару слів.

Отець П. Блажук по молитві коротко поінформував про Свято Покрови, про Українське Військове Козацтво, про його ціль, значіння і вагу для нашої визвольної боротьби, нав'язуючи до старовинних козацьких часів і нагадуючи, що Україна була відзвана під Покров Пречистої Діви Марії ще в Київських часах Князя Ярослава Мудрого.

Слідуючою точкою програми було відчитання кореспонденцій — вказано У.В.-К. ЧЧ: 108 і 109, підписаних, перший ген. хор. В. Дячейком, а другий — ген. бунч. П. Шандаруком. Як рівно ж привітання Голови Говоруненої Ради Полковника Федоренка, який до станичної Управи писав: „Не можучи взяти особисто прибуття на Козацьке Свято Покрови Пресвятої Богородиці, яке Ви влаштовуєте в дні 13-го ц. м., цією дорогою пересилаю свій щиросердечний привіт з побажанням успіху у Вашій таж шляхетній праці, як також бажаю Вам всім кріпкого здоров'я для продовження розвитку Вашої Станиці на хвалу Українського Козацтва". Кореспонденцію прочитав Станичний Писар — Впов. п. М. Приндюк.

Святочну доповідь — про значіння для У.В.К. СВЯТА ПОКРОВИ та другої річниці повстання Станиці ім. П. Орлика на Валлей, Б. К. виголосив ін. О. Ільницький, Почесний Козак Станиці.

Прелегент у своїй короткій проповіді подав значення Свята Покрови для Українського Військового Козацтва взагалі, історичні дані про Свято Покрову, значення цього Свята для української козацької нації за всі часи її існування та організацію з. го грудня 1967-му році на Валлей, Б. К. 5-ту Станицю ім. Гетьмана Пилипа Орлика Укр. Вільного Козацтва.

Після доповіді Голова Відділу у Ванкувері Української Стрілецької Громади хор. Матвій Заяць склав сердечне привітання 5-ій Станиці Вільного Козацтва на Валлей, як рівно ж привітання й від Союзу Українських Канадійських Ветеранів, до яких належить, та є вибраним місто-головою п. Ванкувер.

На закінчення програми Свята ще раз забрав слово Впов. Отаман Станиці п. Т. Гриченко, який зачитав вірша-вітання Отаманові Станиці п. Т. Гриченку

о. В. АПОНІОКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Паберт Пасіяс
7. Середа, Різдво Іс. Хр. — Втеч. Єгипт
8. Четвер — 2 день Різдва — Діяч. Ніколая Мірер
9. П'ятниця, 3 день Різдва — Гавриїл
11. Неділя — Сифтон
14. Середа, Новий Рік — Вентзів
18. Неділя — Роуестон
19. Понеділок, Йордан — Етельберт
26. Неділя — Вімінгеленс
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-3264

о. ВАСИЛЯ ВАСИЛІВА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Свячені 10 год.
6. Вівторок — Святий Вечір
Свячені 10 год. вночі
Вийти 11:30 год. вночі
8. Четвер — Гарлетон 10 год.
9. П'ятниця — Сірко 10 год.
11. Неділя — Пембіна 10 год.
18. Неділя — Вийти 10 год.
Освячення води
Гарлетон 4 год.
Вийти 7 год.
Свячені 9 год.
19. Понеділок — Сірко 10 год.
25. Неділя — Роза 10 год.

Box 161 — VITA, Man.
Tel. 8-8442.

о. Л. ЛУЧИНІ
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Сенди Лейк
7. Середа, Різдво Хрис. — Менкай
8. Четвер, Собор П. Б. — Гвен Елмо
9. П'ятниця, Св. Стефана — Січ
11. Неділя — Росборн
14. Середа, Новий Рік — Оквбурн
18. Неділя, Свячення Води — Августаї
18. Неділя, Свячення Води о 3-ій г. пополудні - Оквбурн
19. Понеділок, Йордан — Сенди Лейк
25. Неділя — Оквбурн
Rev. L. W. LUCHINI
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 734-5336

о. І. Г. ГИКАВОГО
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Бірнбі
6. Вівторок, Навечір'я Різдва Христового — Бірнбі
8. Четвер, Другий день Різдва — Чилівн
11. Неділя — Порт Альберні
18. Неділя — Бірнбі
25. Неділя — Вікторія

о. С. ГРЕДЛЯ
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Сарчіл
7. Середа, Різдво Хр. — Греслей
8. Четв. 2 день Різдва — Лавлабі
9. П'ятн. 3 день Різдва — Бойт
11. Неділя — Ричмонд Парк
14. Сер. Новий Рік — Норад
18. Неділя — Атабаска
19. Пон. Йордан — Сарчіл
25. Неділя — Лакслбр.
Address: Box 811 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. С. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Порт Бетлфорд
6. Вівторок, Св. Вечір — год. 10:30 — Н. Бетелфорд
Радіо-передача — 11:30 веч. на хвилях CJNB
7. Сер. Різдво — Гаффорд (год. 8:30 ранку)
8. Четв. Богородиці — Крікдор
9. П'ятн. Муч. Стефана — Редфілд
11. Неділя — Гластін
14. Сер. Новий Рік — Вигков
18. Нед. Осв. Води — Крікдор
19. Нед. Осв. Води — год. 5:00 — Гаффорд
18. Нед. Осв. Води — год. 7:00 — Н. Бетелфорд
19. Пон. Йордан, Осв. Води — Гластін
20. Вівт. Св. Івана, Осв. Води — Бінкін
25. Нед. Осв. Води — Медов'Лейк
Address: 973-109 st.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-3340.

о. О. КРАЙЧЕНКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя Сим. Отців — Прінсбіт
7. Середа — Різдво — Сваєт
8. Четвер — 2 д. Різдва — Кіндерслей
11. Неділя по Різдві — Оен
18. Неділя пер. Богоявленням: Мітчам
19. Понеділок — Богоявлення — Вонда
25. Неділя по Богоявленні — Бетлфорд
Address: 50 Lesley Green.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-8695.

о. В. КОКОРУДЗА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Мелфорт
7. Середа, Різдво Христове — Гровлі
8. Четвер, Соб. Пр. Б. — Вручесбі
9. П'ятниця, Св. Первомуч. Стефана — Нікшевн
11. Неділя — Кікет
14. Середа, Новий Рік — Вірдейл
18. Неділя — Гровлі
19. Понеділок, Йордан — Бручесбі
20. Вівторок, Соб. Ів. Хр. — Кікет
25. Неділя — Нікшевн
Box 453
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя св. Отців - Вільна
7. Різдво Господа Іс. Христа — Смоки Лейк, 12 год. ночі полуночок
8. Собор Преси. Богородиці — Стрий
11. Неділя по Різдві — Данфіт
14. Новий Рік — Белкс
18. Неділя — Вільна
19. Богоявлення Господнє — Смоки Лейк, початок 8-мі год. ранку
25. Неділя — Сидней
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. М. ОЛЕСІОКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Принц Альберт
6. Вівторок, Свят. Вечір. О год. 10:00 вечора Велике Повечір'я і Утреня О год. 12-ій ночі Різдвяна Служба Божа в Козацькі через радіо С.К.В.І. на хвилях 900, Принц Альберт
7. Середа, Різдво Христове, О год. 10:00 зранку Служба Божа — Готівчий
8. Четвер, Собор Пресвятої Богородиці — Мосджавз
9. П'ятниця Св. Первомученика Стефана — Принц Альберт
11. Неділя — Принц Альберт
14. Середа, Новий Рік — Принц Альберт
18. Неділя — Принц Альберт
18. Неділя, Щедрий Вечір, Йорданське Освячення Води о год. 4,30 в в год. 6,00 вечора Похвальська Вечера для всіх Парафій Громади Св. Трійці в Принц Альберт в церковній залі. Всіх Парафіян і гостей просимо прибути на Йорданську Вечеру.
19. Понеділок, Йордан, Освячення Води — Принц Альберт
25. Неділя — Говшевун
REV. M. S. OLESIUK
306 - 6th Street E.
Prince Albert Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя Врокетон
7. Середа, Різдво Христове, год. 11,30 веч. — Мадела
8. Середа, Різдво Христове о год. 9-ій ранку — Кемсак
8. Четвер, Собор Преси. Богородиці — Донівел
9. П'ятниця, Св. Стефана — Топорані
11. Неділя — Кемсак
14. Середа, Новий Рік — Кемсак
18. Неділя — Сторгровей
18. Неділя, Освячення Води 1,30 — Вровйстон, 3 — Мавела, 5 — Кемсак
19. Понеділок, Йордан і Освяч. Води — Калдер
25. Неділя — Кемсак
P. O. Box 683
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛИКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Робліи
7. Середа — Різдво Христове — Лемберт
8. Четвер — Собор Преси. Богородиці — Петлюра
9. П'ятниця — 3-ій день Різдва — Св. Стефана — Робліи
11. Неділя — Грендлю
14. Середа — Новий Рік — Мерівілль
18. Неділя — Росеа
19. Понеділок — Богоявлення (Йордан) — Робліи
25. Неділя — Шордейн
Address: Rev. Nicholas Rawlyk
Box 106, Robin, Manitoba.
Tel. 847-4364.

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Данфін
6. Вівторок, Велике Повечір'я, 8:00 год. вечора — Данфін
7. Середа, Різдво Христове — Данфін
8. Четвер, Собор Пресвятої Богородиці — Данфін
9 П'ятниця, Св. первомуч. Стефана — Данфін
11. Неділя — Данфін
14. Середа, Новий Рік — Данфін
18. Неділя — Данфін
19. Понеділок, Йордан, Богослужіння 8:30 рано — Данфін
20. Вівторок Собор Івана Хрестителя — Данфін
25. Неділя — Данфін
Богослужіння на 7-го січня починаються в годині 6:00 ранку і переділяться почерез радіо станцію С.К.-І.Д.М., Данфін, 7:30 кількиразово по радіо. Також по 15-го лютого і 15-го травня Богослужіння будуть переданими о 11:00 год. ранку, а на 26-го квітня Богослужіння буде переданими о годині 6:30 ранку. Коляда і пєдє Вєчирн в Данфін сі збіться в 6:30 веч. Освячення домів починається від 10-го січня.
510 Main St., South
Dauphin. Man. Tel. 638-4704

о. ІВАНА СТУСА
СІЧЕНЬ
4. Неділя Св. Отців — Сіба Бет
7. Середа. Різдво Господа Ісуса Христа — Вестлок
11 Неділя по Різдві — Вайдлвуд
18 Неділя перед Богоявленням - Сангудо
19. Понеділок. Богоявлення Господнє — Водохрещі — Сіба Бін
24. Неділя по Богоявленні — Вестлок
Адреси: о. іван СТУС
11832 — 134 Street.
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-8718

о. О. СОРОЧУКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Боннвіл
6. Вівторок, Свят-Вечір, о год. 8-ій вечора — Боннвіл
7. Середа, Різдво Христове — Гленлон
7. Середа, Різдво Христове о год. 8-ій вечора — Ем. Пойнт
8. Четвер, Собор Преси, Богородиці — Сенді Рейнж
11. Неділя — Ст. Пол
14. Середа, Новий Рік — Гіффорд
18. Неділя, Навечір'я Богоявлення — Сенді Рейнж
18. Неділя, Навечір'я Богоявлення — о год. 2,30 — во обйді, Велике Освячення Води на озері Святої Вечера в осел „Київський гай"
19. Понеділок, Богоявлення — Боннвіл
20. Вівторок, Собор Івана Хрестителя — Бик Медов
25. Неділя — Ем. Пойнт
На Велике Освячення Води, що відбудеться в неділю 18 січня на озері Муж Лейк (на давньо українському звичаю) те на Святу Вечерю, що відбудеться в селі осел „Київський гай" — запрошуємо всіх вірних. Що на Святу Вечерю привозить з собою живність. Приїжджайте на те Свято всі, і кожне привезіть своїх дітей.
Rev. O. Sorochuk
Box 145,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-3226

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Йорктон
6. Вівторок, Св. Вечір — Йорктон Велике Повечір'я — 10 год. вечора; Різдвяна Служба Божа через радіо — 11 год. вечора
8. Четвер, 2-ий день Різдва — Горлиці
9. П'ятниця, Св. Стефана — Райн
11. Неділя — Йорктон
14. Середа, Новий Рік — Йорктон
18. Неділя, Щедрий Вечір — Йорктон Вечером 8 год., відправитимуться Йорданська Вечірня в Великих Осв. Води
25. Неділя — Райн
УВАГА! Всіх членів в громадах: Йорктон, Горлиці, Райн, відпадно з Свяченою Водою
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832998

о. С. СЕМОТЮКА
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Вестбурн
7. Середа — Різдво Ісуса Христа — Тюлор — 12 год. ночі
- Шіго (місто) — 8 год. ранку
- Фовм Лейк — 10 год. ранку
8 Четвер — Собор Преса. Бог. — Інсінгер (гайвей)
9 П'ятниця — Св. Первомученика Стефана — Жучьлин
11. Неділя — Тюлор
14 Середа Новий Рік, Обрізання — Мелвіллєвн
18 Неділя Навечір'я Богоявлення - Фовм Лейк
19. Понеділок — Богоявлення Господнє Шіго (місто)
20 Вівторок — Собор Івана Хрестителя — Елмор
25 Неділя — Вісінгер (місто)
Address: Shaho, Sask., Box 88.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ
4 Неділя Різдва
7 Середа — Різдво Христове — Вигард
8 Четвер Собор Богородиці — Рем
9 П'ятниця Св. Стефана — Ватсон
11. Неділя Радна
14 Середа, Новий Рік Обрізання Господнє — Вигард
18 Неділя Ватсон
19. Понеділок. Богоявлення — Ватсон
25. Неділя — Вигард
Box, 458 — Tel. 638-8143
Watson, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ
4. Неділя Оновей
6. Навечір'я Різдва Христового, 11-та год. ночі — Торсбі
7. Різдво Христове — Кальмер
8. Собор Преси, Богородиці — Бруздерсфілд
9. Первом. Стефана — Капгіл
11. Неділя — Кедрова
18. Неділя — Торсбі
19. Йордан, Свячення Води — Кальмер
25. Неділя — Бруздерсфілд
Адреса: 9530—109 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 466-3[illegible]

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ
4. Неділя — Сван Плейн
7. Середа — Стирлінг. Різдво Христове (11:00 год. вночі)
7. Середа — Гасс, Різдво Христове (9:00 год. рано)
8. Четвер — Стівен, Собор Пр. Богородиці
9. П'ятниця — Кобзар, Первм. Стефана
11. Неділя — Арран
14. Середа — Мейбридж, Новий Рік
18. Неділя перед Богоявленням — Евдемер (9:30 год. рано)
18. Неділя — Освячення Води: Стирлінг — год. 2:00 п.п.
Стівен — год. 4:00 п.п.
Гасс — год. 7:00 вечора
19. Понеділок — Деноборн, Богоявлення — 9:30 год. рано
20. Вівторок — Кобзар, Св. Івана Предтечі
25. Неділя — Норквей
Address: Box 111, Kyle, Sask.
Tel. 190-2.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.
Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СІЧНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., JANUARY 15, 1970. ЧИСЛО (2116) 2

ВСЕРЕД ЦЬОГО

У СТОЛІТТЯ ПЕРШОГО ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ ПАПА ВІДСТОЮЄ ДОГМАТИЧНЕ ПРОКЛЯТТЯ НЕКАТОЛИКІВ

Проголошуючи сповнення 100 років від початку Першого Ватиканського Собору (1869-1870), папа Павло VI підкреслив „велику творчу важливість" того Собору і проголосив, що ухвалені ним догмати про „першенство" папи в усьому Християнстві та про його „непомильність" відповідають вимогам нашого часу. Формули тих догматів включають п р о к л я т т я на ту частину людства, яка тих догматів не визнає. Догмати про „першенство" і „непомильність" папи, коже Павло VI, дають світові і „нашим братам християнам, що й досі віддучені від нашої католицької спільнотности", урочисте свідчення про „правду і єдність" — „непорушні харизми" містичного Тіла Христового — Церкви. Збір усіх християн „в об'єднання, якого бажає Христос, не може виявити тих правд, які встановив Перший Ватиканський Собор", пригадує світові папа Павло VI.

(Нижчеподана інформативна стаття — це коротке зведення пресових репортажів, поданих з Ватикану 8, 9 і 10 грудня 1969 року — ред. „Вісника").

ДЕНРИХ ІДЕМ

„ДОКТРИНИ НЕПОРІВНЯННОЇ ВАЖЛИВОСТИ"

ВАТИКАН (РНС) — Папа Павло VI прославив Перший Ватиканський Собор, який здефініював догмати про первшенство і непомильність папи, як подію „непорівняннй доктринальної важливости".

Відзначуючи відкриття в Римі сто років тому Першого Ватиканського Собору, що був скликаний папою Пієм IX, папа Павло VI вказував на те, як то хід часу продемонстрував, що навчання Першого Ватиканського Собору і їх плодовитість у ланках філософії, релігійного мислення й еклезіології" („екзеліологія" — наука про Церкву — р. В.) відповідають „вимогам нашого часу".

„Порівняння Першого і Другого Ватиканських Соборів", говорив папа, „виявляє чудове пов'язання між ними та їх взаємодоповнюючу природу. Вони, не заперечують один одного, а скоріш підтримують один одного в доктринальній суцільності".

Доктрині Першого Ватиканського Собору, продовжував папа, які є „надзвичайні і важливі вічно", були зведені до правильного співвідношення в „більш оргзвичній і повній еклезіології Другого Ватиканського Собору". (Другий Ватиканський Собор встановив концепцію про т. зв. „колегіяльність", тобто — що папа ділиться своєю владою з епископами — р. В.).

(Закінчення на 2-й стор.)

Архієпископ Кентерберійський кличе до молитов за переслідуваних в СССР

ЛОНДОН (РНС) — Примас Англіканської Спільноти в Англії — д-р М. Рамаей, промовляючи у Вестмінстерській Катедрі з нагоди молебня за права людей, однією з багатьох трагедій нашого часу назвав переслідування віруючих в СССР, і сказав, що це є розпучлива трагедія в історії людства. Закликаючи людей до молитов за переслідуваних, він сказав:

„Наші серця линуть до переслідуваних. Даю приклад: у Советському Союзі християни, православні і баптисти, переслідуванні. Також жиди. Наші молитви з ними; ми стверджуємо наше братерство з ними і пригадуємо сказане Ісусом, що переслідувані мають велику нагороду на Небесах".

З. Р. В. — Архієпископ Кентерберійський — д-р М. Рамзей, — це одинокий християнський провідник на Заході, який при всяких нагодах стверджує, що в СССР переслідування віруючих продовжується. У липні 1969 року він видав спеціяльний бюлетень присвячений трагедії переслідуваних у Советському Союзі, не раз закликав християнський світ до протестів проти тих переслідувань, а також кликав світ давати переслідуваним християнам моральну підтримку посиланням молінням.

„Не можна змінювати сказаного в Біблії"

ОБЕРАМЕРГАУ (РНС) — Не зважаючи на заперечення мейора німецького села Оберамергау, що всі проти-жидівські висловлювання з драми Страстей Христових будуть усунуті, — директор цієї вистави заявив, що деякі антисемітські вислови залишаться в тексті, який буде вжитий цього року.

Директор Прайзінгер заявив, що текст драми був переробленний всесторонньо, але того, що було взяте з Біблії, змінити не можна. „У Біблії таки є тверді слова про жидів", сказав він.

Селянам Оберамергау був предложений новий текст драми Страстей Христових, без образливих відношень до жидів, але, на їхню думку, цьому текстові бракує елементу поваги, чяку драма Страстей Христових мусить мати.

Прайзінгер сказав кореспондентам, що оберамергауці сподіються дальшої критики, особливо з боку Американського Жидівського Конгресу. Але перщим їх скритикував німецький скульптор Ганс Шейдгофер, що мав бути директором вистави 1970 р., одначе він, через „питання антисемітизму", врезигнував.

Перехід грецьких священиків у Російську Церкву продовжується

ТОРОНТО — Отець Петро Каррас — настоятель грецької парафії Св. Димитрія в Торонто, вийшов з-під юрисдикції архиепископа Яковоса (Грецька Американська Архієпископія Яковоса (Архиєп. Яковос — р. В.), не є пастирем Церкви... Він заявив, що Православна Церква не є „Єдина, Свята, Соборна й Апостольська Церква" нашого Символу Віри.

Подібне оскарження архиепископа Яковоса недавно проголосив був грецький священик Єремія Маніос з Флинт, Миш., США. Він також перейшов у юрисдикцію митрополита Філарета. Раніше, митр. Філарет прийняв у свою юрисдикцію грецьких священиків — Никиту Паллазіса, Пантелеймона Метропулоса та інших.

Інформації про перехід вищезгаданих грецьких священиків у Зарубіжну Церкву, подав англомовний православний журнал „Логос", що його редагує грецький священик Євсевій Стефану. У редакційній статті „Логосу", за грудень 1969 року, він, між іншим, заявив: „Вони (грецькі священики в юрисдикції митр. Філарета — р. В.) вважають нас боязкими. Але ми волімо боротися, ніж переходити (в інші юрисдикції — р. В.), — бодай у цей час".

Так реагують грецькі священики на „екуменізм" архиеп. Яковоса.

†

З невимовним смутком повідомляємо все українське громадянство, а українських журналістів зокрема, про те, що 29 грудня 1969 року, на 63-му році життя, у Торонто, несподівано помер, відвівши і журналіст

Бл. п. ПЕТРО ЧЕЧЕТ (ВОЛИНЯК),

редактор літературно-політичного журналу „Нові Дні", колишній член управи Спілки Українських Журналістів, громадський і політичний діяч.

Панахиди відбулися 1 і 2 січня 1970 року у похоронному заведенні „Кардинал і Сон", а похорон-у суботу, 3-го січня, на місцевому Торонтонському цвинтарі.

Вічна Йому Пам'ять!

Спілка Українських Журналістів Канади.

У століття Першого Ватиканського Собору...

(Продовження із 1-шої стор.)

SEMPER IDEM

ДОГМАТИ ПРО „ПЕРШЕНСТВО" І „НЕПОМИЛЬНІСТЬ" ПАПИ — ЦЕ ПРАВДИ ВІРИ І ДЛЯ „НЕЗ'ЄДНАНИХ БРАТІВ", КАЖЕ ПАПА ПАВЛО VI.

Настоюючи, що доктрини про „першенство Римського Первосвященика та непомильність його урочистої і визначеної науки" витримали натиск часу, папа сказав, що вони дають усьому світові і „нашим братам християнам, що й досі відлучені від нашої католицької спільности" урочисте свідчення про „правду і єдність" — „непорушні харизми" містичного Тіла Христового — Церкви. („Харизма" — благодать).

(Так говорив папа Павло VI в день свята „Непорочного зачаття Діви Марії", в грудня 1969 року. Перший Ватиканський Собор почався 8 грудня 1869 року).

На другий день (9 грудня 1969 р.), на генеральній авдієнції, папа Павло VI заперечив припущення, що Другий Ватиканський Собор відсунув Перший Собор 1869-1870 р.р. у тінь та недоречність; він підкреслював „повну сучасність" його постанов та настоював, що постанови Першого Ватиканського Собору мають „велику творчу важливість" навіть у наш час.

„Правди, встановлені Першим Ватиканським Собором, є дуже-дуже перешкодами в нашій модерній ментальности", не зважаючи на те, що їх заперечують і квестіонують сьогодні, говорив папа.

Для спеціального підкреслення, папа Павло VI виділив постанови Першого Ватиканського Собору про „першенство" і „непомильність".

„Ці догмати були здефінійовані Конституцією „Пастор Етернус", пригадав папа, „що була видана 18 липня 1870 року в присутности 535 Отців Собору, які одобрили її однодушно, хоч, після деяких і хвилюючих дискусій, 83 отці стрималися від голосування".

ОБ'ЄДНАННЯ ХРИСТИЯН В ОДНО, БЕЗ ВИЗНАННЯ ДОГМАТІВ ПРО „ПЕРШЕНСТВО" І „НЕПОМИЛЬНСТЬ", — НЕМОЖЛИВЕ, НАСТОЮЄ ПАПА

Догмати, додані Першим Ватиканським Собором до „спадщини і віри" Церкви, говорив папа, є також „незвичайно важливі і для нашого часу".

Догмат про „першенство папи, поясновав Павло VI, відноситься до єдности Церкви. Єпископ Риму, наслідник Св. Петра, не є лише „усобленим центром цієї єдности, а є він також її увічненим і видимим Джерелом, як це потвердив Другий Ватиканський Собор".

Збір усіх християн „в об'єднання, якого бажає Христос, не може вилитися тих правд, що їх встановив Перший Ватиканський Собор".

„Догмат про непомильність торкається вирішального пункту життя Церкви, всіх християн, і всього світу, — така то правда об'явлення Божого", сказав у закінченні своєї промови папа Павло VI.

ДОКУМЕНТИ ПЕРШОГО ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

День перед проголошенням відзначений Першого Ватиканського Собору, папа Павло VI видав розпорядження опублікувати повну збірку документів, що до згаданого Собору відносяться. Це має бути повне й остаточне критичне видання згаданих документів. У збірку мають увійти всі підготовні акти, акти Собору, і всякий інший матеріял з листами і денними нотатками включно.

Рішення папи видати всі документи, що відносяться до Першого Ватиканського Собору, привітали, як крок дуже великого значення, бо, думають, що ті матеріяли „поглиблять усвідомлення і розуміння життя і доктрини Церкви".

Ній цьому репортажі РНС з Ватикану закінчуємо, а далі подаємо інші документи.

ТЕКСТИ ДОГМАТІВ ПРО „ПЕРШЕНСТВО" І „НЕПОМИЛЬНІСТЬ" ПАПИ ВКЛЮЧАЮТЬ ПРОКЛЯТТЯ НА ТИХ, ХТО ІХ НЕ ВИЗНАЄ

Папа Павло VI, на генеральній авдієнції в Ватикані, пригадав і з натиском підкреслив, що догмати про „першенство" і „непомильність", здефінійовані в Конституції „Пастор Етернус" („Пастир Вічний") — зобов'язує У С І Х християн. Нижче подаємо дві дослівні цитати з тієї „Конституції", що були подані в **„Додатку до Чинностей і рішень Руського Провінціяльного Собора в Галичині, відбувшогося во Львові 1891 року"**. До згадної книги доданий текст під заголовком **„Конституція Догматична перша про Церкву Христову і першенство Папи Римського і непомиль не учительство його"**. Перша цитата (1) подана з 1-го Розділу Конституції „Пастор Етернус" (на сторінці 18 „Додатку до Чинностей...."). Друга цитата (2) подана з 3-го розділу Конституції, тобто тієї ж „Конституції Догматичної..." (на стор. 20-21 „Додатку до Чинностей...").

1. Цитата перша:

„Коли б хто сказав, що не з установлення Божого є те, що Св. Петро в першенстві своїм над вселенською Церквою має непереривних наслідників, або — що Папа Римський не є наслідником Св. Петра в тім же першенстві, — нехай буде прокляття!"

2. Цитата друга:

„Коли б хто сказав, що Папа Римський має лише обов'язок нагляду або управління, а не повну й найвищу владу судівництва над всією Церквою — не лише в справах, що відносяться до віри і моральности, але також в тих, що відносяться до дисципліни й права Церкви в усьому світі; або — що він має лише більшу частину, а не всю повноту тієї найвищої влади; або що ця його влада не є оправданою і безпосередньою, чи то над усіми поодинокими пастирями, чи вірними, — нехай буде прокляття!"

Перша цитата виразно говорить, що „Конституція Догматична перша про Церкву Христову і першенство Папи Римського і непомильне учительство його" має на увазі **вселенську Церкву Христову, як цілість.**

Перший Ватиканський Собор проголосив догмат про „першенство" папи над **усіма християнами** та про його „непомильність". Прокляття тих, хто того не визнає, є в тексті догмату. Отже те прокляття є на всю частину людства, яка не визнає догматів про „першенство" і „непомильність" папи, і — як невід'ємна частина догмату — те прокляття, з принципів догматичних, — у католицтві невідхильне! Відхилення папою прокляття, кинутого на Православну Церкву 1054 р., не має ніякого значення, бо важним є остане прокляття з 1870 р., проголошене не тільки на православних, а й на всіх християн некатоликів, а також і католиків, які з догматами про „першенство" і „непомильність" папи не погоджуються, або квестіонують їх.

SEMPER IDEM — ЗАВЖДИ ТЕ САМЕ, АБО: У РИМІ БЕЗ ЗМІН

Зведення вищеподаного матеріялу — важке, неприємне, і було б багато краще, коли б так воно було непотрібне. Але так воно не є, а навпаки, — таки доводиться перемагати душевне зогидження й писати про те, що може обурювати не тільки спокійного читача, але й того, хто вже навик дивитися на цього роду „священні" неймовірності й оцінювати їх з рівня його розсудку.

Збуваються важкі часи, в яких предвижуються апокаліптичні картини...

Наш час проходить під знаком т. зв. „екуменізму". В церковних сферах зроджуються й розносяться по світі благородні ідеї християнського — якщо не повного єднання, то бодай якогось примирення, зближення, братерства, співпраці тощо. З цією метою поміж порізненими християнами відбуваються приязні зустрічі, розмови, а то й поважні діялоги. Такий настрій нашого часу і слава Богу, що він настав. До повного порозуміння поміж порізненими християнами ще далеко, але час на взаємне вирозуміння, здавалося б, уже давненько наспів. І справді, скільки вже було говорено про всякі зміни в християнському світі, — навіть у самому католицтві? Скільки говорилося про „екуменічне" наставлення і значення недавнього Другого Ватиканського Собору? (Першого і згадувати не хотіли). Про „епохальності" значення зустрічі й поцілунки папи Павла VI з патріярхом Атенагорасом? Про відкликання ними анатеми (прокляття) з 1054 року? Про зустрічі папи з провідниками інших християнських віроісповідань? Про відвідини папою екуменічного центру — Світової Ради Церков? — і т. д., і т. п. Хто смів сумніватися, що зв всіми тими подіями і жестами не було духа щирого екуменізму? Тільки вироднки, здавалося б, та якісь диваки могли нерадіти з того. Але були такі, що справді не раділи, — бо не вірили, що за вивами того роду „екуменізму" була священна щирість. Її не було. До лікування ран роз'єднаних християн підходили однобічно, говорили про екуменізм та примирення, якого в дійсності не було і немає („Рани народу Мого легковажно лічують, говорячи: „Мир, мир", а миру немає!" — Єремія 6:14).

Коли б так усе те не торкалося нас, то не боліла б душа. Але так не є, усе це глибоко торкається й нас, бо це ж ім'я того „екуменізму" і нас, вихлятих, уніятська ієрархія закликала до поклону стопам папи, зводила на „спільні" Богослужения, і тепер кличуть до єдности, до наближення до Риму й запевняють, що таким нашим тенденціям будуть сприяти, бо, кажуть, що в Римі все змінилося, — все змінив Другий Ватиканський Собор.

Чи справді Другий Ватиканський Собор зробив хоч одну істотну зміну, яка давала б підстави писати думати, що в католицтві бодай дещо змінилося? Ні, такого немає. Другий Ватиканський Собор лише зрушив хуртовини води католицизму, які мутяться по сьогоднішній день, але це ніякої відради нікому не приносить, — не приносить відради навіть тим, що з католицизмом годитися не можуть; так само, вірмо, що й чесні католики не будуть радіти тим, коли десь серед християн, скажім, серед православних, виникають якісь непорядки. Гідність чесних православних і чесних католиків не дозволить на те, що б вони раділи непорядками серед іншовірних християн. Нормальна людина, а тим більше християнин, чужою бідою радіти не буде, бо й не може. Але нормальну людину, особливо чесного християнина, до основ зворушує те, що (говоримо конкретно) за невизнання ним „першенства" те „непомильности" папи Католицька Церква сто років тому кинула на нього догматичне прокляття, а тепер папа Павло VI урочисто пригадує, що те прокляття — це одна з „найзначніших і вічно важливих", отже догматичних, ухвал Католицької Церкви, що воно „непорушна харизма" (харизма — благодать) Церкви, що це одна з істин Божественного об'явлення.

Зворушує все це Шановного Читача, як щось неймовірне? Огірчує вона про католицьке прокляття всіх некатоликів?

Пригадуємо, що те прокляття, з боку Католицької Церкви, живе і дійсне, бо є частиною католицького догмату про „першенство" і „непомильність" папи, і що сам папа Павло VI пару тижнів тому пригадав нам, що воно — вічне. Те прокляття вийшло в істоту католицтва, отже, логічно, з боку папи воно невідхильне.

Ось у світлі чого треба дивитися на католицький „екуменізм". Дише він якоюсь мірою християнської щирости, любови? Тут скорше пригадка середньовіччя, „Св. Інквізиції", нічого більше. У цій пригаді папи маряться тіні „Варфоломіївої ночі", привиджуються огні Холмщини, катівня православних у Хорватії, — все те, що діялося в ім'я „першенства" й „непомильности". Стирання з лиця світу „єретицького гріха" на Холмщині й у Хорватії діялося в 30-х і 40-х роках нашого століття. А якщо теперішній католицький „екуменізм" бажаних успіхів не принесе, чи не може, буває, те саме повторитися знову? У Католицькій Церкві ще й досі невідхильне навчання Томи Аквінського з XIII століття, який навчав:

„Є такий гріх, що заслуговує не тільки на відлучення від Церкви шляхом позбавлення причасти, але й також відлучення від світу шляхом убиття... Коли світські володарі без вагання й справедливо засуджують на смерть фальшивників грошей, чи інших злочинців, то тим більше справедливо буде, коли єретики, зараз таки після їх арешту, будуть не лише відлучені від Церкви, але й убиті".

(Ця цитата з тексту Томи Аквінського „Summa Theologica„ подана в такій праці: Henry Bettenson, „Documents of the Christian Church", London — New York — Toronto, 1941. В цій книжці вищенаведена цитата подана на стор. 186-187).

Тяжко все це пригадувати, про нього писати, але твориться така ситуація, що й про це писати думати; бо, як би не було, поза всіма „екуменічними" каталицькими успіхами стоїть грізний Рим, який завжди був, тепер є і завжди буде вірний давній латинській пословиці: „semper idem" — завжди те саме, а це значить, що Рим не змінюється ніколи.

Виступ православних священиків проти „розгнузданих свобід"

САНТА БАРБАРА, США (РНС) — Група грецьких православних священиків видала спеціяльну заяву, якою закликає американські власті обмежити „розгнуздані свободи громадян", як один із кроків до встановлення соціяльної й родинної рівноваги в Америці.

Заява була опублікована за згодою єпископа Мелетіоса, духовного провідника біля 350 тисяч православних греків, що живуть у західніх частинах США.

У заяві подано критику „безмежної свободи" (Американської) Конституції.

Речник комітету священиків — о. Константин Палаззіс з Санта Барбара, сказав, що „існуючі закони відповідні, але не завжди дотримуються... порушники громадського спокою і критики держави послуговуються правами, яких немає в Конституції". Одночасно, говорив о. К. Палаззіс, „ми стоїмо за впровадження соціяльних несправедливостей та за правильне введення закону".

У ряді інших, згадана група православних священиків поставила слідуючі вимоги:

— Привернення молитви в публічних школах.

— Цензура і заборона друкованих описів, картин, фільмів та порнографічних сцен, сексуального приниження й морального упадку.

— Заведення відповідного покарання за злочини.

— Переорганізація родинного життя, згідно з Законом Божим.

— Виховання поставити на основи канонів, ввічливости, педагогії й етики.

— Повернення до Того, Хто далеко перед Конституцією нашої держави про голосив і дав нам Нагірну Проповідь для забезпечення життя окремих людей і народів.

Жиди вдоволені, що в США не було різдвяної поштової марки

Філядельфійський щоденник „Америка", за 23 грудня минулого року, інформує, що Американський Жидівський Конгрес вислав вдоволення з приводу того, що передріздвяна поштова марка, видана в США, не має релігійного характеру. Вона зображує лише зимовий краєвид.

1968 року різдвяна поштова марка мала тему Благовіщення Діві Марії, але президент Американського Жидівського Конгресу запротестував проти неї, отже різдвяна поштова марка на 1969 рік була прийнятна і для жидів.

Президент Американського Жидівського Конгресу — В. Маслов, заявив, що він вислав був листа до генерального постмайстра США, щоб він, згідно з обов'язуючим в США законом відділення Церкви від держави, припинив видання поштових марок з нагоди Різдва Христового.

У США живе біля 6 мільйонів жидів.

Заходи російських юрисдикцій створити одну Православну Церкву в США

Український щоденник „Америка", що виходить у Філядельфії, США, в числі за 13 грудня 1969 року, подав інформацію про заходи двох російських православних юрисдикцій об'єднатися в одну Руську Автокефальну Православну Церкву в США. РАПЦ мали б створити Американська Російська Митрополія (під проводом митр. Іринея) і Екзархія Московської Патріярхії.

Як подає щоденник „Америка", переговори про створення з тих двох юрисдикцій однієї автокефальної Церкви почалися 1963 року, коли США відвідував митрополит Никодим Ротов. Переговори продовжувалися в Упсалі, Швеція, 1968 року. Швидким темпом переговори велися 1969 року, які мали місце в Нью Йорку, Женеві та в Токіо. Остаточне договорення про злиття патріярщої Екзархії в США з Американською Митрополією в одну автокефальну Церкву сталося в час зустрічі делегацій з боку Американської Митрополії: єпископ Кипріян і отці протопресвітери: І. Пішта, А. Шмеман, М. Скворя й І. Меендорф; з боку Московської Патріярхії: митр. Никодим Ротов, протоієреї: Л. Воронов, В. Боровой та іеромонах К. Гундяєв.

У наслідок усіх переговорів, Московська Патріярхія погодилася надати подальними згаданим юрисдикціям церковну автокефалію. Таким чином Московська Патріярхія — якщо поведення стане доконаним фактом — мала б відмовитися від своїх юрисдикційних претензій у США, залишила б собі лише „патріярше подвір'я", а всі парафії патріярщої Екзархії мали б включитися в Митрополію Руської Автокефальної Православної Церкви в США.

Договір про створення РАПЦеркви в США мусить мати затвердку Собору Єпископів Американської Російської Митрополії та Синоду Московської Патріярхії. Великий Собор Єпископів Американської Митрополії мав відбутися в грудні місяці минулого року.

Згідно з інформаціями „Америки", Екзархія Московської Патріярхії в США нараховує понад 182 тисячі вірних; Американська Російська Митрополія — біля 600 тисяч. У США є ще одна російська юрисдикція — Зарубіжна Російська Православна Церква — з 85 тисячами вірних, але, думають, що вона до об'єднання в РАПЦеркву не приступить.

Жиди в Канаді заробляють найбільше

ОТТАВА — Королівська Комісія Двомовности і Двокультуралізму у двотомовому звіті „Світ Праці" подала статистику заробітків усіх робітників (крім агрикультурних). Комісія виказала, що жиди заробляють пересічно — **$7,496** річно, англійці — $4,852, німці — $4,207, українці — $4,128, французи — $3,872, італійці — 3,621 дол.

Канадійці британського походження становили 44% всієї сили працівників в Канаді, французи 28%, німці 6%, а італійці й українці по 3%. Жиди становили всього 1% сили працівників, одначе, з найбільшими доходами.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Embassie, Передплата: в Канаді $5.00 на рік. За границею — $5.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00. — Foreign — $5.50. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ЩО НАМ ПРИНЕСЕ 1970 РІК?

1969 рік — за нами. Він проходив у нас під знаком закінчення ювілейних святкувань 50-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і ці святкування займали багато нашої уваги, енергії та часу; програму ювілейного Року доведено до кінця, і що можна було зробити — те зроблено.

З відзначень Ювілею 50-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді виломилася інша ідея — відзначення Року Української Православної Молоді. Офіційне проголошення Року Української Православної Молоді Провід нашої Церкви зробив 1-го липня 1969 року, і від того часу дещо зроблено; як цей Рік закінчиться — покаже 1970 рік.

Першою подією, яка сталася в рамцях Року Української Православної Молоді, була Конференція Українських Православних Університетських Студентів, що відбувалася 5, 6 і 7 вересня 1969 року в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Конференція дала почин місійному рухові — Рухові Українських Православних Студентів, який, якщо він справді буде введений в життя, може відограти колосальну ролю в житті нашої Церкви. Які саме надії можна буде покладати на цей Рух — також покаже 1970 рік.

Другим з конкретних явищ, що сталися 1969 року — в Рік Української Православної Молоді — було пожвавлення праці і поглиблення інтересу нашої молодечої організації СУМК. Це зробила нова Домініяльна Управа цієї організації.

Судячи по її досьогочасній праці, можна вірити, що на цьому відтинку нашої церковно-громадської й виховної праці, українське православне здоров'я суспільство в Канаді 1970 року побачить конкретну працю, а також чималі успіхи.

1969 рік виявив два позитивні аспекти щодо світу нашої православної молоді: 1. Ближче зацікавлення молоддю з боку Проводу і старшого суспільства і 2. Глибше самоосвідомлюючe зацікавлення самої молоді. Це збуджує благородні очікування, надії. Але, щоб ті надії хоч у якійсь малій мірі оправдалися, в цьому 1970 р. треба вперто попрацювати всім: і тим, кого молодь цікавить-турбує, і самій молоді. 1970 рік мусить бути повний такої праці!

Найважливішою нашою подією 1970 року буде XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Підготовка і переведення Собору вимагатимуть багато праці, розсудку, умілости зводити вимоги часу в правильне русло церковної й національної традиції і т. ін. Собори Церкви — це не звичайне життєве явище, а явище ЦЕРКОВНЕ, отже й у світлі ЦЕРКВИ будемо підготовлятися до нашого XIV Собору, і з ЦЕРКОВНИМ заставленням підемо на Собор. Ітн на Собор по-церковному, значить ітн з Богом, а з Богом — усе піде добре.

1970 рік для нас — це дуже важливий рік. Віримо, що він буде також плодовитий у всьому. Нехай же він благословиться нам на все добре!

„МНОГОЛІТСТВІЄ" КАРДИНАЛА СЛІПОГО: ОПІЗНЕНЕ? ПЕРЕДЧАСНЕ? ПОВНЕ НАДІЙ?

Український тижневик „Шлях Перемоги", що виходить у Мюнхені, Німеччина, в числі за 12 жовтня 1969 року, подав репортаж про зустріч кардинала Сліпого з українським громадянством у Гановері, а в тім слідуючу інформацію, яку передруковуємо дослівно:

„Зворушливим і радісним моментом було, коли Блаженніший Кардинал Кир Йосиф підносив „многоліттєє" Святій Отцеві, та присутнім українським і німецьким Владикам, підніс також „многоліттєє" новообраному Митрополитові Української Православної Церкви, Блаженнійшому Кир Мстиславові і всім православним братам, та згадав, що під час свого перебування в ЗСА він відав Блаженнійшого Кир Мстислава, та він розмову на тему поєднання нашої Церкви, що вважається великим кроком в тому напрямі, а на Блаженнійшого Митрополита Кир Мстислава покладається під тим оглядом великі надії".

(Кардинал Сліпий, побувавши на американському континенті, 6 серпня 1968 року відвідав Осередок Української Православної Церкви в США, Бавнд Брук, і мав зустріч з митрополитом Іоаном та архиепископом Мстиславом. Це, мабуть, ту зустріч згадано в наведеній інформації „Шляху Перемоги").

Вищезгадане „многоліттєє", виголошене кардиналом Сліпим архиепископові Мстиславові з нагоди обрання його на становище Митрополита Української Автокефальної Православної Церкви, можна приймати по-різному; найчастіше прийняти його так, як про нього сказано в інформації „Шляху Перемоги", — з доповненням мотиву кардинала Сліпого на „многоліттєє" його розмовою з архиеп. Мстиславом „на тему поєднання нашої Церкви" та що кардинал Сліпий вийшов з тих розмов у „великих надіях".

Це наглядна, очевидна вартість інформації про „многоліттєє" кардинала Сліпого архиеп. Мстиславові.

Але чи це все? Чи можна на цьому стати й інших мотивів на те „многоліттєє" не шукати?

Беручи на увагу те, що постать і роля кардинала Сліпого для українців не зрозуміла, як про це висловився перед делегацією СКВУ в Римі голова Конгрегації для Східніх Церков — кардинал Фюрстенберг (комунікат СКВУ від 9-го жовтня 1969 року), а в Нью Йорку, в присутності кардинала Сліпого, унійтський епископ Шмондюк, — до всього, що проголошує і робить кардинал Сліпий треба ставитися з резервою. (3-го серпня 1968 року, на бенкеті, влаштованому в честь кардинала Сліпого в Нью Йорку, епископ Шмондюк — господар бенкету, між іншим, сказав: **„Нам треба в першу чергу пізнати Верховного Архиепископа. Його плани, його задуми не всім нам відомі"** — „Америка" ч. 150, 1968).

Отже, кардинал Сліпий — це ще не пізнана постать, а його плани і задуми невідомі навіть українським унійтським епископам. У Нью Йорку еп. Шмондюк дав прилюдний виклик кардиналові Сліпому, щоб він сказав українцям, хто він є і з якими плянами він від українців ховається, — але кардинал Сліпий еп. Шмондюка і присутніх на бенкеті людей зігнорував, і ніякої відповіді на той виклик не дав.

Коли лише восени 1969 року кардинал Фюрстенберг сказав, що українці постаті кардинала Сліпого не розуміють, то й не завжди можна йому вірити. Сліпий — це загадкова постать, і про це натякнув дещо (восени 1969 року) італійський журнал „Ль джорнале д'Італія".

Загадково митр. Йосиф Сліпий переміг 18-літня „муки" в СССР, і загадково появився в Римі. Цього з уваги випускати не можна.

А тепер вернемось до „многоліттєвя" в Гановері,

„Многоліттєвіе" з мотиву обрання архиеп. Мстислава на становище Митрополита УАПЦеркви можна від кардинала Сліпого прийняти; але над другим мотивом — „надійна" його розмова з архиеп. Мстиславом про поєднання, — над тим мотивом треба застановлятися глибше.

Якщо поєднання кардиналові Сліпому показалося аж таким „надійним", то „многоліттєвіе" архиеп. Мстиславові треба було виголосити ще в серпні 1968 р.; якщо ж воно не дуже „надійне", то краще було б з ним почекати, поки поєднання не стане доконаним фактом, а тоді вже можна було б „многоліттєвувати" голосніше. А так кардинал Сліпий „многоліттєвує" тоді, коли його „многоліттєвіе" може наробити дуже багато шкоди — і справі поєднання, і самому архиепископові Мстиславові. Коли Шумлинський у 17 столітті хотів, щоб його поєднання з Римом було успішним, то він ховався з ним 20 років; Кардинал Сліпий діє інакше: він спішить кинути між українців іскру підозрінь та недовіри, отже й „многоліттєвіе" якоюсь загадковому поєднанню. „Загадковий" хто може з того користати?...

ПІД НОВИЙ 1970 РІК

Важкими кроками відходить у минуле ще один рік — рік 1969, — рік радості і смутку, втіхи й горя, успіху й невдач. Усе втікає у минувшину — відходять наші думки, почування, бажання; відходять і самі люди. Свіжі могили виростають, але і ті, з ходом часу, зникають з лиця землі, — відходить усе, лише деколи вітер загомонить про минуле-забуте.

Коли ж таке марне людське життя, коли ж таке коротке життя на землі, коли ж стільки горя і біди, неправди й жорстокості переносить людство, то чи ж варто гонитись за тими земними благами, за почестями й славою світу цього?

Ні, людство мусить жити вищими ідеалами, працювати не для своєї слави, а для добра людства. Ми православні ук раїнці, крім праці для людства, мусимо служити Богові і Святій Православній Церкві. Людство, і ми, українці з ними не повинні боятися терпіть і переживань, бо життя без терпінь, без переживань і без турбот — життя спокійне і одноманітне — це не життя. **Життя — це боротьба.** Нічим не цікавитися, нічого корисного не робити, „сидіти зложивши руки" — це значить — пропадати живцем.

Нераз, а особливо на порозі Нового Року призадумуємося над своїм життям, але робимо це дуже односторонньо, бо звертаємо увагу лише на матеріяльну сторінку життя, а життя душевне — глибше і важливіше — обминаємо.

Кожна людина, переступаючи поріг Нового Року, мимоволі пригадує собі, що дав їй **старий рік**, що записав він на сторінках історії її життя. Зокрема наш український народ — нещасливий безталанним своєї долі із смутком згадує Старий Рік і завжди покладає надії, що Новий Рік принесе йому кращу долю.

Зробімо ж підсумки нашої роботи за минулий рік, подумаймо, які наші „діла минувших днів"? Уміємо бути критиками других, одначе не вміємо і не любимо бути самокритиками, не хочемо судити самих себе. На початку Нового Року конче постараймося зрозуміти самі себе, підрахуймо свої добрі і злі діла, а тоді побачимо, як мало добрих діл зробили ми протягом року.

Не досить нарікань на минулорічну біду, горе, несправедливість і жорстокість, не досить прохань у Всевишнього Господа Бога про кращу долю у Новому Році. В першу чергу перевірмо самі себе і приложімо усіх зусиль і старань, щоб кожний день у Новому Році зробити кращим.

Ми тратимо почуття до вищого, до чогось святішого і важнішого від звичайних буденних життєвих турбот. Стає нам страшно й моторошно від тих жахливих слів, що до нас доходять: „Бога немає! Бог умер"! Стає нам сумно і гірко, що ми не маємо сили й відвази з твер дою вірою відгукнутися: „Неправда! Бог живе, і живе душа наша"! Ми залишилися християнами лише по імені і з християнськими метриками. Тому ми стали безсильними в боротьбі з невіруством, неправдою й злобою, що нас із усіх сторін оточують. Чи ж зовсім ми вже вмерли? Чи ж серце наше не страхається свого безсилля? Вслухаймося в слова Святої Євангелії, що лунають по наших церквах. Нехай вони в наших серцях розбудять таємний поклик до нового правдиво-віруючого життя. Почуймо цей могутній поклик, нехай заридає наше серце, нехай розбудиться від цього грізного поклику наша приспана душа, нехай скріпиться наш збаламучений розум!

На порозі **Нового Року** зробіть рішення — невтомно — щиро працювати не тільки для себе самих, але й для своєї Рідної Церкви і Народу. Постановім, що ми й надалі будемо зберігати тверду й непохитну віру в Бога, що ми й надалі будемо вірними дітьми Святої Православної Української Церкви не тільки словами, але й християнськими ділами! Намітивши собі таку ціль, нам буде легше словами горячої молитви звернутися до Всевишнього Господа і щиро благати Його: Боже, дай нам Апостольську віру, дай нам мужність і відвагу бути правдиво православними християнами, натхни наше життя, зроби його розумним, спокійним і вільним... **Благословіи вінець наступного 1970 року!**

Прот. Петро С-ч.

Конфлікт на ієрархічних вершинах Антіохійської Патріярхії

Орган Антіохійської Православної Діецезії в Північній Америці „Да Ворд", за грудень 1969 року, подав широкий репортаж про тривожні події, які зайшли в сферах ієрархії Антіохійської Патріярхії. Справа закінчилася тим, що Священний Синод Антіохійської Патріярхії, на надзвичайній сесії 10 жовтня 1969 року, чотирьох митрополитів виключив із молитовного єднання, а одного з Церкви взагалі.

Надзвичайна сесія Синоду Антіохійської Патріярхії відбулася в Дгур Швеір у Ливані (Лебанон), під головуванням Патріярха Теодосія VI; у той же час покарані цим Синодом митрополити мали паралельний Синод в Дамаску, Сирія.

Напруження в сферах проводу Антіохійської Патріярхії, почалося в квітні 1969 року. Патріярх Теодосій VI сказав був усіх ієрархів на звичайну сесію Синоду, але, через недужий стан здоров'я, не міг на ній головувати, отже председіндство доручив найстаршому з своїх архиепископів — митрополитові Епіфанієві. Митр. Епіфаній поводився так, що в часі 25 днів засідань Синоду не міг прийняти ніяких рішень, а тільки ухвалив дату чергової сесії на 7 жовтня 1969 року. Збори Священного Синоду, згідно з статутом Антіохійської Патріярхії, може скликати тільки патріярх. 28 серпня 1969 року, патріярх Теодосій повідомив усіх епископів, що чергова сесія Священного Синоду має початися 7 жовтня в патріяршому монастирі Св. Ілії в Дгур Швеір у Ливані. У вересні 1969 року митрополит Епіфаній, упротивень патріярхові, повідомив усіх епископів, що вони повинні з'їхатися на засідання Синоду в Дамаск, Сирія, а не патріярха не звертати уваги, бо він „мен тально некомпетентний". На засідання Синоду в Швеір прибули 8 ієрархів з патріярхом Теодосієм; засідання в Дамаску відбулося при участі трьох ієрархів. Обидві частини епископів, між іншим, обрали кандидатів на обсадження повдовілих Єпархій і висвятили їх. Патріярх Теодосій із зібраними епископами в Швеір зборів епископів у Дамаску не визнали і на їх учасних ієрархів та на висвячених ними епископів наложили канонічні санкції.

Про рішення Синоду в Швеір патріярх Теодосій VI повідомив звержників автокефальних Православних Церков слідуючим комунікатом, виданим 10-го жовтня 1969 року:

„На надзвичайній сесії Найсвятішого Синоду Антіохії, що відбулася в патріяршому монастирі Св. Ілії, Дгур Швеір, скликаній під нашим председінством, прийнято слідуюче однодушне рішення: припинити молитовне єднання з росіськими епископами, що зібралися в Дамаску, а іменно: з митрополитом Епіфанієм Аккарським; з митрополитом Павлом Тирським і Сидонським; з митрополитом Василіосом Гаврянським; з митрополитом Михаїлом Толедським; виключити з Церкви так званого митрополита Гомського, Гавриїла Фадула, після багатьох патріярших листів, телеграм і пересторог. Усі рішення ухвалені в Дамаску порушують Священні Канони і постанови і оцим проголошуються позбавленими вартости".

Цей комунікат підписав Теодосій VI, патріярх Антіохії і всього Сходу. Кільк днів по розісланні цього комунікату, патріярх Теодосій отримав листи співчуття і підтримки від Атенагореса — патріярха Константинопольського, Миколая — патріярха Олександрійського, Бенедикта — патріярха Єрусалимського, від первоієрарха Православної Церкви в Греції — архиеп. Іеронима, архиепископа Макаріоса, архиепископа Якобоса і інших.

Англомовний православний журнал „Логос" (грудень 1969), який виходить у США, інформуючи про події в Антіохійській Патріярхії подає, що конфлікт між антіохійськими ієрархами виник на тлі непогодження поміж ними в справі участи мирян у виборах епископів. У редакційній цього журналу подано завагу: „Як легко епископам творити розколи в Церкві"...

„Хіба на Україні є українська мова?"

У тижневику „Християнський Голос", п. В. Гринько, в замітці „Чому не по-українському?" розповідає про свою зустріч з групою студентів із африканських країн, які рік тому вчилися в Київському університеті. У групі були два студенти, що добре говорили по-російському.

„Коли ж я запитав їх, чи не знають вони трішки щось з української мови, — пише п. В. Гринько, — вони відповіли мені таким дивним запитанням: „А хіба на Україні є якась окрема українська мова?" Вражений цим запитом, я мусів вияснювати їм те, що, здавалось мені, цілком не треба було б вияснювати студентам, які вчилися в університеті столиці України. Виявилось, що за пару років навчання в Київському університеті їм ніхто не звернув уваги бодай на існування української мови. Вони були певні, що, крім російської мови, яку вчили і яку чули в своєму університетському оточенні в Києві, ніякою іншою мовою на Україні не говорять".

На запитання В. Гринька, чи не знають ті два студенти якоїсь української пісні, вони заспівали: „Волга, Волга, мать родная".

РЕЗОЛЮЦІЇ ОДИНАДЦЯТОГО З'ЇЗДУ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(23—24-го жовтня 1969)

1. Одинадцятий Єпархіяльний З'їзд вітає сердечно Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Блаженнішого Митрополита Іларіона, та бажає Йому обильних Божих Ласк, кріпкого здоров'я та Многих Літ!

2. Одинадцятий Єпархіяльний З'їзд Західньої Єпархії УГПЦ висловлює сердечну подяку Високопреосвященнішому Владиці Андрею за духовну опіку та відданяу працю в Західній Єпархії УГПЦ, за очолення одинадцятого Єпархіяльного З'їзду, настанови та цінне слово-доповідь, а зокрема за всі Його Батьківські поради. При цьому З'їзд нагадує Всечесному Духовенству й вірним Західньої Єпархії, що цього року припадає 10-ліття Архіпастирського служіння Ви сокопреосвященішого Владики Андрея в нашій Церкві, а особливо в Західній Єпархії, та заключає достойно відзначити цю подію окремим Ювілейним Святом.

3. Діставши багато цінних інформацій про стан нашої Церкви в Канаді від присутнього на З'їзді Митроф. Прот. Ф. Керецького, голови Президії Консисторії, — З'їзд сердечно дякує за інформації та обіцяє подавати йому повну підтримку в його праці.

4. Заслухавши доповідь на тему Року Української Православної Молоді, (про голошений Проводом нашої Церкви з 1-го липня 1969 року й що триватиме до наступного Собору нашої Церкви 1970 року), що її виголосив о. Прот. Д. Лучак, — одинадцятий З'їзд Західньої Єпархії закликає всіх вірних Західньої Єпархії, через їхніх делегатів, тісно співпрацювати за вказівками Головного Діжового Комітету та Комітетами на місцях, переводячи намічену програму при повній співпраці Всечесніших Отців Пароxів, Парафіяльних Зарядів та усієї нашої Зорганізованої Молоді.

5. Вислухавши доповіді п. інж. Костя Теличка та голови філії Ради Української Школи Західньої Єпархії, пана В. Савчука, та кінцевих зауваг в цій справі Голови Ради Української Школи при нашій Церкві в Канаді, Митроф. Прот. Ф. Керицького, — З'їзд просить провід філії Ради Української Школи та Комітетів Українських Шкіл в Західній Єпархії тісно співпрацювати з Радою Української Школи при нашій Церкві, як відносно вживання відповідних підручників, так і загальної програми навчання.

6. Одинадцятий З'їзд висловлює щиру подяку Високопреосвященішому Владиці Андрею за Його духовну опіку над Недільними Школами нашої Єпархії, а також висловлює щире признання за їх посвяту та корисну працю Всечесніши Отцям Настоятелям, Комітетам та Учителям Недільних Шкіл. З'їзд підкреслює конечну потребу приготовити однострайну програму для Недільних Шкіл.

7. Одинадцятий З'їзд припоручає Комітетові радіопередачі на терені нашої Західньої Єпархії, як також подати свої пропозиції відносно поетійного фінансування таких програм.

8. З уваги на те, що наш Церковний орган „Вісник" виконує серед наших вірних велику місійну працю, одинадцятий З'їзд звертається ще раз з проханням до усіх вірних нашої Західньої Єпархії поширювати й читати його якнайбільше. З'їзд просить редакційну колегію започаткувати в Році Української Православної Молоді окрему сторінку присвячену справам молоді.

9. Із звіту Голови Президії Консисторії видно, що багато громад не виконують своїх обов'язків відносно закликів та розпоряджень Консисторії в справі бюджету, подавання стану свого членства та інших інформацій про хід праці в згаданих громадах, — Одинадцятий З'їзд ще раз звертається з проханням до зарядів усіх нашиx громад Західньої Єпархії, щоб такі обов'язки з їхньої сторони були завжди виконувані совісно й своєчасно.

10. Одинадцятий З'їзд пригадує звальним Управам Церковних Громад Західньої Єпархії про обов'язки вплат Єпархіяльного бюджету в сумі 2.00 дол. від кожного члена — так за біжучі роки, як також й попередні. У випадкові невиплат, назви Громад, які остались задов жені — відносно бюджету — будуть оголошені на найближчому Єпархіяльному З'їзді за попереднім повідомленням даних громад.

11. Беручи під увагу важливу та корисну працю, яку виконують наші Літні Оселі „Барвінок" та „Київський Гай", Одинадцятий з'їзд висловлює задоволення й подяку Всечесніши Отцям, Управам, Учителям та Вихователям за добре виконану працю в цьому році.

12. Одинадцятий З'їзд висловлює щиру подяку всім працівникам за їхню жертвенну працю на Церковній ниві та одночасно закликає усіх вірних нашої Єпархії, а зокрема нашу Молодь, активно включатися в ряди працівників для нашої Святої Української Православної Церкви та нашого Українського Народу.

13. З огляду на близькість наступного Собору УГПЦ, що відбудеться влітні 1970 року, Одинадцятий З'їзд Західньої Єпархії звертається до Президії Консисторії, щоб до кінця місяця лютого, 1970 року було приготовлено інформативного обіжника, включно з Програмою Собору, й щоб цей інформативний обіжник був переданий на руки кожного Священика та Управ усіх Церковних Громад в Канаді.

Єпископ мелхітцям у США призначив Папа

ВАШИНГТОН (РНС) — Папа Павло VI призначив архиєп. Йосефа Тавіля екзархом для мелхітських католиків у США. Вони були без єпископа від червня 1968 року. Тоді їх єпископ помер; мелхіти в США користувалися привілеєм їм правом обрати собі нового єпископа без уміщання Риму, але папа цього не дозволив. Між мелхітським обрядом у США і Ватиканською Конгрегацією для Східних Церков велася затяжна контроверсія. Але, остаточно, справу вирішив папа і єпископа для мелхітів призначив сам, не зважаючи на те, що Другий Ватиканський Собор признав право Мелхітській Патріярхії вибирати єпископів без вмішання Риму.

Модерний католицький катехізм

ФРАЙБУРГ, Німеччина (РНС) — Католицький епископат Західньої Німеччини апробував модерний катехізм для католиків, у якому, поруч цитат Ап. Павла, подано цитати висловів Жіна П. Сартра — французького проповідника „атеїстичного екзистенціялізму", та автора „Театру абсурду" — Бертольда Брехта. В катехізмі цитуються також д-р Мартин Лютер Кінг та папа Іван XXIII. Мета катехізму — спонукати католиків жити дійсним християнським життям у кожній ситуації. Для спонукання вірного робити правильні порівняння між Євангелією та ситуаціями життя, між іншими, подано й такі наведення:

„Я — не Колюмбус, й Америки не відкриваю, але хочу йти в шукання прав ди, і правді посвячу все своє життя, свої сили й таланти.

„Я — не Альберт Швайцер, і в екваторських лісах у Ламбарені лікарні не побудую, але хочу йти і знайти людину, яка потребує мене й моєї любові.

„Я — не астронавт, і ніколи своєю стопою на Місяць не стану й ніколи не полечу прослідкувати планети, але уважно знайти Царство Боже, що так далеко й так близько, і що так чудово відрізнюється від усіх районів усіх зірок космосу".

УВАГА! УВАГА!

Купуйте для себе! Купуйте іншим на подарунки!

Хор Старшого Відділу СУМК
при Катедральному Соборі
Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні, ч. 145
ім. Адама Коцка

ПЕРШУ СУМКІВСЬКУ ПЛАСТИНКУ

з такими піснями:

1. Частина:

1. Єднаймось діти України; 2. Ой, у вишневому садочку; 3. Ніч яка місячна; 4. На городі верба рясна; 5. Ой, піду я до млина; 6. Пташиний Хор.

2. Частина:

1. Садок вишневий; 2. Крилець, крилець; 3. Бодайся когут знудив; 4. Дівчино прощай; 5. Та туман яром котиться; 6. Човник хитається.

Диригент Хору СУМК: Р. Солтикевич.

Управа Старшого Відділу СУМК при Катедральному Соборі Св. Івана в Едмонтоні надіється, що українське православне громадянство Канади оцінить важливість та користь ПЕРШОЇ СУМКІВської ПЛАСТИНКИ виспіваної СУМКІВСЬКИМ ХОРОМ при Катедральному Соборі Св. Івана та розкупить наше ПЕРШЕ ВИДАННЯ ПЛАСТИНКИ з уваги на РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ!

Замовлення, разом з грішми в сумі 5.00 дол., просимо висилати на адресу:

Mrs. W. Janiw — 12220-126 st.,
Edmonton, Alberta.

До кожного замовлення треба додати 50 центів за пересилку.

Управа Старшого Відділу СУМК
при Катедральному Соборі Св. Івана
в Едмонтоні.

„СВІТСЬКИЙ АПОСТОЛЯТ" ПРАЦЮЄ

„Лише 2.6% української молоді захитані у вірі в Бога"

Українська Греко-Православна Церква в Канаді поділена на ряд Місійних Округ. У Саскачевані є дві Місійні Округи: Саскатунська та Йорктонська. У місіях Йорктонської Округи місіонерську участь беруть також миряни; вони, звичайно, виголошують доповіді, проводять бесіди, а також беруть участь у переведенні дискусій. Це діється в авдиторіях після Богослуження в церкві.

Минулого місяця в Мензі, Саск., управа Йорктонської Місійної Округи перевела одну із своїх місій і, як там ведеться, одну з місійних бесід перевів мирянин — І. П. Горчинський, з Канори, Саск. Учасники місії просили його передати бесіду до друку в „Віснику". Він це зробив і редакція написа:

„У неділю, 9 листопада цього року, в Мензі, Саск., відбувався місія Йорктонської Місійної Округи. Присутніх було шість священників, представники усіх церковних громад Йорктонської Округи і багато вірних. Із священників були: о. Я. Дук, о. А. Тетеренко, о. О. Гудима, о. В. Бобчук, о. М. Стеценко і о. А. Хрустав ка. Мене було запрошено дати промову на тему дня, і я це зробив. Моя тема була така: „Визначні науковці світу вірують у Бога".

„При кінці місійної програми всі присутні ухвалили, щоб я свою промову передав до „Вісника"... отже я це роблю, — висилаю на ваші руки начерк своєї промови. Я не маю часу приготовити його вповні, отже дано вам свобідну руку змінити, додати, відкинути, — що лише вважаєте за відповідне".

Дякуємо сердечно п. І. Горчинському за його листа і за надісланий начерк бесіди, який друкуємо вповні, під його заголовком:

ВИЗНАЧНІ НАУКОВЦІ СВІТУ ВІРУЮТЬ В БОГА

Кілька тижнів тому в Злучених Державах Америки Дослідча Організація Ровлера зробила перегляд — перелітуючи молодих хлопців і дівчат в кількох університетах — і висліл показав, що лише 60 відсотків молоді вірить у Бога. Кільканадцять років тому вірючих у Бога було 92 відсотки. Це невірство починає якорінюватися вже і в Канаді, головно по більших містах. Велика скількість каже, що вчені не вірують в Бога.

За останніх кілька років я мав нагоду стрічатися і говорити з сотками нашої української молоді. Висліл був такий: лише 2.6 відсотків нашої молоді були захитані в своїм вірюванні в Бога. Отже українці мають причину бути гордими з своїх дітей, бо вони ще вірують у Бога і люблять свій нарід. Дуже рідко трапляються випадки, що наші молоді належать до т. зв. „гіппістів".

Повище подаю около 40 витягів із творів визначних науковців і мислителів світу — природознавців, математиків, фізиків, хеміків, біологів, як також філософів, письменників, історика, політиків і т. п.

1. ЛЕОНАРДО ДА ВІНЧІ (1447-1519) Природа наділила його найвищими дарами — він був геніем природознавства і інших стисліх наук. Він рисував пляни машин, поправляв знаряддя, винайшов експльодуючі бомби, мав пляни танків, субмарин, літаків і так далі, до безконечности. Його тверда віра в Бога виявляється у слідуючій цитаті:

„Коли я застановлюся над людським оком, то чудуюся творчістю Всемогучого Бога. Я також приймаюся до переконання, що Бог дає нам дари й здібності лише коштом великих зусиль".

2. МАЙКЕЛ ФАРАДЕЙ (1791-1876) — природознавець, славний фізик, знавець електрики — без нього, кажуть, Морс не винайшов би телефона, Едісон грамофону і електричної жарівки (свічак). Сьогодні Фарадей рівняється величі Ньютона й Айнштайна. Він каже ось так:

„Я вірю, що без віри в Бога і віри в надприродню силу Божу, чоловік жив би безпомічно, а любов і посвята би були б без значення".

3. АЛБЕРТ АЙНШТАЙН — визначний інтелектуальний геній математики і фізики, який перевернув традиційні поняття і теорії на полі фізики. В своїй автобіографії він пише:

„На початку світа Бог сотворив Ньютонові правила — закони руху разом з масою і силою".

4. Д-р ЧАРЛС МЕЙО — з Мейо Клініки — батько його започаткував клініку в Рочестер. Д-р Чарлс Мейо є професором хірургії в Міннесотському університеті і стоїть на вершку своєї професії. Він отримав різні нагороди в кількох країнах. Він говорить ось так:

„Я вірю, що існує Всемудрий, Всесильний Плян — Бог, котрий робить мене свідомим відчути Божественну Божу руку".

5. Д-р ГОВАРД РАСК — спеціяліст медичної фізики і один з найвизначніших лікарів в країні. Він був нагороджений кількома нагородами в медицині.

„Як би ми могли співпрацювати і пізнавати до спільної цілі, то є можливість, що при Божій допомозі, ми б знайшли розв'язку життя в мирі".

6. Д-р ГЕВЛОК ЕЛЛИС — славний лікар і письменник. Його монументальну працю на полі різниць між мужчиною і жінкою ще сьогодні вважають за найважнішу теорію. Він пише:

„Люди без релігії є завжди небезпечними.

Кожний природознавець творить і працює в сфері де природа і релігія є злучені в одно, як цілість. В часі великого пригноблення ми всі відчуваємо потребу релігії і віри в Бога".

7. Д-р БЕРТРАНД РАССЕЛ — найвизначніший математик в світі, спеціяліст фізики і філософ-письменник. Він є автором багатьох праць.

„Піддатися СИЛІ котра керує-оперує світом, є не лише розумно й справедливо, але й дверми до мудрости".

8. Д-р АЛЕКС КЕРРЕЛ — один з най визначніших природознавців-лікарів нашої доби. Він перетримував кавальчик серця з курятн протягом 30 літ у відповідних хемікалах — серце билося цілий час.

Йому надано нагороду Нобеля в медицині. Слава про нього, як лікаря-природознавця розійшлася по цілому світі. Його „Молитва з Силою", є славною в цілому християнському світі. Повнюче подаю уривок з його пояснення, що молитва є і яку силу вона має:

„Молитва не є лише мовлінь, але є також невидимою струєю нашого духа., найсильніша форма енергії, яку ми можемо витворити..., Вплив молитви на наше тіло й ум є такий очевидний, як вплив залозів на наше тіло й здоров'я. Молитва є такою правдивою, як тягнення-гравітація земської кулі. Як лікар, я маю нагоду бачити людей, яким усі лікування не помогли.... лише молитва їх врятувала від передчасної смерти...."

9. Д-р ЛАКОМТЕ ДУНОЄЙ — один з найвизначніших природознавців світу — він винайшов спосіб лікування математичною формулою. Про віру в Бога він пише:

„Чоловік мусить розуміти, що є важливе, щоб себе розвинути, удосконалити, щоб бути ближче ідеалу Христа. Все інше в житті, є другорядним".

10. Д-р АЛЬФРЕД ВАРІТГЕД — міжнародньо-знаний математик, науковець і філософ, котрий, разом з Росселом, на писав славні „Принципи математики":

„Величність Христианства є в суті її моральної етики. Культура є витвором нашої думки і відчуття краси й співчуття людству... Саме знання немає нічого спільного з культурою... добре поінформована людина може бути найбільшою завадою в Божім світі..."

11. Сер БЕРНАРД ЛОВЕЛЛ — директор Дослідчої Обсерваторії в Англії. На телевізійній програмі 5-го січня 1969 року його питали чи є розходження (конфлікт) між наукою а релігією. Його відповідь була:

„Чим більше ми розсліджуємо природознавство, тим більше ми бачимо спільність-єдність між наукою а релігією. Між ними немає конфлікту-зудару. Усі молоді люди ставлять опір у прийнятих формах життя, що є лише природним.... я самий був бунтівником у кожнім напрямі, коли мені було 17 років".

12. Астронавт ФРЕНК БОРМАН — один з тих, що недавно літали кругом Місяця. На телевізійній програмі цього року його, між іншим, питали також про Бога. Він відповів, як слідує:

„Моя дефініція є менш-більш ось така: Бог є найвищим над-розумом, котрий уплинував такий чудовий світ і Вселенну. Будучи в такій висоті, як були ми, я не можу інакше думати".

Є багато більше науковців-природознавців, як: Кеплер, Ньютон, Пастер, фізик — Миликан і т. д. Велика більшість з них вірують у Бога, Творця неба і землі і всього того, що є в просторі всесвіту.

ФІЛОСОФИ — ІХНЯ ВІРА В БОГА

1. СОКРАТ — визначний грецький філософ:

„Бог є Паном й Управителем цілого світу. Душа є невидимою і відходить у невидимий світ до Божественного безсмертного і раціонального. Розум ні люди вірять у Всевишнього Бога і в безсмертність душі".

2. ВАЛДО РАЛФ ЕМЕРСОН — філософ, лектор, письменник. Твори його належать до класичних творів світу. Він каже ось так:

„...Віра в Бога дає мені афірматичне почуття у житті. Зло часом перемагає

добро, але в кінці добре все вийде горою".

3. ВІЛЬ ДУРАНТ — професор філософії, котрий написав монументальну „Історію цивілізації" і „Палати філософії". Його віра в Бога є така:

„Я вірю в космічний розум. Для мене БОГ є життям, умом, порядком і законом у світі".

4. Д-р АЛЬБЕРТ ШВАЙЦЕР — знаний як святець двадцятого століття. Він мав чотири докторати: у медицині, філософії, музиці і теології. Його місійна праця і посвята в Лямбарені, в Африці, є добре знана в цілому світі. Його віра в Бога була твердою і непохитною:

„Важливим елементом у Християнстві є те, що через любов ми можемо досягнути сполуки з Богом, Творцем всього Всесвіту..."

5. ФРЕНСИС БЕРІКОН:

„Знання про Бога і розуміння Його ми пізнаємо, студіюючи природу і все те, що Бог Всемогучий створив".

6. ТОМАС ГОББС:

„Бог пустив світ в рух і є Управителем-Оператором всієї Його творчості".

7. РЕНІ ДЕЙКАРТ:

„Бог є Управителем Всесвіту..."

8. БЛЕЗІ ПАСКАЛЬ:

„Ми знаємо і пізнаємо Бога почерез релігійні відчування. Бог є Духом і ми лише можемо Його пізнати духовим досвідом....".

9. ДЖАН ЛОК:

„Бог напевно існує: Бог є Духом і вся моральність опирається на Волі і Законах Божих".

10. ДЕРІВИД ГЮМ:

„Бог є сполучений з світом так, як душа є сполучена з тілом".

11. ЕМАНУЛ КАНТ:

„Бог є найвищою Силою і Цілістю, що включає усе що є на світі... Бог є абсолютним у всякім значенні цього слова...."

12. СПІНОЗА:

„Бог є всією творчістю у світі, — поза Ним нема нічого, щоб Йому дорівнювало..." ...„Бог є Початком усього, що є у світі".

13. ШЕЛІНГ:

„Світ є живим і тому він є живим, що світ, а Бог то є те саме, а Бог є живий..."

14. БЕРКЛЕЙ:

„Бог є Сотворитель світа і всього, що живе на світі, включаючи чоловіка... Бог дав нам Свої Закони, котрі чоловік помаленько відкриває почерез студії або інтуїцію."

ПИСЬМЕННИКИ І ЗНАВЦІ ПОЛІТИЧНИХ НАУК:

1. БЕНЯМИН ФРЕНКЛІН — Про нього пишуть, що він є найвизначнішою людиною всіх століть. Він з гуртком людей створили Республіку Америки і написали Конституцію Злучених Держав. Його вислів віри в Бога є такий:

„Найбільшою службою Богові — робити добро людям".

2. АВРААМ ЛИНКОЛН — Сьогодні його шанують, як найвизначнішого президента, який визначався непереверщеними прикметами, як: лагідність, справедливість, толерантність, вимогливість щодо себе, віра в демократичний устрій в країні, співчуття бідним і поневоленим та смиренність перед Богом.

„Воля Божа поборить усе. Без Божої помочі не буду мати успіху; з Божою поміччю усе є можливим".

3. ФРЕНКЛИН РУЗВЕЛЬТ — 32-ий президент ЗДА:

„Я вірю, що усе, що є добре в людині є вічне, безсмертне, бо Бог сотворив чоловіка на свою подобу... Я в це свято вірю".

4. МАГАТМА ГАНДІ — Освободитель Індії. Про нього кажуть, що він є „Голосом сумління людства". Про віру в Бога, він сказав:

„Я твердо вірю в Бога, і що Бог не є диктатором: Він дає нам свободу себе опанувати,..."

5. Д-р БЕРНАРД БЕРЕНСОН — Американський науковець і визначний письменник:

„Будучи Християнином, я вважаю Церкву далеко важливішу як університет, як усі університети.... Я вірю в Бога і людей."

6. Д-р ДЖАН НЕФ — Професор історії економії в Чикагівським університеті і професор (на запрошення) Політичних Наук у Сорбонському університеті у Франції:

„Я вірю в працю. Коли Бог сказав Адамові, що „в поті чола будеш їсти хліб" — він не жартував... І я вірю в молитву.... Коли вам щось докучає, зверніться до Управителя Світу, до Бога," а Він напевно вам поможе. ...Я поділяю вірування багатьох людей століттями — у відкуплення через Христа і в спасіння душі й тіла."

7. Д-р ГАНС СИММОНС — науковець, автор багатьох праць, президент Соціальних Дослідів Нью-Йоркського університету і настоятель Колегії Політичних Наук:

„... Я знайшов свою віру в Бога, коли я вже був дорослим... Я вірю в Бога Всемогучого, Творця Всесвіту."

8. АДЛЕЯ СТЕВЕНСОН — кандидат на президента демократичної партії у 1952 році. По професії адвокат. Свого часу був провідником Економічної Комісії:

„Моїм віруванням є: жити справедливо, бути милосердним, і жити по закону Божім."

9. Д-р АРНОЛД ТОРІНБІ — Історик-філософ світової слави, директор Загранічних Справ і історик-дослідник Міжнародньої Історії Лондонського університету в Англії:

„Другою вірою, яку завдячую Християнству є переконання, що любов надає життя і його ціль та значення."

10. ТОМАС ДЖЕФЕРСОН — найвизначніший філософ американської демократії, винахідник, архітект, природознавець — він був „генієм світу". Так про нього пишуть, Написав начерк Декларації Американської Незалежности і був президентом через два терміни. Про нього і його працю є написано 52 книжки. Він вірив так:

„Я вірю, що ті, що працюють на землі, є ближче Бога, як ті, що живуть між всякими дистракціями і нерелюдяними тісними місцями — і не мають часу на роздумування над справами життєвого значення."

11. ГЕРІ ТРУМАН — бувший суддя і президент Злучених Держав Америки по смерті Рузвельта:

„Я вірю в Бога і моральні закони, котрі є базовані на Десятьох Заповідях Божих..."

Алкоголізм у Німеччині

В „Зонтагсблятт" за 31 серпня появилася більша стаття, яка у читача залишає пригнічений настрій. Стаття ця в головному присвячена п'янству, яке, серед молоді обох полів в Німеччині, доходить до катастровальних розмірів. Тут подаємо деякі статистичні дані з цієї статті: В 1967 р. на тютюн видано 10.3 мільярдів марок, а на алькоголь — 20 мільярдів, тобто вдвоє більше. Уживання алькоголю за останніх 15 р. подвоїлося, а число алькоголіків зросло в п'ять разів. Число алькоголіків офіційно зареєстрованих — 600 тисяч, одначе експерти вважають, що їх фактично є від 1 до 1,5 мільйонів. Із зареєстрованих алькоголіків — 70 тисяч є у віці від 17 до 25 літ.

Зміст статті зміцнений ілюстрацією: на цементовых, погружених в землю сходах, сидить молоденька дівчина, — обличчя її — без свідомости, кругом неї порожні фляшки. Підпис: „Часто молодь не бачить ні цілі, ні виходу, — вона свої турботи топить в алькоголі".

„Ви говорите про політику", сказав урядовець митрополитові

ПІРАЕЯ, Греція (РНС) — Небувале явище сталося в церкві Св. Спиридона в Піраеях, під час Вечірнього Богослужения.

День Св. Спиридона — це Свято Покровителя піраейської провінції в Греції. До церкви Св. Спиридона зібралося багато вірних, а між ними грецькі міністри, мейор міста та префект провінції.

Богослуженя служив митрополит Хризостом, один із п'ятя грецьких ієрархів, що не визнають легальности Синоду Православної Церкви в Греції. Він виголошував проповідь про життя і працю Св. Спиридона і, між іншим, сказав:

„Непорушною основою нашої нації є Православіе, наш великий скарб. А Божественним законом Церкви є додержування святих канонів, що бережуть нашу віру в руслі Православія. Цей Божественний закон є національним скарбом, і це є щось недопустиме, щоб святі канони називати „візантинізмом" (так канони недавно назвав Первоієрарх Православної Церкви в Греції, архіеп. Іеронім — р. В.). Але коли я підніс голос, що я належить позиції грецького ієрарха", говорив митр. Хризостом, „в обороні Божественного закону..."

Цього не міг перенести префект про вінції, він швидко встав і вказуючи пальцем на митр. Хризостома, сказав: „Ви говорите про політику!"

„Не про політику, а про богословіе!", відповів Хризостом.

„У цю справу мусить вмішатися уряд!", погрозив урядовець.

„Ви мені грозите? У мене боязні немає", сказав митрополит.

Усі урядовці встали й вийшли з церкви, а митр. Хризостом з вірними продовжував своє богослужбове діло до кінця.

EARLY SOURCES OF RUSSIAN CULTURE

(17th and 18th Centuries)

Compiled by W. Burianyk

(Продовження)

In the realm of the vocal church music Ukrainians attained a very high degree of perfection. This was mainly due to the fact that the Ukrainian Church does not allow any instrumental music in its services. The Ukrainian church singing appealed so much to the Russian people and their rulers that they invited Ukrainian singers and music teachers "to come to the capital of Czars and teach them the sweet and melodious singing."[72])

This innovation met with a great displeasure of the higher Russian clergy, but the will of Czar Theodore Alexievich prevailed and the choir singing replaced the old Russian monotonous church chanting.[74])

The influence of the Ukrainian church music on the Russian Church remained unchanged to this day. The compositions of the famous Ukrainian church composers, Dimitry Bortniansky, Maksym Berezovsky, Artem Wedell and others, are as often sung in the Russian churches as they are in the Ukrainian.

In short, there was not a branch of the Russian cultural life where the Ukrainian influence was not felt and to which Ukrainians did not considerably contribute from their cultural wealth. "The Ukrainians," — writes professor P. A. Bezsonoff, — "have occupied in Russia the most prominent and influencial positions, — from bishoprics to administration of consistories which they created, from private tutors of the imperial family to abbots of our monasteries, to rectors, prefects and professors of the, by themselves, organized schools, to cabinet and typographical men of learning, managers, choir conductors and secretaries. Thanks to their irresistible influence, almost everything in Russia underwent their reforms: theological teachings, correction of the church and ritual texts, book-printing, struggle with the schism, church administration, sermons, church and secular singing, interior furnishings of bishops' residences, mode of their living, carriages and harness, clothes styles of churchmen, planning and staffing of schools, school curricula and methods of teaching, organization of libraries, orthography, pronunciation of words, theatrical plays and spectacles, etc., etc . . . ."[73])

Such is the story of the Ukrainian contributions to the Russian culture from its meagre beginnings at the turn of the 16th century to the end of the 18th century. For over three centuries Ukraine freely and ungrudgingly gave Russia of her culture and men, because she was in a position to do so. Ukraine of that period was covered with a network of schools. Almost every village had a parochial school, with a local priest as its teacher or supervisor. Bright and gifted pupils from these schools were sent to High Schools in the cities, either at the expense of their parents, or, in case of poverty, at the expense of the so-called Church Brotherhoods. From there they were sent to the Academies of Kiev, Chernyhiv or Pereyaslav. Many graduates of these Academies were sent for their post-graduate studies to various foreign universities in Western Europe. On the whole, Ukraine, with an average attendance well over one thousand students at the Kiev Academy alone, always had an abundance of educated men, and for this reason was well able to take care of the Russian educational and cultural needs.

Having helped the Russian culture find its feet, the Ukrainian participation in its further development did not cease at the close of the 18th century, but continued, though in a lesser degree, through the 19th century and so on to the present day. Why in a lesser degree, will be briefly explained in the following paragraphs.

In the year of 1654 the Treaty of Pereyaslav was concluded between Hetman Bohdan Khmelnitsky, the head of the Ukrainian Republic, and the Russian Czar Alexander Michailovich, by virtue of which the two countries bound themselves to a mutual military assistance against their common enemies, Poland and Turkey with its Tartar subordinates. Both countries recognized the sovereignty of each other in all their internal affairs, but with one reservation that in her future diplomatic relations with foreign countries Ukraine promised to act jointly with Russia. Briefly told, Russia has not kept her word, and after a struggle that lasted 120 years, annexed Ukraine. The world at large still remembers one episode of that struggle, namely, the battle of Poltava in 1709, when the Ukrainian Hetman Mazeppa, in his attempt to liberate Ukraine from the Russian domination, joined forces and made common cause with Charles XII, the king of Sweden. Despotic Russia, believing herself to be heir of Byzantium, could not tolerate the existence of a free Ukrainian state which formed a barrier on Russia's path to the shores of the Black Sea.

The 19th century was a period of suppression and obliteration of everything that bore the least mark of Ukrainian national individuality. The historic democratic forms of Ukrainian internal government were supplanted by the Russian centralized autocracy, the independence of the Ukrainian Autocephalic Church was mercilessly destroyed, the use of the Ukrainian language in literature and Church was forbidden by edicts, the Ukrainian army formations were lavishly squandered on building border fortifications and in foreign campaigns, the free Ukrainian peasant was turned into a serf, those who dared to oppose the Asiatic despotism of the Russian officialdom and to defend the national rights of Ukraine were exiled and left to languish in the prisons of Siberia and Solovki Islands, and the very words "Ukraine" and "Ukrainian" were proscribed and their use deemed a treasonable offence. In a word, the civilized world was treated to an horrible spectacle of a perishing nation — doomed to total destruction by barbarian maniacs. But, for the wonder of it, this ruthlessness could not kill the soul of the Ukrainian nation. The world of to-day witnesses the re-birth of this forsaken nation and comes to an ever broader realization that the Ukrainians are destined for higher things. "We have seen," — writes L. Lawton, — "that the Ukrainian Nationality is a Reality with at least a thousand years of authentic history behind it. No nation struggled more valiantly to assert its independence than this nation has done; the soil of Ukraine is soaked in blood. Because of its gifts, its lovely climate and its unique situation on one of the world's greatest cross-roads, it has been continually invaded and oppressed; dismembered and divided. Allying herself first with this nation and then with that in the hope that it may survive, it has always been betrayed.

Thus it would be hypocrisy to deny that an independent Ukraine is as essential to Great Britain as to the tranquility of the world. Merely because it is inconvenient and highly so to attempt its solution, the problem has too long been ignored. But it is a problem which has deep and intricate roots in history, and its modern form has assumed extreme urgency. Voltaire noted admiringly the persistence with which Ukrainians aspired to freedom and remarked that being surrounded by hostile lands, they were doomed to search for a protector.

Until they are assured of liberty they will be faithless to whichever state they are bound, and will continue freely to shed their own blood and that of their conquerors. So long, too, as this situation continues, other nations will be tempted to exploit it. What is the use of pretending that there is peace when there is no peace? Nor will there be any until the Ukrainian question is satisfactorily disposed of."[76])

What was the reason then, one may naturally ask, that, to use the colloquial, Russia was biting and trying to devour the hand that for centuries has fed her culturally and economically?

---

[72]) The Rhymed Psalter, yr. 1680, p. 5.
[74]) Zamyslovsky * The Russian Relations with Poland, vol. 2, p. 465.
[73]) P. A. Bezsonoff — White-Russian Songs, Preface, p. VI.
P. Pekarsky — Representives of Kievan Learning in the 17th Century, vol. 2, 3, 4.
I. Obrazitzoff — The Kievan Men of Learning in Russia, vol. 1.
S. Lublinoff — The Struggle between the Russian and Ukrainian viewpoints in Russia during the 17th and 18th Centuries.
Charlampovich — Ukrainian Influence on Ruslan Church Life, vol. 1.
A. S. Archangelsky — The Struggle with Catholicism and Literary Revival of Ukraine at the End of the 16th Century.
[76]) L. Lawton — The Ukrainian Question and its Importance to Great Britain. — London, 1935, pp. 11-12, 22.

(Далі буде)

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

— ...Християнський кончини життя нашого, безболізни, непостидни, мирни і доброго ответа на страшнім судилищі Христовім, просимо..., — виводив натхненим тенором отець Константин, і не можна було впізнати, що це той самий „непокаянний" отець Кость, який перед двома годинами сміхотворив під горіхом, не даючи спуску навіть старому благочинному.

В сільській, похилій церкові, на службі вечірній, серед убогих зрубів вогкого стіння, серед супокійної, неначе одвічної сутіні, насиченої похощами продимленого кадилом гризету, серед темніючих попід стінами покірливих постатей, — тут Господь воцаряється в серцях немудрих віку цього, облекається в ліпоту на вид мира цього. Ген-ген, в глибині, поміж зів'ялим едвабом привітарних корогов, блимають скромні багатенькі, кидаючи любовне проміння на фарбу й позлітку образів Його, на виноград древнього іконостасу, на повне відваги юнацьке обличчя архистратига, що вогнистим мечем своїм вартує вхід недостойним до „святая святих", там бо Господь воцарився, в ліпоту облечеся.

...Облечеся Господь силою і препоясався!

Дому твоєму подобають святиня, Господи, в долготу днів!

І тихо мирно линули через врата слова і темніючі здалека вратниці труждающимся і предстоящим людям — тіні царствія і ліпоти Його, і таємниче хвилює заслона церковна....

Далі від іконостасу, за крилосом та середниним налоєм, густіше все більше, густіше, а під третьою, під західною банею, багатгя лямпад і свічок, вже неначе зорі далекі, і темно лежать тут, немов праліди в могилах своїх, кремезні ще зруби старого стіння, з нев'яну чим духом ладану, ялівцю й воску, — букетом пристрасти недочасної.

Де-не-де самотні постаті богомольців....

Ось під стіною, коло самих шестикутних з написом дверей, неначе грішниця неспокутувана, старесенька, вся зморщена бабуся. Чи можна покірливіше стилітися перед Господом, як стулилася бабуся, і чи можна щиріше звернутися до Нього, як оця преподобна Його!?

— Господоньку милосердний мій, Ісусе Христе й Діво Маріе, зглянься, поможіть, помилуйте, не відступайте.... І сподоби мене, Господи без гріха сохранитися....

А в кутку, в самих обіймах старого стіння запашного, столітній, як неначе безкряжий вже дід, він тихо вишіптує беззубими устами, голосніше вигукнувши якесь слово. І чується, що не за нашого часу навчався він розмови з Пном Богом своїм, що страдування вона, ном церковця ця, дідами проказана ще, від батьків перейнята:

— Янгол Господень благовістив Марії Діві і зачала від Духа Святого. Радуйся, Маріе, Господь з Тобою....

І дух фундатора похилої цієї трьохбанної церковки вітає в темній глибині західньої бані, понад столітнім дідом і покірливо схиленою бабуною.

Ледве блимають під іконостасом тихомовні вогники....

Слабосило лунають в зорях середньої бані журливі співи....

І, міцно стуливши обважнілі вії, жадаєш стати немудрим, як ота заморщена бабуня, прагнеш згадати молитви пра дідні, як убогий дідок у кутку, напинаєшся пристрасти недочасної, беззілесної і чуєш як важкий тягар землі поволі покидає рамена твої, натомість виростають крила, і тіні Його царствія й Його ліпоти виразно даються чути в похилій сільській церкові, в глибокій сутіні, під третьою банею, межи шестикутними дверима з написом і стінними запашних зрубів....

Дядечко з Раєю спинилися недалеко дверей, потім Рая пішла на крилос до своїх, а дядечко лишився тут.

Він не був у церкві вже зо три чи чотири роки.

Чи то попередня розмова з Раєю, чи раптова хвиля спомнів про дідуневі, а заразом і свої молодощі ,а може рідні дядечкові-поповичеві обставини сільської церкви, — однак щось так подіяло на старого урядовця, що він вільний від наймешої нежиті, мусів вийняти з кишені напахнену хустину і довго та ретельно ніби сякати носа....

, А коли за дідуням всі присутні в церкові рідня й декілька старих селян вперши навколішки, і півча широпобожно почала „Під твою милость", дядечко й собі поволі схилявся на одно коліно, і сльоза справжнього молитовного настрою вишком зросила петлицю „дійсного статського совітника".

А тимчасом, за дверима церковці на шляху і в подвір'ях, скрипіли вози, гукали нічліжани, галагонили поштові дзвінки, бігали з льоху до пекарні, з пекарні на дровітню дівчата, іржали коні, кричали кури, і дід Павло розповідав, як він ходив у Веньгріо-Трасцівванію за „осмирення".

...Нехай довліє дневі злоба його; дому же Твоєму подобает святиня....

По вечірні — вечеря, як звичайно, під горіхом, весела, людна, гуртом в двадцять п'ять або й більше чоловік, а потім традиційний дубиновецький чай, що ні святами, ні буднями невгавав тут від світання до півночі.

Повечерявши незмінним своїм дієтичним кулешиком, дідунь пішов на спочинок, до „катраги" — затишної хатники 'в пасіці, що була збудована на місці старої катраги і досі затримала свою стару назву: в „місто своєго упокоєния". А решта отців, жартуючи й реготучись без кінця-краю, на превелику силу аж коло півночі вибралися таки до школи, де, в класній покої на помості з цілої пінопиці сіна з баранниць та обвитих простралдами перин було спорудженс розкішне, широке, як степ, доже'для необмеженого числа персон. Полягавши покотом, отці ще довго гомоніли, згадували колишне. Отець Кость прочитав напам'ять уривок з „Старосвітських батюшок", а Микола Павлович з Авратина, що також мистець був на смішне, майстерно проказував Квітчин „Мертвецький Великдень". Коли це враз із кутка, де вибрав собі постіль київський дядечко, розлігся раптовий гучний хропіт:

— Ге-е! — спинився Миколай Павлович — біда нам буде цієї ночі. Дядечко з Маркевичів, а з цією фамілією в од ній хаті хіба коняка васне.

— Аджe дідунь втікли від бабуні аж у катрагу — додав отець Кость. — Дайте мені, кажуть, серце, спокій хоч на старість. Уявляю собі картину — Бабуня: „ррр"! Дідунь: „серце, не хропіть бо так дуже". — „Хра-а!" — „Серденько, та не хропіть бо так занадто, йбо!" — „Хрро-о!" — „Але ж бо майте Бога в серці! — „Ррррр!" — „Хай вам сто чортів, серденько!".

(Далі буде)

Коротні вісті

● За найновішими даними, населення Токіо і його передмість становить 11 мільйонів — на мільйон осіб більше, як було рік тому.

● РИМ — Міністерство освіти в Італії опублікувало звіт в якому подано, що близько 1 мільйона італійських громадян віком від 14 до 50 років повністю неписьменні, а ще 3 мільйони мають лише початкову (4-класну) освіту.

● Кількість католицьких єпископів в Африці протягом двох минулих років збільшилася з 18 на 101, а в Азії подвоїлася і становить 123 особи. Кількість католиків в Африці зросла з 17,711,193 до 29,148,323 осіб, а місцевих священиків з 1,811 до 3,355. Кількість католиків в Азії зросла з 8,875,855 до 13,231,000; місцевих священиків з 5,694 до 9,078 осіб. (Америка ч. 231).

● У Нью Йорку 11-літній хлопець помер від завеликої дози наркотику — героїни. Цього року в Нью Йорку померло понад 200 дітей від наркотиків, 50 з них були у віці нижче 15 років.

● Статистика подає, що кількість народжень в США серед білого населення осягнула тепер свій найнижчий стан — лише 16,3 на тисячу мешканців, а кількість народжень серед чорного населення зросла до 25,8 на тисячу душ.

● ПАРИЖ — Мультимільйонер Сайрус С. Ітон виїхав до Москви і Ґаною. Він має і має добрі взаємовідносини з комуністами, а від Хрущова свого часу, дістав у дарунку гвівру расових коней.

У Парижі Ітон заявив, що він бажає від Північних Вієтнамців довідатися, на яких умовах вони заключать мир. На думку Ітона, він може скоріше довести до миру, ніж усі дипломати в Парижі.

Концерти студентів Інституту ім. Петра Могили

Студенти з Інституту ім. П. Могили в Саскатуні влаштували ряд концертів в різних містах Саскачевану — Гадсон Бей, Принц Альберт і Гроснід. Публика привітала студентів з великим ентузіязмом. Залі були ущерть переповнені, виступи нагороджувано гучними оплесками. Концерти були на високому мистецькому рівні.

Ця група вже відома із своєї активности. Як видно, її діяльність пожвавилася особливо в Році Православної Молоді.

Щасти Їм, Боже!

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ВІСНИКА"

за вересень і жовтень 1969 р.

Ватерфорд, Онт., Зарічне о домі о. Т. Галаханюка, пожертву переслав І. М. Ленів $22,00
Монтреаль, Кве.: З похорону бл. п. Марії Стеткової, переслав А. Стетковий 5,00

Дамбури, Онт.: З 50-літнього Ювілею п-ви І. Шуґів, переслав І. Ґ. Лозинський 10,00
Родмел, Ман.: З похорону бл. п. В. Капера, переслав о. М. Рашків 10,00
Су Сейнт Марі, Онт.: З похорону бл. п. Ґригорія Мангуленка, переслав о. Д. Онищенко 8,00
Пойнт Едвард, Онт.: В другу річницю смерти Я. Ковванщини, переслала Н. Ковалишин 10,00
Вонда, Саск.: В пам'ять дорогими бл. п. Софії від сестер Н. Ґриців, переслав о. О. Кравченко 10,00
Сомбурн, Онт.: З похорону бл. п. Олекси Стахманюка, переслав Н. Волинський .. 15,00
Лісле, Кве.: З похорону бл. п. Володимира Демосюка, переслав А. Білокриницький 15,00
Сіба Біч, Алта.: З похорону бл. п. Параски Ярослав, переслав о. І. Стус 5,00
Міннеаполіс, Мінн.: Пожертва від п. К. О. Ґаврилюка 25,00
Гамілтон, Онт.: З несподіванки (дар о. І. Кучала і добродійки), переслав І. Кучбрак 10,00
З похорону бл. п. Наталі Лазаревко, переслав І. Кубрак 10,00
Манета, Саск.: З похорону бл. п. Ольги Ґрам, переслав о. М. Олесюк 17,00
Міннеаполіс, Мінн.: В пам'ять бл. п. митроф. прот. п-ра В. Левицького, передала донька О. Левицька 5,00
Канора, Саск.: З похорону бл. п. Івана Котика, від друзяків, переслав о. В. Бойчук 10,00
Торгнад, Алта.: З похорону бл. п. Марфи Кільчук, переслав о. І. Куділ 5,00
Гамілтон, Онт.: З 25-літнього ювілею о. і добр. Федака, переслав М. Лаврик 10,00
Етобекет, Ман.: Пожертва Н. А. Ґригорчука 16,00
Свен Ривер, Ман.: З похорону бл. п. Ґната Гумені, переслав о. Д. Ф. Страпійчук 12,00
Торонто, Онт.: З похорону бл. п. І. Кульчинка, переслав Н. Підлісний 15,00
Робінз, Ман.: З похорону бл. п. Анастасії Карасевич, переслав о. М. Рашків 10,00
Мазепа, Саск.: З золотого бл. п. Юліяна Ягольницького, переслав о. Я. Пук 10,00
Нікара Фалс, Онт.: З похорону бл. п. Дарини Алярчика, переслав Р. Корбан 15,00
Дакфен, Ман.: Пожертва від Громади Дакфін, переслав о. є. Стефанюк 12,50
Йорктон, Саск.: З золотого ювілею п-ва А. і М. Рудак, переслав о. М. Олесюк 5,00
Бронтфорд, Онт.: З похорону бл. п. добр. Катерини Тріски, переслав о. Т. Галаханюк 10,00
Віловдейл, Онт.: З весілля Василя та Ларисси Макарчиків, переслав М. Лебединський 25,00
Вермон, Б. К.: З похорону бл. п. Івана Чижевського, переслав В. Гамаш 18,50
Форт Вільям, Онт.: Пожертва І. Костюка 5,50
Лонг Бренч, Онт.: З 25-літи Михайла і Елени Сапранчуків, переслав о. М. Богачук 10,00
Гледі, Онт.: З посвячення дому п-ва Мусія і Ольги Тимошуків, переслав П. Вітрук 8,00
Піпіпаун, Саск.: Пожертва о. В. Кокорудза 5,50
Кенора, Онт.: З вінчання бл. п. Якова Трембачка, переслав вне. І. Карасевич ... 46,20
Свен Плейн, Саск.: З похорону бл. п. М. Кикачука, переслав о. А. Хрустенко 4,40

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

В. Н. Прушка, Сгарджис, Саск. ..... $ 1,50
Андрій Федчук, Вінніпег, Ман. 1,00
Т. Шорохов, Сван Ривер, Ман. ..... .50
І. Ґуйда, Вальлі, Онт. 2,50
С. Пилипів, Торонто, Онт. 1,00
Н. Соломинюк, Сенді Лейк, Ман. 1,00
Дм. Барабаш, Йорктон, Саск. 1,50
М. Шкляр, Реджайна, Саск. ..... .50
Пилі Н. Кос, Летбридж, Алта. 1,00
Пилі А. Нестеренко, Монталь, Кал. 1,00
А. Січинський, Денвер, Колорадо ..... .20
І. Павлишин, Гелфборн, Саск. ..... .50
Іван Слезак, Оберон, Ман. 2,00
Пилі В. Костарчук, Саскатун, Саск. 1,00
Петро Васильів, Саскатун, Саск. 1,00
І. Семків, Калгарі, Алта. ..... .50
А. Ґалиш, Реджайна, Кве. 3,50

НАДІСЛАНІ ВИДАННЯ

ІНДІЯНСЬКІ БАЛЯДИ — Петро Карпенко-Кринський, Збірка балад. Обкладинка Василя Дорошенка, Нью Йорк, 1968.

ВЕСНЯНІ БУҐИ —Олена Цегельська, Повість для молоді. Обкладинка В. Сльвковського, Філядельфія — Мюнхен, 1967.

LET US LEARN UKRAINIAN BOOK I — Василь Сявчук, B.Ed., Підручник української мови. Накладом автора. Едмонтон, 1968.

СЛОВО І ЗБРОЯ —упорядник і автор біографічних даних Леонід Полтава. Антологія української поезії присвяченої УПА і революційно-визвольній боротьбі 1942 - 1967. Мистецьке оформлення Вололимира Лесовського. Видання ж. воїнів УПА ім. ген.-хор. Романа Шухевича — Т. Чупринки в США. Товариства ж. воїнів УПА в Канаді і Братерства к. воїнів УПА ім. ск. Юрія Перемозького в Европі. 1968.

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКІ СТОСУНКИ У XIX СТОРІЧЧІ — Михайло Демкович-Добрянський, Серія Монографія Українського Вільного Університету ч. 13, 3 передмовою Володимира Янева, Мюнхен 1969.

НАУКОВІ ЗАПИСКИ 1967-68 ч. 9-10 — за редакцією Володимира Янева, Збірник доповідей Наукових Конференцій у Нью Йорку (17, II, 1962) та в Рожа ді Пава (18.-20. X, 1963). Співає видавництво УВУ, НТШ, УВНТ та УВАН, Мюнхен — Рим — Париж 1969.

НАУКОВІ ЗАПИСКИ XV; XVI; XVII — Редагує Комісія, Головний редактор Ростислав Єндик, Український Технічно-Господарський Інститут, Мюнхен, 1968.

ЗОРЕЗАД — Мінкола Понеділок, Новелі, Мовний редактор В. Давиденко, Обгортка і ілюстрації Галини Малкевн, Накладом Видавництва „Гомін України", Торонто, Онт.

ЗРОЗУМІЙТЕ САМИХ СЕБЕ — Володимир Кучер, пастор, Цінні інформації і поради на проблеми сучасного щоденного життя, Гамільтон, Канада, 1969.

УТРАЧЕНИЙ РАНОК — Зенон Довгун, Роман, Обкладинка роботи мистця Михайла Лавренюка, Филядельфія, Па. 1969.

ДАЛЕКІ ОБРІ — І. Боднарчук, Збірка оповідань для дітей старшого віку. Обкладинка і ілюстрації роботи Петра Магдеяка. Торонто, 1968.

ПЕРЕД ВРАМОЮ — Опрацювала Н. Л. Кокрьель, Нарис історії Інституту Св. Володимира в Торонті, Торонто — Вінніпег, 1969.

HELLENISM AND THE UNFINISHED REVOLUTION — Apostolos Makrakis. Twenty Addresses Delivered in Concord Square, Athens, Greece in 1886. Translated from the Greek. Chicago 1968.

Я ПИШУ ВАМ НЕ ПРОШУ — Лист В. Чорновола до секретаря ЦК КПУ П. Ю. Шелеста, Торонто 1968.

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ УКРАЇНСЬКОГО УРЯДУ — Олександер Ґрик, У 50-річчя відновлення Української Держави, Вінніпег 1969

НАЙБІЛЬШІ 500-РІЧЧЯ КРИВАВОГО НАРОДОВИЗИСТВА — Ірена Кишш, Вінніпег, 1969.

ЗАМІТКИ І МАТЕРІЯЛИ ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ — Павло Христюк, Стейт Коледжь, Па, 1967.

СТАНОВЛЕННЯ І ЗРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВІТКИ ЦЕРКВИ ХРИСТОВОЇ (Автобіографія Домінка) — Свящ. Сергій Кіндзеранай-Пастухів, Видання Лукашкої Консисторії, Нью Йорк 1969.

КАЛЕНДАР „СВІТЛА" на 1970 рік, Видавництво, Вастекарія, Торонто, Онт.

ІНФОРМАЦІЯ, Бюлетень Виконного Органу УНРади ч. 2, Мюнхен — Нью Йорк.

ХРАМОВЕ СВЯТО СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ, КВЕ.

В неділю, 28 вересня, відбулося Храмове Свято Собору Св. Софії в Монтреалі. Монтреальський собор, так як собор, який явиші предки поставили в Києві святкує Празник свій з нагоди Різдва Пресвятої Богородиці — Святої Софії, Премудрости Божої (софія означає премудрість). Ним бо покланяся сконон. Пришесть Бога-Слова (Премудрости Божої) у світ. Цього року це свято припадало в неділю, 21 вересня, одначе святкувалось в перенесенням тому, що на 28 мая відвідувати нашу громаду Владика Архиепископ Михаїл. Вірні Собору Св. Софії з радістю очікували дорогого гостя, одначе через здоров'я Владики не міг бути з нами в цей день.

Торжественні святкування почалися в суботу вечорі відправою Великої Вечірні, під час якої відбулася Літія з благословенням хлібів, вина, пшениці й єлею, так як завжди буває перед великими Святами. В неділю рано відправили Утреню й Божественну Літургію настоятель собору протопрес. Володимир Слюзар, сопудник о. Ігор Куташ і о. Сава Цетухін. Чудово співав хор соборовий під проводом дириґента п. С. Босого. Проповідував о. Ігор.

По смачному обіді, який приготовлено жіноцтво громади, голова п. В. Коленич поклонів о. Ігоря Куташа перебрати переведення програми. Цей Храмовий день був присвячений молоді нашої громади, отож програма розпочалась деклямацією, яку виконали курсантки Рідної Школи — Наталка Опарак під наявною „Мій рідний край", авторства Ґригорія Чупринки. Наталка виграла нагороду за цю деклямацію на оселі Св. Софії цього літа. Після цього відбулися імена студентів вищих, середніх і Рідної Школи, які походять з нашої громади. Вони вставали й вітались з публикою. Було їх повадне число. Присутні віддали їм своїми оплесками пошанку, на яку вони заслуговують.

Слідувала привіти від сестер-громад Монтреальської — Лашінської — Оттавської місії. Спершу відчитано привіт від Оттавської громади Успіння Пресвятої Богородиці. Потім зачитано привіт голови Лашінської громади Св. Юрія п. Івака. Проф. Степовий, голова сусідньої громади Покрови Пресв. Богородиці, також склав привіт від своєї громади. Проповідували місцеві священики, митрофорний прот. Епіфаній Чижів і о. Олександер Косток. Отець господар сердечно подякував за зворушливі слова та за пожертву, які були передані.

Після цього о. Ігор подяв присутнім до відома, що Святософіївська громада на цьому Святі прощається в довголітнім дириґентом церковного хору п. Сергієм Босим. Попрощав його після Служби Божої в церкві настоятель протопрес. Володимир Слюзар теплими словами, а оце громада, якій п. Босий служив, також бажає попрощатись із ним. Отець Ігор подяв коротенй жетчпис п. Босого і спопросив до слова голову громади п. В. Коленича, який висловив подяку п. Босому від усієї громади за віддану працю у ведені церковного співу, як також її щирі побажання Святого успіхів у дальшій його праці. По цьому передано дарунок як вияв цієї вдячности за його працю. Пан Босий у своєму слові подяки пригадав свої роки в Монтреалі, підкреслив за співпри-

цю, і обіцяю, що ніколи цієї громади не забуде.

Після цієї частини програми о. Ігор подав присутнім до відома, що на днях будуть приладити радісні роковини для особи, яка дорога Святософіївський громаді, — а саме 45-ліття священства настоятеля собору протопресв. Володимира Слюзар. В м'істечку Гуджі у Саскачевані, 45 років тому, Владика-Іоан Теодорович, тепер Митрополит Української Православної Церкви в США, висвятив о. Володимира на диякона 4 жовтня, а на священика 5 жовтня. Отець був парохом одну рік в околиці Шіго, Саскачевані, а в вересні 1926 р. в добродійного пореїхав до Монтреалю, де помимо важких початків у провінції, де в той час з великим підозрінням відносились до українців взагалі, а до православних зокрема, не тільки допомів вивінти те відношення, але й заснував сильну громаду. Крім того чимало спричинився до розвитку українського православного життя взагалі в східній Канаді. Отець Ігор, коротко подавши ці відомості, попросив до слова пізнера монтреальської громади, п. Якима Редчука, який від самих початків знайомий з о. Володимиром і добродійкою. Пан Редчук висловивши подяку від усієї громади за довголітню працю передано о. Володимирові чудовий різьблений український альбом як маленький вияв цієї глибокої вдячности й пошани людині, яка більшу частину свого життя відала громаді. Всі присутні встали й своїми довготривалими оплесками засвідчили високе оцінення особи о. Володимира й добродійки. Після цього о. Володимир встав до слова і зо слізьми в очах подякував присутнім за таке щире ставлення до нього й його дружини.

На місець голова громади п. Володимир Коленич висловив подяку всім, що трудились для успіху цього свята, а особливо жінкам, які приготовили смачний обід, та всім які своєю участю та присутністю звеличали Свято. Закінчено свято молитвою.

о. І. К.

ПЕРШІ ВИПУСКНИНИ КУРСІВ УКРАЇНОЗНАВСТВА СОБОРУ СВ. СОФІЇ В МОНТРЕАЛІ

Увечорі в суботу 4 жовтня ц. р., в залі Собору Св. Софії в Монтреалі відбувся врочистий перший випуск Курсів Українознавства при Рідній Школі Собору Св. Софії. Імена студентів-випускників: Галина Безнайчук, Євген Береза, Володимир Гриницин, Павло Костюк, Оля Малишко, Ярослав Рудко, Данило Стрілецький і Наталка Стрілецька.

В президії були протопресв. Володимир Слюзар, настоятель Собору Св. Софії, о. Ігор Куташ, викладач і тепер-ішній директор Рідної Школи, пані Р. Темертей, колишня директорка, п. В. Гирич, викладач на Курсах і керівник вистуненої класи, д-р Р. Олійник (Рахманний), пість-доповідач, голова громади п. В. Коленич, та представники організацій, які підтримували урочистість своїми пожертвами: від Братства Християнського Милосердя ім. М. Гриницина, голова, від місцевого відділу Товариства Українців Самостійників п. Я. Кульба, голова, від Союзу Українок Канади відділ Домівки Української пані Е. Семишин, голова, і пані Г. Мельник, заступниця голови, від С.У.К. відділ Ганна Барвінок пані Бурак, заступниця голови. Відсутніми були о. Олександер Костюк, парох сусідньої громади Покрови Пресв. Богородиці, якого син був одним з випускників (одначе після відправи Вечірні в своїй церкві також прибув), п. С. Босий, викладач на курсах, і п. Н. Витрух, голова Кредитової Спілки ім. Мазепи, яка також щедро пожертвувала на Свято. На що урочистість був запрошений голова Східньої Ради Українських Шкіл п. І. Бондарчук з Торонта, але з огляду на те, що через вимілені причини не міг прибути, прислав привіт і поздоровлення.

Початкову молитву провів протопресв. Володимир Слюзар. Президиює о. Ігор Куташ, представив президію і попросив уступаючу керівницю Рідної Школи, пані Р. Темертей відкрити урочистості своїм вступним словом. Вона попросила випускників зайняти свої місця, що вони зробили супроводжені рясними оплесками присутніх. У своєму слові вона старалася подати корисну науку випускникам у їхніх перших кроках у громадське життя, для якого приготовлялись під час 10 років в Українській Школі. Користалась цитатами різних відомих історичних осіб.

Слідувала роздача дипломів, що виконав о. Володимир. Всі випускники також одержали копію таблиці мистецького оформлення п. В. Хомечком, за що йому, на цьому місці, висловлюємо подяку. Організації при Соборі Св. Софії, які ми вичислювали, також постаралися для кожного випускника Біблію в українській мові, щоб поручі із світським знанням мали нагоду здобувати й духове знання з її сторінок. Братство Християнського Милосердя нагородило трьох відмінників цінною книжкою „Нарис Історії України" авторства проф. Д. Дорошенка. Імена їх: Євген Береза, Павло Костюк і Оля Малишко. Вручення нагород дав голова Б. Х. М. п. М. Гриницин.

Після цього п. В. Гирич, від імені учительського складу Школи, потрощав випускників, та виказуючи на широкий простори відкриті для їхніх юних крил, побажав їм, щоб вони доперли до самих вершин. Відповів від імені випускників п. Євген Береза. Своєю промовою („вчительські теорії") тонкою молодечої щирости й ідеалізму, викликав приємні почуття, як в учителів так і в батьків, що не даремно вони попрацювали і надіялись на них, зазначуючи, що ці молоді сили готові виконувати їхні місця в громаді.

Слідувала доповідь відомого українського журналіста д-ра Р. Олійника (Рахманного). Була вона цікавою, як для молоді так і для старших. Вказував молоді, які справді великі нагоди мають для праці в своїй українській громаді. Безумовно їхньої молодої праці конечно потребує наша Церква й наші українські установи, і ми хочемо вірити, що взаємовідносини між ними й нашою громадою будуть коріснини й плідними. Монтреальська громада чується щасливою, що має в своєму середовищі людину з таким даром як д-р Олійник і ще більше щасливими чулись випускники й присутні того вечора, що мали нагоду почути його на своєму Святі. Хотілося б частіше мати такі нагоди.

Формальна частина програми закінчилася перевусною, яку приготовили вчительки й матері випускників. Після цього студенти і їхні колеги мали забаву, для якої підготування вимагало чимало власного часу.

Усім працівникам і учасникам сердечна подяка, а випускникам щирі побажання якнайбільшого щастя в їхньому дальшому життєвому шляху.

о. І. К.

60-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-СТВА ВИТОНИКІВ
Сторковей, Саск.

4 серпня 1969 р. в мотор готелі Корона відбулося гостинне прийняття для Михайла Вітоника і його дружини Юлії з нагоди 60-ліття їхнього подружнього життя. Присутніх було Всіх. о. Я. Пук з Канади, Саск., з родинною і понад 50 осіб — членів родини і приятелів. Михайло Вітоник народився 8 листопада 1886 р. в місті Городенці, в Західній Україні. В Канаду, до порту Квібек, приїхав сам, мавши лише 17 літ, 5 травня 1903 р. 20 червня, цього ж року, перейхав до фарму в Західню Канаду, до Йорктону, що тоді був останньою залізничною станцією і належав до „Норт-Вест Територіс".

Юлія Вітоник рівнож народилася 23 січня 1893 р. Вони також осіли на фармі в околиці Тіндер. Агафія Костинюк завжди була активною серед свого суспільства, будучи у жіночому товаристві ще від 1913 року, а якому була головою 11 років. Увесь час свого побуту в околиці Тіндер п-ство Костинюки заходи працювали для громадських потреб. Але тому, що пошіпна підчала на здоров'ю, то вони перебрались до міста Йорктону в 1936 р. Тут Агафія знову вписалася в Жіноче Товариство, де вона завжди старанно виконувала свої обов'язки.

Після своєї недуги Агафія залишає у смутку свого улюбленого мужа Василя, трьох синів: Дмитра Мицкана з Тіндер, Стефана Мицкана з Калвінтон, Саск., і дві дочки: Марію Прокопчук з Вінніпегу і Веронію Сідер також з Вінніпегу, 11 внучів і 6 правнучів. Окрім цього залишає своїх шість пів-братів: Стефана, Василя, Теодора, й Дмитра Чорногірських з Тіндер, Григорія Чорногірського з Вінніпегу й Олексу Чорногірського з Лос Анджелес, Каліфорнія; одну сестру Н. Думанську із Шіго, Саск., двох пів-сестер: В. Чернітка з Гемілтону й Марію Бернард з Йорктону, Рівалок Агафія Костинюк втратила трое дітей: Василя, котрий упокоївся в 1950 р., Катерину, котра померла ще дитиною в 1914 р. і Катерину Ріпчі, котра померла в 1965 р.

Похоронні відправи відслужив о. С. Семотюк при асисті дяка п. Ф. Корольницького. У понеділок вечері, 29 вересня, в похоронному заведенні „Бейлік Фенерал Гом", була відслужена панахида, а у вівторок, 30 вересня, була відслужена Заупокійна Служба Божа в Чин Похорону в церкві Різдва Пресв. Богородиці в Тіндер, Саск. Тління останки похоронного на місцевому цвинтарі в Тіндер.

Нехай Милосердний Господь простить небіжці Агафії всі її прогріхи і оселить душу її, де праведники спочивають! Вічна їй Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ІВАН АНТОНІЧУК
Торонто, Онт.

В четвер, 30 жовтня 1969 р., від розриву серця, упокоївся в Бозі на 65 році життя у Вестерн шпиталі в Торонті — Іван Антонічук.

Іван, син Семенов й Ірини з дому Яреській, народився в селі Горошовці, повіт Борщів в Західній Україні 27 вересня 1885 р. До Канади прибув зі своїми родичами 1899 р. В році 1908 одружився в Оксенсово Яніпчук і поселився на фармі в околиці Россборн, Манітоба.

Був активним членом УГП(Церкви в Ґлен Еленз, та Українського Народного Дому. Був постійним передплатником „Українського Голосу" та „Вісника" від перших чисел їх появи та читав їх від „дошки до дошки".

В році 1963 з дружиною переїхався на постійний побут до Торонта до дочки Анастасії.

Похідний вагонів — в глибокім смутку дружину Оксану, сина Василя з Вінніпегу та дочку Анастасію Пасерб з Торонті, троє онучат та одного правнучка. В четвер і п'ятницю, 30 і 31 жовтня, відбувався Панахиди в похоронному заведенні Карлівала, В суботу рано, 1 листопада, перенесено домовину до катедри Св. Володимира, де відслужено похоронні відправи. Служили парохи катедри о. прот. Дм. Фотій і о. прот. Ю. Ференсік. Поховано на цвинтарі „Проспект".

Після похорону відбувся заупокійний обід в домі п-ни Пасербів, під час якого промовляли: о. прот. Дм. Фотій, Стефан Яніцький та від родини Іван Пасерб.

Ось такі поминки були вложені на незвичний вінок: Від родини — $60,00, Жіноче Товариство при Українськім Інституті Св. Володимира — $30,00, Іван і Домін Бурдейний, Брентфорд — $6,00, Стефан і Михася Яніцькі — $5,00, Анна Фітус — $5,00, Варвара Мігович — $5,00, Марія Мандатор — $5,00, зрібними $14,00. Разом — $110,00.

Розділено так: на фонд „Українського Голосу" — $60,00, на фонд „Прогрес" — $30,00, на фонд „Вісника" — $15,00, за вироблення кліше — $5,00.

Сим дорогий мужу, батьку, дідусеві Нехай капітанська земля, на якій Ти так трудився, буде Тобі легкою, а Милосердний Господь нехай прийме Твою душу в оселі Свої, де всі праведні спочивають!

Вічна Тобі Пам'ять!

ХО

ПОДЯКА

Родина покійного висловлює щиросердечну подяку о. прот. Дм. Фотієві та о. прот. Ю. Ференсіку за похоронні відправи та дяконові п. І. Радкевичу за спів, кім що несли домовину, тим що сказали вінці на похорон та тим, які вложили кошти на великий вінок.

Нехай Вам Милосердний Господь винагородить сторицею.

Дружина, син, дочка, внучки та правнук — Антонічуки.

БЛ. П. ОЛЕКСА КАРП'ЯК
Етельберт, Ман.

В лікарні в Данфені, після сеспомісячного перебування упокоївся у Бозі 29 жовтня 1969 р., на 85-му році свого трудолюбівого життя — Олекса Карп'як.

Народився в селі Хоростків, гусятинського повіту в Галичині 17 березня 1884 року. Народню школу закінчив в рідному селі. Року 1902 вийхав в своїми батьками до Канади і поселився в околиці Гейґ, Ман., неделеко Гарленду, Ман., етельбертського муніципалю. Року 1907 19 січня одружився з Ірпною Михайлюк в Етельберті, Ман. (Дружина Ірина вже упокоїлася 4 роки тому і похоронена на цвинтарі в Етельберті). Прожили на фармі в околиці Гейґ, Ман. до 1945 р., опісля перебрався до Етельберт.

Покійний був совісним громадським працівником, як рівнож і на церковному вітчизну. Потвердженням цього свідчить його праця як будівничого майстра церков у Гарленді, Ман., як також у Дрифгейт Равор, Ман., а в рр. 1957-59 в Етельберт, Ман. Був муніціпальним радним в рр. 1918-1922 в Етельбертському дистрикті. Шкільним трастом через 13 років: 1914-27 в Гейґ, Ман. Був дяком при громадах: Гарленд, Богдан (Вовк), Венлак в Етельберт, — через 17 років. Дуже совісно виконував свої обов'язки, хоч вже почувався не дуже то здоровим. В рр. 1925 і 1926 відвідував до Дітройту, ЗДА, на заробітки, щоб забезпечити прожиток численної родини.

Похорон відбувся за таким порядком: В п'ятницю, 31 жовтня, о год. 8-ій вечорі відправили Панахиду (Літію) в церкві Св. Апп. Петра й Павла в Етельберт, Ман., священики: прот. В. Антонюк і Є. Трубин, котрий парох (коли покійний Олекса Карп'як ще був дяком в Етельберт і околиці.)

В суботу, 1 листопада, відправлено Заупокійну службу Божу і чин Похорону вище згаданими священиками в церкві Св. Апп. Петра й Павла в Етельберт, Ман. Похоронне заведення Сайт-Стрілчук в Данфіну подало чемну услугу в цьому похороні. Дяконом і провідним співом п. Федір Костинюк з Етельберт при співучасти співаків при церкві.

Участь в похороні взяло дуже багато вірних (200), окрім родини, що вичисляє зверх 80 осіб. Почесними трумоносіями були місцеві Етельбертські околиці, а саме: пп. Н. Григорчук, Іван Воробець, Николай Бурдинюк, Іван Чуй, Михайло Топоровський з Пайн Ривер, Мишко Ворсилак з Етельберт, Василь Перепелюк з Дафферін, Ман. Під час Служби Божої родина і всі вірні з великим жалем і смутком відправили покійника. Провідництво обидвох священиків, В. преосв. о. прот. В. Аланюк дуже доклядно представив покійного як взірцевого громадянина, сайтомого свойого обов'язку та всіх його позаміях, на яких він був. Також на його гарячий заклик всі учасники похорону відгукнулися прихильно і зложили на Нов'язичий Вінець пожертву $60.00, з чого призначено $20.00 на місцеву церкву), $40.00 на Колегіо Св. Андрея. Родина окрім цього зложила $100.00 на Колегіо Св. Андрея, $5.00 на „Український Голос" і $5.00 на „Вісник".

Залишив покійний в смутку сім'ю: Василя в Гайт, Ореста в Етельберт, Мирослава в Вінніпегу, Іванна в Едмонтон; доньок: Настю Дудар, Етельберт; Евгенію Дудар в Юніон Сіті, Саск., Олександру Бурлей в Вінніпегу, Анну Ковалюк в Дафферін, Марію Калинчук в Брендоні; 25 внучат і 10 правнучок. Всі вважали участь у цьому похороні. Внуки несли домовину, а помежі трумоносці йшли на переді.

Сумно грали дзвони з дзвінниці при церкві, і сповіщали про цей сумний обряд всіх вірних, що не могли взяти участь у похороні. Тіло Покійного спочивав на цвинтарі в Етельберт, біля дружини Кристини, що вмерла 4 роки тому.

Після похоронного обряду відбувся поминальний обід, що його приготовили членині жіночого товариства ім. Княгині Ольги в Народнім Домі в Етельберт. При обіді згадували щирим словом покійника: обидва священики, пп. Василь Перепелюк, Николай Григорчук, котрі коротенько переповіли його життєвий шлях як доброго громадянина, відданого суспільного працівника на народній і церковній нивах, а зокрема в Етельберті, де проживав довгі роки, і при інших організаціях, працюючи по своїй силах. Особливо як місцевого пінера, його праця була дуже видатна. Від родини промовляли: син Мирослав Карп'як, і внучка Ренгіна Калинчук, які при цьому дякували всім учасникам похорону, членам жіночого товариства ім. Княгині Ольги за приготування поминального обіду, тим що несли домовину і почестні трумоносили, священикам, похоронному заведенню Сейт-Стрільчук, як рівно ж дяконі Ф. Костишинові та співакам і всім учасникам похорону за участь, жертвуванням за зложення пожертв на Нов'язичий Вінок в пам'ять покійному Олексі Карп'яку.

Нехай же цих пару слів будуть вам пам'ятю, що ви, ваш батько, дідусь і прадідусь, ще від підйому у Вічність добрий і щирий батько, дідусь і прадідусь, щирий і щедрий працівник для свойого народу — пінер Етельбертської околиці — бл. п. О. Карп'як!

Упокой, Господи, душу спочилого раба Свойого у осолах Своїх. Де нема ні болю, ні журби, ні відхід-

ня, а життя безконечне!

Вічна Йому Пам'ять!

Учасники похорону.

БЛ. П. Є. ПАСКАРУК
Принс Альберт, Саск.

Першого жовтня ц. р. розлетась сумна вістка, що у Квапортсівім шпиталі після довгої недуги, на 86 році життя, повернув дружинам Георгій Паскарук — Єлінка. Походила вона з роду Георгія Коссовлинюк зі села Луківці, на Буковині. До Канади приїхала 1905 р. зі своєю сестрою до свойого дядька Бойчука в Гарднертон, Ман., де сійшла познайомитись з Георгієм Паскаруком, з яким одружилась 1908 р. В 1914 р. вийхали вони до Принс Альберту в околицю Самбурн, де взяли „гомстед", на якому провадили 31 рік. В часах, коли організувалась Українська Православна Церква, вони стали її першими організаторами, їх тостинну хату називають її священики, які в тих часах обслуговували ті околиці. В 1945 р. залишили фармерство і переселись до міста Принс Альберт та стали членами православної громади. Незабаром, в 1948 р., Георгій стає головою громади, а за зложені нас заслуги його старанному було обдуковано свою власну церкву. Цегла з тому діля йому пожертвив допомагач.

Похорон відбувся 4 жовтня у Принс Альберт, а після похорону було влаштовано обід в церковній залі, на якому було присутніх багато людей, які були на похороні, і які прийшли віддати останню прислугу покійній.

Нейна залишив в глибокому смутку: жінку Георгія, 4 синів — Івана, Василя, Миколу і Дмитра (в Канаді), 3 доньок — Марію в Дітройті, Міш., Оксану в Торонті і Софію в Калгарі, 13 внучат і 5 правнучок.

Вічна Їй Пам'ять!

Учасники

Подяка

Оцим складаю сердечну подяку о. Отеклокові за відслужений похоронних Богослужень, дяконі й. Дяконі і п. Лушпінові за співи, усім тим, які прибули на похорон моєї дружини, Усім які послали квіти від домовини, внукам і синам, які несли домовину, дочці Софії за приготовлення похоронного обіду, жінкам з Калгарі за допомогу, а зокрема голові Жіночого Т-ва пані Марусин та усім тим, які були-нам допомогли мені у тих важких для мене днях.

Ще раз усім щире спасибі, а Господній — Вічна Пам'ять!

Георгій Паскарук

У ПЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
БЛ. П. СТЕПАНА ОЛЕКШОГО

12 грудня 1964 р., упокоївся бл. пам. Степан Олексій з Калгар, Альберта. Покійний лишив у великому смутку дружину Евдокію й двох синів, тепер товариських синів: Ярослава, що є вдівцем в Едмонтоні й Ореста, що в теперішню пору є священиком Української Греко-Православної Церкви в Вінніпезькій Окрузі Західньої Єпархії УПЦ.

Народився 13 вересня 1895 року в селі Висоцьке, повіт Ярослав, Західня Україна. До Канади приїхав в 1907 році, одинадцятилітнім юнаком, зі своїми батьками, які поселились на фармі в околиці Лідум недалеко Калгар і в цій місцевості провів усе своє життя.

11 серпня 1923 р. одружився з Евлокією а дому фур і вони прожили разом 43 роки. Родинне життя їх було зразкове й в такому дусі вони виховували своїх синів. Це було найвигідно національно-свідоме й глибоко-релігійне родинне. Бл. п. Степан Олексій завжди фінансово щедро підтримував: Колегію Св. Андрея, катедру Пресв. Трійці в Вінніпегу, катедру Св. Івана в Едмонтоні, Інститут Св. Івана в Едмонтоні та багато різних свят-ських інституцій, зокрема СУС. Він — один із основоположників, які в 1929 році організували українську православну громаду, а потім побудували грекo-православну церкву в Калгар. В цій громаді багато напрацювався й виконував багато різних обов'язків, був неодноразово головою громади, секретарем, головою будівельного Комітету й взагалі був протягом довгих років членом у цій громаді до цього свого життя, зокрема завжди щедро жертвував на потреби цієї громади. Це було зразкова людина в своїй родині, в своїй громаді й взагалі в українському суспільстві.

В 5-ту річницю смерти бл. пам. Степана Олексшого йому дружина Евдокія поминувала $500,00 на Інститут Св. Івана в Едмонтоні. Нехай Господь Бог вбереже душу Покійного в небесних осеях. Вічна Йому пам'ять!

М. К.

БЛ. П. ПЕТРО КАРДАШ
Принц Альберт, Саскачеван

В п'ятницю, 29 серпня 1969 р., упокоївся бл. п. Петро Кардаш народився 9 липня 1903 р. в селі Старі Кути, повіт Косів, західня Україна. До Канади приїхав в 1928 р. до міста Саскатун, Саск., одружився в 1929 році з Анною з дому Дяпельчук, і замешкав в Саскатуні до 1938 року. В Саскатуні продукував „Ормідж Крош" до літи. В 1938 році переїхав до Принц Альберт, де відкрив „Пенні Кош" через 5- років, а пізніше „Кош Кош" як до залежуваття.

Покійний лишив в смутку дружину Анну і 3 дітей: дочку — Марусю Іщинин — Принц Альберт, Саск., сини: Юрко — Касел Гар, Б. К. і Михайло — Принц Альберт, 4 внучат, 1 брата Михайла — Саскатун, 1 сестру — Параску Будз — Саскатун, Саск., дві сестри що живуть на Україні.

Петро Кардаш від ранньої молодости мусів тяжко працювати, по магазинах своїй мамі утримати чотири молодші сестри й одного брата, бо батько його із старшим сином вийхав до Канади в 1912 році. Тяжко приходилось перехивати перший світову війну, а вслід зложим уложим приходилось далеко від дому копати окопи. Від 1926 до 1928 року служив у війську. В 1926 році приїхали до Канади, куди завчасно праці для забезпечення родини, як вище згадано, щасливо сі що і народньго справою. Що в Саскатуні належав до Стрілецької Громади й до Національного Об'єднання філ УНО, Перебувши до Принц Альберт помагав збудувати Український Національний Дім в околиці Ред Дір Лік, був головою його й тростом довгі роки. Належав до Української Православної Церкви і був секретарем довгі роки. Належав до Української Православної Церкви і був секретарем громади в Принц Альберт. Був головою комітету Рідної Школи. Жертвував на церкву, інститут Могилян, Колегію Св. Андрея, Передплачував „Український Голос", „Вісник", „Новий Шлях" та „Жіночий Світ" — журнал. Був добрим мужем, батьком та добрим християнином. Брав участь в драматичному гуртку.

В неділю, 31 серпня, в Принц Альберт похоронному заведенні відслужено Панахиду, на яку прибуло багато вірних, а в понеділок, 1-вересня, відбулося Похорон зі Службою Божою, при якому числі людей з цілої околиці та Принц Альберт.

На Похороні відбувались поминальна перекуска, яку приготовило Жіноче Товариство в Принц Альберт в церковній залі.

Під час останнього прощання родина й приятелі на Похороні зложили на Нев'язичий Вінок $94,71, які родина призначила на місцевий храм. Дружина покійного зложила на впорядження вікна в пресовий фонд „Українського Голосу" $10,00, на „Вісник" $5,00 в Всім жертводавцям дяка подяка.

Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійного в Царство Своє, а Вам дорога Дружино й дітки та всі Родино пішле Господь сили перенести цей розлучений смуток в любові, надій в ласці Божій.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. Олексюк

ПОДЯКА

По втраті свойого дорогого мужа, батька й діда складаю цією подяку о. М. Олексюкові за відправини в шпиталі й похоронну відправу, дякам і хористам за гарний похоронний спів, Принц Альберт похоронному заведенню за гарну обслугу, трумоносцям, всім, що прислали вінки, Жіночому Товариству за приготовлення перекуски та всім хто чим будь допомігся нам в цей тяжкий час та своєю розрадою полегшували нам в нашому горю, Всім Вам щира подяка,

Дружина Анна й діти.

БЛ. П. АННА ФАРІОН
Шортдейл, Манітоба.

У п'ятницю, 23-го травня, 1969-го року, на 89-му році життя, перестало битися серце бл. п. Анни Фаріон. Після тяжкої недуги, в „Сварей Меморіял Госпітал" в Шортдейл, Б. К. упокоїлася в Бозі бл. п. Олена Цайко.

Олена Цайко з дому Андрійчук народилася 1901-го р. в Західній Україні в селі Гусятин. Прихала до Канади з своїми батьками та оселилася в околиці Ешвіл, Ман. Канаду рожа пізніше молода Анна з родиною Перепілками, вийшла заміж за Григорія Фаріона. Після свого подружжя оселилася в околиці Ешвіл, Ман., Рейбанк і в Шортдейл, Ман., Рейбанк і в околиці Брендон, Ман. Канада родині пізніше перейшли до Ешвіл, де мешкали родині молодої. Господь побловословив їхне подружжя 7-ма дітьми. Вони разом своїх дітей виховували по своїх моральностях, бо в тих часах, було тяжко заробити на прожиток. Часто змінили осідок — їздили по різних околицях: Сифтон, Ман., Сінклер, Ман., Шортдейл, Ман., Рейбанк і Чікоп, З. Ш. А. Однаке, вирішили жити до Мойсбрі, о за кільканадцять літ вийхали до Кеслоні, Б. К., а остаточно звідси перейхали до Шортдейл, де жили до кінця свого віку. Муж Анни упокоївся тоді, коли приїхали до Шортдейл і залишив з глибокому смутку дружину та дітей.

Бл. п. Анна щиро та віднано працювала при своїй рідній Церкві. Була членкинею Української Православної Церкви в Канаді цілі своє життя.

У понеділок 26-го травня, увечері, було відслужено Панахиду за спокій душі покійної Анни, а 27-го травня — Св. Літургія та Похорон з церкви Свв. Петра й Павла в Мерідейл, Ман.

Під час останнього прощання, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'язичий Вінець $27.00, з яких призначено $10,00 на Колегію Св. Андрея, $7,00 на пресовий фонд „Вісника", $5,00 на пресовий фонд „Українського Голосу". Також пані Евген і Василь Гродзик з Норт Кредит, Онт. пожертвували $10,00 на Коллегію Св. Андрея,

Залишила Покійна Анна в глибокому смутку двох братів: Івана Педлаткова з Роблін, Ман., і Федіра Перхалюка з Вінніпегу. Також залишила вдома в великому горю 3 сини та 4 доньок: Іван з Шортдейл, Ман., Евген з Норт Кредит, Онт., і Василь з Норт Кредит, Онт., пані Гродзик з Ст. Катеринс, Онт., пані Сивчик з Ріджайн, Саск., пані Нориє з Келгарі, Альберта, і пані Н. Іван з Келгарі, Покійна Бабуся залишилась 28 внучат та 23 правнучки.

За нашими молитвами хай Господь Бог прийме душу покійної Анни до Царства Небесного, на яке довго трудилася нехай буде їй легкою!

ВІЧНА ТІ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ОЛЕНА ЦАЙКО
Норт Сурей, Б. К. —
Мерідейл, Ман.

У середу 23-го квітня, 1969-го року, після тяжкої недуги, в „Сварей Меморіял Госпітал" в Норт Сурей, Б. К. упокоїлася в Бозі бл. п. Олена Цайко.

Олена Цайко з дому Андрійчук народилася 1901-го р. в Західній Україні в селі Гусятин. Прихала до Канади з своїми батьками та оселилася в околиці Ешвіл, Ман. Канаду рожа пізніше молода Анна з родиною Перепілками, вийшла заміж за Григорія Фаріона. Після свого подружжя оселилася в околиці Ешвіл, Ман., Рейбанк і в околиці Брендон, Ман. Канада родині пізніше перейхали до Ешвіл, де мешкали родині молодої. Господь поблословив їхне подружжя 7-ма дітьми. Вони разом своїх дітей виховували по своїх моральностях, бо в тих часах, було тяжко заробити на прожиток. Часто змінили осідок — їздили по різних околицях: Сифтон, Ман., Сінклер, Ман., Шортдейл, Ман., Рейбанк і Чікоп, З. Ш. А. Однаке, вирішили жити до Мойсбрі, о за кільканадцять літ вийхали до Кеслоні, Б. К., а остаточно звідси перейхали до Шортдейл, де жили до кінця свого віку. Муж Анни упокоївся тоді, коли приїхали до Шортдейл і залишив з глибокому смутку дружину та дітей.

Бл. п. Олена була активною членкинею Української Православної Церкви в Мерідейл, як також у Братчі Косиомбі, де вона останньо мешкала.

Залишила Покійна в великому смутку мужа Семена, сестру Анну Жигульську з Фокскроз, Мисс З.Ш.А., дві доньки — Олену Шафранську з Мерідейл, Ман. і Єлисавету Гавріл з Ст. Клара, Калефорнія, З.Ш.А. Покійна бабка залишила 4-ох внучат.

У п'ятницю, 28-го квітня, 1969-го року, була відслужена Панахида за душу спочилої Олени, а 29-го квітня відбувся Похорон з церкви Свв. Петра й Павла в Мерідейл, Ман.

Під час останнього прощання, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'язичий Вінець $27.00, з яких призначено $10,00 на Колегію Св. Андрея, $7,00 на пресовий фонд „Вісника", $5,00 на впорядження кліше і $5,00 на пресовий фонд „Укр. Голосу".

За молитвами нашими нехай Господь Милосердний прийме душу Покійної Олени, де всі праведні спочивають, а Вам дорога Родино, нехай Господь обдарує Своїми щедротами,

ВІЧНА ТІ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ПАВЛО ЧИЖ
Гренфел, Манітоба

У неділю 25-го травня, 1969-го року, на 53-му році життя, упокоївся в Бозі, після трагічного виїздку, бл. п. Павло Чиж.

Павло Чиж народився 1916-го року в Дрифтінг Ривер, Ман. Тут він зжив в своїми батьками та ходив до школи. 1946-го року повінчався з Анною Ковать. Після свого одружження вони оселилися в околиці Гренфел, та займалися фармерством. Півло сстанніх 17-ть літ працював у муніципалі в Гренфелю.

Господь поблословив їхне подружжя восьмома дітьми. Бл. п. Павло був добрим батьком та добрим чоловіком. Завжди свої вдячності дбав за спокій душі спочившого Павла, а 28-го травня, — Св. Літургія та Похорон у церкві Всіх Святих в Гренфелю, На Св. Літургії і на Похороні було багато вірних.

Під час останнього цілування, родина Покійного та приятелі зложили на Нев'язичий Вінець $110,-00, з яких призначено $50,00 на місцеву церкву, $30,00 на Колегію Св. Андрея, $15,00 на пресовий фонд „Вісника", $10,00 на пресовий фонд „Українського Голосу" і $5,00 на впорядження кліше.

Покійний Павло залишив у глибокому смутку дружину Анну, 5-ть доньок і 3-ох синів. Доньки: Дінна, Шерон, Сенціа й Дорін та Дена (ще є найменший по 5-ть років); сини: Дейві, Брюс і Мервин. Залишив 5-ть братів: Яська, Володимира, Михайла, Антонія, й Петра, і 4 сестри: Марія Мангур, Катерина Івашька, Гелена Кошовська і Евгенія Козар.

Нехай Господь Бог прийме душу спочившого Павла до Царства Небесного, на яке він своїм скромним і Богобоязним життям заслужив, а рівночасно Родині нехай обдарує

своїми щедротами,

ВІЧНА ТІ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. МАГДАРІЯ НАСТЮК
Форт Френсес, Онт.

29-го листопада Українська Православна Громада Св. Юрія у Форт Френсес проводжала в похоронову дорогу свого члена Магдарію Настюк. Прожинши 75 років, померла той, хто з Зеленої Буковини, в році 1902-му, восьмирічним хлопчиком, з своїми батьками, прибув до Канади, в Буковиній лишив безтурботне дитяче дозвілля і прибув до Канади розчищати лісові хащі та вирощувати бітницю в Манітобі, Магдарій не знав що то є Coca Cola і інші сучасні дитячі забавники, а вони був радий, коли його батько за десятки миль йде і на своїх плечах приносе мучку або сіль. Дитячі роки покійного Магдарія проходили в повсякденному труді, як і уйск малят в той час. Це Магдарій і його однолітки розчистили Канаду, і довели її до того добробуту, який ми сьогодні бачимо. Магдарій, не лише бувши бітчим Канаду, він будував і багате духовне життя свого українського народу. Завжди підтримав рідною Церковою Христового і Рідною Школою. А Українська Православна Церква Св. Юрія у Форт Френсес, — була невід'ємною частиною повсякденного життя Магдарії, до самої його смерти.

З великою жалобою вся церковна громада прийшла вклонитись Магдарію і провожала його на місце вічного спочинку.

На ласкаві пожертвлення церкви, принятні на похоронних відправах зложили на дар на нев'язичий вінок, в кількости 109 доп., які розподілено так: Колегія Св. Андрея — 50 п.; Фонд Українських Визвіїв — 30 д.; „Вісник" — 15 д.; „Український Голос" — 14 д.

О. Ю.

БЛ. П. ДОМКА СКІЛЬНИК
Шіго, Саск.

У понеділок 22 вересня в лікарні у Форт Пейк упокоїлась по довгій і тяжкій недузі, Домка Скільник, з дому Олексюкова.

Народилася 27-го серпня 1906-го р. в Менофелд, Саск. 11-го листопада 1926-го р. вийшла заміж за Івана Скільника. В обоє оселилися на фармі в околиці Шіго, Саск. Бл. п. Домка завжди була активною серед свого суспільства, завдяки своїй щирості й відданості вона завжди мала приємні взаємовідносини

зі своїми сусідами.

У глибокому смутку повідомляє Домна Скільник заги-нула улюбленого му-жа і батька, сина Михайла із Муе Джа, Саск. й сліду-ючу рідню: Кіріяк цього бл. п. Скіль-ник — ила три сестри: Марія Гринор із Нью Джерзі, Дора Мачишин із Дромге- Алта. й Леся Фенюк із Тадеюз, Саск., й три брати: Яків Олексюк з Шіго, Іван Олексюк також з Шіго і Дмитро Олексюк з Гейвард-ден, Саск.

Похоронні відправи почалися Понеділком в середу вечором 24-го вересня, а в четвер, 25-го вересня, була відправлена Заупокійна Служба Божа в церкві Пресвятої Трійці в Шіго, Саск. Служив Всеч. о. С. Семотюк.

Нехай Милосердний Господь потішить засмученну родину, а покійній Домці подасть Царство Небесне.

Вічна їй пам'ять!

Присутній.

З ПОМИНКІВ НА ПРЕСУ

Лондон, Онт.

В неділю, 16-го листопада, б. р., родина Федора й Параскеви Шевченків в Лондоні, Онт., вирядили в місцевий Православний Церкві панахиду, а потім, у свою-му домі, поминальний обід по батьках п. Федора, бл. п. Семенові й Оксані, які давно, ще будучи заслані в Сибір зі забороною поворо-ту на Україну, перед кільком-ма роками покинули в далеч-кій, непривітній чужині.

Учасники поминків — рід-ня й друзі — помолившись за душі погибших батьків, з жалем поминали трагедію їхнього життя, як і цілого українського народу. Всі схвалювали цей гарний вчи-нок синівської любови при-мірної родини Ф. і П. Шев-ченків.

Щоб не розминутися зі своїми словами, на прохання господаря домів, при цій на-годі переведено збірку на підтримання рідної преси. На „Вісник" приділено $8.00.

Жертводавцям щира подя-ка, засмученим сиянові й не-вістці співчуваємо щиро в їхньому горю, а поги-бшим батькам-засланцям — Вічна Пам'ять.

Присутній.

ВИПРАВЛЕННЯ

У дописі про бл. п. Мико-лу Говгана, повіщеному у „Віснику" ч. 23 з 1 грудня, було подано, що пані А. Чер-вій пожертвувала $1.00. Має бути — $5.00.

Порядок Богослужень
ПОДШИПТЕЛЬСЬКА ОКРУГА:

17. Субота — Молитви: Вечір — 6.00 веч. Молебен — 7.00 вечора. Тринкома
18. Неділя перед Богоявленням — Тринкома, Брендон, Гонор, Ти-шин 10-00 год. ранку Богослужения. Після Богослужения Велике Ос-вячення Води.
25. Неділя по Богоявленні.— Трикома — 10.00 ранку Служба Бо-жа, По Службі Божій соляна хрута для пірогів в церковній при-парафії.

о. В. АПОНЮКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Вегрил
18. Неділя — Роузетон
19. Понеділок, Йордан — Етелберт
25. Неділя — Вітлінгеґоме
Elizabert, Man. Box 71
Число телефону: 749-8304

о. В. БОЙЧУКА
СІЧЕНЬ

18. Неділя, Навечір'я Богоявлення — Канора, По Службі Божим Во-досвятся. Годину 6-та вечором Свята Вечеря для вслеї Громади з колядками.
19. Понеділок, Богоявлення, Йордан — Канора. Початок Йорданської Відправи о годині 8-ій рано, По відправі Велике Йорданське Во-досвятся.
26. Неділя по Йордані — Бізнесем
Address: Box 435, Canora, Sask.

о. ВАСИЛЯ ВАСИЛЬВА
СІЧЕНЬ

18. Неділя — Вейтта 10 год.
Освячення води
Гердистон 4 год.
Вайтта 7 год.
Сендвем 9 год.
19. Понеділок — Сірко 10 год.
25. Неділя — Роза 10 год.

Box 161 — VITA, Man.
Tel. 5-3563

о. Л. ДЯЧИНИ
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік —/ Оакбурн
18. Неділя, Свячення Води — Англе-вуд
18. Неділя, Свячення Води о 3-ій г. пополудні — Оакбурн
19. Понеділок, Йордан — Сендз Лейк
25. Неділя — Оакбурн
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 234-5386

о. І. Г. ГИКАВОГО
СІЧЕНЬ

18. Неділя — Бірнабі
25. Неділя — Вікторія

о. С. ГРЕДІЛЯ
СІЧЕНЬ

14. Сер, Новий Рік — Норал
18. Неділя — Атабаска
19. Пон, Йордан — Сарепта
25. Неділя — Лаклабі
Address: Box 517-Lac La Biche
Telephone 623-4553

о. С. ЗУЗАКА
СІЧЕНЬ

14. Сер, Новий Рік — Вегнов
18. Нед, Осв. Води — Крикор
19. Нед, Осв. Води — год. 5:00 — Гефорд
18. Нед, Осв. Води — год. 7:00 — Н. Бетлефорд
19. Пон, Йордан, Осв. Води — Глен-даы
20. Вівт, Св. Івана, Осв. Води — Блекен
25. Нед, Осв. Води — Медов Лейк
Address: 875-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2256

о. О. КРАВЧЕНКА
СІЧЕНЬ

18. Неділя пер, Богоявленим: Мі-чам
19. Понеділок — Богоявленим — Бонда
25. Неділя по Богоявленні — Вегер
Address: 20 Leddy Crest.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6295.

о. В. КОКОРУДЗА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Відділя
18. Неділя — Гонтрід
19. Понеділок, Йордан — Врунсвіл
20. Вівторок, Соб, Ів, Хр, — Кавет
25. Неділя — Нікалвін
Box 468
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. І. МЕЛЬНИКА
СІЧЕНЬ

14. Середа — Новий Рік, Св. Василія Вел, — Тарнерлей
18. Неділя — Водосвятя — Кадворт Водосвятя о 3.30 по полудні — Ст. Джуліан
19. Понед, — Богоявлення, Водо-свяття — Вакав
20. Вівтор, — Собор Св. Івана Хре-стителя — Лейлі
25. Неділя — Вакав
Примітка: Св. Літургію почнемо служити со всіх Церквах о 10-ій год, ранку.
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4521.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СІЧЕНЬ

14. Новий Рік — Ватрус
18. Неділя — Вітьма
19. Богоявлення Господнє — Смоки Лейк, початок 8-ми год, ранку
25. Неділя — Сендвем
Address: Smoky Lake, Alta. Box 300
Телефон 656-5758.

о. М. ОЛЕСЮКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Принц Аль-берт
18. Неділя — Принц Альберт
18. Неділя, Щедрий Вечір, Йордан-ське Освячення Води о год. 4.30, а в год. 6.00 вечора Йорданська Вечеря для всіх Парафій: Гро-мади Св. Трійці в Принц Альберт в церковній залі, Всіх Парафіян і Гостей просимо прибути на Йорданську Вечерю.
19. Понеділок, Йордан, Освячення Води — Принц Альберт
25. Неділя — Гоннесун

REV. M. S. OLESIUK
306 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Кемсак
18. Неділя — Стоунволл
18. Неділя, Освячення Водй 1,30 — Вромстон, 3 — Мізела, 5 — Кем-сак
19. Понеділок, Йордан і Освяч. Води — Кемсак
25. Неділя — Кемсак
P. O. Box 685
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
СІЧЕНЬ

14. Середа — Новий Рік — Мерівель
18. Неділя — Росел
19. Понеділок — Богоявлення (Йор-дан) Роблин
25. Неділя — Шордделя
Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4364.

о. ІВАНА СТУСА
СІЧЕНЬ

18. Неділя перед Богоявленими — Свячуно
19. Понеділок. Богоявлення Господнє — Водохрещі — Обіз Бін
24. Неділя по Богоявленні — Весятон

Адреса: о. Іван СТУС
11822 — 104 Street,
EDMONTON 5, ALTA.
Tel. 488-6780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Дамфрін
18. Неділя — Дамфрін
19. Понеділок, Йордан, Богоявлен-ське 8-30 рано — Дамфрін
20. Вівторок, Собор Івана Хрестите-ля — Дамфрін
25. Неділя — Дамфрін
Богослужения на 7-го січня відпра-вляється в годині 6:00 ранку Гереділ-ється почерез радіо станцію С.К.-Д.М., Дамфрін, 7:30 відповідають на радіо. Також на 15-го лютого і 3-го травня. Богослужения передпочнуть о 11:00 год. ранку, а не 10-го ранку. Богослужения буде передпочнуто о годині 5.30 ранку. Кожної неділі Ве-чірня в Дамфрін служиться в 6:30 ве-чір. Освячення домів почнеться

від 10-го січня.
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Грейсон Вей
18. Неділя — Оман Ривер
19. Понеділок, Богоявлення Господ-нє — Дорбен
25. Неділя — Пайн Ривер
Box 1218 Tel. 784-8287

о. О. СОРОЧУКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Гафорд
18. Неділя, Навечір'я Богоявлення — Сенді Рейнк
18. Неділя, Навечір'я Богоявлення — о год. 2.30 по обіді, Велике Освячення Води на озері і Свята Вечеря в оселі „Київський гай"
19. Понеділок, Богоявлення — Бонни-вілл
20. Вівторок, Собор Івана Хрести-теля — Бег Медов
25. Неділя — Ейк Поінт
На Велике Освячення Води, що відбувається в неділю 18 січня на озері Мус Лейк (за даними україн-ських записок) та на Святу Вечерю, що відбудеться в заїй оселі „Київ-ський гай" — — запрошуємо всіх ві-рних, йду на Святу Вечерю приносить з собою хліжки. Приїжджайте на це Свято всі, і кожне привозіть своїх дітей.

Rev. O. Sorochuk
Box 744,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-2256

о. М. СТЕЦЕНКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Новий Рік — Йорктон
18. Неділя, Щедрий Вечір — Йорк-тон
Вечором 6 год., відправитиметься Йорданська Вечірня в Ве-ликому Осв. Води
25. Неділя — Райн
УВАГА! Всіх членів в громадах: Йорктон, Гортиці, Райн, відпадає з Святвечо Водою.

REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832998

о. С. СЕМОТЮКА
СІЧЕНЬ

14. Середа — Новий Рік, Обрізання — Мелвичуун
18. Неділя — Навечір'я Богоявлення — Фокс Лейк
19. Понеділок — Богоявлення Гос-подне — Шіго (місто)
20. Вівторок — Собор Івана Хрести-теля — Елмер
25. Неділя — Інсінгер (місто)

Address: Skoke, Sask. Box 83.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
СІЧЕНЬ

14. Середа, Найменування Господне — Вінер
18. Неділя — Ватсон
19. Понеділок, Богоявлення — Ва-лінз
25. Неділя — Вінгард
Box, 488 — Tel. 525-8163
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ
СІЧЕНЬ

18. Неділя — Торсбі ф.
19. Йордан, Свячення Води — Кам-мер
25. Неділя — Брунгерсбін
Адреса: 6520—109 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-8053

о. А. ХРУСТАВКИ
СІЧЕНЬ

14. Середа, — Мейбридж, Новий Рік
18. Неділя перед Богоявленими — Екзетер. (9-30 год. рано)
18. Неділя — Освячення Води: Стендасік — год. 2.30 п.п. Стінен — год. 4.00 п.п. Гакс — год. 7.00 вечора
19. Понеділок — Дегбурн, Богояв-ленні — 9.30 год. рано
20. Вівторок — Кінкар, Св. Івана Предтечі
25. Неділя — Норкрей
Address: Box 147, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛЮТОГО, 1970. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 1, 1970. ЧИСЛО (2117) 3

УСЕ В ДУСІ „ЕКУМЕНІЗМУ"

МЕМОРАНДУМ АРХИЄП. РАМЗЕЯ В СПРАВІ КАНОНІЗАЦІЇ 40 АНГЛІЙЦІВ КАТОЛИКІВ З ЧАСУ РЕФОРМАЦІЇ

ПАПА ПАВЛО VI ПЕРЕБОРЮЄ СВІЯ „ЕКУМЕНІЧНИЯ" ЕНТУЗІЯЗМ

Від 1874 року Католицька Церква підготовляла процедуру канонізації (проголошення святими) 40 англійських католиків, які були вбиті англіканцями в часі переслідувань католиків в роках 1535-1681. До жовтня 1969 року навколо цієї канонізації кружляли лише поголоски. Після своєї зустрічі з папою в жовтні 1969 року, Вестмінстерський кардинал Гінан у листопаді видав послання, в якому сказав, що він довів папі, що на канонізацію 40 убитих англіканцями католиків наспів „найбільш пригожий час". З Риму повідомляють, що папа Павло VI, перемагаючи свій „екуменічний" ентузіязм, проголошення 40 англійських мучеників святими призначив на день свята Св. Апп. Петра й Павла — 29 червня (н. ст.) 1970 р. Нижче подаємо пресові репортажі в цій справі з Риму й Лондону новинкарської агенції РНС:

РИМ (РНС) — Італійське радіо проголосило вістку, що папа Павло VI уже готовий апробувати канонізацію 40 англійських католицьких мучеників. Це крок, який може виявитися дуже шкідливим у католицько-англіканських відносинах. Усі майбутні свяги були убиті під час переслідувань англіканських католиків англіканцями, що тривало від 1535 до 1681 років. Майже всі вони могли бути помилувані, якщо б були прийняли англіканську Службу Причастя замість католицької Месси.

Англіканська Церква заявила, що вона не погоджується з цією канонізацією. Кентерберійський архиепископ д-р М. Рамзей недавно перестеріг, що якщо тих 40 мучеників будуть проголошені святими, то екуменічний рух в Англії буде загрожений. Він сказав, що в контексті „Спільностности Святих" Церкви зближуються в спосіб екуменічний, але дуже важним є те, щоб уснкі „полемічні нав'язання омнинти".

Примас англіканців сказав, що проголошена канонізація лише збудить англіканців і католиків до „хвилювань, екуменічний" ентузіязм, проголошення 40 англійських мучеників святими призначить на день свята Св. Апп. Петра й Павла — 29 червня (н. ст.) 1970 р. Нижче подаємо пресові репортажі в цій справі з Риму й Лондону новинкарської агенції РНС:

(Закінчення на 2-й стор.)

Біблійні радіо-передачі для віруючих в СССР

ЛОНДОН (РНС) — Британська головна квартира Слов'янської Євангельської Асоціації проголосила, що вона починає передавати по радіо щоденні 5-хвилинні біблійні передачі в СССР. Програми передаватимуться з всесвітньої радіостіки з Монте Карльо, під дирекцією місіонера Миколая Леоновича. Директор всесвітньої радіостіки в Монте Карльо — о. Євген Прідди, думає, що такі передачі будуть дуже корисні. „Багато слухачів у СССР матимуть нагоду рекордувати ті програми, або й записувати уривки Св. Письма, повільно диктовані в російській мові", сказав о. Є. Прідди.

Потерпілі українці в Югославії потребують допомоги

У днях 26 і 27 жовтня минулого року, околиці міст Баня Лука і Лішня в Югославії, де живе багато українців, зазнали великого знищення від землетрусу. Нещасне положення потерпілого населення погіршилося ще й тим, що катастрофа сталася під зиму. Багато українців залишилися без притулку та життевих засобів. 20 листопада 1969 року архиепископ Гавриїл Букатко видав спеціальне звернення до українців у вільному світі подати потерпілим братам у Югославії жертвену поміч. Українські парафії, організації та товариства почнуться давати зорганізовану поміч.

Президія Секретаріяту СКВУ проголосила, що бажаючі подати поміжну руку потерпілим українцям у Югославії можуть зробити це за посередництвом Екзекутиви Світової Ради Суспільної Служби, що має свій осідок у Торонто. Нижче подаємо адресу голови Екзекутиви:

Miss Olga Danylak, Chairman,
Welfare Council of World Congress
of Free Ukrainians,
382 Bathurst Street,
Toronto 130, Ont., Canada.

Кардинал Мідсенті не приймає запрошень папи

РИМ (АП) — Йозеф Кардинал Мідсенті знову відхилив запрошення папи Павла VI виїхати з Мадярщини й зобов'язатися до мовчанки про його непорозуміння з мадярським комуністичним режимом. Вістки про це видав Віденський кардинал Кеніг, а справу з Мідсенті назвав „практично не до вирішення".

Кардинал Мідсенті живе в американській амбасаді в Будапешті від 1956 р. Мадярський комуністичний уряд уже давно заявив, що якщо папа змусить кардинала Мідсенті до мовчанки про його відносини з комуністами, то він може з Мадярщини виїхати. Але Мідсенті таких передумов не приймає і, як стверджує кардинал Кеніг, ніколи не приймє.

Вищенаводану інформацію опублікував щоденник „Да Вімінг Фрі Пресс" 12 січня ц. р. Вона цікава для українців, як аналогія до виїзду з СССР митр. Йосипа Сліпого.

ВІДБУВСЯ ПЕРШИЙ З'ЇЗД РОДИЧІВ В'ЯЗНІВ-БАПТИСТІВ В СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ

(Нижче друкуємо повний текст пресового комунікату Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у США в справі відбутого в СССР Першого З'їзду родичів в'язнів-баптистів та виданого З'їздом заклику „До всіх християнських Церков! До всіх християн світу!" В чергових числах „Вісника" сподіваємося надрукувати текст згаданого заклику; в цьому числі обмежимося лише комунікатом. Комунікат друкуємо без змін — Редакція).

КИЇВ, УКРАЇНА. — Звідсілля повідомляють, що в листопаді 1969 року відбувся Перший З'їзд Родичів в'язнів Євангельських християн-баптистів в СССР. Із відомих причин не оголошено місця та докладної дати З'їзду, але в комунікаті повідомляється, що у З'їзді взяли участь представники з 33 головних міст Советського Союзу, які зверну-лися з закликом „ДО ВСІХ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ! ДО ВСІХ ХРИСТИЯН СВІТУ!"

Як довго тривав цей З'їзд, яка його програма і скільки було присутніх на ньому делегатів, покищо, не відомо. Але документ, який перед нами, показує, що заклик „до цілого світу із дорученням З'їзду підписали 62-х делегатів із 33-х міст".

Це звернення „до цілого світу", яке має вісім сторінок, розпочинається так:

„Викупленим кров'ю Ісуса Христа, розпорошеним по всьому широкі Земкулі".

(Закінчення на 2 стор.)

Грецький суд не дає дозволу на відкриття масонської ложі

АТЕНИ (РНС). — На своїй сесії 20 січня ц. р., грецький Верховний Суд визнав масонство тайною релігією, яка „противиться добрим звичаям і громадському устроєві", а тому відкинув прохання масонів на дозвіл відкрити масонську ложу в Атенах.

Рішення грецького Верховного Суду опублікував орган Православної Церкви в Греції „Екклезія". У рішенні суду сказано, що „масонство — це релігія . . . але не відкрита, а як така, вона є нічим іншим, як засекреченою установою, принципи якої невідомі не тільки іншим людям, а навіть її послідовникам, хіба що вони осягнуть найвищі ступні" масонства.

Масони хотіли відкрити в Атенах центральну ложу „Деліос Апольо".

Верховний Суд Греції,відкинув прохання масонів на основі 16 точки грецької конституції, згідно з якою кожна відома релігія є допустимою; масонство являється такою релігією, яка має засекречені вірення й обряди, а як така, вона противиться грецькій конституції.

Меморандум Архиєп. Рамзея...

(Продовження із 1-шої стор.)

стрічі з папою дуже зусильно старався започаткувати.

Справа канонізації 40 мучеників-англіканців велася від 1874 року, але перший натяк на те, що вона буде доведена до кінця дала зустріч кардинала Гінана з папою в жовтні 1969 року. В листопаді м. р. кардинал Гінан у своєму посланні заявив, що він довів папі, що на канонізацію 40 мучеників настав най більш пригожий час. Папа мав би погодитися, що канонізація повинна бути довершена 1970 року, правдоподібно в день свята Св. Апп. Петра й Павла.

Хоч у справі канонізації англійських мучеників до полагодження осталося ще декілька формальностей, — вона повністю задокументована й апробована офіційними чинниками Ватиканської Конгрегації Святих. Остаточне рішення в цій справі зробить папа.

Канонізацію своїх мучеників радо прийняла б більшість католиків в Англії, але ті католицькі кола, які заангажовані в екуменічних стосунках з англіканцями, не вдоволені нею; занепокоєною є постійна англікансько-католицька комісія, що була сформована для студій англікансько-католицьких відносин, і яка мала відбути свої перші сходини в січні, — якраз у той час, коли папа мав проголосити своє рішення в справі згаданої канонізації. Але, думають, що папа Павло VI „переможе свій екуменічний ентузіязм" і канонізацію 40 англійських мучеників апробує.

Меморандум архиепископа Рамзея

ЛОНДОН (РНС) — Після проголошення вісток з Риму про готовість папи апробувати канонізацію англійських мучеників, архиєп. Рамзей заявив, що він не має наміру повторяти свого спротиву згаданій канонізації, бо „не бажає пошкодити духові екуменізму". 1966 р. він склав був спеціальний меморандум у справі 40 католицьких мучеників, але до листопада 1969 року не дозволяв його опублікувати. Коли ж кардинал Гінан заговорив про згадану канонізацію в своєму посланні (листопад 1969), тоді й архієп. Рамзей передав свій меморандум католицькому тижневикові „Таблет" і так опублікував його. У меморандумі архієп. Рамзей, між іншим, пише:

„Я все більше переконуюсь, що та канонізація буде шкідливою екуменічним справам в Англії, і що вона збудить ті хвилювання, які воюють проти екуменічних мотивів".

Вістки про канонізацію англійських мучеників, що дійшли до Англії з Риму, викликали широкі коментарі в пресі та масу листів до редакторів англійських часописів. Обговорюючи всякі коментарі з кореспондентами, пресовий референт архієп. Рамзея — М. Де-Ла-Ной, сказав:

„Це не» Архієпископ Кентерберійський, хто розповсюджує це діло далі і далі. Архиєпископ виявив свій погляд раз і на все в меморандумі, що був опублікований в листопаді. Він не буде жалітися в цій справі поновно. Чого він зробити не хоче — це те, щоб не пошкодити духові екуменізму".

40 майбутніх англійських святих були в числі 357 католиків, які були покарані на смерть в 16 і 17 століттях під час реформаційних рухів в Англії.

Перший З'їзд баптистів у СССР

(Продовження з 1-І стор.)

ні, які щиро люблять в'язнення Господа.

Від 1-го Всесоюзного З'їзду родичів в'язнів, членів Церкви Євангельських Християн-Баптистів, засуджених і суджених за Слово Боже на території СССР.

Дорогі Брати та Сестри!

Ми, родичі в'язнів Євангельських Християн-Баптистів, що страждають у СССР за виконування заповідей Господа нашого Ісуса Христа, зібравшись на Перший Всесоюзний З'їзд, звертаємося до всіх християн світу з закликом об'єднатися в стільній молитві до Господа.

Ми, віруючі, члени гоненої Церкви Євангельсько-Баптистського віровизнання, заявляємо перед Лицем Господнім і всіх вас, що для нас настав момент, коли за волю Отця нашого Небесного дальше визнання нашої віри, виконуванні заповідей Ісуса Христа і продовжування Його великого діла стало вже не тільки питанням нашого добробуту, але й питанням нашого життя.

У цей тяжкий момент ми визнаємо нашу надію перед Господом і перед вами. Всі бо ми складаємо одно Тіло, Головою якого є Христос!" — говориться в зверненні.

Далі у цьому комунікаті говориться про гоніння, страждання за віру, що у в'язницях СССР масами гинули визнавці Христа і „тільки в вічності виявиться таємниця їх невідомих могил". У списку загинулих згадується П. Я. Винса, П. Я. Дацька й інших мучеників за віру в Бога.

У Києві — згідно комунікатові — в облаві на віруючих вживали собак і під час обшуків віруючих села Лобачева, Володарського району, Київської області, дружині Сергія Кривця представники влади повикручували руки, розбили носа і окривавили обличчя, коли вона не хотіла віддати євангельського співака.

„Положення в'язнів в тюрмах і в таборах — тяжке. За молитву біля ліжка і свідоцтво про Христа вкидають в карцери, позбавляють передач і зустрічей із родичами. У в'язницях мученичою смертю закінчили своє життя Хмара з міста Кузунда, Кучеренко з Миколаєва та чимало інших".

У додатку до старих в'язнів „на сьогоднішній день — стверджується в комунікаті — з'явилось знову є 170 в'язнів і 700 осиротілих дітей і жінок. Віруючі Євангельських Християн-Баптистів систематично зазнають наклепів в пресі й радіо, де самими рафінованими вигадками ставлять їх у число мерзенних злочинців і аморальних людей. Ось у газеті „Известия" від 18 жовтня 1969 року надрукована стаття председника Ради в справах релігій при Раді міністрів СССР Куроедова „Подстрекатели", в якій автор силкується перекласти на рамена віруючих свою вину за викликання в нас гоніння. Стаття не має в собі ані крихітки правди про дійсні страждання віруючих в СССР. Задавання центральною газетою „подстрекательный" тон, всюди був підхоплений рештою преси, щоб розпалити суспільство проти віруючих", стверджує комунікат.

Цей факт потверджується ще й тим, що негайно після статті Куроедова київський журнал „Людина і світ" надрукував наклеп на пастора Олексу Гарбузюка, голову Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, та інших баптистських діячів тут і в Україні у статті „Бізнес пастора Гарбузюка". Цю жалюгідну „статтю" негайно передрукували обласні газети включно з „Червоним прапором".

У комунікаті Першого З'їзду Родичів в'язнів багато говориться про тяжкі кари за відбування Богослужень, проповіді Слова Божого, та інші жорстокі форми переслідування за віру та боротьби з релігією включно з відбиранням радіоприймачів від слухачів наших радіобогослужень.

„Звернення до цілого світу" закінчується „сердечною просьбою" до всіх християн молитися: „1. за всіх страждальців за ім'я Христове, 2. за Церкви, які зазнають гоніння, 3. за духовне пробудження в нашій країні, 4. за готовість усіх християн до зустрічі з Господом".

Для нас цей новий документ важливий тим, що він потверджує той факт, що в Україні не тільки продовжується, але посилюється переслідування християн, і показує нам на героїзм духа наших людей, які в умовах жорстоких гонінь у країні безбожжя відважилися потаємно відбути свій З'їзд і повідомити про це цілий світ.

Чи не повинно це правити за арязок і натхнення для всіх християн у вільному світі?!

(Комунікат ОУЄБЦ).

П'ять патрольних суден Ізраїль здобув з французької пристані підступом

ПАРИЖ. — На передодні латинського Різдва, 24 грудня, 1969 року до пристані Шербур в Франції прийшло 78 ізраїльських моряків, які нібито мали від ставити патрольні судна до Норвегії, а на саме Різдво п'ять великих, 147 стіп довгих, поемности 247 тонн суден непостережно вийшли з пристані і замість до Норвегії попливли до Ізраїля.

Ці судна, кілька років тому, збудовано на замовлення Ізраїлю. Одначе, після військової ізраїльсько-арабської війни у червні 1967 року, французький президент Шарль де Голь наклав на ті судна „ембарго", тобто забарону вивозу, і вони стояли заякорені в Шербурзі.

Підставлений Ізраїлем норвезький корабельний концерн купив їх і негайно перепродав Ізраїлеві, — без відома норвезького уряду. Вістка про це дісталася до преси щойно тоді, коли судна перепливли Гібралтарську протоку на Середземне море (без винищення будь-яких прапорів). Мабуть французький уряд не знав нічого про цю „транзакцію", хоч не виключене, що він про це знав, але мовчав. Щойно тоді, коли преса проголосила цю справу, французький міністер закордонних справ Моріс Шуман мав секретну розмову з ізраїльським шефом д-фер, який заступав ізраїльського амбасадора у Франції Вальтера Ейтана, який якраз тоді (напевно навмисне) перебував в США.

Свинцьовий єгипетський міністер закордонних справ викликав до себе амбасадорів Франції і Норвегії, але вони заявили, що нічого про цю справу не знають.

НІМЕЦЬКИЙ ЕКУМЕНІСТ ДОМАГАЄТЬСЯ ВІДКЛИКАННЯ ЕКСКОМУНІКАТИ ЛЮТЕРА

ГАМБУРГ (РНС) — Як поштовх до „екуменічного діялогу", визначний німецький лютеранський провідник поставив домагання Католицькій Церкві, щоб вона відкликала виключення з Церкви Мартина Лютера, н а л о ж е н е на нього папською булою 1521 року.

Вільгельм Міхаліс, председник екуменічної групи в Німеччині, вже від давна відомий із своїх домагань усунути всякі історичні конфлікти з-поміж християн. У його стосунках з покійним кардиналом Августином Беа (колишній председник Ватиканського Секретаріяту для з'єднання християн), В. Міхаліс здобув був „готовість з боку Католицької Церкви" стати на такий крок. В. Міхаліс каже, що якщо б Католицька Церква це зробила, то це дорівнювалося б відкликанню взаємного виклиття між Православною й Католицькою Церквами з 1054 р. Вільгельм Міхаліс був одним із тих, що вплинули на папу Павла VI і патріярха Атенагораса І виклиття з 1054 р. відкликати.

Справу відкликання екскомунікати Лютера, каже В. Міхаліс, повинен повести далі єпископат Об'єднаної Лютеранської Церкви в Німеччині. Він піддає думку, що найкращим днем відкликання екскомунікати Лютера буде 3-го січня 1971 року — у 450-ліття виключення Лютера з Церкви. Такий жест з боку Католицької Церкви „дав би величезний поштовх до екуменічного діялогу", каже В. Міхаліс.

З подібними пропозиціями виступали інші протестантські провідники, а також католицькі богослови. Німецький єзуїт Бернард Геринг ще 1967 року висловлював припущення, що екскомуніката з Лютера буде знята. Тоді він, між іншим, сказав, що Лютер не мав наміру відколотися від Католицької Церкви, але до того його заставила Римська Курія. „Навіть тепер ми бачимо, що то була велика невдача і повинні визнати, що Мартин Лютер не повинен був бути виключений з Церкви", заявляв єзуїт Геринг.

Недавно, католицький історик з Бомонт, Техас, США, — В. В. МекДоналд, сказав, що „багато католицьких богословів і філософів визнали, що Лютер був чутливий чоловік, лицар великих людських якостей та глибокий духовний мислитель; він був змушений до бунту обмеженими й некомпетентними папами та розкладом Церкви часів Відродження, яка торгувала на своїй монополії на спасіння, щоб визискувати своїх вірних".

Єпископи на курсах

Український католицький місячник „Світло" за січень 1970 року подає, що 15 англійських епископів, мабуть перших у світі, взяло участь у вишкільному курсі Католицького Національного Радіо-телевізійного Осередку в Гач Енд. Цей осередок-інститут був збудований пожертвами англійських католиків. Починаючи від зими цього року будуть там вестися систематичні тримісячні курси, головно для священиків і монахів, які працюють у радіо та телевізії.

УАПЦ (Соборноправна) в Західній Європі має Єпископа Іоанна

В органі Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної) „Православний Українець", що виходить у Чікаго, США, в числі за жовтень-грудень 1969 р. Мала Рада УАПЦ в США опублікувала офіційне повідомлення про те, що 18-19 жовтня минулого року, в Святопокровському Соборі в Шікаго відбуто чин наречення й хіротонію о. архимандрита Іоанна (Гриценка) на Єпископа Лондонського й вікарія Зверхника УАПЦ (архиєп. Григорій) на Західню Європу. Хіротонію виконали чотири епископи: архиєп. Григорій, архиєпископ Геннадій, словенський митрополит Андрій і грецький епископ Спиридон.

Отець Іван Гриценко був священиком-вікарієм Святоуспенської парафії в Філядельфії і настоятелем Святовознесенської парафії в Річмонд, США.

Новопосвячений епископ Іоанн виїхав до Англії і в листопаді м. р. приступив до своїх обов'язків.

Православні українці в Англії поділені на дві частини: одна частина належить до УАПЦ церкви на чужині, яку очолював покійний Митр. Ніканор, а тепер її очолює архиєп. Мстислав з Нью Йорку; друга частина українських православних парафій в Англії входить у склад УАПЦ (Соборноправної), що є під проводом архиєп. Григорія.

• Надзвичайний Собор УАПЦ церкви на чужині, що відбувся в вересні 1969 р., прийняв ухвалу висвятити єпископа для своїх парафій в Англії. Та ухвала ще не зреалізована. Висвячений у Дарбі, Англія, в жовтні 1969 р. єпископ Орест (Іваницюк) поселився в Німеччині.

Пачкарі наркотиків

Москалі і китайські комуністи підтримують цей „бізнес"

„Шлях Перемоги", 30 листопада 1969 року. — Недавно ливанський митний осередок вдалося викрити банду пачкарів та затримати найбільший в цьому році транспорт наркотиків. Ішлося про 2,000 кілограмів високоякісних наркотиків, між іншим, гашишу, званого на „ринку" як „марагуана". Пачкарів затримали на корабельних морях, як вони ладували нар котики на кораблі.

Поліція встановила, що наркотики походять з ливанських гір, де існують правдиві фабрики для їх продукції із всякого роду сиріїв на „товар", що вже його продають консументам.

В поліційному слідстві пачкарі признялися, що ввесь транспорт мав бути відісланий насамперед до Єгипту, а пізніше з Каїро до різних країн в західній Європі та ЗСА.

Вже давніше стверджено, що пачкарство наркотиків є одним з елементів розкладової акції московських та китайських комуністів.

Москва тому йде на руку того роду акції затруювання переважно молоді на Заході, бо пізніше їй легше буде ширити деморалізацію серед народів, що їх москалі бажають „визволити з капіталістичного ярма". З тих самих мотивів ширенню наркотиків сприяють і китайські комуністи.

Новий єпископ для Православної Церкви в Японії

Рада Православної Церкви в Японії, 12 липня 1969 року, обрала отця Васи ля Нагашіма, японця, вікарним єпископом для своєї Церкви. У проводі Православної Церкви в Японії стоїть еп. Володимир з осідком у Токіо. Це обрання Ради Православної Церкви в Японії затвердив провід Російської Православної Митрополії в США (під проводом митрополита Іринея). Висвята отця Василя Нагашіма в єпископи відбулася в неділю 2-го листопада 1969 року, в Воскресенському Соборі в Токіо. Чин рукоположення отця Василя в єпископи звершили архиєпископ Іоанн з Сан Франціско, США, і єпископ Володимир з Токіо. Це була перша хіротонія православного єпископа на японській землі.

Православна Церква в Японії була основана російським православним місіонером — архиєп. Миколаєм Касаткіним, у минулому столітті. Від 1945 року православні парафії в Японії були під опікою Російської Православної Митрополії в США. Англомовний орган згаданої Митрополії „Ди Ортодокс Чорч", в інформації про хіротонію епископа Василя подає, що від тепер Православна Церква в Японії починає повне усамостійнений період своєї історії. Але про дальшу долю Православної Церкви в Японії були інші інформації, а саме, що, з уваги на евентуальне поєднання Американської Митрополії в США з Екзархією Московської Патріярхії в одну Руську Автокефальну Православну Церкву в США, Православна Церква в Японії мала б ввійти в склад Московської Патріярхії на статусі автономії.

З усіх 8,000 парафій у Греції – 1,000 без священиків

АТЕНИ — Синод Православної Церкви в Греції проголосив, що понад 1,000 православних парафій в Греції залишилися без священиків !Щоб запобігти цій ситуації, Православна Церква в Греції, на протязі слідуючих 5 років, потребуватиме найменше 400 священиків, а тоді 200 священиків кожного чергового року. Після всяких відпов, в 1967-68 р.р. священичі свячення прийняли лише біля 150 молодих греків.

У Греції є понад 8,000 православних парафій. Найбільше опорожнених парафій є в північній частині Греції. Думають, що причиною браку охочих посвячуватися в священики є зовнішній вигляд духовенства; священики в Греції не мають права стригти волосся, або брити бороди; вони скрізь і завжди мусять являтися одітими в ряси і не мають права заходити до театрів, а навіть ресторанів. До таких правил життя їх зобов'язує Священний Синод.

Перший українець губернатором

Дня 22 грудня 1969 року покликано на пост губернатора провінції Саскачевану д-ра Степана Воробця, лікаря з Саскатуну. Прем'єр П. Е. Трудо підкреслив український рід д-ра Воробця і заявив, що його покликання на цей високий пост доказує, яка глибока участь українців у публічному житті Саскачевану.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія, Передплата в Канаді 06.00 на рік. За границею — 05.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 06.00. — Foreign — 05.50. Single copies: in Canada — 40c. in U.S.A. — 45c.

Адреса:

THE HERALD,

7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ПІДГОТОВУ XIV СОБОРУ ПУЩЕНО В РУХ

(Під увагу відповідних чинників УГПЦеркви в Канаді)

Регулярний XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться у днях 30 і 31 липня та 1 і 2 серпня 1970 року. Для підготови Собору Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в червні 1969 року, обрав Передсоборову Комісію, яка до поручених їй завдань приступила негайно і Зборам повної Консисторії, що відбулися в листопаді 1969 року, предложила проект підготови Собору. Консисторія проект переглянула, доповнила деякими рекомендаціями й усе поручила Передсоборній Комісії для остаточного опрацювання. Це зроблено, і першу фазу підготови Собору вже пущено в рух внесенною до Духовенства й Управ Громад першого запитника.

Поставлені в запитнику точки потрібні Передсоборній Комісії, як матеріял для дальшої, більш конкретної підготови Собору. Тому то виповнення й повернення запитника до Канцелярії Консисторії — справа негайна. Передсоборна Комісія працює над дальшими фазами підготови Собору і в наш церковний терен піде ще більше матеріялу, полагодження якого забиратиме час; отже будь-яких затримок в цій справі треба уникати, щоб не довелось до перевантаження в зобов'язаних. До Собору є ще 6 місяців часу, але час злетить непомітно, а праці буде багато. Всі зарядження з боку Проводу Церкви в справі підготови Собору треба виконувати як слід і своєчасно, щоб і наш XIV Собор пройшов якнайкраще.

ВОНИ ВЖЕ НЕ ПРОСЯТЬ ЗАСТУПНИЦТВА, А ЗАКЛИКАЮТЬ СВІТ МОЛИТИСЯ

(З приводу звернення християн СССР до християн усього світу)

У той час, коли 1969 р. ввесь християнський світ готувався до зустрічі й святкувань Різдва Христового — великого християнського Свята Спокою і Благовоління, — горстка християн у СССР зібралася на таємній з'їзд, щоб заманіфестувати перед світом, що їхній душевний спокій грубо нарушує марксистський режим Советського Союзу; у таємних їхнього душевного світу посягає рука тих, які гаслами за мир і спокій закидають світ, а в своїм царстві вривається в святині людських душ і нарушують їх релігійний спокій.

Віруючих у Бога людей в СССР переслідують.

Переслідувані християни в Советському Союзі, в новітньому царстві Антихриста, позбавлені надій на те, що їх стан може евентуально змінитися на краще; за віруванн в Бога вони рішили страждати, — страждати охоче, як то бувало з християнами в перші століття; вони страждають у надії — у вірі на Спасіння. Вони також мучаться. Найбільших мук їм завдає те, що по „вільному" світі розповсюджуються неправдиві вістки про їхню дійсну ситуацію і що світ вірить тим вісткам, що їх розносять слуги Антихриста, а не волюючий голос християн у СССР мало хто звертає увагу. Більше того, є голосні християнські провідники, з голосом яких слуги Антихриста в СССР могли б сяк-так радуватися, але ті провідники, замість того, щоб гоненни християнам бодай показати співчутливу міну, — входять з Антихристом у різні „діялоги" — як рівні з рівним, а тих, які могли б про стан християн у СССР дещо сказати, — зовсім ігнорують до сакраментальної мовчанки.

Пару років тому волюючий голос про заступництво посилали світові православні християни з Почаєва; минулого року такий самий голос підносили православні росіяни з міста Горкі, але мало хто з християнських центрів узяв ті голоси на увагу; промовчав ті християнські взивання могутній Рим, бо такі справи не входять у лінію його політики.

Тепер до всіх Церков і до всіх християн світу формальне звернення зробили представники християн-баптистів у СССР. Вони вже навчені гірким досвідом православних, отже в нікого заступництва не просять, а взивають християнський світ до молінь. Їх тон і настрій повно апокаліптичний... Вони взивають християнський світ молитися за себе...

На терені царства Антихриста нашого часу — в СССР, за віру в Бога зазнають переслідувань наші брати і сестри — наш християнський рід. Оце останньо, устами християн-баптистів, він підніс волюючий голос і зове нас до молінь. Нас, вільних християн, може огорнути сором, що нам пригадують, що ми повинні молитися...

Тож будемо молитися! Будемо молитися за наших братів і сестер, за їхніх дітей, за переслідуваних християн у СССР, — будемо благати Всемогучого Бога, щоб Він подав їм спокій. Усердно молімось за них!

Одночасно не забудьмо застановитися над тим, чи не показує нам Господь їхню Віру, їхню християнську мужність, та їхні терпіння, — як пересторогу, як зразок, як приклад...

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ ПОТРЕБУЄ НАШОЇ ЖЕРТВЕННОЇ УВАГИ

У ряді виховних установ, які існують у межах Української Греко-Православної Церкви в Канаді, найважливіше місце займає Колегія Св. Андрея в Вінніпезі з її Богословським Факультетом. Вона ж бо в першу міру була основана на те, щоб давати академічне вишколення й необхідне духове виховання тим, які мають бажання послужити Української Православній Церкві в сані священства. У наш час і в наших обставинах, добре поставлена своя школа, а особливо Духовна Школа, є справою першорядного значення! А через те, перед Колегією Св. Андрея, а зокрема перед її Богословським Факультетом, стоять величезні завдання. Але наша Колегія Св. Андрея ще не поставлена на таку стопу, стоячи на якій вона могла б зосереджувати всю свою увагу на академічний і виховний рівень свого змісту, а не турбуватися чимсь іншим; у парі з основним завданням Колегії Св. Андрея, її провід занятий постійними турботами й про те, щоб Колегію звільнити від її довгів за будову нових колегіяльних будинків, щоб дати їй вільнішу руку виконувати те, до чого вона природньо покликана.

Наша найвища виховна установа ще й досі зв'язана будівельними довгами.

Колегію Св. Андрея в Вінніпезі основало українське суспільство своєю свідомістю й жертвенністю, але справа Колегії ще далеко не завершена, — вона стоїть у тіні довгів. Тільки українське суспільство може звільнити її від цієї неприємної ситуації і так дати їй змогу розвиватися внутрішньо.

Наша Колегія Св. Андрея мусить стати тією кузнею чистого духа, що її мав у своїй візії наш Провід, коли приступав до реалізування дотеперішніх фаз її розвитку, і реалізував завдяки розумінню значення Колегії Св. Андрея з боку наших жертвенних людей.

Є одиниці, а також громади людей, які виявили до нашої високої Духовної Школи велику жертвенність, але, все ж таки, досі жертвенної уваги до Колегії Св. Андрея виявлено замало, бо вона ще й досі зв'язана довгами, від яких тільки ми самі можемо її звільнити. Ніхто ж бо інший, тільки ми, православні українці, а найперше — вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зобов'язані подавати Колегії Св. Андрея жертвену руку і так поставити її на вільну стопу розвитку, праці й служення Української Православній Церкві. Не можна забувати, що Колегія Св. Андрея — це наша установа, що її зродила наша конечність, що її основала наша свідомість, і що тільки ми можемо поставити її на такий рівень, з якого вона зможе славитися не тільки серед нас, але й серед широкого світу. Але поки так може статися, треба знати, що Колегія Св. Андрея потребує і потребуватиме нашої постійної жертвенної уваги, аж поки ми не звільнимо її від існуючих довгів.

Християнська Церква в боротьбі зі злом

Стан Христової Церкви в сьогоднішньому часі сумний. Державна статистика показує, що майже всі громадяни Канади є членами якоїсь Церкви. А чи воно є так насправді, чи вони є дійсними членами, чи лише на папері? На жаль, лише на папері, бо дійсними християнами більшість з них не є. Вони записуються до Церкви лише „для годиться" та щоб було де повінчатися, охрестити дітей і т. п. Та й то (коли не помиляюся) лише 50 відсотків з тих „записаних" виконують свої обов'язки, а регулярно до церкви вчащає біля 25 відсотків. Нерад приходиться в церкві бачити лише горстку старших...

Особливо сумно представляється справа Християнства в країнах, де пануе добробут, — тут Бога люди забувають. Вони гоняться за грошем та за розривками; нераз в церкві служиться Служба Боża, а люди йдуть грати в бінго, кирлінг, чи щось подібного.

Діти й молодь на це дивляться і самі навикають до того і поступають так само.

Приклад для дітей є важний. Тепер трапляється часто, що діти, надивившись на телевізійні оголошення та на своїх батьків, починають дуже рано курити (від 8 років) привикають до куріння і в 12 літ стають налоговими курцями, як хлопці, так і дівчата. Як часто приходиться бачити матір з немовлятком на руках і з сигаретою в зубах! Чи ж ця мати не здає собі справи з цього, що вона це немовлятко затрое? Лікарі остерігають, що куріння спричинює пошкодження жахливої хвороби — рака (легенів, горла і ін.), але і вони бесзилі зупинити реклями, бо з продажі тютюну є величезні доходи. Це саме й відноситься до продажі алькогольних найтиків. Число алькоголіків зростає і зростає кількість автомобільних нещасливих випадків, спричинених п'яними водіями авт.

Християнські Церкви повинні повести вічну кампанію проти цього зла. Повинні зробити наради провідників і спільно уложити плян цієї боротьби. Повинні забути, хто до якої Церкви належить, а об'єднатися спільно в любові і в змаганні за кращу мораль майбутніх поколінь. І в часі цієї великої тривоги Господь оцінить їх зусилля і допоможе їм.

Василь Сорокан.

Ту Гнас, Акта.

Учневі, що говорив про Бога привернено права

Двотижневик „Православна Русь" ч. 24/1969 повідомляє, що в Фрімон, Каліфорнія, учень середньої школи, під час обідньої перерви, говорив про Бога; йому це заборонили, але він не послухав. Тоді його виключили із школи і порадили поговорити про це з батьками. Справу передано до вищих установ, які стали по сторові хлопця і заявили, що він не може дати запевнення, що не буде говорити про Бога, бо Бог для нього найголовніше. Учневі, згідно з „конституційними правами" привернено право учащання до школи.

„Опіюм народу"

Книжка про стан Церкви в СССР

М. Бордо, англіканський священик і науковець, недавно видав книжку під назвою „Опіюм народу" („Опіюм народу" — марксистська характеристика релігії). Книжку видала Боббс-Меррілл Ко., інк., в Індіанаполіс, Індіана, США. Книжка на 244 стор., ціна 5.00 дол.)

Автор написав згадану книжку на основі зібраних ним інформацій від православних священиків і вірних майже в усіх частин СССР. Він, подорожуючи по СССР, бував по містах і селах. Отже його книжка основана на інформаціях з „першої руки". Він категорично заперечує документи і погляди про т. зв. „свободу релігії" в СССР, а натомість стверджує посилене переслідування віруючих з боку советських властей.

Не раз туристи повертаються з поїздок по Совеському Союзі і поширюють вістки, що вони були в церквах, наприклад, у Москві, і що ті церкви були переповнені вірними. М. Бордо стверджує, що такі вістки не представляють дійсного стану речей. Він каже, що коли взяти на увагу те, що в Москві живе 6 мільйонів людей, а для них є тільки 35 відкритих церков, — то на кожну церкву припадає 150 тисяч людей, отже справді кожна церква може бути переповнена вірними.

Автор книжки „Опіюм народу" стверджує трагічний стан православних вірних в їхній боротьбі за збереження Православної Церкви в обличчі страшних державних обмежень і сили. Він ставить під сумнів метеоричну популярність митрополита Никодима Ротова до верховодства в Московській Патріярхії та його вплив на відносини між Церквою й державою в СССР і на все Християнство.

Генеральний Собор Домініканського Ордену

РИМ (РНС) — У Римі, в днях 31 березня і 2 квітня цього року має відбутися надзвичайний Генеральний Собор католицького Ордену Домініканців. Мета собору — огляд співпраці між домініканськими провінціями Ордену та їхне відношення до Генерала Ордену.

Домініканці належать до Ордену членів-проповідників, що був оснований в 1215 р. у Франції. Домініканці зробили чималий вплив на науку в ланках богословія й філософії. Найвизначніший член домініканців був славновісний Тома Аквінський, католицький філософ і богослов XIII ст. Його вплив на розвиток Католицької Церкви залишається домінуючим до сьогоднішнього дня.

З. Р. В. — Тома Аквінський залишив Католицькій Церкві свій знаменний твір „Сумма Теологіка", в третьому розділі якого, в директивах про поведінку з еретиками, Тома написав таке:

„Є такий гріх, що заслуговує не тільки на відлучення від Церкви шляхом позбавлення причасти, але й також відлучення від світу шляхом убиття.... Коли світські володарі без вагання й оправдано засуджують на смерть фальшивників грошей, чи інших злочинців, то тим більше оправдано буде, коли еретики, зараз таки після їх арешту, будуть не лише відлучені від Церкви, але й убиті". (Цього навчання Католицька Церква не відкликала досі).

Католицько-протестантський „Екуменічний Конгрес"

ФРАНКФУРТ, Німеччина (РНС) — Німецькі католики й протестанти погодилися відбути „Екуменічний Конгрес" — перший в історії взаємовідношення католиків і протестантів. Конгрес має відбутися 1971 року під назвою „Екуменічні Збори П'ятидесятниці".

Спільний програмовий комітет проголосив, що головним предметом занять конгресу будуть слідуючі питання:

1. Спільні задачі християнства в модерному світі; 2. Проблеми співіснування Церков; 3. Питання віри.

Програмовий комітет має встановити контакти з діловою Комісією Християнських Церков у Німеччині, щоб і їх запросити взяти участь у згаданому „Екуменічному Конгресі". За переведення конгресу поручилися Президія Евангеліцьких Церков в Німеччині та Центральний Комітет Католиків Німеччини.

Християнські провідники за збереження безпеки Ливану

БЕЙРУТ (РНС) — Ливанські (Лебанон) християнські провідники маронітів, католиків, уніятів, православних і протестантів видали спільну заяву, якою підтримують міри, прийняті ливанськими міліторними властями, для „збереження безпеки й непорушности держави Ливан" (міри проти палестинських повстанських частин, що хочуть оперувати проти Ізраїля з баз у Ливані).

Упротивень християнським провідникам Ливану, провідники мусуманів видали свою заяву, домагаючись, щоб президент Ливану припинив міліторні міри проти палестинських повстанців, а дав їм свободу рухів.

Палестинські повстанці рекрутують переважно з арабів, вигнанців з Палестини, що тепер є під владою жидівської держави Ізраїля.

Редактор польського тижневика „Час" упокоївся

Наслідком нещасливого автомобільного випадку 21 листопада 1969 року, у лікарні 4 січня 1970 року, на 68 році життя упокоївся д-р Адам Синовецький — довголітній редактор польського тижневика „Час", що виходить у Вінніпезі.

Д-р Синовецький — визначний польський діяч, працював у польському консулаті в Києві, пізніше був останнім консулом незалежної польської держави у Вінніпезі. Він походив з Львова і був приятелем українців.

Скарб Монтреальської Католицької Архидієцезії – $180,000,000

МОНТРЕАЛ (РНС) — Перший раз у своїй історії, Монтреальська католицька Архидієцезія оголосила свій маєтковий стан, що представляє 180 мільйонів долярів. У день 31 грудня 1968 року, капітал 257 церков цієї Архидієцезії становив суму 119,865,079 дол.; корпорації самої Архидієцезії — 60 мільйонів дол.

В Архидієцезії нараховується 428,385 родин; кожна з них вплачує до архидієцезійного фонду 20.00 дол. кожного року.

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЧЕРНОВ

(Оповідання)

(Продовження)

І востаннє отець Кость так удав Маркевичів, що як київський дядечко проквнуси:

— Хто то так хропе, мм.... там у вас?

— Ге, там у всі Ви краще, дядечку, самі ляжте на правий бік, а то ми вже всі спали, а ви нас побудили своїм хропотом.

— Та ну? От пресверная привичка!

І дядечко повернувся на правий бік. Згодом все стихло, лиш отець Кость та Миколай Павлович ще жебоніли засипаючи...

Автанас на дзвіниці вибив першу після півночі.

Але, не вважаючи на такий пізний час, гості не всі спали: у блакитні місячної ночі коло ставка лунали співи, сміх, гомін....

Рая, Галя, Вольо, Євген Марковичі, Ладик з Авратина, Шура й Соня з Учорайшого, Гліб і Олег Олександровичі Чорнецькі (перший академіста з Києва, а другий офіцер, що урвався з літнього табора з Шубкова на три дні) та панічі й панянь, дубиновецького фільварку по вечері відпросилися трохи на прохід на ставок, і, звісно, в фільваркові рибальські човни, поїхали водною блакитю.

Пливе човен,
Води повен,
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп!...

Почала Рая, інші підхопили, і тишу тріумфальної петрівчаної ночі сторубував хор молодих безпечних голосів.

В очереті стрижовилася дика качкаматка і, витягнувши, десь мабуть, шию, однобоким зором вдивлялася в водяну просторінь....

— Ках! Ках! Ках! — відгукнулась на іншім острові ще одна, нервовіше...

— Пурх!... пролетів якийсь дикий птах. А під веслами ніжно хлюпотіла тепла, як бувае звичайно літньої ночі, водичка: Фль-фль-фль-фль..... Так само сонно, лінно хлюпотіла вода під лотосами.

А навколо ставу, низько, до самої води, схилилося віття вербозозу, іноколи срібніючи від блиску місяця сподами подовгастих листочків. Далеко на березі сонно маячіли білі, аж немов посинені від блакиті місяця хати.

Ох та й у лузі,
Ох та й при березі, —

завели й собі хлопці-ничліжани на сіножаті, за ставом, але хутко спинилися, прислухаючись до панських пісень.

По двох-трьох хорових Рая і Олег почали дует „Чорна хмара у діброві".

О мій друже,
Мій прекрасний,
Серцю радісний,сей час!...

І чулося, що Рая і Олег, вимовляючи-ридаючи цими словами, співали не для своїх слухачів, не для звичайного веселого випадку, не для цієї тріумфальної ночі, що їй не співають гимнів лиш мертві духом та старі, а... для самих себе.

...Тільки смерть розлучить нас!
Тільки смерть розлучить нас!
Човни пристали до цілого лісу очерету, вдержися в гущавну його, і товариство спинилося, неначе дикуни серед плавнів Конго.

Всі умовкли, аж чути було подих. Лиш зрідка тремтячи, шелестів очерет, та здалека шуміли лотоки. Місяць стояв, вічний у своїй незмінності серед неба, миготіли бліді зорі, похощі літа й води забивали дух, і молодь несамохіть ближче присувалася одно до одного.

Євген Маркович не зраджував Галі, Гліб Чернецький зазирав у вічі Соні з Учорайшого. Шура й Вольо спинили свою увагу на меншій і середущій панночках Фільковських. Тільки брати їх, два кремезні, чорноземні юнаки, що, здавалося, більше розумілися, на фільварковому господарстві, ніж на поезії петрівчаної ночи, коротали час самотою, сумлінно виконуючи свої веслярські обов'язки. Не сиділа одинокою і старша панна Фільковських, немолода й некрасива дівчина, що відповідала кожному, хоч якому, аби кавалерові. Її неначе з найщирішим зацікавленням, розважав Ладик. Підбадьорина панна досить непластонічно бавилася з молоденьким Ладиком.

Але збиточна Рая і тут не дявала спокою бідному Ладикові:

— Панно Маргосю, — порушила вона тишу; — прошу заспівати щонебудь, пані так гарно співае, прошу. — Просимо, просимо! — загомоніло товариство.

Панна Маргарета відмовлялася, вона, мовляв, давно вже не співала, забула все. Але, коли оден з братів трохи не вперше за всю гулянку подав голос, кажучи: „Та чого там забула! Заспівай-но „О, Неаполю!" — вона відкашлялася, трохи помовчала і міцним, трохи різким сопрано почала:

О, Неаполю, чудовий краю,
Хто тебе не знае, той не знае раю,
Гей швидше барко, поки ще дніе
Хай нам поможе Санта Лючія!....

Товариство, що чомусь не сподівалося від панни Маргарети такого майстерного співу, одностайно запалескало в долоні, нещиро плескала лиш Рая; з посміху люди вийшли. Панна Маргарета проспівала ще дві-три речі, а врешті з великим захопленням і справді гарно „Аве, Марія" — Радуйся Маріе. (Моли за нас грішних), розляглося з блакиті небесної Єані.

І молодь, покинувши залицяння, оберпулася до панни Маргарети, що цілою постаттю сховся біліза на переді човна. (Побожно здіймавши до неба руки Ладик дивився на Раю....).

— Амен!....

Автанас на дзвіниці вибив дві години.

Ніхто не плескав.

Але панна Маргарета і так розуміла свою перемогу і, трохи постоявши, наче ко сіла, ніби втомилася.

— Спасибі, — тихо сказав Ладик, але хто відае, за що він дякував тієї ночі немолодій, некрасивій панні Маргарет...

Саме тоді, коли молодь, приїшовши з гулянки та полягавши на своїх місцях (панич з клуні, а панни в покоях), вакинула першим мішним, молодим сном, — дідунь підвівся з свого ложа, глянув у світлоке віконце, перехрестився, прокавав, „Слава Тобі, показавшому нам свіг" і вийшов у пасіку.

(Далі буде)

Замість формального — Євхаристійне єднання

ВІНЧЕСТЕР, Англія (РНС) — Понад 500 осіб спільної громади англіканців і методистів узяли участь в „літургії єднання" і запричастилися з однієї чаші, в старинній англіканській катедрі в Вінчестері, Англія. У цій службі взяли участь англіканські епископи, священники, методистські проповідники та миряни обидвох віроісповідань: чоловіки, жінки й багато молоді. Це була їхня відповідь на нездачу в справі формального поєднання тих двох віроісповідань в одно.

Англіканський епископ Вінчестеру — Фолкнер Аллісон, прочитав Нікейський Символ Віри. Проповідь виголосив председник Саутгамптонської Методистської Округи — пастор Донапд Лі; на його заклик, громада зробила приречення „працювати спільно для поширення Царства Христа і вступити в партнерство, щоб разом іти до повноти, а тим показати єдність, якою Христос звів нас в одно".

Подібні „літургії єднання" плянують в інших місцевостях Англії.

Портрет комуністичного лідера на стіні Ватиканської пресової світлиці

Щоденник „Новое Русское Слово", що виходить у Нью Йорку, за 2 січня цього року подав вістку про те, як то портрет провідника комуністичного Китаю, Мао Цзе-тунга, зник із стіни Ватиканської пресової світлиці, провисівши там два місяці. З портретом Мао Цзетунга „зробили помилку"; місце на стіні було призначене на портрет молодого китайського католицького семінариста, але „помилково" його завішав портрет лідера комуністичного Китаю. „Помилку" завважено якраз в кінці 1969 р.

Духово голодна Америка готова для місії гіндуїзму

КОХІН, Індія (РНС) — США виявилися дуже плодовитим грунтом для місії ремаркрішни (варіянт гіндуїзму), явивши визначний монах Швамі Ранганатананда і повернувшись в Індію з подорожі по Північній Америці. Цей провідний член згаданої місії сказав, що в США можна відкрити 50 місійних осередків, коли б тільки знайшлося відповідне число монахів для місійної праці. Він завважив „неймовірну готовість молодих умів у США" прийняти „радіональну, універсальну, практичну й духовну вістку гіндуїзму". Місіонер Швамі каже, що в США він спостеріг „духовий голод", що його інші релігії не можуть задовольнити. Швамі стверджує, що багато молодих американців вертаються до Християнства після того, як вони бувають духово підкріплені „Ведантою" — книгою гіндуської мудрости.

(Останніми роками зацікавлення східми релігіями проявилося в деяких кругах американських університетів).

• Від червня 1969 р. в Ірані введено кару смерти за торгівлю наркотиками. В грудні минулого року в Тегерані за торгівлю опієм покарано смертю 10 осіб (7 цивільних і 3 жандармів).

Радіо „Москва" похвалило литовців, що молилися за мир

МОСКВА (РНС) — Радіо Москва подало вістку, що в часі Різдва Христового по всій Литві були відслужені католицькі Богослужения, під час яких духовенство і вірні молилися за мир в усьому світі — найбільшу надію людства.

Закликом до моління за мир видав литовський епископат, а радіо Москва похвально це відзначило.

(Темою різдвяного послания папи Павла VI до „громадян світу" також був мир).

Папа Іван і Микита Хрущов

СВІТЛО, січень 1970 р. — Попередній американський віце-президент Г. Гамфрі в своїй промові, яку він виголосив у Ст. Пол., Міннесота, сказав, що папу Івана XXIII та Микиту Хрущова треба вважати за одних із найвизначніших людей XX-го століття, бо обидва вони зробили основний перелом у двох найсильніших сьогодні ідеологічних системах, якими є католицизм і комунізм. Хрущов „перемінив раз на завжди" комуністичний рух, який уже ніколи не повернеться до колишнього комуністичного „незрушимого блоку". Папа Іван також повалив „систему". Скликанням Ватиканського Собору папа Іван започаткував зовсім новий напрям і розвій у філософії та самій релігії, чи радше Церкві.

ГОЛОСНА МУЗИКА ПРИТУПЛЮЄ СЛУХ

Д-р Лінскон з університету в Теннесі США провів низку дослідів над морськими свинками, змушуючи їх слухати голосну музику впродовж 88 годин, по 4 год. денно. Після закінчення експерименту створено у тих звіряток ушкодження комірок вушної спіралі. Крім того, науковці оглядали молодих людей, які часто слухають голосну музику різних „бітлесів". Мікроскопічні фотографії виявили, що при силі звуку 120 вібрацій, ушкоджуються комірки вушної спіралі, в тій внутрішній частині вуха, яка перетворює звукові хвилі на нервові імпульси. Виявилося, що серед цієї молоді у віці 18 років 20% мали пригнічений слух, начебто вони були 65-річними мужчинами.

Радіопрограми Західньої Єпархії УГПЦ

Радіопрограми Західньої Єпархії УГПЦ відбуваються кожної четвертої неділі в місці з гостинної Радіостанції СІ-Кей-Ю-Ей о 4 г. 30 хв. по полудні. Пляни радіопередач на 1970 рік є такий: 18 січня (вже відбулась), 15 лютого, 15 березня, 12 квітня, 10 травня, 14 червня, 12 липня, 9 серпня, 6 вересня, 4 жовтня, 1 листопада, 29 листопада та 27 грудня 1970.

Радимо цей плян передач виписати й тримати в кожній громаді в кожній родині Альберти та заохочувати всіх слухати ці передачі. А також просимо писати свої зауваги на адресу:

Ukrainian Self-Reliance League,
Radio Committee
10618 — 97 Street,
Edmonton 17, Alberta.
К. Т.

Короткі вісті

• МЮНХЕН — Світовий рекорд в категорії „плаваючих немовлят" здобув дев'ятмісячний Йоганнес Легманн з Мюнхену, Німеччина. Він перебув в басейні 6 хв. і 15 секунд, перепливши його за цей час кілька разів. Лікарі-спеціялісти стверджують, що завдяки плаванню малий Йоганнес прискорить свій фізіологічний розвиток до шостого року життя щонайменше на один рік.

• ОТТАВА — Канадці завинили по день 30 вересня 1969 року різним кредитовим установам '8½ мільярда доларів. Протягом минулого року заборгованість зросла на 16.3%.

• Найменша церква в світі стоїть в Гренд Сентер, США. Вона є 2¼ ярди довжини, 2 ¼ ширини і два ярди висоти. Кожної неділі там відбуваються Богослужения.

• Зернятка лотосу з Манджурії у віці 50.000 років тепер скільчилися (в США) і випустили довгі зелені паростки.

• Самичка морського коника складае яечка в тіло самця, який після того, коли яечка дозрівають, родить в болях дітей.

• КИВ — „Молодь України" з 18-го листопада, відповідаючи на запити читачів, підтвердила, що в СССР існує заробітня платня 60 рублів на місяць. 60 рублів дорівнює 60 долярам, з тією різницею, що в Америці звичайна чоловіча сорочка коштуе від 3 до 6 дол., а в СССР від 20 до 21 рублів.

• У Вашінгтоні, США, постала нова румунська православна парафія. Членами її є переважно емігранти, які прибули до США після другої світової війни. Настоятелем є недавно висвячений з чину диякона, а по професії інженер, о. Стефан Боголея. При парафії основано вже організацію румунської православної молоді.

• Югославський селянин Рандель Евич і його син Момір мають кота-листоноші. Коли син пасе вівці в горах 8 кілометрів від хати, а батько хоче передати йому важливу новину, він прив'язує листа котові до шиї і кіт мигом біжить до сина. Таким самим способом син передае новини батькові.

• Незадовго в Канаді увійдуть в ужиток нові машини — „електрокардіограми", при помочі яких можна буде одночасно перевіряти стан серця пацієнта, тиснення крови, чи він має туберкульозу, рака, цукрицю, глюкому. На основі цього „звіту" можна буде отримати скору аналізу здоров'я а головного компютора.

• В Штуттгарті (Німеччина) минулого липня видавництво Біблійних видань, випустило брошуровану книжку.

„Протягом 6 тижнів увесь наклад розійшовся і тепер її перевидано накладом 30.000. В цій книжці поміщено витяги з Біблії і коментарі на них в яких показано готовість Божої помочі всім приниженим і пригнобленим, чим і доказуеться ціль людства.

• Дорадник президента Ніксона, Роберт Монтгомері заявив, що „телевізія... деморалізуе, заохочуе до бунту, завоюрушень і до вбивства".

• В Канаді на 100 жидів — 10 має університетську освіту, на 100 китайців — 9, на 100 українців — 2.

• В Карпатах, на площі біля 10 тисяч квадратових кілометрів, почали розшукувати золота. Більше як 300 проб містили в собі вагове золото.

• Біллі Грегам цього року відмічуе 20-ліття своєї проповідницької діяльности. Він вперше, коли мав 30 років і був директором колегії в Лос Анджелос, виголосив свою першу проповідь. З того часу він проповідував по всьому вільному світі і його слова знайшли від гук серед десятків мільйонів людей.

• Замість історичного київського герба-тризуба, чи Св. Архангела Михаїла— советська влада затвердила новий герб для Києва. На гербі — вгорі серп і молот — символ влади трудящих; внизу— золота зірка — відзначення міста-героя. В центрі на червоному тлі є гілячка квітучого каштана, що символізуе розквіт міста, та срібний лук — символ геройчного минулого.

• Під час сніданку в Білому Домі, на якому було 80 сенаторів і конгресменів, президент Ніксон сказав, що „деколи настають такі ситуації, коли ми потрібуемо допомоги не від людей, щоб зробити правильне рішення". Ця допомога потрібна від Бога, — так це пояснив проповідник Білі Грегам, що також був на цьому сніданку. Він це сказав: „Настав час для нас, щоб ми дивилися поза Конгрес і поза виконну частину Уряду — на надприродню силу Бога. Це може бути шляхом спасення під час цієї доби замішання і кризи". Грегам заявив журналістам; що він уважае Ніксона за активно релігійну людину.

• Кардинал Леже, колишній архиепископ Монтреалу, приїжжав до Канади, де провів кампанію збірки на колонію хворих на прокази в Африці. Королівський Банк Канади дав йому на ту ціль 50 тисяч долярів.

• З України повідомляють, що Владимиру Василя Величковського, ЧНІ, московський суд засудив на три роки в'язниці. У тюрмі, в наслідок важких переживань і моральних терпінь, Владика мав дві серцеві атаки.

Арешти священників і вірних відбуваються далі.

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживаеться Чашу. Подбайте завчасу щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолочуємо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$24.00
Менша чаша (без медальйонів)	15.00
Чаша з медальйонами	18.50
Кадильниця	15.50
Дискос з підставкою	9.50
Звіздиця	6.00
Ложечка	3.25
Конів	3.25
Мировник	3.25

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba

Ю. Стрижакський

ПІД КРИЛАМИ ЧЕРНОВ

(Оповідання)

(Продовження)

І востаннє отець Кость так удав Мар кевичів, що аж київський дядечко проки нувся:

— Хто то так хропе, мм.... там у вас?

— Ге, там у вас! Ви краще, дядечку, самі лягте на правий бік, а то ми вже всі спали, а ви нас побудили своїм хропотом.

— Та ну? От пресквердая привичка! І дядечко повернувся на правий бік. Згодом все стихло, аяш отець Кость та Миколай Павлович ще жебонили за снпаючи...

Автанас на дзвінниці вибив першу після півночі.

Але, не вважаючи на такий пізний час, гості не всі спали: у блакиті місячної ночі кодо ставка лунали співи, сміх, гомін....

Рая, Галя, Вольо, Євген Маркович, Ладик з Авратина, Шура й Соня з Учорайшого, Гліб і Олег Олександровичі Чорнецькі (перший академіста з Києва, а другий офіцер, що урвався з літнього табора з Шубкова на три дні) та панночі й панни, дубиновецького фільварку по вечері відпросилися трохи на прохід на ставок, і, сівши, в фільварковій рибальській човнів, попхали водною блакиттю.

Пливе човен,
Водн повен,
Та все хлюп, хлюп, хлюп, хлюп!...

Почала Рая, інші підхопили, і тишу триумфальної петрівчаної ночі струбував хор молодих безпечних голосів.

В очереті стривожилася дика качка-матка і, витягнувши, десь мабуть, шию, однобоким зором вдивлялася в водяну просторінь.....

Кахі Кахі Кахі — відгукнулась на іншім острові ще одна, нервовіша...

— Пурхі... пролетів якийсь дикий птах. А під веслами ніжно хлюпотіла тепла, як бувае звичайно літньої ночі, водичка: фль-фль-фль-фль..... Так само сонно, лінивo хлюпотіла вода під лотосками.

А навколо ставу, низько, до самої води, схилялося вітти верболозу, инколи срібнілочи від блиску місяця стодами подовгастих листочків. Далеко на березі сонно мяячили білі, аж немов посяяні від блакиті місяця хати.

Ох та й у лузі,
Ох та й при березі, —

завели й собі хлопці-нічліжани на сіножаті, за ставом, але хутко спинилися, прислухаючись до панських пісень.

По двох-трьох хорових Рая і Олег почали дует „Чорна хмара у діброві".

О мій друже,
Мій прекрасний,
Серцю радісний сей час!...

І чулося, що Рая і Олег, вимовляючи-ридаючи цими словами, співали не для своїх слухачів, не для звичайного весілого випадку, не для цієї триумфальної ночі, що їй не співають гимнів лиш мертві духом та старі, а... для самих себе.

...Тільки смерть розлучить нас!
Тільки смерть розлучить нас!
Човни пристали до цілого лісу очерету, вдерлися в гущину його, і товариство спинилося, неначе дикуни серед плавнів Конго.

Всі умовкли, аж чути було подих. Лиш зрідка тремтячи, шелестів очерет, та здалека шуміли дотоки. Місяць стояв, вічний у своїй незмінності серед неба, миготіли бліді зорі, похилі літа й води забивали дух, і молодь несамохіть ближче присувалася одно до одного.

Євген Маркович не зраджував Галі, Гліб Чернецький зазирав у вічі Соні з Учорайшого. Шура й Вольо спинили свою увагу на меншій і середущій панночках Фільковських. Тільки брати їх, два кремезні, чорноземні юнаки, що, здавалося, більше розумілися, на фільваковому господарстві, ніж на поезії петрівачної ночі, коротали час самотою, пильно виконуючи свої веслярські обов'язки. Не сиділа одинокою і старша панна Фільковська, немолода й некрасива дівчина, що відповідала кожному, хоч якому, аби кавалерові. Її неначе а найщирішим зацікавленням, розважав Ладик. Підбадьорина панна досить неплатонічно бавилася з молоденьким Ладиком.

Але збиточна Рая і тут не давала спокою бідному Ладикові:

— Павно Маргосю, — порушила вона тишу; — прошу заспівати щонебудь, пані так гарно співае, прошу. — Просимо, просимо! — загомоніло товариство.

Панна Маргарета відмовлялася, вояя, мовляв, давно вже не співала, забула все. Але, коли один з братів трохи не вперше за всю гулянку подав голос, кажучи: „Та чого там забула! Заспівай-но „О, Неаполю!" — вона відкашлялась, трохи помовчала і мінни, трохи різким сопраном почала:

О, Неаполю, чудовий краю,
Хто тебе не знае, той не знае раю,
Гей швидше барко, поки ще дніе
Хай нам поможе Санта Лючія!....

Товариство, що чомусь не сподівалося від панни Маргарети такого майстерного співу, одностайно запалескало в долоні, нещиро плескала лиш Рая; з посміху люди вийшли. Панна Маргарета проспівала ще дві-три речі, а вреште з великим захопленням і справді гарно „Аве, Марія" — Радуйся Марie. (Моли за нас грішних), розляглося з блакиті небесної бані.

І молодь, покинувши залицяння, оберталася до панни Маргарети, що цілкою постаттю своєю біліла на передні човна. (Побожно здійнявши до неба руки Ладик дивився на Раю....).

— Амен!....

Автанас на дзвінниці вибив дві години.

Ніхто не плескав.

Але панна Маргарета і так розуміла свою перемогу і, трохи постоявши, важко сіла, ніби втомилася.

— Спасибі, — тихо сказав Ладик, але хто відае, ва що він дякував тієї ночі немолодій, некрасивій панні Маргарет...

Саме тоді, коли молодь, прийшовши з гуляики та полягавши на своїх місцях (панячі в каюті, а панни в покоях), заснула першим міцним, молодим сном, — лідуть підвівся з свого ложа, глянув у світаюче віконце, перехрестився, проказав, „Слава Тобі, показавшому нам світ" і вийшов у пасіку.

(Далі буде)

Замість формального — Євхаристійне єднання

ВІНЧЕСТЕР, Англія (РНС) — Понад 500 осіб спільної громади англіканців і методистів узяли участь в „літургії єднання" і запричастилися з однієї чаші, в старинній англіканській катедрі в Вінчестері, Англія. У цій службі взяли участь англіканські епископи, священики, методистські проповідники та миряни обидвох віроісповідань: чоловіки, жінки й багато молоді. Це була їхня відповідь на нещодавну в справі формального поєднання тих двох віроісповідань в одно.

Англіканський епископ Вінчестеру — Фолкнер Аллісон, прочитав Нікейський Символ Віри. Проповідь виголосив предсідник Саввтамптонської Методистської Округи — пастор Дональд Лі; на його заклик, громада зробила приречення „працювати спільно для поширення Царства Христа і вступити в парт нерство, щоб разом іти до повноти, а там показати єдність, якою Христос звів нас в одно".

Подібні „літургії єднання" плянують в інших місцевостях Англії.

Портрет комуністичного лідера на стіні Ватиканської пресової світлиці

Щоденник „Новое Русское Слово", що виходить у Нью Йорку, за 2 січня цього року подав вістку про те, як то портрет провідника комуністичного Китаю, Мао Цзе-тунга, зник із стіни Ватиканської пресової світлиці, провисівши там два місяці. З портретом Мао Цзе-тунга „зробили помилку"; місце на стіні було призначене на портрет молодого китайського католицького семінариста, але „помилково" його завішено портрет лідера комуністичного Китаю. „Помилку" завважено якраз в кінці 1969 р.

Духово голодна Америка готова для місії гіндуїзму

КОХІН, Індія (РНС) — США вияилися дуже плодовитим грунтом для місії рамакрішни (варіянт гіндуїзму); завявив визначний монах Швамі Ранганатананда, повернувшись в Індію з подорожі по Північній Америці. Цей провідний член згаданої місії сказав, що в США можна відкрити 50 місійних осередків, коли б тільки знайшлося відповідне число монахів для місійної праці. Він завважив „нейковірну готовість молодих умів у США" прийняти фраціональну, універсальну, практичну й духовну вістку гіндуїзму". Місіонер Швамі сказав, що в США він спостеріг „духовий голод", що його інші релігії не можуть задоспльнити. Швамі стверджує, що багато молодих американців вертаються до Християнства після того, як вони бували духово підкріплені „Ведантою" — книгою гіндуської мудрости.

(Останніми роками зацікавлення східми релігіями проявилося в деяких кругах американських університетів).

• Від червня 1969 р. в Ірані введено кару смерти за торгівлю наркотиками. В грудні минулого року в Тегерані за торгівлю опієм покарано смертю 10 осіб (7 цивільних і 3 жандармів).

Радіо „Москва" похвалило литовців, що йолилися за мир

МОСКВА (РНС) — Радіо Москва подало вістку, що в часі Різдва Христового по всій Литві були відслужені католицькі Богослужения, під час яких духовенство і вірні молилися за мир в усьому світі — найбільшу надію людства.

Заклик до моління за мир видав литовський епископат, а радіо Москва похвально це відзначило.

(Темою різдвяного послання папи Павла VI до „громадян світу" також був мир).

Папа Іван і Микита Хрущов

СВІТЛО, січень 1970 р. — Попередній американський віце-президент Г. Гамфрі в своїй промові, яку він виголосив у Ст. Пол., Міннесота, сказав, що папу Івана XXIII та Микиту Хрущова треба вважати за одних із найвизначніших людей XX-го століття, бо обидва вони зробили основний перелом у двох найсильніших сьогодні ідеологічних системах, якими є католицизм і комунізм. Хрущов „перемінив раз на завжди" комуністичний рух, який уже ніколи не повернеться до колишнього комуністичного „незрушимого блоку". Папа Іван також повалив „систему". Скликанням Ватиканського Собору папа Іван започаткував зовсім новий напрям і розвій у філософії та самій релігії, чи радше Церкві.

ГОЛОСНА МУЗИКА ПРИТУПЛЮЄ СЛУХ

Д-р Ліпскоп з університету в Теннесі США провів низку дослідів над морськими свинками, змушуючи їх слухати голосну музику впродовж 88 годин, по 4 год. денно. Після закінчення експерименту стверджено у тих звіряток ушкодження комірок вушної спіралі. Крім того, науковці оглядали молодих людей, які часто слухають голосну музику різних „бітлєсів". Мікроскопічні фотографії виявили, що при силі звуку 120 вібрацій, ушкоджуються комірки вушної спіралі, в тій внутрішній частині вуха, яка перетворює звукові хвилі на нервові імпульси. Виявилося, що серед цієї молоді у віці 18 років 20% мали притуплений слух, начебто вони були 65-річними мужчинами.

Радіопрограми Західньої Єпархії УГПЦ

Радіопрограми Західньої Єпархії УГПЦ відбуваються кожної четвертої неділі в місці з гостинної Радіостанції СіКей-Ю-Ей о 4-т. 30 хв. по полудні. Плян радіопередач на 1970 рік є такий: 18 січня (вже відбулась), 15 лютого, 15 березня, 12 квітня, 10 травня, 14 червня, 12 липня, 9 серпня, 6 вересня, 4 жовтня, 1 листопада, 29 листопада та 27 грудня 1970.

Радимо цей плян передач виписати й тримати в кожній громаді в кожній родині Альберти та заохочувати всіх слухати ці передачі. А також просимо писати свої зауваги на адресу:

Ukrainian Self-Reliance League,
Radio Committee
10613 — 97 Street,
Edmonton 17, Alberta.
K. T.

Короткі вісті

• МЮНХЕН — Світовий рекорд в категорії „плаваючих немовлят" здобув дев'ятимісячний Йоганнес Легмани з Мюнхену, Німеччина. Він перебув в басейні 6 хв. і 15 секунд, перепливши його за цей час кілька разів. Лікарі-спеціялісти стверджують, що завдяки плаванню малий Йоганнес прискорить свій фізіологічний розвиток до шостого року життя щонайменше на один рік.

• ОТТАВА — Канадці завинили по день 30 вересня 1969 року різними кредитовими установами 8½ мільярда долярів. Протягом минулого року заборгованість зросла на 16.3%.

• Найменша церква в світі стоїть в Гренд Сентер, США. Вона є 2¼ ярди довжини, 2 ¼ ширини і два ярди висоти. Кожної неділі там відбуваються Богослужения.

• Зернятка лотосу з Манджурії у віці 50.000 років тепер скільчилися (в США) і випустили довгі зелені паростки.

• Самичка морського коника складае яечка в тіло самця, який після того, коли яечка дозрівають, родить в болях дітей.

• КИЇВ — „Молодь України" з 18-го листопада, відповідаючи на запити читачів, підтверджила, що в СССР існує заробітня платня 60 рублів на місяць. 60 рублів дорівнює 60 долярам, з тією різницею, що в Америці звичайна чоловіча сорочка коштуе від 3 до 6 дол., а в СССР від 20 до 21 рублів.

• У Вашінгтоні, США, постала нова румунська православна парафія. Членами її є переважно емігранти, які прибули до США після другої світової війни. Настоятелем є недавно висвячений з чину диякона, а по професії інженер, о. Стефан Боголея. При парафії основано теж організацію румунської православної молоді.

• Югославський селянин Рандель Евіч і його син Момір мають кота-листоноші. Коли син пасе вівці в горах 8 кілометрів від хати, а батько хоче передати йому важливу новину, він прив'язує листа котові до шиї і кіт мигом біжить до сина. Таким самим способом син передае новини батькові.

• Незадовго в Канаді увійдуть в ужиток нові машини — „електрокардіограми", при помочі яких можна буде одночасно перевіряти стан серця пацієнта, тиснення крови, чи він має туберкульозу, рака, цукрицю, глюкому. На основі цього „звіту" можна буде отримати скору аналізу здоров'я з головного компютера.

• В Штургарті (Німеччина) минулого липня видавництво Біблійних видань, випустило брошурованy книжку.

„Протягом 6 тижнів увесь наклад розійшовся і тепер її перевидано накладом 30.000. В цій книжці поміщено витяги з Біблії і коментарі на них в яких показано готовність Божої помочі всім приняженим і пригнобленим, чим і доказуеться ціль людства.

• Дорадник президента Никсона, Роберт Монтгомері заявив, що „телевізія... деморалізуе, заохочуе до бунту, завоюрушень і до вбивства".

• В Канаді на 100 жидів — 10 має університетську освіту, на 100 китайців — 9, на 100 українців — 2.

• В Карпатах, на площі біяк 10 тисяч квадратових кілометрів, почали роа шуки золота. Більше як 300 проб містили в собі вагове золото.

• Билі Грегам цього року відмічуе 20-ліття своєї проповідницької діяльности. Він вперше, коли мав 30 років і був директором колегії в Лос Анджелос, виголосив свою першу проповідь. З того часу він проповідував по всьому вільному світі і його слова знайшли відгук серед десятків мільйонів людей.

• Замість історичного київського герба-тризуба, чи Св. Архангела Михаїла— советська влада затвердила новий герб для Києва. На гербі — вгорі серп і молот — символ влади трудящих; внизу— золота зірка — відзначення міста-героя. В центрі на червоному тлі є галичка квітучого каштана, що символізуе розквіт міста, та срібний лук — символ героїчного минулого.

• Під час сніданку в Білому Домі, на якому було 80 сенаторів і конгресменів, президент Никсон сказав, що „деколи настають такі ситуації, коли ми потрєбуемо допомоги не від людей, щоб зробити правильне рішення". Ця допомога пітрібна від Бога, — так це поясиив проповідник Білі Грегам, що також був на цьому сніданку. Він ще сказав: „Настав час для нас, щоб ми дивилися поза Конгрес і поза виконну частину Уряду — на надприродню силу Бога. Це може бути шляхом спасення під час цієї доби замішання і кризи". Грегам заявив журналістам, що він уважае Никсона за активно релігійну людину.

• Кардинал Леже, колишній архиепископ Монтреалу, приїжжав до Канади, де провів кампанію збірки на колонію хворих на проказу в Африці. Королівський Банк Канади дав йому на ту ціль 50 тисяч долярів.

• З України повідомляють, що Владимиру Василя Величковського, ЧНІ, московський суд засудив на три роки в'язниці. У тюрмі, в наслідок важких переживань і моральних терпінь, Владнка мав дві серцеві атаки.

Арешти священників і вірних відбуваються далі.

ВІДНОВЛЯЙТЕ ЦЕРКОВНІ РЕЧІ

Надходить Великий Піст — коли найбільше вживаеться Чашу. Подбайте завчасу щоб вона була гарно відновлена — позолочена.

Позолоту емо сосуд по таких цінах:

Більша чаша (без медальйонів)	$24.00
Менша чаша (без медальйонів)	15.00
Чаша з медальйонами	18.50
Кадильниця	15.50
Дискос з підставкою	9.50
Звіздиця	6.00
Ложечка	3.25
Копіе	3.25
Мирописк	3.25

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Ave.
Winnipeg 4, Manitoba

EARLY SOURCES OF RUSSIAN CULTURE

(17th and 18th Centuries)

Compiled by W. Burianyk

(Закінчення)

The answer to this riddle lies in the richness of the Ukrainian soil which Russia covets for herself alone, and in the character and mentality of the Russian people. Like any other people, they, too, have their moments of sincerity, so let them again speak for themselves. "Russia has always hated those who were not Russians," — writes the Russian historian, professor I. A. Pipin. "Hypnotized by the idea of creating an empire, and evermore becoming self-centred in her own estimation of her exclusive world importance, at the same time Russia was slipping into a religious and nationalistic intolerance which, like a Chinese wall, shut her off from the peoples of other countries and of other religions. Thus she was begetting an extremely nationalistic viewpoint of her high mission in the affairs of the world which became an obstacle on the path of her own enlightment. This self-inspired opinion of her world importance became with her people a religious fanaticism which taught them to look upon other nationalities as base and unworthy to have dealings with. Therefore, they eyed with suspicion the Greeks, the Lithuanians, and even more so, the Ukrainians."[77])

In their heart of hearts the Russian people felt and realized their mental and, consequently, their cultural inferiority in comparison with the peoples of Western Europe, so not able to equal them — they hated them. This was true in the past and it is true to-day. Their Asiatic psychology and mentality, inherited from their Finn and Mongol ancestors, drives them to acts of an uncouth lout who, not able to grasp intricate workings of delicate astronomical instruments, boast of his ability to smash them with a sledge-hammer. Bewildered by the vastness of their country, they have difficulty to grasp the difference between vastness and greatness. They cannot understand that a nation numerically ten times smaller than themselves, may culturally be leagues ahead of them. The feeling of false and chauvinistic national pride inflates them to the point of becoming ridiculous in the eyes of the world. They cannot worship anything but gigantic in size. Small wonder that even their great Tolstoi (of German parentage) was wont to say about Russia: "Vielika Khvedora — da dura," — meaning — "Big is Russia, but foolish." It was the Russians who made "Czar-kolokol," "the giant bell" — the largest in the world, but which never rang, and "Czar-pushka," "the giant cannon," also boastfully called the biggest cannon in the world, but from which no shot was ever fired. And in modern times did we not hear the boasts of the Russian generals, just before the declaration of the Russo-Japanese war that, in case of a war with Japan, Russia will not need to do any actual fighting because the Russian army is so large that its soldiers will smother the Japanese with their caps? Did we not read of the sumptuous Russian banquets celebrating the future naval victories of the Russian fleet only shortly before the crushing defeat of the very same fleet in the Battle of Formosa by the very same Japanese whose doom was many times sealed with the toasts of Russian vodka? Mistaking vastness for greatness and to satisfy their vanity they have even changed their former name "Russians" to that of "Great Russians."

These are but few examples of the Russian mentality and boastfulness which are now so ably continued by the present Red Masters of Russia, the blood-thirsty successors of their equally cruel predecessors, the Russian czars.

While some of the Russian historians go as far as to completely deny the existence of the Ukrainian nation, most of them attempt to be more objective and, though very grudgingly, admit the fact that the Russians and Ukrainians are two distinctively different racial groups. The greatest blow to the Russian jingoistic elements was dealt at the time when in 1904 the Philologic Commission made up of seven members of the St. Petersburg Academy of Sciences passed a resolution condemning the negation of the Ukrainian Nationality as a distinctive and separate ethnical entity, and the edicts of 1876 and 1881 by which the use of the Ukrainian language was forbidden. The lengthy report of this Commission deals with the persecutions and official interdicts prohibiting the use of the mother tongue to 24 million people, and concludes as follows: "Let the Ukrainian Nation preserve its language, its customs, its songs, its traditions; let it on equal terms with the Russian race develop itself in the realms of learning and arts for which it was so abundantly endowed by nature; let it develop its spiritual individuality along the lines of its natural originality of aspirations; let the institutions, created for the nation, adapt themselves more and more to serve its particular need." The comments in this place would be quite superfluous.

The Russian people do not like to be reminded that for centuries they were culturally spoon-fed by the Ukrainians. Also they are not too particular for the world to know that they are offsprings of the degenerate Mongol-Finnish tribes with whom the migrant Slavs from the South freely intermarried, though even Kluchevsky, the classic Russian historian, admits that from this fusion emerged the Great-Russian stock, so typically Eurasian in appearance and mentality. The anthropological studies of both races prove beyond any shadow of doubt that the Russians of to-day do not by any standard reproduce all features generally characteristic of the Slavs, while the Ukrainians have preserved their non-Mongolian or Western European quality of the race together with a strong consciousness of separate nationhood.

And this spirit of Ukrainian Nationhood will ultimately vindicate the Ukrainian Cause and return to the long and sorely tried Ukrainian race the birthright of their forefathers — the freedom of their country and the just recognition of their cultural and spiritual worth among the civilized nations of the world.

---

77) I. A. Pipin — History of Russian Literature, vol. 2, pp. 303-4, 328.
Pekarsky — Learning and Literature in Times of Peter I, p. 396.

Польські злочини супроти українців

Український тижневик „Шлях Перемоги" за 23 листопада 1969 року в коли мні „З листів до Редакції" подає листа, якого передруковуємо без змін.

„Прочитавши в газеті „Шлях Перемоги" з 2-го листопада ц. р. (1969) статтю п. н. „Імперіялістичне маячіння" та познайомившися з тим, що пише пані Ельжбета Вигоцка в „Дзєнніку Звйонковим" (Чікаго) з 1-го жовтня ц. р., хочу сказати таке:

Все писання пані Ельжбети Вигоцької є неправдою. Я випадково дістав дуже точні і дуже достовірні інформації цього року про римо-католицький (польський) цвинтар у Львові. Не тільки він стоїть під державною охороною, але теж і пам'ятники польських письменників і поетів, як напр. Міцкевича та ін.

Словнева польського шовінізму і українофобської ненависти, пані Вигоцька промовче натомість, як живуть українці в Польщі. Вона не каже, який страшний терор супроти них там застосовується, так, що вони навіть бояться говорити рідною мовою; щоб не наражатися на переслідування. Ті варварства, за які обвинувачує пані Вигоцька українців, є ділом не українців, але москалів. Натомість в Польщі вони ті таненні речі доконують поляки. На теренах „одзйсканих" продавали гробівці, а кості похованих складали під мурами цвинтарів. Виколування костей влада за боронила, але гробівщики далі торгують.

Не є також жодною таємницею, що польські студенти грабували наші церкви та Лемківщині, забирали ікони та інші образи. Коли ж скандал став голосним, щойно тоді влада припинила ті ганебні злочини.

Ще раз заявляю, що про ті справи маю дуже точні й цілком перевірені дані".

● Лікарі стверджують, що з того часу, як Чехо-Словаччину окупували совєтські війська, психічні захворіння зросли на 40 відсотків, а самогубства на 9%.

● Найвищою людиною в світі є Португалець Габріель Поствор; високий він на 2 метри 60 сантиметрів, вага — 400 фунтів, а взуття ч. 50.

● На конференції 14 парафіяльних єпископів в Бразилії, рішено висвячувати на дияконів світських католиків, бо є великий брак священиків.

Рада Української Школи в Східній Канаді

Обіжник ч: 2

1. Об'їзна голови РУШ і стан нашого шкільництва

З доручення Централі КУК і Крайового Центру РУШ І. Боднарчук в місяці листопаді відбув об'їзду по Східній Канаді, обслідуючи українські школи. При цій нагоді, він як голова РУШ, відвідав також і українські школи при УГПЦеркві і зареєстрував 22 школи, в яких навчається 1,007 дітей. Це число не охоплює тих православних дітей, які навчаються в школах УНО, СУМ, Просвіти.

Усіх шкіл, різного віроісповідання, зареєстровано 74, а в них навчається 5,181 учень.

В загальному стверджується великий занепад української мови по українських домах, низький рівень знань учнів по школах, застрашуюче число дітей неохоплених навчанням української мови. Це відноситься до всіх шкіл і такий стан заставляє нас серйозно настановитися над заходами в покращенні його.

Тому звертаємося з ласкавим проханням до наших отців настоятелів, керівників шкіл, учителів і батьківських комітетів, шукати живого контакту з українськими домами з метою покращання стану нашого шкільництва.

а) Необхідно по громадах перевести облік дітей неохоплених навчанням української мови.

б) Потрібно частіше відбувати збори батьків, улаштовуючи при цьому доповіді й дискусії на теми методичної допомоги дітям у засвоєнні і збереженні української мови.

в) В порозумінні з керівними органами Союзу Українок Канади, активізувати працю місцевих відділів в напрямі освідомлення молодих матерів, зберігати й плекати українську мову у своїх домах; популяризувати живе і друковане слово.

2. Чергові наші поїздки

Оскільки навчання по наших школах, здебільша, відбувається суботами, неможливо організувати обслідування шкіл одним наворотом, щоб можна рівночасно й бувати на лекціях. Тому на час приїзду голови РУШ належить заряджувати навчання у вечірніх годинах, після чого належить влаштовувати обговорення лекцій та зустріч голови РУШ з ширшими кругами громадянства для заслухання доповіді й дискусії. Просимо негайно зголосити нам дату, коли Ви бажали б мати в себе таке обслідування, а голова РУШ радо Вас відвідає.

3. Класифікаційні конференції

Півріччя навчального року уже за нами. Учителі повинні відбути класифікаційні конференції для з'ясування оцінок учнів. Оцінки мусять бути справедливими. Невірна оцінка від'ємно впливає на психічний стан учня. Неабільо вчителям перед батьками приховувати недоліки їхніх дітей. Успішність дітей за перше півріччя повинно бути донесене до відома батьків.

Програму навчання треба так плянувати, щоб останнє чвертьріччя залишилося на повторення й закріплення пройденого матеріялу.

При всіх предметах навчання особливу увагу належить приділяти засвоєнню мови, релігійному й національному вихованню.

4. Шкільна бібліотека й допоміжна лектура

При кожній школі повинна бути шкільна бібліотека. Кожний класний керівник повинен підібрати певне число книжечок, що діти давної класи повинні прочитати на протязі навчального року. Учителі повинні плекати в дітей навики до читання книжок. Для цього належить влаштовувати міжучнівські і класні змагання в читанні книжок. Кращих треба відзначувати й нагороджувати. Допоміжну лектуру цієї школи (розподіл її) узгоднює директор школи.

5. Шкільні імпрези

Підготовку до шкільних імпрез належить проводити поза годинами навчання і частинно в процесі навчання; заучування збірних деклямацій цілою класою, пісень тощо. Шкільні імпрези допомагають у вихованні учнів, популяризації школи, в зацікавленні батьків школою. Але треба програми так опрацьовувати, щоб усі діти могли брати в ній активну участь.

Особливу увагу треба приділяти підготовці до Шевченківського концерту. Шевченкові твори мають велике значення у вихованні учнів, зокрема в збереженні української мови.

6. Матеріяли з учительської конференції

Як тільки ми одержимо доповіді з відбутої Учительської Конференції в Східній Канаді, зразу почнемо їх друкувати у „Віснику" та постараємося усі матеріяли з конференції видати окремим збірником. Матеріяли вже маємо, крім доповідей. З доповідачів тільки п. Дмитро Романик передав уже нам готову свою доповідь до друку. Просимо ласкаво й інших доповідачів якнайскоріше надіслати нам свої доповіді, щоб ми могли їх надрукувати, розмножити й дати можливість користуватися ними всім нашим школам.

Рада Української Школи на Східню Канаду вітає Вас і бажає Вам якнайкращих успіхів у Вашій праці!

Іван Боднарчук — голова,
Калина Сакалюк — секретар.

На шляху до повного поєднання

ЛОНДОН (РНС) — Англіканська Спільноти Австралії й Центральної Африки стають на шлях повного поєднання з „Церквою в Південній Індії". Вони діють згідно з резолюцією Англіканської Ламбетської Конференції 1968 р. „Церква в Південній Індії" — це спілка сформована 1947 року в англіканській, методистській, пресвітеріянській й конгрегаціоналістській спільнот у Південній Індії. Цієї спілки Світова Англіканська Спільнота не визнавала. Навколо „Церкви в Південній Індії" велися довгі контроверсії, але 1955 р. Англіканська Спільнота в Англії визнала її єпископів і висвячених ними священиків дійсними. Щойно після Ламбетської Конференції 1968 року деякі англіканські кола почали робити заходи з метою поєднання з „Церквою в Південній Індії". Перед у цьому ведуть Англіканські Спільноти Австралії й Центральної Африки.

Противники — спокусники християнського життя

„Бо не маємо ми боротьби проти крови та тіла, але проти начальства, проти власти, проти світоправителів цієї темряви, проти підмісбесних духів злоби" (Еф. 6:12).

Святе Письмо учить нас, що ми маємо трьох противників, які провадять муть проти нас боротьбу, поки ми живемо. Ми мусимо бути приготовані до того. Їх мусимо перемагати. Насамперед добре приглядьмося до тих наших противників, що ми мусимо проти них стати, розкрити їх підступну і підлу роботу й тоді побачимо, що вони, хто вони та як вони нас спокушують до зла. Читаючи Святе Слово ми знаємо, що диявол — це могутня сила, яка протиставиться Богові й спокушує нас християн. Ми знаємо, що він, хоч і завнав поразки від Христа нашого Спасителя на хресті, проте ще має силу зводити людей на зло. Святе Письмо називає його „духавни" (Мат. 13:19), „нечистим духом" (Лука 4:33), „душогубом" (Ів. 8: 44), „противником, що ходить, шукаючи кого пожерти" (1 Петро 5:8), „вікодавнім вужем" та „винувателем братів наших" (Відкр. Ів. 12:9-10).

В тім моменті, коли ми навертаємося і бажаємо йти за Христом-Спасителем нашим, він завнає страшної поразки. Він, немов осажений, намагатиметься надолужити втрачене, спокушуватиме нас й буде пробувати довести до гріховного діла. Але не турбуймося; він не може відняти від нас нашого спасіння, він тепер неспроможний позбавити нас певности нашої перемоги.

Час випробування надходить з першою спокусою. Пам'ятаймо, щоб ми не покладалися на свої почуття; вони коливатимуться, як той піднесений штандар під час великого вітру. Його найближча спроба, правдоподібно, буде спрямована на те, щоб ми довірялися своїм власним силам, до свого честолюбства, до своїх бажань і цілей. При цій нагоді він вложить у наше серце ненависть. Він спокушатиме нас говорити неприємні й нечестотно-осудливі речі про інших. Він покладе у наше серце заздрість, незадоволення й злобу. Іще при іншій нагоді він спокушатиме нас до брехні, і ми, зовсім несподівано для себе, помітимо, що ми стали лицемірами. Брехня — один з найбільших гріхів, що його можна вчинити думкою, словом і ділом. Все, що спрямоване на те, щоб когось обдурити чи обманути, то брехня. Диявол прикладає всіх сил, щоб зробити нас брехунами. Він навіть пробує зробити з нас собі помічника спокушати до гріха інших, зводити наших християн-приятелів на манівці. Коли не будемо обережними, то спостережемо, що ми потрапили на службу дияволові. Він — спритний, хитрий, лукавий і підлесливий. Його називають „богом віку цього" (2 Кор. 4:4), „князем світу цього" (Ів. 12:31).

Ми хочемо запитати: Якже нам перемогти його? Що нам робити? Якою стежкою іти? Чи є якийсь вихід? „Не яка спокуса, досягла нас спроба не інша, тільки людська; але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб могли ви знести" (1 Кор. 10:13). В цьому Святому уступі Бог каже, що він створив вихід.

Тепер розважмо тяке: диявольва спокуса зовсім не означає того, що наше життя з Богом не в порядку. Спокуса — це не гріх. Пам'ятаймо і про те, що Бог ніколи не спокушує своїх вірних дітей. Він не доводить своїх вірних дітей до сумніву. Всі сумніви й спокуси надходять від диявола. Він ніколи не може примусити нас здійснити його спокусу. Пам'ятаймо також, що Христос наш Спаситель переміг диявола. Його сила стала надією в житті християнина, що цілком довіряся й віддав себе Богові та перебуває в цілковитій залежности від Нього.

Слово Боже вчить: „противтеся ж дияволові, той й втече від вас, покоряйтеся Богові" (Як. 4:7). Але раніше Бог сказав: „Коріться ж оце Богові". Отож, як що ми цілком підкоримося й віддамо себе Христові Спасителю нашому, то можемо противитися дияволові, а Святе Слово зазначає, що він втече від нас. Диявол буде у великому страху, буде трястися, коли ми будемо молитися. Він буде переможений, коли ми проказжемо чи прочитаємо йому тільки один уступ із Святого Письма, і він негайно поконе нас, тобто відступить від нас. Сижою Христа Спасителя ми можемо щодня тримати диявола далеко від себе.

Під світом ми розуміємо наш світ, систему життя в ньому. Світ виявляє нахил провадити нас до гріха: до поганих товаришів, розваг, мод, поглядів та намірів. Ми як добрі практикуючі християни, переконаємося, що наші розваги переселися у зовсім нову й високу сферу. Багато хто з некристиян вважають, що християнське життя складається з самих тільки правил, заборон, і приписів. Оце — друга диявольва брехня. В християнському житті береться до уваги не те, чого не слід робити, а тільки те, що треба робити. Ми зробилися такі зайняті працею для Христа і ми цілком задоволені Христовими справами, що в нас просто немає часу для речей цього світу. Припустімо, що хтось запропонує нам тарілку хлібних окрушин якраз тоді, коли ми щойно з'їли смачну печеню. Ми напевно сказали б: „Ні, дякуємо, ми зовсім неголодні!" Дорогий християнине, у цьому й криється секрет, що ми присвячуємо свій вільний час нашому Спасителеві. Ми такі зайняті Христовими справами, так захоплені Божими ділами, що в нас просто нема часу для гріховних приємностей цього світу.

Проте, тисячі християн не розуміють того, що належить розуміти під словом „світськість". Тим то потрібно це виснити. Напевно в цьому й полягають найбільші труднощі для молодого недосвідченого християнина. Д-р Гріфіт Томас сказав: „Є певні елементи в щоденному житті, які не мають у собі нічого гріховного, але які виявляють нахил приводити до гріха, якщо зловживати їх. Зловживати — дослівно означає —вадмірно, зле вживати, і в багатьох випадках надмірне вживання навіть дозволених речей стає гріхом. Приємна розвага дозволена, якщо вона поміркована, але надмірна — недопустима. Честолюбство належить до історії складової частини правдивої людської вдачі, але його потрібно спрямовувати на законні потреби та вживляти в належній пропорції.

Наша щоденна робота, читання, одпочинок, приятелювання та інші потрібні прояви життя дозволені й конче потрібні, але вони легко можуть стати несвітською, тобто відступить від нас. Застановляться над нашими життєвими потребами конче потрібно, але воно легко може обернутися в журбу, від якої Христос перестерігає нас у притчі. Журба цього світу топче духовне насіння в нашому серці. Працювати й заробляти гроші на щоденне життя потрібно, але як часто це переходить у грошову захланність і зроджується гонитва за багатством, що нищить наше духовне життя.

Отже, світськість притаманна не якомусь одному прошарковi суспільства, чи людям якогось певного становища або рангу, тим то ми не можемо відокремити одну класу суспільства від іншої та назвати одну з них світською, а другу не світською.... одну духовною, а другу не духовною. Світськість — дух, атмосфери, що своїм впливом пронизує все життя та всю людськість, і через те потрібно постійно й уперто охороняти себе від нього".

Святе Письмо учить: „Не любіть же світа, ані того, що у світі" (1 Ів. 2:15). Святе Письмо також остерігає нас, що світ і хотіння його перейде, але хто ж чинить волю Божу, той по вік перебуває" (1 Ів. 2:17); Проте, за певних обставин такі речі можуть стати в нашому сучасному житті усякденними проблемами. Багато недосвідчених християн часами запитують: „Чи те або інше неправдиве? Чи те або інше гріховне?" Одне просте запитання, але поставлене поважно й молитовно, розв'яже майже всі питання у цій ділянці.

Завжди ставмо собі що разу таке запитання: „Що хотів би Христос, щоб ми в такому випадку зробили?" Дальше запитання, що його ми можемо поставити собі: „Чи можемо ми просити Його благословенства для нашої денної справи?" або: „Які думки може бути Христос про наші розваги, наше дозвілля, наші книжки, які читаємо, наших приятелів, або про телевізійні програми, що ми їх оглядаємо?" Тут ніяк не можна нам торгуватися чи йти на будь-які компроміси. Ми мусимо цілком стояти по стороні Христа Спасителя.

То не означає, що в суспільстві ми мали б поводитися, як яскочки чи хвалькы, з почуттям, ніби ми вищі за інших. Тоді ми потрапили б у небезпеку духовної зарозумілости, а це було б багато гірше від якого б то не було прояву світськости. А проте тепер є так багато, здавалося б свідомих християн, які йдуть рука в руку із світом, що годі знайти будь-яку різницю між християнином і грішником.

Християнин повинен відрізнятися, як той діямант на темному тлі. Він повинен бути більш повноцінним, як будь-хто інший. Він повинен бути зрівноваженій, культурний, ввічливий, ласкавий, але непохитно стояти в тому, що він робить тільки добрі діла, що Богові угодні. Ми повинні бути веселими, радісними й з усмішкою на устах, але ніколи не повинні давитися світові знизити себе до його рівня.

Святе Слово каже: „А хто має сумнів, коли їсть, буде осуджений, бо не робить із віри, а що не від віри, те гріх" (Рим. 14:23). Іншими словами, ми ніколи не повинні починати щось робити, аж доки не упевнимося й нам не стане цілком ясно, що то справді добре. Якщо ми маємо найменший сумнів у якійсь справі, чи вона світська чи ні, то найкраще буде не робити того.

Тіло наше має погані нахили в середині нас самих. Навіть тоді, коли ми наверненося, інколи виявлятимуться нашії давні гріховні нахили й поривання. Це буде нам несподіванка і ми дивувати мемося, звідки воно таке надходить. Слово Боже вчить, що давня природа в усією її зіпсутістю, усе ще сидить у нашім нутрі, і що всі злобні спокуси з неї походять. Інакше кажучи, „зрадник живе в середині в нас". Той поганий нахил до гріха завжди є в нашім нутрі і намагається тягнути нас донизу. Ми маємо дві природи, що постійно живуть у боротьбі між собою, і кожна намагається перемогти.

Святе Письмо вчить: „Бо тіло бажає проти Духа, а Дух проти тіла, й супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете" (Гал. 5:17).

Це проявляється боротьба між життям для себе самого й життям у Христі Ісусі. Дяка Богові за те, що коли Христос помер на хресті, і Воскрес третього дня, то взяв наші гріхи, — хто про це просив Його, в своїх покаяних молитвах, і всі ми що просили Його, можемо сказати; „Так само ж і ви вважайте себе за мертвих для гріха й за живих для Бога в Христі Ісусі". А це стається лише через віру. (Рим. 6:11).

Д-р Томас сказав: „Первісне значення слова пожадливість, то „сильне бажання", але не конче гріховне бажання, бо в нашій тілесній природі існують певні бажання, як ось голод або спрага, спільні із тваринним світом; вони самі собою природні й не гріховні. Тільки зловживання ними становить зло, Голод — природне бажання, а ненажерливість, то вже гріховна жадоба. Спрага також природне бажання, а непомірковане і нестримливість у питві — гріховна жадоба. Лінощі — гріховна жадоба. Шлюбне життя відповідає Божій волі і приписане людській природі — тілесній, духовній та суспільній, а зруйнення — розірвання подружної вірности, перелюбство — то гріх; воно противить ся Божій волі та всьому тому, що абетрігає чистоту тіла, духа й серця. Але це інші похоті тіла, які належать до категорії чуттєвої та властивої гріховности. Приміром жадоба, за всяку ціну, здійснити нашу ненависть і помсту. Тим то ми мусимо пильно розрізняти жадобу, як звичайне сильне бажання, та таку жадобу, що виливає з гріховного бажання. Гріхи тіла деколи страшніші над усе, бо вони являють собою потяг нашої природи до зла. Ніхто, ні диявол, ні світ, ні наше власне недобре серце не можуть примусити нас до гріха. Це може статися тільки за нашою згодою й за нашою волею, і саме в цьому пункті й виявляється наша недобра натура в своїй жахливій силі й нахилові до зла".

Св. Ап. Павло говорив, — що він не має довір'я до свого тіла. При іншій нагоді він сказав: „... і не догоджуйте тілу в похоті" (Рим. 14:14), але умертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому недостойним" (1 Кор. 9:27). Ми повинні так цілковито підпорядкувати себе Богові, щоб могли ми в нашій вірі бути переконаними, що наші старі звички гріховности, справді померли для гріха.

Ото наші гріхи — три вороги: диявол, світ і тіло. Наше християнське ставлення до них повинно виявитися в одному слові — зректися. Тут не може бути жодного торгу, компромісу або вагання. Цілком зректися тих речей — це єдина можлива стежка для християн, що шукають цілковитої перемоги. Чинити опір диявольві ми можемо тільки тоді, коли цілком підпорядкуємо себе Богові.

Щодо світу, то Слово Боже каже: „Все бо роджене від Бога, перемагає воно світ. А оце перемога, що світ перемогла, — віра наша. А хто світ перемагає, як не той, хто віруе, що Ісус — то Син Божий?" (1 Ів. 5:4-5). Що ж до тіла, то Святе Письмо свідчить: „Ходіть духом і не вчините пожадливости тіла" (Гал. 5:16). Від нас не вимагається, щоб ми самі провадили ту боротьбу. Слово Боже в посланні до Римлян 8:13, написано, що ми Духом маємо умертвляти вчинки тіла. Пам'ятаймо й про те, що Христос Спаситель нашу обіцяв ніколи не покидати нас. Коли Він вознісся на Небо, до Свого Отця Небесного, то сказав, що пошле іншого Утішителя — Свя того Духа, і що Він має назавжди залишитися поміж нами (Ів. 14:16).

Святий Дух тепер наймогутніша істота в світі. Слово Боже вчить, — що Святий Дух замешкав у нашому серці вже від тієї хвилини, коли ми прийняли Христа, як свого Спасителя. Наше тіло стало тепер, від того часу „храмом Духа Святого, що живе у нас, тобто в тих хто прийняв, і впустив до свого серця Спасителя. (Рим. 8:9). Ми можемо сказати: „ми нічого не відчуваємо в нашому серці". Не надаваймо такої великої ваги почуттям! Ми спасенні не почуттям. Ми можемо відчувати в собі присутність Духа, або й ні. Приймаймо Його у вірі, як факт.

Він справді живе тепер у нашому нутрі й прагне допомогти нам жити життям християнина. Він живе в нас, щоб збільшити в нас вплив Христа, прославити й возвисити Його, щоб ми могли провадити для Його слави щасливе, переможне й радісне життя. Слово Боже наказує нам: І не впивайтеся вином, в якому роспуста, але краще наповнюйтеся Духом (Еф. 5:18). Коли ми сповнилися Духом, тоді й знаходитимете овоч Духа, а саме „любов, радощі, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віру, тихість і вздержливість" (Гал. 5:22-23). То не щось таке, що ми можемо робити або ні, то наказ, якого потрібно слухатись, то обов'язок, що його потрібно виконувати.

Як же пізнати, що ми сповнені Духа? Як можемо сповнитись? Чи то якесь чуттєве переживання, через яке ми мусимо перейти? Ні. Коли ми цілком очистимося від кожного знаного гріха та цілком підпорядкуємося Христові, тоді можемо у вірі прийняти, що ми сповнені Божим Духом. Це значить, що Він може мати тепер нас всіх. У нашому серці тоді не буде більше нічого, окрім Нього. Освячення наступає одночасне віддатися, тобто цілковито, безлядно, беззастережно, незмінно здавання себе. „Тож благаю вас, браття, щедротами Божими представляйте тіла ваші, як жертву живу, святу й угодну Богові: то розумне служення ваше".

То тільки освячений і сповнений Духом християнин може перемогти світ, тіло й диявола. То Святий Дух провадитиме ту боротьбу за нас. „Бо наша боротьба не з тілом і кров'ю, а з князівствами, з властями і з миродержателями тьми віку цього, з піднебесними духами злоби" (Еф. 6:12). То духовна боротьба. Ми не можемо боротися з тими трьома ворогами звичайною зброєю. Тільки тоді, коли станемо знаряддям і дозволимо Святому Духові провадити боротьбу через нас, ми зможемо остаточно перемогти. Нічого не затаймо перед Христом. Дозволимо Йому бути цілковитим Володарем і Учителем нашого життя. Бог каже: „Ви Мене називаете: Учитель і Господь, — і добре ви кажете, бо Я є". (Ів. 13:13).

Після того, як ми вже цілком віддали себе Христові в освячені, пам'ятаймо, що Бог прийняв те, що ми Йому дали. Тут ми знову повинні удосконалюватися у нашій вірі „Хто приймов до Мене, не вижину геть". Ми прийшли до Нього, і Він нас прийняв. Як наслідок нашої цілковитої посвяти Йому та нашого освяченого й Духом сповненого життя, ми здобули відвагу й сміливість, якої перед тим ніколи не мали. Людина сповнена Духом Святим, знає страх тільки перед Богом; жодного іншого страху вона тепер не знає. Усі інші страхи зник нуть негайно в Її житті. Ми матимемо надприродню відвагу й сміливість виразно стояти по стороні нашого Спасителя-Христа. Коли ми прочитаємо Дії Апостолів, то побачимо, що там багато разів говоритися про сміливість сповнених Духом Апостолів.

Ми здобудемо не тільки сміливість, але матимемо і плоди Святого Духа. Пам'ятаймо, що ті плоди походять від Духа. Ми самі від себе не можемо здобути їх. То надприродні плоди, що характеризуватимуть наше життя, і вони повинні через те надприродно поставати. До них в першу чергу належить любов. Велика заповідь, що її залишив нам Христос, така: „Оце Моя Заповідь, щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив". Ми любитимемо своїх ближніх надприродньою любов'ю, а найперше наших братів по крові — українців, і інших, не оглядаючись на расу, віру, чи політичне наставання. Огірчення, суперечки та заздрощі припиняться а переважатиме братня любов. —

В нашому житті запанує радість, бо одна з характеристичних прикмет християнина — це внутрішня радість. Які б не були його життєві обставини, він буде мати радісне серце й опромінене обличчя.

Багато християн ходять, похнюпивши голови й тим не прославляють Бога. Правдивий християнин має бути урівноважений і життєрадісний, здатний підносити дух свого довкілля, а не пригноблювати його. Боже Слово пояснює: „Бо радощі перед Господом — це піддержа ваша" (Неем. 8:10). В нашому житті пануватиме мир. Св. Ап. Павло сказав: „В усьому горюємо, та не наріжемось; тривожимось, та не втрачаємо надії; гонять нас, та ми не покинуті, повалені ми, та не погублені. (2 Кор. 4:8-9).

Ми могли б так переглянути цілий список решти надприродних плодів Святого Духа: довготерпеливість, лагідність, доброту, вірність, тихість і стриманість та побачити, як усі ці плоди дозрівають у житті тих, що справді віддали себе Богові та сповнені Святого Духа.

Митроф. Прот. Б. Шатківський.
Шікаго, США.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" за листопад 1969 р.

Бреннфорд, Онт.: З похорону бл. п. Василя Сенич, переслав прот. В. Федак $20,00
Норт Сурей, Б. К.: В пам'ять бл. п. Семена Негороса, пожертвували друзяки Йосипяне, переслав о. П. Близнук 25,00
Торонто, Онт.: З нагоди Різдва Христового і Нового Року: Юрій Кисіль, пожертва молодих, переслав прот. Д. Фоній 70,00
Лондон, Онт.: З поминок у другу річницю смерти бл. п. Афанасія Яременчика, переслав о. Н. Дебрин 10,00
Кінцерлей, Саск.: Пожертва Павла Сопіра 6,00
Фом Лейк, Саск.: Пожертва Ю. Коренівського 5,50
Кенсак, Саск.: З похорону бл. п. Івана Путерія, переслав о. Я. Гук 10,00
Міт Парк, Саск.: З похорону бл. п. Костя Косовича, переслав о. М. Олесюк 5,00
Монтреаль, Кве.: З Першого вечора спортивного курсу українознавства при Соборі Св. Софії, пожертва Рідної Школи, переслав о. І. Куташ 5,00
Четам, Онт.: Із посвячення церкви, пожертва від: Громади, переслав М. Яківський 5,00
Ватерлу, Онт.: З весільщини (з нагоди купівлі дому) для п-ни Новицік, переслав П. Мацюк 5,00
Кадвор, Саск.: З похорону бл. п. Євгена Пасхарюк, переслав Ю. Пасхарюк 5,00
Форт Вилліям, Онт.: З похорону бл. п. Миколи Гоголя, переслав Антон Молчанівський 36,00
Лондон, Онт.: З поминків по батькові Федора Шевченка, переслав о. Н. Дебрин 6,00
Етелберт, Ман.: З похорону бл. п. Олексія Карпінка, пожертва від родини, передав М. Кайлик 5,00
Принц Альберт, Саск.: З похорону бл. п. Петра Карацина, пожертва від друзяків, переслав о. М. Олесюк 5,00
Шіго, Саск.: З похорону бл. п. Домініка Сміленик, переслав о. С. Семотюк 10,00
Тідор, Саск.: З похорону бл. п. Агапії Семотюк, переслав о. С. Семотюк 5,00
Едмонтон, Алта.: У п'яту річницю смерти бл. п. Степана Олексюка, пожертва від родини, переслав К. Телічко 10,00
Валей, Б. К.: 60-ти річній Ювілей п-ни Катерини і Юлії Бовгиченків, пожертва від ювілятів, переслав о. П. Близнук 10,00
Ту Гамс, Алта.: Пожертва Василя Сороканя 5,00
Торонто, Онт.: З похорону бл. п. Івана Антоніщука, переслала А. Фітус 15,00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

М. Міхнюк, Детройт, Міш. ..... $ 2,00
Іван Слюсар, Вінніпег, Ман. 1,00
Г. Ковальчик, Торонто, Онт. 3,34
Маріянта Пікталчук, Ст. Катеринс, Онт. ..... ,50
Т. Глех, Скарборо, Онт. 2,00
В. Бурлюк, Вінніпег, Ман. 1,00
М. Костищук, Велей Ріпер, Ман. 2,50
Надія Ковальчик, Поінт Едвард, Онт. 1,00
І. Чернецький, Кантарі, Алта. 2,00
П. Бурлюк, Вінніпег, Ман. 2,50
Павло О. Ситник, Гамілтон, Онт. 1,50

Виправлення: У „Віснику" ч. 2 за 15. І. 1970 було подано: Гамілтон, Онт. „З несподіванки (для о. І. Куташа і добродійки)", має бути „З несподіванки (для п-ва Григорія і Анни Вівсук)."

Великодні Привітальні Картки

Маємо чотири серії гарних Великодніх Карток з відповідною українською тематикою.

Картки виконані в багатьох кольорах, з гарними написами й видані на добрім блискучім папері.

Кожна картка складається з чотирьох сторінок, розміром 5¾ x 4½ цалів кожна сторінка.

Картки з конвертами продаються по 15 центів одна або 2 за 25 ц.
Замовлення і гроші слати на адресу;

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

60-тирічний ювілей п-ва К. і Ю. Боярчунів Валей, Бр. К.

Дня 7 листопада 1969 р. п-во Клим і Юлія Боярчуки величаво відзначували 60-ті роковини свого подружнього життя. Того самого дня ювіляти в супроводі й оточенні членів родини, включно з внуками і правнуками, приятелів і гостей прибули до Валей, щоби провести і радісно завеличати роковини подружнього життя.

Свято розпочато церковною піснею: „Як же Ти славний, Боже, в Сіоні", та молитвою до вечері, яку відслужив церковний хор під дириґуванням пані А. Залубенки, в приготовленні страви подбало-словив о. настоятель; йому ж було також доручено запропонувати тост за здоров'я ювілятів.

Господарем цієї вечірки був п. Богдан Боярчук, внук ювілятів, який дуже вдало виконував свої завдання, проводячи програму частинно українською мовою, а частинно добре володіє. Він же попросив до слова місцевого о. настоятеля — Петра Блажжука, який доволі-дано в'язував корінну і творчу працю п-ва Клима і Юлії Боярчуків. Було також перечитано привітальні листи від Владики Андрея з Едмонтону і о. Олександра Костюка з Монтреалу, як також о. настоятель передав і висловив найщирші побажання від себе, родини і членів церковної громади Успіння Божої Матері у Валей.

У ювілейній програмі було відчитання привітальних телеграм і листів від найвищих церковних достойників, і привітальних листів-телеграм від визначних осіб, приятелів і знайомих ювілятів в Канаді і а-позв Канади.

Господар ювілейного свята, п. Богдан Боярчук, зачитав також телеграму від добре відомого друга, співприятелювана і приятеля ювілятів — п. Ігві Германюка з Едмонтону, з якою колись організували: „Просвіту" ім. Тараса Шевченка в околиці Сіба Біч. Щирий і теплий привіт передав також ювілятам п. Олександер Володько, що прибув з дружиною з Альберти. Він також вложив щирі побажання і від всіх членів громади Св. Ап. Петра й Павла у Сіба Біч, Альберта, де ювіляти колись були активними членами і належали до основоположників цієї громади.

Від родини і всіх приявних подарунок вручив один із внуків ювілятів, п. Богдан Боярчук, який привіз з дружиною Одаркою із Сіятл, ЗДА. Після цього попростив внук Богдан до слова свого дідуся і бабусю. Першим промовляв п. Клим Боярчук, який коротко, але замістовно роковинів дещо з пройденого, а тоді подякував всім присутнім, що прибули звеличати їхні ювілейні святкування. Після цього також пару теплих слів подяки склала ювілятам, пані Юлія Боярчук.

Після молитви, яку провів о. настоятель та відслужив ювілятам величавого Многії Літа, моменті з присутніх приходив особисто до ювілятів, щоб скласти їм особисті побажання. Впродовж вечора до пізньої ночі ювілейні святкування проходили в теплій і приязній гостинній атмосфері. Хто був цього вечора, той мав вдоволення провести час у такій радісній фамільній гостині та забаві, у якій пригравала українська оркестра.

• • •

Ювіляти походять з Волині, село Грушівці, Рівенська область, Зах. Україна. Працюючи, обабідне познайомилися і вінчання відбулося 8 листопада 1909 р. в церкві Покрови Пресв. Богородиці у згаданій місцевості. Після того Клима Боярчука покликано до царської армії, у якій прослужив пять літ. Після закінчення війни прийшла польська окупація на владу, і п-во Боярчуки рішили виїхати за океан і шукати кращої долі. У 1929 р., на весні, приїхали в Канаду до Едмонтону, а через два дні пізніше оселилися на фармі, де треба було починати своє господарство.

Помимо тяжкої і тяжкої праці, Клим і Юлія Боярчуки зі своїм сином Дмитром цікавилися і цікавляться і церковним життям, беручи в ньому активну участь; стали першими основниками української православної громади Св. Ап. Петра і Павла в Сіба Біч. Першим головою громади був п. Клим Боярчук, а дружина Юлія була старшою сестрицею через довгі роки. З такою ж щирою активністю п-во Боярчуки включилися до праці в Народнім Домі, де п. К. Боярчук зоявся за працю в Товаристві „Просвіта" ім. Т. Г. Шевченка, бувши також першим головою цього Товариства, заснувавши Аматорський Гурток на допомогового свідомих своїх друзів, як от: п. Ігві Германюк і п. Василь Рудник та інші, яких завдяками було проводити інтенсивну працю у поширенні рідної культури, з виступами на сцені української т'єси під керівництвом п. Клима Боярчука.

У 1955 році п-во Боярчуки переселилися до Британської Колюмбії, до свого сина Василя і невістки Надії, які раніше вже проживали зі своїми дітьми на терені Ванкувер. Тут вони зраву ж включилися також до праці (церковно і народного життя), стали послідовними і активними членами громади Пресв. Богородиці в Валей. Основна праця в громаді полягала в тому, що п. К. Боярчук довгий свій час тому обіймав уряд голови церковної громади та старшим братчиком.

Став основником бібліотеки при церковній громаді, і виконує до сьогодні функцію бібліотекаря. Вже від довшого часу п. К. Боярчук є також церковним господарем і кореспондентом громади. Треба згадати, що і пані Юлія Боярчук постійно належала до церковного сестринства та є почесною членкою місцевого відділу Союзу Українок Канади ім. О. Кобилянської у Валей. З нагоди 50-ти літнього існування Української Греко - Православної Церкви в Канаді п-во Боярчуки отримали також нагороду й почесну Грамоту як основоположники громади Св. Ап. Петра і Павла в Сіба Біч, Альберта.

Господь сподобив їх дочекатися також бачити гарних чотирьох унуків, які є на ввдатних служебних становищах, а також трьох правнуків, якими сердечно радуються і тішаються. А син Василь з невісткою Надією є також постійними членами громади та членами церковного хору, у якім беруть участь.

• • •

У неділю, 9 листопада, по Службі Божій, ювіляти стали біля тетраподу, в оточенні сина Василя і невістки Надії, з участю внуків, правнуків, ближчої і дальшої родини, як і відслужено Вдячний Молебень, у якому благали Милосердного Господа Бога, щоби просив ювілятам і ще довгого віку і щасливого життя, в в якому найкращого успіху. Многолиттям і теплим привітанням о. настоятеля ювілятів закінчилося ювілейне святкування.

Ювіляти з нагоди їх ювілейних святкувань зложили від себе на Колегію Св. Андрея в Вінніпегу — $50.00, а що є постійними передплатниками „Вісника", „Українського Голосу" й „Променя", то і не забули також за свою рідну пресу, складаючи на кожний часопис окремо по $10.00, та окремо на вироблення міліє — $15.00.

На закінчення складаємо щиру подяку ювілятам за цікаві поспертна, та в цього місця бажаємо Ім, щоби Милосердний Господь поблагословив їх дочекатися у щасті й здоров'ї святкувати діямантовий ювілей. На многії й благі літа!

о. П. Б.

НАБУВАЙТЕ КНИЖКИ!

Кожний Українець повинен перечитати слідуючі дуже важні книжки:

НАША ЛІТЕРАТУРНА МОВА'— Митр. Іларіон. (Як писати і говорити по-літературному).

Част. І $4.00

Част. ІІ 4.00

ВІД ЄРУСАЛИМУ ПОЧИНАЮЧИ — Архиеп. Андрей (Православіе, Римо-Католіцтво, Протестанство)

в Укр. і Англ. мовах 2.00

ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко ..... .75

Просимо замовляти в:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man. Canada

КОМУНІКАТ

Президія Крайового Центру Українських Шкільних Рад Канади, в тісному порозумінні з Координаційною Виховно Освітньою Радою Канади повідомляє, що мгр. Марія Кінасевич і мгр. Василь Волинський є іменовані шкільними інспекторами рідних шкіл і курсів українознавства на провінцію Онтаріо.

Просимо відділи КУК, управи Шкільних-Рад, Опікунів і директорів рідних шкіл і курсів українознавства піти на зустріч праці інспекторів і допомогти їм у їх відповідальній роботі.

Окремий обіжник у повищій справі дістають Шкільні Ради й Опікуни, які з черги вичерпно повідомлять про те підлеглі їм школи й курси.

Президія Крайового Центру Українських Шкільних Рад Канади.

Вінніпег, 10 січня 1970 р.

ВІЗИТАЦІЯ І ХРАМОВЕ СВЯТО В ЕДМОНТОНІ, АЛТА.

В неділю, 23 листопада ц. р., українська греко-православна громада Св. Михайла в Едмонтоні відзначувала Храмове Свято разом з Архиерейською Візитацією, яку очолив Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону і Західної Епархії.

Ранок був прекрасний. Точно о годині 9.30 рано, голова громади, п. М. Дмитерко, своїм авітом з Владикою вже був перед храмом. Тут п. Василь Березяк хлібом і сіллю та церковими словами по давному давньому звичаю привітав дорогого нам всім Владику. На сході, в присутності дітей Української і Недільної Шкіл, бувстом живих рож вітала, від молоді, сумлінна Орися Воронюк, а в дверях привітав парох громади о. Василів.

Владиці сослужили о. прот. О. Хом'як, настоятель катедри Св. Івана, неданно рукоположений о. Л. Кубин і сам парох о. Василів, а прислуговували молоді сумлінні: хор був під управою п. Григорія Пирожарина. По читаній св. евангелії, глибокозмістовну проповідь виголосив Владика Андрей. Під час Св. Літургії згадано бувшого, а нині покійного п. Петра Ващук, голова громади Св. Іллі, п. Василь Нацюк, заст. голови Св. Андрея, добр. Марія Василів, голова Жіночого Товариства при церкві Св. Михайла, яка подякувала присутнім, що так громадно відпустили, та побажала, щоб до всіх померших членів і жертводавців, що своїми щирими жертвами, навіть в інших наших громад, причинилися до будови нашої святині, а було їх за так короткий час вже 16 осіб.

Многолиттям прово д о в і нашої Церкви, королевій, членам і гостям було звеличено Богослужіння. По відправі відбувся братський обід в парафіяльній залі, що його приготовило наше прекрасне жіноцтво при громаді. Господарем цього свята був наш молодий і надійний голова — п. Михайло Дмитерко. Першого до привітту він покликав п. Онуфата Луцівичука, який говорив коротко і річево, та як член Консисторії радив, що заряд в громаді складається з молодих людей, та що праця в молодій громаді проходить успішно.

Дальше до привітів були покликані п. Петро Ващук, голова громади Св. Іллі, п. Василь Нацюк, заст. голови Св. Андрея, добр. Марія Василів, голова Жіночого Товариства при церкві Св. Михайла, яка подякувала присутнім, що так громадно відпустили, та побажала, щоб Господь дозволив свої й вдоров'я в наступному році таких відбути, а від живого відділу вручила чек на тисячу доларів, а пташа Гледіс Матеґа від Недільної Школи вручила п'ятсот доларів.

Було покликаний до слова о. прот. А. Хом'як, що своїм влучним підходом заключив вірних до поспертв на ще досить задовжену святиню. Членки так і гості щиро відпускося до його виклику, та за пів години зложили понад три тисячі доларів. Жертвували: Жіноче Товариство — $1.000.00, Недільна Школа — $500.00; по $100.00 — Михайло Хінкін і Фред Михальчук; $75.00 — Павло Гран і Стефан Костенко; $60.00 — Михайло Гойчук; по $50.00 — о. Г. С. Василів, Фред і пані Войко, Николай Терновець, Михайло Жмурко, Стефан Чорнолеський, Катерина Семоток, Митро Савчук, Григорій Сороканя, Михайло Турта, Михайло Шишурак; $40.00 — Михайло Піхоте, Василь Березка; $30.00 — Дмитро Телепенко; по $25.00 — Іван Винничук, Онуфат Луцівичук, пані Параска Малишька, пані Текля Куриш, Олекса Олеговський, Олексій Звоздецький, Михайло Дмитерко, Петро Ващук, Федь Самсонюк, Василь Клапій, Федь Кривуля, Микулин Сморейко, пані Софія Павлюк; $20.00 — о. прот. О. Хом'як, Віктор Попович, Лука і пані Стефанюк, Степлий Панчук, Трифон і пані Федорук, Петро І. Лазаровин, Василь Нацюк, Д. Російчук, Петро Рипка, Дмитро Мицак; $10.00 — Стефан Соколо, Касіян Скакун, Катерина Ксьонзина, Василь Багнюк, Василь Кованик, пані Мьлик, Никола Березюк, Іван Герик, Николай Клапій, і по 1 дол. — Гео. Російчук і пані К. Логос.

Треба згадати, що тіді час збірки пані Анна Звоздецька, голова Пров. Екзекутиви СУК на Альберту, прочитала реферат про велику княгиню Св. Ольгу. Потім говорив Владика Андрей: він щирими словами привітав священників, громаду, всіх присутніх учасників цього свята і зверхував всіх до братньої любови, згоди в громаді та дисциплінн відносно обов'язків наложених на членів громади щодо потреб нашої Святої Церкви.

Також (на кінці) говорив о. прот. Г. О. Василів, який подякував Владиці Андрею за участь в цьому торжестві, отцям, хорові, управі громади, сестрицтву та всім гостям, які значили, що ця молодь ще віком громада надовжена, прибули, а навіть не пожалували посягнути руку глибше в кишеню, а звідти добути цінру жертву в кишені громади. Важне і те, що програма була проведена взірцево і не тривала (в обідом) довше як дві і пів години. Молитвою „Достойно" закінчено це гарне церковне свято.

Учасник свята.

50-ТИЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПАНСТВА ПЕТРА И ТЕКЛІ КУЗИКІВ
Петлюра — Гредзю, Манітоба

У четвер, 23-го жовтня, 1969-го року, до Української Православної Церкви Зіслання Святого Духа у Петлюра, Манітоба з'їхалося багато людей з рідних околиць, щоб разом з Ювілятами помолитися до Всевишнього і попросити у Нього Благословення.

Після Богослужения відбулося ювілейне прийняття в залі коло Церкви. Господарем прийняття був п. Василь Сташин з Петлюра, Ман. Він попросив пароха о. М. Равлюка поблагословити страви. По вечері слідувала програма. Господар попросив слідуючих людей до проїзів та привітів: Василя Сташина від Церковної Громади, дружбу Маріянка Бандрака з Гредзю, Манітоба і дружбу. Юстину Мадорську з Давфін, Манітоба. Від сина, донька та внуків вітала Анна Новосад з Петлюра, Манітоба, і Василина Прилик з Едмонтон, Альберта. Вона щиро подякувала своїй сестрі Анні Новосад за її великий труд та працю у приготуванні Ювілею своїх Батьків.

До щирої промови господар свята попросив Всеч. о. Миколая Равлюка. Отець Миколай розповів про пройдений життєвий шлях Ювілятів, згадав їхній великий вклад у керівне і національне життя, їх цінру християнську вдачу, а зокрема їх цінру віру, виявши підтримувану християнськими ділами. Крім членство у Петлюрі, панство Кузики активно й жертвенно здійснювали громаді у Гредзю, Манітоба. Петро Кузик був одним з основоположників церкви Зіслання Св. Духа у Петлюрі. Панство Кузики своєю відданою працею і пожертвами помагають розвиткові цієї Громади.

На закінчення діти, члени Громади Петлюра, і гості нагородили Ювілятів, на взамін їх Золотого Ювілею, гарними дарунками. Ювіляти подякували Отцеві Настоятелеві за теплі слова привіту, всім промовцям і дітям, що приготовили їм таку милу несподіванку. Рівнож сердечну подяку висловили

БГОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна $5.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 8.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 3.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — золочений. — Ціна 11.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна 7.25

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.25

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.50

ОКТОЇХ — або Восьмигласник — видання УПЦКК — 194 стор. Ціна 5.00

СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЇЦІ (Зелені Свята) 24 стор. Ціна ..... .60

ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА. Ціна 1.00

Сестрицину за приготовлення та виданий вечері, і всіх приявних тут гостей за дарунки, та за участь у родинному святі.

Петро Кузик народився на Україні (Буковина), Тепер Кузик з роду Комарницького, народився в Галичині (Західня Україна). Приїхали до Канади в 1919 р. оселилися в околиці Оквбурн, Ман., (Онтаріо, Ман.), Оселилися в Онтаріо, Ман. (околиця Брендон). Тут фармерували 4 роки, тоді переїхали назад до Онтаріо, де Петро Кузик працював по різних роботах. В Року 1928-го вони „повстали" на Петнорі, Ман.

Господь поблагословив їхне подружжя 5 дочками, що живуть у різних провінціях Канади. Вони нараховують 11 онуків. На початку свого віку в 1963 р. залишили фармерування і перейхали на відпочинок до міста Гренфелл. Але тут не відпочивають, а в любов'ю відданістю громадсько - церковній праці.

На Ювілей були присутні всі діти, крім найменшої доньки Михайлини Бакеман з Торонта, яка не приїхала з причини хвороби. Були присутні: Ірина Часова з Торонта, Анна Новосад в Петнорі, Василина Прокопів з Едмонтону і Марія Кузик з Торонта.

Нехай Милосердний Господь, Який провадив Ювілята через випущених 50 років подружнього життя, збереже їх ще на Многії Літа, щоб вони вміли вигоду втішатися своїми дітьми і внуками та плодами свого трудолюбивого життя на духовній ниві нашого народу.

Сердечно вітаємо Ювілятів та бажаємо їм здоров'я, щастя та довгих сил у праці на славу Божу і користь українському народові.

З нагоди Святкування 50-літнього Ювілею, Ювіляти пожертвували $25,00 на Конецко Св. Андрея, $10,00 на пресовий фонд „Вісника", $10,00 на пресовий фонд „Українського Голосу" і $5,00 на вироблення кліше.

НА МНОГІ ЛІТА!

О. М. Рилюк.

ТОРЖЕСТВЕННА СВ. МІСІЯ
Мазепа, Сяск.

Околиця Мазепи половина яких 16 миль на південний схід від Канори. В цій околиці є одна з кращих Громад УГП Церкви в Саскачевені, а саме — Громада Св. Духа. Біля гарної церкви є добре впорядковання церковна земля, а далі, на цій самій площі — вражаюче утриманий цвинтар.

Заходом Йорктонської Місійної Округи, головою якої є Всеч. о. Андрій Тетеренко з Вадіни, Сяск., в тій церкві, 9 листопада, відбувався Св. Місія. Церкве зацерть була заповнена вірними.

О 4-ій год. по полудні Св. Вечірню відслужили чотирьох священників: Прот. Амвросій Хрустевич з Гнез, Прот. Василь Войчук з Канори, Всеч. о. Андрій Тетеренко з Вадіни і настоятель Громади Всеч. о. Ярослав Пук з Кемсак. Молитовною співами церковний хор під диригентурою Ізидори Свинтинського.

Св. Євангелію відучитав Прот. А. Хрустевич, після якої англомовний глибоко-змістовну місійну проповідь. На закінчення місії прибуло ще двох священників, а це Всеч. о. Миколя Стецейко в Йорктон і Всеч. о. Орест Гудима з Айтуна.

Після Св. Вечірні всі перейшли до церковної залі, де відбувався святочна вечерня, яку приготовили членині Жіночого Товариства при церкві, за що належиться їм щиро-сердечна подяка і Боже благословення.

При голосному столі засіли священники з добродійками та голови парафій, а на другими столиками — усі присутні. Хор відспівав молитву, а отець Настоятель побагословив страви.

По вечері, голова Місійної Округи Всеч. о. Тетеренко, словами рівче вступне слово, а тоді, з огляду на це, що не було призначено секретаря Місійної Округи Всеч. о. С. Семотюка, поцілував на секретаря Ві. Г. Лозинського. До головної долговіді о. Андрій - попросив інспектора державних шкіл п. І. П. Горчинського з Канори, який, беручи під увагу стан теперішньої молоді та відношення її до Бога й до Церкви, виголосив ряд цікавлюваних думок визначних людей і нагромадив про їх ставлення до релігій.

Для відпружинення слухачів сестрички Соня й Іринка Сегота відспівали дві пісні.

Всеч. о. Прот. Войчук сказав довгодовідь, в якій, між іншим, підкреслив, що Біблія повинна бути настільною книгою кожного християнина.

Всеч. о. Стецейко сказав промову на тему важливих актуальних справ.

Привіт - подяку висловив Василь Великоголове, голова Кемсацької Парафії, який особливо подякував Жіночому Товариству за працю для церкви і за старанно приготовану вечерю.

Дальше промовляли: Всеч. о. Гудима, який підкреслив сьогоднішні проблеми в державних школах і Прот. Хрустевич, який, між іншим, сказав, що Духовна Місія потрібна, бо вона оживляє духовне життя, без якого людина мертве.

Председник Місії, Всеч. о. Тетеренко рівнож підкреслив важливість Місій для вірних і сказав, що він постарається, щоб Місії відбувалися в кожній громаді Йорктонської Місійної Округа, а слідуючою такою Громадою буде Йорктон.

Церковний хор під диригентурою І. Свинтинського відспівав „Вірую" і „Святий Боже".

Дальше слідувало привітання-промовами: Юрій Шкварчук, голова Йорктонської Громади, Антін Юрків, заст. голови Гаєвської Громади; Л. Маковський, секретар оселі „Тринузб"; Михайло Король, голова, Мазепинської громади, який широ подякував присутнім священикам за їх-ню працю та всім приявним, що прибули, щоб звеличати св. Місію.

Кінцеве слово сказав настоятель Громади Всеч. о. Я. Пук, який сердечно подякував отцям і всім вірним, що так численно зібралися.

Святу Місію закінчено спільним відспіванням „Достойно Є".

Ві. Г. В.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ФРОЗІНА ПІЦЬ
Шелмант, Манітоба

У понеділок 26-го травня, 1969-го року, після короткої недуги, упокоїлася в Бозі бл. п. Фросіна Піць.

Фросіна народилася 1900-го р. в Україні на Буковині в селі Чорнівка, в родині Водзарів. До Канади приїхала з своїми батьками року 1909-го та оселилися в околиці Кадлер, Саск., де займалися фармеруванням.

1918-го р. молода Фросіна вийшла замуж за Олексу Піця з Мекінак, Сск. Займалися фармеруванням до осени Робітн. Господь поблагословив їхне подружжя 14-ма дітьми. Пояйна була жінкою працьовитою та терпеливою. Помагала своєму чоловікові виховувати своїх дітей. Завжди виявляла щиру любов до своїх дітей, та до свойого мужа.

Року 1946-го вони перейхали до Шелмант, де Фросінадомівка своєго віку.

Після короткої недуги, на 69 році життя, упокоїлася у „Росвел Госпітал" 26-го травня.

Залишила Пояйна Фросіна у великому смутку мужа Олексу, 14 дітей, 7 синів і 7 дочок, також 3 сестри: Марія Токар, Анна Протасевич і Катерина Сайсак і брата Івана Водзара, Сини: Юрій, Петро, Іван, Николай, Дмитро, Дионіся і Стефан; дочки: Марія Житарюк, Савета Пахай, Домна Гнатишин, Катерина Бома, Маргарета Ветнер, Зонія Гупер і Анна Девідсон.

Залишила Пояйна бабуся 41 онучок та 2 правнучок.

У четвер 29-го травня, 1969-го року відслужено Св. Літургію і Похорон в церкві Св. Володимира в Росел, Ман.

Під час останнього шкування, родина Пояйної та приятелі злошки на Нев'язучий Вінець $36,00, а яких приявлено $20,00 на Конецко Св. Андрея, $10,00 на пресовий фонд „Вісника" і $5,00 на пресовий фонд „Українського Голосу".

За молитвами нашими нехай Господь милосердний прийме душу Спочилої Фросіни, де всі праведні спочивають!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

У РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. АНТОНІЯ (АНТОХА) ДРУЛЯ
Оквбурн, Манітоба

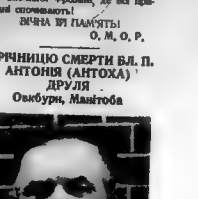

Ось минув вже рік, коли Антоній Друль 9-го червня, 1968-го року відійшов у вічність, після нещасливого автомобільного випадку.

Народився Антоній 1901-го р. в Долтенах в околиці Вистя, Ман. Займався фармеруванням. Одружений був з Анастасією в роду Макседонських. Господь поблагословив їхне подружжя трьома дітьми.

Бл. п. Антоній (Антох) був добрим чоловіком для своєї дружини та добрим батьком для своїх дітей. Був надзвичайно добрим традиційним своєї Громади та рідньої Української Православної Церкви.

Довгими роками був старшим Братом у церкві. Завжди гарний приклад церковно-громадського життя, за яким ідуть і діти його родина. За ту працю нехай Милосердний Господь дасть йому Царство Небесне в Осонях Своїх праведних!

У церкві Св. Володимира в Оквбурн, Всеч. о. Миколай Равлюк з Роблин, Ман. відслужив Св. Заупокойну Літургію за душу спочившого Антонія. Після Св. Літургії усіх вірних запрошено до Народнього Дому на спільний обід. Багато приятелів та родина взяли участь у Св. Літургії та обіді.

Після трагічної смерти, залишила Пояйний у великому смутку дружину Анастасію, сина Володимира з Оквбурн і дві дочки Анну Іванцю і Катерину Кунтик з Вінніпегу. Також великими Пояйний двох братів: Николая й Петро Друль з Мекінї й одну сестру Анну Кипбоську з Ельфінстон, Манітоба. Пояйний лишають 8 онуків.

У вічну пам'ять Пояйного

один Володілмир, від себе та від родини, зложив $15.00, які призначено на пресовий фонд „Вісника" і $5,00 на вироблення кліше.

Нехай Всевишній оселить душу Пояйного там, де всі Праведні перебувають, а Пам'ять про нього нехай буде між нами в роду в рід.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ПІГАЧ
Саскатун, Саск.

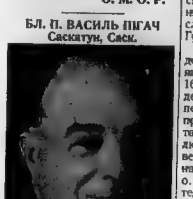

У середу 15-го жовтня, в місцевій лікарні, по довгій недузі, відійшов на вічний спочинок Василь Пігач, один з перелових членів і довголітній старший брат Катедри Пресвятої Трійці в Саскатуні, Саск.

Василь народився в славній українській піонерській околиці Сен Джуліен в родині священика Григорія Пігача. Родина Пігачів була в цій околиці однією з перших українських поселенців у 1898 році і пережила всі негоди й терпіння піонерського життя. З 3-х сестер покійного Василя дві померли маленькими дітьми з холоду й недоїдання. З молодих років Василій помобив Св. Церкву Христову і завжди із своїм братом Михайлом супроводжували свого тата в його тяжкій праці між українськими піонерами.

1921 року Василь Пігач одружився з Метанією Бойчук. Цей шлюб був знаменний тим, що був першим шлюбом уділеним о. Семеном Савчуком — нововисвяченим тоді священиком національної Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Родина Пігачів проживала на фармі біля старенького батька до 1948 року беручи активну участь в місцевому церковному і громадському житті. Бл. п. Василь, з молодих років, був старшим братом при Церкві у Сен Джуліен, а теребрашнись до Саскатуну з тяжкою як посиротою Василь з Метанією працювали в Саскатуньській Громаді. Проживаючи в Саскатуні працював впродовж 14-ти років на Канадський Національний Залізниці. З осени 1966 року почав тіндупадати на здоров'ї і останніх три роки провів по-середині з частими періодами лікування в шпиталі. Як вдовець, так і в шпиталі був постійно під дбайливою опікою своєї дружини Мелянії, старшої сестрички і проскурниці Катедри. Відвідали його проведений на вічний спочинок великим числом приятелів і вірних обох Громад.

Похорон почався Панахидою в похоронній заведенні, яка була відслужена в четвер 16-го жовтня, а на слідуючий день Катедральний Хрем був переповнений вірними, які прийшли віддати своє останнє привітання Бл. п. Василю. Після похорону відбувся великий поминальний обід, на якому присутні, на пожилик о. Григорія, настоятеля Катедри, склали на нев'язучий вінок Покійному $95.00, які призначено на фонд Української Православної Місійної Радіопередачі, яку провадить Катедральна Громада в Саскатуні для всіх українців Саскачевану.

Цією дорогою Катедра висловлює свою щиру вдячність усім жертводавцям в пам'ять нашого старшого брата.

Покійний Василь залишив у глибокому смутку дружину Мелянію, сина Михайла, двох дочок — Марію і Анни, 9 внуків та сестри: Миколаю, який є довголітнім, любленим і загальноуважанованим дяком при Катедрі Пресв. Трійці в Саскатуні.

Нехай Милосердний Господь потішить засмучену родину, а Покійникову Василеві нехай сотворить Вічную Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. ТЕКЛЯ ШУЛЬГАН
Робінз, Манітоба

У середу 15-го жовтня, 1969-го року, на 73-му році життя упокоїлася у Бозі бл. п. Текля Шульган.

Текля народилася 1896-го року в Західній Україні, в селі Лучині, соколальського повіту. До Канади приїхала з своїми батьками 1907-го року. Оселилися в околиці Робінз, а пізніше емігрували до Мерідіяль, Ман., де займалися фермерування.

1918-го р. Текля, з роду Мадяни вийшла замуж за Василя Шульгана. Замешкали на фармі в Мерідіяль, Ман. Господь поблагословив їхне подружжя 7 дітьми. Працювали обоє дуже тяжко, щоб діти виходувати і належно виховати.

1955-го р. перейхали до міста Робінз на пільочний, а 1962-го р. упокоївся її муж Василь, залишивши її та родину у великому горю та скорботі. Текля була активною членинею Союзу Українок Канади в Мерідіяль і в Робінз; була членою членинею Української Православної Церкви цілє своє життя.

Останніх кілька літ бл. п. Текля проживала у Вінніпегу у своєї доньки Анастасії Файфер.

Упокоїлася у четвер рано, 16-го жовтня 1969 року в „Грейс Госпіталь" у Вінніпегу.

У п'ятницю 17-го жовтня, відслужено Панахиду за спокій душі спочившої Текли, а 18-го жовтня Св. Літургію і Похорон у церкві Св. Івана Хрестителя в Робінз.

Під час останнього шкування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'язучий Вінець $40,00, з яких призначено $20,00 на Конецко Св. Андрея, $15,00 на пресовий фонд „Вісника" і $5,00 на пресовий фонд „Українського Голосу".

Покійна Текля залишила у великому смутку 3 сини: Петро з Едмонтон, Алта., Семен з Робінз, Володілмир з Вайнуер, Б. К., 4 дочки: Стефанія Шульган з Вайнуер, Б. К., Марія Файфер з Вінніпегу, Анастасія Файфер з Вінніпегу, і Анна Шульган з Вайнуер, Б. К. 5-ть онуків.

Нехай Всевишній Господь оселить душу Покійної там, де всі праведні перебувають, а пам'ять про неї нехай буде між нами в роду в рід.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ПЕТРО ЄЛОВЕГА
Шортлейн, Манітоба

У середу 17-го вересня, 1969-го року, упокоївся у Бозі, бл. п. Петро Єловега.

Народився Петро 1891-го р. в селі Кревче на Буковині. До Канади приїхав 1903-го р: 12-тилітній хлопцем. Провів тяжко по різних роботах у Вінніпегі, щоб зароблені собі на проїзник.

За весь час приїхав до околиці Шортлейн, Ман., де працював на залізниці. По весь час вільний собі фармерську садибу (гомстед), та почав фармерувати. В 1916 р. повінчався з молодою панною Ягаською з роду Папіра з Гренфелю, Ман. Після того вони пішли жити на фарму в Шортлейн, Ман. Господь поблагословив їхне подружжя 8-ма дітьми. Обоє виховували своїх дітей по своїх моральностях, хоч часи були прикрі та тяжкі.

Пізніше почали фармерувати з своїм сином Стефаном як до 1963-го року, коли то бл. п. Петро з дружиною відійшли на відпочинок до міста Шортлейн. Тут він дожив до 78-го року життя.

Після короткої недуги, упокоївся в „Роблин Госпітал."

Залишив Покійний Петро в глибокому смутку свою дружину Ягаську, 5-ть синів: Михайло з Віндзору, Онт., Дмитро з Нью Вестмінстер, Б. К., Іван і Стефан з Шортлейн, Ман. й Мирослав з Вінніпегу, також три доньки: Гелена Перхалюк з Дафферін, Ман., Анна Ковальчук з Вайнуер, Б. К. і Василина Пулюта з Сифтон, Ман. Залишив Покійний Дідусь 15-ть онуків та одну правнучку.

Під час останнього шкування, родина Покійного та приятелі зложили на Нев'язучий Вінець $35,00, з яких призначено $15,00 на Конецко Св. Андрея, $15,00 на пресовий фонд „Вісника", $5,00 на пресовий фонд „Українського Голосу".

За молитвами нашими нехай Господь Бог прийме душу Спочилого Петра, де всі праведні спочивають!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ОНУФРІЯ МЕЛЬНИК
Ельк Пойнт, Алта.

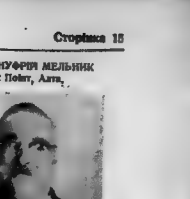

В понеділок, 13 жовтня 1969 р., у лікарні в Едмонтоні, по довгій недузі і після операції, на 82 р. життя, упокоївся в Бозі бл. п. Онуфрій Мельник.

Онуфрій народився 17 серпня 1887 р. в селі Шпіки, біля Перемишля на Західній Україні. Виростав при своїх батьках, скінчив три роки служби при Австрійській армії — був добрим вояком і здобув відзначення. До Канади приїхав у 1912 році. 4 роки помовав на різних роботах. 19 січня 1916 року одружився з Палагією, а дому Гавріло. Поселилися на фарлі в околиці Ленґвенет, біля міста Ельк Пойнт, Алта., де фармерували до 1954 року.

Онуфрій був дуже працьовитим і активним у церковно-суспільному житті. Був у заряді Парафіяльної залі (читальні), 14 років був музикальним ралітем, а 6 років членом місної лікарні в Ельк Пойнт. Брав живу участь у заснуванні Греко-Православної Парафії в Ельк Пойнт і в будові церкви. Радів розбудовою парафії та живою церквою а свій довгі роки, (біля 25 р.) поки йому на це позволяло здоров'я, дякував.

Був доброї вдачі і рало допомагав ближнім — спровадив з „сторого краю" брата Івайа з родиною, братового сина Михайла і чотирьох робітників з Чехословаччини, Щедро жертвував: на свою Громаду, на Катедру св. Івана в Едмонтон, на Колегію Св. Андрея і Катедру Пресв. Трійці в Вінніпегі, на Інститут Св. Івана в Едмонтоні і т. ін.

Бл. п. Онуфрій радів своїми дітьми, а особливо тим, що всім дав добру освіту.

Залишив у глибокому смутку дружину Палагію, 8 синів і 4 доньки. Сини: Др Дмитро і Володимир — Едмонтон, Онуфрій — Ельк Пойнт, Джозеф — Ельк Пойнт, Борис — Ветервіль, Дан — Форт Мекмюрі, Едвард — Тускон, Арізона, Томас — Ст. Пол, Алта, Доньки: Пероскі-Славко — Ельк Пойнт, Розі Расол — Оттава, Гелен Рук — Гемілтон, Марія Мекенташ — Едмонтон. Рівно ж вставнів 25 внуків.

Похоронній відправі відслужив високий парох Всеч. о. О. Сорочук 16 жовтня 1969 року в місцевій церкві. На замлі пароха, при „останньому цілуванні" учасники похорону злошили пів Нев'язучий вінець Покійному $46,60, які передано на місцеву церкву. Сини Покійного Дмитро від себе злошив на прес. фонд „Вісника" $25.00.

Після похорону в залі під церквою відбулася поминальна трапеза, яку приготовили членині Жі-

нього Товариства.

Численним учасникам Похорону ви їх участь, співчуття і поминальні родини покійного Онуфрія складаємо

Нехай Господь прийме покійного Онуфрія в свої Оселі, де всі праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять! —

Прикутий

БЛ. П. ІВАН МЕНДРО
Флін Флон, Манітоба

У четвер 9-го жовтня, 1969-го року перестало битися серце бл. п. Івана Мендрова. Після довгої недуги, на 79-му році життя Господь покликав його до вічних Осель.

Іван народився 1890 р. в селі Орлівці, повіт Кам'янець на Буковині. Прибув до Канади 1912 р. Працював він дуже тяжко, щоб заробити на життя в новій країні.

Прибув до Саскачевану, де 1921 р. повінчався з Марією, в родину Ахтимійчуків з Райн, Саск. Опісля подружжя оселилося в місточку Райн, а згодом перебралися в Кайдер, Саск.

Господь поблагословив їхнє подружжя 4-ма дітьми. Часи були тяжкі, але, з вірою і надією на Господа Бога, вони проживали та виховували своїх дітей, Іван місився до своїх дітей, до дружини та до сусідів-орнітелів в виробуванні і любов'ю. 1940-го року переїхали до міста Робліна.

Іван був вірним та добрим членом Української Православної Церкви в Канаді, як також був одним з перших членів громади в Робліні, Ман. Був він у зарозі Церковної Громади та давав слухні задуки відносно удосконалення цієї Громади. Працював він не мало при Церкві моральною і допомагав матеріяльно. Замолоду добрий приклад своїм дітям та орнітелям.

Іван з своєю дружиною переїхали до міста Флін Флон, Ман., де дожив до 79-го року життя.

Всеч. о. В. Лапуста відслужив Панахиду у Фліні Флон, Ман. Тіло перевезли до міста Робліна, де 12-го жовтня була відслужена в Похоронному Заведенні Панахида. Всеч. о. Миколай Равлюк відслужив Св. Літургію. Похорон та Св. Літургію були відслужені в Церкві Св. Івана Хрестителя в Робліні.

Сім Петро залишив під себе та родини на Нев'янучий Вінець $35.-00, які призначено на пресовий фонд „Вісника" та на впорядження кімнати. Родина рівнож пожертвувала на церкву $50.00 і купила для кімнату в Церкві Св. Івана Хрестителя в Робліні, молитовники.

Покійний Іван залишив у глибокому смутку дружину Марію, сина Петра в Фліні Флон, Ман., і 3 доньок: Розалія Мамота з Фліні Флон, Марія Кошиця і Вікторія Менцюр з Вінніпегу, як рівнож залишив 6-ть внуків, також кількох у смутку племінників (діти братів та сестер), на Україні.

За молитвами нашими нехай Господь Бог прийме душу Спочилого Івана до Царства Небесного, на яке Покійний своїм терпінням і богоугодними життям заслужив, в Канадській землі, на якій Покійний зрубався для своєї родини, Церкви й свого Народу, нехай буде Йому легкою! Вас, дорога родино, хай Господь обдарує Своїми щедротами!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
О. М. О. Р.

Порядок Богослужень
ВІННІПЕЗЬКІ ЦЕРКВИ

ЛЮТИЙ

1. Неділя — Трисвяток, 10:00 год. Служба Божа; 1:30 по полудні — Загальні Річні Збори Громади. Всіх членів і прихильників щиро запрошуються. Зарок Громади. Бременок. Покладання. (10:00 год. Служба Божа.).
8. Неділя — Трисвяток. Бременок. Портреті Ла Прері.
15. Неділя, Митаря й Фарисея — Стрітення Господнє — Трисвяток. Бременок. Гвоздь.
22. Неділя про Блудного Сина — Трисвяток. Гопор.

Парафіяльні Заряди і Священики Під-Вінніпезької Округи.
Настоятель Під-Вінніпезького Округу: о. Б. Трубач —
тел. 586-3085 або 582-3334
І Священик: Митроф. Прот.
Франко Кернішний — тел. 582-5914
Ukrainian Greek-Orthodox Church
of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОЛІНОВКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Паберт Плейнс
8. Неділя — Етельберт
12. Четвер, Трьох Свят. — Сифтон
15. Неділя, Стрітення — Гартленд
22. Неділя — Вінніпегозис
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-2304

о. В. БОРЧУКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Канора
8. Неділя — Канора
12. Четвер, Трьох Святих — Бюкенен
15. Неділя, Митаря й Фарисея, Стрітення Господнє — Канора
22. Неділя, Блудного Сина — Устерівська
Address: Box 435, Canora, Sask.

о. ВАСИЛЯ ВАСИЛЬВА
ВАСилія
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сандаєн
8. Неділя 10 год. р. — Вейта
3 год. п. п. — Пінібіна
12. Четвер (Трьох Святих) — Гардентон
15. Неділя — Рова
22. Неділя — Сірко
Box 161 — VITA, Man.
Tel. 8-8545.

о. Л. ДЯЧИНИ
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Семен Лейк
8. Неділя — Росбурн
12. Четвер, Трьох Святих — Ангусвіль
15. Неділя, Стрітення Мит. і Ф. — Менвіл
22. Неділя, Блудного Сина — Онтаборі
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 234-5586

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вермей
8. Неділя — Мишен
15. Неділя — Вермей
22. Неділя — Чентбек
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4523

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
ЛЮТИЙ
1. Неділя 31-ша — Айтуна 10:30
8. Неділя 32-га — Гоуль 10:30
12. Трох Св. Айтуна — 10:30
15. Неділя, Стрітення — Муе Дакр 10:00
22. Неділя, Бадж, Сина — Мелвіл 10:30
Address: Box 148 Ituna, Sask.
Tel. 7862218

о. С. ЗУЗАКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Порт Бетлфорд.
8. Неділя — Гефферд
12. Четвер, Трьох Святих — Вятков
15. Неділя, Стрітення — Гленлін
15. Неділя, Гол. 3:00 — Обіднина — Медов Лейк
22. Неділя — Редфілд
22. Неділя, Гол. 3:00 — Обіднина — Порт Бетлфорд
Address: 975-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-1838

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ
1. Неділя, 10.30 — Дузак
8. Неділя, 10.30 — Ту Гікс
15. Неділя, Стрітення — Шенкевіл
22. Неділя, 9.30 рано — Мирнам
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. О. КРАЧЕНКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вокда
8. Неділя — Мінсмі
15. Неділя, Митаря й Фарисея — Сміт
22. Неділя, Блудного Сина — Кінгерслей
Address: 90 Leddy Cres. Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6382.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Громлі
8. Неділя — Брумгол
12. Четвер, Трьох Святих — Мелфорт
15. Неділя — Кадет
22. Неділя — Нанінвін
Box 460
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. І. МЕЛЬНИКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Елкоз Крік
8. Неділя — Кадворт
12. Четвер, Трьох Святих — Тернтонна
15. Неділя, Стрітення — Ст. Дакуелен
22. Неділя — Вакас
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4521.

о. ВАСИЛЯ МЕЛАНИЧУКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя 31, по св. Трійці — Сисоки Лейк
8. Неділя 32, по св. Трійці — Вінніпегоза
12. Трьох Святих — Сисоки Лейк
15. Неділя Митаря і Фарисея. Стрітення Г-ня — Сисоки Лейк
22. Неділя про Блудного Сина — Спідлам
Address: Smoky Lake, Alta. Box 500
Telephon 656-3753.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Привід Альберт
8. Неділя — Привід Альберт
12. Четвер, Трьох Св. — Мандовей
15. Неділя — Привід Альберт
22. Неділя — Привід Альберт
REV. M. S. OLESIUK
305 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя, Вечірня Служба о год. 7 — Камсак
1. Неділя — Бронстон
8. Неділя — Мазепа
12. Четвер, Трьох Святих — Камсак
15. Неділя — Камсак
22. Неділя — [illegible]
22. Неділя, Вечірня Служба о год. 7 — Камсак
P. O. Box 689
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Rawliuk
Box 196, Rabbit, Manitoba.
Tel. 827-4365.

о. ІВАНА СТУСА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Вайлдмук
8. Неділя — Сенгуко
15. Неділя Митаря й Фарисея, Стрітення Господнє — Сібе Бін
22. Неділя про Блудного Сина — Вестнок
Адреса: о. Іван СТУС
11632 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-6799

о. ЄВГЕНА СТЕФАНОВКА
від 19-го січня
210 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4196

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сенг Ривер
8. Неділя — Пайн Ривер
12. Четвер, Трьох святих — Дорбін
15. Неділя, Стрітення Господнє — Сенг Ривер
22. Неділя — Голосн Бей
Box 1318
Tel, 784-2201
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЮКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
12. Четвер, Трьох Святих — Пайн
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Горлін
REV. N. STETZYENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7852986

о. С. СЕМОТЮКА
Address: Sheho, Sask., Box 88.
Телефон: Ilire — 31.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Видін
9. Понеділок — Квартальні Збори Парафіяльної Ради в Вишні о 2-ій годині пополудні
8. Неділя — Вимер
12. Четвер, Трьох Святих — Вимер
15. Неділя — Рівн
22. Неділя — Вимсон
Box. 458 — Tel. 258-5145
Wadena, Sask.

о. ЙУМЕНА ШЕРБАНЯ
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Канзас
8. Неділя — Кемрос
УВАГА: Від 15-го лютого до 1-го [illegible] Священик перебуває на відпустці. У випадку потреби прошу звертатись за обслугою до сус. Настоятелів Катедри Св. Івана в Едмонтоні.
Адреса: 9530—100 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон 423-3262

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ
1. Неділя — Сібвел
8. Неділя — Сван Плейнс
12. Четвер — Гвоз (Трьох Святих)
15. Неділя — Дензбурн (Стрітення)
22. Неділя — Стендалс
22. Неділя — Норквей (Обідня Служба) — 2:30 год. п. п.
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 196-5.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church
of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК
THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛЮТОГО, 1970. WINNIPEG, MAN., FEBRUARY 15, 1970. ЧИСЛО (2118) 4

ОСНОВИ АМЕРИКАНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛІЇ

ТРИВОГА, МАНІФЕСТАЦІЇ И ПРОТЕСТИ ПРАВОСЛАВНИХ РОСІЯН З ПРИВОДУ АВТОКЕФАЛІЇ З МОСКВИ

МАСИ ВІРНИХ АМЕРИКАНСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ КАРПАТО-РОСИ И ГАЛИЧАНИ, ТОБТО — МАЛОРОСИ

Під час своєї поїздки по США 1953 р., представник Московської Патріярхії — митрополит Нікодим Ротов, вакохтив первоієрарха Американської Митрополії пок. митр. Леонтія вступити в переговори з Московською Патріярхією в справі автокефалії Православної Церкви в США й переконав його, що Московська Патріярхія не настоює на канонічну приналежність Митрополії до Москви. 1969 року в цій справі велися формальні переговори, а 9 грудня м. р. Американська Російська Митрополія проголосила оповіщення, що вони закінчилися успішно. Православні росіяни в США рішуче відкидають ідею прийняття автокефалії з Москви, а настоюють, що Московська Патріярхія служить комуністичному режимові, а від слуг комунізму ніякої ласки шукати не треба. До того вони не хотять, щоб їх Митрополія затратила російський характер. На негайну реакцію росіян провід Митрополії видав вияснення, в якому заявив, що „затвердження автокефалії Православної Церкви в Америці повинно привести до об'єднання православних сил в існуючих національних юрисдикцій в одну помісну Церкву".

АВТОКЕФАЛІЯ ЩЕ НЕ ЗАТВЕРДЖЕНА

9 грудня 1969 р., канцлер Американської Російської Митрополії — протопр. Йосиф Пиштей, опублікував офіційне оповіщення про завершення переговорів з Московською Патріярхією в справі надання Митрополії статусу автокефалії, і що ці переговори закінчилися відповідною угодою. Основні точки угоди стрінулися з анонімною апробатою Собору Єпископів та в'їзду представників усіх епархій. В оповіщені, між іншим, подано:

„І. 1919 року зв'язок між Російською Церквою і її Діецезією в Америці був перерваний революційними подіями в Росії. Позбавлення проводу й підтримки від Церкви-матері, Американська Діецезія проголосила „тимчасове самоуправління"... За 50 років її фактичної незалежности, вона зросла в добре зорганізовану Митрополію, з устійненою і справді соборною формою управління, вісьмома епархіями, двома семінаріями, з сіткою церковних шкіл, пляновою місійною діяльністю і т. ін. Основана як місія, ця Митрополія справді виконала своє місійне покликання: Православна Віра стала вірою сотків тисяч уроджених Америки, і сьогодні третина її єпископів, біля 80 відсотків її членства і не менше 65 відсотків її духовенства — це американці по уродженні і мові".

АВТОКЕФАЛІЯ ВСТАНОВЛЯЄТЬСЯ ДЛЯ ВСІХ ЕТНІЧНИХ ГРУП

Далі в офіційному оповіщенні сказано:

„2. Це саме розріст цієї Митрополії в дійсну **Помісну Церкву**, її відповідальність.

(Закінчення на 2 стор.)

Священик резигнує в знак протесту проти зближення з Римом

КЕЛМСФОРД, Англія (РНС) — Англіканський священик П. Г. Джеймс виступив з Англіканської Спільноти в знак протесту проти того, що вона почала занадто покладатися на Рим.

Він заявив, що став на цей шлях, щоб запротестувати проти „багатьох дій Англіканської Спільноти за останні 6 років, у яких вона виявила нахил до доктрин Римської Церкви й до заперечення, що лише Св. Письмо є єдиним авторитетом у справах віри".

П. Г. Джеймс був пастором у Литл Лайс та генеральним секретарем Християнської Поліційної Асоціяції. Він ставив сильний спротив, щоб Англіканська Спільнота не вступала в Світову Раду Церков, а також, щоб вона не вміщувалася в евангельський екуменізм.

3 молитви монсеньйора: „Ізраїль – земля, народ, держава – живе і буде жити"

ЄРУСАЛІМ (РНС) — Понад 50 американських кореспондентів — католики й протестанти, — під час своєї об'їздки Ізраїля, зібралися біля пам'ятника 6 мільйонам жидівських жертв, замучених нацистами, і спільно помолилися за них молитвою, яку вклав монсеньйор Джан Естеррайхер, член Інституту Юдео- Християнських Студій.

Поїздка католицьких і протестантських кореспондентів була зорганізована при помочі жидівської організації Б'най Б'рит. Вони об'їхали Ізраїль, відвідали Святі Місця, а в Єрусалимі вислухали реферат на гарячу тепер жидівську тему „Хто є жид?".

Текст молитви о. монс. Есерайхера, католицького священика, закінчується словами:

„Так, як ми освячуємо пам'ять вас, мертвих, ми впевнені, що ви — сторожа Ізраїля. Ізраїль — земля, народ, держава — живе і буде жити". „Амінь".

НОВІ ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

ГРОМАДА В ДАВФІНІ — $4,000
ПОДРУЖЖЯ МАЛАНИЧІ — $500

Недавно, канцелярія Колегії Св. Андрея в Вінніпезі внесла в книгу своїх поважніших жертводавців Громаду Св. Юрія, Давфін, Ман., яка, з ініціятиви п. Василя Перепелюка, зорганізувала спеціальний вечір-вечерю, під час якого зібрала з-поміж своїх жертводавців понад 4,000 доларів на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі (досі ця Громада дала Колегії понад 20 тисяч дол.); у другий ряд у книзі своїх нових жертводавців канцелярія Колегії поставила імена Михайла й Антоніни Маланичів з Вайкуверу, які пожертвували на Колегію 500 доларів.

На прохання ректора Колегії Св. Андрея — проф. Луки Томашука, відзначуємо ці пожертви в нашому органі, і радо будемо відзначувати інші, бо ж приємно робити такі нотатки; вони ж бо стверджують, що між громадами й окремими особами нашого православного суспільства та Колегією Св. Андрея в Вінніпезі існує живий зв'язок, який дає життя й розвитку нашої школи.

(Закінчення на 3 стор.)

Православний богослов проповідує проти спілкування з іншовірними

„Єпископи позбавили 6 священичої гідности будь-кого з єпископів чи священиків, які стали б до спільного Богослужения з іншовірними".

АТЕНИ (РНС) — Проповідь, в якій проголошено гостру критику папи Павля VI, патріярха Атенагораса І та всіх не-православних церков, викликала сильний протест з боку Католицької Церкви в Греції.

Проповідь у Катедральному Соборі в Атенах виголосив професор богословія д-р Панайотіс Трембелас. Професор Трембелас є головою православного Братства „Сотір" („Спаситель").

Критикуючи надмірний „екуменізм" папи Павля VI, патріярха Атенагораса, як також „усіх не-православних церков", професор Трембелас поставив питання: „Як, наприклад, можливо православному священикові стати до богослужения з жінкою, яка сідає на архиєрейський трон?"

Д-р Трембелас торкнувся також „екуменічного помішання", яке існує в Західніх Церквах, у яких є богослови і епископи без Бога, або з „мертвим" Богом. Він також висловив здивування, як можна говорити про спільну чашу для всіх, „коли на Сході є деякі церкви, в яких літургію звершують мирряни, а в нашій Церкві (Православній) лише священики можуть звершувати

(Докінчення на ст. 5)

Автокефалія Американської Автокефалії

(Продовження з 1-ї стор.)

ність за грядучі покоління православних американців, і за майбутність Православ'я в цій країні приневолили наш епископат застановитися над питанням постійної канонічної структури, а не тільки тимчасової... Канонічний хаос, спровокований в Америці російською революцією, множество розсварених між собою юрисдикцій — це завжди на церковному ґрунті, безконечні й скандальні судові розправи, взаємні оскарження в неканонічності, — все те глибоко ранить Православіє, заставляє молоде покоління відходити від Церкви, не допускає нас до конструктивної праці, компромітує й зневажає віру, яку ми ісповідуємо, як правдиву і всесвітню. Тому то однакова розв'язка полягає в встановленні, згідно з усією канонічною традицією, Помісної Церкви, в якій можем, залишаючись вірними його церковним чи етнічним корінням, зможе в єдності зо всіми іншими працювати для розвитку й добробуту Православія в Америці й американців... Митрополія ніколи не брала на себе зухвалого права посуджувать Російську Церкву. Посуджуючи переслідування в СССР, вона завжди вважала, що перебуває в непорушній духовній єдності з усім тілом терплячої Російської Церкви"...

ШЛЯХ ДО ОБ'ЄДНАННЯ ВСІХ ПРАВОСЛАВНИХ — БУДЕ ВКАЗАНИЙ

Після коротної згадки про взаємні зустрічі і переговори делегацій Митрополії з представниками Московської Патріярхії (точка 4 оповіщення) в справі надання Американській Церкві автокефалії, про зроблену між ними угоду та про те, що основні точки угоди були одноголосно прийняті епископатом та з'їздом представників епархій Митрополії, — 5 точка оповіщення закінчується слідуючими повідомленнями:

„... Усім православним в Америці буде вказаний шлях до єднання і розросту в одну Православну Церкву в країні, яка стала нашим земним притулком. Знаємо, які це великі жнива, і яких зусиль вимагатиметься від працівників (Мт. 9:37). Віримо, що Господь, Який вилив на нас так багато милосердя, не оставить нас у майбутньому".

Те офіційне оповіщення опублікував англомовний орган Російської Митрополії в Америці „Для Ортодокс Чорч" у ч. 10, грудень 1969. У редакційній того ж числа від заголовком „До Автокефалії", й автор о. І. Меендорф, між іншим, пише:

„Згідно з православною традицією і канонічним правом, православні християни, що живуть у даній країні чи території, — мусять жити, як одна Церква, об'єднана локально і в повному єднанні й співпраці з Православними Церквами в інших частинах світу. В Америці та єдність була очевидного до 1922 р.: дієцезія, встановлена тут 1840 року Російською Церквою, приймала в свої обійми всі емігрантські групи й гарантувала їм впорядковане церковне життя, а також можливість зберігати їхні особливі національні традиції...

„Встановлення автокефальної „Православної Церкви Америки... розв'яже болісний конфлікт між Митрополією і її Церковою-матір'ю. Воно також Американському Православію, як цілості, відкриє нові й незаперечні можливості...

„Очевидно, цього поєднання не можна робити „під росіянами". Автокефалія означає кінець церковного колоніялізму: мета Церкви в Америці не може мати інших цілей, тільки прогрес Православія в цій країні, і контрибуцію до прогресу віри по всіх усюдах. Вона не може служити індивідуальним інтересам. Але вона може і мусить зберігати й гарантувати всі національні традиції: етнічні парафії будуть далі вживати їхню рідну богослужбову мову; епархії будуть зорганізовані згідно з їхніми існуючими статутами. Ця різноманітність у єдності може залишитися на грядучі десятиліття. Православна Церква Америки мусить бути Церквою для всіх.

„Очевидно, Московська Патріярхія може дати автокефалію тим, що її просять... Справжнім благословенням для майбутнього нашої Церкви було б те, коли б так усі існуючі юрисдикції, разом чи окремо, просили Їхні Церкви-матері про звільнення, і так зайняли в одній Православній Церкві Америки місце, яке їм прислуговує з уваги на число (вірних — р. В.) і їхне духове багатство. Ми вже не раз стверджували на цій сторінці, що Церкви-матері також можуть багато користати від об'єднаного Американського Православія".

ЧЛЕНИ МИТРОПОЛІЇ — РОСІЯНИ, — ПРОТЕСТУЮТЬ

У грудневих і січневих числах російського щоденника „Новое Русское Слово", проти заходів Американської Російської Митрополії здобути автокефалію від Московської Патріярхії, надруковано низку протестів з боку російських організацій та окремих вірних. Декотрі з них погрожують організованим виступом з Митрополії.

У п'ятницю 12 грудня 1969 р. вечорі, понад дві сотки росіян з духовенством, в знак протесту проти договору Митрополії з Московською Патріярхією про автокефалію, перед входом у резиденцію митрополита Іринея вчинили богослужбовий протест. Там вони відслужили Молебень „ за спасіння Росії від ярма безбожної влади", а за всіх замучених християн відслужили Панахиду. Це була зворушлива протестаційна демонстрація, яка, як подає „Новое Русское Слово" за 18 грудня мин. року, виявлялася гарячим молінням і сльозами її учасників. У цей богослужбовий протест американська поліція не вмішувалася. Коли ж демонстранти хотіли вчинити хресний обхід навколо митрополичої резиденції, — того поліція їм не дозволила.

Рішучий спротив автокефалії від Московської Патріярхії поставили російські організації: „Толстовський Фонд" та ветеранські організації: „Союз чинов Русского Корпуса" та „Союзи донських і кубанських козачих войск".

Під кличем „З нами Бог!", „Удар по Православію!", сильний протест проголосив Центральний Відділ Російського Імператорського Союза-Ордена, який, між іншим, стверджує:

„Усім відомо, що правдива многострадальна Православна Церква в СССР не має голосу, а договір Митрополії з Московською Патріярхією є в дійсності примиренням з гнобителями Православної Церкви — комуністами".

ПРОТЕСТ ПАРАФІЯН МІСТА ТОРОНТО

На руки свого епархіяльного архиєрея в Канаді, архиєп. Сильвестра, протест проти прийняття автокефалії з Москви, висилали вірні російської парафії в Торонто. Цей протест опублікувало „Н. Р. С.". Він є слідуючого змісту:

„Ми, нижчеподписані прихожани храму Христа Спасителя в місті Торонто, покірно просимо не приймати автокефалії від Советської Патріярхії „до нормальної злуки з Матір'ю-Церквою" (слова патріярха Тихона).

„Нас заманюють, ніби то Советський Патріярхій від нас нічого не треба. Але ж і диявол, спокушуючи Господа, також нічого не вимагав від Господа, як тільки: „впавши, поклонися мені, і всі земні царства і їх славу дам Тобі".

„Як наша Церква в Америці може приймати цьонебудь від Советської Патріярхії в Москві, знаючи, що вона в полоні у ворога і тілом, і духом?

„Ми не обвинувачуємо ні епископів, ні священиків страждаючої, гонимої, пониженої руської Церкви, бо вони не мають можливости висловлювати свободно, повним голосом, істину Церкви.

„Ми пильно просимо Вас і Ваших достойних сотрудників довести Соборові Епископів, що вірочим не по шляху з безбожниками, які б обітниці нам не давали, якими б канонами не прикривались".

Цей протест підписали 125 парафіян з додатком, що „нові підписи весь час прибувають".

ДО 1932 Р. КОМУНІСТИ УБИЛИ 120 ТИСЯЧ ДУХОВЕНСТВА

Як відповідь на багато запитів, яке відношення проводника „Толстовського Фонду" до переговорів Митрополії з Московською Патріярхією, Александра Толстая опублікувала в „Н. Р. С.", в числі за 24 грудня, довгого листа, застерігшись, що вона підходить до цієї справи з духово-політичного погляду, — поставила питання проводові Митрополії:

„Чи можна мати будь-яке діло з духовенством Московської Патріярхії, навіть коли б це далo якесь там канонічне положення для Американської Церкви?"

„Чи можна вести переговори, заключати будь-які угоди з духовенством, що є під проводом патріярха Алексія, знаючи, що те духовенство знаходиться під контролею советського уряду?"

Для характеристики партіярха Алексія, вона навела частину послання-привіту Алексія Сталіну, з нагоди його 70-ліття. Тут наведемо з її витягу лише підкреслені нею місця:

Для нас „особливо дороге те, що в діях Ваших (в діях Сталіна — р. В.), спрямованих на здійснення загального блага і справедливости, увесь світ бачить торжество моральних законів у противагу злобі, жорстокості і ненависті, що панують у відживаючій системі суспільних відносин"...

...„Як і всі взагалі інтереси трудящих, близькі Вам і потреби віруючих руських людей"...

„Ми не можемо затаювати своїх переживань і від лиця Руської Православної Церкви приносимо Вам, дорогий Йосип Вісаріоновичу, у день Вашого 70-ліття, глибоке привання і, гарячо вітаючи Вас з тим знаменитим для всіх нас, люблячих Вас, днем, молимось за скріплення Ваших сил, і посилаємо молитовне побажання многих літ життя, на радість і щастя нашої великої Батьківщини, благословляючи Ваші подвиги служення їй, і самі переймаючись тим подвигом Вашим"...

Так, пише А. Толстая, закінчується те фарисейське фальшиве послання. Далі вона стверджує, що як то з уваги на „зацікавлення Сталіна потребами віруючих людей", до 1932 р. комуністи замордували 120 тисяч православного духовенства — епископів і священиків.

Як можна вести переговори, запитує вона, з викликами Московської Патріярхії? Хто вони? Кому переговори про американську автокефалію потрібні?

На останне питання А. Толстая дає таку відповідь:

„Один із священиків Митрополії мені говорив, що вони (провід Митрополії — р. В.) намірені відректися назви „Русько-Американської Церкви", а називатися Американською Церквою тому, що головна маса православних у США — американці карпато-руського походження і галичани, які уже майже три покоління живуть у США. „Руська ж еміграція вимерає"...

Далі А. Толстая заявляє:

„Нам не дозволяє совість іти рука в руку з духовенством Митрополії, яка прийняла рішення довести до кінця давно початі переговори з Московською Патріярхією, пославши в Москву для „ратифікації" прийнятий Собором текст Угоди".

„Ми — з тими безіменними, великими в своїм смиренні, мучениками, які віддали і віддають свое життя за віру Христову, за вимучену Батьківщину нашу, за всіх нас грішників".

Ми з тими, які „живуть, які творять, не боячись переслідувань", пише А. Толстая при закінченні свого листа. Як приклад такої живучости, вона навела вірша одного поета в СССР:

„В незлічному нашому багатстві
Слова дорогоцінні есть!
Батьківщина, вірність, братерство,
І ось ще: совість і честь.

І якби так всі розуміли,
Що це не просто слова,
Від багатьох бід ми убігли б
І то — не просто слова!"

Так, і перед нами стоїть питання нашої совісти, закінчує свій лист А. Толстая. Ми переживаємо великі випробовання в нашому еміграційному житті. А ось починаймо думати „і нехай у цьому рішенні заговорить і совість, і честь кожного...

Від себе закінчимо всі вищеподані інформації лише коротенькою заввагою: На таких то основах, і з такою вісю творяться Автокефалія Православної Церкви в Америці. Тут також напрошуються евангельські слова: „Хто має вуха — нехай слухає"...

• В США творяться акція помочі дезертирам, яких тепер в Канаді є біля 60 тисяч.

Перший ставленик 1970 року — Отець Федір Осипенко

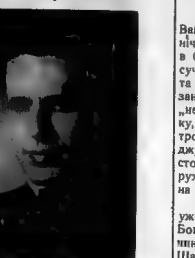

Число духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді побільшилося особою Отця Федора Осипенка, що в неділю 25 січня був рукоположений у сан диякона, а в неділю 1-го лютого в сан священика. Чин висвяти виконав Преосвященний Владика Борис у Соборі Св. Покрови та в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі.

Федір Осипенко, син Антона й Домни Осипенків, народився 10 серпня 1927 року в селі Арсенівка, на Київщині, Україна. Початкову й середню школу пройшов в Україні. 1964 р. вступив на Богословський • Факультет Колегії Св. Андрея, який успішно закінчив 1968 р. з дипломом ліценціята богословія. До вступу на студії в Колегії і після їх закінчення працював у друкарні „Українського Голосу", як лінотиніст. Оружений з Зонею з дому Мельничуків, що тепер працює секретаркою Колегії.

Отець Федір Осипенко приступає до душпастирської праці в Під-Вінніпезькій Окрузі Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Нові пожертви на Колегію

(Продовження із 1-шої стор.)

конче потрібний — не тільки з спонук фінансової підтримки, але також моральної. Який бо моральний стан Колегії Св. Андрея представляла б така ситуація, коли б так підтримки для неї доводилося шукати з капелюхом у руках... Така ситуація була б прикрою для Колегії Св. Андрея, — не хоче бачити її в ній і наше суспільство, а тому й запобігає їй своїми пожертвами.

Від 1964 р. наш високо-шкільний центр — Колегія Св. Андрея в Вінніпезі з її Богословським Факультетом, кращається на площі державного університету; проявити б тільки трошки швидше жертвенної сили для неї з боку нашого суспільства, її можна звільнити від тіні що існуючих задовжень і допомогти їй рости в силу, якої ми їй бажаємо й очікуємо від неї.

При цьому відзначуємо жертвенність до Колегії Громади в Давфин, а вокрема подружжя Михайла й Антоніни Малянишів. Хочеться підкреслити, що ще трошки помочі для Колегії від свідомих людей, — вона перестане простягати до нас благальну руку, а буде тішити нас своїм розвитком і працею.

(Дописи про жертводавців на сторінках 12 і 13).

„Політична теологія" — заникає, зроджується „теологія надії"

ПАРИЖ (РНС) — Пастор Вільмос Вайта, директор лютеранського Екуменічного Центру Досліджень, 28 січня ц. р. в Страсбурзі, Франція, заявив, що такі сучасні теми, як „богословіе революції" та „політичне богословіе" дуже скоро зникнуть. Такі дискусії потрібають „не більше два-три роки". На його думку, рух за „мертвого Бога" потрівае трошки довше. Одначе з ним не погоджуються французькі обсерватори (пастор Вайта — мадяр), які думають, що рух за „мертвого Бога" вже занік, а на його місце стало „богословіе надії".

Пастор Вайта стверджує, що тепер уже зродженується нахил „відшукувати Бога в світі", чому дуже багато спричинився французький єзуіт „Тайлярд де Шардін.

(Тайлярд де Шардін, єзуіт, був великий природознавець, богослов, прихильник теорії еволюції, яку розробив з богословського погляду. І завершення якої бачить у так званій „Парусії" — найвищий ступінь удосконалення в Бозі. Він написав багато праць, але деякі появилися аж після його смерти, бо Ватикан наклав на них заборону, яку Тайлярд в єзуїтському послусі дотримував. „Парусія" — заключення православного богослов'я).

Лютеранський Екуменічний Центр у Страсбурзі веде діялоги з католицькими, англіканськими й реформаторськими богословами. Пастор Вайта каже, що той Центр має вступити в діялог з богословами Православної Церкви.

Остерігайтеся екуменічного імперіялізму

БОГОТА (РНС) — Досвідчений католицький екуменіст з Америки, о. Бернард Ло, промовляючи до групи католицьких епископів і священиків; перестеріг їх, щоб вони оберігалися екуменізму американської моди, який може спричинити лише „екуменічному нео-імперіялізмові" в Латинській Америці. Його витворюють американці, які ведуть екуменічну працю, без відчуття обставин місцевих церков та їхнього розуміння екуменізму. „Точки, до яких треба вдаватися, завжди мусять виходити з того місця, куди ми заходимо, а не з того, звідки ми приходимо", пояснював він.

Папа висловив здивування

ВАТИКАН (РНС) — Промовляючи до групи суддів і членів „Священної Римської Роти" (Ватиканського суду), папа Павло VI знову висловив здивування, чому зростає пониження влади в ім'я свободи.

„Нема таких, що не знали б про ту зростаючу тенденцію понижувати власть в ім'я свободи. Ця тенденція поширюється", говорив папа, „там звання „диктатор", яка стає проти-ієрархічною". Він продовжував:

„Свобода й авторитет не є взаємно-суперечні терміни". Євангелія не забороняє власті, а навпаки „встановляє і скріплює її. Вона ставить власть на службу іншим..."

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Вісник, Передплата в Канаді 00.00 на рік. За границею — 00.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц. в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 00.00. — Foreign — 00.00. Single copies: in Canada — 40c. in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ ВИЙДЕ ЩОСЬ З ШИРОКОЇ ПРОГРАМИ СУМК?

30 і 31 січня та 1 лютого ц. р., в приміщеннях Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, відбувалася конференція провінційних управ Союзу Української Молоді Канади. Одним з головних завдань конференції було обговорення предложеної Крайовою Управою СУМК програми праці цієї молодечої організації та апробування її головних цілей. Предложена програма СУМК має слідуючі розділи: 1. Релігія, 2. Культура, 3. Провідництво.

В релігійній програмі стоять слідуючі точки: пізнавання й розуміння самого себе; наше відношення до інших; мета нашого життя, і ін.

У програмі виховної праці в ділянки культури намічено слідуючі завдання: 1. Подавати членові основні інформації, щоб він міг розуміти самого себе і своє суспільство; дати членові знання про об'єм його життя; дати основне знання, щоб членів визволити від сумнівів щодо їхньої ідентичности, почуття меншевартости та витворити в них здорову оцінку щодо їхнього походження та їхніх предків. 2. Вивчати історію й географію України та українців у Канаді; вивчати мову, літературу, музику, драму, танки, мистецтво й філософію.

Програма провідництва включає: 1. Фактичне знання: історії і цілей СУМК; Церкви — в аспектах історичному й богослужбовому; структури СУМК і СУС; різних матеріялів та їхніх джерел. 2. Розуміння людей — поведінка одиниці і групи. 3. Розвиток і застосовування провідницького хисту.

Ця програма — широка, повна, дуже добре продумана і конче потрібна. Через те відповідуємо її на цій сторінці, — відповідуємо з признанням Крайовій Управі СУМК. Відповідуємо з почуттям відради, але одночасно й стаємо питання, чи буде вона переводитися в практиці, чи зреалізується? . . . Є ж бо в нас уже Програми — без праці, а Рухи — без рухів . . .

У межах нашої сучасної ситуації — тісної, якою вона в дійсності є, — ця програма повинна бути не тільки привітана й підтримана відповідними чинниками, а навіть прийнята ними за свою. Адже її поставили не сумківці-діти, а сумківці з чистою візією на те, що в нас тепер є, і на те, що на нас чекає в завтрішній і позавтрішній день. Цю програму поставив зрілий і нічим неоскверенний ум, який, критично поглянувши на своє сточення, каже, що в нього лише міти, але здорових візій немає. Міти мови, культури, поверхової церковности, а візії? — лише матеріяльні виходи й розваги, як сказано у вступному слові на конференції.

Усе це доводиться вислухати й признати, що так воно в дійсності і є.

Молодь шукає виходу в існуючому імпасу, з непослідовности. Вона дивиться критично, починає говорити про суттність речей.

Для ілюстрації нашої непослідовности, візьмім собі, як приклад, питання нашої віковічної духової культури, яка дуже багата своїм змістом у зимовий круг нашого календаря. За вірність і збереження її вилляється ріки сліз. А в дійсності? — Перед нашою святвечірною кутею — першою до священних на той час страв появлялася чарка . . . Багато на свою священність празднує, новорічні й богоявленські традиції почали глушитися в звуках голосної музики, топчуться ногами танцюючих пар — без, або й з благословення вищих ієрархів . . .

Молодь каже нам, що це вже не культура, а міти . . .

„Ми прославлємо наші міти, чи наш вибір, але не добачуємо рації і сили тих, які вже від нас відійшли" (з вступного слова на конференції).

Ця заввага подібна до „голосу камінця" (Лк. 19:40) . . .

Наша молодь заявляє, що вона має візії, але одночасно ставить собі питання, чи може вона змагатися з існуючими мітами? Видно, що вона змагатися хоче і буде . . . за саму себе, за свою суттність, — змагатися і працювати з візією на певніше завтра. До неї треба виявити виразуміння і дати їй моральну підтримку, щоб, бува, „прославляючи свої міти", ми не дали їй і сили, і рації на відхід.

НАВКОЛО НАЦІОНАЛЬНИХ ЦЕРКОВ У США — АМЕРИКАНСЬКА АВТОКЕФАЛІЯ

Одним з непередбачених рухів на шахівниці політичних ходів Московської Патріярхії, останньо виявляється її готовість дати автокефалію Православній Церкві в Америці, яка готовиться для всіх національних Православних Юрисдикцій у США і поза ними. За відсутністю даних можна думати, що це діється без порозуміння Московської Патріярхії з іншими Патріярхіями, наприклад Константинопольською, які мають в Америці свої юрисдикції. Досі, переговори про автокефалію, які закінчилися договором, Московська Патріярхія вела з Американською Російською Митрополією, що є під проводом митрополіта Іринея

Основу Автокефальної Церкви в Америці творитимуть згадана Російська Митрополія та парафії, які належать до Екзархату Московської Патріярхії в Америці. Склад вірних обидвох юрисдикцій — це американці різнонаціонального походження, переважно нащадки малороси.

Які б хто погляди на цю автокефалію не мав, вона стане цікавим фактом в історії Православних Церков, а може й фактом далекосяжного значення для Православія на Американському континенті. Цікавим явищем є й те, що голосили про автокефалію Православної Церкви в Америці, в вересні офіційне повідомлення з боку проводу Американської Митрополії про те, що договір між нею і Московською Патріярхією підписано, опубліковано майже три місяці тому, але жодна з існуючих в Америці Православних юрисдикцій досі до цієї справи не займала ніякого становища. Проти автокефалії сильний спротив поставили тільки самі православні росіяни.

Які можуть бути мотиви для цієї автокефалії з боку обидвох партнерів переговорів про неї і остаточного договору? (Договір вислано на затвердження патріярхом Алексієм, отже він ще не введений у життя, але немає сумніву, договір буде затверджений).

З боку Московської Патріярхії, ледве чи можна припускати, що вона керувалася у цій справі мотивами місійними, бо режим СССР не дав би їй на те своєї згоди; отже з боку Москви тут відограють свою ролю мотиви політичні. Творці автокефалії з сфер Американської Митрополії могли мати мотиви церковно-політичні, а також місійні.

Американська автокефалія твориться для всіх православних етнічних груп. А треба мати на увазі, що всі національні Церкви з народів, які вийшли з земель опанованих комуністами, стали тут центрами спротиву комуністам і оприюючуть навколо себе, як своїх членів, політичних діячів. Отже, як центри, з голосом яких на Заході сяк-так рахуються, — національні Церкви є дуже немилі для інтернаціонального комунізму. Самі ж росіяни, члени Митрополії, автокефалії бояться і сильно протестують проти неї, але лезве чи творці автокефалії будуть звертати на їх голос увагу.

Національним Православним Церквам автокефалія Православної Церкви в Америці, з її інтернаціональною масою вірних, стане поважним викликом. І не легко їм буде з нею конкурувати. Автокефалія їде з кличем місії Православія на американському континенті, і її діяльність, як місія, може стати привабливою для менш патріотичного елементу серед етнічних юрисдикцій, і саме місійність автокефалії, в ході часу, може позначитися на їхній долі вирішально. Поступова ліквідація не бажаних для світового комунізму національних Церков у США є, мабуть, головним мотивом, з уваги на який політичні уми в закулісах Московської Патріярхії готові дати автокефалію Православній Церкві в Америці.

(Закінчення на стор. 5)

Православний богослов проповідує

(Закінчення з 1-ї стор.)

ню Службу?"

Як можемо ми, далі ставив він питання, причащатися з однієї чаші після так багатьох жорстоких дій насильства й кровавих дій заподіяних католиками проти православних?

Проповідь д-ра Трембеласа була передана по радіо. На неї скоро зареагував римокатолицький тижневик у Атенах „Католікі":

(Закінчення з 4 стор.)

кож добре поставлена місійна праця. Включення в Їхню автокефальну Церкву Екзархату Московської Патріярхії піднесе число їхніх вірних до 800,000 — американців „по уродженні і мові", як сказано в офіційному оповіщенні про автокефалію. По її статусі „Автокефальної Церкви Америки" вона стане поцад всіма іншими юрисдикціями, з греками включно.

Автокефалія Православної Церкви в Америці ще не затверджена, але її політика вже проголошена в офіційному органі Митрополії „Ди Ортодокс Чорч", грудень 1969. Ось вона:

Поєднання православних в Америці „не можна робити „під росіянами". Автокефалія означає кінець церковного колоніялізму: мета Церкви в Америці не може мати інших цілей, тільки прогрес Православія в цій країні. І контрибуція до прогресу віри по всіх усюдах Вона не може служити індивідуальним інтересам. Але вона може і мусить зберігати й гарантувати всі національні традиції: етнічні парафії будуть далі вживати їхню рідну богослужбову мову; епархії будуть зорганізовані згідно з їхніми існуючими статутами. Ця різноманітність у єдності може залишитися на грядучі десятиліття. Православна Церква Америки мусить бути Церквою для всіх".

Але в проголошенні церковної політики Американської Церкви сказано і те, що не всі етнічні юрисдикції будуть мати однакове місце в Автокефальній Церкві Америки, а таке, „яке їм присуджує з уваги на число і їхне духове багатство". Отже національні меншості однакового голосу там не будуть мати, хоч їм гарантують збереження рідної мови й традицій, до якогось часу. Самі ж росіяни, члени Митрополії, автокефалії бояться і сильно протестують проти неї, але лезве чи творці автокефалії будуть звертати на їх голос увагу.

Національним Православним Церквам автокефалія Православної Церкви в Америці, з її інтернаціональною масою вірних, стане поважним викликом. І не легко їм буде з нею конкурувати. Автокефалія їде з кличем місії Православія на американському континенті, і її діяльність, як місія, може стати привабливою для менш патріотичного елементу серед етнічних юрисдикцій, і саме місійність автокефалії, в ході часу, може позначитися на їхній долі вирішально. Поступова ліквідація не бажаних для світового комунізму національних Церков у США є, мабуть, головним мотивом, з уваги на який політичні уми в закулісах Московської Патріярхії готові дати автокефалію Православній Церкві в Америці.

„Такі проповіді, виголошувані в час, коли всі християни, не залежно від їхніх вірувань, разом моляться за спільний підхід до Христа, глибоко разять усіх католиків, що проживають у Греції.

„Думаємо, що такі нетолерантні проповіді . . . витворюють скандал між нашими православними братами. Не віримо, щоб з ними погоджувалася Православна Церква в Греції". Щоденник „Католікі" оскаржив також грецьке радіо, що передало проповідь, „яка творить тільки ворожнечу й нетерпимість між грецьким народом".

Відповідь на цей католицький виступ д-р П. Трембелас дав у грецькому щоденнику „Етос". Він сказав:

„Я висловив мої православні погляди . . . які, я певний, є поглядами всіх єпископів автокефальної Церкви в Греції. Я певний, що ці єпископи позбавили б священичої гідности будь-кого з єпископів чи священиків, які стали б до спільного Богослужіння з інославними священиками. Навіть професори богослов'я в обитих наших університетах, я упевнений, не розходяться з моїми поглядами", заявив проф. П. Трембелас.

Коли про проповідь проф. Трембеласа запитували Первоієрарха Православної Церкви в Греції — архиєп. Ієроніма, — він збув ці запити мовчанкою. (РНС, 3 лютого, 1970).

З.Р.В. - Чи погляди на спілкування в Богослуженнях з інославними є приватними поглядами, в даному випадкові, лише д-ра П. Трембеласа? — Ні, такі погляди були вже висловлювані в офіційних Посланнях Ієрархів поміських Православних Церков, наприклад:

1. 24 квітня 1967 р., офіційне Послання в цій справі видав був Патріярх Атенагорас І (дивись „Вісник" за 1 червня 1967 р. — англійський текст).

2. Собор Єпископів Російської Американської Православної Митрополії, 11 березня 1969 р., видав в цій справі спеціальне Послання, в якому заявив:

„Спільне моління з не-православними на екуменічних і братніх зустрічах завжди мусить виразно відрізнятися і формально відмежовуватися від літургійного життя Церкви. Богослужіння є виразом єдности Церкви, а не людського погодження в якійсь окремій площині людського зайнтересування. Православні священики, які бувають на зібраннях, моліннях чи конференціях разом з не-православними в жодному випадкові не можуть мати літургічного обличчя . . . У загальному, треба уважно уникати всяких джерел можливих непорозумінь та мильної інтерпретації".

3. Собор Єпископів нашої — Української Греко-Православної Церкви в Канаді, ПЕРШИЙ З-ПОМІЖ УСІХ у цій справі, 7 січня 1967 р., у Різдвяному Посланні проголосив слідуючу постанову:

„ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА ЧИСТА, ЯК СЛЬОЗА, І МІЦНА, ЯК КРЕМІНЬ. ХОЧ БАГАТО ВОНА ВИТЕРПІЛА, АЛЕ СТОЇТЬ МІЦНО И НЕЛОХИТНО, НЕ ПРИХИЛЯЮЧИСЬ ТУДИ, КУДИ ЇЇ НЕПРАВОСЛАВНІ ТЯГНУТЬ І КЛИЧУТЬ. ТАК ВОНА СТОЯЛА, ТАК СТОЇТЬ, І ТАК БУДЕ СТОЯТИ ВІЧНО! . . .

„ПРАВОСЛАВНІ ЗНАЮТЬ ЦЕ, І ТОМУ МІЦНО ТРИМАЮТЬСЯ ОСЬ ЦЬОГО КАНОНУ: „КОЛИ ХТО БУДЕ МОЛИТИСЯ З ВІДЛУЧЕНИМ ВІД ЦЕРКОВНОЇ СПІЛЬНОТИ, ХОЧ БИ ТО БУЛО В ДОМІ, ТАКИЙ НЕХАЙ БУДЕ ВІДЛУЧЕНИЙ І САМ" (Апост. 10).

„НА ВСІ БОКИ ПРАВОСЛАВНИХ КЛИЧУТЬ ДО ПОМІШАННЯ З ІНШОВІРНИМИ, АЛЕ ТАКЕ ПОМІШАННЯ — ЦЕ НЕ ПОЄДНАННЯ, І ВОНО ДУЖЕ ШКІДЛИВЕ ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ . . .

„НАДХОДИТЬ НОВИЙ, 1967-ий, РІК, І МИ ВСІХ СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО З ЦИМ НОВИМ РОКОМ, І ВСІМ ГОЛОСНО КЛИЧЕМО: ЛЮБІМО СВОЮ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ, І НЕ РІДМО НІ НА ЯКІ ПОМІШАННЯ ЦЕРКОВ, БО ПЕРШЕ НІЖ МОЛИТИСЯ РАЗОМ ТРЕБА ВЕРНУТИСЯ ДО СВОЄЇ ЦЕРКВИ . . .

„І ТОДІ ВЖЕ ОДНИМ СЕРЦЕМ І ОДНІЄЮ ДУШЕЮ, В ПРАВДИВІЙ ЄДНОСТІ ЦЕРКОВ БУДЕМО ХВАЛИТИ СВОГО ГОСПОДА БОГА І ЖИТИ ОДНИМ СПІЛЬНИМ ЖИТТЯМ!

„І ТОДІ МИЛОСТІ ВЕЛИКОГО БОГА І СПАСА НАШОГО СУСА ХРИСТА БУДУТЬ ЗО ВСІМА НАМИ!"

Так звучить постанова Собору Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді в справі богослужбового поміщання з інославними.

Екуменізм у сфері любови

АТЕНИ (РНС) — Шість хорів, репрезентуючих шість різних віросповідних спільнот в Атенах. Греція, брали участь в „Екуменічному фестивалі церковної музики", з нагоди 21 роковин інтронізації Атенагораса І на патріярший престіл.

Залю оперного театру, де відбувався фестиваль, заповнювали церковні і світські достойники, а сотки народу стояли назовні, слухаючи програми через гучномовці.

У фестивалі взяли участь хори православних спільнот: грецької, російської, в ірменської; від католицьких: римокатолицької, уніятської і мельхітського обряду; у фестивалі брав також участь хор греків-евангеликів.

Екуменічного тону фестивалеві надав його організатор проф. А. Панотіс у слідуючих словах:

„Християни повинні роззброїтися з ненависти й холодної рівнодушности, а зброїтися у зброю Божу, в ліриям духа любові й співпраці".

ВІДЕНЬ — Журнал „Остхірхліхе Студіен" на підставі статистик повідомляє, що під цю пору в СССР є близько три мільйони старовірів.

Старовіри в 17 столітті виступали проти літургійних реформ московського патріярха Нікона. За це вони були переслідувані. Вони і далі не визнають патріяршої Церкви.

Лист до Редакції „Вісника"

Хвальна Редакціє!

Ласкаво прошу помістити в „Віснику" наступне повідомлення:

У Програму Року Української Православної Молоді закралася неприємна помилка.

На стороні третій, рядок четвертий згори. Програми англійською мовою, всіх, хто має що двомовну Програму просимо слово „PERPETRATION" замінити словом „PERPETUATION".

За Всеканадський Комітет Року Молоді
Прот. О. Фляк, секретар

ПОСТОРОННІ ОЧІ БАЧУТЬ:

Занедбання образу в пресвітеріян, безладдя, брак місії...

Пару років тому, Англіканська Спільнота Канади попросила була публіциста П'єр Биртона, щоб він, як постороння людина, критично поглянув на неї і описав її дійсне обличчя. П'єт Биртон радо це зробив і описав її душу в книжці „Да Камфортбя Пю" („Вигідна церковна лавка").

Пресвітеріянська Спільнота Канади зробила те саме. Вона попросила дорадчу компанію „П. С. Росс енд Партнерс", щоб її фахівці перегляднули всю структуру цієї Спільноти, і щоб предложили їй свій рапорт. Компанія це зробила і предложила їм те, чого вони самі не могли побачити. Фахівці почали працю 1968 р. Про вислід їхньої розвідки, новикарська агенція РНС, 30 січня 1970, подала слідуючий рапорт:

ТОРОНТО (РНС) — Пресвітеріянська Спільнота в Канаді, хворіючи на „покривлення свого образу", знаходиться в „стані безладдя" відносно своєї місії.

Такі спостереження недавно були подані в рапорті, в наслідок крайового огляду всієї структури цієї Спільноти дорадчою компанією П. С. Росс з Партнерами. Огляд був апробований Генеральною Асамблеєю цієї Спільноти 1968 року.

„Там є жахливе напруження, біль і конфлікт між тими, які хотять триматися минулого, і тими, які хотять бути на Божих ракетах, що летять у майбутнє", зазважує пресвітеріянський орган у його коментарях на той рапорт.

Згаданий рапорт, основуючись на зразках 45 канадських пресвітерій, виявив, що між мирянами існує „занепокоюючий" брак охоти братися до діла; відчутна місії є — переважно в групах молодого віку.

Зазважено, що багато пасторів покидають свої громади. Оглядачі виявили, що з 88 пасторів цієї Спільноти — 52 з них у віці нижче 40 років — поважно застановляються над тих, чи не покинути пасторства, а піти на цивільні роботи.

Огляд виявив, що 58% тих пасторів, які вже пішли на цивільні роботи, вірять, що пасторство поза спільнотою є „багато більше доречне, ніж у спільноті".

„Спільнота (церква) не комунікується з юнацтвом і дорослою молоддю", чи з іншими людьми, зацікавленими в творчих формах змін, говориться в рапорті.

Штивність „структури сили" (проводу) на всіх щаблях цієї спільноти — скритиковано, зокрема в тій частині запитника, який відноситься до „образу церкви".

Один опитуваний назвав свою спільноту „славною старою вдовою, майже мертвою, переважно глухою, напів сліпою, солодко усміхненою, яка насолоджується обіймами від тих, які дивуються, що вона так довго живе; але вона нічого не скаже і сміх не має — ледве догледе саму себе"...

Огляд виявив, що пресвітеріяни не задоволені сучасною структурою і поділом відповідальностей внутрі спільноти.

Критикуючи повний брак плянів щодо персоналу, рапорт стверджує, що індивідуальних нахилів і здібностей до різних форм служення не береться під увагу.

Цей дослід показав, що пресвітерії (управи громад) складаються переважно з людей віком понад 50 років, які проводять „штивні сесії" та зовсім не допускають нових ідей.

Пресвітеріянська „спільнота припускає, що окремі працівники, місцева громада, чи якесь інше тіло, Господь і законн випадків якось подбають про те, що все буде добре", гірко завважує рапорт.

Але та аналіза показала і дещо похвальне, наприклад, орієнтацію цього віроісповідання на людей, його жертвенність та менше зацікавлення різними догмами, і т. ін.

„Я завжди хотів бичуючого огляду церкви, і думаю, що він якраз є", сказав модератор Генеральної Асамблеї пресвітеріян, Е. Г. Джансон.

1966 р. пресвітеріянів у Канаді було 203,000; 1967 р. — 197,000; тепер — 194,444.

З резолюцій Першого Собору УАПЦеркви в Бразилії

В останніх днях листопада 1969 р., Українська Автокефальна Православна Церква в Південній Америці відбула Перший Собор. Собор відбувся в місті Курітіба, Бразилія, в якому має осідок епископ тієї Церкви, Владика Іов (Скакальський). З благословення Блаженнішого Митрополита Іоанна, Собор відбувся під головуванням архиепископа Мстислава з Нью Йорку.

Тижневик „Українське слово", що виходить у Парижі, Франція, у числі за 28 грудня 1969, опублікував частину резолюцій згаданого Собору, під заголовком „Із Резолюцій Собору УАПЦ у Бразилії", які передруковуємо для ознайомлення з ними наших читачів.

I

1. Перший Собор Української Автокефальної Православної Церкви Південної Америки, зібраний в днях 28, 29 і 30 листопада 1969 року в місті Курітіба, Бразилія, ставить собі за ціль урегулювання та укріплення церковного життя в православних громадах Південної Америки.

2. Собор відзначає знаменну дату тисячиріччя з дня смерти святої Княгині Ольги, Великої Постаті української історії, Жінки-Володарки, яка підготовила грунт для прийняття українським народом Віри Христової-Православної. Перед цією історичною Постаттю Собор в пошані схиляє свої голови.

3. В сумний для нашого народу час, час гноблення окупантом нашої Батьківщини-України, ми протестуємо проти жорстокого визиску, національним окупантом, нашого народу, проти нищення його духовних, національних, культурних і матеріяних цінностей та молимо Всевишнього, щоб Він подав сил і витривалости в його боротьбі за світле майбутнє.

II

1. Вітаємо Ієрархію, Духовенство і Вірних братніх Українських Православних Церков у вільному світі.

2. Собор вітає наш многостраждальний поневолений, але нескорений Український Народ.

III

1. Собор виносить синівську подяку Священному Соборові Епископів Української Православної Церкви в Спожучених Штатах Америки за призначення Преосвященного Владики ІОВА на правлячого епископа Української Автокефальної Православної Церкви в Південній Америці.

2. Собор, вважає, що розбиття на різні юрисдикції нашої Української Православної Церкви у вільному світі завдає нашому народові і нашій Вірі Православній великої моральної шкоди. Тому ми вважаємо, що прийшов критичний час, який вимагає об'єднання всіх наших Православних Церков в один чеpозділький організм згідно заповітів Христа: „Да буде одно стадо і один Пастир".

4. Собор вважає за потрібне мати один пресовий орган церковно-релігійного характеру, видавництво Консисторії на Південну Америку. Тому доручає Консисторії визначити назву цього пресового органу, а також місце і тираж його видання.

5. Собор звертає увагу на необхідність створення при всіх церковних громадах шкіл і молодечих організацій та доручає отцям Настоятелям духовну опіку над ними. Рекомендувати Консисторії і Церковним Управлінням в поодиноких країнах Південної Америки провести зустрічі і конференції молоді.

6. Собор відзначає історичний момент у житті нашої Церкви в Південній Америці покликання до життя першої Консисторії на цьому терені і закликає всі православні громади підтримати її діяльність.

7. Собор кличе Боже благословення на вірних Святої Апостольської Української Православної Церкви на Батьківщині і в розсіяні сущих.

Церкву замкнули, — священик одружився цивільним контрактом

ПАРИЖ (РНС) — Римокатолицький священик, прийхавши до церкви з своєю молодою на означений час, побачив, що двері церкви були замкнені. На дверях була картка: „церква закрита до год. 5-ої".

Отець Андро приготовив був усе: зломовився з місцевим священиком, що шлюб відбудеться 31 січня о годині 8.30, запросив гостей. Але в його плянн нагло вмішався Ватикан, і перед ним закрили двері до церкви. Отже йому довелося заключити з своєю невістою цивільний контракт. Негайно після весільного прийняття, о. Андро з невістю виїхали на „медовий місяць".

Чому ж закрили церкву? — Настоятель церкви „Бон Пастор" у Парижі сказав: „Ми мали підстави побоюватися, що під час церемонії зірветься бучa", отже замкнули церкву.

Надходять дні Св. Великого Посту.

Надходять дні Св. Великого Посту — час, призначений Св. Православною Церквою на те, щоб побожний народ прогляну своє життя, відступив від гріху, очистився від його бруду і примирився з небесним Божим правосудлям в Таїнстві Св. Сповіді й освятився в Причасті.

Людині неможливо прожити в зовнішньому грішному світі, щоб не прогрішитись проти Божої Правди, бо слабий людський розум, безсильна воля скоріше схиляє людину до зла, чим до добра.

Отож, наша Св. Православна Церква, як та рідна мати, в останні неділі перед Св. Великим Постом, нагадує своїм вірним, що треба робити, щоб не зійти з дороги християнських чеснот. Вона рівнож підготовляє дітей своїх до подвигів покаяння, очищення від усякого гріха.

НЕДІЛЯ ЗАКХЕЯ: У Євангелії (Єв. Луки 19:1 - 10) чуємо, як Господь Ісус Христос, безмежний знавець людського серця, побачив, що діялося в серці грішного Закхея. В Закхеєвому серці зродилась іскра любови до ближнього, до великої самопожертви, якої так палко зажадало серце його і нарешті та сила була пробуджена до життя. І Св. Православна Церква навчає: „НЕХАЙ КОЖНИЙ З НАС БАЖАЄ Й ШУКАЄ ТІЄЇ ЛАСКИ БОЖОЇ, А МИЛОСЕРДНИЙ ГОСПОДЬ БОГ І НАМ ІІ НЕ ВІДМОВИТЬ, А ПОСТАВИТЬ НАС НА ТВЕРДИХ СТЕЖКАХ БОЖИХ ЗАКОНІВ".

НЕДІЛЯ МИТАРЯ И ФАРИСЕЯ (Єв. Луки 18:10 - 14): Св. Православна Церква виводить перед наші духовні очі взірець людської гордости й смирення. Фарисей, замість вдячної молитви до Всевишнього Господа за Його добродійства, став себе підносити-вихвалятн, забувши, що ніхто не є чистий від гріха, хоча б один день життя його на землі (Йова 14:4 - 5). Затемнений самолюбством він не спостеріг, як в тій хвилині тяжко згрішив, осудивши свого ближнього Митаря. Наша народня приказка каже: „Що кожен чоловік носить дві торби, в першу він збирає чужі гріхи, а свої власні збирає в другу".

Та не так молився Митар. Заглянувши в глибину свого серця, він в ньому побачив багато гріховної нечистоти і його обняв жаль, — тоді він став шукати виходу. Той вихід з безодні гріха він шукає і знаходить в Божому Милосерді. Так само Св. Православна Церква взиває від імені кожного грішника слідуючими словами: „ПОКАЯННЯ ДВЕРІ ВІДКРИЙ МЕНІ, ЖИТТЯ ПОДАВНЕ"... „ГОМИЛУЯ МЕНЕ БОЖЕ, З ВЕЛИКОЇ ЛАСКИ ТВОЄЇ". Таку покаянну молитву Господь приймає і прощення посилає.

Чоловік, коли загляне в глибину свого серця, побачить багато вчинених ним гріхів. Щоб людина не заломилася і не стратила надії на очищення-прощення, на спасіння, — Св. Православна Церква в чергову неділю виводить образ євангельського БЛУДНОГО СИНА (Єв. Луки. 15, 11 - 32), Розгортає перед нею безмежність Божого Милосердя, яке покращує всяке прогрішіння Людське. Господь завжди готовий прийняти розкаяного грішника, коли він з щирим покаянним серцем звернеться до Нього. На прикладі євангельського Блудного Сина, Господь показує нам велич Свого милосердя до грішної людини. Але це можна допускатися того, щоб, в надії на те Боже милосердя, дехто з нас став байдужий до подвигу покаяння, яке єдине приводить людину до вічного і блаженного життя.

У наступну неділю Церква подає нам євангельський образ СТРАШНОГО СУДУ БОЖОГО (Матвія 25, 31 - 46), щоб тим сильніше збудити в нас потребу до каяття та всепрощення.

І нарешті, в останню перед Св. Великим Постом НЕДІЛЮ СИРОПУСНУ (Єв. Матвія 6, 14 - 21), ми підходимо до самої заслони, котра нас відділює від Св. Великого Посту. На другий день ця заслона підійметься і ми станемо на шлях подвигу — посту й покаяння. Подвиг посту не полягає лише в стриманні від якогось роду їжі. Св. Василій Великий навчає нас: „ДИЯВОЛ НІЧОГО НЕ ЇСТЬ, ОДНАЧЕ НЕ ПЕРЕСТАЄ ГРІШИТИ". Помимо тілесно-фізичного посту, най необхідний піст духовний, себто боротьба зі своїми пристрастями. Необхідне також проявлення любови й милосердя до своїх ближніх, до чого закликає нас Св. Православна Церква своїми піснопіннями: „ПІЗНАЯМО, БРАТТЯ, СИЛУ ТАЇНСТВА"...

У цю неділю — Сиропусну, Св. Православна Церква кличе нас до ПРОЩЕННЯ. Син Божий Ісус Христос у Св. Євангелії говорить: „ХТО ХОЧЕ ДІСТАТИ ПРОЩЕННЯ ВІД БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ, НЕХАЙ ТАКОЖ САМ БУДЕ МИЛОСЕРДНИМ". Всі ми чекаємо ласки Божої, всі прагнемо Божого милосердя, одначе тих же дарів — християнських чеснот, не завжди виявляємо в свому власному житті. В нашій Св. Православній Церкві голоситься слово Боже, ставляться для нас приклади великих християнських чеснот, але вони в більшості пролітають перед нашими очима, не зворушують нашого сумління, ані почуття нашої душі. Навіть у цю останню неділю Сиропусну, на порозі Св. Великого Посту, коли та заповідь ПРОЩЕННЯ дається, вона у нашій поступованні мало чим виявляється.

А колись був в житті наших дідів-прадідів звичай „ДІТЬМИ НЕПРАВЕДНО ЗАБУТИЙ", який був в пошані наших батьків і матерів нашими. У козацьку добу, — це ОБРЯД ПРОЩЕННЯ(від чого і сама неділя носить назву ПРОЩАЛЬНА. Щоправда, деякі збереження цього обряду залишились в нашім народі, пережавно в Катедральних Церквах і монастирях, по сьогоднішній день, але цей обряд став позбавлений своєї зворушливості, свого глибоко морально-духовного змісту. Той обряд мав глибоку моральну силу. У НЕДІЛЮ ПРОЩЕННЯ не одна людина, душа котрої була повна злоби-ненависти, а серце палало жалобою помсти, — топилась у сльозах своїх під час того зворушливого обряду ПРОЩЕННЯ й сердечно прошала всі обіди, образи своєму ближньому, а в Бога просила прощення для себе.

В ті згадані часи в нашій столиці, золотоверхому Києві, в Софійській Митрополичій Катедрі, в неділю ПРОЩЕННЯ збиралось на Вечірню все духовенство з Митрополитом, приходили всі визначні люди, військова старшина, та прибував сам гетьман. Катедра Св. Софії не вміщала всіх вірних. Обряд ПРОЩЕННЯ починався по скінченій Вечірньої відправи. Духовенство і всі вірні з запаленими свічками уважно слухали читання Св. Євангелії про ПРОЩЕННЯ. Опісля слідувала проповідь на тему ПРОЩЕННЯ а після проповіді сам Митрополит просив прощення у всіх вірних. Пізніше до Митрополита підходило все присутне духовенство, просячи прощення й благословення. По духовенству до Митрополита приступав сам гетьман і просив у нього прощення, а опісля запалював свою свічку і ставав на свічнику по середині Катедри зі словами „СТАВЛЮ СЕБЕ НА СУД БОЖИЙ". За гетьманом підходила вся старшина, козацтво й вірні. Під час обряду ПРОЩЕННЯ хор співав канон й стихири Пасхи, — підкреслюючи символічно воскресення - пробудження до братньої любови й всепрощення людського, до духового життя. По закінченні обряду Прощення в Катедрі, всі розходились до своєї рідні й ближніх, просячи прощення. Отак, в цей день ПРОЩЕННЯ наші прадіди виконували заповідь Божу, приготовлялися через примирення з ближнім, доступити до примирення з Богом в часі днів Св. Великого Посту.

Але, на превеликий жаль, цей величавий і глибокозмістовний обряд ПРОЩЕННЯ забувається. Сьогодні його можна побачити лише в монастирях, де всі монастирські жителі почавши від настоятеля, а кінчаючи наймолодшим новиком, монахи в мантіях при тихім співі Тропарів й Ірмосів „ПОМІЧНИК І ПОКРОВИТЕЛЬ", або „ПОКАЯННЯ ДВЕРІ ВІДКРИЙ МЕНІ" роблять поклін один другому до ніг, просять взаємного прощення з словами: „ХРИСТОС ПОСЕРЕД НАС", „Є І БУДЕ", цілуються в рамена. Пригадується образ братньої любови на Св. Пасху, лише з тією різницею, що тоді віруючі вітають себе взаємними словами: „ХРИСТОС ВОСКРЕС" а тепер лише чути тихі смиренні слова: „ПРОСТИ, ОТЧЕ! ПРОСТИ, БРАТЕ!". Можливо, що від того і пішов звичай співати після Вечірні в ПРОЩАЛЬНУ НЕДІЛЮ пасхальний канон з урочистими стихирами: „ПАСХА СВЯЩЕННАЯ НАМ СЬОГОДНІ З'ЯВИЛАСЯ". Загальне примирення вірних, дійсно приводить на думку пасхальні привітання Церкви, „БРАТТЯ НАВІТЬ ТИМ, ЩО НЕНАВИДЯТЬ НАС ПРОСТИМО ВСЕ РАДИ ВОСКРЕСІННЯ".

Автор цих рядків такий обряд Прощення переживав в Крем'янецькому Богоявленському монастирі в 1943 році, під час моїх богословських студій в колишній Духовній Православній Семінарії. Цей момент духового пробудження і піднесення, залишиться в пам'яті на все життя.

Прот. Петро С-ч.

● На підставі даних англійської страхової (асекураційної) компанії Ллойда та інших джерел, два американських вчених встановили, що за останні 2 тисячі років було затоплено біля 500 кораблів на рік; отже ж тепер, на дні океанів, покоїться не менше мільйона кораблів.

Звернення до всього християнського світу християн-баптистів у СССР

(Нижче друкуємо повний текст звернення „До всіх Християнських Церков! До християн усього світу!" 1-го Всесоюзного З'їзду Євангельських Християн-Баптистів, проживаючих на території СССР. Звернення появилося на Заході в російській мові, копія якого є в редакції „Вісника". Друкований тут текст звернення в українській мові — нашого перекладу, тому він може відрізнятися від інших перекладів. Дух звернення і його зміст ми старалися передати повністю.

З повною пошаною до віросповідних переконань християн-баптистів у СССР, залишаємо без коментаря їхнє твердження, що проповідь Слова Божого було принесено в їхній край лише сто років тому. Дане звернення — це документ великого значення, тому й друкуємо його повністю. Із змісту звернення виходить, що його видала та група християн-баптистів СССР, яка минулого року відокремилася від офіційно визнаної групи християн-баптистів, провід якої став до співпраці з советським режимом. Дана група відокремилася від офіційної групи в знак протесту проти співпраці з урядом. Про це було згадано у „Вісник" за 1 жовтня 1969, ст. 2. — редакція „Вісника").

ДО ВСІХ ХРИСТИЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ! ДО ХРИСТИЯН УСЬОГО СВІТУ!

Відкуплених кров'ю Ісуса Христа, розсіяним по всьому Світу, щиро возлюбившим явління Господа від 1-го Всесоюзного З'їзду родичів в'язнів, членів Церкви Євангельських Християн-Баптистів осуджених і осуджуваних за Слово Боже, проживаючих на території СССР.

„Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець" (Ів. 12:26).

„І вони його перемогли кров'ю Агнця та словом свойого засвідчення, й не полюбили життя свого навіть до смерти" (Об. 12:11).

„Благодать вам і спокій від Того, що Він є, що Він був і що має прийти" (Об. 1:4)...

Догор! Брати і Сестри!

Ми, родичі в'язнів Євангельських Християн - Баптистів, страждаючих в СССР за виповіданні заповідей Возлюбленого Господа нашого Ісуса Христа, зібравшись на Перший Всесоюзний з'їзд, звертаємось до всіх християн світу з закликом об'єднатися у спільній молитві до Господа.

Ми, віруючі, „члени переслідуваної Церкви, Євангельсько-Баптистського віровизнання, заявляємо перед Лицем Господа Бога і всіх вас, що для нас настав момент, коли з волі Отця нашого Небесного дальше визнання нашої віри, збереження заповідей Ісуса Христа і преданожження Його великого діла стало вже питанням не тільки нашого добробуту, але й питанням нашого життя.

У цю тяжку, але благословенну хвилину ми покладаємо надію на Господа і на вас. Всі бо ми творимо одно тіло, Головою якого є Христос!

Одна за нас пролита спасительна [Кров,

Одна для нас відкрита безсмертная [Любов!

Одно Святеє Слово, одно джерело [вод,

Струєю життя нового, відраду нам [дає.

Возлюблені! Слава в вишніх Богу, що вже дві тисячі літ минає, як над світом зійшло "Сонце правди і Євангеліє спасіння проповідуване всім народам і воно проникло в серця і приготовляє оселю Христу. Любов Бога відкрилася нам в тому, що Бог послав у світ Єдинородного Сина Свого, щоб ми отримали життя через Нього (1 Ів. 4:9). Він і вчинив це через Свої страждання, смерть і Воскресіння.

Він доручив своїм учеником нести цю чудесну новину. Вони і їх послідовники йшли по проложеному Христом шляху. Багато з них закінчило своє життя мученицькою смертю за Христа. Кров Його мучеників голосніше всяких слів говорила гніщникам, котрі також загорілися любов'ю і несли вістку про спасіння в розп'ятому Ісусі Христі.

Ми дякуємо Богові, що вісники Його, сто літ тому, принесли і в наш край проповідь незмінного Слова Божого

Євангелізація нашого краю має особливу історію, вона добре зображена в нашому національному християнському гимні:

Страшно бушує житейськее море,
Сильні хвилі колишуть човном,
В жаху страшному, в розпучливім
[горю,
Боже мій, Боже до Тебе вдаюсь...

Зжалься надо мною, спаси і
[помилуй.
З перших днів життя я страшно
[борюсь
Боротися більше не маю вже сили,
Боже, помилуй, до Тебе молюсь...

В тяжких обставинах виникла Євангельсько-баптиська Церква в Росії, але в цей час вона була немов та досвітня зоря, прекрасна, як місяць, як сонце — ясна, як полки з прапорами — грізна". (Пісня над Піснями 6 - 10).

Служителі Церкви того часу, охоплені Духом Святим, самовідано, з щирим і віддавним Господу сердцем, виконували своє служіння Йому і Церкві в кайданах, на засланнях, в гонитвах, в тюрмах, в злидних і різнородних життєвих обставинах, являли вірність до смерти.

Хоч християни були переслідувані, але Господь, бачучи їхню внутрішню чистоту, не міг залишити її внутрішніх благословенств.

Щоб не бути голослівними, досить покликатися на офіційний історичний документ державного діяча Бонч-Бруєвича: „Цілі російські не щадили рочкольників і сектантів, вони мучили їх, катували, топтали, страчували, ув'язнювали в тюрмах і тяжодних. Взагалі розлилали не жалюючи їх крови. І так діялось до наших днів, коли законів і зовсім зм'якшилися. Сектантів і розкольників не карають уже на очах народу. Їх тепер судять, арештують, засилають, садять у тюрми, осторги, арештантські роти, мучать в дисциплінарних батальйонах, життя засилають до смерти" (Журнал „Рассвет" 1904 р.). „В 1875 році в законні Російської імперії було опубліковано 775 різних постанов про переслідування сектантів і старовірів" (Вид. Академії наук СССР, 1961 р. стор. 545).

Перші російські брати вервородили євангелізацію, ідучи по кривавих слідах християн перших віків. Вони засвідчили свою вірність Господу добрим подвигом віри, страданнями і мучеництвом. Такими були брати Павлов і Рябошапка, Ратушний і інші вісники Христові. Церква росла. В кінці 20-их років нашого століття вона начислялася від п'ятдесят до шістсот тисяч віруючих. Земля, полита кров'ю страдальців Христових дала сходи і Дух покаяння обильно посітив наш народ.

Час минав. Після короткого періоду свободи, який Господь подарував в 20-их роках, переслідування і страждання почалися знову. Причиною того являлася протизаконна постанова видана в квітні 1929 р. В основному державному законі, Декреті про відділення Церкви від держави в січні 1918 р., заборонено видавати які-будь постанови, що йому суперечили б. Не дивлячись на те, що в періоді культу особи, а саме в 1929 р., уряд того часу видав таку постанову, яка цілковито заперечувала основному законові і після якої віруючі були примушені або виповнять закони Христа, або бути позбавленими свободи. В 30-их роках, на далекій півночі, серед холодної тайги, мученицькою смертю помер голова російського союза баптистів Микола Васильйович Одинцов. На засланнях і в лагерях, в холодних снігах і глухих лісах померли невідомою смертю брати: Ананін А. С., Шипков Г. И., Винс П. Я., Іванов-Клишніков П. Б., Костюков А. П., Дацко П. Я., Сініцин В., Сапожніков Ф., Почибалов, Асєєв Н. В. і багато, багато більше служителів Церкви. Тисячі свідків Ісуса Христа були вкинені у в'язниці, де масово гинули. Вернулися лише одиниці. Вічність покаже тайни невідомих могил.

Такий шлях благовістуючих мир і спасіння у Христі в Росії. Апостол Павло писав до Тимофія: „Страждай з Євангелією за силою Бога" (2 Тимоф. 1:8).

В таких самих терпіннях пройшли 40-ві і 50-ті роки.

Ми повинні відзначити, що в житті нашого братства в тих роках наступив момент добровільного вибору — чи вузького терністого шляху з терпіннями і переслідуваннями, але справедливістю Євангельської правди, чи шляху широкого, особистого щастя, і компромісів із світом. На превеликий жаль, провідники нашого братства (ВСЄХБ) вибрали і пішли по другому шляху. Поклонившись ідучи на компроміси, жертвуючи Євангельські істини, вони відмовилися від основного повеління нашого Спасителя: „Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" (Марк 16:15) Заборонили приймати молодь до Церкви, дітей не допускали на Богослужбові зібрання. У питаннях віри, і до сьогодні, виповняли і виповняють не повеління Христа, а повеління здвігині, чим валять Церкву і сперлини. Вони викликали лаодикійський стан в Церкві.

Багато віруючих бачучи очевидно руйнування діла Божого, мучились душевно і шукали виходу. В 1961 р. Господь з любові Своїй закликав до Церкви і тоді багато людей пробудилося з душевного сну і стало на шляху правдивого служіння Господу. Це викликало нову бурю сумісних переслідувань — зі сторони керівництва ВСЄХБ і держави. Щирих дітей Бога вигнано з офіційних Церков. Вони були змушені збиратися на Богослужіння по приватних домах, лісах, під відкритим небом. У цей час, частина Церква, що стала на широкий шлях компромісів спокійно проводила Богослужіння в своїх домах молитви, — на тих же, що пішли терністим шляхом правди Христової переслідування посились.

У цей час переслідування Церква звернулась до Уряду з проханням про дозвіл скликання і проведення братського з'їзду, якого не було в Росії 36 літ. Було вибрано Оргкомітет для скликання з'їзду (Рада Церков ЄХБ) і для клопотання про з'їзд перед урядовими чинниками. Замість дозволу на з'їзд увесь склад Ради Церков був заарештований і ув'язнений. Широкою хвилею розлилися по краю арешти, розгони зборів, побиття віруючих і повсюдні обшуки.

В 1963 році з'їзд віддано керівникам ВСЄХБ, які погодилися з світськими властими, щоб руйнування діла Божого виправдати й узаконнити рішенням зїзду.

Ми не можемо дати докладного числа померших в ув'язненнях і на заслannях десяток тисяч віруючих від 1929 до 1961 року. Тільки чаша сліз і терпінь мученків за діло Євангелії, сліз дітей, сліз жінок, матерей, батьків — наповнена до краю. Господь тримає її в Своїх руках. Від 1961 року, по сьогоднішній день, було заарештовано і відправлено в в'язниці більше як п'ятсот братів, в основному, служителі Церкви, пресвітери, проповідники. В тому числі наші дорогі молоді сестри, чисті серцем, вкинені в тюрми і лагери — в безодні гріха і розпусти серед пропащих жінок. „Положи сьюзи мої в осуд у Тебе, — чи ж не в книзі вони Твоїй" (Псалом 55:9).

В багатьох містах і поселеннях, як наприклад: Одесі, Челябінську, Фрунзе, Бересті, Гомелі, Києві і інших — забрано домн молитви і сконфісковано приватні домн, де відбувалися Богослужбові зібрання. З цілію ліквідації громад в деяких містах домн молитви розвалено, напр. в Барнаулі, Владивостоці і ін.

Богослужбові зібрання жорстоко розганялись владою, в багатьох містах віруючих биго, напр. в Кривому Розі, Запоріжжі, Челябінську, Свердловську, Владивостоці і інших містах і селах. В Києві, в обласі на віруючих, два рази вживали собак. Проводяться многочисленні облави на віруючих з арештами на 15 доб, коли заробітчанин хліба заливається не тільки без зарібку, але й ще повинен платити за своє утримання в в'язниці. Цю заплату насильно відтягається від заробітної платні, пенсії. Родини залишаються на голодне існування без засобів.

Штрафи узаконшено. За ті роки вони дійшли до соток тисяч рубліів, в тому числі штрафи багатосімейних, пенсіонерів доходять до дивовижних розмірів. Безпощадні, безсердечні, такі, що багатьох до смерти не зможуть виплатити їх. І це тільки за участь у молитовних зібраннях, чи за віддання своєї горниці для тієї цілі. Як приклад, в м. Нижньому-Тагілі, Свердловської області церква, яка складалася з двадцяти трьох вірних, обложена штрафами на суму 4965 рублів, з них вже отримано 3242 рублі. На виплати влада забирала і продавала за безцін власності, забирала пенсії. З 23 вірних — 13 пенсіонерів. Проживаючих в домі в'язня-старця Шоль А. Я. його родички, чотири пенсіонерки оштрафовано на 1100 рублів, а їх вік від 60 до 80 літ.

(Закінчення буде)

Суд над католицькими священиками

МАДРИД (РНС) — Еспанський суд засудив на два роки ув'язнення отців Йозе Шао Рего і Вінцента Ферейра за те, що вони займалися „нелегальною пропагандою".

Згідно з повідомленнями, ті священики ходили на збори комуністичної організації і друкували нелегальні памфлети для неї. Свідки на суді заявляли, що обидва священики під час проповідей закликали людей до пожертв на оборону членів тієї тайної організації, які попадуться в руки поліції.

Богослов вирвався з рук товпи „тільки з синяками й подертою одіжжю"

ПАРИЖ (РНС) Відомий французький прогресивний богослов, на якого 25 січня ц. р. напала товпа „фанатичних інтегристів" перед церквою в Парижі, сказав, що він був щасливий утікти „тільки з синяками й подертою одіжжю".

Отець Марк Орезон (колись лікар) мав виголосити в церкві проповідь на тему „сексуальної моралі і гріха", але товпа перешкодила, від якої він, як каже, „лише чудом вирвався".

Пригадавши, що й ще один отець „прогресист" недавно пережив таку саму перепалку в Парижі, Марк Орезон заявив, що такі напади мають ознаки „дуже систематичної зорганізованости" особливо на священиків, які пробують „жити з Церквою Другого Ватиканського Собору й Синоду Єпископів".

„Мене дивує фанатична християнізація дійсно деструктивної місії", сказав о. Марк „в оборону Християнства" проти „єретичних богословів і християн, які разом шукають автентичних доказів Євангелії".

Патріярх не продає манастиря

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Вірменський патріярх Єрусалиму, Ягіше Дердерян, заперечив оскарження з боку групи своїх вірних, що він думає продати цей старинний манастир, рознеслися після прогологошення, що в садибі манастиря буде побудований новий готель для прочан. 140 вірменів оснували Вірменське Громадське Товариство, яке поставило собі за мету перебрати всі церковні посілості в Ізраїлі, що тепер є під опікою Братства Св. Якова, головою якого є патріярх

Лист Ради Української Школи

Вінніпег, лютий 1970.

До достойних о. Пароxів,
громад Української Греко-Православної Церкви, Шкільних Комітетів і учителів Ради Української Школи в Західній і Середній Єпархії УГПЦ.

Маємо шану повідомити Вас, що в рамени Крайового Центру Українських Шкільних Рад Канади виїжджає в шкільних справах в об'їздку по Західній Канаді шкільний референт КУК, п. Іван Боднарчук.

Свою об'їздку п. Боднарчук починає з Бр. Колюмбії і Альберти, як також згодом покрие Саскачеван і Манітобу.

Ціль такої обізди шкіл — дуже важлива. Найперша для зустрічі з учителями і українським громадянством, для піднесення справи рідномовної освіти, ряя налагодження координації в шкільних діях, для пізнання проблем на місцях, як також поділитись досвідом і методами навчання.

План Боднарчук вже об'їхав і відвідав школи в Східній Канаді. Кошти його подорожі покриває централя КУК, і він працює для всіх шкіл. Про дяту і час приїзду до Вашої місцевості п. Боднарчук повідомить вас окремим листом. Просимо також слідити за розкладом його поїздок в „Українському Голосі" та інших часописах.

Отже просимо наших Отців духовних, директорів шкіл та голів шкільних комітетів уможливити п. Боднарчукові відвідини школи у Вашій громаді. Навколи б його візита припадала на вечір, коли немає науки, постарайтесь на той вечір зібрати учнів і провести з ними науку.

Друге наше прохання — треба скликати якнайші сходини учителів, батьків та української громадянства для вислухання обширної доповіді та дискусії на тему конкретної праці в рідномовній освіті наших дітей, методах навчання та ін.

Ще раз просимо наше громадянство використати побут п. Івана Боднарчука, досвідченого учителя рідних шкіл, Шкільного Референта Крайового Центру Українських Шкільних Рад Канади. В місцевостях, де є відділи КУК, такі сходини треба скликати спільними силами, а відвідини кожної школи окремо.

РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ КАНАДИ
Прот. Ф. Кернишький, голова
Н. Когуська, секр.

Замовдення євангелії вийшло з огню неушкодженим

АТЕНИ (РНС) — 8 грудня м. р. у Греції розбився і майже до тла згорів літак, з 91 пасажиром у ньому. Але в попелі зберігся лист одного грецького воїска, в якому він вислав до Атен замовлення на Євангелію. Замовлення доставили до Американської Місії для Греків, і Євангелію воїкові вислано. Пастор Спірос Зодіятес, голова Місії, сказав: „Видно, що Бог волів, щоб той молодий чоловік Євангелію дістав, і навіть розбитта літака не могло нарушити Його волі".

Константинопольська Патріярхія в безвихідній ситуації

20 тисяч вірних — крайня передумова для існування Патріярхії

Орган Американської Російської Митрополії „Ди Ортодокс Чорч", у числі за грудень 1969 р., змальовує дуже похмурі положення, в якому опинилася престижево найвища з православних Патріярхій — Патріярхія Константинопольська. Згаданий орган інформує:

Після великої обміни населення 1922 року, Константинопольська Патріярхія втратила більшість своїх вірних (обмін населення поміж Грецією і Туреччиною). Православні греки, що проживали в Малій Азії, Туреччина, були змушені виемігрувати. Тоді під турками залишилося лише 50 тисяч православних греків, головно в Істамбулі та на кількох островах Мармарського моря. Згідно з умовою договору в Лозані, Вселенська Патріярхія може залишитися в Істамбулі (Константинополі) до того часу, поки в Туреччині буде проживати понад 20 тисяч православних.

Ситуація Патріярхії погіршується

Недавні економічні, а також політичні утиски в боку турків довели до того, що греки що раз більше еміґрують у Грецію. Вже є побоювання, що критична лінія для Константинопольської Патріярхії переступлена. До того ж Патріярхат зазнав ще й додаткового престижевого удару від міхітарного уряду Греції, який діецезії в північній Греції, що були в гоноративній юрисдикції Константинопольської Патріярхії, відтягнув від неї, і включив у юрисдикцію Православної Церкви в Греції.

Патріярх Атенагорас закликає греків вертатися до Туреччини

Турецький щоденник „Гумуріет" недавно повідомляв, що патр. Атенагорас, а також його правдоподібний наслідник Мелітон, митрополит Халкедонський, звертався до грецького уряду, щоб він грецьких еміґрантів в Туреччини повернув назад. Якщо б таке сталося, то всі греки, що досі є горожанами Туреччини, мусіли б з Греції виїхати. В такий спосіб ситуація Патріярхату була б врятована. Але грецький часопис „Да Ґрік Геральд", що виходить у Нью Йорку зареагував на такі поголоски негативно; надії на затримання Патріярхії в Константинополі — у місті, яке вже затратило грецький і християнський характер — основуються на „романтицизмі", твердять згаданий грецький часопис.

Якщо впаде престиж Константинополя — престиж Московської Патріярхії підноситься

Згідно з міркуванням редактора „Гумуріет", одинокий вихід для Константинопольської Патріярхії — це перенести свій осідок до Греції. Означає, правильно рассуджує він, опущення Константинополя сильно вдарило б по престижі тієї Патріярхії, а натомість підвищило б престиж Патріярхії Московської.

З.Р.Б. — Константинопольська Патріярхія загрожена не тільки в її історичному центрі Константинополі (Істамбулі); найсильніша її Архидієцезія в Америці, під проводом архиєп. Яковоса, загрожена також. З одного боку, останніми роками вона почала орієнтуватися більш на Атени, ніж на Константинополь, і останній свій Собор два роки тому та Архидієцезія відбула в Греції. Він був дуже недавчий і звівся в історію під назвою „грецької трагедії".

З другого боку, патріярший Грецький Архидієцезії в Америці загрожує внутрішній розкол через надмірні „екуменічні" потягнення так патріярха Атенагораса, як і його екзарха в Америці архиєп. Яковоса, проти яких протестують грецькі священики і вірні, а навіть публікують документи, які стверджують, що так Атенагорас, як і архиєп. Яковос обіймали свої становища нелеґально. Декотрі грецькі священики, а навіть парафії перейшли в юрисдикцію Закордонної Російської Православної Церкви в США.

У всій цій ситуації, орган грецького Братства Св. Марка Ефеського „Вісноградник", що виходить у Бруклині, Нью Йорк, про вступ Атенагораса на патріярший престіл писав слідуюче, сильно вдаряючи по авторитеті патріярха взагалі:

„Атенагорас був нав'язаний на Вселенський Престіл американськими і турецькими урядами для своїх спеціяльних цілей, не зважаючи на законний спротив православних християн у Константинополі. Його привезли до Істамбулу (1948 р.) американським урядовим літаком „Священна корова", яким перевозили спеціяльні повідомлення від президента Трумана до президента Туреччини. Атенагорасова вдячність своїм покровителям була горезвісна. Легальний патріярх, Максимус V, був зловісно очорнений і змушений зрезигнувати, а всі інші кандидати на патріярха були усунені відкритими й невідкритими діями турецького уряду, включно з великими маніпуляціями в цій справі „вільної" турецької преси. Патріярх Максимус V досі живе в Константинополі і втішається добрим здоров'ям, — постійна пригадка Атенагорасові узурпації його престолу". Про це, як подає „Виноградник", інформувала американська преса: „Крістіян Сенчері" за 3 листопада 1948. 17 листопада 1948. 2 березня 1949; „Нюзвік" за 15 листопада 1948; „Нью Йорк Таймс" за 2 листопада 1948.

Далі згаданий грецький орган подає:

„Яковосове обрання (на становище архиєпископа Грецької Архидієцезії в Америці — р. В.) було більш очевидним порушенням канонічного порядку. Навіть при найкращій добрій волі в світі, його нелеґальне призначення в лютому 1959 р. в чесності не дозволяє на те, щоб його визнати архиєпископом. (Патріярший) Священний Синод рішуче противився його призначенню. Тоді Атенагорас звільнив тих членів Синоду, що стали проти Яковоса, і свого кандидата поставив без кворуму. Ось вам самопоставлений „канонічний" Архиєпископ Північної й Південної Америки, не обраний, а навіть без фікції легальности поставлений однією людиною — Атенагорасом. (Нью Йорк Таймс" за 17 лютого 1959; „Тайм" за 2 березня 1959)".

Тепер в Америці вітворюється інша ситуація, яка може відбитися негативно не тільки на патріяршій грецькій Архидієцезії, але й на всіх національних православних юрисдикціях в Америці. Це автокефалія Американської Православної Церкви, якої домагається Російська Митрополія в США, і на яку погоджується Московська Патріярхія. Та автокефалія готовиться для всіх православних в усіх країнах Північної й Південної Америки з греками включно; за нею стали екологічні сили Американської Митрополії, а також політичні сили Московської і Патріярхії, які змагають до заглади всяких національних сутностей і поза СССР, і американська автокефалія може послужити їм у цій цілі у великій мірі. Зокрема, вона може поширитися і на долі патріяршої Грецької Архидієцезії в Америці.

Короткі вісті

● Фіона Коллінсвілл Стад в Австралії, яка пливе віці, продала расового барана за 27.000 долярів.

● За повідомленням Баварського міністерства культури в цій німецькій провінції число студентів, які вивчають російську мову і культуру постійно зростає. В 1965 році їх було — 1090, в 1967 — 1596, а в 1968 — 1934. Міністерство заповіло, що в 1969 році навчання російської мови, культури й історії, може на буде вибрати, як головний предмет.

● Цієї осени жахливий землетрус зруйнував югославське місто Баня Лука. Також майже всі монастирі були зруйновані. Місцеві православний і католицький єпископи залишилися без даху над головою і мусіли примістися в шатрах.

● СССР і князівство Люксембург підписали договір про культурний обмін.

● Пресова Служба ЗП УГВР подала, що 17 липня 1969 року у Львові КГБ арештувало відомого на еміґрації журналіста і громадського діяча Василя Ривака, який у 1957 р. з США добровільно повернувся до УРСР.

● В одній із шкіл Пенсильванії, не зважаючи на заборону, провадилися в школі молитва. Місцевий суд наказав молитву припинити і передав справу до вищих інстанцій. Судді, що таке рішення винісє, співчуває молитві і надіється, що закон буде змінений у користь молитви.

● Протягом 9 років у В'єтнамі згинуло 40.000 американських воїнів, а 261,526 було поранених.

● Згідно з офіціяльними даними, число населення Сполучених Штатів Америки на 1-го жовтня 1969 року, досягнуло 202 мільйони 540 тисяч душ.

● В березні цього року появиться у Великій Британії нове видання Біблії у модерній (сучасній) англійській мові. Видання, що досі були в ужитку, друкувалися мовою 17 століття. Дев'ять Церков спонзорували видання Біблії. Римо-католицька Церква спонзором не була.

● Загально відомо, що Нерон підпалив Рим, але римський історик Тацитус пише, що Нерон в цей час був в Антіюм — 50 миль від Риму.

„Ранні джерела російської культури"

На рецензійній сторінці часопису „Монтреаль Ґазет", недавно була поміщена слідуюча згадка книжечки з-під пера Василя Бурлянка „Ранні джерела російської культури", яку подаємо в англійській мові:

BOOKLET FROM MRS. E. H. Senyshyn... A reader who is interested in reviews and this column sent me a most enlightening booklet entitled "EARLY SOURCES OF RUSSIAN CULTURE" 17th and 18th Centuries) compiled by W. BURIANYK. It is 6 by 9 inches with 31 pages of historical facts that would astound many people of this era. I sincerely thank Mrs. Senyshyn for this condensed synopsis of Russian Culture which owes so much to the Ukrainians. Quote (no. 1) "Ukrainians are the most progressive and intelligent race within the Soviet Union and they were so even under the Czars" writes Roger Shaw in the New York "Review of Reviews" for April 1936. The above is the opening paragraph and near the end, Quote (no. 2) "The Russian people do not like to be reminded that for centuries they were culturally spoon-fed by the Ukrainians." This speaks for itself.

Згадану книжку видав Вінніпезький відділ ТУС, а частинами, вона була друкована в нашому органі. Книжечка має лише 31 сторінку, отже дуже легко прочитати її одним-двома нападами. Вона видана в англійській мові з уваги на ту частину нашого молодого покоління, яке вже не може читати матеріялів у мові українській, або не може повністю їх розуміти; по-друге, вона призначена й на те, щоб з її змістом — з джерелами російської культури, що є українські, — ознайомити наших співгромадян, чужинців.

Книжечка „Ранні джерела російської культури" повинна бути в домашній бібліотеці кожної української родини; її повинні прочитати студенти, як матеріял корисний для них самих, а також пригожий для всяких дискусій. В університетах вони насвітлюють в книжечці правди не почують. Книжечку можна набувати в наших священиків, або писати безпосередньо до книжкового відділу Складу Церковних Речей при Консистерії:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man., Canada.
Ціна — $1.00.

ВЕЛИКОДНІ ПРИВІТАЛЬНІ КАРТКИ

Маємо на складі новий великий вибір Великодніх привітальних карток. Нові картки, на доброму папері, виконані по-мистецькому. Тематика карток — різнородна: євангельська, українська національно-традиційна християнського характеру і ін.
Ціни, залежно від гатунків: 12 штук за 1 дол. і 12 штук за 1 дол. 50 центів.
До замовлень з Манітоби просимо долучити 5% провінц. податку.
Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

Бджоли вже ставали до праці. Веселим гудінням вітали вони свого господаря і приятеля. Котрась, жвава, мабуть, молоденька, прожогом ударившись до дідуня, заплуталася у його бороді.

— Ач ,дурненька, — спокійно зауважив дідунь, і бережненько визволив бджілку. Вивинись коло бджолиного жолобка, дідунь зачесав великим попівським гребенем свою сіру бороду, шматочки волоса на потилиці, почистив собі чоботи, пильно витер окуляри, ще раз пополоскав у жолобку руки і пішов до катрати. Незабаром, вийшовши звідти, але вже в епітрахилі, дідунь подався до вулика-каплички, з хрестиком на дашку і образом опікунів бджіл Зосими й Савватія всередині та, ставши перед тою бджолиною церковкою, посперед пасіки, під западною черемхою, почав свою ранішню молитву:

— Слава Тобі, Отче, Слава Тобі, Сину. Слава Тобі Душе Святий, всегда, нині і присно і во віки віков!...

Навколо нерухомо білів літній, росяний запашний ранок. Засвистіла очеретяника, скварляївіце заметушилася, забриніла бджола, дужче запахла черемха. З-над близького ставу полинуло вгору ключи сивої пари; зашумів крилами старий чорногуз з дідуневої клуні; десь далеко заторохтів віз... Враз завсміяли вербечки високих осокорів, далі черемх і горішини, а ось зайнявся, забликотів і золотомальований, мережаний хрест на середній церковній банї, а „алектором" (півнем) на вершку.

Сонце зійшло.

— Радуйся, благодатная, Господь з Тобою!... — молився дідунь.

Та міцно ранішнім сном, спали ще вдома, у школі, в клуні, навіть фурмани ще спали. І тільки аватиніївський дід Павло, в кожусі наопашки, стоїв серед подвір'я та смачно пакував свою першу сьогодні люлечку, а вся його постать і так промовляла:

— Нічого не подіеш: люблей!

Незабаром на подвір'я прийшов Автанас, непрочуманий ще гаразд, з залежаним лівим лицем і приплющеним до сну оком. Він, як ударив ото „дві", та як захрін, аж трохи дзвінця не завалилася, та й оце лиш прокинувся і прийшов по ключі.

— Слава Богу! — привітав діда.

Дід вийняв з рота цибух, сплюнув, відказав Автанасові „слава на віки" і зараз таки почав свою першу на цей день нотацію:

— Заспав голубе? А ще й паламар називаешся! Нема в вас тутка, в Дубиневцях, настоящої дисципліни, брат; батюшка он у пасіці відколи вже на каруселі перед Господом Богом, а ти... заспав...

Автанас дивився в бік, ніби не до його мова.

— Не знаю, чи то йти до хати по ключі, чи ще, може слять...

— Ге-ге, то-то, слять. А ми з отцем-батюшкою вік прожили, а сонечка в постелі не бачили. Соняй теперечки народ пішов: нема на вас покійного государя Николая Павловича! У!... Був і я той... у турецькій кампанії, — виправдувався Автанас.

І лиш в дев'ятій годині вдарив у великий дзвін, на Службу Божу, бо ж утреню відправили вчора ввечір.

Службу Божу, як заказав благочинний, правили всі три зяті. Отець Миколай з Аватина, яко найстарший, стояв перший, за ним заполоцький отець Володимир, а третім був отець Харитон із Вчорайшого. Всі троє в святкових, білих з аксамитовими візерунками, ризах, в фіялкових камилавках, в золотомалованих напересних хрестах.

Півча під орудою Олега, свіжого блискучого офіцера, якнайретельніше виконувала нечувані в Дубиневцях п'єси Веделя, Турчанінова, Бортнянського.

Перед амвоном стояв невиданий в Дубиневцях, гурт панства і всі в святкових убраннях, білих сукнях, школярських і студентських сурдутах, кольорових киреях... біля крилоса, поперед брат чників з високими свічками в руках, стояв київський пан, в білому кителі, з чер воною стрічкою через плече, з цілим іконостасом хрестів та медалів на грудях. З другого боку поперед лівого крилоса, де стояв дідунів співпрацівник, ветхий деньми дубиніївський дяк, пан Карповський, або, як звали його селяни „дядьо", — стояв і сам дідунь, в широкій чорній старечій киреї, без ніяких нагрудних ознак, з непокритою головою, випростований, як лиш може випростуватися стара, похила людина, поруч з низенькою в чорній оксамитовій сукні бабункою, а коло них, яко керманич свята, благочинний. За братчиками дбайливо вигоненими дідами й дядьками, що, не зважаючи на літню спеку, всі як один, були в зережаних червоною заполоччю свитах і підперезані зеленими та синіми поясами, — тиск людей, бабів, молодиць, дітей (хоч день був будній), а далі в бабинці й на ганку, — каліки, сліпі та інші з усієї ближньої околиці.

Двоє хлопчиків-школярів, в стихирях і з офіційним вигядом, — вітерні прислужники, раз-у-раз бігали то по воду ,то по вугілля до кадила, розпихаючи натовп.

— От пхається, неначе на диякона вже висвятився, — думав старий Годь про свого музичника, що посшаючи по проскурки, таки добре штовхнув сивого під груди та наступив на чоот дядькові Оверкові сільському старості.

— Ов, щоо ти не в цьому підрізникові, показав он я тобі порядок! — пошепки оорушилася Оверко. — Якщ...

* * *

По Службі Божій і гарній проповіді, що її дуже вміло виголосив той таки отець Кость, дочався урочистий молебень, з благочинним на чолі, у сослужені вісьмох священиків, — шістьох прилїжких свояків та двох чужих, сусідів з Челелів та еромоноха з ближнього волинського гонастирка.

— Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! кожен по-своєму, не в лад гриміло священство...

— Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! — тихо, урочистою мінюю відповідала Олегова півча.

— Слава Отцу і Сину і Святому Духу! — забриало якнайвище, різким мінором, священство...

(Далі буде)

ВЕЧЕРЯ НА СПЛАТУ ДОВГУ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Даффин, Ман. — 3 ініціятиви п. Василя Перепелюка, Української Греко - Православної Громади св. Юрія в Даффин, спільно з союзними організаціями, як: Жіноче Т-во ім. Лесі Українки відділ СУК, УНДім, СУМК, Т-во Молодих Православників, Мужеське Т-во відділ СУС, вирішили спільний комітет в цілі зорганізування вечері на сплату довгу на Колегію ім. Андрея. Рішено ж дозволити багато юрмі настоятель громади Всеч. о. є. Стефанюк і інші особи.

Вечеря-бенкет, в якій взяло участь понад 200 осіб, відбувався 11-го грудня 1969 р. в 7-ій год. увечорі в залі УНДому.

Господарем вечора був Всеч. о. Стефанюк, який пояснив Всеч. о. прот. В. Апостолюка з Етельберт, Ман. просити молитву та поблагословити страву.

Після вечері, господар вечора Всеч. о. Стефанюк, представив гостей за головним столом, а саме: Марія Андрейчук після короткого слова вручила квіти Всеч. о. д-р С. Савчукові.

Головну доповідь виголосив високошановний і найвидатніший в УГПЦеркві в Канаді прецінник, архипастирі о. д-р С. В. Савчук в Вінніпегу, який видав 50 років свого життя для Церкви й Колегії св. Андрея.

Всеч. о. д-р Савчук в своєму слові насвітив причини організування Української Православної Церкви в Канаді тому 50 років, коли вже були інші Церкви. Одною з найголовніших причин були потреба такої церкви, яка оборонила б українські духовні та національні інтереси й освідомила нас, хто ми є.

50 років тому ми боролись за рівноправність з іншими народами. Але сьогодні перед нами є ще важніше питання і проблема: Що буде з нами за 50 чи 100 років в Канаді? Наша мова, наша пресса і книги та традиції повної завмирають через нашу байдужість.

Нині на світі панує демократизація, головно молодь, через що тяжко виховувати її. Тепер діти кажуть батькам, учителям, професорам та священикам, чого вони їх мають вчити.

Архипастирі о. д-р Савчук подав коротку історію розвитку Колегії св. Андрея від -1946 по сьогодні. Тепер Колегія є в асоціяції з Манітобським університетом й до 1974 року має афільованість з університетом.

Зараз всі тягарі удержання Колегії спадають на Українську Православну спільноту; якщо ж Колегію буде афільовано з університетом то тоді Колегія буде діставати „гренти". Це є одинока Українська Православне Колегія у вільному світі, що виховує студентів на українських православних священників, яких тепер дуже брак відчувається.

Шановний доповідач сказав, що „дяка нашій Колегії мусить постати найбільша українська бібліотека на американському континенті. В Колегійній бібліотеці вже сьогодні нараховується 15,000 томів книг, а бібліотека Блаженнійшого Митрополита Іларіона, яку він обіцяв передати до Колегії, нараховує також 15,000 томів. Якщо колись таке станеться тоді не буде місця вмістити її в Колегії, отже треба буде збудувати новий будинок при Колегії на бібліотеку".

При кінці своєї доповіді Архипастирі о. д-р Савчук зложив щиру подяку п. Василеві Місурінові з Даффину за його книжку пожертву на Колегію, яку він зложив в 1969 році в сумі 15,000 дол. Це є найбільша жертва в Даффину і околиці. Честь йому й Боже Благословення!

Після доповіді Всеч. о. д-ра Савчука п. Федір Чайковський зложив щиро-сердечну подяку о. д-р Савчукові за цю цінну інформативну доповідь.

По тім Всеч. о. Стефанюк покликав до слова п. Перепелюка, який відчитав листу жертводавців, що з нагоди вечері зложили свої пожертви на Колегію, що разом дали суму понад $4,000. Отже Даффин, від жовтня 1968 року, зложив на Колегію понад 20,000 дол. Честь і слава їм за це!

Дальше п. Перепелюк зробив закли до всіх українських православних громад в Канаді, щоб 1970 рік був роком сплати довгу на Колегію св. Андрея. Всіх упр. прав. громад в Канаді є біля 300 і коли б кожна громада зробила в себе вклуб Інтересу на Колегію та приєднала переслано по $1,000, то довг Колегії був би сплачений.

До УГПЦерквей Канади подав також дольчить українці з США — бо й їм треба православних священників.

П. Перепелюк закінчив доповідь до всіх українців, щоб постарались в Сторічній Провінції Манітоби сплатити довг Колегії та приступити до будови нового будинку на бібліотеку.

Знано п. В. Перепелюка більше двадцяти літ, як ревного та дбайливого працівника на церковнім і громадським полі та жертвенного українця. Якщо б нашої Української Православної Церкви мала не тисячі, а кільком сотень таких щиро відданих членів, то не тільки не тяжко би довг на Колегії св. Андрея, але не було б довгу і на інших наших високовчі. інституціях. Довг був би сплачений й українці не мусіли б щорічно платити великі тисячі долярів процентну. За ті гроші можна б закупити ще не одну корисну упр. установу.

Українське правос лавні громади в Канаді звинний пітти за приміром Даффинської громади, тоді довг на Колегії св. Андрея буде сплачений в 1970 році! Боже, допоможи!

И. Г. Лозинський

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

$1,000,00: В. І. Перепелюк Даффин, Ман,
$300,00: Упр. Жіноче Товариство ім. Лесі Українки Даффин, Ман,
$200,00: Панство Ю. Фіцик, Даффин, Ман,
По $100,00: З Даффин, Ман. — Ю. Бакоцк, „Онтаріо Сигарз-Кук" Полагодження авдомен; Николя Семчишин, Ст. Роза, Ман., М. Н. Григорчук, Етельберт, Ман., Іван Перепелюк, Фінна Фіоя, Ман, З Лак Лейк, Ман. — М. Семець, Нестор Семець, Орест Семець,
По $50,00: З Даффин, Ман, — Іван Покольний, Василь Мантота; Н. А. Григорчук — Етельберт, Ман.,
$20,00: А. Яворський, Вонга, Ман.
По $25,00: З Даффин, Ман. — Михайло Забінський, Федір Чайковський, о. є. Стефанюк; Степан Негрич — Вемко, Ман., Марія Григорчук, Етельберт, Ман.
По $20,00: Петро Пасіовіта, Сіфтон, Ман., Федір Гарасим, Сіфтон, Ман., Іван Дух, Даффин, Ман.
По $15,00: Іван Литвин, Вінніпегосіс, Ман., Петро Кізь, Даффин, Ман.
$12,00: І. Бабун, Даффин, Ман.
По $10,00: З Даффин, Ман. — Д. Прилюк, Степан Бзовий, Петро Ревлюк, М. Сивчик, І. Ситник, Д. Бубновський, І. Калюшник; Федір Мазлюк — Вонга, Ман., Ю. Еластовин, Іван Лейк, Ман., Васько Мартинюк, Вінніпегосіс, Ман., інші Н.

Вшанування пам'яті Св. Княгині Ольги

В неділю, 7 грудня 1969 р., катедральна громада Пресв. Трійці у Вінніпегу відзначила врочисто 1000-ліття упокоєння Великої Рівноапостольної Святої Княгині Ольги.

Вже за кілька тижнів раніше йшло живе приготування до цього рідкісного ювілейного свята. Обидва наші хори, парохіяльний і молодечий, відбували дбайливо свої проби, вивчуючи до подробиць пісенний репертуар.

Прийшла неділя, 7 грудня. Святкування почалось о годині 7-ій вечорі Молебнем в церкві, що його, в присутності Владики Бориса, відслужили отці: протопресв. Іван Боговось, величаний відсвяткуванням гимну „На стягах, на блокитних". Після цього,

Священика) $500.00. Приобіцяють і ще дальше, по своїх силах, фінансово не забувати про вищезгадану духовну школу, яка виховує священиків для Рідної Церкви. П-во Миляничі є передплатниками української преси, а, в тому числі і „Вісника".

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ФЕДЬ БЕЛЬБАС
Росборн, Ман.

У четвер, 27 листопада 1969 р. розчесалися сумна вістка, що в лічниці в Росборн відійшов у вічність бл. п. Федь Бельбас. Він хворував по недугу серця довший час.

Народився в селі Стрегинці, п. Тлумач в Галичині 17 березня 1898 року. До Канади приїхав 1901 р. із своїми родичами трьох літнім хлопцем. Його родині поселилися на фермі в околиці Росборн, Ман. Федь був послушним сином, він провів щастиво в доброму християнському виховнню, 1927 р. оружився з Анною і набули собі фарму в околиці Глен Елмо, Ман., де щасливо господарили. В тій же околиці вони стали основоположниками православної церкви України Преосвят Богородиці і старалися щоб громадське життя розвивалося. Вони завжди помагали в Громаді, як поступові й практикуючі християни. Виховали своїх дітей по-християнськи. Олексій син Василь з родиною членом церкви св. Іллі в Росборн, він старається бути щедливим своїх батьків. В 1961 р. вони зарешилися в місті Росборн і тут стали членами православної церкви св. Іллі. Старалися видавно прийняти для послугу громадського життя, як патріоти у всіх ділянках українського життя. Були жертвенні і заможні основні поборники на Катедру Преск, Трійці і Колегію Св. Андрея у „Вінніпезі"; також були передплатниками „Українського Голосу" і „Вісника". Федь довший час був старшим братчиком при церквах і спонсив свої обов'язки зразково.

Залишив у смутку дружину Анну, сина Василя, дві дочки — Настуню заміжем за Джоном Коровпасом і Анна заміжем за Василем Остапюк, Обидві дочки мешкають у Вайтнеру. Залишив кількіну Катерину, 5 внучів, рідного брата Миколу в Росборн і 2 сестри — Анна з Росборн і Марина з Прайнвіл, Ман.

У неділю 30 листопада о 8-ій т. вечором в Народному Домі в Росборн зорт, Л. В. Дячина відслужив Панахиду, а на другий день, в понеділок 1-го грудня о годині 9 рано Іллі — Службу Божу і Похоронні відправи в асисті диків п. М. Мишуляка, п. М. Лесюка, при помочі місцевих співаків. Церква була переповнена вірними, що з'їхалися з околиць віддати останню пошану цьому вірному членові своєї Церкви. Тілині останки похоронно на цвинтарі Успіння Пресв. Богородиці в Глен Елмо, Ман.

На змогли о. Парохи приступні зложили на Невінчений Вінок по-кійному $53.00, з того приміченно на Катедру Преск, Трійці, на Колегію св. Андрея й на місцеву церкву. Від родини зложено $45.00, з чого роділенко, як слідує: на церкву в Глен Елмо 10 дол., на церкву в Росборн 10,00, на Невінчений Дзь в Росборн 10,00, 5,00 на Фонд „Вісника", 5,00 на Фонд „Українського Голосу" і 5,00 на апробальні кошти. Після Похорону в залі Громади відбулась поминальна трапеза. Після обіду п. Н. Кормилюк подякував всім присутним, що взяли участь у похороні. На кінцеве слово покликано прот. Л. В. Дячину. Настоятель висловив співчуття родині по втраті мужа, тата і дідуся.

Нехай Господь Милосердний по-тішить скомучених в родині, а Покійного нехай прийме, до праведної споконвічної. Вічна йому Пам'ять.

о. Л. В. Дячин

БЛ. П. ІРИНА КОРОЛЬ
Саскатун, Саск.

У неділю, 2 листопада, до довший і тяжкій недузі відійшла у вічність бл. п. Ірина Король, одна з активних членинь катедри Преск. Трійці у Саскатуні. Ірина, з роду Пасічнюк, народилася 25 листопада 1911 року біля Богання, Саск., а в околиці Довлея пройшло до свої молоді роки і там же вчащала до школи. Одружилась з Іваном Королем, Ірина деякий час проживала на фарві, а з 1949 року родина Корольів переселився на постійний побут до Саскатуну. Обоє були активними членами україньської грико-православної катедри Преск. Трійці у Саскатуні: п. Іван Король — довголітнім братчиком, а покійна Ірина — довголітнього членкиню Союзу Української Кавалер.

Похорон відбувся у середу, 5 листопада, при переповненій храмі катедри. Останню прислугу загальнокошанівній Ірині прийшли віддати всі члени родини, а в тому і рідні, яка з'їхалися в багатьох околиць Канади.

Покійна Ірина залишила в глибокому смутку мужа Івана, дві доньки — Марію і Діану, трьох синів — Василя, Романа і Кемфорта, а-кий в складі членів спільної чоловічої хорової комісії. Залишила також покійна в смутку 6 внучів двох сестер — Марію в Боганні і Долину в Форт Франсис, Онт., та рідних братів: Тому, Миколая, Василя, Дмитра і Степана Пасічнюків.

На вказівку о. Григорія Уласа, настоятеля катедри, вірні зійшлися у храмі Божому на нов'язничий вінок покійній служ $114.00, з чого $5.00 на апробальні кошти, а решту на фонди місійної радіопередачі, які щоденні проводить катедра Преск. Трійці в Саскатуні для всіх українців Саскачевану.

Нехай Господь вимагородить своєю ласкою усіх шановних жертводавців, нехай поміцить засмученому родину бл. п. Ірини, а Їй нехай сотворить — Вічную Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ ХРИН
Реджайна, Саск.

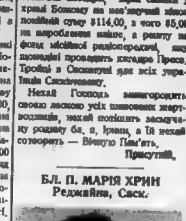

В середу, 5-го листопада 1969 року утомолілася несподівано в своїй дому Марія Хрин на 72-му році життя. Втрата ця глибокого засмутила всю її родину і всіх членів УНО та членів Української Греко-Православної Церкви в Реджайні, Саск.

Марія Хрин з роду Волощуків народилася 15-го травня 1897 року в селі Шершенцях Долішніх на Буковині. До Канади приїхала малою дівчиною з батьками 1912 року. Поселилися на фарах як гомстедівці в Паркерво, Саск. В році 1918 вийшла заміж за Миколая Костинюка, в тихому родинному житті було троє дітей — дві доньки і син. Дочка Анна одружена Армстронг живе у Ванкувер, син Дмитро Костинюк живе в Ланглеї, Онт., одружений Фолей — у Ванкувер. В 1963 році вийшла вдруге заміж за Дмитра Хриня з Реджайна.

В п'ятницю, 7-го листопада 1969 року вечером, в похоронних заведення „Спірса" при участі понижчого числа друзів і родини Всеч. о. Н. К. Мороз відправив Панахиду, а в суботу 8-го листопада 1969 року перед полуднем, при великім числі людей в Українській Греко - Православній Церкві Зіслання Св. Духа Заупокійну Службу Божу та Панахиду. По Панахиді відбулась Служба Божа Всеч. о. Н. К. Мороз виголосив дуже повчальну проповідь.

Пілчас Панахиди співав дует Петро Авдрейчук і Василь Богослужения — хор церкви під проводом Петра Андрейчука і Семенюк Зубкова. Коло отця обслуговуючим келихар Григорій Лумецький. Покійну похоронено на цвинтарі „Riverside Memorial Park" в Реджайні. Надгробну проповідь виголосив Всеч. отець Н. К. Мороз.

Після похорону, муж Дмитро Хрин і родина запросили учасників похорону до Українського Народного Дому на поминальний обід, що його приготовили жінки-членині Жіночого Товариства „Домки України".

Тризну розпочато молитвою, котру проказав отець Н. К. Мороз. Після обіду зложив співчуття мужеві і родині від Української Православної Церкви і УНО А. Тополянський. Тут перевелено Збірку на українську пресу, якою заопікав панії Л. Лупчук і Є. Лисейко. Зібрано $51.71 призначено по половині на „Вісник" і „Новий Шлях". Тризну закінчено відспіванням „Вічна Пам'ять".

Покійна Марія залишила в смутку мужа Дмитра, доньки Анну і Лізу, сина Дмитра, брата Миколу в Шіго, Саск., сестру Василину Кудак у Ванкувер, 4 дев'ять внуків.

Всім учасникам Панахиди, Служби Божої і похорону, всім, що зложили вінці і жертвували на нев'янучий вінець, отцеві Н. К. Морозові, дякам та хорові за відправи, жінкам за приготовлений обід, подякував від родини син Дмитро Костинюк і муж Дмитро Хрин. Всім щире спасибі, а покійній Марії Царство Небесне. Вічна їй Пам'ять.

А. Тополянський.

БЛ. П. ДМИТРО НОВОСЕЛЬСЬКИЙ
Саскатун, Саск.

У середу, 29 жовтня, рантово й несподівано відійшов у вічність бл. п. Дмитро Новосельський, член катедри Преск. Трійці у Саскатуні, Саск.

Дмитро народився 10 січня 1915 року в околиці Прунгтон, Саск., де закінчив школу і проживав свої молоді літа. У 1940 році одружився з Анною Пушкаренко, після чого господарював на фарві біля Мічем впродовж двох років, а потім на фарві біля Колонсей як до часу коли у 1965 році родина переїхала до Саскатуну. В Саскатуні осівши разом з Дмитро з дружиною і дітьми, залишив 18 внуків та трьох братів: Петра і Миколая з Вівіпітегу, Мана., Павла з Віндзор, Онт., і одну сестру Марію Салманович з Мінеаполіс, Мінн.

Покійний Николай служив у 1917 році під час першої світової війни в Канадській армії, а в 1943 році у другій світовій війні при Американській Флоті (Пасіфік Фліт).

Покійний Николай Клим був прибарвним чоловіком, дбайливим, дідусем і ревним християнином та громадським працівником. Був членом і одним з основоположників Української Православної Церкви в Пембіні. Був протягом довгих літ довголітнім членом церкви св. Володимира в Редфілд, до часу коли здоров'я на це позволяло. Рівнож був жертводавцем і прихильником Комітеті Св. Андрея.

В п'ятницю, 24-го січня, 1969-го року в церкві Св. Івана Христителя у Пембіні, Н. Д., відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляли старох окружні Вайтз, Мин., о. Василь Васильдів, а дяконав пан Лаврентій Кубин, студент Теології при Колегії Св. Андрея.

Похоронно бл. п. Николаю Клима на Пембінському місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Пембіна Сіті Голл. За обідом відбулася коротка програма, в якій вдячно-ємо пам'ять про Покійного милими спогадами про його христинське життя і працю. Від родини говорив син Борис, дякуючи всім за участь у похороні та за співчуття. На кінці отець Настоятель провів молитву та присутні заспівали „Вічна Пам'ять".

Нехай Милосердний Господь упокоїть товайного Николая в Царстві Своїм, а Вам, родино, нехай сладість сили перенести цей великий смуток і обдарить Вас усіх всякими благами.

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. В.

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Щира подяка всім, що брали участь у похоронні дорогого мужа і нашого тата, Дмитра Новосельського, членом катедри Преск. Трійці у Саскатуні, Саск.

Дякуємо священикам о. Григорію Уласу, о. Василеві Васильдіву, братам і сестрам за Співчуття, що приготовлено обід.

Нехай Господь Бог нагородить Вас усіх сторицею.

Дружина і діти.

У вівторок, 13-го січня 1969 року у Вегерській Лічниці у Фарго, Н. Д., на 71-му році життя, спочив у Бозі бл. п. Николай Клим з Пембіна, Н. Д., США.

Николай Клим народився в 1897 р. в Стумпбрбрн, Манітоба. В 1926 році Николай одружився у Вайтз, Манітоба, з Зорою, з дому Сакук. Це подружжя Господь Бог поблагословив восьмеро дітьми. Діти: Зоня Вілсон в Бовзмонт, Н. Д., Ольга Мойгіган з Ле Пальма, Каліфорнія, Антонетта Джонис з Мобайл, Алабама; сини: Володимир з Ле Плезанте, Каліфорнія, Ярослав з Сайт Лейк Сіті, Юта, Бенедиктін з Лос Вегас, Невада, Борис з Манетан Бей, Каліфорнія і Євген з Норфок, Вірджінія.

Покійний Николай, мрія дружинин і дітей, залишив 18 внуків та трьох братів: Петра і Миколая з Вівіпітегу, Мана., Павла з Віндзор, Онт., і одну сестру Марію Салмановичів з Мінеаполіс, Мінн.

Покійний Николай служив у 1917 році під час першої світової війни в Канадській армії, а в 1943 році у другій світовій війні при Американській Флоті (Пасіфік Фліт).

Покійний Николай Клим був прибарвним чоловіком, дбайливим, дідусем і ревним християнином та громадським працівником. Був членом і одним з основоположників Української Православної Церкви в Пембіні. Був протягом довгих літ довголітнім членом церкви св. Володимира в Редфілд, до часу коли здоров'я на це позволяло. Рівнож був жертводавцем і прихильником Комітеті Св. Андрея.

В п'ятницю, 24-го січня, 1969-го року в церкві Св. Івана Христителя у Пембіні, Н. Д., відправлено Заупокійну Службу Божу та Чин Похорону. Похоронні відправи відправляли старох окружні Вайтз, Мин., о. Василь Васильдів, а дяконав пан Лаврентій Кубин, студент Теології при Колегії Св. Андрея.

Похоронно бл. п. Николаю Клима на Пембінському місцевому цвинтарі.

Після Похорону відбувся поминальний обід в Пембіна Сіті Голл. За обідом відбулася коротка програма, в якій вдячно-ємо пам'ять про Покійного милими спогадами про його христинське життя і працю. Від родини говорив син Борис, дякуючи всім за участь у похороні та за співчуття. На кінці отець Настоятель провів молитву та присутні заспівали „Вічна Пам'ять".

Нехай Милосердний Господь упокоїть товайного Николая в Царстві Своїм, а Вам, родино, нехай сладість сили перенести цей великий смуток і обдарить Вас усіх всякими благами.

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. В.

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Щира подяка всім, що брали участь у похоронні дорогого мужа і нашого тата, Дмитра Новосельського, членом катедри Преск. Трійці у Саскатуні, Саск.

Дякуємо священикам о. Григорію Уласу, о. Василеві Васильдіву, братам і сестрам за Співчуття, що приготовлено обід.

Нехай Господь Бог нагородить Вас усіх сторицею.

Дружина і діти.

БЛ. П. ДАНИЛО ПЛЮТА
Редфілд, Саск.

У вісокий громаді приходиться нам час-до-часу супроводжати когось в Чолній Громаді на місце вічного спочинку. Якщо відправдикувало тілині останки старшої віком людини, то переживання наші й туга наша, не є такі великі, як тоді, коли відійде в вічність життя молодого в розквіті життя, а ще справжня трагедія, коли помре хлопець чи дівчина, які ще не нажилились на світі й не вевність, що таке справжнє життя.

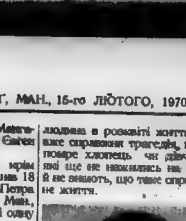

Така сумна подія мала місце в родині Івана й Олени Плютів в околиці Редфілд, — їх 12-літній син Данило-Дмитро несподівано перестався у вічне життя.

Данило народився 19 червня 1957 року. Вирослав і виховувався в околиці Редфілд, де його батьки фарерували. Батьки Данила були членами церкви св. Володимира в Редфілд, до якої Данило хожкого Богослужения приходив, а також обслуговував священнів, як прислужник. У школу ходив Данило від Дошкільної, де, з добрим успіхом, закінчив 6-ту клясу. Данило учащав рівнож і до Української школи, яка була зорганізована при Громаді в часі літніх вакацій. Разом зі своєю молодшою сестричкою Дарусею Данило належав до Сумівського відділу в Редфілд — Вітпов і вже через три роки брав активну участь у Сумівських Окружних З'їздах.

Данило був помічний вдячний — був добре вихований, говорив добре українською мовою і проявляв велике зацікавлення Сумівськими справами.

В половині липня 1969 року Данило несподівано захворів. То ж родичі завезли його до лікарні в Норт Бетелфорд, а звідси до Університетського шпиталю в Саскатуні, де й він помер в суботу 19-го липня, залишивши в глибокім смутку батьків — Івана та Оленку, сестричку Дарусю, братчика Дейлі, дідуся й бабусю Плютів та дідуся й бабусю Грабів.

Панахида по Данилові відбувався, при великій кількості людей, в понеділок вечером в церкві св. Івана в Норт Бетелфорд. В відслужив Панахиду о. парох в дотичному дяка п. Д. Гарасимчук.

Похорон відбувся в вівторок 22 липня в церкві св. Володимира в Редфілд, — його відслужили два Священники — о. І. Мельник і о. С. Зубак з допомогою дяка п. І. Павлушка. Сумківська молодь несла довговину, а також численні вінки і сумно, зі сльозами в очах, працівта-провідна дівчата свого друга Данила.

Тілині - останки похоронено на місцевому цвинтарі в Норт Бетелфорд. По Похороні відбувся для всіх учасників Похорону поминальний обід, у залі під церковою св. Івана в Норт Бетелфорд.

У сорок днів по похороні Данилів була відслужена в церкві св. Володимира в Редфілд Поминальна Служба Божа.

Зі збірки на Невінчений вінок призначено $16.00 на „Вісник".

Хай же тихим сном спочиває тіло молодого Сумківця Данила та хай Господь Милосердний, Який сказав „Не боріть дітям приходити до Мене, бо такому вам, що таких є Царство Небесне", — увійстить душу Данила в Оселях Святих Анголів.

Вічна Йому пам'ять.

о. С. Зубак

БЛ. П. КАТЕРИНА КЕРНИЛЮК

У п'ятницю 24-го жовтня, 1969 р., на 76 році життя тяжко-важка серце бл. п. Катерини Керилюк. Після довгої недуги, Господь покликав Її в свою Осяйну.

Катерина, з дому Стефанишин, народилася 1893 р. в селі Верхівчиця на Буковині. В 1911-му році приїхала до Канади. В 4-го серпня 1912 р. вийшла заміж за Миколу Керилюка. Оселилися перше в околиці Бадяна, а відтіля перебралися до своєї ініціяр, де провели 34 роки. Тут в-ки Керилюки виховували своє таковалину родину. Пізніше перебралися до міста Фом Лейк, де живе 12 років. Тимяр, останній три роки, пайство Керилюк мешкали в Англії, Саск.

І ось тепер, після довгої і тяжкої недуги, Катерина Керилюк вознилася у смутку свого улюбленого мужа Миколу, п'ять синів і дві дочки, Сини: Іван і Теодор із Гелматону, Стефан із Вадіна, Михайло із Стеймор, Онт. і Дмитро із Гарден Грув, Каліфорнія. Дочки: Марія Мельничук з Фом Лейк і Анна Фінк із Вінніпегу. Залишила 15 внуків і 7 правнучів. Крім цього, Покійна втратила одну дочку Параску в 1921-му році. Також бл. п. Керилюк мала дві сестри — Параска Кушик, що померла в 1946-му році з дідом сестри, що умоскалися на рідних землях.

У понеділок, 21-го жовтня 1969 р. вечером, в похоронній Заведенні в Фом Лейк, при участі повного числа друзів і родини, Отець С. Семотюк відправив панахиду, а у вівторок 28-го жовтня, при великій числі людей, в Українській Греко-Православній Церкві Сош. Анд. Петра і Павла в Фом Лейк, Саск., — Заупокійну Службу Божу. Як по Панахиді, так і по Службі Божій Отець Степан Семотюк виголосив відповідну і зворушну проповідь.

Під час останнього відпущення, на заклик Пароха, родина Покійної та учасники похорону зложили на Невінчений Вінець $76.18, з яких призначено $10 на пресовий фонд „Вісника", $10 на „Український Голос", $56 для місцевої церкви. Тілині останки Покійної зложено на місцевому цвинтарі в Фом Лейку.

Після похорону мук покійної і дітей вдячно-ємо учасників похорону

ню Н. Делор на останньому перехрестю.

Дружку покійної слуги Божої Катерини, нехай Всемилостивий прийме до Царства Небесного та сотворить їй Вічну Пам'ять.

Я, Масляй

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ДИРИГЕНТ ОЛЕКСАНДР ЄФІМЧУК

Едмонтон, Альберта

У п'ятницю, 22 серпня 1969 р., на 75 році життя, помер визначний диригент Олександр Єфімчук по батькові Ясонович. Панахида за спокій душі покійного відбулась у неділю, 24 серпня о 7-мій год. вечорові, в українському Похоронному Заведенню „Парк Меморіял", яку відправили о. прот. О. Хом'як й о. прот. Д. Лучак, настоятелі українського греко-православного собору Св. Івана. Під час Панахиди співав хор всього собору, диригент Р. Сопчишин. Слово про покійного сказав о. прот. О. Хом'як.

Другого дня, тобто в понеділок, 25 серпня о 10 год. ранку, в вищезгаданому соборі відбувась Служба Божа й Чин Похорону, що відслужили о. прот. О. Хом'як і о. прот. Д. Лучак. Цього разу промовляв о. прот. Д. Лучак. Похоронило покійного на цвинтарі Св. Михайла в Едмонтоні. По похороні, в гостинному домі Тараса й Марії Гнатюків відбувся поминальний обід. До речі, родина Гнатюків була найближча до покійного за його життя й ця родина займалась і похороном, бо, Олександер в Едмонтоні був самітній; ні близької, ні дальшої родини не має. Належить підкреслити, що по смерті Олександра не полишено знайти письмового життєпису, а дані про нього довелося встановити по окремих документах та розмовами з окремими особами.

Народився 12 березня 1894 р. в селі Чернява, Новоград-Волинського р-ну, Житомирської області, Україна. Батько був на ім'я Ясон. По закінченні місцевої школи Олександер вступив до Державної Учительської Семінарії, яку закінчив 19 травня 1920 р. й здобув звання учителя початкових шкіл. До речі, в Державі був широковідомий православний монастир, який належався культурно - релігійним православним центром. Зокрема, в оповіданнях покійного ці, що він служив у російській царській армії в чині прапорщика. В 1916 році Олександер одружився з Анастасією з родини Ляс. Таїнство вінчання відбуло, що до 1920 років він мешкав рідний край те, що він той час відчував, повернув, але лишилось двоє дітей: син, ім'я їм'я, невідомо, Олег, а ім'я дочки не відомо.

В роках 1922-1927 (є документ) Олександер перебував у Празі (Чехія) та вчився в Карловому університеті на філософічному факультеті, який скінчив 15 лютого 1927 р. Фінансово в ці роки навчався в Українському Вільному університеті. В цінші роки перебув на Закарпатті й там учительював у державній школі в Тур'я Пасіка, округ Велике Березне. В цій же місцевості керував хором.

Під час 2-ої Світової Війни та окупації України німцями, учителював в Ліську над Сяном і диригував церковним хором. Належить підкреслити, що під час концертів хорів на Львівщині, Олександер колишнього року виграшні перші місця.

В 1944 році Олександер в Ліську вийхав на Захід і перебував у Німеччині в таборах переміщених осіб: Фюссен, Аугсбурґ, Шлейсгайм (Мюнхен) та другіх. До Канади приїхав в 1949 р. в місцевість Калмар, Альберта до родини б. п. Степана Олешка. Пізніше переїхав до Саскатуну, Саскачевен, і там до середини 1954 р. керував хором при українській греко-православній церкві, а потім перейхав до Едмонтону й зайнявся посаду диригента при соборі Св. Івана й що посади, за старістю, лишив в 1965 р., і останні роки проживав на державній пенсії. Великого пам'ятною Його диригування в соборі лишились численні платівки та окремі стрічки.

Належить підкреслити, що покійний мав велику природно здібність до пісні й музики. А крім цього, він одержав велику школу під час навчання в Державській Семінарії, зокрема добре основи православний спів. З молодих років почав співати в різних хорах, зокрема в церковному. Перебуваючи в Празі, співав в академічному студентському хорі, яким диригував Олександер Кошиця. Також, правив рукою О. Кошиця. Також, в ці й пізніші роки, вивчав час уроки-консультації диригентський фах. Це була високоосвічена людина з природніми здібностями. Він прекрасно знав і розумів церковну музику й старослов'янську мову. В основу інтерпретації церковно - духовної пісні звучали завжди в великою молитовною набожністю й по глибоко-релігійному. В його перекладах залишились дешільки концертів Бортнянського та інших композиторів. Народню пісню знав добре, а головно відчував її дух, і тому в його виконанні народня пісня звучала дійсно по народньому, в правдиво народньому стилі. В народній пісні він завжди клав велику вагу на викону слів в сполученні з мелодією. Без сумніву, що покійний був одним із кращих диригентів в Едмонтоні, зокрема в церковно-православному співі.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Т-ко,

Приятіль: Вінніпезькі читачі, можливо хтось із Вас знав Покійного в минулому й може щось додасть, або щось зове про його дітей, то прохаємо листовно повідомити на адресу: Mr. Taras Hnatiuk, 10507 — Fulton Dr., Edmonton, Alberta, Canada.

Порядок Богослужень

ВІДВІДИНЕЛЬСЬКА СЕКРЕТАРІЯ
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Митаря й Фарисея — Стрітення Господнє — Трапезна. Бренкон, Тандей
22. Неділя про Блудного Сина — Трапезна. Гонор
Парафіяльні Заряди і Сьвященики „Ніж-Вінніпезької Округи.
Настоятель Ніж-Вінніпезького Округи о. С. Трудин —
тел. 586-6866 або 582-6284
І Сьвященик: Митроф. Прот. Франко Керницький — **тел. 889-2014**
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОЛОНОВКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Гарнізон
22. Неділя — Вінніпезьке
Eisenhower, Man. Box 71
Число телефону: 743-2864

о. Д. ЄВТИЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Митаря й Фарисея, Стрітення Господнє — Канора
22. Неділя, Блудного Сина — Успенське
Address: Box 425, Canora, Sask.

о. ВАСИЛЯ ВАСИЛИНА

15. Неділя — Роза
22. Неділя — Сарто
Box 161 — VITA, Man.
Tel. 5-5543.

о. Й. ДЕРКАЧА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення Мит. і Ф. —
22. Неділя, Блудного Сина — Оксборн
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 234-5306

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Борвей
22. Неділя — Чурчіл
7956 — 11th Ave. Tel.: 521-6839
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДЛЯ
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Сарнія
22. Неділя — Лондон
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. ОРЕСТА ГУДИМА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Мус Джо 10:00
22. Неділя, Блуд. Сина — Мелвил 10:30
Address: Box 148 Huna, Sask.
Tel. 7982218

о. С. ЗУЗЯКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Гласьєн
15. Неділя, Год. 6:00 — Обіднян — Мапл Ліфс
22. Неділя — Редфіля
22. Неділя, Год. 3:00 — Обіднян — Порт Бетсафорт
Address: 972-106 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2326.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Шінгвіл
22. Неділя, 9.30 рано — Мелвил
Address: Box 384, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Митаря й Фарисея — Ешдаун
22. Неділя, Блудного Сина — Юніверсіті
Address: 96 Leddy Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6695.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Редактор
22. Неділя — Торгівя
АДРЕСА: Box 2, Редактор, Альберта.
Тел. 735-3362

о. Б. КОКОРУДА
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Канор
22. Неділя — Нипавін
Box 480
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. І. МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення — Ст. Джуліен
22. Неділя — Вемо
Address: Box 4, Walsen, Sask.
Tel. 888-4231.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя Митаря і Фарисея, Стрітення Г-ден — Салмо Лейк
22. Неділя про Блудного Сина — Сполвін
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. М. ОЛЕСІЮКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Принц Альберт
22. Неділя — Принц Альберт
REV. M. S. OLESIUK
838 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2205

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Кандер
22. Неділя — Довпел
22. Неділя, Вечірня Служба о год. 7 веч. — Кемпет
P. O. Box 603
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Rawliuk
Box 106, Rokin, Manitoba.
Tel. 827-4364.

о. ІВАНА СТУСА
ЛЮТИЙ

15. Неділя Митаря й Фарисея, Стрітення Господнє — Сібя Бік
22. Неділя про Блудного Сина — Пінчер
Адреса: о. Іван СТУС
11852 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6759

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТІЯРУКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя, Стрітення Господнє — Сван Ривер
22. Неділя — Годсон Бей
Box 1618 Tel. 734-6361
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Йорктон
22. Неділя — Гарлан
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 783-5908

о. С. СЕМОТЮКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Шіто (місто)
22. Неділя — Інсінгер (ранчеві)
Address: Shelo, Sask. Box 50.
Телефон: Шіто — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛЮТИЙ

15. Неділя —
22. Неділя — Вітсон
Box. 489 — Tel. 858-6148
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЦЕРКВИ
ЛЮТИЙ

УВАГА: Від 15-го лютого до 1-го березня Священик перебуває на відпустці. У випадку потреби прошу звертись до обслужою до сю. Настоятель Катедри Св. Івана в Едмонтоні.
Адреса: 9530—100 Ave., Едмонтон, Альберта.
Телефон: 423-3053

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛЮТИЙ

15. Неділя — Дінбурн (Стрітення)
22. Неділя — Стерлінг
22. Неділя — Горнсей (Обідня Служба) — 2:30 год. п. п.
Address: Box 111, Myas, Sask.
Tel. 596-2.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVIII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го БЕРЕЗНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., MARCH 1, 1970. ЧИСЛО (2119) 5

ДЕКРЕТ, ЧИ СТРАТЕГІЧНА ПРОБА?

ВАТИКАН ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД НОВОГО ДОКУМЕНТУ В СПРАВІ ЖИДІВСЬКО-ХРИСТИЯНСЬКИХ ВІДНОСИН

Лоренс кардинал Шеган, архиепископ Балтімору, США, на останній сесії конференції, що відбулася в Лойола Каледжі, Балтімор, під мотом „Образ жида в сучасній культурі", 9 грудня 1969 р. проголосив новий — епохального значення — Ватиканський документ у справі відношення католицтва до юдаїзму — документ великого політичного (для жидів) і неймовірного теологічного (для Християнства) значення. 16 грудня 1968 р. урядові особи Секретаріяту Американських Єпископів для католицько-жидівських відносин заявили, що цей документ, як директиви, не потребує ніяких офіційних додатків, а буде розісланий усім епископським конференціям. Документ вийшов під маркою Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, але після його опублікування в США, речник Ватикану заявив, що він — не остаточний, а появився лише в свому початковому вигляді, як він був представлений пленарній сесії Секретаріяту, щоб „лише почати розмови". Кардинал Шеган, який брав участь у пленарній сесії Секретаріяту сприяння єдности християн, опублікував його, як дукомент Ватиканським Секретаріятом апробований. (Текст документу на 9-ій стор. цього числа „Вісника").

ПЕРШІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО НОВИЙ ДОКУМЕНТ У СПРАВІ ЖИДІВ

Щоденник „Вінніпег Трібюн", 11 грудня 1969, за новинкарською агенцією „Нью Йорк Таймс Ньюз Сервіс", подав слідуючу інформацію:

НЬЮ ЙОРК — Далекосяжний документ в справі взаємовідносин між римо-католиками й жидами, який рекомендує реформи, включно з допущенням спільних молінь, — поданий до публічного відома Лоренсом кардиналом Шеганом, архиепископом Балтімору.

Документ був апробований Ватиканським Секретаріятом сприяння єдности християн минулого тижня на пленарній сесії в Римі, в якій брав участь кардинал Шеган.

Речники Секретаріяту Американських Єпископів для католицько-жидівських відносин у середу (10 грудня — р. В.) заявили, що цей документ не потребує ніяких офіційних пояснень перед розісланням його всім національним епископським конференціям Католицької Церкви.

Цей 12-сторінковий документ кожній конференції послужить вказівками для введення програм з метою поліпшення відносин до жидів. Рекомендації документу слідуючі:

- Католики повинні визнати релігійне значення Ізраїльської держави для жидів і пробувати „розуміти й респектувати такий зв'язок між тим народом і країною".

Жидівську релігію не можна вважати перехідним ступнем до Християнства, а Старий Заповіт має бути визнаний за його „властиву важливість".

Католицький погляд на жидівську релігію повинен бути такий, що вона не є лише релігією „самої справедливости", що означало б, що „лише Християнство володіє законом любови й свободи".

Увесь згаданий документ повний довідок про юдаїзм, що він є вірою, яка поширюється й збагачує себе й „розвивається у багату духову традицію".

(Закінчення на 2 стор.)

Підготова до посвячення мира

ІСТАМБУЛ (РНС) — Вселенський патріярх Атенагорас І проголосив, що він почав підготовлятися до посвячення Мира. Підготовні чини відбуватимуться в патріяршій Церкві Св. Юрія в Істамбулі.

У підготовленні Мира візьмуть участь інші помісні Православні Церкви, дарами потрібних родів олії. Православна Церква в Греції повідомила Атенагораса, що вона дарує ароматний складник Мира — „мастіх".

Новинкарська агенція РНС повідомляє, що освячене Миро буде поділене поміж усіма Православними Церквами в усьому світі. (Миро освячують тільки в Страсний Четвер, не кожного року, а в потребі).

АТЕНАГОРАС ПРОТЕСТУЄ

НІКОДИМ ПРОГОЛОСИТЬ АВТОКЕФАЛІЮ ПЕРЕД ПАСХОЮ

Перед-здачею цього числа на пресу, редакція „Вісника" отримала текст Послання патріярха Константинопольського Атенагораса І, зверненого до патріярха Московського Алексея, в якому він ставить вимогу, щоб патр. Алексій відтягнув усі пляни в справі надання автокефалії Православній Церкві в Америці. Повний текст Послання подамо в черговому числі „Вісника". Тут наводимо лише коротенький витяг з нього. Патріярх Атенагорас пише Алексію:

„... Ми вимагаємо від Вас і Вашої Святійшої Церкви, щоб, зважаючи обставини і випливаючу з неї відповідальність. Ви не дозволили, а ім'я загальнього добра, щоб те діло йшло далі, але щоб намічені пляни були відкликані". Далі патріярх Атенагорас заявив, що коли патріярх Алексій автокефалію Православній Церкві таки надасть, — Константинопольська Патріярхія її не визнає, а натомість буде змушена підприйняти „інші міри, що будуть необхідні для забезпечення канонічного порядку".

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ПЛЯНІВ НЕ ВІДКЛИКАЄ

Патріярх Атенагорас видав своє протестаційне Послання 8 січня і розіслав його копії до всіх Голів Православних Церков. Одначе, 5-тижнів пізніше, коли про становище Атенагораса до Американської Автокефалії знала те тільки Московська Патріярхія, але й інші православні центри, — ніяких новинок, що Московська Патріярхія свої пляни відкличе, не вивілено, а натомість жур-

(Закінчення на 2-й стор.)

ОТЕЦЬ МИРОН КЛИШ НЕ Є СВЯЩЕНИНОМ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

ЗАЯВА КОНСИСТОРІЇ

З уваги на те, що о. Мирон Клиш був висвячений в З'єднаних Державах Америки і ніколи не вносив проханя, щоб прийняти його в склад Духовенства Української Греко - Православної Церкви в Канаді, і не був прийнятий до складу нашого Духовенства, — Консисторія оцим постановляє, що він не може виконувати священичих обов'язків у нашій Церкві".

2. Отець Мирон Клиш не є ніяким „духовним опікуном" у Колегії Св. Андрея, як це було подано в „Новому Шляху" за 28 лютого 1970 р.

3. З уваги на вищеподану резолюцію Консисторії з 1968 р., о. Мирон Клиш не має права виступати в імені Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і за будь-яку його акцію Провід нашої Церкви не несе жодної відповідальности.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,
Митроф. Прот. Ф. Керницький,
Голова Президії Консисторії.
Вінніпег, 25 лютого 1970.

Ватикан відмовляється

(Продовження з 1-1 стор.)

ДОДАТКОВІ ВИЯСНЕННЯ

Поява нового католицького документа в справі відношення католиків до жидів, як несподіванка, заінтригувала деякі круги, отже до канцелярії кардинала Шеґана почали надходити всякі запити. В обличчі витвореної ситуації, наспіла також заява з Ватикану. Часопис „Византійн Католік Ворлд", що виходить у Пітсбурґ, Па., 4 січня ц. р. опублікував слідуючі заяви секретаря кардинала Шеґана і речника Ватикану:

БАЛТІМОР — Відповідаючи на запити в справі ділового документа про жидівсько-християнські відносини, що був опублікований Ларенсом кардиналом Шеґаном з Балтімору, секретар кардинала монсеньйор П. Франсис Мирфі. видав слідуючу заяву:

„Видаю слідуючу заяву, щоб доповнити становище кардинала Шеґана і подати додаткові основи щодо його відклику до ділового документу Секретаріяту сприяння єдности християн, під час його завзяття на останній сесії конференції про „Образ жида", що відбувалася в Лойола Каледжі в Балтіморі 9 грудня 1969 р.

„У перших повідомленнях преси думки й завваги кардинала були правильно нав'язувані до ділового документа, що став основою пізніших обмірковувань і дискусій комісії. Одначе інші повідомлення неправильно описали цей діловий документ, як дійсний документ комісії" (Ватиканської — р. В.).

„Діловий документ, якого згадував кардинал Шеґан, був виготовлений групою експертів чи дорадників Секретаріяту для розмірковувань і дискусій повним Секретаріятом єпископів. Остаточний документ був апробований голосуванням після вичерпної аналізи і студій самого ділового документа.

„Це правда, що діловий документ, якого згадував кардинал Шеґан, був основою остаточно й формально апробованого документа. Дійсне опублікування його зробить Жан кардинал Віллебрандс, президент Секретаріяту, згідно з інструкціями Секретаріяту".

Це заява секретаря кардинала Шеґана — монсеньйора П. Ф. Мирфі.

ЗАЯВА РЕЧНИКА ВАТИКАНУ

Далі, часопис „Византійн Католік Ворлд" у цьому ж числі, в якому він подав повний текст „Ділового документа в справі жидівсько-християнських відносин" з документальним позначенням його маркою Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, (4 січня ц. р.) — подав слідуюче повідомлення з Риму:

„У Римі, високий Ватиканський урядовець сказав, що документ опублікований кардиналом Шеґаном, не є остаточний документ, а є він лише першим начерком, що над ним працювали в першій стадії, перед пленарною сесією Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, — щоб лише почати розмови.

„Ватиканський урядовець сказав, що над тим документом ще працюють на багатьох рівнях. Він сказав, що цей діловий документ не є документ Ватикану, і що те, що опублікував кардинал Шеґан, — були дуже ранні нотатки. Від тоді, говорив він, ці думки були переоблювані й переоблювані".

КАРДИНАЛ ШЕҐАН БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИЙ, ЧИ СТРАТЕҐІЧНА ЖЕРТВА ВАТИКАНУ?

Новий Ватиканський документ про відношення християн до юдаїзму і жидів опублікував кардинал Шеґан в Америці. Він опублікував його, як один з тих, що брали участь у його апробуванні Ватиканським Секретаріятом сприяння єдности християн, отже в його автентичності кардинал Шеґан не мав чого сумніватися. Та й позначення документа — Секретаріяту християнської єдности, що подбала подати редакція часопису „Византійн Католік Ворлд", передруковуючи текст документа: SCU/NOV. 69: 217 (French text: 212) Re-flections and Suggestions for the Appli-catio n of the Directives of „NOSTRA AETATE, 4." Виходить, що це марка документа Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, апробованого в листопаді 1969 р.; число документа 217, французького тексту (може й першого начерку) — 212: „Рефлекції і пропозиції застосування директив з „НАШОЇ ДОБИ" - ч. 4". Документ був апробований голосуванням у межах Секретаріяту сприяння єдности християн після „вичерпної аналізи і студій" на пленарній сесії в Римі, в якій брав участь і кардинал Шеґан. Документ вийшов власне у формі пропозицій, що відносяться до основних площин життя Церкви, як також взаємовідносин з жидами (глядя закінчення інтродукції документа).

Кардинал Шеґан не міг допуститися такої фатальної помилки, щоб опублікувати, в імені Секретаріяту, не те що треба було опублікувати, або не у свій час. Це було б дуже безвідповідально й наївно з боку кардинала. Отже більш правдоподібно, що без інструкцій з Ватикану кардинал Шеґан того документа не опублікував би.

У „додатковій заяві" секретаря кард. Шеґана (глядя вище) стверджено, що новий Ватиканський документ у справі жидівсько-християнських відносин був „остаточно й формально апробований", і що його опублікує Жан кардинал Віллебрандс, президент Секретаріяту, „згідно з інструкціями Секретаріяту". Отже яким би він там не був — він апробований остаточно. Чому потрібно його „переробляти і переробляти", як каже високий урядовець Ватекану?

„Переробляти і переробляти" новий Ватиканський документ в справі юдаїзму і жидів може доведеться, а може й ні. Це буде залежати від ширших мас католиків, для випробування опінії яких цей документ, мабуть, і був опублікований з наказу Ватикану.

Грецька Церква допомагає

АТЕНИ (РНС) — Священий Синод Православної Церкви в Греції назначив спеціяльний комітет по справі організування допомоги вигнанцям Біафри.

Проголошуючи створення комітету Архиепископ Атен і всієї Греції — Іероним, видав заклик до грецького народу складати пожертви на допомогу жертвам нігеріянської війни і посилати їх на адресу комітету.

Атенагорас протестує

(Продовження із 1-шої стор.)

нал „Нюзвік" за 16 лютого інформує, що до Нью Йорку з Москви має приїхати митрополит Нікодим Ротов й автокефалію Американської Православної Церкви проголосить ще перед Пасхою (якщо „Нюзвік" має на увазі латинську Пасху, то проголошення автокефалії може статися в Неділю Православія).

ЯКОВОС МАВ БИ БУТИ ПЕРВОЄРАРХОМ?

Плянами про встановлення автокефалії Православної Церкви в Америці зацікавилися різні релігійні круги в США. Кенет Вудворд, кореспондент журналу „Нюзвік" поспішив перевести інтерв'ю з Екзархом патріярха Атенагораса архиеп. Яковосом та з речником Російської Митрополії прот. А. Шлеманом. Архиеп. Яковос сказав К. Вудвордові:

„Ми сміялися створити платформу співпраці. Але ми ще не дозріли до дійсного об'єднання. Я сумую, бо бачу, що мої власні надії і мрії зруйновані".

Прот. Александер Шмеман, один з „архітектів договору з Москвою" в справі автокефалії, К. Вудвордові, між іншим, сказав:

„Якщо б так греки поєднались з нами, й певний, що Яковос був би обраний первоієрархом". Але діло йде не так, бо в Яковоса були свої мрії.

Життя, праця і рухи православного місіонера

МЕКСІКО СИТІ (РНС) — Отець Пабло де Балестер, колишній францісканський монах, а тепер — місіонер Грецької Православної Церкви в Мексіко, з нагоди Тижня молінь за об'єднання християн, виголосив проповідь у Катедрі Св. Петрика. Як молода ще людина (43 роки), „високий, гарний та імпресивний еспанець", він звернув на себе увагу. Цікаве і його життя.

Де Балестер народився в Барцельоні, Еспанія. Філософію студіював в отців капуцинами. Після розмов з патріярхом Атенагорасом, продовжував студії в Греції, а також пройшов богословське в патріяршій семінарії в Істамбулі — в Халкі. 1954 р. був рукоположений у священики в Катедральному Соборі в Атенах. Тепер він є православним місіонером у Мексіко та настоятелем церкви Св. Софії, що під його проводом була збудована й посвячена м. р. Він бувае, як обсерватор від Православної Церкви, на Генеральних Асамблеях Католицьких Єпископів Латинської Америки, а також, як православний репрезентант, був на Генеральній Асамблеї СРЦ в Упсалі.

1968 р. він мав приватну розмову з папою Павлом VI, а як папа був у Мексіко, то о. Пабльо дістав від нього перстеник хреста.

Священному Синодові Православної Церкви в Греції о. Пабльо предложив спеціяльне дослідження щодо евентуальних процедур канонізації папи Івана XXIII.

Поза своєю місійною працею, о. Пабльо є професором класичної грецької мови в державному університеті в Мексіко...

СПРАВА ІСТОТНОГО ЗНАЧЕННЯ

ВАТИКАНСЬКИЙ ДОКУМЕНТ ПРО СПІЛКУВАННЯ В ПРИЧАСТІ І В „СПІЛЬНИХ" БОГОСЛУЖЕННЯХ

ВАТИКАН (РНС) — Ватиканський Секретаріят сприяння єдности християн видав новий документ, яким підтверджує заборону католикам причащатися з однієї чаші з християнами інших віроісповідань. У документі сказано, що дискусії з не-католиками „ще не дали наслідків, що їх можна було б застосовувати обидвома сторонами".

Випадки причасти з однієї чаші католиків з іншовірними християнами мали місце в Парижі, Упсалі, Швеції, і в Медельїні, Коломбія. Католицький богослов у Римі, єзуїт Альфредо Марафіна, назвав був ці випадки „пророчими", що можуть довести до зміни церковних канонів. Альфредо зробив таку заяву в листопаді 1969 р.

Але новий Ватиканський документ підкреслює, що поки приступити до роздумування про „інші способи дій у справі спільного Причастя", треба встановити ясно, що кожна зміна мусить бути в межах „тотальної згоди щодо ісповідання віри Церкви, і що вона мусить служити духовому життю".

1967 р. Секретаріят сприяння єдности християн видав був директиви, згідно з якими православних і протестантів можна допустити до причастя від католицького священика, але лише в крайній потребі і при умові, що іншовірний християнин буде відповідно до цього настановлений. Директиви з 1967 р. не допускають, що б іншовірні священики служили Літургію з католиками.

Новий документ також підтверджує становище Ватикану в справі помішання в Богослуженнях.

СПІЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ — ТІЛЬКИ З УНИЙНОЮ МЕТОЮ

Друга точка нового Ватиканського документу торкається справи спільних молінь з іншовірними, і там же підкреслено, що якщо вони можуть бути допустимі — то тільки з унійною метою. Наводимо цю точку з нового тексту документу, опублікованого в католицькому часописі в США — „Византійн Католік Ворлд", за 15 лютого ц. р.:

„2. Другий Ватиканський Собор висловився щодо цього предмету, в постанові про Екуменізм, „Унітатіс Редінтеґрацію". Пригадавши, що спільні моління за об'єднання є дуже відповідними засобами вимолювати благодать єднання і становлять справжній вияв зв'язку, а якому католики єднаються з іншими християнами, в постанові далі сказано:

„Щодо спільного богопочитання, одначе, його не можна вважати засобом, якого можна вживати неробірливо для відновлення єдности між християнами. Таке богопочитання залежить від двох головних принципів: воно має означати єдність Церкви; воно має давати спільне користування засобами благодаті. Факт, що воно має означати єдність — загально виключає спільне богопочитання (підкреслення р. В.). Одначе, для зміцнення потрібної благодаті — це часом рекомендується. Вибрання практичного курсу, після доброго зваження всієї ситуації, часу, місця і ОСІБ (підкреслення наше — р. В.), — залишається розумному рішенню місцевої єпископської влади, хіба що Конференція Єпископів, згідно з своїм статусом, Чи Свята Столиця, рішила інакше". (Постанова про Екуменізм, 8".

З. Р. В. — Говориться відкрито, ясно і зрозуміло:

1. Наука Католицької Церкви „спільних" Богослужень не допускає!

2. Ніхто з католиків нерозбірливо на „спільні" Богослужень не йде і не піде ніколи!

3. Ідучи на „спільні" Богослужения папісти добре важать ситуацію, час, місце і осіб, — важать, очевидно, не на шкоду католицтву! Щодо осіб, то, очевидно, вишукують слабих, плучких і безпринципових, яких можна використати.

4. За „спільними" Богослуженнями криється завжди та сама унійна мета!

5. На що б там папісти не йшли — вони завжди йдуть у тотальній вірності доктрині й напрямним Католицької Церкви!

Хіба ж Ватикан з тим ховається?...

Православний священик вступив у 124-ий рік життя

АТЕНИ (РНС) — Згідно з повідомленнями грецької преси, отець Дімітріос Ліонтас, який послужив на одній парафії 90 років, 28 січня ц. р., відзначив 123 роковини свого життя.

Грецька преса подає, що о. Дімітріос є „в зразковому стані здоров'я, ментально й фізично". Він має дочку 80 років, і понад 70 внуків і правнуків. Він живе в селі Верніні. Батато а його потомків живуть в недалекому місті Ламія, отже він частенько відвідує їх.. пішачком.

БЛ. П. ПРОТ. ІВАН ПЕСТУН

У четвер 12 лютого ц. р. упокоївся в Бозі бл. п. Прот. Іван Пестун, проживши 82 роки.

Іван Пестун народився 12 червня 1887 р. в Городку в Україні. Учительський інститут, дяківські й бухгалтерські курси пройшов в Україні. 1918 р. одружився з Наталею з дому Кавів. Вихавши на еміґрацію, 1945 року був рукоположений в сан диякона епис. Павлином, а в сан священика 1946 р. архиеп. Михаїлом. До 1950 р. обслуговував православних українців у Німеччині. 1951 р. приїхав у Канаду й обслуговував тут парафії Сарнія, Ошава, Гримсбі, Кичинер, Кирклянд Лейк і Лімінгтон в Онтаріо. Останньо був в стані спочинку й перебував у пенсіонаті ім. Івана Франка в Торонто. Там же й упокоївся 12 лютого ц. р.

Бл. п. Отець Прот. Іван Пестун залишив у смутку дружину Наталію, доньок Татяну й Віру та сина Конституна з їхніми родинами. Похорон відбувся з Катедри Св. Володимира на цвинтар „Проспект" у Торонто, в понеділок 16 лютого.

Родині Покійного — щире співчуття; Покійному Отцю Івану — Вічна Пам'ять!

ВЛАДИКА ОЛЕКСАНДЕР УПОКОЇВСЯ

(Світлина з часу праці в Канаді)

У четвер 12 лютого 1970 р., в своїй резиденції в Шікаго, упокоївся в Бозі Преосвященний Владика Єпископ ОЛЕКСАНДЕР (Новицький), проживши 64 роки.

Олександер Новицький народився 4 липня 1905 р. в Любомлі на Волині. 1925 р. закінчив українську гімназію в Луцьку, 1930 р. — богословські студії в православному факультеті при Варшавському університеті, а 1933 р. закінчив журналістичні студії в Варшаві. 1936 р., за тезу „Митрополит Київський Сильвестр Косів" одержав академічний ступень магістра богословія.

Олександер Новицький був одружений з Ольгою з дому Яковлевичів, яка упокоїлася в серпні 1962 р.

Священичі свячення Олександер Новицький прийняв 4 і 11 березня 1934 р. в Крем'янці на Волині.

Отець Олександер вів душпастирську працю в Пулько, Гірко і Полонці на Волині, а також був місіонером любомльського повіту. Від 1940 до 1943 р. виконував обов'язки вікарія при митрополичому Соборі в Варшаві. У роках 1943-45 був членом Краківсько-Ленківської Консисторії. 1942 р. був капеляном головної команди Української Народньої Армії. 1945 р. вибрав на еміґрацію і був настоятелем таборової парафії в Ліндгутті, Німеччина. 1948 р. перейхав до Франції, а 1950 р. приїхав у Канаду й обслуговував парафії: Дандрин, Мак., Форт Вилиям, Онт., і Летбридж, Альберта. 1962 р. вибав до США. 21 листопада Собор Єпископів Української Православної Церкви в США рукоположив о. Олександра в єпископи й поручив його опіці Шікагську Єпархію. 12 лютого ц. р. Владика Олександер упокоївся.

Похоронні Відправи в Соборі Св. Софії в Шікаго очолював Архиеп. Михаїл з Торонто; йому співслужили біля 15 священників. На всіх похоронних Відправах був присутній Владика Борис (Яковлевич) з Вінніпеґу. Похоронні Відправи в Бавнд Бруку, в вівторок 17 лютого, очолював Митр. Іван з Архиеп. Мстиславом при співслуженні понад 20 священників, а в тім двох з Канади. Тіло покійного Єпископа Олександра похоронено на цвинтарі в Бавнд Бруку.

Бл. п. Владика Олександер залишив у смутку сина Святослава, братів отців Євгенія й Аполона, тестя протопресвітера Тита Яковлевича з його сином Владикою Борисом у Вінніпеґу.

Покійному Владиці Олександру Вічна Пам'ять!

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Свідків Еванелії. Передплата в Канаді $6.00 на рік. За границю — $8.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published fortnightly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. John Ave. Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00. — Foreign — $8.00. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:

THE HERALD,

7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

СИТУАЦІЯ ХРИСТИЯНСТВА ЗА НАШОГО ЧАСУ

Були часи — перші століття Христової Церкви на Землі, — коли проти Християнства були змобілізовані всі сили світу: державно - легіслятивні, науково - філософські й погансько - релігійні. Тоді Християнство переживало всесторонню облогу, вищібні утиски, мученництво, — але, як зерно Правди Божої, посіяне в серцях людей, Християнство росло й розросло майже на ввесь світ.

Християнство розрослося, бо його ісповідники мали тверді основи віри. І християнська релігія—була Релігією, що давала оправдання чистим прагненням людей — віри надій й любови. Релігійна Правда — була шастим віруючих людей, і це була одинока сила, на якій Християнство розросталося в площину народів. Скала віри розвивала Християнство, як Релігію, в глибину й ширину людей. Сказав був і Христос: на основі цій побудую Я Церкву Свою...

Християнство — не змінилося й досі, і не зміниться ніколи, бо його основав і тверді основи під нього поклав Ісус Христос, а вірніше — Він Сам став основою Християнства, і буде нею по вік віків.

Але за нашого часу творяться великі зміни, — не в сутності Християнства, а сутності тих, що його сяк-так ісповідують. І ча це є багато причин.

Людина — релігійна істота по своїй природі, й інакшою вона не може бути, отже вона не може бути без релігії. Свою теперішню ситуацію, в якій людина ніби розходиться з релігією — вона витворила сама, але Релігії, як такої, вона покинути не хоче, бо не може.

Покиря проблема наркомапії, сполучення людей на різні наркотики, коже людина великих місіонерських здібностей — католицький єпископ Фултон Шін (недавно покинув єпархію, щоб „працювати для телевізійних програм"), має релігійні основи. Це — „невидоме досі прагнення релігії", шукання „негайних наслідків релігії".

Це стверджують й інші знавці й дослідники цієї проблеми. Через те творяться різні „хемічні релігії", а навіть відкриті сатаністичні культи.

Від своєї релігійної природи людина ніколи не втече, без релігії — людина не може бути. Але є сили, які проти релігії борються, войовничо борються.

Як же редгує на те, і як взагалі реагує офіційний релігійний світ? Або краще стемно це питання вужче: Як дивиться на це світ християнський? Могутні проводи християнських центрів? Він повний проблем: Якими проблемами він занятий в ситуації нашого часу?

Він занятий безоглядним екуменізмом... формальним, войовничим; але не мюдійним. Екуменізм з спонук християнської любови зударяється з екуменізмом експансивним, — експансивним головно з боку католицького світу; експансивним екуменізмом за опонования політичного мислення занятий екуменізм з Москви.

На екуменізм евангельський, місійний — немає часу. А що гірше, не стає ні часу, ні уваги на оборону основ християнської віри. Затем виладки вже були, наприклад в Канаді, в Англії, а тепер у православному світі. „Узаконення" одніеї юрисдикції в Америці грозить поважним заколотом майже поміж усіма православними патріярхами. Таких випадків з приводу „поєднань" є більше. Взагалі, на це складаються всякі принципи, а не рідко й амбіції.

Але не бракує тут і звичайного „помішання язиків". Візьмім, як приклад, висунуту тепер на світову арену Російську Американську Митрополію. Вона славиться найкращими на наш час православними богословами, і це їй признається. Рік тому її богослови задали були тону всьому православному світові тим, що їхній єпископат видав був спеціяльне Послання, в якому пригадали невідкличний принцип Православної Церкви, що православний священик є епітрахлі в іншовірними до молитви не стає. Але колн в трудні минулого року Синод Московської Патріярхії ухвалив постанову, згідно з якою римокатоликів допускається до спілкування в Таїнствах Російської Православної Церкви, — Американська Митрополія з своїми богословами ни на це не зареагувала, а навпаки: в тайні перед іншим Православними Церквами, чиявіть Патріярхіями, вела з Московською Патріярхією переговори в справі здобуття від неї автокефалії не тільки для себе самої, але й для всіх тих юрисдикцій, що є в Америці, але належать до своїх матірних Патріярхій. Інші вважають це звичайною змовою вдертися до їхньої кошари потаємно.

Здібність мислити по-богословському, глибоко мислити, нікого тут не помогла, ані з точки погляду на нову ситуацію, витворену Московською Патріярхією щодо спілкування римокатоликів у Православних Таїнствах, ані з точки погляду на звичайну братню звичайність відносно інших православних Патріярхій, чи навіть православних юрисдикцій в Америці, бо ж автокефалія готовиться й для них.

Добре діло задивляться й змагати до „узаконення" й поєднань — до кінечностн; але необхідна річ і приглядатися, щоб, бува, через те „узаконення" не пасла хтось інший.

Не все те „помішання язиків" відповідає тому, що говорять всі, але коли говорять — то кожен розуміє тільки самого себе. Взагалі всякі моди ся розмови — цікаве явище. Ось взяти хоч би встановлену войовничим марксизмом моду кидати клічі за мір, скрізь говорити про мир. І так, наприклад, з нагоди минулих Різдвяних Свят, майже всі християнські провідники в своїх посланнях кликали світ до миру. Така тепер мода, — благородна.

Тепер, як ніколи перед тим, скрізь говорять про поєднання християн в одно. Проголошується свято клічі, пригадується світу заповідь Ісуса Христа — щоб усі були одно, але мало хто хоче порухатися с свого місця, щоб іти в одно, а навпаки, кожен з висоти свого становища проголошує, що поєднання можливе, але на таких і на таких то принципах. У Ватикані святий принцип, щоб визнати найвищу в християнстві владу папи; в решті християнського світу святий принцип до поєднання — щоб не було виключної влади папи. Коли ж десь стається так, що з метою поєднання договорюються до живого — тим грозить ще більше роз'єднання. Такі випадки вже були, наприклад в Канаді, в Англії, а тепер у православному світі. „Узаконення" одніеї юрисдикції в Америці грозить поважним заколотом майже поміж усіма православними патріярхами. Таких випадків з приводу „поєднань" є більше. Взагалі, на це складаються всякі принципи, а не рідко й амбіції.

Але не бракує тут і звичайного „помішання язиків". Візьмім, як приклад, висунуту тепер на світову арену Російську Американську Митрополію. Вона славиться найкращими на наш час православними богословами, і це їй признається. Рік тому її богослови задали були тону всьому православному світові тим, що їхній єпископат видав був спеціяльне Послання, в якому пригадали невідкличний принцип Православної Церкви, що православний священик є епітрахлі в іншовірними до молитви не стає. Але колн в трудні минулого року Синод Московської Патріярхії ухвалив постанову, згідно з якою римокатоликів допускається до спілкування в Таїнствах Російської Православної Церкви, — Американська Митрополія з своїми богословами ни на це не зареагувала, а навпаки: в тайні перед іншим Православними Церквами, чиявіть Патріярхіями, вела з Московською Патріярхією переговори в справі здобуття від неї автокефалії не тільки для себе самої, але й для всіх тих юрисдикцій, що є в Америці, але належать до своїх матірних Патріярхій. Інші вважають це звичайною змовою вдертися до їхньої кошари потаємно.

Здібність мислити по-богословському, глибоко мислити, нікого тут не помогла, ані з точки погляду на нову ситуацію, витворену Московською Патріярхією щодо спілкування римокатоликів у Православних Таїнствах, ані з точки погляду на звичайну братню звичайність відносно інших православних Патріярхій, чи навіть православних юрисдикцій в Америці, бо ж автокефалія готовиться й для них.

Добре діло задивляться й змагати до „узаконення" й поєднань — до кінечностн; але необхідна річ і приглядатися, щоб, бува, через те „узаконення" не пасла хтось інший.

Не все те „помішання язиків" відпо-

(Закінчення на стор. 5)

ЧИ МОЖНА ОМИНУТИ ПОМІШАННЯ ЯЗИКІВ ТЕПЕР?

Є біблійний переказ про те, як то свого часу, — давно-давно тому назад, Господь, побачивши неорозсудливе діло людей, спинив те діло помішанням їхньої мови так, що вони не могли себе розуміти, отже порозходилися кожен у своє. Вони мали одну мету, але один одного не розуміли — бо почали говорити різними мовами; так то й нічого з їхньої спільної мети не вийшло.

Але тоді люди взялися за неорозумне діло...

Є й у наш час мало не універсальна мета — мета поєднання християн в одно, отже мета благородна. Чи розумна вона? — про те не легко говорити, але про зрозумілість, або й таки розумність мов і розмов про ту мету — говорити можна.

У наш час просто не модно про об'єднанин християн не говорити. Про це говорять всі, але коли говорять — то кожен розуміє тільки самого себе. Взагалі всякі моди ся розмови — цікаве явище. Ось взяти хоч би встановлену войовничим марксизмом моду кидати клічі за мір, скрізь говорити про мир. І так, наприклад, з нагоди минулих Різдвяних Свят, майже всі християнські провідники в своїх посланнях кликали світ до миру. Така тепер мода, — благородна.

Тепер, як ніколи перед тим, скрізь говорять про поєднання християн в одно. Проголошується свято клічі, пригадується світу заповідь Ісуса Христа — щоб усі були одно, але мало хто хоче порухатися с свого місця, щоб іти в одно, а навпаки, кожен з висоти свого становища проголошує, що поєднання можливе, але на таких і на таких то принципах. У Ватикані святий принцип, щоб визнати найвищу в християнстві владу папи; в решті християнського світу святий принцип до поєднання — щоб не було виключної влади папи. Коли ж десь стається так, що з метою поєднання договорюються до живого — тим грозить ще більше роз'єднання. Такі випадки вже були, наприклад в Канаді, в Англії, а тепер у православному світі. „Узаконення" одніеї юрисдикції в Америці грозить поважним заколотом майже поміж усіма православними патріярхами. Таких випадків з приводу „поєднань" є більше. Взагалі, на це складаються всякі принципи, а не рідко й амбіції.

Але не бракує тут і звичайного „помішання язиків". Візьмім, як приклад, висунуту тепер на світову арену Російську Американську Митрополію. Вона славиться найкращими на наш час православними богословами, і це їй признається. Рік тому її богослови задали були тону всьому православному світові тим, що їхній єпископат видав був спеціяльне Послання, в якому пригадали невідкличний принцип Православної Церкви, що православний священик є епітрахлі в іншовірними до молитви не стає. Але колн в трудні минулого року Синод Московської Патріярхії ухвалив постанову, згідно з якою римокатоликів допускається до спілкування в Таїнствах Російської Православної Церкви, — Американська Митрополія з своїми богословами ни на це не зареагувала, а навпаки: в тайні перед іншим Православними Церквами, чиявіть Патріярхіями, вела з Московською Патріярхією переговори в справі здобуття від неї автокефалії не тільки для себе самої, але й для всіх тих юрисдикцій, що є в Америці, але належать до своїх матірних Патріярхій. Інші вважають це звичайною змовою вдертися до їхньої кошари потаємно.

Здібність мислити по-богословському, глибоко мислити, нікого тут не помогла, ані з точки погляду на нову ситуацію, витворену Московською Патріярхією щодо спілкування римокатоликів у Православних Таїнствах, ані з точки погляду на звичайну братню звичайність відносно інших православних Патріярхій, чи навіть православних юрисдикцій в Америці, бо ж автокефалія готовиться й для них.

Добре діло задивляться й змагати до „узаконення" й поєднань — до кінечностн; але необхідна річ і приглядатися, щоб, бува, через те „узаконення" не пасла хтось інший.

Не все те „помішання язиків" відпо-

(Закінчення на стор. 5)

Ол. ВАРАВВА

СТРАШНИЙ-СУД — СУД СПРАВЕДЛИВИЙ

Коли упаде нам на руку сніжинка, її вимть не стає. Ми, напевно, рідко коли звертаємо на це увагу. Що нам доля сніжинки, і тисяч їх, у порівнянні з нашим життям, нашими інтересами ,турботами, заняттями? Але коли ми порівняємо це, ніби довге і змістовне, життя з історією землі або, тим більше — з вічністю, то чи не подібну картину побачимо? Нехай навіть і далі ми будемо триматися переконання, що ми — володарі світу, що для нас цей світ існує і навколо нас (і тільки для нас!) — сонце, хмари, плоди земні. Але чи не побачимо ми тоді й себе такими, якими в дійсності є: малесенькими краплинками у великому океані всесвітнього буття?

Життя людське справді дуже коротке. Певність смерти і неможливість уникнути її — це непохитний закон нашого грішного світу. „Чоловік, мов трава, — говорить псальмоспівець, — дні його, як цвіт польовий, так цвіте він. Бо вітер повіє на нього, і не стане його, і не пізнати більше місця по ньому" (Пс. 102:15-16).

Проте, споконвіку людина не могла примиритися з фактом смерти. Не могла уявити, що з моментом смерти наступає навіки кінець буття, що людина стає НІЧИМ, як і перед народженням. У всесвіті, в якому все збудовано доцільно, не може мати місце беззмістовне існування. А таким було б людське життя, якби смерть була остаточним кінцем. Навіть природа, яка знімою завмирає і ніби зовсім перестає існувати, а весною, з приходом тепла, знову воскресає і розквітає, — заперечує таку можливість. То ж серед людей завжди жило переконання про те, що життя не кінчається, а тільки ПОЧИНАЄТЬСЯ на землі. Це — віра універсальна. Археологічні знаходки доводять, що навіть дуже давні люди вірили в якісь форми потаємного життя. То правда, що народи, які не пізнали правдивого Бога, те життя уявляли собі фантастично. Ми можемо жахатися, дивуватися, чи з пошаною вичатн їхні вірування і звичаї, але всі вони так чи інакше свідчать про те, що віра в безсилість смерти подолатй життя — споконвічна.

Науку про вічне життя найповніше розкрив Господь Ісус Христос. Той, Який війшов з небесного престолу Свого Отця, щоб усьому світові відкрити шлях до блаженної вічности. Це Він, Божественною силою Своєю, викликав із обіймів смертн сина Наїнської вдови, дочку Яїра, нарешті — Лазаря. Це ж Він, перетерпівши муки і хресну смерть, воскрес, навіки перемігши силу смерти і владу темряви. Отож, в певністю смерти у нас, християн, поєднується неменша певність вічного життя.

Яке ж воно буде, те життя?

Бог — не тільки Любов, але й Справедливість. Не зважаючи на велику любов до людей, Він все ж таки тяжко покарав їх, коли вони переступили Його заповідь. То ж-не однакова доля чекає людей і у вічному житті.

Про це говорить вчення про СТРАШНИЙ СУД.

Дуже образна розповідь про нього міститься у Євангельському читанні в передостанню неділю перед Великим Постом, що так і зветься **Неділею про Страшний Суд** (Мт. 25:31-46). Цей Суд не буде подібний до земних судів. На землі злочинець може сховати частину, або багато деталів своїх вчинків. Може підкупити суддів або свідків, закрити турботами, заняттями? Але коли ми порівняємо це, ніби довге і змістовне, життя з історією землі або, тим більше — з вічністю, то чи не подібну картину побачимо? Нехай навіть і далі ми будемо триматися переконання, що ми — володарі світу, що для нас цей світ існує і навколо нас (і тільки для нас!) — сонце, хмари, плоди земні. Але чи не побачимо ми тоді й себе такими, якими в дійсності є: малесенькими краплинками у великому океані всесвітнього буття?

Життя людське справді дуже коротке. Певність смерти і неможливість уникнути її — це непохитний закон нашого грішного світу. „Чоловік, мов трава, — говорить псальмоспівець, — дні його, як цвіт польовий, так цвіте він. Бо вітер повіє на нього, і не стане його, і не пізнати більше місця по ньому" (Пс. 102:15-16).

Проте, споконвіку людина не могла примиритися з фактом смерти. Не могла уявити, що з моментом смерти наступає навіки кінець буття, що людина стає НІЧИМ, як і перед народженням. У всесвіті, в якому все збудовано доцільно, не може мати місце беззмістовне існування. А таким було б людське життя, якби смерть була остаточним кінцем. Навіть природа, яка знімою завмирає і ніби зовсім перестає існувати, а весною, з приходом тепла, знову воскресає і розквітає, — заперечує таку можливість. То ж серед людей завжди жило переконання про те, що життя не кінчається, а тільки ПОЧИНАЄТЬСЯ на землі. Це — віра універсальна. Археологічні знаходки доводять, що навіть дуже давні люди вірили в якісь форми потаємного життя. То правда, що народи, які не пізнали правдивого Бога, те життя уявляли собі фантастично. Ми можемо жахатися, дивуватися, чи з пошаною вичатн їхні вірування і звичаї, але всі вони так чи інакше свідчать про те, що віра в безсилість смерти подолатй життя — споконвічна.

Науку про вічне життя найповніше розкрив Господь Ісус Христос. Той, Який війшов з небесного престолу Свого Отця, щоб усьому світові відкрити шлях до блаженної вічности. Це Він, Божественною силою Своєю, викликав із обіймів смертн сина Наїнської вдови, дочку Яїра, нарешті — Лазаря. Це ж Він, перетерпівши муки і хресну смерть, воскрес, навіки перемігши силу смерти і владу темряви. Отож, в певністю смерти у нас, християн, поєднується неменша певність вічного життя.

Яке ж воно буде, те життя?

Бог — не тільки Любов, але й Справедливість. Не зважаючи на велику любов до людей, Він все ж таки тяжко покарав їх, коли вони переступили Його заповідь. То ж-не однакова доля чекає людей і у вічному житті.

Уже на Страшному Суді? Там МИ САМІ БУДЕМО СЕБЕ СУДИТИ. Коли, у присутності мільйонів інших людей, ми станемо перед лицем Всевичного Бога, перед нами відкриються всі наші діла. І добрі, і злі; і свідомі, і несвідомі; і щирі, і нещирі. І ті, що ми їх тепер пам'ятаємо, і ті, про які вже давно забули. І все те нам треба буде принести своєму Творцеві, як звіт про те, що ми зробили з тим життям, яке Він нам дав.

Що буде далі — ніхто з нас не знає. Людська уява по-різному змальовує потойбічне життя. Але то — тільки уява. Ніякі картини не можуть, звичайно, передати ані життя праведників, ані життя грішників. Та можна бути певним, що найбільша нагорода — буде запевнення вічного щастя, а найбільша кара неминучість вічного терпіння...

Про це нагадує нам Церква напередодні Великого Посту. Нагадує про Страшний Суд не для того, щоб залякати нас і страхом вічної кари примусити бути добрими. Справжній християнин уникає зла не тому, що за це чекає його кара, а тому, що він вважає це недостойним гідности людини, найвищого Божого творіння. Будинок суду чи постать поліцая не викликає страху в людини, що кориться законам: вони ликають тільки злочинців. Так само й образ Страшного Суду подається нам, щоб зміцнити наші духовні сили, дати нам певність у Божій справедливості, підкріпити нас у час зневі ри і слабости та скерувати на дальші шляхи праведности й удосконалення. А ті шляхи приведуть нас у день Страшного Суду на правицю Бога, і від Нього ми почуємо слова:

„Прийдіть, благословенні Отця Мого, унаслідуйте Царство, приготоване вам від сотворення світу..." (Мт. 25:34).

Поширенню наркотиків сприяє телевізія

МОНТРЕАЛ (РНС) — Отець Д. Еган з Нью Йорку кинув сильне оскарження проти телевізії, як головної причини сильного розпоширення наркотиків між сучасною молоддю.

„Дитина телевізійно-орієнтованд — це дитина наркотично - орієнтована", сказав о. Д. Еган зборам батьків і студентів середньої школи в Монтреалі.

Він перестеріг, що Канада допустилася б тяжкої помилки, коли б так легалізувала наркотик „марувана", чого домагаються деякі групи людей.

Отець Еган перестерігає, що, не зважаючи на інші опінії, він переконаний, що „марувана' веде до ще більш загрозливого наркотику — героїни.

Наркоманія буде поширюватися у школах

Український щоденник „Америка", в числі 26 ц. р., подає, що в стейті Нью Йорк недавно відбувся дводенний семінар дослідників наркоманії серед студентства, а в тім — слідуючі інформації:

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Президент Ради для досліджения наркоманії в стейті Нью Йорк, д-р Донадд Г. Люрія заповів, що наркоманія поширюватиметься в середніх школах і каледжах впродовж наступних років. „За кілька років", казав д-р Люрія, „середні школи й каледжі потапатимуть у наркотиках, а зокрема в труєнні себе героїною".

Цю заяву склав д-р Люрія першого дня дводенного семінара для дослідів наркоманії серед студентів середніх шкіл і каледжів. Різні експерти у своїх доповідях гостро критикували шкільну систему за те, що вона не зуміла розпізнати небезпеки і нічого не зуміла зробити для того, щоб їй запобігти.

„Якщо вам здається, що проблема з героїною стала тепер серіозною", твердив д-р Люрія, „то почекайте ще кілька років і побачите, як школи потапатимуть у героїні". До таких висновків змушує дійти кожного спостерігача напрямок наркоманії і її популярність навіть серед дітей.

Д-р Люрія говорив до 250 адміністраторів і вчителів публічних, приватних і парохіяльних шкіл, які зібрадися на семінар, що відбувся в готелі Комодор у Нью Йорку. На думку д-ра Люрії, адміністратори шкіл і вчителі не зрозуміли небезпеки наркоманії і нічого не роблять, щоб їй запобігти.

Під час дводенного семінара виголошено 5 доповідей, в яких доповідачі погодилися, що школи не зуміли для своїх учнів створити інших альтернатив до наркоманії. Колишній голова Об'єднання Федерації Вчителів, Домінік Аладжія, висловив припущення, що вже до одного року, коли не буде ніякої протидії, 40-60% студентів шкіл і каледжів стане наркоманами.

На жаль, у цьому семінарі не було представників Нью-Йоркської міської системи публічних шкіл, яка має 900 шкіл. Тільки в 12-ти школах цієї системи, як про це була мова на семінарі ,ведеться боротьба проти наркоманії студентів. Інші школи виявляють повну байдужність до цієї проблеми.

Антирелігійний музей у Львові

Київська газета „Культура й життя" з 11 січня подала, що у Львові організують безбожницький музей. В газеті написано: „У нас на Україні також створюється музей, подобний до ленінградського. Для цього віддано приміщення одного з колишніх львівських соборів". Котрий саме собор буде перетворений на антирелігійний музей, газета не пише.

(Закінчення з 4 стор.)

віддаю може бути екуменізм, але екуменізм — християнський: повний вирозуміння, пошани й любови. Особливо повагн до людини, як творіння Божого, яка носить у собі Образ Бога й обдарована даром вибору. В екуменізмі, в прагненнях поєднань і того в очей випускати не можна. Інакше, „помішання язиків" буде продовжуватися далі.

ЛИСТ ДО ЮНЕСКО

(Організації в справах освіти, науки й культури Об'єднаних Націй)
Париж

Шановні Панове!

Ваша Організація вирішила цього року відзначити 100-річчя з дня народження Володимира Леніна як „великого гуманіста".

Таке відзначення з боку всесвітньої організації, яка репрезентує освітню, наукову й культурну ділянки діяльности ООН є дивовижним фактом кричущого спотворення дійсности. Передбачена Вами акція не може не викликати здивування й обурення насамперед з боку тих народів, що входять в склад ООН, але в свій час були жертвами Ленінового антигуманізму, а тепер є жертвами його наслідків на Рідних Землях.

Ленін ніколи і ні в чому не був гуманістом. Він запровадив на території колишньої царської Росії кривавий терор, здійснення якого не хто інший як Ленін доручив створеній ним ЧеКа (так званій „Чрезвычайной комиссии по борьбе с контрреволюцией, спекуляцией и преступлениями по должности") і очолив її відомим своєю жорстокістю Феліксом Дзержинським.

Ми не дивуємось тим, хто під пресом советського терору в СССР примушений кривити душею, говорити і навіть ширити неправду. Але як треба ставитися до тих, які говорять і ширять неправду у вільному світі без будь-якого примусу?

І саме з цього погляду надзвичайно дивною і шкідливою була б ширена по всьому світі ЮНЕСКО неправда про „гуманізм" Леніна.

Одним із способів дезінформації світового суспільства було б також фальшиве протиставлення ніби „гуманної" політики Леніна терористичній діяльності його наступника — Сталіна.

„Відомо, — писав югославський публіцист Михайлов, що система терору була організована вже за часів Леніна. про що дуже часто забувають ті, які протиставляють Леніна Сталінові".

Фактом є, що Сталін виріс з Ленінового вчення і практики — з терору над політичними в'язнями, брутальности в поведінці із своїми політичними противниками, з руйнування традиційних і всесвітніх моральних основ, брутального пересліду вання релігії і з погордливого ставлення до спадщини минулого нації та її історичних цінностей.

Саме Ленін (разом із Сталіном) організував справу повалення Української Національної Революції, створивши з цією метою штучний (паралельний уже наявному дійсному) „уряд" для України, і підтримав його багнетами червоних військ, присланих із Советської Росії (подібно як значно пізніше зробив це Хрущов в Угорщині чи, не так давно, Брежнев у Чехословаччині).

В наслідок цієї інвазії російсько-советського війська в межі Української Народної Республіки, з наказу Леніна знищено десятки тисяч українців на фронтах військової боротьби, а по закінченні її — понад мільйон у советських катівнях.

В часи диктатури Леніна була організована боротьба проти Української Автокефальної Православної Церкви, внаслідок чого загинули мученицькою смертю десятки її єпископів, тисячі священників і мільйони вірних — серед них люди високої культури й освіти.

Український народ, формально представлений в Організації Об'єднаних Націй (ООН), зазнав з вини натхненника й організатора советського терористичного режиму Володимира Леніна особливо тяжких знущань, що виросли до меж страшного геноциду,

ТОМУ

ми, Настоятель, Парафіяльна Рада і Вірні Свято-Михайлівської парафії Української Автокефальної Православної Церкви (соборноправної) в Нью-Йорку і Вотербері

КАТЕГОРИЧНО ПРОТЕСТУЄМО

проти відзначення Володимира Леніна як „гуманіста" на урочистостях ЮНЕСКО, що мали б відбутися між 6-м і 10-м квітня 1970 року і закликаємо приєднатися до нашого протесту якнайширші українські кола.

З належною пошаною

з доручення зборів представників Свято-Михайлівської парафії Української Автокефальної Православної Церкви (соборноправної) в Нью-Йорку

Протопресвітер Ігор Губержевський
— настоятель

Зиновій Туркало —
голова Парафіяльної Ради.

Нью-Йорк,
м. січня 22 дня, 1970 р.

Неділя у пам'ять Мартина Л. Кінга

ЛОНДОН (РНС) — Фундація Мартина Лютера Кінга звернулася до всіх церков в Англії, неділю 12 квітня ц. р. відзначити, як Неділю Мартина Л. Кінга, убитого два роки тому.

Проповіді в ту неділю повинні бути на тему „расова гармонія".

Однече, Фундація заявляє, що вона не має намору увіковічнити таке відзначення, ані не робить це лише тому, щоб згадувати пам'ять цієї доброї людини, а тому, щоб „заохотити людей прийняти мирні принципи до заведення расової справедливости та гармонії в Англії".

„Жидом є той, хто себе подає за жида"

Український щоденник „Свобода" ч. 17, 1970, подає, що Найвищий суд в Ізраїлі вирішив, що „жидом є той, хто себе подає за жида" і що таким чином треба вважати за жидів дітей з мішаних подружж, мати яких не була жидівською. Це рішення Найвищого суду признає рацію ізраїльському високому старшині Беньяміновi Шалiттові, який хотів зареєструвати в Ізраїлі своїх двох дітей, що їх має з своєю дружиною англійкою. Ортодоксійні жидівські кола дуже невдоволені і стривожені тим судовим рішенням, яке виразно розмежовує мойсеєве віровизнання від жидівської національности.

ПАПА ГЛУЗУЄ

Англіканська й католицька візії на з'єднання

ЛОНДОН: ЄДНАННЯ В ТАЇНСТВАХ
РИМ: ТІЛЬКИ ПІД ВЛАДОЮ ПАПИ

ЛОНДОН (РНС) — Англіканська Спільнота змагає до єднання в Таїнствах („інтер-комунія"), а не організаційної злуки з Римською Католицькою Церквою; Рим думає про „інтер-комунію" в „дуже новий спосіб", заявив Архиепископ Кентерберійський — д-р Майкел Рамзей.

Примас англіканців поставив такі твердження 21 січня ц. р. під час довгого інтерв'ю з о. Бреном Райсом, який є секретарем Об'єднаного Товариства за розповсюдження Євангелії.

На запит, чи є важне розрізнення між єднанням церковної організації і чи робиться помилку, шукаючи організаційного поєднання, а не з'єднання духа, — архиеп. Рамзей відповів:

„Я не знаю ні однієї людини, яка могла б робити таку велику помилку. Візьмім відносини з Римською Церквою; ми не шукаємо організаційної єдности, а вишукуємо можливу мету, за допомогою якої колись могло б статися поєднання між цими Церквами".

На запит, чи, на думку Рамзея, Православна Церква скоріш поєдналася б з англіканцями, чи Римом, — архиеп. Рамзей відповів:

„Це залежить від того, як справи будуть розвиватися в Католицькій Церкві. Досі, Православна Церква Сходу рішуче протинапістська — так сильно ... як і деякі протестанти. Але, якщо б папство розвивалося по лінії колегіяльности, — можливо, що стан речей в Католицькій Церкві міг бути такий, що Православна Церква вважала б менш важним.

„Але, коли говоримо про те питання — єдности, — завважуємо, що про „інтер-комунію" в дуже новий спосіб думають римокатолики і деякі протестанти, і може статися, що частинну „інтер-комунію" побачимо між Сходом і Заходом, поки головна проблема буде розв'язана", міркує архиеп. Рамзей.

„Чи прийнятне, на думку Рамзея, поєднання по лінії визнання першенства і непомильности папи?" На це питання архиеп. Рамзей відповів:

„По дефініції 1870 р. (Першого Ватиканського Собору) самого папства, — сумніваюся, чи поєднання може бути можливим; але, якщо колегіяльний зміст папської влади в Католицькій Церкві буде розвиватися, — ситуація там може змінитися, може змінитися і доктринальний баланс".

Це думки примаса Англіканської Спільноти в Англії, архиеп. М. Рамзея. Його висновки такі, що поєднання англіканів з католиками може бути можливим у дусі церковного життя, в Таїнствах, але поєднання організаційного під владою папи — він не передбачує.

СТАНОВИЩЕ ВАТИКАНУ

Того ж самого дня, 21 січня 1970, папа Павло VI у Римі проголосив своє становище до поєднання Церков, а всякі мрії „християнських екуменістів, що думають про поєднання з Римом без визнання „першенства" і „непомильности" папи — назвав видумками. Про це

з Ватикану була слідуючий рапорт:

ВАТИКАН (НРС) — Перестерігаючи перед творенням швидкої „фіктивної єдности" між християнами, папа Павло VI підкреслив, що „об'єднання не може бути здобутим спільною участю в Таїнстві Євхаристії, якщо ті, що хотять брати в ній участь не визнають одністі віри і... священства".

„Це — неправильний шлях", настоював папа, „це лише обхід".

Папа Павло також перестерігав католиків перед „розрідженим католицизмом", навіть якщо б така ситуація прискорила всехристиянське об'єднання і додав, що „такий католицизм тільки ослабив би Христову Церкву".

Говорячи на тему „Відновлення цілости всіх відсепарованих християн в одній Церкві встановленій Христом", папа сказав:

„Ми не повинні падати в розпуку, якщо екуменізм, започаткований недавнім Ватиканським Собором є неприступно повільний і поступовий". Хоч основним обов'язком усіх тих, які називають себе християнами є зберігати єдність духа у зв'язку спокою, „найвища мета — це об'єднання в Таїнствах" (в одності віри і священства).

Католики не мають чого попадати в розпуку, говорив папа. Шлях до об'єднання слідуючий:

„Твердість і простота віри, смиренність, молитва, відкритість і щедрість до всіх, дух служення і посвяти, любов до Христа"... „Розрідженого католицтва не може бути, навіть якщо б це довело до привернення відділених християн ближче до Церкви. Такий католицизм тільки ослабив би Церкву Христа", настоював папа.

ПАПА ГЛУЗУЄ З ПРАВОСЛАВНИХ І ПРОТЕСТАНТІВ

Про цей самий виступ папи Павла VI, конкретніші інформації подав часопис „Дзеннік Польскі" за 22 січня ц. р., що виходить у Дітройт, США. Наводимо деякі витяги:

ВАТИКАН — Папа Павло VI, у середу (21 січня) сказав римокатоликам, що вони мусять припинити боротьбу між собою, якщо хотять мати надії на вирівнання поділу з церквами протестантськими і православними.

Папа одночасно скритикував певні не-католицькі християнські Церкви і сказав, що часом видається, що труднощі відносно поєднання християн „є непоборимі".

Папа промовив з нагоди „Тижня молитв за єдність". „Кожний поділ, кожна колотнеча, кожний сепаратизм, і кожне самолюбство — шкодить справі екуменічній, говорив папа. Перша чеснота, яку католик мусить виявити на шляху до поєднання — є єдність між собою".

„Що ж відноситься до сторони не-католицької, пише „Дзеннік Польскі", папа сказав, що декотрі церкви стараються прибрати „плащ непорушного православія", а інші уповажнюють „до дружніх зв'язків: Рішення прийняти їх — це заохота для тих, які зводять секс до дешевого показового „спорту". Проповідники вимагають від Шраєра відкликати запрошення, мотивуючись м. ін., що після побуту Лекона проблема наркотиків у Манітобі ще більше загостриться.

ликами, що вже мало місце в Европі два рази, не зважаючи на заборону Ватикану, не може бути толероване".

Які висновки з цього зробить екуменісти „під плащем православія"? ...

Пала Павло VI зведений своїми дорадниками

ЛОНДОН (РНС) — „Сандей Таймс", передовий англійський часопис інформує, на основі зростаючих поголосок, що папа Павло VI може зрезигнувати в 1972 р.

„Сандей Таймс" опублікував такі вістки в довшому репортажі своєї спеціяльної кореспондентки по справах Католицької Церкви — Мириєл Бовен.

М. Бовен каже, що „папа Павло VI може зрезигнувати за два роки, коли йому сповниться 75 років життя. Поголоски в цій справі поширюються щораз більше поміж католицькими епископами в Ватикані, багато з яких зростаючо розчаровуються його проводом Церкви.

„Якщо він зрезигнує, папа Павло буде першим після резигнації Селестина V 1294 р. Він також поступив би згідно з своєю порадою епископам. Він радив їм відходити на відпочинок у 75 років життя, і багато беруть його слово поважно.

„Прогресивний крок папи, заохочуючи до такого відходу на спочинок, є дуже видним контрастом щодо його відношення до інших основних справ у Церкві, як пілюлька (справа контролі народжень) та вибірний целібат для священників".

Панна Бовен каже, що, в часі останніх 6 місяців, вона говорила з цілою низкою католицьких епископів в усіх кінцях світа. „Тоді, як декотрі з них дуже засмучені останніми подіями в історії папства, велика більшість з них божевільно надіяні".

Один помірковано прогресивний епископ сказав їй: „Стан речей у Церкві не покращає, поки не будемо мати нового папи".

Панна Бовен пише, що коли папа Павло відвідував могилу папи Селестина V 4 роки тому, — тоді він завважив, що Селестин зрезигнував через те, що був зведений своїми дорадниками. „Якраз те саме говорять епископи про папу Павла тепер", каже панна М. Бовен.

Проповідники Баптистських Церков протестують

Проповідники Баптистських Церков з Вінніпегу прислали прем'єрові Манітоби Е. Шраєрові протест проти запрошення „бітлса" Лекона з дружиною на урочистості 100-ліття Манітоби. Вони пишуть: „Це запрошення одобрює і дає дозвіл на згірш лину сексуальну демонстрацію і своїм запрошенням уряд провінції спричиняється до розвалу подружніх зв'язків: Рішення прийняти їх — це заохота для тих, які зводять секс до дешевого показового „спорту". Проповідники вимагають від Шраєра відкликати запрошення, мотивуючись м. ін., що після побуту Лекона проблема наркотиків у Манітобі ще більше загостриться.

ВСЕКАНАДІЙСЬКИЙ КОМІТЕТ РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Почесний Голова: Блаженніший Владика Мирополит ІЛАРІОН.

Почесні Члени: Високопреосвященніший Владика Архиепископ МИХАЇЛ, Преосвященніший Владика Єпископ БОРИС, Архипресвітер С. В. Савчук, Митроф. Прот. Ф. Керніцький.

Голова: Високопреосвященніший Владика Архиепископ АНДРЕЙ.
1. Заступник: Прот. О. Хом'як,
2. Заступник: пан Ю. Загарія — ректор Інституту Св. Івана,
1. Секретар: Прот. О. Вяк,
2. Секретар: пан В. Муканик,
Скарбник: пан О. Лукінчук.

Члени: Прот. В. Федак — представник Східньої Єпархії, Прот. Г. Васкалв, Прот. Д. Лучак — програмовий відділ, Ігумен О. Щербань, Отець М. Крищук, пан Р. Єринюк — представник Середньої Єпархії, Адвокат П. Лазаровець, пані М. Сухина, пан М. Савченко — представник Домін. Управи СУМК, панна М. Базюк — представник Провінц. Управи СУМК, пан Я. Кіщук — представник універс. студентів, д-р С. Яремчук — фінансовий відділ, д-р Л. Фарина — інформ.-пресовий відділ, пан А. Мельничук — голова Єпархіяльного Комітету Західньої Єпархії, пан В. Гавриляк, пан К. Теличко.

ЄПАРХІЯЛЬНИЙ КОМІТЕТ РОКУ МОЛОДІ СЕРЕДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

Голова: Високопреосвященніший Владика Єпископ БОРИС.
Заступник — Прот. С. Кіцюк;
Секретар — Прот. В. Сльозар;
Скарбник — Отець Є. Трубин.
Члени: пан Р. Єринюк — представник студентів теології, пан І. Наконечний — представник студентів університету, пан О. Назаревич — провідник відділу СУМК при Катедрі, пан Б. Ковальчук — провідник відділу СУМК при Соборі.

ЄПАРХІЯЛЬНИЙ КОМІТЕТ РОКУ МОЛОДІ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ

Почесний Голова: Високопреосвященніший Владика Архиепископ АНДРЕЙ.
Голова — пан А. Мельничук;
Члени: Прот. О. Хом'як — Провінц. Капелян СУМК, Прот. Д. Лучак. Прот. О. Фляк, Прот. Г. Васкалв, Отець М. Крищук, пані А. Звоздецька — голова Провінційної Управи СУК, пан Л. Мудрий — голова Молодечого Братства при Катедрі Св. Івана, пан Я. Кіщук — представник студентів Інституту Св. Івана, пан А. Єринюк, провідник старшого відділу СУМК при Катедрі, пан М. Фарина — провідник молодшого відділу СУМК при Катедрі, панна Р. Купченко — провідниця старшого відділу СУМК Громади Св. Іллі, панна Л. Карбашевська — пров. молодшого відділу СУМК Громади Св. Іллі, пан А. Звоздецький — провідник відділу СУМК при Громалі Св. Михаїла, пан Д. Кошман — провідник відділу СУМК при Громаді Св. Андрея.

Звернення до всього християнського світу християн баптистів у СССР

(Закінчення)

При нашій надмірній бідності і недостачах священних книг, Біблій і Євангелій, збірників псалмів і іншої духовної літератури, проводяться безперервні відбирання їх через постійні обшуки по помешканнях вірних, на засіданнях і т. д. Є багато випадків приміняння при тому фізичної сили. Наприклад, віруючій із села Любачева, Володарського району, Київської області, дружині брата Кравци Сергія Прокофієвича, представники влади, при відібранні збірника гимнів „Гусла", викручували руки, розбили вікно і закривавили лице. Той збірник був для неї дорогий, як дарунок покійного батька, і зберігався у неї 40 літ. Книгу відібрано.

Забрані Біблії не повертаються. В останній час виробками судів Біблії спалюються, як, наприклад, присудив Рязанський суд, що відбувся над братом Гожевим С. Т.

Діти наші знаходяться в тяжкому положенні. Вони підлягають допитам в прокуратурі і міліції по питаннях релігійного виховання, їх насильно змушується бути свідками на судах своїх батьків. Визнання дитячої віри в Господа при грізних суддях, і твердість їх незрівняна й зворушлива до сліз. Син Божий, Страдалець за спасіння наше передбачив і тих дітей, коли говорив: „Правдиво кажу Вам, хто не приймє Царства Божого, як дитина, той не ввійде до нього". Є діти, відібрані від батьків почерез народні суди за християнське виховання, і розлучені від батьків і матерів. Ми не можемо збути мовчанкою дітей Шуру і Галю, відібраних від батьків Слободи Івана і Надії з села Дубрави, Верхнєдніпровського району, Витебської області і за християнське виховання помещених в дитячому домі. Їх матір також засуджена на чотири роки за їх виховання і проповідування Євангелії в рідному селі Дубрави. З батьком залишилося ще троє маленьких дітей. Діти Шури і Галя звернулися із зворушливим листом до всіх віруючих молитися за них і тим поділяти їх недитячо тяжку долю. Не забудемо про них!

В тій же самій сім'ї і у двох інших сконфісковано радіоприймачі за рішенням суду „за слухання релігійних передач". Тут коментарі не потрібні. Кожній людині стає ясно, за що судять християн в СССР, коли навіть слухати слово про Христа заборонено, то тим більше визнавати й виповняти Його заповіді.

Положення ув'язнених в тюрмах і загерях тяжке. За молитву у своїй койці (ліжку) і за визнання Христа їх кидають в карцери, позбавляють харчевих передач, побачень з рідними. Листи від рідних з релігійними повчаннями не допускаються і від них не відсилаються. Вони позбавлені права мати і читати Біблію. Вони підлягають усяким репресіям і постійним допитам з пропозицією ціною відречення отримати умовну свободу. На сьогоднішній день ми маємо хворих серед в'язнів, наших рідних, стан котрих на грані смерті.

В лагерях і тюрмах, на допросах померли мученицькому закінчили своє життя наші брати Хмара з м. Кулунда, Ланвин з м. Новосибірська, Кучеренко з м. Миколаєва і др. Вони пройшли свій шлях страдання і проявили вірність Богу до кінця. Про них ми можемо сказати словами гимна:

„Ось багато вже святих перейшли
[до тих берегів
І грядуть часи благії, скоро ми всі
[будем там".

Такий короткий образ пройденого шляху до сьогодня. „І пам'ятай увесь шлях", яким вів тебе Господь Бог Твій"... (Повт. 8:2). Одначе з Його милості ми не щезли. Сьогодні ми поставлені в особливо тісні обставини. Як колись в дні Ісуса Навина, ми знову перед обличчям вирішення питання: чи залишитися вірними Господу, чи відступити від Нього.

Наші рідні, вернувшись з місць ув'язнення після закінчення термінів, в перших же днів піддаються загрозам з боку властей, вимогам припинення релігійної діяльности з обіцянкою в протилежному випадку ув'язнення в тюрмі. Службовцями Церкви, вибранні і рукоположенні на духовне служіння в Церкві, погрожувано негайним арештом і ув'язненням, як дармоїдів. У цей же час їх в праці відмовляють. Усі звільнені від ув'язнень члени Ради Церков ЄХБ під лягають таким же загрожениям. Це являється з боку уряду простим нарушенням закону про відділення Церкви від держави. Служителі тепер поставлені перед вирішенням питання — чи бути вірними Господу і знову йти у в'язницю, чи відступити від Бога. Така дійсність.

Ми заявляємо всім вам, що в пробудженні, яке має місце в нашій державі, нема ані тіні спротиву чи непокори урядові. Наші прохання протягом останніх восьми літ, висловлені в тисячах листів і репрезентативними делегаціями (як не було 17 травня 1966 року, коли делегація з 400 віруючих людей була побита біля будинку, ЦК КПСС і кинена у в'язницю), — говорять про признання нами високого назначення властей. У відповідь ми переживаємо все більше посилювані жорстокі переслідування.

В останні місяці цього року арештовано і осуджено ще 21 вірних, в основному служителів Церкви. Це число збільшується з кожним днем. Спішно відкриваються в багатьох містах і селах нові слідства. 10 вересня ц. р. в м. Рязані знову осуджено на 3 роки суворих лагерів, недавно звільненого старця 75 літ, служителя Церкви, пресвітера Голєва Сергія Терентієвича, відбувшого в тюрмах 18 літ за ісповідування віри в Бога. Хворого, ледве тягнучого ноги, його під руки приводили на суд. Стан його в в'язниці незмірно тяжкий. В м. Одесі жорстоко осуджені молоді вірующі на 5 літ заслання. Одному з них, Родославову Євгенію, 19 літ.

На сьогоднішній день у нас знову 170 в'язнів і 700 осиротівших дітей і дружин.

Вірні ЄХБ систематично підлягають наклепам по радіо і в пресі, де самими витонченими вигадками ставляться в число мерзотних представників і неморальних людей. Так в газеті „Ізвестия" від 18 жовтня 1969 року надрукована під авторством представника Ради по справам релігій при Раді Міністрів СССР, Куроедова, стаття „Подстрекатели" — „Підбурювачі", в якій автор старається перекласти на плечі вірних свою вину за створене положення. Стаття не має в собі ані крихітки правди про справжні страждання вірних в СССР. Заданий центральною газетою підбурюючий тон, повсюдно підхоплений рештою преси, щоб настроїти суспільність проти вірующих.

„Блаженні ви, як ганьбити вас та переслідувать будуть, і будуть обзлую на вас наговорювати всяке слово лихе через Мене". (Мтф. 5.11). Тим ми потішаємся, вірімо в Богоодушевлення Слова Божого, вірімо в скорий прихід Христа на Землю за своєю спокутуваною Церквою. Тому посеред страждань і мимовільних слів, радуємося радістю невимовною, але не можемо ставити в залежність від зовнішніх наше служіння Господу, бо в тому „Бога слухатися треба більш, як людей" (Діян. Ап. 5:29, 4:19).

Ми приймаємо всі підсилювані переслідування і страждання, як із рук нашого люблячого Отця Небесного. Вони не можуть відлучити нас від любови Божої в Христі Ісусі, бо: „Хто нас відлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч"? Як написано: „За Тебе нас цілий день умертвляють, нас уважають за овець, приречених на заколення". „Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив". (Рим. 8:35 - 37).

Як колись на аренах цирків, забагрянених кров'ю мучеників за Христа, так і нас Бог „поставив за найостанніших, мов на смерть засуджених, бо ми стали дивовижем світові, — і Ангелам, і людям" (1 Кор. 4:9)..

Ми осуджені, як в дні Єсифря, всі, один за другим бути відданими до в'язниць, суворих лагерів і заслань.

Ми докладно вивчили слідчі матеріали, допити свідків на судах, вироки і заявляємо перед лицем усього світу, що наші рідні засуджені і страждають за віру в Бога! Доказом того служать повсюдні пропозиції на свободі, в лагерях і тюрмах — за відречення від Бога дарувати волю, позбавлення в'язнів Біблій, постійні і повсюдні ліквідації духовної і релігійної літератури і т. д.

Дорогі діти Божі, християни всього світу, люблячі Господа! У переслідуванні нас ми передбачуємо близький прихід Господа і здійснення Слова Божого. Настав час пробудитися, перевірити свої світильники, поправити їх щирим виливом Духа Святого, умоляючи в спільній-угодженій молитві про це Отця нашого Небесного.

Перед всіма нами вогняними буквами накреслене сьогодні питання: „Чи ми готові зустріти Нареченого душі нашої? Чи Він дорожчий для нас від усіх благ земних? Чи Йому належить першенство в нашому серці"?

Чуємо Його кроки. Він наближається до нас!

Дорогі діти Божії! Ціль нашого звернення до вас заключається в сердечному проханні прийняти тяжку участь у молитві до Всемогучого Бога, щоб Він погляднув на погрози наших переслідувачів і дав слугам своїм сили з повною сміливістю повідати Слово Боже. (Діян. Ап. 4:29).

Ми глибоко віримо у Всемогутність Божу і в нашу узгідnену молитву (Мт. 18:19-20). Це наша покуча потреба звернення до всіх тих, хто щиро полюбив з'явлення Господа і вірний Йому, проводити з нами молитви:

1) за всіх мучеників за Ім'я Христа,
2) за переслідувані Церкви,
3) за духовне пробудження в нашій крайні,
4) за підготовку всіх нас до зустрічі Господа.

Отож об'єднаймося кругом Розп'ятого і Воскресшого в пості і молитві.

„Благодать Господа нашого Ісуса Христа зо всіма вами".

„Прийди, Господи Ісусе". (Об. 22:20).

Ваші брати й сестри во Христі Ісусі, родини в'язнів членів Церкви ЄХБ, осуджених за Слово Боже проживаючих на території СССР.

Листопад 1969 р.

На дорученння з'їзду підписали 62 делегати з 33 міст.

ДІЛОВИЙ ДОКУМЕНТ У СПРАВІ ЖИДІВСЬКО-ХРИСТИЯНСЬКИХ ВІДНОСИН

(Нижче друкуємо повний текст ділового документу — документу епохального значення — в справі жидівсько-християнських відносин, опрацьованого комісією католицьких священників-богословів слідуючого складу: о. Корнеліюс Рійк — директор Канцелярії Святої Столиці для Католицько-Жидівських Відносин; о. Едвард Фланнери — екзекутивний секретар Секретаріяту Американських Єпископів для Католицько - Жидівських Відносин; ігумен Лев Рудлов, О.С.Б., в Єрусалиму, дорадник Ватиканського Секретаріяту для сприяння єдності християн; о. Теодор де Круйф — дорадник того ж Секретаріяту і о. С. Ле Долт. Документ був опублікований 9 грудня 1969 р. кардиналом Лоренсом Шіганом з Балтімору під час конференції, що відбулася під моттом „Образ жида в сучасній культурі", в Лойола Каледжі, Балтімор, США.

Англійський текст документу опублікував англомовний католицький часопис „Бизантайн Католік Ворлд" у числі за 4 січня 1970. Цей же часопис подав слідуючу ідентифікацію того документа: SOU/NOV. 69: 217 (French text: 212), а далі: Reflections and Suggestions of the Directives of „NOSTRA AETATE, 4". Текст документу був виготовлений, як подає „Бизантайн Католік Ворлд", вищезазначеною комісією після дискусій над його змістом більшої групи дорадників і експертів. Переклад документу на українську мову — наш. Редакція „Вісника").

ІНТРОДУКЦІЯ

У теперішній час Церква уважно приглядається до тих нових задач, які світ у страждannих швидких культуральних, соціальних і релігійних змін накинув на неї. Другий Ватиканський Собор (Пастораьна Конституція про Церкву в Модерному Світі) знає про свіжі прагнення людства, що змагають до збереження свободи і гідности людської істоти, і інші вартості людства в період переходу й шукання. І саме на такому підгрунті відбувається зустріч Церкви з Юдаїзмом.

Деклярація Другого Ватиканського Собору про не-християнські релігії з 1965 р. відзначує важний поворотний пункт в історії жидівсько-католицьких відносин. Це значний крок вперед. Після двох тисячоліть, загально характеризованих взаємною ігнорацією і частими конфліктами, вона (Деклярація — р. В.) дала нагоду заангажуватися в діялог з намірением до кращого взаємного порозуміння. За останні чотири роки в різних країнах у цьому напрямі були підприйняті численні ініціятивни і це уможливило встановити кращі передумови до нових взаємовідносин. Настав, очевидно, момент точно оцінити директиви, які вказав Собор, як овочі здобутого досвіду, предложити конкретні пропозиції, що справді допомогли б осягнути в житті Церкви цілі документу Собору.

У Церкві набувається щораз більше знання щодо дійсного місця жидівського народу в історії Спасіння і щодо його перманентного (постійного) вибрання. Цей факт вказує на теологічне оновлення і на нові християнські розмірковування про жидівський народ, що важним е до цього змагати. З другого боку виглядає, що християни ще дуже часто не знають, чим жиди е. Вони, в кожному разі, не бачуть їх, як вони самі в собі е, і як вони себе означують у їхній сучасній і живій дійсності — як народ Біблії, що живе посеред нас. Вони (християни — р. В.) не дивляться на них, як на народ, що в своїй історії стрінувся з живим і правдивим Богом, Який встановив з тим народом заповіт, ознакою якого е обрізання; Той Бог, що в їхню користь звершив чудесний Вихід, що він переживає щороку в своїй Пасхі, як згадку про своє минуле, і як очікування повного здійснення Його обітниць. Той саме Бог об'явив Себе своєму народові Ізраїля і обдарував його Торою (Законом). І Він довіряє йому слово, яке „стоїть вовіки" (Ісайя 40:8). слово, яке стало невгасимим джерелом життя і моління, в традиції, яка не перестала збагачуватися під час століть.

Вірність заповітові була пов'язана з даром землі, який в жидівській душі зберігається досі, як предмет прагнення, що його християни повинні старатися розуміти. На світанку довгих поколінь болісного вигнання, яке дуже часто погіршувалося переслідуваннями і моральними утисками, за що християни прохають у своїх жидівських братів прощення, — жиди виявили тисячома способами свое прив'язання до землі, що була обіцяна їхнім предкам від днів покликання Авраама. Виглядало б, що християни, які б там труднощі вони не переживали, повинні пробувати розуміти і респектувати релігійне значення того зв'язку між народом і землею. Існування держави Ізраїля не може бути відокремлене від цієї перспективи; це само собою не має на гадці якогось осуду історичних подій чи рішень чисто політичного порядку.

Але, якщо таке взаємне порозуміння е необхідним для діялогу між християнами і жидами, — роздумування про місторію Ізраїля е також необхідним для християнства, щоб дефініювати себе щодо свого походження і щодо своєї природи як народу Божого. Без сумніву, багато елементів з різних цивілізацій вирішально причинилися для виробления Християнства як воно е, щодо своїх доктрин і його встановлень; не меншою правдою е і те, що Християнство зросло ся внутрі юдаїзму, де воно знайшло основні елементи своєї віри і культу. З досвіду набутого з заповіту з Богом вийшов християнський світ, який вивів з того досвіду саму суть своїх загальних ідей.

Гідність людини вимагає посуджування всяких форм анти-семітизму (Деклярація про відношення Церкви до нехристиянських релігій). З точки зору на такі відношення Церкви і жидівського народу, легше бачити, як істотно антисемітизм противиться духові Християнства. А ще більше ті відносини виявляють обов'язок кращого порозуміння і взаємної поваги.

Придержуючись цих міркувань, ми пропонуємо декілька сугестій, що будуть відноситися до основних площин життя Церкви, а також відношення до жидів.

ДІЯЛОГ

Відносини між християнами і жидами, в більшости випадків, далі монологу не йшли. Тепер треба встановити правдивий діялог. Діялог, фактично, складається із заходів схильних витворювати краще взаємне розуміння і поглиблення чийхсь традицій. Передумова до діялогу є респект другого, як він е, його віри і релігійних переконань. Всяке прагнення переконувати когось і навертати — виключене. Велики відкритість ума, недовір'я до свого власного упередження і такт, — таких необхідних якостей вимагається, щоб хтось, навіть несвідомо, не .образжував другої сторони діялогу. В додатку до братніх розмов і спільних біблійних студій, зустрічі компетентих людей для студій проблем, що можуть виникати — треба заохочувати.

Де лише можливо і взаємно бажано, — зустрічі перед Богом у молитві і тихих медитаціях — треба заохочувати. Така практика може витворити відкритість духа і смиренність серця, що е так потрібні для розуміння себе й інших. Це, зокрема, вказується, коли

(Закінчення на 10 стор.)

Шевченківський концерт в Едмонтоні

У неділю 8-го березня о 7 год. вечора в Авдиторії св. Івана, 10611 — 110 авеню, відбудеться Концерт з нагоди 156-тої річниці народження та 109-річниці смерти великого національного генія, учителя й пророка українського народу — **ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.**

У концерті беруть участь: об'єднаний хор катедральної громади св. Івана та громади св. Пророка Ілії — диригент Сергій Єременко, хор української школи громади св. Івана, окремі артисти аматори (сольо-спів, деклямації та інші точки).

Головний промовець Вадим Доброліж — артист маляр, який свою промову буде ілюструвати окремими рідкісними фотами (слайдс) з мистецької, зокрема малярської творчости Т. Шевченка.

Концерт організує управа едмонтонського відділу ТУС. На концерт запрошується українське громадянство, зокрема діти і молодь.

М. К.

бувають обговорювані важливіші питання — такі, як справедливість і мир.

БОГОСЛУЖЕННЯ

Пригадуємо тісне кільце, яке прив'язує християнське богослужіння до богослужіння жидівського, яке продовжує жити в нас час. Основне поняття про богослужіння, як вияв спільнотного життя, що розуміється як служба Божа і людства, є однаково в жидів і християн. Ми схоплюємо важливість жидівсько-християнських взаємовідносин, усвідомлюємо спільні форми молитов (тексти, свята, обряди і т. ін.), в яких Біблія займає основне місце.

Треба виявити зусилля зрозуміти краще, що Старий Заповіт зберігає свою властиву вартість (Догматична Конституція про Божественне Об'явлення). Цього заперечувати не можна силою пояснювань Нового Заповіту. Старого Заповіту не можна розуміти виключно в відношенні до Нового, ані понижувати до алегоричного значення, що дуже часто робиться в християнському богослуженні.

У поясненнях біблійного тексту, не поминаючи точок розходження, безперервність нашої віри з вірою Старого Заповіту повинна бути підкреслювана, особливо з точки зору на обітниці і спільні очікування їхнього есхатологічного сповнення.

Що відноситься до читань Біблії, треба застосувати велику увагу в проповідях щодо правильних пояснювань особливо тих текстів, які ніби ставлять жидівський народ в несприятливому світлі. Одночасно, вірних треба поучувати в такий спосіб, щоб вони всі тексти розуміли в їхньому правдивому сенсі, і в такому значенні, яке вони повинні мати для вірних сьогодні.

Комісії, які відповідають за літургічні переклади мусять бути особливо уважні щодо способу передачі висловів чи уривків, які неповіформованими християнами можуть бути інтерпретовані в тенденційний спосіб. Так отже, фраза „жиди" в Св. Івана часом може бути перекладена, згідно з контекстом, „провідники жидів", або „вороги Ісуса" — вислови, які дають краще відображення думки евангелиста і омінають вигляд, що замішував би жидівський народ як такий. Другий приклад є слова „фарисей" і „фарисеїзм", які набрали особливо погірщеного забарвлення. Тут треба вдаватися до екзегетичних студій.

Вищезазначені завваги відносяться також до біблійних читань, до „Оранціо фіделюм" і до коментарів у молитовниках вірних.

Молитви за жидів повинні знаходити натхнення в спільній родівні жидів і християн.

ВИХОВАННЯ

Хоч багато студій і дослідів ще треба буде проробити, за останні роки краще розуміння юдаїзму і його відношення до Церкви здобуто через навчання Церкви, наукові досліди і діялог. З уваги на те, на меті треба мати слідуючі факти:

— Юдаїзм першого століття був складною дійсністю, яка втілювала цілий світ тенденцій духовних, релігійних, соціальних і культурних вартостей, які надавали йому зовсім іншого характеру від юдаїзму, що прийшов пізніше.

— Старого Заповіту і жидівських традицій не можна протиставити Новому Заповітові в такий спосіб, що показував би його релігію самої справедливости, релігію страху і легалізму, що означало б, що тільки Християнство посідає закон любови й свободи.

— Ісус, а також Його апостоли, був жид. Він об'явив Себе, як продовження і виповнення попереднього Об'явлення, основні навчання якого Він предложив наново, вживаючи ті самі методи, які вживали Йому сучасні рабини. Спірних точок з юдаїзмом Його часу було менше, ніж таких, з якими Він погоджувався. Коли ж Він ставив йому спротив, це було завжди з нутра жидівського народу, що робили й пророки перед Ним.

— Щодо суду і смерти Ісуса, Другий Ватиканський Собор пригадав нам, що „що сталося в Ісусових Страстях, за те не можна обвинувачувати всіх жидів тоді живучих, без різниці, ані сьогоднішніх жидів" (Декларація про відношення Церкви до не-християнських релігій)

— Історія юдаїзму не закінчується зруйнованням Єрусалиму, а продовжує розвиватися в багату духову традицію.

— Згідно з навчанням Нового Заповіту, жидівський народ відограє особливу ролю в есхатологічному виповненні історії.

— Навчання тих даних повинно поширитися на всі площини християнського виховання. Між виховними середниками, особливої вартости є слідуючі:

— Катехітичні підручники.
— Підручники історії
— Соціяльні середники комунікації (преса, радіо, фільми, телевізія).

Ефективне використовування тих засобів, очевидно, припускає всесторонне вишколення учителів і вихователів в нормальних школах, семінаріях і університетах.

Дальші досліди, що торкаються юдаїзму й жидівсько-християнських взаємовідносин треба заохочувати, особливо на полі екзегези, теології, історії і соціології. Католицькі наукові інституції й окремих науковців закликається робити вклад до виховання відносно цих проблем. Де можливо, повинні бути встановлені студії юдаїзму, в співпраці з жидівськими науковцями — заохочується.

СПІЛЬНА СОЦІЯЛЬНА ПРАЦЯ

Жидівська і християнська традиція, основана на Слові Бога, глибоко відчуває цінність людини, сотвореної на образ Божий. Любов до того самого Бога повинна бути переведена в дійсну акцію для добра людства. В дусі пророків жиди й християни будуть співпрацювати охоче в змаганні за соціяльну справедливість і мир. Така кооперація повинна поширитися на локальні, національні й інтернаціональні площини.

І спільна акція може працювати також у напрямі великої міри взаємного пізнання й поваги.

ЗАКЛЮЧЕННЯ

Другий Ватиканський Собор вказав шляхи, якими треба йти в відкритті й поглибленні братерства між християнами і жидами. Одначе, перед нами ще лежить довга дорога.

Проблема жидівсько-християнських відносин є справою Церкви, як такої, саме через те, що „шукаючи своєї власної містерії", вона попадає на містерію Ізраїля. Через те ця проблема має своє повне значення навіть у тих місцях, де жидівської спільноти немає. Більше того, вона включає екуменічний аспект. Християнські Церкви, в пошуках об'єднання заповідженого Словом, знайдуть його в повороті до джерел і початків їхньої віри, що нацелена на жидівський традиції, яка ще живе і в наш день. У цій діяльці, єпископів прохається проявити всяку ініціятиву, яку вони вважатимуть слушною. Вони повинні встановити, наприклад, на національному й окружному рівнях, комісії чи секретаріяти, або назначити компетентну людину з уповноваженнями переводити в життя директиви Собору і тут поставлені пропозиції.

„Ватиканська Канцелярія для Католицько-Жидівських Відносин" була встановлена на те, щоб сприяти і збудувати відносини між християнами і жидами. Вона поручає себе на службу всім агенціям, які посвячуються такій праці, щоб допомагати їм у їхній задачі й інформувати їх у надії, що при такій співпраці цілі Собору будуть виконані успішно.

Православні Богословські Курси при Українському Вільному Університеті

Український Вільний Університет у Мюнхені через проф. д-р Н. Полонську-Василенко звернувся до Надзвичайного Собору УАПЦеркви, що відбувся в вересні 1969 р., з пропозицією організувати при УВУ Православні Богословські Курси. Собор поставився сприятливо до цієї думки. В наслідок цього Сенат УВУ, на засіданні 23 жовтня 1969 р., ухвалив заснувати ці Курси й підготовку їх доручив спеціяльній Комісії. До складу Комісії від Сенату УВУ входять декан філософічного факультету проф. Н. Полонська-Василенко та продекан правничого факультету проф. З. Соколюк. На внесення проф. Н. Полонської-Василенко Сенат УВУ ухвалив запросити на члени цієї Комісії протопресвітера мгра П. Дубицького і митр. прот. мгра А. Дублянського. Сама Комісія запросила ще до співпраці в ній заступника голови Вищого Церковного Управління УАП Церкви митр. прот. Д. Бурка. Комісія вже розпочала підготовчу працю для організації Православних Богословських Курсів.

(„Ріпя Церква", ч. 81, 1970)

„Українські народні танці"

Під такиу заголовком, за редакцією Павла Вірського у видавництві „Наукова Думка" в Києві вийшла книжка великого формату. У ній подана характеристика народніх танців, їх класифікація і описано головніші танцювальні позиції й рухи. До 140 відомих танців записано їх хореографію та музику до них. У виданні є багато чорно-білих і декілька кольорових ілюстрацій.

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

— Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! кожен по-своєму, не в лад гримівло священство...

— Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! — тихо, урочистою луною відповідала Олегова півча.

— Слава Отцу і Сину і Святому Духу! — забірмо якнайвище, різними мінором, священство...

— І нині і присно і во віки віков, амінь, — урочисто відповідав Олег, а дідунь з бабунею творили глибокий поклін перед образом святого Павла, єпископа ісповідника.

— Господи Ісусе Христе й Пречиста Діво Маріе! — умилялися дубинівчани.

Наприкінці молебня Антонас протиснувся до титаря Єфрія й пошепки сказав йому щось на вухо. Вмент старий гитар покинув воскову крамницю й шерхнувся по церкві:

— Процесію, забирай процесію! А ви, панове, браттво, свічки!

— А ну, хутчій, серденята, ану скоріше. Та ставайте від дзвіниці вздовж до вулиці. Лихтарі... Куме Сидоре, кажіть забирати лихтарі. Гень, де що е по церкві!

Незабаром довжена процесія хрестів, корогов, братчиків з високими свічками, підлітків з ліхтарями та дітей-школярів з повними кошиками польових квітів, — розтяглася від цинтаря трохи не до самої дідуневої брами. На вулиці, стовповім шляху, загальмувався рух подорожніх. Якийсь пан, чвіркою цугом, минув процесію боком, трохи не ровом, та, злегка підняши зеленого, з павиним пером капелюха, дивувався, „що то ест"? Напроти нього бердичівська балагура, повна купців: один кінь злякався, другий зноровився, а бичавий, що все охочий був трохи постояти, не зважаючи ані трохи на незвичайні довколишні обставини, спокійно скуб собі бур'ян при рові. Ні тпру, ні ну!

— А ну но там, жидзе! Рушай! — розгнівався пан і врешті не витримав таким:

— А що то у вас киньки, люди?

Заким люди зміркували, як би то йому найлішше панові відказати, Антанас вдарив у всі дзвони:

— Бам! вночі, вночі, вночі, вночі, бам! Вночі, вночі, вночі; вночі! Бам! вночі!...

І силкуючись перемогти шум дзвонів, дід Павло крикнув:

— В нас киньки любідей!

Тимчасом з цинтерної брами, в супроводі священства й півчої, стежкою з накиданих дітьми квіток вийшов дідунь, потупний, похилий, збентежений і заразом зворушений, зі спущеними долі очима.

— Правило віри і образ кро-то-о-сти!...

— поясняв панові Олег — і урочистий похід повільною ходою рушив до плебанії.

Тут, перед ґанком, вже стояли вяті, що поспішили сюди з церкви навпростець, через садок з образами в руках і готовими заздалегідь обдуманими промовами. Бабуня також була вже тут.

— Не дячить мені грішній жінці, йти з процесією — сказала дідуневі. — Ци серце, а я сама собі, сидочком....

Гідійшовши до ґанку, похід став, півча змовкла, і натовп з кількасот чоловіка застиг немов під чиїмсь загадом.

Була обідня пора, високо серед безхмарного неба стояло лишнее сонце, але з заходу, з ставу, подихав вітерець, охолоджуючи вінрлі чуби й обличча дубинівчан.

У браму тихо вкотився фаетон безлишнянського отця Григорія, і молодий Гайкевич Только, ухінчений семінарист, скочив з підніжки, далеко не дойджаю чи до ґанку, а за ним і отець Гриць з Глафірою Павлівною. Коли вони, ледве протискаючись крізь натовп, наблизилися до ґанку, отець Володимир, гучно на ціле подвір'я проголосив епіграф до своєї поздоровної промови:

— Се аз і діти, яже дав мні есть Бог!

В міру того, як далі текла промова, тут і там заблискотіли жіночі сльози, по чулися здушені зітхання, пошморгування... Але коли промовець ніби затхнувся, голос його затрепетів і цілим дощем сліз зросилася його сива борода, — натовп захитався, перекладши свої свічки в ліві руки, правими руками шорстких свит і собі потягнася до очей та довгого завислого вуса.

— ...Благословн ж, старче праведний, нас, убіленних снівною чад твоїх і научи нас путям хождення твоєю во всяком благочестії і чистоті, — смічнив отець Володимир і вчинив низький поклін дідуневі. Але ще нижче, до самісінької землі, уклонився йому дідунь, прийнявши від нього образ Св. Павла-ісповідника, свого небесного патрона. За отцем Володимиром, коротше й не так чуло, промовляли і Харитон, потім молодий отець Лев — від онуків, і нарешті отець Кость, що, почавши своє слово, як і попередні промовці, по церковно словянському, мішма з російським, скінчив його мовою... дідуневих парафян:

— ...Ще не загинула слава Божа серед людей, коли перед престолом Всевишнього стоїть такий заступник наш, як старенький, шановний дубинівець-кий отець: не загинув ще й рідний край наш, коли за нього, за його люд, горить до Господа оце просте та чисте серце, коли моляться за той люд оці боголюбині уста. Парафіяни! Панове браттво і всі ви, люди добрі! Шануйте свого старенького, поважайте, годіть йому, не відворкуйте! Пам'ятайте добре вік вашого отця рідного і прощайте його немоги з часами, може, й гостре старече слово. Знайте, що після стареньких прийдуть новітні, може бути, що й жіпші, та не такі самі. Хай вже нам Бог помагає синкувати, а ім батькувати у нас отче й вас, дітонькн духовні, а парафіяни, а тебе, найстарший з-між усіх нас! Кажучи останне, отець Кость взяв на руки першого дідуневого правнука, маленького Левчика, Харитоненка, підняв його в гору й смачно поцілував в лобату голівку.

Промови скінчилися.

Дідунь низенько вклонився благочинному яко заступникові владики, так само священникам, іншим гостям, браттчикам і всім парафіянам.

— Спасибі! Благодареніе, люди добрі, за честь і труд! Господь да благословить вас од нині і до віка і воздасть вам сторицею! Спасибі, дітоньки!...

Півча заспівала многоліття, а до дідуня і бабуні почали приступати поодинці — рідня, гості, чоловіки, діти, баби, знов панни, знов селяни, Артем, дід Павло, баба Стешка, Рая, Галя, Євген Маркович, інші півчі, що вже скінчили співати і замішалися з звичайними присутніми. Корогви, свічки й ліхтарі приватним способом, через садок, повезли до церкви, натовп меншав, почалися приватні розмови.

Церковне святкування скінчилося.

Вздовж по подвір'ю протягнися полотна — скатерті, заставлені стравами для братчиків, церковників та поважних парафіян. Гості сіли обідати під горіхом. Діждалося свого й жебрацтво: хтось із матушок роздавала їм коло пекарні по пів коиша та, шматку сала, або ковбаси.

(Далі буде)

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" за грудень 1969 р.

Помічник довіреного епископа о. М. Рівецюк з Родзена, Мани.

Громадою, Ман.: 50-літній Ювілей о.-ов Петрів й Теклі Кушнірів, посвячене від Ювілятів	610,00
З похорону бл. п. Петра Чіпка	15,00
Морідала, Ман.: З похорону бл. п. Оксани Цілко	7,00
Шортгілл, Ман.: З похорону бл. п. Лесіка Фаріон	5,00
З похорону бл. п. Петра Євсевєєва	15,00
Фани Флок, Ман.: З похорону бл. п. Іванни Менцюр, посмертна від сина Петра в честь родини	10,00
Робзтон, Ман.: З похорону бл. п. Теклі Шуплати	35,00
Шелвінг, Ман.: З похорону бл. п. Фросини Пйдь	10,00
Освборн, Ман.: В річницю смерти бл. п. Анастазії Дрозд, від сина Володимира з родиною	10,00
Форт Франсес, Онт.: З похорону бл. п. Маргарити Настасів, пересл. о. Ю. Яворівський	15,00
Фон Лейк, Саск.: З похорону бл. п. Кіпріяни Керпяк, пересл. о. І. Маслій	10,00
Ватерфорд, Онт.: Пожертва С. Дворовців	26,00
Вернон, Б. К.: Пожертва Жіночого Товариства бл. св. Ольги при церкві Успіння Пресв. Богородиці, пересл. Надія Мацюк	20,00
Рідкліфф, Саск.: З похорону бл. п. Марії Хомік, прислав А. Топольницький	20,00
Сторфорд, Саск.: З 60-літнього Ювілею п-ви Вівтоняків, прислав М. Ф. Вівтоняк	5,00
Ем Пойнт, Алта.: З похорону бл. п. Онуфрія Мельника, прислав о. О. Сорочук	20,00
Садбурн, Онт.: Пожертва В. Манцюрюка	5,00
Едмонтон, Алта.: З весілля Петрусі Хобзи з Володимиром Берізуном, пожертва від зяті і бабки Горбанів, прислав о. О. Фляк	10,00
Вінніпег, Саск.: З похорону бл. п. Петра Семьків, пожертва від дружини, прислав Н. С. Шевчук	10,00
Росборн, Ман.: З похорону бл. п. Федора Балтбаса, прислав о. Л. В. Дячина	5,00
Гоннічних п'ять долярів прислав о. П. Зубрицький з Ту Гіллс, Алта.	
Мідлтон, Алта.: З похорону бл. п. Петра Гоцовського	30,00
Мідлтон, Алта.: З похорону бл. п. Петра Мишинюка	35,00
Ту Гіллс, Алта.: З похорону бл. п. Василя Серени	9,00
Брендал, Алта.: З похорону бл. п. Марії Войтович	15,00
Морнінг, Алта.: Із обідки по панахиді в річницю смерти бл. п. С. Бендрик	15,00
Пембіна, Н. Д.: В річницю смерти бл. п. Ніколая Клімка, пожертва від дружини, приведена о. В. Вислень з Вейта, Мани.	10,00
Рідкліфф, Саск.: З похорону бл. п. Дениса Пікоти, прислав о. С. Зуляк	11,00
Торонто, Онт.: З 41-річного Ювілею Йосипа і Катерини Пайтельських, прислав о. П.	

Саскач	10,00
Гемілтон, Онт.: З весілля Вознюківни і Оваш Кульчицьких, прислано М. Сапарів	25,00
Су Лукмит, Онт.: Пожертви Дм. Климів	5,00
Гудзь, Саск.: З 60-ліття народження Юрія і Катерини Павлишинів, прислано І. Мишастих	7,50
Вінніпег, Ман.: Пожертва Галини Коваль	5,00
Гемілтон, Онт.: З уродин дітей о. протоп. і добродійки Кравця	10,00
З нагоди посв. дому п-ва Пашів і „Дня Подяки" для батьків о. і добр. Кравців, прислано І. Кубрак	10,00
Віндзор, Онт.: З нагороди бл. п. Катерини Ковпак, в Україні Василя Ковпака, Віктора, Б. К., в пам. 1962 р., яке 8-мий рік, діє в Лондонській Громаді, яке й виконує його ідею несподіваного.	

Перший вітав ювілята й його дружину голова громади, він же й господар імпрези — Б. Яремченко, висловлюючи свою й всіх присутніх велику приємність з подорожування свойого о. Настоятеля в десяту річницю його Священства; його слова стверджували присутні спонтанним відзначенням многоліття. Також, ним'яоучи до нагородження, з нагоди Ювілею Півстоліття УГПЦК о. Миколи — за його ревне пастирське служіння — Золотим Хрестом, п. Б. Яремченко, з вищезгаданим управнів й жертвенности громадян, вручує йому грошевий дарунок, який зможуть вірні для набуття цього Хреста, щоб, так, визначити черговe удостоєння свойого Душпастиря.

Наступно вітали:

— Від Відділу СУК ім. Кн. Ольги — голова п-ні Г. Володелько, яка, вручуючи окремий дарунок, сердечно подякувала їм за виразумість і повсячасну допомогу в праці жіноцтва й побажала здоров'я й витривалости на довгі роки; від Молод. Відділу ОДУМ-у, із вручениям і того дарунку, голова Гр. Яремченко, щиро подякував о. Миколі за батьківську допомогу молоді у всіх потребах її виховання; від Шкільного Том., Ол. Блощинський, зазначуючи вдячність, але й трудящі рідношкільництво — з подякою підкреслює велику вусилля опіки о. Миколи й добродійки в ділянці навчання дітей рідної мови. У слід за цим, від цих же дітей, учениця Катя Говнаренко, мило вимовлено й зворушливо висловила їм дячучу щиру подяку за добру науку і вручила гарну квітицю квітів.

Після цього, по моменті, приступлено до вечері, що вже чекала на столах. По вечері, за чергою вітали ще о. Миколу — від діючої управи: М. Педенко, від громадянства — б. голова управи й суч. член Ековрх. Ради — Ар. Степанюк, дальше, б. довголітній голова управи й Будів. Комітету — М. Співак те-б. голова управи — Ол. Рибка. Всі вони, вітаючи о. ювілята й дружину, висловлювали їм побажання на майбутнє й подяку з признанням за їх примірність і уміння вести відділу краще як у церковно-громадському так і суспільно національному відтинках, — у громаді й поза нею.

О. Микола, в закличному слові, сердечно подякував за все: п. Б. Яремченкові — за переведення, управами і жіноцтву — за вряджения вечори, бесідникам — за привітання, всім за участь і обдарування його. Він признав від себе й добродійки й вищий старости, в ніру своїх дорослих спровожкостей, спостерігає за належній високості священичої праці у Рідній Церкві.

На закінчення, на закид громади, п-ні О. Сайкіз і Т. Ганжієвій зібрати між присутніми на пресу $40.00, з чого на „Вісник" придбано $18.00.

По моменті подяки, присутні відчували добрий свій вечерок, довго ще сиділи й гуторили помеж собою, на доказ, що цей вечір відбувся в гармонії і дружній атмосфері, в участю всієї громади.

Лондонська громада, де сущ. о. Миколі Дебріну вже 8-мий рік священикує, життя — це майже виключно імміграція по 1949 р., не велика числом, але сильно духом і жертвенна. Цьому й завдячується, що, у відносно короткому часі майже в повні заселено й спільному розбудову прекрасного Храму, з іконостасом, лавками, тощо, і резиденції з належним у держанням для нашого о. Настоятеля. В громаді мають всі дані для її життєздатности на майбутнє.

Ці скромні рядки мойого допису закінчую на осуд читачів, а о. Миколі й добродійці — хай Господь Бог дає ще довгі літа в Рідній Церкві служити Богові й народові.

М. П.

З НАГОДИ УРОДИН ДІТЕЙ — НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" І ЦЕРКВУ

Гемілтон, Онтарію

В житті людини бувають приємні окази, коли збирається тісненький гурт приятелів, щоб відзначити певне родинне свято. Майже кожна родина гостить часвід-часу у домі своїм друзів та знайомих, але небагато з таких гостин, на яких не забувається за українську пресу чи якісь національні потреби. Окази, на яких не забувається і за якісь громадські обов'язки — дуже бажані й корисні в житті будь-якого суспільства й про них з приємністю згадується в нашій пресі. Адже ж, „не хлібом самим людина повинна жити", натомість, повинна пам'ятати про мету свого призначення на цьому світі, — тим більше, це відноситься до нас, українців, — коли хочемо затримати нашу національну ідентичність. Ми повинні використовувати в цій кожну, навіть маленьку, нагоду для збіркової акції на добродійні цілі, як на: пресу, Церкву, потреби уряду Української Народньої Республіки в екзилі й інше.

Тому надзвичайно приємно згадувати про оказію, яка відбувшись в домі о. протодиякона та добродійки М. Кривих. Ця прибрана пара, виховавши своїх дітей в християнському дусі, вибрала для себе затишне й спокійне місце та проживають „собі в Богом" в свойй новозбудованій, власними руками, хаті не далеко м. Гемілтону, при шляху (гайвей) ч. 20, займаючись маленьким господарством для власної потіхи. Отець - Протодиякон Кривих уже відійшов на емеритуру (відпочинок) й разом з добродійкою тішаться своїм життєвим здобутком: рідними дітьми, зятьми, невісткою та внуками. Нікоми не забувають Служб Божих, а з нагоди святочних, оказій — о. протодиякон бере участь у відправах, надаючи своїй голосом і глибоко-релігійною поставою тон святочного настрою учасникам.

В неділю, 31го серпня, 1969 року, о. протодиякон Микола з добродійкою замовили Молебень, який о. прот. В. Федак відправив в Соборі Св. Володимира, в супроводі хору й численного громадянства, як подяку Господу Богу за Його всі добродійства і ласку.

Після молитви, ближчі друзі зібрались в домі добродіїв Кривих на гостину, де було виявлено, що цю приємну оказію влаштовано з нагоди уродин їх дітей: доньки Марії, сина Петра й найменшої доньки — Афанасії. В дуже гарному й веселому настрої, о. протод. Микола привітав присутніх гостей та поінформував, що їх діти є народжені в різних роках, але майже в одному місяці, отже, мета себе виправдала потрійним родинним святом в один день.

Від громади Собору Св. Володимира, говорив о. прот. В. Федак, наголошуючи заслуги християнського виховання родини Кривих та висловив щирі побажання для Марії, Петра й Афанасії та їх дітей, а присутні, доцучочись до них — заспівали „Многая Літа".

Під час гостини було переведено збірку, якою зайнялася їв. Завгородній. Зібрано 92 дол., з чого на Собор Св. Володимира призначено 82 дол., а на пресовий фонд „Вісника" — 10 дол.

Тема несподіванок виясчилася й мило вразила не тільки гостей, але й самих дітей і тому, на тиждень пізніше, дня 7-го вересня, 1969 року, старша донька Марія Панів із своїм чоловіком Стефаном, на своїй розлогій фермі, недалеко м. Каледонії, влаштували „День Подяки" для своїх тата й мами. На подвір'ї, немов у парку, під зеленим дубом були розставлені столи, за які запрошено гостей. Після відспівання молитви, о. прот. В. Федак, в асисті о. протод. Миколи, поблагословив їжу. Куховаря п. Бояздренко частував — в першу чергу з- борщем, який він зварив на отні із запашною сімейного повітря, і недаремно, чому цей борщ так добре смакував! Після смачної поживи, відбувись офіційні частина, під час якої промовляли: о. прот. Федак, господиня Марія й пані Демченко.

Розмова Панів є дуже доброзичливою і доброзичливі й приємні. Члени-парафіяни Українського Греко-Православного Собору Св. Володимира, — недавно стали власниками гарної фарми-хутора. З нагоди цього нового здобутку — за відвідинною поміч Бояздренків і Григоренків — було влаштовано для власників приємну несподіванку, — посвячення і обід.

При цій нагоді, на виклик пп. П. Трипільського й Григоренка, переведено збірку, яка принесла 105 доларів: на Собор Св. Володимира — 95 дол., а на пресовий фонд „Вісника" — 10 дол.

Отже, разом на двох оказіях було зібрано: на церкву — 177 дол., а на пресовий фонд „Вісник" — 20 дол.

Всім жертводавцям та ініціаторам виявляється щире СПАСИБІ, а о. протодиякон Микола, добродійці та всій родині — ЩАСТИ БОЖЕ!

Приятель.

ЙОСИП І КАТЕРИНА ШМІГЕЛЬСЬКІ

Торонто

Переглядаючи наші пресу, час-до-часу, можна бачити імена жертводавців, котрі дають поважні суми на наші культурно-освітні інституції, церкви, фундації й на пресу. Це річ дуже похвальна.

В м. Торонті живе одна скромна родина — Йосип і Катерина Шміґельські, що могли б бути прикладом для багатьох своєю жертвенністю. У рекордах катедри св. Володимира є їх повоєнна жертва внесена в „Золотій Книзі", а за минулих десять років, п-во Шміґельські звернули свою увагу на громаду св. Анни в Скарборо, бо й там організувалась і будувалась нова церква, і щедро давали свої дари на будову і на сплату її боргів.

- Хтось мій би подумати, що це звичайна родина. Ні. Йосип уже довший час (18 років) не працює через брак здоров'я, а п-і Катерина працює в ресторані й заробляє на утримання дому. Надвишку свого дорібку дають на добродійні справи.

От добрий приклад: минулого літа заховали вони кутити собі місце на вічний спочинок. Коли довідались, що була різниця в ціні за могилку на сто доларів, сказали: „Обо цвинтарі дуже гарні. А ми вибираємо собі дешевше місце, а сто доларів даємо на церкву св. Анни в Скарборо".

Щоб виявити признання п-ву Шміґельським за їх щедрі дари й належно відзначитись їм, управа громади на чолі з п. П. Мудрим, голосною, вибрала день їх імянин, 11-го листопада і відзначила сорок-один рік їхнього подружжя. Митроф. прот. П. Савець відслужив молебень за здоров'я Шміґельських Ювілятів, а т. М. Матерн і гості помагали співати.

Хата їх скромна невелика, але в середині вона українська, — чисомпся: „Український Голос", „Вісник", шевченківська „Свобода" й ін. Рівнож пишеться гарни бібліотека.

Гості склали побажання, подяки на пам'ятку дарунок, а ви нашу пресу, „Вісник" і „У. Голос" призначено по десять дол.

За минулих 31 років, я маю нагоду приглядатись, що це родина релігійна, патріотична, жертвенна і свідома своїх громадських і церковних обов'язків. За своїх скромних ощадностей п-во Шміґельські пожертвували поверх чотари тисячі дол. на катедру і на парафію св. Анни.

Обоє приїхали до Канади в 1926 р., — п. Йосип з с. Плугів, Золочів, а пані Катерина з с. Шоломия, Бібрка біля Львова, місце народження сл. п. мученика-героя Адама Коцка. По двох роках свого побуту в м. Торонто подружились і обоє щирого подбали, щоби бути корисними громадянами і вірними членами Церкви Українського Народу.

Боже Вас благослови ще на довгі літа!

о. П. С.

P. S.

Збірка була, як слідує:

По 4 дол.: п-во Шміґельські. По 2 дол.: о. П. Савець, М. Матерна, Ол. Федорів, М. Баїній і М. Деревінюк. По 1 дол.: Іван Бодначук, Я. Кобильчук, В. Стефанюк і Анна Петрашкан.

Подякування за милу несподіванку, з нагоди їхнього Ювілею, п-во Шміґельські пожертвували $100.00 на церкву св. Анни.

ПОДЯКА

Гемілтон, Онт.

20-го вересня 1969 року влаштовано свято-бенкет для мене і дружини з нагоди 25-ліття Священенослужіння в Українській Греко - Православній Церкві в Канаді.

Хотілося б подякувати особисто кожному учасникові відзначення цього ювілею. Нещасливо, що кожись це здійснимо, але покищо звертаюся до всіх друкованим словом через нашу українську пресу.

Щиросердечно дякуємо:

Ювілейному Комітетові та цілій Свято-Володимирській Соборній Громаді за організування і проведення святкового бенкету з нагоди срібного ювілею та за дарунок.

Всеосвященішим і Високопреосвященішим Владиці м: Митропол о ж и т у ІЛАРІОНУ, Митрополиту ІОАННУ, Митрополиту МСТИСЛАВУ, Архиепископу АНДРЕЮ, Єпископу БОРИСУ за щирі слова привітання.

Високопреосвященні і ш о му Архиепископу і Заступникові Митрополита МИХАЙЛУ за вшанування нас своєю присутністю та нагородження нас Грамотою Архиепис-

УЖЕ ПОРА БРАТИСЯ ДО ПИСАННЯ ПИСАНОК

У Складі Церковних Речей при Консисторії можна набути приладдя для писання писанок (фарби, віск, хистка) з інструкціями-в англійській мові і з взорами (2 картки — 21 взір). Ціна — $3.50.

Фарби — чорна, жовта, зелена, помаранчева, ясно і темно синя, ясно і темно червона, бруватна — пакетик .35 п. або 3 за $1.00.

Віск — .25 п. кусок.

Дерев'яні писанки — $3.50.

До вищеподаних цін просимо додати кошти оплати пересилки, а мешканців Манітоби — 5% на покриття прибуткового податку.

Замовлення висилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man., Canada.

ГРОМАДА ВШАНУВАЛА 10-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА СВОЄГО НАСТОЯТЕЛЯ

Лондон, Онт.

В суботу, 20-го грудня, 1969 р., Українська Прав. Громада Пресв. Трійці в Лондоні, Онт., записала в своно парафіяльну історію ще одну подію доброго вчинку. — У вересні того року, нашому Настоятелеві о. М. Дебрину минуло 10 літ його Священнослужіння. З цієї ювілейної нагоди, управа громади в співпраці управи жіноцтва, молоді й школи — рішила відзначити цю річницю вшануванням о. Миколи прийняття, у формі несподіванки.

То-ж, у згадану суботу, по відправі Вечірні у церкві, голова громади Б. Яремченко запросив о. Миколу й добродійку Катерину до Парафіяльної залі, де, несподівано для них, численно зібране громадянство привітало їх гучними оплесками; до того, святочно прибрані столи й ювілейний торт з написом 10-ліття Священства — були для них чи не найнеспорудливішою хвилиною з цілого 10-ліття.

Отець Микола Дебрин прибув до Канади що 2-гій Світ. Війні з дружиною і двома дітьми. Має належну освіту й практику церковно-громадського життя. По ознайомленні богословських курсів в Колегії Св. Андрея у Вінніпезі був висвячений Влад. Вл. Митрополитом Іларіоном, у вересні 1959 у Священика. Після цього, відбув своє місійне 3-річне Душпастирство у Парафіяльній Окрузі Нью-Вестмінстер, Б. К., обслуговуючи громади: Бірнабі, Чиліован, Порт Алберні й Вікторія, Б. К., а від 1962 р., яке 8-мий рік, діє в Лондонській Громаді, яке й виконує його ідею несподіваного.

Перший вітав ювілята й його дружину голова громади, він же й господар імпрези — Б. Яремченко, висловлюючи свою й всіх присутніх велику приємність з подорожування свойого о. Настоятеля в десяту річницю його Священства; його слова стверджували присутні спонтанним відзначенням многоліття. Також, ним'яоучи до нагородження, з нагоди Ювілею Півстоліття УГПЦК о. Миколи — за його ревне пастирське служіння — Золотим Хрестом, п. Б. Яремченко, з вищезгаданим управнів й жертвенности громадян, вручує йому грошевий дарунок, який зможуть вірні для набуття цього Хреста, щоб, так, визначити черговe удостоєння свойого Душпастиря.

Наступно вітали:

— Від Відділу СУК ім. Кн. Ольги — голова п-ні Г. Володелько, яка, вручуючи окремий дарунок, сердечно подякувала їм за виразумість і повсячасну допомогу в праці жіноцтва й побажала здоров'я й витривалости на довгі роки; від Молод. Відділу ОДУМ-у, із вручениям і того дарунку, голова Гр. Яремченко, щиро подякував о. Миколі за батьківську допомогу молоді у всіх потребах її виховання; від Шкільного Том., Ол. Блощинський, зазначуючи вдячність, але й трудящі рідношкільництво — з подякою підкреслює велику вусилля опіки о. Миколи й добродійки в ділянці навчання дітей рідної мови. У слід за цим, від цих же дітей, учениця Катя Говнаренко, мило вимовлено й зворушливо висловила їм дячучу щиру подяку за добру науку і вручила гарну квітицю квітів.

Після цього, по моменті, приступлено до вечері, що вже чекала на столах. По вечері, за чергою вітали ще о. Миколу — від діючої управи: М. Педенко, від громадянства — б. голова управи й суч. член Ековрх. Ради — Ар. Степанюк, дальше, б. довголітній голова управи й Будів. Комітету — М. Співак те-б. голова управи — Ол. Рибка. Всі вони, вітаючи о. ювілята й дружину, висловлювали їм побажання на майбутнє й подяку з признанням за їх примірність і уміння вести відділу краще як у церковно-громадському так і суспільно національному відтинках, — у громаді й поза нею.

О. Микола, в закличному слові, сердечно подякував за все: п. Б. Яремченкові — за переведення, управам і жіноцтву — за вряджения вечори, бесідникам — за привітання, всім за участь і обдарування його. Він признав від себе й добродійки й вищий старости, в ніру своїх дорослих спровожкостей, спостерігає за належній високості священичої праці у Рідній Церкві.

На закінчення, на закид громади, п-ні О. Сайкіз і Т. Ганжієвій зібрати між присутніми на пресу $40.00, з чого на „Вісник" придбано $18.00.

По моменті подяки, присутні відчували добрий свій вечерок, довго ще сиділи й гуторили помеж собою, на доказ, що цей вечір відбувся в гармонії і дружній атмосфері, в участю всієї громади.

Лондонська громада, де сущ. о. Миколі Дебрину вже 8-мий рік священикує, життя — це майже виключно імміграція по 1949 р., не велика числом, але сильно духом і жертвенна. Цьому й завдячується, що, у відносно короткому часі майже в повні заселено й спільному розбудову прекрасного Храму, з іконостасом, лавками, тощо, і резиденції з належним у держанням для нашого о. Настоятеля. В громаді мають всі дані для її життєздатности на майбутнє.

Ці скромні рядки мойого допису закінчую на осуд читачів, а о. Миколі й добродійці — хай Господь Бог дає ще довгі літа в Рідній Церкві служити Богові й народові.

М. П.

З НАГОДИ УРОДИН ДІТЕЙ — НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" І ЦЕРКВУ

Гемілтон, Онтарію

В житті людини бувають приємні окази, коли збирається тісненький гурт приятелів, щоб відзначити певне родинне свято. Майже кожна родина гостить часвід-часу у домі своїм друзів та знайомих, але небагато з таких гостин, на яких не забувається за українську пресу чи якісь національні потреби. Окази, на яких не забувається і за якісь громадські обов'язки — дуже бажані й корисні в житті будь-якого суспільства й про них з приємністю згадується в нашій пресі. Адже ж, „не хлібом самим людина повинна жити", натомість, повинна пам'ятати про мету свого призначення на цьому світі, — тим більше, це відноситься до нас, українців, — коли хочемо затримати нашу національну ідентичність. Ми повинні використовувати в цій кожну, навіть маленьку, нагоду для збіркової акції на добродійні цілі, як на: пресу, Церкву, потреби уряду Української Народньої Республіки в екзилі й інше.

Тому надзвичайно приємно згадувати про оказію, яка відбувшись в домі о. протодиякона та добродійки М. Кривих. Ця прибрана пара, виховавши своїх дітей в християнському дусі, вибрала для себе затишне й спокійне місце та проживають „собі в Богом" в свойй новозбудованій, власними руками, хаті не далеко м. Гемілтону, при шляху (гайвей) ч. 20, займаючись маленьким господарством для власної потіхи. Отець - Протодиякон Кривих уже відійшов на емеритуру (відпочинок) й разом з добродійкою тішаться своїм життєвим здобутком: рідними дітьми, зятьми, невісткою та внуками. Нікоми не забувають Служб Божих, а з нагоди святочних, оказій — о. протодиякон бере участь у відправах, надаючи своїй голосом і глибоко-релігійною поставою тон святочного настрою учасникам.

В неділю, 31го серпня, 1969 року, о. протодиякон Микола з добродійкою замовили Молебень, який о. прот. В. Федак відправив в Соборі Св. Володимира, в супроводі хору й численного громадянства, як подяку Господу Богу за Його всі добродійства і ласку.

Після молитви, ближчі друзі зібрались в домі добродіїв Кривих на гостину, де було виявлено, що цю приємну оказію влаштовано з нагоди уродин їх дітей: доньки Марії, сина Петра й найменшої доньки — Афанасії. В дуже гарному й веселому настрої, о. протод. Микола привітав присутніх гостей та поінформував, що їх діти є народжені в різних роках, але майже в одному місяці, отже, мета себе виправдала потрійним родинним святом в один день.

Від громади Собору Св. Володимира, говорив о. прот. В. Федак, наголошуючи заслуги християнського виховання родини Кривих та висловив щирі побажання для Марії, Петра й Афанасії та їх дітей, а присутні, доцучочись до них — заспівали „Многая Літа".

Під час гостини було переведено збірку, якою зайнялася їв. Завгородній. Зібрано 92 дол., з чого на Собор Св. Володимира призначено 82 дол., а на пресовий фонд „Вісника" — 10 дол.

Тема несподіванок виясчилася й мило вразила не тільки гостей, але й самих дітей і тому, на тиждень пізніше, дня 7-го вересня, 1969 року, старша донька Марія Панів із своїм чоловіком Стефаном, на своїй розлогій фермі, недалеко м. Каледонії, влаштували „День Подяки" для своїх тата й мами. На подвір'ї, немов у парку, під зеленим дубом були розставлені столи, за які запрошено гостей. Після відспівання молитви, о. прот. В. Федак, в асисті о. протод. Миколи, поблагословив їжу. Куховаря п. Бояздренко частував — в першу чергу з- борщем, який він зварив на отні із запашною сімейного повітря, і недаремно, чому цей борщ так добре смакував! Після смачної поживи, відбувись офіційні частина, під час якої промовляли: о. прот. Федак, господиня Марія й пані Демченко.

Розмова Панів є дуже доброзичливою і доброзичливі й приємні. Члени-парафіяни Українського Греко-Православного Собору Св. Володимира, — недавно стали власниками гарної фарми-хутора. З нагоди цього нового здобутку — за відвідинною поміч Бояздренків і Григоренків — було влаштовано для власників приємну несподіванку, — посвячення і обід.

При цій нагоді, на виклик пп. П. Трипільського й Григоренка, переведено збірку, яка принесла 105 доларів: на Собор Св. Володимира — 95 дол., а на пресовий фонд „Вісника" — 10 дол.

Отже, разом на двох оказіях було зібрано: на церкву — 177 дол., а на пресовий фонд „Вісник" — 20 дол.

Всім жертводавцям та ініціаторам виявляється щире СПАСИБІ, а о. протодиякон Микола, добродійці та всій родині — ЩАСТИ БОЖЕ!

Приятель.

ЙОСИП І КАТЕРИНА ШМІГЕЛЬСЬКІ

Торонто

Переглядаючи наші пресу, час-до-часу, можна бачити імена жертводавців, котрі дають поважні суми на наші культурно-освітні інституції, церкви, фундації й на пресу. Це річ дуже похвальна.

В м. Торонті живе одна скромна родина — Йосип і Катерина Шміґельські, що могли б бути прикладом для багатьох своєю жертвенністю. У рекордах катедри св. Володимира є їх повоєнна жертва внесена в „Золотій Книзі", а за минулих десять років, п-во Шміґельські звернули свою увагу на громаду св. Анни в Скарборо, бо й там організувалась і будувалась нова церква, і щедро давали свої дари на будову і на сплату її боргів.

- Хтось мій би подумати, що це звичайна родина. Ні. Йосип уже довший час (18 років) не працює через брак здоров'я, а п-і Катерина працює в ресторані й заробляє на утримання дому. Надвишку свого дорібку дають на добродійні справи.

От добрий приклад: минулого літа заховали вони кутити собі місце на вічний спочинок. Коли довідались, що була різниця в ціні за могилку на сто доларів, сказали: „Обо цвинтарі дуже гарні. А ми вибираємо собі дешевше місце, а сто доларів даємо на церкву св. Анни в Скарборо".

Щоб виявити признання п-ву Шміґельським за їх щедрі дари й належно відзначитись їм, управа громади на чолі з п. П. Мудрим, голосною, вибрала день їх імянин, 11-го листопада і відзначила сорок-один рік їхнього подружжя. Митроф. прот. П. Савець відслужив молебень за здоров'я Шміґельських Ювілятів, а т. М. Матерн і гості помагали співати.

Хата їх скромна невелика, але в середині вона українська, — чисомпся: „Український Голос", „Вісник", шевченківська „Свобода" й ін. Рівнож пишеться гарни бібліотека.

Гості склали побажання, подяки на пам'ятку дарунок, а ви нашу пресу, „Вісник" і „У. Голос" призначено по десять дол.

За минулих 31 років, я маю нагоду приглядатись, що це родина релігійна, патріотична, жертвенна і свідома своїх громадських і церковних обов'язків. За своїх скромних ощадностей п-во Шміґельські пожертвували поверх чотари тисячі дол. на катедру і на парафію св. Анни.

Обоє приїхали до Канади в 1926 р., — п. Йосип з с. Плугів, Золочів, а пані Катерина з с. Шоломия, Бібрка біля Львова, місце народження сл. п. мученика-героя Адама Коцка. По двох роках свого побуту в м. Торонто подружились і обоє щирого подбали, щоби бути корисними громадянами і вірними членами Церкви Українського Народу.

Боже Вас благослови ще на довгі літа!

о. П. С.

P. S.

Збірка була, як слідує:

По 4 дол.: п-во Шміґельські. По 2 дол.: о. П. Савець, М. Матерна, Ол. Федорів, М. Баїній і М. Деревінюк. По 1 дол.: Іван Бодначук, Я. Кобильчук, В. Стефанюк і Анна Петрашкан.

Подякування за милу несподіванку, з нагоди їхнього Ювілею, п-во Шміґельські пожертвували $100.00 на церкву св. Анни.

ПОДЯКА

Гемілтон, Онт.

20-го вересня 1969 року влаштовано свято-бенкет для мене і дружини з нагоди 25-ліття Священенослужіння в Українській Греко - Православній Церкві в Канаді.

Хотілося б подякувати особисто кожному учасникові відзначення цього ювілею. Нещасливо, що кожись це здійснимо, але покищо звертаюся до всіх друкованим словом через нашу українську пресу.

Щиросердечно дякуємо:

Ювілейному Комітетові та цілій Свято-Володимирській Соборній Громаді за організування і проведення святкового бенкету з нагоди срібного ювілею та за дарунок.

Всеосвященішим і Високопреосвященішим Владиці м: Митропол о ж и т у ІЛАРІОНУ, Митрополиту ІОАННУ, Митрополиту МСТИСЛАВУ, Архиепископу АНДРЕЮ, Єпископу БОРИСУ за щирі слова привітання.

Високопреосвященні і ш о му Архиепископу і Заступникові Митрополита МИХАЙЛУ за вшанування нас своєю присутністю та нагородження нас Грамотою Архиепис-

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ

для відзначення

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

заходами

ВІННІПЕЗЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

відбудеться в неділю, 15-го березня 1970 р. ввечорі, в Катедрі Пресв. Трійці,

МОЛЕБЕНЬ — о годині 6.30 вечора.

Молебень служитиме Його Преосвященство Преосвященний БОРИС у співслуженні Духовенства Вінніпезької Місійної Округи.

Молебень співатиме хор студентів Богословія.

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ — о годині 7-ій вечора, в авдиторії Катедри Пресв. Трійці.

Програму Академії виконуватиме українська молодь. Хор Молоді виступатиме під проводом п. Б. Соломона.

До масової участи прохаємо вірних всієї Округи!

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:
Отець Д-р С. Сасс — голова.

За ПРОГРАМОВИЙ КОМІТЕТ:
Отець Прот. С. Кішок.

тирського Благословення, як також за очищення Молебня на наше здоров'я.

Високопреподобним Отцям: Митроф. прот. Д. Фотію, прот. Ф. Трасом, прот. Ю. Ференцьову, прот. П. Гліщинову, прот. Д. Северинюку, о. Ф. Легенькому, о. Т. Манеяку, С. Гудзяку, Р. Павленяку, о. Т. Гаврилюкову, о. М. Дебрину, о. М. Пилипцяну і протодиякону М. Кривицю за відправлення Молебня та за виголошення нас їхньою присутністю, Прот. В. Олійникову, Прот. М. Бодянському і Прот. Дмитрові Вуяшину за участь на бенкеті.

Усім Високопреподобним присутнім на бенкеті і на Молебні за щире і тепле відношення.

Церковним Громадам: Округові Онобрін-Менний в Манітобі, Св. Димитрія в Лоет Бреян і Св. Покрови в Ветерфорд за подарунки.

Впреподобним Отцям: Є. Чижику, В. Олійникову і Дм. Вуяшину за подарунки.

Хорові при Соборі Св. Володимира під диригентурою М. Сушка за чудовий спів підчас Молебня і концертової програми.

Представникам різних організацій за прибуття.

Всім гостям-приятелям з сусідніх громад і кожному, хто так, або інакше взяв участь у прийнятті на нашу честь.

Перебіг свята повістила преса під заголовком „Сербський Ювілей в Соборі Св. Володимира в Гемілтоні, Онт.", як підписали „Членя Собору" („УП") — 5 листопада 1969 р., і „Вісник" — 15 листопада 1969 р.).

Дякуємо „Членові Собору" і думаємо, що не буде кривдою коли внаслідок критичному зауваженню, що стелися в дотиці. Крім згаданих, виступили з словом привіту Андрій Дибко від СБ У В і Михайло Коваж (зам. гол. Собору) від Свято-Володимирського Собору в Гемілтоні.

Щоб виправити помилку в „Вістях з Торонто" подаю, що п. Павло Степовий виступив з привітом як приватна особа, не як представник від громади в Гремсбі.

Величаве свято-прийняття та щиросердечні привітання глибоко зворушили нас і дали нам свіжої снаги до праці для Святої Матері-Церкви і Рідного Народу.

Нехай Всевишній Господь дарує Вам усім доброго здоров'я і многих, многих літ!

З любов'ю до України
Прот. Василь і Добр. Параскева ФЕДАК.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З ПОХОРОНУ СВ. П. ПРОФ. ІВАНА ФЕДОРОВИЧА ВЛАСОВСЬКОГО НА ДОБРОДІЯНІ ЦІЛІ

9-го жовтня 1969 р. упокоївся в Бозі один з найвидатніших наших церковно-громадських діячів, богослов і історик нашої Церкви св. п. проф. Іван Федорович Власовський. 14-го жовтня відбувся в Катедрі св. Володимира в Торонті величавий похорон Спочилого з участю Владики Архиєпископа Михаїла, Архиєпископа Мстислава, Єпископа Олександра, 14 священників з Канади, США й Австралії та численних мирян з Торонта і околиць та з США.

На поминальному обіді при Катедрі св. Володимира проведено збірку на Нев'янучий вінок Спочилого. Збірку провели такі: Я. Лінтух, Л. Пуков, М. Яницьков. Зібрано по тридесятому листу суму — 190 доларів.

У сороковий день з дня смерти св. п. проф. Івана Федоровича Власовського в Катедрі св. Володимира була відправлена панахида за спокій душі Івана Федоровича та Катерини Іванівни Власовських.

На жалібних сходинах підтисений з дорученням Братство св. Володимира в Торонті виголосив слово про життєвий шлях та суспільно-громадську, церковну та наукову діяльність Покійного та Його моральний образ.

Додатково зібрано на Нев'янучий вінок Покійного 12 доларів. Склали пожертви на цю ж ціль такі організації та особи:

1. Т-во Волинян два чеки по 25 доларів, разом — 50 доларів. 2. Братство св. Володимира в Торонті — 15 доларів. 3. Гл. Проводир Наумчук — 15 доларів. 4. П. Теодор Гуменюк — 10 доларів. 5. Пані Лідія Мищенко — 5 доларів. Разом на Нев'янучий вінок св. п. проф. І. Ф. Власовського зібрано — 297 доларів.

У порозумінні з посмертним оповіщом Покійного п. Іваном Гордієнком з міста Гамільтон зібрану суму грошей розподілено на такі добродійні цілі:

1. Колегії св. Андрія у Вінніпегу — 50 доларів. 2. Конгресторії УПЦеркви в США на видання останньої праці Покійного „Українське Православне Моральне Богослов'є" — 200 доларів. 3. „Вісник" — орган УПЦеркви в Канаді — 23 доларів. 4. „Український Православний Голос" — орган УПЦеркви в США — 23 доларів. Поштові витрати — 1 доляр. Разом — 297 доларів.

Підписні листи і звітність із зазначених зборок передано по посмертному оповіщенні Покійного проф. І. Ф. Власовського п. Івану Гордієнкові, а зазначені вище суми грошей надіслано по належності.

(Михайло Муха).

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БЛ. П. СТЕФАНА ВАКАРУКА
Моркемп, Алберта

Дня 29-го жовтня 1969 р. минув рік, як відійшов у вічність бл. п. Стефан Вакарук, прожившии 80-ть років. Дружина небіжчика, що мешкає в Моркемп, Алта. і діти завсіяли Поминальну Сл. Божу та Панахиду на суботу 25-го жовтня, яку відправили Всеч. о. П. Зубрицький, в УПЦ церкві в Моркемп, Алта.

На Богослужіннях прибуло повне число приятелів і друзів небіжчика, щоб спільно в його рідному помолитися за душу тепліжнього Стефана, який великим, рік тому, в сиутку дружину Дору, трьонадцятеро дітей, а також п'ятеро одружених, трох зятьох — а земною, є решта на роботі.

Під час Сл. Божої о. Парох у проповіді вчашні теплими словами бл. п. Стефана, та як Елеєм Шпителі в Едмонтонпідприємстві, що небіжчик приступив до Св. Сповіді та Причастя і був вірним християнином, членом УПЦ-Церкви в Моркемп, Алта.

Приготовив себе, як християнин до розлуки в домашнім життям. о. Парох вказував усіх присутніх насамперед бл. п. Стефана, а дітей небіжчика просив гідно вступити місце свого тата в нашій Церкві.

По Сл. Божій відбулося поминальний обід, що його приготовили дружинна бл. п. Стефана та діти. Підчас цього звучали Хресте. в церкві присутні склали на добру ціль в пам'ять небіжчика, в чого було придбано на Прес. Фонд „Вісника".

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Стефанові Царство Небесне та пам'ять з роду в рід.

Присутній.

БЛ. П. МАРІЯ ВОЙТОВИЧ
Брінзлей, Алта.

В середу, 16-го липня 1969 р. в шпителі Ту Гілс, Алта., після довгої і тяжкої недуги, упокоїлась бл. п. Марія Войтович, прожившии всього 55-ть років.

Марія Войтович, з дому Филорчук народилася 16-го березня 1914 р. в околиці Евгівейк, Алта. Пріі батьках виростала і ходила до школи. Коли мала 14-ть років померла її мама і тато зайнявшися з малими дітьми. Небіжка змушена заступити маму в родині, бо добре розуміла тягові клопоти і прижоти.

В 1941 р. одружилася з Петром Войтовичем і обоє замешкали на фармі в околиці Брінзлей, Алта. Бл. п. Марія була доброю дружиною і матір'ю; жила зо всіми в згоді і в мирі. Були в чоловіком членами УПЦ Громади в Брінзлей, Алта.

Похорони відправив відслужив місцевий парох о. П. Зубрицький —в четвер 17-го липня Панахиду в похоронному заведенню в Ветервіл, а в п'ятницю 18-го липня в УПЦеркві в Брінзлей, Алта. — Похорон зі Службою Божою. Тління останки похоронено на цвинтарі біля церкви в Брінзлей.

Покійна залишила у смутку мужа Петра і сини Николая в Брінзлей на фармі. Залишила сестру, п'ять братів, дальшу родинну приятелів та друзів.

Під час похоронних відправ присутні склали на Нев'янучий вінок, а чого призначено $16.00 на Прес. Фонд „Вісника".

Всім жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Марії Вічная Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО МИШИНЮК
Мирнам, Альберта

Дня 19-го листопада 1969 р., після нецадгого виникнення, що ставсі 18-го листопада 1969 р. відійшов у вічність бл. п. Петро Мишинюк в Едмонтоні, прожившии 56 років.

Петро народився - 10-го травня 1911-го р. в околиці Мирнам, Алта. Тут виростав та ходив до школи. 1937 р. одружився з Павлінною, з дому Голубовичі мешкали в околиці Мирнам. Подружившись, увесь час фармерували в тій же околиці, аж до нещасного випадку, який стався о 9-тій годині вечора, коли Петро вертався додому від шватра Семюка з приятелем Прийомаком і на фармерові дорозі стратили контролю над автом.

Був працьовитий, веселої вдачі, жив во всіма в мирі і злоді. Був добрим мужем і татом. Свого часу був членом УПЦ в Мирнам, Алта. Покійне був добрим приятелем. Полягав будувати УПЦ церкву Преєв. Трійці в Мирнам та тіддтримував її фінансово.

Похоронні відправи відправляв парох о. П. Зубрицький. Панахиду відслужено в п'ятницю, 21-го листопада в Елк Гел в Мирнам, а Похорон з Сл. Божою в суботу, 22-го листопада в церкві Преєв. Трійці в Мирнам, Алта.

На обох відправах було велике число молящих за душу бл. п. Петра. Покійний залишив у смутку дружину Павлину і сина Еді на фармі біля Мирнам. Залишив старенькому мамку Анну (93 роки) в Старинову дові в Мирнам, три дочки: Корнелію з чоловіком Денсом Максимюком — Мелет, Алта.; Айрис з чол. Васитем Яремчуком — Мирнам і Анну, що учащає до Каледжу в Едмонтоні. Залишив: три брати, три сестрі та цвелико онуків, дальшу родину, приятелів та друзів.

Під час Панахиди присутні склали на Нев'янучий Вінок, а чого призначено $35.00 на Прес. Фонд „Вісника". Щире спасибі всім жертводавцям, а бл. п. Петрові Вічна Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ВАСИЛЬ СЕРНА
Ту Гілс, Алта:

Дня 29-го листопада 1969 р., після тяжкої недуги, відійшов у вічність бл. п. Василь Серна в „Юніверсіті" шпіталі в Едмонтоні, прожившии 61;ий рік.

Василь народився 26-го травня 1908 р. в селі Берестяй, Буковина. 1912 р., 4-ох літнім хлопцем, прибув до Канади з родичами і ходив до школи. В 1926 р. батьки переїхали в околицю Ту Гілс, Алта., таксож на фарму, де Василь поміг на їм в господарці. В 1933 р. одружився з Марією, з дому Русник, з околиці Ту Гілс, Алта.

Подружившись обоє фармерували в тій же околиці. Бл. п. Василь був працьовитим, ніколи не слабував, аж до 5-го травня 1968 р., коли то померла несподівано його любов дочка Евеліна. Ця несподівана смерть дочки відбилась на його здоров'ї.

Небіжчик в трьоні виведував, а 2-го листопада відійшов у вічність.

Бл. п. Василь Серна був добрим господарем, дбав про освіту дітей, був членом, та в заряді УПЦеркви Преєв. Богородиці в Шипінгівіл, Алта.

Похоронні відправи відправляли: місцевий парох о. П. Зубрицький та о. О. Сорочук з Бонівіл, Алта. В понеділок, 1-го грудня, відправлено Панахиду в Похоронім заведенню у Ветервіл, Алта., в Похорон з Сл. Божою в УПЦеркві в Шипінгівіл, Алта., у вівторок, 2-го грудня.

Тління останки похоронено на цвинтарі біля церкви в Шипінгівіл, Алта. Покійний залишив у смутку: дружину Марію, два сини: Георгія і Романа та дочку Ольгу на фармі в околиці Ту Гілс, Алта. Дочку Марію з чоловіком Фременом Голинком в Едмонтоні.

Залишив два брати та п'ять сестер; дальшу родину, приятелів та друзів. Підчас похорону перераховано збірку на Нев'янучий Вінок, а чого $9.00 призначено на Прес. Фонд „Вісника". Щире спасибі всім жертводавцям, а бл. п. Василеві Вічна Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. ПЕТРО ГАДОВСЬКИЙ
Мирнам, Алберта

17-го вересня 1969 р. в шпителі, в Мирнам несподівано, на удар серця, упокоївся бл. п. Петро Гадовський, прожившии 54-рн років.

Народився 16-го липня 1915 р. в околиці Лейк Бейв'ю, Алта. При батьках виростав і ходив до школи. 1938 р. одружився з Марією з дому Клачинських з околиці Славея, Алта. Побравшись, замешкали в околиці Лейк Бейв'ю, Алта., де Марія вчителювала, а Петро фармерував.

Від 1947 р. до 1952 р. Петро Гадовський працював в Ст. Паул, Алта. та інших місцевостях у тартаках. 1952 р. перебрались до Мирнам, де Петро провадив шкільний бас (возив дітей до школи). 1962 р. занедужав, рік майже не працював, а від 1963-го року аж до смерти працював у лікарні у Мирнам, Алта., як гостодар-прибиральник.

Бл. п. Петро був мислої, веселої вдачі. Жив во всіма в згоді, любив кожному допомогти, особливо тим, що потерпіли від нещасного випадку. Був членом УПЦеркви в Мирнам, Алта., де був членом Церковної Управи і помагав у всьому.

Похорони відбулися 8 січня в українській православній церкві св. Покрови в Едмонтоні і Інспектор Костинюк в Віндзор.

Покійний спочивав при мужньому Віндзор Гроув цвинтарі.

Під час похорону прияглі і рідні заложили $100.00 на Церковний Будівельний Фонд, а син, Нестор Гадовський

29. Неділя 3-тя Вел. Посту, ХРЕСТОПОКЛІННА, Трапезою, Голос
Парафіяльні Заходи і Сповіщення
Пів-Вівпархіяльні Округи.
Настоятель Пів-Вівпархіяльного Округу:
Протопресвітер о. Б. Трубчак —
тел. 756-2626 або 885-2624
І Сповіщення: Митроф. Прот. Орищак Кириленко — тел. 885-5014
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОЛЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Гарберт Тігелінс
8. Неділя — Етельберт
15. Неділя — Родерегон — 8,30 рано Сповідь
22. Неділя — Дрефстер Ріпер — 8,30 рано Сповідь
29. Неділя — Драй Ріпер — 8,30 рано Сповідь
Адреса: Box 71
Kinistino, Man. Box 71
Число телефону: 763-2804

о. В. БОЧІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя М'ясопустна — Канора
8. Неділя Сиропусна — Канора, Вечором год. 7-ма Вечірня
15. Неділя 1. Вел. Посту — Успення, Великодня Сповідь, Канора Вечірня
22. Неділя 2. Вел. Посту — Канора, Непрядівської Сповідь, Вечірня Вечірня
29. Неділя 3. Вел. Посту — Благовіщення, Великодня Сповідь, Канора вел. Вечірня
Address: Box 435, Oxbow, Sask.

о. В. ВАСИЛИВА
БЕРЕЗЕНЬ
7. Неділя — Вайта.
8. Неділя (9 год. р. Сповідь; 10 год. рано Св. Літургія) — Пембіна.
15. Неділя (9 год. рано Сповідь; 10 год. рано Св. Літургія) — Роза.
21. Субота (2—4 год. по пол. Сповідь) — Сірко.
22. Неділя (9 год. рано Сповідь; 10 год. рано Св. Літургія) — Сірко.
29. Неділя (9 год. рано Сповідь; 10 год. рано Св. Літургія) — Толстой.
Box 161 — УПА, Man.
Tel. 6-4343.

о. Л. ДЯЧИШИН
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Сенді Лейк
8. Неділя Сиропусна — Россборн
15. Неділя, Сповідь — Августівіл
22. Неділя, Сповідь — Сі
27. П'ятниця, Сповідь — Сенді Лейк
29. Неділя Хрестопоклінна, Слоя, — Самбурн
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 224-5886

о. І. Г. ГИКАВОГО
БЕРЕЗЕНЬ
1. Нед. — Борнмей
8. Нед. — Порт Альберні
15. Нед. — Борнмей
22. Нед. — Вікторія
29. Нед. — Павел Ріпер
7986 — 11th Ave. Tel.: 521-6930
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЯ
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Болл
8. Неділя — Грасленд
15. Нед. 1-а Посту — Норман (Сповідь)
22. Нед. 2-а Посту — Атабаска (Сповідь)
29. Нед. Хрестопоклінна, — Лампайлс (Сповідь)
Address: box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4552

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя М'ясопустна — Айтуна 10:30
2. Св. Місія 5:00 г. в. — Мус Джо
8. Неділя Сиропусна — Гудзів 10:30,
9. Початок Великого Посту
14. Сповідь (вечором) Мус Джо 7:00 год. веч.
15. Неділя 1-ша В. П. Мус Джо 10:00
21. Сповідь (веч.) 7:00 Мелвим 10:30
28. Неділя 2-га В. П. Мелвим 10:30
29. Сповідь (веч.) 7:00 Кенідіян 7:00
30. Неділя 3-тя В. П. Кенідіян 10:30
Address: Box 148 Hazel, Sask.
Tel. 7088218

о. С. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Норт Бетелфорд.
8. Неділя — Гефорд.
13. П'ятниця — Сорокоусти — Н. Бетелфорд.
14 Субота Поминальна — Радфіля.
15. Неділя — Сповідь — Кридор.
16. Неділя — год. 3:00 — Обіднця Гоффорд.
20. П'ятниця — Сорокоусти — Н. Бетелфорд.
21. Субота Поминальна — Бінкін.
22. Неділя — Сповідь — Вітгіль.
28. Субота Поминальна — Гласгоп.
29. Неділя — Сповідь — Медов Лейк.
Address: 875-106 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-9184.

о. П. БУРЯЧЕНЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя 10-та рано — Кейтлі.
8. Неділя — Ту Ганс
15. Нед. Сповідь 9-та ран, — Бросов
21. Субота Поминальна — Мирним
22. Нед. Вечірня 7-ма веч. — Ту Ганс
28. Субота, Поминальна — Ту Ганс
29. Нед. Сповідь 9-та рано — Іскас
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя М'ясопустна — Мірна
8. Неділя Сиропусчна — Кіндерслей
15. Нед. 1 Вел. посту — Вонда
22. Нед. 2 Вел. посту — Оен
29. Нед. 3 Вел. посту — Вігар
Address: 30 Lesley Cresc.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6092.

о. ІВАНА КУЛИДА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Восетин
8. Неділя — Радвей
15. Неділя — Ерлмонт, Сповідь
22. Неділя — Редвотер, Сповідь
29. Неділя — Торгилд, Сповідь
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Тел. 785-2362.

о. В. КОМОРУДЗА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя М'ясоп. — Гронвуд
8. Неділя Сирон. — Вірдейл
14. Суб. Поміни, Св. Вонда і Сповідь — Брумсбй
15. Неділя 1-а Вел. П. (Сповідь) — Кінет
7. год. веч. Місія в Гронвуд
21. Суб. Поміни, Св. Вонда і Сповідь — Манфорт
22. Неділя 2-а Вел. П. (Сповідь) — Брумсбй
28. Суб. Поміни, Св. Вонда і Сповідь — Вірдейл
29. Неділя 3-я Вел. П. (Сповідь) — Гінвонт
Box 488
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. І. МЕЛЬНИКА
БЕРЕЗЕНЬ
Примітка: перші три середи березня о 10-тій год. ранку призвано СОРОКОУСТИ у Вашим
1. Неділя — Масопустна — Лонін
8. Неділя — Сиропустна — Кашкорт
15. Неділя — 1-ша нед. посту, Сповідь о 9-тій год. — Альвенія
22. Неділя — 2-га нед. посту, Сповідь о 9-тій год. — Салон Крік
29. Неділя — 3-тя нед. посту, Сповідь о 9-тій год. — Вакоа
Address: box 6, Watson, Sask.
Tel. 535-4315.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
Address: Smoky Lake, Alta. Box 398
Телефон 656-5758.

о. М. ОЛЕСІЙКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Принц Альберт
8. Неділя — Принц Альберт
9. Понеділок — Початок Св. Великого Посту. Від понеділка до четверга сакраментується о год. 7-ій вечора Велике Повечір'я і читання Канону Андрія Критського — Принц Альберт
11. Середа — Служба Божа і Сорокоусти о год. 10-ій рано — Принц Альберт
14. Субота — Вечірня і Св. Сповідь — Принц Альберт
15. Неділя — Принц Альберт
18. Середа — Служба Божа і Сорокоусти о год. 10-ій рано — Принц Альберт
22. Неділя, Св. Сповідь в год. 9-ій рано і Служба Божа — Гольдфут
25. Середа — Служба Божа і Сорокоусти в год. 10-ій рано — Принц Альберт
29. Неділя, Св. Сповідь в год. 9-ій рано і Служба Божа — Гефорд
Принц Альберт і Сивінні брати участь в усіх Великоднім Відправах.
REV. M. B. OLESIUK
205 - 8th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 765-2266

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Вілмінгдон
8. Неділя — Кендро
15. Неділя — Лужани
22. Неділя — Гамлтон
29. Неділя — Пемо
Rev. Orest Oleksiy
Box 207
Willingdon, Alta.
Tel. 367-2323.

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Кемсак
8. Неділя — Манесса
15. Неділя І В. П. — Домвел
15. Неділя Обід, Служба о год. 2,30 п. п. — Кемсак
22. Неділя 2 В. П. — Кемсак
22. Неділя Обід. Служба о год 2,30 п. п. — Вроместон
27. П'ятниця Вечірня і Сповідь о год. 7 веч. — Кампер
28. Субота Заупокійна Служба — Кемдер
29. Неділя 3 В. П. Сповідь 9 год. ран, — Топорівці
P. O. Box 668
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Робінзн; Обіднки о год. 3-ій — Шорлейк
8. Неділя — Петлюра; Обіднки о год. 3-ій — Ленгдр.
14. Субота — Сповідь о год. 8-ій вечора — Робінзн
15. Неділя, 1-ша В.П. — Робінзн
21. Субота — Сповідь о год. 8-ій вечора — Ленгдр
22. Неділя 2-га В.П. — Ленгдр.
28. Субота — Сповідь о год. 8-ій вечора — Гренфелл
29. Неділя 3-тя В.П. — Гренфелл Обіднки о год. 3-ій — Робінзн
Address: Rev. Nicholas Ravlyuk
Box 106, Kobiln, Manitoba.
Tel. 527-4366.

о. О. СОРОЧУКА
1. Неділя — Бомбей
8. Неділя — Ст. Пат
8. Неділя Вечірня 3 год — Гіффорд
15. Неділя — Сенді-Рейндж
22. Неділя — Гавдсон
29. Неділя — Ель Понт
Rev. O. Serochuk
Box 745
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-3290

о. ІВАНА СТУСА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя М'ясопустна — Вейнрайт
8. Неділя Сиропусна, Прощення, — Сіба Біч
15. Неділя перша Великого Посту (Православна), — Самгрув
22. Неділя друга Великого Посту — Барріед
29. Неділя третя Великого Посту, — Христопоклінна, — Вестлок
Адреса: о. Іван СТУС
11025 — 156 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 486-6786

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
БЕРЕЗЕНЬ !
1. Неділя — Дафрін
8. Неділя, — Дафрін
13. П'ятниця — Пасія о 7:00 год. вечора — Дафрін
15. Неділя — Дафрін
20. П'ятниця — Пасія о 7:00 год. вечора — Дафрін
22. Неділя — Сповідь о 9:00 год. рано — Ешлнд
27. П'ятниця — Пасія о 7:00 год. вечора — Дафрін
29. Неділя — Дафрін
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel: 638-4706

о. Л. Ф. СТРАТИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Оган Ріпер
8. Неділя — Гайн Ріпер
15. Неділя — Дорбен
22. Неділя — Сван Ріпер, Сповідь
28. Субота — Гоцков Бей, Вечірня і Сповідь
29. Неділя — Гоцков Бей, Служба, Вох 1810
Tel, 734-5201
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Йорктон
8. Неділя — Йорктон
ПОЧАТОК ВЕЛИКОГО ПОСТУ
14. Субота, Вечірня і Сповідь 7 г. в. — Йорктон
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя, Сповідь 9 г. р. — Горнтон Св. Пасія 7 г. в. — Йорктон
29. Неділя, Сповідь 9 г. р. — Рейн
29. Неділя Св. Пасія, 7 г. в. — Йорктон
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832998

о. С. СЕМОТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Вестбрук
8. Неділя — Елвуд
9. Понеділок — початок Великого Посту
14. Субота — Сповідь о год. 7-ій вечора — Подор
15. Неділя 1-ша Великого Посту — Подор
21. Субота — Сповідь о год. 7-ій вечора — Фовм Лейк
22. Неділя 2-га Великого Посту — Фовм Лейк
28. Субота — Сповідь о год. 7-ій вечора — Шіго (місто)
29. Неділя 3-ій Великого Посту — Шіго (місто)
Address: Shaun, Sask., Box 88.
Телефон Шіго — 28.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Вадена — Місійна Відправа в Мус Джо о 5-ій год. (вечором); опівсні спільна вечеря, а після вечері вул. В. Пилипів дасть доповідь.
8. Неділя — Вінніпег
9. Понеділок о 7-ій год. вечері — Покльони — в Вимер
10. Вівторок о 7-ій год. вечері — Покльони — в Вагбрад
11. Середа о 7-ій год. вечері — Покльони — в Вітсон
12. Четвер о 7-ій год. вечері — Покльони в Рена
15. Неділя — Вагбрад (сповідь)
22. Неділя — Вагсон (сповідь)
29. Неділя — Фостон (сповідь)
Box. 445 — Tel. 526-4160
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя, Священик на відпусті
8. Неділя — Торсбі
15. Неділя — Комрозе
21. Субота, Заупокійна — Капкан, 8-га год. вечора Вечірня й Сповідь
22. Неділя — Капкан
28. Субота, Заупокійна — Кампер, 9-ма год. вечора Вечірня й Сповідь
29. Неділя — Кампер
Адреса: 8539—108 Ave.
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-9568

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
1. Неділя — Сгівен
8. Неділя — Арран
9. Неділя — Сван Гейбл — (Обідня Служба год. 2:30 п. п.)
15. Неділя — Гейс — (Вечірня год. 7:30 веч.)
15. Неділя — Стерлінг — (Вел. Сповідь)
22. Неділя — Ешлнер — (Вел. Сповідь)
29. Неділя — Дембурн — (Вел. Сповідь)
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го БЕРЕЗНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., MARCH 15, 1970. ЧИСЛО (2126) 6

МОСКВА ЄДНАЄТЬСЯ З РИМОМ?

СОВЄТСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ТВОРИТЬ НОВИЙ РОЗКОЛ СЕРЕД ПРАВОСЛАВНИХ

НАГЛІ ПОВОРОТИ ДІЯЧІВ МОСКОВСЬКОЇ ПАТРІЯРХІЇ

Для кращого висвітлення далекосяжних подій і ситуації Православія, витворені останніми потягненнями дівчія Московської Патріярхії (або й насіяння протилежних сил, діючих у її сферах), до нижченаведених інформацій треба зробити хоч маленький вступ.

Московська Патріярхія є однією із чотирнадцяти офіційно визнаних автокефальних Православних Церков, які творять так звану Всеправославну Конференцію. Всеправославна Конференція назначила спеціяльну комісію, якій доручила перевести підготовну працю в справі скликання Великого Всеправославного Собору. Та комісія працює, а свій осередок має в Шамбезі біля Женеви в Швайцарії. Нічого конкретного та комісія ще не зробила. Нйд проектом агенди Всеправославного Собору працюють також комісії окремих автокефальних Церков. І так, комісія богословів Московської Патріярхії опрацювала свій проект агенди, який був апробований Синодом Московської Патріярхії 20 березня 1969 р. (глядн „Вісник" за 1 вересня 1969).

У частинах 4 і 5 проекту агенди Всеправославного Собору Московська Патріярхія рекомендує, що майбутній Собор повинен вирішити питання взаємовідносин між Православними Церквами, виясняти питання хто, коли і як може проголошувати автокефалію та накреслити напрямні щодо відносин Православних Церков до інших християн у світі. Цей проект взагалі приймали, як конструктивний і логічний: Синод Московської Патріярхії, з її богословами, радить, щоб такі питання, як полагодження взаємовідносин між Православними Церквами, надавання чи визнання автокефалії та відносини православних до інших християн світу, — щоб ті питання вияснив і вирішив Всеправославний Собор.

У МОСКВІ ВСЕПРАВОСЛАВНИЙ СОБОР НЕПОТРІБНИЙ

Це було в березні 1969 р. Але не зважаючи на те, політичні діловоді Московської Патріярхії ще від 1963 року вели тайні переговори з групою діячів Американської Російської Митрополії в справі надання всім православним юрисдикціям в Америці статусу автокефалії, а решта православного світу довідалася про те тоді, коли договір про автокефалію був підписаний. Отже показалося, що нінкого Всеправославного Собору для вирішення цієї справи діловодям Московської Патріярхії не потрібно. Патріярх Атенагорас проголосив проти цього сильний протест (текст протесту на 6 стор.).

Справу відносин православних до інших християн, на думку богословів і Синоду Московської Патріярхії, також

(Закінчення на 2 стор.)

Християни з Ізраіля емігрують

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Пляни, як припинити хвилю еміґрування християн з Святої Землі, були темою недавніх дискусій християнських провідників в Єрусалимі.

За минулі два роки з Ізраіля вимігрували 8 тисяч християн. У час „семиденної війни" 1967 р. в Ізраілі було біля 100 тисяч християн різних віроісповідань.

Головною причиною виїзду в Ізраіля є турботи християн про виховання своїх дітей. З уваги на те, власті Католицької Церкви плянують основати в Єрусалимі християнський університет, а інші виховні школи — в Рамалі й Вифлеємі.

Архиепископ Православної Церкви, Василіос, недавно видав заклик до всіх християн стати до спільної протидії цій ситуації. Він сказав, що причиною виїзду християн з Ізраіля є не тільки турботи батьків про майбутність своїх дітей, але й жидівсько - арабський конфлікт, який впливає на християнське населення з арабів.

Недавно, християнський відділ при міністерстві релігійних справ в Ізраілі видав статистику християн, що живуть на терені Ізраіля. Згідно з тією статистикою, найбільшу віроісповідну групу становить християни католики (різних обрядів) — 52,350; православні — 37,450; англіканці й інші протестанти — 9,700.

Уряди Іраку й Сирії допомагають ліквідувати антіохійський конфлікт

Митрополит Филип, епископ Антіохійської Православної Архидієцезії в Північній Америці, в спеціяльному посланні до духовенства і вірних Архидієцезії повідомляє, що багато поміжних Православних Церков підтримують становище Антіохійської Патріярхії, і заборонених нею в священнослуженні єпископів (сирійська група — глядн „Вісник" за 15 січня 1970, ст. 5) канонічними не визнають.

До того, повідомляє еп. Филип, державні власті Сирії й Іраку допомогли Патріярхії (осідок у Ливані) тим, що єпископів, позбавлених нею гідности священства, вигнали із своїх країн. (Послання еп. Филипа, від 29 грудня 1969, опубліковане в органі Архидієцезії „Да Ворд" за січень 1970; так звана „сирійська група" ієрархів Антіохійської Патріярхії стала була проти патріярха й опирається на силу „в Москви").

ПЕРЕДПОСТОВЕ ПОСЛАННЯ

СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

До Всечесного Духовенства і Вірних нашої Святої Церкви.

Улюблені в Господі наші Сопастирі, Браття, Сестри, Молодь і Діти:

Мир Вам і Радість у Господі Спасителеві нашому!

Звертаємося до Вас цим нашим ПОСЛАННЯМ з порадами і закликом твердо стояти в тому великому вчинні, до якого покликав Вас Господь — в Св. Православії, бо настали дні великих спокус. Історія не знає такого часу, щоб люди воювали проти Бога. Воювали за „богів", за ІДЕЮ БОГА, але не проти Бога. А тепер таке явище настало. Але для нас, християн, це не є несподіванка, бо Господь наперед сказав Апостолам, що так буде. (Матв. 24:44; 2 Солунян 2:8 - 15; Об'явлення розд. 13). Христос Господь сказав, щоб ми приготовлялися до обставин часу (Мф. 24:32 - 33). А обставини часу справді якісь загадкові.

Ніхто не може сказати, що Христова Євангельське Наука шкідлива для життя людей. Його наука — це ЛЮБОВ до всіх, взаємна пошана одних до других, співчуття, взаємодопомога, чесність та справедливість у всьому. Все це запозичив з Євангелії і так званий соціялізм. На Євангелії базується також так званий гуманізм. А це тому, що обидва ці світогляди не змогли дати нічого вищого, або корисніщого за Науку Христову. Здавалося б, що прихильники гуманізму та соціялізму з найбільшою пошаною повинні б ставитися до Христа Господа, бо Його Наука надлюдська, Наука Бога, а не мудреця землі. Але бачимо протилежне й дивне. Його Науку присвоїли собі, а Його Самого ненавиділи зоологічною ненавистю, ненавистю сатанізму. Чому повстала така ненависть проти Бога, проти Христа Господа і проти Церкви, яка проповідує ту Божу науку, і проти всього, що від Бога? Здається, не залишилося жодної неправди, яку б не спрямували проти Бога і проти всього святого. Що ж проповідується для молоді? Не свобода розуму, а розгнузданість самих тваринних інстинктів. Наслідки такого навчання всі бачать. Люди стали багаті, але душевно обідніли. Немораль ність, як рак, роз'їдає людство, а особливо молодь, яка легко піддається тим впливам. До чого це приведе, не тяжко сказати, вразки для нас — Вавилон, Содом і Гомора. Але дивно, всі це бачать і розуміють, а спинитися не хотять. Навіть в СССР уже задихаються від такої-аморальної „свободи" і вже вживають таких засобів, щоб спинити сваволю, про яку на початку революції -неможливо було говорити. Таке само собою не робиться. Так і відчувається, що хтось ним тайно руководить.

Найбільший дар для людини це ро-

(Закінчення на 3 стор.)

Москва єднається з Римом

(Продовження з 1-ї стор.)

мав би вирішити майбутній Всеправославний Собор. Московська Патріярхія проголосила це в березні 1969 р. Але після, як кажуть, „безпрецедентного палюмництва" митрополита Нікодима Ротова до Риму в жовтні 1969 р., і ця справа перерішилася без Всеправославного Собору. „Палюмництво" було імпозантне з обидвох боків, а завершилося воно тим, що Нікодим, на звершуваній ним Літургії в Римі, до Причастя прийняв католиків. Після повороту Нікодима в Москву, Синод Московської Патріярхії 16 грудня 1969 р. проголосив, що Російська Православна Церква допускає католиків до всіх Православних Таїнств. Перші вістки про це подав грецький часопис „Етнос" за 19 лютого 1970 р. Ближчі інформації про це подамо за новинкарською агенцією РНС.

МОСКВА ПЕРЕРІНЯЛА ІНІЦІЯТИВУ ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА

АТЕНИ (РНС) — Православна Церква в Греції таумачить рішення Синоду Московської Патріярхії, щоб римокатоликів допустити до всіх Православних Таїнств, як „перший крок до поєднання християнських церков".

Хоч ще не видано жодного офіційного комунікату (19 лютого ц. р.), грецьке радіо проголосило, згідно з заявою неофіційного речника Православної Церкви в Греції, що таке рішення Синоду Московської Патріярхії сталося в наслідок ініціятиви Константинопольського патріярха Атенагораса, прихильника об'єднання християн, що був у тісних контактах з папою Павлом VI, а також з Іваном XXIII.

Згідно з повідомленнями грецького радіо, російські православні священики в СССР і за кордоном можуть католиком удільовати всі Таїнства.

Вістки про рішення Синоду Московської Патріярхії, розповсюджені з Греції, підтвердило советське радіо в Москви. Радіо Москва передало слідуючу заяву речника Московської Патріярхії:

„Це правда, що наш Священний Синод недавно рішив не забороняти нашим священикам удільовати Таїнства римокатоликам, які хотять того, — під умовою, що вони покажуть докази їхнього католицького окрещення".

Рішення Синоду Московської Патріярхії вважають справою екуменічної взаємодії. 1964 року, Другий Ватиканський Собор постановив:

„Східні християни, відділені від Католицької Церкви в добрій вірі, якщо вони звертаються з своєї власної волі і мають правильне наставлення, можуть бути допущені до Таїнств Сповіді, Причастя й Маслосвяття".

На тих самих умовинах католики можуть брати участь у Східній Літургії, як би в Месі.

АРХИЄПИСКОП ІЄРОНИМ ВІДЧУВАЄ ЗАГРОЗУ РОЗКОЛУ

Офіційна реакція з боку первоієрарха Православної Церкви в Греції була проголошена 25 лютого. Про неї був слідуючий рапорт:

АТЕНИ (РНС) — Рішення Російської Православної Церкви удільовати Таїнства католикам, які бажають того, що вважається „повним єднанням" в Римом, названо кроком, який веде до розколу Православія.

Таке оскарження висловив архиєпископ Ієроним, Первоієрарх Православної Церкви в Греції. Він також сказав, що вістка про рішення Синоду Московської Патріярхії допускати до Православних Таїнств католиків глибоко вразила й здивувала його.

Синод Московської Патріярхії 16 грудня 1969 р. постановив: „Усі російські православні священики, в СССР і за його кордонами, можуть допускати вірних римокатоликів до участи в усіх подаючих Благодать Таїнствах Православної Церкви" (Євхаристія, Хрещення, Сповідь, Шлюб, Маслосвяття і ін.).

Архиєп. Ієроним висловив надію, що, може, пресові повідомлення про таке рішення в Москві допустилися неточностей (але московське радіо підтвердило ті повідомлення заявою речника Московської Патріярхії). Архиєп. Ієроним сказав:

„Поспіх, у якому Російська Православна Церква прийшла до такого рішення в справі, яка вимагає пильних студій і однодушного погодження з боку всіх Православних Церков, — здивував нас".

Архиєп. Ієроним, колишній професор церковного права, підкреслив, що таке рішення „суперечило б канонам і пішло б проти навчань Святих Отців Православія".

Реакція Первоієрарха Православної Церкви в Греції підтверджує передбачення, що згадане рішення Синоду Московської Патріярхії сильно скомплікує відносини Православної Церкви в СССР з іншими Православними Церквами, членами Всеправославної Конференції. Председником Всеправославної Конференції вважають патріярха Атенагораса. В деяких церковних кругах думають, що рішення Синоду Московської Патріярхії сталося в наслідок екуменічної ініціятиви патріярха Атенагораса. Але з уваги на сильний спротив декотрих провідників Православної Церкви проти ближчих зв'язків з Ватиканом, можна думати, що й те рішення стрінеться з великим спротивом.

Грецьке радіо прогосило пригадку, що Священний Синод Православної Церкви в Греції завжди відкидав подібні наміри патріярха Атенагораса.

Досі не було ніяких повідомлень, яке становище до нової ситуації, витворе-ної рішенням у Москві, займають інші проводи Православних Церков, хоч про те вони були поінформовані. Грецький щоденник „Етнос" (19 лютого) подає, що про своє рішення вступити в повне єднання з Католицькою Церквою, Синод Московської Патріярхії повідомив усі Православні Церкви.

ВАТИКАН СЛАВИТЬ ПРОЛОМ ДО ОБ'ЄДНАННЯ

Про реакцію Ватикану, з приводу „російського православного кроку до об'єднання", перші інформації подав питсбургський католицький часопис „Византійн Католік Ворлд". У числі за 1 березня він подав слідуючий репортаж з Ватикану:

ВАТИКАН (НС) — Речники Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн прославили, як „пролом", рішення Синоду Російської Православної Церкви, яким римокатоликам дозволяється приймати Таїнства від російських православних священиків... Синод поінформував священиків під своєю юрисдикцією, що католикам і старовірам не можна відмовляти участи в Таїнствах, якщо вони бажають, щоб їм їх удільовати.

Один речник Секретаріяту сказав, що те рішення треба назвати „проломом", бо російський Синод є першим головним юрисдикційним тілом Православія, який видав таку постанову. Він назвав надзвичайним те, що саме Московська Патріярхія, а не Константинопольська, зломів усіх православних Церков встановила першу взаємодію з Римом. Патріярх Атенагорас визначився провідником у ділах екуменізму, особливо в справі зближення з католицтвом. Натомість Московська Патріярхія досі була консервативною в своєму ставленні до таких відносин.

АТЕНАГОРАС ДОСІ МОВЧАЗНИЙ, ІНШІ КРИТИКУЮТЬ МОСКВУ

Новинкарська агенція РНС 3 березня подала другу заяву Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, яка була слідуючого змісту:

ВАТИКАН (РНС) — „Ми, природньо, були вдячні, коли постійний Синод Московської Патріярхії... ухвалив постанову, що старовірам й католикам, які хотять причащатися в Православній Церкві „не можна відмовляти в тому", заявив речник Секретаріяту. Він продовжував:

„Ми вважаємо це, як реакцію Патріярхії на наші „Екуменічні директиви", в яких сказано, що католики можуть приймати Причасти від православних священиків, у місцевостях, де католицьких священиків немає".

Синод Московської Патріярхії ухвалив постанову 16 грудня 1969 р., але й Ватикан довідався про неї з вісток з Греції (19 лютого ц. р.), як виходить з заяви речника Секретаріяту.

Православна Церква взагалі не погоджувалася на „обмін у Таїнствах" з іншими Церквами. Православна Церква в Греції, а також декотрі православні провідники в Америці, подає агенція РНС, заняли критичну лінію до нової політики Москви.

МОСКОВСЬКИЙ КЛИН МІЖ РИМ І КОНСТЯНТИНОПОЛЬ

Деякі обсерватори в Римі висловили здогад, що тепла реакція Ватикану на останній крок Синоду Московської Патріярхії викликала деяку міру непорозуміння; вістки, які надходять з Греції вказують на те, що там витворився погляд, начеб то Російська Православна Церква вступила в повне єднання з Церквою Католицькою. Щодо припущення, що останнім свїм кроком Московська Патріярхія хотіла вбити клин між Рим і Константинополь, то таке припущення в Римі відкидають.

Патріярх Константинопольський Атенагорас досі не проголосив свого становища в цій справі, але 1967 р. він видав спеціяльне Послання, в якому перестеріг, що єднання православних у Таїнствах з іншовірними, в точки зору Православія, — недопустиме. Одначе в Греції підозрівають, що й патріярх Атенагорас був схильний допускати до участи в Православних Таїнствах римокатоликів. Синод Православної Церкви в Греції ніколи на те не погоджувався, а останній крок Москви напружував акцією, яка може довести до розколу в Православії.

Передпостове Послання

(Продовження із 1-шої стор.)

зумна свобода. Але й свобода має свої межі. І коли свобода перетворюється в сваволю, то вона стає гірше неволі. Коли демократія збудована на свободі, розумній свободі, то це добро для людей. Але коли частина людей використовує демократію для своїх особистих цілей та на виправдання тваринної поведінки, тоді демократія перестає бути ДЕМОКРАТІЄЮ, а стає демагогією гуртка безчесних людей. Хіба це демократія вигнала з державних шкіл навчання Божеських законів життя?

Постає й друга сумна загадка: чому держава влада не турбується моральним станом громадян держави? Чому допускається література, яка псує і обвиває морально молодь? Телевізійні передачі також могли б бути величним засобом для науки, до пізнання світу, до краси, до мистецтва і так далі... А що ми там бачимо? Рідко щось корисне, а більше для нерозумної розваги. Але є й такі аморальні сцени, що й соромно дивитися. І на це все дивляться діти, і на такому будується їх майбутній світоглад. Звідкіль це нещастя для людей? Чи не є це те, про що попереджував Св. Апостол Павло в 2-му Посланні до солунян? Він каже: „Тайна беззаконства вже діється... Виявиться беззаконник... Його прихід станеться дією сатани... Буде діяти всякими підступством та неправдою для тих, що не прийняли Правди Любови (Божої)... Ім попустить Бог вірити неправді"...

Справді, помічається, що десь є хтось, що направляє страшну аморальність в людей, особливо в молоді, і не без успіху, як бачимо. Той дух ала просто затемнює розум навіть тих, що їх обов'язком було б якраз берегти моральність людства у спілці з Церквою. Але той злий дух веде їх наче на пів'язі і тому не розуміють, що роблять.

Що ж нам, які маємо повноту Науки Христової, робити?

А те, про що навчає нас Апостол Христа Господа Павло:

„Встань, сплячий, воскресни вамерлий і освітить тебе Христос. Ходіть обережно, не як немудрі, а як мудрі, бо дні лукаві. Не будьте нерозумні, а розумійте, що є воля Божа..." Не впивайтеся отрутним вином (духом лукавим цього світу), бо в ньому розпуста (аморальність), краще, наповнюйтеся духом (Науки Христової...). Зодягніться у всю зброю Божу, щоб ми могли встояти проти підступів диявола. Крім всього, візьміть щит Віри, нею можете погасити всі розпалені стріли лукавого (диявола і слуг його..." (Ефесян 5:14 - 19; 6:10 - 17).

Нам треба наслідувати Христян перших віків. Коли нападало поганство, тоді вони найпильніше трималися Науки Христа Господа. Вони не боялися йти на страшні муки. Нас ще, покищо, не ведуть на муки, але, на жаль, багато христян по назві, легенько попадають на вудку схованого диявола, який знаходить своїх слуг, а ті ретельно пропонують, що нібн Бога нема, а тому й ніякої моралі не треба. І мають успіх, бо ми, христяни збайдужіли. Ми стали пасивні і ніяк не реагуємо на ту страшну чуму атеїзму, яка вже так багато морально вбила людей. Ми не обороняємось. Мала група людей добилася до влади, щоб вигнати ім'я Боже із шкіл, а мільйони христян мовчать, бо, мовляв, це дух часу. Кричать про екуменізм, про якесь формальне єднання всіх христян. Але справжній екуменізм лежить до нас ближче. Ми ж бо ісї христяни, яких на світі більйон, вважаємо себе воїнами Христа Господа, воїнами Живого Бога Небесного. Чому не воюємо тією зброєю, про яку скаже Апостол? Чому не станемо стіною за Христа Господа? Чому даємо отруювати нашу молодь богопротивними ідеями? Чому наша молодь не активізується в Християнстві? Хто в тому винен? Ми всі... Тож слово Св. Апостола: „Встань сплячий і воскресни в мертвоти... Та зрозумій, яка страшна небезпека над нами висить!", сказано нам.

До Вас, Наша дорога Христова Паства, кличемо, щоб усі Ви виявили себе дійсними православними христянами. Покажіть це не квитком про окрещення, а дією Православного Християнина. Ми нагадуємо Вам, що треба робити.

Надходять дні святого Великого Посту. Це дні перевірки себе самих, своєї душі перед Богом. Господь наш Ісус Христос після окрещення в Йордані, готуючись на проповідь і на страждання за нас, хоч і був Сином Божим, все ж таки по людській Своїй природі набирався Божественної сили 40 діб в пості і молитві в пустині і завіщав нам, щоб ми наслідували Його (І Петра 2:21). Тому то Св. Церква встановила 40-денний піст, щоб і ми, очистившись постом і молитвою, наблизились до Нього та хоч частинно віддячили Йому за викуплення нас гріхних. Віддячили любов'ю за Його Любов до нас.

Яке значення посту і молитви? Христос сказав, що рід диявольський можна вигнати тільки молитвою й постом (Мт. 17:21). Чому постом? Бо піст зменшує впливи тіла і звільняє духа. Молитва і піст наближають нас до Бога. А найближче зближення з Богом стається тоді, коли ми причащаємося Тіла і Крові Христових. Які радісні для нас слова Христові, коли Він каже:

„Хто Мені служить, нехай іде за мною, і де Я, там і слуга Мій буде. Його вшанує Отець Мій (Небесний) (Іоана 12:26).

А як служити? Каже Господь: Коли любите Мене, заповіді Мої виконуйте... Ось Заповідь Його на Тайній Вечері: Він взяв хліб, розломив, роздав ученикам і сказав: „Прийміть і споживайте це ТІЛО Моє, що за Вас ламається на відпущення гріхів". Потім взяв чашу з виноградним вином і сказав: „Пийте з неї всі, це КРОВ моя Нового Заповіту, що за вас і за многих проливається на відпущення гріхів (Мт. 26:28; Мр. 14:22 - 24). І додано: „Робіть це на спомин Мені..." (Лк. 22:19 - 20). Чи справді то були Тіло і Кров Господні? Так, хліб і вино перетворяялися на Тіло і Кров, тільки вигляд зостався попередній. Так зрозуміли Апостоли і так передали Церкві Христовій, що й зберігає Св. Православна Церква. Бо ще раніше Христос сказав: „Тіло Моє то справжня їжа і Кров Моя то справжнє пиво" (Ів. 6:55), а не щось уявне. Це виясноє Св. Апостол Павло, коли каже: „Чаша, яку благословляємо, чи не є це причаєтя Крові Христової? І Хліб, Якого роздроблюємо, чи не є це причаєтя Тіла Христового?" (1 Кор. 16).

Яке ж значення Причаєтя? Це найбільший ДАР Божий для людини. Бо все земне минається, а цей Дар залишається нам вічно. Це ми бачимо із слів Христових: „Хто Їсть Моє тіло і п'є мою кров, той має в собі життя вічне, і Я воскрешу його в останній день". „Хто Їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той у мені перебуває і Я в ньому". „Як послав Мене Живий Отець і Я живу Отцем, так і той, хто Істиме Мене, той буде жити Мною" (Ів. 6:48 - 57). Христос побажав, щоб ми стали Йому кровними братами й сестрами навіть фізично. З цього зрозуміє всі, чому Православна Церква Христова зветься тілом Христовим, а ми всі членами її. Зрозумійте й друге: чи той хто навмисне не причащається, чи є він член Церкви? Ні, членом Церкви є той, з кому тече Кров Христова, інші є лише при Церкві і, може, в свій час стануть справжніми членами Церкви.

Тож, дорогі Браття й Сестри, старайте справжніми членами Церкви Христової. Саме таких членів Христос Господь бажає. Не відкидайте й Сповіді. Перше самі себе перевірте в душі своїй, як завіщає Св. Апостол Павло:

„Нехай перевірить себе людина (сама в собі чи немає в ній чогось такого, що Господь не схоче ввійти в її серце). А тоді нехай при свідкові Священникові покається перед Богом. Священникам і Архиереям дана влада через Апостолів прощати гріхи людям іменем Господнім. Він бо сказав Апостолам, „Прийміть Духа Святого, що зв'яжете на землі, те буде зв'язано й на Небі і що розв'яжете на землі, буде розв'язано й на Небі" (Ів. 20:22 - 23). Але прощення дається за ті гріхи, в яких людина кається і не буде вже їх повторювати.

А Вас, Отці Духовні просимо: Старайтеся виясновати людям і молоді, яке значення має Сс. Причаєтя, і як до нього готуватися. Вияснюйте з любові, як і Христос давав цю заповідь в любові.

Наше слово й до Вас, наша Дорога Молодь. Цей рік — це Ваш рік. Покажіть себе, що ви справді ПРАВОСЛАВНА молодь. Ми — ваші духовні батьки. То чи ж можемо ми порадити вам щось некорисне? Ми ваші, і ви наші. Ми — одно. Ми бажаємо Вам розумного і щасливого життя. А щасливе життя можливе тільки з Богом. Там і спокій і радість. А без Бога все, як туман.

Наближуйтесь до Бога, тоді й Він буде з Вами. А ви, батьки покажіть приклад.

Нехай же Благодать Духа Святого наповнить серця вашй отим добрим бажанням. А тоді всі, віддавши подяку й хвалу Христу Господу в днях Його страждання за нас, зустрінемо в радості Його Всесвітнє Воскресення. Ось так переможемо зло.

Благодать Вам і мир і радість від Бога в Святій Трійці нехай намножується.

З Молитвами за всіх Вас,

Смиренний ЛАВРІОН — Митрополит.
Смиренний Михаїл — Заступник Митрополита.
Смиренний Андрей — Архиепископ.
Смиренний Борис — Єпископ.

Москва єднається з Римом

(Продовження з 1-ї стор.)

мав би вирішити майбутній Всеправославний Собор. Московська Патріярхія проголосила це в березні 1969 р. Але після, як кажуть, „безпрецедентного паломництва" - митрополита Нікодима Ротова до Риму в жовтні 1969 р., і ця справа перерішилася без Всеправославного Собору. „Паломництво" було імпозантне з обидвох боків, а завершилося воно тим, що Нікодим, на звершуваній ним Літургії в Римі, до Причасти прийняв католиків. Після повороту Нікодима в Москву, Синод Московської Патріярхії 16 грудня 1969 р. проголосив, що Російська Православна Церква допускає католиків до всіх Православних Таїнств. Перші вістки про це подав грецький часопис „Етнос" ва 19 лютого 1970 р. Ближчі інформації про це подаємо за новинкарською агенцією РНС.

МОСКВА ПЕРЕРИНЯЛА ІНІЦИЯТИВУ ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА

АТЕНИ (РНС) — Православна Церква в Греції тлумачить рішення Синоду Московської Патріярхії, щоб римокатоликів допустити до всіх Православних Таїнств, як „перший крок до поєднання християнських церков".

Хоч ще не видано жодного офіційного комунікату (19 лютого ц. р.), грецьке радіо проголосило, згідно з заявою неофіційного речника Православної Церкви в Греції, що таке рішення Синоду Московської Патріярхії сталося в наслідок ініціятиви Константинопольського патріярха Атенагораса, прихильника об'єднання християн, що був у тісних контактах з папою Павлом VI, а також з Іваном XXIII.

Згідно з повідомленням грецького радіо, російські православні священики в СССР і за кордоном можуть католикам уділювати всі Таїнства.

Вістки про рішення Синоду Московської Патріярхії, розповсюджені з Греції, підтверджує советське радіо з Москви. Радіо Москва передало слідуючу заяву речника Московської Патріярхії:

„Це правда, що наш Священний Синод недавно рішив не забороняти нашим священикам уділовати Таїнства римокатоликам, які хотять того, — під умовою, що вони покажуть докази їхнього католицького окрещення".

Рішення Синоду Московської Патріярхії вважають справою екуменічної взаємодії. 1964 року, Другий Ватиканський Собор постановив:

„Східні християни, відділені від Католицької Церкви в добрій вірі, якщо вони звертаються з своєї власної волі і мають правильне наставлення, можуть бути допущені до Таїнств Сповіді, Причасти й Маслосвяття".

На тих самих умовинах католики можуть брати участь у Східній Літургії, як би в Мессі.

АРХИЄПИСКОП ІЄРОНИМ ВІДЧУВАЄ ЗАГРОЗУ РОЗКОЛУ

Офіційна реакція з боку первоієрарха Православної Церкви в Греції була проголошена 25 лютого. Про неї був слідуючий рапорт:

АТЕНИ (РНС) — Рішення Російської Православної Церкви уділювати Таїнства католикам, які бажають того, що вважається „повним єднанням" з Римом, названо кроком, який веде до розколу Православія.

Таке осмарження висловив архиєпископ Ієроним, Первоієрарх Православної Церкви в Греції. Він також сказав, що вістка про рішення Синоду Московської Патріярхії допускати до Православних Таїнств католиків глибоко вразила й здивувала його.

Синод Московської Патріярхії і 16 грудня 1969 р. постановив: „Усі російські православні священики, в СССР і за його кордонами, можуть допускати вірних римокатоликів до участи в усіх подаючих Благодать Таїнствах Православної Церкви" (Євхаристія, Хрещення, Сповідь, Шлюб, Маслосвяття і ін.).

Архиєп. Ієроним висловив надію, що, може, пресові повідомлення про таке рішення в Москві допустилися неточностей (але московське радіо підтвердило ті повідомлення заявою речника Московської Патріярхії). Архиєп. Ієроним сказав:

„Поєпіх, у якому Російська Православна Церква прийшла до такого рішення в справі, яка вимагає тяльних студій і одноду шного погодження з боку всіх Православних Церков, — здивував нас".

Архиєп. Ієроним, колишній професор церковного права, підкреслив, що таке рішення „суперечило б канонам і пішло б проти навчань Святих Отців Православія".

Реакція Первоієрарха Православної Церкви в Греції підтверджує передбачення, що згадане

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Союз Вісника. Передплата в Канаді $6.00 на рік. За границею — $8.00 на рік. Ціна одного числа в Канаді — 40 ц. і США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semi-monthly by Ukraine Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00. — Foreign — $8.00. Single copies: in Canada — 40c. in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

НЕХАЙ ПОПОВНЮЮТЬСЯ РЯДИ ДУХОВЕНСТВА!

Останніми роками преса не раз нотує факти відходу священиків на цивільні становища. Найбільше пастирство кидають священики католицькі. За минулі два роки в Америці пастирство залишили 4% католицьких священиків (2,500 кожного року), й 1% духовенства протестантського (біля 3,000 кожного року). Немає статистичних даних та взагалі згадок про резигнацію з своїх душпастирських обов'язків священиків православних.

Утеча від душпастирського обов'язку духовенства протестантського відбувається тихо; натомість відхід у мир священиків католицьких викорює сенсації, — може через те, що католицькі священики, які душпастирство покидають, у більшости випадків одружуються.

Чому духовники резигнують, наприклад духовники католицькі, — через целібат? Оправдання відходу у мир католицьких священиків мотивами, виникаючими з проблем целібату, правди не кажуть. Душпастирство покидають і одружені протестантські духовники. Отже причини на відхід духовників у мир — інші. Дехто мотивує це загальною моральною кризою, інші кажуть, що священики покидають душпастирство через появні проблеми в церковній структурі. Отже на це вишукується різні мотиви, але не згадується одного, мабуть, найголовнішого: не згадується проблеми самої модерної людини, якою вона вже є, або починає бути: вона починає бути творінням без віри, без надії і без любови. Через те вона й не витримує душпастирських вимог, бо не бачить уже цінн ані в вірі, ані в служенні іншим, ані в посвяті.

Та сама проблема відчутна і в нас, бо й у нас надвишки священиків немає, а навпаки, є загрозливий брак. Через що саме? А через те, що людина нашого часу забуває свій світ віри, забуває світ духовний, а зосереджується й захоплюється утилітаризмом: матеріяльним забезпеченням, вигодами, користями. І в нас відчутний брак віри, брак релігійного досвіду, брак релігійних прагнень, а через те — брак і священичих покликань.

Не хочеться вірити, щоб людина остигала до тієї міри, щоб неї завирав бажання до служення Богові й людям у чині священства. Ні, між нами є ще багато релігійних живих людей, які знають ціну віри, релігії, Церкви. Є й багато душевно здібних молодців, що могли б поповнювати вроджінні священичі ряди, але таких треба шукати, треба їм помагати зробити святий вибір і стати на священичий шлях служення Богові і людям.

На те треба своєрідної кампанії. В цій ділянці дещо зроблено. Ось, наприклад, цього року на богословській студії в Колегію Св. Андрея вступили 9 молодих студентів...

На людей треба придивлятися і до священослужіння їх кликати. Так робив Сам Христос, — Він кликав до апостольства.

Тепер у нас Великий Піст — час, коли людина зосереджується на своєму душевному світі більше, як коли інше. Буде й говіння, яке переживатимуть і молоді люди, студенти. Юнаки будуть входити в ближчий контакт і з Богом, і з Його Церквою на Землі; в багатьох випадках вони будуть переживати вирішальні моменти. У такий час добре батьківське, товариське, або й душпастирське слово може допомогти юнакові рішитися стати на священичий шлях. Треба знати, що потенційних душпастирів у нас ще таки багато. Треба лише вміти показати їм важність і святість пастирського служення, показати їм велике добро в нього. А яка достойність священика Христового! Вона така велика і будівна, що, наприклад, наші священики-піонери переважно великі недостатки, а хрест священичий утримали і достойно передають його тепер своїм нащадкам. Тепер усі повинні шукати таких, що хрест той брали б у свої молодечі руки. До того кличе нас наша Православна Церква, майбутність наших нащадків.

ПРАВОСЛАВІЄ ТОРЖЕСТВЕННЕ, АЛЕ ЧИ ТОРЖЕСТВУЮТЬ ПРАВОСЛАВНІ?

У першу неділю Великого Посту (цього року 15 березня), Свята Православна Церква Христова святкує повню своєї Віри, — святкує Православіє. По декотрих православних церквах у ту неділю служать спеціяльний Чин Вечірні, перед закінченням якої духовенство і всі вірні урочисто проказують Символ Православної Віри („Вірую в Єдиного Бога..."), і співають вдячний гимн „Нині відпускаєш раба Свого, Владико..."). На Утрені Неділі Православія співають тропар: „День радісний настав сьогодні, й веселістю наповнений; бо світлістю істинних догматів блищить і сяє Церква Христова, прикрашена тепер відновленням пошани святих образів і сяйвом зображень, і стверджується побожна однодумність вірних".

Православіє — це єдине віроісповідання, яке святкує свою повню, святість, торжественність і свою силу. Православіє, в своїй істоті, — це справді торжественість і духова сила, і це признають і неправославні християни, які Православіє знають. Але ця святковість Православія обмежується тільки до сфери його духа, до сфери Віри, Релігії, до сфери єднання людей із Богом, бо в площині сучасного світу (в людях), — Православіє потуртоване, терпляче. Та й не тільки Православіє, тепер якась затаєна демонічна сила наступає й тисне на все Християнство, а серед самих християн світу витворює якусь неймовірно безрадну ситуацію. У якусь дивно загадкову ситуацію попала найсильніша в Християнстві Католицька Церква, там бо творяться речі, що, аж не віриться, що б їх могла творити сама тільки католицька рука.

Якась нечувано безрадна моральна ситуація охопила ввесь християнський світ: державні, їжні виховні інституції тощо. Наприклад, у християнських державах університети стали центрами систематичного розвеврження проти-християнської, або й вовсіж атеїстичної ідеології; середники масової комунікації: преса, радіо, телевізія, фільми — повні проти-релігійного й аморального бруду; уряди християнських держав, під натиском малих груп людей, готові легалізувати так звану наркоманію, розсадником якої стали школи й університети; робиться все, щоб угетшити розвал родинного життя, в ім'я якоїсь там егоїстичної свободи; в ім'я тієї свободи по містах ходять зграї спотворених людських істот, якими дають перший голос, слухають і потурають їм, і хтось тих лодарів годує...

Таке обличчя світу нашого часу, яке ставлять проти месіянізму світового Християнства. Це обличчя світу перестрашуюче, перестрашуюче до тієї міри, що й молоді батьки сьогодні переживають муки, коли думають, у який світ ростуть їхні діти?

За поправлення моральної й релігійної ситуації в нашому світі повинен би стати ввесь християнський світ мінною лавою справжнього екуменізму, бо якраз тут екуменізм потрібний. Але християнський світ, як видно, відступає від свого самого першого обов'язку — місії проти демонів різнородного зла, а витрачує свій час і сили на неможливий „екуменізм" за поєднання...

Картина православного світу... Вона жошмарна і тяжко неабгічна. Однодушність у Вірі ісповідників Православія є, і вона єднає їх в одно, але однодушности в сфері практичної любови серед них немає, а через те Православна Церква переносить чашу терпінь. І через що голодно? А через те, що й вона опанована тією самою демонічною силою, яка стала проти Християнства взагалі. Опанованої нею переважно ті, які стоять у проводі Церков, які ведуть тільки собі приписану замкнищ і проявити справжній екуменізм християнський — Богом благословенний! — у спротиві явним і закулісним силам Антихриста, які добираються і до святинищ Церкви.

Нехай би зрозуміть і православний світ, що теперішній православний центр

(Закінчення на стор. 5)

(Закінчення з 4 стор.)

раці. А коли б так була любов, гинуле розуміння правди Христової, „де-двох, або трьох зберуться в ім'я Моє — там і Я серед них!", — картина православного світу могла б бути інакша. Може була б і сила стати проти темної сили, яка йде з кличами про спокій, але нарушує його і з Церкві-з нечуваною сміливістю. А що гірше, в шатті правди й святости вона водягається сама, — раз у православні, раз у інші. А Церква терпить.

Найновіші два потягнення в Москви: надання православним в Америці автокефалії та „таїнство - обмін" в Римом ущерть виповнив чашу терпінь Православної Церкви і з неї вже линуть голоси осамітнених протестів, але темна сила не звертає на те уваги, бо якраз того вона хотіла, бо ж знала, що до того вона доведе. Але чи навчиться чого на тому решток православного світу? Чи пропорція його святощів він стане разом? Чи подумає він над об'єднанням своїх сил в одно проти демонів всяких подібів, проти нарушення істоти Православія? Чи запротестує проти того побожно й одноудушно? Чи бодай помолиться проти того в один день, — одноудушно?...

Майже кожного року, в нагоди Неділі Православія, православні різних юрисдикцій, не залежно від того, чи „канонічне" порозуміння між ними є, чи його немає, — Торжество Православія святкують разом, і разом служать спеціяльний Чин Вечірні. Це їх єднає в одно, і так вони демонструють один дух Православія, демонструють його всесвітність і свою приналежність до нього. „Канонічним" чи „неканонічним" юрисдикціям нічого це не шкодить, а навпаки.

Тепер настає особливо тяжкий час, отже настає час для отих „решток" ісповідників Православія подати собі братню руку, в розкладовій демонській силі постояти спільний опір під кличем „За Віру Православну!" За святу правду нормально стають усі...

Цього року, з нагоди Свята Православія, ті, що по-православному мислять, об'єднаються в одноудушній тривозі через порушення образу Православної Церкви. Нехай же буде священна тривога! В тривозі звичайно шукається рятунку, виходу з тривожної ситуації. В тривозі й мислення буває гострійше, і навпаки: хто дивиться й мислить, той і тривожиться. Нехай буде й мислення особливо в тих, чиє мислення важить! Глибше мислення повинно б показати, що там, де є одноудушність у Вірі, повинна бути одноудушність і в Любові. Така одноудушність запалила б і Надію, в якій розкладовим силам можна б поставити переможний спротив.

Добре було б, коли б так почав мислити ввесь християнський світ, бо й на нього йде наступ. Християнський світ повинен розуміти, що наступ на Православіє, наступ на Католицтво і т. ін. — це наступ на Християнство взагалі. Ось тут то християнам треба вийти із своїх віроісповідних замчищ і проявити справжній екуменізм християнський — Богом благословенний! — у спротиві явним і закулісним силам Антихриста, які добираються і до святинищ Церкви.

Нехай би зрозуміть і православний світ, що теперішній православний центр

Ол. Варавва

На початку Великого Посту

Разом з усією Православною Церквою, ми увійшли в суворий період церковного року, що називається Великим Постом. Багато людей розуміють його виключно як час, коли ми не повинні споживати деякої їжі та не влаштовувати веселих розваг і гулянок. Дехто тільки на цьому Великий Піст і обмежує, та ще й хвалиться перед іншими, що ось, мовляв, який то він праведний.

Але це — далеко ще не все. Люди, які живуть тільки для задоволення своїх тілесних потреб і занедбують свою безсмертну душу, з часом стають духовно дуже убогі і забруднені. Їх можна порівняти з шахтарями, що працюють глибоко під землею, у ледве освітленому тунелі. Там вони не бачать бруду на собі, бо він губиться в похмурій напівтемряві навколо. Та коли вийдуть вони на сонячне світло і подивляться одни на одного — тоді картина зовсім інакша.

Отож, Великий Піст запроваджено насамперед для того, щоб кожен із нас міг спинитися і відпочити на якийсь час від тих безконечних переговів, що ми їх називаємо своїм життям. Щоб ми могли уважно подивитися на себе, заглянути в глибину своєї душі і подумати, а чи не нагадуємо й ми отих шахтарів під землею, які, захоплені працею, не бачать своєї нечистоти?

Дуже можливо, що ми не якраз відчуємо і зрозуміємо. Можливо, що схочемо очиститись від духовного бруду, щоб достойно зустріти пізніше Воскреслого Спасителя. Якщо так, то Церква нам у цьому охоче допоможе. Насамперед, нагадає нам, що головний засіб духовного самочищення — це покаяння. Саме з цього почав Свою проповідь на землі Спаситель Ісус Христос. Про покаяння говорив Він це перед тим, як навчати про те, що:

„Життя вічне в тому, щоб пізнали Тебе, Єдиного Істинного Бога і послану Москві місії Православія не веде, бо ті, що могли б і хотіли б те робити, — не мають на те ні змоги, ні сили. Що б там з Москви тепер не виходило — не йде на користь Православія, а навпаки, на розклад.

Православному світові поставлено виклик. Це не перший раз. Були попередні виклики Церкві і в минулому, але вони закінчувалися добром для Церкви. На всі попередні виклики Церква відповідала Вселенським Собором і так суперстині сили перемагала на довго. Останній Вселенський Собор, що й установив Свято Православія, відбувся 1,200 років тому. Нехай і на цей виклик збереться Собор, але Святий Собор, в ім'я Святої Правди, в тих, що розносять по світі демонську силу саме своєю Святістю посоромить! Це ще раз затверднло б побожну однодумність православних вірних.

У Неділю Православія святкують Торжественість Православія. Цього року це Свято оповите в інший настрій, бо замість святкового духу ісповідники Православія відчувають дух тривоги, говорять про грядучий розкол серед православних. Помолимось, щоб Господь Бог утвердив Святу Православну Віру і всіх православних християн повік віку!

Про покаяння говорив Христос перед тим, як проповідувати, щоб „любили один одного як, як Я вас полюбив" (Із. 13:34).

Бо людина неспокаяна, яка вкрита гріхами і не хоче від них звільнитися — неспроможна пізнати Бога і Його таїни. Вона неспроможна стати справжнім учнем Христовим. Вона неспроможна любити.

Ось чому Христос починав Свою проповідь на землі словами про покаяння. Ось чому і Апостоли, після пропові про спасіння, що його приніс на світ Христос, говорили до людей, коли ті питали, що ж мають робити: „ПОКАРТЕСЯ, і нехай охреститься кожен із вас у ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дар Духа Святого ви приймете" (Діян. 2:37 - 38). Ось чому Православна Церква вимагає сповіді і щирого розкаяння вірних перед тим, як вони стають причасниками Дорогоцінного Тіла і Крови Христових.

У час Великого Посту Церква особливо закликає нас до покаяння і до очищення своєї душі. Тоді спеціяльні Богослужіння, молитви і співи „жеровані на те, щоб викликати найглибший покаянний настрій, щоб показати всю марноту і погубність нашого гріховного стану і визволити нас від нього. І коли ми так очищаємо свою душу, ми сподобаємося справді чистим серцем і непорочними устами славити Воскреслого Христа у святий день Великодня.

Звичайно, краще було б, якби ми заглядали в свою душу і очищали її покаянням не тільки раз на рік. Бо коли ми даємо змогу гріхам оселитися там протягом більшої частини року, вони можуть так глибоко там закорінитися, що відберуть у нас можливість справжнього покаяння. Тоді й наша Великопостова сповідь може стати лише звичайним механічним виконанням церковних приписів. Може й до Св. Причасти будемо приступати лише для того, що „так годиться". А тоді — яка з того користь?

То ж, щоб бути завжди здоровими духовно, щоб у наших душах завжди перебував Господь і Спаситель наш, слід постійно робити перевірку себе і стану своєї душі. Найкраще, коли кожного дня, скінчивши свої труди і заняття, перед тим, як іти на нічний відпочинок, ми будемо давати собі звіт про пройдений день. Що ми зробили в ньому? Чи нашими ділами і вчинками ми не зробили себе недостойними перебувати у Божому Царстві, про прихід якого віщував Св. Іван Хреститель і благовістив, починаючи Свою проповідь на землі, Спаситель Христос? А Царство це вже прийшло. Двері до нього відкрив нам Спаситель, коли Своєю смертю на хресті зняв із нас кайдани гріха, що одвіку тяжили над людьми і привів нас до Свого Отця. Царство Боже — тепер серед нас, у кожному з нас, хто того достойний.

Для того ж, щоб ми могли бути учасниками того Царства, треба завжди прагнути, щоб душа наша була чиста і непорочна перед Господом. Нехай не спокушають нас слова про те, що гріха немає. Про це говорять червоні безбожники і різні проповідники „повної свободи", які вчать, що все, що **корисне**,

(Закінчення на 6 стор.)

ПОСЛАННЯ

ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРАСА В СПРАВІ АМЕРИКАНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛІЇ

(Нижче друкуємо повний текст Послання патріярха Атенагораса Константинопольського, звернення до патріярха Московського Алексія у справі його плянів видати автокефалію Російській Православній Митрополії в Америці, а через неї всіх православних юрисдикцій у США і нова нам. Послання вийшло в дусі категоричного протесту. Патр. Атенагорас видав його 8 січня 1970 р. Текст Послання опублікували подекуди „Новое Русское Слово", що виходить у Нью Йорку, за 14 лютого 1970. Переклад на українську мову редакції „Вісника").

Блаженніший і Святіший Алексій, Патріярх Московський і всієї Русі, возлюблений і найдорожчий брат і співслужитель нашої мірности! Ми щиросердно й по-братньому цілуємо Ваше Блаженство у Ісусі Христі і маємо честь звернутися до Вас із слідуючим:

Деякий час тому назад ми були поінформовані з кругів Руської Митрополії в Нью Йорку про переговори, які давно ведуться між Вашим Блаженством і Митрополією для встановлення нормальних відносин між Митрополією і Московською Патріярхією.

Наша Константинопольська Церква, як Мати, завжди шукаюча спокою в лоні кожної з різних Православних Церков, рівно ж додержання між ними зв'язків любови, — з любов'ю стежила за братніми стараннями застосовувати ми з обидвох сторін для встановлення нормальних відносин і збереження гармонії й одности в лоні нашої Святої Православної Церкви, завжди згідно з Священними Канонами і церковним порядком і практикою, яка здавна стала законом.

І так, поки ми очікували, що, в відповідности з глибокою обережністю Вашого Блаженства, існуючі переговори поведуть до блаженного і мирного спрямовування, — ми і наш Священний Синод, на наше здивування і жаль, були недавно повідомлені в докладів вашого Високопреосвященішого Архиепископа Північної і Південної Америки Якова, що представники Вашого Блаженства ведуть переговори з представниками Митрополії для проголошення тієї Церкви автокефальною.

Ми вважаємо лишнім і непотрібним перечисляти в подробинах згубні наслідки, до яких могли б довести такі можливі дії Святої Руської Церкви. Таж бо Ваше Блаженство добре знаєте, яке порушення церковного порядку і які загальні замішання може статися в наслідок такого проголошення автокефалії свавільно й односторонньо з боку однієї з автокефальних Церков.

Звертаючись тепер до тих Православних Церков в „розсіянні" в Америці, підкорених різним юрисдикціям на батьківщині і залежних від них до того часу, поки не настане все-православне вирішення цього питання, — ясно, що проголошення автокефалії однієї з тих Церков, якщо воно станеться в порядку, передбаченім відносно Митрополій, представляє акцію, яка не тільки протиречить священним канонам, якими керувалася наша Православна Церква на протязі багатьох століть, але й акцією, як, замість допомагати встановленню нормальних відносин, може стати джерелом проблем для Православія в Америці. Наслідки тих проблем неуникнимі, і вищезгадана Митрополія не може омину-тити того, щоб у більш широкім змислі стати предметом, нарушуючи все-православні відносини.

У ті дні, коли так багато зусиль пильно докладається до того, щоб виробити священну одність внутрі Православія, і списки питань, що відносяться до Православної Церкви в розсіянні взагалі, включаючи автокефалію, предложені для вивчення й остаточного вирішення Священним і Великим Собором, — ми без вагань вважаємо, що плани, обговорювані відносно Митрополій, будучи здійсненні, містить у собі великі небезпеки і підірве спільні й гармонійні міжцерковні зусилля в справі підготови Собору.

Ваше Блаженство знаєте краще, ніж хто б.то не було, що нашою головною задачею і турботою, як провідників нашої Церкви, було переслідування з усією нашою силою і всіма законними і навіть крайніми середниками, як треба, задач примирення, любови й спокою, зо всією можливою поблажливістю, послабленням і терпінням. Такого вимагається від нас Матір'ю Церквою для встановлення і збереження спокою і одности поміж автокефальними Православними Церквами.

Через те, глибоко потурбовані єдністю наших Православних Церков і єдністю, яку проявляє кожна Церква, твердо прямуючи до Великого Собору, і будучи впевнені, що Ваше Блаженство, дуже вами вшановлюваний, маєте ті самі думки і наміри, — ми пишемо Вам згідно з постановою нашого Священного Синоду. І роблячи це, ми вимагаємо від Вас і Вашої Святішої Церкви, щоб, зважаючи обставини і випливаючу з них відповідальність, Ви не дозволили, в ім'я загального добра, щоб те діло йшло далі, але щоб намічені плани були відкликані.

Бажаючи зо всією ясністю повідомити вас, що Ваше Блаженство про те, якою буде позиція нашого Святого Апостольського і Патріярших Вселенського Престолу, якщо б ми стрінулися з обговорюваною проблемою, яка відноситься до Православія, ми для того повідомляємо Вас у цьому братньому Патріяршому листі, що:

Якщо Свята Російська Церква, так возлюблена, напереків нашому братньому перестереженню і пораді, і напекір всякій надії, буде іти далі із здійсненням нині наміреного предложення проголосити автокефалію Руської Православної Митрополії в Америці, — то цей Престіл не визнає того діяння і не впише тієї Церкви в диптихи Святих Православних Автокефальних Церков. Згідно з тим ми затвердували б ту Церкву, яку Ви хочете проголосити автокефальною, як неканонічну. В зв'язку з тим наш Престіл прийняв би й другі міри, необхідні для забезпечення канонічного порядку.

Крім того, ми вважаємо, що маємо обов'язок повідомити про те діло наших братів у Христі, Патріярхів, Архиепископів і Голів Святих Православних Автокефальних Церков, кожному з яких ми пошлемо копію цього нашого Патріяршого послання для відома. Копія посилається також Високопреосвященішому Архиепископу Якову Північної й Південної Америки.

Ми звертаємо до Вашого Блаженства це рішення Священного Синоду з надією, що від нині всяка акція, яка могла б порушити заспокоєння і мир у Церкві, буде уникнута, і ми знову цілуємо Вас з братньою любов'ю і з глибоким повагання м в ім'я Христа Спасителя, що явився нині на ріці Йордан.

Ваш Брат у Христі
Атенагор Константинопольський.
8 січня 1970 року.

ЛИСТ ДО КОНСИСТОРІЇ:

На спогад Св. П. Владики Олександра

Дня 1 березня 1970.

До Хвальної Консисторії
Української Греко-Православної Церкви
в Канаді,
Вінніпег, Ман.

Високопреподобні й Дорогі Отці!

На недавніх місячних зборах Пітсбурзького Деканату Української Православної Церкви — Священники одноголосно ухвалили таку революцію:

„У молитовний спогад світлої пам'яті Єпископа Чикагського, Олександра, Священики Пітсбурзького Деканату УПЦеркви в США — жертвують на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу суму 100 (сто) америк. долярів, і кличуть інші деканати УПЦеркви в США в подібний спосіб пошанувати пам'ять нашого дорогого й незабутнього Архипастиря, що так нагло відійшов від нас у небесні двори. Вічна Йому Пам'ять!"

З братнім привітом,

Митроф. прот. Андрій Бек,
декан.

Прот. Микола Федорович,
секретар.

(Закінчення з 5 стор.)

те й добре, не зважаючи на те, чи та користь буде досягнута чесно, чи через злочини, підступ, обман чи інші гріховні способи. Ми добре бачили, якими страшними дорогами доходили більшевики до свого панування, і ще й тепер не цураються ними йти, щоб зажидати свою злочинну волю мільйонам людей. Не слухаймо їх! Не звертаймо уваги й на нечесну пропаганду тих, які, в ім'я наживи, роблять це тут, у вільному світі, вихваляючи зло і всякі беззаконня, замість того, щоб із ними боротися.

Їхні слова — то спокуса й неправда! Бо немає людини, яка б не згрішила. Господь Один без гріха, і Правда Його — Правда Вічна. І коли ми справді взглянемо собі в душу, ось хоч би тепер, використовуючи найбільш відповідний до того час Великого Посту, то ми не скажемо, що ми — без гріха, як це сказав колись митар. Навпаки, за словами Св. Андрія Критського, ми визнаємо щиро перед Богом: „Згрішили ми більше за всіх людей..."

Покаяння і любов переродили світ. Вони вивели його на стежки Правди і вічного життя. Вони і нас змусять стати кращими. То ж нехай це і стане нашим святим завданням і метою у цьогорічному Великому Пості.

Студенти богословія Колегії Св. Андрея

На академічний рік 1969 - 70 на Богословський Факультет Колегії Св. Андрея записалося 16 студентів; в цьому числі 9 першорічників. За часу існування Колегії Св. Андрея при Манітобському Університеті ще ніколи не було так багато першорічників на Богословському Факультеті. Отож, в цей 1969 - 70 академічний рік до Колегії вписано 9 студентів, а саме: 4 з Ед-монтону, Альберта; 2 з Вінніпегу, Манітоба; 1 з Вінніпегу, Манітоба; 1 з Чікаго; 1 з Нью Йорку.

На IV-ім році: Роман Єриняк з Едмонтону, Альберта; Михайло Згодзінський з Чікаго; Іван Куліш з Нью Йорку; Андрій Сірий з Йорктону, Саск.; і Іван Щерба з Шарбіяна, Пенсилванія.

З цього списка можна бачити, що Колегія Св. Андрея приготовляє будучих священників не лише для Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але також для її Церков-Сестер в ЗДА і Европі. Цього року в Колегії навчаються 10 студентів з Канади, 5 з ЗДА і 1 з Бельгії. Канадські студенти поділені ось так по провінціях: Саскачеван — 6, Альберта — 2, і Онтаріо — 2. Немає студентів з провінції Манітоби, Брітійська Колюмбія і Кнебек. Цікаве явище є це, що сама околиця Йорктон має в Колегії Св. Андрея аж три студенти.

Учительський персонал і студенти богословія. Перший ряд, зліва направо сидять: свящ. С. Ярмусь (редактор „Вісника"), проф. С. Сівачук (асоційований декан Богословського факультету), проф. Л. Томашук (ректор Колегії), Владика Борис, митроп. проф. С. Гедрс (діючий декан), о-р Ю. Мунюк-Лукань і свящ. Є. Трубин.
Другий ряд, зліва направо стоять: О. Гулка, А. Лакуста, В. Давидович, Р. Єриняк, А. Сірий, М. Сокирка.
Третій ряд, зліва направо стоять: І. Куліш, І. Ковальчук, М. Деревʼянка, Г. Косован, С. Головко.
Четвертий ряд, зліва направо сидять: Б. Демчук, І. Стінкі, М. Залішук, І. Щерба і М. Згодзінський.

На І-ім році: Андрій Лакуста з Ендрю, Альберта; Сергій Головко з Ірвінгтон, Н. Дж., Богдан Демчук з Гемилтону, Онтаріо; Володимир Давиленич з Нью Йорку; Микола Деревʼянка з Йорктону, Саск.; Ілля Ковальчук з Реджайни, Саск.; Григорій Косован з Гірик, Саск.; і Іван Стінка з Бюкенан, Саск.

Студенти першого курсу: М. Деревʼянка, А. Лакуста, І. Стінка, В. Давиленич, М. Залішук, Б. Демчук, Г. Косован, С. Головко і І. Ковальчук.

На ІІ-им році: Олекса Гулка з Йорктону, Саск.; і Михайло Сокирка з Ватерфорд, Онтаріо.

На IV-ім році: Роман Єриняк з Едмонтону, Альберта; Михайло Згодзінський з Чікаго; Іван Куліш з Нью Йорку; Андрій Сірий з Йорктону, Саск.; і Іван Щерба з Шарбіяна, Пенсилванія.

З цього списка можна бачити, що Колегія Св. Андрея приготовляє будучих священників не лише для Української Греко-Православної Церкви в Канаді і її Церков-Сестер.

Я. г.

Московський рабин виступив проти американських сіоністів

МОСКВА (РНС) — Рабин центральної синагоги в Москві ганьбив американських сіоністів за „організування провокацій" проти Советського Союзу та за „атаки" на советські агенції в Нью Йорку.

У радіо-інтерв'ю, переданому спеціяльно до Америки, рабин Єгуда Лейб Левін скритикував американських сіоністів („Джойнт Дефенс Лиг") за їхні атаки на канцелярії советських агенцій ТАСС і Аерофлот, 29 грудня м. р. (Група сіоністів, під проводом рабіна Меїр Кагана, протестуючи проти переслідування жидів у СССР, описала жидівськими кличами советський літак і стіни канцелярій вищезгадних агенцій).

„Я відчуваю, що такі дії йдуть проти моралі жидівської віри", сказав рабин Левін. У своїй гоньбі американських сіоністів він продовжував:

„Ви не смієте забувати, що зробив Советський Союз не тільки для жидів, а й для всієї европейської культури. Своєю перемогою в Другій світовій війні над фашизмом, Советський Союз врятував усіх жидів, не тільки в СССР, але й по всій Европі, яких Гітлер призначив на знищення... Тож я кажу, — це щось нечестне говорити про таку славну країну, як Советський Союз, і в такий спосіб, як це роблять люди, які стоять у проводі Жидівської Ліги Оборони".

ЛЕВІН НАВОДИТЬ ПРИКЛАДИ РЕЛІГІЙНОЇ СВОБОДИ

На запит про життєві умовини жидів у СССР, рабин Левін сказав, що жиди втішаються такими правами, як і інші групи, що включає повну свободу релігії. Центральна синагога в Москві відкрита від світанку до 1-ої години дня для ранішніх молінь, а по обіді — для читання Талмуду. Рабін Левін додав, що кожного дня в синагозі бувае 50 до 100 осіб.

На Пасху всі жиди в Москві печуть стільки мацї, скільки їм треба, а жидівські одруження в Москві відбуваються в синагозі. „Немає ніяких перешкод для жида у Москві практикувати його релігію", каже Левін. „Ми, советські жиди, протестуємо проти проти-советської кампанії, що її веде Жидівська Ліга Оборони... особливо нелюдяними методами сіоністів і жидів Нью Йорку".

Український бабовий квартет з Відня

На початку 1969-ого року у Відні створився комітет української молоді, який мав приготовити концерт в честь Тараса Шевченка. На перших пробах керівник нашого церковного хору проф. Андрій Гнатишин почав експеримент. В рядах басів церковного хору співають 44 молоді співаки, і наш професор спробував залучити їх до басового квартету. Це не так легко, бо не існують ніякі опрацьовання для такої групи. По нормальному чоловічий квартет складається з двох тенорів та двох басів, а тут чотири баси, деякі говорили „це не може абсолютно добре звучати". Але проф. Гнатишин починав опрацьовувати для нас народні пісні, та з двома піснями ми мали виступити на Шевченківському концерті 10 травня 1969 у Відні. Несподівано наш спів так сподобався людям, що ми мусіли додати ще третю пісню. Цей успіх для нас був золотою дальше працювати з нашим квартетом, який мав бути створений лише для того одного концерту. Несподівано ми дістали запрошення до Німеччини, де ми виступали 30 серпня 1969 на бенкеті в честь кардинала Сліпого. Почали цікавитися нами й австрійські організатори, які бачили нас на Шевченківському концерті. 7 жовтня 1969 ми виступали на так зв. „Вівтарковім сальоні" (Tuesday Salon), це імпреза яка відбувалася в той час перший раз і де представляють молоді групи з музики або літератури. Про це було подане також в австрійському радіо та пресі. 8 листопада 1969 відбувся виклад на нагоди листопадових роковин, де ми перебрали мистецьку частину. програми.

У Відні знаходяться теж групи інших слов'янських народів, вони були, так як й ми, запрошені виступами на академії з нагоди 60-ліття чесько-словацького гімнастичного товариства „Орел". Як ми чули цей наш виступ 30 листопада вдався дуже добре та сподобався численній публіці. 12 грудня „Союз Українських Визвольників Австрії" влаштував свою 3 різдвяну виставку, весь час від якої відбулося мале свято, де були присутні урядники австрійського уряду та видатні діячі на терені філятелії, ми відспівали три колядки та просили нас заспівати ще дві пісні, так що думаю і цей виступ для нас вдався. Ще 2рази ми виступали в 1969-ому році, 16 грудня на різдвяній академії яка відбулася у 9-ому округу Відня і де нас запросив голова цього округу та 20 грудня на „вілиці" яка була влаштована для понад 1,000 чеських та словацьких дітей, між ними більшість втікачів 1968 і 1969-го років.

На короткий час нашого існування думаю, 8 виступів є дуже гарне число, тим більше, що ми один раз виступали також поза межами Австрії. На цьому місці конечно мусимо подякувати нашому проф. Гнатишинові. Створення цього квартету була його ідея. Мимо того, що проф. Гнатишин має багато праці як диригент церковного хору та як композитор, він майже в кожному тижні присвятив пару годин для проб з квартетом,та поза тим опрацьовує стало пісні для нас і виписує ноти. Наша подяка в першій мірі належить проф. Гнатишинові який уможливив це, що ми до тепер осягнули й надіємося ще осягнути на будуче.

При кінці хочу представити членів нашого басового квартету. Всі чотири є солісти церковного хору при церкві св. Варвари у Відні й співають також на пластинках, які в грудні 1969 були накручені нашим хором. — „Воскресна Утреня", яка має появитися на Великдень цього року.

Український басовий квартет Відень:

Борис Яміньский, 24 роки, студент філософії — баритон.

Григорій Савка, 21 рік, студент мистецької школи — другий бас.

Ігор Тарко, 21 рік, студент прав — контра бас.

Федір Онуфрійчук

Варавва в історії і в повістях

Процес засудження Ісуса Христа відбувся в двох етапах, перший — перед жидівським, а другий перед римським трибуналами. Трибунал жидівський „синедріон" видав вирок смерти на Ісуса Христа, який міг бути виконаний тільки після затвердження його римським прокурором. Був тоді ним Понтій Пилат (26 - 36 рр.), який полагоджував непорозуміння поміж місцевим населенням, а особливо жидівським.

Понтій Пилат особисто розглянув жидівське оскарження Ісуса Христа, нічого поважного не знайшов, і хотів звільнити Його, тим більше що якраз тоді припадало свято Пасхи, коли, старим звичаєм, уділяно в'язням амністії.

„Має же намісник звичай відпускати на свято народові в'язня одного, котрого хотіли вони" (Матвія 27:16).

В той час в єрусалимській в'язниці перебував повстанець-злочинець Варавва. Пилат був переконаний, що коли він представить Варавву в заміну за Христа, то напевно жиди згодяться на те, беручи під увагу жидівське оскарження Христа, яке мало тільки релігійний характер, і тому він звернувся до жидів:

„Котрого бажаєте, щоб я відпустив: Варавву, чи Ісуса, що зветься Христос" (Матвія 27:17).

Хоч Пилат вже сім років панував над жидами, але не знав і не розумів жидівських релігійних обрядів, а особливо Божого синедріону. Він тільки на хвилину зупинив був провадження судової справи, коли його дружина прислала послання з проханням увільнити Христа. Але найкращі бажання звільнити Христа не увінчались успіхом, а жиди безупинно кричали:

„Та кричали вони й говорили: Розіпни Його!" (Луки, 23:21).

Таке відношення жидів одивувало дуже Пилата й він був вмушений звільнити Варавву.

„Тоді відпустив їм Варавву, а Ісуса Христа, збичувавши, він видав, щоб розіп'ятий був" (Матвія, 27:26).

Така ось є коротка історія звільнення Варавви.

Як бачимо, сама історія звільнення Його, мало що вияснює. З'явився він несподівано, пройшов залеве бачений і загинув. Він властиво імени не мав: Бар Авва на арамейській мові означає син батька. Був в'язнем, але таким людям історія не цікавиться. В ній часи й ми до тепер осягнули й надіємося ще осягнути на будуче.

При кінці хочу представити членів нашого басового квартету. Всі чотири є солісти церковного хору при церкві св. Варвари у Відні й співають також на пластинках, які в грудні 1969 були накручені нашим хором. — „Воскресна Утреня", яка має появитися на Великдень цього року.

Український басовий квартет Відень:

Борис Яміньский, 24 роки, студент філософії — баритон.

Григорій Савка, 21 рік, студент мистецької школи — другий бас.

Ігор Тарко, 21 рік, студент прав — контра бас.

єрусалимських в'язницях було багато в'язнів, але їх імен ніде не згадується. І Варавви, любонь, ніхто ніколи не знав би, тільки з процесом Ісуса Христа згадується про нього в Св. Письмі. Відійшов в невідоме, згубився в історії, але створив біля себе цікаві перекази.

Варавву всі залякували, тільки добра самаритянка, з ласкою, нахилялася над ним. Він був на волі, але призначений на трагічну самітність: Пилат видав наказ його витягти, його родина відвернулася від нього і він відчув, що він є загублений у світі й духово мертвий. Він хотів признатися до кого небудь, але всі цуралися його, а Кайфа, коли побачив через вікно, що він прийшов на подвір'я, дав розпорядження слугам негайно його вимкнути на вулицю. Його побили й вимкнули.

Знеможений, голодний, залишений він шукав апостолів. Знайшов їх в укритті на Оливній горі. Поволі відкрив двері, переступив поріг, став в опущеною головою... Апостоли підняли голови, хвилину мовчали, а потім промовив тихим голосом Апостол Петро: „Не нам належить пімста... Прощали ми фарисеям, каіяфам і римлянам, — прощаємо й тобі нещасний злочинцю скарений на життя. Прощаємо тобі з цілого серця... Варавва. Але твоя постеть притадує нам дуже болюче, дуже страшне... Прости й ти нам, Варавва... Коли хочеш позбутися борту проти нас, про що сам згадуєш — втікай з цієї хати й не показуйся там, де ми перебуваємо". І Варавва відійшов, та прийшов до переконання, що не вежеди життя є краще від смерти.

Після того жив семітний сорок днів. Перебував в Єрусалимі, на Кипрі та в Римі. Був свідком на Голгофі, бачив глибоку віру в Ісуса Христа дуже близької йому жінки. Ходив за нею, як тінь, і коли її жиди камінням забили, за те, що вона стала християнкою, вночі убив жида, який перший кинув камінь, — втік, а другої ночі вигріб з під каміння у ями'яній ямі тіло вбитої, взяв його на плечі й бічними дорогами вийшов до країни Моавської і там біля її дитини поховав.

Потім опинився на Кипрі, як невільник в копальнях міді. Був вкований в другим невільником арамінином Сегаком. Одного разу Варавва побачив у Сегакома на відворотній стороні невільничої таблички видрипане ім'я Христа. Пізнав, що Сегаком є християнин, зрадів, що може бути з ним разом хоч і закований.

По деякому часі був звільнений й знову опинився в Римі, якраз тоді, коли він палав у вогні. Рим підпалив Нерон, а оскаржив за це християн і дав розпорядження спалити їх на хрестах. Серед них опинився й Варавва. В страшних муках умирав, а коли почув, що смерть наближається до нього, промовив: „Тобі віддаю духа, мого". І сконав християнином.

• Пані Даен Кеннеді Пайк, вдова по покійному єпископові Джеймсові А. Пайкові твердить, що вона дістає вісті від свого покійного чоловіка, який помер в Палестині (в пустині), куди поїхав вивчити початки християнства. Покійний єпископ Пайк цікавився окультизмом тіпся смерти свого 20-річного сина.

Новий закон улегалізував Синод Православної Церкви в Греції

АТЕНИ (РНС) — Контроверсія щодо легальности Синоду Православної Церкви в Греції полагоджена новим законом грецького уряду.

Новий „Примусовий закон ч. 407" анулює існуючий Синод і його постанови, а одночасно уневажнює закон ч. 126 з минулого року, яким проголошено заборону засідань Синоду до 1972 р.

Закон ч. 126 був проголошений 17 лютого 1969 р., але в березні м. р. Синод зібрався і доповнив свій склад новими членами. Це вчинило в Церкві заколот, який продовжувався до січня ц. р. Голова Синоду архиєп. Іероним, що був поставлений у проїзд Церкви 1967 р. грецьким урядом, стояв на становищі, що Синод має право відбути збори в березні м. р. і що він був „обраний старшими, які мали право це зробити". Інші ієрархи з ним не погоджувалися.

Новий закон ч. 407 встановлює слідуюче:

— Священий Синод репрезентує ієрархію Православної Церкви в Греції, і складається з Архиєпископа Атен і всієї Греції (тепер первоієрарх Іероним), як його председника, і з председників синодичних комітетів, як членів.

— Синод назначує заступника председника з-поміж тих митрополитів, які є старші щодо своєї служби, незалежно, чи є вони членами Синоду, чи ні.

— На випадок смерти, резигнації або відкликання одного до трьох членів Синоду, — Синод збирається легально як поки не назначить на їхне місце інших.

— Єпископи, що є на відпустці, можуть бути назначені членами, але не председниками синодичних комітетів.

— У грецьких громадах встановляється парафіяльні асамблеї. Нова інституція — парафіяльна асамблея місцевої церкви, включаючи настоятеля, його духовних помічників, учителя, і 10 до 15 вірних, назначених настоятелем.

На книжковому ринку появилася нова книжка

У Вінніпезі появилося третє видання книжки Проф. І. Огієнка (Митрополита Іларіона) „Українська Культура" — коротка історія культурного життя українського народу. Це дуже цінна книжка, а тому її рекомендується для кожної домашньої бібліотеки.

Третє видання „Української Культури" перевидано фотодруком з другого видання 1923 р.

Книжка появилася накладом Товариства „Волинь", Вінніпег, 1970.

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ШЕВЧЕНКА

СОЮЗ УКРАЇНСЬКОГО СТУДЕНТСТВА КАНАДИ
МАНІТОБСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

під патронатом відділу КУК, влаштовує

АКАДЕМІЮ - КОНЦЕРТ
в честь Т. Г. ШЕВЧЕНКА

в четвер, 26 березня 1970. 7:00 год. увечорі, в Faculty of Education, Hall-#270, University of Manitoba, Winnipeg.

Конференція молоді з візією на „Нову Європу"

ОТТОБОЙРЕН, Німеччина (РНС) — Християнська молодь з усієї Европи має відбути цілу серію конференцій для вироблення програми для „Нової об'єднаної Европи".

Конференція молоді, під моттом „Візія Европи", відбувається у днях 18 і 24 червня 1970 р., в приміщеннях бенедиктинського монастиря в Оттобойрен.

Головним промовцем буде пастор Філіп Поттер, директор Департаменту Світової Місії Світової Ради Церков. Він буде говорити на тему „Европа і Третій Світ".

Друга подібна конференція молоді відбудеться в англіканській катедрі в Ковентрі, Англія, 4 до 10 липня. Провост катедри Г. Вилямс сказав, що обидві конференції будуть зосереджуватися на темі одности Европи. Такі конференції вже мали місце — 1964 року в Оттобойрен, 1967 року в Ковентрі.

Клопоти з студентом, що почувається жидом, але вірує в Христа

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Три судді Верховного Суду Ізраїля, отямившись від критики, за їхне рішення в справі „хто є жид?", напали на Міністерство внутрішніх справ за те, що воно не хотіло дати дозволу американському студентові американських студій в Ізраїлі. Батько студента — жид, мати — християнка.

Згадані вище три судді Верховного Суду назвали поступок Міністерства таким, як то було „в царській Росії, або тепер у Сирії".

Студент Лоренс Гольберг може, вертіти, студіювати в Ізраїлі до 1972 р. Речник Міністерства сказав, що Гольберг користався нагодою студіювати жидівську історію тільки на те, щоб здобути собі постійний побут в Ізраїлі. Але після повторних звагань, ізраїльські власті дозволяють йому лише закінчити студії, а тоді він мусить з Ізраїля забратися.

Батько Лорекса — жид, а мати — християнка. І Лорекс має жидівське виховання, але вірить у Христа. Він одружився в Єрусалимі в християнкою.

Жидівський педагог хоче іншого підходу до християнства

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Новий, відмінний підхід жидів до християнства — можливий, а навіть потрібний, каже жидівський педагог Ернст Акіба Симон.

„Поважна загроза від місіонерства" більше не існує, і жиди, як більшість в Ізраїлі, вже більше не терпять від „апологетичного комплексу", сказав він.

Акіба Симон говорив з нагоди 40 роковин смерти його друга, жидівського релігійного філософа Франца Розенцвайга. Розенцвайг був юдаїст, але не сіоніст, і шанобливо відносився до вартости Християнства, бо ніяк не міг вірити, що „один Бог міг об'явити Себе виключно людському жидівському народові". Проф. Симон каже, що філософія Розенцвайга серед жидів вошанюється, як „нове мисленя".

Ватиканська група намагається знищити туринську плащаницю

ЦЮРІХ (Ройтерс) — Плащаниця, якою, як дехто вірить, було обвите тіло Ісуса Христа після Його розп'яття, є в небезпеці, повідомляє Міжнародня Фундація Святої Плащаниці.

В своєму комунікаті (на початку січня 1970) ця організація повідомляє, що вона довідалася з достовірних джерел у Римі, що ватиканська група, яка домагається знищення тієї плащаниці, набирає щораз більше сили.

Немає ближчих інформацій, чи знищення плащаниці має статися в тайні, чи через формальну дію Католицької Церкви.

Міжнародня Фундація Св. Плащаниці була встановлена 6 років тому для підтвердження автентичности тієї плащаниці, що зберігається в Турінґ, Італія.

(Світлина туринської плащаниці, з інформаціями про наукові досліди над нею, була поміщена в „Віснику" за 1 квітня 1969 р., стор. 3).

Косигін гратулює патріярхові Алексею

МОСКВА (РНС) — Алексей Косигін висловив патріярхові Алексею гратуляції, з нагоди 25-ліття його інтронізації. Косигін побажав патріярхові „здоров'я і успіхів у дальшій праці за мир". Радіо Москва проголосило, що патр. Алексей, за його патріотичну активність, заслужив уже 4 советські нагороди.

З нагоди ювілею, патріярх гостив різних достойників у своїй резиденції в Москві.

„Хто є жид"; а „хто є араб?", питає єпископ

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Єпископ Медхітського обряду вступив у жидівську сварку на тему „Хто є жид?", і поставив домагання, щоб існуюча система реєстрації була змінена.

Архиєп. Рая каже, що реєстрація людей в Ізраїлі по національному походженні кривдить мусулман і християн, бо їх записують „арабами". Він каже, що членів старої секти в Ізраїлі — друзів (мішанина християнства, ісламу й жидівства), записують („друсами", хоч вони такі самі араби, як християни й мусулмани. Отже жидівську контроверсію „Хто є жид?", поширено до розмірів „Хто є араб?"

Верховний Суд Ізраїля, перед своєю постановою в користь реєстрації двох дітей тільки по національності, рядяв урядові оминути цю проблему вибороною національної реєстрації. Уряд цю пораду відхинув.

Контроверсія „Хто є жид?" витворила була в Ізраїлі критичну ситуацію, але гору взяла рабіністична дефініція: жидом є той, хто народився від матері жидівки.

• „Українське Народне Слово" ч. 4, 1970, подає, що записи голосу поетки Лесі Українки є в Києві в АН УССР на восковних простих валочках, але їх не дозволяється репродукувати в модерній техніці.

Ю. Стрижівський

ПІД КРИЛАМИ ЧЕРНОВ

(Оповідання)

(Продовження)

Заким сісти до обіду, дідусь вийшов до громади на подвір'ї, ще раз подякувавши людям за честь і „руди", припрошував їсти, а поміжнійших частував чаркою з власної руки. Потім перейшов здоровенну зелену лаянку й чарку „хлібної", старому дякові, доручив йому частувати далі, а сам, погомонівши ще трохи з братчиками, подався під горіх, а під тим горіхом чекало його вже все товариство дітей, онуків, правнуків, родичів і знайомих.

По „Отченаші" він сів поруч з бабунею та, з'вши свій звичайний старечий кулешик, скромно, мовчки сидів впродовж всього обіду, з безкраїм числом страв та цілою зіркою трунків. Лиш коли благочинний, підвівшись, з чаркою в руці, проголосив слово-два на честь ювілята, дідусь і собі встав і в шиперсточком свого покрійного вермуту привітав благочинного, а в його „лиці і преосвященішого нашого владику".

Олег моргнув до своєї пінчої, і несподівано „єіс поляя етї деспота" розкотився по саду. Благочинний аж почервонів від задоволення; припала та витадка до вподоби й дідуневі. Невабаром знов пішли промови, чулі і так собі, блискучі й не вельми, слов'янські й російські, а нарешті — знов на „мові парафіян", що П виголосив той таки отець Кость. Про нього була чутка, що він „хохломан", а серед рідні ніяйть відомо було, що він нібито пише в „галіційських" газетах, так само, як і Братковський в Мізякова. Там у них „Літературно-Науковий Вістник", „Жите і Слово", „Галичанин"... І все так, по-мужицькому чи пак... по-малоросійському. От розпитайте Ладника, то він все розкаже: і за Богдана Хмельницького, і за Україну, і за Шевченка, — все чисто розкаже; а почне в Костем говорити, то Бог їх святий знає, де вони того й понаучувалися: „освіта", „досягнення", „природописний", „метафоричний"... Скажи б, у Шевченка ж ябо в Квітки, так у них того немає. Або „узгляднення" — чиста комедія!

— Але яка ж „комедія"? — в запалом протестує Ладник. — От ми всі, скільки нас тут є, балакаємо цією мовою!...

— І де воно отакого повчається?! Хе-хе! „Балакаємо цією мовою"! Хе-хе-хе!

— Сором Вам, дядечку, сміятися з рідної української мови! — палає Ладник, а отець Кость аиш мовчки поглядає з-за листя горіха, мовляв: ану, ану, юначе, як то ти справляєшся з своїми обов'язками свідомого громадянина рідної землі?

—o—

— О бачте, „українська мова"! Чого ж вона українська? Ти кажеш „українська", а я кажу „волинська", а ось Анотолій Григорієвич скаже „подільська". Ну, та й що ж це за лад такий? Лебідь, щукам, і рак.

— Ні, дядечку, вибачайте, лад буде, тільки треба знати, що І Волинь І Поділя...

— Що, що таке? Як ти сказав? Поділля? що то за Поділля?

— Ну, нехай Подолія.

— От! Так І кажи. А то Поділля, Поділля — абсурд!

— Добре, але з тим, що для вас. Те кажу, що Волинь і Подолія — все то одна Україна, одна земля від Карпатів до Кубані.

— Ніколи в світі! Ніяк в світі! Кепсько ж ти, небоже учив історію. Чи, може, й не вчив ще її? Авжеж, не вчив. Ти в якому класі, в другому? Ну, то бач: ядже в семінарії про Алексія Михайловича вчиться в третьому класі.... так у третьому класі....

— А хіба ви, Володимире Сергіяовичу, знаєте лише те, що в семінарії вчилисьте? — допоміг Ладникові о. Кость.

— Ми ж... може й дещо явяо: знаю наприклад, що Шевченко пише... мм....

Розбрелись конфедерати
По Польщі, Волині,
По Литві, по Молдаванах
І по У-кра-і-ні...

Ну, чуете? Во-перших, по Польщі, во-вторих, по Волині, далі по Литві, далі по Молдаванах, по Бесарабії, значиться, і як тоді по Україні. А він мені, старому, бреше просто в вічі, що Волинь і Подолія, і Україна — то все одно. Як же так? Абсурд!

Ладник збився, хотів щось перечити, але дядько перебив його:

— Ото біда як яйце курку вчить. Слухай Ладнику, я волинянин, ти подолянин, а от дядя Тоня, „цьоця" Таня, Льова, Шура, Соня — дійстайтельно, що українці, бо вони живуть в київській губернії, на території історичної України, о! А він мене убіждає, що я українець.

— А хто ж, а хто ж, як такий, дядечку?

— Волинянин.

— Ну, а національність?

— Руський.

— Той самий русский, що й у Новгороді і в Архангельську?

— Ні, не той самий; то великорус, я я малорус, так — чи ні?

— Ну, вже ж так, — знов вмішався отець Кость, бо інакше буянбиство не „Плавч" а „Павлянч".

Ті що сиділи побіжну, як звичайно по реплімах отця Костя, зареготалися, хтось щось додав і суперечка спинилася.

На другім кутку гомоніли й сперечалися про різні епархіяльні справи. Хтось обурювався на одного кам'янецького протоієрея, що не догодив духовенству в справі епархіяльної свічкарні.

— Приїде собі, пандею, з Витки чи Калуги, об'їдеться тут, обіп'ється та й вередує: а дай йому того, а дай йому цього. А кислих „цей" не хаєна? А „хле бушка папалам з мєйонєзою" не до споби? Забувся?...

— Ну, спробували б ви так в нашій епархії, ого! Який там епархіяльний з'їзд: владика звелять, консисторія іспонилка, а попи — платіть і пари з уст не пускайте.

— Ннно! Зате ж митрополитанство! Третя епархія в царстві!

— А наш старенький поки жив, — добро було, — приставі і до цієї розмови Володимир Сергіяович. — Жили собі за ним, як у Бога за дверима: тихий, вдячливий, не то слова — думки гвінної в голові не має....

— А „волиняним" чи „подолянин"? — вмішався й отець Кость.

— Хіба не знаете: ваш, подільський, а Зіньковець.

— Е, отим бо й ба, — пояснив отець Кость. — От з Калуги!.. Ти, отець ректор, і ти подзий дячище! Несть ви лиця зрамія. Ти, — і край!

Далі матушки, розмовляючи як звичайно матушки „аристократки" на „югозападним канчі" і собі забалакали про це.

— Полю, серце, што ви собі думаете з тим Ладиком? Якісь тамі ідеї проповідуете, що я дяже не слишала ніколи. Говорить, што мужицький язик єсмий настоящій руський язик, а руський язик, говорить, єто і єсть мужицький

— Е, Танічко, не обращай внимания: молоде пяво грає.

— Де ж таки, подумайте собі: тут робиш, трудишся, не доїдаєш, щоб дать їм образованіє, вивести в люди, як говориться, а вони вивчаться та й знають у мужики. Обидно ж, право...

— Дємо.... як це?

(Далі буде)

Коротні вісті

● Ю. Черниченко у журналі „Новий мір" пише, що після знищення лісів в Україні тим цього року були піскові бурі, що повиснули врожайну верству землі, що відбіється погано на хліборобстві. На Кубані бура буря була така сильна, що знімала більше, як три цалі врожайної землі — завіяла сади, плоти та хати. Автор підкреслює, що на створення одного цали врожайної верстви землі треба 300 - 1,000 років.

● 17 лютого 1970 року, в Києві, після тяжкої хвороби, на 58 р. життя, помер визначний поет України Андрій Малишко.

● Д-р Олег Горинкевич, піонер у лікуванні недуги Паркінзона (хвороба св. Віта), недавно отримав золоту медаль від Канадійського Товариства для поборювання цієї недуги. Д-р Горинкевич працює над дослідами у Відні. На запрошення Торонтського університету, як візитуючий професор він з родиною був в Торонто в 1967 - 1969 роках.

● Фірма Хемі Грюненталь, що свого часу випродукувала найбільш трагічний лік в історії медикаментів, після 20-місячного судового процесу, запропонувала, як відшкодування потерпілим діткам, суму 100 мільйонів марок (27.8 мільйонів доларів).

● На східі гори Дир-Сар (Ариенія), росте великанський дуб, що має більше, як 1500 років.

● В Бразилії, на берегах ріки Амазонки, ростуть великанські пальми, які досягають висоти 100 м. Листя тих пальм мають 13 м. довжини і 3.50 м. ширини. Вони ростуть дуже скоро.

● Верховний Совет СССР позбавив 19 грудня мин. року советського громадянства Светлану Аллілуєву, доньку Сталіна, подавши за формальну причину — її поведення, „яке опоганює титул советського громадянина".

● Під впливом ЛСД 21-річний Роберт Бру в Тороиті, залякався тим, що йому привиджувалося і встромив пальці в кутики своїх очей, наслідком чого вже втратив зір в одному оці і в небезпеці, що може втратити зір і в другому.

Короткі вісті

● Англієць спеціяліст ендокриволог д-р Віктор Вини своїми твердженнями про шкідливість пігулок для контролі народин спричинив дебати над ними та переслухування в Сенаті і Адміністрації Харчів і Ліків. Він передбачує, що до трьох років у Великій Британії і в США відкличуть дозвіл на продукцію цих пігулок.

● На Харків, друге головне місто України, 16 - 19 січня впало стільки снігу, скільки в середньому випадає за чотири місяці. Лютувала рівно ж страшна завірюха. Увесь рух припинився. З метеорологічної станції заявили, що такого не бувало від 1933 року.

● Канада вислала літаками до Нігерії три „шпиталі" і дев'ять тон медикаментів. Один „шпиталь" — це 200 ліжок і повне устаткування з медикаментами включно.

● В 1964 році, коли Джеймса Фінлей, муляра, лікували від болячків у шкунку, сталася дивна переміна — колір його шкіри почав змінюватися і тепер він зовсім білий. Тепер він від американського уряду домагається за це пів мільйона доларів відшкодування.

● 2 лютого ц. р. на 97 році життя у своєму домі у Валлі помер Бертранд Россел. Він був шляхтич, інтелектуаліст, філософ, математик, і громадський діяч, по переконанні — соціяліст і пацифіст.

● 53-річний священик римо-католицької Церкви Френсіс В. МекКастер, за смертному ложі, доручив, щоб після його смерти перещипити живі органи його тіла хворим. Нирку перещеплено 23-річній Варварі Кравчук, рогівку очей передано до очного шпиталю, другу нирку тримають для пацієнта, який має би такий самий рід крови і тканини.

● У північному В'єтнамі мобілізують до вишколу у военному партизанському ділі юнаків у віці 10 - 16 літ.

● ФБІ зловило чотирьох бандитів, що за ціну $1,700.00 кожний, в підступний спосіб зайордували юнійного діяча Яблонського, його дружину і дочку.

● Угорщина живе з закордонних туристів — у минулому році вона заробила від них 60 мільйонів доларві.

● В'єтнамський ветеран Том Сегредж попав у ви'язницю у Східній Німеччині. Тепер він цілкю свого життя поставив виступати на демонстраціях проти війни у В'єтнамі, переконуючи, що, наприклад, усі повинні йти у В'єтнам, щоб не допустити до поширення комунізму.

● В журналі „Крицицки Тудей", за 2 січня поміщена стаття Л. Ніксона Белля, під заголовком „Таке може статися і з нас", яку він починає цитуванням свого листа з Китаю в 1929 р. Він пише про повну „свободу" котра панує по школах, про сексуальні насильства, грабіжі і взагалі про повну „свободу" життя. Треба було 20 років, щоб з того зерна назріла комуністична революція і тоталітарний уряд. Він пише, що яке найвищий час, щоб Америка сповхатилася, що і з нею таке може статися.

● Упродовж останніх 10 років в Канади вимігрувало 151,296 канадських професіоналістів.

● В Токіо, на вулицях, де великий рух і часто трапляються нещасливі випадки, міська рада поставила поліцистів з пластики. Тепер кожний водій авта звільняє швидкість, бо "не розрізняє, чи це правдивий, чи „пластиковий" поліцист.

● „Американ Кенсер Сосаєти" репортує, що з 36 собак, які курили від 7 до 9 сигарок денно, протягом 2½ років, 12 собак дістали пістяка легенів.

● Головний Статистичний Уряд США повідомляє, що населення США на 1 січня 1970 р. осягнуло число 204,334,334 осіб. Порівнюючи з останньою переписською з 1960 р. населення США зросло на 25 мільйонів осіб.

● „Літературная Газєта", що виходить в Москві перевела експеримент, щоб перевірити справність совєтської пошти. Вона вислала, що коли в 1900 році Лев Толстой послав листа з Москви до державної бібліотеки в Петербурзі, то лист прийшов на другий день, — тепер такий лист прийшов на ту саму адресу щойно за 4 дні.

● „Правда" з 3 лютого повідомляє, що з початком цього року в Москві вийшло перше число нового журналу під назвою „США — економіка, політика, ідеологія". Це видання є органом Інституту США при Академії Наук СССР.

● За старим законом у стейті Нью Йорк суди розглядали річно пересічно 4,000 справ про розлід, за новим це число зросло втричі і становить — 18,000.

● В 1966 році середній вік новоповстав лених епископів в СССР був 50 років життя, а в 1961 р. він знизився до 41 року, і має тенденції і далі знижуватися.

● Сенат США більшістю 70 голосів до 15 схвалив законопроект, згідно з яким федеральні агенти можуть увійти до мешкання „без стукання" до дверей, коли можна б сподіватися, що злочинці могли б знищити наркотики, знаючи, що надходить поліція.

● Біля Буенос-Айрес зударилися два пасажирські потяги, — загинуло 236 осіб, а понад 500 було поранених. Арештовано залізничника, що наставив залізничні рейки, а за другим шукають. Вони мали б бути причинниками катастрофи.

● Львівська геологічна експедиція під керуванням Віктора Трофимовича Кардаша найшла золото в річці Лючка. Нижче села Яблунова вже почались перші роботи для добування золота.

● Від травня 1961 року до липня 1969 року висадка двох астронавтів на Місяць коштувала Америку 19 більйонів і 400 мільйонів доларів.

ДІАМАНТОВИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖНЬОГО ЖИТТЯ

Гуїлів, Сенк.

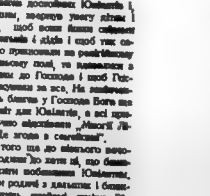

Щасливе людське, котре дожило таку, коли може бачити дітей своїх і внуків, а багато щасливіших та тепер правнуків, що дожили до святкування діямантового ювілею свого подружжя. Такого щастя дочекалися Юрій і Катерина Павлишини. В сім сподружжю вони увійшли 4 лютого 1909 року.

Юрій Павлишин прибув до Канади 23-річним хлопцем із села Ушиця, коло Дрогобича в 1905 р.; а Катерина, дочка Прокопа і Марії Бурак з села Вікна, повіт Гусятин прибула до Канади із своїми батьками малою всього 6 років.

Познайомившись, почали господарити на фармі в місцевості Мариця в південному Саскачевані. Після 4 років переїхали до Гуїлів, Сенк., де фармерували аж до часу, коли обоє пора було йти на відпочинок.

Їх одружила Господь любовію основана дівоча доченька і зразкова сімейна. Старша дочка Анастазія, учителювала в Окснарді, а тепер в заміжстві 9, Вінніпегові жінка у Вернон, Б. К. Молодша Анна, замежем за Г. Мормасівим, — живуть у Спіріпгвіл, Сенк. Сини: Петро на гарній господарці своїх батьків в Гуїлів, інші у Вернон, а Василь в Абрусі. Всі одружені. П-во Павлишині мають вісім внучків і дві правнучки. Дочка Анастазія із своїми подружжя у числі вінцем тост на здоров'я Юбілятів.

Після обіду Анастазія вичитала привітальні телеграми від: королівської Єлисавети II-ої, премієр-міністра Трюдо, архиєпіскопа Скасканатуну Тичера; від сестри Юбілятів К. Кучинай з Онтаріо від сина Мирон Мацюпик з Вернон.

Від дітей, подяку за добре виховання і любливими многих літ, сказав син Іван, а дочка Анна вручила дарунок. Від внуків, виказали за правці і вручили дарунок Володимир з Керон Павлишин, а правнучки Христинка і Джоєлі вручили квіти. Сашка П. Гуїлам в Вернон привітання і вручила дарунок. Чуки нерозлучні громадяни св. Духа Іван Коцовий привітав Юбілятів і побажав їм рясного прибутку.

Юбіляти, які сьогодня в сонці, подякували усім за привітні, цінні, дарунки і за поздоту до них. Вони відправили молебну вечу вірш в Богу в їхньому житті. Сповідь, що дожили їм до такого великого і рідкісного дня.

Всім, о. Гуцалюк управління служив молебень дозвільних Юбілятів і їхніх інших, зокрема увагу дітям і внукам, щоб вони їхніх сивіючих своїх дочекали і зділи і щоб так само щиро пошанували на рекордовому і нарадісному дні. Господь до Господа і щоб Господь дарував за все. На закінчення отець благав у Господа Бога ще довгих літ для Юбілятів, а всі присутні гучно відспівали „Многії Літе" і „Де згоди в сімействі".

Після того ще до пізнього вечора вимовлялися до літ ні, що дивували високими побажаннями Юбілятам. Прибули родичі з далекими і ближчих околиць, знайомі, сусіди. Від Громади св. Духа членів виконавчої управління і дарунок Юбілятам за їх щиру, довгу і відмінну працю для Громади. І це дарунок. В конверті „Рідна Нива" з 1956 року, виходило, що Упр. Громо-Прав. Громада в Гуїлів заснована, що в 1918 р. і в тому ж році обібчасним першим Богослужінням, а в церкві Громади одинь з трьох фундаторів був Юрій Павлишин. Він це знає! різне був в церкві Гуїлівської громади, а з родинною членами є й до того часу.

В імені Юбілятів висловлено вдя-

ну кожну Всеї, о. Гудима зі відслужінням Молебня і за кілька днів до відзначення Ювілею, у-сім, що прислали телеграми і привітні, як дарунки, Грошей св. Духа не отримували і адресат і ніхто, що дотичиться до означення цього Ювілею.

НА МНОГІ ЛІТА ЮВІЛЯТА!

Господар й Гавань,

МОЛОДЬ м. ВАЙТИ ТА ОКОЛИЦІ ВЗЯЛА УЧАСТЬ У ДОМІНІАЛЬНОМУ З'ЇЗДІ СУМК-у В ЕДМОНТОНІ

День 19 серпня м. р. був гарячковим днем для нас, Суми-чівської молоді міста Вайти та околиці, бо того дня, тіси-ля обіду, о год. 5.45 вирушали ми на Домініяльний З'їзд СУМК, в днях 20 - 24 серпня 1969 р. в Едмонтоні.

Під час подорожі у нашому-ших було гамірно та весело. Живні розмови проходили поміж Сумівцями-делегатами із Центральної та Східної Канади. Найрізноманітніші плани дня дискусій на З'їзді, та дня поміщення зрештою ще, виконання молоді для слави Бога і нашого українського народу. І так непомітно пройшла бевсонна ніч. На-

ступного дня ще обідні ми щасливо прибули до Едмонтону.

На дворці зустріли нас о. Василь Васильків з добродійкою та сином Тарасом. На нас чекали вже приготовані автобусики, якими прибули всі делегати СУМК до вказаних приготованих місць в гуртожитку — гостинного Інституту Св. Івана в Едмонтоні. Сам Інститут знаходиться в чудовій частині міста. В ньому знаходить привілеєння сміщення українська молодь в часі о'їздів та університетських студій.

Після одноденного відпочинку всі Сумівці зібрались на Кемпусі Альбертійського Університет у, щоб взаємозустрінутись та взяти участь в сесії та дискусіях. Тема дня дискусії, під час Сесії, була: — „Етика Православної Критерії Моральности і 20-те століття". Доповідь на тотожну тему виголосив відомий, довголітній настоятель Митрополичої катедри Преєв. Троїці у Вінніпегу, о. прот. Михайло Юрмінський. Шановний прелеґент, в прекрасним йому хистом красномовства, виголосив свою доповідь надзвичайно добре; після чого вивязалася жвава та цікава дискусія.

Делегати перебували, годорожньо та дисципліно, спішали на обід. Стравні, смакуванні як ніколи! Підкріпившись, делегати вертались на продовження наради З'їзду, яка відбувалася в Лестер Голі на Кемпусі Альбертійського Університету. Цей університет знаходиться в мальовничій частині міста, і, як взагалі Едмонтон, має привабливий вигляд. Кожному вирто побачити це місто. До його розбудови причинились інші заслужений земляк, п. Гавриляк, котрий був довгий роки „мейорором" міста Едмонтону.

Наступного дня, в четвер рановим, були заплановані поїздки до Вак Парку, який знаходиться 35 миль від Едмонтону. Рядові обласні Сумівців виглядали в цікаві автобусиків, оглядаючи мальовничі краєвиди Альберти по дорозі до парку, в якому свободно живуть табуни буйволів, лосів та американських оленів. Прохід по парку на свіжому та здоровому повітрі загострив апетит до приготованого делеґатам „Бар-бе-Кю."

Цього дня, як і попереднього, відбувалися Сесії з доповіддю на тему: „СУМК і 1970 рік, та СУМК і українська етнічна канадська суспільність." Треба рекляти, що СУМКівська молодь є свідома. Їх виступи та промови вигласовували серед до служіння вищим ідеалам з вимаганням мети — вимовлення України в московської неволі, що і відбилося в ухвалених резолюціях З'їзду.

Пізно вечором СУМКівці вернулися до Інституту Св. Івана, де на них чекала вечеря. Після вечері слідуюча програма, складена із драматичних сцен сценічних Відділів СУМК. Перше місце здобув СУМК міста Саскатуну, що був виконторонений відповідним трофеєм.

В п'ятницю, рано-вранці, ми знімали на прогулянку до парку Бенф, який знаходиться 275 миль від Едмонтону. Під час прогулянки ми мали нагоду побачити місто Кенгорі та чудовий краєвидок гір „Фокі Маунтенс". У парку Бенф ми провели цілий день, — своєю красою він є дуже привабливий для всіх, а зокрема для молоді. До того, бажаючі можуть пробувати вигонистично по кабіні на гору „Сумфер Маунтейн", з якої видно прекрасні краєвиди. Відчуваються велич і слава нашого Небесного Творця, котрий прояснив Себе у всьому творві Його.

Із находою та задоволенням споглядали ліпші гори на місце нашого перебування до Інституту Св. Івана.

З'їзд Союзу Української Молоді Канади закінчився в суботу вибором нової управи СУМК, в проводі якої стала здібний та організаційно-виробленій Сумівець Мартин Зап. Домініяльне Управа СУМК-у перенесла свою канцелярію, тим разом, до Саскатуну. При цій нагоді хочеться висловити щирі побажання новообраному заряднові — виконуючих успіхів у його відповідальній праці виховуванні нашої молоді в дусі Христової Євангелій, щоб вирослала на славу Бога, радість своїх батьків та цвіти українського народу.

З нагоди Домініяльного З'їзду СУМК в суботу ввечорі відбувся бенкет із танцями під оглушуючі звуки музики.

У недільо всі делегати відділів СУМК тішили до українських православних церков, щоб помолитися та годинусвітне вишлову Небесному Отцеві за всі ласки, які Він нам посилає, за щасливу подорож, за успішний З'їзд та за правильну розв'язку обговорюваних питань та проблем СУМК.

Більшість делегатів СУМК — Вайти взяли участь у Богослуженні, яке відправляв о. прот. Г. Василів із своїм сином о. В. Васильків, котрий в найтоплівіші промови у Вайті. Як радісно і приємно є бачити батьків та сина, що разом працюють у Христовому Виноградинику. Дай нам Боже більше таких батьків, що плекають своїх синів на стулі богословія до Колегії Св. Андрея у Вінніпезі, як це зробив о. прот. Г. Василів.

Решта делегатів взяла участь в Архиерейській Службі Божій в катедрі Св. Івана, яку відслужили Владика Андрей в співслужінні духовенства. З нагоди З'їзду СУМК, Владика Андрей сказав знаменне слово до нашої молоді — глибоко змістовне та заохочене непохитною вірою в перемогу правди над злом.

На закінчення З'їзду СУМК відбувся концерт з добре підготовленою програмою в будинку Союзу Студентства при Альбертійському Університеті.

У неділю ввечорі, делегати СУМК м. Вайти та околиці були гістьми в панства А. Звозденських. Вечірка була приготована при співучасти добр. Василів. Веселий настрій панував поміж гістьми, яких було біля 35 осіб. Від-

МІСІЯНІ ВЕЛИКОПОСНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

ПАСІЇ

Вінніпезької Місійної Округи

Управа Вінніпезької Місійної Округи Української Греко-Православної Церкви в Канаді проголошує слідуючий порядок Великопісних Місійних Пасій, що будуть відслужені по православних церквах на терені Вінніпегу:

Неділя, 15 березня, о годині 7-ій вечора, Пасія в Катедрі Преєв. Трійці. Проповідь виголосить прот. Сергій Кішюк, настоятель Собору Св. Покрови.

Неділя, 22 березня, о годині 7-ій вечора, Пасія в Церкві Всіх Святих у Транконі. Проповідь виголосить голова Управи Місійної Округи, о. д-р Степан Сасс, настоятель Церкви Св. Михаїла в Вінніпезі.

Неділя, 29 березня, о годині 7-ій вечора, Пасія в Соборі Св. Покрови. Проповідь виголосить прот. В. Сповар, настоятель Катедри Преєв. Трійці.

Неділя, 5 квітня, о годині 7-ій вечора, Пасія в Церкві Св. Михаїла. Проповідь виголосить ,свящ. Степан Ярмусь, редактор „Вісника".

В усіх згаданих церквах Пасії співатиме хор студентів богословія.

ГОВІННЯ ДУХОВЕНСТВА

Цьогорічне говіння священників Вінніпезької Місійної Округи, їхніх родин та студентів богословія відбудеться в п'ятницю 17 квітня, в Катедрі Преєв. Трійці в Вінніпезі.

Початок Чину Сповіді о годині 8-ій ранку.

Літургія Раніщосвячених Дарів — о годині 9:30 ранку. Літургію співатиме хор студентів богословія з Колегії Св. Андрея.

По говінні, в авдиторії Катедри Преєв. Трійці відбудеться обід для всіх учасників.

ЗБОРИ ВІННІПЕЗЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

Цим подається до відома всіх зайнтересованих, що в п'ятницю 17 квітня 1970 року негайно по обіді відбудуться Рокові Збори духовенства Вінніпезької Місійної Округи. 1970 рік ставить перед нас важливі справи, які мають бути взяті під розвагу і нашими Зборами. Усі Отці Настоятелі парафій нашої Округи зобов'язані бути на говінні і Рокових Зборах.

Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді кличемо до масової участи в усіх Місійних Богослужіннях.

За Управу Місійної Округи:

Отець Д-р С. Сасс — голова **Прот. В. Сповар** — секретар

чувався дух так-дивної, але бажаної серцю України Всі присутні з захопленням слухали чудових українських народніх співань, у виконанні нашої молоді, народженої в Канаді. П-ству Звозденських та добр. Василів висловлюється від всіх присутніх сердечне спасибі за великий труд та щире українське серце.

З радісного та задоволяючим повернення Сумівські домів. У вівторок, о год. 4-ій по полудні, цілковито прибули до Вінніпегу. Залишилися приємні спогади та надія на Бога, що допоможе зреалізувати всі указані та рішення і зустрінутись на виступному Домініяльному З'їзді СУМК в Торонті 1971 року.

Оля Лобур

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. Мих. МАНДРУСЯК
Мусідора, Алта.

В середу 17 грудня 1969 р. несподівано, на удар серця, упокоївся в Бозі в своєму домі в Едмонтоні, Алта., бл. п. Михайло Мандрусяк, проживши 76 років.

Михайло Мандрусяк народився в селянській родині 4 жовтня 1893 року в селі Надвірна, повіт Коломия, Галичина. Виростав і ходив до школи при родичах в рідному селі. 1903 році 10-літнім хлопцем приїхав з батьками до Канади і поселився в околиці Восток, Алта., де працювали у фармерів. 1906 року переїхали в околицю Мусідора, Алта., де взяли „гомстед" і фармерували, а Михайло, як добра дитина, помагав своїм батькам у тос подарці. 1925 року одружився з Анною, з дому Галько, а якою прожив 5 років, коли то несподівано вона підбивалася серцю України.

„Св. Йосафа", лайнів II тіло було перенесено до похоронного заведення „Горас" в Брантфорді, де дійсні при великому числі людей о. Гайдецький і диак п. Гевеляний з похоронною урочистістю відслужили Панахиду. Незабаром за своєю бувшу парафіянку і о. прот. В. Федик з добродійного, настоятель Собору Св. Володимира в Гемілтоні, та приїхав в неділю, щоб особисто взяти участь в молитві за рабу Божу, Евдокію.

Похорон відбувся в понеділок, 24-го листопада, 1969 року. В супроводі великої кількости авт, пошйбну заведено до церкви „Св. Михайла", де о. Гайдецький — настоятель провадив і о. Хиль (особистий приятель покійної), при участі місцевого хору на чолі з п. Гевеляним, відслужили для пок. Евдокії останню Службу Божу.

Похоронено покійну на місцевому цвинтарі в Брантфорді. Над свіжою могилою своєї сестри у христі, о. Хиль сказав зворушливе слово від всіх присутніх та родичів і знайомих в Україні сущих.

Після Похорону, в громадській салі відбувався Поминальний Трапези, яку приготовили жіночі організації, сестринство. При цій нагоді, д-р. Юрейко коротко розповів присутнім біографію покійної своєї земячки. Також говорив о. Гайдецький і п. Гевеляний, висловлюючи щиросердечні співчуття мужеві, який щойно розпрощався на вічно із своєю дружиною. Доповнюючи до життєпису, п. Шевйок, з свойому слову підкреслив доброчинність і відвагу покійної, якою вона в небезпеці, старалась рятувати життя іншим. Пані Ольгуся — похресниця покійної, в зелених жалях і переживаннях подякувала всім за величаве виявлення пошани пам'яти її хресної мами, численним непровідженим до місця вічного спочинку.

На кінці, п. І. Кубрак, від невимовленого смутком чоловіка, подякував всім, хто в будьякій мірі причинився в похороні його дружини. О-собливу подяку склав на адресу парохів панотців Крупицьких і Сенчи. Пані Юрківська й сини Сенчи перебрали на себе у-весь тягар похоронної підготовки й було надзвичайно миле бачити в їх турботах старинних примірів християнської чесноти.

Було перевидано збірку на церковні цілі, яка принесла 169 дол. На церкву Св. Михайла призначено — 29 дол., а на пресовий фонд „Вісника" — 15 дол. Всім жертводавцям щире спасибі, а покійній Евдокії — вічній буде Царство Небесне!

ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

Кум і вимани.

Подяка

Як говорить вишь православна „вірного друга пізнаш в біді". І воїстину знайомого в тяжкому прикрому й смутному положенні, я дійсно пізнав своїх щирих друзів в такому великому числі. За таке християнське становлення супроти моєї покійної дружини й супроти мене, насамперед хочу висловити найсердечнішу подяку моїм дорогим приятелям — панству Крупицьким і панству Сенча, за братерську допомогу в моїому нещасті. Також сердечно дякую о. Гайдецькому, о. прот. В. Федикові й отцю Хиневі з добродійською, дияконі — панові Гевеляному з дружиною та всім хорошеле за похорон відправи й за щирі слова розрадня. Рівно ж, сердечно дякую всім, хто прислав квіти та зволили прийти на панахиди й похорон; сестринству — за приготовлення поминального обіду і, нарешті, всім, хто в будьякій мірі причинився ділом, чи добрим словом з моїому нещастю.

Всім Вам — моє щиросердечне спасибі.

Іван Тимошенко.

Бл. П. ВАСИЛЬ КОЛЮК

Мірнам, Алта.

В понеділок 22-го грудня 1969 року, після 3-літньої тяжкої недуги упокоївся в Бозі в Едзелері шпиталі у Вегревій, Алта. бл. п. Василь Колюк, прожившн 89 років.

Василь Колюк народився 14 січня 1880 року в селі Кругулець, повіт Гусятин, Галичина .Вражав і ходив до школи в рідному селі, при батьках. 1905 року залишив село, родину і все, що було йому рідне та миле й відїхав в далеку Канаду шукати кращого життя. Прибувши в Канаду зупинився у Вінніпезі, де працював один рік. 1906 року виїхав до США, де працював два роки, одначе знову повернувся до Канади на працю в Едмонтоні. 1910 року залишив Едмонтон і прибув в околицю Мірнам, почта Пет Файдер, Алта., де взяв „гомстед". Цього року одружився з Анною, з дому Лічак, яка відійшла у вічність в липні 1969 року. Спочатку господарили на фарлі (до.1950 р.), а згодом замешкали в Мірнам, Алта. Деякий час перебувала покійний у старечому домі в Мірнам, а останні три роки — в Едзелері шпиталі у Вегревія, Алта., де й упокоївся.

Всеч. о. П. Зубрицький у п'ятницю 26 грудня о 8-ій годині вечора відслужив панахиду в „Ель Гая" в Мірнам, Алта., а 27 грудня в суботу — похорон со Службою Божою в УГПЦеркві Св. Троїці в Мірнам. Підчас похорону о. П. Зубрицький у своїй проповіді підкреслив, що бл. п. Василь Колюк був добрі чоловіком і татом. Жив зо всіма у згоді. Був членом УГПЦеркви в Мірнам, Алта. Був муніципальним канцелярем і шкільним тростом. Чи краю, та рідну пресу та турбувався долею свого народу.

Відходячи у вічність небіжчик лишив у смутку два сини та три дольки: Марію з чоловіком Стахом Дабіським в Гемілтоні, Онт., Михалка з чоловіком Федором Семеном в Едмонтоні, Алта., Миколу з дружиною Лицією в Едмонтоні, Алта., Антона з дружиною Генею, в Гемілтоні, Онт., Настю з чоловіком Йосипом Дейгменом в Едмонтоні, Алта., Олену з чоловіком Василем Савчуком в Едмонтоні, Алта. Також покійний залишив 14 внуків, трое правнуків, дальшу родину, приятелів та друзів.

Після похорону діти небіжчика запросили всіх на перекуску, яка відбувався в нижній частині церкви в Мирнам. Під час перекуски ще коротко промовляв о. парох, а після нього п. Котишин, як давній приятель бл. п. Василя, який в своєму короткому слові пригадав дітям небіжчика та присутнім піонерські часи та як важко працював покійний у своєму житті; як зорганізував Народний Дім в околиці Пет Фаундер, Альберта, як закликав бібліотеку, приготовляти приставлення, та взагалі був передовим і свідомим мешканцем у своїй околиці. Пан Котишин, як піонер, закликав щоб молоді не забували, хто вони, чиїх батьків діти та щоб наслідували своїх батьків в їх національному та релігійному житті.

Під час Панахиди присутні зложили на Нев'янучий Вінок 16.75 дол., в чого 15.00 дол. призначено на Пресовий Фонд „Вісника".

Всім жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Василеві — Вічна Пам'ять

Присутній.

В РУНИЦЮ СМЕРТИ

Бл. П. МАНОЛІЯ БАБЮКА

Бросов, Алта.

Дня 30 грудня 1969 року минув рік, як відійшов у вічність бл. п. Манолій Бабюк, прожившн 74 роки. Дружина небіжчика, що мешкає в Ту Гилс, Алта. та діти замовили поминальну Службу Божу та Панахиду на суботу 3-го січня 1970 року, яку від служив тимчасовий парох о. П. Зубрицький в УГПЦеркві в Бросов, Алта. На Богослужения прибуло поважне число приятелів і знайомих небіжчика, щоб спільно помолитися за душу покійного Манолія, який залишив рік тому в смутку: дружину Анну, три сини одружені та дві дочки, також одружені; крім того залишив 22 внуки і 3 правнуки; братів Юрія в Едмонтоні і Михайла в рідному Товтрешин, Івалом 16 км. в фірмі, щоб вчити Українську і Німецьку мовами, скінчивши при бурсі середні школи і т. п. Ів. п. Петро був в окружній раді Інституту і також своїм вчителем, основником із вібрано на Інститут, якому з вдячністю ходили возвідувати на Інститут і на церкву. Зокрема, вчитель в середньому школу був з родинною в церкві, бувш українським, правило-вим таком в лікарськими установами, напр. був 7 років директором ощадничої в Вінніпезі.

Похоронні відправи почалися в п'ятницю 14 лист. вечором. Всеч о. Татаренко з Вінніпезі відправив Панахиду, дияконі — Михайло Марцишин і Михайло Бабій з Вінніпезі.

В суботу рано в осьвобудженій церкві, відправлено чин похорону в Службою Божою, Церква до вилетна була вже вірна, були присутні і Повний, Лестук, Ефбрас, Вінніпег, Сарто, Онтаріо, Ме Па, Вікторія, Едмонтон, Медисон Гет, Сіпкен, Тіндейл, Сіскатун, Реджайна і ін.

На залиси священика, при по-слідньо відправлено відпуст на Небіжчикові кінок 4141.52, в сімейне дружина ще отримала пошкоду „вимість квитів" 832.00. Разом $173.52. Всі гроші передано на прикрасу осьвобудженої церкви в Вінніпезі, окрім очи пожилити імя-ть про покійного Петра. Він себе дружина помагувати по 810.-00 на пресфонд „Вісник" і „Українського Голосу", і 45.00 на вироблення пайок. Бл. п. Петро був передплатником чотирьохтижневих часописів.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Ейру, дітей: Івана з дружиною, Евгенія, Ореста і Марусю, старшинського 57-літнього батька, брата і чотири сестри. Маю померли вже давно, рівно ж по-мерли брат і дві сестри.

Нехай Канадська земля, на якій бл. п. Петро народився і вирос, буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Гр. К. Шевчук.

Подяка

Смутком і горем прийнят по втра ній недорогого мужа і батька, висловлюємо сердечну подяку всім, що прийшли з розрадою та душевною поміччю у цьому горі.

Щиро дякуємо Пресов. Василеві Борисові і отцю С. Ярославі і А. Татаренкові за молитви в церкві і над вічевалі і за відвідини у лікарні.

Дякуємо лікарям і шпитальній обслузі в селі, що зокрого відвідували.

Сердечно дякуємо о. Татаренкові і диякові Михайлові Бабієві за Похоронні відправи і всім учасникам похорону і селі, що зокрого похоронам на Нев'янучий Вінок особисто й через пошту.

Окрема уклін тим, що прислали квіти на могилу покійного і тим, що прийшли з далекими і близькими місцевостей, щоб покропити його востанне.

Дякуємо Жіночому Товариству в Вінніпезі і всім тим, що приготували і полягали вчадати поторжний стіл для всіх учасників.

Нехай Милосердний Господь винагородить Всіх Вас сторицею, а душу бл. п. Петра, нехай покоїть в Осонні Свойх.

Дружина Ейра і діти.

БЛ. П. ВАСИЛЬ БАЮС

Гемілтон, Онт.

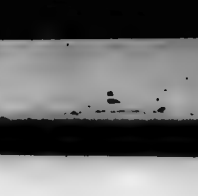

В суботу, 3 січня 1970 р., на домівій лікарні в Гемілтоні відійшов до вічности бл. п. Василь Баюс в Гемілтоні, Онт.

Василь, син Семена і Юстини з Бовкаревичів, Баюс, народився 6 квітня 1900 р. в с. Мамаївці, повіт Горлиці, Західня Україна.

Будучи свідомим українським юнаком, не зіг терпеливого возвиження в 1926 році возвідав свою рідну Лемківщину і українське Коліжне в Канаду. 8 Канаді, як емігрант, працював на різних роботах, аби того вишукатися в українському народньому хорі — Українських Самостійниках.

Перебуваючи в Онтаріо, Василь познайомлюється з Катериною Тотошук, з якою в 1929 році одружується і осідає на своїй власній господарці. За шлюб чи в новозбудованих парохіяльних домівках Вінтерн.

Коли в Канаді виганяється вояка господарсько-економічна депресія, тоді Василь в 1935 р. міняє господарство, переходить в околиці, шукаючи у Фоми Лейк, Саск., праці в тамошніх копальнях.

У Фоми Лейк, переблискуючої організатори чи свідомими канадці тут в родині Баюсів вони витинний гостинний прихисток. По знайомці вінтерн Василь Баюс, в 1948 р., продає своє господарство, переїжджає в Торонті. Тут Василь працюється в торгівлі, працюючи у великій торгівлі Лайло. По короткому часі Василь переселюється до Гемілтоні, де веде своє власну крамницю. В 1955 році Василь Баюс перебудовує до Гемілтону, спочатку з сином зі своїм ветеш до більшого господарства Драй Клінер. В 1956 році в родині Баюсів, пять 7, Мередіан тратічно гине ан очері ідя, після чого Василь відходить від підприємства і працює в Гемілтонському Держпарк Гостинні.

В 1965 році Василь відходить на відпочинок, і виявилось все було добре; стан ще більше прищвився для своєї сирини і організацій. При короткім йому ви житті, в 1968 році, автова катастрофа, по якій Василь не міг прийти до вагонів і по деяких мукнет уповільнює.

При цій нагоді варто сказати, що Василь, крім свого турбо-ливого життя, турбувався за парохії і організаційні справи. Був удільовим і представником „Українського Голосу", „Вісника", секретарем Економічним Спілки Українських Самостійників, Сейлтвіл Клюбом; членом і сварбіліком Інституту Св. Володимира в Торонті; членом ТУС і членом Соборної парафії в Гемілтоні, як також членом КУК кут ня. Також час-від-часу, коли виконання потреба, то допомагав при парохії чи організаціях.

Тому, що дізнатись, що було знано і бувані дні, були вами похоронного заведення заложили людяти на панахидах і парохія на похоронному Богослужінню.

З близької родини покійної Василя лишили в смутку дружину Катерину, доньку Вікторію і внуків Тирка Мерчулака в Гемілтоні; три сестри: Анастазію Марію і Ксенію в Америці; сестру Петрину і сварного брата Михайла зо Лемківщині від Повищину.

Очам 4 і 5, в похоронному виконанню Трускот були відмінними панахида прот. о. Б. Федикова в салі прот. о. Трійся в Нінгара Фолс, Онт. Домашня п. Б. Рацкіна в церкві протопанотова Кривицка М.

У вівторок рано, повний останніх слів, Василя було повіряно в гробу Св. Воскресіння. На парохіяльній церкві ТУС, якого він, Василь був почесним членом, трумну покійного вкрили членів місцевої Самостійницького руху: Ф. Домбєта, В. Тимч, А. Сенкова, Ф. Олексієв, І. Сербінов і П. Рацкіна.

Похоронну Службу Божу відправив прот. о. Ф. Федик в салі прот. о. Трійся, а співували Богоцві Ревіра з пропозиторіком М. Кривицкі.

Вічний проводили до місцевого прот. о. Ф. Федик, висловлюючи всі добрі його позбіжники для своєї церкви і організацій, як також висловлюючи велике співчуття для дружини заслуженої, дочки й всій близькій родині.

По смерті тайної останки Василя були вибрані і положені на Вічному спокійному дні Гемілтону.

По похороні в Соборній залі відбулись похоронна перекуска, після чого прот. о. В. Федик провадив до заслуженої родини, висловлюючи до добродійність покійного, просив щоб зібрати дашо на пресу в пам'ять покійного. Зібрали приносив 30 дол., від яких призначили с. Фоми мами вічна по положенні на „Український Голос" і „Вісник". Пожертвовано дві жертовну добродійність покійного, з глибоким співчуттям оцінені все: близький хрещ с. Семчук в Вінніпезі, В. Тимч від соборної парафії і Самостійників, протопанотом М. Кривиц, а від Спілки Українок (старшої) пані Сіпкен. За співчуття, розрадку і вашу теч, що полегшили будь чим заложили спільну заключна молитва — Вічна Пам'ять.

Спи, дорогий мужу, батьку і дідусю! Нехай вічна хвилинська буде тобі легкою, а душу Твою вічний Милосердний оселить на лоні Авраама, де всі праведні спочивають!

Вічна Тобі пам'ять!

П. Рацкун

Подяка

Родина покійного висловлює щиросердечну подяку о. прот. В. Федику, те о. прот. Трійсі за похоронні відправи; дяконі Б. Рацкіну, протопанотову М. Кривицку та всім співцям; тим що вносили возможну; тим що склали вінці на похорон та тим, що вносили поминки на поминальний обід. Подяка Союзові Українок ім. Л. Українки за приготовлення поминального пирожка. Нехай Вам Милосердний Господь винагородить сторицею.

Дружина Катерина Вапс,
дочка Вікторія
і внук Тирас Мерчулак

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ
Торонтонська Місійна Округа
ПОРЯДОК МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕНЬ НА 1970 РІК

ТОРОНТО: — Церква Св. Апостолів Амарія: Неділя, 1-го березня, 6 година вечора, Проповідують: Отець Ростислав Панченко і Отець Юрій Ференць.

ОШАВА: Церква Св. Івана Хрестителя: Неділя 8-го березня, 6 годин вечора, Проповідують: Отець Михайло Боднарчук і Отець Дмитро Фотій.

ТОРОНТО: Катедра Св. Володимира: Неділя 15 березня — НЕДІЛЯ ПРАВОСЛАВ'Я — 6 година вечора: Вечірня в П'ятницю, 7 година, Концерт. Святочна проповідь: Отець Ростислав Панченко.

ОШАВА: Церква Різдва Пресвятої Богородиці: Неділя 22 березня, 6 годин вечора. Проповідують: Отець Петро Самець і Отець Михайло Боднарчук.

ТОРОНТО: Церква Св. Анни у Вестгіл: Субота, 28-го березня, 6 година вечора, Проповідують: Отець Юрій Ференць і Отець Богдан Горгіш.

СУДБУРІ: Церква Св. Володимира: Субота, 4-го квітня, 10 година ранку, Проповідують: Отець Ростислав Панченко і Отець Богдан Горгіш.

ТОРОНТО: Катедра Св. Володимира: П'ятниця, 10-го квітня, 7 годин вечора, Проповідує Отець Ростислав Панченко, Субота, 11-го квітня, 9 година ранку, Проповідує Отець Мілтон Кратюк із Судбері.

ЛОНДОН: Спосіб і Принести свячене Свячної Євхарії: Середа, 1-го квітня, 10 година ранку, Церква Пресвятої Трійці, 151 King Eastern Ave.

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ НАШИХ ВІРНИХ, ЗОКРЕМА НАШУ МОЛОДЬ, З НАГОДИ РОКУ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ, ВЗЯТИ МАСОВУ УЧАСТЬ В МІСІЙНИХ БОГОСЛУЖЕННЯХ.

Управа Торонтонської Місійної Округи,

О. ПРОТ. М. БОДНАРЧУК, Голова,
О. Б. ГОРГІЦА, Секр.

Порядок Богослужень

ЄПИСКОПСЬКА ОКРУГА
БЕРЕЗЕНЬ

1. Неділя М'ясопусна — Трансіюня, Брендон, Погшварпик
8. Неділя Сиропусна — Трансіюня, Вінніпег, Портедж Ля Прері
15. Неділя 1-ша Вел. Посту. ПРАВОСЛАВ'Я. Трансіюня, Брендон, Тандал
Увага! Місійна Академія для відзначення Року Української Православної Молоді спільними силами Вінніпезької Місійної Округи в Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу, год. 6:30 — Молебень. Служить Преосв. Владика Кир. РИС з участю Духовенства Міс. Округи, Співає хор богословів. Після Молебня відбудеться АКАДЕМІЯ в залі Катедральній. Програма цього святкування буде подана пізніше. Управа Міс. Округи,
22. Неділя 2-га Вел. Посту — Трансюня
29. Неділя 3-тя Вел. Посту. ХРЕСТОПОКЛІННА. Трансюня, Брендон

Парафіяльні Збірки і Свячення Пік-Вікендської Округи.
Настоятель Пік-Вікендського Округу: о. Є. Трубач — тел. 592-3035 або 592-8224
І Співпомічні Митроф. Прот. Фрапко Корнацький — тел. 960-8014
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНОВКА
БЕРЕЗЕНЬ
16. Неділя — Рорктон — 8,30 рано Спосіб
22. Неділя — Дрифтінг Ривер — 8,30 рано Спосіб
29. Неділя — Драй Ривер — 8,30 рано Спосіб

Swanson, Man. Вих 11.
Число телефону: 742-6266

о. В. ВОЙТКУНА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя 1, Вел. Посту — Успенська, Вальнатан Спосіб., Кенора Вечірня
22. Неділя 2, Вел. Посту — Кенора, Національний Спосіб., Вечорня Вечірня
29. Неділя 3, Вел. Посту — Вепнатан, Вальнатан Спосіб., Кенора веч. Вечірня
Address: Box 455, Sioux's, Sask.

о. В. ВАСИЛЬНА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя (9 год. рано Спосіб.; 10 год. рано Св. Літургія) — Рава.
21. Субота (2—4 год. по пол. Спосіб.) — Сірко.
22. Неділя (9 год. рано Спосіб.; 10 год. рано Св. Літургія) — Сірко.
29. Неділя (9 год. рано Спосіб.; 10 год. рано Св. Літургія) — Толстой.
Box 161 — VITA, Man.
Tel. 5-5945.

І. ГРИЦАК
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя, Спосіб. — Англічія
22. Неділя, Спосіб. — Сік
27. П'ятниця, Спосіб. — Семої Лейк
29. Неділя Христоспасіння, Спосіб. — Оакбурн
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. [illegible]

о. І. Г. ГИКАВОГО
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Боровець, Спосіб.
22. Неділя — Вікторія. Спосіб.
29. Неділя—Павел Ривер. Спосіб.
7964 — 11th Ave. Tel.: 521-6880
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Нед. 1-а Посту — Норин (Спосіб)
22. Нед. 2-а Посту — Атабаска (Спосіб)
29. Нед. Хрестопоклонна — Лашабін (Спосіб.)
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone: 623-4488

о. ОРЕСТА ГУДИМА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя 1-ша В. П. Мус Дзво 10:00
21. Спосіб. (веч.) 7:00 Малини 10:30
22. Неділя 2-га В. П. Мелвіл 10:30
28. Спосіб. (веч.) 7:00 Кенделл 7:00
29. Неділя 3-тя В. П. Кенделл 10:30
Address: Box 148 Hazel, Sask.
Tel. 7008010

о. С. ЗУЗАКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Спосіб — Кридор.
15. Неділя — год. 2:00 — Обідниця — Геффорд.
20. П'ятниця — Сорокоусти — Н. Бетлфорд.
21. Субота Поминальна — Вілмон.
22. Неділя — Спосіб — Вегіла.
28. Субота Поминальна — Гассенс.
29. Неділя — Спосіб — Медов Лейк.
Address: 873-168 St.
North Battleford, Sask.
Ph.: 445-2580.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
БЕРЕЗЕНЬ
15. Нед. Спосіб. 9-та ран. — Бросси
21. Субота Поминальна — Мерівел
22. Нед. Вечірня 7-ма веч. — Ту Гоус
28. Субота, Поминальна — Ту Гоус
29. Нед. Спосіб. 9-та рано — Ісаак
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Нед. 1 Вел. посту — Вошо
22. Нед. 2 Вел. посту — Оен
29. Нед. 3 Вел. посту — Бегар
Address: 80 Lesley Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6893.

о. ІВАНА КУЛИЦЯ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Ерлемонт. Спосіб.
22. Неділя — Рідмонтер. Спосіб.
29. Неділя — Торгнад. Спосіб.

АДРЕСА: Box 2, Редвотер, Альберта. Тел. 722-3[illegible]

о. В. ВОЙТКУНА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя 1-а Вел. П. (Спосіб.) — Комет
7, год. веч. Місія в Прованс
21. Суб. Поміни. Ск. Бориз і Спосіб. — Мелфорт
22. Неділя 2-а Вел. П. (Спосіб.) — Вернелл
28. Суб. Поміни. Ск. Бонд і Спосіб. — Вердейн
29. Неділя 3-я Вел. П. (Спосіб.) — Пенніпет
Box 459
Vermilion, Alta.
Tel. 853-4267

о. І. МЕЛЬНИКА
БЕРЕЗЕНЬ
Примітка: вирої три середи березня о 10-ій год. ранку
15. Неділя — 1-ша вел. посту, Спосіб о 9-ій год. — Альсена
22. Неділя — 2-га вел. посту. Спосіб о 9-ій год. — Сакс Крік
29. Неділя — 3-тя вел. посту, Спосіб о 9-ій год. — Вінніпег
Address: Box 4, Walker, Sask.
Tel. 995-4891.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя 1-ша Вел. Посту
Евремід, спосіб о 9 г. рано.
21 Субота — Сірий, спосіб о 9 г. рано.
22. Неділя 2-га Великого Посту — Сакси Лейк, спосіб о 8.30 рано.
28. Субота — Бенкс, спосіб о 9 год. рано.
29. Неділя 3-тя Вел Посту (Христопоклінна) — Спедден, спосіб о 9 год. рано.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-5752.

о. М. ОЛЕСЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Прінц Альберт
16. Середа — Служба Божа і Сорокоусти о год. 10-ій рано — Прінц Альберт
22. Неділя. Св. Спосіб. в год. 9-ій рано і Служба Божа — Помфрет
25. Середа — Служба Божа і Сорокоусти о год. 10-ій рано — Прінц Альберт
29. Неділя. Св. Спосіб. в год. 9-ій рано і Служба Божа — Самбург
УВАГА! Просту парафію з Прінц Альберт і Смолий брати участь в усіх Великоднішніх Відправах.
REV. M. S. OLESIUK
208 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-6206

о. ОРЕСТА ОЛЕКІЯ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Лемана
22. Неділя — Гамлет
29. Неділя — Пено
Rev. Orest Oleksiy
Box 207
Wilkie, Sask.
Tel. 587-2322.

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя І В. П. — Домінік
15. Неділя Обід. Служба о год. 2,30 п. п. — Вроствотер
22. Неділя 2 В. П. — Камсак
22. Неділя Обід. Служба о год. 2,30 п. п. — Вроствотер
27. П'ятниця Вечірня і Сповідь о год. 7 веч. — Кіндер
28. Субота Заупокійна Служба — Кіндер
29. Неділя 3 В. П. Сповідь о год. 9 рано. — Готорвіл
P. O. Box 609
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя, 1-ша В.П. — Родвуд
21. Субота — Сповідь о год. 5-ій вечора — Ланігер
22. Неділя 2-га В.П. — Ланігер
28. Субота — Сповідь о год. 5-ій вечора — Гранвіл
29. Неділя 3-тя В.П. — Гранвіл
Обідниця о год. 3-ій — Родвуд
Address: Box [illegible], Rosthern, Sask.
Box 156, [illegible], Sask.
Tel. 957-4[illegible]

о. О. СОРОЧУКА
15. Неділя — Сенкт-Рімос
22. Неділя — Гемлок
29. Неділя — Сен Пойнт
Rev. O. Sorochuk
Box 748,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-3253

о. ІВАНА СТУСА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя перша Великого Посту — Новоселець, — Самуло
22. Неділя друга Великого Посту — Беррітт
29. Неділя проти Великого Посту, — Христоспасіння, — Вестлок
Адреса о. Івана СТУС
11626 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-6780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Спосіб о 7:00 год. вечора — Дафрін
22. Неділя — Спосіб о 9:00 год. ранку — Елліса
27. П'ятниця — Пасія о 7:00 год. вечора — Дафрін
29. Неділя — Дафрін
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-6196

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Дорбен
22. Неділя — Сент Рамон, Спосіб.
28. Субота — Годсон Бей, Вечірня і Спосіб.
29. Неділя — Годсон Бей, Спосіб.
Box 1210 — Tel. 734-3261
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦІВКА
БЕРЕЗЕНЬ —
15. Неділя — Йорктон
22. Неділя, Спосіб. 9 г. р. — Горнлет Св. Пасія 7 г. в. — Йорктон
28. Субота, Спосіб. 9 г. р. — Рейдо
29. Неділя — Св. Пасія, 7 г. в. — Йорктон
REV. N. STETZENKO
77 Broadbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 782-7908

о. С. СЕМОТЮКА
БЕРЕЗЕНЬ —
15. Неділя 1-ша Великого Посту — Пікгор
21. Субота — Спосіб о год. 7-ій вечора — Фокс Лейк
22. Неділя 2-га Великого Посту — Фокс Лейк
28. Субота — Спосіб о год. 7-ій вечора — Шіко (місто)
29. Неділя 3-тя Великого Посту — Шіко (місто)
Address: street, Sask. Box 88.
Телефон: Шіко — 31.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Бенгарт (спосіб.)
22. Неділя — Вегсон (спосіб.)
29. Неділя — Фостон (спосіб.)
Box, 448 Tel. 446-2448
Wadena, Sask.

о. ЮМЕНА ШЕРШАЙ
БЕРЕЗЕНЬ
21. Субота, Заупокійна — Катаян, 6-та год. вечора Вечірня й Спосіб.
22. Неділя — Катаян
28. Субота, Заупокійна — Кіндер, 6-та год. вечора Вечірня й Спосіб.
29. Неділя — Кіндер
Адреса: 8626—109 Ave.,
Edmonton, Alberta.
Телефон: 469-6561

о. А. ХРУСТАВКИ
БЕРЕЗЕНЬ
15. Неділя — Спедвінг — (Вел. Спосіб.)
22. Неділя — Ешворт — (Вел. Спосіб.)
29. Неділя — Дамбрук — (Вел. Спосіб.)
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 338-4.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го КВІТНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., APRIL 1, 1970. ЧИСЛО (2121)7

ПОВОРОТ ДО БОГА, АБО ПРОПАСТЬ!

МОРАЛЬНИЙ „ХРЕСТОНОСНИЙ ПОХІД" ПРОТИ КОНСПІРАЦІЇ В АНГЛІЇ

МАФІЯ ВЖИВАЄ СЕРЕДНИКИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

ЛОНДОН (РНС) — Спеціяльна всенародня кампанія, заплянована на два роки, проти мафії, яка стала за розвал морального життя в Англії, — започаткована на спеціяльних зборах у британській Палаті Громад („Гавз оф Коммонс") у четвер 12 березня 1970.

Збори скликав консервативний член парляменту сер Сирил Блек з Вімблєдону. У своїй доповіді він заявив зборам, що в Англії започатковано спеціяльну кампанію, яка ведеться середниками масової комунікації — телевізія, фільми, радіо, преса, — з метою завдати цілковитого краху моральному рівневі в Англії.

ЗАКЛИК НАРОДУ ДО ПОКАЯННЯ

Кампанія започаткована сер Сирилом Блеком (її називають „хрестоносним походом" проти обниження морального рівня) поручена проводові д-ра Ерік Гачінгса, найкращого евангелиста в Великій Британії. Ціль кампанії заказав сер Сирил Блек; нею є: „заклик народу до покаяння, церков — до обновління, а окремих осіб — до спасіння в Ісусі Христі". Нашою ціллю є, сказав сер Блек, „кликати країну до духового оновлення в 1970-их роках".

Д-р Ерік Гачінгс сказав, що кампанія, яку він поведе, не буде обмежуватися лише до зборів християн, і що темою кампанії буде клич „Ваша свобода в крайній загрозі!"

„АБО МИ ВЕРТАЄМОСЯ ДО БОГА, АБО ГИНЕМО"

„Наша свобода загрожена й через розклад нашого морального життя, як народу, і через нашу зарозумілість, говорив д-р Гачінгс, а свою бесіду закінчив твердженням: „Або ми вертаємося до Бога, або гинемо!"

На зборах у Палаті Громад, які основали кампанію проти розкладової змови в Англії, було понад сто різних церковних достойників; їх поінформовано, що природа оздоровлюючої кампанії буде відмінна: частина її буде переводитися в формі запитів і відповідей, частина в характері різного посередництва, а решта складатиметься з доповідей та різних лекцій.

Митрополит Нікодим Ротов в Америці

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Митрополит Нікодим Ротов, голова відділу закордонних зв'язків Московської Патріярхії приїхав до Нью Йорку і пробуде в США „пару тижнів" та братиме участь у переговорах про встановлення автокефалії Православної Церкви в Америці.

Встановлення незалежної Православної Церкви в Америці, повідомляє новинарська агенція РНС, могло б мати велике значення для православних юрисдикцій в США, але більші православні юрисдикції в Америці поставили цим намірам сильний спротив.

Про приїзд Нікодима Ротова до Нью Йорку відомості подав секретар архіеп. Матвій Стадник; це він сказав, що Нікодим буде в Америці пару тижнів і вестиме переговори в справі Американської Автокефалії.

З.Р.В. — Згідно з іншими інформаціями, переговори між Московською Патріярхією і Російською Американською Митрополією в справі автокефалії завершені, а сама угода затверджена патріярхом Алексієм. Митрополит Нікодим мав приїхати в США, щоб автокефалію проголосити. Переговори він мав мати з представниками від духовенства і мирян самого патріярщого Екзархату, які, як виходить, не так то автокефалією захоплюються. Це-мабуть ці переговори мав на увазі о. М. Стадник.

Грецький Синод осудив Московську Патріярхію

АТЕНИ (РНС) — Священний Синод Православної Церкви в Греції 12 березня 1970 офіційно осудив рішення Московської Патріярхії допускати до православних Таїнств римокатоликів. 12-членний Синод піпов слідом подібної заяви Первоієрарха Православної Церкви в Греції, оголошеної ним 25 лютого. Про свій осуд рішення Московської Патріярхії Грецький Синод сповістив патріярха Атенагораса.

Синод Православної Церкви в Греції заявив, що своїм рішенням допускати до Таїнств Православної Церкви католиків, Московська Патріярхія порушила церковні канони.

У Греції далі стоять на становищі, що Московська Патріярхія вступила в повне об'єднання з католиками на терені Советського Союзу, і що таким кроком Москва спричинює розкол серед православних.

Деякі західні коментатори припускають, що Московська Патріярхія допускає католиків тільки до Таїнства Причастя і то в крайніх випадках, але в перших повідомленнях про це було сказано виразно, що католиків допускається до всіх Таїнств Православної Церкви в СССР.

Англіканько-Методистська нарада прихилила рух екуменізму

ЛОНДОН (РНС) — Нарада Англіканської Спільноти вступити в об'єднання з Спільнотою Методистською дуже згубно позначилася на екуменічних відносинах в інших місцях, заявив єпископ Джан Гув, екзекутивний урядовець Англіканської Спільноти.

Промовляючи в час святкувань роковин Товариства Поширення Християнського Знання, єпископ Гуз сказав, що недавно в Азії йому сказано, що після згаданої невдачі, в Азії відносини між англіканами й методистами остигли; а в Африці просто ставлять питання, чи екуменічні розмови взагалі потрібні. Єпископ Гув пригадав, що переговори про поєднання з методистами апробувала Ламбетська Англіканська Конференція 1968 року, але голосування над справою поєднання 1969 року з боку англіканів було невдачне. Він також зазважив, що дуже рідко бувае так, щоб резолюція Ламбетської Конференції була відложена, чи відхилена. Але згадана екуменічна резолюція з 1968 р., була невдачна.

Новий митрополит Православної Церкви в Польщі

Польський часопис „Слово повшехне" за 11 лютого ц. р. подав інформацію, що в неділю 1 березня ц. р. в Варшаві мала відбутися інтронізація нового митрополита Автокефальної Православної Церкви в Польщі — єпископа Василія (Дорошкевича).

Інтронізація мала відбутися в православному Соборі в Варшаві, на Праві, з участю, як подає „Слово повшехне", православного і католицького духовенства.

Числом вірних, Православна Церква в Польщі займає друге місце по Церкві Католицькій. Згідно з повідомленням сачфінсу „Жице Варшави", минулого року в Польщі було 440,000 православних.

Вищеподані інформації подав детройтський „Дзєнник полскі" за 7 березня ц. р.

Попередній митрополит Православної Церкви в Польщі помер в березні 1969 р. Досі, обов'язки первоієрарха виконував наступник митрополита — архіеп. Георгій.

Католиків у світі найбільше

ВАТИКАН (РНС) — Згідно з новою католицькою статистикою, опублікованою в Ватиканському щоденнику „Ль'Осерваторе Романо", в усьому світі тепер є 613,760,000 католиків, 272,018,000 протестантів; 142,488,000 православних; мусульман — 509,000,000, гіндуїсів — 444,000,000, а жидів 13,960,000.

У Советському Союзі живе 3,200,000 католиків.

Православна Церква в Греції бореться з масонством

Не зважаючи на те, що Православна Церква в Греції завжди ставила спротив масонству, масонерія в Греції існує, а навіть активізується. Недавно грецькі масони пробували дістати дозвіл на відкриття центральної ложі в Атенах, але грецький Верховний Суд відмовив їм у цьому. Це було в січні 1970 року (дивися „Вісник" за 1-го лютого 1970 року, стор. 1-а). Тепер у відкритий конфлікт з масонами вступили деякті грецькі ієрархи.

Як повідомляє англомовний православний журнал „Logos" за лютий місяць цього року, грецький Митрополит Едесси і Пелли, Калінікос, недавно заборонив предстіжникові Медичного Товариства — д-рі Е. Карагеоргесу, проповідувати в православній катедрі в Едессі. Митрополит видав заборону на основі того, що д-р Е. Карагеорес виявився масоном.

Сильну акцію проти митрополита Апостолоса повели масони острова Засинтуса. Митрополит Апостолос спинив був похоронну промову предстіжника місцевої ложі щойно тоді, коли зорієнтувався, що промовець — масон. Коли промовець промовив слова „наша спільна матір, Британська Ложа „Зоря Сходу", митрополит Апостолос перервав його і заявив: „Тільки Православіє є спільною матір'ю для християн"!

Пізніше митр. Апостолос видав розпорядження, щоб масонів позбавити з усіх парафіяльних рад у його Митрополії, а заступити їх православними християнами. В дальших його протимасонських заходах він наказав зняти табличку з стіни церкви з написом, що та церква була побудована за масонські пожертви.

Острів Засинтус належить до Іонських островів. Масонство вкоріняється там в час володіння Іонськими островами англійців. Митрополит Апостолос перший ієрарх тих островів, який масонам поставив рішучий спротив.

Інший грецький православний ієрарх — Митрополит Ларисси, Теологос, недавно видав спеціальне послання, в якому заявив:

„Масонство є одним і вворогів Христової Віри, а тому й загрозою об'єднанню нашого народу. Вірних Церкви треба просвічувати про те з проповідниць. Церква похвалює також просвічення і вважає його необхідним обов'язком для охорони своїх християнських послідовників. Крім того, це годиться з становищем і однодушною опінією вислоленою усім єпископатом Православної Церкви в Греції в Посланні, виданім 12 жовтня 1933 року".

Один цивільний православний проповідник, Василіос Папаніколяу, учитель середньої школи в Ларисссі, зробив сильний виступ проти масонства в місцевій церкві. На атаки місцевої преси він відповів:

„Ми вірмо, що Православіє є спинним мозком нашого благословенного народу. Це саме проголошує і наш уряд: „Греція — для греків християн!" Я говорив, як говорив, — жертвував привілеєм, честь і пошану православній Греції..."

З рішень Рокової Сесії Ради Митрополії УПЦеркви в США

Український щоденник „Свобода" за 18 лютого ц. р. подав широкий репортаж про відбуту 12-13 лютого ц. р. Рокову Сесію Ради Митрополії Української Православної Церкви в США, а в тім слідуючі інформації:

ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

Цінним рішенням Ради було прийняття цікавого і далекойдучого плану о. протопр. Ф. Кульчинського, що започаткував своєрідний інститут заочного навчання та поглиблення кваліфікацій священичського кадру УПЦ.

Такий заочний курс навчання — обрахований майже на 800 годин — буде обов'язковим для кандидатів на священиків, а також служитиме тим, які вважають доцільним підвищити своє знання. Над тим пляном о. Ф. Кульчинський працював уже кілька років, але тепер він переходить в реалізацію, одержуючи відповідні для цього фонди та гуртуючи співпрацівників. Репутація о. Ф. Кульчинського як ще давнього викладача Волинської Духовної Семінарії і досвідченого педагога дає запоруку успіху. Мається також на увазі, що в курсі цьому будуть використовуватись також матеріяли та викладові сили УВУ, які тепер під тим оглядом упорядкує проф. Н. Полонська-Василенко.

РАДА МИТРОПОЛІЇ ПРОТИ „АМЕРИКАНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛІЇ"

Чималу вагу приєднено новій московській провокації на відтинку православних Церков в ЗСА. Як відомо, частина російської Церкви перейшла під юрисдикцію московського патріярха, а тепер, відкинувши ніби слово „російська" і прийнявши назву „американська", стає ядром творення цілком нового руху серед національних православних Церков в метою затерти різниці національних традицій, а вслід за цим — анищити національні православні Церкви поза межами їхніх „батьківщин. Це нове творило починає себе зручно звати „Американською Православною Церквою", а на те, щоб замилити очі і самим американцям, і вірним різних національних Церков, ця новоутворена Церква... просить від московського патріярха автокефалії. Цим вона, очевидно, думає завести ніби „американську автокефалію", яка б показувала якусь незалежність від Москви. Сам факт „надання" такої „автокефалії" московським патріярхом говорить сам за себе і виказує від кого ця нова Церква буде залежати. До речі згадати, що право надання автокефалії має лише „перший між рівними" — Вселенський Патріярх Атенагорас, а не московський, і згаданий Патріярх Атенагорас запротестував, не визнаючи „американської автокефалії".

Рада Митрополії У. П. Церкви також взяла гострий курс проти цієї нової провокації, що йде по лінії національної дискримінації та нищення національних Церков при помочі „Американської Православної Церкви", відкриваючи заховану політику інтернаціоналізації та змекойдучих впливів Москви в такій ситуації. На Батьківщині це робиться просто — свинайною і нахабною русифікацією, а тому, що у вільному світі це не пішло/б ,тоді видумуються „крайові автокефалії" типу теперішньої американської.

РОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ ЗРОСТАЄ

Обмін інформаціями виявив, що такі почування мають також православні Церкви інших національностей, а деякі з них очікують допомоги від української. Прийнято ряд важливих домовлень про можливість ширшої співпраці між Церквами інших народів в цій ділянці. Із деякими вже йдуть переговори. Слухаючи таких інформацій, чомусь видавалось, що наче б Церква-Пам'ятник виростала ще вищою. Відчувалось, що іскра національного українського православного духа може стати своєрідним вогнищем серед інших народів, як у давні часи...

Отець Іван Гундяк найменований кандидатом у єпископи

Як інформує щоденник „Свобода" за 25 лютого ц. р., провід Української Православної Церкви в США, під час сесії Ради Митрополії 12 і 13 лютого ц. р., найменував о. протопресвітера Івана Гундяка в єпископи. Отець Іван мав би бути висвячений на місце покійного Владики Олександра (Новицького). Найменування апробував митр. Іван (Теодорович) і архіеп. Мстислав.

Протопресв. Іван Гундяк є настоятелем церкви Св. Димитрія в Картерет, США.

Програма проти поширення розводів

АТЕНИ (РНС) — Православна Церква в Греції започаткувала спеціальну програму з метою припинити поширення розводів.

Архиепископ Іероним, Первоієрарх Православної Церкви в Греції, об'явив встановлення „Центру для допомоги родинам", який буде під безпосереднім наглядом Церкви. Центр буде працювати в трьох напрямках: перевірка причин, які доводять до подружніх і родинних непорозумінь; намагання творити „домашню церкву" та сприяння доречному перед-подружньому підготовленню.

Подібні центри мають бути основані по всіх епархіях у Греції.

„Юний сентимент" проти екуменізму

ЖЕНЕВА (РНС) — Голова Світової Лютеранської Федерації, повернувшись з спеціяльної конференції, що відбулася в Стокгольмі, заявив, що він не завважив сильного бажання скандинавців „відокремити" Церкву від держави; натомість відчув „юні сентименти" проти екуменізму з боку стабільних церковних спільнот. Одначе, цей спротив незалежний від урядових чинників, каже д-р Андре Аппель, голова СЛФ.

З Послания Патріяршого Екзарха Йонафана

МОСКОВСЬКИЙ ПАТРІЯРХ ЗАТВЕРДИВ АМЕРИКАНСЬКУ АВТОКЕФАЛІЮ

Текст договору між Московською Патріярхією і Російською Американською Митрополією про надання Православній Церкві в Америці автокефалії, підписаний представниками згаданих юрисдикцій у кінці листопада 1969 року в Токіо, — остаточно апробований патріярхом Алексієм. Це проголосив екзарх патр. Алексія в Америці, архіеп. Йонафан, у спеціяльному посланні, яке було передруковане в журналі „Православна Русь" за 14 лютого 1970. Головні точки угоди слідуючі:

1. Православна канонічна одність на даній території базується на принципі окремої ієрархії, через яку православні вірні об'єднані з Вкуменічною Церквою.

2. Руська Православна Церква була відповідальна за принесення Православія в Америку в кінці 18-го століття, і до 1922 року була єдиною Православною Церквою в Америці, що об'єднувала всіх православних віруючих під однією ієрархією. Розмноження юрисдикцій, яке сталося після 1922 року, являється тимчасовим феноменом, який не може служити основою для канончної структури Церкви в Америці.

(Твердження, що до 1922 року в Америці була тільки одна православна юрисдикція з однією ієрархією — неправдиве, бо тут уже були інші екзархати, наприклад, сирійський, екзарх якого — митрополит Германос ще від 1919 року канонічно опікувався й Українською Греко-Православною Церквою в Канаді та в США — редакція „Вісника").

3. Руська Православна Церква не може відректися від своїх канонічних прав, які випливають з установлення Православія в Америці; і тому тільки Руська Церква, як Церква-Матір, може встановити ту Автокефалію.

4. Мусить бути визнано, що в наслідок того факту, що Православіє тепер являється вірою багатьох уроджених американців, прийшов час встановити Автокефальну Православну Церкву в Америці.

5. Північно-Американська Митрополія, хоч і відділена від Церкви-Матері зовнішніми обставинами, але яка вважає себе корінно похідною від Руської Церкви, — забезпечує базу бути природнім ядром для такої Автокефальної Церкви.

ПАТРІЯРШИЙ ЕКЗАРХАТ АВТОКЕФАЛІЮ НЕ ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ

Далі в своєму посланні екзарх патріярха Алексія інформує своїх вірних, що справа включення в Автокефалію парафій Екзархату була предметом переговорів у Женеві (в жовтні) та в Токіо (в листопаді) 1969 р. Про те екзарх Йонафан пише:

„Признано, що навіть після проголошення Автокефалії, на початках можуть бути деякі парафії і духовенство, які з різних причин бажатимуть залишитися на деякий час в юрисдикції Патріярхату. Ті парафії і духовенство, які на якийсь час залишаться під Патріярхатом, будуть управлятися вікарним єпископом Його Святішества Московського Патріярха і будуть мати право вибору, коли вони приєднаються до будь-якої іншої православної юрисдикції. Парафіяльний статус тих парафій буде поговорюватися в канонічних принципах з парафіями Автокефальної Церкви. По вияснениях Московської Патріярхії ясно, що обмеження терміном відносно цього не буде зроблено так довго, поки такі парафії зможуть оставатися під юрисдикцією Патріярхії; що Патріярхія візьме на себе відповідальність у постачанні необхідним духовенством; що в справах статуса парафій всі зміни, які будуть потрібні, не будуть зводити в ніяке обмеження в привілеях, якими ті парафії користуються в цей час".

Екзарх Йонафан повідомляє, що справа включення в Автокефалію парафій Екзархату буде предметом дальших переговорів з митр. Ніколимом, який має приїхати в Америку „в близькому часі". Згідно з повідомленнями з інших джерел, тоді саме митр. Ніколим Ротов офіційно проголосить Автокефалію Православної Церкви в Америці.

Член британського кабінету відстоює релігійне виховання

КАРДИФ, Валія (РНС) — Покращання релігійного й морального виховання по школах Великої Британії, а також по домах, — було предметом спеціальної доповіді Едварда Шорта, державного секретаря по справах виховання й науки.

Едвард Шорт, говорячи на зборах Руху за Християнське Виховання, сказав:

„Я вірю, що одним з найбільших потреб нашого часу є покращання релігійного й морального виховання по школах, і по домах.

„Я не вірю, що беззаконність західнього суспільства може бути відвернена ефективно закономіркми минулих часів. Голосні промови за втримання закону й порядку, здається, більше шкодять, ніж помагають. На мою думку", говорив Е. Шорт, „єдиною ефективною і гідною поправою протидію є повернення до релігійних і моральних норм життя.

„Я переконаний", продовжував Е. Шорт, „що розвиток релігійного й морального виховання є так само важний для здоров'я держави, як і розвиток науки й технології..."

Селяни Ходкова боронять свою каплицю

ВАРШАВА (РНС) — Польська поліція зживала кні, газ та собак проти селян, які стали в обороні маленької дерев'яної будови до своєї каплиці.

Це сталося в Ходкові, в південно-східній частині теперішньої Польщі (західньо-українські землі — р. В.). 12 осіб покалічено, а низку заарештовано.

Капличка, яку селяни Ходкова вживали для своїх Богослужень була замала; під час Богослужень сотки вірних стояли на дощі та на морозі, — отже ходківці добудували до своєї каплиці добудівку, на що польські власті дозволу не дали. Поліція цю добудівку розвалила.

Атенагорас за єднання в Причасті з католиками

Як повідомляє агенція РНС, патріярх Атенагорас заявив кореспондентові грецького щоденника „Етнос", що він готовий допускати до Св. Причасти римокатоликів. Це зводить його до однодушності в цій справі з політичними дівчами Московської Патріярхії, які стали на такий крок в кінці минулого року.

Синод Православної Церкви в Греції поставив цим намірам рішучий спротив.

Агенція РНС повідомляє, що деякі єпископи в Греції домагаються усунення ім'я Атенагораса з молитовного поминання його по церквах у Греції.

(Ця новинка наспіла до редакції, коли „Вісник" ішов на пресу; більше про це подамо в черговому числі „Вісника").

У жидівстві національність і релігія неподільні

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Перший раз від 1948 р., ізраїльський парлямент ухвалив (12 березня ц. р.) законопроект, яким встановлюється легальну дефініцію жида, тобто, що жидом є той, хто народився від жидівки, або навернувся на юдаїзм.

Дефініція ізраїльського парляменту — це й рабіністична дефініція, згідно з якою в жидівстві релігія (юдаїзм) і національність — невідлучні, і хто з жидів приймає іншу релігію — той втрачає й жидівську національність.

Згідно з новим законопроектом, дітм мішаного подружжя, якщо батько — жид, а мати — не жидівка, — таким дітям до третього покоління признається привілей ізраїльського громадянства, — якщо вони добровільно не прийнуть іншої релігії. Але спостерігачі вважають, що цей законопроект сварок на тему „хто є жид?" не припинить, бо й під час його обговорення правовірні рабіни ставили сильний спротив. Дійшло було до того, що рабін Менагем Порух — крайньо-правовірний юдаїст, під час читання законопроекту, демонстративно облював молитовника юдаїзму реформованого і вдарив ним у підлогу.

Рабіністична дефініція жида ставить у прикре положення тих жидів, які хочуть бути жидами, але не визнають жидівської релігії.

Армія Спасіння проти легалізації маруани

ТОРОНТО (РНС) — Не зважаючи на те, що канадська Армія Спасіння ще нецавна, чи маруана є таким наркотиком, який доводить до фізичної згубної навички, — то все таки вона навилася проти урядової легалізації її.

Згідно з заявою головної квартири А. С., маруана може витворити „психологічне спопілнання" на неї, а „це само собою є дуже небезпечне". У заяві наведено слова американського спеціяліста в справах наркотиків — д-ра Стенлея Айнштайна, який заявив: „Нешкідливих наркотиків немає... а те саме відноситься й до маруани... не можна передбачити їхніх наслідків, і не можна передбачити, хто саме під їхнім впливом зломиться".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Елеваль. Передплата в Канаді 60.00 на рік. За границю — 65.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published fortnightly by Eleleia Publishing Co. Ltd., 7 St. John Ave. Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 60.00. — Foreign — 65.00. Single copies: in Canada — 40c.; in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ШІСТДЕСЯТЛІТТЯ (1910–1970) „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

16 березня 1970 р. часопис „Український Голос" сповнив 60 років творчого служіння українському народові. Ця служба була приречена в першому числі „Українського Голосу", що появився 16 березня 1910 р. У редакційній першого числа „Укр. Голосу" було проголошено:

„Український Голос ставить собі задачию при всякій нагоді боронити інтересів українського народу, та усвідомляти його в усіх напрямах і так помогти йому піднестись на вищий степень економічного, так загального культурного розвитку, щоб стати нарівні побіч других націй Канади".

„Український Голос" приречену місію серед українців Канади виконав; крім того, він був головним вісником і захисником ідеології устрою Української Грекo-Православної Церкви в Канаді; а поширення цієї ідеології, і розвиток її в існуючу структуру нашої Церкви, — у великій мірі завдячується саме „Українському Голосові".

Поки появився церковний орган „Православний Вістник" (сьогодні „Вісник"), — „Український Голос" до 1924 року Української Грекo-Православній Церкві в Канаді заступав місце її органу.

Час від 16 березня 1970 до 16 березня 1971 Дирекція Видавничої Спілки „Тризуб" (видавець „Укр. Голосу") проголосила Ювілейним Роком „Українського Голосу".

Тож вітаємо „Український Голос" з Ювілеєм його 60-ліття та бажаємо успішного Ювілейного Року! Нехай його корисну працю вітають і далекі покоління українського народу, зокрема — українців Канади!

ЩЕ РАЗ: ПРАВОСЛАВ'Є, ЯК ВІРА, — ОДНЕ Й НЕПОДІЛЬНЕ!

Хто взявся б читати статтю проф. Євгена Онацького, надрукувану в „Новому Шляху" за 21 березня 1970 р., під заголовком „Про московське православ'є", той по заголовку її сяк-так міг би думати, що проф. Є. Онацькому ідеться про обряди, звичаї, і т. д. в Російській Православній Церкві. Але навіть песимістично і підозрливо настроєна людина не могла б сподіватися, що в цій статті Свята Віра Христова Православна (а під цим не можна мати нічого іншого на увазі, як Св. Письмо, Св. Передання, Св. Таїнства та Догмати Православія) стане предметом політичного виступу і буде названа „московським православ'ям". Але саме так проф. Є. Онацький зробив у своїй статті „Про московське православ'є". Чи не написана стаття ця, як частина загального вірша tempore, коли йдеться про Християнство?

❦

На вищеподаному можна було і звікчитити, але... підемо далі, а в тім дозволимо собі зацитувати і правильні думки проф. Є. Онацького щодо Православія, як він подав у своїй „Українській Малій Енциклопедії".

Редакційна стаття, надрукована в „Віснику" за 1 грудня 1969 р. під заголовком „За міру у вживанні невластивих термінів", з підзаголовком „про т. зв. „московське православ'є", — викликала неймовірну реакцію вищезгаданого визначного українського політичного й наукового діяча, автора „Української Малої Енциклопедії", — проф. Євгена Онацького, який живе в Аргентині. Проф. Є. Онацький зробив це в формі популярної статті, що була надрукована в „Новому Шляху" ч. 12 ц. р., під заголовком „Про московське православ'є".

Шановний Автор згаданої статті в принципі не погоджується з ніби то тільки редакційною „Вісника", в якій повторено стару — догматичну — правду, що Православ'є, як Віра Христова, — тільки одне в усьому світі, отже національного Православ'я, як окремого Віросповідання — немає. Немає національного Православ'я так, як немає національного Христа, національної Євангелії. Звичайно, шановний проф. Є. Онацький знає це. Є й національні риси в Православних помісних Церквах — не в Православ'ї, яко Істоті Віри Христової, а в національних Православних Церквах. — богослужбова національна мова, стиль співу, стиль церковної архітектури, деякі обряди, звичаї тощо: але не речі не суттєві, в істоту Православ'я, як Віри Христової. вони не входять. отже Православієм-ніхто їх не вважає. бо Православ'є — не суть євангельського вчення Вселенської Православної Церкви Христової. Стиль співу, архітектури, національні церковні звичаї — це не Православна Віра, а церковна культура.

Проте проф. Є. Онацький (думаємо, що він лише одне це) з таким мисленням не погоджується, — не тільки не погоджується, а пішов так далеко, що редакції „Вісника" закинув однодумність уже не з самим тільки „московським православієм", а навіть приховання наше твердження, що Православ'є — одне, до доктрини Брежнєва про право на всесвітність лише московського комунізму.

Чи причинить проф. Є. Онацький такий ярлик і світовому Католицтві, що в істоті віри й доктрини є також лише одне в усьому світі?

А про що говорить проф. Є. Онацький у своїй статті „Про московське православ'є"? Об'єктивна людина, автор енциклопедичного словаря, повинен би був вести дискусію з вихідної точки мислення статті „За міру у вживанні невластивих термінів", бо там мислення церковно-богословське, а не дискутувати з уроєною ілюзією, що мовляв „Вісник" відстоює міт про вселенськість не Православ'я — Православної Віри, а самого таки „московського православ'я".

Це — політиканство, і пересічний читач, а тим паче православний, не заслужив у проф. Є. Онацького аж такого відведення його віросповідної орієнтації від суті церковних речей.

Ми вдячні проф. Є. Онацькому за те, що він дав читачеві зрозуміти, про що думав автор статті „За міру у вживанні невластивих термінів". На початку своєї статті проф. Є. Онацький навів наше питання: „Чи є десь така Віра, як московське православ'є"?

Ми справді вдячні Панові Професорові за наведений того питання, бо мислячий читач і сам побачить, що „Вісник" боронить ВІРУ Православну від того, щоб чи то чужі, чи й свої руки не мазали її московством; бачить мислячий читач і те, що проф. Є. Онацький у своїй статті „Про московське православ'є", поміщеній у „Новому Шляху", віддався даремній дискусії.

Часопис „Вісник" виступав, виступає і буде виступати проти обзивання Віри Православної — Святого Православ'я, „православієм московським"; він вважав, вважає і буде вважати неорізірливе вживання цього терміну спробою розвити ніжні почування православних українців. Вони бо бачуть, знають і відчувають різницю між Православієм і московством. А в статті „Про московське православ'є" вони самі бачуть нелогічність і дивну непослідовність проф. Є. Онацького.

Як же ж не сталося, що проф. Є. Онацький — людина, яка во світом дефініцій обізнана дуже добре (автор енциклопедичного словаря!), сам таки дав читачеві зрозуміти, що „Вісник" відстоює термін „Православ'є", як специфікацію одного з християнських віросповідань, як означення цим терміном Православної Віри, — але в дискусії Шановний Автор підшив „Вісникові" однодумність з демоном московства, який Православ'є поборював і побирає досі?...

Ми вдячні проф. Є. Онацькому за наведення у своїй статті нашого питання „Чи є десь така Віра, як „московське православ'є"? (Слово „Віра" написане з великої букви і проф. Є. Онацький, звичайно, знає, що це значить); вдячні і за наведення частини нашого вияснення, що не таке „Православ'є"? Цей уступ з нашої редакційної наведено тут повністю (в статті проф. Є. Онацького він дещо скорочений):

„Чи є десь така Віра, як „московське православ'є"? — Ні, такого немає, а є

(Закінчення на стор. 5)

(Закінчення з 4 стор.)

одне Православ'є в усьому світі, і його істоводіють усі ті Церкви, що є православними, а в тім і Московська Церква. Грецького, українського, московського, чи якогось іншого Православія немає, а є лише одне Православ'є, що його ісповідують греки, українці, москалі і всі інші ісповідники Православ'я. Лише незнайство, якщо не гірше, може допускати в свій газетний лексикон такий термін, як „московське православ'є". Ті, що залюбки послуговуються тим терміном повинні знати, що Православ'є на Московщину занесли українці, отже те „московське" Православ'є — то й „українське" Православ'є, і „грецьке" і ін. Православ'є, як таке, — одне в усьому світі, і в нього входить уся система нашого православ'я. Віровизнання Святої Соборної й Апостольської Церкви, — сказано в Посланні Східних Патріярхів 1848 р. (Митрополит Іларіон, „Православна Віра", стор. 73);

— Православ'є — це християнська релігія, що стоїть на ґрунті первісно-християнської традиції та сімох Вселенських Соборів, — сказав проф. Євген Онацький („Українська Мала Енциклопедія" книжка XII, стор. 1472 - 73);

— Православ'є — це слов'янський переклад грецького ОРТОДОКЦІЯ, що означає ПРАВИЛЬНЕ СЛАВЛЕННЯ, розуміється Бога, — каже проф. Є. Онацький, а далі додає до того таке твердження:

— „Православ'є є повнота християнської істини в науці Господа Ісуса Христа і свв. Апостолів, яку зберігає Церква Православна в св. Письмі і в Свящ. Передані" („Українська Мала Енциклопедія" книжка XII, стор. 1473);

— Ортодоксія — релігія, згідна в правдою і старими традиціями. Православну релігію в перекладі на чужу мову звичайно називають ортодоксією; це проф. Є. Онацький („Українська Мала Енциклопедія" книжка X, стор. 1244).

Як така авторитетна людина, як проф. Є. Онацький, може погоджувати в вищенаведеними дефініціями щодо Православія (і його власне!) всякі політичні надуживання в історії православних народів і називати їх терміном „православ'є" — московське, чи чиє б там воно не було? Справді, чи може бути партикулярне Православ'є? Наведемо і на це авторитетні твердження, в якими, думаємо, рахується і проф. Є. Онацький. Отже ставимо питання:

Чи Православ'є змінюється, чи воно подібне?

— Віра в жодному разі не змінюється часом або обставинами, а завжди і всюди залишається тією самою: „Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії нашого покликання. Один Господь, одна Віра, одне Хрещення, Один Бог і Отець усіх, що над нами усіма, і через усіх, і в усіх (Еф. 4:4 - 6), („Православна Віра", стор. 130);

— Усі ми визнаємо ту саму Православну Віру; усіх нас окормляють ці самі Святі Таїнства; усі ми визнаємо і приймаємо ще саму доктрину. Завдяки цьому всьому ми духово з'єднані, — з'єднані в Православії, — каже Отець д-р С. В. Савчук („Істота єдности Церкви", „Вісник" за 15 червня 1960).

Усе це, звичайно, знає і шановний проф. Є. Онацький, і в дечому в того він сам нас поучує у своїй енциклопедії, і ми йому вдячні за те. Але чому він допустився пониззитися до рівня полярного в нас, і то особливо тепер, свого роду безперебірного балванізму, який в усьому і скрізь бачить то „московське православ'є", то „панправославіє" взагалі, — того відгадати не можемо; можемо тільки робити припущення...

Ні, це було непотрібне, як і зайві турботи проф. Є. Онацького тим, що „Вісник" зійшов з своєї самостійницької лінії. Проф. Є. Онацький робить такий висновок тільки по тому числі „Вісника", яке йому „дісталось" для того, щоб написати статтю „Про московське православ'є." Але коли б так Шановному Професорові діставалися інші числа „Вісника", а не тільки за 1 грудня 1969, — він переконався б, що й те не так.

Дана наша стаття — змушена, як була змушена й перша. А при чому стаття проф. Є. Онацького в „Новому Шляху" за 21 березня ц. р., та на що вона подібна? Вона подібна на спробу „випробувати якустину" в редакції „Вісника", бо ж сила статті „Про московське православ'є" є виразною аналогією моралі одного вірша Степана Руданського... Краще б таки, щоб міру знали і поважні люди.

СЛОВО КАПЕЛЯНА СУМК

Про відношення між вірою і культурою

Дорогі Сумківці!

Відношення між вірою й культурою стало одним з найважливіших питань нашого суспільства в сучасну пору. Ми бачимо брак узгіднення між проводом церковним і проводом національним, а дехто навіть бачить взаїмну суперечність між ними. І через те ставлять запит: „Кого слухати? Що важливіше: патріотизм чи побожність?"

Це питання особливо турбує молодь. Наша молодь бачить, що в протиставленні традиційному злиттю української культури з вірою, пропонується секуляризм, матеріялізм, обскурантизм, або й цинізм.

Молодь, виростаючи серед чужого окруження, мусить боротися проти асиміляції культури та проти занечищення віри одночасно. І боротьба ця провадиться на кожному кроці нашого життя й у кожному нашому ділі.

Це питання розглядалося перед тим і завжди буде наявним в нашому житті. Цим питанням випробовували фарисеї та іродіяни Ісуса Христа, запитуючи його, чи треба платити податок кесареві (Мт. 22:21)? Ісус Христос відповів їм, що треба віддати кесареві те, що кесарево, а Богові те, що Боже.

Пізніше, коли жидівський Синедріон заборонював апостолам проповідувати про Христа воскреслого, то вони відповіли: „Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухати вас більш, як Бога?" Дії. 4:19).

Хоч було переслідування християн римськими імператорами, одначе, святий апостол Павло пише до римлян: „Коріться владі! Віддайте все, що кому належить!" (Рим. 13:1 - 7). Християни противилися владі римської держави їхньою совістю, одночасно корилися тій же владі в справах матеріяльних.

Пізніше, коли володарі були християнами, то стало важче відмежувати коли зобов'язує державний закон („номос"), а коли треба повинуватися церковному законові („канонові"). Під час спроби виробити спосіб співжиття Церкви з державою показалися дві протилежності: на Сході цезаропапізм, цебто перевага впливу держави над Церквою; а на Заході папоцезаризм, цебто, керування Церквою державного життя.

В модерній добі виринуло це питання у формі: „Як погодити авторитет віри з наукою?" Матеріялісти заперечують

(Закінчення на 6 стор.)

Про відношення між вірою й культурою

(Закінчення з 5 стор.)

існування чогось нематеріяльного, — протилежно від ідеалістів, котрі переконані, що ідеї зобов'язують нашу остаточну лояльність і що ідеї мають рішальне значення в долі матеріяльного світу, цебто, дух рядить матерією. Обскуранти застрашені раціоналізмом, що вважав розум людський за найвищий авторитет, протиставились всякому поступові пізнання цього світу. Агностики кажуть, що доки немає більш переконливих доказів, то людям не можливо нічого сказати про духовний світ. А секуляристи переконані, що справи церковні, релігійні чи духовні такі маловажні в щоденному житті, що на них не варто звертати уваги.

На цьому тлі, коли проголошувалось незалежність Сполучених Штатів Америки, то одночасно визначено було відділення Церкви від держави. (Це поняття, як перший додаток до Конституції С.ША. не прийнялося «відразу. Деякі штати одобрили його аж 1939 року). Тут відділення Церкви від держави треба розуміти, що держава не буде вмішуватися у внутрішне церковне життя; що держава не буде асигнувати своїх фондів на церковну працю і що держава не допустить, щоб комусь була якась кривда через його релігійну приналежність. Несвідомість вищенаведеного означення наводить деякого приміняти ідею відділення Церкви від держави до свого особистого життя і такі люди стають тільки поверхово релігійними. По відношенні їх до Церкви вони — формалісти, ексклюзивісти, або й лицеміри.

Така духова порожнеча не може існувати. Тому тепер молоде покоління відкидає цинізм багатих установ і шукає духовного життя. На жаль, через їхне недовір'я до всіх установ і традицій, їхні пошуки бувають розпачливими, а то й деструктивними. Молоде покоління прагне ідейности, бо не може людина жити тільки самим хлібом (Мт. 4:4).

Українці мають багату й високовартісну культуру, що нерозривно з'єднана з вірою. Цю культуру виростила Українська Церква. Історія українського народу й Української Церкви — тотожні. Хоч основоположником Української Церкви був святий апостол Андрій Первозванний, і від того часу в Україні були християни, але вони були в меншості аж до часу офіційного окрещення України великим князем Київським Володимиром. До того часу цей період називається доісторичною добою українського народу. А час великої розбудови церковного життя, — це одночасно повнота розквіту української князівської держави. І навпаки, коли був моральний занепад, за часів княжих міжусобиць, тоді занепадала й українська державність.

Одна основна характеристика Православної Церкви — це те, що вона національна, цебто, вона вповні вливається з своїм народом. Православна Церква скрізь — національна. Ніде нема Православної Церкви без національного характеру. Цю характеристику найбільше видно за часів монгольської доби. Тоді Українська Церква була єдиним бароном українського народу.

Те ж бачимо в історії за литовської доби. Коли литовці були православними," тоді вони приймали й українську культуру. Коли ж литовці відступили від Православія, тоді ж вони й відчужилися від українців.

За польської доби Українська Церква терпіла переслідування так, як і український нарід. Козаччина не мала вселюдського характеру, доки гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний не вписав своє Військо Запорізьке в Братство Києво-Печерської Лаври. Повстання Богдана Хмельницького також стало аж тоді всенародним, коли Хмельницький проголосив, що він від тепер боротиметься за Віру Православну і за ввесь народ православний. Та й трагічна угода Переяславська була, в той час, єдиним способом забезпечення існування Православія в Україні. Українська Церква найдовше ставила спротив з'єднанню з Московщиною. В московській неволі Церква була скарбницею української культури. Московські царі завжди переслідували приналежність Українців.

Ніхто з українців досі не роздільовав своєї нації від своєї Церкви. Про це свідчить Тарас Шевченко:

„...Бувало, в неділю, закривши Мінею,
. . . . . .
Батько діда просить, щоб той розказав
. . . . . .
Спасибі, дідусю, що ти захован
В голові столітній ту славу козачу:..."
(„Гайдамаки")

Шевченко завдячує своєму дідові релігійне й національне вихования. Від свого діда він чув про подвижників Божих і героїв національних. Тут нема нічого роз'єднання, нема нічого суперечення. Цілком доречно, що ми святкуємо 26-го лютого ст. ст. щорічно, день упокоення Тараса Шевченка — мученика за волю України, і Тарасів Патріярха Царгородського — мученика за чистоту Православія. В неділю Православія ми відзначаємо святих Отців Вселенських Соборів і пам'ять мучеників Української Автокефальної Православної Церкви.

Святе Письмо каже: „Віра без діл — мертва!" (Як. 2:17). З національного боку, Євген Онацький каже: „Всяка культура — це прояв віри в ділах". А ось свідоцтво Людмили Івченко: „Вся історія нашого народу пов'язана з охороною віри Православної. На тому стояли наші діди і прадіди — на тому стоїмо і ми! Не тільки високі князі і меценати, не тільки багаті фабриканти і купці, а всі українці, ввесь народ, уся церковна громада — в цілому і в кожній окремій парафії — має труднитись для її міцної сили, для її краси і багатства".

Отже, двоїста лояльність чи роздвоєність душі — чуже для українця. Українська Церква завжди була українського характеру. Український народ був поневолений аж після поневолення Української Церкви.

Нам не треба блукати манівцями і шукати чужої віри чи ідеології; чужого світогляду чи, наставлення, бо ми маємо свою Церкву і свою культуру і воїн є нас одна одну тільки доповнюють.

о. Андрій Тетеренко

ОГОЛОШЕННЯ
P. A. equipment for rent at reasonable prices. Phone: 888—6615, from 6 p. m. to midnight.

Коротні вісті

● У висліді анкети, що її переведено серед 260,016 студентів з 390 шкіл у США, 67 відсотків домагались гострих кар у відношенні до хуліганів.

● Незважаючи на те, що в Східних Церквах духовенство може бути жонате і це зовсім не суперечить традиціям Церкви Христової, папа Павло VI дуже твердо захищає тезу, що не може бути мови про зміни в безженстві священиків у римо-католицькій Церкві.

● В 1968 р., коли папа перебував у своїй літній резиденції у Кастельгандольфо, хтось украв з його мешкання у Ватикані три образи, вартість яких обраховують на півтора мільйона дол. Пресовий орган Ватикану ще й досі не подав про це вістки, а все ж таки вважають, що крадіж та мала місце. Таємницею зберігається з уваги на високу вартість украденого.

ВЕЛИКОПІСНА

СВЯЩЕННА МІСІЯ

ГОВІННЯ (СПОВІДЬ) ДУХОВЕНСТВА

Йорктонської Місійної Округи відбудеться

У СУБОТУ 11 КВІТНЯ 1970
в Церкві Української
Греко-Православної Громади,

КАНОРА, САСК.

Початок Місії о годині 9-ій ранку. Священна Місія й говіння Духовенства відбудеться під проводом голови Місійної Округи Всеч. Отця Андрія Тетеренка; він же виголосить головну місійну проповідь.

По Богослуженнях відбудеться спільна трапеза в канорському Народньому Домі.

Вірних Йорктонської Місійної Округи запрохається до масової участи і в говінні, і в Св. Місії.

За Управу Місійної Округи:

Свящ. А. Тетеренко
(голова)

Свящ. С. Семотюк
(секретар)

❦

До: Всеч. Отців Настоятелів
Йорктонської Округи
в Саскачевані.

Всечесніші Отці!

Оцим повідомляємо, що Великопісна Св. Місія відбудеться у громарі Ріджайна, 19-го квітня о годині 5:00 по обіді. Св. Місія починатиметься Вечірнею, під час якої буде сповідь для вірних громади Ріджайна. Після Вечірні відбудеться спільна трапеза, доповідь й дискусія.

Під час Вечірні проповідь виголосить Всеч. о. Орест Гудима з Айтуна, Саск., а після спільної трапези доповідатиме Всеч. о. Ярослав Пук з Кемсак, Саск.

До милої зустрічі!

За Йорктонську Місійну Округу:

о. Андрій Тетеренко (голова) **о. Степан Семотюк** (секретар)

Прот. М. Овчаренко

НЕРІВНІСТЬ І БОРОТЬБА В СВІТІ

Св. Письмо говорить: „Від величности краси природи пізнається Творець Її". (Прем. Сол. 13:5); „Небо розповідає про славу Бога, а про діло Його рук розказує небозвід" (Псал. 18:2); „Які великі діла Твої, Господи! Все премудро створив Ти!" (Псал. 103:24).

Цю величність краси природи, цю премудрість ми спостерігаємо на всьому і у всьому.

У „Віснику" в ч.ч. 22, 23 за 1968 р. і в ч.ч. 1 - 11 за 1969 р. була вміщена велика стаття „Розумність в світі" (вона вийшла окремою книжечкою), де на конкретних прикладах показано, що, починаючи від найдрібніших частинок матерії і до всього Всесвіту, на всьому і у всьому ми бачимо гармонію, красу і цілеспрямованість — тобто, розумність. Природа своєю будовою і своїм розвитком ясно свідчить, що існує Бог, Який її створив і направляє до якоїсь мети. Ми не знаємо цієї мети, бо зрозуміння її не по силах людському розумові, але напрямок розвитку природи (від простого до складного, від нижчих форм до вищих й ін.) говорить нам, що все йде до досконалости, до абсолютної гармонії.

Але як погодити з цим існування великої нерівности і боротьби в світі, існування страждань, взагалі зла?

В цій статті ми коротенько (бо ж це тільки стаття) розглянемо питання нерівности і боротьби в світі, а в наступній статті („Проблема свободи") — питання існування страждань, зла.

❦

Нерівність, протилежність і боротьба є всюди в світі. Ми знаємо, що в світі діють сили притягання та відштовхування (напр. електрон — протон). Ми знаємо, що поруч з елементарними частинками матерії існують відповідні їм античастинки. Нема потреби наводити приклади нерівности і боротьби в світі. Особливо ясно і сильно вони виявляються в рослинному і тваринному світі, тобто в світі життя.

На перший погляд здається, що існування нерівности і боротьби, немов би, заперечує розумність в світі. Але коли глибше подивитися, то побачимо й тут розумність, бо: 1) через нерівність і боротьбу світ не має рівноваги; рівність, рівновага означали б мертву нерухомість всього; 2) нерівність і боротьба є основою прогресу в світі, а прогрес — це цілеспрямований розвиток: просте робиться складним, нижчі форми переходять у вищі.

Тільки Розум — Бог може створити цілеспрямований розвиток.

Коли б нерівність і боротьба були тільки властивістю матерії (як кажуть матеріялісти), то сильніше переборов би і знищило слабше і та тому був би кінець. А ми бачимо, що простіше, нижче існує поруч зі складнішим, вищим, і що знаємо: нижчі форми не залежать від вищих, а вищі залежать від нижчих і щільно пов'язані з ними.

В існуванні нерівности і боротьби ми бачимо шлях до досконалости.

Дехто питає: Чому Бог веде світ до досконалости через нерівність і боротьбу, а не створив зразу досконалість?

На це можна відповісти також питанням: А чи ми знаємо плян Бога на вічність?

Ми багато чого не знаємо, або робимо невірні висновки. Наведемо такий приклад: Кожись французький атеїст М. Гюйо писав, що навіщо Бог створив цитову залозу у людині, яка не приносить йому ніякої користи, а навпаки — шкоду, бо від неї росте зоб? А от пізніше було доведено, що щитова залоза має величезне значення в житті організму. Ця залоза виробляє гормони, які через кров діють на процес горіння в організмі. Коли організм споживає менше поживи, як це йому потрібно для витворення відповідної кількости енергії, тоді щитова залоза спонукає його забирати й спалювати власну заощаджену субстанцію. Таким чином, щитова залоза регулює у великій мірі інтенсивність життя.

Тому не треба поспішатися з висновками, що потрібне і що не потрібне, бо ми багато чого не знаємо.

І хоч нам не по силі зрозуміти, чому Бог створив нерівність і боротьбу, але досить того, що вони є основою прогресу, що через них Бог направляє все до досконалости, до абсолютної гармонії.

Всьому в світі Бог дав сили протидіяти в боротьбі,

Боротьба може мати різні форми, починаючи від найпростішої — пасивної і до найвищої, де все матеріяльне відступає назад.

Розглянемо деякі форми боротьби в світі життя.

Тут особливо кидається у вічі боротьба гармонії з дисгармонією.

Кожен організм нормально живе тільки тоді, коли є гармонія, як в ньому самому так і в стосунках з середовищем, де він живе.

Але ось з'являється щось, що порушує цю гармонію, і організм бореться з дисгармонією.

От приклад найпростішої — пасивної форми боротьби: Насіння рослини, коли нема відповідних умов, просто не розвивається, і може лежати тисячі років, а потім, у відповідних умовах, дає ріст. В 1948 році вдалося зрости квіти лотоса з зернини, що пролежала 2,000 років. Канадські вчені А. Порсид, К. Харингтон і Дж. Мулліген виростили рослину з насіння арктичного люпіна, яким щонайменше 10,000 років.

Так само бактерії можуть існувати не розвиваючись (не розмножуючись) дуже довго, а потім у відповідних умовах розвиватися (розмножуватися).

До простішої форми боротьби можна віднести й те, що рослини виробляють величезну кількість насіння, або риби викидають багато ікри. І хоч загибає дуже багато насіння та ікри, але не все.

Приклад активної форми боротьби:

Людина спить, і коли рука її торкнеться чогось шкідливого, наприклад, вогню — то вона вмить відкидається. Хтось в організмі бореться за збереження організму, як цілого. Або: Коли в організм людини попадуть шкідливі бактерії, то в крові виробляється особлива речовина для боротьби з ними. І що знаємо, — організм знає, що саме треба виробити, бо проти різних бактерій потрібна різна речовина, щоб їх знищити.

Взагалі, всяка хвороба — це порушення гармонії в організмі.

Є ще складніша форма боротьби: У кожній людині йде боротьба двох темних сил. Скажемо, людина знайшла гроші. І починається в ній боротьба двох сил: віддати гроші, привласнити їх. Людина, у якій ці сили майже однакові, дуже болізно переживає цю боротьбу. У деяких людей темні сили більші за світлі (тут не говоримо про причини), але й найзапеклішій злочинець інколи робить добро. У інших людей переважають світлі сили і бувають надзвичайно великі, але й такі люди інколи думають погано і навіть роблять недобре. (Христянство говорить, що нема людини, щоб пожила і не згрішила).

Ми маємо немов драбину з надзвичайно великою (можна сказати — безконечною) кількістю сходів. Зміцнення й збільшення світлих сил — це удосконалення, це рух угору по драбині, а зменшення світлих сил і натомість збільшення темних сил — це рух вниз по драбині. Кожна людина стоїть на певному місці драбини й рухається або вгору, або на долину, а частіше всього — то вгору, то на долину. Є й великі падіння, є й швидке піднесення вгору (як, прикладом, покаяння блягорозумного розбійника, розп'ятого поруч Христа).

Є ще вища форма боротьби: боротьба ідей. У цій боротьбі все матеріяльне відступає назад. Найсильніші інстинкти (самозбереження й розмноження) втрачають свою силу. Ради ідеї людина відмовляється від матеріяльних благ, від особистого життя, йде на муки, на смерть. Нижча форма боротьби — боротьба за існування, підпорядковується вищій формі боротьби — боротьбі ідей.

Інколи й темні ідеї приймають привабливий вигляд, але в своєму єстві вони несуть дисгармонію.

Бог, творячи світ, вклав в кожну живу істоту певні засоби переборювати дисгармонію.

У житті найвищою формою дисгармонії є смерть. Дисгармонія (смерть) перемогла гармонію (життя).

В цьому світі цілком зрозуміле бажання живих організмів розмножуватися. Народження нового життя — це перемога над смертю, над дисгармонією. Але це ще не є безпосередня перемога, а тільки посередня: життя не приспівається, не знищується, а продовжується в нових поколіннях. Живий організм живе в своїх нащадках, передаючи їм свої найістотніші ознаки.

Що знаємо, — інстинкт розмноження сильніший за інстинкт збереження свого життя. Прикладів маємо багато і серед риб, і серед інших живих створінь. Виходить, є якась МЕТА існування живих організмів, і во ім'я цієї мети нормальний організм віддає своє життя, щоб зберегти його (життя) в наступних поколіннях.

Матеріялізм безсилий пояснити відхідя взялися інстинкти самозбереження й розмноження.

Тільки Христянство дає правильну і ясну відповідь.

(Далі буде)

Ю. Стрижакевич

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

— Демократизм, — пояснила Віра Павлівна, найменша... дідусева дочка, „київська баришня", як вважали її в Дубі нічих, — тепер це в моді. От у нас в Києві, ідеш в іншій раз Хрещатиком, бачиш — шествує важно якийсь небудь у синій шапці, в чумарці, шаровари у сині море, та й балакає не інакше, як тільки „по-полтавському": „я дайте-но мені десятеро цигарок".

Сміх.

— Так, так: я сама виділа, — стверджала тітка Таня, та сама, що ночей не досипає, щоб дати дітям „образування". — Зачим вам далеко ходить? — „Наш Шура...".

—Також?

— А якже. Поки не пійзав ото на Різдво, — нещастя!... „Навіщо", „не треба", „звічі", „далебі". І це не в мужиками ні, а з нами в комнатах! Мало того! Одягнувся, знаєте в Гордієву свиту, підперезався по-їхньому, шапку на голову — і пішов з колядниками по селу колядувати... Я кажу Тоні: „скажи йому щонебудь". Так хіба у Тоні доб'єшся чого? Лемішка ізвісная. — „Хай каже: нічого тут поганого нема". Та він же й сам за всю жизнь, здається й слова по руському не сказав.

— А якеж, — зауважила тітка Віра. — Ви хочете, щоб діти правильно говорили... Та ви послухайте хоч зараз, як отці розмовляють! Чуєте?

Тітка Іра з Заполочі, тітка Поля з Арратона, Глафіра Павлівна з Безпечної та ще дві-три особи лиш слухали ту розмову, не гидким й не хвалили її і до питання того були здивлялося, байдужі. Правда, Глафіра Павлівна, або тітка Глася, сестра отця Михаїла з Аврагіна, мала таки на думці сказати, що, мовляв, чи то не все одно, як там говорити, аби говорити. От, наприклад, вона зовсім не вміла „по-московському" ані слова. Ще зза молоду як вчилася по церковному, то читала, бувало, й московського буквваря, „Греча" звався. Було, паненька проказують. Та з того часу, крім церковного нічого й не читала. А що говорити? З кім? З Грицем? Ото допіру! А оце якось Толю приніз з Кам'янця книжку, „Зоря" зветься, в малюночками, та все часто по-простому. О, що то читала, й-бо читала! Так славно було читати! І тітка Глася хотіла була сказати, та... обійдеться. Що ж до тітки Тені з Вчорайшого і київської тітки Віри, то вони чомусь аніяк не могли „переварить", як в комнатах говорили „по-мужицькому", особливо діти. З старшими чоловіками, Бог там з ними, але діти! А діти, приїхавши з семінарії чи університету, негайно назад у мужики. Тільки й спасіння було, що гімназія: звідти не виходило ніякого мужицтва.

— Чом це так, Константине Михайловичу? — допитувався в отця Костя Ладик про київських тіток.

— Бо то з України, — жартував отець Кость.

— Ні, справді?

— Гм... справді ,то от, за мою думку, через що: тітка Віра й тітка Таня це найінтелігентніші з усіх інших тіток. Вони не задовольняються даним, як кажуть, довколишньою сірою буденщиною, вони бажають чогось іншого, ліпшого, про щось мріють, кудись пориваються, але спантеличені, сполячені певним вихованням, спершу мужицьким, потім польсько-панським, потім російсько-міщанським, вони тепер засліплені хибним ідеалом. Їх рай, це великопанські затишні обставини, з музикою, з гарними малюнками, з умеблюванням зі смаком покоями, з приємними взаємо відносинами, серед яких панує добра російська мова. Я признаймі, так розумію. Але розплющ їх очі, перекоїай їх, доведи їм (а з ними це легче зробити, ніж з тіткою Гаасею), і вони краще сперечатимуться з дядьком Володимиром, як ти оце лиш....

А тимчасом київський дядечко, що любив собі, ніврюкуючи, хильнути добру чарку, вже так укоштетнувався, що закинув „звичіе" геть та, забувши свою високу гідність, слідком за отцем Костем, говоривя на честь дідуня тост... як його... укра... українським нарічієм, так....

— Оце, ми зібрялися... дозвольте... тож, кажу, оце зібрялися ми. Любий і шанований наш, отче Павле Вісаріоновичу. Ми внуки... дозвольте, панове, ей-Богу, ну!... Ну, коли так, то... Мати, сестра моя дорогая! Пам'ятаєш сердешко тое...

Тітка Віра й Тенї не могли собі ради дати:

— О, й дядечко вже починає, — говоміли. — Нічого собі дійстаітельний статський совітник!

— Дя, совітник, — казав далі дядечко. — А пам'ятаєш, Машуню, як давно, ще в моїх незабвенних Чубинцях... кругом степ, та небо, та могилки, а ми собі у двох, такі маленькі, і овечки наші під могилою, а здаялеки — курява: то татуньо їдуть на бідці від косарів і везуть нам полуденок....

— Чому не пам'ятаю? — Невче вечора ділюся. А ти пам'ятаєш, як тебе завезли до Києва, до школи, та знаки татуньо приїхали, а ти вже вдома, та встав рано, у досвіта, та за батіг, погнав овець до могили!

— Так, так, сеструнко... Пасу я свою черідку, рядий що знов серед степу, аж бачу, курява коло журавля... Знаєш сеструнку, коло журавля?

—Та чом не знаю! Степ був рівний, як стіл, видко було далеко, а як хто їде, то від журавля лиш видно, бо там далі ярок.

— Ага, ага. Острашив яр... Так ото сиджу я на могилі, кругом мене овечки, як бачу, їде хтось, коли придивляюсь — татуньо з Києва їдуть! Ой, біжи! Біжи, як знаєш, та того ж таки дня, на всю ніч, знов до Києва завезли.

— Більше не тікали вже, дядечку? — зацікавився отець Кость.

— Ні, не тікав. Та так аж до цього часу.

— Слава Богу, добре тобі повелося у Києві, школа лиш що не оженила, — жінкувала бабуня.

— Ні, нема дурних, — жартував дядечко.

Ще не знати, нема чи є: от примреш там десь у канцелярії, ніхто й не скинеться... Ох, Боже наш Боже!...

— Що це з дядечком сьогодні? — дивувалася тітка Таня.

А це завжди, як вип'є, — пояснювала тітка Віра. — Зараз на сцену в Чубинці і співає. — „Ой не шуми луже".

(Далі буде)

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ДІЙСНОЇ СВ. СОБОРНОЇ ГРОМАДИ

Пожертви, що вплинули до Конспоторії УГПЦ в Канаді до 31 грудня 1969 року.

Всеч о. А. Костюк	$10.00
Катедра Преся. Трійці — Вінніпег, Ман.	85.00
Собор Св. Софії — Монтреаль Кве.	100.36
Громада в Канора, Сяск.	20.00
Громада в Брентфорд, Ман.	51.00
Громада Св. Димитрія — Торонто, Онт.	100.00
Громада в Брентфорд, Онт.	17.00
Громада в Канора, Онт.	60.00
Громада в Чатам, Онт.	10.00
Громада в Ванкувер, Б. К.	65.10
Громада в Лондон, Онт.	26.00
П-во Н. Бриж — Форестон, Сяск.	100.00
Громада в Форестон, Сяск.	32.30
Громада Св. Іоан — Едмонтон, Алта.	98.85
Громада Лак за Біш, Алта.	15.25
Громада Св. Іоана — Едмонтон, Алта.	204.80
Громада в Рамеляйк, Сяск.	37.00
Громада в Ту Гілс, Алта.	15.00
Громада в Гімлетон, Онт.	100.00
Громада в Барвед, Алта.	31.00
Громада в Сентуор, Алта.	3.00
Собор Св. Софії — Монтреаль, Кве.	105.00
Громада в Грімібі, Онт.	24.80
Громада в Ватерфорд, Онт.	17.25
Громада в Велянд, Онт.	9.30
Всеч. о. Т. Гаусьюк	5.00
Громада в Дауфін, Ман.	48.27
Громада Св. Димитрія — Торонто, Онт.	56.80
Громада в Торгтон, Алта.	20.85
Громада в Вінніпег, Онт.	32.44
Громада Св Покрови в Монтреаль, Кве.	51.00
Громада Св. Іоана в Ошаві, Онт.	79.35
Панї Н. Горинська	10.00
РАЗОМ	$1,580.86

ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД 50-ЛІТТЯ УГПЦ В КАНАДІ

Громада Св. Андрея, Вест Торонто, Онт.:

По $100.00: Ліщинер Антон, Покровський Н.
По $30.00: Нагуляк С., Жицук К.
По $25.00: Гавилюківський Іван, Осінов Данило, Богуславський Андрій, Рассоласький Петро, Кондратчук Федор, Янушевський Л., Ковальшин І., Пашюк С., Ковальчук Василь, Сарнечук Антон., Уганець О., Бобко Василь, Карпюк Ф., Христинюк К., Хребто І., Сумик Людмила, Онишійчук Михаїл, Коваленко Тимош, Кравченко Спиридон, о Горська Богдан, Отославінюк С., Кожухіво І., Кревецький Михайло, Шуховський Гавно, Гринь Н., Свеголба М., Лінтух С., Дубовський Мусій, Корсюк М., Пінторак Л., о. Е. Горгіна, Чуприна А., Онйчюк І., Самохвалов Н., Роговський А., Миколенко Д., Подлипчук В., Кобусюк С., Рудаленко Тронім.
По $20.00: Шаїда С., Кучарчук Дарія, Турчин І., Михайлів, Яковишенко В., Романюк Дарія.
$15.00: Михалайв В.
По $10.00: Янний Роза, Гента Корнило, Пущін І., Коваленко Тимофея, Шийка.
По $5.00: Солотчівська Софія, Ратченко В., Сидоренко С., Галаєв І., Литаш Олександра.
$3.00: Богданюкин А.

Соборна Громада Св. Софії, Монтреаль, Кве.
(Продовження)

По $50.00: Завадівський М., Коланюк В.,
По $30.00: Сашко Микита, Шендрик Е.
$20.00: Повершник Іван В.
По $20.00: Панюк С. Вавринюк, Вовчак І., Повороник І.
$15.00: Бабєнська Т.
$10.00: Рударовий С., Гак Т.
Катедра Св. Володимира, Торонто, Онт.
(Продовження)

$50.00: Антон Кріваль.
По $25.00: Віктор Гавдун, Іван Нагорний, Микола Бутовий, Василь Осадчук, В. Пастушин, Нінв Тимінчук, Євген Цимбаль, Петро Яценко, Петро Родзік.
По $15.00: Іван Литвиненко, Ярославна Хрищко.
$10.00: Д. Семенський.
$5.00: В. Шумашок.

Особисті пожертви:

По $50.00: Феснка Мокиенко Гарвнгн, Ман., Н. Добровольський, Вінніпег, Ман., С. Б. Кінь, Вінніпег, Ман.

По $50.00: П-во Р. Корнет, Вінніпег, Ман., Георгій Гаврук, Вінніпег, Ман., А. Гаврук, Вінніпег, Ман.
$10.00: Панї Ю. Петрашюк, Вінніпег, Онт.
По $5.00: Іван Гавдун, Вінніпег, Сяск., М. Соколов, Мінніс Сяск., О. Крівецкий, Мінніс, Сяск., Крівецкий Г.,

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕС. ФОНД „ВІСНИКА" за січень і лютий 1970 р.

ГРИНСЬКІ, ОНТ.: Миколаєві Є. Омельченко	$10.00
ОЕН, АЛТА.: Пожертва (кошель) від п-ва С. Лящуків	33.00
ГАМІЛТОН, ОНТ.: З нагоди бл. п. В. Бокоя, маїйова Петро Рашуна	19.50
ГРЕНД СЕНТЕР, АЛТА.: З вівчайня сімени В. Гудиків в Св. Миколі, прислано В. Гудика	9.00
БРЕНТФОРД, ОНТ.: З нагодору бл п. Євдокії Тимошенко, прислав І. Кубрак	900
ЛОНДОН, ОНТ.: З 10-ліття шистолетів, прислав —М. Пецюнко	18.00
Сімкучої при поверпан прислав о. П. Зубрицький.	
БРОСОВ, АЛТА.: З річниці смерти бл. п. Миколія Бабенка	15.00
МИРНАМ, АЛТА.: З нагодору бл п. Василя Комінка	15.00
МАКДОРА, АЛТА.: З нагодору бл. п. Михайла Марусяка	10.00
ЛОНГ БРЕНЧ, ОНТ.: З вівчайня п. Стефи Мавалюк в п. Вікторон Кацюрон, прислав о. прот. М. Боднарчук	57.00
КАЛГАРІ, АЛТА.: З повинок (в 40 день) по бл. п. Миколі Чернівецькому, прислав І. Чернівецький	5.00
ВАТЕРФОРД, ОНТ.: Пожертва Н.Кошпелянської	5.00

Е. О. Омельченко

НОВЕ ЖИТТЯ, ПРАЦЯ І РОЗКВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. СОФІЇ В КИТЧЕНЕР-ВАТЕРЛЮ, ОНТ.

Про Українську Православну Громаду в Китченер-Ватерлю не було ще ніколи ширшого слова в нашій пресі, хоч вона існувала вже довшими роками і проявляла своє українське життя пробоєдине. Не було широкої відомости про цю народжену й довгоочікуваву вітку Української Православної Церкви, що з якихось причин, чи неспривітливих обставин, або з браку відповідної опіки, довшими роками була при житті, але невростала. Знали про неї Східна Єпархія УГПЦ в Канаді з осідком в м. Торонті, бо, в осні Преосвященійшого Владики Михаїла, доїздив туди, один раз в місяць, православний священик, що виповняв душпастирські обов'язки і був настоятелем Української Православної Церкви св. Юрія в Гримібі, Онт.

Українська Православна в Канада Громада в Китченер народилась з другої половини Божого року 1952-го, після сумного завійчення існування Укр. Прав. Громади в сусідньому м. Престон. Престонська прав. громада була не велика, але проявляла свою живучість і була тим світлом зарясно православної віри, та явась ворожа сила зступила дорогу до цього поступу її. Примірник нового-явленої там прамяні правдивої Української Церкви Христової, — вона перестала існувати. А що віри в душах єдиних до своєї Христом данної нам Української Православної Церкви невиголоше нішка ворожа сила, зараз появилися й засяяв той самий промінь в сусідньому, близькому від Престону місті, Китченер. Населення м. Китченер складається з різних національностей, з переважаючій кількости німців-лютеранів і меноністів. Поволенна еміграція після другої світової війни ввела в це руслоне комерційне місто деще наших українських поселенців, які прийшли сюди з різних провінцій України і принесли с своїх серцях й душах несгасиочу любов до Бога: Ґвятохитну віру в свою правдиву Українську Православну Церкву. Вони почали творити в себе Українську Православну Громаду для основи рідної Церкви.

Ініціаторами організування Української Православної Громади в Китченер були і стали її першими членами-основоположниками к о м и: Іван Лавринюк з родиною, В. Нагнюк, В. Гончарук, Олекса Свят і Михайло Прилаток. Вони відбули в приватному мешканні п. М. Придатка свої організаційні збори й назвали себе — Українською Громадою в Китченер. Головою цієї новонародженої громади був тоді вибраний Михайло Прилаток. Першим завданням управи громади було, — запросити до Китченер православного свяще н и к а для відправи св. Служби Божої. Це перше свяге Богослужения відправив о. прот. Усяк. Пізніше, з волі Преосвященого Владики Михаїла, стали обслуговувати цю громаду священики, що бували настоятелями Української Православної Церкви св. Юрія в Гриміби, Онт. Для відправ св. Богослужень, які відбувались один раз на місяць, винайдено злоторядну салу каплицю. На протязі 17-ти років повільного існування української православної громади в Китченер, її обслуговували духовно в своїй черзі слідуючі отці-священослужителі: прот. Усяк, прот. Ю. Цьокорняк, І. Пестуш, прот. Й. Трінька, Р. Пивлченко, прот. Ю. Ференсів, В. Метушинський і Т. Мінченко.

З заіточкуванням св. Богослужень, до китченерської православної громади стало прибувати щораз більше вірних, — ще-зовсім малого розміру капличка перестала вже вірянам. Після Богослужения всі розходились по своїх домах з думкою, що за місяць часу знову прийдуть до „капличці" пишалитись. Поза тим багатьох вінце не інтересувало: ні громадської зборн, ні Рідних Шкіл, ні інші культурно-освітні сходини, антрези тощо. Про ввбудтя власного дому під церкву думка деколи зродилась і знова присипляласъ — брала верх байдужність і зневіра у власні сили.

Пульс прояву життя громади спочивав і був в стані кількох одиниць, що не падали духом, а неплохотно стояли ся своїх позицій з вірою в майбутнє. Замітними в них: Петро Вітрук з родиною — кільоолітній голова громади і невідступний працівник організатор і Іван Лавринюк з родиною, який увесь час при Богослуженнях повинен фунвадію дяка. Вони цю року творили родинний гурток і ходили колядувати на свою церкву. Вони не тільки збиратували громадську касу самооподаткованими грішми, а манифестували, в цим величним християнськими святом Різдве Христового в кожний хвиль, що громада й православна церква в Китченер живе й має жити і розвиватн, що для неї вони йдуть і плекають народженого Божого Сина.

(далі буде)

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ВЛАДИКИ ОЛЕКСАНДРА

На свято Трьох Святих — Василія Великого, Григорія Богослова й Івана Золотоустого 12 лютого 1970 року в Чікаго упокоївся в Бозі Єпископ Української Православної Церкви в ЗСА Олександер Новицький, предстоятель катедри Св. Володимира, Несподівана смерть Владики глибоко вразила всіх, хто знав його, такого рухливого й активного з невсипучою енергією в своїй чинності Єпископа.

Преосвященніший Олександер народився на Волині 4-го липня 1905 року, висвячений

в священики після закінчення Богословського Факультету Варшавського університету в 1934 році, а єпископську хіротонію прийняв в 1965 році. Отже, неблагана смерть забрала його в волі Всевишнього на 64-му році його трудолюбивого життя, присвяченого Богові й Україні і на 5-му році його архиєрейської служби.

Священичу службу він виконував на Волинській землі, а пізніше на еміграції. За другої світової війни був капеланом Першої Української дивізії Української Національної Армії та Українського Вільного Козацтва. За це був відзначений медалею Архистратига Михаїла і Хрестом Українського Козацтва та був підвищений до рангу генерал-хорунжого УВК.

На знак жалоби над вхідними дверима катедри Св. Володимира низько звисали чорні й фіолетові удекоровання. Вся православна чи-кагська громада та брати католики урочисто й прочулo вшанували пам'ять та прощали покійного масовою участю у молитвах за спокій душі Владики.

В суботу 14 лютого перед 8-ою годиною вечора тлінні останки Успішого перевезено з похоронного заведення Музики до катедри. Тут почесна екскорта колишніх вояків дивізійників внесли труну в притвор храму. Покійника зустрів Архиепископ Михаїл — заступник Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, як офіційний представник тієї Церкви, з священослужителями, які перенесли труну в катедру і примістили її на належному місці перед вівтарем. Труну оточила почесна уніформована варта дивізійників, Українського Вільного Козацтва, комбатантських організацій — СУБ, ОБВУА, Карп. Січі, УПА та представ'я инших молодіжних об'єднань — ОДУМ, СУМА, Пласту і Української Православної Літи. Дотичні почесні варти були при своїх прапорах.

Почалася урочиста панахида, що її відслужив Високопреосвященніший - Архиепископ Михаїл в сослуженні настоятеля катедрального собору Св. Володимира УПЦ в Чікаго — протопресвітера о. Федора Бінецького, настоятеля катедри Св. Володимира УГПЦ в Торонті — протпр. о. Дмитра Фотія та о.о. Йосифа Крети, Юрія Красевича, Ореста Кужика, Миколи Метулинського, Бориса Забродського та протодияконів — Михайла Брина і Івана Покотилепка. Крім того, були присутні члени родини покійного: Єпископ Борис, брати покійного — отці Аполон і Євген та син Славко.

Після короткого слова Архиепископа Михаїла та о. Федора Бінецького і закінчення цієї панахиди відбулася друга панахида, що її відслужили — парох Української Католицької Церкви Св. Володимира й Ольги — о. совітник Павло Джуринський та о. Любослав Кусий, при чудовому співі Іхнього хору „Прометей" під керівництвом Романа Андрушкова. Прочуле, повне християнської братньої любови слово про „нашого Єпископа Кир Олександра" промовляв о. сов. П. Джуринський.

В неділю 15 лютого о. год. 9.30 рано в день свята Стрітення Господнього, відбулася спершу зустріч Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла. При вході до храму настоятель собору о. протопр. Ф. Бінецький привітав Владику Михаїла в імені Митрополита УПЦ в ЗСА Його Блаженства Владики Іоанна. Він сердечно подякував Архиепископові Михаїлові, що Владика разом з настоятелем катедри Св. Володимира в Торонті о. Дмитром Фотієм потрудилися прибути до нас з такої сумної причини, коли православні українці Чікаго і вся наша Церква переживають глибокий жаль з приводу смерти Єпископа Церкви і предстоятеля нашої катедри, щоб облегчити наш смуток та піднести нашу громаду в молитвах до Всевишнього. При тому о. Ф. Бінецький висловив свої глибокі почування любови й пошани до Владики Михаїла ,згадуючи його як твердого оборонця ідеї автокефалії нашої церкви та православної віри. Владика прийняв з рук о. Ф. Бінецького хрест і кропило зі свяченою водою і, поблагословивши священослужителів, що його зустріли, розпочав відправляти Божественну Літургію. Йому співав служник: о.о. Ф. Бінецький, Д. Фотій, М. Митуляпський та Євстахій Писар при протодияконах М. Бриневі і Ів. Покотилепкові. Іподияконствували: Михайло Згодзинський, Юрій Діхендорф і Володимир Овчарук. Гарно співав соборний хор „Боян" під орудою проф. Івана Трухлого.

В той день в душевних переживаннях вірних, що щиро й уважно підносили свої молитви до Бога, часто, за словами поета — „обнімалися журба з радістю". Бо ж в це радісне свято Стрітення Господнього у нас в церкві стояла труна з улюбленим нашим Владикою Олександром і крім празникових співів ми голошувались якуюсь мірою житви. Такі почування особливо зворушували серце при проповіді Архиепископа Михаїла.

Почав він своє слово, звертаючись до бл. п. Єпископа Олександра. Не вірилось йому, що такий здоровий і сильний, а так несподівано помер. Невимовно трудні те пер обставини для священослужителя у виконанню своїх обов'язків. Покійник же „горів своєю натурою", змагаючись в переборенню тих обставин і от... „нараз згорів". Відходить з засвіти сильні особистості, а хто ж прийде їх замістити з цей час упадку всього духовного, в час упадку моралі, коли людство „гине" в своїх „моредних" поступованнях псевдокультури. До того ж у нас панує розбрат та підупадає братська любов. Тому він кликав тих, хто розуміє цей жах, до якого котиться світ і хто хоче зберегти для майбутнього краю щого своїх дітей, міціше оточили духовних отців, єднатися між собою та жити вищими ідеалами, для вищих цілей. Бо людина без ідеї і без вищої духовної цілі життя е подібна до тварини... Надходить Великий Піст, часи, коли треба дужче й щиріше молитися і той піст дотримувати. Бо ж коли тіло не буде обтяжене пересиченими розкошами, то душевна частина людини буде вільніше панувати над спокусами матеріяльного світу і молитва буде глибшою, сві-домішою й щирішою. Треба глибше прислухатись до сво ей совісти, бо там має бути закон для поступования християнської людини, а керуватись тільки страхом перед законами поліції"...

Колінноприклонною молитвою — церковним гимном— „Боже Великий, Єдиний нам Україну храни" та трикратним співом „Вічна пам'ять" Єпископові Олександрові завершилася та незвичайна церковна відправа, що відбувалася у вщерть переповненому храмі та при глибокій тиші вірних... Пізніше, аж до початку похоронних відправ, священики перед трупою успішого Єпископа читали попеременно один за другим Святу Євангелію...

Урочистий чин похоронних одпівання Владики Олександра відбувся о год. 5-ій вечора, того ж самого святочного дня, при також переповненому храмі вірними обох українських віровизнань. Від служив його Високопреосвященний Архиепископ Михаїл в сослуженні згаданих уже священослужителів та трьох бувших ще отців: Дем'яна Ольгина, Павла Багинського, Івана Крестюка і Ростислава Панченка. Перед початком одпівання Архиепископ Михаїл закликав всіх присутніх вірних взяти щиру участь і спільно зі священослужителями молитися за душу успішого Єпископа...

Рідко кому в житті приходилося бачити й чути цей чин одпівання, такий пригноблений своїм змістом і символом похоронних читань і співів над трупою Покійного Владики, що лежав в труні в оточенні священослужителів і численних почесних вартових молодіжних і комбатантських організацій з їхніми прапорами, а кругом ще й розкішними вінцями живих квітів.

Спів соборного хору чергувався зі співом всіх священиків. Той спів священиків був такий мелодійний і глибоко-задушевний. Він ви кликав особливе враження й почуття разом з сумом — піднесення віри в загробне життя. Ті співи священослужителів виконувались гармонійно й зіспівано, соборно, з тим старовинно-святим, глибоким, трикратно повторюваним, після кожної молитви, „Аллилуя"... Підносились релігійні почування, глибше розумілась скороминучість людського життя перед вместатом смерти неминучої для кожного, а в душу входила глибша віра у вічне загробне життя... Автор цих рядків грішний признається, що йому мимоволі приходила думка, що душі успішого Владики Олександра було приємно й щасливо чути те його „одпівання"... Але безмежний сум і жаль огортав нас, коли при співі „Вічна пам'ять" вся маса людей і священство опустилися на коліна, а вокцькі й молодіжні почесні прапори в жалю схилялися до землі. Тільки почесна варта замерла в струнній поставі і тим по воєцького віддавала пошану своєму капелянові, що так любив жарти й побратимські приказки у їхньому товаристві, а тепер лежить мовчазний на віки....

Особливим, проєкченним крізь сльози, було прощальне слово з Владикою Олександром настоятеля собору о. Ф. Бінецького. Видно, що з великим нервовим переживанням о. Бінецький говорив про свої інтимно-близькі минулі відносини з Покійним за довголітньої з ним дружби і співпраці, коли бували всякі прояви мирської суєти, що все ж кінчалися примиренням та згодою. Здавалося, що промовець забуває, що говорить, прощаючись з Владикою в останній його путь, але говорить про ще живі вчорашні справи, щоб душу свою відкрити.... Під кінець свого прощального слова о. Ф. Бінецький повідомив про останню волю покійного Владики Олександра, щоб ті, що бажають ви явити свою пошану до його пам'яті складали пожертви на „Московський Фонд", цілю якого є освіта та виховання нових священників. Це була заповітна мрія покійного, про яку він так часто говорив...

Високопреосв. Архиепископ Михаїл по прочитанню розрішальної молитви зворушливо попрощав Небіжчика, запевнивши його про повсякчасні молитви за спокій його душі.

Довгою чергою, в порядку, підходили віддати остан ве „прощай" дорогому Владиці Олександрові. Перші прощали священослужителі й родина покійного. Потім —ряди почесної варти молодіжних і українських комбатантів на чолі зі своїми прапорами, що ними відавали останній салют Владиці-капелянові. Далі — довгими, довгими рядами підходили всі інші при сутні при похоронних Богослужбах...

Люди помалу розходились. Труну з покійним Єпископом закрили і священики разом з колишніми вояками внесли її на авто-каравн похоронного заведення Музики для відвезення до Бавкд Бруку, де коло храма-пам'ятника у вівторок дня 17 лютого покійного Владику поховали в чужу, але приязну до ідеї волі, американську землю.

З труною відправлялися й вінці з живих квітів і зелені, що оточували, як вияв любови до покійного Владики, з такими написами: „Від Консисторії Української Православної Церкви в США", Від дивізії-УАПЦ Олександрові — своєму Капелянові — дивізійники", „Дорогому Владиці—Українське Вільне Козацтво", „Союз Українських Ветеранів", „Парафія Св. Володимира", „Парафія Св. Софії", „Св. Михаїла Українська Церква Гемонд", „Єпископу Олександру — Свято-Троїцька Церква" „Сестрицтво Св. Ольги", „Членові 317 від. Укр. Роб. Союзу — від членів Управи", „Український Народний Союз, відділ 114", а „Український Народний Союз, відділ 301 ім. Дм. Вітовського" уклали замість вінця пожертву в сумі 100.00 дол. на „Богословський Фонд", згідно з волею покійного.

Після закінчення похоронних відправ, відбувався поминки в залі соборної парафії приготовлені Сестрицтвом Св. кн. Ольги і управою парафії. При тих поминках ще вшанували світлу пам'ять Владики Олександра промовами та спогадами про нього.

З приводу смерти Владики Олександра наспіли писемні висловн співчуття від: Товариства кол. вояків УПА, Об'єднання жінок СОЧСУ, від 8-ої Організації Оборони Чотирьох Свобід України, СУМА осередок М. Пальчикова, Військового Отамана й Генеральної Управи Українського Вільного Козацтва та телеграма від Адміністрації, професорів і студентів Колегії Св. Андрея з Вінніпегу.

Крім того, в заступництві Єпископа Української Католицької Церкви (дієцезії св. о. Миколая кір Ярослава Габра, канцлер В. Писка, в асисті двох священників особисто склав кондоленцію, а Монсеньор Я. Свищук — як директор екуменічного руху при катедрі св. о. Миколая Української Католицької Церкви.

Вічна Пам'ять спочилому Владиці Олександрові!

За Братство Св. Володимира,
Інж. Антін Куцинський.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

В суботу, 30-го серпня 1969 р. відбулося вінчання Олександра Мекеї з Віолею Гудима. Таїнство Вінчання доверщив о. О. Сорочук, настоятель Парафії Св. Ілії в Боннідейл, Алта. Співав „родинний" хор, під управою Василя Гудима.

Молоди Валяя, найстарша дочка Володимира і Рафі Гудимів.

Молодий Олександер, приїхав до Канади в 1964 р. з Ірландії, де закінчив політехнічний інститут.

Валяя успішно закінчила середню школу і учительський курс при Альбертійському університеті в Едмонтоні. Перебувала в інституті Св. Іоана, і брала участь у студентському гуртку, одержала нагороду за українознавство від Союзу Українок Канади. Також склала перший університетський іспит при Університеті під „Royal Canadian Legion Norwood Branch".

В цих роках була також організаційним референтом в Клюбі Кавкзна при університеті, і була в Провінціяльній Екзекутиві С.У.М.К.

В роках коли учащала до середньої школи викладала в українській школі в Боннівн. Щедро жертвувала на нову церкву в Боннівн.

Весільна гостина відбувалася вечером в „Тренд Сентер". На весілля прибуло багато приятелів і знайомих та сестра молодого з далекої Ірландії. Господарем весілля був кум молоді пан Никола Лозовчук з Саскатуну.

З нагоди вінчання пересилають $15.00 на кавду і на пресовий фонд „Вісника", який молодь любить читати з малку і тепер має передплачений.

Молодий пар бажаємо всього найкращого — щоб їх Всевишній обдарував Своєю ласкою, добрим здоров'ям і щастям у всякому житті на Многії Літа!

Приятель.

ПРИВІТАЛИ СВОГО НАСТОЯТЕЛЯ

Дня 28 грудня, 1969 року, заходами сестрицтва православної громади Преся. Трійці в Летбріджі, було приготовано чайне прийняття в честь Всечесного о. Лаврентія Кубина і пані добродійки.

Вся церемонія відбувалася скромно. Після Служби Божої всі прибули до нижньої частини церкви. По молитві голова громади п. І. Миськ представив о. Кубина вірним, зупинившись коротко на життєвому шляху о. Лаврентія, а після того панна Настя Зайчук, внучка фундатора нашої церкви Антона Зайчук, вручила пані добродійці китицю квітів. Хоч вся ця церемонія відбувалася— як було зазначено — дуже скромно; але це підняло громаду на дусі. І справді, за весь час існування громади, вперше громаді пощастило вітати в себе молодого, енергійного настоятеля. Ми сподіваємося, що разом із священиком і вся громада відмолоднє.

Отець Лаврентій вже дено показав свої здібності. Громада щиро бажає йому успіхів у його праці і обіцяє, що з свого боку підне йому за зустріч.

Присутній.

ВІНЧАННЯ ВІКТОРА І СТЕФАНІ

Лонг Бренч, Онт.

У парафії Св. Димитрія, Лонг Бренч, Онт., 11 жовтня 1969 року відбулося вінчання Віктора, сина Володимира і Віри Калаур з Ст. Кетеринс, Онт. з Стефанією, дочкою Давида й Ольї Манзатюків з Порт Кредит, Онт.

Молода пара замешкала в Ст. Кетеринс, де д-р Віктор Калаур є дентистом, а його дружина Стефанія, що має ступінь „мастерс" з біології і бактеріології, дальше студіює.

З цієї нагоди переведено збірку, якою займалися Дм. Садовий і Ольга Левіцька. На Пресовий фонд „Вісника" призначено 75.00 долярів.

Пожертву і інформації надіслав о. прот. М. Бодпарчук.

Жертводавцям щиро дякуємо, а молодій парі бажаємо кріпкого здоров'я і багато успіхів у житті!

ВІДЗНАЧЕННЯ 22 СІЧНЯ

Дня 1-го лютого, 1970 р. українська православна громада Преся. Трійці в Летбріджі, відсвяткувала 53-гу річницю української революції і проголошення Центральною Радою Самостійности і Соборности України.

По полудні зібрялися під церквою молодь і дорослі. Молоді дівчата привезли заходилися щоб зробити сходини веселішими — понакривали столи, жіноцтво воргнізувало дещо перекусити і в такій теплій атмосфері п. І. Миськ привітав присутніх з днем Свята Державности і попросив о. Івана Новодворського прочитати реферат.

Як відомо, цей рік проголошено Роком Православної Молоді, тож наша молодь не „пасла задніх", а активно приймала участь ,як в церкві під час Богослужения, так і в залі, де відбувався святочна академія.

Після скінчення читання реферату п. І. Миськ проголосив збірку на інвалідів війни. Панна Леся Фень пішла з тарілкою і зібрала $20.00 — які розділено: на пресовий фонд „Вісника" — $5.00, а 15.00 дол. на інвалідів.

Панні Лесі і всім жертводав цим, щире спасибі.

Запрошуємо нашу молодь і надалі приймати активну участь у житті нашої громади і гарно відзначити Шевченківську річницю.

Присутній.

ЮВІЛЕЙНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ НАРОДЖЕНЬ

Лондон, Онт.

В суботу, 24 січня 1970 р., вечером, друзі з рідного п-ва М. і Т. Педенків в Лондоні, Онт., влаштували їм в місцевій парафіяльній залі української православної громади несподіване ювілейне прийняття, з нагоди 70-ліття п. Михайла „як і уродин його дружини — пані Тетяни.

Заходами пань Г. Володченко, К. Рибки й М. Овчаренко, численне громадянство, несподівано для ювілятів, стрінуло їх при вході: оплесками, многоліттям, а при вечері привітами і нагадку події, дарунками. Гостюдня вечора, пані Г. Володченко, висловлюючи при вітання ювілятам, вручила їм грошевий дар від усіх і кілька окремих дарунків (від сина Віктора й невістки, похресниці Зіни Едгар з Володченків, родини Яремченків і так далі). У своїх привітах і побажаннях п.п. Б. Яремченко— зять ювілятів і голова громади, о. М. Дебрин і В. Тацюк — дали належну оцінку шанованим ювілятам, як про їхні заслуги в родинному, так і в громадському житті.

Прибувши з рідних земель з еміграцією після 2-ої світової війни до Лондону, Онтаріо, п-во М. і Т. Педенки, попоза буденною працею, активно включилися в розбудову прабатьківської Церкви й громади — п. Михайло, як довголітній член управи громади та виконуючий дяківство в церкві, а пані Тетяна у відділі Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги. Свідомість громадських завдань завжди ставила їх вчерші рядки активну громади. Їхнім великим успіхом слід також уважати належне, хоч у трудних скитальських обставинах, виховання дітей — дочки Віри, тепер Яремченко та сина Віктора, учителя середньої школи у Торонті й передового провідника одумівської молоді.

У своєму слові, п. М. Педенко схвильований несподіванкою, коротко, але сердечно від себе й дружини, подякував громадянству за пошану, а зокрема всім за в д а ш т у в а н н я ювілею, за участь у ньому і за обдарування.

Вечір відбувся в дружній атмосфері. Всі відчули приємність сповненого обов'язку, — бо вшанували поважний вік і працю своїх людей, які заслуговують на таке відзначення.

Зі збірки на рідну пресу призначено 7.00 дол. на „Вісник". Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятам М. і Т. Педенкам, бажаємо Многа Літ!

Присутній.

З УРОДИН НА „ВІСНИК"

Канора, Саск.

У вівторок, 27 січня ц. р., сповнилося 77 років життя панові Олексі Ленькові й з цієї нагоди дружина Домка влаштувала святочну вечерю, на яку запросила своїх приятелів. Щирі побажання панові Ленькові склали: місцевий парох о. В. Бойчук, о. Я. Пук з Кемсек і пані Анна Половик з Канори. Усі подорослення й побажання присутні закінчили многоліттям для п. Ленька, який з радістю дякував усім за зцілічання для його уродин.

Пан Олекса Ленько народився 27 січня 1893 року, в селі Русів, снятинського попіту, в Західній Україні. В 1910 році, — 17-літнім юнаком, вийхав він зі своїм вуйком до Канади, замешкав у Саскатуні, де й почав свою працю при залізній дорозі, яку описля виконував у різних місцях Саскачевану. При цій праці в СНР-ра він був затруднений 48 років, з чого 45 років був форманом.

Пан Ленько всюди, де він працював, не забував за свою Православну Церкву, а коли в 1934 році замешкав настало в Канорі, Саск., то відразу включився в громадсько-церковне життя місцевої православної громади як активний її член. Він є усім знаний, як примірний християнин, і щирий жертводавець на Церкву та культурно-добродійні цілі. Від коли п. Ленько почав отримувати старечу пенсію, то кожного року, на день своїх уродин, він жертвує на місцеву українську православну церкву Пресв. Трійці, в якій він є довголітнім старшим братом, суму грошей його уродин, пан Ленько пожертвував 77.00 дол., а його повна пожертва на місцеву церкву перевищила вже 2,000.00 доларів. Це є гарний і гідний приклад не одному з нас до наслідування.

З нагоди цих примірних уродин зроблено ще одно добре діло, — ся заплата о. і Т. Педенкам, бажаємо Многа Літ!

Присутній.

З УРОДИН НА „ВІСНИК"

Канора, Саск.

У вівторок, 27 січня ц. р., сповнилося 77 років життя панові Олексі Ленькові й з цієї нагоди дружина Домка влаштувала святочну вечерю, на яку запросила своїх приятелів. Щирі побажання панові Ленькові склали: місцевий парох о. В. Бойчук, о. Я. Пук з Кемсек і пані Анна Половик з Канори. Усі подорослення й побажання присутні закінчили многоліттям для п. Ленька, який з радістю дякував усім за зцілічання для його уродин.

Пан Олекса Ленько народився 27 січня 1893 року, в селі Русів, снятинського попіту, в Західній Україні. В 1910 році, — 17-літнім юнаком, вийхав він зі своїм вуйком до Канади, замешкав у Саскатуні, де й почав свою працю при залізній дорозі, яку описля виконував у різних місцях Саскачевану. При цій праці в СНР-ра він був затруднений 48 років, з чого 45 років був форманом.

Пан Ленько всюди, де він працював, не забував за свою Православну Церкву, а коли в 1934 році замешкав настало в Канорі, Саск., то відразу включився в громадсько-церковне життя місцевої православної громади як активний її член. Він є усім знаний, як примірний християнин, і щирий жертводавець на Церкву та культурно-добродійні цілі. Від коли п. Ленько почав отримувати старечу пенсію, то кожного року, на день своїх уродин, він жертвує на місцеву українську православну церкву Пресв. Трійці, в якій він є довголітнім старшим братом, суму грошей його уродин, пан Ленько пожертвував 77.00 дол., а його повна пожертва на місцеву церкву перевищила вже 2,000.00 доларів. Це є гарний і гідний приклад не одному з нас до наслідування.

З нагоди цих примірних уродин зроблено ще одно добре діло, — ся заплата о. парохa переведено збірку на пресовий фонд „Вісника", яка принесла 15.00 дол. Пожертви вложили слідуючі: п-во Олекса й Домка Леньки — 7.00 дол. По 2.00 дол.: о. і добр. Бойчук, о. Я. Пук, п-во Лука й Анна Половичі й п-во Юрій і Олександра Коворіян.

Усім жертводавцям щира подяка, а панові Ленькові нехай Всемилостивий Господь пішле багато кріпкого здоров'я й дозволить йому ще многих літ прожити!

Присутня.

ПРИВІТАННЯ З НОВОСІЛЛЯМ

Лондон, Онт.

В суботу вечором 7 лютого 1970 року, приятелі й знайомі п-ва Василя й Марії Симоненків в Лондоні, Онт., заходами пань: О. Співак і Т. Ноженко, влаштували їм „входини" до новонабутого й посвяченого дому, де вони вже живуть.

П-во В. і М. Симоненки з донечкою Вірою прибули минулої осені на сталий побут до Лондону з Монтреалу, де вони були членами соборної громади Св. Софії. Їхній син Володимир перебуває в місті Гемілтоні, Онт.

Всі прияні на прийнятті, за старим українським звичаєм, дружньо привітали новоселців на новому місці перебування, бажаючи їм і всій родині щастя, здоров'я й життєвих успіхів. Господарі дому, мило вражені, щиро дякували всім за дружне відношення до них. На кінець, на заклик п. М. Співака, пані Л. Койлик і Т. Ноженко перевели збірку на рідну пресу, з якої на „Вісник" придбано 7.00 дол.

Щира всім подяка, а новоселицям В. і М. Симоненкам бажаємо щастя й здоров'я в новому домашньому огнищі.

Присутній.

ЗМІНА В ГОДИНАХ РАДІОПЕРЕДАЧ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ

Як відомо, Західня Єпархія УГПЦ кожної четвертої неділі з гостинної Радіостанції СКУА в Едмонтоні має постійні радіопередачі. До цього часу це відбувалося о год. 4.30 по полудні, а тепер змінено на год. 4.40 по полудні, цебто пересунено на 10 хвилин пізніше.

Просимо радіослухачів Західньої Єпархії УГПЦ про цю зміну пам'ятати й свої радіоприймачі включати перед год. 4.40 по полудні.

Радіо Комітет Заход. Єпархії УГПЦ.

ГОВІННЯ ДУХОВЕНСТВА

Вінніпезької Місійної Округи

Цьогорічне говіння священиків Вінніпезької Місійної Округи, їхніх родин та студентів богословія відбудеться в п'ятницю 17 квітня, в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі.

Початок Чину Сповіді о годині 8-ій ранку.

Літургія Ранішосвячених Дарів — о годині 9:30 ранку. Літургію співатиме хор студентів богословія з Колегії Св. Андрея.

По говінні, в авдиторії Катедри Пресв. Трійці відбудеться обід для всіх учасників.

ЗБОРИ ВІННІПЕЗЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

Цим подається до відома всіх зайнтересованих, що в п'ятницю 17 квітня 1970 року негайно по обіді відбудуться Рокові Збори духовенства Вінніпезької Місійної Округи. 1970 рік ставить перед нас важливі справи, які мають бути взяті під розвагу і нашими Зборами. Усі Отці Настоятелі парафій нашої Округи зобов'язані бути на говінні і Рокових Зборах.

Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді кличемо до масової участи в усіх Місійних Богослуженнях.

За Управу Місійної Округи:

Отець Д-р С. Сасс — голова Прот. В. Слюзар — секретар

Народилася 2-серпня 1904 року в селі Кути, повіт Косів, Західня Україна. До Канади прибула в 1924 році до своєї тітки Ф. Сенюк в Саскатун, Саск. В 1941 році переїхала до Ванкуверу де й прожила до кінця свого земного життя.

Упокоїлася в Бозі 10 вересня 1969 року. Залишила у глибокому смутку доньку Еліс Макдоналд, сина Бориса і 5 онуків у Ванкувері, та сестру Олену і тітку Ф. Сенюк в Саскатуні, багато друзів і знайомих і улюблену приятелку Г. Трач, котра багато Покійній помагала, як також допомагала в похороні її.

Похорон, із Заупокійною Службою Божою відбувся в Православній Церкві Пресв. Трійці в Ванкувері, з участю великого числа молящих, що прийшли віддати свою останню пошану бл. п. Вірі Касюхнич.

Після похорону відбувся поминальний обід на якому донька Еліс зложила пожертву на видавничий фонд „Вісника" і вироблення кілш.

Нехай Милосердний Господь допоможе родині Покійної перенести біль і втрату матері й бабусі, а Покійній Вірі нехай створить Вічную Пам'ять.

о. П. Бублик.

В И П Р А В Л Е Н Н Я

у „Віснику" ч. 6 була поміщена посмертна згадка про бл. п. Михайла Мандрусяка. Помилково, при цій згадці, в вимені бл. п. Василя Мандрусяка. Родину покійного і читачів за цю помилку перепрошуємо — Редакція.

Бл. п. МАРІЯ ТИЖУК

Вінніпег, Ман.

У суботу, 11 жовтня 1969 року, упокоїлася в Бозі Марія Тижук, дружина Григорія Тижука, - організатора-основоположника СУМК, і мати Бориса Тижука. Марія Тижук відійшла у вічність на 48 році життя в наслідок трагічного випадку.

Марія Тижук народилася в Роблин, Ман., 6-го лютого 1922 року в сім'ї Василя й Михайлини Малютів. Батьки Марії незабаром купили були універсальний магазин у Шбртдейл, Ман., а по короткому часі батько очолив місцевий поштовий уряд, і на цьому становищі працював 24 роки. У цій національно-свідомій і відомій серед української спільноти родині в Шортдейл Марія виховувалася в християнській і українській атмосфері. Завдяки такому вихованню вона брала участь в різних ділянках праці на українській ниві, а також у церковному житті своєї спільноти: співала в церковному хорі, пошировала українську пресу і ін., а вже найбільше уваги й енергії присвячувала для справи СУМК.

По закінченні звичайного курсу 11 кляси Марія в 1939 р. вступила на торговельний курс у Саскатуні. Там вона мешкала в Інституті ім. Петра Могили. Як діяльна сумківка й могилянка, Марія мабула з цьому Інституті ще більше досвіду, який допоміг їй у дальшій праці в рядах СУМК у Шортдейл. Торговельний курс у Саскатуні вона закінчила 1940 року з відзначенням. Від запропонованої посади вона відмовилася, бо воліла допомагати батькам у крамниці і в поштовому урядні, тим більше, що її брат, п. Федір Малюта (який тепер проживе у Флин Флоні, Ман.), добровольцем зголосився був у канадійську армію, і був на фронті за океаном.

Року 1946 Марія одружилася з Григорієм Тижуком, який свої молоді роки присвятив виключно справі організування СУМК у багатьох місцях поселення українців на просторі всієї Канади.

Подружжя Тижуків два роки проживали в Давфині, а 1949 року переїхали у Вінніпег. Року 1950 Марія деякий час працювала в поштовому відділі Спілки Гадсон Бей; того ж року (1950) Марія і Григорій Тижуки відкрили ресторан у Форт Гаррі, Ман., що належить до Метрополітального Вінніпегу. Впродовж несповна року їхній ресторан виробив собі якнайкраще ім'я не тільки у Форт Гаррі, але й у всьому Вінніпегу. Ніхто з тих співробітників, що присвячують себе українській праці на українській ниві, не має жодного матеріяльного забезпечення, ее мав його й п. Григорій Тижук після багатьох років наполегливої праці на ниві основоположника СУМК на території всієї Канади, коли він увесь час перебував у роз їздах.

Після одруження треба було тяжко працювати і йому, і його дружині, щоб надолужити час, і забезпечити родину матеріяльно. І Бог поблагословив їхню чесну й невсипущу працю. Як підприємець, п. Г. Тижук мав нагоду бути в контакті з визначними людьми, і він завжди щиро відносився до всіх тих, хто був у такій потребі, де він міг будь-чим допомогти.

«Головною підпорою його дому, його праці, його задумів і мрій була його дружина Марія. Завжди лагідноусміхнена, завжди спокійна, зрівноважена й достойна, вона не скаржилася, не нарікала на важку працю в початкових роках підприємства; і такою ж залишилася й надалі, коли підприємство було в розквіті.

Кожну хвилину після праці вона присвячувала синові Борисові ,щоб його виховати якнайкраще в національному й релігійному дусі; зокрема ж багато труду вкладала вона в намагання — прищепити йому знання української мови. Коли в Марії було обмаль часу, то пані Галина, дружина поета Ол. Гай-Головка ,допомагала їй учити Бориса говорінюї української мови, повний курс якої (12 кляса) він закінчив у Колегії св. Андрея.

Вістка про трагічну смерть Марії глибоко схвилювала українську спільноту у Вінніпегу, по околицях Манітоби, а також українців на просторі всієї Канади. Те загальне схвилювання було тим більше, що п. Григорій Тижук одночасно опинився в тяжкому, непезному стані в лікарні, і спочатку не був свідомий, що його дружина не пережила трагічного випадку; при тому ж усі приятелі, а також ближчі й дальші знайомі були свідомі того, який трагічний стан духа був у Бориса, як очах якого мама, так несподівано, відійшла у вічність.

Похорон відбувся 16 жовтня в Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу. Був будний день, але просторна катедра була вщерть виповнена людьми. Друзі принесли близько сотні вінків і китиць квітів.

Заходами родини бл. п. Марії були відслужені в Давфіні — Пінахида (13 жовтня) і Служба Божа (14-го жовтня) в укр. прав. церкві і п о м и н к о в и й о б і д (також у Давфині) відбувся в Українському Народньому Домі. На Нев'янучий Вінок бл. п. Марії зібрали 112 дол. Ці гроші, на бажання родини, пожертвувано на Іконостас української православної церкви в Давфині.

Пан Григорій Тижук з сином Борисом і родина бл. п. Марії в Давфині щиро висловлюють свою щиру подя-

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. п. ВІРА КАСЮХНИЧ

Ванкувер, Б. К.

Несподівано відійшла від нас трудолюбива й свідома донька нашого народу, бл. п. Віра Касюхнич на 65 році життя. Віра була активною членкою жіночої організації ОУК, дуже гарно писала писанки, вишивала та пекла чудове печиво, які то речі дарувала до організацій та музею у Ванкувері. Завжди вона була з своїм народом, але і шанувала інші народи, — що любов і пошану защепила в серцях своїх дітей.

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ

для відзначення

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

заходами

ВІННІПЕЗЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ

відбудеться в неділю, 12 квітня 1970 р. ввечорі, в Катедрі Пресв. Трійці,

М О Л Е Б Е Н Ь — о годині 6.30 вечора.

Молебень служитиме Духовенство Вінніпезької Місійної Округи, — співатиме хор студентів.

СВЯТКОВА АКАДЕМІЯ — о годині 7-ій вечора, в авдиторії Катедри Пресв. Трійці.

Програму Академії виконуватиме українська молодь. Хор Молоді виступатиме під проводом п. В. Соломона.

До масової участи прохаємо вірних всієї Округи!

За ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ:

Отець Д-р С. Сасс — голова.

За ПРОГРАМОВИЙ КОМІТЕТ:

Отець Прот. С. Кішок.

ку о. Є. Стефанюкові і о. М. Ранкоюві та дяки — п.п. Сакачукові, Г. Квапощакові і М. Станькові, як також усім учасникам Панахиди й Служ Бж Божої.

Зокрема п. Григорій Тимук гаряченько дякують о. митрагові Ф. Керницькому — головні Президії Консисторії, п-ву Григорчукам, п. В. Поліковому і п. Перепелюкові в Давфину, п.п. В. Бурмянкові і І. Юркову з Вінніпегу і сотням інших, що імена їхні назавжди залишаться в душі його, за те, що вони негайно, з власного почину, вранці жували з цій потребі, що було необхідне тоді, коли п. Григорій Тимук у тяжкому стані (внаслідок трагічного випадку) перебував у лікарні.

Осиротілий муж з сином Борисом щиро вдячні Владиці Борисові, протопресв. о. д-ро С. В. Савчукові і о. прот. В. Словарєві за Похоронні Богослужіння, а також о. С. Ярмусеві — редакторові „Вісника", о. С. Герусові — духовному настоятелеві Колегії св. Андрея за участь. За участь, і ганбоку узагу й тепле відношення сердечне спасибі проф. Л. Томашукові — принципалові Колегії св. Андрея, проф. д-рові Юрієві Мулинові-Лущикові, всім студентам Колегії, настоятелеві П резиденції і персоналові адміністрації П. За участь, і вислови співчуття і сердечне відношення ганбока вдячність належиться п. І. Г. Сиринкові — редакторові „Українського Голосу" і всьому персоналові редакції, адміністрації і друкарні його, а також усьому персоналові й канцелярії Консисторії. Окрема подяка належиться тим, що несли домовину: ред. І. Сиринкові, д-рові В. Черешнюкові, проф. В. Костюкові, п. І. Юркову, п. М. Кревецькому, і Г. Угрин-Іоковові.

Отцеві В. Словареві — настоятелеві парафії Пресв. Трійці в Вінніпегу за його молитви на цвинтарі Глен Елмо, управі тієї ж громади, похоронному заведенню „Сейт-Стрільчук" у Давфині за дуже совісну обслугу і сотням друзів і знайомих — глибоке спасибі від скорбних — мужа Григорія й сина Бориса, а також від матері Михайлини й батька Василя Малютів з Давфину, брата Федора Малюти з Флін Флону, сестри Ольги Бойчук і сестри Стефанії Лелик.

Вічна їй Пам'ять!

Другі родини Тимуків.

Бл. п. МАРІЯ ЯКОВЕНКО
Сенді Лейк, Ман.

Дня 25 січня ц. р. упокоїлася в Бозі, на 80 році життя, бл. п. Марія Яковенко.

Бл. п. Марія була вірючка, чутлива, приміряна і жертвен на. Любила читати пресу, а особливо „Вісник". У своєму заповіданні із своїх скромних заощаджень, вона не забула про вирівнання передплати і про пресовий фонд, на який записано (після виправлення передплати) $18.50. Не забула також про Колегію Св. Андрея і про місцеву церкву.

Доглядали бл. п. Марію п-во Іван і Текли Заходняки у Ніпавіні, є коли було потрібно лікарського догляду, то бл. п. Марія перебувала в лікарні „Асінебойн" у Брендоні.

У Блаженному Успінні пощи ли їй Господи Вічний Спокій і вчинки їй Вічную Пам'ять!

Онуфрій Дідик.

У Вічній Спомин нашого найдорожчого Мужа і Батька

Бл. п. МИРОНА БОЖИКА

який відійшов від нас 29 вересня 1969 року, прийнявши Святі Таїнства Сповіді, Причастя та Єлеопомазання.

Чин Похорону відбувся в Катедральному Соборі Св. Івана, Хрестителя, коли його відслужив Високопреосвященніший Владика Архиєп. Андрей в співслужені Прот. Ол. Хом'яка, Прот. Дм. Лучака, Прот. Ю. Туржанського й Прот. О. Фляка.

Бл. сп. Мирон Божик спочиває на цвинтарі Св. Михаїла в місті Едмонтон, Альберта.

У Блаженному Успінні — пошли Господи, Вічний Спокій спочилому рабу Божому Мирону, і вчинки йому Вічную Пам'ять.

Анісія Божик — дружина,
Надя і Петро Лукші — дочка і зять.

Порядок Богослужень
ЖИДНІВЕЦЬКА СВЯТЫНЯ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Брендон. Св. Спосіб 7.00 веч.
5. Неділя — Брендон Від год. 8.30 9.30 ранку — Сповідь; від 10.00 год. — Служба Божа.
Трансконт. і Поспарафії — від 8.30 ранку — 2.30 ранку Св. Спосіб; від год 10.00 — Служба Божа
ПАСІЯ — 5.00 год. по пол в церкві Св. Миколая;
7 год. веч. в Соборі Св. Покрови.
11. Субота — Портаж ля Прері. Св. Спосіб — 7 год. вечора.
12. Неділя — Портаж ля Прері Св. Спосіб від год. 8.30 — 9.30 ранку; Служба Божа 10 год. — Вовкоту, год.8.30 — 10.00 ранку — Св.; Сповідь; Літургія — 10. Трансконт і Сапкоп. Сповідь о 9 год. — Спосіб, Літургія — 10. Bbenezer — Катерра Прінса. Трофеї —Академія Року Укр. Права, Молоді.
18. Субота Лавареса — 9.00 ранку — Сповідь — Поспарафія. 10.00 ранку — Служба Божа. Сповідь Гонор — 7.00 веч. Св. Спосіб, Брендон — 7 веч.
19. Неділя Цвітна — Гонор, Трансконт. Тічвелл, Дауфорст, Лідмін, Брендон. Сповідь о 9 год ран, Служба Божа о 10 год. ранку.
23. Великий Четвер. Страсті о 7 год. вечора в Трансконт.
24. Велика Пятниця. Вивіс Плащаниці: Гонор — 2.30 по пол. Трансконт — 7.00 год. вечора.
25. Велика Субота. Освячення Пасок: Поспарафія — 12.00 год. ночі.
26. ВЕЛИКДЕНЬ:
Селдірк — 7.00 ранку.
Гонор — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок.
Тишлов — 7.00 ранку, освячення пасок.
Бовенсур — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. (Відві з Семі Гай беруть участь у Богослужінні).
Дауфорст — 6.00 ранку освячення пасок.
Трансконт — 9,00 ранку Служба Божа і освячення пасок.
Поспарафія — 9 ранку освячення пасок.
Пасіонет Гоумз — 11.00 ранку освячення пасок. Відві з Мавлтов беруть участь у Богослужені.
Велика Субота. 12.00 год. ночі — Великодня Служба в Брендон.
26. ВЕЛИКДЕНЬ. 9.00 год. ранку Великодня Служба в Портаж ля Прері.

Повідомляється всіх вірних про цей розклад Богослужень, і просимо взяти повну участь в них. Просимося всі вірні належно приготовитися до прийняття Св. Таїнств під час Св. Великого Посту, щоб тісно зустрінути Світлий День Воскресення Христового і відчути радість повного життя християнського життя.

У В А Г А! Управа Місійної Округи Вінніпег, просить щиро вашої активної участі і Відзвідків Св Пасій, відносно у святкуванні Академії з нагоди відзначення РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ у Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу, яка відбудеться в неділю 12 квітня, 1970 Р. Б. о год. 6.30 веч. — МОЛЕБЕНЬ: о год. 7.00 веч. — АКАДЕМІЯ.

З сердечним Привітом Прот. Ол. Хом'як, Прот. Дм. Лучак, Прот. Ю. Туржанський й Прот. О. Фляк.

Парафіяльні Заряди і Священики Пів-Вінніпегської Округи.
Настоятель Пів-Вінніпегського Округи: о. Є. Труфин —
тел. 582-3980 або 582-8254
І Священик: Митрат Прот. Франко Корольчук — тел. 338-3016
Ukrainian Greek-Orthodox Church
of
? St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНОВКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Гіберт Плейнс, Сповідь о год. 8.30 ранку.
Міллвіл Вечірня о 7-ій год. вечора в Пайн Ридж.
7. Вівторок — Благовіщення Сповідь о год. 8.30 ранку в Вінніпегозис.
8. Середа — Гарвент, Повечеря о год. 7-ій вечора.
11. Субота — Етелберт, Сповідь о год. 6.30 вечора.
12. Неділя — Етелберт, Сповідь о год. 8.30 ранку.
13. Понеділок — Робліна, Сповідь Спосіб.
16. Субота — Гіберт Плейнс, Сповідь (Сороковниці) о год. 8.30 ранку.
19. Неділя (Квітна) — Сифтон, Сповідь о год. 8.30 ранку.
20. Понеділок — Етелберт, Сповідь (Сороковниці) о год. 8.30 ранку.
21. Вівторок — Дромфрінг Ридж, Страсті о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Вивезення Плащаниці:
Гіберт Плейнс о год. 1-ій по обіді; Дромфрінг Ридж о год. 2.30 по обіді; Етелберт о год. 6.30 вечора.
25. Субота — Освячення Пасок:
Роркстон о год. 1-ій по полудні; Вінніпегозис о год. 2.30 по пол. Сифтон о год. 3.30 по полудні; Дромфрінг Ридж о год. 4.30 по пол.; Вінніпегозис о год. 5.30 по полудні; Дромфрінг Ридж о год. 6 вечора; Гарвент о год. 7-ій вечора
26. Неділя (Великдень) — Етелберт о год. 7-ій ранку Утреня і Освячення Пасок; Гіберт Плейнс о год. 10 ранку Служба Божа і Освячення Пасок; Вінніпегозис о год. 8-ій вечора.
27. Понеділок (Другий день Великодня) — Етелберт.
28. Вівторок (Третій день Великодня) — Вапнора.
Пастор: Вол 71
Церков телефон: 725-6886

о. В. ВОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Камора, Сповідь. Вечором Вечірня.
7. Вівторок — Успенська (Благовіщення). Сповідь.
8. Середа — Камора, Повечеря о годині 7-ій вечора.
12. Неділя — Бірдлес, Сповідь. Вечором Вечірня.
16. Лазарева Субота — Камора. Св. Літургія для дітей. У п'ятницю 17 квітня від год. Бюй Сповідь для дітей.
19. Неділя Квітна — Камора. Освячення Лози і Сповідь.
23. Страсний Четвер — Камора. Рано Св Літургія, а в 7-ій годині вечора — Страсти.
24. Велика П'ятниця — Камора о годині 2-ій по полудні Вечірня з виносом Плащаниці. О 8-ій годині в Бжиння.
25. Велика Субота — Камора. Св. Літургія.
26. Воскресення Христове — Камора. Початок відправи о годині 5-ій ранку.

Свячення Пасок по громадах:
Бжиння о год. 6-ій вечором в суботу.
Бірдлес о год. 12 ночі.
Успенська о год. 2.30 по півночі.
27. Світлий Понеділок — Бірдлес.
28. Світлий Вівторок — Бжиння.
Address: Box 436, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Сандаєн Св. Спосіб від год. 2-ій.
5. Неділя — Сандаєн, Св. Спосіб від год. 9-ій, Св. Літургія від 10-ої год. рано.
7. Вівторок — Арбана Св. Спосіб від 9-ої год., Св. Літургія від 10-ої год. рано.
8. Середа — Вайта — Повечеря від 7-ої год. вечора.
11. Субота — Сандаєн — Св. Спосіб від 9-ої год., Св. Літургія від 10-ої год. рано.
12. Неділя — Гарденттон, Св. Спосіб від 9-ої год.; Св. Літургія від 10-ої год. рано.
16. Субота — Вайта, Св. Спосіб від 9-ої год.; Св. Літургія від 10-ої год. рано.
18. Субота — Вайта, Св. Спосіб від 7-ої до 8-ої год. вечора.
19. Неділя — Вайта, Св. Спосіб від 9 год.; Св. Літургія від 10 год.
23. Четвер — Вайта, Страсті від 8 год. вечора.
24. П'ятниця, вивіс Плащаниці: Гарденттон — 1 год.
Вайта — 2-30 год.
Онко — 4 год.
Сандаєн — 5.30 год.
25. Субота — Освячення Пасок:
Пінейбо — 8 год. вечора,
Роза — 9.30 год. вечора,
Сандаєн — 10 год. вечора.
26. Неділя — Воскресення Христове (Великдень):
Вайта — 11.30 год. вечора.
Онко — 2-га год. вечора.
Гарденттон — 2.30 год. вечора.
Арбана (Св. Пет.) — 3.30 год. вечора.
Арбана (Св. Пл.) — 4 год. рано.
Сірко — 5-та год. ранку.
Сандаєн — 6-та год. ранку.
27. Понеділок — Страсті, Св. Літургія о 10-ій год. ранку.
28. Вівторок — Гарденттон, Св. Літургія о 10-ій год. ранку.
Box 1b1 — Ville, Sask.
Тел. 5-2843.

о. Д. ДИЧКІВ
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сповідь. Молеб.
7. Вівторок (Благовіщення) — Сповідь — Вигта.
12. Неділя — Сповідь. Розбурн.
16. Субота Лазаря. Сповідь — Гленн Елмо.
19. Неділя Квітна. Сповідь — Сокфорд.
23. Четвер — Страсті о 7 год. веч. Онобурн.
24. П'ятниця — Вивіс Плащаниці; Онобурн — о 2 год. по обіді, Сенді Лейк — о 4 год. по обіді, Мекгі — о 6 год. вечора.
25. Велика Субота — Свячення Пасок:
Ангусвіл — 4 год. по обіді,
Гленн Елмо — 2-га год. по обіді,
Розбурн — 5.30 год. по обіді,
Вигта — 7-ма год. вечора.
26. Воскресення Христове.
Сенді Лейк — 11.30 веч. Служба Божа,
Сім — 7 год рано, Свячення Пасок,
Мекгі — 7 год. рано,
Онобурн — 9 год. рано,
Онобурн — 7 год. веч. Вечірня.
27. Світлий Понеділок — Гленн Елмо.
28. Світлий Вівторок — Ангусвіл.
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man,
Tel. 294-6880

о. І. Г. ГИКАВОГО
КВІТЕНЬ

4. Субота — Бірчвіл, О год. 7-ій вечора. Вечірня і Сповідь.
5. Неділя — Бірчвіл. Сповідь о год. 9-ій ранку.
11. Субота — Чімніс. Вечірня і Сповідь о год. 7-ій вечора.
12. Неділя — Чімніс. Сповідь 9 год.
18. Субота — Служба Божа і Сповідь для дітей.
19. Неділя — Бірчвіл. Посвячення дзвін.
23. Четвер — Бірчвіл. Страсті 7 год.
25. Субота — Мишне. О год. 7-ій вечора, освячення пасок.
Сендвечі а Субота на Неділю. Великодня Утреня і освячення пасок — Чімніс.
26. Великдень. — Бірчвіл. О год. 7-ій ранку, Богослужіння і освячення пасок.
7986 — 11th Ave. Tel.: 521-6880
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Сарепта. Сповідь.
7. Вівторок (Благовіщення) — Бойл, Сповідь.
12. Неділя — Кревіґрен, Сповідь.
18. Субота Цвітна — Грослей, Сповідь.
23. Страсний Четвер — Лашгайм, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Вивіс Плащаниці:
Крейґенд о год. 10 ранку,
Бойл о 1-ій год. по обіді,
Грослей о 3-ій год. по обіді,
Сарепта о 4-ій год. по обіді,
Лашгайм о 7-ій год. вечора.
25. Велика Субота — Рутенія (Гарн. Сповідь і Служба Божа о 9 год. ранку.
Свячення Пасок:
Рутенія Парк — 12 год. дня,
Атабаска 2 год. по обіді,
Грослей 4 год. по обіді,
Сарепта 5 год. по обіді,
Лімслайн 8 год. вечора,
Крейґенд 9 год. вечора.
26. Неділя (Великдень):
Норвей 7 год. ранку — Свячення Пасок
Бойл 9 год. — Утреня, Служба Божа і Свячення Пасок.
27. Світлий Понеділок — Сарепта.
28. Світлий Вівторок — Лашгайм.
Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4331

о. ОРЕСТА ГУДИМА
КВІТЕНЬ

4. Сповідь о 7 год. вечора, Айтуна.
5. Неділя — Айтуна, 10.30.
7. Благовіщення — Айтуна, 10.30
11. Сповідь о год. 7 вечора, Гудь.
12. Неділя — Гудь, 10.30 год.
16. Суб. Лазарева, Мус Джо, 10.
18. Неділя Цвітна — Канайк, 10.30.
23. Вел. Четвер—Айтуна, 7 год. веч.
24. Вел. П'ятниця — Гудь, 10.30. Габбара о год. 1.30 по обіді. Айтуна о. год. 4.00 по обіді. Мелвіль о 7-ій год. вечора.
25. Вел. Субота — Канайк. 10.00. М ут Дао о год. 3.00 по обіді. Гудь о год. 8.30 вечора. Габбара о год. 9.30 вечора. Айтуна о год. 10.30 вечора.
26. Великдень — Мелвіль, 9 годин ранку.
Address: Box 148 Nipa, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

3. П'ятниця. Страсті о 7 год. веч. Гоффорт.
4. Субота Повінчання — Гоффорт.
5. Неділя — Редвіл, Сповідь.
7. Вівторок — Благовіщення, Нью брунк, Сповідь.
12. Неділя — Востена, Сповідь.
19. Неділя — Фокорд, Сповідь.
26. Великдень:
Торгенд о год. 7.30 ранку Великодня Утреня й Освячення Пасок;
Етрінгем о год. 9.30 рано Служба Божа й Освячення Пасок.
27. Світлий Понеділок — Торгенд.
28. Світлий Вівторок — Реймотер.
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Тел. 723-5985.

о. В. КОКОРУДЗА
КВІТЕНЬ

4. Субота, Повінчальна Служба Божа — Кадет.
7 год. веч. Сповідь — Гроншіс.
5. Неділя — Гроншіс.
6. Понеділок. Сповідь о год. 7-ій вечора — Нипавін.
7. Вівторок, Благовіщення — Нипавін.
8. Середа. Похвала год. 7 вечора — Малдорт.
11. Субота — Гроншіс, Повінчальна Служба Божа.
12. Неділя — Богушкі, Повінчальна Служба Божа.
18. Субота — Відділ, Повінчальна Служба Божа.
19. Квітна Неділя — Кадет, Сповідь О год. 7-ій вечора Сповідь.
23. Великий Четвер — Нипавін Служба Божа.
24. Велика П'ятниця — Гроншіс, Служба Божа.
Вивіс Плащаниці:
Гроншіс — 12 год. по обіді,
Брусбой — 2.00 год. по обіді,
Мелфорт — 4.00 год. по обіді,
Нипавін — 6.30 год. вечора,
Кадет — 8.00 год. вечора.
25. Велика Субота — Брусбой, Служба Божа.
Свячення Пасок:
Відділ — 3.00 год. по обіді,
Нипавін — 5.00 год. по обіді,
Кадет — 8.00 год. вечора.
26. Великдень:
Нипавін — 12 год. ночі,
Гроншіс — 2.00 год. ночі,
Брусбой — 6.00 год. рано,
Мелфорт — Служба Божа о год. 9.00 рано,
Нипавін — Воскресна Обіднця о год. 2.00 по обіді.
27. Світлий Понеділок — Відділ, Служба Божа.
28. Світлий Вівторок — Кадет, Служба Божа.
Box 486
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ
КВІТЕНЬ

5. Неділя 4 Великого Посту. Сповідь — Томсон.
7. Вівторок. Благовіщення Пресв. Богородиці — Флін Флон.
12. Неділя 5 Великого Посту. Сповідь Флін Флон.
18. Неділя. Пасіо — Де Пі.
19. Субота Лазарева. Сповідь Недільної й Української шкіл — Флін Флон.
19. Неділя Цвітна. Вхід Господній до Єрусалиму. Сповідь й освячення лози — Де Пі.
23. Четвер. Вечірня (Освячення лози) — Флін Флон.
24. П'ятниця. Вивіс Плащаниці — Флін Флон.
25. Субота. Великодня Утреня (освячення пасок) — Томсон.
26. Неділя. Великдень — Де Пі. (12 год. — освячення пасок).
Неділя. Освячення — Флін Флон. 9 год. ранку — освячення пасок.
27. Понеділок. 2-ий День Великодня — Флін Флон.
28. Вівторок, 3-ій День Великодня — Флін Флон.
82 Mill Str. Pine Pine, Man.
Ph. 627-4288

о. І. МЕЛЬНИКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Термопоть. Сповідь о 9-ій год. ранку.
7. Вівторок — Блеєк Крік, (Благовіщення), Сповідь о 9-ій год.
11. Субота — Кадмор. Сповідь о 7 год. вечора.
12. Неділя — Кадмор. Сповідь о 9 год. ранку.
18. Субота—Ст. Джуліан, Сповідь о 7-ій годині вечора.
19. Неділя Квітна — Ст. Джуліан.
23. Четвер — Вавна, Страсті о год. 7-ій вечора.
24. П'ятниця — Вавна, Вивіс Плащаниці о год. 1-ій по обіді.
25. Субота — Свячення Пасок:
Блеєк Крік — о 1 год. по обіді,
Тарнопіль — о 2 год. по обіді,
Лейк — о 3 год. по обіді,
Ст. Джуліан — о 4 год. по обіді,
Альвена — о 5 год. по обіді.
26. Субота — Кадмор, Великодня Утреня о год. 10 вечора.
Неділя (Великдень) — Вавна, Великодня Служба о 8 год. ранку.
27. Світ. Понеділок — Блеєк Крік.
28. Світлий Вівторок — Альвена.
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Сенкі Лейк, Сповідь шкільної молоді і сестриці-тва.
5. Неділя 4-та Вел. Посту — Дівмінг, Сповідь від — 9 год. рано.
7. Благовіщення Пресв. Діві Марії — Сокфорд, Сповідь від 9-ої год. рано
Середа, Похвала — Сенкі Лейк, початок о год. 6.30 вечора.
12. Неділя 5-та Вел Посту — Вавна, Сповідь від год. 8.30 рано.
18. Субота, Сповідь — о год. 7-ій вечора.
19. Неділя Цвітна — Сенкі Лейк, Сповідь — о год. 7-ій вечора.
23. Страстний Четвер—Сенкі Лейк, початок о год 6.30 вечора
24. Велика П'ятниця — Вивіс Плащаниці: Дівмінг о год. 10-ій рано, Стрий о год. 11 —рано, Сокфорд — о год. 12, Вавна о год. 1.30 по обіді, Белмс о год. 2 год по обіді, Блеєк о годині 3-ій по обіді, Сенкі Лейк о год. 4-ій по обіді.
25. Страстна Субота: Вивіс Плащаниці, Сповідь і Свячення Пасок — Вовк Лейк; Свячення Пасок —Стрий о год. 10 вечора; Вавна о год. — 11-ій вечора.
26. Великдень — Свячен 12 год. ночі, Воскресна Утреня і Свячення Пасок,
Дівмінг о год. 2-ій ночі.
Белмс о год. 3.30 ночі,
Едвард о год. 4.30 ночі Воскресна Утреня і Свячення Пасок,
Сенкі Лейк о 7-ій год рано Воскресна Служба Божа і Свячення Пасок
27 Світлий Понеділок — Стрий.
28. Світлий Вівторок — Едвард.
Address: Sentry Lake, Alta. Box 209
Телефон 654-3752.

о. М. ОЛЕСЮКА
КВІТЕНЬ

1. Середа. Похвальня повечерня. Сорокоусти — Прінц Альберт.
4. Субота. Вечірня о год. 7-ій вечора і Св. Спосіб — Прінц Альберт.
5. Неділя. Служба Божа рано, а о год. 7-ій вечора Вечірня і Св. Місія — Прінц Альберт.
7. Вівторок. Благовіщення. Св. Спосіб о год. 9-ій рано і Св. Служба Божа — Мекдавал.
8. Середа. Похвальня повечерня. Сорокоусти — Прінц Альберт.
10. П'ятниця Св. Спосіб для дітей від год. 6.30 до 9-ої вечора — Прінц Альберт.
11. Субота. Служба Божа рано, а о год. 7-ій вечора і Св. Спосіб — Прінц Альберт.
12. Неділя — Прінц Альберт.
15. Середа. Похвальня повечерня. Сорокоусти. О год. 7-ій вечора Похвали — Прінц Альберт.
18. Субота. Вечірня о год. 7-ій вечора і Св Спосіб — Прінц Альберт.
19. Неділя. Служба Божа і Освячення Верби — Прінц Альберт.
Неділя. Обіднця і Освячення Верби о год. 2-ій по полудні в Самбурґ.
23. Ст. Четвер. Служба Божа о год. 9-ій рано, а о год. 7-ій вечора Страсти — Прінц Альберт.
24. Вел. П'ятниця — Вивіс Плащаниці: о год. 2 по полудні — Го-

шицях. О год. 3.30-ій вечірні — Свящ. Служба Божа. О год. 7 вечора — Прощ. Акафіст. 26. Вел. Субота. Освячення Пасок: о год. 8-ій вечора — Мандрівне. О год. 11-ій ночі — Гомілія. 26. Неділя. Світле Воскресіння. О год. 2.30 по півночі Світла Заутреня і Освячення Пасок — Служба Божа. О год. 6.30 рано Світла Заутреня, Воскресіння Служба Божа і Освячення Пасок — Прощ. Акафіст. 27 Світлий Понеділок — Прощ. Акафіст. 28. Світлий Вівторок — Мандрівне.

REV. M. E. OLESIUK
285 - 8th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 765-2205

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Вавилонська.
7. Вівторок. Благовіщення. Свячені — Борщівські.
12. Неділя — Ецдорф.
19. Неділя — Лужанка.
Великий Четвер (Страсті) о год. 7-ій вечора — Вишнівські.
24. Страсна П'ятниця — Винос Плащаниці:
10.00 год. ранку — Гвалтів,
11.00 год. ранку — Борщівці,
11.30 год. ранку — Вижнівців,
12.30 год. по обіді — Лужанка,
1.00 год. по обіді — Прут,
2.00 год. по обіді — Оучава,
3.00 год. по обіді — Кадрю,
4.00 год. по обіді — Пенц.
26. Великдень (Освячення Пасок):
12.30 год. ранку — Гвалтів,
5.00 год. — Борщівці,
3.00 год. — Лужанка,
4.00 год. — Прут,
5.00 год. — Оучава,
6.00 год. — Кадрю,
7.00 год. — Пенц.
6.30 год. Вечірня Богослужіння — Понеділок.
27 Світлий Понеділок — Прут.
28. Світлий Вівторок — Лужанка.

Rev. Orest Oleskiw
Box 207
Willingdon, Alta.
Tel. 307-2122.

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Кемсак, Са. Свячені о год. 9-ій ранку.
5. Субота — Вроктон, Вечірня і Са. Свячені о год. 7-ій вечора.
6. Неділя — Вроктон, Вечірня і Са. Свячені о год. 7-ій вечора.
7. Вівторок — Мавета, Благовіщення.
11. Субота — Довдал, Вечірня і Са. Свячені о год. 7-ій вечора.
12. Неділя — Довдал.
18. Субота — Атгабаска, Заупокійна Служба Божа і Свячені.
19. Субота — Кемсак, Вечірня і Свячені о год. 7-ій вечора.
19. Неділя Квітна — Кемсак.
19. Неділя Квітна — Мавета, Обід, Служба о год. 2.30 по півночі.
20. Четвер — Кемсак, Страсти о годині 7-ій вечора.
24. П'ятниця — Страсний, Свячені о год. 9-ій ранку.
25. Субота — Тоторфілд, Великі Утрення і Свячення Пасок о год. 10-ій вечора.
25. Субота — Кемпер, Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 11.30 вечора.
26. Неділя — Свячення Пасок: Вроктон о год. 2-ій по півночі, Стормовий о год. 3-ій по півночі, Атгабаска о год. 4.30 ранку, Мавета о год. 5.30 ранку, Довдал о год. 7-ій ранку.
26. Великдень — Кемсак, Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о 9-ій год. рано.
27. Великодній Понеділок — Вроктон.
28. Великодній Вівторок — Тоторфілд.

P. O. Box 883
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 100, Rabbit, Manitoba.
Tel. 967-4304.

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ

4. Субота. Свячені 7.30 вечорові — Вонівка.
5. Неділя — Вонівка.
7. Вівторок. Благовіщення. Свячені — Ст Пак.
12. Неділя. Свячені — Гіфферт.
16. Субота Лазарева. Свячені — Еля Полет.
19. Неділя Свячені — Свячі Ридж.
23. Великий Четвер. Вино Служби Божа і Свячені — Біг Медоз.
23. Страст 7.30 веч — Емерсон.
24. П'ятниця. Винос Плащаниці о 2 год. — Еля Полет.
25. Велика Субота. 10.20 вечорі — Великодня Утреня і посвячення пасок — Еля Полет.
26. Великдень:
Вел. Утреня 12.30 рано — Гамілтон.
Вел. Утреня 6 год. рано — Емерсон.
О год. 9ій ранку Служба Божа — Ст. Пак.
27. Вел. Понеділок — Свячі Ридж.
28. Вел Вівторок — Гіфферт.

Rev. O. Serochuk
Box 748,
Beaverlodge, Alta.
Tel. 630-1230

о. ІВАНА СТУСА
КВІТЕНЬ

5. Неділя четверта Великого Посту. Св. Іоанн Лєствичник — Вайлдвуд.
12. Неділя п'ята Великого Посту. Св. Марії Єгипетської — Свячено.
19. Неділя Квітна. Вхід Господній в Єрусалим — Сіба Бйч.
24. Страсна П'ятниця — Вечірня з виносом Плащаниці:
год. 1.00 по полудні — Сіба Бйч.
год. 3 по полудні — Вайлдвуд.
25. Страсна Субота — Освячення Пасок:
год. 11.00 ранку — Баррінг.
г од. 1.00 по полудні — Свячено.
год. 3.00 по полудні — Сіба Бйч.
год. 5.00 по полудні — Вайлдвуд.
26. Великдень. Воскресіння Христове — Вестлок, год. 8.00 ранку
Полуночниця, з якої нех, обкадження хрестом церкви год. 9.00 ранку — Великодня Утреня.
год. 10.00 ранку — Великодня Св. Літургія. Після Літургії — Освячення Пасок.
год. 3.00 по полудні — Великодня Вечірня — Сіба Бйч.
год. 5.00 по полудні — Великодня Вечірня — Вайлдвуд.
Просимо всіх членство та прихильників Церковних Громад Округи Вестлок прибути числено на Великодні Богослужіння до Вестлок, як також на Вечірні до Сіба Бйч і Вайлдвуд.

Address: Rev. Ivan Stus
11808 - 104 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-5780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ

3. П'ятниця — Дафін, Пасія о 7-ій год. вечора.
5. Неділя — Дафін.
7. Вівторок — Вел. Ридж (Благовіщення), Свячіть о год. 9 ранку.
8. Середа — Дафін, Повалок (Канон Андрея Критського) о год. 5.30 вечора.
10. П'ятниця — Дафін, Пасія о год. 7-ій вечора.
12. Субота — Кось, Свячіть о год. 9-ій ранку.
18. Субота — Дафін. Свячіть вічтай о год. 5-ій ранку.
19. Неділя Цвітна — Дафін.
23. Четвер — Дафін, Страсний Четвер — Служба Божа о год. 9.30 ранку.
24. П'ятниця — Вел Ридж, Винос Плащаниці о год. 12.30 по обіді, Ешаяк о год. 2-ій по обіді, Кось о год. 4-ій по обіді, Дафін о год. 6.30 вечора.
25. Субота — Свячене Пасок: Кось о год. 6-ій вечора, Вел Ридж о год. 7-ій вечора, Ешаяк о год. 8-ій вечора.
Пашка (Великдень) — Дафін, Св. Літургія о год. 11-ій ранку, Освячене Пасок — Дафін о год. 8-ій
Ст. Мартін о год. 10.30 ранку.
26. Неділя — Дафін, Вечірня о год. 3.30 по обіді.
27. Світлий Понеділок (Проводи) — Ешаяк
28. Світлий Вівторок — Дафін.
810 Main St., Neepawa
Dauphin, Man. Tel. 638-4766

о. Д. Ф СТРАТИЧУКА
КВІТЕНЬ

5. Неділя — Свят Ридж, Свячіть.
6. Неділя — Пайн Ридж, Вечірня й Світа Місія.
7. Вівторок. Благовіщення — Рентер, Свячіть.
11. Субота — Пайн Ридж. Вечірня й Свячіть.
12. Неділя — Пайн Ридж.
13. Понеділок — Роблет, Св. Місія.
18. Субота — Вайтфіш, Свячіть.
19. Неділя — Дорбен, Свячіть.
23. Страсний Четвер — Свят Ридж. Вечірня Страстей Господніх.
24. Велика П'ятниця Винос Плащаниці — Пайн Ридж о 10 год. ранку.
Свят Ридж о год. 12.30.
Дорбен о год. 2-ій.
Вайтфіш — о 4-ій год.
26. Великдень — Голден Бей о 12. Свят Ридж о — 5 год.
Пайн Ридж о 9-ій год.
27. Світлий Понеділок Голден Бей,
Світлий Вівторок — Вайтфіш.
Box 1218
Tel. 724-2281
Swan River, Man.

о. М. СТРІЛЕЦЬКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Йорктон, Вечірня і Свячіть о год. 7-ій вечора.
5. Неділя — Йорктон.
7. Вівторок(Благовіщення) — Йорктон, Свячіть о год. 9 ранку.
8. Середа — Йорктон, Повалок о год. 7-ій вечора.
12. Неділя — Йорктон.
17. П'ятниця — Йорктон, Свячіть для дітей о год. 5-ій вечора.
18. Субота Лазарева — Йорктон.
19. Субота Лазарева — Йорктон. Вечірня і Свячіть о год. 7-ій веч.
19. Неділя Квітна — Йорктон.
23. Великий Четвер — Йорктон, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Йорктон, винос Плащаниці о год. 7 веч.
25. Велика Субота — Йорктон, Свячіть о год. 7-ій ранку.
27. Світлий Понеділок — Рейн.
28. Світлий Вівторок — Горетон.
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 782898

о. С. СЕМОТЮКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Інсінгер (місто) — Свячіть о год. 7-ій вечора.
5. Неділя — Інсінгер (місто).
7. Вівторок — Стадіяни, Благовіщення—Свячіть і Служба Божа.
11. Субота — Емерсон, Свячіть о год. 7-ій вечора.
12. Неділя — Емерсон.
18. Субота Лазарева — Маллаліуєн, Свячіть і Служба Божа.
19. Субота — Інсінгер (райвей), Свячіть о год. 7-ій вечора.
19. Неділя Квітна — Інсінгер (райвей).
23. Страсний Четвер — Дробот, Свячіть і Служба Божа.
24. Страсна П'ятниця — Емерсон, Страсті о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — винесення Плащаниці, як ця буде можливе.
25. Велика Субота — Вест Бруз, Свячіть і Служба Божа.
26. Великдень:
Емерсон — 12 год ночі,
Фомы Лейк — 1.30 год. по півночі,
Стадіяни — 3.00 год. по півночі,
Інсінгер (місто) — 4.30 рано.
Пігор — 6.00 год. рано.
Пігор (за рікою) — 7.30 год. рано.
Шіго (місто) — 9.00 год. рано.
27. Світлий Понеділок — Шіго (полудневе).
28. Світлий Вівторок — Кучоквіллі.
Auditors: needs, mail, fax at.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ

4. Субота — Рама (Свячіть о год. 7 веч.).
5. Неділя — Рама (Свячіть).
7. Вівторок — Благовіщення — Вінгвард (Свячіть).
8. Середа — Повалок — о 7-ій год. вечорі — Вінгвард.
11. Субота — Свячіть о год. 7-ій вечора — Вінгвард.
12. Неділя — Вінгвард.
18. Субота Лазарева — Свячіть о год. 7-ій вечора — Вінгвард.
19. Неділя Квітна — Вінгвард.
23. Страсний Четвер — Служба Божа, Вечірня о год. 9-ій ранку — Рама.
24. Страсна П'ятниця — Винос Плащаниці о год. 9-ій ранку — Рама, Вінгвард.
25. Велика Субота — Свячіть о год. 7-ій вечора — Вінгвард.
26. Неділя — Вінгвард.
(Свячіть) — Вінгвард (Свячіть).
1-ій по полудні — Вінгвард.
2-ій по полудні — Вінгвард.
3-ій по полудні — Вінгвард.
Велика субота — Посвячення пасок по полудні о год. 3 — Рама.
5-ій — Фростон.
7-ій — Вагнон
9-ій — Вінгвард.
Великa Субота. Пасхальна Вігілія і посвячення пасок о год. 11-ій ночі в Ваґнон.
Утреня і Св. Літургія і посвячення пасок о год. 9-ій в Вінгвард.
27. Світлий понеділок — Вокбек.
28. Світлий вівторок — Клер.
Box. 444 — Tel. 836-2148
Wadena, Sask.

о. ЮМУРНА ЩЕРБАНЮ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Заупокійна Служба Божа. Вечірня й Свячіть о год. 8-ій вечора.
6. Неділя — Торсбі.
11. Субота — Заупокійна Служба Божа Вечірня й Свячіть в Брудерґайм о год. 8-ій вечора.
12. Неділя — Брудерґайм.
19. Неділя (Цвітна) — Кемрозе.
24. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці о год. 9 в Калмар, о годині 5ій вечора в Сасквей.
25. Велика Субота о год. 6 вечора — Свячення Пасок в Калмар, в 11 год. ночі в Бруклендбенк.
26. Неділя. Великодень, о год. 9-ій ранку Служба Божа в Калмар.
27. Світлий Понеділок — Катрін.
Адреса: 9538—100 Ave., Edmonton, Alberta.
Телефон: 423-6663

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

4. Субота — Мейбервіл, Свячіть і Служба Божа о год. 9.30 ранку.
4. Субота — Сан Лейк, Вечірня й Свячіть о год. 7.30 вечора.
5. Неділя — Сан Лейк, Служба Божа о год. 6.30 ранку.
7. Вівторок — Стівен, Благовіщення. Свячіть о год. 9-ій ранку.
8. Середа — Гвес, Повалок о год. 7.30 вечора.
11. Субота — Арран, Свячіть і Служба Божа о год. 9-ій ранку.
12. Неділя — Гвес, Свячіть і Служба Божа о год. 9-ій ранку.
18. Субота — Кобург, Свячіть і Служба Божа о год. 9-ій ранку.
19. Цвітна Неділя — Норвей, Свячіть і Служба Божа о год. 9.30 ранку.
23. Четвер — Стедакес, Страсти о год. 7.30 вечора.
24. Велика П'ятниця — Винос Плащаниці: Арран о год. 2 по полудні; Сан Лейк о год. 4 по полудні; Стівен о год. 6-ій вечора; Стедакес о год. 7-ій вечора; Гвес о год. 8-ій вечора.
25 Велика Субота — Свячення Пасок: Мейбервіл о год. 4 по полудні; Кобург о год. 6-ій вечора; Арран о год. 7-ій вечора; Норвей о год. 8.30 вечора.
26. Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 12 ночі в Стівен.
Вокседоть — Свячення Пасок: Стедакес о год. 8-ій рано; Гвес о год. 6-ій рано; Довбурн о год. 7-ій рано.
26. Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 8-ій рано — Сан Лейк.
27. Великий Понеділок — Стедакес, Служба Божа о 9-ій год. рано.
28. Великий Вівторок — Едмонтон, Служба Божа о 9-ій год. рано.
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 106-2.

АДРЕСА КАНЦЕЛЯРІЇ
Chancellory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го КВІТНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., APRIL 15, 1970. ЧИСЛО (2122) 8

МОСКВА Й ІСТАМБУЛ ОДНОДУШНІ?

АТЕНАҐОРАС СХВАЛЮЄ ПРИЧАСНУ ЄДНІСТЬ З КАТОЛИКАМИ

СПІЛЬНА ЧАША В НАСЛІДОК ВІДКЛИКАННЯ АНАТЕМИ З 1054

Вселенський патріярх Атенагорас І, якого вважають престижевим провідником православного світу, і який 1967 р. видав „спеціяльне Послання — Декрет, стверджуючи старинний православний принцип про недопустимість причасного єднання з еретиками, — недавно заявив, що він схвалює рішення Московської Патріярхії допускати до Таїнства Причастя римокатоликів. Атенагорас пояснює це з відкликанням ним і папою Павлом VI церковної анатеми з 1054 року. Проте, коли Собор Американського Екзархату Антіохійської Патріярхії взиві 1969 р. офіційно звернувся до патріярха Атенагораса і папи Павла VI про вияснення, що саме вони мали на увазі, коли анатему з 1054 р. відкликали, — досі ні Атенагорас, ні папа ніякої відповіді не дали. Цього вияснення домагалася одна з помісних Православних Церков!

Відкликання анатеми з 1054 р. не апробувала ні одна з помісних Православних Церков, і коли Московська Патріярхія проголосила своє рішення про допускання до Причасти католиків, — вона відкликання згаданої анатеми навіть не згадувала. Одначе патріярх Атенагорас заявив, що то саме відкликання згаданої анатеми уможливлює співкування в Причасті православних з католиками. Про це з Атен новинарська агенція РНС подала слідуючий рапорт:

ІНТЕРВ'Ю З ПАТРІЯРХОМ АТЕНАГОРАСОМ

АТЕНИ (РНС) — Вселенський патріярх Атенагорас схвалив спільне причастя православних з католиками, як про це повідомляє грецький щоденник „Етнос". Кореспондент згаданого часопису відбув у цій справі інтерв'ю в Істамбулі Туреччині, саме тоді, коли в Греції проти спільного причастя з католиками ставлять сильний спротив. Така реакція

(Закінчення на 2 стор.)

Православні Церкви проти американської автокефалії

ДЖОРДАНВИЛ, Н.Й. (РНС) — Синод Російської Зарубіжної Православної Церкви проголосив домагання, щоб договір між Російською Американською Митрополією і Московською Патріярхією про Американську Автокефалію був відкликаний, та щоб Митрополія повернула єдність російських православних емігрантів. Якщо провід Митрополії не послухає того домагання, „Церква поза межами Росії усуне всякі можливості молитовного єднання з Митрополією" і сповістить про те голови усіх 14 незалежних Православних Церков.

Російська Зарубіжна Православна Церква є під проводом митр. Філярета й нараховує між 60 до 80 тисяч вірних.

З інших Православних Церков, проти Американської Автокефалії виступили Патріярхії Константинопольська і Болгарська та провід Православної Церкви в Греції.

Драма Страстей спотворює фасет історії Христа, каже жидівська студія

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Порівняльна аналіза текстів Оберамергауської Драми Страстей Христових 1960 і 1970 років, опублікована Американським Жидівським Комітетом, показує, що виправлений текст Драми і далі залишається ворожий для жидів.

Виправлений текст представляє „негативне зображення Юдаїзму першого століття, необґрунтоване вображення жидівського народу, як противників Ісуса, і принципове жидам колективну провину за розп'яття".

Це, каже президент Американського Жидівського Комітету П. Гофман, суперечить політиці Другого Ватиканського Собору, який „зрікся будь-якого християнського учення, яке увічнювало б міт про збіркотну жидівську провину за смерть Ісуса, і будь-які інші вчення, які живили б ненависть і упередження проти жидівського народу чи юдаїзму".

(Директор оберамергауської вистави 1970 р., Прайшінгер, заявив був, що те, що можна було усунути з тексту Драми, — те зроблено, але того, що взяте з Біблії, — не змінено. Тоді Прайшінгер сказав: „У Біблії таки є терпкі слова про жидів...").

Жидівська артилерія обстріляла християнський цвинтар

КАІР (РНС) — З великою огидою каїрське радіо подало вістки про те, що ізраїльська артилерія взяла під обстріл християнський цвинтар в Ізмаїлі. Цей ізраїльський вчинок египетське радіо назвало безпрецедентним в Історії.

Радіо Каїр закликало світ „засвідчити такий степень зухвалости й задирливости, що на нього спромагається ізраїльський мілітаризм, не зважаючи на ніякі святощі".

(Єгиптяни визнають магометанську релігію, яка дуже шанобливо відноситься до тлінних останків померших людей).

„Дано, бо треба дати"

СТЕПАН БРИГАДИР ЖЕРТВУЄ НА КОЛЕГІЮ $1,000.00

Ось недавно Колегія Св. Андрея одержала листа від п. Степана Бригадира з Едмонтону, в якому він повідомляє, що вислає пожертву на Колегію Св. Андрея банковим переказом (драфт) у сумі тисячу долярів. По звичаю Колегії, ми вдялися до шановного жертводавця, п. Бригадира, щоб подав короткий життєпис, а рівночасно й фотознімку для вміщення у „Віснику" разом з проголошеним сумм пожертви.

Замість життєпису й фотознімки, п. С. Бригадир написав дуже цікавого листа. Не цитуємо його дослівно, а хочемо передати гадку висловлену в ньому.

Пан Бригадир говорить прямо, що він жертвує тисячу долярів з душі, бо Колегію треба піддержати. На Колегію вже внесли свої пожертви різні люди доброї волі, і при цьому п. Бригадир хотів внести й свою цеглину до неї. Коли Колегія бажає проголосити жертву в „Віснику" — це справа Колегії, але він не бажає почестей, чи особистої реклями.

При цьому треба зазначити, що жертводавці на зразок п. Бригадира були з найдавніших часів. Були люди, що глибоко оцінювали певну інституцію, вносили великі фінансові пожертви на підтримку її. Були випадки, що люди ставали в обороні поважної справи, і, обороняючи, самі ставали жертвою. Такі виросли й віддані люди є і сьогодні, в поміж ними наявний зразок — це пожертва п. Степана Бригадира.

Колегія глибоко шанує скромність і розуміння шанованого жертводавця. Подякувати йому можемо думкою із Св. Письма: **Добро. що людина робить тяжко, Господь Бог віддає прилюдно.**

Щиро дякуємо п. Бригадиру за княжий дар на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі і бажаємо, щоб Милосердний Господь нагородив шановного жертводавця Своїми милостями.

Управа Колегії

Комуністи виясняють, за що арештовано священика

ПРАГА (РНС) Понад тисяча словацьких селян вчинили заворушення в знак протесту проти арешту о. Альбіна Сеня, римокатолика. Його арештували на початку березня за „низку доповнених злочинів". Коли його арештували, то селяни протестували, а жінки навіть побили членів поліції. Повторні протести селян нічого не помогли. Комуністичний часопис „Руде Право" подає, що отця А. Сеня арештовано, між іншим, за те, що він від 1968 р. проповідував проти жидів, назвав їх „проклятим народом" та хвалив Гітлера, який їх винищував.

Атенагорас схвалює причастя єдність...

(Продолжение із 1-шої стор.)

в Греції була викликана рішенням Московської Патріярхії допускати римокатоликів до всіх Таїнств Православної Церкви.

Патріярх Атенагорас, згідно з повідомленням, займав прихильне становище до поміщання в Причасті з католиками в наслідок взаємного відхилкання анатеми в 1054 р., що зробили одночасно Атенагорас і папа Павло VI 1965 р.

АТЕНАГОРАС ВИСЛОВЛЮЄ ПРИВАТНУ ДУМКУ

Згідно з повідомленням часопису „Етнос", патріярх Атенагорас висловився за спілкування в Причасті православних з католиками без уваги на рішення в цій справі Синоду Московської Патріярхії, а зробив він це незалежно з підкресленим, що це є його „приватна опінія".

З. Р. В. — У цьому випадкові патріярх Атенагорас послужився, правдоподібно, православним принципом, відомим під назвою „теологумена", який дає право православному вірному висловлювати свою особисту думку чи погляд в імені своєму власному, але не в імені Церкви. В імені Церкви Атенагорас висловився в цій справі 1967 р. і тоді офіційно заявив, що поміщання в Причасті православних з католиками недопустиме, — ред.

Патріярха Атенагораса вважають „першим між рівними" первоієрархами всіх 14 автокефальних Православних Церков, над якими він ні адміністративної, ні дисциплінарної контролі не має.

В своєму Посланні проти поміщання в Причасті з католиками, виданому в квітні 1967 р., патріярх Атенагорас перестеріг, що Православна Церква не вважає спілкування в Причасті ознакою екуменічних відносин, а тому й його між інославірними не допускає, бо, згідно з наукою Православія, єднання в Причасті означає повне поєднання у Вірі між тими, які до спільної Чаші приступають.

ЕПИСКОПИ ОСКАРЖУЮТЬ ПАТРІЯРХА В ЕРЕТИЧНОСТІ

Як тільки дані з інтерв'ю кореспондента часопису „Етнос" з патр. Атенагорасом були подані до прилюдного відома, а в тім були подані думки Атенагораса в справі допустимости одруження священиків після висвяти, а також зміцнення священиків від обов'язкового носіння ряс, бо, каже Атенагорас, „священик є священиком без ряси, і ряса священиком нікого не робить", — то деякі грецькі епископи заявили, що вони спинять поминання ім'я Атенагораса по церквах у своїх епархіях. Однак Повноієрархи Православної Церкви в Греції заявив, що він покличе тих епископів, щоб вони висловилися в цій справі краще, отже їхнього рішення виключити ім'я патріярха з молитовного згадування він не сказав.

ВАТИКАНСЬКИЙ ПОГЛЯД НА ПОМІЩАННЯ В ПРИЧАСТІ

Синод Московської Патріярхії своє рішення допускати католиків до всіх Православних Таїнств ухвалив 16 грудня 1969 р. 7 січня 1970 р. Ватикан оприлюднив свій документ у справі спілкування католиків у Причасті і в „спільних" Богослуженнях з не-католиками, яким підтвердив заборону католикам причащатися з одної чаші з християнами інших віроісповідань (гляди „Вісник" ч. 3. 1970). У тому документі Ватикан заявив, що дискусії з не-католиками „ще не дали наслідків, які можна було б застосовувати обидвома сторонами. Там же підкреслено, що поки можна думати про інші способи щодо поступовань у справі спільного причастя, треба встановити ясно, що кожна зміна в цій справі мусить статися „у межах тотальної згоди щодо ісповідання Віри Церкви". Таке саме офіційне становище до поміщання в Причасті займає й Православна Церква. А тому, що ісповідання Віри в Православній і Католицькій Церквах відмінне, тому й причастя з спільної чаші між ними неможливе.

З проголошеним вищезгаданого Ватиканського документу проти спілкування в Причасті з не-католиками, Ватиканський Секретаріят сприяння єдности християн пригадав був, що вже були випадки, що католики причащалися разом з некатоликами; тоді згадано було Париж, Упсалу й Медельну, проте не згадано було Риму; у жовтні 1969 р., коли по Римі гуляв митрополит Нікодим Ротов, відвідував папу і він з ним, а також з провідними членами Секретаріяту сприяння єдности християн тайні переговори, — тоді Нікодим відслужив у російському уніятському центрі в Римі — в центрі „московського католицизму" т. зв. „Русіконі", Літургію і покликав до причастя присутній ватиканський персонал і вони від нього запричастилися. Одначе того випадку з проголошеним згаданого Ватиканського документу не згадано. Коли ж митр. Нікодим Ротов повернувся в Москву і там „переконав" Синод Московської Патріярхії і здобув його офіційну ухвалу на допуст до Православних Таїнств римокатоликів, що сталося 16 грудня 1969 р., — тоді не встрепів і Ватикан і 7 січня 1970 р. перестеріг католиків, що таке поміщання в Таїнствах ще не допустиме. Але в Ватикані були й такі, які прославили рішення Москви.

США стали віч-на-віч з наркотичною катастрофою

ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ (РНС) — Американський представник до Економічної й Соціяльної Ради ОН, В. Кочніг, заявив, що наркотична проблема в Америці грозить „національною катастрофою". Він сказав, що наркотична епідемія набирає дуже поважних пропорцій, і що вона не знає державних границь. Противділяти проти цієї епідемії повинна організація ОН з усіма своїми агенціями; вона повинна зосередити свою увагу на виробництво і пачкарство наркотиків, сказав В. Кочніг.

Делегати СССР і Болгарії виступили проти пропозиції В. Кочніга, і заявили, що в їхніх країнах наркотичної проблеми немає. „Наркотична проблема... є продуктом хворого суспільства", — настоювала Е. Гаврілова, делегат з Болгарії.

Патріярх Константинопольський захворів — турки заворушились

ВІДЕНЬ (РНС) — Вселенський патріярх Атенагорас І, якому сповнилося 84 роки, захворів і 30 березня ц. р. був завезений у лікарню в Відні, Австрія. Лімар патріярха, д-р Карл Фелінгер, 3 квітня сказав, що Атенагорас „почувається дуже добре і є в доброму настрої". Згідно з його передбаченням, патр. Атенагорас може вийти з лікарні за тиждень часу. На що саме занедужав Атенагорас, д-р К. Фелінгер не хотів сказати.

Тимчасом, як повідомляє агенція РНС з Атен, Греція, проти-християнські сили в Туреччині використовують недугу патріярха і починають наступ на Православіє, як на „гніздо, в якому заховується візантійський дух".

Турки завоювали Константинополем 1452 р. і від тоді Вселенська Патріярхія була іграшкою в їхніх руках. По Першій світовій війні осідок Вселенської Патріярхії в Істамбулі (так турки перезвали Константинополь) був забезпечений міжнародним договором, але це не спинило турків робити всякі бешкети то проти Патріярхії, то проти православних вірних. Лише під кінець любого ц. р. турецький сенатор Ахмед Ільдіз у Сенаті сказав, що Патріярхія — це „гніздо, в якому ховається візантійський дух". Уже тоді Ільдіз говорив, що наступником Атенагораса може бути тільки така людина, якої побажає Туреччина.

Газетну кампанію проти Патріярхії ведуть турецькі щоденники „Єні газете" та „Кумгуріет"; вони провадять лінію сенатора Ахмеда Ільдіза.

Згідно з міжнародніми договором з 1922 р., на становище патріярха Константинопольського може бути обраний тільки турецький горожанин і такий, на якого погодиться Туреччина і Греція. Проте Атенагорас був посадженний на патріярший престіл, не будучи турецьким горожанином. (Про це дивись „Вісник" за 15 лютого 1970, ст. 10).

Поки Атенагорас перебуває в лікарні, його патріярші обов'язки виконує Мелітон, Митрополит Халкидонський. Уже були висловлювані здогади, що наступником Атенагораса буде цей же митрополит Мелітон.

Боротьба проти продажі порнографічної літератури

СТ. ПАЛ, Мінн. (РНС) — Група громадян, під проводом католицького священика Ч. Страка, внесли домагання до міських властей, щоб вони закрили одну нову крамницю в Ст. Пол, яка продає порнографічну літературу.

На відмовку властителя крамниці, що така література продається тільки дорослим, о. Страк заявив, що до крамниці були послані юнаки і вони свобідно оглядали різні фільми і купували, що хотіли.

Міські власті прийняли протестуючу групу прихильно, а мейор міста висловив надію, що власники крамниць, які неприлучну літературу продають будуть приведені до відповідальности.

Англіканський орган боронить „антисеміта"

ТОРОНТО (РНС) — Орган Англіканської Спільноти в Канаді, „Да Канедіен Чорчман" став в обороні пастора А. Фореста, редактора „Юнайтед Чорч Обзервера", який став жертвою наклепів та обвинувачень в анти-семітизмі з боку жидів.

Англіканський орган узяв під захист А. Фореста в своїй редакційній під заголовком „Критики ізраїльської політики ризикують очорненням в антисемітизмі".

Пастор А. Форест, редактор органу „Юнайтед Чорч" відомий з своєї критики ізраїльської політики відносно палестинських вигнанців. 24 березня ц. р. він виступив був з пропозицією „апатканізувати" Ізраїль на зразок папської держави Ватикан. Армію Ізраїля, на думку А. Фореста, треба звести до функцій Швайцарської Гвардії, яку в церемоніях використовує папа.

Тоді він сказав: „Ми церквою змінюємо наші взивання про милостиню, а домагаємося справедливости для палестинців.. .сама зловісність сіоністичних атаків на тих, хто підносить голос проти ізраїльської політики, вказує на те, що дедто таки е перелякний", продовжував пастор А. Форест. Тоді він кореспондентам сказав, що він не е проти існування Ізраїля, але краще волів би бачити демократичну Палестину, в якій жиди, магометани й християни могли б жити на рівних правах.

Саме за те він попав під сильну критику з боку жидів.

У своїй оборонній статті редактор англіканського органу, Гю МкКалам, пише, що ставлячи спротив комуністичній філософії, або закордонній політиці Москви — це ще не те, що б бути антиросіянином. Одначе, пише він, „самозванні охоронці правди на Середньому Сході готові хилозловити й очорнювати, як анти-семітів будь-кого, хто посміє стати проти філософії сіонізму".

Неанґліканський рух за продовження англіканства в Канаді

ВІННІПЕГ (РНС) — Деякі круги канадської „Юнайтед Чорч", які побоюються що Генеральна Комісія Поєднання Англіканської і „Юнайтед" (об'єднання деяких протестантських спільнот в одну спільноту — „Юнайтед Чорч оф Канада") взяла „секуляристичний і соціяльний" напрямок, — готові стати за „продовження Англіканської Спільноти".

Таку заяву кореспондентові новинкарської агенції РНС зробили пастори Моріс Гардман і Дж. Гібсон у Вінніпезі. Згідно з їхньою заявою, у справі продовження Англіканської Спільноти в Канаді, якщо б так між англіканами і об'єднанцями настало поєднання, — плани вже розроблені.

З боку англіканців, найсильніший спротив поєднанню ставиться англіканами міста Вінніпегу, Ман., і Пітерборо, Онт.

Плани на об'єднання англіканів і об'єдниців в одну спільноту будуть готові 1972 р., а саме поєднання повинно наступити не раніше 1974 р.

Пастор Гардман сказав, що в планах на продовження англіканства в Канаді пороблено заходи і на те, щоб його забезпечити єпископами в апостольському переемстві.

З ПРИВОДУ ПОЄДНАННЯ В КУЛАХ ЗАСМІЄТЬСЯ САМ САТАНА

Далі пастор Гардман сказав, що між Англіканською Спільнотою і „Юнайтед Чорч" існують непоборимі розходження, отже в одно ніяк їх звести не можна, проте, каже він, „індивідуальні бюрократичні процедури" до поєднання доведуть.

„Переговори про поєднання не завдають ніякої відради ні англіканським, ні об'єднавським противникам" поєднання, каже пастор Гардман. Широке суспільство, опінію якого репрезентує преса, обдає якимсь глумливо-огудним почуттям, і навіть ті, які до поєднання змагають не показують ніякої радости. Пастор Гардман закінчив свій коментар словами: „Якщо є хто, що з приводу поєднання усміхається, — то ніхто інший, а тільки диявол, і то він у кулак сміятиметься з нього"...

Католицизм у Польщі ще не знав такого розвитку, як тепер

ВАРШАВА (РНС) — Намагаючись відкинути обвинувачення, що комуністичний режим у Польщі вмішується в життя Католицької Церкви, — варшавське радіо, на статистичних порівняльних даних між роками 1937 і 1970 показує, що навпаки: за комуністичного режиму Католицька Церква в Польщі зазнала великого розвитку, наприклад:

1937 р. Католицька Церква в Польщі мала 20 діецезій, 46 епископів та 11,193 різного нижчого духовенства: 1970 року в Польщі є 25 діецезій, 68 епископів та 18,242 нижчого духовенства.

1937 р. в Польщі було 5,152 католицьких парафій, 6,430 монахів та 17,830 монахинь; 1970 р. а Польщі є 6,287 католицьких парафій, 7,754 монахів і 27,897 монахинь. Одначе число католиків вірних у Польщі тепер є багато менше, як було перед Другою світовою війною.

Науковий успіх молодого українця

Академічні круги Манітобського університету поповнилися ще однією силою з-поміж українців, в особі професора Олега Герусе.

Проф. О. Герус недавно успішно здав докторські іспити при Торонтонському університеті та захистив докторську дисертацію, за яку здобув науковий ступінь доктора історичних наук. Д-р О. Герус спеціялізувався в області Центральної і Східньої Европи.

Д-р Олег Герус — це син митрофорного протоієрея нашої Церкви о. Сергія та добродійки Анни Герусів. Крім своїх професорських обов'язків у Манітобському університеті, д-р О. Герус є членом Сенату Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Дочка отця й добродійки Герусів — д-р Ірайда Тарнавецька, працює професором у Славістичному відділі Манітобського університету.

Світова Рада Церков місію занедбує

ЛОНДОН (РНС) — Занедбання СРЦ євангельської місії, а зосередження своєї уваги на місії соціяльній, стало предметом сильної критики з боку визначного англіканського богослова й настоятеля катедри Св. Павла в Лондоні, Англія, — канона Догласа Вебстера.

Канон Д. Вебстер сказав, що СРЦ у своєму рапорті з IV Асамблеї, що відбулися в Уппсалі 1968 р., ввесь наголос поставила на позбавлення мільйонів людей справедливости й рівности, але ані словом не згадала мільйонів людей позбавлених знання про Божественну любов, об'явлену людям в Ісусі Христі, й засуджених на життя в страху й заборонах фальшивої віри. Настав найвищий час звернути увагу на повне обмирщення (секуляризацію) поняття християнської місії, яку відводиться від її коріння в Св. Письмі.

„Якщо це буде продовжуватися далі, й ніхто того не спинить", говорив канон Д. Вебстер, „Церква не зможе мати якихсь виглядів на майбутнє, а Євангелія, замість того, що б її проповідувати, стане лише предметом розсліджь".

Далі А. Вебстер продовжував: „Місійний рух стрічається з кризою — не в грошах, чи людях, а в мотивах, у вірі... треба нових структур, нових кличів, нових відношень, але й того не вистачить". Християнська місія, як вона була порученa Церкві, основувалася єдино на тому, що Бог вдіяв і сказав в Ісусі Христі. Відкинь це — і місіонер остається без нічого, хіба справді йому залишиться просто годувати голодних, замість того, що б їм нести Хліб Життя.

Католицька Церква дякує комуністам за визволення

БУДАПЕШТ (РНС) — З нагоди 25-ліття визволення Мадярщини з-під нацизму, Лава Мадярських Католицьких Єпископів видала спеціяльну заяву, в якій говориться, що Католицька Церква участвує у „вдоволені й ентузіязмі" мадярських святкувань визволення, „і в святковому дусі з довір'ям глядить у спільне майбутнє" („спільне майбутнє" Католицької Церкви з комунізмом, — р. В.).

У заяві Лави Католицьких Єпископів сказано:

Советський народ, як той, „який у великій жертві визволив нас від фашизму... дав нам змогу не тільки що загладити нашу хибну минувшину, але й віднайти, як рівні партнери, наше місце у великій спільноті народів".

„Ми висловлюємо вдячність героїчному советському народові, і іншим народам, які брали участь у визволенні нашої країни, і за те, що він зламав фашистські кігті, і здобув для нас можливості існувати"...

(Мадярської героїчної, але й трагічної революції проти своїх „визволителів" з 1956 р. у заяві Лави Єпископів не згадано).

● У Мюнхені, Західня Німеччина, лікарі перещепили хворим нерви з двох померлих осіб. Операція вдалася — в обох пацієнтів нерви працюють нормально.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавниче Товариство Свята Покрова, Підтримане в Канаді 00.00 на рік. За границею — 00.00 на рік. Ціна одного числа в Канаді — 40 ц. в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published fortnightly by Holy Ghost Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 00.00. — Foreign — 00.00. Single copies: in Canada — 40c. in U.S.A. — 45c.

Адреса:

THE HERALD,

7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ЗА СТВОРЕННЯ КЛІТИН ДОБРОДІЙ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

(Під 25-ліття Колегії Св. Андрея в Вінніпезі)

У квітні 1946 р. Колегія Св. Андрея в Вінніпезі була зайнкорпорована, як академічна інституція Української Греко-Православної Церкви в Канаді, отже як така, наша Колегія вступила в останній рік свого першого чвертьстоліття. У квітні 1971 р. Колегія Св. Андрея з її Богословським факультетом „сповнить 25 років служення українському суспільстві, як виховна інституція взагалі, і як вишколювач нових кадрів духовенства для Української Православної Церкви зокрема.

Чвертьстоліття існування і праці Колегії Св. Андрея буде відзначено, і там буде що відзначити; навіть сама формальна сторона історії Колегії Св. Андрея — багата на епізоди, і то епізоди радісні. Проте, ні по формі, ні по змісті призначення Колегії Св. Андрея ще далеко-далеко не завершене. Колегія Св. Андрея була основана, утримувана й розвивалася до своїх теперішніх розмірів, дякуючи патріотичній жертвенності українського суспільства, зокрема вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді; по своєму зовнішньому вигляді, Колегія Св. Андрея — імпозантна, але крім того, і це багато важливіше, — вона повинна стати імпозантною і своїм академічно-виховним змістом. А на це треба фондів.

Досі, окремі більші жертводавці, Громади Української Греко-Православної Церкви в Канаді, а останньо — Орден Св. Андрея помагають Колегії двигати тягар її обов'язків перед українським суспільством, а зокрема перед Українською Православною Церквою, і вся ця жертвенність буде відзначена в 25-ліття Колегії; тоді можуть бути зголошувані й різні індивідуальні зобов'язання для Колегії, записи тощо. Усе це можна передбачувати, що так буде зроблено. Але, як гарно було б, коли б так на відзначення 25-ліття Колегії Св. Андрея в терені була зорганізована ціла сітка клітин добродіїв, — клітин з кількох осіб, які поставили б собі за постійну ціль збати про фінансову підтримку Колегії Св. Андрея? Така безпастайна акція могла б проявитися в різних формах, наприклад, у збірках при різних оказіях, у персональних контактах з потенційними жертводавцями негайними, чи такими, які в тестаментах могли б записувати частини чи й усе своє майно на Колегію і т. ін. Члени таких клітин були б постійною пригадкою про Колегію, про її завдання й потреби; а такого оприсутнення Колегії серед наших людей, особливо при відповідних оказіях, — конче потрібно, і якщо б на терені наших громад були вищезгадані клітини, які могли б це постійно робити, то не тільки доля самої Колегії Св. Андрея, але й доля українства в Канаді могла б мати вигляди на відрадніше майбутнє. Добре було б, коли б так люди почали про те думати й говорити вже тепер.

З ПРИВОДУ НОВИХ „ПАНПРАВОСЛАВНИХ" РУХІВ В АМЕРИЦІ

У „Віснику" за 1 серпня 1968 р. була надрукована редакційна стаття під заголовком **Американське „панправославіє"**; така стаття вже тоді була потрібна й не вимагала вона аж такої напруги, щоб її зрозуміти. Але два роки тому вона не була аж так актуальна, як може бути тепер, — тепер вона повинна бути і краще зрозуміла.

Згадану статтю викликав був не рух, а сам термін „панправославіє", який почав популяризуватися в дечийому вжитку два-три роки тому. Крім згаданої редакційної, в „Віснику" були й інші статті, які вказували на повну туманність при послуговуванні терміном „панправославіє"; але на нього настала була якась „патріотична" мода, отже терміном „панправославіє" як хто хоче, так і послуговується ним досі, — хіба що може його витисне з газетного вжитку щось популярніше. А поки що ми, наприклад, недавно читали одну редакційну на тему злочинности в Америці, до якої, модно, був доданий епілог, у якому паралельно до злочинности в Америці поставлено пропагування деким з-поміж нас т. зв. „панправославія". Таки невинні просування „модного думання", хоч вони можуть бути і в добрій вірі, на жаль, можуть виявитися навіть дуже шкідливими...

Український Греко-Православний Церкві в Канаді рух за т. зв. „панправославіє" не потрібний, він є чужий її національній ідеології, і як би він десь у нас проявився, — наша Церква стане проти нього і в свою ідеологію його не допустить. Ця ідеологія основана на українському національному патріотизмі, — повторяємо: на **патріотизмі**, на засадах Православія і на священній культурі нашого народу; на нашій виразній національно-релігійній візії в світлі Св. Православія, і ця візія нікого т. зв. „панправославного" доповнення не потребує. Це знає наша Церква, а в тім і наше патріотичне духовенство, яке служить у Ній з любов'ю і посвятою, отже те духовенство не заслуговує на тяжкі закиди, що, мовляв, пропагаторами т. зв. „панправославія" серед нас є ніхто інший, як таки „декотрі наші священики"... Це треба вважати звичайним священофобством, — ніким іншим. Такі оскарження появляються саме в статтях авторів-секуляристів, бо чогось іншого в них вичитати не можна. Це шкідлива й безпідставна напасть на декотрих наших священиків", яких уже починають, також модно, посуджувати навіть в англізаторстві. Помаленьку, доди вміщують уже й наш теперішній Провід, який з „панправославієм" та з англізаторством має менше спільного, як

(Закінчення на стор. 5)

ЩО ВАЖНІШЕ: ЕКУМЕНІЗМ, ЧИ ЄВАНГЕЛЬСЬКА ЗАПОВІДЬ ПРО ЛЮБОВ?

Господь наш Ісус Христос сказав, що вся євангельська наука основується на заповіді про любов. А любов — це така сила, яка не знає ніяких обмежень, бо вона — сила „екуменічних" розмірів. Під впливом сили любови зникає навіть релігійний антагонізм, і це унагляднив Христос образом милосердного самарянина.

Отже цей „екуменізм" любови нам заповів Сам Ісус Христос. А любов — це пошана, вирозуміння до інших людей, служення їм і т. ін. Далі, любов — це жертвенна посвята навіть того, що в нас є найдорожче, наприклад, власного життя.

Відсутність любови серед людей відчувається дошкульно, отже на її місце поставили нову заповідь, — заповідь за майже нездійсненний екуменізм у розумінні поєднання християн в одно. Коли християнська заповідь про любов ставить перед її визнавців жертвенну самопосвяту, — в екуменізмі його визнавці майже скрізь ставлять свої принципи й очікують, щоб інша сторона, з уваги на екуменізм, якось тим принципам пристосувалася, а від своїх, щоб відступила.

Ніхто і ніде не веде екуменізму під знаком посвяти; ніхто і ніде в екуменічному діялозі ще не сказав іншому: „якщо ти відступишся від того, чи іншого з своїх принципів, то я тобі поступлюся цим, або іншим, — щоб уможливити поєднання нас в одно". Ще не було повідомлень про те, щоб хтось десь в екуменічному русі з такою пропозицією виступив.

Серед нас також не раз лунають клічі про те, що екуменізм зобов'язує і нас, українців; але конкретним тут ніхто бути не хоче, і ніхто не каже, чим саме мали б поступитися, наприклад, православні українці, а чим уніяти, або й протестанти, щоб всіх українців звести в релігійне одно. Отже до самого екуменізму і в нас кличуть, а про звичайну людяність, про християнську любов, про повагу й пошану до інших, про вирозумілість до людей і в нас розмов ще не було й немає...

(Закінчення в 4 стор.)

наші уніяти з „московськими православієм", які — цим - терміном так зручно вміють послуговуватися.

Наших священиків не треба аж в газетах обкидати підозрами, це дуже поганий засіб боротьби з їхніми пропагованими „панправославіє"; з „декотрими" священиками, які розмовляють б з ідеологією нашої Церкви, Провід Церкви вже дасть собі раду; але він не готов допускати до того, щоб наших священиків кривдили то священофобськими резолюціями, то холодними секулярними статтями по газетах.

З творенням газетних опудал треба бути обережним, бо вони викликають мильні враження і вводять людей у блуди; такі опудала т. зв. „панправославія" та невідомого в нас досі англізаторства попадають уже навіть у „нові книжки" та статті різних авторів, як існуючий у нас факт, проти якого, очевидно, треба повести доктринальний наступ. Це — доктринально (и воно в нас таке розповсюджене, таке популярне!) і воно доводить до неймовірних речей та уявлень. Ось, наприклад, такі наші уроєні опудала викликали велику статтю п. Т. Майорова, що недавно була поміщена в „Гомоні України", в якій явний український атеїст прославляється православним церковним дячем і т. ін....

Це — між іншим. А через те, що якраз тепер в Америці є висланець в Москви митрополит Нікодим Ротов, який має довершити діло з проголошенням Американської Автокефалії — не „панправославної" а „панюрисдикційної", а це дасть ще більше спонук говорити саме про т. зв. „панправославіє", — нижче, для вияснення суті діла в цій справі, ще раз друкуємо редакційну, яка була надрукована в „Віснику" майже два роки тому під заголовком:

АМЕРИКАНСЬКЕ „ПАНПРАВОСЛАВІЄ"

Термін „американське панправославіє" вживають в ось такому значенні: мовляв, ширяться такий рух, метою якого є створити на західній півкулі одну Православну Церкву, до якої належали б православні люди різних національностей.

У цьому випадкові до речі буде пригадати такий старий вислів: „Якщо б ми порозумілися щодо значення тих слів, які ми вживаємо в дискусіях, то в багатьох випадках потенційні дискусії закінчилися б ще перед своїм початком".

Як довго слово „церква" вживається аж у трьох значеннях, так довго треба знати всі ці значення згаданого слова, коли ми ним послуговуємося та рішаємося вести дискусії, з якими це слово пов'язане.

1. Слово „Церква" означає Містичне Тіло Христове, Головою якого є Ісус Христос. До Містичного Тіла Христового належать усі ті, що правдиво сповідують Заповіти Христа, тобто визнають їх так, як навчає Православна Віра Христова. Єдність Містичного Тіла Христового під єдністю Його Голови, Ісуса Христа, окреслена догматом: „Вірую в Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву". — У світлі цього догмату стає ясно, що термін „пан-православіє" („всеправославіє") є нелогічним, і він протиправославний. Хто говорить про „панправославіє" („всеправославіє"), той автоматично визнає можливість існування „не-панправославія". Допускати ж можливість існування так званого „не-панправославія" — це значить допускати можливість існування такого „православія", яке б не визнавало згаданого догмату („Вірую в Єдину, Святу, Соборну й Апостольську Церкву"). Не може бути „панправославія" й „не-панправославія", бо є лише Православіє, в якому автоматично й конечно імплікується Єдність Православія, як це окреслено вищезгаданим догматом, бо ж Єдність Православія — це Єдність Містичного Тіла Христового в Єдністю Його Голови — Ісуса Христа.

2. Словом „Церква" також називають кожну спільноту, що складається з людей православного віросповідання і об'єднана своєю власною церковною юрисдикцією, тобто канонічним головством адміністративного характеру. Основою значення слова „Церква" в цьому випадкові є **канонічна юрисдикція**, тобто церковно-правне очолювання адміністративної організації даної спільноти православних християн. Первоієрарх очолює не Церкву в містичному аспекті, тобто не Містичне Тіло Христове, не Істоту **Церкви**, а очолює лише адміністрацію Церкви і ту **Форму Церкви**, що належить до Єпископату, який має апостольське переємство (сукцесію). Православіє завжди дозволяло й тепер дозволяє мати місцеві юрисдикції, тобто незалежні церковні (автокефальні) "адміністрації, бо справа адміністрації не імплікується в дефініцію Віри й субстанцію Містичного Тіла Христового. А Містичне Тіло Христове є єдине, неподільне, вселенське. Коли дана особа має апостольське переємство, тобто є вона канонічним єпископом, то у своїх правах пильнування правдивої **Форми Церкви** вона є незалежною від усіх інших єпископів так, як були один від одного незалежними самі апостоли Христові. Наприклад, кожен канонічний єпископ є незалежним у своєму канонічному висвячуванні на священників тих кандидатів, що достойні цього. Цей приклад відноситься до конечної й незмінної **Форми Церкви**. Звичайно, подібних справ є більше. Коли ж ідеться про адміністрацію, то кожна спільнота православних має виключне право, наприклад, розпоряджатися своїм майном, запрошувати собі канонічних єпископів, пропонувати своїм епископам достойних кандидатів на єпископів і на священників, щоб їх рукоположили канонічні єпископи. Цього роду адміністративні справи — це справи юрисдикції, і в цьому відношенні кожна більша спільнота православних християн може бути незалежною від юрисдикції іншої спільноти.

Справа юрисдикції не має нічого спільного з православними догматами, не має нічого спільного з самою Істотою Православної Віри, отже тому-то в аспекті юрисдикції не можна говорити або про „пан-православіє", або про „не-пан-православіє"; - натомість тут можна говорити або про „пан-юрисдикцію", або про „не-панюрисдикцію".

Ті особи, що нелогічно і всупереч істоти Православної Віри, всупереч її догматів, послуговуються словом „панправославіє", мають на увазі не справу Церкви як Містичного Тіла Христового, а тільки справу юрисдикції; вони або є за тим, або є проти-того, щоб автокефальні православні спільноти різних національностей тут, на західній півкулі, з'єдналися в одну адміністративну спільноту, тобто щоб створити собі одну юрисдикцію. Отож, у цьому випадкові можна й треба говорити або про „панюрисдикцію", або про „не-панюрисдикцію", але не про „пан-православіє", або про „не-панправославіє".

3. Словом „церква" також означуємо православний храм, тобто православний дім молитви.

Звичайно, непорозумінь було б менше, якщо б слово „Церква" вживати лише для означення Містичного Тіла Христового, а для означення юрисдикції та дому молитви (храму) вживати якісь інші технічні терміни.

. . . . . .

Не тільки на ближче, але й на дальше майбутнє жодні вигляди на панюрисдикцію на західній півкулі не існують.

Звичайно, на ці теми можна й треба говорити й писати, але ці справи треба основно знати, щоб уникнути непотрібних термінів, цілячи в рух за панюрисдикцію, була мимохіть не влучати в релігію.

Еспанець Пабльо де Балестер буде православним єпископом

Як інформує англомовний православний журнал „Логос", о. Пабльо де Балестер, православний місіонер у Мексіко, найменований на єпископа Православної Церкви в Північній Америці.

Це буде перший єпископ Американської Грецької Архидієцезії негрецького походження. Отець Пабльо перейшов у православіє з католицизму (дивись „Вісник" за 1 березня ц. р. ст. 2). Він є автором книжки про Православіє, про яке він, між іншим, висловлюється так:

„Православіє — це та єдинока Церква, яка є вірним оборонцем Євангельської Віри, яка нічого не відняла, ані нічого не додала... Прийняти Православіє — значить обняти Віру Євангелій в її первісній прозорості; зберечувати його (Православіє) — значить стати апостатом від повноти Християнства" („Моє навернення на Православіє", стор. 107).

Редакція журналу „Логос", яка є в постійних напружених відносинах з проводом Грецької Архидієцезії, а особливо архіеп. Яковосом, новообраному єпископові Павлові проголосила „Іс пола еті, Деспота!"

Збереження старовинних манускриптів

КАЕС, Греція — Експерти Фундації Патристики Патріярха Атенагорася реблять мікрофільми вартісних манускриптів та інших скарбів двадцяти бібліотек на горі Афон. Досі вже зроблено 200 мікрофільмів та кольорових світлин з усіх 6 тисяч.

Представник Фундації вказав на величезну вартість цих матеріялів, бо вони не тільки збережуть ці вартісні тексти, але науковці цілого світу матимуть змогу користати з них, не приїжджаючи до Греції.

Онацький про „сектантську вузькість" митр. Іларіона

Недавно, один наш читач з Аргентини, прочитавши статтю проф. Є. Онацького „Про московське православ'я", прислав нам копію привіту Є. Онацького, якого він передав кардиналові Сліпому 1968 р. „Привіт" передруковуємо повністю, а також даємо маленький коментар до нього. Наш читач з Аргентини пише, що нижчеподаний привіт був опублікований в „Українському слові" ч. 33, за 22 вересня 1968 р., що виходить в Аргентині. Отже, перше — „привіт" Є. Онацького, який був доручений кард. Сліпому на летовищі в Буенос Айресі:

6-го вересня 1968 року.

До Їх Еміненції
Кардинала Йосипа Сліпого
Верховного Архиепископа
Української Католицької Церкви
Візантійського Обряду

Еміненціє, Ваше Блаженство!

Мені приємно й радісно — бодай дим шляхом — привітати Вас з приїздом на цю благословенну землю тен. Сан Мартіна Визволителя, що дала притулок і працю численним українцям, що мусіли з тих чи інших причин покинути рідні землі.

На превеликий жаль, стан мого здоров'я не дозволяє мені взяти участь в тих урочистостях, що в них наша національна спільнота в Аргентині виявляти-ме свою пошану і відданість Первоієрархові Української Католицької Церкви Візантійського Обряду, меценатові української культури і науки, довголітньому в'язневі московських безбожних гнобителів українського народу, непохитному Ісповіднику християнської віри.

Не маючи можливости засвідчити особисто і мої щирі почуття, намагаюсь зробити це бодай листовно.

Мені, православному українцеві, дуже прикро і боляче, що митрополит Іларіон, а за ним й інші православні Владики Канади й відношенні до Вас, їхнього брата у Христі й нації, мученого довгі літа за віру християнську і патріотизм український, виявили сектанську вузькість, не гідну українських патріотів і християн братолюбців, але й тішить мене, що митрополит Іван та архиепископ Мстислав у ЗСА зустріли й вшанували Ваше Блаженство, як належить.

Радісно мені також сконстатувати, що ваша тріюмфальна подорож по місцях українського поселення переконала кого слід про необхідність якнайскоршого створення єдиної незалежної Української Католицької Помісної Церкви на чолі з Патріярхом, — цього потребує не тільки добро самої тієї очолюваної Вами церкви, а й недооцінюваний досі престиж української нації. Створення Патріярхату Української Католицької Церкви прискорить, десть Біг, і об'єднання в Українському Православному Патріярхаті, Українських Православних Церков, тепер таких роз'єднаних.

З надією в такий щасливий вислід Вашої тріюмфальної подорожі прошу прийняти також побажання найбільших успіхів і в Ваших починах та діяльності на добро української науки й культури, а в обороні проти їх обмосковлення та фальшування в дусі безбожницького матеріялізму.

З найвідданою пошаною, поручаюсь молитвам Вашого Блаженства.

Євген Онацький

Буенос-Айрес 6 вересня 1968 р.

Наведений „привіт" Є. Онацького кардиналові Сліпому можна коментувати широко і з більше, як однієї точки погляду. Це зазначимо, але на „сектантську вузькість" Його Блаженства Митрополита Іларіона і інших членів Ієрархії нашої Церкви, мусимо дещо сказати.

І. Звідки взяв Є. Онацький відомості про те, що Митрополит Іларіон і інші Ієрархи нашої Церкви „виявили сектантську вузькість, не гідну українських патріотів і християн братолюбців" по відношенні до кардинала Сліпого? Справді „український патріотизм" і „християнське братолюбіє" Є. Онацького . . .

Є. Онацькому було „прикро і боляче" . . . А як міг прийняти такий „православний патріотизм" Є. Онацького перебуваючий у той час у лікарні Блаженнішій Митрополит Іларіон? Коли кард. Сліпий був у Вінніпезі, тоді Митрополит Іларіон лежав у лікарні Мізерикордія, і кард. Сліпий 24 червня ввечорі відвідав його. У той час Митрополит Іларіон навіть не мав змоги на прояв'лення пришитої йому Є. Онацьким „сектантської вузкости". Про це Є. Онацькому міг сказати сам кард. Сліпий.

2. До Преосвященного Владики Бориса прийшло було запрошення піти на зустріч з кардиналом Сліпим; але то не було запрошення його, як Ієрарха, а звичайне двомовне друковане запрошення, яке універсальний Комітет Привітання порозсилав скрізь. Єпископів запрошують інакше, звичайно окремими листами. До речі, коли кард. Сліпий перебував у Вінніпезі, Владика Борис очолював святкування 50-ліття Української Греко-Православної Церкви в Канаді парафію Шіго у Саскачевані, і це така була його „сектантська вузькість" . . .

Про все те були повідомлення в пресі, наприклад, про відвідини кард. Сліпим Митр. Іларіона „Вісник" подав ін-формацію в числі за 1 серпня 1968; „Привіт" Є. Онацького опублікований в „Укр. Слові" за 22 вересня 1968, — три місяці після побуту кард. Сліпого в Вінніпезі. Отже був час перевірити справу „сектантської вузкости" Митрополита. Іларіона. Але того Є. Онацький не зробив, досі Митрополита Іларіона ні інших наших Ієрархів за образу їхньої віроісповіди й національної гідности не перепросив, а навпаки готов підшити їм догану за 'вірність „московському православію".

Це справа не так прикра і болюча, як неймовірно дивна . . .

У числі за 15 вересня 1968 р. „Вісник" про відвідини хворого Митрополита Іларіона кардиналом Йосипом Сліпим подав другу інформацію, слідуючого змісту:

„Його Еміненція Кардинал Йосиф Сліпий в супроводі Митрополита Максима й їм. 24 червня відвідав в лікарні Мізерикордія (Вінніпег) хворого Первоієрарха нашої Церкви Блаженнішого Митрополита Іларіона.

Під час цієї зустрічі були: Голова Президії Консисторії о. Ф. Керпацький, місіонар нашої Церкви о. Є. Стефанюк і особистий секретар Владики Митрополита Іларіона п. І. Похильчук.

Розмова Первоієрархів відбулася в атмосфері приязні і добросердечности".

Отже про тодішній стан здоров'я Блаженнішого Митр. Іларіона знав кард. Сліпий. Як вручений йому „привіт" від Є. Онацького о оскарженням Митр. Іларіона в „сектантській вузькості не гідній українських патріотів" попав на сторінки аргентинського „Українського Слова", — не відомо. Очевидне те, що самі кард. Й. Сліпий знав, що Є. Онацький кинув на Блаженнішого Митр. Іларіона грубо неправдиве оскарження . . .

Калегія Св. Андрея гостила українців-професорів

ВІННІПЕГ — Спільними заходами Екзекутиви КУК і Колегії Св. Андрея, 2 квітня ц. р. в одній із зал Колегії відбулася товариська зустріч українців професорів і викладачів Манітобського університету та Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

На листі запрошених професорів було біля 45 імен українців, які викладають на різних факультетах Манітобського університету. Згідно з інформаціями екзекутивного директора КУК д-ра Кальби, на становищах професорів та лекторів у Манітобському університеті працює біля 60 українців.

У зустрічі взяв участь гість з Европи, ректор Українського Вільного Університету, д-р В. Янів. У своєму короткому слові він, між іншим, підкреслив потішаюче спостереження, що українська студентська молодь на чужині завершила етап розгублення і шукань, а визнає, що її природнім призначенням є розвиватися і працювати в межах українського світу. Це кладе основи під непередбачений до недавна оптимізм, сказав д-р В. Янів.

Отець д-р В. Кушнір, президент КУК, звернув увагу присутніх на великий виховний обов'язок українського професора. Професор українець має великий прикладний вплив на українця студента; через те в ньому повинна горіти іскра Християнства й українського патріотизму, і саме ця іскра має великий вплив на студентську душу. Такий був дух слова о. д-ра В. Кушніра.

Піх час зустрічі промовляв ректор Колегії Св. Андрея проф. Л. Томашук та проф. Я. Рудницький.

Такі рокові зустрічі українців академічного світу на терені Вінніпегу входять уже в традицію, а їх традиційним місцем стала Колегія Св. Андрея, яка, по словах о. д-ра В. Кушніра, наповнює українця дуже милими почуттям, який, ступаючи на її подвір'я, знає, що він ступає на землю української академічної інституції.

Цього річна зустріч українців членів академічного персоналу Манітобського університету відбулася серед незвичайно милої й приязної атмосфери.

● З урядової допомоги (велфер) частино або вцілості живе один мільйон канадців. Провінція Онтаріо в минулому році видала на цю допомогу 264 мільйони доларів.

ОГОЛОШЕННЯ
P. A. equipment for rent at reasonable prices. Phone: 338—6618, from 6 p. m. to midnight.

Що ж ви на це?, запитує читач редакцію

У понеділок 30 березня ц. р., редакція „Вісника" отримала від п. І. П., з Мелві, Ман., листа слідуючого змісту:

„В 100-ліття Манітоби, уряд нашої провінції запросив „бітлсів" Леннона і його дружину на урочистості 100-ліття Манітоби. Першими проти того заявились меноніти; пізніше в протесті виступили провідники баптистських церков міста Вінніпегу. А де ж наші Церкви?

„Де Українська Греко-Православна Церква в Канаді? Українська Греко-Католицька Церква? Римокатолицька та різні протестантські церкви, які є в Манітобі? Чому вони не звертають уваги на таку погань? . . .

„Людей на низький стопі це цікавить! Чи дійсно така погань має поширюватися між молоддю, яка й так уже зіпсута до пекної міри?

„Загально наша преса як церковна, так і світська мовчить. Що ж ви не це?"

І. П.,
Мелві, Ман.

Найперше, Шановному Авторові наведеного листа сердечна подяка за те, що він висловив свої думки саме у формі листа до редакції.

Що на запрошення Леннонів каже редакція „Вісника"? — Коротко, вони против запрошення „бітлсів", та це й закордонних, до участи у відзначеннях 100-ліття нашої провінції.

Щодо Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Греко-Католицької та Українських Протестантських Церков, — редакція „Вісника" є тієї думки, що всі Українські християнські Церкви могли б і повинні проявити у цій справі справжній екуменізм і запротестувати проти того спільним протестом.

Ми не покладаємо надій на екуменізм за поєднання українців в одній Церкві; але ми є за екуменізмом там, де він можливий, і за такий екуменізм, який є можливий. Як християни й українці, ми маємо моральний обов'язок відстоювати християнські моральні засади життя, виховання і поведінки; отже в даному випадкові ми всі разом повинні, бо це зовсім можливе, проявити однодушну акцію — у формі якоїсь заяви, чи протесту. Ні одному з згаданих вірospосібдань це не пошкодило б, а навпаки; так само, як не шкодить нам відстоювати загально українські інтереси, а навпаки, — це наш спільний національний обов'язок. Інша річ — це наші віроісповідні обов'язки, з якими треба поводитися обережно. Одначе, в усіх аспектах нашого життя: віроісповідного, загально християнського і національного ми всі повинні бути пройняті екуменізмом поваги, пошани й любови. Це наш національний, людський і християнський обов'язок.

Отже, проти запрошення Леннонів у нашу провінцію, — ми повинні запротестувати, — запротестувати одним „екуменічним" протестом.

Редакція „Вісника"

Володимиру Леніну й іншим гонителям Церкви — анатема!

Синод Зарубіжної Російської Православної Церкви 22 січня 1970 р. видав спеціальне розпорядження, згідно з яким по всіх парафіях цієї Церкви в Хрестопоклонну Неділю (29 березня ц. р.) після Літургії має бути відслужений Молебень в проголошенням анатеми (прокляття, віддання сатані) на Леніна. Форма анатеми слідуюча:

„Володимиру Леніну й іншим переслідувачам Христової Церкви, нечестивим відступникам, які підняли руки на Помазанника Божого, убивають священнослужителів, зневажають святині, руйнують храми Божі, мучать братів наших і осквернюють Батьківщину нашу, а на-тема!"

Цей виголос належить священнослужителеві. У відповідь на нього хор співає тричі: Анатема! Анатема! Анатема!

Після цього проголошується вічну пам'ять усім замученим большевиками православним людям," а також виголошується многоліття живим.

Так Синод Зарубіжної Церкви вареагував на заходи відбути цього року міжнародне відзначення 100-ліття з дня народження Леніна, — Леніна, як „великого гуманіста" . . . Про своє рішення Синод сповістив президента Никсона.

Шождо розпорядження анатемствувати Леніна в Зарубіжній Церкві, то не скрізь на це погодилися, наприклад, не відбулося вбно в парафії Зарубіжної Церкви в Вінніпезі, як „непідходяще духу нашого часу".

Згідно з даними Студентської Дослідчої Групи в Британії Колюмбії, Канада, комуністи за останніх 50 років знищили 70 мільйонів невинних людей, а в тім росіяни — 9,000,000, українців — 7,000,-000, козаків — 7,000,000, білорусів — 5,000,000 . . .

До 1932 року комуністи знищували 120 тисяч самого православного духовенства, а в тім цілковито знищили епископат і Православної Української Автокефальної Православної Церкви в Україні.

Міжнародні відзначення дати Леніна плянує всесвітня організація при ОН ЮНЕСКО; це мало б відбутися в днях 6 до 10 квітня ц. р. Люди з живою совістю протестують проти того.

У що не можуть повірити наші унияти

Торонтонський тижневик „Гомін України", за 28 березня ц. р., подав цікаві інформації про недавні відвідини Ватикану митрополитом Нікодимом та митр. Філаретом, але в заголовок тих інформацій поставив неймовірний запит: „Домовлення Ватикану з Москвою?" Виходить, що редакція згаданого часопису не може повірити, що домовлення Ватикану з Москвою може настати. Але з нижчеподаних інформацій, передруковуваних з згаданого часопису, виходить, що такі домовлення існують. Отже це не повинно нікого дивувати. Дивуватися, одначе, треба тим, що наші унияти всю совість за домовлення Ватикану з Москвою звертають на кардиналів Вілєбрандса, Урсі та Фюрстенберга тощо, але пани не згадують, ніби вірять, що домовлення Ватикану з Москвою могло статися без „благословення -пани . . . Інформації „Гомону України" передруковуємо повністю і без змін, — редакція „Вісника".

Як інформують з кругів російської еміграції у ЗСА, зараз після Синоду українських епископів прибув до Риму спеціальний представник московського патріярха, митрополит Нікодим (Ротов) для переговорів з папою Павлом VI. При співпраці кардинала Вілєбрандса, який є гарячим прихильником порозуміння і співпраці з Москвою, відбулися розмови митр. Нікодима, державним секретарем Ватикану і д. Ландіеші у папи.

Предметом переговорів були такі справи:

● Офіційне признання Ватиканом Московської патріярхії і обмін консулятвами.

● Згода Ватикану на відкриття двох патріярших парафій в Італії, якими ведідувати б православні священики В. Рожков і П. Вирка, які вже два роки вивчають католицьку богословію й італійську мову в Ватикані.

● Намовити Ватикан до співпраці в організовному Москвою Комітеті миру для розброєння Заходу.

● Нікодим вказував на небезпеку Ватикану „піддержувати українських сепаратистів", що їх очолює кардинал Сліпий, та білоруських сепаратистів під проводом арх. Сиповича. Згода Ватикану на того роду українські демонстрації, як було під час посвячення собору св. Софії, не єприяє співпраці в Московською патріярхією і советською владою, як теж суперечить політиці „екуменізму". Ставка — говорив Нікодим — на сепаратистів — від Петлюри і Скоропадського до Бандери — „ніколи не мала успіху".

Русофільську групу у Ватикані, що тягне до співпраці в Московською патріярхією, очолюють кардинали Вілєбрандс і Урсі. З ними є теж префект Східної Конгрегації кардинал Фюрстенберг.

Побував теж у Ватикані з тією самою місією, що Нікодим, Київський митрополит Філярет, що носить титул „екзарха України". Він очолює в Україні російську православну Церкву з патріярхом Алексієм. Італійська газета „Ло Секкіо" в 1 березня ц. р. писала про „Неймовірне втручання Ватикану в користь митрополита Філярета". Мова тут про те, що кардинал Вілєбрандс і голова Секретаріяту для християнської єдности А. Кассароль дуже старалися зєднати в італійської влади транзитну візу для митр. Філярета, який хотів поїхати до Барі, щоб, мовляв, віддати пошану св. Миколаєві, мощі якого зберігаються у цьому місті.

Згадана газета пише, що Філярета, який є ставленником Москви в Україні і противником кардинала Сліпого — голови УКЦеркви, Секретаріят для християнської єдности „гостив обідом, навіть о то він був заслуженим церковним достойником. Після обіду Філярет їздив автом на Віа Боччія, де нині висотіє українська католицька церква св. Софії, збудована за ініціятиви кардинала Сліпого для скріплення віри і національної свідомости українців - католиків. Це центр, де збираються деякі які українські католицькі єпископи, розкинені по

візору світ. Це основний український інтерес проти Москви".

Ми вважаємо доповнення Ватикану з Москвою є тепер наслідуванням в Українські римо-католицької Церкви? По містах і селах відкривають римо-католицькі парафії. Призначено навіть римо-кат. єпископа для України.

Українські Церкви — католицьку і православну Москва дальші переслідує. Вона не годиться на існування жодної української Церкви, а римо-католицьку допускає на Україні, щоб дезорієнтувати віруючих і до решти знищити УйЦеркву.

Передсобориа конференція у Саскатуні

У днях 27 і 28 березня ц. р. в Саскатуні відбулася передсоборна конференція духовенства і представників громад та складових організацій СУС. Цілюю конференції було „дати нагоду всьому нашому членству та місіях висловити свої думки про справи, які їх турбують у житті громад і Церкви взагалі; дати свої побажання й рішення до уваги наступного Собору нашої Церкви, який відбудеться цього року" (з повідомлення про конференцію).

В часі конференції відбувався говіння духовенства Саскатунської Місійної Округи. Всі богослужіння з нагоди конференції співав хор студентів богословської Комісії Св. Андрея з Вінніпегу.

У конференції взяли участь Владика Борис, прот. Ф. Мерлицький і о. д-р С. В. Савчук з Вінніпегу. Праці конференції складалися з проповідей та з дискусій.

Афонська гора проти єднання в Причасті з Римом

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Згідно з інформаціями грецького радіо, ченці Афонських монастирів виступили проти єднання в Причасті православних з католиками, а рішення Московської Патріархії, яка таке єднання допускає з боку Православної Церкви, вони осудили, як „прикличне й ухвалене без участи помісних Православних Церков і Вселенського Собору".

Афонські ченці, в числі 300, репрезентували 18 монастирів. На своєму спеціальному синедиці вони заявили, що неділя 15 березня ц. р. (Неділя Православія) мала бути на Афоні спеціальним днем молінь „за збереження дорогоцінних основ Православія".

(Чернеча Гора Афон є у юрисдикції патріярха Атенагораса, але й він останньо виявив „приватну думку", що співкування в Таїнстві Причасти православних з католиками допустиме. 1967 р., у спеціальному посланні в цій справі, Атенагорас заявив, що таке співкування, з боку Православної Церкви, — недопустиме).

● Каліфорнійський лікар Джордж Крістакіс заявив, що чоловіки в Америці їдять забагато яєць і „стейків". Він сказав, що така дієта є добра для „ковбоїв на пасовиськах", але для людей, прикованих до бюрка, вона смертельно небезпечна. Риба й курятина повинні заступити дві третини споживаного нами м'яса.

Московська Патріархія потвердила своє рішення в справі таїнство-обміну

МОСКВА (РНС) — У четвер 26 березня ц. р. радіо Москва проголосило, що Московська Патріархія вже вдруге потвердила своє рішення, що її священики будуть удільовати Таїнства римо-католикам, — там, де католицьких священиків немає. Радіо Москва передало слідуючу заяву Патріярхії:

„...Рішення (Московської Патріярхії — р. В.) буде мати добрий вплив на зміцнення братських відносин між Російською Православною Церквою і Церквою Римо-католицькою, й улегшить намагання в напрямі бажаного поєднання віри, якого волів Христос Спаситель".

(Новинкарська агенція РНС подає, що в СССР є біля 50 мільйонів вірних Православної Церкви та біля 12 мільйонів католиків).

Єзуїт говорить про проблеми сучасного священства

РИМ (РНС) — Сучасні католицькі священики почуваються, що вони ніби „чарівники", функцію яких є виконувати „магічні ритуали", подає єзуїтський часопис „Цівільта Католіка". Автор тих думок, о. Де Роза, каже, що така ситуація сучасного католицького священика настала в наслідок обмеження функцій священика (багато з них перейняли, спеціялісти лікарі, адвокати, психіятри і інші), прославлення світових вартостей у сучасним богослові та в наслідок загального упадку віри.

„Очевидно, така ситуація", каже о. Де Роза, „витворює у священика почуття, що його вважають свого роду „чарівником", завданням якого є виконувати обряди більш-менш магічної закраски".

(На жаль, католицьке розуміння ролі священика у виконуванні священодійств наводить на гадку свого роду „магічність". Не диво отже, що про це загорівши й єзуїти...).

● „Українське Православне Слово" ч. 3, 1970. подає, що в своїй відповіді на привітання кард. Р. Сіятого, під час посвячення собору св. Софії в Римі, папа Павло VI назвав кардинала Митрополитом Львівським, а не Київським і Галицьким, як це залобки називають його деякі українські католицькі журналісти.

● Д-р Ричард Фарр, уступаючий головa Американської Академії Алергії, промовляючи на зборах Академії, між іншим, заявив, що аспірина може бути небезпечною для багатьох людей, які її вживають. В опінії деяких лікарів аспіряна може перманентно пошкодити людині, — запримічено болі жолудка і навіть внутрішні кровотечі спричинені аспіриною. Цей лік може викликати в деяких осіб небажані побічні наслідки.

● Рада Безпеки остерігає жінок перед „міні" (довгими до землі) плащами і сукнями, бо вже було багато випадків покалічення на рухомих сходах, при всіданнях до автобусів, до підземок і т. п.

Ю. Стрижівський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

Дідунь встав, щоб пити попрощатися з людьми, встала й молодь та, подякувавши, подалася в глибину саду. А решта ще довго сиділи під оріхом і згадували давноминуле. Отець Миколай з Аврагана, що його батько, дід та прадід, один і другий, ще унівти, порохувавши в Дубиняцях та сусідній Безпечній, як пишеться в безпечнянській церковній візиті, в 1760 році, розповідав, де стояли старий дім, будинки, садок; як поміж дідунь посадили цього горіха, що оце під ним всі сидять; коли і хто прибудував дзвіницю до церкви та чому в Дубиняцях так незвичайно дзвонять: бам! вночі, вночі, вночі, бам! Це так з-польська, по уніятському; покійний дідунь були завзятий уніят, так звелів, та так воно й зосталося...

Незабором в ворота плебанії вкотився довгий віз-драбинях, вимощений доверху сіном, а на вові восьмеро людей, і коло кожного скринька або перев'язана торбина з чимось.

— Музики! Музики приїхали! — рознеслося під горіхом та в саду.

—Це звідки?

— З Чуднова.

— Ai!...

Почувши про музики приїхали, молодь похоплялася з саду (спершу панни, а потім паничі) переглядалися, чепурилися, ладнатися, до балю. Тітка Віра, ставши на порозі хаві, низької але просторої кімнати, нікого туди не пускала, а найвигіки під її управою ніччого, останній раз, сперши зало для балю: зачепивши босими ногами за прибиті до щиток ремінці, грасували та сковзалися по слизькій блискучій помості раз-у-раз балансуючи руками та регочучи, аж луна йшла по спорожненій для танців кімнаті.

— Заки пани танцюватимуть, то ми добре насковзаємося, ха! ха! ха! ха!

— А таки насковзаємося, — жвавідповідала київська — „баришня": — Поховайся но, Оленко, ще отам, у кутку. Так, так, так...

Соще повозі скинулося до вечірнього обрію, коли музики, вийшовши з екскринок і торбинок скрипки, флейту, кларнет, фагот, бас, і, звичайно, барабан та розсівшись в передпокою, сумежно з залею, несподівано для цих Дубиновець, вдарили полонез Огінського:

— Трам, тра-ра-ра-рам, трам, ра-ра-та, тра-ра-ра... Той самий полонез Огінського, що його грали музики в Чудновa отцеві Миколаєві й Аполінарії Павліні, отцеві Володимирові й Ірайді Павліні, як вони (давно тее діялося!) вертались з церкви після шлюбу, в Мочках ще....

Бо як бралися дідунь з бабунею, то ще не було того: тоді ще панувало старосвітське:

Благословіть, Боже,
Благослови, Боже,
І отець і мати
Своєму дитяті
Низенько вклонятись.

Тільки що музики скінчили полонеза та, віддаючи данину сучасності, вдарили „верхівський марш", як не знати звідки, в брамі плебанії почали в'їжджати, раз-у-раз гуцаючи од поріг, фетон за фаетоном, брички за бричками, натачанка за натачанкою.... Сусіди далекі й близькі, знайомі часами такі, що вже не знати, коли й бачилися. Ось Бутовичі з Хрестівки, ось Древінський, що то були перше в Матрученах, а тепер в Молочках, коло Любарав...: Ось Шишанські з Неймовірівки, ось Концевичі, Літошинські, Сендерки, Нелюбовичі з Бичової.... А що тієї молоді — „окончивших", студентів, семінаристів — та самої без батьків, хто їх знає, чиї й звідки.

Ось їдуть двоє: студенти, вищий університетчик, а нижчий, видко, політехнік, бо в палячениках; ніяково ступають до ганку, запевне, анікогісінько не мають тут знайомого. Та ба! Ладик Чарнецький!

— Ладик! Паладій Миколаевич!

— О, Яцимирський! І Карп із ними! Якими вітрами?!

— Південним теплим... А ви тут чого, Ладику?

— Як то чого? Це ж той... це моего дідуня ювілей.

— Браво! — зраділи студенти. — Так і кажіть, а то ми...

— Так, значиться, „мій любимий стрий дід прожив сімдесят п'ять літ?" Чудово! Ну, ведіть до діда, Ладику, будемо вітати.

— Ось зараз, тільки побіжу на хвилинку....

— Е, ні, ні; голубе; нема нікого „зараз". Досить ми вже виснажилися тут, коло ганку. Хочби тобі хто знайомий! Просто скандал...

— Ну, добре, ходім. От, здорово втнули, що приїхали!

І Ладик повів знайомих волинян — поповичів до дідуня.

Дідунь вітався з матушкою Літошинського, за якою стояв цілий гурт привезеної молоді: панни, підліток, двоє паничів.

— Чом же отець Спиридон не зволив приїхати? — допитувався дідунь. — Недобрий, недобрий..., забув старого сусіда....

— Ой, татуню любимі, вибачайте моєму старому — цокотіла Літошинська. — Як приїхав ото вчора з Хмільника, то так стомився, кряжі й кряжі.

— „Не поїду, не поїду, — каже, — я до Дубиновець. Їдьте та гарненько вітайте від мене татуня...". То це ми до вас з молоддю: це моя найстарша, це племінниця, це мизиночка, а це (показуючи на паничів), мої фурмани. А їй-бо: гаряча пора, жнива, наймити в роботі. А це племінниця теж, хоть аж із Балтського виїзду, в гостях у нас. А це моя сестриця, учителька з Холма.

Доньки, племінниці й „фурмани" підходили чергою до дідуня й бабуні, вітались, цілуючи обох у руку, а старі їх у голову, й відходили далі, вітаючи та рекомендуватися іншим тутешнім. Брати Яцимирські стояли поза Літошинськими, проклинаючи матушку, племінниць та „фурманів".

— Ну, й довго ж вони як!...

Нарешті Ладик взяв їх попід руки й підвівши до дідуня й бабуні, відрекомендував:

— Дідуню й бабуню, честь імію представить: браття Яцимирські з Полонного.

(Далі буде)

Прот. М. Овчаренко

НЕРІВНІСТЬ І БОРОТЬБА В СВІТІ

(Продовження)

Тут ми маємо тільки посередню перемогу життя над смертю. Безпосередню перемогу над смертю ми бачимо у Воскресінні Христовім, коли Христос, як людина, по Своїй смерті ожив. Це повна перемога смерти життям.

В Христіянстві Воскресення Христове є найбільше Свято; воно основа Христіянства, бо як говорить Св. Ап. Павло, що коли Христос не воскрес, то й Віра наша даремна. (1 Кор. 15:14).

А як розглядати нерівність і боротьбу у відношенні до людського суспільства?

Коли ми будемо розглядати людей, так би мовити, з зовнішнього боку, то нерівність, без сумніву, є, бо ж є чоловіки і жінки, є високі й низькі, є чорняві й біляві, не у всіх однакові здібності до співу, до малярства й т. д. і т. п.

Але в людському суспільстві нерівності, доповнюючи одна одну, гармонійно поєднуючись, повинні складати єдиний організм, в якому б всі люди, всі нації були рівноправні.

Св. Ап. Павло порівнює Церкву, тобто Християнське суспільство, з тілом. Він пише, що в тілі є сильніші й слабші члени, що не може око сказати, що воно є все тіло, що повинна бути гармонійна співпраця всіх членів й ін. (Дуже раднимо прочитати про це в 1 Кор. розділ 12).

В людському організмі є багато різних органів: мозок, серце, легені, шлунок, нирки, органи чуття, різні залози й ін. Навіть більше: людський організм складається з 80-100 трильйонів різних (так, різних) клітин. І от ця надзвичайно велика кількість різних клітин, гармонійно поєднуючись, складають єдиний прекрасний організм. І тільки при умові їх гармонійного поєднання організм здоровий.

Тут же хочемо сказати, що в цьому ми можемо бачити Боже Об'явлення, що все людство може скластн прекрасний єдиний організм, тим більше, що всіх то людей у всьому світі набагато, набагато менше, ніж клітин в організмі однієї людини. Але це можливе тільки тоді, коли буде цінитися кожна людина, кожна нація, тобто, коли буде правова рівність (не буде рабства у всіх його видах).

Людське суспільство ще можна порівняти з оркестрою. Оркестра складається з різних інструментів. Коли кожен інструмент оркестри правильно виконує те, що йому належить робити, то маємо гармонію, приємну музику.

А що, коли барабан буде загашувати всі інструменти? Або, коли кожен інструмент буде грати, що хоче, не рахуючись з іншими? Навряд чи приємно буде слухати.

Так і в людському суспільстві. Бувае, що в суспільстві чути тільки „барабан". Бувае, що кожен тягне своє, не зважаючи на інших. Чи буде гармонія?

Знову ми приходимо до конечної потреби правової рівности людей.

Тому боротьба за гармонійне життя людського суспільства, за правову рівність — це обов'язок кожної мислячої людини.

Що дивно: Ніде в тваринному світі нема такої злобности, як у людей. Виходить, що люди самі злобні живі істоти. Чому? Ні освіта, ні культура не зменшують злобности людей, а, навпаки, утворюють більше засобів для здійснення її, для збільшення знищення людей.

Яка ж сильна дисгармонія!

Розглядаючи рівні вияви дисгармонії, ми бачимо силу і розумність її, а це значить, що джерелом її може бути тільки розумна істота.

Християнство навчає, що джерелом дисгармонії є сатана, який колись був одним з найвищих Ангелів, тобто має великі знання і велику силу.

Це джерело дисгармонії (сатана) — обмежене. Дисгармонія безсила перемогти гармонію і цим зруйнувати її. Бувають в де-чому часові перемоги дисгармонії, але в принципі гармонія всюди перемагає. І прийде час (як каже Християнство), коли дисгармонія буде повністю переможена.

Джерело дисгармонії не є абсолютом (тобто, Богом): сатана й упалі ангели обмежені, і в багатьох випадках безсилі, бо навіть люди можуть перемагати їх.

Дисгармонія в своєму єстві руйнуюча (вона ніколи не буде, а тільки руйнуе). Вона кінець-кінцем зруйнує й себе.

Св. Григорій Ниський в трактаті „Про устрій людини", в розділі 21-му говорить: „Добро може безмежно розвиватися, тоді як зло обмежене певними кордонами; тому істотя, які вступили на шлях зла, і які докотяться до крайніх меж його, і, ніде не знаходячи покою, — рано чи пізно відмовляться від зла і наверпуться до добра, так що Бог буде у всьому все. (2 Кор. 15:28)".

Чому Бог допускае дисгармонію?

Не знаемо. Бо чи може людина поставити себе на місце Бога і думати, як Бог?

У Пророка Ісаї 55:8-9 написано:

„Мої думки — не є ваші думки, а ві ваші дороги є Мої дороги, — говорить Господь. — Бо як Небо є вище від землі, так Мої дороги є вищі від доріг ваших, і Мої думки є вищі від думок ваших".

Господь, творячи світ і даючи свободу Ангелам і людям, знав, що буде. В Його плані передбачено все.

Вже говорилося, що нерівність і боротьба є основою прогресу. Значить вони потрібні. Значить нерівність, дисгармонія, боротьба виконують щось дуже важливе, розуміння чого нам не по силах.

Тепер розглянемо ширше: боротьбу взагалі нижчого з вищим.

В світі, що оточує нас, ми бачимо безперервні зміни. А всяка зміна — це є рух. Спостерігаючи характер цього руху в цілому, ми бачимо, що цей рух не хаотичний, а завжди обумовлює собою поступовий перехід від простіших форм і комбінацій до більш складних, тобто він має певний порядок. Особливо ясно це ми бачимо в розвиткові форм життя. Значить світовий рух має цілеспрямований розвиток. (Матеріялісти теж кажуть, що матерія рухається не хаотично, а що рух її — це розвиток від нижчого до вищого, від простого до складного). (далі буде)

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ В КАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В ЕДМОНТОНІ

19-го квітня: НЕДІЛЯ КВІТНА — ВХІД ГОСПОДНІЙ В ЄРУСАЛИМ:
9.00 год. рано — Всенічна,
10.00 год. рано — Св. Божественна Літургія Архиєрейським Чином й Освячення верби.

20, 21 і 22 квітня: СТРАСНИЙ ПОНЕДІЛОК, СТРАСНИЙ ВІВТОРОК, СТРАСНА СЕРЕДА: 9.00 год. рано — Свята Сповідь й Літургія Ранніх освячених Дарів.

23-го квітня: СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР:
9.00 год. рано — Св. Сповідь і Св. Божественна Літургія Василія Великого з Вечірнею.
7.00 год. вечора — Утреня Святих Страстей Господа нашого Ісуса Христа — Читання 12 Євангелій.

24-го квітня. СТРАСНА ПЯТНИЦЯ:
2.00 год. по полудні — Вечірня Страсної П'ятниці з Виносом Плащаниці.
7.00 год. вечора — Мале Повечір'я — Плач Богородиці.

25-го квітня. СТРАСНА СУБОТА:
9.00 год. рано. Св. Сповідь — Свята Божественна Літургія Василія Великого з Вечірнею.
Від год. 1.00 по полудні Свячення Паски по приватних домах тих парафіян, які цього бажають.
11.30 год. вночі. Полунощниця — Надгробне.

26-го квітня. СВІТЛЕ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ — ВЕЛИКДЕНЬ:
12.00 год. опівночі. Світла Заутреня, БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ, Освячення Паски — ПІВНІЧНУ СЛУЖБУ служить Владика АНДРЕЙ в співслужінні Духовенства.

РАНІШНЯ ВОСКРЕСНА СЛУЖБА:
7.30 год. рано. Світла Заутреня.
8.00 год. рано. Свята БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ — ОСВЯЧЕННЯ ПАСОК.

27-го й 28-го квітня. СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК і СВІТЛИЙ ВІВТОРОК:
9.00 год. рано. Світла Заутреня.
9.30 год. рано. Свята Божественна Літургія.

Ієрархія Української Православної Церкви в Канаді, Блаженнішого Митрополита ІЛАРІОНА, Високопреосв. Владику Архиепископа МИХАЇЛА, Владику Архиепископа АНДРЕЯ, Преосвященішого Владику Єпископа БОРИСА, Світлу Консисторію УПЦ, Всечесніше Духовенство, Український Народ, Членів та Прихожан Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Прот. Олександер Хом'як,

Прот. Дмитро Лучак,

Василь Гаврилюк — голова,

Стефан Цибак — секретар.

Є. О. Онельченко

НОВЕ ЖИТТЯ, ПРАЦЯ І РОЗКВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. СОФІЇ В КИТЧЕНЕР-ВАТЕРЛЮ, ОНТ.

Гідна окремої уваги і пошани родина — старшє яке своїм віком подружжя Василь і Марія Нікіфоричин. Ця примірна українська православна родина найбільше пожертвувала на утримання української православної громади й церкви в Китченер. Шановні Василь і Марія невпинно і пожертвували дорого і вишлили церковні речі: а) св. Напрестольну Євангелію, б) Кадильницю, в) Священичі Сосуди — Чашу, Дискос, Завіздицю, Копіє і Ложечку; г) святі Священичі Ризи, г) 2 свічники більших і 2 менших, з) Йорданську Трійцю і ж) Книгу Апостола. Ці Богослужебні Речі привезли на час Богослужень до винайденої компанії, а потім забирали їх і зберігали в приватному домі подружжя В. і М. Нікіфоричин. Таке перевезування цих священних Речей провадилось кожної місячної відправи довгі роки. Ніхто не міг сказати певного слова, що станеться з цією церковною громадою в майбутньому. Чи вона здобудеться колись на власне примищення своєї церкви чи ні?... Можливості будови або купна церковного дому були. Люди хотіли мати свою церкву і були досить засібні матеріяльно. Та, на жаль, не знаходилося людини в відповідним знанням церковно-громадського життя, яка б пристягнула частину свого труду і праці, щоб показати цій громаді певний напрям її життя і спосіб духовного існування під покровом Рідної Церкви. Це залежало, в більшій мірі, від священиків, що появлялися тут душпастирську обслугу. Правда, не можна посуджувати ні одного з цих священнослужителів на легкомисленням своїх душпастирських обов'язків в цій громаді, — вони виконували їх чесно і сумлінно. Одначе, щоб дати громаді те, чого вимагали обставини, треба було жити на місці і вложити багато труду, щоб цю громаду плекати. Одне Богослужіння на місяць і кільканадцять вступів з громадою недостатньо, щоб пустити якусь помінну громадську роботу і зложити її. Священики, що доїжджали до громади в Китченер бували свій час настоятелями православної церкви св. Юрія в Гримсбі, де мали свій осідок і взиваючи обслуговувати цю громаду в її церковному і культурно-освітньому житті. Була трудність і в тому, що з Гримсбі до Китченер було велика відстань — повних 65 миль, це одне; а друге, що священики не вмінялись. За короткий час свого перебування на парафії (один або два роки) священик, з найвищими знаннями громадської праці і з найвищими богословськими кваліфікаціями, не міг ще дати ради розпізнати позитивні і негативно не тільки в китченерській громаді, а навіть і в гримсбівській, де стало вмешкував.

II

Українська Православна Громада в Китченер постановилась під ласкою Божою. Вона з року на рік продовжувала своє малозначаюче життя без свого церковного дому і навіть без найменшого власного притулку, щоб хоч з рідка відбути Богослужіння. Де-яка вірні вірили в краще майбутність, вищі байдужали і відходили. Багатьом вірним і де-кому з отців душпастирів здавалося, що православна громада в Китченер так і буде продовжувати своє животіння, без нінякого поступу, до невідомого кінця. Не було кому приглянутись на пригожий грунт, де і може рости і буйно розвиватись благословенне вітя Української Грекo-Православної Церкви в Канаді.

І ось рік Божий 1967-й стає початком переломової доби життя Української Православної Громади в Китченер. Вовне оживає своєчинним і творчим життям свої. До неї прибуло кілька родин в певним досвідом церковно-громадського життя і вони стали активно приймовляти та заохочувати своїх друзів. З них заслуговує дві родини: родина — Миколи і Марії Сасьмаровських і родина — Моксія й Ольги Тихончуків. Вони переселились в цю околицю з міста Садбури.

В другій половині 1967-го року наступила вибір настоятеля Укр. Прав. Церкви св. Юрія в Гримсбі. На місце о. В. Метушинського Консисторія назначила о. Т. Мінєнка. Новий Настоятель, так як і його попередника, витворив душпастирський обов'язок для громади в Китченер. Він завершив увагу, що в цій громаді є великий життєдайний дух і добрий грунт для еросту її, лише бракує провідної духовної сили, яка б вивела цю громаду на світлу дорогу, що веде до творчої праці. Цей молодий, енергійний священик, з повним знанням душпастирських обов'язків і щирою посвятою для своєї Церкви і народу, не обмежився о своїй праці для Китченер одним недільним Богослуженням на місяць, а став часто відвідувати громаду. Почали відбуватися в приватних домах засідання Управи з більшим числом членів і парафіян, велися наради і дискусії про набуття власного церковного приміщення. На них бували часто о. Настоятель. Він давав свої гарні доповіді і поради, як тільки про саме набуття власного церковного приміщення, а також він підготовляв ку до організування: Рідної Недільної Школи, Жіночого Товариства, Молодечого СУМ, церковного хору, Братства й Сестринства. Все це дало добрі наслідки.

17-го серпня, 1967 р., в домі п. Миколи Безбаха, відбувались найважчайші збори всіх членів громади. На цих зборах був вибраний Будівельний Комітет, до якого ввійшли: Андрій Темінський — голова, Микола Сасьморовський — заступник, Петро Вітрук — рек. і фінансовий секретар; Володимир Священний, Моксій Тихончук і Микола Безбах — члени. На понесеного члена і дорадника Комітету було запрошено і вибрано о. Тимофія Мінєнка, який став щирим дорадником й душею цього творчого Комітету. Після цих Зборів пожвавився рух в громаді й запанувала праця.

Рік 1968-й пройшов в частими збираннями, на яких відбувались конкретні наради і плянування праці. Започаткувалось збірку добровільних пожертв на Будівельний Фонд та старання в поцукування площі під будову, що довгу, що відповідав би на устаткування Божого Храму. Всеч. о. Т. Мінєнко переборює дуже чайсо серед громади, вгамовання в неї душевну бадьорість й завзяту до праці, що якоротні виказалось великим, благородним вислідом.

(далі буде)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Бл. П. ЮСИФ КАПАЦЬ
Едмонтон

В середу, 24-го грудня 1969 несподівано відійшов в вічність Юсиф Капаць. Хоч він хворів на серце вже давніш, але останні два роки почував себе здоровим і ніхто не сподівався, що смерть так близько коло Юсифа. Незадовго перед своєю смертю Юсиф зі своїм батьком Стефаном відвідали безладійно хворого свого брата і сина Івана в Торонто, а повернувшись до Едмонтону готувався до його похорону. Тимчасом несподівано наступила смерть Юсифа, що стало несподіваним і сильним ударом для його дружини, дітей, братів і сестер, та для немолодих вже батьків покійного Юсифа панства Стефарта і Анни Капаць.

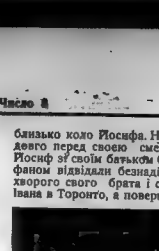

Юсиф народився 1914 року в Радвей. Тут він виростав, ходив до школи, тут і 1940 року оженився з Ольгою з дому Юрків. Молода пара набула собі крамницю мішаних товарів в околиці Евбі, а через деякий час переселася до Лоскар, де Юсиф працював в копальні (майні). 1948 р. родина переселася до Едмонтону і тут Юсиф мав не тяжку працю в будівельній компанії. Юсиф був членом Громади Св. Пророка Ілії і ще в неділю, 21-го грудня був в церкві з дружиною, дочкою і зі своїми батьками, а вже 29-го відбувся його похорон з цієї самої церкви..

Покійний залишив у глибокому смутку свою добру дружину Олесю, дочку Одерку, сина Лоренса, дочку Сілвію зам. Дмитрук, батьків Стефана і Анну Капаць, хворого брата Івана в Торонто, брата Михайла в Редвater, сестру Марію зам. Чорна в Радвей, сестру Катерину зам. Гавінчук в Едмонтоні, сестру Розалію Годдстром в Інісфрі і двоє внуків.

Похорон спочилого Юсифа попередив Парастас у вівторок вечером в церкві Св. Ілії, а в середу була відслужена Свята Заупокійна Літургія і Чин Похорону. В часі обох цих Відправ досить пространа церква не йогла вмістити всіх, що прийшли попрощати у життя вічне бл. п. Юсифа. При кінці обох Відправ була проведена збірка на нев'янучий вінець, що її передано до каси Громади.

Похоронено покійного Юсифа на цвинтарі „Евергрін" в українській православній частині Всіх Святих. По похорові відбулся, старанням родини, поминальний обід знов же в переповненій церковній залі. За вивчаєм нашої Церкви в сороковий день по смерти покійного була відслужена Свята Заупокійна Служба Божа з Парастасом, а по закінченні її був знов поминальний обід, що його, як і попереду приготовлено було Жіноче Товариство при нашій Громаді.

В імені всіх присутніх на похороні і в імені власному висловлюю сердечні співчуття дружині покійного, дітям, братам, сестрам, внукам, батькам і цілій родині, яка вкоротці по похороні Юсифа хоронила свого другого сина, брата і швагра Івана в Торонто.

Хай Юсиф з Богом спочиває. Хай Добрий Бог милує його щасливим життям вічним!

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фінк.

ПОДЯКА

Прибиті тяжким горем по втраті нашого сина, брата, мужа, батька і діда складаємо цією дорогою нашу найщирішу подяку всім, хто поспішив до нас з розрадою і порадою в нашім тяжкім смутку і допомігг нам дідом, чи добрим, щирим словом.

Хай Господь Бог винагородить вам всім сторицею!

Родина.

Бл. п. СТЕФАН МАНУЛЯК
Winnipeg, Man.

Ділимося сумною вісткою, що у суботу ранком, 18 жовтня 1970 р. відійшов на вічний спочинок у лікарні в Ст. Боніфас, Стефан Мануляк.

Стефан народився 16 жовтня 1904 р. в околиці Січ. (Два дні перед смертю відзначувано його 65-літні уродини). Коли йому було лише 9 літ помер його батько Максим, а мама Маланка залишилася з дрібними дітьми. Тяжкі часи переживала родина і Стефан з братом мусіли тяжко працювати на фарелі. Разом з тим учащав до „Роджерс" школи.

У 1933 р. Стефан одружився з Анною Іванишин в Овборн, Ман. Фармерували аж до часу, коли переїхали до Вінніпегу. Господь поблагословив їх двома донъками — Олесею і Савелею.

Бл. п. Стефан був одним з перших організаторів Православної Церкви в Січ. В 1937 р. церква св. Петра й Павла стала символом невсипущої праці і відданости тих, якими був покійний. Рівно ж брав живу участь у шкільництві і в школі Ст. Джан був довіреним (тростом). Був активним членом Укр. Народнього Дому в Овборн, і членом фармерської юніі.

В 1957 р. сім'я Мануляків переїхала до Вінніпегу. Тут Стефан, протягом 12 років, працював машиністом у фірмі Годжес Овенс Ко.

Був активним членом Громади при Катедрі Пресв. Трійці, членом Колегії Св. Андрея, Союзу Українців Самостійників і Товариства Взаємної Помочі. Любив читати українську пресу і був передплатником „Вісника" і „Українського Голосу". Був людиною очитаною, що мало великий вплив на його щоденне життя. Обоє з дружиною своєю відданою працюю у церковному і громадському житті здобули любов і прихильність людей з якими їм доводилося співпрацювати.

У вівторок, 21 жовтня в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі настоятель о. В. Слюзар і о. С. Ярмусь відслужили Панахиду. Михозвучно співав катедральний хор під диригентурою В. Богоносця. Зібралося велике число вірних, щоб тим віддати останню пошану покійному. В двох мовах промовляв о. Степан Ярмусь.

В середу о год. 9.30 ранком Службу Божу і Чин Похорону відслужили вищезгадані священики. Співали дяки і студенти Колегії Св. Андрея. Проповідь виголосив ієрей Настоятель. Він відзначив працьовитість і жертвенність бл. п. Стефана, як члена Громади і підкреслив його добрі прикмети, як людини, чоловіка і батька, а також гордого українця.

Домовину несли племінники: Михайло, Василь, Стефан, Володимир, Левко і Роман Мануляки. Тлінні останки поховроно на цвинтарі Глен Іден в православній частині.

Після похорону, для всіх учасників, відбувся в Катедральній авдиторії поминальний обід. Присутні зложили на Нев'янучий вінець суму $138.00, яку призначено на Катедру. Жертвували на Катедру: дружина покійного Анна — $25.00, п-во Михайло Мануляк — $10.00, пані Катерина Зосук — $10.00, п-во Василь Мануляк і п-во Петро Мимка. На Колегію Св. Андрея: Дружина Анна— $29.00, „Гостес Потейто Чипс" — $15.00, по $10.00 п-во: Орест Трукало, Михайло Мануляк, Мирон Мануляк, Йосиф Сітко, Дмитро Зосук; по $5.00 — п-во Стефан Мануляк (Репид Сіті), Володимир Мануляк, Іван Савчук, Левко Мануляк, пані: В. Герелюс, І. Лиска; пані К. Кутінг $1.00, разом $10.00 — п-во Ярослав Белзук, Маршал Максимінюк, Йосиф Траз і панна Р. Сітко.

Бл. П. Стефан Мануляк відзначався жертвенністю на різні церковні і громадські справи. Від 1957 р. пожертвував на Катедру Пресв. Трійці $900.00, а в'честь його пам'яті $300.00, разом — $1,200.00. На Колегію Св. Андрея — $415.00, в честь його пам'яті $785.00, разом — $1,200.00. На „Вісник" — $25.00; на „Український Голос" — $25.00; на виробленя кліше $6.00.

Покійний залишив у глибокому смутку: вірну дружину Анну, дочку Олесю, (дочка Савела упокоїлася 3 липня 1956 р.), зятя Ореста Тракала, внуків: Тараса, Мирона, Корнелю і Богдана; братів — Михайла і Васяня (брат Іван упокоївся в січні 1952 р.), три сестрі — Анну Гередус, Марію Матіешин і Катерину Зосук.

Нехай Милосердний Господь оселить душу спочившого Стефана у Царстві Небеснім, на яке він, своїм скромним і Боголюбивим життям, заслужив.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Володимир.

ПОДЯКА

З глибини наших душ складаємо сердечну подяку отцеві В. Слюзареві і всім тим, що відвідували бл. п. Стефана в лікарні, і в дома.

Сердечно дякуємо о. Слюзареві і о. Ярмусеві за похорові відправи та теплі слова розради в церкві, на цвинтарі і на поминальному обіді. Дякуємо Катедральному хорові і диригентові В. Богоносові, дякам і студентам Колегії Св. Андрея за похорові співи; дякуємо господиням за пригоутування обіду.

Безмежно дякуємо тим, що прислали вінки і квіти і тим, що зложили пожертви на всіх тим, що співчували нам у цім тяжкім горі та допомагали нам словами розради. Нехай Милосердний Господь нагородить усіх Вас сторицею!

Від родини:
дружина Анна,
дочка Олеся,
зять Орест і внуки.

Бл. П. д-р СЕМЕН І. КУТ
Ванкувер, Б. К.

З глибоким жалем дізнимося з українським громадянством сумною вісткою, що в Ванкувері у вівторок, 27-го січня 1970 року, відійшов у вічність, на 51 році свого трудолюбивого життя, бл. п. д-р Кут. Вістка про його смерть глибоко засмутила всіх, хто зная цю шляхетну й благородну людину.

Покійний залишив у глибокому смутку улюблену дружину Любу, доньку Юліяну Шумук в Бурнабі, Б. К., синів — Івана і Давида, най-

молодшу доньочку Дарину, матір і вітчима В. Мудрого в Ріджайні, Саск., сестру Людмилу з мужем д-ром П. Козяком в Едмонтоні, Альберта, тестя й тещу Д. Павлюків у Давфин, Ман.

Бл. п. д-р С. І. Кут, син Анни та покійного Івана, народився 21-го травня 1919 року в Сван Плейн, Саск. По смерті батька, Анна Кут з своїми малими дітьми переїхала до Ріджайни, Саск., де тяжко працювала й старалася виховати своїх дітей в релігійно-національному дусі. Там же покійний закінчив Гайскул належав до СУМКу та до юнацьких кадетів; маючи природню здібність і замилування до музики, належав до міської симфонічної оркестри. В 1940 році записався до війська — в летунську частину й був директором військової оркестри. В 1945 році був звільнений з військової служби, але, як відданий патріот батьківщини, і надалі залишився при війську в запасі з рангою „Секенд Лефтенант".

21-го липня 1945 року одружився з Любою з дому Павлюк у Шортдейл, Ман. Вона була своєму улюбленому мужеві великою помічницею на їхньому, не легкому, подружньому шляху, бо після одруження Семен, маючи велику здібність і замилування до науки, записався на студії Манітобського університету, який закінчив з титулом „Бечелер оф Саенс". Потім продовжував студії в Едмонтонському університеті, який закінчив із званням д-ра дентистики. Треба підкреслити те, що бл. п. Семен, протягом свого навчання в університетах, рік-річно, за успішне навчання, одержував стипендії, які були великою допомогою молодому подружжю в поборюванні матеріяльних труднощів.

Від 1953 року бл. п. д-р Кут жив і працював по своєму фаху до кінця свого трудолюбивого життя у Ванкуверi, і був глибоко — шанований усіма, хто знав його. Був членом Української Православної Церкви Пресвятої Трійці в Ванкувері, належав до українського професійного клюбу, до „Коледж оф Дентал Серджентс" і „Ванкувер енд Дистрикт Дентал Асосіейшен".

Треба зазначити, що д-р Кут був високоосвічений, релігійний та національно-свідомий громадянин і взірцевий муж і батько. Крім цих добрих прикмет, був жертвенним, як для своєї церкви, так і для національних потреб. В їхній хаті є українські книжки, часописи, журнали; двері їхнього дому завжди відкриті для всіх хто потребував допомоги. Мав велику любов і глибоку пошану до свого українського народу й ближнього.

Панахида за спокій душі померлого відбулася у неділю, 1-го лютого, о 7.30 вечора, в похоронному заведенні „Мавтеп Плезент". Відправляли отці: П. Сацевич, П. Блажук і П. Бублик, милозвучно співав хор під управою пані Є. Єлиник, а дякував п. П. Щирецький. Слово про покійного сказав парох о. П. Бублик.

Другого дня в понеділок, 2-го лютого, о 10-ій год. ранку Ванкуверська Церква вщерть заповнилася молящими. Заупокійну Службу Божу правили отці: П. Блажук і П. Бублик. Глибоко-змістовну проповідь по Св. Євангелії сказав отець П. Блажук, зворушливо висловлюючи співчуття родині покійного, яку він знає ще з Едмонтону і бл. п. д-р Кут був їхнім лікарем. Отець П. Бублик попрощав покійника. Похороненo тлінні останки на цвинтарі „Ошен В'ю Парк" в мавзолею.

Після похорону в Народньому Домі відбувся поминальний обід, який приготували жінки, під провід. пані М. Богдан. Господарем поминок був бічний брат родини д-р С. Яремчук з Едмонтону. Молитву провів о. П. Бублик. Д-р Яремчук у своєму глибокому слові розповів про життя покійного і підкреслив його доброту і шляхетність та висловив своє глибоке вдоволення і вдячність усім учасникам похорону та лікарям - приятелям по школі й праці, які залишивши свою відповідальну працю прийшли віддати останню прислугу своєму другові. Потім говорили і складали співчуття родині покійного: п. Д. Мацелюх, д-р Б. Протеро — приятель по школі, п. С. Кринс, д-р Варшевський і отець П. Бублик. Після цього було прочитано багато листів і телеграм співчуття. На закінчення, слово подяки, в імені родини, висловив швагер покійного д-р П. Козяк з Едмонтону, а отець П. Бладжук провів молитву.

Невмолима смерть забрала зразкову людину з нашого церковно - громадського життя, а родині доброго і улюбленого мужа, батька і сина. Нехай пам'ять і добрі діла покійного залишаться в серцях його родини і між нами назавжди.

Спи, спокійним сном, дорогий брате! Канадійська земля нехай буде Тобі легкою, а пам'ять про Тебе серед всіх нас буде вічною!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Свящ. П. Бублик.

ПОДЯКА

У нашому тяжкому болі й глибокому смутку по втраті мужа, батька й сина, ми отри мали дуже багато щирого і зворушливого співчуття. За Ваше співчуття складаємо всім Вам щиро-сердечну подяку: Всеч. Отцям за похоронні відправи, дякові, диригенті і хористам, родині за участь в похороні, приятелям, друзям і знайомим за молитви, квіти, листи й телеграми та всім, що в будь-який спосіб висловили своє співчуття нам, чим значно облегшили тягар нашого смутку. Усім Вам-щире українське спасибі! Хай всіх Вас Господь наділить щедро Своїми ласками.

Дружина Люба з дітьми і родина.

Бл. п. ПЕТРО ЧИЖ

У четвер 12 лютого 1970 р. несподівано відійшов у вічність бл. п. Петро Чиж, член Української Греко-Православної громади Зіслання Св. Духа в Ріджайні, Саск.

Петро народився, 15 травня 1882 року на рідних землях в селі Грабовичі, повіт Ярослав; там проживав свої молоді літа. У році 1905 одружився з Гапією Грицулик. Господь благословив їх 3-ма синами. Найстарший Михайло живе на Україні, Микола загинув на війні, наймолодший Іван в Канаді, жив зі своїм бл. п. батьком. Тяжке і не веселе було життя бл п. Петра. Шукаючи кращої долі для себе і своєї родини, так як багато наших і ще них батьків-піонерів, залишив свою молоденьку дружину та дрібненьких дітей, і в 1914 році вибрався до далекої, незнаної країни. Прибувши до Канади осівся в провінції Саскачевен. Відразу став до праці на залізній дорозі, де працював до 1921 року. Туга за молодою дружиною та дрібними діточками перемогла і він в 1921 році повернувся до родини, але 1926 р. знову був змушений повернутися до Канади. В 1929 році приїхав до нього наймолодший син Іван, а в слідуючому році дружина. Два сини залишилися на рідних землях. І так відновилося, хоч не вповні, родинне життя.

Петро працював на залізній дорозі увесь час, як до 1947 року, коли відійшов на відпочинок. Проживали в Ріджайні, Саск. 1967 року відійшла у вічність його дружина, — остався він з сином та нерозлучно жили до 12-го лютого цього року, коли Господь покликав його до життя вічного. Довголітній член нашої Церкви, для котрої був вірний та щедрий своїм тяжко запрацьованим майном. Окрім грошевих пожертв на церкву Зіслання Св. Духа в Ріджайні, бл. п. Петро Чиж, залишив незабутній пам'ятник — Павук, який буде освітлювати Божий Престіл нашої церкви на довгі літа.

У понеділок, 16 лютого, вечером, з похоронньої заведенню „Спірс" о. Н. К. Мороз відслужив панахиду, дякував п. П. Андрейчук; а у вівторок, 17 лютого, при великому числі людей, в Українській Греко-Православній Церкві Зіслання Св. Духа, в Ріджайні, Саск., Заупокійну Службу Божу. Як по панахиді, так і по Службі Божій о. Мороз виголосив прощельні проповіді.

Тлінні останки Покійного спочивають на міському цвинтарі „Ріджайна Семетері".

Після похорону всі учасники зійшлися на поминальний обід до Народнього Дому, який приготовлю жіноче то вариство відділу Союзу Українок Канади ім. „Доньки України". Господарем обіду був п. Ів. Зенчишин, який коротко, але щиро, згадав покійного та висловив щирі співчуття синові Іванові, дальшій родині та цілій громаді. Син Іван подякував жіночому Товариству та всім учасникам. На закінчення о. Мороз додав кілька слів співчуття та всі відспівали „Вічная Пам'ять".

У глибокому смутку залишився син Іван, який зайнявся похороном, сини Михайло на Україні, двоє онуків, брат Федір в Ріджайні та кількох з дальшої рідні.

Син Іван, в пам'ять свого батька, зложив на пресовий фонд „Вісника" — 20.00 дол.

Нехай Милосердний Господь упокоїть покійного Петра в Царстві Своїм, а синові Іванові та родині подасть

силу перенести великий смуток.

Вічна Йому Пам'ять!

Бл. п. ВАСИЛЬ МАНДРУСЯК

В середу, 4-го лютого 1970 року, по короткій недузі, прийнявши Св. Таїнства Сповіді і Причасти, відійшов у вічність Василь Мандрусяк.

Народився він 1892 року в селі Назірна, Коломийського повіту в Україні. Молодим ще, бо ледве 17-літнім хлопцем прибув він 1909 року до Канади, до Мусіджори в Альберті, де вже був його вуйко. Тут працював на фармі, а від дом оженився з Марією Никифорук; набули власний гомстед в Мусіджорі і тут розпочали своє піонерське життя. Коли в околицях Шепинців, Квгвину, Лужан ожилося церковне життя, то тут бачимо Василя, що, в покійним вже отцем Хруставкою, протягом 20 років, був дяком в цих околицях. Покійний Василь належав до свідоміших наших переселенців; він був добре знаний в своїй околиці і, коли стало вже можливим подумати про школу для дітей, то й, збудувавши, назвали іменем села, що з нього походив Василь. Покійний Василь був членом православної громади на Лужанах. 1943 року Василь переїхся з родиною до Едмонтону. Через 10 років, прожившн зі своєю жінкою 42 роки, він повдовів, а сиротами осталися 11 дітей. Через три роки Василь оженився вдруге з Євдокією Рибінською, що була для нього доброю жінкою, а дітям-сиротам стала вона другою, але доброю матір'ю і опікунською.

Покійний Василь залишив в смутку свою дружину Євдокію, шість синів: Михайла в Лос Вегас, Каліфорнія, Івана, Григорія, Петра і Дмитра в Едмонтоні і Олексу в Кемровз; п'ять дочок: Катерину Малофій і Василину Драгінда в Едмонтоні, Розалію Григірчук в Чілівек, Б. К., Єлену Генсон в Терес, Б. К. і Анну Пелечнток в Кагвин, 34 внуків, 10 правнуків, і двох братів — Олексу й Івана.

Похорон покійного Василя попередив Парастас, що був відслужений в п'ятницю, 6 лютого, в церкві Св. Іллі в Едмонтоні, а Заупокійна Св. Літургія і Чин похорону були відслужені в цій же церкві в суботу, 7-го лютого. Чин похорону покійного звершив Всеч. о. прот. О. Фляк. На обох Богослужбах церква була переповнена вірними, а це свідчить, що покійний був доброю людиною і за життя здобув собі багато приятелів. В часі Парастасу і Чину похорону були проведені збірки на нев'янучий вінець, що їх в цілости призначено на потреби місцевої церкви.

По похороні відбувся поминальний обід, знову ж при виповненій церковній залі, який замовила родина покійного, а приготовило Жіноче Товариство при громаді Св. Іллі.

Сердечні співчуття родині покійного Василя. Хай Господь Бог благословляє вас Своїми Щедротами, а душу спочилого Василя хай між святими оселить.

Вічна Йому Пам'ять!

о. О. Фляк.

ПОДЯКА.

По втраті нашого мужа, тата, брата, діда і прадіда висловлюємо щиру дорогою нашу сердечну подяку о. про тоієреєві О. Флякові за Похоронні Відправи, за теплe слово про покійного, за спів чуття родині; дякуємо похоронному заведенню „Парк Мемориял" за сумлінну і старанну обслугу ,дякуємо Жіночому Товариству за приготовання поминального обіду, щиро дякуємо всім, хто чимнебудь допоміг нам, — чи добрим, співчутливим словом, чи добрим ділом. Сердечна наша подяка вам всім!

Родина.

Бл. п. ВАСИЛЬ ЩЕРБІЙ
Гронлид, Саск.

Бл. п. Василь Щербій розпрощався з цим світом в середу, 7-го жовтня 1969 р. в „Юніверсіті" шпиталі в Саскатуні, після важкого терпіння, прожившн несповна 60 років. Над умираючим Василем о. парох міста Саскатуну, Всеч. о. Григорій Удод, прочитав Розрішальну Молитву.

Василь Щербій народився 11 січня 1910 року в Гарденгтон, Ман. Він був найстаршим з сім'ї Миколи й Параскевії Щербій, яких Господь Бог наділив 13-ма дітьми.

Він був дволітнім хлопчиком, коли родина Щербіїв переселилася в 1912 році на фарму в Ратнер біля Гронлид, Саск. Тут він виростав і ходив до школи. Василь у ранній юності залізнався з Христиною Велиган, б якою одружився 26 липня 1928 р. в недалекому містечку Стар Сити. Молоді супруги зразу взяли разом з родинною Щербіїв, але незабаром набули собі власне господарство біля Гронлид. Василь був не тільки працьовитим фармером, але й мав дар підприємчивости. Вже від 1948 року працював на елевейторі компанії Сіріел Грейн Федерал у Гронлид, і на цьому становищі зазнишився до кінця свого життя. В 1965 році перестав фармерувати, а продавши фарму, переселився до містечка Гронлид на сталий побут.

Бл. п. Василь був членом громади Різдва Пресв. Богородиці в Гронлид і причинився до зросту цієї парафії. Був погідної і веселої вдачі, не зважаючи на важкі обставини життя. Господь поблагословив їх чотирьма дочками й сином.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Христину, дольки: Василину, заміжню Геслем в Гемилтон, Онт.; Стефанію, заміжню Маршал в Мелфорт, Саск.; Євгенію, заміжню Гарчинський в Мелфорт, Саск.; Марію в Саскатуні і сина Миколу в Вікс, Саск., як також 6 онуків. Залишив покійний також у глибокому смутку п'ятьох братів: Лілю в Гадсон Говп, Бр. Кол., Михайла в Еварт, Ман., Теофіля в Снов Лейк, Ман., Мирона в Вінніпезі, Ман., і Дмитра в Флін Флон, Ман.; сім сестер: Василину Нівранську в Брусбі, Саск.; Анну Реймер у Вінніпезі; Вікторію Реймер в Алтоні, Ман.; Соню Бурлак в Саскатуні, Розалію Господар чук у Снов Лейк, Ман; Ольгу Кучерган в Саскатуні й Олену Неджі в Снов Лейк, Манітоба.

Похорон бл. п. Василя відбувся в суботу 4-го жовтня 1969 року в Гронлид, Саск. Похоронні Відправи відслужив місцевий парох, Всеч. о. В. Кокоруда з Нипавин, при співучасті дяків і хору при храмі Різдва Пресв. Богородиці в Гронлид. Тіло Покійника спочило на церковному цвинтарі.

Після Похорону відбувся в Народньому Домі поминальний обід, в якому взяло участь кілька сот учасників з ближчих і дальших околиць.

На нев'янучий вінок пожертвувано 76.00 дол., а чого призначено для „Українського Голосу" — 15.00 дол. (включно з виробленим клі ше), для „Вісника" — 10.00 дол., а решту на місцевий храм.

Щире спасибі всім учасникам, молящим і жертводавцям. Нехай Всемилосердний Господь Бог потішить горем прибиту вдову і всю родину, а слугу Свого Василя нехай прийме у Святі Свої Оселі, де Праведні спочивають.

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. К.

Бл. п. МИКОЛА РОМАНКО
Мелфорт, Саск.

В п'ятницю, 30 січня 1970 року, в лікарні в Мелфорт, Саск. упокоївся бл. п. Миколи Романко на 88-му році свого трудолюбивого життя.

Народився Микола 10-го червня 1882 року в селі Городенка, Городенського повіту в Галичині, Західня Україна. Він був другим з черги семи дітей Івана Романка і Василини, з дому Осчипок. Дня 1-го листопада 1907 року, після трирічної служби в австрійській армії Микола одружується з Василиною, з дому Гриневич.

Знайомє життя на рідній ниві і відкриті двері з новий світ звеличили йому шукати кращого життя в далекій Канаді, до берегів якої він причалює 17 травня 1910 року. Короткий час працював в сталеварні в Судбури і Сусен Марі, Онт. Але його, як сина української пахучої землі, притягає степова Канада. Восени 1910 року він прибув до Саскачевану в околицю Вакав, де, протягом чотн-

рьох років за роботах, зароблене собі дещо грошей й осідається на гомстеді біля Єлов Крік, Саск. Тут протягом 32-ох років проходить його життя: він стає взірцевим господарем, батьком 4-ох дітей та добрим сином свого народу. Тут разом працює у громадській роботі, а коли організовувалася Українська Греко-Православна Церква в Канаді він стає в перші ряди організаторів і фундаторів українських греко-православних громад в Тарнополі і в Єлов Крік, де працює чи то в їх управах, чи як старший брат. При цьому стало і працює над своїм власним усвідомленням — читає українську пресу й літературу. В тому самому духі виховують в дружньою Великиною і своїх дітей. В 1946 році родина Романків переселюється до Бруксбі, Саск., де набувають собі родичу фарму. Тут Микола і вся його родина включаються в громадсько-церковне життя біля храму Св. Вознесення (над річкою). Коли на весні 1956 р. помирає його дружина Василина, Микола, перетомлений й осамітнений, рішає відійти на відпочинок і оселюється разом із своїм сином Іваном в місті Мелфорт. Чимало років дізнію його від часу, коли він залишив Єлов Крік, ти він ніколи не перерівав зв'язків із цією громадою. Там поховане його дружина, там бажав і він вічно спочити.

В останніх чотирьох роках Микола переносив важкі тілесні терпіння, через які час то перебував у шпителі. Від його ложа не відступав його любий син Іван, на руках якого Микола навіки розпрощався з цим світом. Покійний залишив у глибокому смутку четверо дітей: сина Івана, з яким найближче жив, і три доньки: Марію Слюсарчук в Гемфатоні, Онт., Аннуду Дорош в Єлов Крік і Евдокію Кіндрачук в Норт Беттелфорд, Саск., а також 6 онуків і 15 правнуків.

Панахиду відслужив у вівторок, 3-го лютого в Мелфорті о. Вол. Кокорудз а Нипавин. Отець Кокорудз був душпастирем покійного Миколи в останніх роках його страждального життя. Похорон покійного Миколи від був ся в середу, 4-го лютого цього року в Єлов Крік. В похоронних Богослужбах служили отці: І. Мельник, парох в Єлов Крік і В. Кокорудз з Нипавин, при співучасті дяка Дороша з Саскатуну й місцевого церковного хору. Тіло Покійника спочило на цвинтарі в Єлов Крік біля моглах дружини.

У своїх проповідях обидва священики підкреслювали чеснотне життя-бл. п. Ніколи і його заслуги для нашої Церкви і народу.

Після похорону відбувся поминальний обід в Народному Домі, в якому взяло участь поважне число парафіян місцевої й околічних громад.

На „Нев'янучий Вінок" зібрано — 47.00 дол., з чого призначено на місцевий храм — 25.00 дол., на „Український Голос" — 22.00 дол. Крім цього родина Покійника вложила — 10.00 дол. на „Вісник" і 50.00 дол. на Митрополичу Катедру в Вінніпезі.

Щире спасибі всім учасникам Похорону, всім молящим і жертводавцям! Нехай Всемилосердний Господь Бог утішить оскорблену родину, а Слугу Свого, Миколу, нехай прийме в Свої Святі Оселі, де Праведні спочивають!

Вічна Йому Пам'ять!

о. В. К.

Бл. п. АННА КІНДРАЧУК
Принц Альберт, Саск.

В понеділок 15 грудня 1969 року, в Вікторія Юніон шпиталі з Принц Альберт, Саск., по тяжкій недузі, на 49 році життя, відійшла у вічність Анна Кіндрачук.

Ця сумна вістка оповила жалем всю родину, та околиці Принц Альберт, Вакав, Саск., Сант Джоліян, Саск., Ростерн, Саск., і Вірдейл.

Анна Кіндрачук, з дому Марковська, народилася 2 травня 1920 року в околиці Сант Джоліян, Саск. Виховувалася при своїх батьках. В 1924 році родичі переїхали з Сант Джоліян до Ростерн, Саск., де Анна закінчила Гай Скул. Вийшла заміж 1939 р. за Петра Кіндрачука в Сант Джоліян, і в цій околиці де якій час і замешкала. Пізніше з чоловіком перебувала в околицях: Вакав, Саск, Вірдейл, Саск., і знову в місточку Вакав (14 років). В 1960 році переїхала до Принц Альберт, де прожила до смерти.

Покійна залишила в смутку мужа Петра, дві доньки і сина. Доньки: Петруся Ексгайн — Монтреал, Ожеся Ковальська — Принц Альберт. Син Богдан — Принц Альберт. Покійна рівнож залишила дві внучки, маму Василину Марковську і п'ять братів: Івана, Василя і Богдана в Принц Альберт, Миколу в Йорктон і Ф. Макковського (проповідника) — Годсон Бей. Батько покійної упокоївся 6-го листопада 1968 року.

Бл. п. Анна була доброю дружинною і матір'ю. У своєму житті була добрим другом свого чоловіка Петра, який учителював в віщезагаданих околицях. Належала до Української Греко-Православної Церкви, для якої присвячувала багато часу, працюючи для її розвитку в околицях де жила, а найбільше в Вакав (через 14 років) та в Принц Альберт. Належала до Союзу Українок Канади, де була головою відділу в Вакав. Учителювала в недільній школі і належала до церковного хору. Цікавилася суспільно-громадським життям. Була в Червоному Хресті і в „Агрекелчер Сосаєті", де була головою. Цікавилася старшими людьми в старечому домі. Належала до „Івенс Клаб", де була головою жіночого відділу. Помагала в організації для сліпих. Так, що з її упокоєнням громада в Принц Альберт втратила одну з найкращих працівниць о усіх ділянках церковно-громадського життя.

Але на все є воля Божа. Покійна знаючи свою тяжку недугу, підготовляла себе, приймаючи через цілість неділь, Св. Сповідь і Св. Причастя.

В середу 17 грудня вівечорі тіло Покійної з похоронного заведення в Принц Альберт перевезено до храму Св. Трійці. О год. 8ій відслужено Панахиду, на якій храм був переповнений людьми, а в четвер, 18 грудня о год. 10-ій ранку відбувся Похорон во Службою Божою, на якій прибули люди з Принц Альберт і околиці.

На похорон покійної Анни Кіндрачук, на запрошення родини, прибув голова Президії Консистогії митр. прот. Ф. Керницький з Вінніпегу.

Отець митрат. як давній приятель родини П. Кіндрачуків в своїх глибоко-змістовних проповідях, як на Панахиді, так і на Похороні, навів ціль земного життя людини, і, знаючи покійну Анну, вказав, що вона, як добра християнка втовні виповнила зміст свого, хоч короткого, земного життя, з чого ми повинні брати приклад.

При останньому прощанні родина й присутні на Похороні вложили на Нев'янучий Вінок — $106.86. З цієї суми родина призначила $10.00 на „Вісник", $10.00 на „Український Голос" $10.00 на „Промінь." і $76.86 на місцевий храм.

Всім жертводавцям велике спасибі!

По Похороні відбувся поминальна перекуска, яку при готовило Жіноче Товариство в Принц-Альберт.

Нехай Милосердний Господь прийме душу Покійної в Царство Небесне, а Вам дорогий мужу, діти та вся родино, подасть сили перенести цей родинний смуток, і обдарить всіх Вас ласкою і милосердям.

Вічна Їй Пам'ять!

о. М. О.

Порядок Богослужень
ПІДВИНИЧЕНЬКА СЕРЕДА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Портаїк як Проп. Св. Сповідь від год. 8.30 — 9.30 ранку; Служба Божа 10 год. — Проповідь. 8.30 — 10.00 ранку — Св. Сповідь; Літургія — 10. Трансклоза і Сепарація. Сповідь о 9 год. — Сповідь. Літургія — 10. Bleuiner — Катедра Преса. Трофеї —Академія Року Укр. Пров. Молоді.
13. Субота Лазарева — 9.00 ранку — Сповідь — Полігарфіда, 10.00 ранку — Служба Божа. Сповідь. Гомор — 7.00 веч. Св. Сповідь. Бдіннок — 7 веч.
19. Неділя Цвітна — Гомор, Трансклоза, Тіпіана, Дуфрост, Людиця, Бенедон. Сповідь о 9 годині, Служба Божа о 10 год. ранку.
23. Великий Четвер. Страсті о 7 год. вечора в Трансклоза.
24. Велика П'ятниця. Вивоз Плащаниці: Гомор — 2.30 по пол. Трансклоза — 7.00 год. вечора.
25. Велика Субота. Освячення Пасок: Полігарфіда — 12.00 год. ночі. ВЕЛИКДЕНЬ: Сповідь — 7.00 ранку. Гомор — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. Тіпіана — 7.00 ранку, освячення пасок. Бозенкур — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. (Вірні з Сент Гомор беруть участь у Богослужженні). Дуфрост — 6.00 ранку освячення пасок. Трансклоза — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. Людиця — 6.30 ранку освячення пасок. Полігарфіда — 9 ранку освячення пасок. Пасхет Гомм — 11.00 ранку освячення пасок. Вірні з Монастоа беруть участь у Богослужженні.
26. Велика Субота. 12.00 год. ночі Великодня Служба в Брюкдсь. ВЕЛИКДЕНЬ. 9.00 год. ранку Великодня Служба в Пасчоск ан Прері.

Повідомляється всіх вірних про цей розклад Богослужень і просимо взяти повну участь в них. Просимося всіх вірних масового приступлення до прийняття Св. Тайств під час Св. Великого Посту, щоб тим зустрінути Світлий День Воскресення Христового і відчути радість повного нашим христинським життям.

У В А Г А! Управа Місійної Округи Вінніпег, просить щоби всяки активну участь і Відпровід Св. Пасхи, повідомило у святочними Акту, а нагоди відзначення РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ у Катедрі Преси. Трофеї у Вінніпегу, яка відбудеться в неділю 12 квітня, 1970 Р. Б. о год. 6.30 веч. — МОЛЕБЕНЬ: о год. 7.00 веч. АКАДЕМІЯ.

Священики Під-Вінніпегської Округи

— Управа Місійної Округи.

Парафіяльні Заряди і Священики Під-Вінніпегської Округи.
Місцеперебування Під-Вінніпегського Округи: о. В. Трубин —
тел. 888-8888 або 882-8884
І Священики: Митроф. Проц. Орлянд Керницький — тел. 888-8884
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АНЮНІКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Етельберт, Сповідь о год. 8.30 ранку.
13. Понеділок — Робина, Сповідь священника.
16. Субота — Тібберт Пакбік, Сповідь (Сороковуста) о год. 8.30 ранку.
19. Неділя (Квітна) — Сифтон, Сповідь о год. — 8.30 ранку.
20. Понеділок — Етельберт, Сповідь (Сороковуста) о год. 8.30 ранку.
23. Четвер — Дрифтвін Ривер, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Вивезення Плащаниці: Тібберт Пакбік о год. 1-ій по обіді; Дрифтвін Ривер о год. 2.30 по обіді; Бенвіш о год. 3.30 по обіді; Етельберт о год. 6.30 вечора.
25. Субота — Свячення Пасок: Рорметон о год. 1-ій по полудні; Вінніпегосіс о год. 2.30 по пол. Сифтон о год. 3.30 по полудні; Драй Ривер о год. 4.30 по пол.; Вевкан о год. 5.30 по полудні; Дрифтвін Ривер о год. 6 вечора; Гарленд о год. 7-ій вечора
26. Неділя (Великдень) — Етельберт о год. 7-ій ранку Утреня і Свячення Пасок; Тібберт Пакбік о год. 10 ранку Служба Божа і Свячення Пасок; Вінніпегосіс о год. 3-ій Вечірня.
27. Понеділок (Другий день Великодня) — Етельберт.
28 Вівторок (Третій день Великодня) — Вевкан.

Вінніпегосіс, Ман. Вех 71
Число телефону: 743-8884

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Бірджес, Сповідь. Вечорня Вечірня.
18. Лазарева Субота — Канора. Св. Літургія для дітей. У п'ятницю 17 квітня від год. 5-ої Сповідь для дітей.
19. Неділя Квітна — Канора. Освячення Лози і Сповідь.
23. Страсний Четвер — Канора. Рано Св. Літургія, а в 7-ій годині вечора — Страсти.
24. Велика П'ятниця — Канора о годині 2-ій по полудні Вивезення з церковою Плащаниці. О 5-ій годині в Бекмена.
25. Велика Субота — Канора. Св. Літургія.
26. Воскресіння Христове — Канора. Початок обіднин о годині 8-ій ранку.

Свячення Пасок по громадах:
Бекмен о год. 8-ій вечором в суботу.
Бірдсс о год. 12 ночі.
Успенська о год. 2.30 по півночі.
27. Світлий Понеділок — Бірдсс.
28. Світлий Вівторок — Бекмен.

Address: Box 416, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Гарденгтон, Св. Сповідь від 9-ої год.; Св. Літургія від 10-ої год. рано.
17. П'ятниця — Вайта, Св. Сповідь від 7-ої год. до 8-ої год. вечора.
18. Субота — Вайта, Св. Сповідь від 9-ої год.; Св. Літургія від 10-ої год. рано.
19. Субота — Вайта, Св. Сповідь від 7-ої до 8-ої год. вечора.
20. Неділя — Вайта, Св. Сповідь від 9 год.; Св. Літургія від 10 год.
23. Четвер — Вайта, Страсні від 8 год. вечора.
24. П'ятниця, вивоз Плащаниці: Гарденгтон — 1 год. Вайта — 2.30 год. Сифтон — 4 год. Сандавн — 5.30 год.
25. Субота — Освячення Пасок: Пембіна — 8 год. вечора. Роза — 9.30 год. вечора. Сальма — 10 год. вечора.
26. Неділя — Воскресіння Христове (Великдень): Вайта — 11.30 год. вечора, Толстой — 2-га год. ночі, Гарденгтон — 2.30 год. ночі, Арбака (Са. Нам.) — 3.30 год. ранку. Арбака (Са. П.П.) — 4 год. рано. Сірко — 5-та год. ранку, Сандавн — 6-та год. ранку.
27. Понеділок — Сірко, Св. Літургія о 10-ій год. ранку. Вех 111, Нам. Тел. 8-8888.

о. Л. ЛУЧИНІ
КВІТЕНЬ

12 Неділя — Сповідь. Розбурн.
18. Субота Лазаря. Сповідь — Гемп Бенд.
19. Неділя Квітна. Сповідь — Сент-фрідс.
24. П'ятниця — Вивоз Плащаниці: Оквбурн — о 2 год. по обіді, Сенкт Лейк — о 4 год. по обіді, Мелфі — о 6 год. вечора, Розбурн — о 8 год. вечора.
25. Велика Субота — Свячення Пасок: Августів — 4 год. по обіді, Гемп Бенд — 2-га год. по обіді, Розбурн 5.30 год. по обіді, Вевта — 7-ма год. вечора.
26. Воскресіння Христове. Сенкт Лейк — 11.30 веч. Служба Бога, Сін — 7 год. рано, Свячення Пасок, Мелфі — 7 год. рано, Оквбурн — 9 год. рано, Оквбурн — 7 год. веч. Вечірня.
27. Великий Понеділок — Гемп Бенд.
28. Світлий Вівторок — Августів.

Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
TEL. 838-4888

о. І. Г. ТИКАЙОГО
КВІТЕНЬ

11. Субота — Вечірня і Сповідь — Чиливак.
12. Неділя — Чиливак.
18. Субота — Сповідь для дітей 9 год. ранку — Бірнабі.
19. Неділя — Бірнабі.
23. Четвер — Страсті 7 год. веч. — Бірнабі.
25. Субота — Освячення пасок 10.30 ранку — Вікторія. — Освячення пасок 7 год. веч. — Мишен. — Великодня Утреня 12 год. опівночі — Чиливак.
26. Неділя — Великодня Літургія: Освячення пасок 7 год. ранку. — Бірнабі.

7906 — 11th Ave. Tel.: 521-6089
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДЛЯ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Крейгбург, Сповідь.
19. Неділя Цвітна — Грасвілл, Сповідь.

23. Страсний Четвер — Ланкайбі, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Вивоз Плащаниці: Крейгбург о год. 10 ранку. Бойл о 1-ій год. по обіді, Грасленд о 3-ій год. по обіді, Сарсфіл о 4-ій год. по обіді, Ланкайбі о 7-ій год. вечора.
25. Велика Субота — Рачлендз, Парк, Сповідь і Служба Божа о 9 год. ранку.

Свячення Пасок:
Рачлендз Парк — 12 год. дня, Атабаска 2 год. по обіді, Грасленд 4 год. по обіді, Сарсфіл 5 год. по обіді, Ланкайбі 8 год. вечора, Крейгбург 9 год. вечора.
26. Неділя (Великдень):
Норман 7 год. ранку — Свячення Пасок
Бойл 9 год. — Утреня, Служба Божа і Свячення Пасок.
27. Світлий Понеділок — Сарсфіл.
28. Світлий Вівторок — Ланкайбі.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4532

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Гудім, 10.30 год.
18. Суб. Лазарева, Муж Діва, 10.
19. Неділя Цвітна — Кемпбел, 10.30.
23. Вел. Четвер—Літурна, 7 год. веч.
24. Вел. П'ятниця — Гудім, 10.30. Габбарз о год. 1.30 по обіді. Айтуна о год. 4.00 по обіді, Мелвіна о 7-ій год. вечора.
25. Вел. Субота — Кемпбел, 10.00. Мізіс Лейк (Св. Нам.) — 3.00 год. вечора. Арбака (Св. П.П.) — 4 год. рано. Сірко — 5-та год. ранку, Сандавн — 6-та год. ранку.
26. Великдень — Мелвіна, 9 година ранку.

Address: Box 149 Hudson, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя. Сповідь — Гавсленд.
12. Неділя. Год. 3.00 — Обіднин — Мозлек Лейк.
15. Середа. Покинин о год. 7 веч. — Н Бетелфорд.
17. П'ятн. Сорокоусти — Гедерлей.
18. Субота. Міссіна Вендрея і Сповідь о год. 7 веч. — Геффорд.
19. Нед. Квітна. Сповідь — Геффорд.
19. Нед. Обіднин о 3 год. — Балмез.
23. Страсний Четвер. Страсті о год. 6.30 веч. — Н. Бетелфорд.
24. Велика П'ятниця — ВИНОС ПЛАЩАНИЦІ:
год. 9.00—9.45 — Кронсон.
11.00—11.45 — Геффорд.
1.00—1.45 — Н. Бетелфорд.
3.00—3.45 — Редфіл.
5.00—5.45 — Вигвам
7.00—8.00 — Гласлин.
25. Вел. Субота. Освячення Пасок: год. 10.00 ранку — Мелоз Лейк, год. 3.00 по полудні — Гавсленд, год. 5.00 — Вигвам, год. 7.00 веч. — Редфіл.
26. Великдень. Освячення Пасок: год. 4.00 — Балмез, год. 5.30 ранку — Кронсон, год. 7.00 ранку — Геффорд, год. 9 ранку — Н. Бетелфорд.
27. Великий Понеділок — Редфіл.
28. Вел. Вівторок — Н. Бетелфорд.

Address: 979-106 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2336.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

12. Неділя. Сп. Сповідь 9 год. ранку Мундаре.
18. Субота Лазарева. Св. Сповідь 9 год. ранку — Шипмен.
19. Неділя Квітна. Св. Сповідь 9-та ранку. Свячення Вербок—Ту Глас.
23. Святий Вел. Четвер. Страсті в 7-ій вечора — Мундаре.
25. Свята Велика П'ятниця — Вивоз Плащаниці:
1-ша год. по обіді — Шипмен,
3-тя год. по обіді — Кобленц,
— Освячення пасок 7 год. веч. — Мишен,
— Великодня Утреня 12 год. опівночі — Чиливак.
26. Неділя — Великодня Літургія: Освячення пасок 7 год. ранку. — Бірнабі.

7906 — 11th Ave. Tel.: 521-6089
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДЛЯ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Крейгбург, Сповідь.
19. Неділя Цвітна — Грасленд, Сповідь.
23. Страсний Четвер — Ланкайбі, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Вивоз Плащаниці: Крейгбург о год. 10 ранку, Бойл о 1-ій год. по обіді, Грасленд о 3-ій год. по обіді, Сарсфіл о 4-ій год. по обіді, Ланкайбі о 7-ій год. вечора.
25. Велика Субота — Рачлендз, Парк, Сповідь і Служба Божа о 9 год. ранку.

Свячення Пасок:
Рачлендз Парк — 12 год. дня, Атабаска 2 год. по обіді, Грасленд 4 год. по обіді, Сарсфіл 5 год. по обіді, Ланкайбі 8 год. вечора, Крейгбург 9 год. вечора.
26. Неділя (Великдень):
Норман 7 год. ранку — Свячення Пасок
Бойл 9 год. — Утреня, Служба Божа і Свячення Пасок.
27. Світлий Понеділок — Сарсфіл.
28. Світлий Вівторок — Ланкайбі.

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4532

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Гудім, 10.30 год.
18. Суб. Лазарева, Муж Діва, 10.
19. Неділя Цвітна — Кемпбел, 10.30.
23. Вел. Четвер—Літурна, 7 год. веч.
24. Вел. П'ятниця — Гудім, 10.30. Габбарз о год. 1.30 по обіді, Айтуна о год. 4.00 по обіді, Мелвіна о 7-ій год. вечора.
25. Вел. Субота — Кемпбел, 10.00. Мізіс Лейк (Св. Нам.) — 3.00 год. вечора. Арбака (Св. П.П.) — 4 год. рано. Сірко — 5-та год. ранку, Сандавн — 6-та год. ранку.
26. Великдень — Мелвіна, 9 година ранку.

Address: Box 149 Hudson, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя. Сповідь — Гавсленд.
12. Неділя. Год. 3.00 — Обіднин — Мозлек Лейк.
15. Середа. Покинин о год. 7 веч. — Н Бетелфорд.
17. П'ятн. Сорокоусти — Гедерлей.
18. Субота. Міссіна Вендрея і Сповідь о год. 7 веч. — Геффорд.
19. Нед. Квітна. Сповідь — Геффорд.
19. Нед. Обіднин о 3 год. — Балмез.
23. Страсний Четвер. Страсті о год. 6.30 веч. — Н. Бетелфорд.
24. Велика П'ятниця — ВИНОС ПЛАЩАНИЦІ:
год. 9.00—9.45 — Кронсон.
11.00—11.45 — Геффорд.
1.00—1.45 — Н. Бетелфорд.
3.00—3.45 — Редфіл.
5.00—5.45 — Вигвам
7.00—8.00 — Гласлин.
25. Вел. Субота. Освячення Пасок: год. 10.00 ранку — Мелоз Лейк, год. 3.00 по полудні — Гавсленд, год. 5.00 — Вигвам, год. 7.00 веч. — Редфіл.
26. Воскресіння Христове

во, Сергій о год. 11 —рано, Спиридон — о год. 12, Шкільна о год. 1.30 по обід, Вапне о год. 2 по обід, Вапнярка, о годині 3-ій по обід, Оксана Лейк о год. 4-ій по обід.

25. Страсна Субота: Вапне Пилашині, Спомідь і Свячення Пасок — Вовк Лейк; Свячення Пасок — Струй о год. 10 вечора; Вікно о год. — 11-ій вечора.
26. Великдень — Сходіння 12 год. ночі, Воскресіння Христа і Свячення Пасок, Данилів о год. 2-ій ночі, Вапне о год. 3.30 ноч, Вапнярка, о год. 4.30 ночі Воскресіння Христа і Свячення Пасок, Оксана Лейк о 7-ій год рано Воскресіння Господа Бога і Свячення Пасок
27 Світлий Понеділок — Струй.
28. Світлий Вівторок — Едмонтон.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 340

о. В. ЯЦЕНКО
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Прип. Алберт.
15. Середа. Покладення плащаниці. Сорокоусти. О год. 7-ій вечора Похорон — Прип. Алберт.
18. Субота. Вечірня о год. 7-ій вечора і Св Спомідь — Прип. Алберт.
19. Неділя. Служба Божа і Освячення Верби — Прип. Алберт.
19. Неділя. Обідниця і Освячення Верби о год. 2-ій по полудні в Гонишуні.
Обідниця і Освячення Верби о годині 4-ій по полудні в Самбурі.
23. Ст. Четвер. Служба Божа о год. 9-ій рано, а о год. 7-ій вечора Страсти — Прип. Алберт.
24. Вел. П'ятниця — Вінос Плащаниці: о год. 2 по полудні — Гонишуні. О год. 3.30 по полудні — Самбурі.
О год. 7 вечора — Прип. Алберт.
25. Вел. Субота. Освячення Пасок: о год. 8-ій вечора — Македонія. О год. 11-ій ночі — Гонишуні.
26. Неділя. Світле Воскресіння. О год. 2.30 по півночі Світле Заутрення і Освячення Пасок — Самбурі.
О год. 6.30 рано Світле Заутрення, Воскресіння Служба Божа і Освячення Пасок — Прип. Алберт.
27 Світлий Понеділок — Прип. Алберт.
28. Світлий Вівторок — Македонія.

REV. M. Z. OLESIUK
Box 310 Rural R.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-4205

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Едварс.
19. Неділя — Лукашна.
23. Великий Четвер (Страсті) о год. 7-ій вечора — Вишнярон.
24. Страсна П'ятниця — Вінос Плащаниці:
10.00 год. рано — Гавалон,
11.00 год. рано — Борівці,
11.30 год. рано — Вишнярон,
12.30 год. по обід — Лукашна,
1.00 год. по обід — Пруг,
2.00 год. по обід — Сучава,
3.00 год. по обід — Едварс,
4.00 год. по обід — Пенно.
26. Великдень (Освячення Пасок):
12.30 год. рано. Гавалон,
8.00 Борівці,
3.00 год. Лукашна,
4.00 год. Пруг,
6.00 год. Сучава
6.00 год. Едварс,
7.00 год. Пенно,
8.30 год. Великодня Богослужіння-Вишнярон.
27 Світлий Понеділок — Пруг.
28. Світлий Вівторок — Лукашна.

Rev. Orest Olekshy
Box 207
Willingdon, Alta.
Tel. 367-2353.

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Домівці.
16. Субота — Акатьонбчулося, Звучно кійся Служба Божа і Спомідь.
16. Субота — Комсан, Вечірня і Спомідь о год. 7-ій вечора.
19. Неділя Квітна — Комсан.
19. Неділя Квітна — Макеєва, Обід, Служба о год. 2-ій по полудні.
23. Четвер — Комсан, Страсті о годині 7-ій вечора.
24. П'ятниця — Стобрівський, Спомідь о год. 9-ій рано.
25 Субота — Товорівці, Вовчка Утреня і Свячення Пасок о год. 10-ій вечора.
25. Субота — Кандер, Вечірня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 11.30 вечора.
26. Великдень — Свячення Пасок: Врокстон о год. 2-ій по півночі, Сторожевій о год. 3-ій по півночі, Хітемайтунк о год. 4.30 рано, Макета о год. 5.30 рано, Домівці о год. 7-ій рано,
26. Великдень — Комсан, Вечірня Служба Божа і Свячення Пасок о 9-ій год. рано.
27. Великодній Понеділок — Врокстон.
28. Великодній Вівторок — Товорівці.

P. O. Box 600
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА

12. Неділя 5-та В. ПОСТУ — Шелвезей. (Спомідь субота вечером о год. 8-ій).
13. Понеділок — Робини. Служба Божа та Спомідь Священників Відбувається Свята Місія Давфинської Місійної Округи. Початок о год. 8.30 ранку.
18. Субота Лазарева — Петлюра. (Спомідь у п'ятницю вечором о год. 8-ій).
19. Неділя Квітна — Мерідейн. (Освячення Лози). (Спомідь у суботу вечером о год. 8-ій).
23. Страсний Четвер — Робини. Вечером о год. 7:30, Страсти Христові.
24. Велика П'ятниця — ВИНОС ПЛАЩАНИЦІ:
— Грендою о год. 2:30 по пол.
— Петлюра о год. 4:00 по пол.
— Легаря о год. 5:30 по пол.
— Робини о год. 7:00 вечером.
25. Субота — Освячення Пасок:
— Мекнат о год. 8:00 вечером.
— Мерідейл о год. 9:00 вечером.
— Шортдейл о год. 10:00 вечер.
— Грендою о год. 11:30 вечер.
26. ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ — Освячення Пасок
— Ленвард о год. 6:45 ранку.
— Петлюра о год. 7:30 Воскресна Утреня.
— Робини о год. 9:45 Св. Літургія.
27. Світлий Понеділок — Ленвард.
28. Світлий Вівторок — Грендою.

Rev. Nicholas Ravluk
Box 190, Robin, Manitoba.
Tel. 937-4305.

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя, Спомідь — Гіфорн.
16. Субота Лазарева. Спомідь — Еле Повіт.
19. Неділя Спомідь — Семпі Ревер.
23. Великий Четвер. Рано Служба Божа і Спомідь — Бит Мекоск.
23. Страст 7.30 веч. — Вайвіл.
24. П'ятниця. Вінос Плащаниці о 2 год. — Еле Повіт.
О год. 3.15 — Ст. Пах.
О год. 4.30 — Гленвуд.
О год. 7-ій — Вайвіл.
25. Велика Субота. Служба Божа і Спомідь — Ст. Пах.
26. Велика Субота. 10.30 ночі — Великодня Утреня і посвячення пасок — Еле Повіт.
26. Великдень:
Вел. Утреня 12,30 рано — Гленвуд.
Вел. Утреня 6 год. рано — Вайвіл.
О год. 9ій рано Служба Божа — Ст. Пах.
27. Вел. Понеділок — Семпі Ревер.
28. Вел Вівторок — Гіфорн.

Rev. O. Sorochuk
Box 765,
Beaverlodge, Alta.
Tel. 356-2290

о. ІВАНА СТУСА
КВІТЕНЬ

12. Неділя 6-та Великого Посту, Св. Марії Єгипетської — Свячуно.
19. Неділя Квітна, Вхід Господній в Єрусалим — Сібе Бін.
24. Страсна П'ятниця — Вечірня з виносом Плащаниці: год. 1.00 по полудні — Сібе Бін, год. 3 по полудні — Вайдавуд.
25. Страсна Субота — Освячення Пасок:
год. 11.00 рано — Бедгрет.
год. 1.00 по полудні — Свячуно.
год. 3.00 по полудні — Сібе Бін.
год. 5.00 по полудні — Вайдавуд.
26. Великдень. Воскресіння Христове — Вествок, год. 8.00 рано; Понукошкаци, в тісні хат, обходження чрагом церкви, год. 9.00 рано — Великодня Утреня.
год. 10.00 рано — Великодня Св. Літургія, Пісня Літургії — Освячення Пасок.
год. 3.00 по полудні — Вовнок, на Вечірня — Сібе Бін.
год. 5.00 по полудні — Вовнок, на Вечірня — Вайдавуд.

Просимо все кількісно та організаційно Церковний Громад Свячуно Вествок прибути числено на Великодню Богослужіння до Вествок, як також на Вечірні до Сібе Бін і Вайдавуд.

Адреса о. Івана СТУСА
11822 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-6780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
КВІТЕНЬ

12 Неділя — Косів, Спомідь о год. 9-ій ранку.
16. Субота — Давфин. Спомідь вічній о год. 8-ій ранку.
19. Неділя Цвітна — Давфин.
23. Четвер — Давфин. Страсний Четвер — Служба Божа о год. 9.30 ранку.
23. Неділя — Давфин. Страсті Христові о год. 6.30 вечора.
24. П'ятниця — Вені Ривер, Вінос Плащаниці о год. 12.30 по обід, Ешкем о год. 2-ій по обід, Косів о год. 4-ій по обід, Давфин о год. 6.30 вечора.
25. Субота — Свячення Пасок: Косів о год. 6-ій вечора, Вені Ривер о год. 7-ій вечора, Ешкем о год. 8-ій вечора.
26 Неділя (Великдень) — Давфин, Св. Літургія о год. 6.30 ранку. Освячення Пасок — Давфин о год. 8-ій ранку.
Ст. Мартин о год. 10.30 ранку.
26. Неділя — Давфин, Вечірня о год. 3.30 по обід.
27. Світлий Понеділок (Проводи) — Вдівця
28. Світлий Вівторок — Давфин.

310 Main St., Souris
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
КВІТЕНЬ

12 Неділя — Пайн Ривер.
13. Понеділок — Робини, Св. Місія.
18. Субота — Вайтфіш. Спомідь.
19. Неділя — Дорбен. Спомідь.
23. Страсний Четвер — Свят Ривер. Вівторок Страстей Господніх.
24. Велика П'ятниця Вінос Плащаниці — Пайн Ривер о 10 год. ранку.
Свят Ривер о год. 12.30.
Дорбен о 2-ій год.
Вайтфіш — о 4-ій год.
26. Великдень — Господні Бей о 12.
Свят Ривер о — 5 год.
Пайн Ривер о 9-ій год.
27. Світлий Понеділок Господні Бей.
28. Світлий Вівторок — Вайтфіш.

Box 1878
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Йорктон.
17. П'ятниця — Йорктон, Спомідь для літей о год. 5-ій вечора.
18. Субота Лазарева — Йорктон.
18. Суботня Лазарева — Йорктон, Вечірня і Спомідь о год. 7-ій веч.
19. Неділя Квітна — Йорктон.
23. Великий Четвер — Йорктон, Страсти о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Йорктон, вечір Плащаниці о год. 7 веч.
26. Неділя. Великдень — Йорктон, о год. 7-ій ранку.
27. Світлий Понеділок — Рейн.
28. Світлий Вівторок — Горлиці.

REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 783-2996

о. С. СЕМОТЮКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Ешкор.
18. Субота Лазарева — Малинчуки, Спомідь і Служба Божа.
18. Субота — Інсінжер (таймей), Спомідь о год. 7-ій вечора.
19. Неділя Квіт. — Інсінжер (таймей).
23. Страсний Четвер — Дробот, Спомідь і Служба Божа.
23. Четвер — Фокс Лейк, Страсті о год. 7-ій вечора.
24. Велика П'ятниця — Божество Пашаний, на що буде можливо.
25. Велика Субота — Свят Брук, Спомідь і Служба Божа.
26. Великдень:
Ешкор — 12 год ночі,
Фокс Лейк — 1.30 год. по півночі,
Стшінкан — 3.00 год. по півночі,
Інсінжер (айсто) — 4.30 рано,
Тікор — 6.00 год. рано,
Тікор (за рікою) — 7.30 год. рано,
Шіто (місто) — 9.00 год., рано,
27. Світлий Понеділок — Шіто (понудинок).
28. Світлий Вівторок — Кінгсмаєл.

Address: Shoito, Sask., Box 88.
Telefon: Шіто — 31.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Вадіна (Спомідь).
19. Неділя — Ватсон (Спомідь).
23. Страсний четвер — Страсті — о 7-ій год. вечері — Вадіна.
24. Велика п'ятниця — Вінос Плащаниці о год. 9-ій ранці — Рама.
11-ій — Вадіна.
1-ій по полудні — Вемуїдж.
3-ій по полудні — Ватсон.
5-ій по полудні — Вінер.
26. Велика субота — Посвячення пасок по полудні о год. 3 — Рама.
5-ій — Фостов.
7-ій — Ватсон
9-ій — Вемуїдж.
25. Велика Субота. Паскальна Вігілія і посвячення пасок о год. 11-ій ночі в Вадіні.
Утреня і Св. Літургія і посвячення пасок о год. 9-ій ранці в Вінер
27. Світлий понеділок — Вадіна.
28. Світлий вівторок — Кінер.

Box, 488 — Tel. 336-2168
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Бруднрагбаг.
19. Неділя (Цвітна) — Комарове.
24. Велика П'ятниця — Вінос Плащаниці о год. 9 в Кальнер, о годині 3ій вечора в Сколей.
25. Велико Субота — год. 8 вечора Свячення Пасок в Катвіна, в 11 год. ночі в Бруднрагбаг.
26. Неділя. Великдень, о год. 9-ій ранку Служба Божа в Кальнер.
27. Світлий Понеділок — Катвіна.

Адреса: 9530—100 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-3602

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Гавс, Спомідь і Служба Божа о год. 9-ій ранку.
18. Субота — Кобзар. Спомідь і Служба Божа о год. 9-ій ранку.
19. Цвітна Неділя — Норквей, Спомідь і Служба Божа о год. 9.30 ранку.
23. Четвер — Стирдженс, Страсти о год. 7.30 вечора.
24. Велика П'ятниця — Вінос Плащаниці: Арфайт о год. 2 по пол; Свят Пілейн о год. 4 по полудні; Стінес о год. 6-ій вечора; Стирджес о год. 7-ій вечора; Гавс о год. —8-ій вечора.
25 Велика Субота — Свячення Пасок: Мейфлауер о год. 4 по пол; Кобзар о год. 6-ій вечора; Арфайт о год. 7-ій вечора; Норквей о год. 8.30 вечора.
26. Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 12 ночі в Стінес.
26. Великдень — Свячення Пасок: Стирджес о год. 5-ій рано; Гавс о год. 6-ій рано; Девборн о год. 7-ій рано.
26. Великодня Служба і Свячення Пасок о год. 8-ій рано, в Свят Пілейн.
27. Великий Понеділок — Стирджес, Служба Божа о 9-ій год. рано.
28. Великий Вівторок — Едмонтон, Служба Божа о 9-ій год. рано.

Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 196-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St, Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ТРАВНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., MAY 1, 1970. ЧИСЛО (2123) 9

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОСКРЕСЕННЯ ТВОЄ, ХРИСТЕ СПАСЕ, АНГЕЛИ ОСПІВУЮТЬ НА НЕБЕСАХ, І НАС НА ЗЕМЛІ СПОДОБИ ЧИСТИМ СЕРЦЕМ ТЕБЕ СЛАВИТИ.

ОЧИСТЬМО ПОЧУТТЯ І ПОБАЧИМО ХРИСТА, НЕПРИСТУПНИМ СВІТЛОМ ВОСКРЕСЕННЯ ОСЯЯНОГО, І ЯК ВІН МОВИТЬ: „РАДУЙТЕСЯ!", ЯСНО ПОЧУЙМО, ПІСНЮ ПЕРЕМОГИ СПІВАЮЧИ.

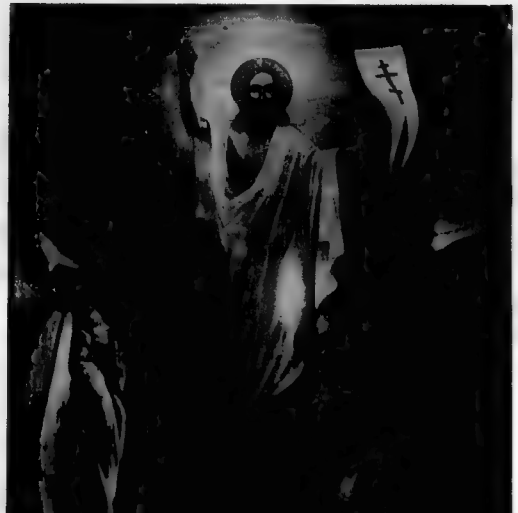

НИНІ ВСЕ НАПОВНИЛОСЯ СВІТЛОМ: НЕБО И ЗЕМЛЯ, І ГЛИБИНИ ПІДЗЕМНІ; НЕХАЙ ЖЕ СВЯТКУЄ ВСЕ СТВОРІННЯ ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСІННЯ, — НИМ БО ВОНО СТВЕРДЖУЄТЬСЯ.

О, ПАСХО ВЕЛИКА И НАЙСВЯТША, ХРИСТЕ! О, МУДРОСТЕ И СЛОВО БОЖЕ, І СИЛО! ДАЙ НАМ ПІСНІШЕ ЗЛУЧИТИСЯ З ТОБОЮ У НАВЕЧІРНИЙ ДЕНЬ ЦАРСТВА ТВОЙОГО.

ВОСКРЕСНІМО З ХРИСТОМ ГОСПОДОМ І МИ!

Отримний Іларіон — Митрополит Вінніпегу й всієї Канади,

Отримний Михаїл — Заступник Митрополита й Архиєпископ Торонто й Східньої Єпархії,

Отримний Андрей — Архиєпископ Едмонтону й Західньої Єпархії,

Отримний Борис — Єпископ Саскатуну й Вікарій Середньої Єпархії, —

ДО ВСЬОГО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА,
І ДО ВСІХ БОГОЛЮБИВИХ ВІРНИХ, —

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Від віків було предопреділене Втілення Сина Божого, Його страждання, смерть і Воскресення для спасіння світу. Це був одинокий спосіб спасіння світу, від віків установлений.

Господь Ісус Христос прийшов на наш світ, щоб усіх нас навчити Правди Божої, щоб показати нам усім шлях до спасіння, —до кращого життя вже тут, на Землі, і до життя вічного у Царстві Своєму. І не було нічого кращого, як те, що Сам Господь наш став Людиною, щоб вплинути на цей світ належно і спасти його.

І Христос 33 роки прожив на Землі, як правдива Людина; Він Сам прожив життя людське і нам показав, що нам потрібне на спасіння. Він дав нам Євангелію Життя, Євангелію Любови й повної посвяти; дав нам Науку, а за це Його розп'яли й убили на хресті. Але на третій день Він Воскрес!

І Воскресення Христове — це найбільший акт земного життя Ісуса Христа! Це акт завершення всього, що було предопреділене про Христа, — це найбільше чудо із всіх чуд Христових! Це акт, який дав переможну силу проповіді про Христа. Апостоли ввесь час проповідували про Воскреслого Христа, бо Воскресення — це завершення спасальної Місії Христа! І Апостол Павло вияснив: „Якщо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також і віра наша" (І Кор. 15:14).

Велика таємниця Христового Відкуплення й Христового Воскресення. Це тайна з усіх Тайн...

Своєю смертю Христос смерть переміг, і воскресив і нас до кращого життя. Своїм Воскресенням Христос дав нам змогу переродитися, дав повну змогу і самим нам воскреснути до нового життя.

Христос Воскрес і возвісся на Небо, але нас самітними не покинув, Він перебуває й на Землі, бо позоставив нам Церкву Святу, в якій Він Сам є Головою. А в Церкві Своїй позоставив Таїнства, і дав нам Причастя, щоб ми єдналися з Ним, і щоб були готові до Воскресення.

Тож воскресаймо з Христом Господом і ми!

Своїм Воскресенням Христос відкрив світові великі й цінні Дари. Але ми їх не приймемо, коли не переродимося самі, бо без переродження ми не можемо Божественних Дарів приймати...

Тож ідімо шляхом Воскресення! Усе робімо для свого переродження, щоб могли воскреснути і ми.

Нам треба воскреснути для спасіння світу... Світ чекає на нас, щоб ми воскресли, і щоб йому подали рятівну руку.

Але найперше, — нехай воскресне між нами любов до Бога нашого й Воскреслого Господа, та до всіх ближніх наших! Це саме перше, чого нам треба, бо без любови до ближніх не буде правдивої праці на їх користь.

Нехай воскресне між нами Правда Божа!

Нехай воскресне між нами пошана до людини, бо кожна людина — це образ і подоба Божа! Кожна людина — син Божий. І Христос прийняв тіло — образ людський, і тим осявтив нас і відкрив нам шлях до Воскресення.

Людина — це образ Божий, отож про людину говоримо тільки добре, і нікого непотрібно не критикуємо, бо неповажна критика вбиває духа людині.

Нехай воскресне між нами пошана до батьків, і старших, і до провідників наших! І нехай між старшими й молодими настане повна згода й порозуміння...

Нехай воскресне між нами правдива любов до Рідної Матері — Церкви Святої Православної. Це Церква Правдива! Це наша історична Церква, — та Церква, яка давала нам славу, і силу жити. Через те Україна не знає іншої Церкви, тільки Церкву Віковічну, Православну!...

Нехай воскресне між нами свята вірність Української Православній Церкві!

Нехай між нами воскресне спокій... Але, як ми самі воскреснемо до чистого життя, — то між нами запанує повний спокій, а спокій принесе нам і щастя... А при спокої настане й Царство Боже на світі.

Нехай воскресне між нами любов до всіх наших культурних надбань; нехай воскресне праця, нехай воскресне наша українська гідність... Нехай воскреснемо всі ми...

Бо як ми не воскреснемо, як ми не переродимося, — то ніколи не сповняться мрії наші... Бо чужі ніколи й нічого доброго нам не дадуть і не зроблять. Усе зробимо тільки самі, але для цього ми мусимо самі воскреснути до нового життя.

Ми ставимо собі великі завдання, завдання історичні. Але самі жити не вміємо, не знаємо як і кому що робити...

Ми мусимо переродитися! Ми мусимо пізнати Правду! Ми мусимо воскреснути з Господом нашим Ісусом Христом! І коли в Христі переродимось, з Христом воскреснемо, — будемо творити чуда!

Усіх вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді, і всіх українців по всьому світу щиро вітаємо з найбільшим Християнським Святом — Воскресенням Христовим, і всім сердечно кличемо:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† *Отримний ІЛАРІОН — Митрополит*
† *Отримний МИХАЇЛ — Архиєпископ*
† *Отримний АНДРЕЙ — Архиєпископ*
† *Отримний БОРИС — Єпископ.*

Дано Року Божого 1970,
в Катедрі Преся. Трійці в Вінніпезі,
на Світлий День Христового Воскресення.

Прот. М. Пилипчук

Гарячі сльози Воскресіння

Найвеличавіше Свято - Свят, Воскресіння Христове, припадає саме тоді, коли все будиться з довгого, зимового сну — летаргу. Всюди дихає радість, і розливає потоками п'янкий нектар молодої весни. Виглядало б, що сльози воскресіння не мають тут місця, та ще й гарячі. Може б більше і краще пасувало: — пахучі квіти, радісна пісня, або й теплі роси воскресіння, але сльози?... Так сльози, і то гарячі, які автоматично злюють собою всю романтику, а відзеркалюють, не скривлено, реальну дійсність воскреслого Спасителя. Гарячі сльози Воскресіння — це сльози Марії Магдалини. Це ті сльози, які нежданно стали осушені, вийшовшим з гробу, Сонцем - Христом.

Не так давно в серце Марії Магдалини також була вступила весна. Це тоді, коли рукою Спасителя вона стала визволена з пов'язі злих, демонських сил. Сім нечистих духів запрягли були її до своїх послуг. В безпросвітній темряві коротала вона свої невільничі дні, до того часу, коли вона не стрінула Того, що має вищу силу над силами демонськими. На повеління Учителя, спали з рук і ніг кайдани - пов'язі законові. — Вона стала вільною, і перший раз відчула приємний смак волі. Те, що вона пережила — пережила в присутності Ісуса, і від того, ніколи незабутнього часу, вона не покидала свого Визволителя.

Здичи за Ним, як інші, вона бачила багато дивних дій Його, чула науку слів Його; переживала недостачі, як і Він, — бо ж не мав де й голови Своєї прихилити. Правда, говорив Він і про те, що багато має терпіти, що вб'ють і поховають Його, та що третього дня Він воскресне. Все це слухала Марія Магдалина, як і другі, але мало на це зверталa увагу. Навіщо думати про те, що буде колись, коли теперішність така радісна, благословенна. Однак теперішність переходила в минуле, а наближалася дійсність, і ця дійсність була далеко грізніша, як Марія Магдалина могла собі це уявити.

Ісус Христос на хресті... обмитий, знівечений, терновим вінцем увінчаний... По довгому терпінні важких болів умирає... на „дереві ганьби". Побожні люди знімають Його Тіло й до нового гробу кладуть. Марія Магдалина не може Йому навіть останню прислугу подати. Закон суботи! Вона ховається в суботню тишу, і так в страху і думках очікує світанку... Тільки що починає на світ благословитись вона вже в дорозі до гробу, з пахучими мастями. Лякаючись ворогів — вона біжить — спотикається, щоб тільки скоріше до мети. Та ось — вже й вона! Але — горе! — камінь від Гробу Господнього відкочений, а Тіла Ісусового немає — порожній... Остання надія зруйнована! Що ж дальше робити? Рішила. Негаючись, біжить митю, щоб сповістити про оцю сумну подію Петра й Івана. Після короткого часу вона знову повертається, стає біля гробу і плаче; плаче гарячими сльозами, якими скроплює холодні роси воскресного ранку...

Та чи тільки плакала Марія Магдалина, чи тільки того першого ранку Христового Воскресіння? Від тоді й по нинішні дні не перестає ридання, не осушуються оті гарячі сльози. Плачуть сьогодні мільйони уярмлених народів, між ними й наша многострадальна Мати Україна зо своїми дітьми, яким ворог лютий вирвав із серця найцінніший скарб прадідів, дідів і батьків; плачуть на руїнах Храмів Божих, як колись ізраїльтяни на руїнах Єрусалиму. Не сотні, а великі тисячі наших братів і сестер вивезені силою з рідної Батьківщини, де зрошують гарячими сльозами холодні простори далекої півночі, здіймаючи до Бога свої мозолисті руки, благаючи воскресіння похованої Правди. Не одна Марія Магдалина нашого народу, чекає в тривозі нового світанку, щоб хоч нишком відсвяткувати Воскресну Утреню, і в молитві принести Йому подяку миру, яке виточує з серця, джерела віри. А скільки тих гарячих сліз воскресіння самітних вдів, сиріт, скорботних, ув'язнених, і тих одиноких, що їх немічі прив'язала до ліжок у лікарнях? — Не ріки, а море...

Воскресного ранку стрепенеться не в одного атеїста-богозневажника серце закам'яніле, з якого комуністична доктрина вирвала Христа Спасителя. В багатьох з них відізветься сумління, і вони питатимуть самих себе: „Хто це зробив?" — Ті, що твердять: Немає Бога ні Христа, що все природа, що людина це тільки припадкова сполука хемічних субстанцій? ... О, що б вони не дали, щоб їм повернути Його! Не знають вони того, як нежданно можуть статися і їхні сльози осушені, вийшовшим з гробу Сонцем — Воскресним Христом.

„А Марія стояла при гробі назовні та й плакала", каже нам св. Євангеліє, — „плачучи, нахилялась до гробу. І бачить два ангели, що в білім сиділи вони, — один в головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло". Як же далеко, виглядає, щастя Марії, а в дійсності, як воно близько. А, що так — зараз побачимо. „І говорять до неї вони: „Чого плачеш ти, жінко?" Та відказує їм: „Узяли мого Господа, й не знаю де Його положили". І сказавши оце, обернулася назад, і бачить Ісуса, що стоїв, та вона не пізнала, що то Ісус. Промовляє до неї Ісус: „Чого плачеш ти, жінко? Кого шукаєш?" Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: „Якщо, пане, узяв ти Його, то скажи ти мені, де положив ти Його, — і Його я візьму". Ісус мовить до неї: „Маріє!" А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: „Раббуні!" — цебто: „Вчителю!" (Івана 20, 11 - 16).

Марія Магдалина сама не знає, що говорить. Вона пляче за щастям, яке простягає до неї руки. Шукає Того, Який до неї говорить. Але одне одинове слово приводить її до свідомости. Ісус називає її по-іменно: „Маріє!" Почувши це слово, вона відразу пізнає Його, простягає руки й говорить: „Раббуні!" тобто по-нашому: „Вчителю!" Вона вже пізнала Його, Того за Яким тужила душа її, — Кого вона шукала. Він живе, яка радість! Замість гарячих сліз, оплакування мертвого, — радість Воскресіння.

Так нежданно, як стали осушені сльози Марії Магдалини, так можуть бути осушені сльози кожного, хто шукає Ісуса і плаче за Ним. У мрячних часах нашого двадцятого століття, в якому неперші події деткть ракетною скорістю, шукає все людство, а зокрема наш пенсвлений український народ, того теплого сонця, яке б висушило їхні сльози й огріло заморожені душі. Але, шукаючи, вони не йдуть тією дорогою, що Марія Магдалина — до Гробу Господнього, шукають інших гробів — „гробів побілених, які гарні з верху здаються, а всередині повні вони кісток трупних та всякої нечистоти" (Матв. 23, 27). В страху, що повис над світом темною примарою, цілі народи й одиниці ховаються поза „вуглами суботи", не маючи відваги на той рішучий крок, яким ступила Марія Магдалина — з пахучим миром до гробу, до Воскреслого Христа. Любов і віра до Христа і Його світлого Воскресіння, повинна бути такою полум'яною, як Марії, та як тієї каторжниці-двічини, про яку нам передає одна подія із „совєтського раю", а саме:

„Внутрішня в'язниця ГПУ в Москві. Можна думати, що находимося на кладовищі. Та це була б злуда, це не місце померлих, а живцем похованих. Одного вечора сказала до мене, шепотом, моя подруга недолі: „Чи відомо Вам, що завтра за день? — Завтра Великдень!" — Чи дійсно це радісне Свято-Свят було так близько? Така радість для всього вільного людства, лише ми тієї радості позбавлені. Прибиті горем переходили ми темним в'язничним коридором. Нараз залунало сильним голосом: „Христос Воскрес!" — Я оглянувся і побачив ту саму дівчину сопутницю моєї недолі. Її великі чорні очі, на блідому обличчі, сяли якоюсь надприродною радістю... Та нараз донеслось потужно зо всіх в'язничних камер: „Воістину воскрес!" Прокинувшись з хвилевого отупіння, закаменілі сторожі кинулися, як гієни, на молоду дівчину і поволокли за собою... Виснаження, знівечена, після чотирьох днів, вона повернула назад до камери, але з радістю казала: „Хоч і у в'язниці, а все ж таки про Воскресіння я вістку подала! Все інше для мене — ніщо!"

Так було з Марією Магдалиною. Чи можна брати її за зле, що вона, пізнавши Спасителя, простягає до Нього руки, падає Йому до ніг? — „Говоритъ до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця Але йди до братів Моїх та їм розкажи: Я йду до Свойого Отця вашого, і до Бога мого й Бога вашого". (Івана 20, 17). Марія біжить і розказує, свідчить. Біжить не лише до „братів", але, як каже нам передання, вона пішла аж у Рим проповідувати Євангелію. Ставши перед імператором Тиверієм, і підносячи писанку, сказала: „Христос воскрес!" — і почала проповідувати про розп'ятого й воскреслого Христа.

Якщо хтось із нас знайшов Його, в нашому серці Воскреслого, — то підімо й поділімося тією небуденною радістю з іншими. Спішімо розказати про Нього тим, що Його не знають, що Його згубили, про Нього забули, і тим, в яких повні очі сліз від утисків, від щоденних турбот і непевного завтра. Бо тільки:

Він осушить сльози нам з очей,
Як словимо Його наказ святий,
Як радісно: „Христос воскрес!"
Полине пісня до небес.

Новий Ульм, Німеччина.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Вісник. Передплата в Канаді 05.00 на рік. За границю — 06.00 на рік. Ціна одного числа в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD.

Published Semi-monthly by Vesnik Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 05.00. — Foreign — 06.00. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ВІД ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ ПАЛАЮТЬ СЕРЦЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ніщо інше не вносить у душу людини такої радости, і не розбуджує в ній такого палання духа, як пасхальна вістка „Христос Воскрес!" Ця вістка, що стала нашим пасхальним привітом, повна якоїсь потішаюче-умиротворюючої сили, і вона відома нам завжди, але найбільш виразно відчутна саме на Пасху. Є в нас і інші радісні дні і Свята, наприклад, Різдво Христове, і ті дні зворушують й радісні, але немає радости понад радість з Христового Воскресення. Через те й Воскресення Христове оспівується, як Свято з усіх Свят, і Торжество — з Торжеств...

Від вістки про Христове Воскресення палають душі; вони бо тоді запалюються правдивим огнем Християнства, що його люди вперше відчули були в день Христового Воскресення.

Два учні Христові, які зустрілися й розмовляли з Воскреслим Христом, хоч і не пізнали Його, ані не знали, що Він воскрес, — переживали невідоме їм до того часу душевне зворушення; коли ж Христос від них відійшов, а вони зрозуміли, що то був Він — Воскреслий, — вони щойно тоді в здивуванні один одному заговорили: „Чи не палало нам серце обом, коли промовляв Він до нас по дорозі, і коли пояснив нам Писання?" (Лк. 24:32).

У день Христового Воскресення учні Христові зрозуміли, що дивним і непоясненим паланим серденько обдало їх саме Христове Воскресення.

Душевне зворушення з Христового Воскресення — очевидне і вічне. Навіть тепер, в час повного розцерковлення світу, таїнственну силу з Христового Воскресення людина відчуває. Відчування чарівної пасхальної таємничости дуже живе серед нас, українців. Навіть тепер, і серед оточення, в якому модою стало обмирщене життя, — українська людина з маленькими дітьми встане в ранніх годинах Пасхального Ранку і йде до церкви, щоб і для свого дому освятити пасхальний хліб...

А що діється в душі, коли в Пасхальну Ніч пролунає перше „Воскресення Твоє. Христе Спасе..."?

Ні, палання душ з Христового Воскресення не гасне, а навпаки: Христове Воскресення чарує людського духа і тепер, зворушує його, обдає відчуттям нового життя навіть релігійно остиглих людей.

І ми знаємо силу Христового Воскресення з досвіду, і ми знаємо палання сердець з Христового Воскресення. Знаємо! Знаємо його силу, значення і віковічну вартість...

Нехай і далі палають серця наші в Христового Воскресення, — нехай палають пасхальною радістю серця всіх людей!

Нехай у цій пасхальній атмосфері священним полум'ям запалає живучий дух української людини й очистить її старинний образ!...

Нехай вічним огнем запалає в нас віра, надія й любов, — щоб усі збагачувалися дарами з Христового Воскресення, щоб усі живими почуттями проспівали пісню Вселенної: „Воскресення

Твое, Христе Спасе, Ангели оспівують на Небесах; і нас на Землі сподоби чистим серцем Тебе славити".

Нехай Воскреслий Христос сподобить нас, повсякчасно чистим серцем Його славити!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Президія Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді вітає зі Святом Воскресення Христового — Блаженнішого Митрополита Іларіона, Високопреосвященніших Архиепископів Михаїла і Андрея, Преосвященного Владику Бориса, Членів Повної Консисторії, Всечесне Духовенство, всіх Членів і Прихильників нашої Церкви, і бажає їм успіху в праці на славу Богові і на добро Українському Народові.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ЗА ПРЕЗИДІЮ КОНСИСТОРІЇ УГПЦ:

Митроф. о. Ф. Керницький — голова

Пасхальне Слово Св. Івана Золотоустого

Хто побожний і богобоязливий, — нехай насолодиться з цього врочистого і світлого свята! Хто слуга благорозсудливий — нехай увійде в радість свого Господа! Хто працював для Бога самовідречено і постив — нехай прийме сьогодні нагороду. Хто від години першої, тобто змалку працював для Бога, — нехай отримає сьогодні заплату, яку заробив. Хто по третій годині став до Божої праці — і той нехай, дякуючи Богові, радісно святкує. Хто о годині шостій став до праці — і той хай не має ніякого сумніву, бо йому ні в чому не буде відмовлено. Коли хтось у дев'ятій годині вдався до Бога, — то й той ні в чому нехай не сумнівається, нічого не лякається, бо він нічого не втратив. Навіть той, хто наспів тільки на годину одинадцяту, — і той нехай ні трохи не боїться, що спізнився, бо Милосердний Владика приймає останнього, як і першого, задовольняє того хто прийшов в одинадцятій годині, як і того, хто працював від години першої. І останнього Він милує, і першого цілком заспокоює, і того щедро обдаровує, і цьому все віддає, і працю приймає до уваги, і добрі наміри з приємністю винагороджує, і діла шанує, і щире бажання хвалить.

Отже тому звіддіть всі в радість Господа свого: і перші і останні однакову нагороду прийміть. Багаті і убогі разом веселіться; щирі і байдужі — шануйте цей день. Хто постив і хто не постив — утіштеся сьогодні. Трапеза готова — розкошуйте всі. Всього доволі —нехай ніхто не вийде голодний. Всі насолодіться святом віри, всі споживайте з багатства добротливости.

Нехай ніхто не плаче з убожества, бо настало спільне панування. Нехай ніхто не засмучується гріхами, бо прощення з гробу засяяло. Нехай ніхто не лякається смерти, бо смерть Спасителя нас визволила. Переміг її Той, Кого тримала вона. Полонив пекло Той, Хто зійшов до нього. Він засмутив його, коли воно спробувало Його тіло.

І, це передбачуючи, пророк Ісайя виголосив: пекло, — каже засмутилося, коли стрінуло Тебе в собі; засмутилось, бо знижене; засмутилось, бо зневажене; засмутилось, бо йому смерть запанувала; засмутилось, бо збурене; засмутилось, бо зв'язане. Прийняло тіло, а натрапило на Бога; прийняло землю, а стрінуло Небо, прийняло те, що бачило, а впало через те, чого не добачало.

Де твоє жало, смертеї? Де твоя перемога пекло!? Христос воскрес — і ти звалене. Христос воскрес — і впали демони. Христос воскрес — і радіють ангели. Христос воскрес і — життя вільно пливе. Христос воскрес — І в гробі ні одного мерця, бо Повсталий із мертвих Христос став первістком воскресіння мертвих.

Йому слава і влада на віки вічні. Амінь.

● В Африці засновано „Товариство грецько-етіопських студій". Завданням Товариства є плекання наукової співпраці і богословського діялогу між Грецькими Православними Патріярхом в Олександрії, Єгипет, та Етіопською Церквою в Абісинії.

Передсоборні думки

Наближається Собор нашої Церкви. Як минувші Собори, так і цей буде обговорювати й рішати важні справи.

У свій час Консисторія порозсилала повідомлення громадам, щоб вибирали делегатів на Собор. А щоб ті делегати були познайомлені в справами, які будуть обговорюватися, комісія, яка підготовляє програму Собору, порозсилає її громадам, щоб делегати мали час обговорити ті справи з членами на місцях.

Коли прийде Собор, делегати зможуть взяти участь у дискусіях і голосувати для добра Церкви. Делегати будуть застановлятися над проблемами нашої Церкви, а тому, що час буде обмежений, кінче треба щоб делегати були познайомлені з ними вздалегідь.

Собор усіх справ рішити не вможе. Треба погодитися, що найбільше часу піде на обговорення адміністраційних проблем і хоч вони є важні й рішень Собору ми мусимо притримуватися, всеж, важніші є моральні проблеми.

У наш час переживаємо упадок моралі більше, як в попередніх часах. Чуємо нарікання, що Церква не сповнює обов'язків. Нарікають і подають різні суґестії, як ці проблеми ліквідувати. Пригляньмося ближче до цих проблем.

Адміністраційні проблеми будуть тільки тоді краще полагоджені, коли моральний стан в Церкві буде кращий.

Щоб відродити та піднести моральний стан вірних до вищого рівня, треба звернути увагу на значення приятельства в Церкві. Приятельство впало і впадає далі. Упадок приятельства не поправлять хоч би й найкращі адміністраційні резолюції Собору. Делегати можуть бути познайомлені в проблемами, але як не буде приятельства, то час буде змарнований.

Щоб зрозуміти значення приятельства, треба вернутися до часів, коли Христова Церква розвивалася та поборювала переслідування і пригортала до себе людей, які проти неї боролися, або до неї не належали. Щож бачимо?

В першому віці після Христового Воскресення, найсильнішою зброєю проти ворогів Церкви було розвинення приятельства, яке дійшло до такої міри, що вороги завдбували християни, що жили в згоді між собою. До такої Христової Церкви приходили не тільки одиниці, але цілі держави. Чому розвиток приятельства так сильно діяв на людей?

В перших роках розвою Христової Церкви, рівень моралі впав дуже низько. Багато нижче, як в теперішній час. Але й ми доходимо до таких низин моралі. Боже Провидіння бачило, що прийшов час післяти Сина Божого, щоб спасти людей від знищення. Ісус Христос Своєю наукою і поводженням знайшов мілка одиниць, які також терпіли від упадку приятельства, але вони пізнали своє становище і покинули його та встали „світом для світу".

Перші християни жили між собою так, як Ісус Христос учив. Між ними не було упередження, гніву, ані наріканя. Між ними було повне приятельство і правдомовність. Їх постанови були придержуватися Христової науки. Раз вони постановили бути приятелями, від тієї постанови не відходили. Наверненний жид і поганин разом молилися, тягнули подар і слуга клякали один коло одного, багатий і бідний разом радилися, як ще-краще поширити приятельство. Багаті продавали свої маєтки на розбудову Христової Церкви. Були часи, що люди життя віддавали за приятельство. Церква розвивалася, ставала сильною тому довго, як приятельство зростало. Коли приятельство почало впадати, терпіла Христова Церква.

За другий приклад можна взяти початки нашої Церкви в Канаді. Почавши від перших нарад в Саскатуні 1918, між тими однодумцями та їх наслідниками було приятельство. Про постанови, які вони разом ухвалювали, повідомляли один одного, писали листи один до одного. Підставою такої роботи було щире приятельство і пошана. Таке приятельство було між священниками й мирянами. До Церкви приступали одиниці й цілі громади.

Тому, що приятельство упало, на те місце розвинулася погана практика, а іменно: одно говоримо, а протилежне робимо. Таке життя жидає підозріння, настає упадок комунікації й недовір'я. Правда, вимоги життя значно зросли і дальше зростають. Чим вищі вимоги життя, тим нижче впадає приятельство між нами.

Приятельство є сильною підвалиною Хвистової Церкви. Грецький філософ, Аристотель, який жив перед народженням Ісуса Христа, 384 - 322, говорив так: „Хто не може жити в приятельстві, той є соціяльна звірина".

Приятельство, це заповіт Ісуса Христа, який Він, передав Своїй Церкві, а тим самим і нам. Христова Церква не є звичайною інституцією. Христова Церква є Божа установа, яку Він дав нам, бо Він нас полюбив. Церква є Його Любов, а ця Божа Любов також не є звичайна любов, якою ми живемо. Наприклад, життя між чоловіком і жінкою. Як є між ними приятельство, тоді є любов, а як нема приятельства, тоді є байдужність, або гнів. Яка може бути любов без приятельства?

Коли підготовляємося їхати на Собор, підготовляймося також до приятельства. Коли приведемо з собою приятельство, тоді буде запорука, що ми будемо наражуватися в дусі Сина Божого. Як скінчиться Собор, ми приведемо приятельство додому. Як цього не буде, то буде не добре, бо не буде приятельства.

о. Михайло Фик

Мелітон протестує проти ставлення його кандидатури на патріярший престіл

АТЕНИ (РНС) — З приводу недуги патріярха Атенагораса (йому 84 роки), в Туреччині й Греції преса заговорила про його наслідника, і в обидвох країнах думають, що на випадок смерти Атенагораса, престіл Константинопольської Патріярхії повинен занятн член Патріяршого Синоду — Мелітон, Митрополит Халкидонський.

На престіл Константинопольської Патріярхії може бути обраний тільки турецький горожанин, і митр. Мелітон ним є; другий, як думають, підхожий кандидат — архіеп. Яковос, на обрання на патріярший престіл не має виглядів, бо він горожанин американський.

Проте, коли до митрополита Мелітона (він тепер виконує обов'язки патріярха) дійшли вістки про те, що яро нього говорять, як про майбутнього патріярха, то він проголосив проти того „гнівний протест", заявив, що він не вважає себе гідним такого високого становища, а розмови про патріяршого наслідника, поки Атенагорас живе, назвав святотатством.

З Атен повідомляють, що відмова митр. Мелітона може сильно скомплікувати справу обрання нового патріярха, якби так Атенагорас тепер помер.

Патріярх Атенагорас у кінці березня був відвезений у лікарню в Відні. Його лікар недавно сказав, що нінякої операції Атенагорас не потребує, і що після виходу з лікарні він пару тижнів відпочиватиме в Австрії.

Переговори про поєднання творять ще більші поділи

МОНТРЕАЛ (РНС) — Провідний англіканський ієрарх, єпископ Барри Валентайн, сказав, що переговори про поєднання в одну церковну спільноту Англіканської Спільноти і „Юнайтед Чорч" Канади грозять ще більшими поділами. На його думку, ті переговори повинні бути припинені.

Єпископ Барри очолює англіканську провінцію в Канаді, Рупертс Ленд. Він каже, що в 1970-их роках Церква повинна взятися за оновлення себе самої та своїх вірних, а не займатися справами, які по суті нашому століттю не належать. Єп. Барри заявив, що він не погоджується з думкими, яке вважає, що поєднання християн в одно — це найголовніше. „Правдиве завдання Церкви є любити Бога й служити Його народові", каже він.

На вищезгадану заяву єпископа Барри Валентайна примас англіканців у Канаді — архіеп. Клярк, коментувати не хотів.

Московський патріярх Алексій помер

У суботу 18 квітня ц. р. менонітська радіо-станція в Манітобі проголосила вістку, що вночі з 17 на 18 квітня помер патріярх Московський Алексій. Він прожив 93 роки.

Патріярх Алексій походив з аристократичної російської родини Семанських.

Найбільш діловим ієрархом у сферах Московської Патріярхії є митрополит Ленінградський і Новгородський Нікодим Ротов. Про нього говорять, що він є членом тайної советської поліції. Тепер можна статися таке, що його можуть посадити на патріярший престіл у Москві, — якщо советський уряд має ким заступити його за кордоном. Нікодим досі є головою відділу закордонних зв'язків Московської Патріярхії.

ХІРОТОНІЯ ПРОТОПРЕСВІТЕРА ІВАНА ГУНДЯКА

„Українське Православне Слово" ч. 4, 1970 подає, що хіротонія о. Протопресвітера Івана Гундяка в Єпископи назначена, з благословення Блаженнішого Митрополита Іоанна, на неділю 31 травня 1970 року.

Відзначення Свята Української Православної Молоді в Вінніпезі

У неділю 12 квітня 1970, ввечорі, заходами Вінніпезької Місійної Округи та місцевих молодечих організацій, — у Катедрі Преса. Трійці в Вінніпезі відбулося свято відзначення Року Української Православної Молоді.

Вдячний Молебень з нієї нагоди відслужив Владика Архиепископ Андрей — Голова Крайового Комітету Року Молоді, в співслужінні 10 священників з Вінніпегу. По Молебні, Владика Андрей виголосив проповідь, присвячену українській православній молоді.

Святкова програма відбулася в катедральній авдиторії; вона складалася з точок Хору Православної Молоді міста Вінніпегу — дир. В. Соломон, хору Собору Св. Покрови з Вінніпезі — дир. Я. Каттій, та реферат-присвячень Марусі Кіцюк, студента богословія М. Залищука та п. В. Ковальчука. Піяніно-акомпаньямент виконувала Даруся Романюк; поему Митр. Іларіона „Віра й наука" виголосила Ніна Матвіїв.

Уся програма відзначення Свята Року Української Православної Молоді була укладена й виконана на високому рівні. Керівником програми був учитель з Вайтівської Парафії п. Древняк. Святочну програму закінчив зворушливим зверненням до присутніх Владика Архиеп. Андрей. З словом подяки виступив голова Місійної Округи — о. д-р С. Сасс.

Катедра Преса. Трійці й її авдиторія були виповнені учасниками.

З уваги на те, що промови, виголошені в програмі відзначень Року Української Православної Молоді, заслуговують на ознайомлення з ними ширших кругів нашого суспільства, — будемо друкувати їх в „Віснику"; в цьому числі почнемо з вступного слова панни Марусі Кіцюк. Звертаючись до всіх присутніх в авдиторії, Маруся сказала:

Вітаю вас в імені Української Православної Молоді міста Вінніпегу!

Священному Єпископатові Української Православної Церкви в Канаді, на чолі з Блаженнішим Владикою Митрополитом Іларіоном — за вшанування нас проголошенням Року Української Православної Молоді, — та Комітетові Року Української Православної Молоді, на чолі з Високопреосвященнішим Владикою Андреєм, від молоді — сердечне спасибі!

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!

Нас вшанувало українське православне суспільство Канади, привертаючи нам цінний рік, від 1-го липня 1969 року на те, щоб ми пізнали себе й оцінили і належно закінчили цей рік, під час Собору нашої Церкви в 1970 році Всеканадським Здвигом Молоді у Вінніпезі.

Чи розуміємо ми вагу цієї події?

Чи знаєте, яка це велика честь?!

Багато великих звязків збіглось на короткому відтинку часу. Багато важливих подій відзначили поселенці Канади українського роду:

50-ліття відновлення Української Православної Церкви в Канаді,

50-ліття проголошення Самостійности України, у Києві, на площі Святої Софії,

1,000-ліття від дня смерти Святої Великої Княгині Ольги, першої княгині християнки — володарки Русі-України.

Багато важливих дат відзначили ми як українці, і як члени суспільства Канади — країни, яку вибрали для поселення наші прадіди, діди, або батьки.

Проголошення Року Української Православної Молоді є доказом того, що з нами числяться, визнають нас повноварітними членами українського суспільства.

Чи заслужили ми на це? Чи задовільнили ми сподівання наших батьків?

Вони мають надію, що ми, коли прийде час, здійсмемо тягар великих громадських обов'язків з їхніх плечей і понесемо ці обов'язки дальше... Цучи завжди згору так, як вони ішли. А може навіть краще, бо ми маємо кращі можливості.

Наші попередники починали з нічого, — а для нас вони залишили пригожий ґрунт.

Чи готові ми стати колись їм на зміну?!

Чи може ми недовиспали і через нашу байдужість, або нездарність „... пропаде велика праця многих, многих поколінь..." і зморщиться від невдоволення наш ніжної відважної ера-бабки — Великої Княгині Ольги! Обернуться в могилах чигиринські гетьмани! Важко зітхне Хмельницький, бачучи, як ми у двадцятому столітті повторюємо старі помилки, за які він не має спокою на „тому світі".

Не забудьмо і про народнього пророка Тараса. Вважаймо, щоб не до нас відносились його слова:

„Раби, підніжки, грязь Москви"...

Ось, перед нами українська православна молодь міста Вінніпегу... З прикрістю приходиться стверднти, якщо на світі і є завеликий приріст населення — то з українським православним суспільством якось навпаки. Людей на світі щораз більше, а українців щораз менше.... Сумно також, що майже нема канадців українського походження на політичній арені Канади... Кілька років тому ми мали стільки політичних діячів, хоч і говорили вони з акцентом.

Очевидно, це не було перешкодою. Шанували їх за те, що мали вони окреслену душу і знали куди ідуть. А невмируший Шевченко ще колись остерігав:

„Якби вчились так, як треба,
То й мудрість би була своя,
А то залізете на небо:
І ми — не ми, і я — не я..."

Не поспішаймо забувати мову, затерати сліди українства у своїх родинах!

Не вневажаймо синьо-жовтого прапора, бо кожний прапор це світа річ!

Збережім Церкву нашу Православну українською!

Не дорікаймо нашим дідам, що вони нічого не зробили за минулих 50 років, що не мають чим хвалитись. Вони для нас досить натрудились.

Коли можемо співчувати населенню Біяфри, коли виступаємо проти війни у В'єтнамі, чому ж не болить нас серце, що в Києві не чути української мови?! Що не має України бодай такої мізерної свободи, яку мають: Югославія, Чехо-Словаччина, або Польща?

Як домагаємось свободи для народів, то домагаймось її для всіх народів, включно з нашим народом!

***

Коли загудуть дзвони у Святій Софії, у Києві, коли буде в Канаді український консул, а в Києві — канадський, АЖ ТОДІ буде той час, коли ми будемо мати моральне право вибрати собі, де хочемо жити, і якою мовою говорити. А поки настане той час, не забудьмо, що співав Тарас Шевченко:

„... Хто матір забуває
Того Бог карає,
Чужі люди цураються..."

Маруся Кіцюк

Отець Тит Яковиевич вступив у 93-й рік життя

Найстаршому віком священикові Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Отцю протопресвітеру Титу Яковиевичеві, 15 квітня ц. р. сповнилося 92 роки життя. Отець Тит — це батько Владики Бориса. У духовному сані він послужив 65 років.

Як на свій вік, Отець Тит втішається зразковим здоров'ям; він досі активний, а часом служить Богослужіння самостійно. Частину свого часу вдома Отець Тит присвячує на опрацювання церковного уставу, і 15 квітня вдоволено заявив, що вже має готовий устав на 1976 рік.

Сусіди Отця Тита часто бачуть, як він з палочкою відбуває пішоходні подорожі до крамниць на покупки. А літом, — він звичайно любується своїм маленьким городом.

Побажаємо Отцю Титу Доброго здоров'я, і нехай Господь береже його ще на многі літа!

Єпископи підтримують папу в справі целібату

ВАТИКАН (РНС) — Ватиканське радіо повідомляє, що в додатку до вже оголошеної підтримки папи в справі целібату єпископатом Франції, Німеччини, Еспанії, — подібні вістки про підтримку папи настали з Греції, В'єтнаму, Південної Африки, Західньої Африки, Англии, Родезії, Болгарії, Кореї, Бельгії і з Венецуели. До своєї вістки про підтримку папи, кардинал Квінтеро з Каракасу додав:

„Кожен член народу Божого мусить прийняти священий целібат, якщо домагається папа, — навіть тоді, коли папа не вживає прерогатив своєї непомильности".

Католицький епископат з Тайланду заявив, що целібат священиків „дуже високо цінять місцеві буддисти".

Поширення біблії в США

НЬЮ ЙОРК (NC). — Американське Біблійне Товариство повідомляє, що в 1969 році продано 76,216,553 примірників Святого Письма. Це означає збільшення продажі на 47,6%. У цьому числі є включені: 660,360 примірників повного видання Біблії; 6,876,794 Нового Заповіту; 8,063,216 одиці або більше книг Біблії; 60,240,150 вибраних частин Біблії; 269,671 платівок з текстом Біблії або з її записом на магнетофонній стрічці й 6,472 Біблії, виданих друком для сліпих.

ОГОЛОШЕННЯ
P. A. equipment for rent at reasonable prices. Phone: 582—8613, from 6 p. m. to midnight.

ЗГАДНА ПРО МИНУЛЕ

Ми вже відсвяткували 50-ліття відродження Української Греко-Православної Церкви в Канаді, тобто від славетної дати 18-19 липня, 1918 року. Я хочу сказати, що вже раніше були ідейні одиниці, котрі не були вдоволені в чужої, а то й ворожої церковної опіки. Це було причиною різних непорозумінь, сварок, а то й судових процесів. Майже кожна українська церковна громада в Канаді мала свої клопоти.

Уважаю своїм обов'язком згадати піонерів, імена котрих, з ходом часу, сходять у забуття. Почну від Николая Ілюка, родом з с. Брідка, Буковина.

1915-го року російська армія потерпіла була нещадну на західньому военному фронті. Свящ. Кобзаров, москаль, настоятель парафії св. Миколая в околиці Арбака, 30 миль на схід від м. Емерсону, при американській границі, в Манітобі, одної неділі по Службі Божій оголосив був, щоб відправити вдячний молебень за здоров'я батюшки царя. Молодий тоді фармер Н. Ілюк виступив на перед і голосно запротестував, що за ворога молитись не буде. Настало в церкві замішання. Священик зробив скаргу до суду й Ілюкові грозила кара за нарушення спокою під час релігійної відправи. Треба також мати на увазі, що це був военний час, а Велика Британія і Канада були союзниками царської Росії. А тут молодий українець — батько малих діточок, фармер, склепар і поштар в одній особі — попав був у небезпеку саме в часі війни, бо ж він колишній арештант.

Завдяки адвокатській фірмі, в котрій тоді практикував сл. п. суддя Я. Арсенич, дивним-дивом вийшов Ілюк з судової залі звільнений від вини і кари і це він завдячував першому українському адвокатові в Канаді.

Оця судова ризикована справа не застрашила нашого Николая Ілюка, бо два роки пізніше, тобто 1917 р., на загальних парафіяльних зборах, відважний Ілюк ставить внесок до резолюції, щоб їх церковну громаду назвати „Українська Православна Церква св. Миколая на Арбаці". Роками ця церква була під опікою російської місії. Настоятелем тоді був свящ. Крегель. Він же був на зборах і не піднсив жодного спротиву. Цю ухвалу пок. Ілюк переслав був до Вінніпегу до адвоката Арсенича, щоб зайнкорпорував, як було ухвалено.

Тяжко приходилось Ілюкові українізувати парафію, котра підлягала московським впливам. Священикам з Буковини було заборонено послужити своїм земдякам, бо російська Місія мала монополь над православними в Канаді, так, як жонатим греко-католицьким священиком було заборонено служити галичанам, бо римо-католицька церква мала монополь над греко-католицькою. З жалем і плачем мусіли покидати Канаду брати о.о. Роздольські. Українцям із Буковини служили москалі, а пізніше, галицькі карпато-роси, а українців з Галичини обслуговували французькі і бельгійські місіонери. Осередками їх були околиці Йорктон, Айтуна, Сифтон, Комарно й ін.

На початку 1920 року парафія на Арбаці з сімдесяти родин поділилась на двоє, по рівній частині. Ілюк очолював українську частину. Багато докладав праці, енергії і грошей. Власним коштом оплачував громадські витрати й судові справи, коли заходила потреба й обов'язково опікувався священиками — українцями. Його віра дружина Ілія давала йому вільну руку витрачувати час, труд і тяжко заробльований гріш на церковні і громадські потреби. До помочі йому були Давидюки, Котики, Ковалюк, Косован, Шмігт й ін.

Мати такого завзятого й відданого парафіянина в початках моєї місійної праці було для мене добрим прикладом у майбутньому.

Спокій настав на Арбаці, коли на суді в Емерсоні суддя Ешбі звернув увагу архимандритові Веніяминові з Вінніпегу, котрий завітав російську Місію, що на території від Емерсону до онтарійської границі немає ні одного росіянина, а всі вони є українці, котрих ніж вже біля 30 років. Він мав під руками „Діда оф Тайта", де виразно було написано: „Українська Православна Церква св. Миколая, Арбака", тому й так авторитетно говорив.

Ідемо ми на залізничну станцію, Ілюк, старий Давидюк і я. Попереду нас іде гурток старших людей і їхній адвокат п. Андрус, англієць, і так щиро їм говорить: „Дхлопці, як Ілюк бере свого священика до церкви, йдіть, бо знову буде клопіт".

Мале пояснення

Саме в той час перед судом поліція в Емерсону мала арештувати Ілюка за те, що відкрив церковні двері, бо мало відбутися вінчання. Спинились в місточку Вайта, щоб пообідати. Леонтій Боднарчук сів на сусідського коня і поїхав 9 миль до Ілюка, щоб повідомити його про це. Той довго не думав, а вдався до молодого Давидюка Т., щоб негайно завіз його на північний-схід до головної залізничої дороги, яка веде в Форт Френсес до Вінніпегу. Поки поліції вернулися з порожніми руками до Емерсону, Ілюк вже був в адвокатській канцелярії Я. Арсенича, котрий радо прийняв справу свого доброго клієнта, в дечому порадив і доручив Ілюкові церковний документ „Дід оф тайта", за що він боровся повних шість років.

Нетерпеливо, старий Давидюк і я очікували нашого Ілюка в м. Емерсон. Найняли місцевого адвоката, поінформували його про історію нашої Церкви в Україні і про наші початки в Канаді.

Суд справу розв'язав.

о. П. Самець

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ 10-РІЧЧЯ АРХИПАСТИРСЬКОГО СЛУЖІННЯ ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ,

АРХИЕПИСКОПА ЕДМОНТОНУ Й ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ

В неділю, 14-го грудня 1969 р. Західня Єпархія Української Греко-Православної Церкви в Канаді урочисто відзначила 10-річчя Архипастирського Служіння Високопреосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади.

Для підготовки та переведення цього урочистого торжества був створений **Ювілейний Комітет** в такому складі:

Прот. Олександер Хом'як — голова,
д-р Степан Яремчук — заст. голови,
Прот. Остап Фляк — секретар, п. Оніфат Лукінчук — скарбник.

Членим Комітету публіцистики: Прот. Дмитро Лучак, о. Мирослав Крищук, вдп. Ростислав Дяенюк.

Члени Комітету: Прот. Григорій Василів, Прот. Михаїл Юрківський, Ігумен Олександер Щербань, о. Іван Стус, о. Орест Сорочук, вдп. Петро Лазарович, в. Марія Сулима, п. Петро Паун і п. Василь Еленяк.

О год. 5-тій вечора, в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя, згідно з програмою, відслужено Благодарственний Молебень. Катедральний Собор був по-святковому прикрашений. З усіх сторін вірні поспішали до Катедрального Собору Св. Івана. При вході був Високопреосвященніший Владика Борис з частиною Духовенства, а другі Священики з Вприп. Митрофорним Протоієреєм Ф. Керницьким, Головою Президії Консисторії, очікували приходу Високопреосвященнішого Владики Андрея, щоб Достойного Ювілята зустріти та ввести у Храм „ЗІ СЛАВОЮ".

Під звуки дзвонів та торжественного й чудового співу хору, під диригентурою Романа Солтикевича, „Достойно есть", Високопреосвященніший Владика АНДРЕЙ увійшов у Храм, щоб тут принести подяку Всевишньому за всі Його Милості та Щедроти. Владика-Ювілят молився за спасіді. Чин Благодарственного Молебня відслужив Преосвященніший Владика Борис в співсущені Духовенства, на чолі з Митр. Прот. Ф. Керницьким.

Після Молебня Духовенство та вірні перейшли до чудово прибраної авдиторії, яка знаходиться при Катедральному Соборі Св. Івана. На сцені святковий привіт для Ювілята: „Благословен, хто йде у ім'я Господнє", а далі — Київський Собор Св. Софії і Апостол Андрей Первозванний на Київських горах. Зала також прибрана, на стінах — ікони Св. Князя Володимира та Святої Великої

Княгині Ольгь Заля уся. в вишиваних милій-спогад про цей день.

Тільки один привіт від Духовенства був відчитаний, а саме від Впреп. Протопресвітера Тита Яковкевича, найстаршого Священика нашої Церкви, батька Владики Бориса — головного промовця на святі-ювілею. Велике враження на присутніх зробило привітання Преосвященішого Владики Ніла, Єпископа Української Католицької Церкви, Едмонтонської Епархії, який прибув в супроводі Впреп. о. Совітника В. Тарнавського. (Далі буде)

Прот. М. Овчаренко

НЕРІВНІСТЬ І БОРОТЬБА В СВІТІ

(Закінчення)

Процес світового розвитку (саме розвитку, а не хаотичного руху) мусить переборювати певні сили спротиву. Цими силами, загально кажучи, є сили інертности нижчих форм, тобто, нижча форма, як відносно завершена комбінація, намагається зберегти свій стан і цим зважає утворенню нових вищих комбінацій. І вища форма може опустятися до нижчого стану, як, приладом, одичавлення культурних рослин і домашніх тварин, або в духовному світі — падіння ангелів.

Інколи сили спротиву бувають дуже великі і щоб перебороти їх потрібні багаторазові поторгні зусилля. І кожне окреме таке зусилля, не досягши цілі, і розбившись об спротив, здається безглуздим і безкорисним. Але це тільки так здається, бо багаторазові поторгні зусилля кінець-кінцем перемагають. Це стосується не тільки мертвої природи, а й організованого суспільного життя людей.

В мертвій природі ми бачимо, що крапля води не може зруйнувати камінь, але багато-разове капання води руйнує й найміцніший камінь.

Подібно і в житті людства. Ліпші люди йдуть вперед до більш кращого суспільного життя. Багато з них гине, багато бувае поминлкових шляхів, часто бувае перемога нижчих форм суспільного життя. Але багаторазові поторгні зусилля приводять до перемоги, до руху вперед. Процес розвитку на цьому не спиняється, а йде вперед ще до більш кращого.

Яка ж мета? А мета може бути тільки одна: єдина світова гармонія, досконалість.

А як Християнство дивиться?

А це й є Християнська наука.

Наведемо слова Самого Христа: „Царство Небесне силою береться, і хто силується, той здобуває його" (Матв. 11:12). „Входьте вузькими воріттми. „Вузькі бо ворота і тісна дорога, що веде до життя" ((Матв. 7:13-14). „Шукайте, і знайдете; стукайте, і відчиниться вам" (Матв. 7:7). В притчі про докучливу вдову і несправедливого суддю (Луки 18:1-6) Христос говорить, що вдова багаторазово звертала до судді і кінець-кінцем мала успіх. І Христос навчає бути наполегливими (Луки 19:7).

Христос кличе до абсолютної досконалости: „Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний" (Матв. 5:48).

А як матеріялісти дивляться?

А вони боротьбу і розвиток в світі намагаються втиснути в вагісні рамки матеріялізму, для чого матерію оголошують вічною і наділяють її „суперечливими, взаємновиключними" властивостями. (М. П. Баскин „Материализм и религия", Москва 1955, стор. 75-76. В. І. Ленін „Философские тетради", стор. 327).

Матеріялісти говорять, що без боротьби нема матерії. Оголошуючи матерію вічною, вони заявляють і про вічність боротьби.

Пояснення матеріялістів не може задовольнити. По-перше, — коли б боротьба залежала тільки від матерії, то був би хаотичний рух, а не спрямований розвиток. По-друге, — в самій матерії не може бути вічної боротьби, бо в матеріяльному світі боротьба мусить закінчитися або взаємним знищенням (при рівності сил, що борються), або перемогою одного над одним. І в тім, і в другім випадкові боротьба припиняється.

Коли кажуть, що матерії дуже багато, то треба відповісти, що й час то не малий — вічність.

***

На закінчення відповімо на питання: Коли досягнеться досконалість, то що: стане мертва нерухомість всього?

Абсолютної досконалости ніщо не може досягти, бо тільки Один Бог є Абсолютна Досконалість (Кол. 3:14).

Мета — Абсолютна Досконалість — це значить безконечне наближення до Абсолютної Досконалости, але не злиття з Нею, тобто ніщо не може стати Богом, бо Бог є Незмінний, Вічний, а все в світі міняється і мало початок. Дамо такий приклад. Хто добре знайомий з математикою, той знає, що перехідна (змінна) величина принципово різниться від постійної, напр., вітки гіперболи (перемінні величини), безконечно наближаючись до асимптот (постійна величина), ніколи не можуть злитися з ними. Правда, приклад цей грубий, але він показує, що можна безконечно наближатися, але ніколи не злитися.

Говорити про абсолютну досконалість творіння Божого не можна.

Людина в змінному тілі (1 Кор. 15:20, 50-53) буде безконечно наближатися до Абсолютної Досконалости — Бога.

А щодо матерії, то ми не знаємо, в чому саме буде виявлятися досконалість, абсолютна гармонія її, бо ж ніхто з людей не знає, що таке матерія в своєму естві і не знає плану Божого. Ми можемо висловлювати тільки ті чи інші думки. Можна думати, що коли матерія досягне досконалости, абсолютної гармонії, до вона перетвориться в щось, що не буде потребувати боротьби; або, тоді з'являться інші, вищі форми боротьби.

Ще раз підкреслюємо, що це тільки думки.

***

Ось ми коротенько розглянули питання існування нерівности, дисгармонії, боротьби і розвитку. Тільки Християнство дає правильну відповідь.

Бог все премудро створив, всьому дав певне призначення і все веде до досконалости, до абсолютної гармонії.

Щодо питання існування страждань, взагалі зла, то про це (як продовження цієї статті) буде в наступній статті „Проблема свободи".

Ю. Стрижівський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКВИ

(Оповідання)

(Продовження)

— Дуже раді. А чи не отця Назарія з пречистенської церкви?

— Ні, дідуню, — сказав політник: — отця Наркиса, а отець Назарій — то наш дідунь.

— Дідунь наш? — Он воно як! Пам'ятаєш, серце, — звернувся до бабусі, — Назарія Яцимирського, що то в Коровницях, на Юлиїни весілні на скрипку грав. То це його внуки. Ах славно, грав!

— Чи ти бачиш! — дивувалась бабуня. — Гарні хлопці! Як же тим нашим дідунь мається? Такий молодий, а вже внуків яких має! Живий — здоровий ще?

— Наш дідунь померли вже, бабуню...

— Отак пакі — як ударилася в поли бабуня. — Дівно?

— А вже років п'ять, як упокоїлися.

— А чого ж то? Та ще ж молодий був: куди до нас!

На Юрдані простудилися.

— Ай-яй-яй! Царство небесне й вічний покій. Ах, грав же, от грав! Бувало, як возьме в Антера скрипку, куди. Все на бік — і танці, і пшепоречка. А співав як! Ангельський, ангельський тенор мав. Артист був...

І ті, що стояли в черзі, поза братами Яцимирськими, дивувалися чого це паничі так довго вітаються. Але самі вітались ще довше за Літошинську й Яцимирських разом.

А музики, граючи вже підряд четвертий марш та між іншим розмовляючи з отцем Костем, дивувалися, що такого багато гостей:

— Ну, ну!

— Аби мед, а мухи будуть.

— Ой-ой!

Гості — які сиділи чи походжали в залі, які в їдальні пили чай, а які під горіхом. І скрізь — у покоях, на ганку, в городньому було повно й гудзю, як у вулику. Під вікнами вже стояло чимало селянської молоді — парубків, хлопців, дівчат та підлітків, що прийшли подивитися, як батюшчині гості гуляють. Не обходилося й без гострих слів та сту сонів:

—Куди ж ти лізеш, як оса, сказа на твою ма!...

— А ци — як спустила спідницю, волочиться з-заду...

— От би вжила ота голорука та в цеї з-заду утяла та собі рукави надточила, хи-хи-хи! Ха-ха-ха!

— Но, тихо, тихо! Тихше там, — урезонював якийсь поважний парубок, — стій, коли стоїш, не конюшся...

Тимчасом до залі увійшов Олег, в сніжнобілому кітелі, в круглих парадних еполетах, в білих рукавичках та з червоним з бильою бантом на грудях. Рая, як найстаршия внучка — панна, а тим то й королева балю, призначила його за диригента.

Побачивши його, головний музика скрипаль, стукнув смичком по скрипці, і марш спинився.

Пройшовши кілька разів з старшою панною Фінкою по залі та раз-у-раз вклоняючись, або всміхаючись в той чи другий бік, Олег врешті відділився від гнанки, з кимсь привітався, з котрою-сь там погомонів, зноа привітався з якою цілою родиною, потім поцілувався про щось із Галею і вряз голосно, на цілу залю, крикнув:

— Вальс! Месіе, ангажме медам!

І музики, добре знаючи свою роляо вряз ударили вальс „Кліко".

Залп закрутилась, завертілась біляни, роженими, зеленими сукнями, цивільними, студентськими та школярськи ми сурдутами, а Только з Безпечної та Горцьо Хмельницький спинали на собі увагу фраками, а брат Братковського— ясно синьою чумаркою з широковишиваною пазухою та червоними стрічками.

— Щось то такое пап'ялив на себя, — обурювалася тітка Тоня: — кучер — не кучер, лакей — не лакей, не знать, що такое; а ще — інженер, благородний чоловік!

— Ото таке, як бачите, — скаржилася стара Нелюбовичка, тітка „кучера", що привезла його до Дубовинець на баль; ото все отаке мужицьке, малоросійське, то, знаєте, — особе для нього удовольствіе, особе удовольствіе...

— І ото він не постісняся прийхать на баль в такім уборі?

— Та, Боже мій! Говорила! Що та, Полю, говорю, робиш: то ж люди будуть сміятися. — Е, тьотю, — говорить, як у нас у Петербурзі не сміються, то тут і бай-дуже.

— Це-е... — дивувалася тітка Таня: — та, певно, в Петербурзі такоож із ума сходили, — я думала тільки у нас, у Києві...

А музики знають своє:

„Співаю радо
І легко
Веселий вальс,
Кліко, Кліко...."

І пара — з Раї та інженера — кружить аж нічого, здається не бачить і не чує, а поли чумарки так і розвіваються... Між тими, що вальсували йде урвисто задихана розмова:

— Ви любите вальс? — питає інженер.

— Очень.... — відповідає Рая.

— А не дуже?

— Що ви говорите?

— Питаюся „дуже" любите чи „очень".

— Хи-хи! Не всьо ль равно.... ну, дуже...

Братковський підкручував Раї інтенсивішим туром, а Рая — Братковському з свого боку питанням:

— А ви... дуже любите... все малоруське?

— О, дуже! І коли б ви полюбили його, то... чи не загинув би я коло вас раз назавжди...

— Я не по... я не розумію ,що ви кажете.

— О, порозуміємось: я вірю в свою зорю. Але ви вже стомилися. Дуже дякую.

Вмить до Раї прискочив Олег і, вепросивши її, серед танцю почав випитувати, про що вона так завзято розмов ляла з Братковським. Рая спершу, як звичайно, зайтритувала свого кохаого, але скоро заспокійливим тоном сказала:

(Далі буде)

Короткі вісті:

● Ізраїльський уряд проголосив, що в наступному бюджетному році на військові цілі Ізраїль видасть 1,004.000.000 дол. Це становить 40% цілого бюджету тієї маленької країни. У зв'язку з загрозливою ситуацією ізраїльський уряд для своїх громадян проголосив ввід податки й нові обмеження.

● „Туй Сяка" за 14 грудня, спираю чись на офіційні чинники повідомляє, що із введеними моди на „міні-скірт" сексуальні злочини значно збільшилися. Від 1958 до 1963 років число насильств зменшилося на один відсоток, але за пізніші роки воно збільшилося на 67%. 92 відсотків спеціялістів підкреслюють, що причина цього зла лежить виключно в коротких спідничках. Разом з тим значно зросло число неплюбних дітей і венеричних хвороб.

● В Лісні, Франція в 1969 році в духовній семінарії було 810 студентів, а в 1970 — 475, зменшення на 41%. Церковний шлюб бере 80 відсотків новоженців, але до церкви вчащав лише 20 до 25 відсотків. Через брак духовенства багато парафій зліквідовано.

● Англіканський пастор, після чотирьохтижневої поїздки по Китаю свідчить, що там повамикані не лише християнські церкви, але також мечеті і буддійські храми. Частина з них розвалюється, але більшість вживається на вснші інші потреби.

● Панічний страх виклнкує факт величезного приросту населення в відсталих країнах світу, який може в найближчому майбутньому викликати катастрофальний голод. Визначні агрономи і соціологи брати Вкладіни і Пол Педдок в заголовкові своєї книжки, виданої в 1967 р. в США, датою голоду називають 1975 рік.

● Колгоспи в СССР не будуть мати своєї землі, — вона буде тільки „прикріплена" до колгоспів. Присадибні ділянки колгоспників будуть зменшені. Такі „удосконалення" подані в проекті нового статуту колгоспів.

● В Німеччині висвячено на священика Католицької Церкви урядовця асекураційної фірми. Він залишиться і далі на своїй праці, а функції священика буде виконувати в часі вільному від тієї праці.

● У Туреччині знову стався землетрус. У селі Караманка, в західній Туреччині, в обширі, що був навіщений важким землетрусом завалялося решта 15 будинків, які ще стояли: а усіх 160 будинків не залишилося ані одного.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ З РІЗНИХ МІСЦЕВОСТЕЙ

$1,500.00: — Др. Богдан І. Лисик, Норт Сурей, Б. К.

$1,000.00: — В. І. Перехлисок, Дінфінт, Мин.

По $500.00: — Павло Лучук, Вермон, В. К., В. Стасік, Форт Вільям, Онт., Собор Св. Покрови, Вінніпег, Мин., М. Малишин, Вінніпег, В. К.

$400.00: — В. А. Костюк, Вінніпег, Мин.

$250.00: — Українські Православні Організації, Дінфінт, Мин.

$200.00: — Українське Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Дінфінт

$250.00: — Пані В. Є. Пухлик, Норт Бергенд, В. К.

По $200.00: — Ю. Фінчук, Дінфінт, Мин., Д. Крайнер, Редкліфф, Сяск.

$150.00: — Пані Розалія Фарина, Едмонтон, Алта.

$125.00: — о. Н. Ревюк, Роблін, Ман. Збірка у пам'ять Тані Шуляк.
$125.00: — Др. Петро І. Сидоляк, Торонто, Онт.
По $100.00: — Д-р Марія Ярошевська, Джонстаун, Н. Й, США, Пилипко Ф. Кнеб, Фелін Фолз, Ман., Михайло Коваль, Кенора, Онт., Іван Перепелюк, Фелін Фолз, Ман., „Сайт-Сирінгвіс" — Похоронне Заведення, Дафін, Ман., М. Семенюк, Ліві Лейк, Мін., Петро І. Колтуняк, Ліві Лейк, Мін., Нестор Сивець, Ліві Лейк, Мін., Орест Сивець, Ліві Лейк, Мін., Ю. Бінгтс, Дафін, Ман., Г. С. Шевчук, Вінніпег, Сакч., В. Новосіл, Роблін, Ман., Н. Сивчик, Ст. Роуз, Ман., Др. Орест Стецишин, Едмонтон, Алта, у пам'ять Марії Конюх і судді М. Стецишин, Василь і Анна Пумпеній, Кінґарлей, Сакч., В. Гриб, Кенора, Сакч., М. Н. Григорчук, Етельберт, Ман., І. П. Горчинський, Кенора, Сакч., І. Ю. Кирилюк, Вінніпег, Ман., Я. Коптюх, Вінніпег, Ман.

По $75.00: — О. Лукіянчук, Едмонтон, Алта., А. Вольчинський, Едмонтон, Алта.
По $50.00: — Степан Галайб, Етельберт, Ман., о. Юрій Ягодинський, Форт Франсес, Онт. збірка у пам'ять М. Нестик; Укр. Жіноче Товариство ім. Св. Сьмяти, Верхон, Б. К., В. Косар, Торонто, Онт, у пам'ять Мирі Ковпашко, Іван Потопейко, Дафін, Ман., Н. А. Григорчук, Етельберт, Ман., В. Мамонте, Дафін, Ман.; І. Стасюк, Форт Вільям, Онт. у пам'ять К. Мисюрка, М. Мухи, Торонто, Онт. збірка у пам'ять І. Вадовського, С. Ксьного, Едмонтон, Алта, у пам'ять дружини Мирі, К. Бевчук, Норт Сорей, Б. К., В. Гриньків, Реджайна, Сакч., Ф. Бобко, Трентон, США
По $25.00: — о. П. Зубрицький, Ту Гіллс, Алта, збірка по похороні бл. п. Петра Михайсона.
$20.00: — Збірка в Дафіні, гроші зарвелив о. Є. Стефаник.
$20.00: — Александер Янкрський, Вошта, Ман.
$27.00: — Українська Православна Громада, Бергенлі, Алта, Збірка у пам'ять о. С. Гребенюка.
По $25.00: — К. Шевалучський, Россборн, Мін., о. С. О. Кровельницький, Вашінгтон, США, Є. Устрянюк, Вінніпег, Ман., Українське Жіноче Добродійне Товариство, Дафін, Ман., Орест Мисик, Кенора, Сакч., М. Прокоцик, Кінґарлі, Алта., С. Негрич, Венніпе, Ман., Василь Бутинюк, Нью Вестмінстер, В. К., М. Іванчук, Вінніпег, Ман., Українська Православна Громада Св. Коломана, Алта. у пам'ять о. С. Гребенюка, В. Гавриш, Бісет, Ман., Михайло Зміївський, Дафін, Ман., Марія Григорчук, Етельберт, Ман., Укр. Жіноче Товариство, ім. Лесі Українки, Брендфорд, Онт., В. П. Трйна, Ватрелів, Алта. Збірка у пам'ять о. С. Гребенюка, о. Є. Стефаник, Дафін, Ман., Л. Полюхович, Кенора, Сакч., Іван Пивалюк, Генфібер, Сакч., Федір Чайковський, Дафін, Ман., Українська Кооперативна Пшеничного Вінніпегу.
$24.00: — пан Катушко, Англія.
По $20.00: — І. Гайдей, Брокнс, Н. Й. США., у пам'ять о. Ю. Сікорського, Петро Пилюкгіте, Сідней, Ман., Федір Гарасим, Сідней, Ман., Іван М. Свистовий, Ст. Пол, Мінн, США., Іван Дуб, Дафін, Ман., Алекс Мошенський, Вінніпег, Ман, збірка на похороні бл. п. Миколи Гошовця, Форт Вільям, Онт., І. Чорнобай, Кінґарлі, Алта., збірка у пам'ять Степана Дейбя.
$19.00: — Н. Чорний, Джонстін, Н. Й/США у пам'ять о. Ю. Сікорського.
По $15.00: — Др. О. Вознюк, Торонто, Онт., К. Сарнович, Стейтен Айленд, США., Пилі А. Дмитрюк, Брендон, Ман., у пам'ять К. Мисюрка, В. Стеванюк, Кенора, Сакч., Марія Пирлин, Брунлин, Н. Й, США, Іван Лисюк, Вінніпегосіс, Ман., Петро Кіяк, Дафін, Ман., Михайло Радомський, Бронкс, США, В. Бадра, Бронкс, Н. Й, США.
По $10.00: — Др. І. М. Брикс, Вінніпег, Ман, у пам'ять М. Трохимюка, Богдан Дзюбак, Дисбарас США, Н. Сокеленний, Сигай Лейк, Ман., Є. Антонюк, Віндзор, Онт., Іван Чернецький, Кінґарлі, Алта., збірка у пам'ять Мишки, А. Семеряк, Бронкс, США, В. Мартинюк, Вінніпегосіс, Ман., Ю. Бідюстюк, Ліві Лейк, Ман., А. Кучак, Марія Трач, Вінніпег, Ман., Пилі Т. Р. Джефрей, Ст. Джеймс, Ман., у пам'ять М. Трохимюка І. М. Свистовий, Ст Пол, США., Укр. Православна Громада Св. Петра і Павла, Кенора, Б. К. Іван Вишнячук, Едмонтон, Алта., у пам'ять Каміли Вишнячук, Д. Гринишин, Дафін, Ман., Михайло Питлик, Калівістон, Сакч., Ю. Пашковська, Гунбі, Сакч., І. Ситник, Дафін, Ман., Петро Ремезо, Дафін, Ман., С. Басько, Дафін, Ман., М. Сівчук, Дафін, Ман., Пилі Н. Григорчук, Етельберт, Ман., Д. Бурмакевський, Дафін, Ман., Федір Мамонюк, Вошта, Ман., В. Мартинюк, Вінніпегосіс, Ман., Іван Семенюк, Кінґарлі, Алта., Роман Ворона, Брендон, Н. Й, США, В. Котлярський, Мічіґанз, Алта., Г. Калинчукюк, Дафін, Ман., Н. Шкварун, Ст. Мартинз, Ман., Всеволод Сірьожко, Нью Йорк, США., І. Горун, Монтреал, Кве., О. Мікленко, Ванкувер, Б. К., Др. Т. Мишкевіч, Інґлвуд, Онт., Николя Зубрик, Оквборн, Мін.

$6.00: — Анна Мигера, Кемсак, Сакч.
По $5.00: — Семен Хайдін, Вейн, США., В. Свічар, Кемантон, Н. Дак, США, С. Чмагоп, Мемфіс, Мин., у пам'ять Н. Мицюрюк, Галина Гринюк, Форт Франсес, Онт., Марія Кандрацюк, Кенворт, Сакч., Федір Евпимюк, Кадворт, Сакч., М. Мантюк, Будгайбан, США., Др. Л. Гідстрагс, Брукліна, США, М. Пінковець, Джексвіль, Н. Й. США, І. Кучко, Бронкс, Н. Й., М. Кучар, Н. Кенсінґтн, Фелін Фолз, Ман., Іван Банк, Вінніпегосіс, Ман, З Дафін, Ман.; Пилі А. Стецишин, Пилі М. Стобіка, Стейтен Кучко, Пилі М. Керкез, Б. Баєрдейл, Михайло Стрисєцький, В. Пінчуківий, Пилі І. Сливчук, Н. Ковальчук, М. Баєрнрба, Сасхі Лейк, Алта., у пам'ять Каміли Вишнячук, І. Чоботар, Трансконт, Ман., о. Д. Лучак, Едмонтон, Алта. у пам'ять Каміли Вишнячук, Пакстон С. Тимчишин, Мемфіс, Алта, у пам'ять Каміли Вишнячук, Марія Романюк, Едмонтон, Алта, у пам'ять Каміли Вишнячук, Петро Семюк, Вошта, Ман., Іван Кінаш, М.-Комплексний, Фоліс Ріверз, Мин., В. Чернюхов, Сіфтон, Ман., Василь Коваленський, Форт Ріверз, Мин., Іван Мігайло, Елмвіл, Ман., Василь Яцишин, Нью Гарленс, США, В. Шевцей, Елмгурст, США, Пилі В. Ярмолчук, Фінікс, Арізона, о. О. Кривчанко, Сасконун, Сасх., Іван Литвинюк, Вінніпег, Ман., А. В. Годдард, Вагрейтна, Алта., у пам'ять о. С. Гребенюка, О. Зубрицький, Ветрвейн, Алта, у пам'ять о. С. Гребенюка, Г. Кудрик, Вегкоп, Сасх., о. С. Семенюк, Шіго, Сакч. Збірка на похороні бл. п. І. Бориславського, О. Івасюк, Будгайбан, США, В. Гринюк, Онтаріо, Онт., у пам'ять б. А. Воййовського, Анна Пінручний, Ветрвейн, Алта., у пам'ять о. С. Гребенюка, Г. Кривошеєнський, Ст. Вонфорт, Сасх.
$6.50: — В. Свінюхович.
По $3.00: — З Кадворт, Сакч.: Горшков Данів, Іван Гринюк, Дора Трінцук, Лука Миськюк, В. Трінцук, В. Тибалюкюк, В. П. Трінцук, В. Чорнобай, Дафін, Ман.
По $2.00: — С. Лупіцкий, А. Ніччик, В. Фінчук, Пилі П. Добрівський, Р. Лікуткий, А. Гаванюк, П. Пилюченко, В. Мучинка, С. С. Кучмідр, Вінніпег, Ман., у пам'ять С. Мануляк.
По $1.00: — Н. Н., Н. Н., Н. Н., С. Банк, Вінніпегосіс, Ман., Ф. Лакуста, Едмонтон, Алта., у пам'ять о. С. Гребенюка, З Кадворт, Сакч.: Юрій Пінчюкрук, В. Пребулинський, Григорій Сергчук, Василь Васічюк, М. Метропольіс, Софія Котелво, Орест Заславський, Н. Сапожик, Вагрейтн, Алта.
$1.50: — Н. Корчик.
По $1.00: — Оксана Решашюк, Кадворт, Сакч., Іван Іванюк, Кадворт, Сакч., Іван Бисцюк, Кадворт, Сакч., Пилі А. Кульгайський, Др. Гроніх, Нью Йорк, Н. Й, США, Василь Сухий, Дафін, Ман., А. Зварич, Ватрвейн, Алта., у пам'ять о. С. Гребенюка.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЯДО ВІД ЧЛЕНІВ ОРДЕНУ СВ. АНДРЕЯ

$100.00: — о. Є. Тригубяк, Вінніпег, Ман.
По $100.00: — о. Федір Осінченко, Вінніпег, Ман., М. Н. Григорчук, Етельберт, Ман., Др. Пилюк Осінка, Порт Крейгн, Онт., Пилюк Кір, Торонто, Онт., Др. Д. Мамалюк, Едмонтон, Алта.
$75.00: — Петро Онисенко, Трансконт, Ман.
По $50.00: — Едмонтон, Алта.: Н. Бодецер, Р. Л. Дрекель, П. І. Лазаровичі, Василюк Андрій, С. Лучківський, Др. Н. Д. Голубіванюк, В. І. Бевюк, С. Вишнячук, Роял Парк, Алта., І. Тверязин, Отгава, Онт., Є. Кока, Етобікок, Онт., М. Ласько, Вестон, Онт., А. М. Коганко, Порт Крейгн, Онт., Іван Гульчюк, Віксандін, Онт., Др. С. Л. Ярмолюк, Едмонтон, Алта., Др. Роман Сисюкр, Кулюкан, Онт., В. Григорюк, Мідлек, Онт., В. І. Гаврюк, Благословення, Онт., І. Г. Сирюк, Вінніпег, Ман., Николяв Заложницький, Вінніпег, Ман., Пилю Ніччук, Вінніпег, Ман., М. Григорюк, Вінніпег, Ман. Торонто, Онт: С. Нікіфорчук, Др. П. Осінський, Н. Семенюк, Д. Григорчук, Др. В. Осінченко, Т. Гульчюк, Нестор Гребовецький, В. Дяковенко.
$25.00: — Є. Сигрюк, Вінніпег, Ман.

Св. МІСІЯ В ЙОРКТОНІ, САСК.

В неділю 21 грудня м. р. відбулася Св. Місія в церкві Св. Преображення в Йорктоні.

О годині 4-ій по обіді відслужили Св. Вечірню Всеч. о.о.: прот. Василь Войчук в Канори, Ярослав Пук в Кемсак, Степан Семотюк в Шіго, голова Йорктонської Місійної Округи, Андрій Тетеренко з Велдіни та настоятель громади о. Микола Стеценко. Пізніше ще прибув о. Орест Гудима з Айтуни.

По відчитанні Св. Євангелії Місійну проповідь релігійного змісту виголосив о. Тетеренко. Під час Св. Вечірні співав церковний хор під диригентурою п. Василя Грегорі.

Після церковних відправ відбувався святочна місійна вечеря в залі Народнього Дому, яку приготовлю Жіноче Т-во ім. О. Гнїлюк — відділ С.У.К., за що належиться їм щиросердечне подяка та Боже благословення.

По вечері відбувався програма, якою проводив о. Андрій Тетеренко. Головну доповідь виголосив о. Гудима. Рівнож промовляли о.о.: прот. Войчук, Пук, Стеценко, Семотюк і Тетеренко. На тему організування молоді виголосили доповіді: п.п. Микола Стратійчук і учитель вищої школи в Йорктоні Ю. Сквар-чук, голова Йорктонської громади. Між промовами, церковний хор йорктонської громади, під управою п. В. Грегорі відспівав: „Гимн Української Православної Церкви", „Боже Великий", „Під Твою Милість", „Ой, у лузі червона калина" і „Ой, видно село".

Після програми відбувся наради, на яких, між іншим, рішено, щоб конференція учителів Недільних і Українських Шкіл Йорктонської Місійної Округи і З'їзд Молоді відбулися літом на осені „Тризуб" в порозумінні з провінціяльною управою СУМК. Також обговорено підготовлення до участи в наступаючому Соборі, який має відбутися влітті 1970 р.

На закінчення всі разом відспівали „Достойно є", а так ще відбулася перекуска. Після того присутні в піднесеному настрою розійшлися домів. Прибуло було біля 200 осіб.

Слідуюча Св. Місія має від бутися в Мус Джов.

Такі Св. Місії є дуже побажані, бо вони підкріплюють вірних духово.

Управі Місійної Округи Йорктону бажаємо якнайкращих успіхів у їхній праці на Христовій Ниві.

Й. Г. Л.

ПРАЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ в Кемсак, Сакч.

З приходом новоприбиваючого пароха Всеч. о. Ярослава Пука праця в громаді Всіх Святих в Кемсак, пожвавилася.

При заповнений приявними залі, відбувся успішний Різдвяний концерт виконанці силами: хору церковної громади в Кемсак, під управою п. І. Франка, хору церковної громади в Мавелін, під управою п. І. Святинського та Дитячя Української і Недільної шкіл.

Усі разом — хористи і приявні замолодували декілька колядок. Концерт - програму відчинила вступним словом п. І. Франко. Промову про Різдво Христове, виголосив п. І. Смендич. На тему дня, говорив Всеч. о. Яр. Пук. Кінцеве слово-подяку сказав п. Й. Великоголова, голова церковної громади в Кемсак.

Свято-концерт закінчено гимном „Боже хорони Короленту".

В неділю 18 січня увечорі відбувався Йорданська спільна вечеря в церковній залі, в якій взяло участь понад 150 осіб.

Вечерю відкрив вступним словом та привітав гостей голова громади п. В. Великоголова; тоді попросив пароха о. Пука, промовити молитву-фу і поблагословити страви.

Глибокого змісту доповідь, про значення спільної Йорданської вечері, сказав Всеч. о. Пук. Такого роду вечеря в громаді відбувався перший раз.

Святу вечеру приготовили членкині Жіночого Товариства ім. С. Русової, відділ Союзу Українок Канади, за що належиться їм щира подяка та Боже Благословення.

Дня 28 січня відбувався Річні збори громади Всіх Святих. Участь у зборах брало велике число членів. Збори почато молитвою, яку вирказав парох громади.

Після звітів управи та дискусій на ділові справи, вибрано управу громади в такому складі: В. Великоголова — голова, В. Стрільчук — вист. голова, І. Франко — секретар, І. Терновецький — касир. Контрольна Комісія: Т. Гнат, І. Стефанюк і В. Горохолин.

Рівно ж було вибрано різні комітети: фінансовий — голова П. Коваляшин; прийняття — голова Ф. Д. Великоголова; Недільної і Української шкіл та Освітньо-культурний — голова І. Смендич; співу — диригент Іван Франко; помічники М. Сас, пані К. Горохолин і пані А. Вівсійчук.

Бажаємо Громаді якнайкращих успіхів у цінній праці на Христовій Ниві!

Й. Г. Л.

ПОСВЯЧЕННЯ ДОМУ ОТЦЯ ПРОТОДИЯКОНА І. МАЛЮЖИНСЬКОГО Тандер Бей, Онт.

1965 року куми, приятелі та парафіяни громад: Св. Володимира і Благовіщення Пресв. Богородиці в Форт Вільям, Онт. прощали о. протодиякона Миколу Малюжинського, добродійку Марію та їх діток.

Прощання відбулося у зв'язку з тим, що Департамент доріг запросив протодиякона Миколу на працю в головну канцелярію в Торонті, де він працював чотири роки.

Минулого року, як урядового службовця (інженера при Департаменті доріг) його перенесено в Торонта на північно-західне Онтаріо з осідком у Тандер Бей. Прибувши в Тандер Бей о. протодиякон Микола купив тут дуже гарний дім. Зберігаючи християнські обов'язки, коли поселюються у новий дім, його посвячують.

Протодиякон Микола і добродійка Марія запросили о. настоятеля і приятелів прибути на посвячення дому. У неділю 1-го лютого цього року, по Службі Божій, коли всі гості зійшлися в дім, о. Павло Зміївський виконав Чин Посвячення нового дому. Співали всі присутні, під керівництвом господаря дому — о. протодиякона Миколи.

Після співу „Многая Літа" присутні гостинися багатою й смачною вечерею приготовленою добродійкою Марією. Під час вечері сини привітали маму уродинним тортом, а цим виявили присутнім, що їх мама має сьогодні день уродин.

Гості привітали добр. Марію з днем народження, проспівали „Многая Літа" і вручили дарунки, за що добр. Марія сердечно всім подякувала. Вечір проходив у дружній атмосфері. Одначе гості незабули і потреби нашої преси. На закупи о. Павла Зміївського присутні зложили 30.00 долярів на видавничий фонд „Вісника".

Жертвували.

Пани: С. Пуляк	$10.00
о. протодиякон М. Малюжинський	4.00
Ф. Сас	2.00
П. Свирипенко	2.00
І. Китайко	2.00
В. Куліч	2.00
П. Михайлишин	2.00
о. П. Зміївський	2.00
Б. Пазмінтон	1.00
Пані: М. Присунька	1.00
Н. Вацик	1.00
Панна Н. Юрів	1.00

Всім жертводавцям щира подяка, а о. протодиякону Миколі і добродійці Марії з синами, бажаємо здоров'я, спокійного життя у новозакупленому домі!

Присутній.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ва ЛЕМКІВ Вадіна, Сакч.

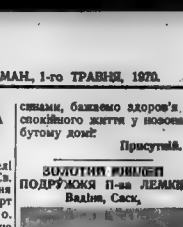

В середу, 19-го листопада 1969 року, родина і приятелі п-ва. Лемків зібралися численно в залі під православною церквою в Вадіні, щоб звеличати Ювілятів з нагоди 50-ліття їхнього подружжя. Не багато людей доживає цієї великої радости.

З поважних причин наш парох о. А. Тетеренко не міг бути присутнім і тому не відбулося Молебень і Благословення.

Свято почато привітанням Ювілятів і молитвою, котру прокязав М. Марцишин, господар свята. Після смачної вечері, яку приготовили членкині Жіночого Товариства, слідувала програма. Першим промовляв п. Франко Чорній й смачною вечерею приготовленою добродійкою Марією. Під час вечері сини привітали маму уродинним тортом, а цим виявили присутнім, що їх мама має сьогодні день уродин.

Гості привітали добр. Марію з днем народження, проспівали „Многая Літа" і вручили дарунки, за що добр. Марія сердечно всім подякувала. Вечір проходив у дружній атмосфері. Одначе гості незабули і потреби нашої преси. На закупи о. Павла Зміївського присутні зложили 30.00 долярів на видавничий фонд „Вісника".

Жертвували.

Пани: С. Пуляк	$10.00
о. протодиякон М. Малюжинський	4.00
Ф. Сас	2.00
П. Свирипенко	2.00
І. Китайко	2.00
В. Куліч	2.00
П. Михайлишин	2.00
о. П. Зміївський	2.00
Б. Пазмінтон	1.00
Пані: М. Присунька	1.00
Н. Вацик	1.00
Панна Н. Юрів	1.00

Всім жертводавцям щира подяка, а о. протодиякону Миколі і добродійці Марії з синами, бажаємо здоров'я, спокійного життя у новозакупленому домі!

Присутній.

СВАН-РИВЕРСЬКА ОКРУГА ВШАНУВАЛА СВОГО ДУШПАСТИРЯ І ДОБРОДІЯКА

Дня 14 лютого припало 50-ліття подружжя Протопресвітера о. Д. Ф. Стратійчука і добродійки Софії. Вони побралися 1920 року, в день св. Валентина, в місті Вінніпезі.

За почином громади св. Вознесення в Сван Ривер, і за згодою громад, які входять у склад цієї округи, вшановано у цей день для них величне приявництя.

Пан Михайло Брицук, голова Сван-Риверської громади, при вході до церкви, при вітав отця і добродійку традиційним українським вивчанням — хлібом і сіллю. Молебень відслужили Всеческої служ: Стефанюк, Апонюк і Пук. Мілозвучно співав хор. По молитві всі учесники, а було їх поверх дві сотні, війшли до долішньої частини церкви, до залі, де жіноцтво подало смачну вечерю.

Присутні були Леси і Наталка (доньки) з Вінніпегу, І. Ф. Стратійчук і дружина, Д. Денис, пані Марія Стратійчук, родина: Василь Кіба, Ф. Денис, М. Дутка — всі з Канори, Саск.

Привітальні листи прислали: син Орест і дружина з Ед монтону, син Анатоль і дружина з Монтреалю, Консисторія, родина Гр. Тижук з Вінніпегу; достойники: Трудов, Бовзо, Шрайр, Вір, С. Дзюба, мейор Вінніпегу, Л. Меттюк, мейор Сван Риверу та численні парафіяни і приятелі з близька, і з далеча.

Привіти виголосили: І. Рурак з Годсон Бей, Саск., їв. Шур з Дорбін, М. Ситник з Дявфин, Т. Бабський з Гилп Ривер, пані Вероня Стратійчук ,голова Жіночого Товариства, яка й передала цінний дарунок. Молодий Сумківець Д. Голінчий склав привіт від місцевого СУМК-у і передав цінний дарунок.

Похвальні промови на адресу Ювілятів були виголошені трьома присутніми священиками, братом Григорієм з Канори, пані Марією Білоус з Дявфин і п. Ситником, також з Дявфин. Приємно було чути привіт доньки Ювілятів Лесі (учительки в Вінніпезі) — вона дякувала родичам не лише за батьківське виховання, але за їхню працю на церковній та культурній ниві серед укрїнців в Канаді. Поміж промовами співав церковний хор під управою п. В. Грегорі відспівав: „Многая Літа" і „Вічная Пам'ять".

Після церковних відправ відбувався святочна місійна вечеря в залі Народнього Дому, яку приготовлю Жіноче Т-во ім. О. Гнїлюк — відділ С.У.К., за що належиться їм щиросердечне подяка та Боже благословення.

По вечері відбувався програма, якою проводив о. Андрій Тетеренко. Головну доповідь виголосив о. Гудима. Рівнож промовляли о.о.: прот. Войчук, Пук, Стеценко, Семотюк і Тетеренко. На тему організування молоді виголосили доповіді: п.п. Микола Стратійчук і учитель вищої школи в Йорктоні Ю. Сквар-чук, голова Йорктонської громади. Між промовами, церковний хор йорктонської громади, під управою п. В. Грегорі відспівав: „Гимн Української Православної Церкви", „Боже Великий", „Під Твою Милість", „Ой, у лузі червона калина" і „Ой, видно село".

Після програми відбувся наради, на яких, між іншим, рішено, щоб конференція учителів Недільних і Українських Шкіл Йорктонської Місійної Округи і З'їзд Молоді відбулися літом на осені „Тризуб" в порозумінні з провінціяльною управою СУМК. Також обговорено підготовлення до участи в наступаючому Соборі, який має відбутися влітті 1970 р.

На закінчення всі разом відспівали „Достойно є", а так ще відбулася перекуска. Після того присутні в піднесеному настрою розійшлися домів. Прибуло було біля 200 осіб.

Слідуюча Св. Місія має від бутися в Мус Джов.

Такі Св. Місії є дуже побажані, бо вони підкріплюють вірних духово.

Управі Місійної Округи Йорктону бажаємо якнайкращих успіхів у їхній праці на Христовій Ниві.

Й. Г. Л.

Івась і Орися Жичишин відграли скрипкові сольо, а Михась Брищук відспівав пісню. Отець і добродійка щиро подякували всім за таку милу несподіванку. Господарем свята був Г. Д. Стратійчук.

Отець Стефанюк дав закличок на грошеву збірку, котра принесла 88.25 дол. Розподілено, як слідує: 10.00 долярів на „Вісник" (кліше і пресований фокіл), а решта на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу.

На цім місці складаю сердечну подяку всім; що причинилися до влаштування цього свята. Спеціяльна подяка пані Жичишин та Іванові Яцентюкові за удекорування залі. Сердечне спасибі пані Біюсе.

Многії Літа Шановним Ювілятам!

Гр. Д. Стратійчук.

ПРИМІРНІ УРОДИНИ

Кенора, Сакс.

Людина у своєму житті обходить різні особисті чи родинні хвилі, а також святкує часто свої уродини. Такі святкування відбуваються по різному, бо одні святкують їх гучно-величаво, а другі скромно й в приміряний спосіб. До таких приміряних свят кувань можна сміливо вачислити день уродин п. Луки Половича.

В неділю, 22 лютого 1970 року до дому п-ва Луки й Анни Половичів зійшлися родина й приятелі, щоб відзначити день уродин п. Половича. Щирі привітання від себе й всіх присутніх склав п. Половичу місцевий парох Всеч. о. В. Бойчук, а опісля всі присутні відспівали йому „многая літа". Дружина п. Половича угостила всіх присутніх смачною вечерею, по якій відспівано кілька народних пісень і так, у милій атмосфері, пройшов час цього дня час всіх пам'ятного дня.

Пан Лука Половичнародився 18 лютого 1896 року, в селі Кізлова, в Західній Україні. До Канади приїхав він 13-літнім юнаком до свого вуйка в Канорі, Сакс. Довший час, на початку свого побуту в Канаді, перебував в околиці Канора, а опісля в Сван Плейн, Ватсон, і від 1967 року перебуває зі своєю дружиною знову в Канорі. Пан Лука Половичдовший час фармерував, а останньо займався торгівлею. Він, поза своєю щоденною працею, все цікавився, як кожись так і тепер, церковно-громадською працею. Він і його дружина зачислюються до активних, жертвенних і примірних членів нашої Української Православної Церкви в Канаді. Під цю пору п. Половичем таким членом, як також одним з дяків і членом церковного хору при Українській Православній Громаді Св. Трійці в Канорі.

Подякувавши всім присутнім за вшанування, п. Половичі зі своєю дружиною, з нагоди днів своїх уродин, зложили грошеві пожертви: на місцеву церкву — $75.00, на Колегію Св. Андрея — $25.00. На пресовий фонд „Вісника" зложили по 2.00 дол., слідуючі особи: Олекса й Домка Ленько, Григорій і Олександра Козорів, Дмитро й Катерина Солтис, Іван і Марія Гребенюк-та о. Василь і добр. Бойчук. Разом $10.00.

Щира подяка всім жертводавцям, а п. Половичу бажаємо кріпкого здоров'я і многих літ!

Присутня.

ЗАПУСТИ В НЬЮКАСТЛІ Австралія

Свято-Юрієвська Парафія Української Православної Церкви нараховує всього 25 родин. На Запусти прибуло 65 членів. Малі й більші діти чата в українському вбранні, як ті різнокольорові квітки, прикрашали парафіяльну залю. На столах білі скатерті, на яких їжа і пляшки з різноманітними напитками. Щойно скінчилася Вечірня Прощення. Вірні, зростивши про вини один одному, почували себе легко і свободно. Старші гуторіяли, молодь жартувала, а діти бавилися, напов нюючи атмосферу дзвінкими голосами і радісним сміхом.

Молитва. Всі затихли, схилили голови: „Всещедрий Господи! Прийми нашу щиру подяку за всі Твої благословення, якими Ти обдаровуєш нашу маленьку парафію. Дякуємо Тобі за обід цей, а особливо за те щастя і радість, що приходять з любов'ю між братами. Ми ніколи не забуваємо, Отче наш, що не за заслуги наші, а з любови великої Твоєї по-

ВСЕКАНАДІЙСЬКА КАТЕДРАЛЬНА ГРОМАДА „ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ" У ВІННІПЕЗІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ЗІ Світлим Святом Воскресення Христового сердечно вітаємо Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона, Високопреосвященішого Владику Архиепископа Михаїла, Високопреосвященішого Владику Архиепископа Андрея, Преосвященішого Владику Єпископа Борися, Світлу Консисторію УГПЦК, Всечесніше Духовенство, Український Нарід в Батьківщині і в цілому світі, Вірних Української Православної Церкви, Щедрих Жертводавців з усієї Канади, Членів та Парафії Всеканадійської Митрополичої Катедри у Вінніпезі, Українські Установи й Організації з їхніми Проводами.

Хай це радісне Свято Воскресення Господа нашого Ісуса Христа знову оживить і скріпить нашу надію на перемогу Правди Божої в всьому світі, а нам усім подасть охоту й силу для благородної праці на добро рідної Церкви й Народу.

ЗА УПРАВУ КАТЕДРАЛЬНОЇ ГРОМАДИ:

о. Прот. Володимир Слюзар, Настоятель
Мирослав Карпяк, голова Іван Павлюк, секретар

Українська Греко-Православна Церква в Канаді

ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ

За Благословення Високопреосвященішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, Голови Всеканадського Комітету

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

в днях 15-го, 16-го, 17-го травня 1970 Р. Б. — П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА, НЕДІЛЯ,

відбудуться

в місті ЕДМОНТОНІ, АЛБЕРТА

ВЕЛИЧНІ СВЯТКУВАННЯ РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ - УГПЦ

у співпраці

ЗІ ЗДВИГОМ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ — СУМК — АЛЬБЕРТИ І БРИТАНСЬКОЇ КОЛЮМБІЇ

з наступною програмою:

15-го травня, П'ЯТНИЦЯ: АВДИТОРІЯ СВ. ІВАНА, 10611—110 свню.

Год. 7:00 вечора: РЕЄСТРАЦІЯ Учасників Молоді й Громадянства.

Год. 7:30 вечора: МОЛЕБЕНЬ в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя, що його відслужить Владика АНДРЕЙ в сослуженні Духовенства.

Год. 8:30 вечора: ВІДКРИТТЯ Святкувань РОКУ Української Православної Молоді й ЗДВИГУ СУМК, ДОПОВІДЬ і ДИСКУСІЙНИЙ ВЕЧІР на Церковно-Релігійні питання.

СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА.

16-го травня, СУБОТА: ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО, 11024—82 свню.

Год. 9:00 рано: РЕЄСТРАЦІЯ (продовження).

Год. 10:00—12:00 дня: СПОРТОВІ ЗМАГАННЯ МОЛОДІ на площі Школи, 10925—87 свню.

Год. 12:00—1:00: ПЕРЕКУСКА.

Год. 1:00—5:00 по полудні: СПОРТОВІ ЗМАГАННЯ (продовження).

Год. 6:00 вечора: БЕНКЕТ в залі ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА ЗОЛОТОУСТОГО — ДОПОВІДЬ — ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА.

17-го травня: НЕДІЛЯ:

Год. 9:30 рано: ЗУСТРІЧ Високопреосвященішого Владики АНДРЕЯ, БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ Архиерейським Чином, при співучасті ХОРУ СУМК.

Год. 12:00 дня: СПІЛЬНИЙ ОБІД в АВДИТОРІЇ СВ. ІВАНА, за яким ГОЛОВНЕ СЛОВО скаже Високопреосвященний Владика АНДРЕЯ.

Год. 2:00—4:00 по полудні: ДРАМАТИЧНІ ЗМАГАННЯ, КРАСНОМОВСТВО поодиноких Відділів СУМК.

Год. 6:00 вечора: ВЕЧЕРЯ.

Год. 7:00 вечора: КОНЦЕРТ спільними силами УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ, зорганізованої в рядах СУМК.

Год. 9:00 вечора: ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ в залі Церковної Громади Св. Андрея, 9831—75 вул.

МОЛОДЬ, ДІТЕЙ, ВІРНИХ Української Православної Церкви Західньої Єпархії сердечно запрошуємо прибути та взяти участь в наших спільних СВЯТКУВАННЯХ.

Комітет Року Української Православної Молоді Західньої Єпархії УГПЦ. **Провінціяльна Управа СУМК на Альберту й Бр. Колюмбію.**

силеш нам ці благословення.

Подай же нам сили, Господи, щоб ми жили так, щоб ласка Твоя з нами перебувала через Ісуса Христа, Спасителя нашого, навіки вічні! Амінь!"

Потім голова Парафіяльної Ради, п. А. Сіменовський, звернувся з такими словами до присутніх: „Шановні Парафіяни! Ми сьогодні зійшли ся ціллю нашою родинною з нагоди наших традиційних Запустів. Крім цього ми також домовилися, щоб разом попросити нашого дорогого і всіма нами шанованого настоятеля нашої Парафії о. Геннадія, щоб він прийняв від нас священичий Нагрудного Хреста, як вияв нашої любови до нього.

З цієї нагоди я бажав би забрати хвильку вашої уваги, щоб зупинитися на деяких важніших подіях з жит тя нашої парафії, що привели нас до сьогоднішньої радісної хвилини. Радісної тому ,що ми тут, на далекій чужині, в своїй Українській Церкві і у своїй власній залі, нагороджуємо душпастиря українця, який є нашим рідним братом по вірі, а земляком по краю. Багато наших людей, не дивлячись на всі злидні й пиколіття, які їм до водилося перенести, свідками яких були і ми, старші люди, що зібралися тут, — не втратили дорогоцінної традиції нашого народу поклонятися і служити Творцеві нашому, славити Його згід но з нашими звичаями та надіятися на Його ласку.

Український народ виявляв свою любов до Отця з будуванні чудових Храмів по всій Україні, часто в дуже неспри ятливих умовах. Вороги відвічної Правди, особливо останніми роками, прикладне шаленних зусиль, щоб при тушити нашу віру, але знаходяться люди, які твердо протиставляться демонським зусиллям, продовжуючи зав зяту боротьбу за найкращі людські ідеали, а саме: гідність Божого творіння, — людини, якій, крім земного життя, Творець приготовив вічне, якщо людина на це заслужить.

Приближаючи до берегів цього — тоді нам незнаного континенту — ми не раз задумувалися над тим, яка доля нас чекала, яких людей зустрінемо, чи доведеться ще помолитися Богу зі своїми священиками на рідній мові. Хоч би й під толим небом, аби по-українськи. Про власну церкву і не мріялось. Але Господь допоміг. Після довгих років страшної війни і скитальщини, ми скоро та гарно влаш тувалися на цьому континенті. Ми не скитальці тепер, а справжні люди! А тому й не були вдоволені тільки матеріяльними достатками. Почали відновляти своє життя ду ховно. Як робили це наші Ге рафія, кожен з нас знає. Молоді хочу сказати, що нам ніхто не подарував ані Хра му, в котрому молимося Бо гу, ані залі, до котрої ми час то збираємося для сімейних обідів. Ми це все збудували власними зусиллями, щоб народжені наші діти — хрестились у нашій Церкві, щоб молоді хлопці й дівчата вінчалися у нашій Церкві, і щоб нас, коли скінчимо цей життьовий шлях, — несли на спо чинок з цієї Церкви. Збудували ми і залю і Храм також для того, щоб підготовляючи себе до зустрічі з Господом, ми мали спільне місце, де б ми могли збиратись разом, об'єднуватись, творити єдину українську родину.

Чільне місце в парафії, зви чайно, займає священик, бо він взяв на себе обов'язок пастиря, — навчати інших і самому виконувати Божі заповіти. У цьому відношенні ми маємо щастя, бо наш сви щеник не служить ані для власної слави, ані для своєї користі. Служить Богові, слу жить щиро, так як говорить йому сумління і Слово Боже. Його найвища мета — наше і його спасіння! Строгий, але справедливий; відважний і чесний, невтомний у пошуках Істини для добра людей.

Даруючи цей наш скромний подарунок, Нагрудний Хрест, побажаємо нашому священикові о. Геннадію і його родині, щастя й здо ров'я на многії літа!"

Настоятель, прийнявши Хреста, подякував: „Велике спасибі! Це дуже дорогоцінний хрест, бо криється в ньому — ваша пошана і лю бов! Мою любов до вас я пе редаю у щирих проповідях Христових Слів спасіння. Син Божий кличе кожного з нас особисто, щоб ми всі не сли Його хрест, щоб донести його незаплямленим до світлого життя з Богом. Не хай же Милосердний Господь посилає всім нам силу і терпіння, щоб донести хрес та Христового до місця при значення.

Ще раз сердечно дякую за цей прекрасний подарунок!"

Присутні заспівали „многії літа" настоятелю, старшим парафіянам — Харитині Кіль чевській, Матвію Гончару і Василю Поважку, диригентові церковного хору; заспівали й молоді, щоб тримала ся нашої Церкви на всі літа.

Обідали. Насолоджувалися не так стравами, як бра терською вгодою! То були Запусти в Ньюкастлі, то був обід християнської сім'ї.

Присутній.

ЗОЛОТИЯ ЮВІЛЕЙ П-ВА КІНДРАТА Й АГАФІЇ КАПІТАНЮКІВ

У неділю, 11 травня 1969 р. п-во Капітанюки відсвяткували 50-літній ювілей подружнього життя. На запрошення п-ва Капітанюків і їх дітей у залі під церковю св. Петра й Павла в Атабасці зібралося чимало людей. Смачний обід приготовила пані Капітанюк і її дочки. Крім родини і сусідів були визначні гості, як: посадник (мейор) міста Атабаска Едвард Полянський з дружиною, посол Антін Алосіо з дружиною, пані др Йосипа Бравн, члени церковної управи.

Після обіду були промови, побажання від дітей і гостей, відчитано телеграми від премієра Канади Трудо, премієра Альберти Строма і інших.

Життєвий шлях Кіндрата і Агафії Капітанюків

Обоє походять з Волині. Кіндрат Капітанюк народився 10 березня 1897 р. у селі Борі, Любомельського повіту, а Агафія — 5 лютого 1900 р. у селі Запіллі, Любомельського повіту. Там же вони виростали, запізналися, і 11 травня 1919 року повінчалися. У 1943 році, як і багато інших, мусіли залишити рідні землі. Милосердний Господь поблагословив їм дорогу і вони щасливо пережили війну, хоч нераз „у холоді й голоді".

І жовтня 1948 року щасливо прибули на вільну землю Канади. Тут працювали тяжко щоб заощадити дещо грошей на купівлю власної фарми. Фарму купили і прожили на ній 20 років. У 1968 році купили в Атабасці хату і перейшли на заслужений відпочинок.

П-во Капітанюки виховали четверо дітей — сина Василя і доньки: Василину, Ніну і Мотрю. Син Василь і дві доньки живуть у Канаді, а Василина залишилася в Україні. Усі діти подружені.

З нагоди Золотого Ювілею Подружжя п-во Капітанюки вислали пожертву на пресовий фонд „Вісника".

На многії літа, Ювілятам!

Н. Р.

Адреса п-ва Капітанюків:
Konrad Kapitaniuk
Box 746
Athabasca, Alberta.

Радісні хвилини у житті ювілятів Беніто, Ман.

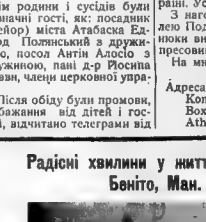

Сини, дочки, зяті, брати і сестри п-ва Георгія і Василини Косоловських порозумілися між собою, щоб з нагоди 50-літнього ювілею подружнього Богом благословенного життя вшанувати їм милу несподіванку та тим по казати свою любов, пошану і вдячність.

У суботу, 8 листопада, в день Св. Великомуч. Димитрія о 3-ій годині по полудні, в українській православній церкві Вознесення Господнього в Арран-Кобзар Всеч. о. прот. Амвросій Хруставка, парох громади, відслужив Молебен в подяку Господу Богу, що дозволив Юзятам в мирі й любові прожити в подружжі 50 літ, в „люди вивести" п'ятеро дітей і дочекатися тих радісних хвилин, які вони тепер переживають. На закінчення Молебня

парох, міг "вишик, побажав Ювілятам дочекатися Діямантового (75-літнього) ювілею і виголосив Многоліття.

В уяві великих прекрасний образок — ясно освітлена церква, при амвоні священик з святочному облаченні, Ювіляти з похиленими головами і зі свічками в руках з асисті батька і матки (брата Ювілята Петра з Танцер Вей, Онт. і сестри Ювілятки — Євдокії Бик з Пелкан, Саск.) і в окруженні дітей, внуків, правнуків, родини, приятелів і гостей. Який примірний приклад родинної згоди та щастя!

Після церковного торжества всі взяли участь у ювілейному прийнятті, яке відбулося в спортовій залі в Беніто, господарем якого був брат Ювілята Петро — Весільний старости. Всі учасники приступали до Ювілятів — розціловувалися з ними, бажали їм Божої ласки та обдаровували їх пам'ятними дарунками. Довго гості приємно гуторили і забавлялися, а Ювіляти насолоджувалися радісними хвилинами їхнього життя.

•

Як гарний приклад подружнього життя п-ва Косоловських треба згадати їх заслуги, як побожних християн, трудолюбивих фармерів, заслужених піонерів Канади, добрих батьків і щирих та жертвенних дідуїв на церковній і культурній ниві.

Залишивши рідне село Репужинці, в нашій прекрасній Буковині, Василина Соколовська в 1910 році, а Григорій Косоловський в 1912 році, малими дітьми з батьками поселилися в канадійських пущах коло Вепіген, Саск. і там, в тяжких піонерських обставинах, помагали заснувати своє родинне гніздечко і здобути кусок хліба.

Господь Бог в Своїй Ласці і Милосердю з'єднав їх у сужружжі 18 липня 1919 року. 1925 року перебралися вони на своє власне господарство — спочатку в Вайтбік, Саск., а згодом в Арран-Кобаер, Саск. Коли в Арран заснувалася Українська Греко-Православна Громада, вони обоє щиро при ній працювали і при ній виховували своїх діточок, зберігаючи рідну мову, культуру і традиції.

У 1932 році виникла потреба основати нову громаду і збудувати церкву вісім миль на полудневий захід від Аррап, на фармі п. Василя Федчука і там п-во Косоловські, з закоченими рукавами і великою щирістю стали в ряди будівничих, фундаторів і вступили церкви Св. Воздвиження Господнього. В тій церкві майже з самих початків і до сьогодні Георгій є господарем церкви, старшим братом, при обслузі Св. Престола та в асисті при всіх Богослуженнях і церковних урочистостях. Також і пані Василина є в проводі сестринства і завжди охоче допомагає у праці жіноцтва у користь нашої Св. Церкви, українського народу і його культури.

Ювіляти виховали своїх дітей на добрих громадян прибраної батьківщини Канади і на добрих синів і дочок нашого українського народу. Найстарший син Іван (ще не женатий) перебрав батьківську землю і господарить на фармі. Середущий — Михай, одружений, і є властителем готелю в Бозівіль, Ман. і тішиться одинокою, вже од руженою, донькою. Найменший — Василь є завідуючим (менежер) відділу споживчих товарів у великій фармерській кооперативі в Сван Ривер, Ман. і виховує трьох синів. Найстаршу дочку Марію, замужню за Василем Яремою, в 1962 році Господь Бог покликав у вічність, а п-во Косоловські ще досі оплакують трьома внуками ,вихованочки їх. Найменша дочка Ганя, замужня за Богданом Щуром, живе в Дурбан, Ман., де виховує трьох синів і дочку.

У пана Георгія Косоловського є ще в Беніто молодша сестра Катерина, замужем за Іваном Несторуком, батьки якого Василь і Елена вже давно у вічності, та родина, діти, внуки ще й тепер згадують їх, як побожних, добрих і жертвенних. Покійні Несторуки були також родом з Буковини з села Кадобівці, заставинського повіту.

У пані Василини Косоловської, з дому Соколовська є також широко-розгалужена родина, головно в Саскачевані — 6 сестер, всі подружені і з родинами: вже згадана сваха Евдокія Бик, Пелкін, Саск., Анна, дружина Івана Макуха, Беніто, Ман., Ганда Медиівська, Арран, Саск., Елена Зелінська, Мікало, Саск., Ірина Кіндрат, Гемптон, Саск.; і Марія Габора, Бірджіс, Саск.

Панство Косоловські пожертвували на прес. фонд „Вісника" — 5.00 доларів.

Приятель.

Є. О. Онельченко

НОВЕ ЖИТТЯ, ПРАЦЯ І РОЗКВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ГРОМАДИ ПРИ ЦЕРКВІ СВ. СОФІЇ В КИТЧЕНЕР-ВАТЕРЛЮ, ОНТ.

(Закінчення)

В березні, 1969 р. громада ознаменувала купно будівницву в дуже вигідному положенні, де священик міщі двох центрах-околицях міст — Китченер і Ватерлю, що само собою дало вже нашому осідку Української Православної Громади при Церкві св. Софії, — „Китченер-Ватерлю". Остаточна ціна купна була в сумі 45,000 доларів — 15,000 дол. вложили свої вже добровільними пожертвами — члени, парафіяни і прихильники місцевої Св. Софійської церкви, а 30,000 готівкою було внесено в Українському Народному Союзі, в формі довгорочневої й низько-процентової позички, (по ствердженню Єфрема Онельченка з Гремзбі).

Великодня Св. Служба Божа 1969 року відбувалася в зачинній вище вимінній залі, яка була переповнена вірними, як це ніколи. До радості, якою сповнюється серце справжнього християнина при зустрічі величного свята Воскресіння Христового, то була туг додатково радість про здійснення наших мрій — набуття власного приміщення під православний Храм Божий. Цю вістку пропонував священик в кінці своєї святої проповіді, після радісного привіту — „Христос Воскрес! Бійтеся Воскрес!.. Усіх огинувала безмежна радість; було багато таких, що з радости плакали. Це був доказ, як щира українська душа горяче своєї Рідної Православної Церкви.

Перша Св. Служба Божа у власній церкві відбулась 31-го серпня, 1969 р. Відправив її Всеч. о. Т. Мінєнко. Народу було так багато, що вже видавцу де хто висловлювались про потребу більшої церкви. Такі висловлювання мають слушність, бо до Китченер-Ватерлю безупинно прибувають нові поселенці, між якими є багато українців православної віри.

17 років Української Православної громади в Китченер проіснувала без реєстру, — лише 17-го вересня, 1968 року, вона була офіційно приєднята в склад УПЦ Православної Церкви в Канаді. Згідно списків жертводавців, число родин, що приходить до церкви знижує 60. Є надія, що в короткому часі це число значно збільшиться. Тут вже існують: Рідна і Недільна Школи, молодеча організація СУМК, і гуртується активний гурток жіноцтва. Хору при церкві нема ще, але співає Богослужень гарно спільне гурт співаків — жінок і чоловіків, хлопців та дівчат. Проводирю гурту виконує співочого гурту — пані Ольга Тихончук і диякон Анна Вітрук. Співають на чотири голоси, в повній гармонії, немов справжній хор, лише бракує диригента. Функцію диякона виконує п. І. Левранюк.

Слід підкреслити передову жертвенну працю в громаді, особливо в ділі для набуття власного церковного дому, співучими членів і їх родин: Андрій Телінський з дружиною — очевидний головний романдан, Миколи Сподоровський з дружиною — виступає головою, Михайло Тихончук з дружиною, Олександер Вітрук з дружиною, Миколи Безбах з дружиною і Володимир Священний з родиною.

Тимсон не вітруються благотворні вклади всіх, що жертвували добровільно готівкою на купівлю цього Божого Дому.

Список жертводавців

Пожертвували: по 1,000 доларів — Петро і Анна Вітрук, Василь і Марія Неайфорчин; по 500 дол. — Олександер і Оксана Вітрук, Кирил і Ольга Губарик, Іван і Юлія Кирилюк, Володимир Сабицький, Микола і Валентина Безбах, Іван і Олександра Михайличенко і Василь Яременко; по 300 дол. — Ярослав і Ірина Тимчук; по 250 дол. — Іван і Марія Левранюк, Миколи і Марія Коляда, Андрій і Марія Темінські, Миколи і Олександре Зінчук, Мосій і Ольга Тихончук, Павлос Кириллук і Олександер Сидоренко; по 200 дол. — Антон Шайтор, Александер і Марія Добродій, Володимир Мосор, Роман Тимчук, Василь Ровнгарус; по 150 дол. — Микола і Марія Сподоровський, Петро Мицук і дружина, Роман і Людмила Хуторович, Олександер Кирилович і Миколи Куравецькі; по 100 дол. — Михайло Безбах, Миколи і Тереза Гудим, Іван Стеланович, Петро і Аліса Андрухів, Іван Давилюк і Йосиф Калочай; 75 дол. — Іван Бородич; по 50 дол. — Марія Кисілів, Юлиан Мизуркевич, Павлина Довбуш, Петро і Соня Дасевич, Віктор і Зенонія Новик, Олександер і Галя Левранюк; по 25 дол. — Іван Вовк, Михайло Коцюк, Севстаєв Костюк, Григорій Василенко, Іван Чубарик, Петро Кучка, Кость Захарчук, Провалів св. Юрій з Гремзбі, Будівельна фірма „Рейн-бов", Петро Корсак і Єфим, і Надія Онельченко; по 20 дол. — Олександер Жартун, Михайло Кишка, Іван Бродич, Михайло Придатюк і Олімпіяс Евлонов. Менші пожертви: Степан Кронштальський — 10 дол., Іван Горлинний — 10 дол., Роман Яхторович — 10 дол., Іван Чубарик — 10 дол., П. Мигошко — 5 дол. і Іван Козак — 5 доларів.

Доброчинність з гладких імен в цьому долині, їх жертвенної праці і працьовитого духу, почав сяяти видавсяк Української Православної Церкви в Китченер-Ватерлю. Нехай це світло правдиві Божої цорави більше сяяє на славу Великого Бога і на добро українського народу!

Вкладаючи дрібку свого труду до цього скромного діяння, рівночасно кожному свою голову перед тими, що виконували і продовжують свою працю в Божому виноградницьку сіді поборном

Порядок Богослужень
ПАВЛИНІВСЬКА СВІТЛА

КВІТЕНЬ

25. Велика Субота. Освячення Пасок: Павлиново — 12.00 год. пол.
26. ВЕЛИДЕНЬ: Сонкір — 7.00 ранку. Гонор — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. Тинтал — 7.00 ранку, освячення пасок. Конвокр — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. (Відп. в Сенд Гіл беруть участь у Богослужениях). Дофрост — 6.00 ранку освячення пасок. Тринскоп — 9.00 ранку Служба Божа і освячення пасок. Поплярфілд — 9 ранку освячення пасок. Пасхант Гоме — 11.00 ранку освячення пасок. Після Богослужень відбудеться Свячений обід.
27. Понеділок — Празник Св. Духа — Служба Божа о 10-ій год. ранку.
28. Вівторок — Празник Св. Духа — Служба Божа о 10-ій год. ранку.
29. Середа — Празник Св. Духа — Служба Божа о 10-ій год. ранку.
30. ВЕЛИКДЕНЬ. 7.00 год. ранку Великодня Служба в Парафії ап Прері.
9.30 ранку — Брендон.

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ 1970 Р.

3. Неділя Томина — Трансона (Свячене Свячене). — Це свято збільшить участь хору „Вогні" під керівництвом п. Ф. Рекрута. Всіх парафіян і відчих з довколішніх громад щиро запрошуємо. Заряд і Настоятель Парафії Всіх Святих.
Брендон.
10. Неділя Мироносиць — Трансона, Бозекир, Портедж Ля Прері.
17. Неділя Розслабленого — Трансона, Брендон, Тюдал, Дуфрост.
24. Неділя Самарянки — Трансона, Селкірк, Лейдяк.
31. Неділя Сліпородженого — Трансона, Гонор, Поплярфілд, Брендон.

Парафіяльні Заряди і Священики Під-Єпископської Округи.
Настоятель Під-Єпископської Округи о. Є. Трубяк
тел. 668-8888 або 885-8884
і Священик: Митроф. Прот. Орешко Карабінський — тел. 834-8614
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. ЛЮЦИВКА
КВІТЕНЬ

26 Субота — Свячення Пасок: Родкетон о год. 1-ій по полудні; Вінніпегозис о год. 2.30 по пол. Свортон о год. 3.30 по полудні; Брай Ривер о год. 4.30 по пол.; Вентам о год. 5.30 по полудні; Дрифтінг Ривер о год. 6 вечора; Гарленд о год. 7-ій вечора.
26. Неділя (Великдень) — Етелберт о год. 7-ій рано Утреня і Свячення Пасок; Гіберт Плейнс о год. 10 рано Служба Божа і Свячення Пасок; Вінніпегозис о год. 5-ій Вечірня.
27. Понеділок (Другий день Великодня) — Етелберт.
28 Вівторок (Третій день Великодня) — Вендіго.
Address: Box 488, Swan River, Man. Тел. 11
Число телефону: 745-2884

о. В. БОЙЧУКА
КВІТЕНЬ

25. Велика Субота — Канора. Св. Літургія.
26. Воскресіння Христове — Канора. Свячена Утреня о годині 8-ій рано.
Свячення Пасок по провидах:
Бірдмен о год. 6-ій вечором в суботу,
Бірдмес о год. 12 ночі,
Вікторена о год. 2 по півночі.
27. Понеділок — Празник Св. Духа — Божествена Літургія.
28. Вівторок — Празник Св. Духа — Божествена Літургія.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина — Канора.
10. Неділя Мироносиць — Канора. Свято Матері.
17. Неділя Розслабленого — Бірдмес.
24. Неділя Самарянки — Канора — Проводи.
31. Неділя Сліпородженого — Божествена.
Address: Box 488, Swan River, Man.

о. В. ВАСИЛІВА
КВІТЕНЬ

25. Субота — Освячення Пасок: Гімблер — 6 год. вечора.
Роза — 9.30 год. вечора.
Сенкір — 10 год. вечора.
26. ВЕЛИКДЕНЬ: Воскресіння Христове (Великдень):
Вайта — 11.30 год. вечора.
Толстой — 2-га год. ночі.
Гардентон — 2.30 год. ночі.
Арбака (Св. Нек.) — 3.30 год. ночі.
Арбака (Св. П.П.) — 4 год. ранку.
Сріо — 5-та год. ранку.
Сандгілт — 6-та год. ранку.
27. Понеділок — Сріо, Св. Літургія о 10-ій год. ранку.
28. Вівторок — Гардентон, Св. Літургія о 10-ій год. ранку.
Box 161 — Hilda, Man. Тел. 6-6845.

о. Я. ДИЧИНІ
КВІТЕНЬ

25. Велика Субота — Свячення Пасок:
Ангусвіль — 4 год. по обіді.
Пайн Елмо — 3-тя год. по обіді.
Розбурн — 5.30 год. по обіді.
Вікта — 7-ма год. вечора.
26. Воскресіння Христове.
Самой Лейк — 11.30 зеч. Служба Божа.
Ок — 7 год. рано, Свячення Пасок.
Мінніді — 7 год. рано.
Оксбурн — 9 год. рано.
Оксбурн — 7 год. веч. Вечірня.
27. Світлий Понеділок — Пайн Елмо.
28. Світлий Вівторок — Ангусвіль.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина. Проводи — Самой Лейк.
10. Неділя. Проводи — Росборн
17. Неділя. Проводи — Гамі Елмо
24. Неділя. Проводи о 4 год. по пол. Січ.
31. Неділя Самарянки — Мінніді
Неділя. Проводи о 3 год. — Оксбурн.

Неділя Сліпородженого — Проводи о 4 год. — Оксбурн.

Вся можуть Оксбурн Оксбурн любовідання вступити в нашу участь й бути присутніми на Богослужений. Вечірня усіх Проводи Оксбурн щиро запрошуються приїхати на це свято.
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 834-6890

о. І. Г. ГИКАВОГО
ВІННІПЕГ

25. Субота — Освячення пасок 10.30 ранку — Вікторія.
— Освячення пасок 7 год. веч. — Мишен.
— Вечірня Утреня 12 год. опівночі — Чилвак.
26. Неділя — Великодня Літургія; Освячення пасок 7 год. ранку. —Бірчвуд.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя — Вікторія.
10. Неділя — Бірчвуд.
10. Неділя — Мишен, 3 т. по полудні Обідання.
17. Неділя — Порт Альбені.
24. Неділя — Бірчвуд.
24. Неділя — Чилвак 3 г. по пол: Обідання.
31. Неділя — Арнолс.
7986 — 11th Ave. Tel.: 581-6880
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕБІЛЯ
КВІТЕНЬ

25. Велика Субота — Ричленд Парк, Свонділ і Служба Божа о 9 год. ранку.
Освячення Пасок:
Ричленд Парк — 12 год. дня,
Атабаска 2 год. по обіді,
Гросленд 4 год. по обіді,
Сарсіл 5 год. по обіді,
Ласлейбіс 8 год. вечора,
Кремена 9 год. вечора.
26. Неділя (Великдень):
Норман 7 год. ранку — Свячення Пасок
Боїв 9 год. — Утреня, Служба Божа і Свячення Пасок.
27. Понеділок — Сарсіл.
28. Світлий Вівторок — Ласлейбіс.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина — Норма; Проводи по Вінніпегі.
10. Неділя — Атабаска; Проводи по Вінніпегі.
17. Неділя — Ласлейбіс; Проводи по Відпрані; Крейтенд Проводи о год. 3 по обіді.
24. Неділя — Сарсіл; Проводи по Відпрані; Боїв Проводи 4 год.
31. Неділя — Вондерінг Ривер; Проводи по Відпрані.
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4883

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
КВІТЕНЬ

25. Вел. Субота Комайлі, 10.00. Мус Джо о год. 3.00 по обіді, Гудзя о год. 8.30 вечора, Грабово о год. 9.30 вечора, Айтуна о год. 10.30 вечора.
26. Великдень — Мелвіл, 9 годині ранку.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Фомина — Айтуна
10. Неділя Миронос. — Мелвіл
17. Неділя Розслаб. — Мус Джо
24. Неділя Самар. — Гудзя.
31. Неділя Сліпород. — Грабово.
Address: Box 148 Hilda, Sask.

о. С. ЗУБАКА
КВІТЕНЬ

25. Вел. Субота. Освячення Пасок: Ангусвіль — 3-тя год. по обіді, Розбурн — 5.30 год. по обіді, Вікта — 7-ма год. вечора.
26. Воскресіння Христове. Самой Лейк — 11.30 зеч. Служба Божа.
Ок — 7 год. рано, Свячення Пасок,
Мінніді — 7 год. рано,
Оксбурн — 9 год. рано,
Оксбурн — 7 год. веч. Вечірня.
27. Світлий Понеділок — Пайн Елмо.
28. Світлий Вівторок — Ангусвіль.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина. Проводи — Самой Лейк
10. Неділя. Проводи — Росборн
17. Неділя. Проводи — Гамі Елмо
24. Неділя. Проводи о 4 год. по пол. Січ.
31. Неділя Самарянки — Мінніді
Неділя. Проводи о 3 год. — Оксбурн.

Неділя Сліпородженого — Проводи о 4 год. — Оксбурн.

Вся можуть Оксбурн Оксбурн любовідання вступити в нашу участь й бути присутніми на Богослужений. Вечірня усіх Проводи Оксбурн щиро запрошуються приїхати на це свято.
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 834-6890

о. І. Г. ГИКАВОГО
ВІННІПЕГ

25. Субота — Освячення пасок 10.30 ранку — Вікторія.
— Освячення пасок 7 год. веч. — Мишен.
— Вечірня Утреня 12 год. опівночі — Чилвак.
26. Неділя — Великодня Літургія; Освячення пасок 7 год. ранку. —Бірчвуд.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя — Вікторія.
10. Неділя — Бірчвуд.
10. Неділя — Мишен, 3 т. по полудні Обідання.
17. Неділя — Порт Альбені.
24. Неділя — Бірчвуд.
24. Неділя — Чилвак 3 г. по пол: Обідання.
31. Неділя — Арнолс.
7986 — 11th Ave. Tel.: 581-6880
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕБІЛЯ
КВІТЕНЬ

25. Велика Субота — Ричленд Парк, Свонділ і Служба Божа о 9 год. ранку.
Освячення Пасок:
Ричленд Парк — 12 год. дня,
Атабаска 2 год. по обіді,
Гросленд 4 год. по обіді,
Сарсіл 5 год. по обіді,
Ласлейбіс 8 год. вечора,
Кремена 9 год. вечора.
26. Неділя (Великдень):
Норман 7 год. ранку — Свячення Пасок
Боїв 9 год. — Утреня, Служба Божа і Свячення Пасок.
27. Понеділок — Сарсіл.
28. Світлий Вівторок — Ласлейбіс.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина — Норма; Проводи по Вінніпегі.
10. Неділя — Атабаска; Проводи по Вінніпегі.
17. Неділя — Ласлейбіс; Проводи по Відпрані; Крейтенд Проводи о год. 3 по обіді.
24. Неділя — Сарсіл; Проводи по Відпрані; Боїв Проводи 4 год.
31. Неділя — Вондерінг Ривер; Проводи по Відпрані.
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4883

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
КВІТЕНЬ

25. Вел. Субота Комайлі, 10.00. Мус Джо о год. 3.00 по обіді, Гудзя о год. 8.30 вечора, Грабово о год. 9.30 вечора, Айтуна о год. 10.30 вечора.
26. Великдень — Мелвіл, 9 годині ранку.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Фомина — Айтуна
10. Неділя Миронос. — Мелвіл
17. Неділя Розслаб. — Мус Джо
24. Неділя Самар. — Гудзя.
31. Неділя Сліпород. — Грабово.
Address: Box 148 Hilda, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
КВІТЕНЬ

25. Свята Велика П'ятниця — Вінніпег Ламінгтон:
1-ша год. по обіді — Шелвінд,
3-тя год. по обіді — Кейлвена,
5-та год. по обіді — Вінніпег.
7-ма год вечора — Ту Гілс.
26. Неділя Воскресіння Христове-Великдень:
11 год. вечора з суботи, винесення Плащаниці і Освячення Пасок — Кейлвена.
2-га по пімочі. Утреня і Освячення Пасок — Бросов
4.30 ранку. Утреня і Освячення Пасок — Шелвінд.
6.30 ранку Служба Божа і Освячення Пасок — Ту Гілс.
9-та ранку. Обідання і Освячення Пасок — Мирним.
У ВАГАЇ Провокотів Пасхи святкує ці дві найдовгі тровні.
1. З Тровиці Слова і Мормелет до Тровиці — Мирним — Утреня і Служба Божа.
2. З Тровиці Лулет і Мусіфора до Тровиці — Ту Гілс.
3. З Тровиці Ісаак і Бранвелл до Тровиці — Шелвінд.
27. Понеділок. 2-ий День Великодній Свят. 10-та ранку — Мирним.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Томина 10-та рано Служба Божа та Проводи — Шелвінд.
3.30 по обіді Обідання та Проводи — Самва.
8. Середа Св. Вен. Муч. Юрія 10-ча ранку Св. Божа та Пароводи — Бріндзлей.
10. Неділя Св. Мироносиць 10-та ранку Св. Божа та Проводи — Ту Гілс.
10. 3.00 по обіді Обідання та Проводи — Мирним.
17. Неділя про Розслабленого 10-та ранку Ст. Божа та Проводи — Кейлвена
17. 3-тя по обіді Обідання та Проводи — Лугана.
24. Неділя про Самарянку 10-та ранку Ст. Божа та Проводи — Брокон.
24. 3-тя по обіді Обідання та Проводи — Мирним.
31. Неділя 10 ранку Служба Божа та Проводи — Мундорс.
31. 3.30 по обіді Обідання та Проводи — Ісаак.
Address: Box 894, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
КВІТЕНЬ

12. Неділя — Томина.
19. Неділя Квітна — Самос.
24. Велика П'ятниця:
Бінго — 10 год. ранку,
Комарстал — 1-ша год. по обіді.
Оак — 4.00 год. по обіді,
Дофінтт — 8.00 год. вечора
25. Велика Субота:
Самос — 12.00 год. дня.
Бонда — 2.00 год. по обіді.
Мінні — 4.00 год. по обіді.
26. Великдень — Мінні.

ТРАВЕНЬ

3. Неділя Фомина — Комарстал
10. Неділя Миронос. — Мінніа
17. Неділя Розслабленого — Оак
24. Неділя Самарянки — Самос
31. Неділя Сліпородженого — Пріндет.

Address: 80 Leddy Cres. Saskatoon, Sask. Ph.: 374-6890.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ
3. Неділя. Свячена 10 год.
3. Неділя. Панахида 3.30 год.
6. Середа. Гарднертон (Онтуська) 10 год.
10. Неділя. Селькірк 10 год.
10. Неділя. Роза 3 год.

о. ІВАНА КУЛІША
КВІТЕНЬ
26. Великдень:
Торгтавн, о год. 7.30 рано Великодня Утреня і Служба Божа;
Ерфорд о год. 9.30 рано Служба Божа і Освячення Пасок.
27. Світлий Понеділок — Торгтавн.
28. Світлий Вівторок — Редсітер.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя — Редсітер. Проводи.
Едмонтон, від год. 2.00 по пол.
10. Неділя — Востелл. Проводи.
Віскіт Крік, від год. 2.30 по пол.
17 Неділя — Вермілліон. Проводи.
24. Неділя — Торгтавн. Проводи.
Нінборк, від год. 2.30 по полудні.
31. Неділя — Редсітер. Проводи.
Федорак від год. 2.30 по полудні.
АДРЕСА: Box 5, Redcliffe, Alberta.
Тел. 748-3982.

о. Б. КОКОРУДЗА
КВІТЕНЬ
25. Велика Субота — Брунсвіл, Служба Божа.
Світлична Пасок:
Віллесбі — 3.00 год. по обіді,
Шільвен — 5.00 год. по обіді,
Кадет — 6.00 год. вечора.
26. Великдень:
Нитовін — 12 год. полудня,
Гровленд — 4.00 год. рано,
Брунсвіл — 6.00 год. рано,
Мелфорт — Служба Божа о год. 9.00 рано,
Нашвіан — Всеросяне Обхідним о год. 2.00 по обіді.
27. Світлий Понеділок — Відродіа, Служба Божа.
28. Світлий Вівторок — Кадет, Служба Божа.
Box 488
Nipawin, Sask.
Tel. 862-3867

о. В. ЛАКУСТИ
КВІТЕНЬ
25. Субота. Великодня Утреня (освячення пасок) — Томсон.
26. Неділя. Великдень — Де Пін. (12 год. — освячення пасок).
26. Неділя. Обідниця — Фонд Фасо, 9 год. рано — освячення пасок.
27. Понеділок. 2-ий День Великодня — Фонд Фасо.
28. Вівторок. 3-ій День Великодня — Фонд Фасо.
88 Hill Str. Flin Flon, Man.
Ph. 687-4888

о. І. МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
25. Субота — Освячення Пасок:
Біверс Крік — о 1 год. по обіді,
Тарнавіскі — о 2 год. по обіді,
Лейк — о 3 год. по обіді,
Ст. Джуліан — о 4 год. по обіді,
Атабаска — о 5 год. по обіді.
25. Субота — Канкорт. Великодня Утреня о год. 10 вечора.
26. Неділя (Великдень) — Велика Великодня Служба о 5 год. рано.
27. Світ. Понеділок — Біверс Крік.
28. Світлий Вівторок — Атабаска.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя Томина — Лейк
10 Неділя. Проводи — Канкорт.
17 Неділя. Проводи — Біверс Крік.
24. Неділя. Проводи — Ст. Джуліан.
31. Неділя. Проводи — Вівтс.
Address: Box 4, Waiser, Sask.
Tel. 933-4881.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
КВІТЕНЬ
25. Страсна Субота: Вівтс Пилипівський, Свонбіз і Свячення Пасок — Вовк Лейк; Свячення Пасок — Стрей о год. 10 вечора; Вівтс о год. — 11-ій вечора.
26. Великдень — Свідден 12 год. ночі, Всеросяна Утреня і Свячення Пасок,
Дівайн о год. 2-ій ночі,
Вівтс о год. 3.30 ночі,
Едмонд о год. 4.30 ночі Всеросяна Утреня і Свячення Пасок,
Оксбов Лейк о 7-ій год. рано Всеросяна Служба Божа і Свячення Пасок.
27 Світлий Понеділок — Стрей.
28. Світлий Вівторок — Едмонд.

ТРАВЕНЬ
3. Неділя Томина — Вівтс, проводи на новий приход.
6. Середа, св. Великомуч. Юрія — Оксбов Лейк.
10. Неділя — Свідден, проводи.
10. Неділя — Вовк Лейк, 3. год. по полудні Вечірня і проводи.
17. Неділя — Оксбов Лейк, проводи.
17. Неділя — Вівтс, 3. год. по полудні вечірня і проводи.
24. Неділя Деницька, проводи.
24. Неділя — Стрей, 3. год. по полудні вечірня і проводи.
31. Неділя — Едмонд, проводи.

Address: Smoky Lake, Alta. Box 269
Телефон 656-5703.

о. М. ОЛЕСОВА
КВІТЕНЬ
25. Вел. Субота. Освячення Пасок: о год. 8-ій вечора — Мандовна.
О год. 11-ій ночі — Гоннбург.
26. Неділя. Світла Воскресниця. О год. 2.30 по обіді Світла Заутреня і Освячення Пасок — Сандберг.
О год. 6.30 рано Світла Заутреня, Всеросяна Служба Божа і Освячення Пасок — Принц Альберт.
6 верт.
27 Світлий Понеділок — Принц Альберт.
28. Світлий Вівторок — Мендовна.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя Фомина. Спільне Свячене по Службі Божій. О год. 2-ій по обіді ПРОВОДИ — Принц Альберт.
6. Середа. Св. Вевч. Юрія — Принц Альберт.
10. Неділя. Св. Мироносиці — Принц Альберт.
REV. M. S. OLESIUK
205 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2205

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
КВІТЕНЬ
26. Великдень (Освячення Пасок):
12.30 год. рано — Гавсіон,
2.00 год. — Борденд,
5.00 год. — Лундейн,
7.00 год. — Пруг,
8.00 год. — Сучен,
9.00 год. — Вівтс,
10.00 год. — Пенс,
8.30 год. Великодня Богослужбова — Вегревіллок.
27. Світлий Понеділок — Пруг.
28. Світлий Вівторок — Лундейн.
Rev. Orest Oleksiuk
Box 207
Willingdon, Alta.
Tel. 307-2203.

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
КВІТЕНЬ
26. Великдень — Свячення Пасок: Вронктон о год. 2-ій по обіді, Сторнівіл о год. 3-ій по обіді, Актавіктука о год. 4.30 рано, Манеза о год. 5.30 рано, Домвіл о год. 7-ій рано.
26. Великдень — Кемсек, Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о 9-ій год. рано.
27. Великодній Понеділок — Вронктон.
28. Великодній Вівторок — Торонто.
P. O. Box 698
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
25. Субота — Освячення Пасок:
— Мекнат о год. 8:00 вечором.
— Мерідель о год. 9:00 вечором.
— Шортдейл о год. 10:00 вечор.
— Гренлано о год. 11:00 вечор.
26. ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — Освячення Пасок:
— Ленард о год. 6:45 ранку.
— Петлюра о год. 7:30 Воскресна Утреня.
— Робліна о год. 9:45 Св. Літургія.
27. Світлий Понеділок — Ленард.
28. Світлий Вівторок — Гренлано.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя Томина — Петлюра (Проводи).
3. Неділя — Шортдейл — по полудні о год. 4:00 — Проводи.
6. Середа — Св. Великомученика Юрія — Гренлано.
10. Неділя Сва. Мироносиць — Робліна. ДЕНЬ МАТЕРІ.
10. Неділя — Шек Велей — Проводи о год. 2:00 по полудні.
17. Неділя про Розслабленого — Мекнат — Храм — Проводи.
17. Неділя — Мерідель — Проводи о год. 4:00 по полудні.
24. Неділя про Самарянку — Робліна — Проводи.
24. Неділя — Гренлано — о годині 4:00 по полудні — Проводи.
31. Неділя про Сліпородженого — Росена — Проводи.
31. Неділя — Ленард — Проводи о год. 3:00 по полудні.
9. Субота — Росея — Служба Божа за здоров'я Георгія й Катерини Пуз.
Address: Rev. Nicholas Ravluk
Box 126, Robsart, Manitoba.
Tel. 907-4364.

о. О. СОРОЧУКА
КВІТЕНЬ
25. Велика Субота. Служба Божа і Сповідь — Ст. Пал.
25. Велика Субота. 10.30 вечір — Великодня Утреня і посвячення пасок — Еле Пойнт.
26. Великдень:
Вел. Утреня 12.30 рано — Гленвіл.
Вел. Утреня 6 год. рано — Бенінг.
О год. 9ій ранку Служба Божа — Ст. Пал.
27. Вел. Понеділок — Свята Рекня.
28. Вел Вівторок — Гіффорд.
ТРАВЕНЬ
Неділя 3-го — Бенінг.
Проводи, 3 год. — Бенінг, 4.30 год. Дюпрі.
Неділя 10-го — Ст. Пал. Проводи — 12 год.
Неділя 17-го Проводи — Секві Репідс.
Неділя 17-го Проводи 3.30 год. Гіффорд.
Неділя 24-го Проводи — Гленвіл.
Неділя 24-го Проводи, 4 год. — Биг Медов.
Неділя 31-го Проводи — Еак Пойнт.
Неділя 31-го 3 год. Проводи — Лейк Еліза.
Rev. O. Sorochuk
Box 748,
Beaverlodge, Alta.
Tel. 835-8236

о. ІВАНА СТУСА
КВІТЕНЬ
25. Страсна Субота — Освячення Пасок:
год. 11.00 рано — Варгрід.
г год. 1.00 по сповіді — Сакгуно.
год. 3.00 по полудні — Сіба Бічч.
год. 5.00 по полудні — Вейбанкс.
26. Великдень. Воскресіння Христове — Вестлок, год. 8.00 ранку Богослужіння, а опісля вел. обходження хрестом церкви.
год. 9.00 ранку — Великодня Утреня.
год. 10.00 ранку — Великодня Св. Літургія. Після Літургії — Освячення Пасок.
год. 3.00 по полудні — Великодня Вечірня — Сібе Бічч.
год. 5.00 по полудні — Великодня Вечірня — Вейбанкс.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя — Проводи, Барргед.
10. Неділя — Проводи, Сібабіч.
17. Неділя — Проводи, Вестлок.
24. Неділя — Проводи, Вайдвуд.
31. Неділя — Сакгуно.
Адреса: Rev. Ivan STUS
11852 — 104 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-5798

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
КВІТЕНЬ
25. Субота — Свячення Пасок:
Коста о год. 6-ій вечора,
Вайт Ривер о год. 7-ій вечора,
Гелліз о год. 8-ій вечора.
26. Неділя (Великдень) — Дімфна, Св. Літургія о год. 6.30 рано, Освячення Пасок — Дімфна о год. 8-ій рано.
Ст. Мартин о год. 10.30 рано,
27. Неділя — Дімфна, Зенфірм о год. 3.30 по обіді.
27. Світлий Понеділок (Проводи) — Едвенн
28. Світлий Вівторок — Дімфна.
510 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4784

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
КВІТЕНЬ
26. Великдень — Гендсон, Бей о 12. Свят Ривер о — 5 год.
Пайн Ривер о 9-ій год.
27. Світлий Понеділок Гендсон Бей.
28. Світлий Вівторок — Бейкіфе, Box 1810 Тел. 754-2221
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЮКА
КВІТЕНЬ
26. Неділя. Великдень — Рідкотон, о год. 7-ій ранку.
27. Світлий Понеділок — Рейн.
28. Світлий Вівторок — Горнтон,
ТРАВЕНЬ
3. Неділя. Спільне Свячене — Рідкотон
10. Неділя. Проводи. 2 год. „Мелодія Гарнет" — Рідкотон
17. Неділя — Рідкотон
24. Неділя. Проводи — Горнтон
31. Неділя. Проводи — Рейн.
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sa...
Tel. (306) 782-5908

о. С. СЕМОТЮКА
КВІТЕНЬ
25. Велика Субота — Вест Бруг, Сповідь і Служба Божа.
26. Великдень:
Ешер — 12 год. ночі,
Фоме Лейк — 1.30 год. по півночі,
Стаффіся — 3.00 год. по півночі,
Інсінгер (місто) — 4.30 рано,
Тікор — 6.00 год. рано,
Тікор (за рікою) — 7.30 год. рано,
Шіго (місто) — 9.00 год. рано,
27. Світлий Понеділок — Шіго (попудневе).
28. Світлий Вівторок — Кунаровелл.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя Томина — Фоме Лейк
6. Середа — Св. Великомученик Юрій — Дробов
10. Неділя Мироносиць — Тікор
17 Неділя Розслабленого — Ешер
24 Неділя Самарянки — Тікор (за рікою)
31 Неділя Сліпонародженого — Покосенс — Храм.
Address: about, omit. Box 88.
Телефон: Шіго — 22.

о. А. ТЕТЕРЕНЮКА
КВІТЕНЬ
25. Велика Субота. Паскальна Вечірня і посвячення пасок о год. 11-ій ночі в Вембі.
Утреня і Св. Літургія і посвячення пасок о год. 9-ій ранку в Вембер
27. Світлий понеділок — Вембер.
28. Світлий вівторок — Кнар.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя — Рама.
10. Неділя — Вінніпр.
Box, 448 — Tel. 858-2163
Wadena, Sask.

о. ЮМЕНА ЩЕРБАНЯ
КВІТЕНЬ
25. Велика Субота — год. 8 вечора Свячення Пасок в Кенора, в 31 год. ночі в Брудерхайм.
26. Неділя. Великдень, о год. 9-ій ранку Служба Божа в Кальгар.
27. Світлий Понеділок — Кагама.
ТРАВЕНЬ
3. Неділя. Проводи — Оксбов.
10. Неділя. Проводи — Торсбі. 4-ти год. по обіді — Калгар.
17. Неділя. Проводи — Брудерхайм.
24. Неділя. Проводи — Ранчгат.
31. Неділя. Проводи — Кагама.
Адреса: 8536—180 Ave., Edmonton, Alberta.
Телефон: 423-3866

о. А. ХРУСТАВКИ
КВІТЕНЬ
25 Велика Субота — Свячення Пасок: Мейбарідж о год. 4 по пол.; Кобзар о год. 6-ій вечора; Арран о год. 7-ій вечора; Норквей о год. 8.30 вечора.
26. Великодня Служба Божа і Свячення Пасок о год. 12 ночі в Сіяш.
26 Великдень — Свячення Пасок: Старрідж о год. 5-ій рано; Гівс о год. 6-ій рано; Дамбрук о год. 7-ій рано.
26. Великдень — Свячення Пасок: Ендевер о год. 4-ій рано; Стірлмонт о год. 5-ій рано; Гівс о год. 6-ій рано; Дамбрук о год. 7-ій рано.
26. Великодня Служба і Свячення Пасок о год. 8-ій рано в Сент Пітерс.
27. Великий Понеділок — Старрідж, Служба Божа о 9-ій год. рано.
Вентворт Вівторок — Ендевер, Служба Божа о 9-ій год. рано.
Address: box 111, Myra, omit.
Tel. 134-4.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 16-го ТРАВНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., MAY 16, 1970. ЧИСЛО (2124) 10

ВЕЛИЧАВА КОНВОКАЦІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

ПЕРШІ БАКАЛАВРИ БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ

ЦЬОГОРІЧНІ БАКАЛАВРАТИ І КАНДИДАТИ НА НАУКОВІ СТУПІНІ

ВІННІПЕГ — У неділю 3 травня ц. р., з нагоди закінчення академічного року, Колегія Св. Андрея влаштувала урочисту конвокацію, під час якої трьох кандидатів нагородила першими в її історії академічними ступнями „Бакалавра Богословія". Один з нагороджених цим ступнем — абсольвент Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Чотирьох кандидатів Колегія нагородила ступнями „Ліценціята Богословія", а одного „Дипломою богословських студій".

Ступінь „Бакалавра Богословія" — це абсольвент Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, яку відзначив Манітобський університет — Роман Єринюк; в Манітобському університеті він здобув ступінь „Б.А.". Роман Єринюк походить з Едмонтону; він продовжуватиме богословські студії в Монреальському МекҐіл університеті.

Ступнем „Ліценціята Богословія" Колегія нагородила студентів Івана Кушіша й Івана Щербу (обидва з Америки) та Андрія Сірого з Йорктону. Диплом богословських студій здобув Михайло Згудзінський з Америки.

Академічна процесія: ліворуч ідуть бакалаври: прот. Степан Сничич, прот. Михайло Боднарчук і Роман Єринюк; за ними Іван Щерба, Андрій Сірий, Іван Кушіш, Михайло Згудзінський, декан. С. Ярмусь, д-р Ю. Мулин-Лукич, прот. С. Герус і ректор Колегії — проф. Л. Томашук.

КОНВОКАЦІЙНИЙ ДЕНЬ І ВИСВЯТА ОЛЕКСИ ГУПКИ В ДИЯКОНИ

Цьогорічний конвокаційний день Колегії Св. Андрея почато Божественною Літургією о годині 10-ій ранку в колегіяльній каплиці Св. Андрея, яку відслужив Його Преосвященство Владика Борис у співслужінні діючого Декана Богословського Факультету Отця Митроф. Прот. С. Геруса та Декана-електа — Отця Прот. С. П. Сничича. Божественну Літургію прослівав студентський хор.

Під час Літургії Просвященний Владика Борис звершив першу в колегіяльній каплиці священичу висвяту; він рукоположив у сан Диякона студента Олексу Гупку. Студент О. Гупка має два академічні ступні „Б.А." та „Б.Ед.", а походить з Йорктону, Саск.

На Богослуженні був присутній ко-

(Закінчення на 2 стор.)

Кардинал повний надій на поєднання з „московським православієм"

МОСКВА (РНС) — Жан кардинал Віллебрандс, голова Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, у Москві сказав, що він „повний надій" на поєднання Російської Православної і Католицької Церков.

Промовляючи під час Месси в церкві Св. Люіса в Москві, Віллебрандс сказав, що хоч шлях до повного поєднання тих двох Церков ще довгий, але він переконується, що поєднання між ними настане.

Кардинал Віллебрандс був у СССР в нагоди похорону патріярха Алексія. Він брав участь у церемоніях похорону, був на Службі Страстей у Москві, а Велику П'ятницю й Суботу провів на Богослуженнях у Ленінграді. Згідно з повідомленнями ватиканського радіо, Віллебрандс мав побути в СССР 10 днів.

Англіканці Валії припинили заходи про об'єднання

ЛЯНДРІНДОД ВЕЛС (РНС) — Провід Англіканської Спільноти у Валії проголосив, що він припиняє заходи про об'єднання з методистами, поки поєднання англіканців з методистами не стане доконаним фактом в Англії. До такого рішення англіканців довели самі валійські методисти.

Примас Англіканської Спільноти у Валії — архіеп. Глин Сімон, запросив був провідних методистів на спеціяльні переговори, під час яких виявилося, що валійці схильні почекати на завершення планів про поєднання англіканців з методистами в Англії (англійські заходи про поєднання провалилися вліті минулого року). Це значить, що заходи про поєднання відложено на неозначений час. Лява Єпископів Англіканської Спільноти у Валії рішила, замість поєднання, стати до тісної співпраці з методистами на рівні деканатів та парафій.

Весняні Збори Консисторії

Цьогорічні весняні Збори повної Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудуться в Вінніпезі 22 і 23 травня. Головним завданням Зборів буде апробування програми XIV Собору, що має відбутися у днях 30 і 31 липня та 1 і 2 серпня ц. р. та інші пов'язані з Собором справи.

У нарадах Консисторії беруть участь усі її 18 членів (9 духовників і 9 мирян) та члени Єпископату Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Його Блаженство Владика Митрополит Іларіон, через недужий стан, у нарадах Консисторії участи не візьме.

Величава конвокація Колегії Св. Андрея

(Продовження з 1-1 стор.)

легіяльний персонал, прихавша на закінчення академічного року рідня студентів та вірні з міста Вінніпегу.

КОНВОКАЦІЙНА ЦЕРЕМОНІЯ

Цьогорічна конвокаційна церемонія відбувалася в колегіяльній авдиторії в неділю ввечорі. Церемонія була незвичайно величава, дякуючи добрій підготові

Зліва направо: судця Іван Соломон — голова Дирекції Колегії Св. Андрея, свящ. Є. Труфин — декан Богословського факультету, д-р І. Любинський — член Сенату гуманістичного відділу, Преосвященний Владика Борис — ректор Богословського факультету, митроф. прот. С. Гарус — дідичі Дюми і ректор Богословського факультету, д-р Ю. Мудрик-Лущик — професор і голова гуманістичного відділу, свящ. С. Ярмус — ректор. Промовляє ректор (принципал) Колегії — проф. Лука Томащук.

її з боку Ректора Колегії — проф. Луки Томащука та його адміністрації, а по-друге — дякуючи живому зацікавленню Колегією Св. Андрея з боку нашого громадянства. Це воно наповнило колегіяльну авдиторію якоюсь милою й священною атмосферою, яку проф. Л. Томащук, відкриваючи Конвокацію, назвав „милим, бажальним наставленням". Авдиторія Колегії була повна радісної громади.

Академічна процесія рушила в переповнену авдиторію о годині 7.30 вечора. Вона складалася з вищезгаданих градуантів, професорського персоналу та присутніх членів богословського й гуманістичного Сенатів Колегії Св. Андрея. Процесію завершував Голова Дирекції Колегії — Дост. Судця Іван Соломон.

Конвокацію почато відспіванням всією громадою пасхальної пісні „Христос Воскресі" та Благословенням Владики Бориса. Відкриття конвокації проголосив Ректор Колегії — проф. Лука Томащук. Він пояснив значення конвокації, привітав усіх градуантів, студентів, їхніх батьків та присутню громаду людей. Це тут він відчув дух цієї громади й назвав його „милим, бажальним наставленням".

Далі, проф. Л. Томащук пояснив присутнім, чому серед градуантів є старші священики, С. П. Симчич і М. Боднарчук. Вони здобули богословську освіту в Семінарії Української Греко-Православної Церкви в Канаді перед тим, як здобули вищі академічні ступні; здобувши такі ступні, їм прислуговує право визнання їхніх богословських студій на рівні академічному, отже аж тепер їм надається ступні „Бакалавра Богословія", пояснював проф. Л. Томащук. Він далі сказав, що всі ті, які вийшли з Колегії Св. Андрея з ступнем „Ліценціята Богословія", а пізніше здобули академічні ступні, — їм також присуговує право на ступінь „Бакалавра Богословія" від Колегії Св. Андрея. Таких у нас вже є більше.

Після цих інформацій проф. Л. Томащук попросив діючого Декана — Отця Сергія Геруса, представити градуантів, при чому вони підходили до Ректора, який накладав на них відповідні академічні капори, а Владика Борис вручував їм дипломи.

Після цього проф. Л. Томащук прочитав привітальну телеграму градуантам від Крайової Управи СУМК з Саскатуну.

Члени Сенату, викладачі і градуанти

Зліва направо перший ряд: свящ. С. Ярмус, прот. М. Боднарчук, митроф. прот. С. Гарус, Еп. Борис, проф. Л. Томащук, прот. С. Симчич, д-р Ю. Мудрик-Лущик, д-р І. Любинський і свящ. Є. Труфин. Зліва направо другий ряд: Р. Єременюк, І. Кузик, І. Щерба, М. Згуздинський і А. Сірий.

КОНВОКАЦІЙНА ПРОМОВА

Конвокаційну промову виголосив прот. С. Симчич. Після короткого вступу, він звернувся до градуантів, висловив радість з приводу їхнього успіху, але й вказав на те, що дійсна наука не закінчується ніколи. „Ви молоді", говорив до градуантів доповідач, „повні надії та рожевих мрій. Вам треба вглянути глибоко в історію, простудіювати тих, хто мріяв про високу науку, а тоді поставити собі питання: „Що є наука? Хто є вченим чоловіком? Чи той учений, хто має дипломи, чи той, хто може вглянути й розуміти душу людини? А тоді пізнаєте, що наука — дійсна наука, не приходить легко; треба сильно працювати, поки побачите плоди своєї праці. Коли б наука приходила легко, — кожен носив би титул „доктора наук".

Далі промовець зробив аналогію між початками Православія в Україні та початками Православія серед українців Канади і показав, що як там, так і тут усе треба було починати з нічого, як там, так і тут усе йшло тим самим шляхом поступового розвитку. Придержуючись лінії розвитку духовної школи, о. С. Симчич говорив:

„Від часу основання Духовного Семінаря, а потім Колегії Св. Андрея в північному Вінніпегу, — Колегія перенеслася на площу Манітобського університету. Ми бачимо будинок, як писанка! Устаткування, кімнати, їдальня, кухня і все інше — нове, модерне, вигідне. Тут бачимо багату, з цінними книжками книгозбірню для вигоди й збагачення світогляду студентів... Церква заявила, що буде фінансово помагати нашим студентам, що навчаються в Колегії. Від студентів сьогодні вимагається доброї волі й охоти віддатися науці та послужити Православній Церкві.

Закінчуючи свою промову, Отець С. Симчич знову звернувся до градуантів і сказав:

„Ідіть відважно в народ. Працюйте, не оглядаючись, — будете мати велике задоволення... Я вам бажаю лету орла, що розпростерає свої сильні крила й підноситься все вгору і вгору, що не боїться ні вітру, ні бурі. Ставайте на гриву найгрізніших морських хвиль, а Господь допоможе вам побороти всі

(Закінчення з 2-І стор.)

труднощі. Не дайте себе спокусити видатним земним життям! Шевченко прекрасно висловився:

„Тяжко впасти у кайдани,
І вмерать в неволі,
А ще гірше спати, спати,
І спати на волі"...

(Закінчення на 3 стор.)

„Будьте мужніми, а Господь Бог збереже вас у всіх ваших чесних напрях. Щастя вам, Божої", — таким побажанням закінчив свою конвокаційну промову прот. С. Симчич.

СТИПЕНДІЯРНІ НАГОРОДИ СТУДЕНТАМ

Після конвокаційної промови слідувало вручення студентам стипендійних нагород. При Колегії Св. Андрея є низка різних стипендійних фундацій, які Сенат Колегії цього року вжив, як слідує:

З Фундації М. Є. Шемелюка 300 дол. призначено студентові Романові Єреюкові за найкращі оцінки з історії.

З Фундації П. Зварича по 200 дол. призначено студентам М. Сокирці і о. дияконові О. Гупці.

З Фундації д-ра Ю. Драгана 150 дол. призначено студентові А. Сірому.

Щорічний дар студентові богословія имени Розалії Фарини в сумі 150 дол. призначено студентові М. Заліщукові.

З Фундації Назара Боднарчука за найкращі оцінки з української мови другорічному студентові 60 дол. призначено М. Сокирці.

З Фундації Отця В. Кудрика по 60 дол. призначено студентам о. О. Гупці і В. Демчукові.

З Фундації кредитівки „Союз" з Торонто по 50 дол. призначено о. О. Гупці і М. Згуздінському.

Від Саскатунського відділу Союзу Українок Канади по 50 дол. призначено студентам І. Стінці і М. Дерев'янці.

Дар книжок на суму 25 дол. від книгарні Мельничука в Едмонтоні призначено М. Дерев'янці.

На закінчення, Владика Борис оголосив, що він має дар для студентів у сумі 500 дол. від п. Гавриляка з Едмонтону. Додавши до цього дару 200 дол. з Фундації Владики Михаїла, з тих грошей по 100 дол. дано студентам першого курсу.

У час цієї конвокації не видано нагород з фундацій Ю. О. Котелка, П. С. Огризлого, Отця Є. Грицини та судді М. Стечишина, бо на той час ще не було таких студентів, кваліфікаціями яких нагороди з тих фундацій зумовлені.

Офіційну академічну конвокацію Колегії Св. Андрея закінчено молитвою та благословенням Владики Бориса. Після цього Колегія вистила всіх присутніх чайним прийняттям.

***

Закінчуючи цей, впорівень до оказії, дуже скупенький репортаж, хочеться стверднти, що наша Колегія Св. Андрея, з Божою поміччю і підтримкою добрих людей, поступово, але упевнено росте в силу щодо своєї академічної сутности, а в системі великого Манітобського університету поволі займає належне їй місце. Вона також здобуває довір'я тих, які своїми лептами будували її приміщення на площі Манітобського університету й обдає їх почуттям вдоволення, а то й гордости. Це те, що Ректор Колегії Св. Андрея — проф. Л. Томащук, відчув від духа присутніх у конвокаційній авдиторії й схарактеризував, як „миле, бажальне наставлення".

Нехай же росте і віра в нашу Колегію, нехай росте і її силі Нехай процвітає Колегія Св. Андрея в її відповідних напрямах!

У Москві наголосили всеблиму увагу до московських полонинків з боку папи

У своїй звітовій частині про сесію Священного Синоду Московської Патріярхії, яка відбулася 16 грудня 1969 р., Журнал Московської Патріярхії за січень 1970 р. подає звітування митр. Нікодима Ротова про його поїздку в жовтні по Італії, Франції і Німеччині. Під час тієї поїздки Нікодим мав дуже задушевну зустріч з папою Павлом VI. Вислухавши звіт Нікодима, Синод постановив:

„1. Звіт прийняти до відома. 2. Відзначити із задоволенням контакти Преосвященного митрополита Ленінградського й Новгородського Нікодима в час тієї поїздки Нікодим мав дуже зафрґ з провідними особами Римо-Католицької Церкви (зокрема — **увагу до групи наших полонинків з боку Його Святійшества Папи Римського Павла VI**) і протестантських Церков, що служить скріпленню взаємовідносин між тими Церквами і Руською Православною Церквою і сприяє розвиткові одности, екуменічної співпраці і служінню мировi між народами" (підкреслення в тексті наше — Ред. В.).

На цій же сесії Синоду Московської Патріярхії було рішено допускати до Православних Таїнств римокатоликів. Так то особлива увага папи до Нікодима — поплатилася.

Католицький богослов каже, що папа помилився

ГЛАСГАВ (РНС) — Промовляючи до учасників з'їзду Шотландського Католицького Руху за Оновлення, визначний католицький богослов о. Ганс Кінг сказав, що „папський авторитет" таки помилився, видаючи спеціяльне послання проти штучної контролі народжень. Він сказав, що в цій „або-або" ситуації папський авторитет вибрав хибне рішення. Це, на його думку, не заперечує чесности папи Павла VI, а сталося тільки те, що „позитивна конечність викликала негативну реакцію".

Найголовнішими проблемами Католицької Церкви, каже о. Ганс Кінг, є справа структуральної й навчальної власті. В першому випадкові дещо зроблено в зреформованій Римській Курії; одначе, природа навчальної власті виставила більші проблеми.

В сфері навчання, Католицька Церква поповнила великі помилки в справі „східньої єхизми", Ґ'ґілея, с біблійного критицизму та „модернізму". Ті помилки вона визнала, каже Г. Кінг, але останні помилки в справі контролі народжень ще офіційно не визнано.

Київська філія відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії

На своєму засіданні 16 грудня 1969, Синод Московської Патріярхії, на рекомендацію митрополита Нікодима Ротова, постановив у Києві відкрити філію Відділу Зовнішніх Церковних Зв'язків Московської Патріярхії. Головою відділу в Москві є митр. Нікодим. Київська філія буде при екзархові України митр. Філаретові. „Положення" філії мали опрацювати митрополити Нікодим з Філаретом.

Що вістку подано в розділі „Постанови Священного Синоду", журналу Московської Патріярхії за січень 1970 р.

Можна думати, що Московська Патріярхія має якісь спеціяльні плани, які буде пробувати переводити в життя через свою філію у Києві. Ці плани можуть бути розраховані на українців проживаючих поза межами СССР. На таку думку наводить навіть тон Різдвяного Послання екзарха України митр. Філарета, в якому є ось таке небувале вітання:

„Вітаю з великим християнським празником і наших співвітчизників, синів і дочок українського народу, які з різних причин опинилися за межами Вітчизни, але й там не забувають ані рідної землі, ані добрих звичаїв своїх побожних предків і вкупі з нами прославляють народження у Вифлеємських яслах Боже Немовлятко Христа".

Бешкети під час Пасхальних Богослужень у Москві

МОСКВА (РНС) — Під час цьогорічних Пасхальних Богослужень по православних церквах Москви, поліція розгоняла сотні атеїстичної молоді, які з вигуками пробували вдертися до переповнених вірними церков. Їм вдалося вдертися всередину церкви старовірів, але поліція з богомольцями скоро з церкви їх повикидали. Коли вони вдерлися до церкви, там зчинили великий галас і свисти. Інші церкви були окружені кінною поліцією.

Обсерватори кажуть, що цьогорічні бешкети були значно менші, як минулими роками.

У своєму передсмертному посланні Алексій клинув духовенство і вірних молитися за всіх людей, за мир, безпеку і справедливість на нашій планеті. Його послання читали по церквах на Пасху.

На Пасхальному Богослужені в Єлоховській катедрі в Москві були закордонні дипломати. Пасхальні Богослужения були відслужені також по баптистських домах молитви.

Російський уніятський єпископ Катков у московського патріярха

Як подає орган Американського Екзархату Московської Патріярхії „Ваш Чорч" ч. 2, 1970, російський уніятський єпископ Андрей Катков, який живе у Римі, побувавши в СССР, має спеціяльну авдієнцію з покійним патріярхом Алексієм. Зустріч Каткова з Алексієм мала місце в Успенському манастирі в Одесі. Катков пробув у СССР місяць часу.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Вісник. Передплата в Канаді 6.00 на рік. За границею — 6.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published Semi-monthly by Vistnik Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $5.00. — Foreign — $6.00. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:

THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ЦЕРКВА ОЧІКУЄ ОХОЧИХ У НІЙ СЛУЖИТИ

Сучасна церковна й нецерковна преса майже безнастанно нотує вістки, які відносяться до працівників церковних, до духовенства: скрізь його обмаль, і через те та проблема з'очей церковного світу не сходить. Таких, які до душпастирського служення підготовляються по школах — стає менше, і це переживають усі віроісповідання. Католицький світ недавно один тиждень провів у молитвах за пастирські покликання, а декотрі протестанти пробують заповнювати опорожнені пастирські місця комбінацією спільного пастирства для різновірних громад.

Проблема обмалі душпастирів — стара, бо навіть Христос бачив її і говорив про неї: „Живно велике, та робітників мало", говорив Він до учеників Своїх і радив їм вимолювати в Бога кращий стан: „тож благайте Господа жнива, щоб робітників вислав на ниву Свою" (Лк. 10:2).

Не оминає ця проблема і нас, — і в нашій Церкві немає надміру душпастирських сил, а навпаки: і в нас ідуть безнастанні пошуки за відповідними юнаками, чи й старшими кандидатами, на богословські студії, щоб їх підготовити до душпастирської праці серед вірних нашої Православної Церкви; бо й наше церковне живно ледве-ледве обсаджене священиками, — не раз такими, яким уже давно прислуговувало право на заслужений відпочинковий стан, чи бодай на легшу працю.

Нам також доводиться благати Господа про робітників на ниву церковну; але не можна обходитися без того, щоб самим не трудитися. Усім нам: Провідові, духовенству і вірним треба перейнятися проблемою обмалі душпастирських покликань, вишукувати й розбудовувати їх у наших юнаків. Ми можемо говорити позитивно й показувати, що душпастирська праця — приємна праця й високонагородна, і формально підготовлятися до неї вже не тяжко: Колегія Св. Андрея має всі вигоди модерної школи, — коли б тільки були охочі навчатися в ній. А Церква наша бере своїх майбутніх душпастирів під свою опіку, без них бо трудна їх місія на Землі.

Наше церковне живно і зріле, й зелене, але робітників мало. Треба молитися за покращання того стану, але й усі повинні пожертвувати цій проблемі хоч трохи своєї уваги і труду, — бо робітниками тільки ми можемо свою Церкву забезпечити. Нехай ця проблема ляже на серце кожному з нас!...

ЧИ МОЖЕ БУТИ НАДІЯ НА УНІЯТСЬКИЙ КИЇВСЬКО-ГАЛИЦЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ?

За уніятський патріярхат, або й за патріярхат православно-уніятський акція ведеться вже кілька років. За український католицький патріярхат уніяти повели були сильну й організовану акцію минулого року і вона була завершена зверненням Синоду уніятських єпископів до папи. Той Синод накреслив був і конституцію Київсько-Галицького Патріярхату. Проте, не зважаючи на силу акції за патріярхат, — Рим дав на ним уніятам зрозуміти, що ця справа безнадійна. У Ватикані заняті іншими справами, — там творять нову вісь Рим-Москва. І коли в жовтні минулого року в Римі відбувався Синод уніятських єпископів, то папа мало присвятив йому уваги і навіть, як виходить, не визнав його легальним, а натомість сильно захопився перебуваючим у той же час у Римі паломником з Москви — митрополитом Нікодимом Ротовим, і, як каже той же паломник, папа виявив до нього особливу увагу.

Акція за уніятський Київсько-Галицький Патріярхат не припинилася, а продовжується далі, і за нею став навіть Секретаріят СКВУ; акція продовжується, не зважаючи на повну нехіть до неї Риму. Рим на домагання уніятів глухий, але не треба думати, що ця їхні домагання там не звертають уваги. Не так, — настрій наших уніятів папа на увазі має; у захопленні екуменізмом з Московською Патріярхією і в надії на „поєднання з „московським православієм", папа все таки на увазі має і те, що усім тим наших уніятів можна довести до крайности. Отже, щоб їх до крайности не довести, папа недавно заявив, що поєднання Риму з „московським православієм" не стануться коштом уніятства.

Таке защитькування уніятів цікаве, особливо в світлі останніх подій по лінії творення нової осі Рим-Москва. В цій пляни вмішується уніятський голос за Київсько-Галицький уніятський Патріярхат і цей голос зростає. Папа патріярхату дати не може, бо тим міг би попсувати свої пляни на поєднання з „московським православієм", на яке у Ватикані є великі надії. Отже папа збуває уніяцькі домагання то мовчанкою, то по середньою відмовою, а це, разом з природною відразою уніятів на поєднання з „московським православієм", захитує його віру в українське уніятство. Схильний орієнтуватися на пряме поєднання з „московським православієм" папа знає, що він може довести наших уніятів до крайности, отже він їх защитує, що поєднання католицтва з Москвою не стануться коштом уніятства. Не стануться?...

Уніятство в Галичині офіційно перестало існувати 1946 р., бо Московська Патріярхія зліквідувала його, а вірних включила в свою юрисдикцію. І немає ознак на те, що папа плянує уніятство в Галичині відновити, а натомість у Римі зростає захоплення поєднанням католицтва з „московським православієм". При чому там уніятський Київсько-Галицький Патріярхат? У Римі твориться церковна вісь Рим-Москва, в якій Києву визначного місця не дадуть. І як можна надіятися на дар уніятського Київсько-Галицького Патріярхату від папи?...

В Україні колишні уніяти голосу про патріярхат не підносять, бо й не мають на те можливости. Уніятського Київсько-Галицького Патріярхату домагається українська еміграція, бо таку ідею підкинув її кардинал Йосип Сліпий. І скільки енергії і часу ця ідея коштує!... (Цю ідею не абихто придумав...) Уніятська еміграція, хоч і безнадійно, але далі проголошує домагання патріярхату, і хоч терпить невдачі, — далі остається вірною папі і, скажім, виходом з-під його власті не погрожує. Але папа, мабуть, вірить, що це можливе (якже люди можуть так довго терпіти!?), отже він, поки що, защитькує уніятську еміграцію, що ідолові поєднання з „московським православієм" він її не пожертвує. Але патріярхату уніятам не дає, і не дасть, і відновлення уніятства в Галичині не домагається.

Взагалі, ідея Київсько-Галицького уніятського Патріярхату — це ідея крива, бо уніятство Києву підходить так, як українцеві китайське око. Але зовсім логічна була б ідея Київсько-Галицького православного Патріярхату. І коли б так наші уніяти врешті в папі зневірилися, його побоювання оправдали, а в собі відновили синівство православному Києву і стали за створення такого логічного, православного, Київсько-Галицького Патріярхату, щоб стали його творцями, а не прохачами, — патріярхат міг би стати нашою спільною історичною дійсністю, і за ним стали б традиційно православні українці. І якби такий патріярхат творили самі ми, — він без сумніву нам удався б. І це могло б бути можливе. А так?...

З нагоди Пасхи Атенагорас кличе світ до миру

ВІДЕНЬ (РНС) — Перебуваючий на лікувальному відпочинку в Відні, патріярх Атенагорас у День Пасхи видав заклик до народів світу змагати до миру і порозуміння. У своєму закликові Атенагорас сказав, що світ потребує перемін з рабства до свободи, від самознищення до спасіння, від війни до миру.

Атенагорас був привезений до Відня на лікування в кінці березня. Після численних лікарських оглядин він тепер відпочиває у Відні.

ВІСЬ ВАТИКАН-МОСКВА І Й. СЛІПИЙ

ВАТИКАНСЬКИЙ ЕКУМЕНІЗМ НАВКОЛО ПОХОРОНУ АЛЕКСІЯ

Використовуючи нагоду похорону Московського патріярха Алексія, папа Павло VI вислав у Москву двох своїх відпоручників — Жана кардинала Віллебрандса (голова Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн) та о. Джана Лонґа (голова східньої секції того ж Секретаріяту), і поручив їм 10-денну місію переговорів у СССР про можливість „дальшого примирення" Ватикану з Москвою. Перед наданням своїм висланникам уповноважень поїхати в Москву, папа Павло VI мав приватні розмови з кардиналом Йосифом Сліпим. Патріярх Алексій помер вночі 17 квітня. У неділю 19 квітня папа Павло VI, оцінюючи „екуменічні" заслуги патріярха Алексія, заявив, що він не готовий на поєднання з Москвою за ціну уніятства. Поїздка папських представників у Москву та розмови папи з кардиналом Сліпим викликали в Римі небувалі спекуляції. Деякі інформації про те подала з Ватикану агенція РНС.

„ПОДІЇ НЕЗВИЧАЙНОГО ЗНАЧЕННЯ"

ВАТИКАН (РНС) — Виїхавши в Москву на похорон патріярха Алексія, Жан кардинал Віллебрандс — голова Ватиканського Секретаріяту сприяння єдности християн, залишиться в СССР на декілька днів і матиме переговори з провідниками Православної Церкви в СССР. Чи він буде мати переговори з представниками советського уряду, — про те повідомлень немає.

Пляни кардинала Віллебрандса були оприлюднені після розмов папи Павла VI з Йосипом кардиналом Сліпим. Згідно з знавцями Ватикану, обидві події вважаються подіями незвичайного значення. Є припущення китайське око. Але зовсім логічна була б ідея Київсько-Галицького православного Патріярхату. І коли б так наші уніяти врешті в папі зневірилися, його побоювання оправдали, а в собі відновили синівство православному Києву і стали за створення такого логічного, православного, Київсько-Галицького Патріярхату, щоб стали його творцями, а не прохачами, — патріярхат міг би стати нашою спільною історичною дійсністю, і за ним стали б традиційно православні українці. І якби такий патріярхат творили самі ми, — він без сумніву нам удався б. І це могло б бути можливе. А так?...

ТВЕРДЕ ПРИРЕЧЕННЯ ПАПИ

Після своєї заяви, що щире поєднання не може статися ціною уніятства, — папа Павло VI, закликаючи вірних до молінь за поєднання християн в одній Вірі й одній Церкві, — прирік, що він „не занедбає нічого", що могло б довести до „примирення з відділеними братами Східніх Церков і з іншими Церквами та спільнотами". Він закликав католиків молитися за „екуменізм, це є — за поєднання всіх християн в одній Вірі, й одній Церкві, згідно з бажанням Ісуса Христа і для добра всього Християнства та всього людства".

ПАПА ОЦІНЮЄ ПРАЦЮ АЛЕКСІЯ ДЛЯ НАРОДУ

Коли до Ватикану наспіла вістка про смерть патріярха Алексія, папа Павло VI на руки митрополита Пімена вислав співчутливу телеграму, в якій підкреслив діяльність Алексія для добра советського народу та згадав його вклад у покращання міжцерковних відносин. Телеграма папи була слідуючого змісту:

„Маючи нагоду оцінити посвяту Вашого Патріярха в діяльності для добра Вашого народу, і пам'ятаючи його вклад у добрі відносини між нашими Церквами, — ми молимося гарячо за спокій його душі і накликаємо велику Божественну потіху на Вашу Еміненцію, і на Вашу Церкву, в жалобі через утрату Вашого Пастиря".

(У тексті телеграми папи Павла VI до митр. Пімена уваги гідний той факт, що папа оцінює заслуги патр. Алексія для добра советського народу, а не для добра вірних. Советський уряд також славить Алексія за його заслуги перед народом. Вклад Алексія у міжцерковні відносини папа лише „пам'ятає").

ПОЄДНАННЯ, АЛЕ НЕ КОШТОМ УНІЯТСТВА

Смерть патріярха Алексія викликала в папи розмови про поєднання. У своїх згадках Алексія папа Павло зробив виразний натяк і на те, що 1946 р. патріярх Алексій був одним з діяльних осіб, які, при помочі советського уряду, зліквідували уніятську Церкву в Галичині й приєднали її до Московської Патріярхії. Тоді був ув'язнений архиєп. Йосип Сліпий. Папа натякнув на те в своїй проповіді в неділю 19 квітня. Говорячи про померлого патріярха Алексія і про поєднання Церков, папа сказав, що він не уявляє такого поєднання, ціною якого мало б стати уніятство.

Далі, нав'язуючи до смерти Алексія, папа сказав, що „останніми роками ставалися деякі потішаючі й надійні ознаки" руху до поєднання між Східніми й Католицькою Церквами; однією з тих ознак був обмін привітальними посланнями з патріярхом Алексієм. Проте папа не згадав рішення Синоду Московської Патріярхії від 16 грудня 1969 р. допускати до причасної єдности католиків, яке являється найбільшою ознакою примирення Московської Патріярхії з Ватиканом. Тільки в своїй співчутливій телеграмі, з приводу смерти Алексія, кардинал Віллебрандс сказав, що патріярх Алексій „буде згадуваний з вдячністю за його зусилля до поєднання його Церкви з римським католицизмом".

Перший Святий Православної Церкви в Америці

Минулого року в березні Собор Єпископів Американської Митрополії видав спеціяльне послання, в якому проголосив, що, перевіривши всесторонньо життя і працю отця Германа, одного з перших православних місіонерів на американському континенті, — він вирішив проголосити о. Германа Святим. Канонізаційна урочистість була призначена на місяць серпень 1970 р. Це рішення було проголошене 11 березня 1969 р. 17 квітня 1969 р. митрополит Іриней особисто повідомив про це збори Постійної Конференції „Канонічних" Православних Єпископів; він запрохав ієрархів інших юрисдикцій підписати канонізаційний акт і взяти участь у канонізаційних урочистостях.

Проти канонізації о. Германа Митрополією виступив був Екзархат Московської Патріярхії, але Митрополія підготову канонізації продовжувала, бо, мабуть, мала запевнення з боку Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, з головою якого — митр. Нікодимом, вона вела переговори про надання їй статусу Автокефальної Церкви в Америці. Ті переговори закінчилися успіхом, отже ніхто не буде ставити спротиву канонізації о. Германа — першого американського Святого, Автокефальною Церквою в Америці.

Канонізація відбудеться 9 серпня 1970 р. в церкві на острові Кодіяк, де спочивають останки о. Германа.

Отець Герман народився 1760 р. недалеко Москви. 1794 р. він поселився у Валаамському манастирі на Алясці і займався місійною працею серед корінних аляскців понад сорок років.

Канонізація о. Германа дасть Американській Митрополії ще одну передумову на автокефалію, а саме — вона матиме власного Святого.

Надання американській митрополії автокефалії — останній акт Алексія

МОСКВА (РНС) — Московський патріярх Алексій помер 17 квітня 1970. Він народився в аристократичній російській родині Семанських у Москві 1877 року. У єпископи був рукоположений 1913 р. Останній публічний виступ він зробив на Різдво, під час якого проголосив заклик до миру. Згідно з повідомленням Радіо-Москва, Алексій 4 березня осудив ізраїльську агресію проти арабських народів і апробував советську політику допомоги арабам. У сфері церковно-адміністративній останнім актом Алексія було надання автокефалії Православній Церкві в Америці, яка досі була на статусі Американської Російської Митрополії.

Встановлений патріярхом Алексієм 1948 р. Американський Екзархат Московської Патріярхії, з моменту надання Американській Церкві Автокефалії, перестав існувати.

Пропозиція митрополита Саліби з приводу американської автокефалії

Потреба негайного скликання Вселенського Собору

Подія надання Автокефалії Православній Церкві в Америці Московською Патріярхією викликала була великий спротив з боку православних росіян — членів Американської Митрополії, а також проводу Російської Православної Церкви Зарубіжної. Найбільш значущий протест видав був патріярх Атенагорас, але нічого з того не вийшло; не помогли і його погрози, що він Американської Автокефальної Церкви не визнає.

Спротив наданню Американській Російській Митрополії статусу Автокефальної Церкви в Америці поставили майже всі національні юрисдикції. Митрополит Филип Саліба, первоієрарх Антіохійської Архидієцезії в Америці й заступник голови Постійної Конференції Православних Єпископів, поставив був конкретні пропозиції: вирішити цю справу негайним Вселенським Собором. Ось його думки, як їх подав журнал „Логос" за квітень 1970:

„Після перевірки і російських, і грецьких поглядів, я бачу, що ані Москва, ані Константинополь не можуть робити однобічних рішень відносно єдности Православної Церкви в Америці, — навіть через множество національних юрисдикцій у цій країні". Далі він поставив слідуючі пропозиції:

„1. Через те, що більшість членів Постійної Конференції Православних Єпископів в Америці в принципі погоджуються на поєднання Православної Церкви в Америці, — председник повинен скликати членів і раз на все вирішити цю справу голосуванням.

„2. Звернутися до Вселенського Патріярха скликати Все-православний Собор у Женеві тільки для пристудіювання нашої ситуації і надання нам статусу автокефалії.

„3. Послати до Женеви, під проводом архиєп. Яковоса, делегацію єпископів, духовенства і мирян від усіх національних юрисдикцій предложити нашу справу Соборові.

„4. Просити Вселенського Патріярха, після того, як він проаскутує нашу справу з репрезентантами всіх незалежних Церков, оповіщу всієї Церкви в цій справі проголосити всьому світові.

„5. У випадкові, якщо ці наше прохання було відхилене, „ми звертаємося на нашого епископського суміління, щоб зробити все в наших Богом наданих силах зберегти добробут і одність нашої Церкви в цій великій країні".

Після проголошення цих пропозицій, митрополит Филип (йому тільки 39 років) сказав:

„Якщо ця пропозиція не православна, — я більше не знаю, що православним може бути. Місія Церкви не та, щоб бути гробокопателем, а щоб відроджувати життя й безнастанно преображувати історію. Перестаньмо мріяти про царів та візантійських імператорів. Вони й не повернуться ніколи. А де на землі ви знайдете 7 мільйонів вільних православних, як не в Північній Америці?"

Митрополит Филип виступив з вищезгаданими пропозиціями в Неділю Православія.

З пропозицією негайного скликання Вселенського Собору виступив також митрополит і визначний богослов Православної Церкви в Румунії — Юстин.

ЧОГО ХОЧЕ МОЛОДЬ?

Із здвигу з нагоди Року Української Православної Молоді

У суботу ввечорі 4-го квітня ц. р. відбувся здвиг з нагоди Року Української Православної Молоді в Соборі Св. Софії в Монтреалі. Його приготовив комітет молоді, обраний на місійних сходинах трьох місцевих громад з такому складі: Св. Юрія, Лашія — Юрій Гена, Євген Рудич; Покрови Преч. Богородиці — Павло Костюк, Віктор Цвіткув; Собор Св. Софії — Маріянна Запарнюк, Петро Сусель. Комітет очолив о. Ігор Куташ із Собору Св. Софії. (Молодь Оттави не могла прибути з причин погоди і віддалі).

В дусі програми виданої Консисторією нашої Церкви, комітет дибрав за мету здвигу: **дорогою спільних дискусій вияснити проблеми і здобутки або відсвіжити зацікавлення щодо життя нашої Української Православної Церкви в молоді найперше, а також і в старших.** Уважаючи що найкращий успіх буде тоді коли включиться якнайбільше осіб в дискусію, комітет рішив подіяти учасників на чотири групи. Одна з них мала складатися із старших під проводом п. В. Коленича, голови Свято-софіївської громади. Три групи мали складатися із молоді під проводом молодих членів комітету: Віктор Цвіткув, Петро Сусель, Маріянна Запарнюк. Усі групи мали мати дискусію самостійно в окремих приміщеннях. Старша група мала дискутувати над питанням: **як можна українську православну молодь ближче включити в життя Церкви.** Групи молоді мали розглядати питання: **яке значення має Церква для нас?** Кожна група мала вибрати писаря, щоб занотовував головні думки, щоб пізніше дати звіт від даної групи перед повним зібранням, для загальної дискусії.

Вечір почався Вечірнею, яку очолив Високопреосвященніший Владика Михаїл в сослуженні місцевого Духовенства: Протопресвітера В. Слюзаря, Мистр. Прот. Е. Чижія, о. Ю. Костюка і о. І. Куташа. Владика Михаїл відкрив програму вступним словом, і завершив — кінцевим. Його заклики були звернені головно до молоді: стояти гідно як люди, як українці і як православні християни, не піддаватися модерним течіям, пізнавати правди нашої Віри, звератися до Духовенства про відповіді до своїх пекучих питань. Вечір осягнув свою мету. Численно прибула наша молодь і знайшла велике задоволення і бажання продовжувати подібні контакти. Ось короткий начерк думок із переданих записок:

Думки старших: 1. Приклад батьків має великий вплив на виховання молоді. Слова мусять сходитися з ділами. Батьки мають їти до Церкви з дітьми. Критика Священників вдома, відштовхує молодь від Церкви.

2. Треба вчити молодь релігію головно вдома з раннього дитинства.

3. Самі батьки часто мало знають про релігію.

4. Дискусії з Священиком на ці теми були б корисні як для старших так і для молоді.

5. Потрібно високоосвічених кадрів із молоді, для опрацювання сучасних пекучих питань в дусі Православної Віри.

6. Велику користь принесли б частіші зібрання подібного характеру.

Думки молоді: 1. Церква духово помагає молоді. Коли молимось, або приймаємо Св. Таїнства — входимо в „добре почування".

2. Церква може допомогти молоді примиритись з фактом смерті.

3. Церква стратила комунікацію з молоддю. Як її відновити?

4. Молодь хоче знати значення Богослужіння: що означає кожна дія, що означають рухи Священика, чи можна Богослуження скоротити, і т. д.

5. Молодь хоче зрозуміліших пояснень до Євангелій.

6. Молодь хоче частіше ходити до Сповіді. Пропоновано три рази на рік.

7. Молодь хоче частіше сходитись і мати дискусії із Священиками.

Прот. Е. Чижів слушно заявив: **Крочи до всього є знання.** Комітет залишається в повному складі для дальшої праці в цьому напрямку.

о. І. К.

Рабін Ляйб-Левін оскаржує

МОСКВА (РНС) — Верховний рабін Советського Союзу знову виступив з гострим оскарженням урядів Ізраїля й США за продовжування „безпощадної й несправедливої війни проти свободолюбивих народів". Обвинувачення рабіна Ляйб-Левіна передало радіо Москва.

Під час інтерв'ю в кореспондентом ТАСС (советська новинкарська служба) Ляйб-Левін сказав, що цьогорічна підготова до Пасхи була „затемнена подіями на Середньому Сході, в В'єтнамі та в інших країнах, де продовжуються війни". Пасха, продовжував Ляйб-Левін, пригадує нам священні заповіді, а найголовніше з них „Не убивай". Цю заповідь ламають уряди Ізраїля й США та ті, які їм помагають вести безпощадні війни проти свободолюбивих народів, говорив верховний рабін Советського Союзу.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якості та по уміркованих цінах, наприклад:

Євангелій, кивоти, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUnius 9-1161

Листи, замовлення і гроші слати за адресу:
Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

о. Д-р С. Сасс

МОЇ РЕФЛЕКСІЇ
З ПРИВОДУ РОКУ МОЛОДІ

„Не гасіте ж святого вогню,
Щоб, як покине жестоко,
Він вогам цнародсвідно сяяти:
„Я готовий, о Пане!"

Іван Франко.

(„Мої рефлексії" — це перша із серії статтей, написаних на замовлення Ювілейного Комітету Відзначення Року Української Православної Молоді, які, на прохання Комітету, будемо друкувати у „Вісинку" — Редакція).

Великою і здається найважливішою проблемою не тільки нас українців, але всіх народів світу є молодь. Молодь не знає слова „неможливість". Молодь стихією потягає світ. Молодь здібна поламати старий лад. Її називають „очайдушною"...

Після трьох докторатів, не першої молодости за плечима, а з молодечим вогнем у серці, Альберт Швайцер удається до Африки між людоїдний народ, щоб йому проповідувати християнського Бога. Стрінувшись з чарівниками — тубильцями, він зрозумів, що перш за все, йому треба поконати чаклунів. Ясна думка вродилась у голові Швайцера, що крім цих докторатів, йому потрібно докторату медицини, щоб лікувати всякі хвороби африканських людей.

І ще пару літ науки для ідеї... Він повертає до Африки як доктор медицини. Його слава зростає. Полонив народ. Чаклунів майже викорінив...

Цілий світ — від краю до краю, святкував цілорічний ювілей Швайцера. Приніс славу своєму німецькому народові, безсмертну славу, — Альберт Швайцер...

Молодь... Знаю її дуже добре, бо я до неї належав. Для неї визначні люди були ідеалом. Для неї великі герої різних ділянок були живими прикладом до наслідування. Для неї бій під Термопілями був побіжанни середовищем для придбання особистої й національної слави. Вони, ці юнаки, є творцями Крутів і Базару.

Люди з молодечим вогнем у душі відновили 1918 Українську Православну Церкву, і передали нам її, як дорогоцінний жемчуг для шліфу...

На мойому життевому шляху, і особисто йшов у вир молодечих ідей і чинів. Молодь була в моїх руках гнучкою і готова була на все. Ця молодь вірила в Бога, вірила, що діло довершене для народу, це діло для Бога.

Серед несприятливих обставин молодь добивалася до наміченої цілі. Діапазон її знання ширшав не тільки через книжкову науку, але в головному через практику щоденного життя.

Щось мусіло бути в цьому, що молодь шукала розв'язання життевих завдань так уперто і послідовно. Що це могло б бути?

Молодь уже з-під батьківської стріхи виносила родову й національну гордість. Вона змалку чула перші рідні слова вдома. Вона була свідома того, що її рідний дім є твердинею-бастіоном, що його ніхто здобути не зможе, щоб його перемінити у нерідний дім.

„Навчай дитину тільки змалку,
Коли вона тобі слухняна,
Пізніше вхопиш навіть палку,
Та з нею втратиться й пошана...

Любов набудеш лиш любов'ю,
І тільки шаною — пошану,
А де й хвилину пахне кров'ю,
Там перший ти одержиш рану...

Як будеш ти любить дитину
Її навчати Правди від колиски,
Навчиться всього ва годину,
І не забуде навіть риски!..."

Наведені слова, це слова чину виголублені під серцем нашого страдальця Великого Митрополита Іларіона. Вони є практичним надбанням з першого джерела відомостей, власної практики.

Дитина бачила практично вбогість рідного окруження. І її душі наростав гнів і бунт проти всіх, що що вбогість спричиняли його домові. „Кругом неправда і неволя" — каже Шевченко — „Народ замучений мовчить"... Ця неправда добиралася до душі молоді вже від дитинячих літ. Це заставляло молодь до науки не тільки для себе, для власного прожитку, але в головному для просвічення цілого народу.

В домах українців плекалися родові традиції. Родові імена, це була гордість з покоління в покоління. Цілі села мали свої власні традиційні імена. По цьому можна було пізнати людину з котрих сторін вона походить. Прикріплена дитина до всього рідного, залишалася на віки рабом рідного дому, рідної хати.

„Народ, що легко кидає своє й приставе до чужого, ніколи сильним не буде, бо він свого, віками набутого, цуралась, а нового чужого не сприймає вповні. Він хитається від свого старого до чужого нового, а це робить його хитким та несталим. З таким народом ніхто не рахується, такого народу ніхто не поважає, а він не має грунту, на якому міг би сильно защепитися, рости й розвиватися.

„Бо все рідне — це головна основа, це той родючий грунт, на якому кожна людина міцно й вільно стоїть, росте й змішнюється".

Ці думки взяті з книжки Блаженнішого Іларіона, нашого Первоієрарха: „Бережімо все своє рідне!" (1947), ст. 23, 24.

На це своє рідне складаються оці найголовніші ціхи:

„Своє рідне складається з окремих маленьких частин: якийсь звичай, сам по собі ніби й дрібний, пісня, одежа, мова й т. і. Кожна окрема частина сама по собі ніби й мала, але вона сотнями ниток пов'язана одна з одністю. Ось чому, коли хтось зрікається чогось одного, ніби й малого, той уже тим самим починає зраджувати й свій нарід. Так у нашім тілі хвороба найменшого органу вкінці псує все тіло. Ось тому не вільно зрікатися ані найменшої рисочки з свого рідного, бо коли ляпка зав'язла, то й пташка пропаде!

Український народ у своїй масі не раз виявляв велику силу в обороні свого рідного. Року 1582-го папа Григорій XIII запровадив новий календар, новий стиль, й наказав, щоб 4 жовтня йшло не 5, і 15 жовтня. Польща відразу це виконала, й кинулась на український народ, щоб він прийняв нового календаря. Український народ однодушно став проти нього, — і святкує аж до сьогоднішнього дня Свята за своїм стародавнім календарем.

Це сталось тільки тому, що ним володів і володіє Закон, що є нам ярощений у нашу совість, у нашу душу, у цілу нашу істоту. Це Закон нашої доброї Молоді: Його рідні звичаї, його найсвятіші святощі, Закон, якого Христос навіщав нам любити та берегти. Народ без свого Закону, без своїх рідних звичаїв, обречений на загибель: „Проклятий народ, що не знає Закону"!... (Ів. 7:49).

Знайомо ж усі свій Закон, цебто все своє рідне українське — і не підпадемо прокляттю! Про такий народ співає Пророк Давид у ІІ Псальмі:

„Блаженний той муж, що боїться [Господа,
Що заповіді Його любить!
Буде сильне насіння його на землі,
Буде 'поблагословлений рід
[безневинних!
Слава й достаток у домі його,
А правда його пробуває навіки!
І навіки він не захитається,
В вічній пам'яті праведний буде!"

Це є й частинною Великої Вечірні. Це народ співає і розважає, а розважаючи ці глибокі думки, почитає Бога страхом „пошани", а в Бозі шанує Богом надхненні народні звичаї.

Є думка, що до неї я також прилучуюсь, що тверде життя, гартує душу й тіло від найранніших днів життя. Коли чуємо часто нарікання, що є соціяльна несправедливість і визиск на світі, то це правда. Але це покривається з правдою, що такий стан заставляє людину, а головно молодь, думати, як лихові зарадити.

На рідних землях молодь, у набільшій мірі, виростала серед твердих матеріяльних умов. Приклад: Тарас Шевченко, Іван Франко. Чи ці Богом дані Пророки України заклали руки і „спустилися на одно?". Ні, в них вийшли коваді-каменярі народної долі. Їхнім подихом слід нам усім дихати. Многі йдуть цією дорогою простеленою їхніми мозолистими руками.

„З найчорнішої землі виростають найкращі квіти, а найвищі, найміцніші дерева пнуться до неба — посеред скель", І. Голлянд. „Бідність є тяжка річ. Часом убиває в нас душу. Але часом є тим північним вітром, що перетворює людей на героїв". — Овідій.

Часом ця нужда була причиною зрадників, а часом героїв. Герої вибрані з-поміж „товпи" хліборобів.

В XVI-XVII століттях ті, що служили татарам, звалися ТУМАМИ, і з часом цих зрадників-тумів ставало в нас все більше та більше. Туми руйнували Україну й ставали їй юдами. Вони вірно служили татарам, полякам, москалям, туркам, але не Україні. Туми були слухняні й старанні під рукою кожного чужака - пана, але не під рукою українця: в себе були вони руйниками. Ось такі туми не вивелися в нас іще досі, і вони сильно руйнують наше життя... Зрада — найбільший гріх супроти свого народу, і весь народ мусить пильнувати, щоб до остатку вивести тумів із свого оточення.. Сам Христос наказав: „Стережіться фальшивих пророків, що приходять до нас ув одежі овечій, а середині — хижі вовки!" (Мт. 7:15).

(Далі буде)

Згадка про минуле

Часто називаємо м. Саскатун колискою Української Православної Церкви в Канаді. Та треба мати на увазі, що околиця Ст. Джуліен, 60 миль на північний схід від Саскатуну, була осередком культурно-освітнього і церковного руху в Саскачевані. Звідки часто помішувано дописи в „Українському Голосі". Коли перші українські учителі почали навчати в публічних школах у дистриктах, — Київ, Коломия, Ст. Джуліен, Полтава, Сокаль, Снятин, Коцко, Городенка, Свобода, Борщів й ін., то шкільні урядники шкіл Коломия і Київ завжди подбали, щоб мати таких учителів, які поза шкільні години давали провід при Українському Народному Домі. Ст. Джуліен (це французька назва школи і пошти). Осередком українського життя була церква св. Покрови і біля неї внгідний Український Народний Дім, збудований 1916 р., у котрому була добірна бібліотека й обов'язково ставились часто поважні театральні вистави, Концерти й час-до-часу замовляли промовців на громадські й церковні теми.

Пригадую собі одні великі збори, що відбулися на весні, 1916 р. ще в старій залі, в котрій раніше відбувалось Богослужения незалежної Народної Православної Церкви. Я, молодий учитель школи Київ, прислухувався до промов і дискусій на церковні теми. Одні говорили, щоб церкву св. Покрови записати на католицьку корпорацію, бо не дістануть священика, і так вже рокамн не було Богослужения, інші знову вперто заявляли, що церква є громадське майно і чужим, а ще ворожим корпорацією, свого майна не запишуть.

В церкві св. Покрови на Ст. Джуліен кожної неділі і кожного свята сходилися люди, навіть із дальших околиць і заповняли церкву. Співали Утреню і церковні пісні під проводом поважного фармера, Петра Швидкого. Був він професійним дяком ще з Галичини. Гарної фізичної постави, переконливий промовець, а понад усе чудовий тенор. Його закінчення Великодної Утрені, „Поклоняємось Його тридневному Воскресінню" ще до сьогодні дзвенить у моїх ушах, після 54-ох років. То ж не дивно, що при тій церкві гуртувались вірні, наче діти біля рідної мами. Любили з ним співати в церкві й учителі, котрі мали гарні голоси, як Олександер Штик, Йосиф Богонос, Йосиф Бойчук, інспектор шкіл, Теодор Гаврилюк, Сукнацький, брати Кіндрачуки, Євген Ваврнюк і ін. З фармерів, підспівували: Пігачі, Михайлюки, Кулики, а інші помагали, — уся церква співала.

Ця околиця давала собі раду, як у церкві, так і в Народнім Домі. А коли вже не стало старших, то молодша генерація, під проводом учителя Василя Магуса, гарно співала мені в 1933 - 1936 роках. Він також научив своїх школярів зі школи „Коломия" тримати в руках молитовника і разом за старшими в часі Богослужения співати.

Щаслива була колись околиця Ст. Джуліен! Це була одна з перших поважніших церковних громад, що приєдналася до руху за відродження У.Г.П.Церкви в Канаді. А були й прикрі і болючі епізоди. Не було своїх священників, приймали з Московської Місії тих, що були погодились 1918 року на церковному з'їзді в Саскатуні послужити нашій Рідній Церкві. Ах, клопоту собі напитали! Вернулися вони на наші парафії і почали робити підривну московську роботу. І це не були ні москалі, ні кіргізи, а українського роду москвофіли з Галичини і Волині. З тяжким трудом ми їх позбулися, а замішання і незгода між людьми осталася.

Спокій вернувся, коли прийшли свої молоді священики, а округ Ст. Джуліен - Вакав перебрав о. д-р С. В. Савчук.

о. П. Самець

Генерал Аррупе говорить про упадок єзуїтських покликань

МАДРИД (РНС) — Пробуваючий у Мадриді генерал єзуїтів Аррупе виявив, що за останні роки число охочих вступати в орден єзуїтів сильно обнизилося і то в той час, коли число тих, які покидають цей орден — зростає. Генерал Аррупе виявив, що минулого року в Еспанії єзуїтський орден утратив 177 членів. Проте о. Аррупе надіється, що з часом, коли існуючі проблеми в католицтві будуть полагоджені, тоді буде „поворот до обильних покликань, бо сучасна молодь є і щедра, й ідеалістична".

Папа заперечив вістки про обкидання його колони камінням

ВАТИКАН (РНС) — Папа Павло VI зганив італійську пресу, яка широко описувала подію обкидання папської колони камінням, під час його відвідин острова Сардинії 24 квітня ц. р.

Італійське радіо подало було вістку, що один камінь ударив авто, на якому їхав папа Павло VI.

Проти папської візити цього убогого острова протестували демонстранти з Міляну. Одни з їхніх плякатів мав напис: „Папа проживає серед скарбів Ватикану, а вбоге населення Санта Ілзі (місто на острові Сардинії) переживає голодування".

Поліція заарештувала 22 демонстранти.

Широке покриття цього інциденту італійською пресою розгнівило папу. Думають, що найбільше неприємним для папи був заголовок часопису „Ль Мессаджеро", який над своєю інформацією написав „Папі доставлено виклик".

25 квітня, під час своєї загальної авдієнції, папа сказав:

„Сьогоднішні часописи, особливо ті, які називають себе великими часописами, зовсім спотворили ті повідомлення. Вони вже не є інформативними часописами, а такими, які спотворюють".

Атомова зброя в Ізраілі

ТЕЛЬ АВІВ — Ізраїльська преса повідомила, що в 1970 р. Ізраїль буде мати свою власну атомову зброю і засоби для її транспорту.

Згідно з цим повідомленням Ізраїль матиме атомову бойову голівку та ракету середнього засягу, яка називатиметься „МД-660" і буде виготовлена в рухомої рампи. Засяг її буде 150 миль.

Таким чином Ізраїль стане шостою державою, що матиме атомову зброю після США, СССР, Великобританії, Китаю та Франції.

Центр Черовного Хреста в Баня Лука

ЖЕНЕВА (РНС) — Православна, католицька й протестантська церковні власті в Югославії погодилися на побудову спільного центру Червоного Хреста в Баня Лука, де населення зазнало великого знищення від землетрусу восени 1969 р. Центр коштуватиме понад 120 тисяч долярів.

Завданням центру буде заопікувати прохарчуванням від 6 до 7 тисяч дітей та немічних і старих людей. Там буде медичний осередок, а також центр для постачання потребуючим одежі.

Складка грошей на згаданий центр ідe через Світову Раду Церков. За тим проектом стала Югославська Рада Церков, в яку входить Православна Церква та лютеранська й методистська спільноти. Сподіються, що католицька організація „Карітас Інтернаціональ" на центр Червоного Хреста пожертвує біля 60 тисяч долярів.

Для допомоги потерпілим від землетрусу в Югославії, Світова Рада Церков взялася зібрати 200 тисяч долярів і досі зібрала біля 60 тисяч. 10 тисяч з цієї суми СРЦ уже передала патріярхові Германові, який роздав їх православним, католицькими і магометанським громадам на відбудову ушкоджених церков. Таку ж саме суму Сербська Православна Церква пожертвувала сама.

Англіканство поширює свою місію на Европу

ЛОНДОН (РНС) — В Лондоні, Англія, постала нова англійсько-американська організація за поширення англіканізму в континентальній Европі. Під опікою цієї організації, в Брюсселі, Бельгія, буде відкрита централа з англіканським єпископом з Америки.

Досі, в континентальній Европі було три англіканські осередки: Американська Конвокація в Европі, яку обслуговують американські капелянн; північно-центральна Европейська Юрисдикція, якою управляє англіканський єпископ Фулгаму, Англія; Гібральтарська Англіканська діецезія з окрими єпископом.

200 англіканських священиків і мирян, які репрезентують згадані англіканські райони в Европі будуть підпорядковані єпископові, якого надасть Епископальна Спільнота Америки. Місцем його осідку буде Брюссель. Европейські англіканські єпископи будуть уповноважені виконувати свої функції по всіх країнах Европи.

УВАГА! УВАГА!

Вже появився платівки Ювілейного Молодечого Хору Східної Канади під дирегуванням Нестора Олійника. Можна набути платівки звичайні, або т. зв. „стерео." Ціна $6.00. В Манітобі .30 п. провінц. текс. Замовлення просимо надсилати на таку адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man. Canada.

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ 10-РІЧЧЯ АРХИПАСТИРСЬКОГО СЛУЖІННЯ ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ,

АРХИЄПИСКОПА ЕДМОНТОНУ И ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ

(Продовження)

Від Консисторії УГПЦ в Канаді привітав Ювілята Вперп. Мятр. Прот. Ф. Керницький, Голова Президії Консисторії УГПЦ, а від Духовенства Західньої Єпархії — Прот. Д. Лучак.

Гарним та змістовним було словопривіт Вп. п. Василя Гавриляка, який привітав Владику-Ювілята від мирян Західньої Єпархії.

Після усних привітів, господар свята попросив адв. Ростислава Дзеника відчитати привіти від державних властей: від Королеви, прем'єра Канади Трудо, достойного Діфенбейкера, прем'єра Альберти достойного Строма та від посадника міста Едмонтону д-р Дента, від достойного сенатора П. Юзика, домінікального посла Скорейка, та від послів Альберти, після чого підніс тост в честь Владики-Ювілята.

Тут підійшли учні Недільної Школи Андрійко Хом'як і Маруся Прокопів і учні Української Школи при Катедральному Соборі Св. Івана — Богдан Масло, Донна Фарина, Павлусь Боднар та Петруся Сенів, з великими кошиками чудових живих квітів, які вручили Владиці-Ювілятові, а Андрійко Хом'як і Маруся Прокопів продекламували:

„Ми українські діти
принесли для Вас, Владико, квіти —
квіти любови і пошани
щоб Ви в здоров'ю проживали!
Ми молимо Бога,
щоб послав Вам МНОГИХ ЛІТ,
В щастю, здоров'ю проживати
на Славу Божу працювати.

Живіть нам Много Літ
квіти від нас дітей прийміть
і за нас малих
Господа моліть".

Наш дорогий Владика Архиепископ Андрей любить усіх, а понад усе дітей, тому був видимо зворушений щирим та невимовним виявом любови до нього з боку наших дітей. Прийнявши квіти, цілував діточок та благословляв їх в надії, що вони будуть виростати під опікою своїх батьків на Славу Божу, дальший славний розвиток Української Православної Церкви та на добро й славу Українського Народу.

Сердечно та щиро привітав Ювілята інж. Кость Теличко від складових організацій СУС — тобто ТУС, СУК, СУМК, висловлюючи свою радість, признання та подяку за довголітню, надзвичайно потрібну й корисну працю Достойного Ювілята на церковній та громадській ниві.

Далі слідували привіти від Едмонтонського Відділу Комітету Українців Канади, що його передав голова КУК Вп. п. Роман Осташевський, привіт від Дирекції та членів Інституту Св. Івана Золотоустого передав Вп. п. Юрій Захарія, ректор.

У проміжні точок програми, співали хори та солістки.

Хор Старшого Відділу СУМК при Катедральному Соборі Св. Івана заспівав в честь Ювілята дві пісні: „Рідна пісня" —муз. Є. Козака й „Величає душа моя Господа" — муз. Архиепископа Михаїла.

Хор Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя виконав „Через поле" — муз. Демуцький-Котко й „Хваліть Ім'я Господнє" — муз. Архиепископа Михаїла. Хори виступали під дирегентурою Романа Солтикевича. Чудовими були виступи солістів на цей вечір, а саме добродійки Оксани Олексюї з Вилингдон, Альберта й проф. Дометія Березинця. Добродійка заспівала „Сирітка на зірку дивилась" — муз. Лопатинського та „Веснівка" — муз. В. Матюка.

Проф. Дометій Березинець — загально відомий зі своїх прекрасних виступів по цілій Канаді, а тепер слава нашого Едмонтону, заспівав на честь дорогого Архиепископа „Сонце заходить" — муз. Я. Степового й „Кришець, кришець" — обробка З. Лиська. Партію фортепіяно виконувала Валентина Добровіж.

Головне слово на пошану Ювілята сказав Преосвященіший Владика БОРИС, Єпископ Саскатуну та Віхарій Центральної Єпархії.

Важливіші події з життя Ювілята (на основі доповіді):

Достойний Ювіляр — Владика Архиепископ АНДРЕЙ — в сані Священика Протопресвітер Григорій Метюк, закінчив Богословський факультет Варшавського Університету зо степенем Магістра Богословія.

Рукоположений на Диякона в день Різдва Пресвятої Богородиці, 21-го вересня 1924 року, а на Священика в день Воздвиження Чесного Хреста, 27-го вересня 1924 року в Митрополичому Соборі Св. Марії Магдалини в Варшаві (на Прязі) Митрополитом Варшавським та всієї Православної Церкви в Польщі, Діонисієм. Часи священичого служіння Ювілят провів на самому бойовому фронті так сильно завтакованого відтинку Холмсько - Підляської Єпархії (Носівська парафія та Грубешів), де займав відповідальні становища (1924 - 1941) як: настоятель Носівської парафії та одночасно адміністратор Жеротинської парафії, член Місійного Комітету Біло-Підляської Округи, благочинний Біло-Підляської Округи, настоятель Собору Успіння Божої Матері в місті Грубешові (Холмщина), благочинний Грубешівської Округи, законовчитель Грубешівської гімназії, та інші.

Перешкоди з боку польських властей (церковних та світських) не захитали Ювілята у його службі Богові та народові. Житейське гасло Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона „Служити народові — то служити Богові" Ювіляр гнбоко зберіг у своїому благородному серці і ввесь час йшов на ним. Доказом цього є слова признання, що їх висловила для свого улюбленого Душпастиря Вперп. о. Прот. Григорія Метюка уся Грубешівщина, яка була свідком церковно-української праці й терпіння, що їх звазнав Ювіляр від державних властей польського панування:

„...Любий наш пастирю, чистий серцем, Отче Григорію!

„Коли почали розбивати наші церкви та гнати силоміць людей до костелів, усі кинулися до Вас. Ви єдині взяли на себе оборону свого народу. Ви не дивилися на гнет адміністрації, ні на інші перешкоди! Ви один із вірою в Бога стоячи на сторожі Правди, порушили власті воєвідства, директорії, міністерства, не злякався Картузької Березн... Радуйся і веселись, Отче Григорію, бо нагорода велика на небесах! Ви виявили в собі великого борця за Віру і свій український холмський народ, який покладає на Вас всі свої надії.

„...Тепер, коли війна минула, Ви знову стали на чолі народа, давши йому ті напрямні, котрим він піде в нові історичні часи. Не диво, що такого віддяного працівника народного героя, як наш Дорогий Настоятель, Магістер Протопресвітер Григорій Метюк, побачити наш Владика Іларіон, на долю якого випало також тяжке завдання, і кличе Вас до помочі в кермуванні трудною релігійною працею, а також національної майбутності Холмсько - Підлясього краю".

Ось так прощала нашого Ювілята Грубешівщина — коли наш Ювіляр відходив 1941 року на нове становище в місто Холм, де знову зайняв відповідальні становища, як: Член Холмсько-Підляської Духовної Консисторії, згодом Голова її, ключар Холмського Катедрального Собору в м. Холмі на Святій Даниловій Горі, Голова Дідового Комітету відновлення Холмського Катедрального Собору, член Архиерейської Ради Архиепископа Холмського й Підлясього, член Холмсько-Підлясього Єпархіяльного Суду, професор Холмської Православної Семинарії, а згодом її ректор.

Ювіляр не обмежувався самою церковною діяльнкою праці, а завжди споглучував її з працею на громадській ниві, виявляючи провідну участь у національному пробудженні й розвиткові Холмщини та Підляшшя. Він був основоположником і членом Українського Союзу Кооператив „Проводи" в Грубешові, головою Українського Комітету в Грубешові і членом Надзірної Ради Українського банку в Холмі.

Серед обставин нашого життя, поза Рідною Землею, ця проблема є іще важливішою, тяжчою. Хто і як мав би засіяти у серці чесноти любови до Бога, Церкви і Народу, тут на „чужій" землі? Навмисне взяв в лапки „чужій", бо вона не чужа в дійсності, вона стала рідною гробами піонерів, що їхні кості заполягли вже під верствою землі, що її вони полюбили. Але ця земля, прийняшн їх за своїх, не думає забрати їм їхнього духа героїв у їхніх поколіннях...

Тяжко доводилось цим піонерам виховувати своїх дітей. Вони дали дітям школу, дали їм рідну мову. Подбали про Інститути, Колегію. А найголовніше, дали їм відповідну, обтруєну з чужих порохів Церкву Православну, Церкву батьків, дідів і прадідів... У цій Церкві українська, рідна мова, рідний Єпископат, рідні Священики. То чого іще нам достає?

(Дені буде)

• „Руске Слово" — часопис українців, що живуть в Югославії повідомляє, що в Новому Саді створено комісію для заснування української (русинської) гімназії в Руськім Керестурі. Напрнкінці минулого року відбувся семінар для викладачів української мови.

Ю. Стрижівський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

— То ми з ним про Малоросію...

— „Кохайтеся, чорнобриві та не з москалями", поруч танцюючи, декламував ніби своїй дамі Братковський, скоса поглянувши на Раю, а та піймавши його зір, зрозуміла до кого та декламація.

— Грає рояль — скрикнув Олег, — напевно.

Музики перемінили „Кіко" на „Чекання" і довго ще фагот бринів шибкими дубиновецької залі та шалів перший вальсу.

По короткім спочинку — па-декатр, мінйон, потім — аркадіен, паде-патінер, нарешті мазур.

При всій своїй досвідченості в танцях, Олег на цей раз передав свої функції пристаркуватому вже панові Бржезінському, сусідньому орендаторові — поляку, що досі розмовляв у кабінеті з батюшками та заглядав до пре-ферансу, який ішов уже повною ходою, як за двома столиками.

— Вже естем старі: забуваємся, — відмовляючи пан, але врешті здався на просьби і запросив Раю.

І от тепер дубиновецька зала зазнала справжнього лиха! Двигтів поміст, зачинялися від вітру двері, бряжчали мікна й пригасали вогні в лямпах... Недурно на другий день аналізуючи враження від балю, панна Фількова висловлювалася, що „пан Бржезінський так сячки дирнгував, же аж лямпи згасіа". Головний, скрипаль, і сам танцюючи всією своєю істотою, показував два звуків і такту. Особливо шаленів фагот. Здавалося, от-от, і очі маестро вискочать в своїх орбіт за паном Бржезінським, а рип його розлягався аж поміж ставом.

— Вельке коло, — керував пан Бжезінський: — кошичек! кшиж, проше!

За порогами залі стояв натовп „запорожців" — тих панчіх, що не танцювали, — церковних учителів, двох молодих Фількових та батюшок, що, покинувши на час преферена, і собі прийшли глянути, „що то там той пан витворює".

— Напшуд, проше! Авансе! — аж хрипів уже старий Бржезінський.

А в музик позакидали руки й пересохло в горлянці.

Рая стала на стільці серед залі й дер жала високо піднявши десяченку свічку. Кругом неї взявшись за руки, ходило велике коло кавалерів, кожен стрибаючи, щоб загасити свічку: хто загасить, той має танцювати з ним содьо. Найбільш змагалися Олег, Братковський і пан дирігент.

— А ну, то: Москва, Польща чи Україна? — жартували батюшки.

— Як у мазурі, то Польща, стояв на своєму отець Кость. І справді, старий Бржезінський, що ходив декілька часу неначе спокійно, ніби вдавшись уже, враз несподівано для всіх, зробив тяжкий скік, що присутні танцюристи, „запорожці", матушки що сиділи на стільцях по-під стінами, батюшки кажіть дідусь, що, своїм звичаєм збираючись уже до катраги, прийшов на мавура, — одностайно запляскали в долоні. Хоч свічки Бржезінський таки не загасив, але Рая, легко стрибнувши з стільця, подала йому руку, вибираючи його своєю владою, поминаючи законів танцю, до виконання заповідного сольо. Вінок той зала зустріла новим громом оплесків. Не плескав лише отець Кость.

— А що? Я казав, що як мазур, то Польща, — мовив. — Але я тут не ділом, а лиш гарною міною.

І „міна" справді була гарна: огрядний старий, з орлиним носом, з довгими синими вусами, з проникливим неначе розлютованим поглядом, над яким звисала ціла стріха непосивілих ще брів, круто впершись лівою рукою в бік, правою так водив Раю в танці, — то тріумфально-поважно, то з'юном, лицарем-юнаком, то напіврадним мазовшанином доп'ястівських часів, то знов повільно-легкі ніби в полонезі, — що як отець Кость задивився, забувши свого улюбленця, російського офіцера в пам'яті магнатів.

А Москва з Україною лиш обливаються, — жартували отці. — Куди!.. Комаринської або журавля, то ще, можже, сяк-так.

— Мазур! — кричав серед гучних оплесків п. Бржезінський, але музики скрипаль, зробивши смичком по струнах два мінцевих потяги, вип'яв наперед лице і розвів руками: „бийте, мовляв, рвіжте, а більше не можу!"

Музика стала.

— Ну а то що такого? — скрикнув пан Бржезінський.

— Ой, мій пане ласкавий, більше не можемо грати.

— Але, що то „не можем"? Я тєго не позволям!... — обурився пан Бржезінський й очі в нього заблискотіли. Та старого заспокоїла Рая, а отець Кость був радий нагоді стихи покепкувати з славнозвісного „не позволям".

Справді й музики й молодь потомилися, і танці на деякий час стали. Розділившись гуртками або й поварно, молодь, важко відсапуючи та обмахуючись віялами, розмовляла, жартувала, лицялася... Деякі подалися в садок, а за ними — мами, закликаючи назад до хати, щоб нібито не попростудувалися після танців але справді, щоб донечки не лишалися на самоті з панічами: „непристойно", як каже тітка Таня.

Тимчасом почалася музично-вокальна частина вечора. Спершу тітка Віра й тітка Таня заграли на фортепіані в чотири руки, потім грала тітка Віра, київська учителька музики, досить гарні і серйозні речі, Олег і Рая — два-три дуети. А нарешті до фортепіана сіла матушка Нелюбовичка, а коло неї, відкидаючись після танців, став небіж в чумарці, Павелко Братковський. Акорд другий...

Гетьмани, гетьмани,
Якби то ви встали,
Встали, подивились
На той Чигирин!

Братковський почав громовим сильним баритоном, і отець Кость, Ладань, студенти Яцимирські та якийсь похмурий київський семінарист, ніби на гасло вийшовши у гурток, не зводили очей із співця. Видно було, що пісня та особливо зворушила їх.

Заплакали б тяжко,
Бо ви б не пізнали
Ковацької слави
Убогих руїн...

Похмурий семінарист ще нижче спустив голову і чутно сопів.

Отець зморщив брови, ніби сердився, й прищолив очі, неначе йому заважав рівав в очі світ лямпи. Таким його ніхто не бачив ні вчора, ні никьи. Обличчя в братів Яцимирських витягнися, немов на парастасі. А Ладик дивився на Раю...

Решта гостей слухала, як і попередні речі, і тільки заполоцький дядько Володимир, волинянин як він себе називав, закинувши позу спину руки й заставивши до співця вухо, пильно дивився далі.

Минулося. А те, що минулося,
Не згадуйте панибрати...

— Прекрасна річ!... — встиг лише вимовити дядько Володимир, як грім оплесків під проводом гуртка отця Костя, густо залящав у домі. Невгавав і пан Бржезінський:

— Бісі бісі бісі Проше еще! Еще раз.

І Братковський почав удруге те саме.

—А, шкода, що дідусь не чують, вже пішли спати, — жалкував Ладик.

По „Гетьманах" Братковський виконав ще дві-три лисенківські речі, потім романс-мазурку „Моя милованка", нарешті ще раз „Гетьмани" і, здобувши таким способом непохитні симпатії цілого товариства, став осередком загальної уваги, та не тільки вже за свое незвичайне вбрання, але й за гарний, уміний та чуйний спів. Звідусіль на адресу його сипалися компліменти й похвали, і тільки й чути було — „Павел Львовичъ", „Павелко з Мізякова", „інженер"... Перепадало в того й тітці — акомпаніаторці матушці Нелюбовичці, навіть дядькові, отцеві Модестові з Бичевої.

— Як чудово співає, — нашвидко згодився Нелюбович і провадив своє: — Ви три сказали? Мої три.

— Нотирі!

— І ці мої.

— Винова сьомка...

— Це діло ваше. Пас.

Рая уже час забавляла з Братковським, і Олег ухвалив собі пустити в хід свій кардинальний нумер — мелодекламацію „Якгуньока". Тітка Віра замінила Нелюбовичку коло фортепіана, і Олег почав „Скіфчишки, й він одержав рясні оплески, але Братковський і тут не дався та, почавши з нового ще тоді „Сакхія Муні") скінчив Шевченковим „Посланієм до мертвих і живих".

(Далі буде)

ФОРМУЛЯРИ СВІДОЦТВ ДЛЯ РІДНИХ І ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Уже вийшли з друку і продаються формуляри свідоцтв для Рідних і Недільних Шкіл. Нові формуляри свідоцтв (чи просто „свідоцтва") — на твердому кольоровому папері, естетичного вигляду й вручного формату — універсально пристосовані до вимог всякого типу Українських і Недільних Шкіл.

Ціна за штуку — 10 ц. При більшому замовленні дається опуст.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY
7 St. Johns Ave.,
Winnipeg 4, Man., Canada

Православна Церква в Японії за канонізацію свого святого

Собор Православної Місії в Японії, який відбувся 29 листопада 1969 р., звернувся з проханням до Священного Синоду Московської Патріярхії, щоб він канонізував (проголосив святим) японського архиєпископа Миколая.

Московська Патріярхія поставилася до цього прохання прихильно й обрала дослідну канонізаційну комісію. З уваги на те, що архиєп. Миколай, православний місіонер у Японії, є у великій пошані серед православних японців, — немає сумніву, що він буде канонізований.

Православна Церква в Японії була на статусі автономії. Після договору Московської Патріярхії з Американською Російською Митрополією про надання Митрополії автокефалії, між ними було домовлення й про те, що Японська Місія стане автономною Церквою в юрисдикції Московської Патріярхії. Тепер та Церква буде мати свого першого Єпископа.

В Англії подорожіли католицькі часописи

ЛОНДОН (РНС) — Найбільші англійські католицькі тижневики — „Универс" (циркуляція 300,000) та „Католік Геральд" (циркуляція 100,000) піднесли свою ціну від 7 до 9 центів за примірник. Цю підвишку зумовили кошти паперу, друку й пересилки. Згадані католицькі часописи пішли слідами іншої преси в Англії.

СТАРОВИННА ІКОНА

„Дзенік Польскі", що виходить в Лос Анджелес в числі за 13 січня 1970 року подає, що в Національному музеї в Варшаві є унікат — ікона візантійського походження, з X століття. Її набув музей з колекції польського археолога й дослідника старовинностей в Україні — Юзефа Хойновського.

У каталозі з 1896 р. Хойновський інформує, що ікону знайшли на терені равньо-середньовічної твердині Київських князів — у Родні біля Канева. Туди вона могла попасти під час втечі з Києва великого князя Ярополка. Правдоподібно ікона належала до його дружини грекині.

НОВИЙ ЖУРНАЛ

В місті Ессен в Німеччині почав виходити журнал „Життя і Праця". Видає його організація Український Християнський Робітничий Рух, ціллю якої є освідомлення і вишколення українських робітників на засадах науки Церкви та подавання їм моральної, правної, і в потребі, матеріяльної допомоги.

Головним редактором журнала є Фелікс Кордуба.

● Єпископ Сербської Православної Патріяршої Церкви в Югославії Лаврентій оголосив стан Церкви: 23 єпископи (включаючи 4 за межами Югославії), 2100 священників і дияконів, 300 монахів, 900 монашок, 6 семінарій, в яких навчається біля 700 студентів, теологічний факультет при великому університеті і школа для монахів. В додатку є чотири церковні періодики і недавно відчинено Православний університет в Белграді для студентів не богословів.

КОРОТКІ ВІСТІ

● Інформаційна служба манітобського уряду у своєму „Ньюз Сервіс" з дня 17 квітня повідомила, що в шкільництві будуть великі зміни, а зокрема щодо навчання мов. Пропонується навчання української, німецької і двох індіянських мов (крі і салту), почавши від дитячих садків.

● Антоній Блюм, митрополит Російської Православної Церкви в Великій Британії посвятив нову церкву для 2,200 православних італійців в Монтнер, пров. Трєніс (недалеко Венус), Італія. Парафія є під юрисдикцією Московської Патріярхії.

● В США вигляди на добре платні посади для студентів, які в цьому році кінчають академічні студії, погіршилися. Запотребування на градуантів бакалаврів (бечелор) зменшилося на 16%, на магістрів (местерс) на — 26%, а на докторантів на 14%.

● Минулого року члени шкотської дитячої організації „Скатиш Чилдрен" зібрали біля 27.000 ф. ст. (понад $60.000) на місійні цілі в Індії й Африці. Гроші ці вони вислали до 19 осередків, щоб допомогти в будові шкіл, сиротинців і шпиталів. Який це гарний приклад для наслідування!

● Канадійська Рада (у справах науки) визначила фонд у сумі $50,000 на статистичні досліди і приготування праці „Українці в Канаді, 1891 - 1971 — Статистичний Збірник". Цю працю виконає група українських науковців, під керівництвом сенатора Павла Юзика, який є і професором історії на Оттавському університеті. Цей збірник має охопити всі статистичні дані всіх ділянок життя й праці українців Канади від початку еміграції до 1971 р.

Збірник має вийти друком після 1973 року, коли до нього можуть бути включені дані перепису населення Канади, який відбудеться у 1971 році.

● Прем'єр Манітоби Шраєр побоюється, що цього року в провінції може наступити депресія і внаслідок того число безробітних підніметься. Щоб цю ситуацію злагіднити уряд думає затягнути позичку на 30 мільйонів дол. на різні будівельні проекти.

● Речник компанії Форда заявив репортерам, що Генрі Форд з дружиною, донькою і трьома членами дирекції прибув до Москви на запрошення советського уряду. Там приймали його наче президента великодержави. Метою його є заключення договору про побудову автомобільного заводу Форда і продаж авт в СССР.

● Анкетою, переведеною в США, виявлено, що американці щорічно роблять близько 700 мільйонів долярів через дірки в кишенях.

● Папа Павло VI в неділю 12 квітня п. р. виголосив промову до десятків тисяч вірних, присвячену виключно справі покликання до духовного стану. Він, між іншим, перестеріг що Церкві загрожує поважна криза, якщо не буде більшого допливу молодих теологів.

● Московські „Известия" подають, що 15 січня 1970 р. населення СССР становило 241,748,000. Від останнього перепису в 1959 р. населення СССР становило 32,900,000. Казахстан і Узбекістан зареєстрували найбільший прибуток населення — 40%.

Жиди й польські урядовці відзначують жидівське повстання в Варшаві

ВАРШАВА (РНС) — Біля пам'ятника жидівським жертвам під час повстання в Варшаві 27 років тому відбулася спеціяльна церемонія й положено 20 вінців. Участь у церемонії взяли жидівські і польські провідники та закордонні делегації.

Жидівський пам'ятник стоїть на місці жидівського гетто, в якому під час жидівського повстання загинуло в рук гестапо біля 500 тисяч жидів.

Церемонія складалася з положення вінців, промов, молінь присутніх рабінів та парад польського війська.

Того самого дня (20 квітня ц. р.) подібна церемонія відбулася в Західньому Берліні, де виголошувано промови проти „замаскованого анти-сіонізму й анти-жидівських упереджень з боку екстремістів".

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ ТА ПОСВЯЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в Лойдмінстер, Альберта, 47 стріт і 56 А Евеню

відбудеться в неділю 21 червня 1970.

9:00 ранку зустріч Високопреосвященішого Архиепископа Андрея.

9:15 Освячення Церкви.

10:00 Архиерейська Літургія в сослуженні місцевого о. Настоятеля та Всеч. о. Прот. О. Хом'яка. Співає церковний хор з Вегревіля, під управою пана А. Лиїковського.

12:00 Святочний обід в Лиджес Залі при 51 стріт та 49 Евеню. По обіді святкова програма.

До численної участи запрошуємо вірних Вегревильської Місійної Округи та гостей з ближчих і дальших околиць.

За Заряд Громади:

о. Прот. Юрій Туржанський — Настоятель.
Ярослав Федоркевич — голова.
Еміль Іваник — секретар.

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Вегревильською Місійною Округою відбудеться в неділю, 7-го червня 1970 року у Вегревіл, Альберта.

1:30 ранку зустріч Високопреосвященішого Архиепископа Андрея.

10:00 ранку Архиерейська Літургія в сосл женні Високопреподобних Отців Місійної Округи. Співає хор вегревильської Громади під управою пана А. Лиїковського.

12:00 Святочний Обід в Народньому Домі.

1:30 Святкова Академія силами всієї української православної молоді Місійної Округи в приміщенні Народнього Дому.

3:00 Спортові змагання.

До чисельної участи запрошуємо молодь і вірних Місійної Округи. Гостей радо вітаємо.

За управу Місійної Округи:

о. Прот. Юрій Туржанський — голова
о. Орест Олексій — секретар

Грецька Церква не визнає цивільного шлюбу

Священний Синод Грецької Православної Церкви вирішив, що жодні реформи права цивільного шлюбу не можуть змінити того факту, що „божественний і священний чинник" шлюбу виключає інтродукцію у Грецьке Православіє кожного шлюбу не освяченого Церквою.

Секретар Синоду, Архімандрит Хрістодулос Параскеваідіс сказав, що Священний Синод засудив цивільні шлюби, як „не важні" ще від 1908 р. Він стверднв, що цивільний шлюб: нищить красу традиції, робить розвід таким самим легким, як і шлюб, правдиву християнську мету подружжя ігнорується, через це, що Церкву ігнорується і вносить непорозуміння між партнерами, яку церемонію шлюбу вибрати.

Архімандрит в заключенні стверднв, що цивільний шлюб це відстається, не прогрес.

СВ. МІСІЯ В МУС ДЖО, САСКАЧЕВАН

Українська Православна Громада в Мус Джо, Саск. довго буде пам'ятати день 1-го березня, 1970 р. Заходами Йорктонської Місійної Округи в цей день відбулася в ній громаді Св. Місія із участю чотирьох священників: о. Андрій Тетеренко із Ваділи, о. М. Мороз із Ріджайни, о. Степан Семотюк із Шіго та о. Орест Гудима із Айтуни. Це вже третя Св. Місія із рядових місій котрі мають відбутися з кожній парафії в Місійній Окрузі Йорктон.

Св. Місія почалася о годині 5:00 по обіді Вечірнею, яку відслужили о. М. Мороз, о. С. Семотюк, та о. О. Гудима. Під час Вечірні євангелію відчитав о. О. Гудима, настоятель місцевої громади. Глибоко - повчальну проповідь на тему евангелії — в саме про Страшний Суд виголосив о. М. Мороз. Отець проповідник підкреслив важливість правдивого християнського життя і звернув увагу на великий духовний та моральний занепад, що поширюється заходами безбожного й матеріялістичного світу.

Після закінчення Вечірні всі зійшли до церковної залі, де відбувався спільна трапеза, яку приготовлно Жіноче Товариство. За цю щиру гостинність з боку громади та Жіночого Товариства, Місійна Округа висловлює щиру спасибі.

По закінченню вечері почалися місійні збори. В першу чергу голова Йорктонської Місійної Округи, о. Андрій Тетеренко, від імені Місійної Округи, подякував громаді Мус Джо, як і також отцеві настоятелеві за запрошення відбути Св. Місію в їхній громаді. У своєму привіті о. Андрій підкреслив, що цей рік є важним із двох аспектів: по перше це є Рік Української Православної Молоді в Канаді, по друге — цього року відбудеться Собор Української Греко Православної Церкви в Канаді. При цьому о. Тетеренко звернув увагу на тому, що ці місійні зустрічі є важливі тим, що вони дають загалові можливість пізнати свою відповідальність супроти нашої Церкви і народу.

Після своїх зауваг, о. Тетеренко пояснив, що адвокат Пилипов із Вінніпегу, котрий мав виголосити доповідь на тему „Підготова, до XIV-го Собору Церкви" не міг прибути через погану погоду. Доповідь на тему „Церква й Молодь" виголосив о. Степан Семотюк. У своїй доповіді, котра відповідає цього-річному святкуванню, о. Степан підкреслив велике завдання, що стоїть перед нашою молоддю, щодо Церкви та нашого народу. Розглядаючи різні проблеми нашої Церкви, о. Семотюк визначив, що майбутність нашої Церкви буде, д великої міри, залежити від числа священників та від їхньої праці.

По закінченню доповіді, господар місійних зборів, о. Андрій Тетеренко, покликав настоятеля місцевої громади, о. Ореста Гудиму до привіту. Отець Орест, у своєму привіті, подякував отцям і всім вірним, що так гарно зійшися на Св. Місію. Рівно ж у своїйому слові о. Орест Гудима підкреслив важливість прикладу батьків, щодо виховання молоді при громаді.

Дальше слідувала дискусія а якій брали участь і вірні. Св. Місія в Мус Джо напевно принесла багато користи вірним і скріпила розуміння завдання нашої Церкви перед українським народом.

Св. Місію вакінчено спільним відспіванням „Достойно".

Р. С. С.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" за березень 1970 р.

Ріджайна, Саск.: З похорону бл. п. Ірени Ветрик, пересл. п. Андрійчук	8 15.00
Довдов, Онт.: З пожертви по бл. п. прот. І. Пастухові, пересл. о. М. Дебрин	5.00
Тандер Бей, Онт.: З поховання дому о. М. Милосинського, пересл. о. П. Зайбельський	30.00
Камора, Саск.: З Уродин Лідки Поліщук, пересл. о. В. Бобчук	10.00
Віннінег, Ман.: З похорону бл. п. Стефана Мануляка, пожертва від дружини	25.00
Віннінег, Ман.: З похорону бл. п. Марії Тимжук, пожертва від мужа і сина	10.00
Бріггі, Онт.: З похорону бл. п. Анни Миколчук, переслала Ольга Горагінд	10.00
Ваділя, Саск.: З 50-літнього Ювілею п-ви Левків, пожертва від родини, пересл. М. Марцінів	6.00
Вернон, Б. К.: З похорону бл. п. Катіни Вишнячук, пересл. Р. Крепакевич	19.00
Сент Рімер, Ман.: З 50-літнього Ювілею о. і добр. Стратійчуків, пересл. Г. Д. Стратійчук	10.00
Ваділя, Саск.: З похорону бл. п. Прокопа Кіндрачука, пожертва від дружини, переслав о. І. Мельник	50.00
Свенгтун, Саск.: З похорону бл. п. Юрія Кіндрачука, пересл. о. Г. Ушак	9.00
Тандер Бей, Онт.: З похорону бл. п. Пилипа Гарасима, від дружини, пересл. о. П. Зайбельський	17.00
Ст. Катеринс, Онт. З похорону бл. п. Григорія Решітного, пересл. о. Ф. Легейнек	10.00
Лецком, Онт.: Пожертва Вишгородської Місійної Округи в пам'ять бл. п. о. Прот. І. Пастуха, пересл. о. М. Дебрин	10.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Петро Кмасюйка, Пайрконію, Саск.	63.00
А. Волчанський, Едмонтон, Алта.	2.00
Василь Кратюк, Вак Керон, Онт.	1.00
Н. Н., Монтреаль, Квеб.	.50
Марія Сазак, Прінсбіт, Саск.	2.00
М. Туров, Прінстон, Онт.	3.00
З похорону бл. п. Мик. Сумятицького, прислав о. Г. Ушак	4.00
З похорону бл. п. Марії Копит, прислав о. С. Зуяк	4.00
В пам'ять бл. п. о. І. Пастуха, прислав Віктор Павленко	4.00
З пооз. дому п-ва Коцюпорів, від бл. п. С. Слоян, прислав о. М. Богданчук	3.00
П. Семенець, Су Сейнт Марі, Онт	2.00
І. Пелехнок, Мелвіл, Ман.	1.00

ПОМЕР ВАСИЛЬ БОГОНОС

Дня 1 травня помер у Вінніпегу на 51 році життя Василь Богонос, відомий оптометрист у цьому місті, син Йосифа (вже покійний) і Марії Богоносів. Він народився в Кадворт у Саскачевані, де його батько вчителював. Незабаром після його народження батьки переїхали до Вінніпегу.

Василь закінчив студії в Колегії Оптометрії в Торонті в 1940 році і після закінчення студій відкрив канцелярію в Вінніпегу. Був членом Чоловічого Хору, яким дирнгував його старший брат Володимир. Співав також в хорі катедральної громади. Був членом Українського Народного Дому і професійного товариства оптометристів. Залишив у глибокому смутку дружину Марію з дому Циганевич, стареньку матір Марію, двох синів Василя і Йосифа, трьох братів — Володимира і Нестора в Вінніпегу, Івана в Едмонтоні і сестру Зеню в Вінніпегу.

Панахида відбулася 4 травня в катедрі Пресв. Трійці, а похорон 5 травня після похоронних відправ у катедрі Пресв. Трійці, які почалися о год. 9:30 ранку. Похоронено його на православному цвинтарі Глен Ідея. Похоронні чини довершив о. Володимир Саюзар, парох катедральної громади.

Бл. П. ЯРИНА ВОТРИК
Ріджайна, Саск.

В пятницю, дня 23 січня 1970 р., в місцевому шпиталі „Дженерал госпітал" по короткій недузі відійшла у вічність на 64-му році свого трудолюбивого життя, одна зі старших сестриць української греко - православної церкви „Зіслання св. Духа" в Рєджайні, Саск — Ярина Вотрик.

В 1952 р. Ярина осталась вдовою і так самітньо проживала, працюючи на своє утримання аж до смерти.

Покійна Ярина, залишила в смутку 5 братів :Андрія в Аркола, Саск., Петра в Стурджис, Саск., Василя в Йорктон, Саск, Миколу і Семьона в Тіодор, Саск.; 3 сестри: Дору в Рєджайні, Саск., Джін в Торонті, Онт. і Анну в Тіодор, Саск.

Ярина була працьовита і веселої вдачі, а на приятельських окозіях вона вміла втримати усіх в веселому настрої.

Беручи активну участь в місцевому громадському і церковному житті, вона найбільше любила свою українську православлену церкву, і довші роки була старшою сестрицею. Кожного року в Великодну Пятницю, Плащаниця, була удекорована усякими живими квітами і зеленою пшеницею. Кожної неділі чи свята свіжі квіти прикрашували престол і тетрапод, в чому їй помагали її подруги-сестриці. Ярина була просфорнею від 1963 р.

Похоронні відправи почалися, в неділю, дня 25 січня 1970 р., о год. 8 ввечорі; Панахида - Парастас в місцевій церкві Зіслання св. Духа. В понеділок, дня 26 січня ц. р., в тій же церкві Похоронну Службу Божу відправляли отці: кол. настоятель нашої парафії о. прот. С. Кіцюк(тепер настоятель Собору св. Покрови в м. Вінніпег) і місцевий настоятель о. Н. Мороз. Гзнбоку і змістовну проповідь виголосив о. прот. С. Кіцюк. Співали місцеві дяки — Петро Андрійчук і Василь Мудрий, помагали місцеві хористи. Присутніх на Службі Божій було 165 осіб. При останньому цілуванні, родина, приятелі, і парафіяни зложили на нев'янучий вінець $108.85. При співі „Вічная пам'ять" 24 рожі, одна за другою, її близькі приятелі склали на її домовину. Домовину несли шість мужчин. Прощальне слово над могилою сказала пані Анна Мудра. Гріб запечатав о. прот. С. Кіцюк. Похоронно Яринну на старому цвинтарі в Ріджайні біля її мужа Матвія, під одним надгробним пам'ятником.

Похоронний обід влаштувало Жіноче Т-во імени „Доньки України" в домівці Т-ва „Просвіта". Господарем був п. Іван Зенчишин. Під час обіду, на заклик п. І. Зенчишина присутні зложили на оголошення в українській пресі посмертної згадки — на „Український Голос" $19.00, на „Вісник" $15.00, „Промінь" $20.00, кліше 6.00 дол.; разом $60.00.

Промовляли: Від старших сестринь — найближча подруга покійної Яринн, почесна і Ківча сестрнця — пані Марія Андрійчук, від церковної громади — голова п. І. Хриптуй, від Жіночого Т-ва — пані Фікула, найстарший брат покійної п. Семьон Кузик, сестра Дора Лютек, і добр. Г. Кіцюк, найближча приятелька покійної, котра англійською мовою подякувала сусідам покійної за співчуття і поміч в критичний час. Поучне Пастирське слово сказав о. прот. С. Кіцюк, а кінцеве слово місцевий настоятель о. Н. Мороз.

Нехай Милостивий Господь прийме душу спочилої Яринн в свої оселі, де всі праведні спочивають!

Вічна Її Пам'ять!

П. Андрійчук.

Бл. п. МАРІЯ КОСТИШИН-МАЛЯНИК
Етелберт, Ман.

По короткій недузі померла 16 січня 1970 року, в домі своєї доньки Анни Савчук в Етелберт — Марія Костишин-Малянин.

Прийхала до Канади зі села Вовківці, борщівського повіту з Галичини. Пионерські часи переживала в околиці Україна, коло Етелберту. Була в роду Осадчуків, а замиж вийшла за Івана Костишина. Разом обоє перетворювали дикі, мочаристі степи на врожайні поля. Були та кож співзорцями громадського і церковного життя.

Муж покійної Іван довший час хворів і помер в досить молодому віці. Марія сама мусіла виховувати родину і вести господарство. Коли сили змеліли і здоров'я часом підупадало, перенеслася вона до місточка Етелберт і тут доживала віку. Тяжко перетерпіла смерть свого мужа і сина. Шукала потіхи і розради в молитві до Господа. Завжди належала до церкви і радо сповнявя обов'язки для неї. Точно приходила на Богослужения.

Зіставила по собі порожне місце, яке треба було зараз заповнити. Виховала і вивела в люди чотирьох синів і дві доньки. Два сини ще не женаті. Як добра мати, дбала про своїх дітей і тішилася ними. Син Федір є довголітним дяком у шістьох громадах Української Греко-Православної Церкви етелберт-ського парафій, а заразом її кількалітним старостою. Вітчима Марія Андрійчук, від церковної громади — голова п. І. Хриптуй, від Жіночого Т-ва — пані Фікула, найстарший брат покійної п. Семьон Кузик, сестра Дора Лютек, і добр. Г. Кіцюк, найближча приятелька покійної, котра англійською мовою подякувала сусідам покійної за співчуття і поміч в критичний час. Поучне Пастирське слово сказав о. прот. С. Кіцюк, а кінцеве слово місцевий настоятель о. Н. Мороз.

Нехай Милостивий Господь прийме душу спочилої Яринн в свої оселі, де всі праведні спочивають!

Вічна Її Пам'ять!

П. Андрійчук.

Бл. п. МАРІЯ КОСТИШИН-МАЛЯНИК
Етелберт, Ман.

По короткій недузі померла 16 січня 1970 року, в домі своєї доньки Анни Савчук в Етелберт — Марія Костишин-Малянин.

Прийхала до Канади зі села Вовківці, борщівського повіту з Галичини. Пионерські часи переживала в околиці Україна, коло Етелберту. Була в роду Осадчуків, а замиж вийшла за Івана Костишина. Разом обоє перетворювали дикі, мочаристі степи на врожайні поля. Були та кож співзорцями громадського і церковного життя.

Муж покійної Іван довший час хворів і помер в досить молодому віці. Марія сама мусіла виховувати родину і вести господарство. Коли сили змеліли і здоров'я часом підупадало, перенеслася вона до місточка Етелберт і тут доживала віку. Тяжко перетерпіла смерть свого мужа і сина. Шукала потіхи і розради в молитві до Господа. Завжди належала до церкви і радо сповнявя обов'язки для неї. Точно приходила на Богослужения.

Зіставила по собі порожне місце, яке треба було зараз заповнити. Виховала і вивела в люди чотирьох синів і дві доньки. Два сини ще не женаті. Як добра мати, дбала про своїх дітей і тішилася ними. Син Федір є довголітним дяком у шістьох громадах Української Греко-Православної Церкви етелберт-ського парафій, а заразом її кількалітним старостою. Вітчима

денню Стрільчуків у Давфинсі за їх услугу, жінкам за помічі і всім іншим за-поміч і участь у похороні та за зложення датків на нев'янучий вінок у пам'ять нашої мами.
Сини: Федорко, Дмитро, Степан і Євстахій Костишини.
Дочки: Анна Савчук і Катерина Мільчарик і дальша родина.

Бл. п. ГЕОРГІЙ ГУЦУЛ
Норт Бей, Онт.

В неділю, 26 жовтня 1969 року, упокоївся несподівано у шпиталі в Норт Бей — Георгій Гуцул. Народився Георгій в селі Микині над Дністром, повіт Заставна на Буковині, 29 жовтня 1905 року в родині Якова і Василини Гуцулів. Виростав в часі І-ої світової війни, а після війни, не хотячи опускати в румунському війську, в 1924 році разом зі своїми однокитайцями виїхав перший раз до Канади Заробив тут трохи грошей і в 1931 р. повернувся назад до рідного села, де й одружився з Катериною з року Бзова. В 1936 році знову виїхав до Канади, залишивши в селі дружину з маленькою донькою Лівією. Працював в копальні золота у Вавдор В 1945 році довідався, що померла його дружина. Одружився вдруге в Гановефово Порозселення в 1946 році. По якомусь часі вдалося йому спровадити до Канади (в 1955 р.) доньку Лівію зі сином Юрком. В останніх часах Георгій зайнявся готелярством. Був доброї і спокійної вдачі і тому на його похорони прибуло багато людей з близьких і дальших околиць, а домовину було вифито квіт-

Похоронно його на цвинтарі у Норт Бей 28 жовтня 1969 року.

Покійний замишив в глибокому смутку дружину Гевновефу, доньку Лівію з чоловіком, внучів — Юрка, Романа і Ірінка сестер — Марію, Софію Пароску, Анастасію Ганю (в рідному селі) та своїх сусідів-сельчан і приятелів. Усе мойно замишив (готівкі) дружині і доньці.

Нехай канадійська земля буде йому легкою.

Вічна Йому Пам'ять!

Е. Антонюк.

БЛ. П. МАРІЯ КОРПАЧ
Гласлин, Саск.

З великим смутком приймяли громадяни містечка Гласлин і околиці вістку про смерть найстаршої піонерки нашої громади — Марії Корпач, яка впокоїлася в неділю, 9 листопада 1969 р., на 91-ому році життя.

Марія народилася 1879 р. в селі Обліїв, повіт Камянка Струмілова в Західній Україні, в родині Павла Гринини і Марії Крук. В році 1903 вийшла заміж за Миколу Корпача, який вийхав в Канаду 1907 р., а через два роки приїхала й Марія вже з-малою донечкою Евгенією. Вони жили один рік в околиці Гудів, а тоді уся родина переїхала на постійне перебування в околицю Гласлин. Господь поблягословив їх великою родиною; було в них 12 дітей, але троє з них: Леон, Марія і Оля померли ще малими, син Антін загинув як зояк Канади на війні в Европі, а донька померла з році 1962. Залишилися в живих семеро дітей: Анна Голубіцька в Едмонтоні, Гекя Макутра в Торонті, Катерина Бицкал з Торонті, Михайлина Пилат в Гласлин, Юлія Гаврилів у Биггер, Роман в Торонті і Ярослав з Норт Бетлфорд. Дідалася Марія 26 внуків, 39 правнуків і 2 праправнуки.

Після 36-річного фармерування Марія і муж Микола переїхали з фарми до місточка Гласлин на відпочинок, щоби в кращих міських виголах доживати старості. А коли сили їх підупали, вони в 1961 році переїхали до Норт Бетелфорд. Два роки тому муж Марії, Микола, упокоївся. Втрату мужа сильно відчула Марія. Відчувала також, тугу за людьми-приятелями з піонерських часів, тож останнього літа переїхала жити до доньки Михайлини і зятя Василя Пилатів, в Гласлин. Коли стан її здоров'я погіршився, Марія сповідалась і запричастилась Св. Тайнств, а в неділю, 9 листопада, упокоїлася

скуговуємо.

Багато дорогої праці, багато пожертв і свого часу вклали Корнич і в розбудову громадсько-церковного життя парафії в Гаґерсвіл.

Похорон бл. п. Марії відбувся в четвер, 13 листопада. По Похороні відбувся поминальний обід в залі під церквою, на який родина запросила всіх учасників похорону. По обіді родина склала від себе пожертви в пам'ять своєї мами на добрі цілі! І так на місцеву церкву зложили: $50.00 — Ярослав Корнич, $20.00 — Роман Корнич, $10.00 — Якім Корнич, $10.00 — $10.00 — Елісавета Олійо, $5.00 — Юлія Гаврилів, $5.00 — Анна Голубіцька, $5.00 — Мирон Голубіцький, $5.00 — Евгенія Макутра і $5.00 — Михайлина Пилат; на „Український Голос" — $10.00 — п. Ярослав Корнич, на „Просвіту" зложили: $5.00 — Ярослав Корнич, $5.00 — Анна Голубіцька, $5.00 — Макутра Евгенія, $5.00 — Михайлина Пилат; на „Вісник" зложили: $10.00 — Ярослав Корнич.

На похороні дякував п. Микола Сазчин.

Щира подяка всім жертводавцям за пожертви на невичинчий вінок.

Хай Господь уміститъ душу покійної Марії у Своїх Небесних Оселях.

Вічна Їй Пам'ять!

о. С. Зузак

Бл. п. ҐАВРИЛО ҐАРАСИМ

Тандер Бей, Онт.

Дня 11 лютого 1970 р. після короткої недуги, прийнявши Св. Тайни Сповіді і Причастя, упокоївся Ґаврило Ґарасим, член української православної громади св. Володимира Великого в Тандер Бей, Онтаріо.

Ґаврило Ґарасим народився 1891 р. в селі Городниці, повіт Городенка в західній Україні, а до Канади прибув 17-літнім юнаком у 1908 р., і зупинившись в Форт Вільям, Онт., працював у залізничній компанії СНР.

Року 1914 Ґаврило одружився з Анастазією з дому Козла. Впродовж 12 років компанія переносила його в різні місцевості провінції Онтаріо, а в 1926 р. перенесено його в Сенділенде, Ман., де й прожили 31 років. Ґаврило пропрацював у залізничній компанії СНР 42 роки. Подружжя Ґарасимів виховали 4 дітей: Ярославу — доньку, синів — Мирослава, Олеґа і Богдана та одну прибрану доньку Михайлину. Року 1956 Ґаврило пішов на заслужений відпочинок і переїхав із Сенділенде, Ман. до Атікокан, Онт., а 1958 році переїхали з Атікокан до Форт Вільям, Онт., де й прожив до закінчення свого життя. Прожили разом із дружиною Анастазією 56 років подружнього життя.

У 1964 р. діти відзначили 50-літній ювілей подружжя своїх батьків. Родину Ґарасимів зустріло велике горе; в 1968 р. втратили свою дорогу доньку-одиначку Ярославу. Її відхід у вічність сильно відбився на здоров'ї батьків.

Мама безперестанку оплакує свою одиноку доньку, на яку покладала всі свої надії. Ґаврило, прожривши 79 років, 11-го лютого відійшов у вічність. Дружина Анастазія втратила мужа, сини батька, онуки дідуся, а громада св. Володимира Великого в Тандер Бей примірного члена, а видавництва „Українського Голосу" і „Вісника" свого постійного передплатника.

Дружина покійного Ґаврила пожертвувала $17.00 на „Український Голос", а також $17.00 на „Вісник". Родині бл. п. Ґаврила висловлюю сердечні співчуття з приводу смерти їх мужа, батька й дідуся, а душу покійного Ґаврила нехай Всемилостивий Господь прийме у Себе — там, де вже немає ні болю, ні журби, ні скорботи, але життя вічне.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. КАЛИНА ВИННИЧУК

Вернон, Б. К.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 10 січня 1970 р., по короткій недузі в місцевій лікарні померла бл. п. Калина Винничук, членкиня Укр. Греко-Прав. Церкви в Верноні Б. К., щира і добра працівниця, горда українка.

Народилася 14 вересня 1909 р. в околиці Андрю, Альта в родині Трицька й Анни Воробець. Одружилася 9 серпня 1930 р. з Василем Винничуком, і в тій самій околиці господарили аж до 1948 року коли то перебралися до кращого клімату — до Верноні Б. К. Тут відразу стала членкиня православної громади, а Калина, крім того, стала членкинею Жіночого Товариства. Якраз тоді розпочато будову храму і тому що Калина щиро любила Церкву вона відразу для неї працювала. Рівно ж любила і цінила збереження української культури. Зорганізувала групу хлопців і дівчат навчала їх танців, вишивання, писання писанок і т. ін. Ще досі вигравці трофеї і відзнаки пригадують її працю. Рівно ж залишилися її учні, які дальше продовжують її цінну працю.

1956 року з Верноном переїбралися до Вестмінстер Б. К., де працювала при православній церкві в Вакей. Судилося в 1958 р. вновь повернутися до Верноп, де жила аж до смерті.

Бл. п. Калина Винничук була 8 років головою Жіночого Товариства в Верноп, 5 років — заступницею голови, належала до різних Зарядів, до Народнього Дому, де щиро працювала. Крім того брала активну участь в таких організаціях, як: Червоний Хрест, Юбайлее Анів, Кенсер Фонд і т. д.

Бл. п. Калина Винничук була примірною дружиною і матір'ю. Залишила у глибокому смутку мужа Василя і 5 дітей. Дочки: Марися Мекіндо, Леся Мекдональд і Ангела Бенет; сини: Василь (не жонатий) в Саскачевані при РСМП і Ґриць в Верноп. Залишила сестру Катрусю Лазаренко і Елену Ростанюк в Едмонтоні, брата Митря в Андрю і багато ближчої, і дальшої родини та приятелів.

В середу вечером о. Рибалка відслужив Панахиду в Похоронім заведенні „Верноп Фюнерал Гоме", що було переповнене рідними і знайомими.

На другий день, о годині 9-тій рапку в Укр. Греко-Прав. церкві Пресв. Богородиці в Верноп о. Рибалка відслужив Божественну Літургію і Чин Похорону та виголосив прощальну проповідь.

Підчас Останнього цілування присутні зложили на Нев'янучий вінець із зложеної суми по $15.00 пожертвовано на фонд „Вісника" і „Українського Голосу" а $10.00 на вироблення кліще. Решту грошей віддано на потреби місцевої церкви.

По похороні в Українському Народньому Домі ім. Т. Шевченка відбувся Поминальний обід, приготований членкинями Жіночого Товариства в Верноп, до якого бл. п. Калина належала.

Нехай же Милосердний Господь приймс душу покійної Калини в Оселі Свої Святі, а Канадійська земля нехай її буде легкою.

Вічна Їй Пам'ять.

Роман Крипкевич

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА

КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕҐУ

від понеділка 6 липня

до п'ятниці 7 серпня 1970 року

На Курси приймаються хлопців і дівчат, які покінчили щонайменше 8-му клясу (ґрейд) публичної школи.

І. ПРОҐРАМА НАВЧАННЯ:

Українська мова:
1. Вступний курс для тих, які не готові вступити в 9 клясу.
2. Кредитовані курси 9, 10, 11 і 12 клясів.

Історія Українців Канади:
а) Поселення українців у Канаді.
б) Історія Української Церкви.
в) Організаційні рухи, Комітет Українців Канади.
ґ) Українські Інститути, Колеґія.

Історія України:
1. Нарис історії України.
2. Історія України І

Географія України

Рідна Історія

Драма й красномовство

Хоральний спів

Ґуртовий народний і церковний спів.

Вишивки, писання писанок.

Народні традиції й святоші.

Народні танці.

Курсанти будуть поділені на окремі кляси або ґрупи відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. п.

Манітобська Екзекутива Союзу Українок Канади дає кожного року дві нагороди по $25.00 кожна — для студента й студентки — за добрий поступ у науці.

ІІ. ОПЛАТИ:

(а) Реєстрація	$ 5.00
(б) За кімнату, харчі за цілий курс	$115.00
(в) Асекурація проти нещасливого випадку	$ 1.00
(ґ) Застава за ключ	$ 1.00
(д) Наука	$ 40.00
Разом	$162.00

Студенти Літніх Курсів, що мешкають в резиденції Колеґії, є під безпосередніх і постійним наглядом і опікою управи Курсів. Це відноситься також до днів суботніх і недільних, тому в ці дні студенти не можуть виїжджати додому, вні перебувати в котсєї у місті, хіба що їх родичі матерей уділять це з управою Курсів. Але і в цьому випадкові відхідини ограничені тільки до двох разів у протягу Курсів.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG

University of Manitoba

WINNIPEG 19, MANITOBA

БЛ. П. МИКОЛА СУЛЯТИЦЬКИЙ

Саскатун, Сасґ.

У вівторок 16-го грудня в наслідок тяжкої недуги й операції раптово відійшов на вічний спочинок один з активних членів Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні Бл. П. Микола Суляшицький на 69-му році життя.

Микола народився у Гефорд, Саск., де й прожив свої молоді роки. Від 1941 року, разом з дружиною Розалією, проживали в різних околицях Саскачевану з того 12 років у Вишарт, а 5 років у Фовм Лейк. Останні 6 років родина Суляшицьких замешкує в Саскатуні.

Покійний завжди був активним членом Української Православної Церкви, а його дружина крім того бере активну ролю в пряці Союзу Українок Канади. Його щира товариська вдача, прихильність до людей і жертвенність були найкращими якостями за його життя. З багатьох околиць Саскачевану прибули приятелі й знайомі віддати йому останню прислугу в день похорону.

У четвер вечером була відправлена Панахида з похоронім заведенні, а в п'ятницю 19-го грудня, при переповненому храмі Катедри, о. Ґригорій Удод відслужив Чин Похорону з Земноклінною Службою Божою при чому теплими словами попрощав Покійного від родини і всіх присутніх його друзів.

Після похорону в час поминального обіду, на якому Настоятель присутні склали на Нев'янучий Вінок Покійному з чого призначено 6.00 на кліще, а 4.00 на наш церковний орган „Вісник", а решту на Місійну Радіопередачу Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні.

В глибокому смутку покійний Микола залишив дружину Розалію, доньку Надію і сина Михайла, а також сестру Анну (Вережак) і брата Василя.

Нехай Милосердний Господь приймс душу покійної Калини в Оселі Свої Святі, а Канадійська земля нехай її буде легкою.

Вічна Їй Пам'ять.

Присутній.

ПОДЯКА

Оцим складаю сердечну подяку отцям настоятелям Катедри Св. Івана, протоієреям О. Хом'якові і Д. Лучакові і прот. Г. Василіву та всім тим, що мене відвідували в лікарні, де я перебув тяжку операцію в липні 1969 року.

Нехай Милосердний Господь нагородить Вас сторицею!

Андрей Волчинський

Виправка. В дописі про бл. п. Стефана Манулика було подано, що п-во Петро Мишка пожертвували $10.00, мало бути $15.00.

БЛ. П. АННА МАКОВЧИК

Ґвінтбі, Онт.

В неділю, 8-го лютого 1970 р., у шпиталі „Ейджекс — Пікерінґ" несподівано по короткій недузі упокоїлась в Бозі боголюбна й трудолюбива Анна Маковчик, прожившн 76 років.

Анна Маковчик народилася в березні 1893 р. в селі Головпшуки, на Полісі в Україні в подружній сім'ї Степана й Елени Бобець. В 1913 р. Анна вийшла заміж за Йосифа Маковчика з село Пересудовичи, в тій самій місцевості. По 15-ти роках Анна з мужем і родинною закупили хутір у Людвінові, недалеко міста Дорогичин, Брестської обл., де і прожили щасливо до 1944 р.

По розділі Польщі 1939 р. ця частина земель, де замешкала Анна з родинною знайшлася під Советською окупацією до 1941 р., де пізніше територія була окупована німцями біля трьох років. Воєнна заверюха примусила Анну з родинною покинути рідне середовище та виїхати до Німеччини, де прийшлося переживати ріжні труднощі. В 1949 році Анна з мужем прибула до Канади, до Катаракви, біля Кінгстон, Онтеріо. Опісля оселяться ні фармі у Ґвінбі, недалеко Ошави, Онт., де Анна і проживала до кінця свого життя.

Була людиною високих ідеалів, дуже доброго характеру, могла послужити своїм примірним життям для других, глибоко вірувала в Бога і Християнську науку. Вона одушевлено хоронила цілющу ікону Божої Матері з вірою що з ім'ям Божим на устах ікона спасла її і цілу родину підчас воєнних розрухів другої світової війни. Вірна дружина свого мужа, вона з посвятою і віддапістю дбала про належне виховання своїх дітей, щоб виросли з них добрі й достойні цінності людини: любов, віру, пошану.

Анна з душевною насолодою вчащала до церкви, цікавилася громадським життям справами та щиро помагала, по своїй змозі, у добрих ділах. Вона складала жертви на підтримку декількох православних церковних побликчих околицях. Научала внуків ніколи не забувати і дяні передавати свою рідну українську мову де б вони не жили. Анна з мужем були довголітніми членами Української Греко Православної Церкви св. Івана, Ошава.

У 1963 р. діти Анни улаштували почесний 50-ти літній Ювілей своїм заслуженим батькам. Анна любила свою прибрану батьківщину; ревно працювала і трудилася ціле своє терписте життя.

Похоронні відправи почалися Панахидою у вівторок вечером 10-го лютого у похоронному заведенні, а в середу 11-го лютого була відправлена Заупокійна Служба Божа в Українській Греко-Православній Церкві Св. Івана, Ошава в участю о. пароха Ростислава Панченка. Чотири внуки прислужилися при домовині а то е: Михайло Шульга, Юрій Горегляд, Петро Маковчик, та Степан Шульга.

З великою жалобою вірні та друзі прийшли віддати останню честь покійній та провожали її на місце вічного спочинку. Тіло покійної похоронено на Православному цвинтарі Св. Марії в Ошаві.

У невимовнім жалю і смутку покійне Анна залишила свого улюбленого мужа Йосифа, сина Леона, три дочки: Антоніну (Лайтер), Марію (Шульга), Ольгу (Горегляд), а так же невістку Марію, три зяті: Івана, Василя, Івана, 8 внуків та дальшу родину.

Нехай Милосердний Господь Бог потішить звсмученну родину, а покійній Анні подасть Царство Небесне.

Вічна Їй пам'ять!

На помпнальному обіді, на закпнк п. В. Григоренка, переведено збірку на Нев'янучий Вінок з чого призначено $10, на „Фонд Вісника" і $10. на пресовий фонд „Українського Голосу".

Щире спасибі усім жертводавцям, а покійній Анні Царство Небесне та пам'ять з роду в рід.

О. Г.

Бл. п. ЮРІЙ КІНДРАЧУК

Саскатун, Саск.

У вівторок, 18 листопада, по довгій недузі відійшов у вічність Юрій Кіндрачук, один з видатніших членів нашої Церкви і українського громадського життя в Канаді.

Народився Юрій в Городенці, Зах. Україна і 8-річним хлопцем прибув з батьками до Канади, де й прожив 31 років. Ґаврило пропрацював у залізничній компанії СНР 42 роки. Подружжя Ґарасимів виховали 4 дітей: Ярославу — доньку, синів — Мирослава, Олеґа і Богдана та одну прибрану доньку Михайлину. Року 1956 Ґаврило пішов на заслужений відпочинок і переїхав із Сенділенде, Ман. до Атікокан, Онт., а 1958 році переїхали з Атікокан до Форт Вільям, Онт., де й прожив до закінчення свого життя. Прожили разом із дружиною Анастазією 56 років подружнього життя.

НАБУВАЙТЕ КНИЖКИ!

Кожний Українець повинен перечитати слідуючі дуже важні книжки:

НАША ЛІТЕРАТУРНА МОВА — Митр. Іларіон.
(Як писати і говорити по-літературному).

Част. І $4.00

Част. ІІ 4.00

ВІД ЄРУСАЛИМУ ПОЧИНАЮЧИ — Архиєп. Андрей (Православіє, Римо-Католицтво, Протестантство)

в Укр. і Англ. мовах 2.00

ЯК ВИХОВУВАТИ НАШИХ ДІТЕЙ — Проф. Ів. Гончаренко ..... .75

БҐОСЛУЖБОВІ КНИЖКИ

АПОСТОЛ — на всі неділі і свята цілого року — 232 стор. Оправлений. Ціна $5.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній шкіряній оправі, золотими тисками. Ціна 8.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в чорній оправі. Ціна 3.50

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій шкіряній оправі — волочений. — Ціна 11.00

МОЛИТОВНИК — Добрий Пастир, в білій полотняній оправі. Ціна 7.25

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній чорній оправі. Ціна 1.25

МОЛИТОВНИК — Приятель Дітей, в полотняній білій оправі. Ціна 1.50

ОКТОІХ — або Восьмигласник — видання УГПЦК — 194 стор. Ціна 5.00

СЛУЖБА НА П'ЯТДЕСЯТНИЦЮ або ДЕНЬ СВ. ТРОЇЦІ (Зелені Свята) 24 стор. Ціна ..... .60

ЧИН ПОХОРОНУ СВЯЩЕНИКА. Ціна 1.00

Просимо замовляти в:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. Johns Ave. — Winnipeg 4, Man. Canada

камень-до Канади. У Гефорді провів свої молоді літа, там же закінчив початкову і вищу школи. Старші класи „гайскул" закінчив у Саскатулі, будучи одночасно учнем Інституту ім. Петра Могили. Після цього закінчив Учительську Семінарію в

Мус Джо і учителював в різних місцевостях Саскачевану. У 1928 р. Юрій одружився у Гефорді в панною Параскевією Токарик і після цього родина Кіндрачуків проживала у Ровз Валей два роки, 12 років у Тарнополі, а 22 роки в Елов Крік. Від 1964 року п-во Кіндрачуки проживали в Саскатулі, де Юрій тяжко захворів у 1967 р. і вже не повернувся до здоров'я.

Юрій був всюди, де проживав, активним членом нашої св. Церкви, одним зі щирих працівників на культурно-освітній ниві, ревно працював для Інституту ім. Петра Могили, а також був активним працівником у своїй професійній організації — федерації учителів Саскачевану.

Похоронні відправи почалися в середу, 19 листопада, Панахидою в похоронніх заведенні, а в четвер, 20 листопада, в катедрі преса. Тройці був відслужений Чин Похорону з Заупокійною Службою Божою. Похоронні відправи відслужив настоятель катедри, о. Григорій Уздох. По сля похорону відбувся спільний поминальний обід в авдиторії катедри, де присутні теплими словами згадували покійного та висловлювали свої співчуття осиротілій дружині, дітям і внукам.

В глибокому смутку покійний Юрій залишив свою вірну дружину Параскевію, сина — д-ра Богдана Кіндрачука з Едмонтону, двох донюок — Ірину з Канори та Одарку з Реджайни, 11 внуків, двох братів — Василя й Івана та сестру Параскевію.

Нехай Милосердний Господь пошле вічний спокій цьому труженику на ниві Божій і народній і сотворить йому Вічную Пам'ять!

На похоронні родина пожертвувала на українську пресу $15.00, з чого $10.00 на „Вісник", а $5.00 на „Український Голос".

Присутній.

Порядок Богослужень

МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ 1970 Р.

17. Неділя Розслабленого — Трансона, Брендон, Танділ, Дуфорест.
24. Неділя Самарянки — Трансона, Селкірк, Ледаєн.
31. Неділя Сліпородженого — Трансона, Говор, Подварфіда, Брендон.

Парафіяльні Заряди і Священики Пів-Вінніпегу і Околиць.
Настоятель Пів-Вінніпегського Округу: о. Д. Трубин — тел. 582-2295 або 582-2264
І Священик: Митроф. Протоєрей Франко Керницький — тел. 586-2914
Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОЛОНЮКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Гайберт Гайвіс
24. Неділя — Дрифтінг Ривер
31. Неділя — Беннер
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-2284

о. В. ВОЙЧУКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя Розслабленого — Вердансе. Успенська 3 год. по обід.
24. Неділя Самарянки — Камсор — Проводи.
31. Неділя Сліпородженого — Беннер — Проводи.
Address: Box 486, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА
17. Нед. — Толстой 10-год.
17. Нед. — Вайте 3-год.
23. Суб. — Сірко 10-год.
24. Нед. — Гарденетон 10-год. .
24. Нед. — Арбейн (Са. П.) — 3-год.
31. Нед. — Вайте 10-год.
Box 151 — VITA, Man.
Tel. 3-8845.

о. Л. ДЯЧИНІН
ТРАВЕНЬ
17. Неділя. Проводи — Гвен Елео
17. Неділя. Проводи о 4 год. по пол. Ок.
24. Неділя. Проводи — Мемфіс
24. Неділя. Проводи о 3 год. — Оамбурн.
31. Неділя Свято — Рік Української Православної Молоді відбудеться в Оамбурн.
Вся молодь Округи Оамбурн зобов'язана взяти участь в цьому прекрасному як Богослужений. Рамена усіх Громадян Округи щиро запрошуються прибути на це свято.
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 294-8890

о. І. Г. ГИКАВОГО
ТРАВЕНЬ
17 Неділя — Порт Альфред.
24. Неділя — Ванкувер.
24. Неділя — Чиливек 3 г. по пол. Обіднім.
31. Неділя — Арсек.
7966 — 11th Ave. Tel.: 521-6880
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕЛЯ
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Лашенбін; Проводи по Відправі; Кронстенд Проводи о год. 3 по обід.
24. Неділя — Сарепа; Проводи по Відправі; Бойл Проводи 4 год.
31. Неділя — Вовцерне Ривер; Проводи по Відправі.
Address: Box 317 Lac La Biche
Telephone 623-4253

о. ОРЕСТА ГУДИМА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя Розслаб. — Мус Джо
24. Неділя Самар. — Гутра
31. Неділя Сліпород. — Гоббердж.
Address: Box 140 Ituna, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Проводи — Геффорд.
17. Неділя — год. 7:30 — Вечірня — Вітнон
24. Неділя — Проводи — Крайдор
24. Неділя, год. 3:30 Проводи — Вілкін
31. Неділя — Проводи — Мейоо Лейк
31. Неділя — год. 3:00 Проводи на Гробах — Ганлейк.
Address: 979-185 St. North Battleford, Sask.
Ph. 445-3566

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ТРАВЕНЬ
17. Неділя про Розслабленого 10-та рання Сл. Божа та Проводи — Кайзерлі.
17. 3-тя по обіді Обіднина та Проводи — Дуван.
24. Неділя про Самарянку 10-та рання Сл. Божа та Проводи — Ярослав.
24. 3-тя по обіді Обіднина та Проводи — Моралдорп.
31. Неділя 10 рання Служба Божа та Проводи — Моралдорп.
31. 3.30 по обіді Обіднина та Проводи — Кінг.
Address: Box 304, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя Розслабленого — Оак
24. Неділя Самарянки — Самсет
31. Неділя Сліпонародженого — Прінсбіт.
Address: 96 Leddy Cres. Sherbrooke, Sask.
Ph.: 874-5082.

о. ІВАНА ЮЛЯЦА
ТРАВЕНЬ
17 Неділя — Ерфінгтон. Проводів.
24. Неділя — Торгінн. Проводів.
Квобург, обід год. 2.30 по полудні.
31. Неділя — Реквотер. Проводів.
Федора, обід год. 2.30 по полудні.
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Tel. 723-5225.

о. В. КОКОРУДЗА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Брусетт
24. Неділя — Кінгет
31. Неділя — Нипавін
Box 420
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4867

о. В. ЛАКУСТИ
ТРАВЕНЬ
17. Неділя Розслабленого (проводи) — Де Па
17. Неділя — Вечірня — Фліп Фасон
24. Неділя Самарянки — Томсон
31. Неділя Сліпородженого — Фліп Фасон
66 Hill Str. Flin Flon, Man.
Ph. 687-4585

о. І. МЕЛЬНИКА
ТРАВЕНЬ
17 Неділя. Проводи — Свіжа Криж.
24. Неділя. Проводи — Ст. Джуліан.
31. Неділя. Проводи — Вевей.
Address: Box 4, Wadaw, Sask.
Tel. 338-4822.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Свіжа Лейк, проводи
17. Неділя — Вевей, 3. год по полудні вечірня і проводи
24. Неділя Дамейт, проводи
24. Неділя — Сарепа, 3. год. по полудні вечірня і проводи
31. Неділя — Едвенс, проводи.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Telefon 656-7765.

о. М. ОЛЕСІЙКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Принц Альберт
17. Неділя. Обіднина о год. 1.30 по обіді з ПРОВОДИ — Самбурн
24. Неділя. ПРОВОДИ — Госкварн
31. Неділя — Макаюен
REV. M. S. OLEMIUK
209 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2205

о. ОРЕСТА ОЛЕКШИ
Rev. Orest Oleksiy
Box 327
Willingdon, Alta.
Tel. 367-2322.

о. ЯРОСЛАВА КУКА
P. O. Box 888
Hanover, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя про Розслабленого — Макват — Храм — Проводи.
17. Неділя — Мерідель — Проводи о год. 4.00 по полудні.
24. Неділя про Самарянку — Робкін — Проводи.
24. Неділя — Грекдейл — о годині 4:00 по полудні — Проводи.
31. Неділя про Сліпородженого — Роска — Проводи.
31. Неділя — Левард — Проводи о год. 3:00 по полудні.
9. Субота — Ровел — Служба Божа за здоров'я Георгія й Катерини Пух.
Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 104, Rokin, Manitoba.
Tel. 967-4864.

о. О. СОРОЧУКА
ТРАВЕНЬ
Неділя 17-го Проводи — Санді Ровер
Неділя 17-го Проводи 3.30 год. Гафорд.
Неділя 24-го Проводи — Гаскейн.
Неділя 24-го Проводи, 4 год. — Бег Медов.
Неділя 31-го Проводи — Еди Пойнт.
Неділя 31-го 3 год. Проводи — Лейк Еліза.
Rev. O. Sorochuk
Box 748,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-3286

о. ІВАНА СТУСА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Проводи, Вестлок.
24. Неділя — Проводи, Вайлдвуд.
31. Неділя — Сангудо.
Адреса: о. Іван СТУС
11826 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-4788

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Вавел Ривер (Проводи)
24. Неділя — Дамфрі
Увага: 24 травня провідна святкує Рік Української Православної Молоді. Просимо до масової участи.
31. Неділя — Оамбор, — парох Дмитрієвської Парафії бере участь у святковій Розі Молоді в Оамбурн.
610 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
Tel. 754-8281
Box 1318
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Рідкрітт
24. Неділя. Проводи — Торгінн
31. Неділя. Проводи — Рейн.
REV. N. STETSENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 782-2760

о. С. СЕМОТЮКА
ТРАВЕНЬ
17 Неділя Розслабленого — Ешвер
24 Неділя Самарянки — Тінор (за рікою)
31 Неділя Сліпородженого — Пономарі — Хрещ.
Address: Skaho, Sask. Box 88.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЮКА
Box, 488 — Tel. 352-2149
Wadgell, Sask.

о. А. ХРУСТАВКИ
ТРАВЕНЬ
17. Неділя — Аррат — 10 год. рано
17. Неділя — Стерджесс — 8 год. — Вечірня
24. Неділя — Кобург — 10 год. рано
24. Неділя — Нормей — Одеяна — 2:30 год. п. п.
31. Неділя — Мейфервіл — 10 год. рано
Address: Box 111, Hyas, Sask. Tel. 336-2.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЧЕРВНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., JUNE 1, 1970. ЧИСЛО (2125) 11

ПРОГОЛОШЕННЯ ЧОТИРНАДЦЯТОГО СОБОРУ

УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Цим повідомляється всіх заінтересованих, що згідно з рішенням Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді на її нарадах 28 - 30 листопада 1969 р. та за благословенням Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, Митрополита Вінніпегу й всієї Канади, — звичайний Чотирнадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться в четвер, п'ятницю, суботу і неділю, 30 і 31 липня та 1 і 2 серпня 1970 року.

Наради Собору відбудуться в залі „СКАРІВЮ БАЛРУМ", готель Маріборо, 331 Смит стріт, на розі Смит стріт і Елис Евеню в Вінніпезі.

ПРОГРАМА

СЕРЕДА 29 ЛИПНЯ:

Початок реєстрації Духовенства, делегатів і гостей в авдиторії Катедри Преса. Троїці, 1175 Мейн Стріт у Вінніпезі, — година 7:30 вечора.

ЧЕТВЕР 30 ЛИПНЯ:

I. **Початок Собору:**
1. Початок Собору Божественною Літургією у Катедрі Преса. Троїці в Вінніпезі, під проводом Преосвященного Єпископа БОРИСА, о годині 8:00 ранку;
2. Продовження реєстрації в залі дінь Собору — Свайв'ю Балрум, готель Маріборо, о годині 9:30ранку;

II. **Відкриття Дінь Собору:**
1. Відкриття дінь Собору — Заступник Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона, Високопреосвященніший Владика Архиепископ МИХАЇЛ, о годині 10:00 ранку.
2. Обрання Президії Собору:
   (а) Шість председників — 3 з Духовенства і 3 з мирян;
   (б) Чотири секретарі — 2 з Духовенства і 2 з мирян;
   (в) Затвердження Реєстраційної Комісії;
   (г) Обрання Комісій Собору:
   — Верифікаційної
   — Резолюційної
   — Розметової
   — Номінаційної
   — Пресової.
3. Звітування:
   (а) Заступник Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА — Високопреосвященніший Владика Архиепископ МИХАЇЛ;
   (б) Голова Президії Консисторії — Митрофорний Протоєрей о. Франко Керницький;
   (в) Контрольна Комісія;
   (г) Принципал Колегії Св. Андрея — проф. Лука Томащук;
   (ґ) Дослідно-студійна Комісія — Достойний Суддя Іван Соломон.
4. Дискусія над звітами.

Від години 12:00 до години 2:00 — перерва на обід.

5. Продовження звітування в Скайв'ю Балрумі, початок о годі 2:00:
   (а) Статутова Комісія — Суддя Іван Соломон;
   (б) Рада Української Школи — пані Наталія Когуська;
   (в) Редакція „Вісника" — Свящ. Степан Ярмусь.

III. **Поділ Собору на Комісії:**

Пояснення процедури дискусій групами предложених питань:
1. (а) Бюджет Української Греко-Православної Церкви в Канаді;
   (б) Нова бюджетна система;
   (в) Оплачування Духовенства через Консисторію;
   (г) Мінімальна платня для Священників;
   (ґ) Фінансова допомога на покриття переміщення Священників.
2. Централізація малих громад.
3. Вербування кандидатів у Духовенство.

(Продовження на 2 стор.)

З ДРУЖБИ РИМ - МОСКВА

Тайні переговори кардинала Сліпого з митр. Нікодимом

Як подає „Український Голос" за 20 травня ц. р., уніятське Українське Пресове Бюро, шляхом оприлюднення повідомлень італійської преси, подає інформації, що перебуваючий у Римі в жовтні 1969 р. митрополит Нікодим Ротов побував, між іншим, і в кардинала Йосипа Сліпого та мав з ним тайні переговори. Зустріч Сліпого з советським митрополитом береглася в тайні більше півроку, і щойно тепер-відомості про неї подала італійська преса. Уніятське Українське Пресове Бюро в Римі раніше цієї зустрічі не згадувало; коли ж тепер її оголосила італійська преса, то щойно тепер відізвалося й УПБ, заявляючи, що то була тільки „куртуазійна візита". Але УПБ, з своєю канцелярією в Римі, ніколи не згадує зустрічей кардинала Сліпого з советськими достойниками. Не інформувало воно українського суспільства, між іншим, і про слідуюче:

І. СВЯТКУВАННЯ СЛІПИМ ЖОВТНЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

У жовтні 1963 р. митрополит Йосип Сліпий брав участь у відзначенні советською амбасадою в Римі Жовтневої комуністичної революції. Тоді він на інтерв'ю з західніми журналістами заявив, що має намір повернутися в СССР. Уже тоді комуністи раділи, що Й. Сліпий „перекреслив ті надії, які на нього покладало католицьке середовище укра-

(Закінчення на 2 стор.)

Преважлива згода православно-католицьких богословських комісій

СПІЛЬНЕ ПРАВОСЛАВНО-КАТОЛИЦЬКЕ СВЯЩЕННОДІЙСТВО НЕДОПУСТИМЕ

Нижче друкуємо повний текст спільної заяви Комісій православних богословів, яка працювала з доручення Постійної Конференції Православних „Канончник" Єпископів й Екуменічної Комісії Католицьких Єпископів, які у Ворчестер, Массачусетс, США, 13 грудня 1969 р. видали слідуючу спільну й анонімно апробовану заяву:

„Ми, члени Православно-Католицької Консультації, зустрічалися й дискутували наше розуміння Святої Євхаристії. Після діялогу, основаного на окремо опрацьованих документах, — ми стверджуємо наше чудове погодження відносно слідуючого:

„1. Свята Євхаристія є пригадкою

(Продовження на стор. 3-ій)

ПРОГРАМА ЧОТИРИАДЦЯТОГО СОБОРУ

(Продовження з 1 стор.)

4. Створення нових відділів при Консисторії:
   (а) Місійний Відділ
   (б) Відділ для Молоді.
5. Поширення органу Церкви „Вісника".
6. Приміщення на канцелярії Консисторії.
7. Опіка над цвинтарями громад, які перестали, або перестануть існувати.
8. Рада Української Школи й українська мова.

Від години 5:30 до години 7:00 — перерва на вечерю.

IV. Вечірня сесія:

Дискусія над вищенаведеними питаннями та питаннями, порушеними у звітах, окремими комісіями (групами) Собору, від години 7:00 до години 10:00:

П'ЯТНИЦЯ 31 ЛИПНЯ:

1. Загальна сесія в Скайв'ю Балрумі, о годині 9:00 ранку:
   (а) Рік Української Православної Молоді — Архиепископ АНДРЕЙ;
   (б) Українська Православна Церква в Австралії й об'єднання Українських Православних Церков у світі — Архипресвітер Отець д-р С. В. Савчук.
2. Дискусії й запити.

Від години 12:00 до години 2:00 — перерва на обід.

3. Групові дискусії — від години 2:00 до години 6:00 вечора.

Від години 6:00 до години 8:00 — перерва на вечерю.

4. Загальна сесія о годині 8:00 вечора:
   (а) Читання резолюцій та висновків групових дискусій;
   (б) Дискусії й прийняття резолюцій.

СУБОТА 1 СЕРПНЯ:

Загальна сесія о годині 9:00 ранку:

1. Вибори керівних органів:
   (а) Голови Президії Консисторії
   (б) Членів Консисторії
   (в) Церковного Суду
   (г) Контрольної Комісії
   (ґ) Членів Дирекції Колегії Св. Андрея.
2. Завершення нарад - дискусій.
3. Читання резолюцій.

О годині 12:00 — перва на обід.

4. Конвокація у Колегії Св. Андрея, о годині 3:00 по обіді.
5. Бенкет для всіх учасників Собору у Скайв'ю Балрумі, Мараборо готель, о годині 6:30 вечора.

НЕДІЛЯ 2 СЕРПНЯ:

1. Закінчення Собору:
   (а) Божественна Літургія в Катедрі Преєв. Трійці, о годині 9:30 ранку;
   (б) Закриття Собору Архиепископом Михаїлом (по Св. Літургії).
2. Засідання нового складу Консисторії й уконституювання Президії Консисторії на чергових 5 років, о годині 3:00 по обіді.

Загальні інформації

СКЛАД ЦЕРКОВНОГО СОБОРУ

До складу Церковного Собору входять:

(а) Єпископи Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
(б) Духовенство Української Греко-Православної Церкви в Канаді всіх степенів, за виїмком осіб, які знаходяться під церковною суспензою.
(в) Делегати поодиноких Громад, Парафій і Місій в пропорції одного делегата на кожних 25 дійсних членів, або більше як половину того; коли в Громаді, Парафії чи Місії є менше як 25 членів, їм все одно присуговує право одного делегата; делегат мусить бути дійсним членом Громади, яку він репрезентує.
(г) Члени Консисторії, члени постійних комісій, створених Собором, і редактор офіційного органу Української Греко-Православної Церкви в Канаді.
(ґ) Два представники від Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, делеговані дирекцією і професорським складом Колегії, з тим, що один має бути від теологічного відділу.

Тайні переговори Сліпого з Нікодимом

(Закінчення з 1 стор.)

іської політичної еміграції". Але Сліпий до СССР досі не повернувся, а виконує свою місію за його кордонами.

Вістку про святкування Сліпим Жовтневої революції в советській амбасаді в Римі подав був з Риму кореспондент краківського часопису „Тигодник Повшехни" Єжи Туровіч; за ним про це інформувала польська закордонна преса: лондонський „Ожел Бяли" та вінніпезький „Час". „Вісник" поінформував своїх читачів про це 1 березня 1964 р. Тоді Українське Пресове Бюро ніяких інформацій про цю подію не подало, і коли вона була оголошена, — не заперечувало її. Промовчала була ту подію і італійська преса.

2. ДОВІРОЧНА РОЗМОВА СЛІПОГО З ГОЛОВОЮ ВЕРХОВНОГО СОВЕТУ СССР

Коли 1967 р. на тайні переговори з папою Павлом VI до Ватикану завітав був голова Верховного Совету СССР Микола Підгорний, то тоді він також мав довірочну розмову і з кардиналом Йосипом Сліпим. Ні ватиканська, ні італійська преса, ані Укр. Пресове Бюро нічого про це не інформували. Одначе ту зустріч Сліпого з високим достойником Советського Союзу виявила бразилійська преса. Часопис „О Естадо де Сан Павльо" описав цю зустріч дише так, що Сліпий чекав на Підгорного на сходах і там привітав його до своєї резиденції. На цьому та вістка й закінчилася, і нічого більше не подало УПБ з Риму, — навіть не подало якогось заперечення.

„Вісник" інформував про це в числі за 15 травня 1967 р.

3. ТАЙНІ ПЕРЕГОВОРИ СЛІПОГО З НІКОДИМОМ

Зустріч і тайні переговори кардинала Сліпого з головою Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії, митр. Нікодимом Ротовим, — це третя розкрита оказія його контактів з високими советськими достойниками. На святкування Йосипом Сліпим комуністичної Жовтневої революції в советській амбасаді в Римі 1963 р., і на зустріч та довірочну розмову Сліпого з М. Підгорним 1967 р. українська уніятська преса не зареагувала ні словом. Не згадувало цих подій і уніятське Українське Пресове Бюро: минулорічні переговори Сліпого з Нікодимом УПБ заперечило, а називає їх лише „куртуазійною візитою".

Вищезгадані випадки тайних контактів кардинала Сліпого з високими достойниками Советського Союзу та „московського православія", — це лише той позкриті оказії; а скільки їх є невідомих? Як зареагувало б на відомі контакти Сліпого з советськими комуністами патріотичне українське уніятське суспільство? Чому на них не реагує українська преса, — взагалі не згадує про них? Вона занята прославленням Сліпого та його „мучеництва" в СССР. А цікаво, звідки Йосип Сліпий набрався стільки любови до своїх мучителів, що й досі „куртуазійно" зустрічається й нараджується з ними?

ОБРАННЯ ДЕЛЕГАТІВ НА СОБОР.

Делегатів на Собор вибирають збори повноправних членів громади. Ці збори також вибирають відповідне число заступників делегатів, котрі заступають місце тих делегатів, які з будь-яких причин не можуть приїхати на Собор.

Громади повинні забезпечити свою репрезентацію на Соборі і вислати на Собор таке число делегатів, на яке дозволяє статут. Управи громад мають повідомити Консисторію про обраних делегатів, виповнюючи для цієї інформації формуляр, „Повідомлення про обраних делегатів на Собор У.Г.П.Ц. в Канаді 1970 року".

Кожний делегат мусить мати від своєї громади посвідку, що він є офіційним делегатом тієї громади.

ВИМОГИ ДО ДЕЛЕГАТІВ.

Кожний делегат на Собор Української Греко-Православної Церкви мусить відповідати слідуючим вимогам:

1. Мусить бути дійсним членом Громади, яку він репрезентує.
2. Повинен виповні перестудіювати матеріяли відносно Церкви, який на його руки вислала Консисторія.
3. Повинен мати при собі посвідку від своєї громади на доказ, що він цю громаду репрезентує офіційно.
4. Повинен бути познайомлений з питаннями, котрі будуть обговорювані на Соборі, як також з становищем своєї громади до цих питань.
5. Повинен бути на Соборі від самого початку аж до його закінчення.
6. Повинен бути присутний і повинен брати участь в кожній сесії Собору.
7. Є зобов'язаний передати своїй громаді повний звіт про працю Собору.

РОЗМЕТ НА КОШТ ПОДОРОЖІ ДЕЛЕГАТІВ.

На кошти подорожі світських делегатів на Собор буде зроблений розмет, згідно з яким усі кошти кожного делегата будуть рівні, без уваги на те, звідки він на Собор прибуде.

Розмет буде зроблений тільки на кошти залізничних і автобусових поворотних квитків (тикетів) другої класи (ковч класс) та на спальні вагони, де треба їхати вночі. Кошти автом (аеропляном) будуть рахуватися такі, як вони були б, коли б делегат їхав потягом чи басом. Розмету на кошти готелю та харчів не буде, делегати платять їх кожен за себе. Делегати на Собор з міста Вінніпегу платять розмет нарівні з іншими делегатами. До розмету світських делегатів входять також світські члени Консисторії.

При реєстрації КОЖЕН делегат, включно з делегатами з міста Вінніпегу, має відразу зложити на зачет (конто) розмету $50.00 готівкою. Коли розмет буде менший, делегати отримають зворот; коли ж буде більший ніж $50.00, то делегати мають різницю доплатити.

ПОЖЕРТВИ НА КОШТ СОБОРУ ВІД ГРОМАД І ПООДИНОКИХ ОСІБ.

З кожним Собором пов'язуються поважні кошти для Церкви, які мусять бути покриті із загального фонду Церкви. На покриття таких коштів кожна громада складає від себе добровільну пожертву (поза коштами своїх делегатів), висилаючи її до Консисторії ще перед Собором, або передаючи її своєму делегатові, щоб він склав її на Соборі.

ГОСТІ НА СОБОРІ.

На Соборі можуть бути також гості, але без права участи в дискусіях та в голосуванні Собору. Гістьми Собору можуть бути тільки вірні нашої Церкви, тобто дійсні члени Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Щоб бути допущеним на Собор, гості мусять виказатися посвідками від своїх Парафіяльних Управ або о. Настоятеля, що вони є дійсними членами Громад, отже вірні, які бажають бути на Соборі, як гості, мають завчасу повідомляти про це свої Церковні Управи або о. Настоятелів і отримають від них потрібні посвідчення.

ДЕЛЕГАТИ НА СОБОР — СВЯЩЕНИКИ.

Із минулого Собору завважуємо, що деякі Громади (мабуть за згодою о. Парохів) вибирають Священників делегатами на Собор від Громад.

Оцим звертаємо увагу на оголошення про Собор, в якому виразно подано, що делегатами на Собор від Громад можуть бути тільки повноправні члени Громад. Священники не є членами Громад, отже не можуть репрезентувати їх на Соборі. Священники беруть участь у Соборі як члени Духовенства Церкви, і лише себе — як складову частину Церкви репрезентують на Соборі.

Тут також пригадуємо, що всі наші Священники ЗОБОВ'ЯЗАНІ БУТИ НА СОБОРІ ЦЕРКВИ. Коли хтось із Священників, з поважних причин, не зможе прибути на Собор, — він мусить отримати на це дозвіл від Консисторії. Собор в оголошений завчасу, отже кожний Священник має нагоду поробити потрібні заходи, щоб на той час із своєї Парафії можна було йому виїхати.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ,

Митр. Прот. Ф. Корнилький — голова Президії
Прот. В. Сікозар — секретар Президії.

Превалива згода комісій

(Продовження з 1-ї стор.)

історії Спасіння, зокрема життя, смерти, воскресення й прославлення Ісуса Христа.

„2. У цій Євхаристійній Трапезі, згідно з обітницею Христа, Отець посилає Духа освячувати елементи, щоб вони стали Тілом і Кров'ю Ісуса Христа й освячували вірних.

3. „Євхаристійна Жертва вміщує реальну присутність Христа, Первосвященника, діючи почерез християнську спільноту, втягаючи її в Його спасальне богопочитання. Звершенням Євхаристії спасальне благословення зливається на живих і мертвих, за яких було звершене заступництво.

„4. Споживаючи Євхаристійне Тіло і п'ючи Євхаристійну Кров, вірні, які стали синами Отця через Хрещення, — оживляються, як Одне Тіло Христове і будуються у Храми Духа Святого.

„5. У звершуванні Євхаристії, ми не тільки самі себе й один одного поручаємо Христові, а одночасно й приймаємо уповноваження служити Євангелії Ісуса Христа й нести спасіння світові.

„6. Через Євхаристію вірний перетворюється в Славу Господню, а в цьому передчувається й преображення усього космосу. Тому то вірні мають місію свідчити цій перетворюючій дії Духа.

„Визначуючи важливість цього погодження, ми свідомі того, що в нашому розумінні Церкви, євхаристійної дисципліни й **священнодійства існують дуже поважні різниці, які не допускають, що б ми спілкувалися в наших Церквах** (підкреслення наше — р. В.). Наша задача повинна полягати в тім, щоб далі розвідувати, як ті різниці стоять стосовно вищенаведеного погодження, і як можна їх розв'язати".

———

С.Р.В. — Вищенаведений документ — документ величезного значення, передрукуємо тут з англомовного журналу „Діяконія", екуменічного квартальника Центру Східніх Студій при Фордгамському університеті, ч. 1, 1970. Документ цей, повторяємо, — величезного значення, бо

1. Його опрацювала Консультація двох комісій богословів — православної і католицької, а не проголосила якась одна особа, при чому ті комісії православних і католицьких богословів започаткали його своєю щирою однодушністю.

2. Згадана Консультація ствердила, що не тільки православні з католиками не можуть причащатися з однієї Чаші; вона ствердила, що між Православною і Католицькою Церквами недопустиме будь-яке священнодійне спілкування, тобто — недопустимі ніякі „спільні богослужения".

3. У світлі такого православно-католицького однодушного погодження, коли й ще десь хто з боку католиків, а особливо уніятів буде спокушувати православних на „спільне богослужения", — то ясно, що вони будуть робити це тільки з спонук-католицької церковної економії, щоб ламати віроісповідну стійкість спокушуваних ними партнерів.

За спробами спокушувати православних на „спільні богослужения" з уніятами — завжди та сама — не щира християнсько-братолюбна, — а тільки унійна мета.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Єпископів. Передплата: в Канаді 6.00 на рік. За границею — 6.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00. — Foreign —$6.50. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

СОБОРНЕ ПОСЛАННЯ

ЄПИСКОПАТУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

(З НАГОДИ ЧОТИРНАДЦЯТОГО ВСЕКАНАДСЬКОГО СОБОРУ)

До Високопреподобного Духовенства і всіх Боголюбивих Вірних Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Улюблені в Господі наші Сопастирі, Брати і Сестри, Молодь і Діти, — Христос посеред нас!

Благодать Вам і Мир, і Радість у Христі Господі з Отцем і Святим Духом.

Благословен Бог наш, що все дає нам для життя і спасіння, благословив нам наблизитися до чергового звичайного Чотирнадцятого Собору, щоб ми, як достойні сини і дочки Його Святої Соборної й Апостольської Церкви в Канаді, зібралися і під проводом Всеїдючого Всесвятого Духа розумно розглянули стан нашої Святої Церкви в сучасних умовинах, пізнали небезпеки з боку сучасного світу й усвідомили себе, як синів і дочок нашого Великого Українського Народу і його Віковічної Православної Віри й Церкви, та накреслили плян дальшого нашого церковного життя.

Собор Єпископів і повна Консисторія, у днях 21, 22 і 23 травня ц. р., відбули свої наради, аналізуючи всі обставини, в яких живемо, та різні настирливі потреби нашої Святої Церкви, і нас, як української православної спільноти в Канаді, — апробували програму Собору, яка, думаємо, охоплює усе те, що цей наш Собор повинен розглянути. Одначе Провід хоче почути і Ваші думки та побажання на добро й розвиток нашої Святої Церкви.

Отож, сповіщаючи про цю Богом благословенну подію, закликаємо Вас розглянути проголошену й розіслану Вам програму, та прибути на Собор у Вінніпезі, — все наше Духовенство, всі обрані делегати і гості. Через те, що все наше Духовенство зобов'язане бути на Соборі, — усі Богослужения по наших церквах у Канаді на Неділю 2-го серпня благословляємо відкликати. На Собор прибудьте всі з зрозумінням Вашої відповідальности перед нашою Святою Церквою і нашим народом.

Ми повинні зберегти свою Св. Православну Віру й Церкву в чистоті й непорушності, не зважаючи на голоси безвідповідального вільнодумства, нігілізму та атеїстичних мудрувань. Долю нашої Церкви Господь віддав у наші руки, — будьмо ж мудрі й обережні з Нею.

Нехай же будуть милості Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа зо всіми Вами! Амінь.

† Смиренний Іларіон — Митрополит
† Смиренний Михаїл — Архиепископ, заступник Митрополита
† Смиренний Андрей — Архиепископ
† Смиренний Борис — Єпископ.

Дано Року Божого 1970, місяця травня 23 дня, в місті Вінніпезі.

АГЕНДА ЧОТИРНАДЦЯТОГО СОБОРУ ПРОГОЛОШЕНА

Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на своїх весняних Зборах, які відбулися 22 і 23 травня ц. р. в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, розглядав-предложений йому Передсоборною Комісією проект програми XIV Собору нашої Церкви й апробував його. Цей проект ягенди XIV Собору оголошений у цьому числі „Вісника".

Провід Церкви одночасно апробував матеріяли, які вже зібрано в спеціяльну передсоборну брошуру й розсилається до всіх делегатів на Собор. Передсоборна Комісія старалася з згадану брошуру включити все те, що буде обговорене Собором. Усе це зроблено на те, щоб заздалегідь ознайомити Церкву з тим, над чим саме буде працювати Собор, щоб Парафії, Громади і Місії Української Греко-Православної Церкви в Канаді ознайомилися з наміченими питаннями заздалегідь, та щоб на спеціяльних громадських Зборах виробили на ті питання свою громадську думку й поручили її своїм делегатам на Собор.

Делегати повинні їхати на Собор повно осьідомлені щодо завдань Собору, і з ясним поглядом на кожну точку його програми. Програму Собору студіюють збори Громад Української Греко-Православної Церкви з Канаді, на яких кожен член має нагоду взяти в даній справі голос і так, через делегатів своєї Громади, робити свій вклад у працю Собору.

Устрій нашої Церкви — соборноправний, — такий, що кожен член має нагоду й обов'язок взяти участь в уложенні програми праці Церкви, яка в нашому випадкові складається на 5 років (від одного звичайного Собору до другого), та у вироблені напрямних своєї Церкви. А через те, що і праця Церкви, і її напрямні — це дуже важлива справа, — то так проголошену програму Собору, як і брошуру матеріялів на Собор, зокрема кожен делегат зобов'язаний простудіювати якнайкраще, щоб він міг слідити за думанням Собору, і щоб міг робити до нього свій творчий вклад. Тому то бути делегатом на Собор своєї Церкви — це не тільки що поважна, але й високо відповідальна справа.

На Соборі ведемо церковну працю, а тому, що Церква, як навчає Блаженніший Владика Митрополит Іларіон, — „боголюдська установа, яка постає з взаємодії Бога і людини" („Віра й Культура" ч. 2, 1963, стаття „Сучасний стан поєднання Церков"), тому й працювати в Церкві, підносити голос у Церкві, — це треба робити завжди з оком на істоту Церкви, як установу боголюдську, боголюдське тіло, — містичне Тіло Христове. Церква саме така не тільки в церкві під час Божественної Літургії, — вона така сама зокрема й під час Собору. Тому то до Собору, в якому делегат має брати творчу участь, — треба приготовитися якнайкраще; і під час Собору делегат слідить за усім з Богом у серці, і повинен бути свідомий своєї високої відповідальности, щоб його участь на Собору була участю у боголюдському ділі.

Програму Собору проголошується не тільки на те, щоб виконати формальну передсоборну процедуру; програму Собору проголошується й на те, щоб вірних Церкви, а зокрема делегатів на Собор приготовити до великої церковної, отже й святої соборної праці.

Англіканці проти поєднання з „Юнайтед Чорч"

СЕРІНТ ДЖАН, Н.Б. (РНС) — Англіканці провінції Нью Брансвік, Канада, припинили переговори з „Юнайтед Чорч" у справі поєднання, і як причину того вказують на доктрину, атмосферу та особисті справи.

„Побоюємося, що в атмосфері пропонованої нової церкви буде бракувати того, що ми тепер маємо", сказав пастор Р. Ворд, председник студійного комітету. „Між нами панував дух відкритости", говорив він, „але як наші ознайомлення поглибшали, ми, англіканці, побачили, що нас ділить безодня... Наші погляди викристалізувалися і через те ми перервали переговори зовсім". Д-р Ворд зазначив, що „ми хочемо стояти на історичних англіканських традиціях", отже й розійшлися з своїми партнерами на поєднання в дружній атмосфері.

З.Р.В. — Подаючи такі інформації, дуже важко обійтися без коментаря, або не пригадати, що саме такі наслідки „екуменізму" за поєднання предвіщувала наша редакція Екуменізм за поєднання порізнених християн в одно — це дуже-дуже важка справа. Інша річ — екуменізм за атмосферу християнської любови, за пошану й звичайне людське порозуміння.

Новий „єрусалимець"

Архимандрит Антоній Завгородний виїхав з Ізраїля в Москву

ЄРУСАЛИМ (РНС) — У середу 13 травня ц. р., архимандрит Антоній Завгородний — голова Російської Православної Місії в Ізраїлі, виїхав у Москву. На пості голови Місії він вибув три роки.

Під час прощальної візити, д-р Зера Варгафтіг — ізраїльський міністер віроісповідань, подарував архим. Антоніеві історичний альбом міста Єрусалиму.

Провід Російської Православної Місії в Ізраїлі обняв архимандрит Єроним Зіновієм.

Не зважаючи на те, що 1967 р. влада СССР припинила з Ізраїлем дипломатичні відносини, — відносини уряду Ізраїля до совєтської Місії досі залишаються приязними.

З.Р.В. — Виїзд архим. Антонія з Ізраїля в Москву, три тижні після смерти патріярха Алексія, вказує на те, що йому готовиться якесь місце у проводі Московської Патріярхії. Майже всі теперішні провідні особи Московської Патріярхії пройшли свій курс в Ізраїлі. Теперішній заступник патріярха, митрополит Пімен, був головою Російської Православної Місії в Ізраїлі в роках 1956-1957; після нього в роках 1957 - 1960 головою Місії був теперішній митр. Нікодим Ротов — голова Відділу зовнішніх зв'язків Московської Патріярхії; за ними „курс провідництва" в Ізраїлі проходили архимандрити Варфоломей, Августин, Ювеналій, Гермоген і їн. Ювеналій Поярков, по повороті в Москву був висвячений у єпископи і став заступником митр. Нікодима. Декотрі з тих т. зв. „єрусалимців" по повороті з Ізраїля — зникали; інші, як Пімен, Нікодим та Ювеналій дуже швидко займали найвищі провідні місця в проводі Московської Патріярхії. Тепер може статися так, що й на патріярший престіл оберуть одного із згаданих „єрусалимців".

Цікавим явищем є і той факт, що жоден „єрусалимець" не виїжджає з Ізраїля без побачення з ізраїльським міністром ісповідань, і що, не зважаючи на часті виступи Московської Патріярхії проти ізраїльської політики, між ізраїльським урядом і проводом Російської Місії в Ізраїлі зберігаються приязні відносини.

Пікнік з нагоди 100-ліття Манітоби

У програмі відзначення 100-ліття Манітоби, жіноче Т-во ім. Княгині Ольги при Соборі Св. Покрови в Вінніпезі, в неділю 7 червня влаштовує ювілейний пікнік. Відзначення почнеться з Божественної Літургії в Соборі Св. Покрови о годині 10-ій равку. По Службі Божій буде громадський обід, а решта дня буде заповнена різними імпрезами, які відбуватимуться в огорожі Собору. Ювілейний пікнік відкрие п. В. Ганущак — спікер Манітобського парляменту.

НАРАДИ ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

Зліва направо: Голова Президії Консисторії — Митрат Ф. Корницький, Предсідник Зборів — Прот. В. Семенюк, Архиеп. Михаїл, Архиеп. Андрей, Єпископ Борис, д-р П. Самарський, Прот. С. Сінчич, Свящ. С. Ярмусь (редактор „Вісника", в склад Консисторії не входить), Свящ. І. Стус і адвокат І. Карасевич.

ВІННІПЕГ — У днях 21, 22 і 23 травня ц. р., в приміщеннях Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, відбулися весняні сесії Священного Собору Єпископів (з черги XIX) та Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Теперішній склад Консисторії (на світлині немає Архипресвітера С. В. Савчука); — зліва направо сидять: Прот. С. Сінчич, адвокат П. Лазарович, Митрат Ф. Корницький, Архиеп. Андрей, Архиеп. Михаїл (заступник Митрополита), Еп. Борис, Протопресв. В. Слозар і адвокат Ю. Стечишин; другий ряд, зліва направо стоять: Свящ. С. Ярмусь — редактор, адвокат О. Процюк, О. Луцівічук, Прот. Д. Лучик, Свящ. І. Стус, Прот. В. Сливар, Прот. П. Сацевич, редактор І. Сирник, Прот. В. Семенюк; третій ряд: д-р П. Самарський, адвокат І. Карасевич, Д. Керелюк і В. Самець.

Предметом обговорювань як Собору Єпископів, так і Консисторії було завершення підготови XIV Собору, який відбудеться в днях 30 і 31 липня та 1 і 2 серпня 1970 р. Собор буде попереджений Всеканадською Конференцією Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка триватиме два дні — 28 і 29 липня.

У XIX сесії Священного Собору Єпископів узяли участь заступник Митрополита Преосвященніший Владика Архиепископ Михаїл, Архиепископ Андрей та Єпископ Борис. Собор Єпископів засідав 21 травня, а свою працю завершив схваленням Передсоборного Послання до своєї Церкви. Блаженніший Владика Митр. Іларіон, через недужий стан, був відсутній.

Консисторія працювала два дні; а її зборах бере участь 18 обраних Собором членів (9 священників і 9 мирян), повний склад Собору Єпископів та редактор церковного органу „Вісника". Консисторія апробувала предложену Передсоборною Комісією програму XIV Собору й інформативний матеріял, який буде включений в брошуру й розісланий усім делегатам на Собор.

Консисторія також слухала довший звіт своєї Фінансової Комісії.

У неділю 24 травня члени Консисторії були на Божественній Літургії в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі, яку звершив Владика Архиепископ Михаїл.

На З'їзді християн світу

Виступ проти зародку жидівської імперії

БЕЙРУТ (РНС) — Промовляючи на конференції „Як християни можуть стати за справу Палестини", президент Ливану (Лебанону) Чаряс Гелю оскаржив Ізраїль за те, що він вже 20 років підриває авторитет і працездатність Об'єднаних Націй.

Згадану християнську конференцію зорганізував Жорж Монтарон — редактор і видавець французького католицького журналу „Темуанаж Хретієн". На пресовій конференції він сказав, що цей з'їзд був уможливлений співпрацею християнських провідників у Франції та Східніх Християнських Церков. Він сказав, що це перший раз провідники християнства зібралися в „свому індивідуальному стані" продискутувати справу Палестини, яку він назвав центральною точкою в арабо-ізраїльському конфлікті.

Промовляючи до 425 делегатів, президент Гелю оскаржив Ізраїль за його намагання створити зародок нової імперії. „Чи не дивно", говорив він, „що народ, який сам зазнав переслідувань поза арабським світом, — сам став переслідувачем в арабському світі і, на претекстах шукання порятунку, використовує співчуття людей саме на те, щоб створити зародок імперії"?...

У цій християнській конференції взяло участь 78 французів; інші делегати були з Алжирії, Німеччини, Аргентини, Бельгії, Бразилії, Камеруну, Канади, Чілє, Колюмбії, Куби, Дагомеї, Еспанії, Фінляндії, Англії, Квадалюпе, Гаїті, Голляндії, Мадярщини, Ірландії, Італії, Йорданну, Лебінону, Мадагаскару, Марокко, Мексіко, Нігерії, Пакістану, Польщі, Палестини, Єгипту, Сенегалю, Швайкарії, Туніси, Сирії, Іраку і з США.

СВІТЛИНИ З ВЕСНЯНИХ ЗБОРІВ КОНСИСТОРІЇ УГПЦЕРКВИ В КАНАДІ

Зліва направо: Архиєп. Михаїл, Архиєп. Андрей, Єп. Борис, д-р П. Смільський, Прот. С. Сінгчук, ред. Іван Сирник, Свящ. Є. Труфин — технічний секретар, Свящ. С. Ярмус (від редакції „Вісника"), Протопресв. В. Сапозар, Свящ. І. Стус і ад вокат І. Карасевич.

Зліва направо (наперед о. В. Сапозар): О. Лукіянчук, В. Самець, О. Процюк, Ю. Стечишин, Прот. П. Саламович, Прот. Д. Лучак, Прот. В. Сапозар (з Вінніпегу), Д. Керелюк, П. Лазарович і Прот. В. Сенчишин.

Батьки гостили православних градуантів і студентів

ВІННІПЕГ — У суботу 23 травня ввечері, заходами батьківського комітету, тут відбулася гостина й забава для студентів — абсольвентів Манітобського університету та Колегії Св. Андрея. На вечірок були запрошені й інші православні студенти з міста Вінніпегу й Транскони. Самих градуантів було біля 30 осіб.

У програму вечора входила вечеря, представлення студентів-градуантів та вручення їм подарунків.

Спеціяльне слово до студентів виголосив професор Манітобського університету — д-р Петро Кондра. Слово вдячности від студентів виголосив Р. Єринюк.

Крім батьків і рідні студентів, на вечері були присутні редактори „Вісника" й „Українського Голосу" та настоятель Собору Св. Покрови — о. прот. С. Кішюк.

Уся імпреза була влаштована з ініціятиви пані Галини Павлюк, яка була головою спеціяльно створеного батьківського комітету; інші члени комітету: Анна Шавель — заст. голови, пані М. Анонійчук — секретар, Іван Погайдак — касир, члени — подружжя Мищуки й Попові.

Імпреза відбулася в залі „Просвіти".

Наталя Дорошенко перебула важку операцію

Під таким заголовком щоденник „Свобода" ч. 81, 1970 подає вістку, що в мюнхенській лікарні перебула важку операцію 81-літня пані Наталя Дорошенко, визначна артистка та вдова по видатному державному і політичному діячеві, історикові й першому президентові Української Вільної Академії Наук проф. Дмитрові Дорошенкові.

Усіх, хто бажав би допомогти в тяжких життевих умовинах пані Дорошенко, проситься писати і слати допомогу на адресу:

Mrs. Natalia Doroshenko
8 Muenchen 50, Smaragstr., 9/II.
West Germany, Europe.

Пошукування учителя

Українська Оселя „Зелений Гай", пошукує молодого студента (університету) або учителя, який міг би осісти, протягом місяця липня працю на відпочинковій оселі „Зелений Гай", біля озера Вакава у Саскачевані.

Праця: Керівництво Курсами Українознавства.

Вимоги: Мусить знати українську мову, вчити українських народних танців, співу, плавання і побажано, щоб мав „цертифікат" від Червоного Хреста і міг переводити іспити плавання, спортові гри і вчити загально Українознавства.

Платня: $350,00 дол. за 4 тижні.

Харч і помешкання даром на Оселі.

Апляції просимо слати на адресу:

GREEN GROVE CAMP
c/o. O. Zastawny
Box 278
Cudworth, Sask.

Заздалегідь щиро дякуємо.

За Управу Оселі Зелений Гай
Гол. О. Заставний Секр. Гр. Сарчук

НОВІ ЧЛЕНИ-ОСНОВОПОЛОЖНИКИ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

1000 долярів від подружжя Музиків

ВЕГРЕВІЛ, АЛТА.

Ф. Теодор Музика народився 21 квітня 1899 року в селянській родині в с. Чабарівка, Гусятинського району, Тернопільської обл. в Західній Україні.

Виростав при родичах і учащав до школи в селі, а пізніше в містах Гусятині та Количиних аж до вибуху світової війни в 1914 році. Батька забрали на фронт, а Теодор з двома сестрами і мамою працювали на господарстві.

По трьох роках окупації Галичини російськими військами австрійська армія вернулася назад на наші землі. Теодора також забрали до армії, де він перебув цілий рік.

По розпаді Австрії Теодор вступив до Української армії, де перебув майже рік при телефонічній відділі Третьої Залізної Дивізії полковника Удовиченка. По упадку Української держави повернувся назад до села, де вже застав поляків. Звів працював разом з родичами, аж до 1920 року.

В тому році, 6 червня оженився з Марією Стиранка, товаришкою зі шкільних часів, з того самого села. Марія також виростала при родичах та учащала до школи до 1914 року. Коли батька і братів забрано було до війська вона мусіла разом з мамою працювати на господарстві. Батько не вернувся, а брат повернув калікою.

Молоде подружжя оселилося на господарстві Теодора. По короткім часі відчинили малу торговлю, в котрій обоє працювали.

По деякім часі показалося що й торговля не йшла дуже добре (через упадок польських грошей). Рішили крамницю продати і 1926 року Теодор і ще других двох рішились виїхати до Канади. Прикро було лишати жінку з двома дітьми на Божу волю, але виходу не було. Приїхав до Вінніпегу, де працював на „Екстра Генку" один місяць, але ця робота йому не подобалася тому й поїхав до Торонта шукати легшої. Але сталося навпаки — замість легшої праці попав у багато тяжчу „фандрі", де відливають залізо. Було дуже прикро, але виробив два роки, а тоді переїхав на захід, до малого містечка Лемонту, Алберта, де купив малу торгівлю і того ж самого року восени спровадив жінку з дочками.

Перебув в Лемонті два роки, зимою 1930 р. перенеслись до Вегревіл, Алта., де купили знову торгівлю. В тій торгівлі були до 1939 р. коли то купили, в спілці з односельчанином, більшу торгівлю (Дженерал стор), яку провадять до цього часу. Доньки повиходили заміж — одна у Вийнврайт, Алберта (мають аптеку), а друга за лікарем в Оттаві.

Панство Музики належать до української православної церкви, де Теодор був протягом 5-ти років головою громади. Читають „Укр. Голос" (ще від 1928 року), „Вісник", „Новий Шлях" та „Промінь". Дружина належить до Союзу Українок Канади при місцевому товаристві, ще від його заснування. Від 1942 року до 1942 р. був радним (канцеляром) в Вегревіл. Рівночасно є членами Шевченківської та С.У.С. Фундацій, як також фундаторами Інституту Святого Івана в Едмонтоні. Щедрі пожертви також зложили на Катедри в Едмонтоні, Оттаві і інших містах.

З нагоди Золотого Ювілею, котрий припадає цього року, п-во Музики прислали щедру пожертву на Колегію Святого Андрея в Вінніпезі — чеком на $1,000.00. Вони рівнож умеблювали кімнату в Колегії і майже щороку присилають пожертви.

1966 року п-во Музики відвідали рідне село і багато інших місцевостей в Україні, в Австрії, Німеччині та Голляндії. Цього року рішили відсвяткувати свій Ювілей на ЕКСПО в Японії, куди мали виїхати 26 травня ц. р.

Щастя Їм, Боже і пошли Многая Літа!

Приятель

* * *

1000 долярів від подружжя Ландляків

ТАНДЕР БЕЙ, ОНТ.

Членами-основоположниками Колегії Св. Андрея у Вінніпезі стають усі ті, що зложать на Колегію тисячу долярів, або більше.

На схилі свого віку, п-во Іван і Анастазія Ландляки, рішилися прислужитися до розбудови нашої Колегії, єдиної вищої богословської школи у вільному світі, і зложили на Колегію свій щедрий дар — $1,000.00.

Світлина Ландляків з 1964 р.

Іван Ландяк приїхав до Канади в 1910 році 19-літнім хлопцем з села Цапівці, повіт Заліщики. Анастазія Чехова, приїхала до Канади з села Городища, повіт Гусятин у 1912 році. В 1914 році вони подружилися і увесь час проживали у Форт Вільям, Онт., який цього року перезвано на Тандер Бей.

Приблизно виховали п'ятеро дітей — чотири дочки і одного сина. Дочекалися 14 внуків і 8 правнуків.

Управа Колегії Св. Андрея щиро дякує п-ву Ландякам за їх пожертву і бажає їм кріпкого здоров'я і многих літ! Одночасно висловлює надію, що їх благородний вчинок знайде відгук серед нашого ширшого громадянства.

Управа Колегії

ДО УВАГИ ЕДМОНТОНУ Й ОКОЛИЦЬ

КЕРІВНИК РЕСОРТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ В. О. УНРАДИ Д-Р Т. ЛЕОНТІЙ ПРОМОВЛЯТИМЕ В ЕДМОНТОНІ

У п'ятницю 5 червня о 8 год. вечора в аудиторії Св. Івана 10611 — 110 Авеню відбудеться загально-українське віче, на якому буде промовляти гість з Європи **д-р Т. Леонтій**, керівник ресорту внутрішніх справ Виконавчого Органу УНРади.

На віче запрошується українське громадянство Едмонтону та околиць.

К. Теличко — голова Комітету Сприяння УНРаді в Едмонтоні.

* * *

НОВИЙ ПЛЯН РАДІОПЕРЕДАЧ ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ НА 1970 РІК

Радіопередачі Західньої Єпархії УГПЦ відбуваються кожної четвертої неділі о 4 год. 40 хв. по полудні (раніше відбувались о 4 г. 30 хв. по полудні) з гостинної радіостанції Сі-Кей-Ю-Ей в Едмонтоні. Подаємо до загального відома, що наступні радіопередачі в 1970 році відбудуться в такі неділі: 7-го червня, 5-го липня, 2-го серпня, 30-го серпня, 27-го вересня, 25-го жовтня, 22-го листопада та 20-го грудня.

Просимо Всечесних Отців Парохів, управи українських православних громад, керівників українських організацій широко розголошувати про цей плян радіопередач та заохочувати українське громадянство слухати їх.

К. Теличко.

Українська радіопрограма

І. Опарик — директор програми

Вже сьомий рік в Монтреалі передається на хвилях стеру українська радіопередача „Український Час". Ця півгодинна програма є кожної суботи від години 8-ої до 8.30 вечора на радіостанції СФМБ, 1410 кілоциклів. Вона виконує важливу функцію в українській громаді в Монтреалі й околицях. Вона дає слухачам нагоду відсвіжитися рідною піснею і словом, а також повідомляє про різні громадські оказії і служить як форум для цікавих доповідачів у ділянках релігії, культури й політики, а останньо служить також як форум для українського університетського студентства Монтреалу в організації СУСК, яка, кожної суботи, має свій куточок в програмі. Дуже часто говорить на різні цікаві й актуальні теми відомий український публіцист д-р Роман Олійник-Рахманний.

Крім цього, кожного Різдва й Великодня ця радіопередача передає спеціальні святочні програми, головно мистецького й інформативного змісту. Кожного разу на цих передачах передає свої побажання **українською мовою** відомий мейор міста Монтреалу Жан Драпо. Цього року, з огляду на близькість провінціальних виборів, на передачі Великодній привітали українців прем'єр міністер Квебеку, дост. Жан-Жак Бертранд, як також і голова опозиції й провідник ліберальної партії Роберт Бурасса. Прем'єр міністер Бертранд говорив французькою, англійською й **українською мовами.** Це небувала подія в українській громаді в Монтреалі. З тієї нагоди місцевий відділ Комітету Українців Канади вислав лист подяки дост. п. Бертрандові за його признання для українців; дост. п. Бурассові рівнож вислали подяку й поздоровлення з перемогою його партії в виборах.

За програму відповідає її керівник Іван Опарик, який є директором будівельної фірми „ДЕСНА" в м. Ля Сал. Пан Опарик є діяльний член Українського Православного Собору Св. Софії (входить в цьогорічну управу), а також є членом місцевого відділу Товариства Українців Самостійників. Бажаємо йому успіхів у його праці!

● У полозині березня ц. р. вперше в Ватикані відбувся страйк. Біля 100 працівників Ватиканського музею домагалися підвишки платні в той час, коли перед входом до музею стояли довжелезні черги туристів. Страйк припинено за півтори години.

Ю. Стрижевський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

[Перепечатано]

Навіть тітка Таня почала потурати „кавалерові в шароварах" і так-сяк, ніби випадково, завела з ним розмову:

— Ви дуже талановитий, молодий чоловіче і зробили нашим гостям велику втіху.

Трохи вворушений своїм успіхом і тим змаганням з офіцером, Братковський, несамохіть закинувши всякі „пристосування до місцевої мови", почав говорити мовою петербурьких гуртків, себто, як кажуть малорусы, по-галицькому.

— О прошу дуже, — відповідає тітці Тані, — але запевняю, що ви, пані добродійко, помиляєтесь щодо моєї талановитости: звичайна людина.

Тітка Таня ледве стримувала сміх.

— А... извініте меня, молодий чоловіче: дозволіте вас спитати, яким це ви язиком говорите?

— Ви-самі, ласкава пані-добродійко, добре знаєте, яким язиком говорю і, сподіваюсь, дозволите мені не встрявати в фіхологічні суперечки...

Музики вдарили ритурнель до котиліону...

По танцях — гра в цензури, потім знов музика: — тріо з фортепіана, скрипки й флейти, гучні оплески виконавцям — тітці Вірі, Олегові й Глібові, і нарешті вечеря.

— Прошу покорно, панове! Серафіму Петрівна, Ольго Кириліївно, пане Боржезінський, прошу...

— Прошу до столу... Здається трохи тісно...

— Вибачайте, Григорію Степановичу... Прошу, панове, призволяйтесь.

Старі — в їдальні, вздовж стіни, а молодь у залі, за довгим серед хати столом.

Виявилося, що ще далеко не всі сіяни. Тоді в залі ж таки, або в кабінеті доставили ще один стіл, так званий „музикантський", до котрого звичайно прививаються найбільш завзяті чарколюбці, без різниці віку й становища: тут і київський дядечко, і похмурий семінарист, і отець Спиридон Концевич, і обидва паничі Фіялковські. Всі „принижені й ображені, труждающіїся і обремененні, алчущії і жаждущії правди ради", як каже велетень, отець Спиридон, важко сідаючи за „музикантський" стіл. З цього столу хоч він і в другій кімнаті, почнуться тости, спичі, побажання, співи многоліття, „Чарочки", „Ой хто п'е, тому наливайте". А похмурий київський семінарист (годі сумніватися) схизнить врешті голову як найнижче і на цілий дім заведе „Збралися всі бурлаки до рідної хати". Тут отець Спиридон так заверне „до рідної", що аж стеля затремтить, акцизник з Левополя й собі, дядечко — теж... молодь з залі підхопить, пристануть декотрі з їдальні, і піде трім луною по цілій плебанії:

...Що ти наробила?
Край веселий,
Степ широкий,
Та й занапастила.

— То ж прошу покорно! Призволяйтесь, будь-маска, Серафімо Петрівно! Отче Юрію! Еліконідо Фавстівно! Прошу покорно, панове!

Музики кінчали грати „попурі з малоросійських пісень, для слуха", коли дідуть підвівся з свого ложа, гаркнувши в святаюче вікопце катреги, перехрестився, проказав „Слава Тобі, показавшому нам світ" і вийшов у пасіку.

На берізку край ставка,
На камінці край млинка...

вигравали-виводжали музики, і звуки ті в подробицях долітали до свіжоранішньої пасіки. Дідуть, як звичайно, витався коло бджолиного жолобка, зачесався, почухався і, ставши перед образами бджолиної церковки, проголосив своє щоденне „всегда, ныні і присно і во віки віков"! Вичитавши всі до одпісінької свої ранішні молитви, дідунь подався до хати і застав тут саме кінець вечері. Бабуня теж встигла вже трохи заснути, і старі, неначе молодята, виспані, свіжі, рожеві, сіли поруч до столу, в їдальні на почесному місці, звідки уступилися благочинний та протоєрей Шишацький.

— От тепер починаймо спочатку, — запропонував отець Спиридон: — наші золоті молодята з нами. Нехай же живуть ще на многая і многая літа! Щобисьмо дочекали бриліянтового весілля. Многая літа!

Всі, як один, встали, і розлягнися звуки одностайного громового „Многая літа".

— І дітям наших золотих молодят — многая літа! — не згавав отець Спиридон.

(Далі буде)

о. Д-р С. Сасс

МОЇ РЕФЛЕКСІТ

З ПРИВОДУ РОКУ МОЛОДІ

(Закінчення)

„Перше слово, яке чує дитина в українській родині своїй — це українське слово своєї матері.

Перше слово, яке почує дитина — це пісня її матері, яку вона співає УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ над колискою улюбленої дитини своєї.

Тому й зветься рідна мова — матірною мовою!

Колискова матірна пісня все наше життя не забувається, тому не вільно забувати матірної української мови!

Українська мамо, — роби невідмінно так, щоб рідною мовою твоєї дитини була мова українська! Тоді твоя дитина запам'ятає цю мову на все життя своє, і матиме в серці й душі своїй найсолодше — матірну мову.

Хто забуває українську мову, той усе забуває, навіть матір свою!..."

Це слова, знову, нашого Митрополита: „Навчаймо Дітей Своїх Української Мови!" (1961), ст. 30, 31.

Знову ж: „Родина — це початкова Домашня Церква, про яку згадує Св. Апостол Павло аж чотири рази (Рим. 16:4, 1 Кор. 16:19, Кол. 4:15, Филип. 1:2. А Св. наш Отець і вселенський Учитель Іван Золотоустий навчав, що родина — це Мала Церква. Яка це велика ідея, яка це глибока наука: Родина — то Домашня Церква!

Родина, як початкова Домашня (чи Мала) Церква зобов'язана навчати дітей своїх найперше української мови, як головної основи духовного життя дитини. Тяже з українською мовою матері та батька дитина сприйме Віру, українські звичаї, українську пісню, українську культуру, українські приказки та прповідки.

Родина, як Домашня Церква, обов'язана йти за Церквою Соборною, себто спільною, де так само **все чуємо українською мовою.**

І це обов'язок конечний, неомінальний, невідкладний, незабувальний! (Ми трополит Іларіон: „Навчаймо дітей своїх української мови!", ст. 32).

Думка відзначення молоді зродилась у нашого Архиепископа Андрея, що на рідних землях умідо проводив працю над молоддю українською, серед невідрадних обставин займанщини страшної. Страшної не тільки тому, що ворог був ворогом нашого народу, він був у основному ворогом нашої Рідної Православної Церкви. Був він ворогом української культури, і стремів до цілковитого знищення українського народу, починаючи від заборони української мови, відбираючи від української молоді навчання в рідній мові. З тим лихом доводилось боротися нашому вірному нашій Духовенству. Між ними першим з перших був наш Архиєрей Андрей, що йому ми лежить на серці добро духове, в першу чергу, української молоді. З його ініціятиви проголосила УТПЦК 1970-ий рік „РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ"...

Знаю, як це оцінити. Знаю, чого очікував Владика Андрей від нашої канадської МОЛОДІ в цьому їй присвяченому році.

Зачну від негування: Чи має українська спільнота кому передати національні святощі, Православну Церкву, українську культуру? Це мав і має на думці Владика, що є головою цього визначного діла: Року Української Православної Молоді.

Не повинні ми чути в цьому році шепотіння декого: „Наші діти української мови не розуміють, зачімо. в Церкві Богослужби й проповідь мовою англійською, що є мовою наших дітей"...

Матері, хто вам сказав, що мовою ваших дітей не є рідна мова українська, а мовою англійська?

Хто вам сказав, що вживаючи англійської мови в Церкві, ми останемо православними українцями?

Ні! Мовою ваших дітей не є мова англійська. Хоч ви рідної мови дітей не навчили, то з могили чуєте голос ваших дідів і батьків: „Во хто матір забуває, того Бог карає" Не стягайте, матері, кари Божої на невинних дітей.

Чого іще сподіємося в цьому році? Принайміні на пробних приготуваннях до цього Свята, розмовляйте між собою мовою українською...

Матері, не складайте вашої вини, що ви дітей ваших української мови не навчили, чи не мали часу, навчити, на Священників... Тоді мусіли б ми мати стільки „нань" - Священників, скільки є молодих людей. Ба й тоді, ваш син, чи доня мали б нагоду сказати, що Священник є „старої дати" і що він, чи воня не хоче так думати, як думає Церква, чи Священик, бо й так самі його, чи її батьки є вже застарілих погядів.

Маю нагоду спитати тепер цих, що прагнуть чужої мови в Церкві: Якої народности сини - діти вони тоді стануть, коли будуть мати чужу мову в Церкві? Чи стануть вони англійцями? Чи стануть вони „справжніми" канадцями? Англійці за таких їх не признають. Канада не вимагає від них такої жертви, щоб вони стали „ніким"...

Можна б тут навести приклад про „тумів". Але боюся, щоб сюди не попали ті, що відчужилися від рідного слова не з власної вини. Хоч Кодекс загальний говорить, що „Незнання Закону не звільняє від вини", то коли пані Сутерлянд буда звільнена від відповідальности за переховування гранат, „бо вона не знала, що це провина", — то краще підходити до справи по-доброму. Дім, Рідна Школа, Рідна Церква готові нам допомогти розв'язати наші занедбання, Родина Православна Молоде! Але на першому місці завжди буде дім. Це перший університет для нас і то найважливіший...

Не заборонює нам наша держава навчатися української мовою, і нею говорити. Маємо признання цієї нашої мови більше ніж на рідних землях, у так званій українській державі. Але за нами слово і чин... Докажімо це!

Читаю в пресі. Читаю, роздумую... очам власним не вірю... „Навчання української мови в школі... без одного українця"...

„В Еквілі, Альберта, шкільна управа наприкінці вересня цього року впровадила в місцевій „джуніор гай" навчання української мови. **Між ними нема ні одного українця**"... („Новий Шлях", ч. 8, субота, 21 лютого 1970).

Це подав учитель цієї школи. Українець, тут народжений. Він говорить дуже доброю мовою, кращою ніж „деякі ДП!"... Учитель православний, що любить свою Церкву, і не хоче англійської мови. Чому, він має страх перед Богом і тінями предківв? Він боїться гріха?... Не тому, щоб тим комусь подобатись, але тому, що він знає історію рідного краю: так цього, де він народився, як і того звідки прибули його батьки.

Що нам робити в цьому „1970 Році Української Молоді"? Читати рідну історію, віднайти себе, бути гордим, що належимо до великого українського народу.

По цілій Канаді, де б'ється українське серце, ми святкуємо цей Рік Української Православної Молоді у формі спроможности наших сил. Одні більш величаво, інші знову більш скупчені біля Церкви, в молитві.

Добра це думка, гарний почин „1970-ий Рік Української Православної Молоді". Священство докладе всіх зусиль, щоб посилити працю над покликанням нових Священиків, щоб запозвати Колегію новим духом молодих українців, що ширитимуть діло оздоровлення цілого нашого народу.

„Коли підете на війну, не лінуйтесь і не надійтесь на воєводів та самі розставляйте сторожі. Вночі, забезпечивши вояків з усіх боків, лягайте і рано вставайте. Зброї не скидайте зі себе швидко, не розглянувшись", — пише Князь Володимир Мономах у своїому „Поученні Дітям".

Серед бурі постійної й народного нещастя, молодь повинна гостріти зброю знання, щоб у слушний час дати, це свому народові. Теперішний час, це час приготування до вирішального бою за „бути або не бути" нашого народу.

Закінчу, як і зачав, словами Івана Франка.

Молоде!
„Здійми обув буденних турбот,
Приступи сюди сміло,
Бо я хочу послати тебе
На великее діло"...

УРОЧИСТЕ СВЯТКУВАННЯ 10-РІЧЧЯ АРХИПАСТИРСЬКОГО СЛУЖІННЯ ЙОГО ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВА, ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШОГО ВЛАДИКИ АНДРЕЯ,

АРХИЄПИСКОПА ЕДМОНТОНУ И ЗАХІДНЬОЇ КАНАДИ

(Закінчення)

Подивугідною була його широка релігійно-виховавча праця на ниві шкільництва на Холмщині та Підляшші, як закінчуючи середніх шкіл і професора Холмської Духовної Семінарії. За що широкорозгалужену працю польська влада строго піметилася на Ювілятові, спричиниши передчасну смерть його дорогої дружини Бл. п. пані-матки Людмили. Працю Ювілята на Рідних Землях перервали воєнні дії.

1945 року, залишивши рідні землі, перейшов долю скитальця, яка завела його у Швайцарію, де прожив три роки. В Швайцарії, поряд місійно-душпастирської праці серед Української Православної еміграції, знаходить наш Ювіляр час і протягом двох років студіює в Бернському Університеті, щоб основно познайомитися з найновішими течіями богословського мисления.

Рік 1948 — це рік приїзду Ювіляра до Канади, до міста Вінніпегу. Тут він зайняв становище Настоятеля Собору Св. Покрови і пробув на ньому повних 10 років. За цей час Собор вповні викінчено. Рівночасно Ювіляр займав становище професора КолегіЇ Св. Андрея, секретаря та заступника голови Президії Консисторії УТПЦ, та заступника Декана Богословського Факультету, що нним був Блаженніший Владика Митрополит ІЛАРІОН.

1957 року Консисторія УТПЦ в Канаді, на чолі з Первоієрархом Блаженнішим Владикою ІЛАРІОНОМ, нямічуе Ювіляра на третього Єпископа Української Православної Церкви в Канаді з титулом „Єпископ Едмонтону й Західньої Канади". Згідно з тим Ювіляр займа становище Адміністратора Єпархії УТПЦ та Настоятеля Катедрального Собору Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Надійшов 1959 р., а з ним великі історичні події: Всеканадський Надзвичайний Церковний Собор, який відбувся 4-го липня 1959 Р. Б. в Катедральному Соборі Св. Івана, на якому Блаженніший Владика Митрополит Іларіон вказав на Ювіляра, як на кандидата третього Єпископа УТПЦ.

У міжчасі, 11-го квітня 1959 р. Ювілят прияв в Катедральному Соборі Св. Івана, згідно з вимогами Православної Церкви, монаший чин з ім'ям АНДРЕЯ, а 12-го квітня, в тому ж Катедральному Соборі, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон возвів Ювіляра в сан Архимандрита.

Тут треба навести останні слова Владики Митрополита Іларіона, що Їх Блаженніший сказав на Надзвичайному Со-

борі 4-го липня 1969 року: „Цією нашою постановою ми вважаємо Отця Архимандрита достойним стати Єпископом нашої Святої Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Богові на славу, а всім вірним на спасіння".

На внесок Впрен. о. д-ра С. В. Савчука й вдп. П. Лазаровича Собор одноголосно обрав Ювілята на Єпископа й попросив Блаженнішого Владику Митрополита Іларіона й Високопреосвященішого Архиепископа Михаїла совершити хіротонію, що й сталося в неділю 5-го липня 1969 Р. Б.

Це була перша хіротонія українського православного Єпископа в Канаді, довершена в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя в Едмонтоні.

Високопреосвященіший Владика Архиепископ АНДРЕЙ, який, як людина, визначається шляхетністю великих духовних та національних чеснот, лише праці, з яких друком вже вийшли: „Православна Віра" — Катехизис, „Від Єрусалиму почнаючи", „Будьмо вірні заповітам Святого Рівноапостольного Князя Володимира Великого" та інші.

Вручення ювілейного дару:

Перед актом вручення Ювілейного дару Ювілятові, промовляв Прот. Олександер Хом'як, Голова Ювілейного Комітету. У своєму слові вітаючи Високопреосвященішого Владику Архиепископа Андрея, з радісним Ювілеєм служби Богові та народові на протязі 45 років з часу Ієрейських Свячень та 10 років з часу Архиерейських Свячень, — це Мойсеєвий вік вести душі крізь пустиню віку цього. Від імени усіх присутніх висловив радість з приводу Ювілею, що його сьогодні влаштовується на пошану Ювілята — доброго Пастиря-Архиерея, незрівняного патріота й завжди милосердного самарянина. Далі висловив сердечну подяку Преосвященішим Владикам — БОРИСОВІ та НІЛОВІ, які своєю присутністю звеличали та вшанували Ювілята: Голові Президії Консисторії УГПЦ Впрел. Митр. Прот. Ф. КЕРНИЦЬКОМУ за прибуття та привіт, усьому Духовенству, солістам, хористам, диригентові п. Р. Солтикевичеві, жіноцтву за приготовлення бенкету, а окрема артистові-маляреві Вадимові Добролюбові за прекрасне оформлення та удекорування сцени.

Ювілейний Дар піднесли Ювілятові Впрел. о. Григорій Василів й Вп. адр. П. Лазарович. Усі присутні встали, заспівували тиша, а адв. П. Лазарович, взорушений не менше, як і сам Владика-Ювіляр, промовив:

„...Ювілейний Комітет доручив нам двом, тобто Впрел. Прот. Григорію Василеву і мені піднести Вам, дорогий Владико, від духовенства та вірних Західньої Єпархії УГПЦ скромний, але щиросердечний дар, як вияв нашої любови, пошани та вдячности за Вашу ревну й віддану працю для Святої Української Православної Церкви, та за Вашу щиру любов до всіх тих, які мали щастя пізнати Вас та разом з Вами працювати на церковній та громадській ниві та бути під Вашою духовною опікою. Ми всі будемо постійно просити Всевишнього, щоб Він кріпив Вас та благословив Вас добрим здоров'ям, посилав Вам глибоке душевне вдоволення, спокій у Вашій праці та зебрігав Вас на многі літа".

Тут усі проспівали грімко та велично „НА МНОГІ ЛІТА!"

„...А тепер, — закінчував адв. П. Лазарович, — я попрошу Високопреосвященішого Владику Борисса возложити цей Ювілейний дар — Нагрудного Архиерейського Хреста та Панагію на груди нашого Достойного Ювілята".

Знову проспівано многоліття і Ювілята нагороджено гучними оплесками.

Із слова Владики-Ювіляра:

„Найперше дякую Господеві за покликання мене до пастирського служіння. Я знову вибрав би це служіння, коли б починав наново вибирати... Велика численність присутніх на Ювілеї — це нагорода Господа Бога за мою душпастирську працю — 45 років на службі рідній Українській Православній Церкві... 45 років на службі Українському Народові... Душпастирське служіння не є легким у наші часи, говорив Ювіляр, особливо Архипастир мусить обов'язок стояти міцно на сторожі не тільки правд віри й моралі, але також на сторожі збереження всіх наших культурно-національних скарбів — мови, традицій і звичаїв. Подяка всім, що так численно зібрались, за молитви й привіти та всім тим, що в той, чи інший спосіб причинилися до влаштування Ювілейного Торжества, а в першу чергу Ювілейному Комітетові!

Зокрема подяка Преосвященішому Владиці Борисові за доповідь та Преосвященішому Владиці Нілові, за його слова привіту, що є виявом братерського єдинства Архиепископії Канади та Америки й Високопреосвященішого Владики Андрея, за

ювілей своєї безнастанної праці на культурній ниві українського народу.

Збірка принесла $63.00 а чого призначено на „Вісник" $35.00, а на „Український Голос" — $30.00.

Щира подяка жертводавцям, а молодій парі — Земовіям і Ожі бажаємо Многих Літ!

І. М. Ленник

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА НА СУЧАВІ

Громада Св. Івана на Сучаві це перша наша українська православна громада в Альберті. Своїм початком вона сягає 1920 року. Але православне життя існувало тут вже й раніш. Православні українці, що прибували до Канади, не маючи тут своєї Української Православної Церкви, молились по православних церквах Російської Місії. Те саме треба сказати й про православних українців з околиць Сучави. В Сучаві була церква св. Михайла, до неї належали православні українці, вони її своїми жертвами будували і прикрашували, в її заряді були свідомі українці, як Олександер Бохонський — голова громади, Василь Фрунчак — заступник голови, Дмитро Товарук — секретар, Василь Личчук — касієр, а Ілля Гошман, Георгій Танасюк і Гавриїл Жуківський були тростами, а обслуговував нас російський священик Афанасій Маркович. Але на початку 1919 року цей священик покинув Сучаву і з того часу аж до березня 1920 року в нас не було Богослужень. В мізчасі пекуча вимога мати українцям в Канаді Церкву від якого незалежну щоразбільше зростала. Українці в Галичині не чулись добре в своїй Греко - католицькій Церкві, бо вона не були вже тут такою самою, як була на рідних землях, а до того їх обслуговували чужі священики, які, звичайно, майже не розуміли української мови, хвалились своєю безнастанної праці на культурній ниві українського народу.

Церква св. Івана на Сучаві

Літній табір для українських православних дітей та молоді

„БАРВІНОК"

біля

„ГОЛУБИНОГО ОЗЕРА" — „ПИДЖЕН ЛЕРІК"

У

СОНЯШНИЙ АЛЬБЕРТІ

Цьогорічний Літній Табір „БАРВІНОК" біля „ГОЛУБИНОГО ОЗЕРА" (ПИДЖЕН ЛЕРІК") для Українських Православних Дітей та Молоді Західньої Єпархії У Г П Ц відкривається у двох окремих сесіях:

ПЕРША СЕСІЯ: від 1-го до 12-го липня 1970 року
ДРУГА СЕСІЯ: від 12-го до 26-го липня 1970 року.
в наступному порядку:

ПЕРША СЕСІЯ: Від 1-го липня до 12-го липня 1970:

На Літньому Таборі „БАРВІНОК" перебуватимуть ДІТИ та МОЛОДЬ Української Парафії Св. АНДРЕЯ Первозванного під нагляду Комітету на чолі з п. В. Нацюком та Вс. о. М. Крищуком.

Подаємо їхні адреси:

Василь НАЦЮК: 7308 — 98 А. евню, Едмонтон — Тел. 466-8033
о. Мирослав Крищук: 9819 — 75 Стріт — Тел: 465-1744

ДРУГА СЕСІЯ: Від 12-го липня до 26-го липня 1970 року:

У ДРУГІЙ СЕСІЇ ЛІТНІЙ ТАБІР „БАРВІНОК" є відкритий для ДІТЕЙ та МОЛОДІ усіх Церковних Громад ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ Української Греко-Православної Церкви, так міста Едмонтону як також околиць.

УЧАСНИКИ ТАБОРУ: Хлопці та Дівчата від 9 років до 14 років!

ПРОГРАМА: Виховно-Розривкова: Українська мова, Закон Божий, Спів, Спортові гри на вільному просторі, плавання та купання в озері, прогулянки.

КОШТИ ПОБУТУ НА ОСЕЛІ: Від $27.00 до $23.00 від дитини, окрім асекурації.

ВПИСОВА ЗАЯВА:

ІМЯ і ПРІЗВИЩЕ: .....

АДРЕСА: .....

ВІК ..... На рахунок оплати: $.....

ІМЯ й ПРІЗВИЩЕ Батьків .....

Телефон .....

ЗГОЛОШЕННЯ разом з ВПИСОВОЮ ЗАЯВОЮ, ЛІКАРСЬКИМ СВІДОЦТВОМ і ОПЛАТОЮ прошу вислати на адресу: МИКОЛА САВЧЕНКО: 11240 — 124 стріт, ЕДМОНТОН!

У інформатиаиних справах прошу звертатись до п. МИКОЛИ САВЧЕНКА: 424-4613 або: 453-1041.

Також за інформаціями прошу звертатись до Отців Парохів на місцях.

ДОЗВОЛЬТЕ ДІТЯМ ВАШИМ ПОБУВАТИ НА ЛІТНЬОМУ ТАБОРІ „БАРВІНОК" цього літа!

УПРАВА ЛІТНЬОГО ТАБОРУ „БАРВІНОК".

УВАГА! УВАГА!

Кемсак і околиця

ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВЯЩЕННОГО ВЛАДИКИ БОРИСА І ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЗБУДОВАНОГО ІКОНОСТАСУ В УКРАЇНСЬКІЙ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНІЙ ЦЕРКВІ ВСІХ СВЯТИХ У КЕМСАК, САСК. відбудеться

У НЕДІЛЮ ВСІХ СВЯТИХ 21-го ЧЕРВНЯ 1970 Р.

з такою програмою:

Год. 8.30 — Утреня. **9.30** — Зустріч Преосвященного Владики Бориса.
Год. 10.00 — Архиерейська Служба Божа в сослуженні Митроф. Прот. Ф. Керицького і місцевого пароха о. Ярослава Пука, при співі церковного хору від проводом п. І. Франка.
Год. 12.00 — Спільний обід. По обіді — концертова програма. Під час концертової програми святочні доповіді виголосять: Преосвященний Владика Борис і Голова Президії Консисторії Митроф. Прот. Ф. Керицький.

БУДУТЬ ПРИБУТИ ВІД ГРОМАД І СУСІДНІХ ПАРАФІЙ: КАНОРА, ЙОРКТОН І ГАЄС.

Просимо рідне членство і гостей з ближчих і дальших парафій прибути та своєю масовою участю, урочисто відзначити цей пам'ятний день для нашої громади.

ЗА УПРАВУ ГРОМАДИ:

В. Великолова, Голова	о. Ярослав Пук, Парох	І. Франко, Секретар

УВАГА!

Принц Альберт і околиці

У НЕДІЛЮ, 28-го ЧІРВНЯ 1970 РОКУ,

відбудеться Полеве Богослужения і „пикнік" Парафіяльної Округи Принц Альберт на „Бернс Пікнік Граунд".

ПОРЯДОК ДНЯ:

10.00 год. ранку — Служба Божа.
12.00 год. — обід.

По обіді спортові гри для дітей, молоді й старших. Буде кіоск (бут) в якому можна буде купити напитки (софт дрінкс), морозиво (айс крім) і кануни (вотермельон).

Просимо всіх парафій Принц Альберт, Гонаиур, Самбург і Мандовел прибути на Полеве Богослужения, де будете мати нагоду вислухати Службу Божу і гарно провести час в дітьми і друзями.

ЗА ЗАРЯД ГРОМАДИ:

П. Карпін — Голова	о. М. Олесюк — Парох	В. Осесько — Секр.

вн. Знов же православні українці в Буковині користали з услуг Російської Місії. Правда, вони не горнулись до російських священників, вони це радо їх приймали, бо й теж не розуміли їх, але це ж були таки православні священики і їх обслугою треба було користуватись, коли не було своїх рідних священиків. Не диво, проте, що передова частина нашої еміграції в Канаді почала поважно застановлятись над церковною проблемою і наслідком цього прийшло в половині липня 1918 року до скликання зборів в Саскатуні і покликання до життя Українського Православного Братства, завданням якого стало створити в Канаді Українську Православну Церкву, що була б незалежна від нікого.

Передові членки нашої громади знали вже про це і, коли російський священик Маркович залишив нашу громаду, то ми звернулись зараз до Українського Православного Братства і просили в нього священика, який обслуговував би нашу громаду на Сучаві.

Управа Братства повідомила нас, що в половині березня 1920 року буде висвячено трьох українських православних священиків, саме отців — Савчука, Самця і Стратійчука і що ще до Великодня о. Стратійчук прибуде на Сучаву.

Прибуття першого українського православного священика на Сучаву було великим святом для всіх нас, що хотіли мати свою Рідну Церкву. Отця Стратійчука зітхали ми з повною радістю хлібом і сіллю, як тепер вітаємо наших Владик. Народ радів, що має українського священика, що буде мати українське Великодне Богослужения і освячену Паску. І коли прийшов Великдень місяця квітня 1920 року, то церква наша і площа довкола неї не могла змістити всіх віруних. Автор цих споминів був в той час старшим братом і він серцем радів, а з ним раділа і з радости плакала ціла церква, коли ми почули Воскресне Євангеліє на рідній мові.

Отець Стратійчук це перший місіонер в нашій громаді, він добре зерно посіяв і воно дало в свій час великий плід. Розпочате отцем Стратійчуком свяге місіонерське діло продовжував наступник о. Стратійчука о., покійний вже тепер, Іван Куский, що теж поклав тут в нас багато праці і завдяки тому наша громада прожила вже 50 років і цього 1970 року, 5-го липня буде святкувати свої п'ятдесятріччя.

Николай Богданецький кореспонденційний секретар громади св. Івана на Сучаві, пошта Едзру, Альберта.

ОСВЯЧЕННЯ ДОМУ

Орест і Людмила Коцюпери з дочкою Наталкою.

Знимка зроблена з нагоди освячення їх дому, яке довершив о. Прот. М. Боднарчук у Лонг Бренч, Онт., при допомозі дяка-дідуся Ореста — п. С. Слоня, який також завізвався збіркою підчас вечері на ціль Ювілею У.Г.П.Ц. в Канаді.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ СЕРЕДЮК

У річницю смерти бл. п. Марії Середюк, мати її і вся родина, згадували її дорогу пам'ять. В Українській Греко-Православній церкві св. Дмитрія у Лонг Бренч відбулися заупокійні молитви.

Марія народилася у Віннілезі 1913 року. На 19-тім році свого життя занедужала на невилічиму хворобу. Родина Середюків перебралася до Торонта.

Тяжкий земний шлях Марії закінчився 12 березня 1969 р. Похоронні відправи в церкві св. Димитрія відслужив Прот. о. М. Боднарчук. Співав хор, під управою Н. Олійника. Жіноцтво при Громаді приготовило Поминальний обід.

На прес фонд „Вісника" пересланo $14.00.

Нехай Милосердний Господь подасть бл. п. Марії вічний спокій в Оселях Праведників.

Вічна Їй Пам'ять!

Бл. п. прот. ІВАН ПЕСТУН
Торонто, Онт.

Дня 12 лютого ц. р. упокоївся в Бозі в Торонті, о. прот. Іван Пестун, священник У. Г. П. Церкви в Канаді на 83 році життя. Отець прот. Іван Пестун народився 12 червня 1887 р. в старій, козацькій родині в Україні. Там же закінчив середню і вищу освіту та музичну консерваторію. До революції учителював та був диригентом в соборі. По революції був викладачем математики, співу та диригентом. Під час війни, коли тільки була змога, ставав у лави тих, кому була дорога українська справа. Працював над розбудовою церковного та громадського життя в Україні, не щадячи сил.

Воєнна хуртовина вигнала його з рідного краю. Прибувши до Львова, о. Пестун був прийнятий до складу львівського оперного театру, як заступник хормайстра. Та доля, хотіла, щоб він мав зайняти своє належне і бажане йому місце в українській Церкві. Його тягнуло до церкви, до священичого чину. Згодом, з групою єпископів і священиків о. Пестун прибув до Німеччини, до м. Більдгаузен. В жовтні 1945 р. о. Пестун був рукоположений бл. п. Єпископом Платоном на диякона. А в липні 1946 р. дияком о. Пестун був висвячений Архиепископом Михаїлом в священики. Між 1945 р. та 1950 р. о. прот. Пестун виконував службу священика, при українських центрах в Німеччині.

Прибувши до Канади в травні 1951 р., о. прот. Пестун включився в ряди У. Г. П. Церкви. Став обслуговувати вірних та розбудовувати парафії. Будучи енергійним, він прислужився до постання нових парафій на терені провінції Онтаріо. Був настоятелем в таких містах: Сарнія, Ошава, Гримсбі, Кірк лендлейк, Лімінгтон та з 1965 р. запасним священиком. Останні два роки свого життя перебував у шпиталі, де і упокоївся.

В п'ятницю, 13 лютого, Архиепископ Михаїл та о.

ОГОЛОШЕННЯ

Отсим повідомляємо українське громадянство, що аже почався запис на відпочинкові курси в українській оселі Зелений Гай, яка є власністю Української Греко-Православної Церкви в Канаді і є положена біля озера Вакав у Саскачевані. Приймаємо Хлопців і Дівчат. Оплата за харчування, навчання і приміщення за два тижні виносить: для одного хлопця чи дівчини за два тижні $30.00 дол. а за двоє від одної родини $55.00 дол.

На курсах навчатимуть: Українознавство, спів, українські танці, спортові ігри, плавання, українського вишиття, писання писанок, дещо з музики а також і Закон Божий, який навчатиме Капелян.

Приймаємо дітей від 8 до 15 років. Час курсів: перший курс від 28 червня до 12 липня. Другий курс від 12 липня до 26 липня.

GREEN GROVE UKRAINIAN SUMMER CAMP
Property of Ukrainian Greek-Orthodox
Church in Canada.

APPLICATION

Name of children .....
.....
.....

Age ..... Address .....
.....
.....

Data Camp Preffered .....

Parents Signature .....

Full address .....
.....

Please send Application to
Rev. Jonh Melnyk
Box 4
Wakaw, Saak.

Боднарчук відправили панахиду, на якій Владика виголосив прощальну промову, бо не мав змоги взяти участи в похоронних відправах. В суботу, 14 лютого, о. прот. Ференсів та о. Панченко відправили панахиду, на якій о. Панченко виголосив проповідь. В неділю, 15 лютого, тіло покійного о. прот. Пестуна було перенесено в похоронного заведення Кардинала до катедри св. Володимира. В катедрі чин ієрейського похорону відправили: о. прот. Ференсів, о. Боднарчук, о. Горгіца і о. Хиль. Під час ієрейського похорону о. Боднарчук виголосив прощальну промову. В понеділок о. прот. Ференсів, о. Горгіца, о. Хиль, о. Федак та о. протодиякон Кривих відправили Службу Божу, на якій о. прот. Ференсів виголосив прощальну промову. На цвинтарі „Проспект" востанне прощав о. Федак.

Поминальна трапеза відбулася в залі при церкві св. Андрія. Під час поминального обіду промовляв о. Горгіца, а після нього інж. Петро Бубелу, зять покійного, який розповів про життєвий шлях покійного та перешкоди, які зустрічав бл. п. о. І. Пестун на своєму трудолюбивому шляху.

Нехай же ця згадка про бл. п. о. І. Пестуна буде маленькою краплею в морі про великі заслуги покійного.

В глибокому смутку залишив бл. п. о. І. Пестун свою дочку Тетяну, внуків: Константина, Віру та зятя інж. П. Бубелу в Канаді та родину в Україні.

Нехай гостинна канадійська земля буде Йому легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

В. П.

ПОДЯКА

Хочемо цією дорогою скласти щиру подяку о. митр. прот. Фотієві за відвідини хворого в шпиталі та за уділення миропомазання і за заряджения похорону. Дякуємо Високопреосвященішому Архиепископові Михайлові за відправу панахиди і прощальне слово. Дякуємо отцям: о. прот. Ференсіву, о. Панченкові, о. Боднарчукові, о. Горгіці, о. прот. Федакові, о. Хилеві і о. протодиякону Кривиху та всім співакам за відслужения панахид, священичого похорону та Служби Божої і відпровадження тіла свого собрата на цвинтар, та спасібі про теплу згадку про покійного в своїх промовах.

Дякуємо нашим добродійкам, які віддали останню пошану покійному, д-рові Тетяні Реві і/д-рові Г. Шиманському, які опікувалися здоров'ям покійного під час його перебування в Торонті, п. Кравченко і всім тим, які відвідували хворого в шпиталі, п-ву Павленкам, нашим кумам, які дуже багато нам допомогли під час нашого горя. Дякуємо усім нашим друзям і знайомим та всім тим, що були присутні на панахидах та похороні, всім тим, що прислали квіти і картки співчуття і тим, що приїхали здалека і здалека, щоб попрощати покійного, сестринству церкви св. Андрея під проводом голови пані Г. Чуприни за приготування обіду.

Дякуємо д-рові І. О'Гара і д-рові Лізевському за догляд хворого в шпиталі та п-ву Бойкам і Золотникам. Нехай Милосердний Господь вінагородить Всіх Вас сторицею, а душу раба о. прот. І. Пестуна нехай оселить в Оселях Своїх. Вічна Йому Пам'ять.

Дочка Тетяна Бубела, зять інж. Петро Бубела, внуки — Константин та Віра.

БЛ. П. СЕМЕН ГЕВЕРЕГА
Прісвел, Саск.

Ділимося сумною вісткою, що дня 11 березня в лікарні в Прісвел, на 85 році трудолюбивого життя, відійшов у вічність піонер бл. п. Семен Геверега. Тяжкий життєвий шлях був покійного Семена, але Господь дарував йому легку смерть — своїми силами зранку зайшов у лічницю, а по обіді перестало битися його серце.

Семен народився в 1885 році в селі Блищина, повіт Заліщики, Україна. 17-мітнім юнаком, у 1902 р. прибув з родичами до Канади і оселився на гомстеді у Вайті, Ман. 1908 р. одружився з Анною з роду Юречиі. В 1914 р. переселюються в околиці Денбурі, Саск., де набувають власну фарму, на якій тяжко працюють. Господь поблагословив їх труди та допоміг вирости і зяховати 13 дітей — 2 сини і 11 доньок, (в яких Павліна, 3 роки, тому, в середньому віці надщербив родинну цілість відійшовши у вічність).

Бл. п. Семен був людиною, релігійною, ідейною і жертвенною. Свою релігійну і національну свідомість та самоосвіту набув з „Вісника", „Українського Голосу" та читаних рідних українських книжок. Він хотів бачити поступ на кожному відтинку українського життя і чим міг до нього спричинявся.

В 1950 р., зайчений тяжкою працею на фармі, будує церкву в Стороджс, де й замешкує. Тут включається в групу ініціяторів будови Української Греко-Православної церкви, забуває за відпочинок і бере на себе обов'язок будівничого церковці, а згодом вибирають його Головою Громади.

В неділю в місцевій церкві відбулася Служба Божа, на якій більшість родини покійного приймали таїнства Св. Сповіді і Причасти. Вечором, о год. 8-ій Прот. о. Хруставка в місцевому похоронному заведенні відслужив, за спокій душі покійного, панахиду і сказав глибокозмістовну проповідь, а в понеділок в церкві Похоронну Службу Божу. Як похоронне заведення так і церква були переповнені вірними. По закінченні Служби Божої отець Парох проголосив збірку на Нев'янучий вінок покійнику. Учасники зложили $62.00, які Зарад Громади розділив, як слідує: $20.00 на Колегіюм Св. Андрея в Вінніпезі, $20.00 на „Вісник", $6.00 на каїше, а $16.00 на місцеву церкву. Всім жертводавцям щире спасібі!

Після похорону в залі під церквою відбувся поминальний обід, який приготовили членкині Жіночого Товариства.

Покійний Семен залишив у смутку дружину, дітей, 32 внуків, 20 правнуків, брата Кароли і сестру Гелену Дробет. Тілесні останки похоронено на міськім цвинтарі в Канорі.

Ще одна могила одного з „Сівачів". Рідшають ряди „сивих земді"... Підготовляли вони рілю, засадили все, що з собою привезли, все прийнялося і росте, а чи доспіє?

Такого то сівача попровадила родина, громада, Українська Православна Церква і українського нашім.

Спи спокійно любий мужу, батьку, дідусю. Ти виконі заслужив собі на тихий відпочинок і щирий спомин. Нехай ця земля на якій Ти трудився і яку Ти любив буде Тобі легкою.

Учасник похорону.

ПОДЯКА

Висловлюємо щиру подяку всім, що нам численно зійшлися на похоронні відправи і склали свої молитви Всевишньому, щоб душу покійного Семена оселив в Оселях Своїх. Сердечно дякуємо о. прот. Хрустанці — нехай Господь пріпять отця у його духовній праці. Всім, хто подав нам найменшу поміч і розраду у нашому горю сердечно дякуємо. Нехай Господь обдарить Вас сторицею!

Родина.

Бл. п. МИХАЙЛО РАЙЧИВА
Едмонтон, Альберта

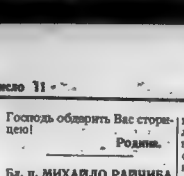

23 січня, 1970 р. відійшов до вічности, на 81 році свого трудящого життя, бл. п. Михайло Райчива.

Народився в селі Кривецьке, коло Гусятина в Західній Україні. В 1899 р. 11-літній Михайло з родичами Теодором і Юстиною, прибув до Канади і оселилися на гомстеді в лісистій околиці коло Гімлі, Манітоба.

Там Михайло виростав і помагав родичам корчувати ліс, та готовити поле, під збіжжя, та городину.

Як підріс Михайло на молодця пішов у заробітки, а зароблені гроші пересилав родичам, бо лісова багнистa фарма не давала потрібного приходу щоби вижившити всю родину.

В лютому 1908 року, Михайло одружується з Євкою Гіжин, а рік пізніше разом з родиною та кількома односельчанами - сусідами переносяться в південний Саскачеван - в околицю Прійєтт. Тут набуває „гомстед" і починає нове господарство. По чатки, як звичайно всіх емігрантів, були тяжкі, але при Божій помочі, Михайло, разом з братом Іваном набували фармерську машинерію, а навіть перший комбайн в тій околиці був на його фармі.

Михайло здобув як в родині так і поміж співгромадянами чужинцями повагу і респект. В початках відродження нашої Укр. Прав. Церкви, Михайло був великим приклонником і організатором у своїй околиці, а перші Богослужения відбувалися в його домі. Рівнож цікавився Інститутом П. Могили, ніколи не опускав З'їздів, давав поміч фінансову, а його дім завжди був отворений на зібрання та для священників і гостей, чи бесідників в Інституту.

У той час культурно-релігійна праця в околиці Прійєтт стояла на високому рівні. Зимовими вечорами люди сходилися, читали українські часописи, книжки, що їх в домі Райчибів не бракувало. Михайло був рухливим і в його жилах пляла піонерська кров, як і в його батька Теодора, який покинув рідний край і шукав кращого життя у новому світі.

Михайло, хоча й добре загосподарився в Саскачевані, одначе читав в пресі про цінні землі на півночі від Піс Ривер, зацікавився ними і поїхав до Форт Верміліян „на оглядини". Як практичний фармер побачив тут великі можливості, вернувся, зорганізував групу молодих людей, що прибули з України і всі разом подалися на північ, де забрали гомстеди.

В 1929 році Михайло залишив розбудоване вже господарство синові Іванові та дружину з дітьми в Прійєтт, а сам, з гуртком своїх товаришів подорожі пустився в дальшу мандрівку. Тому, що з Піс Ривер далише на північ (яких 300 миль) доріг ще не було, Михайло, зо своєю групою, на ріці Піс Ривер збудували великого човна з мотором і водяним колесом, щоби перевезти машинерію, коні й худобу, та все потрібне до життя.

Тоді доріг не було, — в компанія „Годсон Бей" „скавами" перевозила на північ все що було потрібне для тих жителів. Компанія не була вдоволена тим, що появилося на ріці, як деякі жителі північної охрестности, „раші ні ейві", але Михайлото тим не турбувався, бо він не думав про заробки, але хотів помогти нашим українським емігрантам осісти на нове поселення.

Цей перший човен, чи як там називали „скав", вдався на причуд, хоч дехто ворожив, що скоро „піде під воду". Кілька років пізніше Михайло збудував понтонний, що був багато вигідніший і більший ,і ним перевозили худобу, збіжжя, що там обильно родилося, на продаж до Піс Ривер.

В 1937 році дружина Євка з дітьми переїхала до Піс Ривер, бо в той час на новому поселенні ще не було школи, але в короткому часі побудували школу й родина перебралася жити на фарму, нова пошта була Рокі Лейн. Найбільше нещастя яке Михайло відчув було, коли в 1953 році померла дорога і всіми респектована його дружина Євка. Михайло дальше господарив, аж в 1965 році продав фарми зятеві й дочці Васнасеві й Юстині Федейко, а сам пішов на належний відпочинок.

Михайло перебрався до Бервин, Альберта й маючи більше вільного часу, брав активну участь в народніх і релігійних справах. Був дуже віруючим християнином і нерав болів над тим, що Піс Ривеpська прав. округа не мала сталого священника, а лише приїжджих з Едмонтону. Тому він порадив кількох членам Прав. Церков в тому дистрикті, що коли будуть мати церковну резиденцію, то й скорше дістануть сталого священіка. В 1967 році збудували гарну резиденцію в Бервин, а Михайло крім фінансових пожертв, хоч він вже в поважному віці, виробив безплатно 60 днів, а ввесь час перебував в наших добрих і цінних парафіяни панства Грайчуків.

Останніми часами почував себе не надто добре. Лікарі з Піс Ривер вислали його до університ. шпиталю в Едмонтоні, де по докладному провіренні зізнали, що стан здоров'я не задовільний. Якийсь час Михайло перебував у дочки Марії в Ст. Майкель, а останніми часами в шпиталі Лемонт, Альберта.

Бл. п. Михайла в шпиталях відвідував віддавна знакомий свящ. Г. Василів, що часто відвідував громади в Піс Ривер, де Михайло дякував. Коли о. Василів побачив, що дні бл. п. Михайла вже почислені він його висповідав і уділив Тайну Одиозпомазання. За кілька днів після того в суботу над ранком, бл. п. Михайло закрив свої очі на віки.

Перед смертю він попросив свою доню Марію, щоб з його спадку виділила тисячу (1000) долярів на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі та передав бажаним щоб там більше студентів студіювали та підготовлялися у священники, щоб заповнити округу Піс Ривер.

Похоронні відправи відбулися в церкви Св. Михаїла в Едмонтоні, бо пок. Михайло, як будувалася нова Церква, зложив на неї „книжий дар". Хоронив о. Прот. Василів з дяком п. Паушом і Вавренюком, а тілені останки покійного почили на укр. прав. секції на цвинтарі „Евергрін". Похоронне заведення „Парк Меморіял" дало солідну обслугу.

Покійні Райчиби гідно виховали своїх дітей й дали їм вищу освіту. Родинну втрату глибоко відчувають сини Іван в Едмонтоні, сім дочок: Анна Підручна, Вегревил, Настя Онищук, Сидней, Б. К., Юстина Федейко, Гай Левел, Альберта, Марія Панко, Ст. Майкел, Альберта, Ірина Лаврес, Піс Ривер, Василина Бойко, Едмонтон, Стефанія Басовичі, Ресбридж, Б. К., 29 внуків, 16 правнуків, брата Івана Райчибу, Прійєтт, Саск., сестру Магдалину Дурко в Саскатуні.

При останньому цілуванні на нев'янучий вінок алюминя в церкві $276.00, а того більші жертви в пам'ять по-мерщого: зо спадщини $100.00, $25.00 Василина Бойко, по $10.00: Анна Підручна, п-во Федейки, внуки п-во В. Підручні і п-во Лелійка і Віктор Ханасики, Гвелф, Онт., збірка призначена на Церкву Св. Михаїла в Едмонтоні.

Сни наш дорогий тату, дідусю, брате і приятелю Михайле вічним сном, а земля канадська, яку Ти полюбив, і працював на ній довгі літа, хай буде легкою.

Вічна Тобі Пам'ять!

Олекса Чарнецький.

ПОДЯКА

По покійному нашому батькові Михайлові Райчибі прибиті горем діти, внуки і родина складають щиру подяку о. Прот. Г. О. Василеву, дякам Паушові, Вавринюку, тим, що несли домовину, Жіночому Товариству при Церкві Св. Михаїла, за приготування обіду, Похоронному Заведенню Парк Меморіял, та всім учасникам похорону. Нехай Милостивий Господь нагородить всіх сторицею а покійного прийме до Свого Царства.

Діти, внуки та родина.

ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА
КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ В ВІННІПЕГУ
від понеділка 6 липня
до п'ятниці 7 серпня 1970 року

На Курси приймається хлопців і дівчат, які покінчили щонайменше 8-му клясу (трейд) публичної школи.

I. ПРОГРАМА НАВЧАННЯ:

Українська мова:
1. Вступний курс для тих, які не готові вступити в 9 клясу.
2. Кредитовані курси 9, 10, 11 і 12 класи.

Історія України:
1. Нарис історії України.
2. Історія України I

Географія України

Історія України та Канади:
а) Поселення українців у Канаді.
б) Історія Української Церкви.
в) Організаційні рухи. Комітет України в Канаді.
г) Українські Інститути, Колегія.

Драма й красномовство
Хоральний спів
Гуртовий народний і церковний спів.
Вишивки, писанки писанок.
Народні традиції й святощі.
Народні танки.

Курсанти будуть поділені на окремі класи або гуртки відповідно до віку, шкільної освіти, знання української мови й т. п.

Манітобська Екзекутива Союзу Українок Канади дає кожного року дві нагороди по $25.00 кожна — для студента й студентки — за добрий поступ у науці.

II. ОПЛАТИ:

(а) Реєстрація	$ 5.00
(б) За кімнату, харчі за цілий курс	$115.00
(в) Асекурація проти нещасливого випадку	$ 1.00
(г) Застава за ключ	$ 1.00
(ґ) Наука	$ 40.00
Разом	$162.00

Студенти Літніх Курсів, що мешкають в резиденції Колегії, є під безпосередньої і постійним наглядом і опікою управи Курсів. Це відноситься також до днів суботніх і недільних, тому в ці дні студенти не можуть виїздити додому, ані перебувати в когось у місті, хіба що їх родичі напевне ухвалять це в управою Курсів. Але і в цьому випадкові відбіднин ограничені тільки до двох разів у протягу Курсів.

За додатковими інформаціями й аплікаційними формулярами писати на таку адресу:

ST. ANDREW'S COLLEGE IN WINNIPEG
University of Manitoba
WINNIPEG 19, MANITOBA

ВЕЛИКОДНЯ УТРЕНЯ

Уже можете набути платівку ВЕЛИКОДНА УТРЕНЯ Архиєрейським чином. Служить: Високопреосвященніший Владика Михаїл, о. Митроф. Прот. Дмитро Фотій і о. Прот. Юрій Ференсів. Співає хор Катедри Св. Володимира в Торонто, під дирегентурою Юрія Головка.

Ціна альбома (дві платівки) — $12.00. Оплата пересилки і „текс" в Манітобі окремо.

Замовлення просимо надсилати на таку адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

НОВЕ ЦІННЕ ВИДАННЯ

У Складі Церковних Речей можете набути надзвичайно цінну книжку УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА, прдф. Івана Огієнка (Митрополит Іларіон). Зміст книжки — курс (лекції) читані автором в Українськім Народнім Університеті, вперше видані в 1923 році. В книжці є багато цікавих світлин: старовинні друки, герби, церкви, портрети українських діячів і ін.

Видання накладом Товариства „Волинь" у Вінніпезі. Ціна $4.00.

Наклад не великий, отже замовлення просимо надсилати якнайскорше на адресу:

Consistory Church Goods Supply, 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Порядок Богослужень
ЧЕРВЕНЬ

7. Неділя Св. Отців — Трапезна, Пентекст Ля Прері —
14. Неділя Св. Трійці — Трапезна, Брендон (Храм), Покшарівник (Храм), Поплярфілд (Храм), Бозеджо —
21. Неділя Всіх Святих — Трапезна (Храм), Семенгіз (Храм), Тінвал, Дофінст.

В Трапезній буде ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК. Співаче хор „Боян" під керівництвом п. Ф. Рендруна.

На Храмові Празники запрошується щиро всіх вірних до участи.

тя, часів, призначені і всіх людей доброї волі. Зарази Гроза і Священник.
28. Неділя 2-га по Сх. Трійці — Трансвааль, Гонкар, Індіана

Парафіяльні Заряди і Священики Під-Вінніпезької Округи.
Настоятель Під-Вінніпезького Округи: о. С. Труфяк — тел. 586-2888 або 582-8824
І Священики: Митроф. Прот. Франко Керницький — тел. 586-3014

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОНОВКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесіння — Гарнета
7. Неділя — Гілберт Плейнс
14. Неділя — Зелені Свята — Сифтон (храм)
15. Понеділок — 2. день Зел. Свят — Етельберт
21. Неділя — Рівнетгосюк
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-5284

о. В. ВОРЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер. Вознесіння Господнє — Бердянськ. Хрещення Свято
7. Неділя Св. Отців І. Всел. Собору — Кавгора
14. Зелені Свята. Празникот Трійці — Кавгора. [redacted] Свято
15. Понеділок. День Святого Духа — [redacted]
21. Неділя Всіх Святих — Кавгора
28. Неділя — Успенське
Address: Box 435, Oakeata, Sask.

о. В. ПАСІЛЬНА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Арбана (Св. П. П.) 10 год.
7. Неділя — Рова (Храм) 9 — год.
7. Неділя — Сандовн 4 — год.
14. Неділя — Вигта (Храм) 10 — год.
14. Неділя — Толстой (Храм) 10 — год.
15. Понеділок — Сенкеда 10 — год.
21. Неділя — Арбана (Св. Ник.) 10 — год.
28. Неділя — Сірко 10 — год.
28. Неділя — Сандо 3 — год.
Box 161 — VITA, Man.
Tel. 3-4362

о. І. ЄРЕМИН
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер Вознесіння Господнє — Монаїй
7. Неділя Празник — Антрозій
14. Неділя Преся. Трійці Празник — Вікта
15. Понеділок Св. Духа — Розбурн
21. Неділя Всіх Святих — Сандо Лейк
28. Неділя — Сандо 3 — год.
Rev. I. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 204-5386

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Бориско
14. Неділя — Павел Ривер. Храм
21. Нед. — Бориско
28. Нед. — Чиліван
7986 — 11th Ave. Tel.: 521-0230
New Westminster, B. C.

о. С. ГРІЛЛЯ
ЧЕРВЕНЬ
4. Чет. Вознесіння Госп. — Красавіно
7. Неділя — Атабаска
14. Нед. Зелені Свята — Бойд, храм
15. Повед. Св. Духа — Рейнольдс Парк, храм
21. Неділя — Лесаліб, храм
28. Неділя — Крейгенд
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4523

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
ЧЕРВЕНЬ
4. Вознесіння (веч.) — Мус Джо 7:00 рас
7. Неділя Св. Отців — Айрвін 10:00
ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКА
21. Неділя Всіх Св. — Гудія "
22. Початок Петрівки "
28. Неділя 2-га — Мус Джо "
Address: Box 148 Hnna, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер, Вознесіння — Крідор
7. Неділя — Н. Бетанфорд
14. Нед., Зелені Свята-Храм — Гофорд
15. Пов.-Св. Духа-Храм і Проводи на пробах — Вегвоса
21. Нед. Всіх Святих-Храм — Медов Лейк
28. Неділя — Бівнен
28. Нед. год. 3:00-Общинця — Рейфід
Address: 979-106 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-3230.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер Вознесіння Хрим — 10-тя. Рано Св. Бокса — Іспас
7. Неділя День Православної Молит ді Місійна Сл. Бокса — Вегревіл
14. Неділя Св. Трійці Хрим., початок 9-тя. рано — Ту Гілс
14. Неділя Св. Трійці Хрим початок 9-тя. рано о. Прот. Д Лучак — Мирнам
15. Понеділок 2-ий. день Св. Трійці-Хрим початок 9-тя. рано — Броснн
21. Неділя 10-тя. рано Сл. Бокса — Слава
28. Неділя 10-тя. рано Сл. Бокса — Лунан
Address: Box 204, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
7. Нед. Сяв. Отців 1 Вс. С. — Бигар (Хр.)
14. Нед. Трійці-Зел. Св. — Квадерей (Хр.)
15. Понеділок-Св. Духа — Свято (Хрим)
21. Неділя Всіх Святих — Мічам
28. Неділя — Вокела
Address: 80 Leddy Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-0393.

о. ІВАНА КУЛЯША
ЧЕРВЕНЬ
4. Вознесіння Господнє — Редвей. Хрим
7. Неділя — Ньюборн
14. Неділя Преся. Трійці — Редвотер Хрим
15. День Св. Духа — Восетна
21. Неділя — Федора. Хрим
22. Неділя — Торгтад
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Tel. [redacted]

о. В. КОКОРУДЗА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер, Вознесіння Господнє — Гровгілл (нім річкою) — Хрим
7. Неділя — Шіпмет
14. Преся. Трійці Празник — Хрим
15. Понеділок, Св. Духа — Нанаймо
21. Неділя Всіх Святих — Мелфорт — Хрим
28. Неділя — Шіпмет — Хрим
Box 468
Nipawin, Sask.
Tel. 862-3507

о. В. ЯКУСТИ
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесіння Господнє — Фінн Фіон
7. Неділя — Томсон
14. Неділя — П'ятидесятниця — Фінн Фіон
15. Понеділок — День Св. Духа — Фінн Фіон
21. Неділя Всіх Святих — Де Па
28. Неділя — Фінн Фіон
82 Hill Str. Flin Flon, Man.

о. І. ФЕЛЬНИЧКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесення — Вашан
7. Неділя — Св. Отців І Вселесн. Собору. Хрим — Тюрнотовь
14. Неділя — Зелені Свята. Хрим — Кадворт
15. Понеділок — Св Духа — Лендь
21. Неділя — Всіх Святих, Хрим — Альсена
28. Неділя — Священик на відпусті
Address: Box 4, Wishaw, Sask.
Tel. 323-4521.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Вознесення Господнє — Вімма
7. Неділя — Смоки Лейк, храм
14. Неділя, Преся. Трійці — Спендан, храм
15. День св. Духа — Сирей, храм
21. Неділя Всіх Святих — Бенгс, храм
28. Неділя — Вільно, Окружне Богослужіння
На Окружне Богослужіння запрошуємо щиро парафіян в Окрузі Смоки Лейк; просимо щиро-кавно й дорогих гостей прийти до нас на Богослужіння. Будуть слухати два священики; проповіді будуть промовл.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 300
Телефон 656-2782.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер. Вознесіння Господнє — Принц Альберт
7. Неділя Св. Отців 1 Вселенськ. Собору — Гоннавун
14. Неділя. Св. Трійця. Зелені Свята. Хрим — Принц Альберт
15. Понеділок. День Св. Духа — Принц Альберт
21. Неділя. Всіх Святих. Хрим — Самбург
21. Неділя. О год. 2:30 по полудні Воскресна Общинця — Македовіл
28. Неділя. Полеве Богослужіння і „пікнік" на „Берег пишні праці" — Принц Альберт
REV. M. S. OLESIUK
306 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel.: 763-2205

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер Вознесіння — Топорівці
7. Неділя (Храм) — Ахтемівтуков
14. Нед. Св. Трійці (Храм) — Мінеапа
15. Повед. Св. Духа — Довпеп
21. Нед. Всіх Святих (Храм і Візитація) — Класон
28. Неділя — Стоянний
28. Нед. Общ. Служба 2.30 п. п. — Кандер
P. O. Box 988
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесіння Господнє — Родзин
7. Неділя Св. Отців Першого Вселенського Собору — Шортридгіл. Храм
7. Неділя — Мемлат — Общинця о год. 3:00 по полудні
14. Неділя Святої Трійці — Зелені Свята — Лендз. Храм
15. Понеділок — День Святого Духа — Петакора. Храм
21. Неділя Всіх Святих — Гренфел. Храм
21. Неділя [redacted] — Общинця о год. 3:00 по полудні
28. Неділя 2-га по Св. Трійці — Мелрідж
Address: Rev. Nicholas Ranliuk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4364.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Box 745,
Beauyville, Alta.
Tel. 436-5290

о. ІВАНА СТУСА
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя Сяв. Отців Вселенського Собору Хрямове Свято — Вайдлауте
14. Неділя Св. Трійці — Зелені Свята — Хрящова Свято — Рейнольс Парк
21. Неділя Всіх Святих — Хрящове Свято — Вергрета
28. Неділя 2 по Св. Трійці — Вестлок
Адреса: о. Іван СТУС
11852 — 104 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 486-6780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесення — Евінен (Храм)
7. Неділя — Ст. Мартин
14. Неділя — Празникот-Трійці — Дамфрис
15. Понеділок — Св. Духа — Вені Ривер (Храм)
21. Неділя — Дамфріс
28. Неділя — Евінен
810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4764

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер. Вознесення Г. — Пайн Ривер
7. Неділя — Овен Ривер. Храм
14. Неділя Св. Трійці — Вейтбін. Храм
15. Понеділок Св. Духа — Слан Ривер
21. Неділя Всіх Святих — Дорбен.
28. Неділя — Гоцеон Бей
Box 1518 Tel. 764-2281
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер. Вознесення — Йорктон
7. Неділя — Йорктон
14. Неділя. Зелені Свята. Проводи 2 год. — Йорктон
21. Неділя. Всіх Святих. Храм — Райн
28. Неділя — Йорктон
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832960

о. С. СЕМОТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер. Вознесення — Вестброук — Хрим
7. Неділя — Дробот — Хрим
14. Неділя. Зелені Свята — Шіго (місто) — Хрим
15. Понеділок. День Св. Духа — Інтсітер (місто) — Хрим
16. Вівторок — Стадіянн — Хрим
21. Неділя Всіх Святих — Тіфенел — Хрим
28. Неділя — Федлєн
Address: Shabe, Sask., Box 88.
Telefon: Hiire — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Вознесіння Господнє — Вівмер (Храм)
7. Неділя — Вівгірд
14. Неділя П'ятидесятниці — Фостон (Храм)
15. Понеділок — св. Духа — Рема
21. Неділя — Вадена (Храм)
28. Неділя — Вансон
Box, 468 — Tel. 988-8145
Wadena, Sask.

о. А. ХРУСТАВОК
ЧЕРВЕНЬ
4. Четвер — Кобзар — (Храм) Вознесення — 9:30 рашку
7. Неділя — Свят Пілін — 10:00 год. рашку
7. Неділя — Глес — Обідня Служба — 2:30 п. п.
14. Неділя — Зіслання Св. Духа — (Храм) — 9:30 рашку — Аррін
15. Понеділок — Преся. Трійці — (Храм) — 9:30 рашку — Стандфорс
21. Неділя — Всіх Святих — (Храм) — 9:30 рашку — Енденер
28. Неділя — Девбурн — 10:00 год. рашку
28. Неділя — Повне Богослужіння в Оорді „Прикут" біля Озера — „Христа Лейк". Службо Божа о год. 10:00 рано, що-по-неділях — і Концертова Програма. Головний проповідь-єсть: п. А. Качковський, ректор Інституту П. Могилан.
Address: Box 113, Hyas, Sask.
Tel. 190-3.

о. ГУМЕНА ЦЕРВАНІЯ
ЧЕРВЕНЬ
7. Неділя — Брудерхейм
14. Неділя Св. Трійці, Храмове Свято — Кампер. Служить Прот. М. Юрадевський
14. Неділя Св. Трійці, Храмове Свято — Кагтен
15. Понеділок, [redacted] Сучасного, Соборна Служба — Кагтен
21. Неділя Всіх Святих, Храмове Свято — Кемроне
28. Неділя — Торсей
Адреса: 8508—109 Ave., Edmonton, Alta.
Телефон: 423-6966

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЧЕРВНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., JUNE 15, 1970. ЧИСЛО (2126) 12

АВТОКЕФАЛІЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В АМЕРИЦІ ФОРМАЛЬНО ЗАВЕРШЕНА В МОСКВІ

Переговори про створення помісної автокефальної Православної Церкви в Америці, які почав був заступник Московського патріярха митр. Никодим Ротов з первоієрархом Російської Православної Митрополії в Америці митр. Леонтієм 1963 р., — були звершені при кінці 1969 р. У березні 1970 р. точки угоди про надання Митрополії статусу автокефалії були підписані митр. Никодимом і теперішнім первоієрархом Митрополії митр. Іринеєм. Три дні перед своєю смертю, яка настала 16 квітня п. р., Московський патріярх Алексій видав митр. Іринеєві телеграму, в якій повідомив, що Московська Патріярхія автокефалію Американській Митрополії надає.

ТЕКСТ ТЕЛЕГРАМИ З МОСКВИ

Телеграма, якою Алексій сповістив митр. Іриней, що автокефалія його Митрополії надається, була вислана 13 квітня, а Ірінеї отримав її 14 квітня ц. р. Вона була слідуючого змісту:

„Митрополит Іриней,
Нью Йорк, Нью Йорк.

„Ваше Блаженство:

„Однодушною нашою постановою разом з Священним Синодом і в порозумінні зо всіми Високопреподобними Єпископами Московського Патріярхату, — автокефалія Російській Православній Греко-Католицькій Церкві в Америці надається.

„На основі листа, вверненого до нас Вашим Блаженством і, у Вашій особі, Великим Собором Єпископів Американської Митрополії, — ми встановляємо і проголошуємо Святу Автокефальну Православну Церкву в Америці.

„Ми прийняли й апробували договір підписаний 31 березня 1970 Вами і Його Еминенцією, Митрополитом Ленінградським і Новгородським Никодимом.

„Наш патріярший і Синодський Томос буде вручений Вашій делегації, яку запрохуємо щиросердечно нас відвідати.

„Зо щирою радістю й любов'ю протягуємо Вам братню руку спілкування. Вам і всій Автокефальній Православній Церкві в Америці, бажаємо Божественних благословень, помочі у Вашій праці на славу Божу і на приноження любови між нами і між усіми тими, які є вірні Христові, нашому Спасителеві.

† Алексій
Патріярх Московський
і всієї Росії".

(Закінчення на 2 стор.)

З пам'яттю про вифлеємських дітей — молитви за жертви абортів

54.000 абортів за один рік!

ЛОНДОН (РНС) — Відзначуючи Свято Вифлеємських Дітей-Мучеників, римокатоліки Англії і Валії одночасно будуть відбувати жалібне моління за всіх ненароджених жертв аборту.

Таке моління встановила католицька ієрархія Англії і Валії; воно відбуватиметься щороку в день 28 грудня.

Згідно з офіційними повідомленнями, після лібералізації закону відносно абортів, 1969 р. в Англії і Валії було виконано 54,013 абортів.

Камінь неймовірної вартости

Скалинку привезеного з Місяця каменя, вагою 5 грамів, було переслано з США на досліди в Гайдельбергському університеті в Німеччині. Посилка була переслана звичайною реєстрованою поштою, але кожен грам скалинки Місяця був обезпечений на один мільйон долярів.

Переводячи досліди над скалинкою, проф. Різоеф Цанрінгер знайшов у ній невідомий досі мінерал, якого думають назвати „транкіліт".

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ:

В опублікованій в онтанньому числі „Вісника" Програмі XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді стався один недогляд, а саме — не подано точки про звіт від Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії. Ця точка належить до програми на четвер, роздія II. Відкриття Дінць Собору, точка 3. Звітування. Подаємо її повністю з виправленим:

3. **Звітування:**
(а) Заступник Блаженнішого Владики Митрополита ІЛАРІОНА — Високопреосвященніший Владика Архиепископ МИХАЇЛ;
(б) Голова Президії Консисторії — Митрофорний Протоієрей о. Франко Керницький;
(в) Представник Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії;
(г) Контрольна Комісія;
(г) Принципал Колегії Св. Андрея — проф. Лука Томащук;
(д) Дослідно-Студійна Комісія — Достойний Суддя Іван Соломон.

Жид-вихрист номінований в англіканські єпископи

„ВІН МУСИТЬ ІСПОВІДУВАТИ ВІРУ В ПЕРФЕКТНУ ЧОЛОВІЧНІСТЬ ХРИСТА"

ЛОНДОН (РНС) — Недавня номінація на єпископа-суфрагана канона Гю Монтефйоре, який 1967 року зчинив сенсацію своїми поглядами на чоловічість Ісуса Христа, - викликала сильну реакцію з боку Євангельської Ради Англіканської Спільноти в Англії. Євангельська Рада видала формальне домагання, щоб канон Гю, перед висвятою в єпископи, потвердив свою віру, що чоловічість Ісуса Христа була всесторонньо перфектною.

Канон Гю Монтефйоре — це жид, який навернувся на Християнство; він є пастором англіканської університетської церкви в Кембриджі. Його висвята на єпископа-суфрагана Кінгстону 'в Лондоні мала б відбутися цього року. З уваги на його контроверсійні вислови щодо тілесности Ісуса Христа, Євангельська Рада Англіканської Спільноти поставила домагання, щоб Гю Монтефйоре перед висвятою публічно заявив, як він віруе в Ісуса Христа. У домаганні Євангельської Ради сказано:

„Через те, що єпископ є головним

(Продовження на стор. 3-ій)

У Кранові знайдено 14 невідомих листів Т. Шевченка

Щоденник „Америка" ч. 85 подає, що в архівах кол. Бібліотеки Чарторийських, теперішньому Народньому Музеї в Кракові, найдено 14 листів Тараса Шевченка до Броиислава Залеського, - каторжника, такого ж, як і Шевченко. Листи Шевченка датовані роками 1853 - 57 і тематично заторкують образотворче мистецтво.

Черговий „науковий" виступ проти Християнства

ЛОНДОН (РНС) — Одна з кращих англійських видавничих фірм, „Годдер енд Стаутон", яка виробила собі славу видаванням релігійних книжок, — видала фантастично-контроверсійну книжку проф. Марка Аллерго, автор якої сґаається доводити, що Християнство зродилося з старинного культу почитання грибів. Назва нової протихристиянської книжки „Священний Гриб і Хрест".

Марко Аллерго був професором біблійних студій при Манчестерському університеті в Англії. Він пробує доказати, що вся Біблія була написана шифром старинного оргіястично-родючого культу.

Життя Ісуса Христа, Його розп'яття і воскресення, пише М. Аллерго, — це тільки міт. Сам Христос був репрезентантом того культу, доказує автор но-

(Продовження на стор. 2)

Американська автокефалія

(Закінчення з 1 стор.)

ПЕРЕДАЧА ТОМОСУ ПРО АВТОКЕФАЛІЮ НА УРОЧИСТОСТЯХ В МОСКВІ

Запрохана патріярхом Алексієм делегація з Америки виїхала в Москву в другій половині травня. 19 травня — в день Преподобного Іова Почаївського — в Москві відбулося спеціяльне Богослужіння, під час якого діючий патріярх Пімен Томос про Автокефалію Православної Церкви в Америці вручив посланцеві від Митрополії — єпископові Сітки й Аляски Теодосієві. Про це новинкарська агенція РНС 19 травня ц. р. з Москви подала слідуючу інформацію:

МОСКВА (РНС) — Російська Православна Греко-Католицька Церква в Америці (Митрополія) стала формально і повно незалежною від Московської Патріярхії під час спеціяльного Богослужіння тут, у Москві.

Погодження в справі надання Православній Церкві в Америці автокефалії було осягнене представництвами Митрополії й Московського патріярха в березні; декрет про автокефалію надав патріярх Алексій перед своєю смертю в квітні ц. р. Формальний обмін документами між епископами Теодосієм і діючим патріярхом Пименом відбувся тут, у Москві.

Обидва згадані церковні достойники привезли самостійність і дружбу в усіх майбутніх відносинах.

Американський Екзархат Московської Патріярхії буде розв'язаний, а його парафії, які не захотять включитися в Американську Автокефалію, будуть управлятися спеціяльним тілом з осідком в Європі.

У своїй угоді про надання Православній Церкві в Америці автокефалії, Московська Патріярхія признала право цій новій Церкві на всі її маєткові посілості в Америці. Нова Православна Церква в Америці нараховує біля 700 тисяч вірних.

АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА АМЕРИКИ И ІНШІ ПРАВОСЛАВНІ ЮРИСДИКЦІЇ

Поєсовий орган колишньої Російської Митрополії в Америці „Ди Ортодокс Чорч", від квітня ц. р. став визначати себе органом Митрополичої Ради Автокефальної Церкви в Америці. У своєму квітневому числі він помістив автокефалію опублікуваними офіційних документів, посланням Собору Єпископів та двома редакційними статтями. Велику утіху з приводу проголошення Митрополії Автокефальною Церквою в Америці виявив грецький англомовний журнал „Логос". Але на тому прихильна автокефалії опінія стала.

Патріярх Константинопольський Атенагорас запротестував був проти надання Православній Церкві в Америці автокефалії своїм Посланням, висланим до патріярха Московського Алексія 8 січня 1970 р. Текст Послання був широко розповсюджений на Заході, одначе Московська Патріярхія заявила, що патр. Алексій того Послання не отримав. Проте, пише журнал „Ди Ортодокс Чорч" за квітень ц. р., текст Послання патр. Алексій дістав іншим шляхом і дав Атенагорасові відповідні пояснення.

Патріярх Атенагорас грозив, що він Американської Автокефалії не визнає. Його становище підтримала Православна Церква в Болгарії, а також Православна Церква Греції.

В Америці, против наданню автокефалії Російській Митрополії Московською Патріярхією проявив Провід Української Православної Церкви в США під проводом Блаженнішого Митрополита Іоанна; архиеп. Яковос — первоієрарх Грецької Архидієцезії в Америці, висловив з того приводу його пригноблюючe здивування; митрополит Филип Саліба, первоієрарх Антіохійської Екзархії в Америці, заявився за автокефалією Православної Церкви в Америці, одначе на його думку, автокефалію повинен надати патріярх Атенагорас у порозумінні з іншими Православними Церквами.

Можна думати, що обидві згадані Архидієцезії виявлять своє соборне становище до Американської Автокефалії на своїх соборах, які мають відбутися влітї ц. р. Двадцятий генеральний Конгрес духовенства й мирян Грецької Архидієцезії має відбутися в Вялдорф-Асторія готелі в Нью Йорку, у днях 27 червня і 4 липня ц. р. Двадцять'ята Конвенція Антіохійської Архидієцезії в Америці має відбутися в готелі Конрад Гилтон у Шікаго, в днях 16-23 серпня ц. р. Агенда Антіохійської Конвенції ще не відома, але ледве чи вона помине таку справу, як проголошення Автокефальної Православної Церкви в Америці. Але Конгрес Грецької Архидієцезії, в одній з 5 точок своєї агенди ставить питання: „Яка саме майбутність повинна бути вибрана для нашої Церкви в Америках?" Думаємо, що там не обійдеться без постанови відносно виниккутої в Америці Автокефальної Православної Церкви.

А над їхньою могилою стане.. церква

КЕНТЕРБЕРИ (РНС) — Християни повинні бути більш реалістичними і звернути пильну увагу на ознаки оживлення християнської молоді в той час, коли релігійність падає, каже архиеп. Рамзей.

„Про те, що релігійність падає, чуємо забагато", пише він у своєму діецезійному журналі. „Це правдиве і сумно, що так сталося. Одначе мало говорить про ознаки живого християнського свідчення й відклику до Євангелії, що стається з місяця на місяць...

„Я маю на думці тисячі тих, які під час посту в Кембриджі вислухували курси в справі Християнської Віри. Я думаю про Пасху в Кентербери, під час якої легенда, що ніби тільки старі люди ходять до церкви, була уневажнена участю великих груп молоді в Святому Причасті", пише д-р Майкел Рамзей.

Подібні спостереження зробив англіканський епископ Ґрір у Менчестері. Нав'язуючи до недавнього інтерв'ю ВВС, під час якого його кореспондент згадав упадок впливу Церкви, епископ Ґрір сказав: Одначе „Церква стане над могилою ВВС та ІТВ (телевізій), і над усіми іншими інституціями, які вештаються по світі".

Черговий „науковий" виступ

(Закінчення з 1-1 стор.)

вої протихристиянської книжки.

Проф. Марко Аллерго (Marco Allergo) був методистським пастором, але тепер заявив, що він невіруючий. Він також зрезигнував з професорства біблійних студій.

Поява книжки „Священний Гриб і Хрест" викликала сильну реакцію серед християн в Англії. На неї зареагували церковні круги, а також світська преса, друкуючи рецензії християнських богословів. Видавнича фірма „Голдер енд Ставтон" зобов'язалася цього літа видати іншу книжку, на опровикення того, що написав проф. М. Аллерго.

Проф. М. Аллерго вважали визначним науковцем і дослідником знахідок з-над Мертвого Моря. Одначе тепер його слава, як науковця впала; про це д-р Генри Чадвік, у його перегляді книжки „Священний Гриб і Хрест", який друкується в „Дейлі Телеграф", між іншим, висловився: „Ніщо не руйнує чийогось звання, як науковця, так, як це роблять його власні писання".

Агенція „Ассошіейтед Пресс", інформуючи про появу вищезгаданої книжки, з Лондону подала, що проф. М. Аллерго виступив разом проти Християнства і юдаїзму; одначе релігійна новинкарська агенція РНС, у своєму довгому репортажі з Лондону, нічого про виступ М. Аллерго проти юдаїзму не згадує. Та й сам Аллерго каже, що свою книжку він написав через „пересичену атмосферу навколо Ісуса Христа". Хто є сам Марко Аллерго — не відомо. Д-р Г. Чадвік каже, що книжка М. Аллерго читається, як „еротичний міраж семітського філолога"...

Митрополита Іларіона вшановано почесним членством УВАН

ВІННІПЕГ. — Дня 28-го травня ц. р. делегація Української Вільної Академії Наук — УВАН у Канаді, склала візиту Його Блаженству Митрополитові Іларіонові (д-рові Огієнкові) у Вінніпезі, щоб побажати йому видужання і вручити грамоту Почесного члена УВАН. В склад делегації входили: президент УВАН д-р М. І. Мандрика й члени президії: проф. Яр. Рудницький, проф. М. Боровський і пані Ольга Войценко. Митрополит Іларіон, який досі був дійсним членом УВАН, прийняв з задоволенням іменування його Почесним Членом Академії — найвищою гідністю УВАН у Канаді. Він висловив глибоку подяку за це наукове відзначення й уділяв архиерейське благословення членам делегації й усім членам Академії.

В часі візити, що тривала понад пів години Митрополит розпитував про події у науковому житті та цікавився працюючо поодиноких членів УВАН.

Уживанням ЛСД батьки окалічують своїх дітей

Д-р Честер М. Берлін з Медичної школи університету ім. Д. Вашингтона заявив, що ЛСД є „мутагеном", тобто чинником, що змінює гени й хромозоми організму. Коли батьки вживають ЛСД то ці зміни впливають на дефекти немовлят при народинах.

Англіканська номінація

(Продовження з 1-1 стор.)

пасторові Церкви Божої, уповноважений стерегти склад Віри, і зобов'язаний своїм виявченням „усувати всі помилкові і дивні доктрини, які противляться Слові Божому, —

„(а) Ми звертаємося до канона Моятефйоре використати найближчу приємну нагоду ствердити його вірування відносно того, що чоловічість нашого Господа була перфектною з кожного погляду.

„(б) Ми усердно кличемо всіх єпископів і провідників Церкви оминати всякі публічні спекуляції, які квестіонують повну перфектність Христа і глибоко ображують християн.

„(с) Ми також кличемо всіх тих, хто є відповідальний за обсадження відповідальних постів Англіканської Спільноти брати під пильну увагу заяви кандидатів щодо віри, пам'ятаючи, що єпископ, як слуга Божий, мусить бути бездоганний".

ХРИСТОС БУВ ПОВНОЮ ЛЮДИНОЮ, АЛЕ НЕ ПЕРФЕКТНОЮ, НАСТОЮЄ ГЮ

Вищеподані інформації були подані агенцією РНС 7 квітня, отже тоді було оголошене домагання Євангельської Ради, щоб жид-вихрист Гю, кандидат у єпископи, публічно заявив своє вірування в Ісуса Христа. Він це зробив 7 травня ц. р. Про те новинкарська агенція РНС подала слідуючу інформацію:

КЕМБРИДЖ (РНС) — Ісус був без гріха, але немає нічого в Св. Письмі, що натякало б на те, що Він був повно перфектний, каже контроверсійний Гю Монтефйоре.

Канон Монтефйоре сказав це під час своєї проповіді в церкві Великої Св. Марії при університеті в Кембридж. При цій нагоді він відповів на виклик Євангельської Ради Англіканської Спільноти, яка домагалася його заяви, що він вірить, що чоловічість Ісуса Христа була повно перфектна

Відповідаючи на цей виклик, канон Гю сказав, що слово „перфектний" у дійсності означає „повний", а у відношенні до Ісуса Христа воно підкреслює, що Він об'явив Бога ставши „повною людською істотою, в якій не було ніякого браку". Гю продовжував:

„Де б там слово „перфектний" не появлялося в офіційних формулюваннях Церкви, — це не означає, що Ісус був перфектний в розумінні, що Він був найкращим зразком людини, але що Він був повною людиною".

(Навколо якої саме заяви виникла вищезгадана контроверсія, що її зробив був „наверінений" на англіканство жид Гю Монтефйоре, — згадувати тут не будемо; одначе не можна обійтися без визловлення здивування, як то сталося так, що таку людину могли номінувати в епископи!?).

• У лічниці в Москві померла на рака 76-літня дружина колишнього премієра і міністра закордонних справ Вячеслава Молотова — Павліна Жемчужіна, жидівка з походження.

ДО ПРОБЛЕМ З МОЛОДДЮ

Жиди шукають нової виховної філософії для своєї молоді

ВАШІНҐТОН (РНС) — Жидівська національна асоціяція Храмових Вихователів обрала спеціяльний комітет для простудіювання критики, а то й спротиву з боку жидівської молоді до храмових богослужень та іншої діяльности реформованого жидівства.

Простудіювання тієї ситуації схвалила XV Конвенція Храмових Вихователів; вона складається з 250 принципалів, директорів виховання та рабінів, які відповідають за релігійне виховання по громадах, афілійованих з Спілкою Американських Жидівських Конгрегацій.

Новостворений комітет називається Комітет Накреслення Вказівок для Філософії Жидівського Виховання Нашого Часу.

XV Конвенція Храмових Вихователів проаналізувала слідуючі ланки:

— Зміна течій в жидівському релігійному мисленні, зокрема погляди жидівських мислителів і їхнє відношення до сучасних жидівських традицій.

— Зміна щодо першорядних вимог у загальному вихованні, яке займалося теоріями в загальній площині, та їхне пристосібління до жидівського виховання.

— Зміна способів жидівського життя — від того, яким воно було по малих містах Східньої Европи, до сучасного американського й ізраїльського жидівського життя.

— Виклик молоді, який оглядає відносини молодого покоління до юдаїзму і пристосібління його до шкільних програм.

Висновки окремих семінарів вищезгаданої XV Конвенції будуть предложені спеціяльній комісії жидівського виховання при Спілці Американських Жидівських Конгрегацій, після простудіювання їх Комітетом Накреслення Вказівок та після того, як цей комітет виробить нову „Філософію Жидівського Виховання Нашого Часу".

Згаданий комітет відбув свої засідання зараз же після XV Конвенції, і видав слідуючу заяву:

„Філософії для ліберального жидівського виховання ще немає. Заявляти, що ми хочемо, щоб наші діти відчували значущу ідентичність в юдаїзмі — того замало. Чи ми говоримо про відвідування богослужень? Про виконування певних ритуалів? Що в цій релігії є характерне, чи обов'язкове? Що складається на те, щоб хто був жидом тут у США, або в Ізраїлі? Чи той, хто хоче бути жидом, мусить у щось вірувати, щось практикувати?

„Чого ми хочемо повчитися від нашої молоді, що помогло б нам встановити конструктивні вказівки для релігійного виховання зо всім його розгалуженням — включно з релігійними службами, — що могло б розвивати й поглиблювати посвяту для збереження юдаїзму?

„Для шукання значущої філософії і методів навчати ідей, які в тій філософії будуть вміщатися, — для простудіювання того був створений комітет під головуванням д-ра Дж. Гарлова, з конгрегаційного храму „Юден" в Скоки, Ілл. Комітет предложить рапорт Конвенції 1970 р. для евентуального прийняття".

Це перший раз за 15 років існування Національної Асоціяції Виховників Храму робиться спробу накреслити філософію для програм релігійних шкіл у реформованому юдаїзмі.

Якщо начерк нової філософії буде апробований, він стане основними напрямними для 680 релігійних шкіл реформованого жидівства в Америці й Канаді, які обіймають біля 50 тисяч школярів — від дитячих садочків до XII класи.

З. Р. В. — Тривога за свою молодь (і майбутність) не поминає також і жидів, як це бувае і серед інших етнічних груп у Канаді і США. Питання молоді — це дуже жива проблема нашого часу, і майже всі (а в тім і ми, українці), говорять про те, як би то знайти якусь розв'язку для цієї проблеми. А ось з вищенаведеного прикладу жидів багато хто, а в тім і ми, українці, повинні б дечого навчитися. Про проблему з молоддю не досить тільки панічно чи й патріотично говорити; її треба з холодним розсудком студіювати, — глибоко студіювати...

Папа відвищив платню працівникам Ватикану

ВАТИКАН (РНС) — З приводу віднесення коштів прожитку, папа Павло VI дав 10%, підвищки 4,000 працівникам Ватикану. У це число працівників входить 3,100 різних робітників і службовців та 900 пенсіонерів. 45 кардиналів і епископи Римської Курії підвищки не дістануть.

З нагоди 50-ліття свого священнослужения, папа Павло VI дав усім своїм службовцям по 150 дол. бонусу.

Найнижчу платню у Ватикані дістають муляри і ті, що замітають вулиці; їхня місячна платня — 120 дол.; середня платня для канцелярійного персоналу — 200 дол. місячно; одружені папські жандарми дістають по 320 дол. на місяць; кардинали Курії дістають до 900 дол.

Ватиканські працівники, як мешканці незалежної держави, мають дешево оплачене церковне помешкання, а всякі харчі, тютюн та газолину купують по зниженим цінах, і вони не платять італійських податків.

Совєтські жиди вибирають асиміляцію

МОСКВА (РНС) — Совєтський комуністичний щоденник „Правда" подає, що „поражаюча більшість" жидів СССР воліють асимілюватися з іншими совєтськими етнічними групами.

Редактор журналу „Народи Азії й Африки", проф. Іосіф Брагінський (жид) недавно заявив, що Совєтський Союз „історично доказав, що жидівське питання можна розв'язати радикально... на основі перемоги соціялізму".

Стаття у „Правді" була відповіддю на ізраїльські заклики, що уряд СССР не дозволяє жидам виїжджати до Ізраїля.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Епархії, Перемишля в Канаді 05.00 на рік. За границю — 05.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 05.00. — Foreign — 05.00. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

НАЦІОНАЛЬНЕ В ЦЕРКВІ ОСВЯЧЕНЕ ДУХОМ БОЖИМ

(До свята Християнської П'ятидесятниці)

Коли в перший день Християнської П'ятидесятниці на громаду учеників Христових злинув Дух Божий у вигляді огняних язиків, — з того часу запульсувало життя Церкви Христової на Землі. І з того П'ятидесятного Дня почалася історія Церкви, історія Нового Життя.

Життя Церкви Христової на Землі запульсувало, і досі пульсує, силою Духа Святого; ту силу Церкві обіцяв Христос (Лк. 24:49) і вона негайно проявилася в Апостолах, як про це сказано в Писанні: „Апостоли з **великою силою** свідчили про воскресення Ісуса Господа, і **благодать велика** на всіх них була" (Дії 4:33).

Із зшестям Духа Святого на Церкву в кожній віруючій в Христа людині почалося нове життя. З того часу змінилася й сама віруюча людина, бо вона почала жити **повним** життям.

Усе це сталося з днем першої Християнської П'ятидесятниці; тоді сталося освячення життя, освячення й переміна духа самої людини. В цьому універсальне значення Християнської П'ятидесятниці.

Крім цього, з моменту Християнської П'ятидесятниці Бог освятив усі народи світу, як такі, і досі освячує їх національний характер. Це сталося через зшестя Духа Божого на Церкву. Тоді, устами Апостолів, Дух Господній заговорив до народів їхніми мовами і тим показав, що в універсальному житті Церкви, для доповнення життя кожного народу й індивідуальної людини, освячується й їхня національна специфічність. Найперше засіб порозуміння — мова, а в тім і все інше: природжена духовість, специфічна життєва призвичаєність — звичаї, культура, — національна повна людини й народу взагалі. Все те в усіх народів освячує Дух Божий, бо в тому полягає повня людського життя.

У своєму відношенні до людини Бог не погорджує нічим, що складається на її національне обличчя. І це показано таки на самих початках Церкви Христової на Землі, яку творять усі віруючі в Христа народи. Господь у видінні Ап. Петрові показав, що в Церкву Свою Він збирає все — всі народи, і коли Петрові було тяжко зрозуміти, що це так, — то Господь йому виразно сказав, що все, що від Бога — очищене, й нечідним його вважати не можна (Дії 11:9).

Національне обличчя людини — це свого роду талант, якого отримує кожен, і якого кожен повинен розвивати. Бо кожний народ, а в ньому й індивідуальна людина, своє місце і час на Землі отримати від Бога, як і про це говорить Писання:

„Увесь рід людський Він (Бог) з одного створив, щоб замешкати всю поверхню Землі, і **призначив окремі доби й границі замешкання їх**, — щоб Бога шукали вони..." (Дії 17:26).

Так отож і цей народ має Богом призначені і час, і місце на нашому світі, — має отже й окрему — йому визначену — місію; він має своє місце і час, має й своє національне обличчя — характер. І все це дано йому „щоб Бога шукати", щоб з Богом жити й цілим своїм життям прославляти Його.

Із своєю українською мовою, і з своїм національним характером наш народ Богом благословений жити у визначений час, і на визначеному місці. Це наша земля й історія, які ми повинні освячувати шуканням Бога й пробуванням у Ньому. Нам також дано змогу жити **повним** життям, і **повним** життям славити Господа Бога свого. І ото саме на ту **повню** нашого життя — нас, як православних українців, де б ми не були, — складається багато чого з того, на що ми може й не звертаємо належної уваги:

1. Найперше, ми повинні старатися жити **повно** в своїй Православній Вірі, щоб і в нас силою Своєю пульсував Дух Божий, бо до тієї сили доступ відкритий і нам. Нам дано жити повною Церкви Христової на Землі — Православної.

2. Ми не можемо допускатися того, що б занедбувати своє національне обличчя, затрачувати свій національний характер. Щоб жити повним життям Церкви Христової на Землі, ми не можемо занедбувати того, що Богом вложене в нас і в межі нашого життя церковного й національного. Ми були б невірні Богу, якби ми занедбували своє українство... Все бо, що виплекала наша земля й історія — це наше. І з тим ми ідемо в свою Церкву Православну, щоб природженими нам силами й засобами шукати й прославляти Бога. А тут ми повинні дорожити, як даром Господнім, ось тим:

(а) Своєю українською мовою. Наша мова дана нам від Бога, вона нам найзмістовніша, і в релігійному житті нам нею послуговуватися — найкраще.

(б) Наша українська культура. Це всі духові надбання нашого народу, з якими ми, як з розвиненим талантом, повинні іти і в наше церковно-рел;ігійне життя. Культура освячується Богом і для неї є місце в християнському житті.

(в) Наші священні звичаї. Вони є виявом нашої духовости і нашої специфічности, як окремої національної родини. Культура й звичаї в'яжуть нас у великий український рід, який не проти волі Божої займав, займає і буде займати своє місце на світі. Наші традиції творила чиста українська душа, отже й вони мають важне місце в нашому духовому житті. Усе це Богом освячене, і ми повинні вірно його зберігати. Інакше, у визначені для нас місця і **часу**, можна відчувати й перестороги за невірність...

(г) Наш спосіб священного співу, як вияв наших душевних почувань і пе-

(Докінчення на ст. 5)

У ЦЕРКВІ МОЛЯТЬСЯ ВСІ — ЗА ВСІХ ТА ЗА ВСЕ

Питання, яке тут порушуємо, ще не набирало в нашій Церкві такого розміру, що на нього треба було реагувати; воно виринало частіше в скупченнях нашої політичної еміграції, але від часу до часу воно виринає і в нас, у Канаді. Ідеться про церковні моління за покійних українських мужів, зокрема політичних.

Буває, що з приводу національних роковин та дат, певна група вірних прохає священика відслужити Панахиду за спокій душі даного українського державного чи політичного мужа; інша група вірних, яка є інших політичних поглядів, — противиться тому, не зважаючи на те, що померший був православний християнин. Буває, що реакція проти таких панахидних молінь завдає непримєтностей так тій групі, яка даної Панахиди хотіла, як зокрема священикові, який Панахиду служить. А в тім вірні Церкви повинні знати слідуюче:

1. Церква не є політична установа, а Божественна; Вона приймає в своє лоно всіх православно-віруючих християн — без різниці, яких вони політичних поглядів придержувалися, чи придержуються. Завданням Церкви є дбати про спасіння і життя вічне всіх своїх вірних — живих і померших, тому то Вона виконує моління за них усіх. Саме те є місією Церкви Христової на Землі.

2. Священик — священнослужитель у Церкві, а тому його обов'язком є служити всім вірним своєї Церкви й свого народу, а в потребі — молитися за них, і навіть не допускати думки про те яких політичних поглядів вірні Церкви були, чи тепер є; священник не може відмовити комусь богослужбову помолитися за когось з вірних Церкви — живих, чи померших. Він може відмовитися дати священну обслугу тільки явним і рішучим невірним.

Священик служить своєму народові, він молиться за всіх, і ніхто не повинен перешкоджувати йому виконувати його священичі обов'язки, а навпаки: у випадках Панахид чи Молебнів за державних мужів, чи взагалі за заслужених ходей нашого народу, — повинна б взяти участь уся громада вірних. Та й Сам Христос заповідав нам молитися навіть за ворогів наших...

Національне в Церкві

(Закінчення з 4-ї стор.)

реживань. Наш священний церковний спів має величезне значення в облагороднюванні наших душ. Релігійний спів — це злив нашої душі до Бога. І співь у нас свій, рідний, старий ,традиційно український; він освячений віковічними богослужебним вжитком, він Богом освячений, як наш духовний талант. Наш спосіб церковного співу — це специфічно наше розкриття глибин нашого духа. Наш дар співу — від Бога, і ми повинні любити його й далі розвивати.

(г) Історія Церкви Христової — Православної, в нашому народі й на нашій землі. Багато святих подій творилося в церковній історії нашого народу, і це видно по хорові наших Святих. Наша Православна Церква в Україні дала біля 200 Святих; вони ввійшли в Хори Віковічної Церкви Христової, а також зайняли своє місце в нашому церковному календарі. Святі з нашого народу — це обличчя нашої помісної Церкви в Україні, а одночасно й обличчя нашого народу. Це в Святих Людях освячується історія даного народу, тобто — його час, і його місце на нашому світі.

В освячення історії даного народу входить така подія, як всенародне прийняття Християнства. В нашому календарі є позначене Свято Хрещення України, яке припадає на день 14 серпня. Це Свято великого народнього й релігійного значення. Це велике Свято нашого краю і нашого народу, хоч для інших народів воно не має особливого значення.

Усе те ми повинні берегти й шанувати, як наш національний дар від Самого Бога, — дар освячений Духом Божим.

Усе вищенаведене — Віра, мова, культура, звичаї, характер нашої духовости, наш священний спів, наша історія, наш церковний календар — це те, що зберігає священну єдність нашого народу. В час існуючого розсіяння частини нашого народу по всьому світі, дуже важним є зберігати духову єдність з нашим народом на Батьківщині. Ніде та єдність не проявляється так живо, як у єдності **календарній**, тобто — релігійно-духовій, **літургічній.** Єдність Віри і єдність духового життя між нашим народом на Батьківщині і між усіма його частинами, розсіяними по всьому світі, є справою великого значення. Тут зокрема вирішальну ролю грає єдність календаря, а в тім — єдність звичаєва, а зокрема єдність **літургічна.** Тут ідеться про єднання духа в даний час усіх українців, проживаючих на нашому світі. Це єднання реальне, живе, — це **літургічне** єднання народу! Воно не знає ніяких меж, ані юрисдикцій. Але яка може бути мова про духову єдність народу, якщо, скажім, одна його частина сідає до Свят-Вечірнього стола 24 грудня, а друга 6 січня? Яка єдність народу, якщо одна його частина святкує Воскресення Христове, а друга переходить духові подвиги на шляху Великого Посту? У таких випадках порушується єдність духово-звичаєва; одначе багато більшого значення тут є єдність **літургічна,** єдність **календарна.**

Усе це відноситься до так оспівуваної у нас єдности народу...

У нас святкувань такої події, як оживлення Церкви Христової на Землі — взагалі, а кожного віруючого в Христа — зокрема, — усім варто задуматися над вищесказаним. Такими думками повинні б занятися всі ті, які по-всякому дивляться на себе самих — природою гадзуь українського народу, ,на його Віру, культуру, духовість, історію, — на свою Православну Церкву. Добре брати на увагу і те, що ми не тільки, як частина Церкви Христової на Землі, але й як окремий народ — Народ Український з його Православною історією і Церквою, маємо на собі Божественне Благословення, призначення й освячення від Духа Божого.

Про те варто роздумувати в час П'ятидесятниці, бо Християнська П'ятидесятниця — це Свято великого церковно-національного значення. Але про те треба думати думками... осяяними.

Грецький військовий капелян атакує світовий провід жидів

Єговізм — „передова гвардія світового сіонізму" проти Християнства

АТЕНИ (РНС) — Капелян грецьких військових частин, архимандрит Харалямпій Василопулос, видав спеціяльну брошуру, а якій заатакував „світовий провід жидів" за фінансування підривної діяльности єговізму в Греції. Архимандрит Харалямпій твердить, що жиди фінансують єговістів, як „передову гвардію світового сіонізму" проти Християнства.

Згадана брошура, під заголовком „Змова свідків Єгови", була видана пресою грецької армії й розповсюджена між військовими капелянами та офіцерами. Одначе речник грецької військової команди кореспондентам заявив, що думки архим. Харалампія — приватні, а не релігійного сектора Головної Військової Команди, членом якої і він є.

У брошурі поставлено твердження, що „жиди контролюють дев'ять десятих світового капіталу... а в тім економічно володіють Америкою, частиною Европи та іншими країнами".

Не зважаючи на те, що грецький уряд пробував наладнати свої відносини до Ізраїля, — у Греції, як кажуть, ведеться „протижидівська лінія". І так, наприклад, клич прем'єра І. Пападопулоса — „Греція — грекв християни!", вважають анти-семітизмом у Греції.

Прикладом анти-семітизму вважають те, що грецький уряд недавно видалив з Греції 34 особи за підбурювання. Два члени цієї групи — Ален Бенгер і Джюлс Дассін — були „американські жиди".

Папа поїде в другу подорож на Далекий Схід

ВАТИКАН (РНС) — У листопаді ц. р., папа Павло VI поїде до Філіпін та Австралії і візьме участь у конференціях місцевих єпископів, які відбудуться в Манілі і в Сиднеї.

Речник Ватикану сказав, що папа поїде на Далекий Схід, щоб завершити свої контакти з християнами усіх континентів — „від передмість Риму до католицьких громад на Тихому океані".

Чергова подорож папи буде його дев'ятою подорожжю поза Ватикан.

Оберамергавців будуть судити за анти-семітську драму

МЮНХЕН (РНС) — Німецький письменник Бернт Енгельман подав у суд організаторів Страсної Драми в Оберамергау, Німеччина, за те, що їхня християнська вистава, яка представляє останні дні життя Ісуса Христа, може розбудити анти-семітизм. Ця Драма підходить більше „нацистській пропаганді", а не християнській сцені, каже Енгельман.

Селяни цього малого баварського міста попали під гостру критику з боку жидівських і деяких християнських організацій, бо вони не поусували контроверсійних висловів. Одначе ця світової слави одинока цього роду вистава почалася 18 травня і буде продовжуватися через ціле літо. Її ставлять що десять років.

На всякі пресії опистити Страсну Драму від анти-семітизму селяни свою Драму переверпили, дещо усунули, але не все, бо, як казав мейор села, „не можна усувати те, що сказане в Біблії".

Чи, в світлі сказаного в Біблії, оправдає їх суд?...

Митрополит Пімен домагається виходу американців з Індо-Китаю

МОСКВА (РНС) — Митрополит Пімен, діючий провідник Православної Церкви в СССР, видав заяву, в якій домагається негайного відтягнення американських військ з Індо-Китаю.

Оскаржуючи, що американські війська несуть смерть населенню Камбоджі, митр. Пімен сказав:

„В імені Священного Синоду Російської Православної Церкви, ми кличемо всіх, у кому бринить божественний поклик до миру, і всіх людей доброї волі, стати до боротьби за встановлення спокою в Камбоджі".

Задля англомовних шкіл батьки кидають католицизм

МОНТРЕАЛ (РНС) — Група англомовних батьків вийшла з Католицької Церкви, щоб своїм дітям дати нагоду навчатися в англомовних протестантських школах у Монтреалі. Вони кажуть, що їхні діти були трактовані у французьких школах, ніби „якийсь надмірний багаж".

Це сталося в міському районі Бросевард. Були нарікання, що учителі французького походження упосліджували дітей англомовних батьків навіть до тієї міри, що позбавляли їх виїзд спорту. Це довело до того, що цілі родини покинули через те і католицьку франкомовну школу, і Католицьку Церкву. Одним з батьків сказав:

„Стати проти своєї віри — це дуже велика жертва. Але на протязі останніх років наші діти були силувані до такої жертви. Тепер прийшла черга на нас".

● У Голяндії 32-річна католицька монахиня — сестра Ангела Бойіс кандидує як посолка нової політичної партії „Радикальних католиків", що відділилася від існуючої „Католицької Народньої Партії Голяндії".

Звернення до молоді

(Нижче друкуємо текст звернення до молоді, виголошене п. В. Ковальчуком у програмі відзначення Року Української Православної Молоді 12 квітня 1970 р. в залі церкви Преп. Трійці в Вінніпезі — Редакція).

Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді, виконуючи волю Ювілейного Собору, що відбувся в липні 1968 року, проголосив цей рік — Роком Української Православної Молоді. Цим Провід відкрив молоді широкі горизонти для творчої участі у житті Церкви.

Щоб брати активну участь у житті Церкви треба вивчити засади віри, статут Церкви, історію, треба учащати на Богослужіння та навчитися розуміти їх сутність, — треба віддати себе всецило на добро своєї Церкви.

У цьому, 20-ому столітті, в нашому житті, ми можемо вибрати собі одну з трьох доріг. Перше, ми можемо не визнавати Церкви, не ходити до неї і навіть сказати, що Бога нема; по-друге, — ми можемо називати себе православними українцями, ходити до церкви, платити членську вкладку, але більше жодної участи в житті Церкви не брати; по-третє, — ми можемо рішуче стати активними і відданими членами нашої Церкви і виконувати всі вимоги нашої віри і науки нашої Церкви. Коли ми підемо цією третьою дорогою, тоді ми будемо мати право вважати себе правдивими християнами і праздивими членами Укр. Греко-Прав. Церкви.

Коли ви, наша молодеж, бажаете почуватися частиною нашого суспільства то, в першу чергу, ви повинні мати повне довір'я і пошану до своїх батьків і до старших взагалі, бо вони можуть вказати вам шлях до зрозуміння науки нашої Церкви. Старайтеся співпрацювати з старшими, тоді ви в них здобудете довір'я. Через пізнання науки нашої Церкви і її засад ви краще зрозумієте своїх батьків і пізнаєте самі себе.

Висказуйте сміливо свої почуття, свої бажання, свої недомагання, а ваші батьки, маючи життєвий досвід, допоможуть вам, і так, спільними силами ми збережемо нашу віру, Церкву, національність, а тим самим запевнимо нашу майбутність у Канаді.

Теперішній світ жорстокий. Преса, телевізія, радіо і навіть явука підкопують нашу моральність і загрожують нашій вірі. Вам тяжко знайти, і ви не е певні де правда, д де неправда; ви вагаетесь котру дорогу вибрати, в що, і кому вірити. У таких випадках ви повинні звертатися з питаннями до батьків, до священників. Може вам здається, що вони е „охафешен", але не забувайте, що найкращий учитель є життєвий досвід, а ваші батьки цей досвід мають. Вони вам поможуть побачити де е зло, поможуть пізнати високі вартості вашого морального життя. Вони вам покажуть правдиву дорогу життя.

Можливо ви думаете, що ви довше учащали до школи, як ваші батьки та що ви маете високу освіту і дипломи, але не забувайте, що ви є лише кандидатами на поважних і чесних людей.

Не забувайте своїх українських традицій, своєї мови, своєї віри. Тепер українську мову можна вивчати у державних школах, починаючи від сьомої кляси. Користайте з цієї нагоди! Не досить бути канадійцями, треба бути українцями-канадійцями!

Професор української мови при Манітобському університеті, між іншим, сказав, що Канада, як держава існує лише дещо більше, як століття і що світ не визнає Канаду, як провідну державу. Для того, щоб країна стала провідною державою треба багато більше, як сто років. Нашою повинністю, як українців є старатися якнайбільше причинитися у будові цієї країни і прикрасити її нашими українськими традиціями, звичаями, релігією, культурою і т. д.. Це все залишиться на будуче в історії Канади.

Не залишайте своєї Української Православної Церкви! Вона Церква не є вашою і ніколи не буде уважати вас за своїх, а буде вас використовувати, а ви будете допомагати чужим, а не своїм. За нашу Церкву боролися і збудували її ваші діди і батьки, — ваші предки і ви тепер працюйте для неї і старайтеся поглибити православну віру і свідомість та завжди ставайте в оборону Церкви.

Закликаю вас, Українська Православна Молоде, — учащайте до церкви і вивчайте свою віру; поважайте батьків і старших, і разом з ними працюйте для добра нашої Церкви; навчайтеся української мови і не забувайте своїх традицій і звичаїв, і пам'ятайте, що будучність залишається у ваших руках.

В. Ковальчук

„Відклич вето в справі целібату", каже кардинал папі

ПАРИЖ (РНС) — Примас римо-католиків у Бельгії, кардинал Зюенс, поставив папі Павлові VI домагання, щоб він відтягнув своє „вето", а уповноважив перевести студію в справі целібату духовенства.

У своєму інтерв'ю з кореспондентом французького часопису „Ле Монд", кардинал Зюенс назвав жалюгідним „стан поготівля" в Католицькій Церкві, витвореним настоюванням папи, що про цю справу не можна навіть дискутувати.

Відповідаючи у січні голляндським ієрархам, які підтримали рішення священичої конференції, щоб примусовий целібат усунути, — папа Павло був заявив, що целібат е „фундаментальним законом Латинської Церкви і не може бути залишений, ані навіть поставлений під дискусію". Проте кардинал Зюенс настоює, що „тільки вільний діялог доведе до полагодження проблеми, яку висунула Церква в Голляндії". Далі Зюенс підкреслює: „Дозволь, щоб процес колегіяльности і спів-відповідальности почав діяти цілковито!"

Пару днів пізніше, папа Павло VI (у п'ятницю 15 травня) на домагання кардинала Зюенса відповів:

„Ми не дозволимо на те, щоб на нас упливали будь-які натиски, мотивовані, мабуть, недостатнім знанням справи". Папа далі продовжував: „Папа не е, і не може бути ані протектором, ані речником — а тим більше невільником — будь-якої школи богословія...

„Лише папі, наслідникові Петра, як повелів Христос, бути головою братів і, в повному єднанні з ними, засвідчувати віру Церкви...

„Це наша місія, це наше служіння Церкві, і в тому нам помагає Святий Дух", сказав папа Павло VI.

Заклик католицького прелата молитися за Ізраїль

ЄРУСАЛИМ (РНС) — З нагоди 22-их роковин ізраїльської незалежности (11 травня), архиепископ Мелхітського обряду Рая Галилейський, висловився в надії на „потужність, добробут і єдність" Ізраїля.

У своєму спеціяльному посланні, архиеп. Рая молився за ізраїльських воїнів, які пробувають на полі бою, за „потужність Ізраїля, добробут і єдність — так, щоб ми могли показати світові, і жидам вміють трактувати національ. меншості... в дійсно гарний, демокра..ічний спосіб".

Хоч сам архиеп. Рая — араб, — він не раз настоював, що він ізраїльтянин. „Мій народ — ізраїльтяни", настоює Рая. „Ми горді бути ізраїльтянами в Ізраїлі".

Свою ролю, як арабського католика в Ізраїлі, архиеп. Рая описує так: „Творити мир, любов, розуміння між народом — християнами й магометанами — й ізраїльтянами Ізраїля".

Весняна повінь на Україні

„Радянська Україна" з 25 квітня 1970 повідомила, що ріка Десна і Сіверський Донець затопляли низку сіл на Чернігівщині і Донеччині та навіть центральні вулиці Чернігова.

Води Дніпра заляли деякі вулиці на Подолі й Куренівці в Києві і навіть був загрожений міст Патона. В Києві вже почався спад рівня води, але він підійметься в район Черкас, Кременчука й Дніпропетровська. Вийшли з берегів ріки Сула, Псьол, Ворскло. Повінь завдала шкоди селам, колгоспам, радгоспам, знищила багато хат і присадибних ділянок.

Повідомлення

Шіго, Саскачеван
6-го червня, 1970 р.

До Всеч. Отців Настоятелів
Йорктонської Місійної Округи
в Саскачевані.

Всечесніші Отці Настоятелі!

З приємністю повідомляємо Вас, що відбудеться Св. Місія у громаді Едмор, Саск., 28-го червня цього року о годині 5:00 по обіді. Св. Місія починатиметься Вечірнею, а після неї буде доповідь і дискусія.

На Св. Місії під час Вечірні проповідуватиме Всеч. о. Прот. Василь Бойчук з Кенори, Саск., а після Вечірні, в народньому домі, доповідатиме Всеч. о. Микола Стеценко з Йорктону, Саск.

Дойзд до громади Едмор є такий: 5 миль на південь від Фовм Лейк, тоді 2 милі на захід, знову 3 милі на південь, а потім 1 миля на захід (церква із південного боку дороги).

Сердечно запрошуємо Вас узяти участь у цій Св. Місії.

За Йорктонську Місійну Округу

о. А. Четеренко (голова)
о. С. Семотюк (секретар)

КОНВОКАЦІЙНА ПРОМОВА

(Нижче друкуємо повний текст конвокаційної промови, виголошеної у програмі академічного року на Богословському Факультеті Колегії Св. Андрея в неділю 3 травня 1970 р. Промовець — Прот. С. Сінчук, декан-елект Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, — Редакція).

Сьогодні в Колегії Св. Андрея велике свято; п'ять студентів закінчують свої богословські студії — два з Канади, а три з Америки, і вже одержали відповідні ступні. Наш урочистий день почався Святою Літургією, яку очолив Преосвященний Владика Борис. Перший раз в історії Колегії Св. Андрея на площі Манітобського університету, в капліці була висвята в диякона одного з учнів богословія, бувшого пана Олекси Гупки.

Мені все приємно говорити до молоді, до студентів, а сьогодні особливо приємність говорити до богословів, і до тих, що закінчили формальні студії, і а скорому часі стануть на працю, як священики в Христовому виноградникові.

В обличчі вашому я бачу красу весни; ваші очі сіяють неначе зорі спокійної, погідної ночі, а ваші думки буяють мріями неначе непоборний орел, що не боїться ніякого й нічого, а підноситься все вище й вище вгору. З тим днем Українська Православна спільнота збагатилася доплином свіжої крови — збагатилася вами, скінченими богословами й надійними духовними працівниками.

Ми звичайно говоримо: „Він закінчив медицину", або „закінчив адвокатуру", а сьогодні кажемо: „Богослови закінчили богословську науку". А я ставлю питання, особливо тим, хто сьогодні одержав свідоцтва: Чи ви дійсно закінчили науку? А може ваша наука лише починається на ширшому полі праці? Один вчений сказав: „Високообдарована людина свідома того, що світ і сама людина е змінні, і що кожна людина відіграе важливу ролю в цьому світі".

Ви, богослови, є частиною світу, ви сьогодні можете сказати, що ви одержали основну науку, і що дозріватимете рівнобіжно з поступом світу. Коли з таким наставленням ви почнете свою працю, ви допоможете створити цей світ таким, яким ви хочете, щоб він був. Ось тут маете відповідь на питання: „Чи ви дійсно закінчили свої студії?" Тому, що деякі закінчили богословіе, а інші пригадалися на врочисте вручення свідоцтв, — хочу пригадати вам, що старинний філософ, Платон, ось так навчав: **„Мабутне людини залежатиме від основної науки даної особи".** А стара українська поезія говорить:

„Учися дитино, бо вчитися треба,
Учися дитино, най розум не спить".

Тому, що ви молоді, повні надій та рожевих мрій, вам треба глянути глибоко в історію, простудіювати тих, хто мріяв про високу науку, а тоді поставте собі питання: Що е наука? Хто е вченим чоловіком? Чи вчений той, що має дипломи? Чи той, що хоче вглянути й зрозуміти душу людини? А тоді пізнаете, що наука, дійсна наука, не приходить легко; треба сильно попрацювати, поки побачите плоди своєї праці. Коли б наука приходила легко, кожний носив би титул „доктора наук".

Тому, що наука не приходить легко, візьмімо, наприклад, шкільну статистику з 1963 - 64 року. З кожних 1,000 дітей, що вступають до першої кляси, тільки 330 вступають до середньої школи (Гай Скул). З тих тільки 44 записуються на університет, а дев'ять одержують ступінь. З кожної тисячі, що вписуються на університет, тільки 82 одержують ступінь М.А., а лише три одержують найвищий ступінь, або докторат.

Я не хочу перевантажувати вас цифрами або статистикою, але можу лише сказати, що перед випускниками цього року стоять великі обов'язки. Вам треба стояти при своїому — твердо й непохитно! Не дайте себе звести з дороги завзятости, — не ставайте байдужими; не обдурюйте себе й своїх майбутніх парафіян, що в нас уже все добре, — не спочивайте на лаврах чи тимчасових успіхах.

Українці все охоче ставилися до науки, але для українців у Канаді наука не приходила легко, особливо на початках. Це найбільше із-за браку мови та фінансових засобів. Ось, наприклад, 1915 року, українських студентів на університетах було 6, а 1930 було навіть по шість з одного дому. За приклад можемо взяти шість братів Костанів в Альберті. Це був видатковий дім. Тепер, коли обставини життя змінилися, коли кожний може дозволити собі піти до школи, навіть самостійно, без помочі батьків, — українці не вписуються на високі курси в такій скількості, як повинні. Отож, крім парафіяльної праці, богослови повинні подбати, щоб кожний молодий українець та українка закінчили найвищі студії.

Ви напевно чули цей звісний вислів: „Історія повторюється".

Коли Україна прийняла Христову Віру 988 р., постала перша вимога будувати школи. Треба було перепнсувати церковні книги, вичувати священиків; треба було мати основно-підготованих духовних провідників.

На конвенції в Саскатуні в липні 1918 року, прийняті однодушно сказали: „Хочемо відновити традіцію, Українську Православну Церкву в Канаді" І так, як в Україні після охрещення, постало питання: Нам треба богословської школи. Наші піонери мали добру волю й охоту, отож постала школа, знайшлися кандидати на священиків. Першими кандидатами були молоді ще тоді Семен Савчук, Петро Самець і Дмитро Стратійчук. Ця молода трійка почала свою працю, і не здавала й не здає своїх позицій після повних п'ятидесяти років служіння в Церкві. Вони ще й сьогодні є чинними. Це були і є віддані працівники на Христовій ниві.

І ще раз історія повторилася. Богословська школа знову відновилася в Рідкайні, і знайшлися кандидати. Протягом понад сорок років священослужіння, деякі ще й сьогодні є чинними парафіяльними священиками. Правда, не всі вони чинні сьогодні, — одних Господь Бог покликав, інші, знеможені працею і слабим здоров'ям, пішли на заслужений відпочинок.

Та історія й далі повторилася. Року 1932 засновано Духовний Семінар — предтечу Колегії Св. Андрея. Це вже була більш постійна й систематична школа. Вийшли перші випускники, вийшли й другі, а з часом і треті. Помимо великої економічної кризи, що була навістила в той час, школа продовжувалася, Богослови вчилися. Навіть у кризу, кожний виконував свої обов'язки, не оглядався ні на сан, ні на стаж життя. Коли не можна було найняти відповідної услуги, — студенти-богослови помагали в кухні, а навіть і посуд мили. Всі випускники Духовного Семінара після понад тридцять років служіння ще й сьогодні чинні, крім одного: відійшов у вічність о. Тома Ковальчишн.

Духовний Семінар на 7 Ст. Джанс Авеню став предтечею сучасної Колегії Св. Андрея в 1946 році. Просторішній будинок з кращими вигодами й викладовою залею під назвою Колегії Св. Андрея потішав віриих. І з цієї Колегії вийшли кадри молодих священиків.

Від часу оснування Духовного Семінаря, а потім Колегії Св. Андрея в північному Вінніпезі, — Колегія перенеслася на площу Манітобського університету. Тут ми бачимо будинок, як висанка; устаткування, кімнати, їдальня, кухня і все інше — нове, модерне, вигідне. Тут бачимо багату, з цінними книжками книгозбірню для вигоди й збагачення світогляду студентів. Книгозбірня, правда, ще не в повному порядку. Колегія мусить найняти фахівця, поклясифікувати книжки, почислити, завести картотеку для вигоди студентів. Рядовий Собор нашої Церкви в 1965 році прийшов до помочі Колегії. Своїм голосом на Соборі, Церква заявила, що буде фінансово помагати нашим студентам, що навчаються в Колегії. Від студентів сьогодні вимагається доброї волі й охоти віддатися науці та послужити Православній Церкві.

Будь це перша Богословська школа в Саскатуні, школа в Рідкайні, Духовний Семінар, чи Колегія на площі Манітобського університету, — все це вияв глибокої віри православних українців в Канаді. Православні українці бажають мати поміж собою свідомих, відданих священиків, отож заявили фінансову помічі студентам. Вірні не жаліли грошей у минулому, не жаліють тепер, і в майбутньому не будуть жаліти, коли побачуть, що з Колегії виходять достойні молоді сили.

Ще раз скажу: Історія повторяється. Мені хочеться приміяти слова Сир Вінстон Чорчила до українців в Канаді, — ті, які він промовив до британців у грізливий час війни: „Гив ас да тулс, енд ві вил фініш да джоб".

Сьогодні одержали дипломи п'ять студентів-богословів: три з Америки, два з Канади. Сьогодні Українська Православна Церква по обох боках 49-ої паралелі збагатилася п'ятьма можливими кандидатами до праці на церковній ниві. Разом з нами тут радуються православні українці по всіх сторонах цього континенту. Сьогодні всі православні українці покладають великі надії на вас, молодих майбутніх священиків.

Сьогодні закінчується перша фаза вашого життя, а в скорому часі почнеться друга — безмежно важлива й відповідальна. Ви станете чинними священиками Української Православної Церкви. Так, як вірні Української Православної Церкви чесно поставилися і вив'язалися зо своїми обов'язками відносно Колегії, бо жертвували на неї, доставляли відповідні фонди на всякі видатки — оплати учительського персоналу, адміністрації та всяких інших видатків, щоб уможли-

ВИСНОВКИ БЕЗ ДІЯЛОГУ

Маоізм і християнство — подібні, каже Рада Християн

„Якщо б первісні християни повернулися на світ сьогодні, вони мали б багато спільного з Мао Тсе-тунгом".

ГОНҐ КОНҐ (РНС) — Дискусійні групи Християнської Ради в Гонґ Конгу (у дискусіях брали участь протестанти й католики) прийшли до висновків, що первісне Християнство і сучасний „маоізм" (комунізм) — дуже подібні. Проте рекомендації про вступ римо-католиків в діялог з комуністами, — Рада відкинула.

Координатором дискусійних груп був Лео Гудштадт. Він сказав, що „подібно Християнству, — Мао мислить про революцію на дальшу мету. Він дивиться з огидженням і погордою на тих, хто працює для нагород у цьому житті, як і християнин віруе в труд для нагороди в житті майбутньому.

„Принцип комун", каже Л. Гудштадт, „подібний до того, чого придержувалися первісні християни, які вірили в громадську власність.

„Як Мао — анти-капіталіст, — таким було і середньовічне Християнство. І він (тобто Мао), каже Гуштадт, „погоджується з католицьким поглядом, що наукові і технічні осягнення повинні служити людству".

Християнство і комунізм „мають багато спільного", продовжував він. „Якщо б первісні християни повернулися на світ сьогодні, вони мали б багато спільного з Мао Тсе-тунгом".

Головним завданням дискусій було пізнати прагнення місцевих католиків та краще поінформувати їх про їхню Церкву й суспільство. У дискусіях брали участь 60 католицьких священиків, монахинь та мирян, а також деякі протестанти.

ПЕРЕХОДЯТЬ УСІ МІРИ

1. Пресвітеріянська Асамблея апробує пілюльки для дівчат

ЕДІНБУРҐ (РНС) — Генеральна Асамблея Шотляндської Пресвітеріянської Спільноти, яка відбулася в травні ц. р., після затяжних і палких дискусій апробувала рішення, щоб незамужним дівчатам не боронити вживати протизаплідняючі таблетки. Гаряча дискусія навколо внеску тривала 3 години.

У знак протесту проти згаданого рішення Асамблеї, молодий пресвітеріянський пастор Джеймс Скот, вдерся в залю нарад, проголосив, що він виходить з „Церкви, яка потоптала самого Господа", і кликав інших зробити те саме. Рішення Асамблеї залишилося незмінним.

2. Католицький священик звершив шлюб між двома мужчинами

Як повідомляє журнал АРЕО за травень ц. р., голляндський католицький священик „повінчав" двох чоловіків церковним шлюбом. Церемонію закінчено уділенням цьому „подружжю" причасть. Вони, як звичайно, записнгли між собою любов і вірність аж до смерти.

Коли вістки про те „весілля" появилися в пресі, голляндське католицьке суспільство почало домагатися, щоб священика, який такий „шлюб" звершив привести до відповідальности.

З. Р. В. — За життя Ісуса Христа були люди, про яких Христос говорив, що Содом і Гоморра стовли вище них; содомці, мабуть, червоніли б зокрема перед тим, що діється тепер, — в ім'я Церкви!...

Совєтський уряд випродує пограбовані з церков ікони

Як інформує український щоденник „Америка" ч. 87, — англійська фірма „Крісті", яка займається ліцитаціями цінних предметів, одержала від московської торговельної установи „Новоекспорт" 162 ікони з дорученням продати їх на публічній ліцитації. Московські володарі сподіваються дістати з продажу ікон найменше сто тисяч долярів.

Більшість ікон, пущених на ліцитацію, є з 17го віку й зображують Пречисту Діву Марію, Христа та святих із суворими аскетичними я, як пише англійська преса, несвітсько терплячими обличчями.

Активізація українських православних мирян

В Українській Православній Церкві в США вже протягом довгого часу відчувалося потребу відновлення традиційної активної участи в церковному житті мирян, а зокрема їхнього провідного елементу. Для обговорення й реалізації цього питання, з доручення Ради Митрополії УПЦ Церкви в США та з благословення її ієрархів, в Осередку Церкви в Бавнд Бруку відбулася 2-го травня конференція представників православного світського активу, в якій взяло участь понад 40 учасників.

Учасники конференції, в якій від Ієрархії УПЦ Церкви в США взяв участь Високопреосвященніший Архиепископ Мстислав, заслухали серію доповідей на актуальні теми: „Стан Української Православної Церкви в США та потреба активізації мирян у її житті" та „Перспективи об'єднання Українських Православних Церков в діяспорі" (д-р Кость Варварів), „Взаємовідносини УПЦ Церкви з іншими Християнськими Церквами" та „Перспективи дальшої розбудови Музею-Архіву в Бавнд Бруку" (д-р Іван Фізер), „Стан Української Православної Церкви в Україні" (д-р Ярослав Білинський), „Проблеми священичих кадрів" (мгр. Олександер Воронин), „Проблема нашої молоді" (д-р Юрій Криволап) і „Наша інформаційна служба" (д-р Михайло Данилюк).

Дискусії виявили велике зацікавлення учасників конференції заторкнутими питаннями та одностайне бажання їх своєю працею спричинитися до піднесення й розвитку Рідної Церкви. Присутні ствердили потребу створення для цієї мети спеціяльної організації, що носитиме назву „Українського Православного Товариства імени Митрополита Петра Могили" і продовжуватиме світлі традиції Православних Братств козацької доби та ідейно подібних об'єднань новітніх часів. Офіційне заснування Товариства відбудеться на установчому з'їзді православних мирян наприкінці 1970 року. Для провадження підготовчої діяльности було обрано Організаційний Комітет з 15 осіб, на чолі з головою, д-ром К. Варваровим.

З радістю повідомляючи про ці перші кроки на шляху до здійснення важливих завдань для добра Рідної Церкви, Організаційний Комітет просить українське православне громадянство про активну підтримку.

(Українська Православна Пресова Служба)

Перший католицький манастир у Тайленді

БАНҐКОК (КЗ) — „Шлях" ч. 18, 1970 повідомляє, що у Тайленді (Сіямі), Південно-Східня Азія, засновано перший католицький манастир. Його засновниками є три монахи: бельгієць, француз і англієць. Кожний з них належить до іншого чернечого Чину. Цей манастир своїм уладом буде достосований до ментальности місцевого населення і до звичаїв країни, в якій на 37 мільйонів населення, у переважаючій більшості буддистського віровизнання, є усього 137,341 католиків.

Од. Варрава

Книга сонячного оптимізму

Микола Понеділок — „Зорепад". Видавництво „Гомін України", Торонто, Канада, 1969. Стор. 471.

Є на світі книжки, які не можна читати з поспіхом. Вони найкраще сприймаються, якщо їх читати повільно, глибоко вдумуватись у зміст і смакувати кожний рядок. Тоді, коли читач дійде до останньої сторінки, йому мимоволі стане шкода: „Невже це кінець?"

До таких книг якраз і належить чергова літературна „дитина" добре відомого вже на еміґрації Миколи Понеділка, який автор дав таку мальовничу і щиро-українську назву — „Зорепад". Можливо, не всім вона сподобається. Розчаруються в ній ті, що шукатимуть там стрімголовного чергування подій, безперервної бурхливої акції, або дуже популярного тепер прославлення бруду, розбещености та потворности в усяких формах. Незадоволені будуть і ті, які сподіватимуться від книжки легкої, безтурботної розваги. Всього цього там немає. Герої Миколи Понеділка — не самозакохані й безоглядні у своїй поведінці „ідеали" сучасного нам світу і не легковажні, мілкі своїми зацікавленнями, пересічні „обивателі". Його герої — маловідомі і ніким не прославлені звичайні люди, діти української землі, які прагнуть спокійного і щасливого життя у своєму власному куточку світу, який вони глибоко, щиро і безкорисно люблять. То нічого, що сум — ця характерна риса серйозної (не-гумористичної) Понеділкової творчости — і тут проходить червоною ниткою через усі цінсть оповідань і дві повісті збірника. Понеділок уміє сумувати, але він — і вічний оптиміст. Його герої зазнають усяких нещасть, мучаться, змагаються з своїми лихоліттями, і не завжди виграють. Але навіть тоді, коли боротьбу програно, автор не ставить над жертвою остаточного хреста, а вислоовлює надію на краще майбутнє.

Але не тільки цією надією проявляють свій оптимізм герої збірника. Своєю свідомою чи несвідомою чесністю і вірою в добро вони в багатьох випадках примушують навколишне оточення змінитися, стати менше жорстоким, менше брутальним. Це особливо майстерно зображено в повісті „Любисток на рану", яка від початку до кінця являє собою засуд війни й насильства, а водночас і заклик до братерства й любови. Прочитавши цю повість, варто повернутися до неї знову, але на цей раз забрати з неї головного героя — хлопчика Корнельва. А тоді спробувати уявити, скільки крови пролилося б у селі, що про нього йде мова, якби там справді не було Корнелька і його, нехай і підсвідомого дитячого, бажання, щоб на світі зовсім не було ран, а якщо й будуть вони, то щоб можна було їх легко любистком вилікувати...

Такий оптимізм мимоволі захоплює читача. Його перестає лякати те, що на шляху до чудового світу, який автор завжди ставить, як ідеал і надію майбутнього, багато труднощів, що падає на ньому безліч жертв. Навіть, якщо закривши книжку, він оглянеться навколо себе і знову побачить невеселу реальність сьогоднішнього світу, то це вже не буде тяжким гнітом лежати на його серці. Він відчує, що його віра у світле завтра багатократно зросла. І в цьому — велика заслуга автора.

Коли говорити про форму, а особливо про стиль і мову, то ця збірка, як і попередня — „Говорить лише поле" — унікально Понеділкова. Часом здається, що дещо коротші та менше вишукані речення звучали б більше природно. Часом відчуваються (як от в описі плянованого розстрілу „суїстата" в „Любистку на рану"), що автор занадто довго і занадто детально зупиняється на певних подіях. Та це вже справа смаку. Головне те, що Микола Понеділок залишається вірним своєму стилеві від початку і до кінця. Якщо б ми випадково знайшли на вулиці будь-яку деталь з його книжки сторінку, то вже з першого рядка могли б з певністю пізнати, хто її автор. А цим не кожен письменник може похвалитися.

Автор безсумнівно любить свою рідну мову такою безмежною любов'ю, що йому мало звичайного розмовного словника, а навіть мало і словника літературного. Він постійно прагне збагатити її, і для того безнастанно шукає нових виразів, нових можних нюансів, нових слів. Вишукує загублені, забуті перлини по книжках класиків, а крім того творить і свої власні слова. Деякі з його новотворів дуже оригінальні і влучні, деякі варті того, щоб ними збагатити нашу мову. Проте, добре було б, якби такі нові слова було пояснено хоча б наприкінці книжки, бо часом доводиться просто догадуватися, що саме вони означають.

Щиро бажаємо, щоб „Зорепад" потрапив до рук якнайбільшої кількости українців і здобув собі заслужену популярність. А шановному авторові — щоб і надалі зберігав свій сонячний оптимізм і щедро ділився ним із своїми читачами.

Молодь: проблема, чи виклик?

Питання на XX Конгрес Грецької Архідієцезії

Двадцятий Генеральний Конгрес Грецької Православної Архідієцезії в Америці, який відбуватиметься цілий тиждень у Вальдорф-Асторія готелі в Нью Йорку (27 червня — 4 липня ц. р.), на своїй агенді матиме 5 головних питань:

1. Чи ми готові до правдиво християнської концепції господарчого управління? (Сюди входить чисто господарча — бюджетна справа Церкви).

2. Чи настала потреба на будь-яку міру літургічної чи мовної реформи?

3. Які маємо можливості на з'єднану програму Церкви для релігійного й культурного виховання?

4. Наша молодь — виклик, чи проблема?

5. Яка саме майбутність повинна бути накреслена для нашої Церкви в Америках (північній і південній)?

До всіх поданих питань, орган Грецької Архідієцезії в Америці „Да Ортодокс Обзервер", за місяць травень ц. р., надрукував відповідні інтродукції, які подали окремі відділи при централі Архідієцезії: Відділ Економічного розвитку, Відділ Молоді та Відділ Дослідно-Студійний.

До питання про молодь, Відділ Молоді подав слідуючу інтродукцію:

Молодь нашого часу є одночасно і проблема, і виклик. Так було в минулому, і, без сумніву, в більшій чи в меншій мірі, — буде завжди. Проте сьогоднішня ситуація є дуже критична, і вона висуває виклик — непереможний без вашої співпраці.

Молодь вимагає від нас чесности, щирости, відкритости, суґестивности, — закінчення лицемірства й дволиччя. Дух нашого часу і сучасна освіта уможливлюють і дають право нашій молоді такі домагання ставити. Такі вимоги ставляться Церкві. Молодь вимагає свобідного дискутування релігії, і права докоряти Церкві. Якщо — так, як ми батьки, духовенство й учителі настоюємо — Християнство — це спосіб життя, а не лише частина життя, — тоді молодь оправдано домагається знати, яке саме наставлення Церква може дати їй на такі справи і переживання, з якими вона стрічається в щоденному житті. Що можемо сказати про війну і мир, суспільну й індивідуальну сексуальність, соціяльну й політичну справедливість, про свободу й насилля, демократію й анархію, комунізм й диктатуру? Молодь щоденно домагається рішень у цих справах. Що ми зробили, щоб зміст нашої Віри був зрозумілий і значущий, щоб ним керувалися при вирішуванню тих питань?

Кого наша молодь повинне, і до кого вдається за допомогою: До Христа? До Церкви? До родини?

Ті з нас — батьки, духовенство й учителі, які можемо нести відповідальність за відповіді щодо тих питань, — мусимо роздумувати над ними з молінням і зробити все, що можна, щоб Христос став центром життя й інтересів нашої молоді.

Що можемо ми, з Православної Церкви в Америці, робити? В якому стані є рух молоді нашої Архідієцезії — на парафіяльному, епархіяльному й архідієцезійному рівні? Чи наші многі програми для молоді справді роблять якийсь вклад у вироблення зріяих православних християн, приготованих жити в Америці двадцятого століття?

З такими зайпитами в загальному питанні про молодь Грецька Архідієцезія стане перед свій, як вони самі кажуть „найважливіший в історії їхньої Церкви в Америці" XX Конгрес духовенства і мирян. Одначе, до того Конгресу з питаннями молоді вони будуть готові, бо ж його ставить і референт спеціяльний відділ Архідієцезії. А до того, як пише архіпел. Якович у своєму посланні до духовенства і парафіяльних управ, — ці питання поручається і їм для продумання.

Жиди Англії святкують „расовий сабаш"

ЛОНДОН (РНС) — Жидівська спільнота Англії (500,000), у суботу 2 травня ц. р., святкувала спеціяльний „расовий сабаш", присвячений расовим взаємовідносинам.

Рішення про встановлення такого відзначення проголосив верховний рабін Комонвелту Еммануїл Якубовіч у його пасхальній передачі по сітці ББС. Тоді він закликав усіх рабінів, щоб вони свої проповіді в день „расового сабашу" присвятили расовим взаємовідносинам.

Думки й спостереження студента

(„Думки й спостереження студента" — це слово, виголошене в авдиторії Катедри Преси. Тройці в Вінніпезі, в програмі відзначення Року Української Православної Молоді Вінніпезькою Місійною Округою в неділю 12 квітня 1970 р. — Редакція).

Високопреосвященніший Владико, Всечесні Отці, Добродійки, Дорога Молоде, Святочна Громадо!

Тепер усюди чуємо, що молодь, не розуміє старших, а старші молодих, нема т. зв. „комунікації", і це повторяють так часто, що ми самі починаємо в це вірити.

У той самий час чуємо, який великий поступ зробило людство, який малий став світ, яку швидку і модерну маємо транспортацію. На місяць вже літаємо і в той самий час це на телевізії можемо оглядати. А коли вже перещепили серце з одної людини до другої, то багато людей думали, що вже самого Бога перевищили. Такий великий поступ зробило людство, а „комунікації" чомусь нема, батько сина не розуміє, — а син батька. А як поставите питання, чому воно так є то, переважно, почуємо таку відповідь: „Ну, тепер такий час настав".

А від тих, що мають наукові степені і займають високі становища у суспільстві і професорські катедри на університетах почуєте такі наукові відповіді, що аж вам у голові не поміститься. Та щоб вас переконати, подадуть вам статистики з якої ділянки ви захочете — чи з економії, чи з соціології, чи з історії. А як послухаєте психологів то винесете враження, що вони самі себе не розуміють, — це саме вам повторять студенти, що студіюють психологію.

Де ж причина цього всього?

Протягом останніх пару десятків років атеїсти, марксисти і безбожники позаймали високі становища у всіх ділянках нашого життя і використовують їх для т. зв. „полоскання мозку" (brain washing). Вони поширюють свою аморальну філософію в університетах, школах, урядах і навіть в церквах, послуговуючись такими модерними засобами, як телевізія, радіо і преса. Для підслення їх знайшлися автори таких книжок як: „Бог помер", (God is Dead), „Змова на Пасху" (Passover Plot), а найновіша книжка, що не вийшла з друку — „Гриб і Хрест" (Mushroom & Cross).

На рідних землях, 50 років тому, слуги сатани силою і терором поневолили наш нарід. Тут, у вільному світі, інші методи уживають, щоб прислішити процес руйнування молодих душ. Тут поширюють наркотики і в цей спосіб хочуть людину, яка була створена на подобу Божу, перетворити на тварину.

Багато знають, хто ці люди є, але бояться про це говорити, бояться що стратять свої становища, або й своє життя. А для тих это відважується говорити, приготовляють т. зв. „Закон проти ненависти".

Дам лише один приклад співпраці нашого уряду з темними силами: маємо закони проти оголошування горілки й тютюну з одного боку, а з друго боку хочуть дозволити молоді у віці 18 років пити горілку, а учням у школах — курити.

А щоб цей хаос прислішити хочуть дозволити 18-літнім голосувати.

Напевно всі ви чули про Фестиваль музики у Вудстак в США. Цей фестиваль спонзорувало 30 американських мільйонерів. Цього року приїжджає Ленон з своєю дружиною на святкування століття Манітоби. Можемо уявити які наслідки будуть! Скільки наших дітей затрюють свої молоді організми наркотиками?..

Я міг би ще багато більше приkладів вам подати, але думаю, що і цих вистачить. Тим, що мають якібудь сумніви відносно сьогоднішньої ситуації в світі, я хочу пригадати слова, які сказав один слуга „темної сили" — Хрущов пару років тому: „Ми вас поховаємо".

Ці темні сили вже повлазили у такі твердині як РИМ, і там з ними вже братаються, і нас до того закликають. А хто відважиться виступити проти цих темних сил, того посуджують в не-християнстві, або в релігійному фанатизмі, або ще в чомусь.

Отож, мої молоді друзі, це я вам говорю не тому щоб вас налякати, лише тому, щоб ви знали з ким маємо до діла, та з ким нам треба боротися.

Як бачите, сатана викликає нас на боротьбу і грозить нам смертю. І не тільки фізичною смертю, але він хоче і наші душі погубити!

Бачу цю велику загрозу і закликаю Вас всіх стати сильно при Церкві, — укріплятися молитвою і постом, брати приклади з Христа і Апостолів, читати Святе Письмо. Коли щось вам не ясне питайте своїх батьків, свого Отця Настоятеля, або й нас, студентів-богословів. Сказав Христос Своїм ученикам, щоб вони не турбувалися про те, що їм треба буде говорити або робити, бо коли будуть робити добро й побірювати зло то і Бог буде з ними.

Можливо, що ви чуете від старших, які вже знемоглися, що тепер такі обставини і до них треба пристосуватись. Ви, будь ласка, запитайте їх, що вони саме мають на думці?

Коли б наші прадіди пристосовувалися до всього, що їм накидали вороги, то нас, як народу, вже давно на світі не було б. Вони пережили монгольську навалу, УНІЮ, русифікацію, полонізацію. Наші брати і сестри і тепер терплять під комуністичною владою, але не „пристосовуються".

Отож, мої молоді друзі, використовуйте і шануйте належно все те, що наші діди-піонери і батьки нам придбали, — ці величні Храми, Інститути і Колегію, в які і я маю можливість студіювати. Вивчайте нашу культуру, історію, пізнавайте дух прадідів ваших, а це все вам допоможе не загинути у буремних часах, в яких живемо. Виконайте заклик Т. Г. Шевченка: „Пізнайте кого ви, і чиї ви діти".

А до вас батьків, які є тут присутні звертаюсь цією нашою народньої мудрістю: „нагинайте дерево доки воно ще молоде, бо як підросте, то зломиться".

М. Залищук

● Цього року минуло 140 років з дня заснування Одеської державної наукової бібліотеки — першої публічної бібліотеки в Україні. Тепер вона обслуговує щодня більше як 1000 читачів. Щорічна видача книжок сягає мільйон примірників.

Християни помагають румунським жертвам повіні

ЖЕНЕВА (РНС) — Реагуючи на заклик патріярха Юстиніяна про поміч потерпілим від виливу Дунаю в Румунії, генеральний секретар Світової Ради Церков вислав на руки президента Чаческу 10,000 дол. СРЦ одночасно проголосила заклик до збірки на 100,000 дол. Папа Павло VI також уже пожертвував 10,000 доларів.

Єзуїтська місія в Індії — серед вищих кляс

НЬЮ ДЕЛІ (РНС) — Недавно опублікований єзуїтський рапорт критикує єзуїтів в Індії за їхню діяльність тільки серед вищих кляс індійського населення. Генерал єзуїтів Аррупе каже, що настановлення й структура єзуїтів в Індії повинна бути змінена. У своєму звіті єзуїти Індії заявляють:

„Наші школи — це школи для багатих; ми не дбаємо і не можемо дбати про бідні кляси суспільства (це є нижчі кляси; робітництво — це зовсім інша справа)", кажуть самі єзуїти.

З.Р.В. — Діяльність і вплив єзуїтів на вищі кляси — стара політика, бо то ж ті кляси мають провідну силу. Такою політикою, а головно школами, єзуїти оплячили сотки українських родин й утопили їх у католицтві. Тепер вони те саме робять в Індії.

Католики можуть приймати євхаристійний хліб у руки

МОНТРЕАЛ (РНС) — Національна Літургічна Канцелярія проголосила, що 12 лютого ц. р. папа дав дозвіл католицькими епископам Канади євхаристійний хліб давати вірним у руки. Папа дав цей дозвіл на прохання католицького епископату. Але це нововведення залежить від кожного епископа; одначе папа перестеріг, що вірних до цього старого звичаю треба підготовити, щоб вони не були заскочені, та щоб були відповідно до того наставлені.

„НЕЙРОФІЗІОЛОГІЯ"

Під такою назвою в СССР почав виходити новий науково-теоретичний журнал, присвячений одній з наймолодших галузів біології — нейрофізіології, яка останніми роками дуже розвивається у всьому світі. В журналі є цінні матеріяли для лікарів, психіятрів, медиків, нейрофізіологів, фармакологів, працівників вищих навчальних інститутів, аспірантів та студентів університетів.

● Найстарше англіканське католицьке видавництво „Бернс енд Оутс" у Лондоні, яке існувало ще від 1847 р., через брак книжкового ринку припинило свою діяльність. Це є позаконою духовно-релігійного життя Англії.

● Компанія Гадсон Бей, заснована 1870 року в Лондоні на основі королівського картеру, переносить свій головний осідок з Лондону до Вінніпегу.

● Комуністичний Китай вистрілив 24 квітня ц. р. свого першого сателіта Землі. Вага його — 381 фунт, він окружує Землю на протязі 114 хвилин.

Ю. Стружанський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Продовження)

— Многая літа, многая літа, мно-о-о-о-гая літа! — відгукнулося товариство.

— І вкупках наших золотих молодят — многая літа!....

— І правнукам наших золотих молодят — многая літа!....

— Амінь! — завершив отець Спиридон і приступив до дідуня й бабуні дякуючи їх в руку за вечерю. За отцем Спиридоном рушило все товариство, цілуючи бабуню й дідуня в руку, а ці їх в уста, або в чоло.

Вечеря скінчилася. Почався останній, світчковий, „білий" мазур.

Отець Спиридон не довго думав, — сховав за руку свою ж таки Еліконіду Фавстовну та, пройшовшись з нею раз другий по залі, нацокав такого „голубця", що Бржезінський ледве чи потрапив би.

— Е, що то за мазур тепер пішов; сковзаються на помості; шур ногою, шур; то туди плюне, то сюди плюне. Чорт батька зна що! От за нас було! От Спиридон зараз покаже, де раки зимують. О!

І справді отець Спиридон, не вважаючи на довгий вишневий підрясник що заважав йому, високо держав прапор давніших часів і старого мазура. Не витримав і отець Лев Харитоненко, а з ним іще один молодий отець, хоч раз-у-раз кидав зір до ідальні, як ся має там благочинний, бо був подільський, з тутешньої таки округи. Але отець благочинний, уконтентований вечерею, як не може бути ліпше, лиш важко зітхав та пив склянку за склянкою чай з цитриною.

— Х-ху! Ох-хо-хо...

В залі був уже день білий. Блідо блимали, догоряючі, лямпи на стінах, бліда лисніли зморені безсонною ніччю обличчя гостей. У старого пана Бржезінського аж очі позападали: видно, стомився, ледве дихав, проте не давався мішному Спиридонові „ честь короля мазура нинішнього балю лишалася таки за ним.

— Венци жиця панове! — кричав понад силу і водив свою панну швидкою ласкою, то диким мазовшанином, то ніжно-улеслівним полонезом.

Дехто почав прощатися. За ними й інші....

Музики ще знають, що почати: вдарити маршa — то накликати собі біду від пана Бржезінського (адже він тепер, по вечері, не спустить), грати далі мазура — то загубити певний заробіток від тих, що від'їжджають. Становище!

А мазур іде, аж горить, ніхто нічого не тямить, а знай, справляє своє найважніше в світі діло.

Тимчасом почав прощатися і сам отець благочинний.

— „О! — сказали собі музики, і в мазурових головах їхніх замаячили звуки маршу. Тепер їм нічого не вдіє й запеклий пан Бржезінський. Що? не заграти марша на від'їзд панові благочинному? І як тільки благочинний, обережно минаючи танцюючі пари, наближився до передпокою, музика-скрипаль морґнув своїй оркестрі, і мазур змінився маршем. Від несподіванки деякі здебільшого танцюристи, аж не стямилися.

— А, сто дзяблуфі — поставився пан Бржезінський, але оркестра під такт маршу, заспівала від'їздні приспівки, так зване „На день добрий":

Пан скаржинський добрий пан!
Пан скаржинський щедрий пан!
А хто того не знає? А хто того не відає?
У них збіжжя графський лан,
У них червінців повний дзбан...
Ми їх вітаєм — марша цього граєм.

— А, сто дзяблуфі Юж зачелі своє фігле, — гнівався пан Бржезінський, та нічого йому не помогло: за скорченецькими пішов неймовірський, за ним подорожанський; за подорожанським — молочківський. І музики, відбираючи карбованці, мріяли про те, як вони в оркестрою хутко-хутко розляжуться в садку в траві, і захрокуть аж до обіду.

Але ще одна праця: по від'їзді далеких гостей, о шостій чи сьомій годині ранку, коли зостаються вже „самі свої", старі батюшки й матушки проходжуються кадриля, а то й старовинне лянсіе.

— А дивп, Ладицку, як татуньо вихиляють реверанса перед тіткою Ірою, — жартує отець Кость. — Не втнеш так, а їй-бо не втнеш! Або дядько Володимир, хе-хе! Нівроку, нівроку, дядечку! Браво, волиняпине! А тітка Таня! Ой-ой! Га? Чим не арйстократка? Хоч зараз „на баль до Ларіних".

Нарешті від'їзд близьких сусідів з випиванням дпшльового — традиційний дубиновецький родинний чай. Вражения, розмови про те, хто з дам був убраний до лиця, а хто ні, хто до кого залицявся, хто як танцює — спитно чи ні, хто як співає, хто що цікаве сказав, хто дуже милий, а хто дивиться справжнім „хо", і наприкінці безапеляційна постанова тітки Тані, що з панночок найцікавішою була левопільська Валя, а з панічів „отой... малорос отой".

Ляш о дев'ятій годині ранку дім, шкільна кляса та злуня заспиають мертвим, солодким після веселощів сном.

(Далі буде)

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ГРОМАДИ СВ. ІВАНА НА СУЧАВІ

(Докінчення)

Вже на початку цих споминів я вже згадував, що ми мали наші Богослужения в церкві св. Михаїла і ми були переконані, що це наша церква, бо на її будову ми складали свої жертви, наприклад батько автора цих споминів Олександер Бохане ц ь к и й зложив для будови $200,00, а це на той час була поважна жертва. А тим часом в місяці лютім 1924 року два священники Російської Місії замкнули нам церкву, доказуючи, що, хоч і церкву нашими пожертвами збудовано, то вона не є наша, український священник не має права в ній служити, бо церква записана на Російську Місію. Прикрий був це момент, коли вірні зібралися молитися Богові, — а побачили, що двері церкви замкнені, а ті, що її замкнули, коло неї стояли. Нарід був сильно обурений і тільки завдяки о. Кусому, до бійки не прийшло. Отець Кусий казав нам перейти до Народнього Дому, що був нашою власністю і там ми застановлялись, що нам далі робити. Без церкви ми не хотіли залишати ні себе, ні наших дітей, а тому за поміччю о. Кусого ми зорганізували нову, цим разом вже таки українську православну громаду св. Івана. Отже ми вже мали громаду, а не мали ще церкви і приміщення для нашого священника. Отець Кусий перейшов зі своєю родиною на тимчасовий побут до домy секретаря громади Дмитра Токарука, а заступник голови Василь Фрунчак відпустив нам одну свою хату для тимчасових Богослужень. По деякому часі Ілля Гошкан подарував під церкву два акри землі, а Олександер Бохенецький власну хату, її відповідно переробили і побільшили і ми вже мали досить відповідне приміщення для Богослужень, що їх нам давав кожної четвертої неділі о. Кусий. Наступного 1925 року Товариство Вільна Україна, що гуртувалось при Народнім Домі подарувало нашій церковній громаді один акр землі, щоб на ній основати власний цвинтар, о. Кусий освятив площу під цвинтар, а брат автора цих споминів Василь Бохенецький, зако п у ю ч и Святого Хреста на цвинтарі, сказав, що він буде перший похороненний на цьому цвинтарі. Так і сталось. Василь помер 1928-го року і перший на цьому цвинтарі похований.

В серпні 1928 року о. Кусий відпішов з нашої громади, а в листопаді цього ж року нашу громаду почав обслуговувати і обслуговував її до липня 1929 року о. Іван Майба. Він кожної четвертої неділі приїздив до нас з околиць Січ-Коломия. В серпні 1929 року почав служити в нашій громаді покійний вже о. Т. Кисілюк і в ній він служив до червня 1933 року. З прибуттям о. Кисілюка громада купила два акри землі і на ній побудувала мешкання для священика. В липні 1933 року починає служити в нашій церкві, також вже покійний, о. Т. Горбай. Він зі своєю родиною жив в нашій громаді і служив її скрізь до 1938 року. Зараз по його прибутті до нас ми рішили були будувати нову церкву і вже в травні 1935-го року ми мали Богослужения в новій церкві, а 19-го серпня цього ж року Блаженніший Владика Митрополит Іван мав з нас першу візитацію. За час побуту о. Горбая і його родини всі вони разом багато попрацювали для скріплення нашої громади, для релігійного і національного осьвідомлення наших парафіян і, хоч, так отець, як і добродійка відійшли вже з цього світу, то наша громада не забуває їх і їх праці для нас і в своє п'ятдесятиріччя клонить свої голови перед ними і Бога молить за упокій їх душ. В наше п'ятдесятиріччя з гарячою молитвою звертаємось до Господа нашого Куса Христа, щоб наділив Він блаженним спокоєм спочилих наших духовних провідників отців Кусого і Кисілюка.

Від грудня 1938 року до вересня 1940 нашу громаду обслуговав о. Іван Гакавий, а тоді до нас прибув о. С. Сінкич і мешкав в нашій громаді, а тоді до нас прибув о. С. Сінкич і мешкав в нашій громаді на Сучаві аж до 1944 року. Того року українська православна громада св. Духа в Віллінгдон купила хату

для священика, щоб він з родиною жив не на фармі, а в місті, чи хоч би в містечку.

Отець Сничич працював в нашій громаді до лютого 1945 року, а тоді до нас прибув о. М. Фінс, обслуговував нас лиш кілька місяців, і його замінив о. Г. Василів, що служив тут аж до червня 1950 року. Отець Василів, маючи великий округ до обслуговування, не міг дати нашій громаді стільки Богослужень, скільки давали попередні священики і з того часу наша громада починає підупадати.

Справа з обслуговуванням нашої громади дійшла вже була аж до такого стану, що нам вже вагалі не давали священиків для Богослужень, а лише раз в рік на час Проводів на цвинтарях.. Щойно з прибуттям до Вілінґдону о. І. Гижавого життя в нашій громаді двинулось знов. Допоміг тим нам у цьому о. архипресвітер д-р Савчук, хай Господь милує його добрим здоров'ям. Коли 1968 року прибув до Вілінґдонської Округи о. О. Олексій, то він зовв нашу громаду під свою духовну опіку і старається, щоб наша громада надалі існувала. Хай Господь Бог вам, отче, допомагає в цьому. Наша громада покладає на вас великі надії, ми далі хочемо жити, як церковна громада, а вас просимо допоможіть нам. В 1962 р. ми вибудували нашу церкву і, хоч нас тем всього тринадцять то ми таки далі живемо церковним життям і оце тепер готуємось до святкувань п'ятдесятрічня нашої громади. На наше Свято ми запрошуємо нашого Владику Архиепископа Андрея, а з далекого манітобського Сван Ривер прибуде до нас на наше запрошення перший наш отець-місіонер Стратійчук.

Всім нашим членам, що ще жив! наша сердечна подяка за їх працю в Винограднику Христовім, а всім тим, що від нас відійшли у вічність хай Господь Бог подасть щасливе життя вічне, а серед живих хай буде добрий пам'ять про них.

Николай Боханецький

ХРИСТИНИ В ОШАВІ

В суботу, погожого весняного дня, 2 травня 1970 року в Ошаві Онтаріо молоде подружжя — Лідя й Михайло Сеники відзначили радісну подію — хрещення сина Павла Михайла.

При численній присутності гостей, прибувших з далеких і з близьких околиць, Таїну Хрещення виконав о. Ростислав Панченко, настоятель Греко-Православної церкви святого Івана в Ошаві.

Хрещенними батьками були: п. Тася Сеник з Ошави та п. Миколи Носовенко з Вігби. Традиційно — веселі христини відбулися в приміщенні родини Катрусі й Михайла Сірків. При веселій гутірці, на пропозицію п. Лени Шеремет, куми, перевели збірку на українську пресу в сумі 21 дол.

На бажання гостей збірку розділили: — 5 дол. на „Вісник" й 16 дол. на „Укр. Вісті".

Всім жертводавцям щире спасибі! Батькам Ліді й Михайлові і новохрищеному Павликові доброго здоров'я і довгих та щасливих літ!

Присутній.

РАДІСНА ПОДІЯ

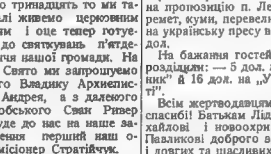

Зліва на право: Елен Пасічняк — батько Олеся, Даруся Пасічняк з Олесем — мама, Всеч. о. Л. Дячина, д-р І. Лукій — кума, В. Зезячишин — кум.

В родині Елена і Дарусі (з дому Малінських) Пасічняк відбувся радісна подія — хрестини їхнього синочка Олеся-Михайла. Всеч. о. Л. Дячина виконав таїнство хрещення і миропомазання. Цікавим є це, що Всеч. о. Л. Дячина також охрестив батька Олеся Елена і повінчав молоду пару Елена і Дарусю.

Батьки Дарусі п-зо М. Малінські з Райд, Саск, з нагоди охрещення їхнього внука, зложили пожертви: $25.00 на видавництво „Вісника" (з цього $5.00 на вироблення кліше) і $25.00 на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі. Щиро дякуємо!

Родинам Малінських і Пасічняків бажаємо дочекатися потіхи з їхнього внука і синочка, а малому Олесеві бажаємо кріпкого здоров'я і многих літ!

СПАЛЕННЯ ЗАСТАВНОГО ЛИСТА
Йорктон, Саск.

День першого березня б. р. залишиться в пам'яті членів йорктонської укр. православної церкви на довгі часи. Цього дня було перевезено в громаді рідку подію в комітетів Жін. Тва. а по ліквас, а може і в Канаді, а цевій сторині головні представники мужеських комітетів.

Голова громади п. Ю. Скварчук привітав зібраних коротким словом про значіння цього свята і передав прозадження програмою п. Василеві Грузькізу.

Церковний хор, під диреґентурою п. В. Грегорі відспівав „Боже Великий" і „Наша Віра". На секретаріз свята покликав п. председник п. М. Брика і п. М. Стратійчука.

Господар свята п. В. Гринькія коротко переказав значення цього дня і представив особи за головним столом. Пані Н. Лис, телефіщня голова Жін. Тва., передала привіт від Жін. Тва. і комітетів, та переказала коротко історію їх праці в часі кампанії у зв'язку з будовою церкви

Коротку історію громади і праці в роках 1963-1969 переказав гол. громади п. Ю. Скварчук. Хочу зазначити, що в тім проткзі часу громада мала грошевих обротів на суму 394 тисячі дол. Це є позажна сума. Скільки треба було передумати, натрудитись та попрацювати! Це все можна було зробити лише з Божою помічю і благословенням.

Коротке слово, як промотора будови, витолосив п. В. Крипякевич.

Секр. громади п. М. Брик прочитав листи - привіти: Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон 25го жовтня 1964 р. в сослуженні місцевого пароха о. В. Бойчука і інших священників.

Будову Храму Божого доведщено коштом біля 175 тисяч (з церковним устаткуванням, включно). Залишився довг в сумі сімдесять тисяч, які громада визичила в банку на сплату, на десять років. Пізніше коли будувала резиденцію для священника, треба було позичити ще три тисячі.

Заплатили $12,441.00, відсотків, отже разом довгу сплачено, протягом п'яти років $85,441.00. Коли взяти число активних членів (біля 150 родин) то бачимо що це була велика посвята: зарядів, комітетів, Жін. Тва.

Честь Вам і Слава! Нехай Вас Господь Благословить!

Коротко перекажу перебіг самої події. Свято почалось Богослуженням о год. 9. ранку, а програма — о год. 2гій по пол. в Народному Домі, при великій участі парафіян і гостей. За президіяльним столом сиділи: о. протоюх М. Стецейко, о. прот. В. Бойчук і добродійка, о. Я. Пук, голова п. Ю. Скварчук п. І. Хриптуз, гість в Ріджайні п. В. Ригус, п. В. Крипякевич, п. Гр. Процишин, Др. Е. Цимбалістий, п. В. Гриньків, пані М. Дверничук, пані А. Владійчук. Що правій сторині з боку — головні, і головні

діла, та побажав і на дальше так ревно працювати, бо ще праці пр церкві далеко незакінчені.

Слово від ручителів що підписали зірчі документи в банку, виголосив п. Гр. Процишин. Він згадав які були трудноші а початках бо небуло повної згоди в громаді. Передали вірчі банкові папери слідуючим ручителям: Гр. Процишину, Юрію Скварчукові, Др. Е. Цимбалістому, Др. Із. Лукію і Вас. Крипякевичеві. Церемонію спалення заставних листів переведено при участи вищезгаданих осіб і свідків — піонірів: п. В. Благутт, п. М. Стратійчук, теперішньої управи громади, пані Н. Лис від Жін. Тва, та панни З. Семенюк від СУМК.

При тій нагоді громада відзначила довголітню господарську працю в кухні пані А. Владійчук. Церемонію відзначення перевели панове Ю. Скварчук і В. Гриньків. Дарунок передали пані М. Дверничук від Жін. Тва, пані Пінь і пані Погорілець.

Кінцеве слово виголосив Всч. о. наст. М. Стецейко. Пригадав присутнім що якраз 28го лютого ц. р. похоронив першого голозу цієї громади бл. п. Михайла Жигтарука, і в його пам'ять прголосив хвилину мовчанки. На будуче попросив співпраці всіх на Славу Божу і добро громади.

На закінчення хор громади під диреґентурою п. В. Грегорі відспівали „Ой видно село", „Де згода в родині" і „Достойно е".

Пізніше відбувся чай з перекускою, що влаштувало Йорктонське Жіноче Товариство.

М. Б.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. БОГДАН БОЙКО
Гемилтон, Онт.

У вівторок, 17 березня 1970 року, в місцевій лікарні „Нора Гендерсон Дженерал", на 50 році життя, упокоївся у Бозі бл. пам. Богдан Бойко.

Народився 4 квітня 1919 року в'околиці Пріскел, з Саскачевані від батьків Філарета і Феодосії Бойко. Тут виростав і ходив до школи. 1940 року переїхав до Ватерфор, Онтаріо. 1946 року одружується з Анною Ковальчук в Вінніпезі і разом з дружиною оселюються в Торонто, Онтаріо, де живуть 14 років. 1960 року переїжджають до м. Гемилтону. Тут бл. п. Богдан Бойко займався „Ріл естейт" та працював в „Інтернешонал Гарвестер" компанії.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Анну, дочку Наталю, зятя та два внуки. Також оплакують його неспіданий відхід у вічність сестри: Марія Свитальська в Гагерсвил, Онт., Сильвія Гузяк в Ватерфорд, Онт., та брати: Юліян в Сімко, Онт., Володимир в Вейборн, Саск., Мирослав в Нюрквей, Саск., Емиль в Каліфорнії і Себастіян в Мішіган, ЗДА.

Похоронна відправа відбувалася в похоронному домі „Бравн Бродерс" у четвер, 19 березня 1970 року; тіло покійного поховано на цвинтарії „Вудленд". Похорон відслужив о. прот. Василь Федак і протодиякон Микола Кривих. Після похорону в домі Василя і Олі Геречук відбувся поминальний обід. Підчас обіду о. прот. В. Федак зробив заклик до присутніх, щоб на пам'ять покійного Богдана Бойка склали пожертви на українську пресу. Присутні щиро відгукнулися і склали $45.00. Цю суму розділено по рівній частині — на „Вісник" і „Український Голос". Жертводавцям щира подяка!

Спи, дорогий мужу, батьку і дідусю вічним тихим сном! Нехай Господь Бог оселить душу твою у Своїй радісній, світлій оселі.

Присутній.

БЛ. П. ІВАН МЕЛЬНИЧУК
Вишарт, Саск.

В середу, 31-го грудня 1969 р. Б., після довгої хвороби, в міській лікарні Саскатуну, відійшов з цього світу блаженної пам'яті Іван Мельничук.

Народився в Вашківцях над Черемошем на Буковині в Україні 28-го серпня 1896 року в сім'ї Петра й Олени, з дому Крайник.

Прийхав з 1912 році до Канади. 1918 року одружився з Параскевією Мельничук і обидвоє фармерували в околиці Дробот, до 1929 року.

Тоді перебрався до окол-го і трудолюбивого земного ці Вишарт.

Бл. п. Іван повдовів в 1961 році.

Блаженної пам'яті Іван Мельничук був щедрим і працьовитим членом українських православних громад: Дробот, Вишарт і Вин'ярд, Саск. По смерті залишив поважну суму грошей на Церкву.

Покійний залишив у глибокім смутку двох синів: Дмитра в Саскатуні, й Петра в Вишарт; і три дочки: Мирю Джівер в Кельгарі, Альта., Олену Джефрі в Вишарт, Саск., та Василину Луцюк у Вишарт, Саск., 22 внуків і правнука; дві сестрі в Україні, та дві сестрі в Мус Джо, Саск.

Похорон спочилого Івана попередила Панахида в домі покійного в Вишарт, а в суботу, 3-го січня 1970 р., була відслужена Свята Заупокійна Літургія і Чин Похорону в Українській Греко - Православній Церкві Різдва Пречистої Богородиці в Вин'ярд, Саск. На закінк Настоятеля о. Андрія Тетеренка присутні склали на Нев'янучий Вінець 41.03 дол., що призначено на „Вісник".

Похоронено покійного на Українськім Православнім Цвинтарі в Вишарт, Саск.

Нехай Милосердний Господь оселить душу спочилого Івана після його чеснотного життя в Царстві Небеснім.

Вічна Йому пам'ять!

М.

БЛ. П. ПИЛИП ГОРБАТЮК
Кенора, Онт.

В середу 1 квітня 1970 р. в шпиталі Кенори, Онт. упокоївся в Бозі Пилип Горбатюк, прожившн 57 років.

Пилип народився 27 листопада 1912 р. на Волині в Західній Україні.

Друга світова війна розкидала багато українців по цілому світові. Серед них був і Пилип.

Він приїхав в Канаду в 1948 році і вже час замешкав в Кенорі, Онт. Має різну працю, а найбільше працював в папірні.

Як освічена і сідома людина, Пилип розумів, що призначення кожної людини — це служити народові. І він щиро, віддано служив. Був він членом Просвіти. Там привів в порядок бібліотеку і був декілька років головою Просвіти. Був членом Т-ва „Взаємна Поміч", був членом місцевого відділу Комітету Українців Канади та членом Т-ва Сприяння Українській Національній Раді.

Він брав участь у співах, виставах, академіях й ін.

Покійний багато праці доклав при організації Української Православної Громади і в будові церкви: жертвував, зробив все свідло в церкві, співав в хорі і брав участь у всіх міропримствах Церкви.

Був членом Заряду і один рік головою Заряду.

В минулому році Йому була зроблена операція, через якої він вже не приходив до повного здоров'я. Був в шпиталі в Кенорі, Онт., був в шпиталі у Вінніпегу. Повернувшись з Вінніпегу, прожив троки в хаті п. С. Ганчарика, а в потому 1970 р. його забрали до шпиталю в Кенорі, де він, прийнявши Св. Тайни, упокоївся 1 квітня.

Українське суспільстзо Кенори високо цінить працю Пилипа. Це видно хоч би з того, що на панахиді в неділю 5 квітня Funeral Home не міг вмістити всіх, що прийшли віддати останню шану покійному. Також і на похороні, що відбувся в Українській Православній Церкві Кенори, не дивлячись на робочий день (понеділок 6 квітня), було дуже багато людей різних верствознань. Були люди й з інших національностей — друзі покійного по роботі. Були промови представників різних організацій.

По похороні був поминальний обід, на якому також було багато людей.

Покійний Пилип залишив нерідних вежких дружину Зиновію, сина Мирослава, 2 дочки: Олену та Ольгу і внука Романа.

Спи спокійним сном, Пилипе!

Нехай буде тобі легкою Канадська земля, а твоя праця хай стане приказом для інших!

Вічна тобі пам'ять!

о. М. О.

БЛ. П. МАРІЯ КІЙКО
Торонто, Онт.

На поминках пі́д бл. п. Марії Кійко, в дому Гриценко, на Нев'янучий Вінець зібрано $25.00 від присутніх, а син покійної Іван додав від себе $20.00.

Цю суму розподілено, як слідує: $40.00 на церкву св. Ап. Андрія, а $5.60 на „Вісник".

Жертводавцям щире спасібі, а Покійній Марії Вічная Пам'ять!

М. Свелеба

БЛ. П. ГРИГОРІЙ РЕПІЦЬКИЙ
Ст. Кетерикс, Онт.

Ділимось сумною вісткою зі всіма знайомими, а особливо зі земляками-волинянками, що 10 лютого 1970 р. відійшов у вічність, на 69 р. життя, — Григорій Репіцький. У глибокому смутку залишилися: дружина покійного Марта Репіцька, сестре Татіяна Постальщук в Україні і були присутні на похороні племінник покійного Ф. Мельник, А. Шандюк і К. Дябидюк — всі з Америки.

Григорій народився в Україні, з селі Жабокрики, Дубенського повіту на Волині. До Канади приїхав з дружиною в 1929 р. і тимчасово оселився на фармі доброго і щирого земляка А. Павлюка в Куроки, Саск., а вчасом перейшли до Т. Орлика в Марго, Саск. В 1935 р. переїхали до Ст. Кетерикс, Онт. де їх щиро прийняв і заопікувався І. Галчун. Після короткого перебування в п. І. Галчука, Григорій влаштувався на роботі, придбав власну хату, де й жив до ос-

В четвер ввечорі в каплиці похоронного заведення „Галс енд Інгліш" першу панахиду відправив настоятель собору св. Володимира в Гемилтоні о. прот. В. Федак, вайчівши коротким словом і вислови співчуття дружині і всім засумованим родичам. Другу панахиду, в п'ятницю ввечорі, відправив настоятель місцевої парафії о. Ф. Легенюк. Каплиця за кожним разом була вщерть виповнена. Заходами управи Українського Відділу Канадського Легіону ч. 502, якого Григорій був членом, домовина була прикрашена державним прапором Канади. В молінних за спокій душі покійного взяли участь в уніформах представники згаданого легіону.

Величавий похорон відбувся в суботу, 14 лютого. Вранці, після Літії в каплиці, тіло покійного перевезено до церкви св. Юрія. Домовину несли найближчі приятелі покійного Григорія.

Заупокійну Службу Божу в переповненій церкві відправили о. прот. В. Федак, о. Парох Ю. Зубрицький і о. Ф. Легенюк. Співав церковний хор під керівництвом диригента п. О. Мельничука. Після прочитання Євангелії, жалібне слово - проповідь сказав о. прот. В. Федак, а після Літургії промовляв настоятель о. Федір. Тіло покійного, в супроводі довгої валки авт, відвезено й похоронено на цвинтарі „Вікторія Лавн" в Ст. Кетерикс.

У парафіяльній залі відбувся поминальний обід, який приготовили близькі приятелі п-тва Репіцьких. Страви поблагословив о. прот. В. Федак, а програмою керував наст. о. Федір.

У пошану пам'яті покійного промовляли: пані Ганка Ковальчук (дуже близька приятелька Репіцьких), п. І. Тивоник — від „Взаімної Помочі", відділ з Ст. Кетерикс, в якому Григорій був касиром 14 років. І завдяки йому цей відділ дуже гарно процвітає. Від церковної управи говорив п. В. Дем'яненко, а від Жіночого Товариства при парафії слово співчуття сказала голова Т-ва пані Н. Андрусів, п. Рогатинський говорив від У.Н.О., п. Боженко від відділу Українського Легіону ч. 502, підкреслюючи, що покійний був людиною, з якою було легко працювати, бо був свідомим українцем.

Всі промовці теплими словами змальовували постать покійного, усі підкреслювали його національну свідомість, а особливо, його відданість праці з громадському житті м. Ст. Кетерикс. Будучи довголітнім передплатником українських газет — журналів, Григорій, особливо, любовив „Український Голос" якому все старався придбати нових передплатників.

Зокрема підкреслено великий вклад праці покійного при організації й розбудові місцевої української православної парафії св. Юрія. На цю тему, під час обіду говорив о. прот. В. Федак, який висловив велике признання для покійного і

ліям. Тут малий Прокіп ріс, ходив до школи і помагав родичам в господарстві й пережив ті тяжкі піонерські часи, які переживали усі наші люди того часу. Він належав до дійсних піонерів західної Канади в повнім значенні того слова.

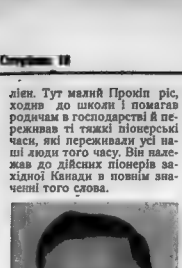

Родина Кіндрачуків була свідомою української родиною в громадськім житті, а також й релігійною в українській Православній Церкві, — і в такім дусі ріс і виховувався Прокіп. Він був чоловіком сталого характеру і знав, де йому місце. В його домі гостинність стояла на високому рівні і через поріг його переступали всі дійчі на церковнім і культурнім полі, які бували в цій околиці. За це люди шанували його, а в днях смерти зійшлися дуже численно, з близьких і подальших околиць, щоб віддати покійному Прокопові остаднє прислугу — відпровадити його до місця спокою, де вже немає ні болю, ні журби, ні зітхання.

На місці буде згадати тут, що минулого року Прокіп зі своєю дружиною Марією святкували 50-літній ювілей свойого подружжя і з тої нагоди жертвували 1000 долярів на церкву у Вакав, і другу тисячу долярів на Інститут Петра Могили в Саскатуні. А тепер дружина покійного, в пам'ять свойого мужа Прокопа, жертвувала 50 дол. на „Український Голос" і 50 дол. на „Вісник", і ще додатково 500 дол. на церкву у Вакав.

Потомок відправили о. прот. Іван Мельник, місцевий парох, і о. Максим Олесюк, парох з Принс Альберт. Отець Олесюк виголосив багату змістом і поучаючу евангельську проповідь, а о. Мельник говорив про великий вклад в розвій духовно-культурного і матеріяльного життя **наших піонер**ів українського народу в Канаді, якого Прокіп Кіндрачук був учасником.

Під час похоронних відправ співав вакавський церковний хор під керуванням п. Романа Скакуна.

Покійного Прокопа оплакує дружина Марія і численна родина Кіндрачуків, діти братів і сестер покійного, та кож вже покійних. Дітей в Прокопа і Марії не було.

Покійного Прокопа поховано на цвинтарі коло церкви св. Покрови в Ст. Джулієн.

Вічна Йому Пам'ять!

ОІМ.

Порядок Богослужень

ПІДВИСОЦЬКА СКОРОТА

21. Неділя Всіх Святих — Трійчасте (Храм), Семітна (Храм), Тиждень Духовності. В Трійчасту буде ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК. Святочне зор. Богослужіння відправлятиме п. Ф. Рекрутер. Хрестовий Проповідь виголошується широко всіх вірних до участи, членів, прихильників і всіх людей доброї волі. Зарядн Громад і Священики.
28. Неділя 2-га по Св. Трійці — Трансфігурація, Гомор, Леденці

Настоятель Під-Вишенського Округу: о. Є. Трубин — тел. 886-2824 або 882-2824

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. АПОЛЬЖА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — 2. день Зел. Свят — Етельберт
21. Неділя — Вознесіголосне: **Elizabert, Man. Box 71**
Число телефону: 519-5888

о. В. ВОРТУЧКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок. День Святого Духа — Боженем
21. Неділя Всіх Святих — Канора
28. Неділя — Успенська
Address: Box 488, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — Семьюк 10 — год.
21. Неділя — Арбака (Св. Нім.) 10 — год.
28. Неділя — Сірко 10 — год.
28. Неділя — Семьюк 3 — год.
Box 161 — VITA, Man.
Tel: 4 4882

о. Л. ДЯЧИНИ
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок Св. Духа — Росбурн
21. Неділя Всіх Святих — Свящи Гайна
28. Неділя — Семьюк 3 — год.
Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 234-6836

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЧЕРВЕНЬ
21. Нед. — Борнебі
28. Нед. — Чиліван
7966 — 11th Ave. Tel.: 521-6529
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЯ
ЧЕРВЕНЬ
15. Повед. Св. Духа — Рейнсенд Парк, храм
21. Неділя — Ласлайбн, храм
28. Неділя — Крейгенд
Address: Box 817 Lac La Biche Telephone 623-4533

о. ОРЕСТА ГУДЯКИ
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Всіх Св. — Гудя "
22. Початок Петрівки "
28. Неділя 2-га — Мус Джо "
Address: Box 148 Ituna, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Пон.-Св. Духа-Храм (Проводи на гробех — Вітнов
21. Неділя Всіх Святих-Храм — Медов Лейк
28. Неділя — Бізнон
28. Нед. год. 3:00-Обіцянки — Редфіла
Address: [illegible]

North Battleford, Sask.
Tel. [illegible]

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок 2-ий день Св. Трійці-Храм початок 9-та. рано — Брок
21. Неділя 10-та. рано Св. Божа — [illegible]
28. Неділя 10-та. рано Св. Божа — Лулам
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок-Св. Духа — Сапсе (Храм)
21. Неділя Всіх Святих — Мачин
28. Неділя — Вонда
Address: 80 Leddy Cres. Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6092.

о. ІВАНА КУЛИША
ЧЕРВЕНЬ
15. День Св. Духа — Восетов
21. Неділя — Федора. Храм
22. Неділя — Торгінд
АДРЕСА: Box 2, Редактор, Альберта. Тел. 726-[illegible]

о. В. КОКОРУДЗА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок. Св. Духа — Нипавин
21. Неділя Всіх Святих — Медфорт — Храм
28. Неділя — Шильвен — Храм
Box 488
Nipawin, Sask.
Tel. [illegible]

о. Е. ЛАКУСТИ
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — День Св. Духа — Фіпн Флон
21. Неділя Всіх Святих — Де Па
28. Неділя — Фіпн Флон
52 Mill Bay. Flin Flon, Man.
Ph.: [illegible]

о. І. МЕЛЬНИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
15. День св. Духа — Сирий, храм
21. Неділя Всіх Святих — Белнс, храм
28. Неділя — Вільни, Окружне Богослужіння
На Окружне Богослужіння запрошуємо широко парафіян з Округи Сьюки Лейк; просимо ласкаво й дорогих гостей прийти до нас на Богослужіння. Будуть служити два священики; при обіді будуть промови.
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-5752.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок. День Св. Духа — Принц Альберт
21 Неділя Всіх Святих. Храм — Самбург
21. Неділя. О год. 2.30 по розпусті Воскресна Обіцянки — Макдовел
28. Неділя. Полеве Богослужіння і „пікнік" на „Борис пікнік граунд" — Принц Альберт
REV. M. S. OLESIUK
305 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2255

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділ. Св. Духа — Домвел
21. Нед. Всіх Святих (Храм і Вівтарне) — Кемсак
28. Неділя — Сторіковий
28. Нед. Обід. Служба 2.30 п. п. — Кадлер
P. O. Box 685
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — День Святого Духа — Петлюра. Храм
21. Неділя Всіх Святих — Гренджно. Храм
21. Неділя — Робати — Обіцянки о год. 3:00 по скошуні
28. Неділя 2-га по Св. Трійці — Мередейс
Address: Rev. Nicholas Rawliuk Box 106, Rabbit, Manitoba. Tel. 967-4304.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Box 744,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-2226

о. ІВАНА СТУСА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя Всіх Святих — Храмове Свято — Бакрсед
28. Неділя 2 по Св. Трійці — Весслок
Адреса: о. Іван СТУС
11832 — 104 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-5710

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — Св. Духа — Вені Ривер (Хрм)
21. Неділя — Данфін
28. Неділя — Еденз
810 Main St., South Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок Св. Духа — Сент Ремі
21. Неділя Всіх Святих — Дорбен. Храм
28. Неділя — Годсон Бей
Box 1218 Tel. 734-2281
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
21. Неділя. Всіх Святих. Храм — Райн
28. Неділя — Йорктон
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832966

о. С. СЕМОТЮКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок. День Св. Духа — Інсінгер (місто) — Храм
16. Вівторок — Стралтнон — Храм
21. Неділя Всіх Святих — Тіфенз — Храм
28. Неділя — Федаки
Address: Shoho, Sask., Box 82.
Телефон: Hire — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — св. Духа — Рівн
21. Неділя — Вадна (Храм)
28. Неділя — Ватсон
Box, 488 — Tel. 288-2143
Wadena, Sask.

о. А. ХРУСТАВКИ
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок — Преєв. Трійці — (Храм) — 9:30 рано — Стерджис
21. Неділя — Всіх Святих — (Храм) — 9:30 рано — Ендевер
28. Неділя — Дембурн — 10:00 год. рано
28. Неділя — Полеве Богослужіння в Оселі „Трикуб" біля Озера — „Християн Лейк". Служба Божа о год. 10:00 рано, по тій перекуска — і Конкурсна Проповідь. Головний проповідь-ність: п. А. Качковський, ректор Інституту П. Могили.
Address: Box 111, Kyle, Sask. Tel. 476-4.

о. ШУМЕНА ЩЕРБАНЯ
ЧЕРВЕНЬ
15. Понеділок. Івана Сучавського, Соборна Служба — Кагнан
21. Неділя Всіх Святих, Храмове Свято — Кемроз
28. Неділя — Торсбі
Адреса: 9530—109 Ave., Edmonton, Alberta. Телефон: 425-2800

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕҐ, МАН., 1-го ЛИПНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., JULY 1, 1970. ЧИСЛО (2127) 13

ЄПИСКОП: „НАРОД УСТАНЕ Й ОСКАРЖИТЬ НАС"

МОСКВА ЗАЛИЦЯЄТЬСЯ ДО КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ

Здобувши собі ґрунт у політичних взаєминах з Ватиканом і спільну мову на тему спопуляризованого марксистами у світі „богословія примирення" (різна акція „за мир"), — комуністичні мисителі тепер звернули свою увагу на Латинську Америку й популяризують там нову „теологічну" ідеологію — т. зв. „богословіе визволення". У Латинській Америці, з диктаторським державним устроєм у більшости її країн, серед убогого населення поширюється комунізм, революційна атмосфера, за якою стало чимало католицького духовенства; останньо, за корінні соціяльні реформи в Латинській Америці стала також частина католицького епископату. Всевидюче око провідників світового марксизму бачить що ситуацію і пробує використовувати її, очевидно для своїх політичних цілей. Про людське око марксизм „славить" таке революційно-реформативне наставлення. 26 травня ц. р. про це заговорило „Радіо Москва". Новинкарська служба РНС подала про це деякі інформації з Москви, під заголовком:

„СОВЕТСЬКЕ РАДІО СЛАВИТЬ СОЦІЯЛІСТИЧНІ ВІДХИЛЕННЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ"

МОСКВА (РНС) — Совєтське радіо з признанням згадало нові „соціялістичні" ухилення Католицької Церкви в Латинській Америці, підкреслюючи, що в минулому та Церква була „твердинею реакції і назадництва". Совєтський коментатор, у довгій радіо-передачі до Центральної і Латинської Америки підкреслив, що такі зміни в Католицькій Церкві проявилися на початку 1970 р. під час симпозіюму в Боготі, про якого кажуть, що він відбувся під моттом „Богословіе визволення". Він підкреслив, що в тому симпозіюмі взяли участь понад 1,000 священиків і представників мирян з усієї Латинської Америки. Там проголошувано твердження, що для свого спасіння Латинська Америка мусить стати на шлях соціялізму.

Далі совєтський коментатор пригадав латинським американцям, що речники симпозіюму стверджували, що тільки розвалом теперішньої несправедливої системи можна завести ті принципи, за якими стала Католицька Церква.

„КАТОЛИЦЬКЕ ДУХОВЕНСТВО СПІВПРАЦЮЄ З КОМУНІСТАМИ"

Далі Радіо-Москва подало, що в Уругваї й Бразилії в проводі прогресивного елементу духовенства і студентів стоять католицькі ієрархи, а в Аргентині для боротьби з мілітарною тиранією поставив спеціяльний „Рух Духовенства Третього Світу".

(Закінчення на 2 стор.)

Лютеранський Синод противиться легалізації маруани

ЕДМОНТОН (РНС) — Західньо-канадський Синод Лютеранської Церкви в Америці одноєю із своїх резолюцій осудив спробу легалізувати маруану в Канаді. У резолюції сказано, що в ревізії закону відносно наркотиків треба оминути будь-якої заохоти до наркотиків і не ставити наркотиків на те, що вживання маруани нешкідливе.

Для лікування жертв наркотиків резолюція рекомендує спеціяльні клініки, а батьків закликає подумати про силу прикладу на молодь уживанням тютюну, алькоголю та неприписаних ліків.

Копії резолюції розіслано всім членам парляменту та провінційним урядам Альберти, Британ Колюмбії і Юкон Територій.

Поєднання християн можливе на основі істини Православія

(„Екуменічні" думки православного канониста)

АТЕНИ (РНС) — Поєднання християн можне настати тільки тоді, коли зведені християни — римокатолики, протестанти і інші — повернуться до Правди, яка зберігається в Православній Церкві, твердить професор церковного права Атенського університету.

Каноніст — д-р Константин Муратідіс висловив такі погляди в доповіді на зборах Археологічного Товариства в Атенах у четвер 18 червня. Він сказав, що західні християни пофальшували саму сутність Християнства через те, що вони перенесли наголос з Богочоловіка Христа на людину.

Папа, сказав д-р К. Муратідіс, приписав собі право заступати Богочоловіка з тими наслідками, що Католицька Церква перейшла на „статус світськости". Інші християни, впротивень папському абсолютизмові, пішли до інших крайностей з анархією включно.

(Продовження на стор. 2)

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН У КАТЕДРІ ПРЕСВ. ТРОЇЦІ В ВІННІПЕЗІ

(Фото Андрія Нетипчука)

У день Храмового Свята Катедри Пресв. Трійці в Віннінезі — в Неділю Пресвятої Трійці, Його Блаженство Блаженніший Владика ІЛАРІОН, Митрополит Віннінегу і всієї Канади, був привезений з лікарні до Катедри Пресв. Трійці, слухав Богослуження й уділив своїм духовним дітям архипастирське благословення; пізніше, Владика Митрополит Іларіон брав участь у храмовій трапезі та сказав до присутніх громадян своє зворушливе слово.

Це була Богом благословена хвилина так для самого Первоієрарха нашої Церкви, як і для вірних, присутніх на Храмовому Святі Катедри Пресв. Трійці.

Блаженніший Митрополит Іларіон вже довший час недужий і перебуває в лікарні.

На світлині Владика Митрополит, сидячи, дає вірним цілувати Св. Хреста. Владиці Митрополиту Іларіонові 15 січня ц. р. минуло 88 років життя; на світлині за ним стоїть протопресвітер о. Тит Яковкевич, якому в квітні ц. р. минуло 92 роки. Отець Тит брав участь у Храмових Богослуженнях. Ліворуч на світлині стоїть прот. Володимир Слозар — настоятель Катедри Пресв. Трійці в Віннінезі.

Москва залицяється до Католицької Церкви...

(Закінчення з 1 стор.)

Уся ця „прогресивна акція" католицького духовенства в Латинській Америці увела Церкву в конфлікт з державними властями; проте прогресивні церковні організації далі співпрацюють з лівими силами, з комуністами включно. Більше того, бразилійські католицькі кола відкрито заявляють, що в сьогоднішній час миру в світі не можна встановити без участи комуністів.

Радіо-Москва закінчило свою передачу заввагою, що пару років тому співпраця з комуністами вважалася „небезпечною ересією"; тепер усе так скоро змінюється, що Католицька Церква бере „всебільш діяльну участь у протиімперіялістичних змаганнях".

З.Р.В. — Усе це, звичайно, советська пропаганда і на советських інформаціях ніяких заключень робити не можна. Проте на політично-соціяльну ситуацію і відношення до неї Католицької Церви в Латинській Америці варто подивитися з іншого боку.

КОНФЛІКТ МІЖ ДУХОВЕНСТВОМ І УРЯДОМ БРАЗИЛІЇ

На те, що католицьке духовенство, а також ієрархія заангажована в рух за заведення соціяльно-економічних реформ у Бразилії інформацій є багато. Ця справа була однією із найважніших на агенді з'їзду католицьких єпископів, який відбувся в Сао Паоль о в серпні 1969 р. Через те між Церквою і урядом у Бразилії існує затяжне напруження. Священиків, які насміхаються домагатися економічних реформ уряд ув'язнює, або депортує під замітом співпраці з комуністами.

Визначним проповідником реформ у Бразилії є архиепископ Олінди й Рекіфи Гельдер Пессов Камара. Його найближчого співпрацівника священика Переіра Нето минулого року забили праві терористи. Сам Камара є в клопоті і з правими терористами, і з урядом. Він зокрема виступає проти тортур у бразилійських в'язницях політичних в'язнів, а між ними священиків. Навколо тих тортур розвинулася була велика контроверсія, в яку ввійшов був і Ватикан. Вістки про те, що бразилійських священиків за політичні погляди ув'язнюють і тортурують, — Камара потвердив 26 травня ц. р. в Парижі.

СИТУАЦІЯ В КОЛОМБО

Арешти католицького духовенства за політичну діяльність бували й у Коломбо. У жовтні минулого року колом бійська поліція зорганізувала була під оскарженням у марксизмі 4 священики т. зв. „Колконда Руху" революціонерів, у проводі яких був єпископ Валенсія Кано. Цей рух священиків пов'язаний з партизанами, в проводі яких був колишній священик Камільо Торес (його вже убили). Одним з голосних членів цієї партизанки є священик Ляйн. Вступивши в проти-урядову партизанку він закликав населення Коломбії стати „на шлях революції... бо тільки вона є засобом використання причин використовування людини людиною". В коломбійській протиурядовій партизанці є переважно інтелектуалісти.

ЦЕРКОВНО-УРЯДОВИЙ КОНФЛІКТ У ПАРАГВАЇ

Відносини між церковними кругами й урядом у Парагваї дійшли до крайнього загострення, коли в жовтні 1969 р. архиепископ Порта Менас екскомунікував пару членів уряду. У час проголошення екскомунікати, в церкву була введена поліція, яка всіх з церкви порозганяла. Тоді уряд виселив з Парагваю кількох священиків, а також заборонив видання ліберального католицького часопису „Комунідад". У січні ц. р. уряд заборонив Католицькій Церкві вести будь-яку добродійну діяльність.

На всяку допомогу убогим Парагваю католицька організація „Карітас" видавала понад 5 мільйонів долярів на рік.

СОЦІЯЛЬНІ РЕФОРМИ ПОТРІБНІ ВСІОДИ

Останніми часами католицька ієрархія Болівії, Перу й інших країн Латинської Америки стала домагатися соціяльно-економічних реформ, інакше, як сказав єпископ Піроніон — секретар Єпископської Конференції Латинської Америки, — „наш народ устане й оскаржить нас"..., бо „в Церкві Латинської Америки ми жили, і досі часто живемо в колоніяльній ситуації" (кардинал Ліми Ліянзазурі).

У більшості країн Латинської Америки — політична диктатура. Щодо соціяльно-економічного стану, — то там багато завинила панівна структура Католицької Церкви. Населення введене в крайню убогість, а це дуже плодовитнив для таких ідеологій, як комуністична, і багато хто навіть з духовенства вірять, що в Латинській Америці лише революція і комунізм врятує людей з їхньої ситуації. Дехто з ієрархії домагається коріннях соціяльних реформ так політичних, як і церковних. Одним з таких є бразилійський архиепископ Камара. Італійська робітнича асоціяція пропонує, щоб його вшанувати Нагородою Нобеля 1970.

У Латинській Америці сильну діяльність веде комуністична партія; вона опановує маси убогого населення, інфільтрує університети, а навіть духовенству показується єдиною рятівною силою. Це — підпільна робота в Латинській Америці. Усе це має на своєму пильному оці речник світового марксизму — советська Москва. Вона бачить і знає ситуацію в Латинській Америці, а Католицький Церкві починає проголошувати... компліменти.

СТАН РЕЛІГІЙНОСТИ В ЛАТИНСЬКІЙ АМЕРИЦІ

Вперед з крайньою убогістю, серед населення Латинської Америки сильно зростає аморальність, а релігійність — падає. Новинкарська агенція РНС у листопаді 1969 р. подала була статистику про стан віруання людей у Бразилії. Інформація була слідуючого змісту:

Церковні власті Католицької Церкви в Бразилії сильно потурбовані впертою забобонністю та практикою поганізму

Поєднання християн...

(Продовження з 1-І стор.)

ЄДИНА ОСНОВА НА ПОЄДНАННЯ — ПРАВОСЛАВІЄ

Далі в своїй доповіді д-р К. Муратідіс сказав:

„Православна Церква з її богословієм являється одинокою надією на поєднання християн, бо Православна Церква — це продовження Первісної Церкви". Через те, каже проф. К. Муратідіс, поєднання може настати тоді, „коли всі зведені христиняни зречуться своєї помилковости, а повернуться назад до Правди. Для нас, православних", говорив він, „немає місця на компроміси, а залишається тільки засвідчувати ту Правду, яка зберігається в нашій Церкві".

Відповідаючи на пропозицію пали входити в „діялог любови", грецький православний каноніст сказав, що „нехтування Правди в ім'я любови... склалося б на найбільшу небезпеку для Церкви". Проф. Муратідіс сказав, що у тих пропозиціях папа ховає затаєні мотиви... для поглощення Православія. А через те, говорив він, „поки папісти стоять непорушно при своїх доктринах, доти не може бути мови про діялог любови, хіба що вони думають стати на шлях Православія".

„ХОДІМО В ЛЮБОВІ ДО ІНШОВІРНИХ, АЛЕ ТВЕРДО ПРИДЕРЖУЙМОСЯ СВОЄЇ ВІРИ"

На закінчення своєї доповіді, проф. Муратідіс поставив напрямні, як саме християни могли б змагати до поєднання:

— Нарямні повинні бути методизовані й бережені в межах доктрин і Священних Канонів Православія. Інакше ніякого діялогу не може бути.

— Православна Церква Греції повинна осудити й протиставитися будь-яким заявам і діям, які розходяться з православною традицією.

— Питання поєднання треба студіювати всіми православними Церквами зо страхом і належною повагою.

Кінцевою пропозицією проф. К. Муратідіса було те, щоб православні богословські сили не витрачували часу на неплідні „екуменічні наради", а краще, щоб посвятилися вивченню і переживанню давніх православних традицій, зокрема тих, які стосуються сучасної людини.

Одним із слухачів професора-каноніста Константина Муратідіса був первоієрарх Православної Церкви в Греції — архиепископ Ієроним. Його коментар на доклад проф. К. Муратідіса був слідуючий:

До іншовірних „ми будемо підходити з любов'ю, але будемо твердо придержуватися нашої Віри".

75% католицького населення Бразилії. Згідно з переведеною статистикою з 83% населення, яке визнає свою приналежність до Католицької Церкви, 67% практикують одночасно т. зв. вудду спіритуалізм, 62% практикують ритуальне жертвоприношення духам. Незважаючи на те, 98% народжених у Бразилії дітей бувають охрещені в Католицькій Церкві.

Наркотики доводять до умових хвороб, каже знавець

„УСІ НАРКОТИКИ ПОВИННІ ВВАЖАТИСЯ ТАКИМИ, ЯКІ ДОВОДЯТЬ ДО ЗГУБНОЇ НАВИЧКИ АБО ФІЗИЧНО, АБО ПСИХИЧНО"

ТОРОНТО (РНС) — „Усі прихотрофічні ліки (такі, які виробляють умову навичку), які тепер вживаються на широку скалю без лікарських приписів... зокрема молодіжю, — безумовно шкідливі, а сюди зовсім певно входить і марувана".

Такі твердження поставив у свс... рапорті спеціяльний дослідчій ком.сії д-р К. Йонг — предсідник Канадської Психіятричної Асоціяції.

Маючи на увазі дефініцію здоров'я Світової Організації Здоров'я, — „стан повного фізичного й ментального добробуту", д-р Йонг стверджує:

„Вживання тих ліків (наркотиків) справді спричиняє зміни у функції персональности, зміни, які є настільки хвороблві, що вони ушкоджують „ментальний і соціяльний добробут".

НАРКОТИКИ ДОВОДЯТЬ ДО ВТРАТИ ЖИТТЄЗДАТНОСТИ

Щоб ніхто не подумав, що викликане ліками „суб'єктивне відчування добра, самозадоволення" і т. п. посилює, а не ушкоджує ментальні функції, — згаданий психіятр підкреслив, що „деякі форми ментальних недуг" характеризуються саме такими почуваннями.

Д-р Йонг підкреслив, що викликане наркотиками „принесне суб'єктивне почуття" треба визнати „спотвореними нормального функціонування розуму". На ділі, продовжує д-р Йонг, „шкідливі наслідки (наркотиків) з маруваною включно, є тієї самої якости, що й поважне хворіння уму, а саме — ушкодження... процесу думання, відведення свідомости від реальности, ушкодження спроможности людини давати собі раду з дійсністю життя".

МАРУАНИ З АЛЬКОГОЛЕМ ПОРІВНЮВАТИ НЕ МОЖНА

У відповідь на аргумент, що марувана не шкідливіша від алькоголю, д-р Йонг сказав, що дїлання на розум алькоголю й марувани порівнювати не можна. „Перше дїяння алькоголю", твердив д-р Йорг, „е те, що він завдає розпруження. Ушкодження ментальних функцій настає тоді, коли споживається таку скількість, від якої настає п'яніння.

„Марувана, як і всі інші психотрофічні ліки... діють виключно, як інтоксиканти (ті, які завдають п'яніння) і вона діє найперше, як шкідник сприймання й роздумування".

Д-р Йонг перестерігає, що е досить доказів на те, що „люди, які вживають психотрофічні ліки, з маруваною включно, — виробляють навичку до них". Через те, каже він, „усі наркотики треба вважати такими, які виробляють навичку (витворюють у людини наркоманію) або фізично, або психічно".

НАРКОМАНІЯ — ПОВОРОТ ДО ПРИМІТИВІЗМУ

Сучасний нахил до „негайного самозадоволення й штучного самощування" (при помочі наркотиків), продовжує д-р Йонг, — це не прогрес, а регресування, „поворот до незрілости, до примітивізму".

Звідси, каже, д-р Йонг, таке часте сполучення вживання наркотиків з витворенням таких соціяльних наставлень, як рівнодушність до всього, уникання та відпадання від суспільства, ледаче та паразитне відношення до нього.

Психіятр д-р Кейт Йонг висловив вищеподані думки в своєму вступному рапорті Канадської Дослідчій Комісії не-медичного вживання наркотиків. Деякі кола роблять заходи, щоб вживання таких наркотиків, як марувана в Канаді легалізувати.

Християнські провідники виявляють ізраїльські насильства

АМАН (РНС) — Йорданське радіо недавно повідомило, що два християнські провідники, а також депортований араб — мейор одного ізраїльського поселення, заявили спеціяльній комісії ОН, що ізраїльтяни порушують людські права на окупованих ними побережжях зокрема молодіжю, — безумовно шкідливі, а сюди зовсім певно входить і марувана".

Такі твердження поставив у свс... рапорті спеціяльний дослідчій ком.сії д-р К. Йонг — предсідник Канадської Психіятричної Асоціяції.

Маючи на увазі дефініцію здоров'я Світової Організації Здоров'я, — „стан повного фізичного й ментального добробуту", д-р Йонг стверджує:

„Вживання тих ліків (наркотиків) справді спричиняє зміни у функції персональности, зміни, які є настільки хвороблві, що вони ушкоджують „ментальний і соціяльний добробут".

НАРКОТИКИ ДОВОДЯТЬ ДО ВТРАТИ ЖИТТЄЗДАТНОСТИ

Щоб ніхто не подумав, що викликане ліками „суб'єктивне відчування добра, самозадоволення" і т. п. посилює, а не ушкоджує ментальні функції, — згаданий психіятр підкреслив, що „деякі форми ментальних недуг" характеризуються саме такими почуваннями.

Д-р Йонг підкреслив, що викликане наркотиками „принесне суб'єктивне почуття" треба визнати „спотвореними нормального функціонування розуму". На ділі, продовжує д-р Йонг, „шкідливі наслідки (наркотиків) з маруваною включно, е тієї самої якости, що й поважне хворіння уму, а саме — ушкодження... процесу думання, відведення свідомости від реальности, ушкодження спроможности людини давати собі раду з дійсністю життя".

МАРУАНИ З АЛЬКОГОЛЕМ ПОРІВНЮВАТИ НЕ МОЖНА

У відповідь на аргумент, що марувана не шкідливіша від алькоголю, д-р Йонг сказав, що дїлання на розум алькоголю й марувани порівнювати не можна. „Перше дїяння алькоголю", твердив д-р Йорг, „е те, що він завдає розпруження. Ушкодження ментальних функцій настає тоді, коли споживається таку скількість, від якої настає п'яніння.

„Марувана, як і всі інші психотрофічні ліки... діють виключно, як інтоксиканти (ті, які завдають п'яніння) і вона діє найперше, як шкідник сприймання й роздумування".

Д-р Йонг перестерігає, що е досить доказів на те, що „люди, які вживають психотрофічні ліки, з маруваною включно, — виробляють навичку до них". Через те, каже він, „усі наркотики треба вважати такими, які виробляють навичку (витворюють у людини наркоманію) або фізично, або психічно".

НАРКОМАНІЯ — ПОВОРОТ ДО ПРИМІТИВІЗМУ

Сучасний нахил до „негайного самозадоволення й штучного самощування" (при помочі наркотиків), продовжує д-р Йонг, — це не прогрес, а регресування, „поворот до незрілости, до примітивізму".

Звідси, каже, д-р Йонг, таке часте сполучення вживання наркотиків з витворенням таких соціяльних наставлень, як рівнодушність до всього, уникання та відпадання від суспільства, ледаче та паразитне відношення до нього.

Психіятр д-р Кейт Йонг висловив вищеподані думки в своєму вступному рапорті Канадській Дослідчій Комісії не-медичного вживання наркотиків. Деякі кола роблять заходи, щоб вживання таких наркотиків, як марувана в Канаді легалізувати.

Плачуча ікона Св. Миколая

САРАСОТА, Фльорида — „Геральд-Трібюн" за 25 травня ц. р., на запит „Чи ікона Св. Миколая в Тарпон Спрінґс плаче досі?", — подав слідуючу відповідь:

Так, та ікона досі проявляє росу, каже о. Еліас Каляріотес (грек) з церкви Св. Миколая. Цей феномен продовжується ще з-перед Різдва. Одначе, ні тепло від освітлюючої жарівки, яка вставлена спеціяльно на те, щоб ікону освітити для візиторів, ані проміння сонця, яке падає на рамку, де зберігається ікона, не могли спричинити формацію краплин, пояснює о. Каляріотес. Росина появляється найбільше на Біблії в лівій руці Св. Миколая. З того пояснюють, що це е ознакою волі Божої, щоб люди повернулися до навчань Біблії.

Ніякого офіційного пояснення від Грецької Архідієцезії в Америці в цій справі немає.

Християни Японії — самовистачальні

АМАГІ-САНСО (РНС) — Під час своєї 23 Генеральної Асамблеї, Японська Рада Церков виявила бажання стати вповні самовистальною в найближчім часі. Християнство на острови Японії було занесене европейськими та американськими місіонерами. Тепер лише 20% її бюджету приходить з США і Канади, — решту покривають японці самі. Рішення стати на самостійну стопу може статися на черговій Асамблеї 1973 р. Християнин в Японії становлять лише 1% усього населення. В Японії е Православна Церква, яка недавно отримала статус автономії.

Спроба замінити релігійні обряди цивільними

БУДАПЕШТ (РНС) — Комуністичний уряд Мадярщини організує всекрайову кампанію за введення „світських родинних церемоній" замість релігійних шлюбів, хрещень та похоронів.

Будапештське радіо повідомило, що, з наказу уряду, по більших містах і селах відкривають спеціяльні канцелярії для витворювання й пропагування „нових світських звичаїв та церемоній". В урядовому наказі сказано, що всі, хто буде з тих церемоній користати, діставатимуть безплатну обслугу.

Кампанія мадярської комуністичної партії замінити релігійні обряди цивільними не нова; в 1950-их роках це саме пробувала зробити комуністична партія Східної Німеччини, але показного успіху не бачила. Такого самого досвіду набралася комуністична партія СССР. 1965 р. міністерство віроісповідань СССР, з метою побороювання релігії, проголосило було введення спеціяльних „свят", як „День цвітів", „День птиць" та „День весни" взамін за християнські Свята, але досі ті порожні дні ніяких голосних успіхів комуністам не принесли. Тепер на таку спробу пішла комуністична партія Мадярщини.

ЄПИСКОП ПОСУДЖУЄ АНТИ-КОМУНІЗМ

Майже в той саме час, коли мадярський уряд проголосив нову протирелігійну кампанію, лютеранський єпископ у Мадярщині Золтан Кальді проголосив осуд на всі форми анти-комунізму, бо це спричинює „ненависть" та безодню між Сходом і Заходом, а часом функціює як заміна за християнську релігію.

Єп. Кальді виступив з осудом усіх форм анти-комунізму з нагоди відзначень 25-ліття „визволення" Мадярщини. Він таних також передвоєнних християн, які замішували себе „у соціяльні системи використовування й порабщували себе цим системам, а не боролися за права пригнічених соціяльних кляс".

Єп. Кальді згадав також мадярську проти-комуністичну революцію 1956 р. і сказав, що й у цій революції проти Советського Союзу були замішані церкви, як „противники нового соціяльного ладу".

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавництво Східних Єпископів, Передплатна в Канаді 00.00 на рік. За границею — 00.00 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц. в США — 45 ц.

THE HERALD,

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — 00.00. — Foreign — 00.00. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:

THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО ЧОТИРНАДЦЯТОГО СОБОРУ ТІЛЬНИ МІСЯЦЬ ЧАСУ

XIV регулярний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудеться 30 і 31 липня та 1 і 2 серпня ц. р. в Вінніпезі. Програма Собору проголошена, а всім делегатам на Собор вислано брошуру матеріялів: різні звіти, інтродукції до окремих точок програми та інший інформативний матеріял. Цей матеріял вислано делегатам для простудіювання його перед Собором; і програму Собору проголошено заздалегідь, щоб її могли простудіювати Збори Громад, а на кожну точку виробити свою думку і поручити її своєму делегатові на Собор. На Соборі кожен делегат керується мисленням своєї громади й добром Церкви.

З повідомлень, які наспівають до Канцеляції Консисторії видно, що обов'язок репрезентації наших Церковних Громад на Соборі буде виконаний майже повністю; і дійсно цей обов'язок — привілей Громади повинні використати повно. Отже, якщо деякі Громади Старі тут дозволяє на певне число делегатів Громада повинна на Собор послати.

Собор — це дуже важлива подія в житті нашої Церкви, отже до нього треба всесторонньо приготовитися. Провід Церкви зробив, що вважав потрібним: інтродукцію до Собору зробив у формі брошури й розіслав все обраним громадським Зборами делегатам. При помочі того матеріялу делегати повинні приготовитися до Собору якнайкраще, — щоб праця Собору пішла приємним шляхом, і щоб вона була корисною для нашої Церкви. Усе це буде залежати від нас усіх, від нашого наставлення так до самого Собору, як і до нашої Православної Церкви взагалі.

„ЗА ПОВОРОТ ВІДДІЛЕНИХ БРАТІВ"... В ЄДИНУ КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ

(Тим, кому факти — „темноголовство", а відкритість — „нетолерантність")

Український щоденник „Свобода" за 27 травня ц. р. помістив комунікат Українського Пресового Бюра з Риму під його заголовком **„За поворот відділених братів — єдність у вірі і в любові".** В основу комунікату поставлено слово папи Павла VI, виголошене ним в неділю 19 квітня в Ватикані, з нагоди смерти патріярха Московського Алексія. Згадане слово папи, а зокрема коментар на нього УПБ — унійний. Через те, що „Вісник" від часу до часу відновлює всякі „екуменічні" (унійні) заяви так самого папи, як і інших католицьких речників, і такими (унійними) „Вісник" їх називає, і через те, що наша унійницька преса такі нотатки „Вісника" називає „грубою неправдою" та „наклепами", а редакцію „Вісника" посуджує в нетолерантності з ненавистництвом до унітів включно, — дозволимо і ще раз занотувати деякі факти, —без наклепів, без почуття нетолерантности і без ненависти, а тільки на те, щоб ще раз показати, що сам папа говорить відкрито, щиро і недвозначно — унійною мовою, і говорить він на те, щоб „розвіювати конфузії і оберігати від ілюзій", як сказано в згаданому комунікаті з Риму.

А поки що, попросимо дозволу в шановних унітів поставити їм питання, як саме розуміють вони навіть вищенаведений заголовок „За поворот відділених братів...", і як, на їхню думку, можуть прийняти його православні українці? Або, що мали на увазі автори комунікату з Риму, коли такий заголовок ставили? „За поворот відділених братів..." Поворот кого і куди мають вони на увазі? Це писали унітяни, отже певно вони не кликали українців унітів до повороту в прадідню Православну Церкву, а поставивши клич, у нашому випадкові, православним українцям іти в... унію.

Ми не маємо ні бажання, ані охоти називати того ані нетолерантністю, ані темноголовством, ані ненавистю (а мо'ги би!). Ми лише нотуємо факт, що унітяни з Риму знову кидають унійні кличі, але ширше коментувати на те не будемо, бо наші унітяни і так назвуть це „вуличним виступом"... Проте ще раз „заризикуємо" занотувати вислови папи, подані в комунікаті з Риму. Папа зробив деякі унійні заяви, промовляючи з нагоди смерти патріярха Алексія. Поручивши душу Алексія молитвам католиків, папа Павло VI у своєму слові, між іншим, сказав:

1. „При цьому відновлюємо наполягання — молитися за екуменічну справу, це значить молитися за повне встановлення єдности в одній-єдиній вірі і в одній-єдиній вселенській Церкві всіх християн..."

2. „...болючі перепони ще стоять на перешкоді злуці Східніх Церков, які ще й дотепер від нас відчужені, з Католицькою Церквою..."

3. „Не можемо і не сміємо думати про відновлення цілої єдности ві шкодою для Східніх Католицьких Церков, ані засобами милозвучних форм взаємного спілкування, т. зв. інтеркомунію (відповідь папи на рішення Московської Патріярхії допускати до Православних Таїнств каголиків — р. В.), які залишають без уваги вимоги правдивої науки і які можуть зродити ілюзії та конфузії; це було б порушення того, чого всі прагнемо: автентичної — справжньої єдности у вірі і в любові".

Те саме Українське Пресове Бюро, в іншому своєму комунікаті з Риму під заголовком **„Не можемо, ні не сміємо..."** подає, що в тому слові папа запрошував „відділених братів вернутися до одного Христового стада", тобто — приєднатися до Католицької Церкви. А хіба це не унійні кличі папи Павла VI, які так вірно повторюють і коментують наші унітяни?...

Далі наведемо дещо з унітського комунікату з Риму під заголовком „За поворот відділених братів...", а воно таки говорить про те, що так сам папа, як і вірні йому наші унітяни від унійного патосу не відходить ніколи, ані не ховаються з тим перед світом. Ось пояснення на слово папи, які подано в унітському комунікаті „За поворот відділених братів...":

1. „Папа Павло VI з цілого серця бажає повороту відділених братів до єдности в вірі і любові".

2. „Папа Павло VI, як Намісник Христа тут, на землі, навчає, в чому міститься суть тієї совершенної єдности: ця єдність не створиться з поміччю милозвучних форм, вона не може бути здійснена жертвою тих Церков, які не давно після всіх спорів і роздорів знайшлися у спільній Вселенській Христовій Церкві під одним Пастирем, вона не сміє залишити без уваги правдиве навчання Церкви. Ця совершенна єдність має бути щирою, дійсною, відродотсфійною, автентичною єдністю у вірі, і то в одній вірі, і в любові, і в одній-єдиній Церкві, що вірують у Христа".

Цей унітський комунікат з Риму кінчається так:

„Треба бути вдячним Святішому Отцеві Папі Павлові VI за таке чітке учительське слово, яке, треба сподіватися, внесе ясність у теперішні екуменічні змагання, розвіє конфузії і обереже перед ілюзіями".

Очевидно, папі треба признати рацію за його відкритість, а навіть за його католицьку принциповість, — так — за послідовну принциповість! Таким папа Павло VI є. Він зокрема дуже ясно і відкрито говорив у 100-ліття Першого Ватиканського Собору, — говорив щиро й широко, настоюючи на свою унійну ідеологію по відношенні до „відділених братів", і дав зрозуміти, що без готовости покоритися „Намісникові Христовому на земді" — „відділені брати" про „екуменізм" не повинні й мріяти. „Вісник" поінформував був своїх читачів про те в числі за 15 січня ц. р. Тоді „Вісник" пригадав стару правду, що Рим не зміниться ніколи. А ось те саме підтвердив сам папа в квітні ц. р. і про те саме говорить комунікат УПБ з Риму. Про те інформації подають поважні релігійні пресові агенції, але ніхто їх у „вуличництві" не посуджує. Коди ж „Вісник" каже, що така мова папи —

(Докінчення на ст. 5)

(Закінчення з 4 стор.)

мова унійна, то наші унітяни вдають це аби яких „джентельменів", а навіть злостяться і кажуть, що це „темноголовство", „нетолерантність" і т. ін.

Наші унітяни жаліються, що „Вісник" накидається на кардинала Сліпого. На це скажемо коротко: якщо кардинал Сліпий перестане своїми заявами й поведінкою постачати „цікавий" матеріял, а Українське Пресове Бюро в Римі перестане інтригувати нас промовчуванням їх, — не будемо бачити потреби, а тим більше не матимемо приємности і про нього згадувати.

Чому редакції „Вісника" враховують за зле те, що вона не скильна вірити в щирість т. зв. „екуменічного руху"? Або, що вона не дуже то вірить у щирість „екуменізму" серед самих нас, українців? Або, що вона не погоджується з ідеями т. зв. „спільних богослужень" православних з унітами? — Вона не погоджується з усім тим саме через постійні унійні заяви папи; а щодо „спільних богослужень", то, в світлі тих же заяв папи, редакція „Вісника" бачить спробу „психологічно підготовити дану спільноту" (вислів унітського журналу), тобто — „відділених братів" до унії з Римом. Чому саме ми так мислимо — на те досить аргументів навіть у цій статті.

Це неправда, що „Вісник" повний ненависти до унітів, як таких. Але правдою є те, що „Вісник" уже не раз висував ідею мирного співжиття й співпраці між усіми українцями — православними, унітами й протестантами, — співжиття і праці в сфері національній, у сфері християнської любови, в сфері загально-людській. Тоді, правда, „темноголовством" того ніхто не назвав. Отже сміливо повторимо те й тепер, бо така співпраця — „ламання льодових криг" — і можлива, і потрібна, і до неї можна прийти без патетичного галасу.

Отже неправдою є й те, що „Вісник" нетолерантний, у чому його оскаржують унітяни. „Вісник" стає „нетолерантний" тоді, коли його провокують. Ось, наприклад, українці протестанти не виступають з ніякими провокаціями, і ми не кидаємо на них ні словом. Хочуть вони бути протестантами — це їхня справа. Але якщо б наші протестанти публічно посягнули на священний авторитет нашої Православної Церкви, — ми були б змушені на те зареагувати так, як реагуємо на посягання унітів на священну історію й авторитет нашої віковічної Української Православної Церкви. Принемності це нам не справило б, як не справляє реагування на всякі унійні виступи.

Про „мир" у цьому відношенні ми могли б дуже легко договоритись. Тільки ж щодо церковно-віроісповідної ділянности — унітяни повинні діяти в своїх межах, а ми — в своїх.

Останнє слово, — чому ми вживаємо термін „унітяни"? — Тому, що ті, які 1596 р. покинули віковічну Українську Православну Церкву, перейшли в „унію" з Римом, і ніяким іншим терміном того акту ніхто не називає. Тих, які в „унію" з Римом пішли, від самих початків у Римі називають „рутені уніті" — унітяни, а тих, які в „унію" не пішли, називають „відділеними братами", тобто — відсепарованими. Якщо „відділені брати" властивий термін, тоді й термін „унітяни" властивий, — історично й філологічно. Якщо ж термін „унітяни" розбуджує в декого неприємний комплекс — то це проблема не наша.

Ступні „Б. Д" в Колегії Св. Андрея

З описів у „Віснику" та „Українськім Голосі", що появилися зараз по цьогорічній Конвокації, ширше громадянство довідалося, що Колегія Св. Андрея надає богословські ступні Бакалавра Богословія, в скороченні — „Б.Д.". Також дає нижчі сертифікати та дипломи.

Цього року один з студентів богословів, п. Роман Єринюк, закінчив повний курс богословія в Колегії Св. Андрея, і рівнобіжно закінчив студії в університеті. Він одержав ступінь „Б.А." від університету, а Колегія Св. Андрея надала йому ступень „Б.Д.".

На Конвокації цього року, два студенти, що закінчили богословіє в Духовному Семінарі перед основанням Колегії Св. Андрея в 1946 році, також одержали ступні „Б.Д.". Ними є прот. М. Боднарчук, Настоятель Громади Св. Димитрія в Торонто (Лонг Бренч), і Прот. С. П. Симчич, Декан-елект Богословського факультету Колегії Св. Андрея. Прот. М. Боднарчук одержав університетський ступень „Б.А." в Саскачеванському університеті, а Прот. С. П. Симчич дістав ступень „Б.А." у Ванкуверському університеті, а ступень Магістра Наук — „М.А." — в Альбертійському університеті в Едмонтоні.

При основанні, а пізніше при інкорпорації Колегії Св. Андрея в 1946 році, Колегія приняла поважну відповідальність, а рівночасно набула певні права й привілеї. Між правами та привілеями, Колегія має повне право надавати відповідні богословські ступні. Хто закінчив університет по закінченні Богословія, таким священикам прислугує право на ступень „Б.Д.".

Надання богословського ступня робиться згідно з точками інкорпораційного акту Колегії. Одна з точок інкорпораційного акту говорить, що „Сенат (Колегії) може визначити теологічні ступні, включно з почесними ступнями, дипломами та цертифікатами, для надання Колегією, як рівнож визначати осіб, яким вони мають бути надані, на рекомендацію Сенату теологічного відділу". Далі говориться, що „Сенат може надавати всі ступні, дипломи та сертифікати, які завершують навчання на теологічному факультеті, як рівнож видавати інші цертифікати в міру потреби". В іншій точці згадується, що „Колегія може, під своїм корпоративним імекем, надати ступні з теології та богословія, включно з почесними ступнями, дипломами та цертифікатами".

Досі говорилося виключно відносно богословів, що закінчили науку в Колегії Св. Андрея після інкорпорації з 1946 році. Однак, високе й відповідальне тіло Колегії, а саме Сенат, зробив важливу рекомендацію Колегії, — „вважає доцільним надати теологічний ступень „Б.Д." тим священикам, які закінчили Богословські курси нашої Церкви перед 1946 роком, і в дальшому здобули академічний ступень „Б.А." або „М.А.".

Кожний священик, що закінчив богословіє перед 1946 роком, або в Колегії (після інкорпорації в 1946 році), а потім успішно закінчив університет і одержав науковий ступень „Б.А.", або „М.А." від визнаного університету, — може повідомити Колегію Св. Андрея про свої наукові осяги, щоб одержати ступень „Б. Д." від Колегії Св. Андрея.

Кандидат, поки одержить ступень „Б.Д." мусить задоволити вимоги Богословського Факультету Колегії Св. Андрея. Треба внести прохання, вислати офіційний відпис оцінок усіх курсів в університеті, коли і який ступень одержав в університеті. На рекомендацію Сенату Колегії Св. Андрея, Колегія може надати, або відмовитися надати ступень „Б.Д." даному кандидатові.

Управа Колегії

За залізною заслоною католицька церква в Польщі – найсильніша

ВАЛЕТА, Малта (РНС) — Єпископ Владислав Рубін — вікарій кардинала Стефана Вишинського, твердить, що за залізною заслоною Католицька Церква стоїть найсильніше в Польщі. Він сказав, що з 33 мільйонів населення теперішньої Польщі 30 мільйонів — це римокатолики. Католики займають урядові місця, а також є на становищах професорів в університетах. Але, каже еп. Владислав, вони виставлені на урядову пресію, бо комуністичний уряд старається „перевести їх на свій бік".

75 до 80% з усіх католиків — це практикуючі віруючі, каже еп. Владислав. Але такі прояви церковного життя, як процесії — зазнають обмежень з боку поліції. Комуністи пробували інфільтрувати католицькі школи в той спосіб, що уряд хотів перебрати на свою відповідальність оплачування учителів, одначе такі пропозиції єпископат відкинув, а тим зберігає незалежність своїх шкіл і релігійного виховання.

Еп. Владислав Рубін говорив це кореспондентам у Валета на острові Малта, де відбувався Міжнародній Конгрес розподілу духовенства у світі. Еп. Владислав репрезентував примаса Католицької Церкви в Польщі — кардинала Вишинського.

Юнацтво Німеччини не бажає релігійного виховання

БЕРЛІН (РНС) — Згідно з спеціяльною клавзулею закону Західньої Німеччини, релігійне виховання дітей, які вступають у 15-ий рік життя, — залежить від їхнього вибору. Церковні й виховні круги потурбовані, бо, користуючи з цієї свободи, німецьке юнацтво — особливо по містах — уникає релігійних викладів.

Ситуація погіршилася ще й тим, що всякі „прогресивні" ліві молодечі організації та спілка учителів соціялістів повели сильну протирелігійну кампанію серед молодших учнів, підкреслюючи зокрема те, що слуханням релігійних лекцій молодь робиться „некритичною" відносно недотягнень „застарілого суспільства".

Хіротонія єпископа Марка

У неділю 31 травня ц. р., в церкві Св. Андрея в Сент Бавнд Бруці, Його Блаженство Митрополит Іван (Теодорович) і Архиепископ Мстислав (Скрипник) рукоположили в сан єпископа протопресвітера о. Івана Гундяка. При чернечому постризі, о. Іван приймав нове ім'я — Марко.

Про хіротонію о. І. Гундяка в єпископи Української Православної Церкви в США перші відомості подала „Свобода" за 2 червня ц. р.

Отець Іван Гундяк — це довголітній парох громади Св. Димитрія в Картерет. Своє єпископське служення він буде проходити в характері вікарія Митрополита Івана, а осідок його буде в Вашингтоні.

Іван Гундяк народився на Рогатинщині в Західній Україні. До США приїхав 1913 р., а в сан священика був висвячений єпископом Никитою Будкою 1919 року. Крім свого винятково довголітнього настоятельства в церкві Св. Димитрія в Картерет, о. І. Гундяк свого часу редагував „Дніпро", та „Українське Православне Слово", а також виконував різні громадські функції в місті Картерет.

* * *

ОТЕЦЬ ІВАН ГУНДЯК БУВ МАСОНОМ?

Про єпископа-елекга о. І. Гундяка багато писала „Наша Батьківщина", яка виходить у Нью Йорку. У числі за 30 квітня ц. р. вона, між іншим, подала неймовірні інформації свого дописувача Є. Д., який твердить, що о. І. Гундяк був масоном, а також виконував масонські релігійні обряди. Інформація в „Нашій Батьківщині" була слідуючого змісту:

„Та ж живуть ще люди, які були на похороні Д. Барана 1967 р. і були свідками того, як о. І. Гундяк, закінчивши похорон і запечатав могилу за православним обрядом, скинув з себе хреста й епитрахиля та причепивши фартуха і натягнувши білі рукавички, приступив до групи масонів і разом з ними відправив похорон і в масонському обряді..."

Це поставлено, як доказ, що о. І. Гундяк був масоном, отже й „двоєвірець", як каже „Наша Батьківщина".

Це не перший раз, що православні вірні осуджують деякого з церковних кругів під замітом масонства. Православні греки, наприклад, робили це по адресі архіеп.-Яковоса та самого патріярха Атенагораса. Але це справа посудження осіб; нас цікавить справа принципу, — чим масонство є?

В календарі „Рідна Нива" на 1966 р., тодішній секретар Президії Консисторії, свящ. С. Ярмусь, опублікував був довшу статтю під заголовком „Відношення Православія до Масонерії", в кінцевому висновку якої виходить, що масонерія — це окрема релігія. Я каже теперішній Голова Президії Консисторії, о. прот. Ф. Керницький, іншого становища до масонерії наша Церква досі не займала.

Так чим же масонство є, — релігією? Відповідь на те питання треба шукати в самих масонів, — масонів ідеологів, теоретиків. І так, масонський теоретик і автор „Масонської Енциклопедії" Альберт Мекей (Albert G. Mackey 33°, "Mackey's Revised Encyclopedia of Freemasonry", published by The Masonic History Company, eighth printing 1958, Chicago), у цій же енциклопедії під гаслом „релігія масонерії" каже:

„Бувала безпотрібна витрата винахідливости й таланту, великим числом масонських ораторів та авторів у їхніх спробах доказати, що масонство релігією не є...

Зовсім не так; ми стверджуємо, без будьякого вагання, що масонерія є, в кожному розумінні цього слова... високо релігійною інституцією — що вона сполягає виключно на релігійний елемент, який вміщується в її початках так, як і в її постійному існуванні, і без того релігійного елементу ледве чи вона була б варта розвитку розумними і добрими людьми" (Енциклопедія ст. 846-847, том 2);

„Масонерія є релігійною інституцією, і через те її правила вкорінюють вживання молитви" (Енциклопедія ст. 792, том 2, гасло „молитва");

„Масони є братами не тільки через спільність людської природи, але й через ісповідання тієї самої віри" (Енциклопедія ст. 155, том 1, гасло „брат").

Це лише зразки тверджень масонської енциклопедії з-під пера Альберта Мекея, що масонство — це окрема релігія. Наведемо пару тверджень масонського догматиста Альберта Пайка з Його масонської догматики „Моралє енд Догма" (Albert Pike 33°, "Morals and Dogma of Freemasonry", Richmond, Va., reprinted 1944):

„Масонство — це богопочитання, але таке, в якому можуть єднатися всі цивілізовані люди" (Догматика ст. 526);

„Масонство не проповідує іншого віровчання, як тільки своє власне, — найбільш величаве: універсальну релігію, якої навчає природа і розум" (Догматика ст. 718);

„У той час, як усі віровчання висувають свої претенсії на посідання виключної Правди, — масонство вкорінює свою стару доктрину, і не більше, — що Бог є один" (Догматика ст. 576);

„Масонство безумовно прямує до духового удосконалення і до злиття віросповідань і національностей" (Догматика ст. 625);

„Масонство — це підпорядкування людського, що є в чоловікові, божественному... Оце, брате мій, є істинне Слово майстра масона; ось така є правдива царственна тайна, яка уможливлює, а пізніше здійснить Святу Імперію праведного масонського братерства" (Догматика стт. 854, 861).

У якому сенсі масонство вживає термін „догма", „догматика", — на те пояснення дане у вступі до „Догматики" з-під пера Альберта Пайка. Там сказано:

„Цей... обряд вживає слово „догма" в його правдивому сенсі... воно не є „догматичне" в спотвореному сенсі цього терміна".

Це стільки на доказ, що масонство — релігія. І, очевидно, якщо масонство — релігія, то двовірців (православно-масонів) Церква не може допускати на провідні становища.

Анти-семітизм жидам більше не загрожує, каже Н. Гольдман

МОНТРЕАЛ (РНС) — Голова Світового Жидівського Конгресу — Наум Гольдман, заявив, що анти-семітизм перестає бути головною загрозою для жидівства. Найбільше поважною проблемою, каже д-р Н. Гольдман, стає „зберігати те навколо нас, що є відмінне" (що відмінює жидів від інших людей), погоджуючись з тим, що жиди є люди, як і інші, „і маючи державу, як інші держави".

Д-р Наум Гольдман промовляв до Провідної Ради Світового Жидівського Конгресу, який перший раз відбув свої наради в Канаді. Предметом нарад було збереження жидівства в комуністичних та арабських країнах, жидівсько-християнські відносини та справа держави Ізраїля.

Із звітів жидівських представників з Румунії й Югославії виходить, що в тих країнах ситуація жидів не погана. Згідні з делегатом з Парижа, Арманд Капланом, ситуація жидів в СССР погіршилася ворожим наставленя уряду до Ізраїля та чехословацькою ситуацією.

Конгрес слухав звіти про переселення жидів до Ізраїля. Найбільше жиди виїжджають з Франції; минулого року в Франції до Ізраїля виїхало 4,000 жидів. З 280,000 жидів Канади, 1969 р. до Ізраїля виїхало 750 жидів. На терені СССР проживає 3 мільйони жидів, але мало хто з них може виїхати до Ізраїля.

Щодо нових жидівських проблем, то, згідно з заявою Наума Гольдмана, найголовнішою з них є не анти-семітизм, а збереження жидівської ідентичности.

Новий пресвітеріянський модератор

ГАЛІФАКС, Н. С. (РНС) — На становище модератора канадських пресвітеріян 96 Генеральна Асамблея, яка відбулася в Галіфаксі, Нова Скотія, обрала пастора Д. Еванса. Йому 52 роки. В розмові з кореспондентами на тему екуменізму, він сказав:

„Я вірю, що Церква — одна, хоч вона має чудову відмінність для виявлення себе. Не важно чи ми думаємо однаково, але ми повинні думати разом". Він далі сказав кореспондентам, що він буде підкреслювати, що Бог — живий, і що з тим усе добре; а щодо життя християн, — він думає, що церкви повинні бути відкриті 24 години денно. Що він думає про християн?

„Три сотиї відданих християн є багато більшою силою, ніж три тисячі ні холодних ні гарячих, пів-сердечних", сказав д-р Еванс.

День пастиря в Православній Церкві в США

Як подано в Архипастирському зверненні митр. Іоанна, Українська Православна Церква в США Неділю між Вознесенням і Зшестям Св. Духа на Апостолів присвячує для свого Духовенства. Вшанування Душпастиря може відбуватися різними імпрезами, або складками на допомогу студентам богословія, або на Пенсійний Фонд старшим священиків.

Наші дитячі літні оселі

Грунт, на якому росте і розвивається рослина, є тим джерелом, з якого вона черпає собі потрібні для життя соки. Якщо хочемо дану рослину зростати, щоб вона не була дикою і дала нам доброякісний урожай, мусимо належно приготувати для неї грунт та старанно нею піклуватись. Щойно тоді матимемо з неї користь та добрий урожай її плодів, найкращу винагороду за нашу вложену працю й труд.

Коли розглядаємо розвиток і життя рослин, то найпершу звертає нашу увагу їхня зовнішня краса, їх специфічні властивості, а зокрема — користь, яку дають вони для людства. Отож, одні ростуть для того, щоб красою квітів і ароматними пахощами вливати в людське серце радість, на уста кладуть веселу усмішку утіхи. Інші дають з свого плоду поживок: забезпечують людину харчами. А ще інші служать для інших різноманітних потреб життя, що також їх людина використовує для своїх потреб.

Та є і такі рослини, які не приносять для людини жодної користи, хіба лише шкоду: це т. зв. паразити, а також ті, що їх звичайно називаємо бур'яном, які добрий господар виполює та кидає в огонь.

Подібне до рослинного світу знаходимо і в людському житті. Щоб людина могла рости і розвиватися, доходити до високого рівня свого призначення, вона потребує крім хліба і води, ще й духовної поживи — світла Христової Віри. Про це недвозначно сказав нам Сам Господь Ісус Христос: „Не самим тільки хлібом житиме чоловік, а всяким словом, що виходить з уст Божих" (Матвія 4:3). А щоб слово Боже могло зрости і закріпитись в людському серці, воно потребує мати добрий грунт, приготовлений ще від світанку життя. Цим грунтом являється виховання, яке може основуватись виключно на засадах християнської моралі, на глибокій вірі в Бога, любові до ближніх та свого народу.

Тепер ми стоїмо перед великою й відповідальною проблемою — зберження свого молодого покоління. Наші діти — це майбутнє нашої Церкви, нащого народу. Це надто складна проблема, особливо в наших умовинах. Ми є краплиною в чужомовному морі, в чужій стихії і, натурально, підпадаємо її впливам, переважно поганим впливам тому, що в першу чергу, в житті перейматься зовсім легко все негативне, гірше, що є в людській природі. Легше опускатись, падати, ніж удосконалюватися. Такий вже закон: для душевного зросту людині потрібні безпастанні зусилля, чи її самої, чи її опікунів. Щоб виростити шляхотну квітку, скільки то потрібно догляду, піклування нею! Без цього її заб'є, заглушить бур'ян. Тимбільше піклування й догляду нашого потребує дитина.

Хто ж є відповідальний за чисті, невинні душі та їх належне духовне, моральне та національне зростання? Поза всяким сумнівом, відповідають в першу чергу батьки, потім учителі в школах і священики.

Ми добре ми, українці, виконуємо оці так важливі, святі наші обов'язки перед нашими рідними дітьми й нашим народом? Очевидно — ні, бо все частіше лунають голоси про відчуження наших дітей від батьків, від свого народу й від Церкви. Ще якийсь час пройде і, коли ми будемо байдужими, не подбаємо належно про наших дітей; певно, спіткає нас усіх нещаслива доля. Бо хто не знає й не любить свого, той не любитиме й чужого, кажуть розумні люди. Без такої любови до чогось доброго, якогось ідеалу, не можливий зріст людини, натомість буде повільне й неухильне понижения її, на дно суспільного життя.

Тому ми, батьки, ніколи не повинні допустити до того, щоб на наших власних очах, через нашу нічим неоправдану байдужість, пропадали духовно, морально і національно наші діти. Протягом більшости року, наші діти є під майже щоденним невпинним впливом англійської школи і англійської мови, що, безперечно, не може не відбитись на їх мові і на тому, чим зайняті їх голівки в той час. Тільки три-чотири години раз на тиждень в українській школі — не можуть ніколи заповнити дитячу свідомість у достатній мірі.

Тому дуже важливо, щоб бодай літньою порою діти побули хоч кілька тижнів на дитячих оселях, де, без чужого впливу, ми даємо нагоду нашим священикам і виховникам попрацювати над моральним і духовним удосконаленням душі наших дітей, щоб вони тут сильно відчули в своїх невинних серцях, що вони є членами нашої Рідної Православної Церкви, рідними дітьми та членами славного українського народу. Тому треба нам цього року обов'язково післати наших дітей на літню оселю, бо інакше такий батько і мати навіть і не зглянуться, як втратять своїх дітей, не тільки для Церкви і нації, але й для самих себе! Бо наші батьки не можуть задовольнити тих потягненьдітей, які можуть в них виникнути під впливом чужого нам, українцям, оточенння. Не тільки не можуть ,але й дуже часто й не хочуть, вбачаючи в тих потягненнях безпідставну метушню порожніх душ. А тоді така дитина відвертається від батьків, або вважає їх відсталими чужинцями, які не можуть іти врівень з канадійською культурою, або навіть соромляться їх, як людей нижчої культури.

Отже, в інтересі самих батьків вводити дітей в коло української культури, бо та культура дає основу майбутнього щасливого життя нашим дітям, і в той же час заповнює їх розум і душу животворчим змістом.

Тому батьки не повинні шукати легких та дешевих способів відпекатись від своїх рідних дітей на літо і „відпочити". Ні, саме літо повинно бути для матері й батька часом найбільш уважливої дружби і наближення до дитини, — часом, коли відновляються старі і встановляються нові зв'язки між дітьми і батьками, як між спадкоємцями однієї культури, одних традицій, однієї нації та однієї Віри. Але для цього, звичайно, і батькам треба самим „підтягнутись", набратись знання, щоб уміти цікаво і задовільно відповідати на всі дуже цікаві запити, які безнастанно ставлять їм їхні діти.

Ми повинні також подбати й про те, особливо тепер, коли під проводом нашої Православної Української Церкви в Канаді ми відзначуємо Рік Української Православної Молоді, щоб наші діти, наша молодь глибоко зрозуміли і ніколи не применшували великого значення молодечих організацій у їхньому вихованні, особливо впродовж літньої пори, коли можна успішно організувати на тих же літніх оселях різнобарвні Курси Українознавства. Треба нам, батькам, також завжди пам'ятати, що коли в Церкві чи в школі молодь людина одержує все готове в певній формі та за певною нормою, то в молодечій організації — в нашому випадкові в СУМК-у чи ОДУМ — те все здебільшого треба здобути, бо воно приходить через певні зусилля самої ж таки молоді.

На згаданих літніх оселях, в характері Курсів Українознавства, можуть організовитися молоді люди однакового віку і інтелекту, які мають спільну мету, які є лишені до певної міри на власні сили та відповідальність за виконання певної праці, певного обов'язку перед своїми друзями. Ці молоді люди мусять виявити там свою власну ініціятиву, власний організаційний хист та поборювати різні перешкоди - труднощі, які стоять на шляху до виконання взятого на себе обов'язку чи осягнення поставленої перед собою певної мети.

На таких літніх оселях, впродовж подібних курсів, серед молоді різбляться свої молодечі характери, гартується сила волі і, маючи за собою власну ініціятиву, така молодь організується та живе карною й активною молодечою громадою, яка виховує нові кадри морально і національно вартісних, працьовитих, мудрих та національно свідомих громадян своєму народові.

Батьку і Матн! Якщо ти любиш своїх дітей серцем і душею, то любн їх також і розумом. Бережи їх, щоб злоба лукава не отруїла їх гірною отрутою безприципповости в їхньому молодому житті. Збережи чистоту сердець своїх дітей. Нехай мудрість запанує над ними та провадить їх до знання стежкою чистоти, щоб вони з ранньої юности могли засвоїти собі святу любов Христової науки та пити з її джерела животворчі соки. Поки втома життя ще не огорнула тебе своєю байдужістю, а час не притрусив національного почуття та гідности, — пішли свою дитину на літню оселю чи до молодечої організації, щоб в глибині дитячих сердець, залишилась про тебе назавжди пам'ять, що ти була гідною і доброю матір'ю, взірцевою християнкою та гідною дочкою свого народу!

о. Іван Стус

25 тисяч військовиків на прощі в Люрді

ЛЮРД (РНС) — У цьогорічній мілітарній прощі до Люрду, яка відбулася від 12 до 15 червня ц. р., — мало взяти участь 25 тисяч військовиків з 15 країн Европи. Ця мілітарна проща мала відбутися під моттом: „Будуймо щасливий світ!".

З тієї нагоди мала бути відслужена спеціяльна соборна Месса, яку Європейська мала передати по всіх своїх сітках в Европі.

ОГОЛОШЕННЯ

P. A. equipment for rent at reasonable prices. Phone: 633—8618, from 5 p. m. to midnight.

Прот. М. Овчаренко

Про світогляд та ідейність молоді

(„Про світогляд та ідейність молоді" — це друга із серії статтей, написаних на замовлення Ювілейного Комітету Відзначення Року Української Православної Молоді, які, на прохання Комітету, друкуємо у „Віснику" — Редакція).

Однією з найважливіших властивостей людини — homo sapiens — є те, що вона має певний світогляд, від якого залежить напрямок діяльности людини.

Світогляд починає утворюватися ще з дитячих років.

Рідня, вчителі, товариство (взагалі — середовище), книжки, телевізія — все це в тій чи іншій мірі впливає на формування світогляду. Особливо важливий момент, коли дитина вже виходить з дитячих років.

Ми знаємо, що є різні вчителі, різні середовища, різні книжки. Тому у молоді утворюються різні світогляди.

Молодь спостерігає в житті багато лицемірства, ненависництва й інших негативних явищ. Молоді люди по різному ставляться до цього: одні пристосовуються і, щоб мати матеріяльні вигоди, самі починають лицеміряти; інші вбачають в негативних явищах життя наслідок культури, цивілізації, а тому відкидають культуру, цивілізацію; ще інші думають, що наркотики розв'яжуть всі проблеми життя; ще інші вдаються до модерної філософії, особливо захоплюючись екзистенціялізмом, і т. п. Але є не мало розумної молоді, яка розсудливо дивиться на життя і бореться з негативами в ньому.

Таким чином є різна молодь і, треба правду сказати, значна частина її пішла кривими дорогами.

Суспільство, і не тільки українське, а й інших народів, занепокоєне станом сучасної молоді і різними засобами намагається виховати її морально здоровою і розумною.

Ми знаємо, що існує вікова проблема: батьки й діти. Ця проблема була, є і буде. Сутність її полягає в тому, що батьки, які вже мають певний світогляд і певні звички, не так швидко сприймають зміни в житті, і нове повільно входить в їх життя, поступово поєднуючись з тим, що батьки вже мають, та й не завжди нове є добре. Молодь же, ще не маючи зформованого світогляду і не маючи звичок, зразу сприймає нове і вважає, що те, чим живуть батьки, вже оджило, а тому противиться батькам, які намагаються зробити її такою, як і батьки.

Тут є помилка і батьків, і дітей. Батьки повинні те зрозуміти, бо інакше буде застій, або дуже повільний розвиток, прогрес. Але й діти (і молодь) не завжди розуміють, що без фундаменту будувати життя не можна. Батьки, діди й усі попередні покоління на основі життєвого досвіду збудували фундамент і не можна нехтувати надбанням батьків.

Великий злочин роблять ті батьки, які не виховують дітей, бо їм „ніколи" (треба заробити більше грошей, або мати якусь особисту приємність). Їх дітей виховує головно „вулиця". Наслідки такого „виховання" ми знаємо.

Велику помилку роблять також і ті батьки, які нав'язують свій світогляд молоді, бо це часто дає негативні наслідки. Треба, щоб молодь не механічно сприймала те чи інше, а „перетравила" його, тобто, щоб певні погляди стали **органічною** частиною світогляду молодої людини. Це можна зробити дружовим словом **високого рівня** та прикладом власного й суспільного життя.

На жаль, у нас дуже багато уваги звертається на кам'яне будівництво, на партійно-політичну боротьбу, а на духовне будівництво залишається дуже мало місця, часу і грошей. В цьому вина батьків, суспільства.

І, на жаль, розсвареність в українському суспільстві — поганий приклад. Але тут нехай молодь не поспішає осуджувати батьків, суспільство. В Канаду прийхали українці з різних частин України, з частин, які сотками років були роз'єднані і жили під чужим пануванням. За цей час в кожній частині утворилися свої особливості, що є цілком природним явищем. Люди звикли до цих своїх особливостей, міцно тримаються їх і вважають, що тільки так і повинно бути, як у них. Тому не так то легко розв'язати питання поєднання всіх в одне, **органічно** пов'язане, суспільство. На це потрібний час і взаємна пошана. Що це так, ми бачимо з того, що в теперішній час взаємини в українському суспільстві набагато покращали, порівнюючи з тим, якими вони були 15 - 20 років тому.

Майже вся наша молодь освічена. Значить вона знає, що будова без фундаменту не міцна, як рослина без коріння. Є рослина перекотиполе, яка котиться туди, куди її пожене вітер. Навряд чи розумна молодь захоче бути перекотиполем.

Життя дуже складне і суворе. Молодь повинна знайти своє місце в житті і бути духовно озброєною, бо життя — боротьба.

Цією духовною зброєю є ідейність. Безідейну людину, тобто людину, яка живе тільки для того, щоб більше заробити, краще одягнутися і жити для особистої приємности — таку людину навряд чи можна назвати людиною в повному розумінні цього слова, бо таке життя майже нічим не відрізняється від тваринного життя.

Людина — homo sapiens — тільки тоді має право так себе називати, коли вона має ідею, живе для ідей, працює для ідеї, жертвує для ідеї.

Молодь живе в суспільстві, користується тим, що утворило суспільство, напр., засоби інформації, засоби сполучення й ін., — то її обов'язок і самій дати щось позитивне суспільству.

Значить, повнота життя молоді (та й дорослих) буде тільки тоді, коли буде життя во ім'я ідеї, пов'язане з працею на користь суспільству.

Що треба працювати для суспільства — це так очевидно, що не потребує вияснення, а от щодо ідей — тут справа інша.

Є ідея на вічність, є ідеї часові; є ідеї будуючі, є ідеї руйнуючі.

Ідея на вічність є тільки одна: Релігія — Християнство. Всі інші ідеї — часові, бо був час, коли ні людей, ні Землі не було; і прийде час, як говорить наука, коли Землі не стане. Тут же хочемо сказати, що Св. Ап. Петро пише: „Земля та діла, що на ній, погорять... коли все оце порухнеться" (2 Петр. 3:10-11). Тому говорити про якісь інші вічні ідеї (крім Християнства) не можна.

Ідея на вічність — Християнство — це **досконала** ідея, бо вона є Боже Об,явлення. Ідеї часові — це витвір людей, а оскільки люди багато чого не знають, то й їхні ідеї не можуть бути вповні досконалими.

Часові (людські) ідеї можуть бути будуючими, а можуть бути руйнуючими. Будуючою людською ідеєю може бути тільки така, яка основується на досконалій ідеї — Християнстві. Напр., національна ідея. Коли вона будується на Християнстві — вона будуюча ідея. А от нацизм, расизм, матеріялізм, які суперечать Християнству, тобто, вічній, досконалій ідеї — руйнуючі ідеї, що ми й бачимо в житті.

Християнство — це міцна, непохитна основа, твердий фундамент. А на міцному фундаменті і будівля буде міцно стояти. Христос прекрасно це висловив в притчі про будівлю на камені і на піску. Наведемо цю притчу:

„Усякого, хто слухає цих слів Моїх і **чинить по них**, Я прирівняю до чоловіка мудрого, що збудував свій будинок на камені. І пішов дощ, і розлилися ріки, і повіяли вітри, і налягли на той будинок, і він не упав, бо збудований був на камені. А кожний, хто слухає цих слів Моїх і **не чинить по них**, прирівняється до чоловіка нерозумного, що збудував свій будинок на піску. І пішов дощ, і розлилися ріки, і повіяли вітри, і ударили на той будинок, і він упав, і руїна його була велика" (Мат. 7:24 - 27).

Тобто, ніякі життєві бурі не зруйнують побудованого на камені — Християнстві. Треба **чинити**, як каже Христос.

Тому, коли молодь формує свій світогляд, вона в першу чергу повинна мати фундамент, тобто достатньо глибоко пізнати Християнство і жити, як воно навчає.

Але Християнство поділене: православіє, католицизм, баптизм і т. ін. Хто ж з них правдиво навчає?

На це питання в декількох реченнях неможливо дати відповідь. Докладну відповідь дає „Порівняльне Богослов'є", ознайомитися з яким і радимо молоді.

Щоб глибоко пізнати Християнство, треба знати Св. Письмо, треба правильно розуміти його. Для цього конечна відповідна підготова: 1) знати умови життя, коли писалось Св. Письмо і 2) мати Божу допомогу.

Неправильне розуміння Св. Письма утворило сотки різних християнських сект, які в своїх поясненнях доходять аж до антихристиянського. Неправильне розуміння Св. Письма може привести навіть до безбожництва (2 Тим. 2:15 - 18).

В Св. Письмі треба розрізняти дійсність, реальність від символів. (У „Віснику" 1968 р. в ч.ч. 18, 19, 20 і 21 була стаття „Про правильне розуміння Біблії)!

Читаючи Св. Письмо, не треба покладатися тільки на свої сили і не поспішатися робити висновки, щоб не

● Видатний диригент хорів і музиколог та композитор Дмитро Котко створив у Львові особливу і дотепер унікальну музично-вокальну одиницю — Ансамбль сліпих бандуристів. Ця Капеля здобула перші місця на конкурсах та фестивалях для сліпих мистців у Києві.

стати на стежку сект. Неодмінно треба звертатися за роз'ясненням до священиків, до Єпископа, які для того й вчилися, щоб дати правильне пояснення.

Молодь повинна зрозуміти, що вона ще не має міцного фундаменту, тобто не має глибших знань Християнства. Її знання обмежуються тим, що було дано в дитинстві (в дітям давається спрощено, зматеріялізовано — по їх силі) та читанням окремих випадкових статтей на релігійні теми. Дітей годують молоком і в буквальному і переносному значенні цього слова. Про годування „молоком" пише Св. Ап. Павло (1 Кор. 3:11 - 3).

Порівнюючи з дитинством, загальні знання молоді поширялися і поглибилися, а релігійні знання залишилися майже на дитячому рівні. Значна частина молоді думає, що їй досить того, що вона знає з релігії, а тому не цікавиться читанням Св. Письма, читанням релігійної літератури на більш високому рівні.

Тут велика помилка молоді. Наслідки цієї помилки ми бачимо в тому, що молодь легковірно сприймає неправдиве твердження атеїстів, що Християнство немов би антинаукове. (На цю тему була довга стаття у „Віснику" 1968 р. від ч. 6 і у всіх числах до ч. 21 „Досконалість Християнської Науки").

Не маючи глибших знань Християнства і не цікавлячись релігійною літературою, молодь не має досить матеріялу для фундаменту свого світогляду. А без міцного фундаменту (Християнства) ніяка ідея не може задовольнити. Це ми бачимо з того, що молодь, кидаючись в різні боки в пошуках за ідеєю — не знаходить такої. Хапається за одну і.. розчаровується; хапається за іншу і знову розчаровується.

Тільки та ідея задовольнить, яка побудована на міцному фундаменті — Християнстві. В наш час велике значення має ідея служіння своєму народові. Ця ідея — свята ідея, бо вона стоїть на міцній основі — Християнстві. Блаженніший Владика Митрополит Іларіон в багатьох своїх творах це ясно показав. Всім відомий його вислів: „Служити народові — то служити Богові".

Щоб **правдиво** служити народові, тобто, щоб це служіння йшло не на шкоду, а на користь народові, треба добре знати основу — Християнство. На жаль, молодь не може похвалитися таким знанням.

Наша Св. Церква оголосила „Рік Української Православної Молоді".

Це значить, що батьки, суспільство повинні приділити якнайбільше уваги молоді (і дітям), допомагаючи їм знайти правильний шлях життя.

А молодь повинна зрозуміти, що її обов'язок шанувати, зберігати й збагачувати надбання батьків, тобто свого народу.

Батьки колись були теж молодими і їм тоді здавалося, що вони „перевернуть" увесь світ, встановлять добре життя. Але роки і суворе життя збагатило їх досвідом. Вони побачили, що не завжди можна зробити, що хочеш, і не завжди те, що хочеш, бувае корисним, позитивним.

Молодь ще не має життєвого досвіду, тому вона повинна прислухатися до досвідчених батьків, щоб не мати гірких розчарувань.

Коли молодь усвідомить собі велике значення батьківських порад, батьківських (свого народу) надбань, то в свій час, як вони самі стануть батьками, їм легше буде виховувати своїх дітей.

Вперед треба йти, але не відриваючись від коріння. До чого доводить відірвання від кореня ми бачимо в поведінці значної частини молоді, яка губить себе і духовно, і фізично.

Молодеж! Ти повинна мати ідею і жити для ідеї!

Найчистішою святою ідеєю є служіння своєму народові. Через служіння народові ми служимо й Богові (Матв. 25:31 - 46).

Вивчайте, глибше вивчайте свою Православну Віру, служіть своїй Української Православній Церкві. Живіть згідно з приписами Церкви.

Цим ваше життя буде побудоване на камені і тоді вам не будуть страшні ніякі труднощі життя, ніякі життєві бурі.

Допомагай вам Боже!

Вплив Біблії на життя людей посилюється

ЛОНДОН (РНС) — Біблія знову почала робити сильний вплив на життя в сучасній Англії, сказано в рапорті Британського Біблійного Товариства. В Англії і Валії запотребування і продукція Біблії зросла з 2,705,736 примірників у 1968 році до 4,394,153 1969 р.

Запотребування на Біблію зростає по всьому світі. В рапорті показано приклад, що колонія „гіпіїв" у Каліфорнії не допускає в свої межі ніякого іншого друкованого матеріялу, крім Біблії, бо „вона основна". „У світі ще не було такого попиту на Св. Письмо, як тепер; тепер його читають, студіюють, а не оставляють на полицях як аналоях", сказано в рапорті.

Нова жидівська проблема: кого вважати навернених на жидівство?

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Політична жидівська криза, яка виникла з питання „хто є жид?", закінчилася тим, що навернена на жидівство американка відтягнула прохання, що б її зареєстрували жидівкою.

Під натиском з боку правовірного рабінату, члени жидівського кабінету з Національ-релігійної партії грозили резигнацією, якби так навернена на жидівство Гелен Зайдман була визнана жидівкою. Гелен Зайдман прийняла жидівство 1967 р. з кругів прогресивного юдаїзму в Америці.

Жидівська Національ-релігійна партія ставить домагання, щоб уряд узаконив тільки ті навернення на юдаїзм, які стаються в Ізраїлі.

Гелен Зайдман, колишня християнка міс Мек-Генри з Мериленд, мати трьох дітей, заявила, що вона почувалася дуже неприємно, що навколо її прохання, щоб її визнали жидівкою, розвинулася така затяжна політична контроверсія. Тепер вона цю контроверсію на деякий час припинила, якщо її діти будуть визнані жидами.

У березні ц. р. ізраїльський Нессет (парлямент) постановив, щоб жидом вважати того, хто на жидівство навертається. І оце саме тепер в Ізраїлі занялися пекучим питанням, кого вважати навереним на жидівство? Бо, як виходить, усі навернення на юдаїзм поза межами теперішньої імперії Ізраїля, в Ізраїлі важними не визнаються.

Папа похвалив „екуменічну" прощу з Канади

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Папа Павло VI висловив глибоке признання першій „екуменічній прощі" з Канади до Св. Землі в числі 33 осіб католиків, протестантів і жидів. По дорозі до Ізраїля, та група була на авдієнції в папи.

Провідником прочан був бенедиктинець Дом Жін-Ансельм Матис. Він є основником „Клюбу Царя Давида" в Монреалі, який спонсорував і згадану прощу. Клюб нараховує 120 членів — християн і жидів, а також чотири магометани. Подорожуючи по Ізраїлі, прочани мали переговори з тими жидами, християнами й мусульманами, які заангажовуються в „екуменічний" рух в Ізраїлі.

Православні й мусулмани кажуть, що бачили явлення Діви Марії

БЕЙРУТ (РНС) — Сирійський православний епископ Анастасіос сказав кореспондентам, що якщо явлення Діви Марії біля хреста на бані церкви Св. Апп. Петра й Павла в Бейрутї будуть доказані, — ця церква стане великою святинею.

Кореспонденти випитували його про поголоски, що деякі люди бачили згадані явлення. Єп. Анастасіос сказав, що 10 квітня ц. р. явлення Діви Марії бачили кілька осіб, включно з двома магометанами. Він сказав, що ці рапорти будуть всесторонньо перевірені. Якщо вони будуть визнані, як правдиві, — то явлення Богоматері мусять бути ознакою Божественних благословень для світу, та закликом до людей повернутися до Бога, до віри та до моральности. Для простудіювання рапортів про явлення Богоматері в Бейруті, єп. Анастасіос створив спеціяльний комітет. Єп. Анастасіос є митрополитом Ливану.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковано цінах, наприклад:

Євангелії, кивоти, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:

JUnior 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Світить пустою . . .

Його не стало . . . Чи це дійсність — чи сон? — Така думка завібрувала, коли прийшла перша вістка про смерть мого земляка-сусіда і собрата св. пам. о. д-ра Протопресвітера Володимира Левицького. Мені було-відомо про його важку неміч, але я непохитно вірив у Божу поміч і його сильну фізичну будову, його бажання жити і працювати — орати народній переліг. Неважко це була правда, що він писав в одному з листів до мене: „Так важко хорію, що не спосібний на довшого листа, хіба так кілька слів черкну до знайомих і кінець. Приготуйте якусь можливу клепсидру до преси, щоб бодай дати знати далеким приятелям і родичам . . . Серце цілком спантеличилося і б'е, як хоче і куди хоче. Нераз нїччо чую і рахую його удари: вони якісь, як би немащена дерев'яна мажа з дьогтем болотняною розмокліцею тягнулася силомїль бідними волами . . . А тут хотілося ще потрудитися для писання спомину про наше рідне село . . . Читаю Вашу працю і думаю собі: нехай автор друкує що можна бодай! Бо переробляти немаю сили, а й не личшое нищити чужої праці, її оригіналу..."

Останніми часами, пишучи, він часто згадував про смерть, та все мене „підганяв", щоб чим скоріше писати хроніку нашого родинного села, яке він так полум'яно любив. Та й чому ж було не любити, як писав Т. Г. Шевченко: „Цього раю не землі?" Там же ж батько його, о. Олександер Левицький працював нерохом тридцять років; там побачив світ він і всі його брати і сестри. Там була йому знана кожна стежинка, якою він бігав „малими ногами". Більше цього, — там лягли на вічний спочинок всі дорогі його серцю: мати, брати і сестри малі. Про це він згадує в листі до мене з 1968 р.: „З Камінних переписують часто, бо добрі люди обцементували могилу рідних, куди спровадив кості замордованого большевиками Лєся, а тепер кості помершої в Самборі Ірени. Поставили хреста і посадять квіти. Думав, коли Бог позволить, потягнути ще довше, тоді спровадив би всіх інших по можливості: Львів, Лінц, Ворохта". Невідомо мені хто спочиває у Львові, — відомо, що в Лінці старша сестра Ольга Троян, у Ворохті один з його братів інж. Іван Левицький, замордований гестапом, який був надісічним лісів надвірнянського повіту, та був пов'язаний з УПА. Його ім'я було знайдено на одному зі списків жертводавців, що стало причиною його мученичої смерті.

Як відомо, рід Левицьких, це старий українсько-шляхотський рід, з якого вийшло багато науковців, головно богословів, до яких належав (у п'ятій генерації) св. пам. о. В. Левицький. Радувало його, що священичий рід Левицьких таки не переведеться, бо й сини його, закінчивши Колегію св. Андрея, має намір піти родинним шляхом.

Про працю о. д-ра В. Левицького з молодости на народній ниві не буду згадувати, бо це була б довга сторінка спогадів: студентські часи, Читальня Просвіти, аматорські гуртки, участь у визвольних Змаганнях в ранзі укр. військового старшини і др. Широко відомим став він під час другої світової війни. Особливо на Лемківщині, де він зорганізував науку в народніх школах, ставши другим інспектором. (Першим, як звичайно, мусів бути „іберменш"). З вибухом німецько-советської війни, він перенісся в більш потрібне місце — до Берліна, де обняв провід в УНО, яке в той час несло велику поміч тим, що попали різними дорогами на працю до „третього райху". За його поміччю вдалося й мені з родиною вирватись із цих „могутніх лабет" на Свинїччину, де моя дружина отримала учительську працю, щоб звідсіля скоріше дістатись до „вільної місцевості, й почати знову працю у виноградинку Христовім, що в короткому часі й сталося.

Після мого виїзду з Німеччини, ми стратили між собою контакт, щоб не наражуватися на небезпеку, аж у 1943 р. він несподівано прибув до мене маючи зі собою підпільні матеріяли. Поінформувавши мене про деякі цікаві події та підсиливши ми поїхали до сусіднього села Винограду Лісного, де ще був його старенький батько парохом. Всі знаки на землі і в повітрі показували, що „майстрам" „нової Европи" приходить, в агонії, кінець. Після цього ще кілька разів заходив до мене, коли їхав у відвідвідини до свого батька. Останній раз був тоді, коли зачався відступ на цілому німецько-советському фронті. Це було в місяці липні 1944 р. З цього „пекла Данте" нам в останню хвилину вдалося переїхати через Карпати на Закарпатську Україну, а звідтам через Австрію до Баварії. Здавалося, що всі зв'язки з о. Левицьким стали перервані. В такому інакше й думати не можна було. Аж одного несподіваного дня, являється в що місяцівть і отець Володимир. Розуміється, що радости не було меж, тим більше, що нас, односельчан, зібралася таки відповідна „горстка". Всі ми потішали себе, що ось-ось щось зміниться і ми знову повернемось у „край веселий, під ясні зорі". Чекали так дні, тижні й місяці, а то й роки, які розкидали нас по цілому світі, як буря пожовклі листки. Вийжджаючи до Америки з ДП Комісії в Авгсбурзі, повідомив мене про свій виїзд і тішився, що там зможе працювати в прадідівській рідній Українській Православній Церкві на славу Божу і добро свого рідного, поневоленого народу. Сповнилися його мрії... Виснажлива праця і не розуміння його світлих ідеалів, на яких він бажав оздоровити внутрішнє життя нашої Церкви, підсилили зарання його життя. Сьогодні ми бачимо якою прогалиною світить-ся скрізь: в часописах з його полемічними статтями і т. д.: в Церкві для якої він трудився, в родині, яку він так по батьківськи любив і в цілому українському суспільстві, яке його ближче знало, чи хоч пізнало. Він умер, але нехай дух його невмируший продовжує завжди між нами, і дає нам наснагу змагатися за ті самі ідеали, за які він непохитно змагався.

Спочивай Дорогий Собрате по важких трудах свого життя, а цих кілька моїх слів спогаду про Тебе, нехай будуть тою „КЛЕПСИДРОЮ", про яку Ти мене просив.

прот. М. Гільтайчук

● Безробіття в США за останніх 10 років осягнуло тепер максимум. 5% всієї робітничої сили, тобто понад 4,-000,000 осіб не має праці.

Вілли Брандт поїде на переговори
в папою

ТЕМА НАРАД — ПОЛЬСЬКО-НІМЕЦЬКИЙ КОНФЛІКТ

ВАТИКАН (РНС) — 13 липня ц. р. канцлер Західньої Німеччини Віллі Брандт матиме спеціяльну авдіенцію в папи Павла VI. Сподіваються думають, що Брандт і папа матимуть переговори на тему земель, що лежать на східньому березі Ніси - Одри, і які тепер належать до Польщі. Уряд Західньої Німеччини тих земель за Польщею не визнає.

Під час Другої світової війни СССР окупував західні землі України й Білорусі, які деякий час були під володінням Польщі, а Польщі віддав землі на схід лінії Одра - Ніса. Східня Німеччина цей поділ визнала, Західня — ні. На тих землях живе чимало римокатоликів, але польська католицька ієрархія ніякої влада над ними не має, а управляються вони хоч польськими єпископами, але вони є в безпосередній підлеглості папі. У папському річникові ті епархії зараховуються до Німеччини, проти чого протестували польські католики, а також комуністи. Папа польським домаганням визнати ті діецезії за ними досі не хотів покоритися, а чекає на вирішення цієї проблеми формальним міжнародним договором. У Ватикані думають, що саме-ця справа буде темою переговорів папи Павла VI з канцлером Брандтом.

Спротив призначенню згаданих диецезій до Польщі ставлять німці, вигнанці, які тепер живуть у Західній Німеччині. Тепер, коли вони довідалися, що Брандт має відвідати папу, їхні провідники стали приготовляти спеціяльне звернення до папи, домагаючись, щоб він забезпечив інтереси німецьких католиків.

„Правда" виступила проти сіоністів — пачкарів проти — совєтської літератури

МОСКВА (РНС) — Советський комуністичний щоденник „Правда" повідомляє, що советське громадянство було „здиване й обурене" пачкуванням до СССР „очорнюючої проти-советської літератури", яку публікують сіоністи та Ліга за репатріяцію советських жидів.

П'ятнуючи ту літературу „новим варіянтом фашизму" і провокацією, „Правда" сказала, що в неї тільки одна відповідь на те: „Відтягніть свої брудні руки геть від нашої соціялістичної батьківщини! Геть з вашими брудними руками від наших громадян, які завжди готові боронити честь і гідність" своєї батьківщини. Далі „Правда" пише, що „сіоністичні пропагандисти так перепов-нилися ненавистю до СССР, що вже навіть перестали закривати цілі, які вони собі поставили: „псувати міжнародню атмосферу протисоветизмом".

● Комуністична преса подала, що в Україні віднайдено універсали українських гетьманів, а між ними і Богдана Хмельницького і матеріяли Кремінецького земського суду. Цим документам 400 років. Від невідповідного переховування вони дуже знищені і їх передано до реставраційної майстерні.

Перестороги перед реформами

ЕДІНҐБУРҐ (РНС) — На закінчення Генеральної Асамблеї Пресвітеріянської Спільноти в Шотляндії, д-р Гю Даглес (модератор) своїм пресвітеріянам сказав, що вони дуже легко можуть створити собі таку Церкву, якої вони хотіли, одначе вони дуже скоро можуть пізнати, що то не та Церква, якої їм треба. „Наша країна потребує чесних християн", говорив він, „і якщо ми вважаємо себе Церквою, то таких християн ми самі повинні постачати"...

Професор пересторігає, кого не допускати у провід Церкви

Побуваючи обсерватором на конвенції голляндських католиків, д-р Губерт ван-Дейк завважив, до чого можна довести Церкву, коли в її проводі стануть невідповідні люди. Про те він висловив свої думки в німецькому журналі „Петрусблят". Він одночасно перестеріг епископат Католицької Церкви в Німеччині, щоб він добре подумав над тим, кого чергова католицька конвенція буде ставити на провідні місця, щоб, бува, на відповідальні становища не попали люди, які думають не по-церковному. Як приклад, що саме може статися, професор Г. ван-Дейк ставить німецьким католикам голляндську церковну ситуацію.

Пресвітеріянство в Канаді багатіє, але й маліє

ГАЛІФАКС, Н. С. (РНС) — 96 Генеральна Асамблея Пресвітеріянської Церкви в Канаді була повідомлена в спеціяльному рапорті про те, що хоч та спільнота в Канаді фінансово багатіє то її членство зменшується. Статистика показує, що пожертви на церковну працю минулого року зросли, але членство впало на 4,089 осіб.

1969 р. пресвітеріяни Канади зложили на свої внутрішні і місійні потреби $2,033,807; одночасно на свої конгрегації вони видали $13,500,000.00.

500 тисяч дол. вони видали на вигнанців (Палестина, В'єтнам), 500 тисяч на покращання платні пасторам та на підвищення їхнього академічного рівня.

Пресвітеріян у Канаді є 190,355. Їх обслужують 856 пасторів.

Вандали осквернили синагогу

МЮНХЕН (РНС) — Чотири місяці після підпалу старечого жидівського дому в Мюнхені, вандали вломилися в сусідню синагогу й понищили цінні обрядово-релігійні речі. Вони розбили ковчег завіту, подерли звитки Тори, а інші речі порозкидали по підлозі.

Рабін Грінвальд кореспондетам заявив, що це є вияв „анти-семітизму найгіршого роду, жадоба нищити".

У пожарі старечого дому, що стався 13 лютого ц. р., згинуло 7 осіб. Тоді було встановлено, що пожар спричинили вандали, але досі їх не зловлено. Тепер вандали вдруге в синагогу при помочі ріштування при старечому домі.

Згадана синагога в Мюнхені була знищена гітлерівцями 1938 р. 1945 р. вона була відбудована і передана жидам. Впарі з нею є жидівський старечий дім.

Ю. Стрижівський

ПІД КРИЛАМИ ЧЕРНОВ

(Оповідання)

(Продовження)

Але в класі — заки то отець Кость дав спокій, — київський дядечко почав сваритися:

— Що вам, попам, за клопіт! А в мене служба, увечорі треба на вокзал, цілу ніч у поїзді, а завтра на працю. Е, що ви, попи, знаєте!

— Ну, то йдіть і ви в попи, дядечку, ви ж скінчили семінарію, то маєте повне право.

— Нема призвання.

— Еге, призвання, — невгавав отець Кость. — А Купецький, а Семадені, а Шато* тоді як без дядечка? То ж верблюдові легше крізь ігольне вушко пройти, ніж дядечкові три дні не бачити шансонеток.

— От людина! — сміявся вже й дядечко. — І видумав Бог знає що!

— А ей-Богу, правда! — доводив отець Кость. — Ось уже не можуть витримати, у вечір збираються до Києва. Кажуть: „В присутсвіе, знаєте, на службу".

А Рай еже снилася синя чумарка, повний русявий вус і душа співала слідком за Павелком:

Моя милованка
Часом як жартлива,
Почне щебетати, щебетати,
Співати...

Аж на третій день діднуневого свята, після пізнього обіду, заворушилися коло дубиновецької стайні фурмани Поділля, Волині й Київщини.

Заполоцький Грицько чухався, мявся, подивлявся раз-у-раз на небо й заявляв усіх, що „й-бо, буде дощ". Аватинівський дід Павло, одержавши за привітання з чином преосвященного, що вчора як подався був до коршми, та й досі нема.

Купив комусь чарку, той йому; хтось пристав до компанії і також купив чарку, компанія відкупила, — та так і пішло... Лиш дубиновецький Артем не міг собі ради дати.

— Коли б уже їхали, чи що, — казав. — Геть чисто об'їли, на завтра не буде чого своїм коням закласти. Кара Господня!

Єдиною втіхою для нього було те, що він мав везти київського пана до Бердичева на вокзал. О, ці дають добре, мабуть, карбованець перепаде.

— Заполоцький і вчорайшанський! Запрягайте!

— Ну, а аватинівський? — довідується Артем.

— Аватинівський завтра. Сьогодні поїдуть до Безпечної, мають там парастас справляти по батьках.

— А хто ж повезе, що дід п'яний, у корчі?

— А ви ж, Артеше...

— Не повезу я, стосот... Я маю везти київського пана до Бердичева.

Еге, злізьте з даху, дядечку Артеме. Київський пан поїдуть до Бердичева з вчорайшанськими.

З обличчя Артема знати було, як усі його мрії перевернулися шкереберть.

А в хаті тимчасом ціла драма! Київський дядечко мав на думці взяти з собою до Києва Ладика: Жвавий хлопець, добре вчиться, розумний такий, провор ний, а не бачив ще Києва; тільки й знає, що свій Кам'янець. І дядечко з щирим серцем малював Ладикові блискучі перспектими літування в Києві:

— Будемо, Ладю, до театру ходити, на гуляння, слухати чудову музику, кататися на Дніпрі, на Труханів, до Межигір'я. Ти ж нічого ще путнього не бачив у своєму житті. А які в нас, у Києві вулиці! Які доми! Які собори! Володимирський, Софійський, Михайлівський, Лавра... Які хори там співають! А музеї, а пам'ятники... А яка природа! Ти й подумати не можеш! Краса!

І старий, завзятий киянин аж задихався. Але Ладик тільки дякував дядечкові без краю та мрів про тиху, серед соснових лісів сховану Заполоч, заполоцьку плебанію, кінтник, садок, цвинтар, а серед того всього — вона.

Дядечко, що не вник, щоб не приймали його щедрих дарунків, затурбувався, аж починав з іншого, незвичайного для нього кінця.

— Служай Ладю, — казав, — ти ж малорос? Говори мені: малорос ти чи ні? Ну, то що ж ти за малорос, коли в Києві не бував?!

У Києві, на Подолі,
Було колись і ніколи
Не вернеться, що дїялось
Не вернеться сподівано.
Не вернеться... А я, брате,
Таки буду сподівається...

Чи чув ти колинебудь, як це декламує Кропивницький? Та... та Боже мій! Та тобі голова піде обертом, як побачиш на сцені малоросів! А співи їхні, а танці! Що ваш Бржезінський розуміє! Старник нїкчемний.

Отець Миколай, Аполінарія Павлівна, бабуня — усі вмовляли Ладика не робити дядечкові „афронта" і їхати до Києва.

— До Заполочі, — була відповідь.

І дядечко розгнівався:

— Чудний ти, Ладику, як я бачу! Некультурна людина: Не малорос, а справжній хахол. Ну що ж, Бог з тобою.

Ладик просив вибачення, дядечко не давався, батько, мати, бабуня, навіть отець Кость гудили хлопця, лиш заполоцькі дивувалися та улещалися: мабуть, добре у Заполочі, коли малий міне Київ на неї.

— Поїдемо з нами Ладю? — питалася Рая.

Ладик аж затрусився.

— Ну, з того всього будьмо здорові, — почали заполоцькі, а за ними й інші.

— Грицько каже, що дощ буде, — доповів Вовко.

(Закінчення буде)

УВАГА! УВАГА!

Вже появилася платівка Ювілейного Молодечого Хору Східньої Канади під диригуванням Нестора Олійника. Можна набути платівки звичайні, або т. зв. „стерео." Ціна $8.00. В Манітобі $.30 ц. провінц. текс. Замовлення просимо надсилати на таку адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man. Canada.

Помер композитор Іван Недільський

6 червня ц. р. у Нью Йорку, на 74 році життя помер композитор проф. І. Недільський. Похорон відбувся 10 червня з церкви св. Юра на Українській Православний цвинтар в Бавнд Брук, Н. Дж.

Бл. п. І. Недільський був відомий як композитор хорових творів. Його популярні композиції є: „Засяло сонце золоте", „Весняний день", „Служба Божа", „Червоні маки" і „Під гомін київських дзвонів".

У Швайцарії кожен шостий – чужинець

ЖЕНЕВА (РНС) — Не зважаючи на те, що внесок до швайцарського уряду обмежити приплив чужинців у голосуванні перепав, — уряд. робить заходи, щоб приплив обмизити.

На 6 мільйонів населення Швайцарії, один мільйон — це чужинці.

Внескові, щоб приплив чужинців до Швайцарії обмежити, спільно противилися протестантські й католицькі церковні власті; вони назвали його несправедливим і нелюдяним. Згаданий внесок вніс Я. Шварценбах — видавець і член швайцарського парляменту, а вніс він його через те, що в цей час є 600 тисяч безробітних, головно італійців, есланців та інших чужинців.

Англіканський пастор проти хіротонії жінок

СТ. КАТЕРИНС, Онт. (РНС) — „Бюрократичні" церкви та хіротонії жінок — це речі протилежні Св. Писанню, каже пастор де Кантазаро — генеральний настоятель англіканського товариства Благословенного Таїнства. Він зокрема підкреслив, що він категорично проти хіротонії (висвячення на пасторів) жінок (англіканці в Канаді недавно рукоположили дві жінки на дияконів).

Хоч жінки в Новому Заповіті були поставлені високо, проте апостольство Христос поручив тільки мужчинам, пригадував пастор де Катазаро.

Пастор де Катазаро є головою англіканської спілки, яка протиставсь поєднанню англіканів з Юнайтед Чорч у Канаді.

Короткі вісті

● „Інформасіон Католік Інтернасіональ" повідомляє, що 1453 матерів із 36 міст в СССР вислали до Кремля заявлення про переслідування дітей з релігійних родин, як також і самих родин, які належать до різних релігійних груп.

● Запляновано нове видання Старого Заповіту в гебрейській мові і Нового Заповіту — в грецькій, спираючись на найновіших біблійних текстах. Ті основні тексти Біблії будуть згодом перекладені на живі мови. Над перекладом працюють католицькі і протестантські науковці.

● У Нью Йорку, в лікарні Сейнт Люкс, на 89 р. життя 11 червня помер Олександер Керенський, кол. голова Тимчасового Уряду Російської Республіки в 1917 р.

● Вчений теолог і ректор Православної Семінарії Св. Володимира о. Олександер Шмеман буде викладати в другому семестрі 1970 - 71 шкільного року в Прав. Семінарії Св. Хреста в Брукалайн, Масс. На його місце прийде проф. Семинарії в Брукалайн о. Стенлей Гаракас.

● В листопаді цього року заплановано подорож папи Павла VI до Філіпін і до Австралії. Це буде вже дев'ята з черги подорож папи за час його понтифікату. Дотепер він відвідав: Святу Землю, Індію, США, Португалію, Туреччину, Колумбію, Швайцарію і Уганду.

● Президент Никсон іменував генералами полковниками Елізабету Гойзінгтон і Анну Мей-Гейз. Це перші жінки генерали американської армії.

● „Радянська Україна" подала, що в Тюменській області, біля рік Іртиш - Об важкі будівельні роботи виконують українські студенти (понад 11,000). 1,000 студентів з Харкова тяжко працюють на залізничному відтинку Тюмен - Сургут. Є передбачення, що в зв'язку з новими планами „п'ятирічки", ще більше української молоді поженуть у Сибір і на далеку Північ.

● До свячень подався і, здається вже є висвячений у Римі, колишній агент британської шпіонської служби — Вилям Джорден з Нової Зеландії.

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА" за квітень і травень 1970 р.

Ватерфорд, Онт.: З похорону бл. п. Захарія Дмитруся, прислала пані М. Гулька $15.00

Саскатун, Саск.: Пані Н. Н. 50.00
Торонто, Онт.: З похорону бл. п. Івана Галевича, прислав Б. Ораиський 15.00
Ветровіл, Алта.: З подружнього ювілею п-ва Зачернюків, прислав о. Ю. Турканський 10.00
Кемровз, Алта.: Пожертва пані Г. Марущечи 5.00
Славя Північна, Алта. З похорону бл. п. Михайла Миканюка, прислав о. П. Зубрицький 10.00
Мирнам, Алта.: З похорону бл. о. Григорія Галущака, прислав о. П. Зубрицький 30.00
Форт Френсис, Онт.: Пожертва пані Тетяни Олійник 5.00
Порт Кредит, Онт.: З весілля З. Ленінка і О. Соболь, переслав І. М. Ленюк 27.00
Торонто, Онт.: В річницю смерти бл. п. Марії Середюк, прислав о. М. Боднарчук 14.00
Кенора, Онт.: Пожертва пані Тетяни Атамалюк 5.00
Гейнз, Б. К.: Пожертва Івана Коваля 5.00
Стирлінг, Саск.: З похорону бл. п. Семена Геверери, прислав Т. Холод 20.00
Брендзел, Б. К.: В річницю смерти бл. п. Марфи Задмирської, прислав о. П. Зубрицький 10.00
Ст. Пол, Алта.: Пожертва Павла Костинюка 5.00
Гамілтон, Онт.: З похорону бл. п. Богдана Бойко, прислав о. В. Федак 16.50
Віндзор, Онт.: З похорону бл. п Богдана Нелінозича, прислав о І. Крісфалусі 7.50
Торонто, Онт.: З похорону бл. п. Марії Кійко, прислав о. Б. Горгіца 5.00
Торонто, Онт.: З пробиття у в-ва Гриців, зібрав Г. Проненко 13.00
Монтреал, Квеб. Пожертва від Катедри св. Софії 10.00
Йорктон, Саск. З христин Олеся Пасічника, пожертва п-ва Малінських (діда і баби), прислав Н. Стратійчук 18.00
Вишарт, Саск.: З похорону бл. п. Івана Мельничука, прислав о. А. Тетеренко 29.69
Гамілтон, Онт.: З похорону бл. п. Теодора Олексюка, прислав о. В. Федак 31.00
Норт Бетелфорд, Саск.: З похорону бл. п. Олекси Гоина, прислав о. С. Зузак 7.00
Лондон, Онт.: Пожертва від Віндзорської Місійної Округи, прислав о. Н. Дебрин 10.00
Геффорд, Саск.: З 90-ліття уродин Семена Мартосина, прислав В. Н. Лозовчук 8.74
Ватерфорд, Саск.: З похорону бл. п. Славка Гульки, прислав о. Рі. Тріска 10.00
Йорктон, Ман.: З похорону бл. п. Марії Киндзерської, прислав о. В. Алонюк 20.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Дмитро Бродер, Арран, Саск. $1.00
Ф. Слобідський, Чікаго, Ілл США 4.50
Франк Баитрок, Грендню, Ман. 1.00
Іван Якимів, Вікнінг, Ман. 1.00
С. Хомик, Монтреал, Квеб.: 1.00
З похорону бл. п. Пилипа Горбятюка 4.00
Л. Бобійович, Вернон, Б. К. 1.00
Прот. С. Некріль, Джамайка, Н. Рі. США 2.41
Перя Яремчук, Едмонтон, Алта. 3.00
Д. Павич, Джералдтон, Онт. 1.00

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІНДЗОРСЬКОЇ МІСІЙНОЇ ОКРУГИ — УГПЦК

Віндзорська Місійна Округа охоплює такі наші громади в Зах. Онтаріо: Віндзор, Лондон, Чатам, Сарнія і Лімінгтон (подані за їх величиною, станом розвитку й силою діяльности). Як і кожного року, у часі Великого Посту 1970 р. в них відбуто місійні відправи Вечірень з Пасіями, в чергові постові неділі, з участю всіх чотирьох отців Настоятелів вищезгаданих громад: Митр. Прот. К. Красівський — Чатам і Лімінгтон, І. Крисфалусі — Сарнія, М. Дебрин — Лондон, і В. Метулинець — сучасний Голова М. О. Віндзор.

Загальний перебіг місій такий: під час відправи — постова проповідь, у залі при чаю (подяпім місц. жіноцтвом) — доповідь на місійну тему, запити й дискусії. Зацікавленість громадян не всюди і не завжди однакове. Не маю наміру подавати тут подробно відбуття цих місій в поодиноких громадах, але бажаю відмітити їх певну відмінність і пожвавлення в порівнанні з попередніми роками, а це вже один крок ближче до сповнення наміченого завдання М. О. Актуальні проблеми церковного життя починають викликувати більші зацікавлення вірних, головно щодо таких питань як: екуменізм, об'єднання Укр. Православ. Церков в еміграції, панправославіє, українська мова в церкві і наша молодь, тощо. В такому настрої зацікавлень вичувається певна настороженість перед закрадаючоюся загрозою, то-ж і відрух оборони своєї Прабатьківської Церкви, з якої, традиційно, реліґійне злизається з національним, віра з культурою. Також значно пожвавилось взаїмне відвідування вірних на відправах, тому можна говорити про позитивніший вплив місій на вірників. Одначе, спільної місійної акції в нашій М. О. до тепер ще не зроблено. На перешкоді були найперше — великі віддалі між громадами, як також місцеві турботи розбудови. Та тепер, з закінченням цього року побудови останньої в М. О. нової церкви у Сарнія — матеріяльні основи у всіх громадах будуть закінчені, отож-ж на них слід буде розбудовувати моральні вартости, і то взаємною співдопомогою, особливо для піддержання слабших громад. Надходить час, в якому лише спільною акцією вдасться стрінути й усунути многі небезпеки, що загрожують нашій самобутності.

До діяльности М. О. слід ще зачислити нашу участь у місійних Єпархіяльних нарадах в Торонто, як і наші скромні пожертви на пресфонд „Вісника", взагалі, замість квітів на свіжі могили відійшовших у вічність Священників. І з нагоди цього - звідомлення в прилозі шлемо 10$ на допомогу нашого органу.

При місійних відправах відбувалися наради Священників, на яких обговорювано біжучі справи М. О., з життя громад, відбуття чергових візитацій, тощо..

Послідні сходини М. О. відбулися у Віндзорі 12. 5. б. р. з участю громадянства, на яких ВПреп. о. Митр. Ф. Керницький, Голова Президії Консисторії УГПЦК подав обширний огляд сучасних подій церковного життя, як і начерк програми надходячого 14-го Собору УГПЦК та його проблем. На тлі доповіді були запити й відповіді, які викликали цілий ряд зацікавлень щодо церковних справ у нас і в цілому світі.

За Віндзорську М. О.:
о. М. Д., Секретар

ДЕНЬ МАТЕРІ
Скарборо, Онт.

Неділя. Ранок погідний, лагідний. Відчувається радісний весняний настрій — дерева розвиваються, зеленіють листочки і шовкова трава, чудяться вода в озері Онтеріо. Хочеться дихати повними грудьми. Мами і їх родини спішать до церкви св. Анни на Службу Божу, на обід, який для них, в їх День, приготовляють мужчини, і на концерт, приготований в їх честь дітьми і молоддю (СУМК).

При вході до церкви малі дівчатка чіпляють мамам квіти — білі, тим що їх мами вже упокоїлися, а червоні тим, що живуть.

Престол святочно прибраний живими рожами, біля нього священик дзвінким голосом служить, а йому відповідає могутній хор (30 осіб). Співають чудові Великодні піснівп.

Настоятель церкви, Протопресвітер Петро Смець, виголошує проповідь присвячену матерям, в якій підкреслює важливу ролю жінки-матері, як в родинному, так і в церковному та громадському житті.

При обіді усі функції перебрали молоді люди — при касі, при столі видно молодих хлопці і дівчата. Між ними бачу енергійну п-ну Кузик і багато інших яких прізвищ, на жаль, я не знаю.

У залі гамірно і весело Входить отець Парох, гамір затихає, усі встають, отець заходить за головний стіл і всі разом гримко співають „Христос Воскрес". Крім Отця, за головним столом сидить його добродійка, жінки-матері в поважному віці, між ними голова Ж. Орд. п-ні Ворон та пані Арсенич, дружина покійного судді.

По привітах голови громади Яр. Кадинюка, пані Ворон та пароха Всеч. о. Смеця почалася концертна програма, яку перевів студент Мир. Болусмяк. Він виголосив вступне слово до мамів і покликав до реферату свого батька пана Мих. Болусмяка. М. Болусмяк, бувший учитель українознавства, оказав про ролю мами в житті людини. Подав приклади визначних жінок, починаючи від старозавітних часів (Княгиня Ольга) до часів Шевченка, Лесі Українки і Ольги Кобилянської. Перейшов до теперішньої жінки в Канаді і тут підкреслив ролю жінок в домі, в Церкві, у громадській праці, головно в культурно-освітній ділянці. При кінці побажав жінкам-матерям витривалости, щастя, здороз'я та многих літ.

Музичну програму підготовив Василь Стефанюк, бувший учитель з Саскатуну; він добрий скрипак, підбірає гарну, веселу музику і жартівливі пісні. Були також танки і пісня-сольо (панна Михальчук). На жаль, я всіх тих, що виступали не пригадую, але згадаю молодого Дубчика, який забавляв присутніх коломийками і смішними танками.

На закінчення, отець Митрат Самець, зі сльозами взворушення на очах, щиро усім подякував і сказав, між іншим, що „на наших очах все росте" і що такого доброго реферату і концерту він не сподівався, бо час на приготування був короткий.

Люди, а особливо мами почувалися вдоволенними і щасливими. Весело гуторячи розходилися домів. І здається мені, що я почув голос Високоповажної пані Арсенич: „Я така з того всього задоволена, що не пам'ятаю чи я коли будь у своєму житю була така щаслива".

Мих. Деренюк.

ЙОРКТОНСЬКА МІСІЙНА ОКРУГА, САСКАЧЕВАН
цим повідомляє українське
православне громадянство, що

СВЯТО – РІН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

відбудеться

В СУБОТУ, 4-го ЛИПНЯ, 1970 РОКУ

на Літній Оселі „Тризуб" біля озера Кристал, Саск.

ПРОГРАМА:

Год. 9:30 ранку: Реєстрація Учасників Молоді й Громадянства.
Год. 10:00 рано: Молебень в громаді Сінен, Саск., під час якого проповідуватиме Всеч. о. Прот. А. Хруставка.
Год. 10:45—12:00 дня: Наради в двох групах (дві групи молодших і одна група старших):
(а) **Група молодших.**
Тема Нарад: Чого Церква очікує від нас, а чого ми очікуємо від Церкви?
З участю священників:
1. Всеч. о. А. Тетеренко
Всеч. о. О. Гудима
2. Всеч. о. М. Стеценко
Всеч. о. С. Семотюк.
(б) **Група Старших.**
Тема Нарад: Що робить Молодь, а що повинна вона робити?
З участю священників:
Всеч. о. Прот. А. Хруставка
Всеч. о. Прот. В. Бойчук
Всеч. о. М. Мороз
Всеч. о. Я. Пук.
Год. 12:00 дня: Обід.
Год. 1:30—3:00 по обіді: Продовження нарад у групах.
Год. 3:00 4:30 по обіді: Остаточне загальне засідання (всіх разом) й обговорення внесеподаних питань.
Вечерь.
Після вечері буде розвагова програма для молоді.

ЗА ЙОРКТОНСЬКУ МІСІЙНУ ОКРУГУ
о. Андрій Тетеренко (голова) **о. Степан Семотюк** (секретар)

90-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СЕМЕНА МАРТОСИНА
Геферд, Саск.

Наш добрий громадянин і член Української Православної Церкви Семен Мартосин святкував 90-ліття з дня свого народження. На це свято він запросив своїх друзів — старших і молодших.

Семен родом з прекрасної Волині. Там і тепер проживають його син Володимир і дочка Марта. Семенові судилося залишити любу Волинь і він тепер самітній проживає і тужить за рідним краєм, і за родиною.

Андрій Бобчинський запросив шановного ювілята на почесне місце за гарно прибраний і багато заставлений стіл. Анна Лозовчук принесла ювілейний торт. Усі гості встали і співому відспівали „Христос Воскрес". Тоді піднесено тост за здоров'я Ювілята і відспівано „Многії Літа".

Пан Мартосин сердечно дякував усім гостям, що зїйшлися і їв зворушення залляв, — приємно йому було, що і в далекій Канаді, на старші роки, він не сам, а має багато добрих друзів.

Михайло В. Симчич попросив присутніх, щоб вони не забули про нашу пресу. Ювілят і гості склали на видавничий фонд православного органу „Вісника" $15 00. Щиро усім дякую, а Ювілятові бажаємо прожити ще десяток років, щоб дорівняти до сотки!

На многії літа!
Василь Н. Лозовчук.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН ГАЛЕВИЧ
Торонто, Онт.

У пятницю, 30 січня 1970 р., несподівано на удар серця упокоївся у розквіті літ, трудолюбивий, широкозичливий в Торонті Іван Галевіч.

Залишив у глибокому смутку дружину Вероніку, дві малолітні донечки — Лідію (3 роки), Мелодію (5 років) і уже дорослого одруженого сина Константина з дружиною та одноріч. онучком Василем, а також двох сестер і сестру у рідному краю.

Іван Галевіч народився 3 лютого 1925 р. в м Чернівцях на Буковині. Дитинство його було нещасливе, залишився дворічним сиротою після того, як батько загинув у жахливій залізничній

катастрофі під Букарештом. Виростав під опікою матері та старших братів, ходив до школи у рідному місті Чернівцях, але не зміг здобути вищої освіти, бо під час другої світової війни німці примусово забрали його 15-ти річного юнака і вивезли до Німеччини на тяжку фізичну працю.

По закінченні війни не повернувсь до своєї зеленої Буковини, яка стала червоною, а 1949 р. прибув до Канади; два роки працював на залізниці, а пізніших 5 років у копальні в м. Содбері.

У 1957 році переїхав до м. Торонта і тут організував як електричний контрактор власне підприємство, яке успішно провадив до останніх днів свого життя.

Похоронні Богослужения в похоронному заведенні Кардинала, в православній катедрі св. Володимира при 400 Бетхерст стр. в Торонті і на цвинтарі відправляв прот. Дм. Фотій, який промовляючи до великого числа учасників похорону і висловлюючи співчуття родині та всій громаді, перечислив заслуги покійного для українського загалу: покійний Іван був взірцевим членом катедральної громади, він втішався великою пошаною серед усіх, хто його знав. Отець Дмитро згадав, що коли катедральна громада розбудовувала літню оселю „К и Г в", то й Іван своєю фірмою вробив великий вклад праці, всі досить коштовні електричні роботи виконав безкоштовно.

Після похорону в залі катедральної громади, жіноцтво, куми та найближчі друзі родини Галезничів зорганізували поминальний обід, с якому взяло участь велике число учасників похорону.

Близький приятель покійного Івана, п. Микола Гетьманчук був господарем під час обіду, і з притаманною йому організаторською вдібністю дуже добре перепровадив цю жалібну імпрезу. По висловленню співчуття та висвітленні заслуг покійного Івана перед громадянством, п. Гетьманчук покликав до слова спільника по праці і земляка Я. Балана, земляка В. Григоряка, кума п. Сиротюка із Ніягара Фалс і п. Б. Оранського. Всі вони висловили щирі співчуття родині і всій громаді та підкреслювали велику несподівану передчасну втрату, мужа, батька дітей і незабутнього сина України.

Під час обіду переведено збірку на невичний вінок для покійного, з якої 39 доларів приділено на пресу (порівно на „Вісник" і „Український Голос").

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Іванові Галевічу дружня канадійська земля нехай буде легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

Борис Оранський.

БЛ. П. СЛАВКО ГУЛЬКА
Ватерфорд, Онт.

В пам'ять бл. п. Славка Гульки на Пресовий Фонд „Вісника" пожертвували $10.00.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ДЯЧИК
(Вінніпег, Ман.)

Бл. п. Василь Дячик перестався у вічність дня 21-го березня 1970 р. у своїй дому, при вулиці 694 Андерсон Авеню, у Вінніпезі. Він приготовлявся до Святої Служби Божої, що саме мала бути поминальною у Великому Пості. Покликав „тільки на хвилинку", бо іще було „зарано". Покликав, і більше не вставав. Синонім його прізвища говорить, що бл. п. Василь уродився, щоб співати Богові пісню. Він був від трьох літ дяком у Громаді Святого Архистратига Михаїла у Вінніпезі, 110 Дізраелі Стр.

Дня 3-го лютого ц. р. відзначили панство Дячики до Фенікс в Арізоні, щоб відсвяткувати 40-річчя їхнього подружжя. Протоєрей А. Іваньский правив благодарственного Молебня у намріненні „молодят". Дочка Єлисавета справила велике прийняття своїм батькам. Але коли в „Українському Голосі" від 6-го травня ц. р. появилася згадка про цей радісний ювілей, „молодий" Василь уже спочивав на Глен Іден Цвинтарі.

Покійний передчував свою смерть. Він про неї говорив. У Неділю Православія (першу Неділю В. Посту), дяк Василь Дячик прийшов до церкви, як звичайне точно, з тим, одначе, що заждав від о. Настоятеля прослухати його Слово із. Пидчучи, з жалем, він розповідав усе про свій похорон. Чи не є це аналогія про „вбогого в Бога Гриньку Сковороду?" Хоч я є членом Соборної Громади від початку. Там я вінчався. Там вінчалася моя одинока дочка, Єлисавета. Я там далі член. Соборянин перекажіть, що не маю нічого проти них. Але похоронність мене в Церкві Св. Михаїла. Моя добра мама носила мене на плечах до церкви, коли я був дитиною. Ця церква була присвячена Святому Архистратигу Михаїлу. Він мене нехай зведе у вічність..." Сантимент до мами. До церковці у рідному селі, все сказали...

Бл. п. Василь Дячик народився 15-го березня 1903 р. у селі Вільха Сушенська районівського повіту, в Україні. До Канади приїхав 1928 р., відбувши військову службу як капрал санітар. У цей самий час приїхала до Канади й його пізніша дружина, панна Анна. В році 1930 вони побралися і мали одну дочку, що заміжня за інженером Дж. Гейнчок, у Фенікс, Арізона. Осиротів він теж трьох онуків, що їм привіз як згадку про 40-літній Ювілей, „празднівий господарський, галицький" аїз. Покійний, подібно як і його пок. батько Іван, був теслярем.

У вівторок, 24-го березня ц. р., о. Настоятель, Д-р С. Сасс і Настоятель Соборної Громади, Прот. С. Кішок, відслужили Парастас, при співучасті архикатедрального дяка М. Калиша, та хору Собору під дирегентурою п. Квітки.

О. Д-р С. Сасс у своїй проповіді порівнав останні хвилини земського життя Покійника до останніх хвилин життя Грицька Сковороди. Слідуючого дня, 25-го березня ц. р. відслужено похоронні молитви, включивши Св. Літургію. Так на Парастасі, як і на Похороні було багато богомольців з Соборної Громади та Громади Св. Михаїла. Покійний належав до Братства Св. Андрея в Соборі, був членом Собору і Громади Св. Михаїла. Услугу дало Заведення „Завідовського".

Після повороту з Глен Іден Цвинтаря, була перекуска у церковній залі, що її вміло приготовила голова Сестринства, п. В. Горик.

Під кінець, голова Братства Св. Андрея (Соборної Громади), п. В. Карпінський, добрим словом згадав покійного Василя, споминаючи, що покійний був пару літ головою Братства. Голова Громади Св. Михаїла, п. В. Савчук згадав про лагідну вдачу покійного. Від Соборної Громади сказав повчаюче етичне слово Протоієрей С. Кішок. А тому, що покійний Василь пробивався тяжденьь перед смертю, подарувати на церкву Св. Михаїла і на Соборну Громаду по $500.00 (п'ятсот доларів на кожну), отець Кішок подякував п. Дячик за цю волю покійного Василя, бо саме під час перекуски, п. Дячик прохала пригодности цю послідню волю її пок. чоловіка. Тим то й уповажнила о. Д-ра Сасса виявити це, що він знав з уст свого дяка тиждень раніше.

Коли ми вже при цій справі, то п. А. Дячик це зобов'язання вже виповнила. Щира й подяка від Громади Св. Михаїла, наші молитви є з нею.

Останньої неділі перед своєю смертю, покійний тужливо співав пестну пісню: „Христе Царю справедливий, Боже довготерпеливий... Не молитві умилкав Ти, Кровавий піт виливав Ти"... Це була журавлина пісня дяка Громади Св. Архистратига Михаїла. Він уже більше не співав у цій Церкві. Бог покликав його співати вічну пісню, пісню, що не має кінця...

Надхненний першими піонерами відновленої „Рідної Церкви Православія", потвердження своїх переконань знаходив бл. п. Василь Дячик в „Українському Голосі" та „Віснику", що їхнім передплатником був він від початку. Любив Церкву, любив дяківство. Служив Священикові своїм автом, коли це було конечним. Прикрасою наших чудових Богослужб є добрий спів. Бравсе шайбу у співі церковному, а згодом варяжовуються погляди, що так Священичий Сан — як і дяківство, мусять належати до правдивих „юродивих Христа ради"... Брате, Василю, Ти співаючи пісню Богові, з нею на устах, здійшов у вічність. Моли Бога Всевидящого за любов і згоду у Церкві Його, у Його народі, що ним є Народ Український. А Тобі нехай буде вічна пам'ять!

Настоятель.

БЛ. П. АННА ГНАТИШИН
Саскатун, Саск.

В понеділок 1-го грудня, по довгій недузі, упокоїлася бл. п. Анна Гнатишин, довголітня членкиня УГПЦ в Канаді, мама відомого всій українській спільноті з Канади бл. п. Сенатора Івана Гнатишина. Похоронні відправи почалися в середу 3-го грудня, панахидою в похоронним заведенні, а 4-го грудня був відправлений чин Похорону зі Службою Божою в Катедральним Храмі Преєз. Трійці. В прощальному слові, настоятель Катедри о. Григорій Удод накреслив життєвий шлях пройдений Покійною і ті важливі обов'язки, які вона виконала в своєму житті, як дружина, мати, громадянка і християнка.

Народилася Анна 12-го листопада, 1884 р. в с. Васьківці на Буковині, де й провела свої молоді літа і одружилася з Михайлом Гнатишином у 1906 р. і скоро по цьому від'їхала з мужем до Канади. Прибувши до Канади родина Гнатишинних оселилася біля Канора, Саск., де бл. п. Анна проживала до 1949 р., а залишившись після 1933 р. вдовою. Від 1949 р. проживала в Саскатуні беручи по своїх силах участь у місцевому громадському і церковному житті.

Весною 1967 р. бл. п. Анна пережила тяжку втрату свого сина бл. п. Івана, яким гордилася уся українська спільнота в Канаді і якого втрата була болючою для всіх українців, та все ж таки найбільше ця втрату вічувае найближча родина і мама.

Бл. п. Анна в глибокому смутку залишила дві доньки — Катерину і Вікторію, невістку Галину, 11-ть внуків і 9 правнуків. Нехай Господь прийме її душу в свої небесні Оселі і сотворить їй Вічную Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. ЗАХАРІЙ ДМИТРУСЬ
Ватерфорд, Онт.

В суботу, 7 лютого 1970 р., по довгій і тяжкій недузі в Сімко в шпиталі упокоївся Захарій Дмитрусь з Ватерфорд, Онт.

З. Дмитрусь, син Михайла і Михайлини з дому Малік, народився 3 квітня 1890 р. в с. Людвиківка (тепер Дворічна), пов. Тернопіль, Україна. Молодим юнаком покинув село і вибув в 1908 р. до Америки. Побувши трохи в Америці, в 1910 р. приїхав до Канади з Текдею Тюхтій, дочкою Миколи і Олександри з дому Касіян. Тут народився їм син Михайло.

В 1919 р. вони залишили Манітобу і переїхали до Гемилтону, де Захарій дістав роботу, на якій трафився нещасний випадок: Захарій був потоваришений до непритомности. По видужанні вернулися до життєвий шлях пройдений. Покійною і ті важливі обов'язки, які вона виконала в своєму житті, як дружина, мати, громадянка і християнка.

Народилася Анна 12-го листопада, 1884 р. в с. Васьківці на Буковині, де й провела свої молоді літа і одружилася з Михайлом Гнатишином у 1906 р. і скоро по цьому від'їхала з мужем до Канади. Прибувши до Канади родина Гнатишинних оселилася біля Канора, Саск., де бл. п. Анна проживала до 1949 р., а залишившись після 1933 р. вдовою. Від 1949 р. проживала в Саскатуні беручи по своїх силах участь у місцевому громадському і церковному житті.

Весною 1967 р. бл. п. Анна пережила тяжку втрату свого сина бл. п. Івана, яким гордилася уся українська спільнота в Канаді і якого втрата була болючою для всіх українців, та все ж таки найбільше ця втрату вічувае найближча родина і мама.

Бл. п. Анна в глибокому смутку залишила дві доньки — Катерину і Вікторію, невістку Галину, 11-ть внуків і

9 правнуків. Нехай Господь прийме її душу в свої небесні Оселі і сотворить їй Вічную Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. ЗАХАРІЙ ДМИТРУСЬ
Ватерфорд, Онт.

В суботу, 7 лютого 1970 р., по довгій і тяжкій недузі в Сімко в шпиталі упокоївся Захарій Дмитрусь з Ватерфорд, Онт.

З. Дмитрусь, син Михайла і Михайлини з дому Малік, народився 3 квітня 1890 р. в с. Людвиківка (тепер Дворічна), пов. Тернопіль, Україна. Молодим юнаком покинув село і вибув в 1908 р. до Америки. Побувши трохи в Америці, в 1910 р. приїхав до Канади з Текдею Тюхтій, дочкою Миколи і Олександри з дому Касіян. Тут народився їм син Михайло.

В 1919 р. вони залишили Манітобу і переїхали до Гемилтону, де Захарій дістав роботу, на якій трафився нещасний випадок: Захарій був потоваришений до непритомности. По видужанні вернулися до Гемилтону, де купили власне господарство.

В 1931 р. їх однюкий син Михайло, ціла їхня надія, умер на 17-тім році життя. Ще трохи попрацювали на фармі, і коли зачали підупадати на здоров'ю, продали фарму і в 1949 р. купили хату в містечку Ватерфорд, де покійний мешкав до кінця свого життя.

Тут Захарій допомагав виновувати українську православну церкву, був якийсь час головою в Т-ві Івана Франка, інтересувався світом, передплачував увесь час „Український Голос", „Вісник" і інші газети.

З ближчої родини залишив покійний Захарій дружину Текслю," одну сестру в Канаді — М. Гульку і одну в Україні, і інших рідних.

8-го лютого була відправлена панахида о. прот. Тріскою в похоронному заклад, а 9 лютого була відправлена Служба Божа, також о. Тріскою, а дякував п. Дроздовський. Потім тілесні останки Захарія були поховані на Ватерфордському кладовищі. Під час останнього цілування було зібрано $23.00 на невичний вінок, котрі були призначені на місцеву церкву.

Опісля в церковній залі відбулась похоронна тризна під час якої промовляли о. прот. Тріска, господар тризни — п. Ткачук, п. Бороський і п. Дроздовський. Судця з Гемилтону, Володимир Тюхтій, склав всім подяку від родини. Дружина покійного Текля пожертвувала $500.00 на місцеву церкву.

В сороковий день, 21 березня, відбулась поминальна Служба Боже, яку відправив о. прот. Тріска, а дякував п. Дроздовський. Знову зібралась родина і приятелі, щоби востаннє віддати пошану покійному членові своєї православної церкви. Після обіду промовляв о. прот. Тріска.

При тій нагоді дружина по покійному пані Т. Дмитрусь зложила $340.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, $135.00 на Інститут св. Володимира в Торонто і $160.00 на лавки до місцевої церкви. Щира подяка від громади і родини. На заклик М. Гульки присутні зложили на пресу $35.75, а чого признано $9.50 на „Український Голос", $15.00 на „Вісник", а $6.00 на кліше.

Нехай Господь Милосердний упокоїть покійного Захарія в Царстві Своїм, а дружині і родині нехай подасть сили перенести цей смуток.

Вічна Йому Пам'ять.

М. Гулька.

Подяка

Родина висловлює щиру подяку прот. о. Трісці за похоронні відправи, дяксві п. Дроздовському, тим що несли домовину, тим що склали вінки і тим що склали пожертви на невичний вінок на пресу. Подяка Жіночому Т-ву ім. Лесі Українки за приготовлення обіду і всім хто будь-чим причинився до похорону.

Дружина Текля Дмитрусь і родина.

БЛ. П. ДМИТРО КРЕСЕЛ
Су-Лукавт, Онт.

Панство Дмитро і Анна Кресел готувалися відзначити 50-ліття свого подружжя, яке припадало на 3 червня 1970 року. Почали з'їжджатися родичі. Але, замість відзначення радісної події, вони взяли участь у сумній події — проводили 28 травня на невичний вінок, котрі були призначені на місцеву церкву.

Дмитро Кресел народився 8 листопада 1894 року у містечку Кіцмань на Буковині. Там же він і одружився 3 червня 1920 року з Анною Булавкою.

Важкі умови життя примусили його виїхати з рідного краю до далекої Канади — шукати кращого життя. Він приїхав у Дружина покійного Текля пожертвувала $500.00 на місцеву церкву.

В сороковий день, 21 березня, відбулась поминальна Служба Боже, яку відправив о. прот. Тріска, а дякував п. Дроздовський. Знову зібралась родина і приятелі, щоби востаннє віддати пошану покійному членові своєї православної церкви. Після обіду промовляв о. прот. Тріска.

При тій нагоді дружина по покійному пані Т. Дмитрусь зложила $340.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, $135.00 на Інститут св. Володимира в Торонто і $160.00 на лавки до місцевої церкви. Щира подяка від громади і родини. На заклик М. Гульки присутні зложили на пресу $35.75, а чого признано $9.50 на „Український Голос", $15.00 на „Вісник", а $6.00 на кліше.

Нехай Господь Милосердний упокоїть покійного Захарія в Царстві Своїм, а дружині і родині нехай подасть сили перенести цей смуток.

Вічна Йому Пам'ять.

М. Гулька.

Подяка

Родина висловлює щиру подяку прот. о. Трісці за похоронні відправи, дяксві п. Дроздовському, тим що несли домовину, тим що склали вінки і тим що склали пожертви на невичний вінок на пресу. Подяка Жіночому Т-ву ім. Лесі Українки за приготовлення обіду і всім хто будь-чим причинився до похорону.

Дружина Текля Дмитрусь і родина.

БЛ. П. ДМИТРО КРЕСЕЛ
Су-Лукавт, Онт.

Панство Дмитро і Анна Кресел готувалися відзначити 50-ліття свого подружжя, яке припадало на 3 червня 1970 року. Почали з'їжджатися родичі. Але, замість відзначення радісної події, вони взяли участь у сумній події — проводили 28 травня на невичний вінок, котрі були призначені на місцеву церкву.

Дмитро Кресел народився 8 листопада 1894 року у містечку Кіцмань на Буковині. Там же він і одружився 3 червня 1920 року з Анною Булавкою.

Важкі умови життя примусили його виїхати з рідного краю до далекої Канади — шукати кращого життя. Він приїхав у Саскатун і відтоді увесь час хорував. Пізніше мав другий „гарт атак", а потім ще, і з цієї причини помер 26 травня 1970 року в шпиталі Су-Лукавт.

Працював на тратці, заробляв гроші й іншою працею.

В 1947 році Дмитро мав „гарт атак" і відтоді увесь час хорував. Пізніше мав другий „гарт атак", а потім ще, і з цієї причини помер 26 травня 1970 року в шпиталі Су-Лукавт.

Покійний Дмитро був членом Української Православної Громади в Су-Лукавт. Він поклав багато праці на будови церкви. Деякий час був заступником голови Громади, був і касиром в Громаді.

Покійний був добрим мужем і батьком. З усіма людьми жив у згоді і всі шанували його. Це видно було з того, що на панахиді було до 70 душ, а на похороні понад 100. Це дуже багато, бо Православна Громада в Су-Лукавт має тільки 5 членів та 2 прихильники. Прощатку покійного прийшли і українці інших віровизнань, і англійці, і навіть індіяни.

По похороні в хаті покійного була поминальна перекушка.

Дмитро залишив в смутку дружину Анну, синів: Омельяна і Івана з їх жінками, 7 внуків і 1 правнуку.

Нехай Господь Милосердний Господь потішить засмучену родину, а покійному Дмитрові подасть Царство Небесне!

Вічна Йому пам'ять!

о. М. О.

БЛ. П. ОЛЕКСА ГОЯН
Норт Бетелфорд, Саск.

З великим смутком прийняли громадяни міста Норт Бетелфорд вістку про смерть старенького пібнера нашої Громади — Олекси Гояна, акий, несподівано для всіх, умер в Саскатуні, а вже в останніх часах проявляв свою журвевність на підтримання Місійної радіо-передачі У. П. Церкви в Саскатуні. При Церкві в Норт Бетелфорд працював як старший брат аж до свого відходу у другий світ.

Ще останньої неділі був присутній на Богослуженні, а вже в понеділок вечером захворів, його перезвено до шпиталю, над ранком о. парох запричастив його св. Дарів, а у вівторок ранком упо-

окольцю Виткова, де взяв гомстед. Тогож року Олекса одружився з Василиною Бебчук.

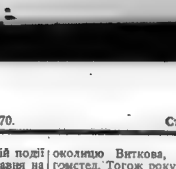

Господь поблагословив їх трьома дітьми — Василем, який живе з Гамболт, донькою Марією Гарбуз, яка живе в Саскатуні, та сином Іваном, який у 1922 році помер 5-літнім хлопцем. Діждалися також 4 внуки.

Як Олекса так і Василина старалися виховати своїх дітей якнайкраще — защіплювали в них любов до Бога, до Церкви і до всього рідного — українського.

Тому й бачимо їхню доньку Марію Гарбуз в рядах наших щирих-активних працівників — вона продовж років навчає дітей в Українській та Недільній школах в Саскатуні, бере активну участь у Союзі Українок.

В околиці Витков Олекса Гоян постійно був членом Церковної Громади і Народнього Дому. В році 1945 Олекса і його дружина Василина переїхали жити до міста Норт Бетелфорд. І тут вони включилися в церковне життя.

Олекса, як людина побожна-глибоковірююча, завжди практикував свою віру — сповідався та причащався св. Таїнств.

Від самого початку будови Храму в Норт Бетелфорд, Олекса був членом будівельного комітету і багато свого часу, праці та матеріяльних пожертв віддав на будову церкви, та на резиденцію для пароха. Він жертвував і на церковні лавки і на іконостас, а також жафундував для Церкви голосники; він жертвував і на Катедру св. Троці в Вінніпегу, і на Колегію і на Інститут ім. П. Могила в Саскатуні, а вже в останніх часах проявляв свою журвевність на підтримання Місійної радіо-передачі У. П. Церкви в Саскатуні. При Церкві в Норт Бетелфорд працював як старший брат аж до свого відходу у другий світ.

Ще останньої неділі був присутній на Богослуженні, а вже в понеділок вечером захворів, його перезвено до шпиталю, над ранком о. парох запричастив його св. Дарів, а у вівторок ранком упо-

коївся в Боєї.

Похорон бл. п. Олекси відбувся в п'ятницю 3-го квітня з української Пров. Церкви в Норт Ветелфорд. Похоронну Службу служили — о. Парох і о. Т. Слащенко з Саскатуну. На Панахиді в четвер співав місцевий дяк п. Д. Герасимів, а на Похороні — п. Микола Дорош з Саскатуну.

Тління останків бл. п. Олекси похоронено на піонерському цвинтарі в Віткові. В часі останнього цілування зібрано на Невпинний вінок по покійному $64.50, і ту суму, за згодою родини, передано на підтримку місійної радіо - передачі Української Православної Церкви в Саскатуні.

На Поминальному обіді, що відбувся з залі під церквою, п-і Василина Гоян і діти пожертвували в пам'ять покійного свого мужа і тата: $50.00 на Місійну радіопередачу, $50.00 на місцеву церкву, $50.00 на церкву в Вітковія, $13.00 на „Вісник" і $7.00 на „Український Голос".

Хай же струджений, жертвенний працівник-піонір бл. п. Олекса Гоян знайде належний спочинок у райських оселях Господа.

о. С. Зузак

ПОДЯКА

Родина покійного Олекси висловлює щиросердечну подяку о. С. Зузакові й о. Т. Славченкові за похоронну Відправу, як також дякам — п. Д. Герасимові й п. Н. Дорошеві. Щира подяка тим, що несли домовину, тим, що склали вінці на похорон та всім, що зложили пожертви на Нев'янучий Вінок.

Подяка Союзові Українок ім. О. Пчілки за приготовлення Поминального обіду. Нехай всіх Вас Милосердний Господь винагородить сторицею!

Дружина Василина і Діти.

Порядок Богослужень

ПАВОЧЕНСЬКА ОКРУГА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Транскона, Брендон, Поплярпарк. Плезент Гоум (Храм Службу Божу співатиме хор „Боян" під керівництвом п. Ф. Рекруть. Всіх парафіян і людей доброї волі щиро запрошуємо. Парафіяльний Заряд.
12. Неділя — Петра й Павла — Транскона, Портедж ля Прері, Тіндал (Храм —) Малантон (Храм), Стед (Храм)
19. Неділя — Транскона, Брендон, Дуфорст, Ледяна, Селкирк
26. Неділя — Транскона, Гонор, Поплярфілд, Божежук (Храм)

На Храмові Свята щиро запрошуємо всіх парафіян і людей доброї волі. Парафіяльні Заряди і Священики Пів-Вінніпезької Округи.

Протоієрей Пів-Зах. Округи: о. С. Трубчак тел. 338-3088 або 582-8824

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. І. АПОНОВКА
Ethelbert, Man. Box 11
Число телефону: 742-2284

о. В. БОРЧУК

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Канора
7. Вівторок. Різдво Св. Івана Хрестителя — Бюкенен. Храмове Свято.
12. Неділя. Св. Апп. Петра й Павла — Канора
19. Неділя — Канора
26. Неділя — Успенська

Address: Box 435, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Росбурн
7. Вівторок Різд. св. Івана — Сенді Лейк
12. Неділя Св. Петра і Павла Храм Св.
19. Неділя — Ангусія
26. Неділя — Празник Озкбурн

Rev. L. W. DIACHINA

Address: Box 12 Oakburn, Man.

Tel. 564-5686

о. І. Г. ГИКАВОГО

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Вікторія
12. Неділя, Петра і Павла — Борнеб, Храм
19. Неділя — Порт Аберні
26. Неділя — Борнаб
26. Неділя — Чінікан, 3 П.О. Обіхнщя

30 & 31 Четвер - П'ятниця — Вінніпег, Собор

7986 — 116h Ave. Tel.: 521-6889

New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДЛЯ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Вокдерінг Ривер
7. Вівт. Різдво св. Ів. Хрест. — Нопал, храм
12. Нед. св. Петра і Павла — Сарепл, храм
19. Неділя — Атабаска, храм
26. Неділя — Лакладіш

Address: Box 817 Lac La Biche

Telephone 623-4533

о. ОРЕСТА ГУДИНИ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя 3-та — Айтуна 10:00 год.
7. Різд Ів. Хр. (веч) — Мелвил 7:00 год.
12. Неділя Апп. П. АП. — Гудів 10:00 год.
19. Неділя 5-та — Кендіск 10:00 год.
26. Неділя (храм) — Мус Джо 10:00 год.
28. Св Волод. — Габбард 10:00 год.

Address: Box 148 Hudson, Sask.

о. С. ЗУЗАКА

ЛИПЕНЬ

1. Неділя — ХРАМ — Н. Бетелфорд
7. Вівт. — Івана Хрест. — Геффора
12. Нед. — Св Ап. Петра і Павла — ХРАМ — Гекслан
19. Неділя — ХРАМ — КРИДОР
19. Нед. — год. 8:00 — ВЕЧІРНЯ — Геффора
26. Неділя — ХРАМ — Редфід
26. Нед. — год. 7:00 — ВЕЧІРНЯ — Мелов Лейк

Увага: Проситься Українське Громадянство не проминути храмових урочистостей у своїх та сусідніх Громадах.

Address: [illegible]
Swift Current, Sask.
Ph. 773-2186

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИПЕНЬ

1. Неділя 10 ранку Св. Божа — Мусідора
7. Вівторок Різдво Івана Хрестителя — Храм 9 ранку — Морквін
12. Неділя Св. Апостолів Петра-Павла — Храм 9 ранку — Кейдж
19. Неділя 10 ранку Св. Божа — Ту Гилс

Address: Box 894, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Прінсйт (Храм)
12. Неділя — Св. Апп. П. і П. — Оен (Храм)
19. Неділя — Кіндерслей
26. Неділя — Мічам

Address: 20 Leddy [illegible]
Saskatoon, Sask.
Ph.: [illegible]

о. ІВАНА КУЛИША

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Редвей. Окружне Богослужіння
7. Різдво Св. Івана Хрест. — Егрімонт. Храм.
12. Неділя Св. Апп. Петра й Павла — Торгнял. Храм.
19. Неділя — Редвотер
26. Неділя — Восетна. Храм.

АДРЕСА: Вех. 3, Редвотер, Альберта. Тел. 726-2065.

о. В. КОМОРУДЗА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Мелфорт
5. Неділя, 4 год. по обіді Обіднмця — Гроклнд
7. Вівт. Р. із Хр. — Вірдейн (ХРАМ)
12. Неділя, Св. Апп. Петра й Павла — Кавет (ХРАМ)
19. Неділя — Брускей (ХРАМ)
26. Неділя — Нипавін

Box 406
Mpawin, Sask.
Tel. 638-2057

о. В. ЛАКУСТИ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Томсон (храм — Св. Івана)
12. Неділя — Св. Петра й Павла — Флін Флон
19. Неділя — відпустка священика
26. Неділя — відпустка священика

82 Nth Ave. Flin Flon, Man.

Ph. 687-4695

о. І. МЕЛЬНИКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Ст. Джуайєн
7. Вівторок — Різдво Св. Івана Хрестителя — Кадворт
12. Неділя — Св. Ап. Петра й Павла, ХРАМ — Елдов Крік
19. Неділя — Лепін
26. Неділя — Вакан

Address: Box 4, Wakaw, Sask.

Tel. 233-4331.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Смоки Лейк
12. Неділя, св. ап. Петра і Павла — Бойн Лейк, храм
19. Неділя — Смоки Лейк
26. Неділя — Вільна

Address: Smoky Lake, Alta. Box 300

Телефон [illegible]

о. М. ОЛЕСІЙКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Принц Альберт
7. Вівторок. Різдво Івана Хрестителя — Принц Альберт
12. Неділя, Св. Ап. Петра й Павла. ХРАМ — Гоенпуут
19. Неділя — Принц Альберт
19. Неділя. Обіднмця о год. 1.30 по полудні — Самбург
26. Неділя — відпустка священика

REV. M. S. OLESIUK

906 - 6th Street E.

Prince Albert, Sask. Canada

Tel: 763-2265

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Кемсак
5 Неділя Обід. Служба 2.30 п. п. — Топорівці
7. Вівт. Св. Із. Христителя — Мазепа
12. Неділя Петра і Павла (Храм) — Калдер
19. Неділя (Петра і Павла Храм) — Сторновій
26. Неділя — Врокстон
26. Неділя Обід. Служба 2.30 п. п. — Донвел

P. O. Box 683

Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя 3-тя по Св. Тройиі — Робкнн. Храм.
7. Вівторок — Різдво Св. Івана Хрестителя — Шея Велей. Храм.
12. Неділя 4-та по Св. Тройиі — Св. Апостолів Петра й Павла — Мередейл. Храм.
19. Неділя 5-та по Св. Тройиі — Робкнн
19. Неділя — Пемакре — Обіднця о годині 3:00 по полудні
26. Неділя 6-та по Св. Тройиі — Рослав. Храм.

Address: Rev. Nicholas Ruzhick
Box 106, Robin, Manitoba.
Tel. 867-4864.

о. О. СОРОЧУКА

Rev. O. Sorochuk

Box 745,

Bonnyville, Alta.

Tel. 826-3236

о. ІВАНА СТУСА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя 3-тя по Святій Тройиі — Вайдавуд
12. Неділя 4-та по Святій Тройиі — Св. Апостолів Петра й Павла — — Храмове Свято — Сіба Біч
19. Неділя 5-то по Святій Тройиі — — Храмове Свято — Вестлок
26. Неділя 6-та по Святій Тройиі — Заключення Літньої Осені „Київський Гай" біля „Мус Лейк" Боневіл, Алта. — Соборна Служба Божа на згадний Осені за участю усього Духовенства місцевої Місійної Округи.

Адреса: о. Іван СТУС
11662 — 104 Street,
EDMONTON 5, ALTA.
Tel. 488-5780

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Данфін
5. Неділя Обіднмця в год. 3:00 по полудні — Ст. Мартин
7. Вівторок — Св. Із. Хрестителя — ХРАМ — Гарленд
12. Неділя — Богоявлення в 7:30 рано — Данфін
19. Неділя — ХРАМ — Косів
26. Неділя — Ст. Мартин

810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-5704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Сван Ривер. День Української Православної Молоді
12. Неділя — Пайн Ривер
19. Неділя — Вайтфіш
26. Неділя — Годсон Бей

Box 1310 Tel. 734-2281

Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Йорктон
12. Неділя. Петра й Павла. Храм. — Горанц
19. Неділя ВІДПУСТКА СВЯЩЕННИКА
26. Неділя ВІДПУСТКА СВЯЩЕННИКА

REV. N. STETTZENKO

77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.

Tel. (306) 7852998

о. С. СЕМОТЮКА

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Інсінгер (гайвей) — ХРАМ
7. Вівторок — Різдво Івана Хрестителя — Тіодор (за рікою) — ХРАМ
12. Неділя — Св. Апп. Петра й Павла — Фолм Лейк — ХРАМ
19. Неділя — Мельничукн — ХРАМ
26. Неділя — Тіодор

Address: [illegible], Sask., Box 55.

Telefon: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

Box, 603 — Tel. 525-2143

Wadena, Sask.

о. А. ХРУСТАВКИ

Address: Box 111, Hyas, Sask.

Tel. 3203-2.

о. ІГУМЕНА ШЕРБАНЯ

ЛИПЕНЬ

5. Неділя — Калмар
12. Неділя. Храмове Свято — Торсбі
19. Неділя. Храмове Свято — Оловей
25. Субота. Річниця бл. пам. Миколая Сердюка — Катвни
26. Неділя — Катвни

Адреса: 9530—109 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 479-2063

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD

7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ЛИПНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., JULY 15, 1970. ЧИСЛО (2128) 14

У НОВІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ МЕССІ УНІЇНІ БЛАГАННЯ, МОЛІННЯ ЗА УНІВЕРСАЛЬНЕ „ПЕРШЕНСТВО" ПАПИ

У католицтві настають великі зміни; скоро Католицька Церква не пізнає себе, бо зміниться її структура, ментальність, ідеологічне наставлення і т. ін. Таку мову можна чути часто, і все це, кажуть, сталося через те, що Другий Ватиканський Собор надав Католицькій Церкві великої оновлюючої сили. Так говорять Кат. Церкви, і в її ментальності, і в ідеологічних наставленнях — у католицтві без змін, католицтво й панізм — завжди ті самі. Про те свідчать частіі заяви папи, про те говорять його коментатори, а тепер те саме засвідчує літургічний текст зреформованої католицької Месси, благання з якої наведемо нижче.

„ЩОБ УСІ БУЛИ УВАЖНІ І ВІРНІ ПОУЧЕННЯМ ПАПИ"

ВАТИКАН (РНС) — У понеділок 29 червня 1970, папа Павло VI відзначував сьомі роковини своєї коронації і з тієї нагоди у Базиліці Св. Петра відслужив змодернізовану Мессу, на яку зійшлося біля 20 тисяч вірних. (Ця спрощена Месса була введена в Католицькій Церкві з листопаді минулого року).

Згідно з тим обрядом, який устлений в новому служебникові, папа користувався старою латиною, а Систинський хор співав латинсько-грегоріянські гимни та інші композиції.

Читання Св. Письма були виконанні в розголірних мовах англійській і французькій, а Євангелію читали в італійській мові.

У модерних мовах були виголошені моління за вірних. На те складалися слідуючі благання:

— „За Павла Шостого — щоб, утверджений як Петро, він міг вести народ Божий з батьківською дбайливістю, і щоб усіх своїх братів утверджував у їхній вірі."

— „За мир у світі — щоб уряди і всі люди доброї волі слухались поучень папи (як) здобувати і зберігати мир" (моління за політичне першенство папи в усьому світі — р. В.).

— „За об'єднання Колегії Єпископів з Папою."

— „За всіх тих, що є охрещені — щоб вони були уважні і вірні поученням Папи" (Тут моління за те, щоб і православні, і протестанти були слухняні і вірні всіц поученням папи, — моління за його ієрархічне першенство — р.В.).

— „За переслідуваних — щоб вони знайшли силу до наполегливости" (це

(Закінчення на 2 стор.)

Православна парафія в Осаці радо привітає відвідувачів „Експо 70"

ОСАКА, Японія — Православні відвідувачі „Експо 70" в Японії, в неділі і свята можуть бувати і на Православних Богослуженнях в Осаці. Настоятель добре зорганізованої парафії Покрови Св. Богородиці — о. Кирил Арігара, каже, що „ми радо привітаємо наших православних братів з Америки та інших країн до Осаки і до „Експо." Ми бажаємо, щоб ви в Японії почувалися вдома."

Японська православна парафія в Осаці має простору церкву, дзвіницю, кілька-поверховий парафіяльний будинок з добре устаткованою авдиторією, шкільними класами, канцеляріями і з помешканням для настоятеля.

ДО УВАГИ ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ

З приводу відпочинкової відпустки для працівників редакції й адміністрації, чергове число „Вісника" вийде за 15 серпня 1970 з позначенням: ч.ч. 15 (2129) — 16 (2130).

Колегія Мед-сестер виступила проти абортів

МЕНЧЕСТЕР (РНС) — Спротнк мед-сестер, якого знажають першим у світі, приннняв операції абортів в державній лікарні, бо ті аборти стали справою їхнього сумління. Через те всі плянованої аборти в лікарні „Степінг Гил", у Стокпорт біля Менчестеру, будуть виконані в інших лікарнях. Але е передбачення, що спротнви абортам з боку мед-сестер будуть поширюватися далі. Речник згаданої лікарні сказав:

„Це не є справа релігії, ані не непорозуміння між католиками й протестантами. Мед-сестри (норси) противляться абортам, бо для них — це викидання людських істот на смітник."

Речник Королівської Колегії Мед-Сестер у Лондоні сказав, що акція Стокпорських мед-сестер відзначиться як перша, коли мед-сестри були приневолені „посватити на свому." Далі він сказав, що „ті операції заторкують все більше людей... вони стають проблемою наших мед-сестер, отже й багато з наших членів займають відповідне становище."

Минулого тижня Колегія Мед-сестер, яка нараховує біля 67 тисяч членів, поставила урядові вимогу, щоб ліберялізований закон відносно абортів був відкликаний: Минулого року в Англії було зареєстровано понад 54,000 абортів.

НОВА ХВИЛЯ НАСТУПІВ НА ХРИСТИЯНСТВО

„У багатьох тих країнах, де православні, католики, протестанти й жиди проявили умінність самозберігатися, де є познаки нової живучости, — там також є побоювання нової доби темряви." Ті побоювання нових репресій вичув у християн Східної Европи і занотував у своєму репортажі Кореспондент агенції РНС під заголовком „Тиждень у Релігії" — другий тиждень місяця серпня 1969 р. Тепер показується, що ті побоювання були оправдані. Пресові повідомлення агенції РНС виявляють, що утиски християн в Альбанії, Югославії, Чехословаччині, Мадярщині та в інших країнах Східної Европи є СССР включно — поєднуються; в самому СССР продовжується закривання церков та ув'язнення.

І. УТИСКИ НА ЦЕРКВУ В СССР

Інформації про нереслідування християн в СССР часто подає Міжнародній Департамент Британської Ради Церков. У своєму повідомленні від 17 квітня ц.р. новинкарська агенція РНС подала була про це слідуючу інформацію:

„ЛОНДОН (РНС) — Докази, які опинсують широко закроєну боротьбу з Церквою в Совєтському Союзі (цю боротьбу загально називають „Кірхенкампф"), в яку вмішані православні і баптисти, — були оприлюднені Міжнародним Департаментом Британської Ради Церков. У репорті Департаменту сказано, що недавно в тюрмах і таборах примусової праці опинялося багато християн та інших громадян СССР. Далі у згаданому репорті сказано:

„Ті нещасні події не ставлять перед Церквами нових проблем, проте вони більш як коли загострюють для нас питання: Які саме відносини зберігати з офіційними Церквами в СССР, коли вони поводяться — або змушені поводитися — в такий спосіб, який підпає основну думку, що в ситуації Церков в їхній країні все в порядку?"

Далі в згаданому рапорті сказано, що з уваги на нові натиски на християн в СССР і в інших країнах Східної Европи, західне представництво до Ділового Комітету Міжнародного Секретаріяту Християнської Мирової Конференції (її центр у Празі) перестало брати участь у його праці. Християнську Мирову Конференцію, хоч її творять християни з усього світу, загально вважають лише одним з багатьох „комуністичних фронт-

(Продовження на стор. 2)

НЕХАЙ БЛАГОСЛОВИТЬСЯ ПРАЦЯ 14 СОБОРУ!

Нова хвиля наступів на християнство

(Продовження з 1-І стор.)

тів." На її нарадах, які відбулися на початку лютого ц.р. в Москві, участь взяли лише митр. Никодим Ротов — Московська Патріярхія, пастор Р. Андріяманджато з Мадагаскару, д-р Т. Марта — від Мадярської Реформованої Церкви, проф. Г. Казаліс з Франції, д-р Г. Кльопенбург з Західньої Німеччини та А. К. Тампі з Індії. Ніхто інший з західніх представників участи в Московських нарадах Конференції не брав.

Не зважаючи на те, Міжнародний Департамент Британської Ради Церков настоює, що контакти між Церквами і християнами Сходу й Заходу треба зберігати офіційно й неофіційно. „Події в Східній Европі за останні два роки показують, що треба збільшувати число людей, яких персональні контакти допомагали б глибше пізнавати й розуміти ситуацію й аспірації людей у Східній Европі", сказано в рапорті.

ЗОВСІМ НОВІ ПОДІЇ ЩЕ МОЖУТЬ НАСТАТИ

Нові події у сфері вдносни советського уряду до віруючих людей пророкує предсідник Світової Ради Церков, баптист з Англії, д-р Ернест Пейн. Про це він заговорив 28 квітня, після смерти патріярха Алексія ,з яким д-р Пейн зустрічався багато разів. На його думку, „смерть Алексія позначиться не тільки на Церкві в СССР, але й в усьому православному світі." Це, каже д-р Е. Пейн, „буде залежати у великій мірі від методи, як буде обраний його наступник, хто тим наступником буде, і яке буде його відношення до Вселенського патріярха Атенагораса." Точніше, чи піде новий Московський патріярх слідами Алексія?

Про Алексія д-р Е. Пейн сказав, що він зробив багато для Церкви в СССР, для полагодження відносин з Церквами Західньої Европи й Америки ,проте, каже д-р Пейн, „все це йшло в тісній співпраці з урядом, що навіть називали вислужництвом . . . Безсумнівним було і те, що він (Алексій) мовчазно дивився на закриття церков, манастирів, і що він підтримував советську закордонну політику."

ХОЧ МАРКСИСТАН „ТІЛЬКИ ОДИН КРОК ДО РЕЛІГІЇ"

Був час, коли „відлига" в боротьбі воюючого марксизму з релігією обдала була деякі круги надією, що ситуація Церкви в країнах під володінням марксистів поліпшиться. Ті надії зокрема підсилила була минулого року вістка з СССР про примирення марксизму з новою ідеологією т. зв. „комуністичного християнства." Крім того, деякі новіші висновки советських науковців обдали були декого з їхніх ентузіястів такою надією, що вони заговорили про те, що марксистам СССР осталося „тільки один крок до релігії."

В СССР „один крок до релігії" . . . але переслідування віруючих людей не тільки що продовжується, але й посилюється. Тепер бувае мало вісток про те, що в комуністичних країнах поза СССР закривають християнські церкви. Проте в СССР те діло продовжується. Недавно наспіли повідомлення про те, що в СССР влада насильно закрила однісінську в одному районі православну церкву. Вірні почали влаштовувати церковні Богослужения по приватних домах; через те советська поліція перевела була низку арештів і двом жінкам советський суд дав присуд на уз'язнення за те, що Богослужения відбувалися в їхніх домах.

Ось так, не зважаючи на те, що в СССР марксистам „тільки один крок до релігії", на віруючих у Бога людей там посилюється переслідування, а та нова хвиля переслідувань переноситься і на інші комуністичні країни в орбіті СССР.

2. ЦЕРКОВНА СИТУАЦІЯ В ЮГОСЛАВІЇ

Найбільш войовничо проти релігії наставлена комуністична Албанія. Минулої осени її уряд розпочав був ударну кампанію за систематичне викорінення релігії з-поміж свого населення. Тоді ж альбанський уряд посудив уряд комуністичної Польщі, а також советський журнал „Комсомольска Правда" за те, що вони спричяють поширенню релігії. У комуністичних сусідів Альбанії, Болгарія і Югославія, комуністи не раз висловлювали одивування, як то воно так, що Церква, позбавлена всіх засобів масової комунікації, так впливае на маси людей? Тепер югославські комуністи беруться до рішучої протидії, до наступу на Церкву. 17 червня ц.р. новинкарська агенція РНС з Югославії подала була про те слідуючі інформації:

ТИТОГРАД (РНС) — Спеціяльна комісія югославського уряду оскаржила Чорногорську Архідіецезію Сербської Православної Церкви за те, що вона „почала діяти проти законів країни."

Югославське радіо подало інформації, що таке оскарження зробила Комісія Релігійних Справ після переведення слідства про діяльність Православної Церкви в районі Чроногори. Комісія оскаржила Православну Церкву за те, що вона „лізла поза межі своєї звичайної релігійної діяльности й набрала виразно політичного характеру." Така діяльність Церкви, сказано в рапорті комісії, е „виразно проти законів країни."

Далі югославське радіо подало, що урядова комісія скритикувала „деяких церковних достойників" за їхню „націоналістичну й шовіністичну поведінку" і за те, що вони пробували вмішуватися в діяльність Асоціації Православного Духовенства в Чорногорі. Урядова комісія перестерегла, що таке „вмішування мусить припинитися, інакше буде підпринята протидія."

Асоціяція Православного Духовенства в Югославії — це священична організація, якої не визнае Священний Синод Православної Церкви в Югославії. Її осуджено, що це організація, яка „складається з духовенства, яке охоче співпрацює з урядом у кожній сфері життя в Югославії."

УРЯД ЗАТРИВОЖЕНИЙ ДІЯЛЬНІСТЮ АСОЦІЯЦІЇ ДУХОВЕНСТВА

Асоціяція Православного Духовенства на терені Югославії включае священників Сербської Православної Патріярхії, а також священників Македонської Православної Церкви, яка від Сербської Патріярхії відділялася недавно. Сербська Патріярхія Македонської Церкви не визнае; одначе низи духовенства обидвох юрисдикцій знайшли спільну мову в Асоціяції Православного Духовенства. Та Асоціяція заявила також свою співпрацю з комуністичним урядом. У березні ц.р. македонська вітка Асоціяції закликала релігійних провідників статі до тіснішої політичної співпраці з місцевими урядовцями. Тоді ж Асоціяція Духовенства висловила вдоволення з співпраці і підтримки з боку Соціялістичної Спілки й урядових властей.

Такі погляди висловила Асоціяція Православного Духовенства Македонії під час її Великопісного з'їзду. Але, не зважаючи на те, що згадана Асоціяція Православного Духовенства поставила собі за мету, крім релігійної праці, „будувати братерство і єднання між народами", — комуністичні кола її місійною активізацією не вдоволені. Про те новинкарська агенція РНС 18 березня ц.р. подала була, між іншим, слідуюче:

БЕЛГРАД (РНС) — Провінціяльний комітет Комуністичної Ліги на своїх зборах у Пристіні виявив потурбовання поширеним впливом релігії на людей по „відсталих" канцелярія для Справ Церкви видала розпорядження, що бать-ки, які бажають записати своїх дітей на релігійні лекції, мусять згодитися це не тільки парафіяльній школі, але й місцевому дитячорові державної школи. Релігійні лекції не можуть відбуватися в будинках державних шкіл.

Утиски на Церкву посилено й у Словаччині. З релігійним навчанням дітей там та сама ситуація, що й у Чехії. У прикрому положенні опинився Католицький Факультет у Братиславі, де зосталася чистка серед академічних кругів. Усі

волу; відвідування богослужень дітьми поширюється, а до однієї школи монахинь учащае 60 дівчат; християни й магометани виховують своїх дітей у релігійних школах, і будова нових церков і домів молитви — збільшується.

У червні ц.р. Комісія Релігійних Справ Югославії заявила, що все це виходить „далеко поза нормальну релігійну діяльність", отже й погрозила протидіями. Посилену місійну діяльність веде Асоціяція Православного Духовенства.

3. НОВІ УТИСКИ В ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

Протирелігійна діяльність комуністичного уряду Чехословаччини зосереджена головно проти Католицької Церкви. Цього року посилені атаки на Церкву почали появлятися в пресі в місяці лютому. Їх почав екскомунікований католицький священик — д-р Йозеф Плойгар. Він був у проводі „Мирового Руху Священників", який був заборонений 1968 р., а тепер його відроджують знову. Пишучи про це в статті в комуністичному журналі „Творба", д-р Плойгар заклинав католицьких священиків, які брали участь у розв'язаній „Мирового Руху Священників" взятися за самокритику, бо „в світлі змін, які сталися в міністерстві культури" цей рух буде відновлений знову.

10 лютого ц.р. Центральний Комітет Комуністичної Пратії Чехословаччини виступив проти „анти-соціялістичних церковних достойників" і закликав всіх членів комуністичної партії скрізь виявляти своє „анти-релігійне наставлення." У своєму листі до всіх членів партії Центральний Комітет пригадав їм, що їхнім обов'язком е придержуватися навчань Маркса-Леніна, старатися викорінити „залишки буржуазної ідеології" й пособлювати всі прояви „релігійних переусудів."

„ПРОЦЕС ВІДРОДЖЕННЯ" ЗЛІКВІДОВАНИЙ

Короткий час, коли провід комуністичної Чехословаччини перебрав був Дубчек, вважали „процесом релігійного відродження." Тепер цей процес припинили зовсім. 16 червня ц.р. про це наспіли були слідуючі інформації:

ВІДЕНЬ (РНС) — Останніх пару місяців у Чехословаччині була дуже пожвавлена активність на фронті Церква-уряд. Останні сліди „процесу релігійного відродження" поступово зліквідовані урядом, якого поставила Москва. Ось деякі дані, зібрані з комуністичної преси, радіо і ін.:

Найкраща теологічна школа — факультет Богословія в Оломучах, — не має права приймати нових студентів. Релігійне виховання у школах припинено назад до його перед-ліберальзаційного стану. Державна Канцелярія для Справ Церкви видала розпорядження, що бать-ки, які бажають записати своїх дітей на релігійні лекції, мусять згодитися це не тільки парафіяльній школі, але й місцевому дитячорові державної школи. Релігійні лекції не можуть відбуватися в будинках державних шкіл.

Утиски на Церкву посилено й у Словаччині. З релігійним навчанням дітей там та сама ситуація, що й у Чехії. У прикрому положенні опинився Католицький Факультет у Братиславі, де зосталася чистка серед академічних кругів. Усі видні церковні достойники „Сталінської ери" повертаються знову на свої місця.

Тимчасом, у Празі 12 травня ц.р. 60 католицьких священиків, колишніх членів „Мирового Руху Священників", відділили міністра культури Мірослава Брузека й заявили йому їхню готовість „включитися в діяльність на користь народу і Церкви."

4. СХІДНЯ НІМЕЧЧИНА

Не малих утисків зазнала східня вітка Евангелицької Спілки Німецьких Церков. Це є одинока християнська установа, яка зберігае єдність вірних Східньої й Західньої Німеччини. Останньо комуністичний режим Східньої Німеччині вживав різних утисків та заходів, щоб східні райони цієї Спілки (6 місцевих спілок) відкремилися від західньої вітки (2 місцеві спілки в Західній Німеччині), бо поєднання між ними „не відповідае політичній реальності й конституції Східньої Німеччини." Проте не зважаючи на домагання й утиски з боку комуністичного уряду Східньої Німеччині, східня вітка Евангелицької Спілки Церков залишається далі в „братній єдності" з своєю віткою в Західній Німеччині.

16 червня ц.р. на Синоді Спілки Церков у Західньому Берліні були відчитані заяви обидвох частин Спілки, які стверджують, що їх далі єдине „братня одність Евангелицьких Церков." Обидві частини цієї Спілки разом нараховують 16 мільйонів вірних.

5. СТАН ЦЕРКВИ В КОМУНІСТИЧНІЙ ПОЛЬЩІ

Найновіші відомості про стан Церкви в Польщі такі, які, наприклад кажуть, що Католицька Церква за Залізною завісою найсильніша в Польщі. Але й там католицька ієрархія вела була затяжну боротьбу з режимом, а перед у цьому вів примас польських католиків кардинал Стефан Вишинський. Все ж таки і там рухи Церкви значно обмежені. Але осьо цього року, коли польська ієрархія почала ставити домагання палі підкорити під її безпосередню опіку землі приділені до Польщі з колишніх земель Німеччини, то на поміч польським католикам пішла урядова комуністична преса, радіо й самі урядові комуністичні чиновники. Папа тих домагань не прийняв і згадані землі з вірними Католицької Церкви далі входять у склад німецьких епархій. Може та ситуація привела до того, що папа Павло VI відмовився відвідати Польщу в травні цього року.

У Польщі е також Православна Церква, але рухи її обмежені. Та й Католицька Церква зазнае прикрощів і, наприклад, коли вірні в одному прикарпатському селі поширили будову своєї каплички, то польська поліція її розвалила.

Далі коли католицька польська ієрархія на початку липня ц.р. проголосила пляни в справі поширення душпастирської праці під час літніх вакацій між студентами університетів, то комуністична преса гостро скритикувала це, як спробу „відтягти студентів від комунізму."

Реагуючи на те рішення, польська комуністична преса дала заклик до організацій комуністичної молоді пожвавити свою діяльність, щоб „переконати польську молодь у нелогічності релігійних забобонів."

6. КОРОТКІ ВИСНОВКИ

Вищеподані інформації змальовують картину, яка насвітлює, що ісповідники християнської релігії на терені комуністичної Европи й СССР зазнають не тільки обмежень у виявленні релігійного життя, а зазнають вони й різнородних опресій з боку комуністичних режимів. Проте живучість віри в душах людей, особливо тих, які народились і виховувались під пильним марксистським оком, і живуть в ситуації вперто боротьби з віруванням людей понад 50 років, а віру в Бога й Церкву таки зберігають і передають своїм нащадкам, і те, що самі комуністи дивуються, якою то силою Церква приваблює до себе маси людей, і чому при нагоді серед людей зроджуються нагалі „процеси релігійного відродження", — все те свідчить про те, що природня людині релігійність від її істоти не віддільна, що людина з природи істота релігійна.

З другого боку, ситуація християн в обмеженнях воюючого атеїзму й опресій віруючих з боку марксистів говорить про те, що там „церковних людей" про людське око немае, як то дуже часто трапляється серед нас; ніхто без сили віри там не наражувався б на неприємності, або й на ув'язнення й не демонстрував би своєї душевної пустоти, як релігійність, про людське око. Одначе й серед нас трапляються „свідки", які бувають на відвідинах в Україні, бувають і по відкритих досі церквах і бачуть там ісповідників Віри, але їм видно важко повірити, що людина справді може вірувати в Бога, вірувати відкрито й відкрито Богу молитись, — отже вони також „дивовижжа" по поворотї назад називають „матеріялізованою релігією" тощо. Але е й інші свідчення, ось один приклад:

Розповівши про подорож на відпуст до Почаева 5 серпня 1968 року (тоді саме відзначали роковини перемоги над турками в 1675 році), де взяло участь близько 10,000 людей, один свідок говорить:

„. . . Я глибоко поринув в думку про те, що бачив і переживав сьогодні в Почаеві і про релігійне життя на моїй вузькій батьківщині взагалі. З того, що мені довелось спостерігати, роблю висновок, що народ наш у своїй масі залишився глибоко релігійним і побожним. Нехай і не всі церкви відчинені, нехай менше стало священників і парафій . . ., нехай відправи відбуваються чужою вже тепер слов'янською мовою . . . — нехай і так. Але переповнені церкви в неділі і свята дають підставу думати в майбутнє оптимістично. Якби то тільки наші люди, що живуть у християнських країнах Заходу, серед добробуту і свободи, мали таку віру і побожність! Якби то вміли шанувати й цінити те, що мають!"

Щодо самої живучости віри й віруванн людей в обставинах переслідувань, коли на неї дивитися в порівнянні з релігійно-моральним станом речей у так званому „вільному християнському світі" — матеріялізованому життевою вибагливістю, — то можна починати думати, що саме серед обмежень і переслідувань виростатимуть зразки релігійности й віруючих людей, щирої релігійности й сильної, про яку говорив Христос, що жодні сили темряви не переможуть її.

Нова Католицька Месса

(Закінчення з 1 стор.)

прохання було виголошене в португальській мові, мабуть, для підкреслення, що те моління було за переслідуваних у Бразилії (Зроблені вище підкреслення — наші, р.В.).

На цьому можна було стати, але новинка з Риму, в якій подані вищенаведені факти, доповнюється слідуючими інформаціями:

ВІРНІ ОСКАРЖУЮТЬ ПРОВІД ЗА СПІВПРАЦЮ З КОМУНІЗМОМ

Саме в той час, коли вищезгадане моління, під проводом папи, відбувалося в Базиліці Св. Петра, назовні храму появилися демонстранти з країн Европи, з Мексико і США, які проти змодернізованої католицької Месси протестували, а вірним роздавали летючки в різних мовах і з різних країн, в яких описаний занепад Католицької Церкви.

Демонстранти оскаржували провід Католицької Церкви за те, що він довів до того, що „Царство Боже заміняли так званою соціяльною справедливістю груп священиків і інших фальшивих католицьких активістів, які працюють для інтернаціонального комунізму."

У неділю 28 червня проти нової „Месси Монтіні" (Монтіні — цивільне прізвище папи Павла VI) у Ватикані протестували понад 1,000 католиків. Вони йшли походом з вервицями й плакатами, співаючи латинські гимни. Перед входом у Базиліку Св. Петра вони все це здали швайцарській гвардії, а самі ввійшли в середину й відбули моління над гробом папи Пія X, який усякий модернізм свого часу осудив.

ВІСНИК

Український православний часопис. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Елисеїв, Передплата: в Канаді $6.00 на рік. За границею — $6.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD,
Published Semimonthly by Eldedale Publishing Co. Ltd., 7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man. Subscription per annum: in Canada — $6.00. — Foreign — $6.50. Single copies: in Canada — 40c., in U.S.A. — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ПРИСУТНІСТЬ ЕЛЕСАВЕТИ II НА ВІДЗНАЧЕННІ СТОЛІТТЯ МАНІТОБИ

Середа 15 липня 1970 — у Манітобі Державне Свято. У цей день відбувається величаве провінційне відзначення 100-ліття Манітоби. Цей день — величний сам собою, але до того він буде звеличений присутністю у Вінніпезі й участю в ювілейних святкуваннях Її Величности королеви Елесавети II та Її королівської родини.

Ми, українці Манітоби, є частиною Манітоби, і Століття Манітоби — це наше свято. Тому ми сердечно вітаємо серед нас Її Величність королеву Єлисавету II й радіємо з приводу її участи в святкуваннях нашого провінційного 100-ліття.

Мінітоба, як окрема провінція Канади, проіснувала 100 років. Від 1890-их років в її житті й розбудові беруть участь українці, і тепер українців у Манітобі — понад 100,000.

З перших українських поселенців — хліборобів, українська вітка Манітоби зросла в другу по силі етнічну групу, яка дала Канаді ряд визначних людей, вона розвивалася разом з своєю провінцією; вона додала чимало своєї української характеристики до манітобського фізичного обличчя, а українські руки, ум та дух причетні в усіх ланках манітобського життя: в політиці, в економії, в шкільництві, в мистецтві і ін.

Українці можуть бути горді з свого вкладу в розбудову Манітоби: тут вони працювали багато, працювали тяжко, працювали і досі працюють охоче, — бо багатьом українцям Манітоба — рідна земля.

Державно-політичний устрій Манітоби, як і всієї Канади, традиційна вірність Британській Монархії, — підходить духові і вдачі українця, і через те він тут включився в усе, скрізь і в усьому став співтворцем і співаласником з іншими громадянами, став співвідповідальним за державно-політичну майбутність своєї прибраної батьківщини.

Перед Манітобою, як і перед Канадою взагалі, — перед нами і нашими нащадками стелиться далека й багата майбутністю. Перших сто років історії Манітоби — за нами, а перші кроки в її другому столітті зробимо в середу 15 липня. Це буде крок сміливий, і ми раді з тієї щасливої нагоди, що з нами його зробить і наш Монарх — Її Величність королева Єлисавета II.

Нехай же нашу путь у майбутнє, нашу країну, наш народ і його монархічний устрій; втілений тепер в особі Єлисавети II, — поблагословить Всемогучий Господь!

ЩЕ ОДНЕ СЛОВО ПРО НАШ „ЕКУМЕНІЗМ"

„Тепер — час екуменічного руху!" „Усі християни змагають до примирення й поєднання в одно"; „Ми повинні забувати історичні рани, забувати про те, що нас роз'єднує, а думати про те, що нас єднає, бо в нас багато спільного!" „Досить ненависти й нетерпіння! Починаймо ламати історичні плоти, ламати льоди!" „Зближуймося, єднаймося, бо поєднання всіх в одно таки настане!" ...

Це клічі останніх кількох років. Чи були вони щирі, чи ні, — на людей вони все таки впливали — навіть до тієї міри, що багато хто почали втрачати орієнтацію, безкритично й мовчазно приймати їх (і досі приймають) як невідмінну вимогу нашого часу, бо про примирення й поєднання говорять усі і скрізь. Отже показатися якимсь новітнім „Атанасіус контра мундум" і говорити інакше не можна, бо так же ж не модно.

І справді, тепер треба мати не абийку сміливість, щоб сказати, що мало з тих кличів — правдиві кличі і щирі, а що таки навпаки. Ось нехай посміє хто назвати сучасний католицький „екуменізм" тим, чим він дійсно е, тобто — що за ним стоїть плянова і широко закроєна унійна акція, — то нехай буде готов на оскарження його в темноголовстві, в ненависництві, у вуличництві і т.п. Таких „культурно-екуменічних" прізвищ можна занотувати більше, — списати з уніятської преси.

„Екуменізм" серед українців ... Хіба мало говорять про нього, або радять, що ми повинні пройнятися його духом? Говорять, але переважно екуменічні експансисти Проте навіть у випадкові експансивного екуменізму, яким і наш уніятський „екуменізм" е, варто б застосовувати більше „дипломатичности", стриманости чи звичайної скромности, і не допускатися того, що на почуття „відділених братів" діе тільки негативно, а ніяк не по-братньому. Ті ж „відділені брати" не є аж такі наївні, що б на все те дивилися тільки в дусі „екуменічних" кличів.

Час на ламання льодів ... Чому в своєму „ламанні льодів" наші уніяти так „побратньому" лізуть у самий центр української православної історичної — віковічної святині, у Київ, з своєю безцеремонною ідеологією, яку вони втілюють у форму Київсько-Галицького уніятського патріярхату? Ми окреслюємо це „безцеремоністю" (а це можна назвати просто нахабством), йетактом щодо святощів їхньої колишньої Матері — Православної Церкви, і над її центром в Україні — Православним Києвом; самі ж бо уніяти не ховаються з тим, що їхнім духовним центром е не Київ, а Рим. Справді, треба не абиякої сміливости, щоб приступати до святилища зрадженої Матері — Української Православної Церкви, до її центру — зв'язаного тепер Києва, і бігати навколо нього з ідеологічним смоляскином зовсім чужого йому уніятського патріярхату... І все це під претекстами „братання", „примирення", „лікування історичних ран" .. А що, як би так Київ розірвав свої кайдани, а вільно відкрив свої уста і запротестував проти зневажання його старого імені таки його власними блудними синами? А він може ще покличе їх до покаяння, до повороту на своє місце в Українській Православній Церкві.

Скаже хтось „досить, бо нам треба співжити" ... Співжити й миритись ми вже навчились були і вміємо. І історичні рани на релігійному тілі українського народу вже були зажили, і до шрам від них ми вже привикли. Пощо тепер ятрити їх знову чужою православним українцям і православному Києву ідеологією про Київсько-Галицький уніятський патріярхат, — та ще й під претекстами „братання"? Галицький, чи Львівський уніятський патріярхат — це вже справа самих українців-уніятів, і до того ми далі звикали б. Але при чому **Київський**, і чому таки **Київський** уніятський патріярхат? Чи це ради якогось оправдання себе? – Може й так, бо, в світлі історичної правди, декому можуть докучати своєрідні комплекси ...

Кажемо, що з існуючою уніятською реальністю в українському народі ми вже зжилися, бо тепер вона е звичайним виладіданням її частинною нашого народу через випадок народження. Але це не те саме, чим е ідеологія **Київсько-Галицького** уніятського патріярхату. А за нею став навіть світовий Конгрес Вільних Українців ...

Ювілейні дати Його Високопреосвященства Архиєпископа Михаїла

У п'ятницю, 10 липня 1970, Його Високопреосвященству Високопреосвященнішому Владиці Архиепископу Михаїлові, заступникові Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — сповнилося 85 років життя; а 24 квітня п.р. Владика Архиепископ Михаїл вступив у 51-ий рік свого Священства.

З нагоди цих дат виголошуємо Його Високопреосвященству многоліття.

Владика Михаїл, Архиепископ Торонта і Східньої Канади, — тепер виконуючий обов'язки Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, походить з старої української родини Хороших. Він народився 10 липня 1885 року. Початкову освіту здобув на рідній Херсонщині, а богословську і вищу здобув у Духовній Семінарії та в Українському університеті Св. Володимира в Києві. Сан диякона прийняв 16 грудня 1915 р., а сан священика — 24 квітня 1920 р.

За свою працю в лавах Духовенства Української Автокефальної Православної Церкви, Отець Михаїл Хороший був арештований большовиками, засуджений і пережив довгі роки заслання. Із заслання Господь повернув його в Україну. З відновленням Української Автокефальної Православної Церкви під час Другої світової війни, — 12 травня 1942 р., в Соборі Св. Андрея в Києві Отець Михаїл був хіротонізований в Єпископи. З поворотом большовиків в Україну Владика Михаїл виїхав на Захід; після пару років академічної й архипастирської праці в Німеччині та Бельгії, — 1951 року Владика Михаїл приїхав у Канаду, де йому було поставлено пропозицію стати Митрополитом Української Греко-Православної Церкви в Канаді, але він відмовився від того преважливого становища в користь Митрополита Іларіона, а сам прийняв під свою опіку Східню Єпархію, якою керує досі.

ПРАЦЯ ВЛАДИКИ МИХАЇЛА

Владика Михаїл — це скромна, але духово глибока і працьовита людина. Він один з перших піонерів українізації Православної Церкви в Україні. 1918 р. він зробив переклад на українську мову церковної книги Псалтира, якого Всеукраїнська Церковна Рада видала 1926 р. Репресії й ув'язнення, а в кінці заслання перервали його працю, але з часу виходу у вільний світ, Владика Михаїл відновив її, і поширив далеко.

Перебуваючи в Німеччині, Владика Михаїл опрацював Поширений Катехізис; пізніше з-під його пера вийшла трьохтомна „Світова Епопея", різні біблійні оповідання, богословська праця „Пояснення трудних місць Євангелії від Івана", „Духовний світ і душа людини", „Месіянство-християнство Старого Заповіту" і ін.

Владика Михаїл відомий також з його композиторських творів, для хорів: „Вечірня й Утреня"; „Св. Літургія" з чотирьма „Херувимськими", двома „Милість мира" та 5 концертів. Владика Михаїл має свої власні композиції співу на Великий Піст та Великодніх співів; Кантон на Св Трійцю та Преображення Господне; колядки й ораторії на слова Шевченка і ін

Тепер Владика Архиепископ Михаїл виконує Первоієрарші обов'язки в Української Греко-Православній Церкві в Канаді, бо Блаженніший Митрополит Іларіон — недужий. Та й Владиці Михаїлу 85 років... Помолимось, щоб Господь Бог благословив Його добрим здоров'ям, і щоб зберігав Його на многі літа!

„Може, релігія вже вийшла з моди?"

Кілька тижнів тому, один чоловік запитав мене: „Може релігія вже вийшла з моди? Чи Церква не перестаріла?" ...

Кругом нас все так швидко міняється, тільки Церква живе від стародавніх часів.

Подумаймо про це хвилинку: Бог незмінний і Церква завжди навчає про Того Самого Бога, потреба ласки Божої та сама, що була завжди і природа людська не змінилася.

Чим же пропонують заступити Церкву? Ніяка людська ідеологія не задовольнить людини, бо людина не може задовольнитися життям на земному рівні, вона тужить за вищим, небесним. Людина прагне Бога.

Хіба науковість заступить віру? Але наука зовсім не може дати всіх відповідей. Наука досліджує кількісні питання. Науковець може подати нам розміри якість художньої картини, але він мало скаже про її красу.

Декому дуже імпонує сучасна техніка. „Може техніка дасть нам спасіння?" Техніка вказує на способи, але техніка не може подати причини, чому треба робити добре, а омивати зло.

Отже, всі ці модерні дороги розшуків нових розв'язок на духовні питання, вкінці, виявляються сліпими вулицями.

Коли Церква декому видається перестаріялою, то може в цьому наша вина? Може ми не вміємо висловитись і нас не розуміють? Може ми не представляємо своєї Церкви так, як треба? А може, ми не знаємо глибше Церкви, а тільки поверховні прикмети уважаємо за її суть-ність?

Заставмо себе вивчати Церкву! Вона має Божу мудрість, Вонд завжди давала повні відповіді на запити людей, — але тільки тим, що не лінились пізнавати її науку, і жили згідно з тією наукою.

Ніде інде немає відповідей. І ми скажімо так, як і сказали Апостоли Христові: „Куди ми підемо? Ти маеш слова життя!"

Свящ. **А. Тетеренко**

Канонізація 40 англійських мучеників відбудеться в жовтні

ВАТИКАН (РНС) — Папа Павло VI заявив, що його пропозиція канонізувати 40 англійських і валійських мучеників з часу 16 і 17 століть, не мала на меті привести до напруження відносин між католиками й англіканцями. Навпаки, каже папа, канонізація дасть католикам і англіканцям „незвичайну нагоду" визнати минулі помилки і змагати до відновлення християнської єдности.

Папа зробив таку заяву на Консисторії Священної Колегії Кардиналів, якій він проголосив намір „виписати тих мучеників між святих і проголосити їх з служенними тієї пошани, яку Церква відає тим святим людям, які добули собі нагороду на небесах."

Папа Павло VI сказав, що канонізація англійських святих відбудеться в Базиліці Св. Петра 25 жовтня 1970 р.

АНГЛІКАНСЬКА РЕАКЦІЯ

На перші вістки про намір папи канонізувати 40 англійських і валійських католиків, які загинули з рук англійських властей в 16-17 століттях, примає англіканців в Англії, архиеп. Рамзей сказав, що він „переконується що раз більше, що та канонізація буде шкідлива для екуменічної справи в Англії, і що вона розворушить емоції, які воюють проти екуменічної справи."

Теперішня реакція англіканців — спокійна. Коли ж у Лондоні пішли поголоски про те, що на канонізацію будуть запрошені і деякі англіканці, — речник архиеп. Рамзея заявив, що Рамзей запрошення не очікує і що він його не прийняв би.

Організований спротив канонізації ставить Англіканське Церковне Товариство. В одній із своїх заяв Товариство каже, що „теперішня метода відновлення історичних подій, в світлі сучасних папських підкреслень своєї власти ... ставить під сумнів так доктринальну важність, як і екуменічну слушність."

У ширшій реакції на заяву папи в Англії і Західній Європі зверненo увагу на те, що папа дуже обережно оминув те, що більшість з тих мучеників стрінулися з смертю саме через те, що вони не хотіли відмовитися від примату папи.

А це власне вірність принципові папського примату з боку згаданих мучеників була головною причиною, чому Вестміністерський кардинал Гінан рядив папі з канонізацією не відтягатись.

НЬЮ ДЕЛІ (РНС) — Більшість американських закордонних місіонерів працюють в Індії. У 1968 р. там було 6,420 місіонерів, а з самих США 1,200.

Ол. Варава

Чому ми перестали розмовляти з Богом?

Треба визнати, що в сучасній Америці молитва не належить до популярних речей: Вона явно перестала бути рушійною силою у повсякденному світському житті. Мало хто зустріче день поднякою Богові. Мало хто молитвою починає працю, їжу, різні заняття. Мало увечорі дякує Богові за щасливо прожитий день. У багатьох родинах батьки ще вчать дітей ставати перед сном на коліна і молитися. А самі вони? Їм чомусь і вголову не прийде, що молитва потрібна їм не менше, а може навіть більше, як їхнім дітям . . . Останнє, ніби певне, пристановище молитви — це Церква. Але хто може сказати, скільки людей під час Богослужень справді моляться, а скільки інших лише устами промовляють слова молитви, а серцем десь ген далеко звідти? А хіба не трапляються й священики, які, забувши про святощі, поспішно очима перебігають слова літургічних молитов, аби скоріше? Або й взагалі не читають їх? . . .

Що молитва тепер дуже занедбана, свідчить факт, що ухвала Найвищого Суду Сполучених Штатів про заборону молитви в американських публічних школах ось кілька років являє собою непорушний закон цієї країни. Бо якби молитва займала належне місце в житті якщо не всього населення США, то принайміні більшости його: якби ухвала болюче вразила ту більшість, то буря всенароднього протесту напевне давно вже примусила б вітрила псевдо-ліберального Найвищого Суду повернути в інший бік і повернути молитві її почесне місце у вихованні молоді. А так не сталося. Протест був занадто слабий, а ухвалу Суду підтримувало навіть багато протестантських служителів Церкви . . .

Поясняти таке упосліджене місце молитви в сучасному житті неважко. Адже молитва — це розмова. Щоб кожна розмова була цікава, корисна і приємна, людина повинна мати співрозмовця, бо інакше вона говоритиме сама до себе і напевне скоро втомиться від такого непродуктивного монологу. Співрозмовець у молитві — Бог. Щаслива людина, яка душею відчуває Його, хоч очима не бачить і вухами не чує! Для неї молитва — приємність і джерело радости й натхнення. Але що коли душа закам'яніла, від земного добробуту заслiплена, у земних думках і бажаннях безвихідно занурена? Під час молитви така людина не відчуває Бога. Молитва її мертва, сліпа її линуть у безвість і там навіки щезають. На таку молитву й часу немає чого витрачати. Можна записати кілька молитов на магнетофонну стрічку, притиснути кнопку і йти собі по своїх справах . . . До Бога напевне доходить і мертва молитва, але тому, хто молиться, вона абсолютно нічого не дає, бо якщо Бог і відгукується на неї, то відповідь Його ледве чи зможе пройти через міцно замкнені двері людської душі. Отож і не дивно, що більшість сьогоднішніх людей, які живуть лише світом і самими собою, не відчувають потреби в молитві, в єднанні з Богом і, якщо моляться, то лише для виглядy, або звичаю ради.

Але цим вони самі собі безмірно шкодять. Через це віддалення від Бога людина не має спокою. Не знаходить вона собі щастя й тут, у країні з найвищим рівнем життя, де тисячі машин і приладів полегшують працю, де великою мірою немає потреби у фізичній силі, де так багато вільного часу. В таких умовах, здавалось би, можна мати всі можливости для спокійного змістовного життя, для духовного й культурного збагачення, для розвивання талантів на свою власну й загальну користь. Здавалось би, можна легко знайти мету життя і до неї прямувати. Але Бог тут непопулярний, багато дехто його й погордою відштовхує, ставляючи в центр усього творіння самого себе. А тоді що? Тоді починають шукати втрачений спокій. Задурманюють бентежний неспокій своєї душі хмарами тютюнового диму, ріками алкоголю, ломиголовними переговорами на автострадах, божевільними какофоніями модерної музики, наркотиками, вандалізмом, руйнівництвом. І ще в цьому має бути мета життя? У цьому поклікання людини — царя і покорителя природи, найрозумнішого творіння на землі? З цим страхітгям не погоджується об'єктивний людський розум, він протестує, закликає схаменутися, але хто його слухає? Кому потрібне щось позитивно-людське в цих безнастанних вакханаліях сучасного світу?

А шкода. Бо справжній спокій і справжню мету життя, а з тим і найвищий розвиток людського духа легко можна знайти, якщо визнати Бога своїм Отцем і разом із Ним їти стежками життя. В єднанні і надії на Бога досягла апогею своєї величі й сили країна, де ми живемо. Відкинувши ж Його, — вона стрімголов котиться в темне, невідоме, безвихідне майбутне.

А сила молитви не припинилась і тепер. Вона й надалі вказує дорогу, повче, охороняє, втішає. За доказами на те не треба йти в глибину віків. Треба обов'язково звертатися до житій святих і праведників. Треба тільки подивитися навколо себе. Добре подивитися і уважно задуматися над баченим.

У своєму біографічному нарисі усім нам добре відомий письменник О. Кобець так відповідав на запитання, як йому пощастило врятуватися перед пильним оком НКВД в умовах жахливого терору, який лютував на Україні в 30-х роках:

„І в найлютішій війні гинуть не всі. І коли серед бурхливих хвиль океану йде на дно корабель, — і так якомусь відсотковi пасажирів пощастить інколи врятуватися. Випадок, чи Боже Провидіння? Сотні разів і надо мною висів „караючий меч пролетарського кривосуддя", але щоразу „чаша сія" минала мене, без ніяких заходів з мого боку, крім, хіба, **мовчазної молитви . . .**"

Недавно померлий чільний сенатор Еверет Дірксен розповідав, що ще в 1949 році, коли він був ще порівняно молодим конгресменом, лікарі сповістили йому страшну новину — за недовгий час він осліпне . . . Дірксен добровільно зрікся свого становища в Палаті Представників і повернувся додому чекати наближення вічної ночі. Але здавалося йому не хотілось. Якщо не допоможуть лікарі, може допоможе Всесильний? Він щиро **молився.** І, на диво всіх лікарів, його зір почав поправлятися, потім зовсім покращав. Дірксен повернувся до Конгресу і віддано послужив для свого народу ще 20 років.

Не менше вражаюча історія 16- річної Анни Турнер з Індіяни, яка зовсім втратила зір, коли необачно спостерігала затемнення сонця 7 березня цього року. Безнадійність її стану підтвердили лікарі. Два місяці прожила вона в страхітливій темряві, не маючи найменшої надії ще колись побачити красу навколишнього світу. І раптом, зовсім несподівано, вона прозріла. „Я можу бачити! Я бачу!" — кричала вона з істеричною радістю. „Медичний феномен", — сконстатували лікарі. „Відтоді, як я втратила зір, я **щодня молилась",** — пояснила дівчина. Сучасне чудо? Доказ сили молитви? — Припущення цілком правдоподібне, а для вратованої дівчини — світлий, радісний, незаперечний факт. Для неї це було чудо через молитву!

Повчитись, як треба молитися, ми можемо і в наших астронавтів, які так недавно вперше в історії людства почали пізнавати вікові таємниці нашого найближчого сусідунника — місяця. Опинившись там, далеко в космічних просторах, в обіймах безконечности, — людина не може не сповнитись благоговіння перед Творцем. Відірвана від земних пікдувань, вона не може не наблизитись до Бога, яка перед Ним така мікроскопічно-малесенька, не зважаючи на свої колосальні досягнення-успіхи! Дуже можливо, що це підтвердили б і советські космонавти, якби могли вільно висловлювати свої справжні думки. Мабуть і вони думали під час своїх полетів не про Леніна і не про компартію . . .

В житті багатьох із нас напевне не раз траплялося, що рятунок, або вихід із безнадійно тяжкого становища, приходив несподівано, коли вже тяжко в щось вірити, — в наслідок, цілкрої молитви. Заглянімо у свое минуле, згадаймо роки колективізації, НКВД-івщини, війни, еміграції . . . І не ховаймо цих спогадів про Божий порятунок! Розповідаймо про них, і самі з того навчаймося!

А молитві повернімо належне місце в нашому житті. Не кидаймося до Бога тільки від страху, під час тяжких переживань, розпачу. Коли ми так робимо, то лише допомагаємо атеїстам доводити, що всяка релігія виникла від страху перед людини перед невідомим у світі, що вона страхом виросла і страхом тепер тримається. Розмовляймо з Богом і в добрі часи, і в часи випробовувань. Тим ми наблизимося до Бога, станемо Йому близькими і рідними, а в тяжкі часи ми вже не будемо кидатися на всі боки, як сліпий на перехресті шумних вулиць, а відразу знатимемо, де шукати втіхи й допомоги. А там знайдемо Того, Хто дасть заспокоєння і силу.

УВАГА! УВАГА!

Вже появилася платівка Ювілейного Молодечого Хору Східньої Канади під дирегуванням Нестора Олійника. Можна набути платівки звичайні, або т. зв. „стерео." Ціна $6.00. В Манітобі .30 ц. провінц. текс. Замовлення просимо надсилати на таку адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY

7 St. John's Ave., Winnipeg 4, Man. Canada.

Греки підуть за вказівками творців американської автокефалії?

Як ми вже інформували у „Віснику" за 15 червня ц.р., Грецька Православна Архидієцезія в Північній і Південній Америці, в днях 27 червня і 4 липня ц.р., мала відбути свій XX Конгрес духовенства і мирян. Ширших інформацій про той Конгрес ще не маємо. Але коротку інформацію про відкриття Конгресу подала з Нью Йорку пресова агенція „Ассошіейтед Пресс." Інформація з г а д а н о ї агенції, надрукована в релігійній секції вінніпезького щоденника „Трібюн" за 4 липня, була слідуючого змісту:

НЬЮ Йорк (АП) — У своєму драматичному виступі, духовний провідник Грецької Православної Церкви в Америках (архиепископ Яковос) заявився за введенням нових Богослужень в англійській мові і за простудійованням можливостей відокремлення від своєї Матірної Церкви Константинопольської.

„Наша Церква поступово, але впевнено стає тубильною Церквою" (такою, яка вростає в американську реальність), сказав архиеп. Яковос у своєму вступному слові на XX Конгресі духовенства і мирян.

Агенція „Ассошіейтед Пресс" інформує, що справа літургічної мови, а також питання про те, чи далі визнавати над собою сверхність Константинопольської Патріярхії, — це найбільш контроверсійні питання Грецької Архидієцезії в Америках, зокрема в світлі з'явлення в Америці помісної Автокефальної Американської Церкви.

ГРЕЦЬКА АРХИДІЄЦЕЗІЯ И АВТОКЕФАЛІЯ

Досі нема ніяких інформацій про те, яке становище патріярша Грецька Архидієцезія в Америках (вона нараховує 2 мільйони православних греків) зайняла на своєму XX Конгресі до проголошеної в Америці Американської Православної Церкви (колишня Російська Православна Митрополія). Очевидно, мовчанкою цієї Церкви і свого відношення до неї Конгрес не збув. Про це довідаємося пізніше. Але з вище наведеного уривку з вступного слова архиеп. Яковоса видно, що його мислення відносно майбутнього патріяршої Архидієцезії в Америці пішло по лінії, яку запропонував був іншим національним юрисдикціям в Америці один з творців Американської Помісної Церкви — о. Джан Меендорф, визначний православний богослав, професор і редактор англомовного органу Православної Церкви в Америці „Да Ортодокс Чорч." В одній з редакційних статтей, присвячених справі Американської Автокефалії, в числі за грудень 1969 зга-

ОФІЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ:

Оцим повідомляється всіх членів Товариства Абсольвентів Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, що зеркові Збори Товариства відбудуться в середу 29 липня ц.р., після закінчення Всеканадської Конференції Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка відбуватиметься в авдиторії Катедри Пресв. Трійці в Вінніпезі.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

даного органу, о. Дж. Меендорф писав:

„Справжнім благословенням для майбутнього нашої Церкви (в Америці — р. В.) було б те, коли б так усі існуючі юрисдикції, разом чи окремо, просили їхні Церкви-Матері про звільнення, і так зачали місце в одній Православній Церкві Америки."

АМЕРИКАНСЬКА АВТОКЕФАЛІЯ І ЯКОВОС

Перша реакція архиеп. Яковоса на вістки про те, що Російська Митрополія переговорює з Московською Патріярхією про автокефалію, була дуже глумлива; коли ж справа Американської Автокефалії пішла вперед, не зважаючи на погрози і протести патріярха Атенагораса, а за автокефалією Православної Церкви в Америці висловився також екзарх Антіохійської Патріярхії в Америці митр. Филип Саліба, — тоді зм'як і архиеп. Яковос і на весняній сесії Постійної Конференції Православних „Канонічних" єпископів (5 березня ц.р.) він, між іншим, сказав таке:

„Щодо автокафалії, — почекаймо і побачимо . . . Якщо вона буде надана, — нехай Автокефальна Церква виясність єрое становище до поєднання православних; тільки тоді ми зможемо — всі разом — продискутувати його і підприйняти конструктивні кроки."

Як знаємо, Московська Патріярхія Російську Православну Митрополію в Америці проголосила Автокефальною Православною Церквою Америки. Її первоієрархом став митрополит І р и н е й, який автоматично з проголошенням автокефалії прийняв титул „бляженнішій."

Коли переговори про встановлення помісної Православної Церкви в Америці стали предметом широкого розголосу і ними зацікавилися навіть американські круги, то кореспондент американського журналу „Ньюзвік" відбув інтерв'ю перше з архиеп. Яковосом, а тоді з другою визначною постею в ділі встановлення Автокефальної Церкви в Америці — о. д-ром А. Шмеманом. Тоді прот. А. Шмеман кореспондентові „Ньюзвік" сказав, що „якщо б так греки поєднались з ками, — я певний, що Яковос був би обраний первоієрархом" . . .

Як церковна справа в Америці розвиватиметься далі — побачимо, може навіть скоро побачимо.

Пастор таки припинив розмови в Церкві

НЬЮПОРТ, Англія (РНС) — Пастором К. Старлінгові, ректорові церкви Пресв. Трійці, надійли були розмови в церкві так, що він присвятив цій справі місце в своєму парафіяльному бюлетені. Перше він ствердив факт, що коли він входить у церкву, завжди застає, що там базікають; він посудив це, а тоді навів слова Ап. Павла:

„Як по всіх церквах у святих, — нехай у церкві мовчать жінки ваші! Бо їм говорити не позволено . . . бо непристойно жінці говорити в церкві . . . нехай все робиться пристойно й порядно" (I Кор. 14 розділ).

Це помогло, каже пастор Старлінг. Коли після того він входить у церкву — завжди буває тихо. Проте, каже пастор Старлінг, з наведеними словами Ап. Павла він не погоджується.

Католицькі священики домагаються звільнення народу з капіталістичного ярма

БУЕНОС АЙРЕС (РНС) — Група католицьких священиків соціялістів, які заявляють, що вони „не-політичні" виступили проти капіталістичних опресій народу й оскаржили уряд за існуючі в його кругах непорядки. Ті священики належать до виникнутого в Латинській Америці „Руху Священиків Третього Світу."

В одній з своїх заяв члени Руху підкреслили, що їхньою метою є „звільнення людей від капіталістичного ярма і піднесення убогих і пригнічених." Далі, потвердивши головну ціль Руху „припинити великий злочин використовування людини", речник Руху о. Ромадеті сказав: „Це нічого не значить, щоб змінювати людей — цивільних чи військових, — чи проголошувати нову політику . . . треба радикальних змін соціяльних, економічних і політичних . . . замінюючи капіталізм соціялізмом."

У травні аргентинська вітка Руху Священиків Третього Світу заявила свою вірність Католицькій Церкві, але заявила, що з їхнім рухом справа віри не має нічого спільного. Революціонерами ті священики-себе не вважають, але визнають, що дійсні соціяльні зміни в Латинській Америці можуть настати тоді, коли провід буде вірний революції народу.

Капітал Ватикану в будові фабрики в СССР

ВАТИКАН, (РНС) — Пресовий референт Ватикану заявив, що Ватикан має тисячі участок (шерів) в автомобільній компанії, яка підписала договір побудувати автомобільну фабрику в СССР. В листопаді 1969 р. „Ль'Оссерваторе Романо", орган Ватикану, заперечив такі інформації англійського журналу „Економіст."

Назва кампанії, в яку Ватикан вклав частину свого капіталу і яка має будувати фабрику в СССР, — Фіят Сп. А. Вона є матірною компанією „Фіят Моторс."

„Поєднання" — практична неможливість

ЛОНДОН (РНС) — Покращання взаємовідносин між християнами — це найбільш благородна ознака нашого часу, хоч поєднання християн в одно — це практична неможливість, сказав один з визначних баптистських провідників і довголітній член англійського парляменту — сер Сирія Блек, у Лондоні.

Колегія замала для літніх курсантів

Цьогорічні літні курси Українознавства в Колегії Св. Андрея почалися о полудні 6 липня. На курсі — біля 150 студентів, православних і католиків. У Колегії є місце тільки на 104 студенти, отже понад 40 студентів адміністрація Колегії мусіла розмістити так, що в деяких двоособових кімнатах приміщено три студенти, а в одноособових — два.

Прот. П. Самець

Згадка про минуле

Терниста дорога стелилась не лише нам священикам на службі нашому народові і нашій Церкві в Канаді, але й нашим вірним парафіянам, — фармерам, робітникам, торговцям і учителям, котрі жертвували свій тяжко запрацьований гріш і труд, помагали класти основи під Рідну Церкву українського народу в Канаді. Ми були учителями і близько жили з нашими людьми і добре знали про грізну небезпеку перед ловцями українських душ і були свідомо цього, що хто захопить душу нашого народу, той буде володіти і його тілом і його майном.

Що сталось було в Галичині? Поверх два мільйони латинників українського роду звали себе поляками, а польською мови не знали, тільки українську. Скаже дехто: їх брутальною силою затягнули на латинство, народ був у неволі, безрадний, то як міг боронитись. Так, це правда. А що сталося у вільній Америці? Московська Місія зуміла захопити около 300 тисяч душ наших лемків і закарпатців, котрі вже не признаються до українського народу, а сильно піддержують чужу ворожу справу. Коли сьогодні московська Православна Церква в Америці є велика, багата і сильна, то вона збагатіла коштом наших мало-свідомих українських братів. І в Торонті, й по інших осередках Канади є священики українського роду і їх вірні, котрі служать московській справі, а не свому рідному українському народові.

Сл. п. наш проф. о. Д-р. Лазар Германн, благословляючи нас трьох кандидатів у дорогу до Ст. Павл, Мін., між іншим, сказав: „Панове, усе темні й лихі сили постануть проти Вас по Вашій висвяті. Коли б Ваше діло, від людей, то люди могли б його знищити, але, коли наша Свята Церква від Бога, то не має сили у світі, щоб її пошкодити." Це були пророчі слова нашого незабутнього професора, котрий допоміг покласти основи під У.Г.П. Церкву в Канаді.

Всеч. о. Савчук був призначений на провінцію Саскачеван, о. Стратійчук на Альберту, а мені приналя Манітоба. Кожний з нас мав не лише прикрі і неприємні пригоди, але й небезпечні. Перші три роки моєї місійної праці були найтяжчі.

Осідком моїм було містечко Вайта. Мій покерединк о. Лев Кушнір із З.Д.А. мав добру волю допомогти ново-зорганізованій місцевій громаді і послужив пару місяців, а так залишив Канаду і вернувся назад в З.С.А. По висвяті, Богослужения мое відбулося в неділю, 29-го березня 1920 року, в місцевій школі „Шевченко." На маленькому учительському столику приготовив Чин Проскомиді і скромним своїм голосом почав правити Святу Літургію. Чудово співала вся громада за проводом братів Бодначуків, Михайла, Назарка, Леонтія й Олекси і Дмитра Угринюка. Хоч це було в шкільній залі, а не в церкві, однак мале враження осталось у мене на все життя.

50 років тому Вайта була передовою громадою під оглядом й культурно-освітним і релігійним. Простора заля У.Н. Дому не стояла дармо. Драматичний гурток зчаста влаштовував поважні драми, концерти і доповіді на актуальні теми. Багато у цій праці помагав Дмитро Угринюк, управитель молочарні. З Вайти (до інституту (І. Могилки в Саскатуні), вийшли молоді студенти: Ст. Друль, Ов. Лукінчук й ін. Кіщук і всі вони по черзі були ректорами цього славного Інституту. За ними були пішли і студентки: Марія Боднарчук-Симчич і Марія Люк-Байринюк з Арбаки.

Дух відродження Української Православної Церкви почався в Саскатуні і відгомін його пролунав, і сильно закріпився був в окрузі Вайта-Арбкака-Толстой. Це завдяки отим свідомим родинам, котрі стояли твердо на українському ґрунті і в обороні Рідної Церкви і Віри. І тут, на сході Канади, діти й внуки отих піонерів беруть активну участь у нашому церковному житті. От, у мойій парафії, в східній частині Великого Торонта, головою громади є Ярослав Кадинюк, родом з Вайти, а його дочка є провідницею місцевого СУМК; також Анна Фігус, Юлія Боднарчук-Никифорук, Вахник, Костинюки, Боднарчуки й інші, щиро працюють при громадах, де б вони не жили, чи в Торонто, чи у Виндзорі, чи у інших місцевостях.

Я не можу забути того, як багато Вайта помагала мені в місійній праці. Їх церковні речі, ризи, книжки, чашу й ін. я возив по всіх місійних осередках, де ще не було ні церкви, ні церковної посуди. Вайтівці були „вирозумілі" й жертвені. Тому то мені молодому місіонареві легше було заопікуватись бідніщими і далекими громадами.

З Вайти я мав обслуговувати місцевості, — Арбакку, Толстой, Сеньків, Озерозу і Дуфрост. А тут, несподівано, одержую телефон, щоб їхати на квітну неділю 1920 р. до Трансконн. Думаю собі: — Ви мої парафіяни, роками не мали свяченої верби, тож треба послужити. Сідаю на тягаровий поїзд, до котрого був один вагон для пасажирів і їду до Емерсону. Заночував в готелі, а вранці вже кращим поїздом поїхав до Вінніпегу й до Трансконн.

Велика церква, нова, ще не викінчена як слід, заповнена вірними. Гарно співали дяки й уся церква. Багато лози, чи верби було до освячення. Церковні урядники радіють, але просять під мискість, щоб посвятити їм паски на Великдень. Голова громади, середнього віку, гарний струнний чоловік сказав: „Отче, ще посвятіть нам паски і церква буде ваша." Не міг я їм приобіцяти, бо ж моїм обов'язком було обслужити Вайту й околицю.

Одного дня вілті, я мав нагоду познайомитися в редакції „Українського Голосу" з о. Іваном Куцим, парохом незалежних православних церков біля Вінніпегу — Селкірк, Поплар Парк і ін. Коли ж він згодився до нашої Консисторії, то радо його прийняли, бо мав він за собою заслуги доброго душпастиря. Його покликали в Альберту, де він щиро працював і виконував священні обов'язки. За те я мусів заопікуватися ще більше полудневою Манітобою, а й місійною територією на північ від Вінніпегу — 23 місійні пункти до обслуги — Вайта, Арбакка, Толстой, Сеньків, Роза, Сарто, Дуфрост, Селкирк, Поплар Парк, Тулон, Ледвин, Фрейзервуд, Арборг, Окно, Пантарлфід, Четфілд, Ст. Норберт, Ст. Клавд, Септон, Брандон, Портедж ла Прері . . .

Ані я, ані ніхто інший, хоч би багато здібніший, не міг би дати собі раду, як би не жертвенні фармери, склепарі й учителі. Почавши від квітної неділі до Великодного вівторка, день за днем, а то й вночі я був у дорозі. Не було авта, ані добрих доріг 50 років тому, а ще під весну. В день дорога болотниста, а в ночі замерзне. Попробуйте їхати возом або бричкою по замерзлій дорозі. Тяжко на коні й тяжко на колеса, а пасажир, хочби і як захотів дрімати з утоми то не міг, бо мусів триматися міцно, щоб не впасти під віз.

1922 року, саме в Страсний четвер, їду „Співярм" з Вінніпегу на південь, до Арнауд. Виходжу на платформу, падає дощ. Мав вийхати по мене Михайло Чубей, фармер. Спізнився. На дворі стало темно. На моє щастя трапилась родина Тофан з околиці Сеньків. Каже їх мама: „Та не будете під тему слотляну ніч чекати на дворі. Ми завеземо Вас до Чубея, хоч це нам не по дорозі." Переїхали ми милю-дві, повільно, бо дорога мокра, а в додатку ще й глина — „гамба." Наразі коні зупинились. Чую голос із протилежної сторони: „А бачили Ви нашого священика?", каже Чубей. Пождіть, я зрівняюсь із возом, щоб священик переступив у мій візок (демократ), бо з воза не вигідно злізати. Ах Господи, як тільки орчики шмургнули по колесах воза, на-пів дикі бистрі молоді коники (бронки) в ту мить скочили у темряву і побігли, хто зна куди. Липився демократ із моїм добрим парафіянином при дорозі. Подали мені мою подорожну „капличку" з воза, я подякував Тофанам і пригадав, щоб паску принесли до церкви. Сам залишився при візку та жалібо коней, що пропали, а Чубей пішов за світлом з хати англійського фармера і попросив, щоб підвіз нас до дому. Син Васнль і невістка бідкаються і жалібть нас. Вже й вечеря не смакувала. Струдженні та зажурені пішли спати. Раненько будить мене господар дому: „Отче, коні вернулися домів і стоять на подвір'ю біля стайні." Така вже вдача коней, що завжди вертаються до своєї стайні.

Оці самі дерешковаті коники повезли нас до Роза, до Чибеїв — поважний господар Микита його син Назарко і брат Тимко. При цій нагоді скажу, що це була взірцева родина. Жили окремо і їли окремо. Їх коні мали свої стайні, але овес і сіно для коней були спільні. Микита й його син Назарко були лагідної вдачі, а Тимко бистрішої, але для нього старший брат був „ненько" у повному значенні цього слова. Це були колишні селяни з галицького села Іване Пусте, а відтак фармері в околиці Роза, котрих усі шанували, а я, зокрема, ставив їх за приклад як гарну, спокійну, побожну українську православну родину.

Парафіяни з Роза позносили паски до гостинної хати Микити, де відбувся чин посвячення пасок (церкви ще тоді не було).

Михайло Чубей вертається до свого дому, а Тимко бере свої коні й везе мене в сусідню околицю Сеньків. Звідти, вже хтось відвіз мене під Великдень до Вайти, місце мого місійного осередку. Той самий Тимко Чубей, одного гарного весняного дня, чотирма кіньми сіє пшеницю. Привіз мене до нього незабутній громадський діяч Гриць Бугера з Дуфрост і каже: „Пане Чубей, я зробив поверх 20 миль дороги, а тепер черга на вас, щоб одвезти священика на Вайту. Глянув Тимко на свіжу рілю, на сівалку й коні, а потім на мене і сказав: „Ну що ж, отче, як треба, то треба." Змінив упряж на конях, запряг пару до демократа, подякували Бугері й поїхали на Вайту, 23 милі фармерської дороги. Іншим разом возив мене Назарко, його братанич.

Таке було тоді з комунікацією, що з Вінніпегу до Вайти треба було їхати два дні, а в Емерсоні на готелі ночувати. Тому часто сл. п. Гриць Бегура привозив мене до Чубеїв, а ті везли, куди було треба.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ
І
Посвячення нової Церкви
У ПОРТЕДЖ ЛА ПРЕРІ, МАН.

Оцим повідомляється все українське громадянство Портедж ла Прері й околиць, що в Неділю 9 серпня ц.р., Владика Єпископ Борис візитуватиме православну громаду Св. Миколая в Портедж ла Прері, а одночасно освятить нову церкву.

Зустріч Владики Бориса — о годині 9:30 ранку. Посвячення церкви почнеться о годині 10-ій ранку. По освяченні церкви — Архиєрейська Служба Божа, яку співатиме хор під проводом пана Зенона Морозa з Тиндал, Ман.

На це свято нашої громади запрошуємо українців міста Портедж ла Прері і околиць, а також друзів-українців з Брендону та Вінніпегу.

УПРАВА ГРОМАДИ

Деякі ізраїльтяни звільняються від військової служби

ЄРУСАЛИМ (РНС) — 1969 р. 40% ізраїльських дівчат були звільнені від при мусової в Ізраїлі військової служби, тільки з релігійних мотивів. Таку статистику виявив міністр оборони Мойше Даян, відповідаючи на запити в ізраїльському несеті (парляменті).

Згідно з державним законом, ізраїльські дівчата повинні відбути 20 місяців військової служби; але під тиском правовірних рабів багато дівчат військову службу омнають, — через релігійні мотиви. Які саме мотиви, — не відомо.

У Югославії проти „змови" духовенства впливати на молодь

ЖЕНІЦА (РНС) — Загально признається, що ті, хто заангажовує молодь у спортові програми, — роблять добре й здорове діло. Проте в комуністичній Югославії, коли спортові програми для молоді організують священики, — комуністичні кола вважають це небезпекою.

У Женіці на початку липня відбувалася конференція комуністичної молоді. Там кілька промовців атакували священиків за те, що вони роблять, що можуть, аби тільки впливати на молодь. „Вони навіть організують різні спортові змагання . . . щоб хлопців і дівчат навертати до релігії", нарікали комуністи. Там вони говорили й про те, що релігійні групи використовують пресу, „щоб нахляти юні голови до релігії."

Щоб омнати небезпеку, яка ховається в організованих священиками спортових програмах, конференція стала на тім, щоб тій спробі протиставити кращі програми комуністичні, а молодь заохотити брати участь у діяльностях Федерації Комуністичної Молоді.

До питання т. зв. „інтеркомунії"

З розвитком т. зв. „екуменічного руху" й розмов про поєднання християн в одно, не раз висувалося й питання т. зв. „інтеркомунії" — причастя вірою спорідно порізненних християн з одніє чаші.

В екуменічних розмовах, до питання „інтеркомунії" різні християни підходять по-різному. З точки зору Православія, „інтеркомунія" — це кінцева мета екуменізму, тобто — „інтеркомунія" може бути можливою тільки тоді, коли поєднання християн в Православну Церкву Христову настане; отже з православної точки зору „інтеркомунія" — це мета екуменічного руху. Декотрі протестанти вважають, що „інтеркомунія" повинна бути методою, при помочі якої християни можуть прийти до поєднання в одно. Таке мисления часом висловлює і патріярх Атенагорас. Згідно з заявами папи Павла VI, католицький погляд на „інтеркомунію" подібний до православного, тобто — що „інтеркомунія" — це мета акції за поєднання.

Коли Другий Ватиканський Собор зробив рішення, що в крайніх випадках католики можуть приймати Таїнства в Православній Церкві і навпаки — католицькі священики, в такій самій ситуації, можуть допускати до католицьких Таїнств православних, — то це привело до того, що і сам патріярх Атенагорас, і інші православні ієрархи заявили, що православні християни не можуть приймати Таїнства від неправославних священиків.

У грудні 1969 р. Синод Московської Патріярхії проголосив подібну до католицької постанову, в якій заявив, що її священики можуть допискати католиків до всіх Православних Таїнств. Провід Православної Церкви в Греції поставив цій постанові рішучий спротив; патріярх Константинопольський Атенагорас похвалив рішення Московської Патріярхії, але сам тим шляхом не пішов. Знову ж Постійна Конференція „Канонічних" Православних Єпископів в Америці, яку очолює екзарх патріярха Атенагораса — заявила, що вона далі придержується свого рішення „придержуватися звичайного й універсального вчення Православної Церкви", і що вона в ніяку „інтеркомунію" з ніким не входить.

Коли вістки про рішення Синоду Московської Патріярхії дійшли на Захід, то декотрі круги в Ватикані прийняли її ентузіястично. Як цю вістку тоді прийняв папа, про те нічого не було чути. Проте папа заговорив про цю справу з нагоди смерти патріярха Алексія. Говорячи про це в неділю 19 квітня, папа Павло VI „інтеркомунію" з Москви назвав „милозвучною формою взаємного спілкування", яка може „зродити ілюзії та конфузії", бо, зовсім правильно, папа знає, що правдиве єдність може настати в „автентичній — справжній єдності в вірі." Тоді папа сказав, що „повне встановлення єдности" може настати тільки „в одній — едній вірі і водній — едній вселенській Церкві", очевидно — Католицькій, бо інакшого поєднання папа не уявляє. А самій „інтеркомунії" з православного боку він не надав ніякого позитивного значення.

Православна Церква „інтеркомунії", без повернення порізнених християн в Одну Святу й Православну Вселенську Православну Церкву, — не визнає й не приймає. Так само на питання „інтеркомунії" дивиться і папа Павла VI із свого боку.

Крім осуду рішення Московської Патріярхії про „інтеркомунію" з католиками з боку ієрархії Православної Церкви в Греції та Конференції Православних Єпископів в Америці, — те рішення посудило православне симління - - ціла низка православних священиків зробили це в проповідях, які були віднотовані в пресі.

Загально, в питання „інтеркомунії" входить також справа літургічних молінь з іншовірними, т. зв. „спільні богосуження."

У Греції домагаються закриття табору для нудистів

АТЕНИ (РНС) — Провід Православної Церкви в Греції звернувся до уряду з проханням закрити табор нудистів на острові Миконос.

У заяві, виданій під кінець своїх засідань, Священний Синод стверджує, що членство в тому таборі нудистів зростає до алярмуючих пропорцій. Через те Синод звернувся до уряду закрити всі табори нудистів у Греції. У заяві Синоду сказано, що нудизм ображує людську гірність, а також є брутальним порушенням науки Православної Церкви.

Патріярх Атенагорас говорить про „непомильність" папи

НЬЮ ЙОРК (РНС) — В інтерв'ю з журналістом грецького часопису „Ет. нос", в якому патріярх Атенагорас висловлював свою опінію на справу одруження священиків після висвяти (на думку Атенагораса ця справа можлива і бажана) та в справі „інтеркомунії" з католиками, — патріярх Атенагорас відповідав також на питання про папську „непомильність." Про це він говорив так:

„Яка там тепер непомильність, коли тепер Ватикан має постійний 15-членний Синод . . . З другого боку, ми всі вважаємося непомильними в своїх професіях, думках і в усьому.

„Чи ваша дружина", питав Атенагорас журналіста С. Алексіу, „питає вас скільки солі всипати в страву? Правда, що ні. Тут вона має непомильність. Нехай її має і папа, як хоче. Нам вона непотрібна."

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якості та по умірованих цінах, наприклад:

Євангелії, киоти, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUnior 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Релігія повинна бути вибірним предметом у школах Онтаріо

ТОРОНТО (РНС) — Екуменічний Інститут Канади зробив внесок до Онтарійського Департаменту Освіти з рекомендаціями дозволити, щоб релігія була одна з вибірних предметів у середніх школах Онтаріо.

Рекомендації є відповіддю на заклик уряду, щоб Інститут висловив свою опінію на рапорт Комітету Релігійного Виховання в Публичних Школах. Комітет рекомендував формальний курс проступіювання головніших релігій світу, як вибірний предмет для XI і XII кляс середньої школи.

Уряд Онтаріо з рапортом Комітету ще не робив нічого.

Голова Екуменічного інституту, каНон Г.Л. Пакслей, сказав, що його групп рекомендує зміни до існуючої програми релігійного виховання через те, що так курси, як і учителі знаходяться в „плинному" стані. Шкільні ланя виробляють програми самі, отже, й ті, які хотять навчань релігії в середній школі, повинні мати на це права.

У своєму внеску Екуменічний Інститут ставить пропозицію, щоб у програму виховання учителів в університетах входила й релігія як головний предмет, щоб у школах релігії навчали спеціялісти з деяким екуменічним досвідом.

Ні, Церква Христова не викінчена

МЕНЧЕСТЕР (РНС) — Помимовічи різнородні напруження, було б великою помилкою вважати, що Церква на межі викінчення.

Так сказано в рапорті місійної комісії Британської Методитської Конференції. У рапорті сказано, що „не зважаючи на посилений натиск на Церкву, картина Церкви глумливою не є. А навпаки, ми переконані, що великою помилкою є, практично й теологічно вважати, що Церква викінчена.

„Певно, ми переходимо час великих рухів, але Церква стоїть. Нові культурні ідеали змінюють наше мислення і витворюють нові вартості, які змінюють старі політичні, соціяльні й економічні інституції. І Церква не остається зовсім поза тими силами і змінами. Буде більше змін і розвитків, але, віримо, Церква далі залишиться громадою Ісуса Христа, народом Божим!"

Очевидно, тільки звіра може пускати, що Церква викінчується...

Йорктонська Місійна Округа

Оцим повідомляємо вірних Йорктонської Місійної Округи, що чергова Св. Місія відбудеться в громаді Вадіна, Саск., 19-го-липня ц.р.

Початок Вечірні о годині 5:00 по полудні. Проповідь виголосить Всеч. о. Прот. Василь Войчук з Канори, Саск.

Після Вечірні, в народньому домі довідатиме Всеч. о. Ярослав Пук із Кемсек, Саск.,

Усіх вірних з Вадіни і околиць ласкаво просимо прибути. Віримо, що Місія збагатить Вас душевно.

За Йорктонську Місійну Округу:

о. А. Тетеренко — голова
о. С. Семотюк — секретар

Пресвітеріянська „Дружина для молоді"

ГАЛІФАКС (РНС) — Вислухавши критику з боку молодих обсерваторів на Генеральній Асамблеї пресвітеріян-Канади, що канадські пресвітеріяни стали, перед загрозою залишитися „церквою старших", — учасники Асамблеї постановили створити спеціяльну „дружину для молоді."

„Дружину", має сформувати пасторський комітет, а в її склад мають ввійти працівники Атлянтійських провінцій, Західньої Канади й один крайовий координатор. Вона має працювати з льокальними гуртками молоді, а також має доглядати справи виховання молодого проводу.

Асамблея слухала голоси й за тим, щоб молоді признати право брати участь в Асамблеях у характері делегатів, з повним правом дискутувати й голосувати. Інакше, ніякого прогресу з молоддю пресвітеріяни не зробять.

Психіятри й гуманісти Канади домагаються лібералізації абортів

ОТТАВА (РНС) — Асоціяції Канадських Психіятрів і Гуманістів видали заклик, щоб закони Канади відносно аборти в були злагіднені. Психіятри на недавній своїй конференції в Вінніпезі постановили, що рішення виконати аборт повинно бути виключно медичне рішення і медична відповідальність. Вони стоять за тим, щоб справу абортів виключити з юрисдикції кримінального права.

Канадські гуманісти настоють, що вистачить рішення двох лікарів на виконання операції аборту.

Згідно з деякими даними, в Канаді щороку буває між 100 до 200 тисяч нелегальних абортів. Легальних абортів щорічно буває в Канаді виконано 1,550.

(Різні кола підходять до абортів поріжному; але до них також треба підходити з точки зору християнської моралі і Заповіді Божої про береження життя. Церкви не можуть дозволити собі на те, щоб у цій справі не сказати свого слова. Крім того, нашого голосу в цій важливій справі вимагають наші гор о ж а н ські обов'язки).

Бразилійський єпископат підтримує „войовничих католиків"

ВАТИКАН (РНС) — Рада визначніших єпископів, яка стала за тісніщу співпрацю єпископату з населенням, заявляла свою підтримку „войовничим католикам", які змагають до заведення соціяльної справедливости в Бразилії.

Згідно з повідомленнями ватиканського радіо, рада єпископів звернулася до Національного Секретаріяту Світського Апостолату сформувати орган для координування різних льокальних рухів і влаштовувати діялоги з єпископатом.

До вищезгаданої ради католицьких єпископів не належить контроверсійна постать — архиєпископ Пессоа Камара, якого бразилійський єпископат вважає надто радикальним. За його „радикальну" діяльність, соціялістичні круги Італії й Німеччині пропонують, щоб його нагородити Нобелівською Нагородою 1970.

Як відомо, рухом за „соціяльну справедливість" в Латинській Америці відкрито зацікавлені комуністична Москва.

Ворогуючи з Церквою, Тіто приязний до папи

БЕЛГРАД (РНС) — Югославське радіо 29 червня ц.р. поінформувало, що маршал Йосип Броз (Тіто), з нагоди сьомих роковин коронації папи, вислав йому телеграму конгратуляцій і побажань. Тіто побажав папі „довгого життя, доброго здоров'я і успіхів у благородній праці Його Святішости для добробуту і миру в світі."

Недавно Ватикан почав переговори з комуністичним режимом Югославії про встановлення дипломатичних відносин. Іншим приязним жестом до Югославії є те, що папа на становище свого про-нунція до Пакістану призначив югославця архіеп. Угача.

Християни протестують проти місії мормонів від хати до хати

СІНГАПУР (РНС) — Організація більших християнських груп видала спеціяльний заклик до уряду припинити кампанію від хати до хати за навернення християн до „Церкви Ісуса Христа" — мормонів. Заклик був виданий після спеціальних зборів 18-членної ради згаданої організації, які розглядали справу „агресивного пропагування мормонської релігії в Сінгапурі."

Президент мормонської Південно-східньої Азійської Місії, Карлос Смит, сказав кореспондентам, що їхня Місія нараховує 225 членів і додав, що „ми нікого не силуємо під погрозою пістолета, а все, що робимо є в межах закону. Але ще немає закону, який забороняв би стукати в двері людських домів."

БЕЛФАСТ (РНС) — З появою нової хвилі заворушень у Північній Ірляндії, провідники чотирьох віроісповідних спільнот в Белфасті видали заклик до всіх християн поспилити моління і покаЗати приклад стримання і толеранції. В Північній Ірляндії живуть католики, англіканці, методисти і пресвітеріяни.

• Федеральний уряд Канади призначив 300 мільйонів долярів на плекання двомовности і двокультурности протягом найближчих чотирьох років. Загально вважають, що банзько половини з тих грошей дістане Квебек.

Провініційний З'їзд СУС Альберти відбудеться в листопаді місяці

Провініційний з'їзд складових організацій СУС (Союзу Українців Самостійників) Альберти, в цьому році відбудеться в днях 20-22 листопада в Едмонтоні. Проситься проводи всіх складових організацій СУС (ТУС, Союзу Українок, Інституту св. Івана й СУМКу) та Управи Українських Православних Громад жодних імпрез на зазначені дати не плянувати, чим самим дати можливість своєму членству взяти участь у Всеальбертійському з'їзді СУС.

К. Теличко
голова Пров. Управи ТУС на Альберту

Ю. Стрижавський

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ

(Оповідання)

(Закінчення)

— Е, ледащо погане... Ну, дай же, Боже, побачитися в добрі та здоров'ю! Господь ся піддержить вас на многая літа... Спасибі за хліб, за сіль, за гостинну... Вибачте, коли що не так. Шануйтеся, татуню, годі вам на віз снопи викидати, не ті літа.

— Спасибі вам, отці і братіе, — дякував дідунь, — вибачайте... живіть щасливо, любіть одно одного.

— Будьте здорові та Богові милі, — прощалась бабуня. — Ось, нате, внученята, на горіхи.... та нас, старих, не забувайте....

І кажучи це, бабуня всунула в руку кожному онукові і онучці по папірцеві.

— Мамуню, серце, що ви робите?! — схвилювався аватпінівський зять. — Такому блазневі такі гроші!

Запротестували й заполочани та вчорайшани:

— Мамуню, голубко, навіщо? Бог з вами, серденько!

— Вибачте, мої дорогі, більше немає. Още, що з дідусем напрацювали на свій вік, те й даруємо. Нехай онуки пам'ятають....

— Але бійтеся Бога, мамуню! Навіщо? І що воно з тими грішми робитиме?

— Нівіть, серденько, що робити, — ви ж батьки.

— А подивіться но, тьотю, — звернувся до бабусі отець Кость, — може, там і для мене в пачусі на самім дні лишилося що?

— Еге, не вам кажучи, — засміялася бабуня, — спізнилися, голубе, немає вже нічого.

— Тобі, Костю, хіба кия доброго, — засміявся дідунь, за те, що дражнив мені благочинного.

— А що ж, дядечку, тільки й мого, що чужого благочинного подражнив: свій не спустить.

— Прошу отця-батюшки, може, той... бо дощ буде, — подав з передка голос заполоцький Гриць.

— Ну, який ти чудний, їй-Богу, Грицьку! — не витримав отець Володимир, — Ну, скажи мені, доки б ти тут сидів?

—Ги-ги-ги-ги! Або я знаю.батюшко?...

Попрощалися ще раз, подякували за щедрий подарунок і почали сідати.

— О, а це що? Й аватпінівські коні готові! І дід Павло....

— Авже ж так. Дід Павло своє діло знає. Дружба дружбою, а служба службою. Стій, буланий!

— А чарку, чарку б треба до дишля, — нагадала бабуня. Вмить тітка Віра винесла склянку слив'янки і чарки.

— Ну, дай же Боже, щоб було все тоже.

— Щасливої дороги.

— Бем, бам, бам! — заспівав отець Кость. — Третій дзвінок на Прірву.

Слідком за отцем Костем рушили вчорайшани. За ними заполочани, гукаючи востанне „прощайте" та махаючи шапками. В заполоцькій бричці сиділи новий подорожній, що прийняв Київ на Заполоч. Напроти сидів Вальо.

— Тобі сколькн дали бабуня?

— А тобі?

— Мені сто,

— І мені сто, — сказала Рая.

— І мені сто, — сказала Галя.

— Всім по сто, вісімсот карбованців, — нарахував Євген Марковнч.

— Добру бабусю маєте.

— А що ти купиш, Волику? — спитала Рая.

— Велосипед.

— А ти, Ладику?

— Не.... не знаю....

— Подаруй мені...

— На!

І Ладик поліз до кишені.

— Ну, ну Ладю. Я пожартувала. Дурненький!

Мету хату, мету сіни
та й задумалася;
Вийшла мати воду брати
Та й догадалася, —

заспівала Галя. Так собі. Спало чогось на думку.

Село залишилося з-заду. Дзвенчить на різні тони бокаста бричка. Весело пирхають молоді конята, і Грицько оговтавшись уже на передку по кількаденним цілкованім спочинку, любовно загляне з широких кінських спин мух та гедзів.

Ліс буйно-зелених ланів та сочистих сіножатей переполовинений сірою биндюзою шляху, а вгорі глибока баня блакитні з сліпуче-яскравою лямою посередині. Але молодь принишкла. Чогось було жаль... Чого? Кого? Дубиновецьких веселощів? Товариства? Може, Оле дення після бала? Може того Павелка Братковського? А, може, й самих дубиновецьких, дідуня й бабуню.

— Чи збереться наша рідня ще коли отак? — задумано сказала Галя.

Чи ми ще зійдемося знову,
Чи вже навіки розійшлись? —

— проказав Ладик.

— Еге, справді, — сказав Євген Маркович.

Зйов стало тихо.

Тільки Грицько погукує на коні:

— Здоров! бра, здоров! Вйо, малі.

(КІНЕЦЬ)

В Індії пропонують тільки один обряд

КОЧІН, Індія (РНС) — В Індії поступ рух за становлення одного індійського католицького обряду, змість теперішніх трьох: латинський і два східні обряди.. Таке домагання католицьким епископам поставили лібералні католики, і вони пропонують, що новий обряд треба назвати „Індійським обрядом."

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ
З ПРИВОДУ МІСЦЕВОСТЕЙ

По 1,000.00: С. Бригадир, Едмонтон. Алта., І. Лонгяк, Форт Вілліям, Онт., Ф. Музика, Бегревіл, Майкел. Алта.

По 500.00: Пані Ю. Фінч. Давфин, Ман.

По 400.00: П. Шологина, Поркінпайн Плейнс, Саск.

По 300.00: Пані Текля Дмитрусь, Гемптон, Онт.

По 250.00: Кредитівка Союз, Торонто, Онт.

По 237.00: Отець Ф. Легенюк, Ст. Кетерінс, Онт.
— збірка на похороні бл. п. Г. Репіцького.

По 200.00: І. Семенців, Ошава, Онт., Ліга Православної Молоді, США.

По 100.00: Євген Палапиця, Форт Вілліям, Онт., С Герега, Гвес, Саск., А. Грошок, Кирклеид Лейк, Онт., Пані-Марія Бобик, Оквбори, Ман., Степан Кірстюк, Ванкувер, В. К., Ф. Богдан, Ванкувер, Б. К., А. В. Музичук, Вінніпег, Ман.

По 78.00: Г. Д. Стратійчук, Сван Ривер, Ман. — збірка на 50-літній Ювілею о. І добр. Стратійчук.

По 75.00: Українське Жіноче Товариство „Донъки України" Монтреал, Кве.

По 65.00: Отець П. Зубрицький, Ту Гилс, Алта. Збірка на похоронах, бл. п. М. Горділчук — 15.00, О. Росівчук — 25.00, В. Ілюк — 25.00,

По 60.00: Є. Лабюк, Канора, Саск.

По 56.00: Отець С. Ярмусь, Вінніпег, Ман.

По 50.00: Пані Елисавета Лабюк, Канора, Саск. — у пам'ять родичів. Г. Гандинюк, Ніягара Фаллс, Онт., Українська Православна Громада, Спирджіс, Саск. Із зайщення бл. п. Магвія Д. Котелка, Стовнвая, Мак., Василь Осадчук, Торонто, Онт. Вінніпег, Ман.: І. Ю. Карасевич, І. Вінницький, А. Шкільний.

По 41.00: Збірка у пам'ять Йосифа Бучковського:

По 15.00: С. Онисько, Ріджайна. По 5.00: Вінніпег: В. Лемеза, Ю. Кметик, В. Губернічук, Н. Клапчів. По 3.00: Вінніпег, Н. Мцй, М. Григор.

По 40.00: Отець П. Зубрицький, Ту Гилс, Алта. — збірка на похороні бл. п. Г. Галущак.

По 26.92: В. Діздендорф. Чікаго, Ілл.

По 25.00: Пидин Калавський, Едмонтон, Алта., о. В Апонюк, Етелберт, Ман., В Сурмій, Форт Вілліям, Онт., Пані Т. Олійник, Форт Френсис, Онт., Іван Р. Горчинський, Канора, Саск., Лука Полозни, Канора, Саск., Н. Лабюк, Канора, Саск., Б. І. Гулак Лойдмінстер, Саск., І. Погранічний, Ніягара Фаллс Онт., В. Бук, Нью Вестмінстер, Б. К., Л. Мацелюх, Нью Вестмінстер, Б. К., П. Малішький, Норд Бетелфорд, Саск., Українське Жіноче Товариство Ім. Донъки Україні, Форт Вілліям і Порт Артур, Онт., Іван Ф. Магус, Саскатун, Саск., Юрій Цига, Спірит Ривер, Алта., Іван Гришин, Стругн, Саск., Прот. М. Боднарчук, Торонто, Онт., Н. Саввлюк, Торонто, Онт., В. Довган, Торонто, Онт., П. Швайковський, Ванкувер, Б. К., о. В. Василів, Вайта, Ман., Кредитова Кооператива Північного Вінніпегу, Вінніпег, Ман.; о. Прот, С. П. Смичич, Іван Андрушко, Я. Кошех, Ю. Підгубний, о. Прот, В. Коваленко, Вупскокет, США, Ю. Гупка, Йорктон, Саск., Микола Савішький, Вакав, Саск.

По 20.00: Ф. Хрущ, Атабаска, Алта., Павло Осавчук, Беніто, Ман., В. І. Перепелюк, Давфин, Ман., Іван Макух, Драйден, Онт., Пані Катерина Семотюк, Едмонтон Алта., Пані В. Яремчук, Фінікс, Арізона., Панна О. Романюк, Кенора, Онт., Яків Козлик, Пайн Ривер, Ман., Олексей Боднарчук, Ретвел, Ман., Гр. Іванюк, Ріджайна, Саск., Петро Лупішко, Броктон, Саск., Т. Холод, Стирджис, Саск., Пані Марта Кирилюк, Валдіа, Саск., (у пам'ять Федора.), Пані Текля Кудрик, Ватсон, Саск., Петро Стяжик, Вайта, Ман. Вінніпег, Ман.: А. Гладуч, Нестор Бурдейний, Василь Бурянин, Т. Музиловський, Пані Анна Мануляк, В. Савчук, О. А. Тетеренко, Валдіа, Саск, збірка на похороні бл. п. О. Слободян.

По 15.00: Дженіс Кейтерінг, Пані Ніичук, Вінніпег, Ман., Н. Галас, Вінніпег, Ман. у пам'ять А. Бабинця.

По 10.00: І. Буранин, Айтуна, Саск., Пані Марія Березюк, Айтуна, Саск., Федір Николаєвич, Бокезкур, Ман., Українське Жіноче товариство Ім. Лесі Українки, Брендон, Ман., Іван Кацюран, Бремднн, Ман., С. Возняк, Брускбі, Саск., Пані Михайліна Котик, Давфин, Ман., О. Є. Стефанюк, Давфин, Ман., В. Дарковнч, Ельмер Ісл, Квебек., Л. Лученка, Ітонік, Саск., Едмонтон, Алта: А. Маяровський, Панна Марія Фінк, Пані П. Малішька, М. Серелк, Пані Галина Грекул, Пані С. Бойко, Іоля Воробець, Етелберт, Ман., Яків Масліз, Фоза Лнйк, Саск., С. Кіт. Форт Френсис, Онт., Юрій Бадюк, Форт Фрекенс, Онт., Петро Шепелюк, Форт Вілліям, Онт., М. В, Чипюк, Гашіргсай, Н. Б., Михайло Миколайов, Інсінгер,'Саск., Т. Мацький, Іслвітон, Онт., о, В. Бойчук, Канора, Саск., М. Прочук, Келгарі, Алта,., М. Коваль, Келгарі, Алта., Пані Т. Атаманчук, Кенора, Саск., О. Прот, Петро Стельмах, Кайфтон, Н. Б., Джерзі, США., Н. Максимчук, Лашін, Кве., Я. Белюк, Морінвіл, Алта, — у пам'ять Степана Мануляка, О. Т. Гаухаюк,

Нігтара Фалес, Онт., В. Петрашук, Нігтара Фалес, Онт., Пані Марія Москалюк, Норт Сурей, Б. К., В. Трощук, Оттава, Онт., Антон Білецький, Роркетон, Ман., Іван М. Співак, Сент Поя, Міни, США, Іван Мартин, Солбурі, Онт., И. Солончичий, Сенді Лейк, Ман., В. І. Грушка, Стирджис, Саск., Іван Білозід, Стовпавал, Ман., Петро Магайчук, Солбурі, Онт., Д. Кахн, Су-Лукаут, Онт., О. С. Семотюк, Шіго, Саск., Пані Марія Поліка, Торонто, Онт., Н. Чумяк, Торонто, Онт., Товариство Взаїмної Помочі, Вайта, Ман, — у пам'ять Адам Боднарчук, Юрій Білянк Вілінгтон, Алта, Віннінег, Ман.; Володимир Павлюк, О. Т. Яковлевич, М. Ревуцький, Пані Анна Гавірко, Пані Марія Бабій, А. Федорук, М, енд З Міт Маркет, Пані Анна Семочко, П. Пилипюк, Іван Якімів, Г. Брик, Василь Буряник, Централ Драгс Лтд, Виніпег, Саск., І. Шевчук, Вишарт, Саск., Гр. Федорук, Йорктон, Саск., А. Єремко, Йорктон, Саск.

По 5,00: Михайло Гарасимчук, Босекжур, Ман., Пані Павліна, Матвійчук, Брендон, Ман, Едмонтон, Алта.; Пані Анна Ревун, Василь Клапій, Микола Солован, Г. Яніщевський, Пані Парана Салмандик, А. Кос, Т. Лазарук, Іван і Розалія Гущуляк, Бінару, Алта., Дмитро Сабецький, Кенгусвіл, Ман., Д. Орелецький, Геврі Гілл, Алта., Павло Боднарчук, Гронліз, Саск., Іван Костів, Гримсбі, Онт., Юрій Павлишин, Гуэлв, Саск., Іван Михайлічненко, Гаелф, Онт., А. Ленько, Кенора, Саск., Пані О. Воїтовнай, Кенора, Онт., Пані Анна Файчук Медесин Гет, Алта., А. Шевчук, Монтреал, Квебек, І. Шевчук, Норт Стар, Алта., К. Мельничук, Ошава, Онт., о. Дикон Михаел Малюжинський, Тандер Бей, Онт., Пані В. Пінчук, Порт Кредит, Онт., Д. Казанський, Редвотер, Алта., Г. Варницн, Ріджайна, Саск., Петро Колодийський, Сенді Лейк, Ман., О. Е. Олендій, Сифтон, Ман., В. Гордей, Спедден, Алта., Михайло Винтонин, Сторновей, Саск., Пані І. Натарос, Сурей, Б. К., Т. Гуменюк, Торонто, Онт., Пані М. Самацук, Торонто, Онт., А. В. Гордий, Вегревіл, Алта., О. Міщенко, Венкувер, Б. К., Петро Лучак, Вернон, Б. К., Пані П. Пінцка, Вегревіл, Алта., Є. Данилко, Венкувер, Б. К., Павло Боднарчук, Віндзор, Онт, Віннінег, Ман.; Павстро Зелінський, Пані М. Ременда, О. П. Петрусь, Пані Марія Трач, Іван Шур, Стевал, Кушнір, А. І, Котовнч, Пані Марія Вовнівська, Ф. Стефанюк, П. Данилюк, — у пам'ять Івана Литвиненка, Пані І. Литвиненко М. Остряжинок, О. І. Р. Ковальчук, Пані Загорняк, Пані Марія Медведюк, Дмитро Бар , Йорктон, Саск., А. Касінчук, Трамскона, Алта.

По 2,50: Пані М. Гусар, Онт, Алта.

По 2,00: В. Сороκан, Ту Гілс, Алт. , Пані М. Буряник, Порт Кредіт, Онт., Пані Анна Гнатюк, Гилберт Плейнс, Ман., С. Столяр, Фенвуд, Саск., А Возчанський, Едмонтон, Алта., Н. Е. Горончівський, Йорктон, Саск., Н. Семотюк, Вегревіл, Алта., Федір Долинський, Венлов, Ман., Н. Н., Н. Н.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ — ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ БЛ. П. ЮЛІЯ БАЧИНСЬКОЇ

По 50,00: Н. Григорчук, Етелберт, Ман., М. Лесник, Віннінег, Ман.

По 25,00: Др. Павло Закус, Віннінег, Ман., В. Слонівський, Віннінег, Ман., І. Бачинський, Поплярфілд, Ман.

По 20,00: І. Нічук, Віннінег, Ман.

По 15,00: Панство І. С, Гилберт, Віннінег, Ман.

По 10,00: Віннінег, Ман.; П. Кіхан, І. Казанівський, І. Борза, Панна Є. Ласюк, Пані Марія Сничич, Н. Заволзенький, Панна Г. Лесвик, Д. Лесвик, І. Борза, Венкувер, Б. К., Пані О. Сютюк, Стайнбах, Ман., Пані Марія Рорс, Чікаго, Іл., США, Пані О. Пінсуський, Торонто, Онт., Панство М. Мандзюк, Торонто, Онт.

По 5,00: П. В. Арсенич, Лівнуд, США, Василь Буряник, Віннінег, Ман, Віннінег, Ман.; Др. В. І. Черевик, Панство Гиїс, Пані А. Семочко, В. Ковальський, Ю. Брий, Панна Л. Слоновський, І. Татарин, Торолд, Онт., В. Гербничук, Торолд, Онт.

По 2,00: Н. Н.

ЗБІРКА ПРОФ. П. КОНДРА В ОВКБОРН, МАН.

По 30,00: Український Народний Дім, Овкборн, Ман.

По 10,00: Овкборн, Ман.; Жіноче Товариство ім. Лесі Українки, Н. Зюбрак, Петро Матіешин, С. П. Гередж, М. Бородій, Василь Левицький, Шол Лейк. Ман., Михайло Манулян, Шол Лейк, Ман.

По 5,00: Овкборн, Ман., О Л Дячина, Степан Мельник, Антон Слон, Григорій Сторожук, Богдан Луговий, Пані Т. Шваюк, Мензі, Ман.

По 3,00: Йосип Зюбрак, Віста, Ман., Стенлей Трач, Овкборн, Ман.

По 1,00: Семен Слободецький Овкборн, Ман.

ВШАНУВАННЯ СВЯЩЕНИКА

У неділю 7-го червня ц./р. в церкві св. Покрови, в Монтреалі, після Св. Литургії, відбувся вдячний Молебінь для о. Олександра Костюка, з нагоди його 50-ти ліття з дня народження та 15-ти ліття служби Богові. У переведенні Молебня взяли участь: О протопр. Володимир Слозар, О. Олександер, О монтр. прот. Єлфаній Чижів, о. Сава Цитухин, О. Григорій Фіть, О. Ігор Куташ, О. Арсеній (сербський священик) О. диякон Захарій. Ревню з участю повного церковного хору під дир. І. Ковачка

Надзвичайне слово про ювілята виголосив у Церкві о. протопрес. Володимир Слозар — Голоса Місійної Округи. Опісля, в залі при церкві, відбулося багатолюдне прийняття в честь О. Олександра з родиною. Церемонію введення ювілята та зі всіма священиками до залі і почесного столу провели — Почесний Голова Громади М. Жовтонійка і заст. Голови Громади проф. А. Степовий. Привітання відкрив теплим, змістовним, і урочистим словом Голова громади інж. И. Кудін, а молитву перевів о. протопрес. Володимир. Перший тост був за Ювілята, добродійку і Родину зі словом Голова громади інж. И. на „Многія літа".

Від священників виголосив привітання о. митр. прот. Єлфаній Чижів, який у більшій своїй промові подав ширшу сильветку ювілята та взагалі про значення священика на етапі сьогоднішнього дня. Повторно, виступив із теплим і щирим словом о. Протопрес. Володимир, з гумором, підкреслюючи святковий настрій присутніх. У ході цього свята, І. Передерій, заст. голови Громади, відчитав із десяток привітань, починаючи від Бл. Митрополита Іларіона, в заступництві В. П. Арх. Михаїла, Консисторій У. П. Церкви, від родичів і знайомих і кінчаючи, як із Ванкувер. Гарні привітання склали: від Р. Школи і вчителів — учень Ігор Жовтонійко, від молоді — голова ОДУМ-у Віктор Цвіткоз, від Жіночого Товариства Таня Сойко — вручаючи китицю чудових рож, а також від приятелів із далекого Ванкувер Б. К. панюю Єлинік. Господар прийняття — Голова Громади інж. Р. Кудін вітав ще раз ювілята вручив грошовий дар (650 доп.) від Громади і присутніх, заключив своїх парафіян до більшої праці в громаді для добра церкви і народу.

З теплою подякою від себе і родини виступив ювілят — О. Олександер і молитвою і з добрим настроєм закінчено це величаве прийняття.

А. С.

ЗМІСТОВНА ДОПОВІДЬ О. ПРОТ. БОЙЧУКА НА МІСІЇ

Стінен, Саск.

В неділю 31-го травня ц. р. у церкві Св. Димитрія в Стінен, Саск. відбулася успішна Священна Місія, при заповнений вірними церкві. Були гості із дооколишніх громад, як: Канора, Гаес, Стирджис, Сван Плейнь Дензбурн, Кобзар і ін.

О годині 7-ій вечора почалася св. Вечірня яку відслужили Всеч. оо. Андрій Теренко з Вадими і Ярослав Пук з Кемсак. Підчас Вечірні гарно-мелодійно співав місцевий церковний хор, якому до помочи стали Всеч. оо. прот. Василь Бойчук з Канори, настоятель громади прот. А. Хрустанка, пані-добродійки Ольга Бойчук і Анна Пук та два дяки: п. Данило Кокура з Канори і Т. Холод з Сторджис.

Св. Євангелію відчитав Всеч. о. Теретенко, після чого сказав глибокого змісту релігійну проповідь.

По св. Вечірні всі перейшли до церковної залі, де відбулася святочна трапеза, яку приготовили членкині жіночого товариства при церкві, за що Місійна Округа складає їм щиро-сердечну подяку.

Після вечері програмою проводив голова Відділу Місійної Округи Всеч. о. А. Теретенко, який у виступом слові сказав про важливість таких місій та поклинав до тісної співпраці Всеч. о. прот. Бойчука.

Всеч. прот. Бойчук, як добрий проповедь, щирими словами виголосив змістовну і добре обдумаву доповідь на теми сучасного життя. Доповедь на признях зробила велике враження, за що вони нагородили пресвітера щирими оплесками. Таких доповідей треба якнайбільше!

Короткий промови виголосили: Всеч. о. Пук і парох Всеч. о. прот. Хрустанка. Потім були ще дискусії і питання на актуальні теми, на які відповіді давав о. Теретенко.

При кінці п. Т, Холод зробив заклик до приявних щоб зложили пожертви на молодечу організацію СУМК. Збірка принесла повазну суму.

Вечір закінчено спільним відспіванням „Христос Воскрес"

Хочу підкреслити, що такі св. Місії роблять добру роботу і їх треба якнайбільше.

Складаю щиру подяку священикам за їх резний труд і працю!

Й. Г. Лозинський.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ТЕТЯНА СОЛТИС
Мерідейл, Ман.

У середу 11-го березня, 1970-го року, перестало битися серце бл. п. Тетяни Солтис на 78-му році життя. Після тяжкої недуги, Господь покликав її в Оселю Свою.

Тетяна Солтис, з роду Міданяк народилася 1892-го р. на Україні. До Канади прибула з своїми родичами 1901-го. р. Оселилися в Поплар Парк, Ман.

1907-го р. молода Тетяна познайомилася з Павлом Солтисом. Після свого подружжя провживали далі в Поплар Парк, а рік пізніше переїхали до околиці Роблик, а саме в Мерідейл, де зайнялися фармерською. - Тут - разом з своєм мужем, виховували дітн та багато працювали. Господь виноградник їхне тодружжя 5-ма дітьми.

Працювала бл. п. Тетяна при своїй рідній Церкві дарчи приклад, своїм дітям та ближнім, яке й працю гідно оцінили. Частоділилася своїми думками і давала поради для розвитку своєї Громади. Тетяна із своїм мужем є основоположниками церкви Св. Петра й Павла в Мерідейл. Тетяна працювала надзвичайно багато в організації Церковного Сестриництва а дбала, щоб воно розвивалося. У всьому виявляла любов до Господа Бога та до свого рідного.

Року 1966-го переїхала з своїм мужем до Роблин де проживали у своєї доньки Катерини. Кілька років тому стала вона немічною і треба було її доглядати.

У п'ятницю 13-го березня, увечері, була відслужена Паннахида за спокій душі Покійної Тетяни, а 14-го березня — Св. Літургія та Похорон у церкві Свв. Петра й Павла в Мерідейл.

Під час останнього цілування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінець $54 00, з яких призначено $8.00 на Преосвяй Фонд „Вісника" й $6.00 на виробленим кліше, $15.00 на Колегію Св. Андрея і $25.00 на місцеву церкву.

Покійна Тетяна залишила в великому смутку мужа Павла, 4 доньки; Катерина Стиба з Роблин, Анни Стиба з Венкувер, Б. К., Марія Стиба з Роблин, Софія Гаймен з „Репид Сити", Манітоба, і сина Володимира Солтиса з Мерідейл. Також залишила Тетяна братів Івана й Танаса Мадзяна з Роблин, і сестру Марію Прони з Роблин. Покійна Бабуся залишила 14-ть онуків, 16-ть правнуків і 1-го пра-пра-внука

За нашими молитвами нехай Господь Бог приймє душу покійної Тетяни до Царства Небесного, на яке Покійна своїм скромним життям заслужила, а Канадська земля, на якій вона так довго трудилася, нехай буде їй легкою!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. МАРІЯ ПАШКО
Мірнам, Алберта

Дня 12-го травня 1970 р. о год. 5.30 ранку у своєму домі на фарні в околиці Буволон-Мірнам, Алта. несподівано відійшла до вічности бл. п. Марія Пашко прожившн 50 р.

Марія народилася 5-го травни 1920 р. в околиці Мірнам а родині Стефана і Текли Крив'яків. Виростала і ходила до школи при родичах, а відтак, пом'ягом родичам у господарні 12-го травня 1940 р. одружилася з Федьком Пашко, також з околиці Мірнам. Подружившись почали самостійно господарити на фарні в околиці Буволон-Мірнам, де Марія важко працювала до останнього дня свого трудолюбивого життя. Була веселої і лагідної вдачі, ніколи не слабувала. 10-го травня в неділю була з чоловіком в церкві, зустрічала з родинною на цвинтар, бо це був день Проводів, і не думала ані вона, ані ніхто з родини, що до тижня розпрощається з дочаним життям Але на все є воля Божа і так сталося і з небіжкою Марією. У вівторок 12-го. травня 1970 р. (якраз в 30-ті. роковини подружжя) в присутності любого мужа Федька, зааавши великого болю і жалю своїй родині відійшла у вічність.

Похоронна відправи відправила о. П. Зубрацький, паннахиду — у п'ятницю 15-го травня в Елк Гал у Мірнам, а Похорон — у суботу 16-го травня в УГП-церкві Пресвятої Трійці в Мірнам. Дякували п. П. Запарнюк. На обох відправах було багато молящих. У своїх промовах під час похоронних відправ о. Парох підкреслив, що небіжка Марія була доброю дружиною, матірю, та дочкою сумрони своїх родичів. Жила зо вона в мирі й злагоді. Була з своим чоловіком Мірнам. Дякували громади Мірнам. Була надзвичайно-свідомою, передплачувала журнал „Провінь", читала його та радувалася успіхами Українського жанотства.

Отець Парох у своїй промові висловив спинчуття засмучений з горем покійної родини, та просив щоб не лякались і не сумували за небіжкою, бо ми, як християни вірнимо, що людина не вмирає, а лише переходить від дочасного у вічне, загробне життя. Відходячи до вічности небіжка залишила у великому смутку: чоловіка Федька Пашко в Мірнам, доньку Адольку з чоловіком Стефаном Іванець в Мірнам. 3-е внучка, тата Стефані і маму Теклю Крив'яків у Мірнам. Залишила 4-ри брати та 4-ри сестри, дальшу родину, приятелів, друзів, та все земляцтво.

Тілині останки бл. п. Марії спочили на цвинтарі УГП Мірнам, де зайнялися фармерською. - Тут - разом з своєм мужем, виховували дітн та багато працювали. Господь виноградник їхне тодружжя 5-ма дітьми.

Працювала бл. п. Тетяна при своїй рідній Церкві дарчи приклад, своїм дітям та ближнім, яке й працю гідно оцінили. Часто ділилася своїми думками і давала поради для розвитку своєї Громади. Тетяна із своїм мужем є основоположниками церкви Св. Петра й Павла в Мерідейл. Тетяна працювала надзвичайно багато в організації Церковного Сестриництва а дбала, щоб воно розвивалося. У всьому виявляла любов до Господа Бога та до свого рідного.

Року 1966-го переїхала з своїм мужем до Роблин де проживали у своєї доньки Катерини. Кілька років тому стала вона немічною і треба було її доглядати.

У п'ятницю 13-го березня, увечері, була відслужена Паннахида за спокій душі Покійної Тетяни, а 14-го березня — Св. Літургія та Похорон у церкві Свв. Петра й Павла в Мерідейл.

Під час останнього цілування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінець $54 00, з яких призначено $8.00 на Преосвяй Фонд „Вісника" й $6.00 на виробленим кліше, $15.00 на Колегію Св. Андрея і $25.00 на місцеву церкву.

Покійна Тетяна залишила в великому смутку мужа Павла, 4 доньки; Катерина Стиба з Роблин, Анни Стиба з Венкувер, Б. К., Марія Стиба з Роблин, Софія Гаймен з „Репид Сити", Манітоба, і сина Володимира Солтиса з Мерідейл. Також залишила Тетяна братів Івана й Танаса Мадзяна з Роблин, і сестру Марію Прони з Роблин. Покійна Бабуся залишила 14-ть онуків, 16-ть правнуків і 1-го пра-пра-внука

За нашими молитвами нехай Господь Бог приймє душу покійної Тетяни до Царства Небесного, на яке Покійна своїм скромним життям заслужила, а Канадська земля, на якій вона так довго трудилася, нехай буде їй легкою!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. МАРІЯ ПАШКО
Мірнам, Алберта

Дня 12-го травня 1970 р. о год. 5.30 ранку у своєму домі на фарні в околиці Буволон-Мірнам, Алта. несподівано відійшла до вічности бл. п. Марія Пашко прожившн 50 р.

Марія народилася 5-го травни 1920 р. в околиці Мірнам а родині Стефана і Текли Крив'яків. Виростала і ходила до школи при родичах, а відтак, пом'ягом родичам у господарні 12-го травня 1940 р. одружилася з Федьком Пашко, також з околиці Мірнам. Подружившись почали самостійно господарити на фарні в околиці Буволон-Мірнам, де Марія важко працювала до останнього дня свого трудолюбивого життя. Була веселої і лагідної вдачі, ніколи не слабувала. 10-го травня в неділю була з чоловіком в церкві, зустрічала з родинною на цвинтар, бо це був день Проводів, і не думала ані вона, ані ніхто з родини, що до тижня розпрощається з дочаним життям Але на все є воля Божа і так сталося і з небіжкою Марією. У вівторок 12-го. травня 1970 р. (якраз в 30-ті. роковини подружжя) в присутності любого мужа Федька, зааавши великого болю і жалю своїй родині відійшла у вічність.

Похоронна відправи відправила о. П. Зубрацький, паннахиду — у п'ятницю 15-го травня в Елк Гал у Мірнам, а Похорон — у суботу 16-го травня в УГП-церкві Пресвятої Трійці в Мірнам. Дякували п. П. Запарнюк. На обох відправах було багато молящих. У своїх промовах під час похоронних відправ о. Парох підкреслив, що небіжка Марія була доброю дружиною, матірю, та дочкою сумрони своїх родичів. Жила зо вона в мирі й злагоді. Була з своим чоловіком Мірнам. Дякували громади Мірнам. Була надзвичайно-свідомою, передплачувала журнал „Провінь", читала його та радувалася успіхами Українського жанотства.

Отець Парох у своїй промові висловив спинчуття засмучений з горем покійної родини, та просив щоб не лякались і не сумували за небіжкою, бо ми, як християни вірнимо, що людина не вмирає, а лише переходить від дочасного у вічне, загробне життя. Відходячи до вічности небіжка залишила у великому смутку: чоловіка Федька Пашко в Мірнам, доньку Адольку з чоловіком Стефаном Іванець в Мірнам. 3-е внучка, тата Стефані і маму Теклю Крив'яків у Мірнам. Залишила 4-ри брати та 4-ри сестри, дальшу родину, приятелів, друзів, та все земляцтво.

Тілині останки бл. п. Марії спочили на цвинтарі УГП Мірнам, де зайнялися фармерською. - Тут - разом з своєм мужем, виховували дітн та багато працювали. Господь виноградник їхне тодружжя 5-ма дітьми.

Працювала бл. п. Тетяна при своїй рідній Церкві дарчи приклад, своїм дітям та ближнім, яке й працю гідно оцінили. Часто ділилася своїми думками і давала поради для розвитку своєї Громади. Тетяна із своїм мужем є основоположниками церкви Св. Петра й Павла в Мерідейл. Тетяна працювала надзвичайно багато в організації Церковного Сестриництва а дбала, щоб воно розвивалося. У всьому виявляла любов до Господа Бога та до свого рідного.

Року 1966-го переїхала з своїм мужем до Роблин де проживали у своєї доньки Катерини. Кілька років тому стала вона немічною і треба було її доглядати.

У п'ятницю 13-го березня, увечері, була відслужена Паннахида за спокій душі Покійної Тетяни, а 14-го березня — Св. Літургія та Похорон у церкві Свв. Петра й Павла в Мерідейл.

Під час останнього цілування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінець $54 00, з яких призначено $8.00 на Преосвяй Фонд „Вісника" й $6.00 на виробленим кліше, $15.00 на Колегію Св. Андрея і $25.00 на місцеву церкву.

Покійна Тетяна залишила в великому смутку мужа Павла, 4 доньки; Катерина Стиба з Роблин, Анни Стиба з Венкувер, Б. К., Марія Стиба з Роблин, Софія Гаймен з „Репид Сити", Манітоба, і сина Володимира Солтиса з Мерідейл. Також залишила Тетяна братів Івана й Танаса Мадзяна з Роблин, і сестру Марію Прони з Роблин. Покійна Бабуся залишила 14-ть онуків, 16-ть правнуків і 1-го пра-пра-внука

За нашими молитвами нехай Господь Бог приймє душу покійної Тетяни до Царства Небесного, на яке Покійна своїм скромним життям заслужила, а Канадська земля, на якій вона так довго трудилася, нехай буде їй легкою!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

Промади в Мірнам, Алта. Після Похорону родина небіжки запросила всіх на повнодільний обід до Елк Гал в Мірнам, який приготовили членкині вадділу СУК.

Пдчас Панахиди, на виклик о. П. Зубрацького, присутні склали на Нев'янучий Вінок $73.40, які розподілено за згодою родини, як слідує: — $35.00. на місцеву церкву, $14.00. на Прес. Фонд „Провінь", $14.00 на Прес Фонд „Вістника", $6.00. на виробленим кліше, а $4.40 на друк та пересилку. Всім жертводавцям щире спасибі!

Нехай Милосердний Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Марію приймє в свої Небесні Оселі.

Вічна їй Пам'ять.

Присутній.

БЛ. П. МИХАЙЛО КОМАРАНСЬКИЙ
Петлюра, Ман.

У суботу 6-го грудня, 1969-го року на 58-му році життя, перестало нагло битися серце бл. п. Михайлові Комаранському

Михайло Комаранський народився 1911-го р. в Ользі, Манітоба в околиці Онвбурн. Прожинав тут з своїми батьками та ходив до школи.

Року 1937-го познайомився з молодою панною Анастазією з роду Іщуків. Молоде подружжя оселилося в околиці Петлюра, де зайнялися фармерською. Господь поблагословив їхнє подружжя двома синами. Бл. п. Михайло був добрим мужем та батьком, а чесним членом Української Православної Церкви в Канаді, в Громаді Петлюра. Був він одним з основоположників Петлюрі. Працював він надзвичайно багато, займав позиції в заряді, як секретар і інші.

Року 1966-го переїхав з своєю родиною до Мекедоси, Ман. де працював у фірмі де виробляли цвинтарі. 1968-го р переїхали до Роблин, де працював він у фірмі „Гейбер енд Сонс" де продавали машини.

У неділю 7-го грудня, увечорі, відслужено Панахиду за спокій душі Покійного Михайла, а 8-го грудня — Св. Літургію та Похорон у церкві Зславіння Св. Духа в Петлюрі.

Під час останнього цілування, родина Покійного та приятелі зложили на Нев'янучий Вінець $91.00, з яких призначено $50.00 на місцеву Церкву, $20.00 на Колегію Св. Андрея, $15.00 на пресовий фонд „Вісника", і $6.00 на виробленим кліше.

Залишив Покійний Михайло в великому смутку свою дружину Анастазію, сина: Стефана в Бірнабі, Б. К., і Дазида вдовиц, з мамою. Залишив братів Гриця з Петлюрі й Данила з Форт Вілліям, Онт., і сестри: Теклю Кузик з Гренфелю, Ман., і Костину Мазурську з Давфин, Ман.

Тілині останки Покійного спочивають на цвинтарі біля місцевої церкви. Після похорону відбулася поминальна трапеза в залі коло церкви.

За нашими молитвами нехай Господь Бог приймє душу Покійного Михайла до Царства Небесного, на яке він своїм скромним і богоугодним життям заслужив, а Канадська земля, нехай буде йому легкою!

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

О. М. О. Р.

БЛ. П. ВАСИЛЬ КОСТИШИН
Ешвил, Ман.

У середу рано 25 березня ц. р. сумна вістка з лікарні в Давфин, Манітоба, швидко рознеслася по місті і околиці — має живими не стало знаного всім бл. п. Василя Костишина.

День перед смертю бл. п. Василь відвідав лікаря, який сказав йому, що він при досить доброму здоров'ю, але Господь Бог покликав його другого дня, при сході сонця, в Оселі Свої.

Василь Костишин народився 30 березня 1899 року в селі Постолівка, Гусятинського повіту в Західній Україні. До Канади приїхав з своїми батьками коли йому лише сім тижнів. Як багато інших наших піонерів, так і батьки покійного Василя оселилися на фармі в околиці Сифтон, Манітоба.

24-го травня 1931 року Василь одружився з Юлією Мізнброцькою з Велі Ривер, Ман. Молоде подружжя почало фармерське життя в околиці Ешвил, де покійний Василь прожив до кінця свого земного життя. Василь, в своєю дружиною вже не фар-

мерували, а були на відпочинку, бо тяжу років перед смертю бл. п. Вастиль захворювали на серцевую недугу.

Коли в Канаді почала розбудовуватися Українська Греко-Православна Церква, В. Костишин також став у ряди працівників щоб допомогти своїй рідній Церкві, яку він любив. У православній Громаді в Ешвил був у заряді, рівно ж, довший час, дякував у тій Громаді. При потребі дякував і допомагав іншим дяком у співах і в інших наших громадах. Коли в Давфині почали будувати нову церкву, він тоді взяв-ся в членство громади Давфин, щоб допомогти збудувати церкву. У Давфині завжди брав участь з церковним хорі, та навіть зимою, коли були сильні морози і вітри, в фарми, 12 м від Давфин, приїздив на пробу хору. Він знав свої обов'язки відносно Церкви і Бога і їх сповідно виконував. Коли б таких людей було більше, ми б сьогодні в Канаді стояли далеко краще. Не можна нікому говорити: „без мене обійдеться". Покійний з своєю дружиною купили до церкви багато речей, і сьогодні, по його смерті, ці речі залишаються для нас, як пам'ятка про нього. Був він доброї, тихої і лагідної вдачі.

У його хаті були українські книжки, часописи і журнали. Здобував він знання з українських книжок та з часописів „ВІСНИК" та „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС", які він передплачував довгий час.

Покійний залишив горем прибиту дружину Юлію в Ешвил, та сестру Каролину Бейко в Давфин. Раніше упокоїлося два брати й сестра. Одинока донечка, якою їх Господь поблагословив, упокоїлася маючи тільки 25 днів життя.

Похоронні відправи відбулися 29 березня — Панахида в похоронним заведенню Сент-Стрільчук, а 30 березня (день його народження) в Українській Греко - Православній церкви Св. Юрія в Давфин — похорон. Церква була переповнена вірними, які прийшли щоб в останній раз віддати покійному пошану. Похоронні відправи відслужили всі-ро. т. Савченко з Саскатуну та Є. Стефанюк, парох Громади в Давфин.

Під час останнього цілування вірні зложили понад $150.00 на нев'янучий вінок. Гроші були призначені на фонд будови Іконостасу при церкви в Давфин. По похоронних відправах відбувся обід в Українському Народньому Домі. Тіло покійного Василя спочиває на міським цвинтарі в Давфин.

У сороковий день по упокоєнню відбулася поминальна Літургія за душу покійного та обід. Дружина в його пам'ять зложила поверту: $25.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі; $15.00 на „Український Голос", $15.00 на „Вісник".

Нехай Милосердний Господь приймає душу покійного Василя, а засмучену родину нехай потішить та подасть їй сили перенести ці тяжкі хвилини. Вічна Йому Пам'ять!

ОЄС

БЛ. П. МИХАЙЛИНА БУГУДСЬКА
Мерідейл, Ман.

У понеділок 26-го січня, 1970-го року, в Вінніпег Дженерал Госпітал" після довгої тяжкої недуги, упокоїлася в Бозі бл. п. Михайлина Бугудська.

Михайлина Бугудська, з роду Ясінських, народилася 1912-го року в Тимбер, Манітоба. Проживаючи тут з своїми родичами та ходила до школи.

Року 1933-го вийшла заміж за Григорія Бугудського. Замешкали в околиці Мерідейл, Ман., де і Покійна дожила до 58-го року життя.

Була дуже активною членкинею Громади Св. Петра й Павла в Мерідейл. Була довгими роками Сестрицею вже поки-й на це здоров'я дозволяло. Дбала, щоб був порядок і лад у церкві і в громадському житті. Була в заряді головою і секретарською протягом довгих років. Була релігійною особою і так, разом з своїм мужем Григорієм, виховали 7-ро дітей. Рік тому почала підупадати на силах, але і дала ревно працювала при своїй рідній Церкві.

У четвер, 20-го січня, увечорі, була відслужена панахида, а у п'ятницю 30-го січня Св. Літургія та Похорок у церкві Св. Ап. Петра й Павла в Мерідейл.

Під час останнього цілування, родина Покійної та приятелі зложили на Нев'янучий Вінець $82.00, а яких призначено $50.00 на місцеву церкву, $15.00 на Колегію Св. Андрея, $11.00 на пресовий фонд „Вісника", $6.00 на кліше.

Покійна Михайлина заанжила у великому смутку та горю свого мужа Григорія та 7-ро дітей: Мирослава і Михаіла у Вінніпезі, Славка Сендвик у Венкувер, Б. К., Юзефка Белечейко-у Зелений, Ман., Савета Гінюк у Дроп Мор, Манітоба, Орися Мусей у Венда, Ман., а найменша Анна Бугудська з Вінніпегу. Залишила Покійна Михайлина маму у зеленому смутку, яка живе у Венкувер, Б. К., трьох братів: Мілька, Петра й Августа Ясінських, також сім сестер: Антоніну, Марію, Адолю, Катерину, Анастасію, Анну, й Вікторію. Залишила Покійна бабуся 12 внуків.

За наших молитвами нехай Господь Бог приймає душу покійної Михайлини до Царства Небесного, а Канадська земля нехай буде їй легкою!

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!
О. М. О. Р.

БЛ. П. ГРИГОРІЯ КЛИМЕНТ ШЕВЧУК
Вишарт, Саск.

Ділимося сумною вісткою, що з вічнорох вранці 19-го травня 1970 р. Б. відійшов на вічний спочинок у лікарні в Вин'ярд, Саск. бл. п. Григорій Климент Шевчук.

Народився 7-го лютого 1895 р. в селі Сушно, повіт Радивів у Галичині. Коли мав 17 років, виїхав сам до Канади. Приїхав 16-го листопада 1911 року й замешкав в Кенорі, Саск.

Одружився з Олесею Габорою 27-го листопада 1921 р. До 1924 р. вбили жили в Мічачам, Саск., тоді 3 роки мешкали в Ріджайні, а потім знов вернулись на 4 роки до Мічам. Останніх 39 років прожили у Вишарт, Саск.

У Вишарт бл. п. Григорій провадив торгівлю аж до 1960 літ і рільничого заняття. Майже самотужки тут він зорганізував кредитову спілку і керував нею як до своєї смерти. Минулого року відзначено його працю впротязі 25-ти років для цієї кредитівки.

Взагалі він був великої займистої народньою працею.

Як глибоко віруючий людина він був членом Української Православної Громади в Вишарт, а пізніше в Вин'ярд, Саск. Завжди був присутнім на Богослуженнях і постійно дякував на них. Здається, що він був присутнім на останньому Соборі нашої Церкви.

Бл. п. Григорій К. Шевчук був фундатором Колегії св. Андрея.

Дуже близьким до його серця був інститут ім. П. Могили в Саскатун. Він ним журився і клопотався. На цей інститут він складає поважні датки та заохочував інших складати пожертви і він вивсь час був головою нашого дисприкту.

Був широко начитаним чоловіком і підтримував свою пресу „Вісник" і „Український Голос" і багато приєднував для них передплатників.

В четвер 21-го травня ц. р. в похоронному заведенні в Вин'ярд Настоятель місцевої Парафії о. Андрей Тетеренко відслужив Панахиду і сказав проповідь. У п'ятницю 22-го травня о годині 9.30 вранці Заупокійну Літургію й Чин Похорону відслужили о. Миронів і отець Пирох, а дякували М. Бабей з Вин'ярд і В. Коропатницький з Шиго, Саск. На Панахиду і на Похорон з'їхалось велике число людей, щоб віддати останню пошану покійному. На заклик о. Пароха присутні зложили на Нев'янучий Вінець 125 дол., ці гроші призначено на Інститут П. Могили. Родина покійного від себе склала по 25 дол. на „Вісник" і „Український Голос".

Після похорону був обід для всіх учасників в залі ветеранів, цей обід приготовили членкині місцевого відділу Союзу Українок Канади.

У глибокому смутку покійний залишив свою вірну дружину Олесю, доньку Надію Стрільчук в Ешдавн, Саск. і сина Нестора, що тепер є аптекарем у Вин'ярд, Саск. (Друга донька Юлія упокоїлась в 1941 р.) Залишив четверо внуків: Мирона й Давида Стрільчуків і Івана й Михаєла Шевчуків, і сестру Анну Рурик в Торонті, Онт.

Нехай Милосердний Господь оселить душу покійного Григорія у Царстві Небесним за його щиру любов, посвячену працю і велику жертвенність.

Вічна Йому пам'ять!

-М.

БЛ. П. МИХАЙЛО ОХРІЙ
Кіндерслей, Саск.

Громада Св. Духа в Кіндерслей дізнала велику і невідшкодовану втрату, бо відійшов на вічний спочинок її видатний і заслужений довголітній член — Михайло Охрій.

В ночі, 30-го грудня 1969 р., несподівано по короткому перебуванню в місцевій лікарні, помер він на серце.

Народився в селі Терешівці, Подільської області (губернії) 21-го листопада 1894 р. До Канади приїхав в 1913 р. Працював по роботах, а зчасом, набув собі фарму недалеко Кіндерслей і займався рільничо-господарською. В році 1923 одружився з Анною Боячук. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, двох синів — Василя і Ореста та дочку Олену заамужем за Орестом Гуменним, 8 внуків, а в Україні брата і три сестри.

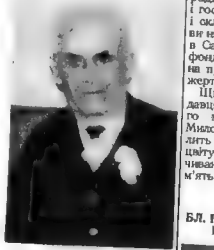

Бл. пам'яті Михайло Охрій був щиро сердечного людиною, вірним і заїдливим християнином. Не жалував ані гроша, ані праці на церковні видатки і був одним з основоположників побудови храму Божого на Кіндерслей. Покійний дуже любив свою рідну Церкву і за весь час свойого трудомолбивого життя пільсувався нею, дбаючи про порядок коло церкви, як на зовні так і в нутрі. Завжди бував на Богослуженнях і, як от. Кравченко зазначив в своїй промові, коли не було відправи в місцевій церкві то бл. п. Михайло з дружиною приїздили до інших громад, щоб бути у церкві. За те якбуд собі в усіх, що його знали, прихильність і признання та пошану. Від самих початків передплачував „Укр. Голос" і „Вісник", та щиро жертвував як всякі добродійні цілі.

Панахиду, в похоронним заведені, заупокійну Службу Божу і Похорон відслужив о. Кравченко.

На похорон, що відбувся 3-го січня 1970 р. зійшло неприятільські потоки, прибуло позаване число людей і майже всі кольонії члени нашої громади, що перебралися до інших місцевостей, а головно до міста Саскатуну. Навіть далекого міста Летгбрідж Альберта, прибули п-во Мисики.

Перед останнім цілуванням от. Кравченко виголосив гарну бобу змістом науку-проповідь про суть смерти людини. Також підчас похоронної трапези от. настоятель вив слово, та тропрось від родини покійного, про збірку на фонд серденних недуг.

До кінцевого слова попрощено пана Мисика, як довголітнього приятеля покійного.

Пан Мисик, теперішний голова церковної громади в Летгбридж, передав співчуття і привіт від їхньої громади, висловлюючи глибокий жаль з приводу втрати дорогого друга і співпрацівника і вручив.

Жертвували і тим, що збирали гроші та Нев'янучий Вінок щира подяка!

Тужать за покійним Теодором Олексієком: дружина Анна, пасербиця Єлисавета, дочка Марія, син Євфимій і п'ять онуків в Україні; брат Іван з родиною в Гемілтон; сестри: Домка Андрейчук з родиною в Фрутленд Онт., Маранда Мироненок з родиною в Гримсбі, Онт., Саніяра Балакун і Марія Гаврилюк з родинами в Україні.

Сумує також ціла Свято-Володимирська Соборна Громада.

Спи, Теодоре, тихим вічним сном! Хай буде Тобі легкою земля вільної Канади! Вічна Тобі Пам'ять!

ПОДЯКА

По втраті дорогого мужа, складаю щиру подяку Впрел. о. прот. В. Федакові за відвідування покійного в шпиталі та за всю обслугу. Всеч. о. Ф. Легенькові і протодияконові М. Кривизові за участь в Св. Літургії та Похоронних Відправах. Хористам і дир. М. Сушкові за хоровий спів та за співчуття. Дякую усім, що відвідували мого мужа в шпиталі та потішували його. Тим, що несли труну, усій родині, жінкам, що готовили поминальний обід та друзеві і знайомим, які востаннє випанували його: квітами, своєю присутністю на похороні та тим, що підтримували мене духово - складаю всім найсердечнішу подяку.

Нехай Господь Бог у Своїй Милості винагородить усіх Вас за Ваше співчуття в нашому горю.

Анна Олексіюк, дружина
Єлисавета Савчук,
пасербиця.

БЛ. П. ТЕОДОР ОЛЕКСІЮК
Гемілтон, Онтаріо

— У четвер, 16 квітня 1970 року, в місцевім шпиталі „Нора Гендерсон Дженерал", упокоївся в Бозі Теодор Олексієк на 72-му році життя, залишивши у глибокому смутку вірну подругу-дружину Анну (Савчук), пасербицю Єлисавету Савчук в м. Гемілтон та дочку Марію і сина Євфимія (зйд першого дружею) з Україні.

Народився 5 грудня 1898 року в родині Євфимія і Анни Олексіок в селі Васловці, в Заставнівському позіті в Буковині (Зах. Україна). У цьому селі Теодор виростав та учащав до народної школи з своїм другом, св. п. о. прот. Григорієм Кришталевичем. У своїх юних роках допомагав своїм батькам при господарстві. Відбув військову службу — півтора року в австрійському війську і півтроя року в румунському війську. У рідному селі одружився, але кілька років пізніше був замушений покинути дружину і рідний край і шукати кращих умовин до життя.

Прибув до Канади 1923 року, і оселився з м. Гемілтоні. Працював в компанії „Нешонал Стіл Кар", — це завод в якому виробляють вагони. У 1966 році Теодор Олексіок звільняється від довголітньої праці і відходить на заслужений відпочинок. Уже будучи на відпочинку підготовлявся зреалізувати свою любиму мрію — це полетіти на Україну та побачити своїх дітей на церковній ниві з якими він не бачився вже 30 літ. Довголітній приятель Савчук з якою провів вірне та щасливе подружне життя. Коли одружувався то прийняв парафіянство Єлисавету Савчук (тепер професійна співачка) за свою і любив її як свою рідну дитину. Був свідомим українцем та палким вірним (членом) історичної Церкви українського народу — Церкви Української Православ на о ї. Був відданим парафіянином Свято - Володимирської Соборної Громади в Гемілтоні. У часі будови Соборного Храму, Теодор був членом Управи Громади і чесно виконував функцію касира через п'ять років. Своєю працею і жертвенністю не відставав від інших свідомих українців на терені Гемілтону і околиці.

У вівторок, 14 квітня, при повній свідомості прийняв Таїнство Св. Причастя, а в четвер 16 квітня навіки закрив свої очі.

У суботу і неділю в похоронному заведенні „Троскат Бродерс" були відправлені Панахиди Впрел. о. прот. Федакок. Співав хор Собору під дир. М. Сушка. У понеділок о годині 10 вранці, тілині останки покійного перевезено до Свято - Володимирського Собору. У Святій Літургії взяли участь: о. Федір Легенюк з Ст. Кетеринс та протодияконом Микола Кривих. Службу Божу співав хор Собору під кер. М. Сушка. Після Св. Літургії і Похоронної Відправи настоятель Собору Впрел. о. прот. В. Федак у прощальному слові високо оцінив заслуги покійного Теодора Олексіока.

Після Похоронних Відправ Покійника відвезено і похоронено на цвинтарі „Вікторія" в м. Ст. Кетеринс, там де спочивають батьки та брат дружини покійного.

Поминальний обід відбувся в залі при церкві св. Юрія в Ст. Кетеринс, Онт.; господарем був Дмитро Садовий. Під час обіду виступали з словом: Всеч. о. Ф. Легенюк, настоятель церкви св. Юрія в Ст. Кетеринс, п-ні Юлія Новак, Іван Олексіок (брат), С. Андрейчук (швагер), пасербиця Єлисавета Савчук. Подяку усім склала п-ні Анна Олексіок, дружина покійного.

Господар обіду, Дмитро Садовий зробив заклик до присутніх, щоб сказали лепту на нев'янучий вінок на вічну пам'ять Теодора Олексіока. Присутні відгукнулися і зібрана принесла $73.25. До цієї суми Анна Олексіок (дружина покійного) додала $20 на Колегію Св. Андрея.

Призначено так: На Колегію Св. Андрея — $30.00, на „Вісник" — 26.00, на Український Голос — 26.00, на кліше — 10.00.

Збіркою займалися Іван Завгородній і Галина Кришталевич.

Порядок Богослужень
ВІДМІНЮВАЛЬНА СКРИЖА

ЛИПЕНЬ

10. Неділя — Транєкопа, Брендон, Дуфрост, Леджин, Селкирк
26. Неділя — Транєкопа, Гонор, Поплярфілд, Бозежур (Храм)
На Храмові Свята щиро запрошуємо всіх парафіян і людей доброї волі. Парафіяльні Заради і Священики Під-Вінніпезі, ого Округа.

СІЧЕНЬ

2. Неділя — СОБОР УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО - ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ. Всі Священики і делегати Громад беруть участь в Богослуженні, що відбудеться в Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпезі
9. Неділя — Транєкопа, Портедж ля Прері, Поплярварк, Бозежур
16. Неділя — Транєкопа, Брендон, Тундра, Дуфрост, (Храм)
23. Неділя — Транєкопа, Селкирк
30. Неділя — Транєкопа, Гонор, Поплярфілд, Леджин (Храм)

Всіх парафіян і людей доброї волі щиро запрошуємо взяти участь в Храмових Празниках в днях Грудках. Парафіяльні Заради і Священики Під-Вінніпезької Округи.

Настоятель Під-Вінніпезького Округу: о. Ф. Легенюк —
тел. 586-2690 або 582-6834

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. Войчук
ЛИПЕНЬ

19. Неділя — Канора
26. Неділя — Успенська

Address: Box 486, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛІВА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Вайта
26. Неділя — Арбакіса, св. Петра і Павла
СЕРПЕНЬ
8. Субота — Сірко — храм
9. Неділя — Вайта
16. Неділя — Арбакіса — св. Миколая
23. Неділя — Роза
30. Неділя — Гарденток — храм
Box 161 — VPA, Man.
Tel. 5-5045.

о. Л. ЯЧМЕНЯ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Ангусвіл
26. Неділя — Празник Онкбурн
СЕРПЕНЬ
2. Неділя св. Пророка Іллі — Сенди Лейк
9. Неділя Празник — Росбурн
16. Неділя Празник — Мекнів
19. Середа Преобр. Г. — Січ
23. Неділя — Вінета
28. Пятниця Усп. Пр. Б. Храм — Глен Елмо
30. Неділя — Онкбурн

Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12. Oakburn, Man.
Tel. 224-5356

о. І. Г. ГИКАВОГО
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Порт Аквері
26. Неділя — Борнабі
26. Неділя — Чіліван, 3 П.О. Обіднця
30 & 31 Четвер - П'ятниця — Вінніпег, Собор
СЕРПЕНЬ
9. Неділя — Барнабі
16. Неділя — Покел Ривер
23. Неділя — Агасіс
30. Неділя — - Барнабі
30. Неділя — о годині 3-ій Обіднця в Мишон
7966 — 119th Ave. Tel.: 521-6889
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДИЛЯ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Атабаска, храм
26. Неділя — Лакалібіш
СЕРПЕНЬ
2. Нед. св. Іллі — Вондерінг Ривер, храм
9. Неділя — Крейгенд
16. Неділя — Сарепа
19. Сер. Преоб. Госп. — Гресленд, храм
23. Неділя — Боіз
28. Пят. Усп. Пр. Б. — Лакалібіш
30. Неділя — Норад
Address: Box 617 Lac La Biche
Telephone 623-4823

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя 5-та — Кендік 10:00 год.
26. Неділя (храм) — Мус Джо 10:00 год.
28. Св. Волод. — Габбарх 10:00 год.
СЕРПЕНЬ
2. Неділя 7-ма — Айтуна 10:00
9. Неділя 8-ма — Гудіз 10.00
14. Початок Спасіяни
16. Неділя 9-та — Мус Джо 10:00
19. Преобр. — Айтуна 10:00
23. Неділя 10-та — Мелвил 10:00
28. Успіння Пр. Богор. — Гудіз 10.00
30. Неділя 11-та — Кендік 10:00
Address: Box 148 Hanna, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — ХРАМ — КРИДОР
19. Нед — год. 8:00 — ВЕЧІРНЯ — Геффорд
26. Неділя — ХРАМ — Редфіл
26. Нед. — год. 7:00 — ВЕЧІРНЯ — Медов Лейк
СЕРПЕНЬ
2. Неділя і св. прор. Ілії — Давнінг, храм
9. Неділя — Смоки Лейк
16. Неділя — Стрий
19. Преображення Господне — Сведен
23. Неділя — Смоки Лейк
28. Успіння Пресв. Богородиці — Едвард
30. Неділя — Вільна
Address: 573-105 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2826.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЛИПЕНЬ
19. Неділя 10 ранку Св. Божа — Ту Гідс
Address: Box 806, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Мікам
9. Неділя — Сметс
16. Неділя — Бігар
23. Неділя — Кіндерслей
30. Неділя — Мікам (Храм)
Address: 59 Lesley Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6492.

о. ІВАНА КУЛИША
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Редвотер
26. Неділя — Восетна. Храм.
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Tel. 798-5262.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Брюссіл (ХРАМ)
26. Неділя — Нипавін
Box 448
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4907

о. В. ЛАКУСТИ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — відпустна священика
26. Неділя — відпустна священика
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — 14-ий Собор у Вінніпезі
9. Неділя — Фланн Флоп
16. Неділя — Фланн Флоп
19. Середа, Преображення Господне — Фланн Флоп
(освячення овочів)
23. Неділя — Томсон
28. П'ятниця — Успіння Пресвятої Богородиці — Фланн Флоп
30. Неділя Де Па
(храм — Успіння Пресвятої Богородиці)
Rt Hon Box
Rt Hon Plce, Man.
Ph. 967-4488

о. І. МЕЛЬНИЧКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Лепін
26. Неділя — Вакав
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Ст. Джулієн
9. Неділя — Вакав
16. Неділя — Тарноволь
19. Середа, Преображення Господне — Кадвор
23. Неділя — Еллоп Крік
28. Пятниця, Успіння Пресв. Богородиці, ХРАМ — Вакав
30. Неділя - Лепін
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4331.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Сноун Лейк
26. Неділя — Вільна
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Порт Бетелфорд
9. Неділя — відпустна н. парока
16. Неділя — Геффорд
16. Неділя — год. 3:00 — Обіднця — Кридор
19. Сер. — Преображення — Гаеслин
23. Неділя —. Витков
23. Нед. — год. 3:00 — Обіднця — Редфіл
28. Патн. Успіння — Н. Бетелфорд
30. Неділя — ХРАМ — Вінкл
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Принц Альберт
19. Неділя. Обіднця о год. 1.30 по полудні — Самбург
26. Неділя — відпустна священика

REV. M. S. OLESIUK
506 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2266

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя (Петя і Павла Храм) — Сторожний
26. Неділя — Вроктон
26. Неділя Обід. Служба 2.30 п. п. — Довлея
СЕРПЕНЬ
2. Неділя Св. Ілії Храм — Топорівці
9. Неділя (Св. Ілії Храм) — Вроктон
16. Неділя Польова Служба Божа на осені Трихуб коло озера Крістал Лейк, котру очолять Голова Президії Консисторії, Після обіду концертова програма і коронація Королеви
19. Середа Преобр. Господне Храм — Донвея
23. Неділя — Мазепа
26. П'ятниця Усп. Пр. Богородиці — Калдер
30. Неділя — Кемсак
P. O. Box 692
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя 5-та по Св. Трійці — Родиля
19. Неділя — Петлюра — Обіднця о годині 3:00 по полудні
26. Неділя 6-та по Св. Трійці — Росна. Храм.
СЕРПЕНЬ
У В А Г А! Від 30-го липня до 2-го серпня відбудеться 14-ий СОБОР Української Православної Церкви в Канаді.
З до 18-го серпня:
Прошу здатися до голови громади Ярослава Горбая, телефон: 937-2373, або до голови Нарофії. Дмитра Козменюка, телефон: 937-4320.
19. Середа — Преображення Господне — Петлюра
23. Неділя 10. по Св. Трійці — Леварт
23. Неділя — Роблин — Обіднця о годині 3:00 по полудні
28. П'ятниця — Успіння Пресвятої Богородиці — Мелвіл
30. Неділя 11-та по Св. Трійці — Грендзо

Address: Rev. Nicholas Kmilnik
Box 186,
Robin, Manitoba.
Tel. 827-4365.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Box 745,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-3236

о. ІВАНА СТУСА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя 5-го по Святій Трійці — Хрещое Свято — Вестлок
26. Неділя 6-та по Святій Трійці — Закінчення Літньої Оселі „Київський Гай" біля „Мус Лейк" Боневіл, Алта. — Соборна Служба Божа на згадній Оселі за участю усього Духовенства місцевої Єпархії Округи.
СЕРПЕНЬ
2. Неділя 7-ма по Св. Трійці — XIV Собор УГПЦК у Вінніпезі
9. Неділя 8-ма по Св. Трійці — Священик на відпусті
16. Неділя 9-та по Св. Трійці — Річмонд Парк
23. Неділя 10-та по Св. Трійці — Свято Української Православної Молоді, Храмове Свято та посвячення Іконостасу — Архиерейська Служба Божа — Вестлок
30. Неділя 11-та по Св. Трійці — Храмове Свято — Сангудо
Адреса: о. Іван СТУС
11982 — 104 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6760

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІВКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — ХРАМ — Косів
26. Неділя — Ст. Мартин
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Давфин
9. Неділя — Давфин
16. Неділя — Вегі Ривер
16. Неділя, Обіднця в 3:30 по полудні — Ст. Мартин
19. Середа, Преображенги Господне — Давфин
23. Неділя — Ешвил
23. Неділя, Обіднця в 2:30 по полудні — Давфин
28. П'ятниця — Успіння Прес, Богородиці — Косів
30. Неділя — Давфин
510 Main St. Scotia
Dauphin, Man. Tel. 638-3704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Вайтбіч
26. Неділя — Годсон Бей
СЕРПЕНЬ
2. Неділя, СОБОР
9. Неділя, ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКА
16. Неділя — Свян Ривер
19. Середа, Преображення Господне — Пайн Ривер, Храм
23. Неділя — Ревівер
23. Неділя — Дорбен, Вечірня, в 4 год. по полудні
28. П'ятниця Успіння Прес. Д. М. — Свян Ривер
30. Неділя — Годсон Бей
Box 1810
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя НИКА ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКА
26. Неділя. ВІДПУСТКА СВЯЩЕНИКА
СЕРПЕНЬ
2. Неділя СОБОР У.П.Ц.К. У ВІННІПЕГУ
9. Неділя — Йорктон
16. Неділя — Йорктон
19. Середа, ПРЕОБРАЖЕННЯ — Горлиц
23. Неділя, ХРАМ — Йорктон
28. Пятниця, УСПІННЯ — Йорктон
30. Неділя — Райн
REV. M. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7852906

о. С. СЕМОТЮКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Мельничуки — ХРАМ
26. Неділя — Тіндер
СЕРПЕНЬ
9. Неділя — Жучкани — ХРАМ
14. П'ятниця — Хрещення України — Шіго (полудневе)
16. Неділя — Сталяники
16. Неділя — Обіднця о год. 2-ій дня — Інсінгер (місто)
19. Середа — Преображення Господнє — Шіго (місто)
23. Неділя — Вестбрук
28. П'ятниця — Успіння Преєв. Богородиці — Шіго (полудневе) — ХРАМ
30. Неділя — Льора — ХРАМ
Address: Shigo, Sask., Box 58.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛИПЕНЬ
19. Неділя — Ватсон
— о 5-ій год. поводуні Місійна Вечірня (проповідуватиме о. прот. В. Бойчук, а після вечері доповідь дасть о. Я. Пук) в Валдінї
26. Неділя — Вінґард
Від 28. VII. до 2. VIII — Наради духівництва і XIV Собор УГПЦ Місійної Округи.
СЕРПЕНЬ
16. Неділя — Вінґард
19. Середа — Преображення Господне — Вадика
23. Неділя — Рама
Box, 448 — Tel. 859-8148
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЦЕРКВИ
ЛИПЕНЬ
19. Неділя. Храмове Свято — Онодей
25. Субота. Річниця бл. пам. Николая Середяка — Кагамі
26. Неділя — Кагамі
СЕРПЕНЬ
2. Неділя — Брустерсбаїм
9. Неділя — Торсбі
16. Неділя — Кемрова
23. Неділя. Візитація Архиепископа Андрея, на яку запрошується всю Під-Едмонтонську Округу взяти чисельну участь — ВЕСТЛОК.
30. Неділя — Калмар

Адреса: 6520—100 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-6963

о. О. БОРЧУК
СОБОР ЦЕРКВИ.
СЕРПЕНЬ
2. Неділя.
Неділі 9 і 16 — відпустка Священика
19. Середа. Преображення Господне — Служба буде проголошена
23. Неділя — Кінора
28. Пятниця, Успіння Пресв. Богородиці — Успенськи, Храм.
30. Неділя — Божелея

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го СЕРПНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., AUGUST 15, 1970. ЧИСЛО (2129-30) 15-16

З ДІЯНЬ XIV СОБОРУ У.Г.П. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

У СПРАВАХ ПОЄДНАННЯ ЦЕРКОВ, КАТОЛИЦЬКИЙ ПАТРІЯРХАТ, — СОБОР ОДНОДУШНИЙ

У днях 30 липня і 2 серпня 1970, в Вінніпезі відбувся XIV регулярний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Собор був незвичайно живий, цікавий і многолюдний. Українська Греко-Православна Церква в Канаді репрезентувала себе на Соборі чотирьма Ієрархами (Митрополит Іларіон був присутній священиком та 236 делегатами від Громад. На Соборі було також біля 300 гостей — вірних УГПЦеркви в Канаді. Головна праця Собору була проробляна тільки в неділю 2 серпня на Божественній Літургії в Катедрі Преєв. Трійці), 71 в четвер, п'ятницю й суботу (30 і 31 липня та 1 серпня). Неділя 2 серпня була призначена на торжественну Божественну Літургію та на перші Збори новообраної Консисторії.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ XIV СОБОРУ

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді був попереджений дводенною Духовною Конференцією та Зборами повної Консисторії. Реєстрація делегатів і гостей на Собор почалася в середу ввечорі. Перший день Собору був започаткований Божественною Літургією в Катедрі Преєв. Трійці, яку відслужив Преосвященний Єпископ Борис з священиками. Відкриття дівень Собору і вся праця Собору відбулася в готелі Марлборо в Вінніпезі.

Відкриття Собору виконав Його Високопреосвященство Владика Архиепископ Михаїл, заступник Митрополита. Він привітав Собор від імені Його Блаженства Митрополита Іларіона та закликав усіх присутніх віддати славу Богові, Який сподобив нашу Церкву вести святу працю. Вчинивши молитовне покликання на Собор Благодаті Духа Святого, Владика Михаїл коротенько згадав ті здобутки нашої Церкви, які вчинили нас народом знаним по цілому світі. Владика Михаїл сказав, що Православна Церква, як Церква всенародня, давала українцям великого духа від самих початків Християнства в Україні. Далі, він закликав Собор віддати пошану усім спочилим, і всім мученикам за Віру Православну, на що Собор відповів постанням з місць і відспіванням пісні „Вічна Пам'ять."

Закликавши всіх присутніх іти слідами подвигів і посвяти працівників на Ниві Христовій минулих часів, Владика Михаїл побажав, щоб Дух Божий повів і цей Собор дорогою правди.

Далі слідувало обрання Президії Собору, яке перевів Голова Президії Консисторії Митрат Франко Керницький.

Світлина учасників XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді; перша сесія першого дня дівень, у четвер 30 липня 1970.

Собор обрав 6 председінників в особах отців протопресв. В. Слюзаря, прот. М. Боднарчука та прот. В. Федака; з мирян обрано адвокатів П. Лазаровича, А. Прощука і Я. Дзеника.

Першим обов'язки председінка перебрав о. протопрєв. В. Слюзар. Під його керівництвом Собор обрав чотирьох секретарів Собору в особах: прот. Д. Лучак, Собор обрав 6 председінників в особах отців протопресв. В. Слюзаря, прот. М. Боднарчука та прот. В. Федака; з мирян обрано адвокатів П. Лазаровича, А. Прощука і Я. Дзеника.

(Продовження на стор. 2)

Новий Голова Президії Консисторії

Новий Голова Президії Консисторії — Прот. Д. ЛУЧАК

У суботу 1 серпня 1970 р., XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на становище Голови Президії Консисторії обрав Високопреподобного Отця Протоієрея Дмитра Лучака з Едмонтону.

Всеч. о. Д. Лучак народився 28 жовтня 1923 р. в Гемлін, Альберта. Після закінчення середньої освіти в Альберті, він вступив на богословські студії в Колегіюм Св. Андрея в Вінніпезі, які закінчив 1952 р. Того ж року він був рукоположений у сан Священика й пішов на душпастирську працю в окрузі Вилінгтон, Альберта. Пізніше о. Дмитро був перенесений до Ошави, Онт. 1963 р. дістав призначення до Катедри Св. Івана в Едмонтоні, де він працював до обрання його на становище Голови Президії Консисторії. У членів Консисторії УГПЦеркви в Канаді о. Д. Лучак був кооптований 1966 р.

Прот. Д. Лучак одружений з Юстиною з дому Романюків; у них є двоє дітей — Орися і Тарас.

Вітаємо Отця Дмитра з обранням на не високо відповідальне становище в нашій Церкві та бажаємо йому успіхів у його праці!

У ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

1. Резолюції XIV Собору УГПЦеркви в Канаді— сторінки 6 і 7;
2. Статті про Духовну Конференцію — стор. 4 і 8;
3. Свята Княгиня Ольга — стор. 5;
4. Полеміка навколо „Драми Страстей Христових" — стор. 10.

З діянь XIV Собору

(Продовження з 1-ї стор.)

свящ. Г. Удод, п. Торощенко і П. Родак.

По обранні Комісій Собору: верифікаційної, резолюційної, розметової, номінаційної та пресової слідували звітування: 1. Митрополита про стан Церкви — звітував Архиєп. Михаїл, 2. Голови Президії Консисторії — митрат Ф. Керницький, 3. Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії — прот. Б. Стасишин, 4. Контрольної Комісії — митрат С. Герус, 5. Колегії Св. Андрея — проф. Л. Томашук, 6. Дослідно-студійної Комісії — судця І. Соломон, 7. Статутової Комісії — судця І. Соломон, 8. Ради Української Школи — пані Г. Когуська і 9. Редакції „Вісника" — свящ. С. Ярмусь.

Дискусії над звітами велися окремими групами. XIV Собор був поділений на 5 дискусійних груп; вони мали продискутувати матеріял, який був зібраний у спеціяльний збірник і розісланий усім делегатам на Собор ще перед Собором. Групи завершували свою працю ухвалами, які були передані Резолюційній Комісії Собору, а та зводила їх в конкретні резолюції Собору.

Перший день діянь XIV Собору позначився великим зацікавленням так з боку учасників Собору, як і з боку посторонніх людей. Обрана Собором пресова комісія в особах: редактор І. Сирник, редактор о. С. Ярмусь, д-р Фарина і п. Б. Панчук, — видавала щоденні пресові комунікати, яких було 7: 4 в англійській мові і 3 в українській. Уже в перший день Собору інформації про Собор були подані по радіо і телевізії.

ДРУГИЙ ДЕНЬ ДІЯНЬ СОБОРУ

Найважливішою точкою другого дня діянь XIV Собору була доповідь Архипресвітера о. д-ра С.В. Савчука на тему Української Православної Церкви в Австралії та поєднання Українських Православних Церков у світі. Та доповідь була поділена на дві частини, які доповідач завершував конкретними внесками. Коли перший внесок — у справі опіки нашої Церкви над частиною православних українців в Австралії — був підтриманий делегатом Святопокровської Громади в Мельбурні п. А. Степовим, і внесок був даний на голосування, — Собор прийняв його одноголосно, а саму однодушність у цій справі заманіфестував постанням з місць.

У такий же спосіб Собор ухвалив другий внесок Архипресвітера о. д-ра Савчука, в справі поєднання Українських Православних Церков. Ці внески одностайности нашої Церкви в питаннях, навколо яких останньо було ведено стільки полеміки, і роблено нашій Церкві стільки закидів, — були моментами урочистого підсіснення, і це саме під знаком того духа далі працював і закінчився XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Більша частина другого дня Собору була проведена в дискусійних групах, а ввечорі, на загальній сесії, слідувало читання й прийняття ряду резолюцій, переважно церковно-господарчого та церковно-місійного характеру.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ ДІЯНЬ XIV СОБОРУ

У суботу (третій день Собору) вранці була загальна сесія Собору, на якій ухвалено ряд постанов, але найголовнішою точкою того дня було обрання керівних органів Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Найперше, Собор мав обрати **Голову Президії Консисторії.** Номінаційна Комісія внесла на те становище кандидатуру Голови Президії Консисторії — Митрата Франка Керницького, який був обраний на те становище Консисторією в жовтні 1966 р., отже й мав за собою 4-річний досвід. Проте до внеску Номінаційної Комісії з підлоги додано ще два кандидати: прот. Д. Лучака з Едмонтону і свящ. А. Тетеренка з Вадіни, Саск. У висліді таємного голосування на становище Голови Президії Консисторії, на чергових 5 років, Собор обрав прот. Дмитра Лучака.

Далі слідувало обрання **Повної Консисторії.** І тут до внеску Номінаційної Комісії було зроблено додаток з підлоги, але в таємному голосуванні була обрана листа кандидатів, предложених Ном. Комісією. Отже до Консисторії обрано слідуючих 8 духовних членів (9-ий Голова Президії, уже обраний): Архипресвітер о. д-р С.В. Савчук, отці протоєреї В. Сенишин, М. Фик, В. Бойчук, С. Кіцюк, свящ. Є. Стефанюк і отці митрати Ф. Керницький і Д. Фотій; 9 членів з мирян: ред. І. Сирник, адв. Ю. Стечишин, проф. П. Кондра, Д. Кирилюк, В. Самець, П. Яворський, д-р Б. Лисак, інж. П. Родак і п. В. Гавриляк.

До **Контрольної Комісії** Собор обрав Митрата С. Геруса, Б. Карпінського та Ф. Тесарського — всі з Вінніпегу.

Новообраний **Церковний Суд** УГП-Церкви в Канаді складається з осіб: прот. В. Слюзар — з Вінніпегу, Б. Панчук — з Монтреалю і прот. О. Фляк — з Едмонтону.

XIV Собор обрав нову **Статутову Комісію** нашої Церкви в особах: судця І. Соломон, Архипресв. С.В. Савчук, о. д-р В. Слюзар, адв. Ю. Стечишин, адв. А. Процюк. адв. П. Лазарович, ред. І. Сирчик і адв. П. Гуменюк.

Собор обрав також 9 членів **Дирекції Колегії Св. Андрея** в особах: М. Карп'як, І. Карасевич, А. Павлик, В. Саранчук, М. Ласько, Б. Соломон, Т. Манастирський і два священники С. Семотюк і М. Мороз.

Християнство і спіритуалізм — зовсім відмінні

АТЕНИ (РНС) — Християнство і спіритуалізм — це несумісні речі, сказано в новій постанові Синоду Православної Церкви в Греції. В основу цієї постанови поставлено слова Ап. Павла: „Ви не можете бути спільниками Господнього столу й столу демонського" (І Кор. 10:21.).

Рішення Синоду було зроблене з уваги на сучасний окультизм. (Окультизм — це вірення, що в природі існують таємні сили, що їх можуть розуміти лише спосібні до того люди).

Питання спіритуалізму простудіювала Постійна Комісія Синоду, яка займається справами етики, доктрини, церковного права й устрою.

ВИСЛОВИ УСТУПАЮЧОГО І НОВОГО ГОЛІВ ПРЕЗИДІЇ

Уступаючий Голова Президії — Митрат Ф. КЕРНИЦЬКИЙ

Після проголошення результатів голосування на Голову Президії Консисторії, першим попросив слова уступаючий Голова — митрат Ф. Керницький. Найперше, він подякував Консисторії за довір'я, а Владикам за батьківську поміч у часі його урядування в Консисторії. Він сказав, що праця Голови Президії Консисторії — не легка, одначе висловив надію, що новообраний Голова поведе нашу Церкву до успіхів. На кінець о. Ф. Керницький сказав, що буде помагати новому Голові Президії Консисторії, чим тільки зможе. Собор нагородив його гучними оплесками.

Новообраний Голова — о. прот. Дмитро Лучак, у своєму короткому слові сказав, що він вдячний Соборові за обрання його на таке відповідальне становище в нашій Церкві, яке вимагає чимало праці і посвяти; але, сказав він, що й до таких вимог треба пристосовуватися. Проте він не готов покладатися на свої власні сили. Церква Христова — це Тіло, і Стадо, в якому кожен член має свої обов'язки. І якщо ті поодинокі обов'язки будуть виконані, — легшою буде праця центру. Він пригадав раніше висловлені слова о. д-ром С.В. Савчуком, який сказав, що все йде добре тоді, коли працює вся Церква, а не здається на „солістів." Отець Д. Лучак бажає працювати „хором." Далі він сказав:

„З надією на поміч Божу беру на себе цей завелинкий труд . . . Дякую за обрання. Від Владик прошу благословення і молитов і вірю, що Бог нам поможе."

Так доходили діяння XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді до їх завершення. В суботу, на третій день Собору, учасники Собору мали нагоду бути на двох урочистостях, які відбулися з нагоди XIV Собору. Це була спеціяльна конвокація Колегії Св. Андрея, на якій трьох священників нашої Церкви — піонерів, нагородило почесним ступнями доктора богословія; це були отці протопресвітері П. Самець, Д. Стратійчук і В. Слюзар. Ця церемонія відбулася в суботу по обіді; а в суботу ввечорі був влаштований спеціяльний бенкет на честь 50-ліття пастирського служіння Архипресвітера о. д-ра С.В. Савчука, але про ці події ширші інформації подано в черговому числі „Вісника."

СЛОВО АРХИЕПИСКОПА МИХАЇЛА

У своєму слові, яким були завершені діяння третього дня Собору, Владика Архиепископ Михаїл підкреслив, що він бував на Соборах, але такого спокійного і творчого Собору, як XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді він не пам'ятає. Сказав Владика Михаїл: „Ми виросли і розуміємо, що працювати можна тільки спокійно." Він висловив щиру подяку Президії Собору за вміле керівництво сесіями.

Владика Архиеп. Михаїл, як заступник Митрополита, зупинився на пророблений праці уступаючого Голови Президії Консисторії — митрата Ф. Керницького. Владика висловив йому, в імені Собору, щиру подяку і сказав, що Господь кличе його на іншу працю, а доброї праці в нашій Церкві — багато.

Тоді Владика Михаїл звернувся до новообраного Голови Президії Консисторії — прот. Дмитра Лучака. Владика Архиепископ сердечно привітав його та підкреслив, що добре знає о. Д. Лучака, бо мав нагоду придивитися до його праці зблизька, коли він був на парафії в Ошаві. Владика запевнив нового Голову, що Єпископат буде з ним, а на закінчення сказав до о. Дмитра: „Як жити, працювати та поводитися з людьми — вас не треба вчити" . . .

Вкінці Владика Михаїл говорив про Його Блаженство Владику Митрополита Іларіона. Він сказав, що був би дуже щасливий, коли б так Митрополит Іларіон стояв тут перед XIV Собором Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Сказав Владика Михаїл:

„Так любити Церкву, і так багато працювати для неї, як це було у Митрополита Іларіона, — іншої такої людини не знаємо. Нехай же Господь тримає його!"

На закінчення, Вл. Архиепископ Михаїл дякував учасникам Собору за працю, за глибоке розуміння порушуваних питань та за взірцеву поведінку. Він сказав:

„Оцим закриваю діяння XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді. А завтра зійдемось подякувати Богові за цей Собор і помолимось у церкві", — в Катедрі Преєв. Трійці в Вінніпезі.

НЕДІЛЯ 2 СЕРПНЯ — БОГОСЛУЖБОВЕ ЗАКІНЧЕННЯ СОБОРУ

До величаво відслуженої Божественної Літургії в Катедрі Преєв. Трійці в Вінніпезі, в неділю 2 серпня 1970, стали Владики Архиепископи Михаїл, Андрей, Єпископ Борис, Отці Доктори: С.В. Савчук, П. Самець, Д. Стратійчук, В. Слюзар. Митрат С. Герус і Протопресвітер Б. Стасишин з Австралії (під час цієї Літургії Владика Михаїл нагородив прот. Бориса Стасишина — адміністратора Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії, протопресвітерським). У Літургії брав участь протодиякон Микола Малюжинський. У вівтарі стояла особиста обслуга Єпископів — шість молодших священників. Хор під проводом п. Володимира Богонося проспівав Божественну Літургію дуже урочисто, — Катедра була переповнена учасниками Собору та вірними міста Вінніпегу. Проповідь виголосив Владика Архиеп. Михаїл; він говорив на евангельську тему тієї неділі, але згадував і XIV Собор. Владика Михаїл сказав:

„Нам треба стати сіллю землі і бути світлом для світу. Так ми повинні вийти з XIV Собору! Для того молиться безнастанно і серцем, і своїм життям . . . Ми пережили і переживаємо тут, у церкві, щось величне. Нехай же цей Собор і це Богослужіння закарбується в наших серцях назавжди і пригадує нам, хто ми. Нехай Дух Божий наповнює наші серця, щоб ми були Христові" — так закінчив свою проповідь Владика Михаїл.

МИТРОПОЛИТ ІЛАРІОН В КАТЕДРІ

Під час Божественної Літургії в Катедру Преєв. Трійці був уведений Його Блаженство Блаженніший Владика Митрополит Іларіон. Пару років тому, він ще горів в огні церковної праці. Ми пригадуємо, як він палав духом на XIII Соборі Української Греко-Православної Церкви в Канаді 1965 р. . . . Цей раз він благословляв свою Церкву мовчазно . . . Тільки катедральний хор гримів, співаючи многоліття. А що діялося в душах присутніх в Катедрі людей, — це їхня особиста тайна.

Катедру Преєв. Трійці наповнив небувалий дух: закінчення праці XIV Собору, Божественна Літургія, присутність між людьми Великого Митрополита, коло престолу три Ієрархи з старшим духовенством нашої Церкви, а в багатьох-багатьох умах свіжі враження пережитого моменту й усвідомлення пророблюваної Собором неймовірно великої й важливої праці . . . Сказав Вл. Михаїл:

„Радісно на серці, — в Катедрі Преєв. Трійці, при такому зборі біля Престолу, і з таким хором дякувати Богові за XIV Собор. Як починали, так і закінчуємо цей Собор, славою Богу."

„Багато зроблено, багато пройдено нашою Церквою. Піонерам, мабуть, і на думку не приходило, що аж до такого прийде", говорив Владика Михаїл, закриваючи Собор своїм словом у Катедрі. Він продовжував:

„Але ж Бог благословив працю перших православних піонерів у Канаді, і поблагословив основану Українську Православну Церкву стати Митрополією.

„Радійте всім. Роз'ідетесь, розкажіть як славно й велично відбувся наш XIV Собор . . .

„Слава Великому Богу!"

„Цими словами проголошуємо XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді закритим", сказав Владика Михаїл.

Катедральний хор почав співати церковні пісні; народ підходив до цілування Хреста, а духовенство підходило вітатися і просити благословення від свого Святителя — Його Блаженства Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона.

По Богослуженні, в катедральній авдиторії була братська трапеза.

СЛОВО НА ЗАКІНЧЕННЯ РЕПОРТАЖУ

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді тільки що відбувся, і з такої відстані від нього — важко дати повне судження про нього. Проте вже й тепер XIV Собор нашої Церкви можна назвати Великим Собором. Собор працював на високому рівні; він був многолюдний, а одночасно й однодушний, зокрема в питаннях загально українського значення. Щождо самої УГП-Церкви в Канаді, — для неї Собор накреслив велику програму праці. Отож колись пізніше, може саме на основі тієї праці, будемо говорити про наш XIV Собор ширше.

Консисторія У.Г.П. Церкви в Канаді, з нагоди XIV Собору, отримала багато писемних привітів, яких неможливо було читати на Соборі, але вони будуть надруковані в спеціяльному збірнику.

Світлина учасників Духовної Конференції Української Греко-Православної Церкви в Канаді, яка відбулася в Катедрі Преєв. Трійці в Вінніпезі, 28 і 29 липня 1970 р. У першому ряді зліва наступники Митрополита Архиеп. Михаїл, Єпископ Борис, о. д-р С. В. Савчук, Архиеп. Андрей, Протопресвітер Борис Стасишин — представник Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії, і о. д-р В. Слюзар.

ВІСНИК

Української православної часопис, основний 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видав Видавнича Спілка Екклезія, — головний редактор — Свящ. С. Янкусь. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $6.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7a St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:

THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ОДНОДУШНІСТЬ, ВІДКРИТІСТЬ І ЄДНІСТЬ – ЦЕ ОЗНАКИ XIV СОБОРУ

XIV регулярний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді — відбувся. Він, як одна з більших подій нашої Церкви, відходить в історію, але в житті Церкви і в пам'яті його учасників, а в тім і на всьому українському суспільстві закарбується здоровою й тривалою реальністю та логічністю у розв'язках таких питань і проблем, які від деякого часу хвилювали, а то й бентежили українців у великій мірі. В тому ж, у витвореній недавно атмосфері, наша Українська Греко-Православна Церква в Канаді зазнала бура деякої критики, невірних закидів на адресу її Проводу та поодинокіх його членів, і все те діялося з певним розрахунком, — у часі підготовки до Собору.

XIV Собор відбувся, а на ньому віряні Української Греко-Православної Церкви в Канаді показали перед усім українським світом, що вони вміють стояти і стоять понад рівнем дешевих агітток, що вони — народ думаючий і судячий тверезо, і то саме в тих справах, у яких нашій Церкві доводилося чути найбільше закидів. Вірні Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Собором Церкви — показали, що в тих справах наша Церква стоїть твердо й однодушно.

Ось узяти б тільки однодушно ухвалені резолюції Собору в справах Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії, в справі поєднання Українських Православних Церков, у справі пошкрудуваної тепер ідеї Київсько-Галицького Патріярхату та в справі взаємовідношення Церкви і найвищих українських установ та організацій. Це були дразливі питання, тими питаннями деякі круги завдавали українському православному суспільстві чимало потурбован ня, і над тими питаннями застановлявся наш XIV Собор; проте тут він виявив здорову розсудливість, непохитність і однодушність всієї Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Наш XIV Собор показав усьому українському світові, що ми — твердо з'єдиняна Церква православних українців Канади, Церква з ясною українською православною ідеологією, Церква одного духа і це маніфестаційно й кількакратно засвідчили учасники XIV Собору в спосіб звичайного голосування та овацій-ним вставанням з місць.

З XIV Собору Українська Греко-Православна Церква в Канаді вийшла з оновленою впевненністю; звідти вона вийшла сміливіш і рівним кроком, і так вона піде в майбутнє. Собор сказав, що в нас має розвинутися широка місійна праця. Далі, Собор ствердив, що наша Церква основана на своїй православно-українській ідеології, на засадах автокефальних, і з того грунту наша Церква не зходить і не зійде ніколи.

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді багато уваги присвятив внутрішнім справам нашої Церкви, і перед новим Проводом поставив широку програму праці. Цей Провід, між іншим, уповноважений створити й обсадити відповідним персоналом додаткові відділи при Консисторії: Відділ Місійний та Відділ Молоді. XIV Собор зокрема, в допомогу тим відділам, постановив доповнити орган нашої Церкви — „Вісник", такими додатками, як місійний журнал та журнал для молоді. Собор одночасно морально зобов'язав усі Церковні Громади Української Греко-Православної Церкви в Канаді завести гуртову передплату на „Вісник" та додатки до нього для всіх членів.

Собор присвятив багато уваги і часу організаційно-господарчому секторові нашої Церкви. Все це — широка програма і велика праця; усе це вимагатиме багато зусиль фізичних, моральних і фінансових. Проте новий Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді приступить до виконання наложених на нього вищезгаданих обов'язків з вірою в повний успіх, бо все те — конечні потреби Церкви, все те визнано на Соборі, і в апробаті цієї програми Собор виявив один голос, отже й залегчатав її своєю однодушністю.

Так, перед нами багато завдань, багато праці і багато труднощів. Але нас усіх двигатиме вперед великий дух XIV Собору, і ми можемо бути впевнені, що важка і велика праця, яка стала перед нами — якщо вона буде виконана, — принесе нам великі успіхи.

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви — за нами, але він творив великі діла. Правда, і тепер можуть знайтися круги, яким декотрі постанови XIV Собору не підійдуть під їхню упободу. Проте однодушність у тих справах, щирість Собору та його відкритість повинні викликати тільки повагу до нього самого, і до його рішень з боку всіх українців без винятку.

XIV Собор — це Великий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді так силою репрезентації на ньому Церковних Громад, як і його моральною звищеністю та творчим духом. І якщо навіть ні і не зробив усього, що можна було зробити, — то все таки з нього вівтине дух оздоровлення й оновлення, а це само собою — добре.

Церковні Собори творять великі діяння, які часом змінюють хід церковної історії. Багато зробив і наш XIV Собор. Але якби він тільки наново проявив образ православного українця і ствердив його православно-національну українську церковну ідеологію, тобто — якщо б цей Собор допоміг українцям прозріяти їхню традиційну церковно-православну ідентичність (а саме те XIV Собор зробив), — то лише цього виставить на те, що б XIV Собор назвати Великим Собором Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Головніше з Духовної Конференції УГПЦеркви в Канаді

У днях 28 і 29 липня п.р., в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі, відбулася передсоборна Конференція Духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Як конференція, яка відбулася перед XIV Собором, вона мала особливий характер, а також значення. Декотрі висновки Конференції стали основою конкретних резолюцій XIV Собору.

Духовну Конференцію відкрив Його ВПреосвященство Владика Архиепископ Михаїл, заступник Митрополита. Відзначивши День Св. Володимира та вказавши на велике значення тієї Конференції, Владика Михаїл кількакратно наголошував бажання, щоб у нас, особливо на Соборі, була одна думка й однодушність. (Те бажання Владики часто находило на думку, коли справді вчесь Собор маніфестував нашу однодушність).

Пізніше, у своїй доповіді, Владика Михаїл звернув увагу духовенства на теперішню католицьку акцію за об'єднання, яка ведеться під євангельським мотом „Щоб усі були одно." Владика Михаїл сказав, що тим мотом дуже часто користуються наші католики, але на поєднання пропонують тільки національний аргумент. Владика Михаїл говорив, що національно ми поєднані і так, а якщо говорить про поєднання церковне, то тут таки стає питання про поєднання в Вірі. Тут Високопресвященний доповідач ствердив, що на поєднання церковне ціною нашої Православної Віри, — ми не підемо ніколи. Далі він торкнувся таких справи т. зв. „спільних богослужень" і сказав, що без погодження в справах Віри, — вони неможливі.

Владика Михаїл відзначив також велику ролю в нашому теперішньому житті Світового Конгресу Вільних Українців, одначе сказав, що та висока установа повинна знати свої межі, і в церковні справи українців змішуватися не повинна (конкретну резолюцію в цій справі ухвалив XIV Собор). Тут же Владика Михаїл підкреслив, що то була Православна Церква, яка зробила нас великим народом, і того ніхто не повинен забувати.

Решта доповіді Владики Михаїла відносилася до душпастирства та до церковно-місійних питань.

Духовна Конференція слухала також ряд доповідей і ухвалила свої резолюції, які були передані Резолюційній Комісії Собору. У справі полеміки, яка роз-

(Закінчення на 5-й стор.)

Свящ. А. Тереренко

Свята Княгиня Ольга

Тисячу років тому серед слов'ян стала величезна зміна — вони стали християнськими народами. Християнізація слов'ян була поступова. До її введення найбільше причинилися святі брати Кирило й Методій, — ювілей 1100-ліття їхньої праці ми недавно святкували.

Незабаром було відзначати ювілей тисячоліття найважливішої події в історії українського народу — офіційне охрещення України 988 р. До цієї події приготовила свій народ свята благовірна велика княгиня київська Ольга. Свята Ольга безперечно вважається найвизначнішою та найбільш улюбленою українською святою. Її розумність і яскравий характер притягають нашу увагу. Свята Ольга мала надзвичайно великий вплив на майбутність українського народу й через це користується особливою пошаною серед українців.

Дата народження Ольги — невідома, правдоподібно, вона народилася в кінці IX, або на початку X сторіччя.

Нема однозгідности й про походження Ольги, не знаємо ми була вона місцевого, чи варязького походження. (Ольга — по-скандинавському „Гельга", в порівнянні германському „Галаг" — побожна, релігійна, свята). Не знаємо, чи була вона з селянського роду, чи з роду місцевих князів, чи донька перевізника. За старородавніми переказами, вона була дочкою Псковського посадника Госмомисла, посади Вибутово біля Плескова (Пскова), над Чудським озером, але й це підпадає деяким сумнівам. Розум, її працьовитість звернули увагу князя Ігоря і він одружився з нею.

Княгиня Ольга помагала своєму мужеві в управлінні державою, особливо тоді, коли князь бував у походах. Ще за життя свого мужа княгиня Ольга мала велику пошану й авторитет у державі. Вона мала свої власні селі (Ольжичі, Будутине), свій замок Вишгород (на його утримання навіть збиралася окремо дань).

Видно, що влада великого князя Київського в першій половині X ст. була ще дуже непевна, а оподаткування людей дуже нерегулярне. І через це князь Ігор заплатив своїм життям.

Щоб запевнити своє володіння та щоб задовольнити свою дружину (військо), князь Ігор ходив на так зване „полюддя." Полюддям звався вихід великого князя із своїм військом (дружиною) до кожного племени за даниною від кожної особи (подушне).

В 945 році князь Ігор із своєю дружиною зібрав полюддя від деревлян і відійшов від них. Пізніше роздумався, наказав дружинникам вертатись до Києва, а сам з декількома дружинниками знов пішов до деревлян і домагався додаткової дані від них. Князем деревлян був тоді Мал, він зібрав своїх людей і радився з ними чи знову дати великому князеві Ігореві дань. Вradили, щоб дані не давати, кажучи: „як занедбається вовк до овець, то повинність усе стадо, якщо не вб'ють його; так само й це, якщо не б'ємо його, то він нас усіх вигубить." А до князя Ігоря послали послів з дорученням сказати йому: „Пощо знову йдеш? ти ж взяв усю дань." Але Ігор не звернув уваги на деревлян, і пішов на їхне головне місто Іскоростень. Тому, що дружина кн. Ігоря була невелика числом, деревляни перемогли її, а Ігоря прив'язали до двох нагнутих молодих дерев і він був роздертий. Там коло Іскоростеня і похований його.

Поганський закон вимагав піяти й княгиня Ольга жорстоко помстилася за свого мужа: делегацію кращих мужів-деревлян до Ольги на замирення, вона звеліла, всіх їх двадцятьох, живцем закопати. Потім Ольга заманила визначніших деревлян до себе і їх в лазні спалила. Справила вона тризну на могилі свого мужа й запросила деревлян, а коли вони поп'яніли київляни їх всіх посікли (п'ять тисяч). Цілий рік тримала в облозі Ольга місто Іскоростень, а якнайбільш зробили спалила його. Провідників їхніх київляни повбивали, а щасливіших зробили невільниками, а на все плем'я деревлян накладли велику дань. Поганський закон помсти був виконаний у повній його жорстокості.

Переказ каже, що християнський священик, о. Григорій, настоятель церкви св. Ілії в Києві, дорікав княгині за її мстивість та жорстокість. Це заставило Ольгу задуматись про якість та доцільність своїх дій.

Під впливом отця Григорія та спонукою своєї совісти княгиня Ольга стала християнкою, прийнявши у св. Хрещенні ім'я Олени. Княгиня Ольга правдоподібно охрестилася в 954 році, бо коли вона вдруге відвідувала царгородського імператора 957 року тоді в її почоті серед інших був і о. Григорій.

Пізніше її управління державою відзначується справедливістю внутрі та мир ним співжиттям з сусідами. Скасовано полюддя, а встановлено справедливіше збирання податків місцевими людьми. За її князювання Київська держава не вела війни. Це сприяло до поширення торгівлі та збільшення добробуту.

Коли Святослав став повнолітній, Ольга передала йому князювання. Святослав був скільний до християнства, але, з політичних мотивів, християнином не став.

Княгиня Ольга-Олена упокоїлася 11-го липня 969 року. Про її упокоєння літописець пише таке: „

„В 969 р. . . померла Ольга, і плакали за нею великим плачем її сини і внуки, і всі люди. Понесли і поховали її на відкритому місці. А Ольга заповідала не справляти тризни після неї, а тому, що мала при собі священика — то вні і поховав її."

„Була вона християнською передвісницею землі, як зорянця перед сонцем, як світання перед світом. Вона ж сяяла; як місяць в ночі, так і вона світилась серед поган, як перла в болоті; тоді люди були забруднені гріхами, не обмиті св. Хрещенням. А вона обмилась у святій купелі та скинула з себе гріховну одежу першої людини Адама, а зодягнулась у нового Адама, цебто в Христа."

„А ми взиваємо до неї: „Радуйся руське пізнання Бога, початок нашого примирення з Ним." Вона перша з русичів увійшла в Царство Небесне, її й вихвалюють руські сини — свою починательку, бо вона і після смерти молиться за Русь."

М. Грушевський, між іншим, про неї пише:

„Як жінка Ольга завзято боронить своєї жіночої чести — з початку дівочої (в пізніщій легенді про залицяння Ігоря), потім вдовиної чести (сватання Мала й грецького цісаря) — привабна і пожадана всіма, а заразом неприступна, що кожду дому вміє дати відповідну відправу: найвища похвала для неї, як жінки."

Др Г. Полонська-Василенко так окреслює княгиню:

„І от — князівська корона прикрасила чоло жінки і всі — дружина, що служила князям, і народ — без спротиву визнали її владу! Як багато приналбности й мудрости повинна була мати ця княгиня, щоб здобути оце загальне визнання! Протягом 19 років правила вона державою і літопис не зберіг жодного натяку на будьякі незадоволення, заколоти, повстання, про які так докладно оповідав він відносно кн. Ігоря."

Великі заслуги має княгиня Ольга в історії України. Вона довела Русь до високого рівня культури, добробуту та соціяльного розвитку. Вона нав'язала дружні відносини з усіма культурними державами тогочасного світу, особливо з Візантією.

Одначе найголовніше те, що вона приготовила Україну до офіційного прийняття християнства. Тим, що вона стала християнкою, християнство стало не тільки толерованою, але й загально шанованою релігією, — до тієї міри, що тридцять років пізніше княжі дорадники вказують Володимирові на її приклад: „Коли б кепська була віра грецька, то не прийняла б її, княже, твоя бабуня Ольга, а вона була мудрішою від усіх людей."

За велінням Володимира Святого, внука Ольги, мощі її було похоронено в Десятинному Храмі св. Богородиці в Києві. Після того там же хоронено й інших українських князів.

В XIII сторіччі Православна Церква Ольгу канонізувала та шанує її пам'ять як благовірну й рівноапостольну її-го липня за старим стилем.

РЕЗОЛЮЦІЇ

XIV СОБОРУ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, ЯКИЙ ВІДБУВСЯ В ВІННІПЕЗІ 30 - 31 ЛИПНЯ і 1 - 2 СЕРПНЯ 1970 РОКУ

ПРИВІТИ І ПОБАЖАННЯ

Чотирнадцятий Собор глибоко жаліє, що з причини важкої недуги Блаженнійший Митрополит Іларіон, Первоієрарх Св. Церкви, не міг взяти участи у Соборі, возвеличати його своєю присутністю та збагатити його своєю великою ерудицією і досвідом.

Собор висловлює цільним заслуженому Первоієрархові нашої Церкви свою глибоку синівську пошану і молить Господа, щоб Він у Своїй милості призвів Блаженнішого Митрополита Іларіона до повного здоров'я і активного керівництва у нашій Св. Церкві.

Чотирнадцятий Собор щиро і з синівською любов'ю вітає Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла з його 85-літтям і висловлює йому побажання міцного здоров'я та многих літ провести у проводі нашої Св. Церкви.

Собор також вітає і відзначає великі заслуги для нашої Церкви Високопреосвященнішого Архиепископа Андрея, якому недавно сповнилось десятиліття архипастирського служіння в нашій Церкві, висловлює йому щирі побажання кріпких сил для праці й виноградництву Христовим на добро українського народу та його Св. Церкви.

Собор одночасно вітає Преосвященного Єпископа Бориса, бажає йому многих літ і міцного здоров'я для архипастирського служіння в нашій Св. Церкві.

ПО ВІДНОШЕННІ ПРАВОСЛАВНИХ УКРАЇНЦІВ НА БАТЬКІВЩИНІ

Чотирнадцятий Собор, у світомості своїх релігійних і національних завдань, вітає увесь боголюбивий і многострадальний наш народ в Україні, і бажає йому сили і витривалости перебути сучасне лихоліття переслідувань і гоніння вірних нашої Церкви.

Рівно ж Собор рішуче протестує проти знищення нашої Української Православної Церкви, переведення на рідних землях окупантом русифікаційної політики та арештів і заслань патріотів українського народу. Чотирнадцятий Собор висловлює непохитну віру в незнищимість українського народу і його прадідівської Церкви і в те, що він, несучи свій хрест, перейде життєву Голготу до свойого воскресення.

ПРО ЦЕРКВУ В АВСТРАЛІЇ

Чотирнадцятий Собор з великою увагою вислухав вичерпну інформативну доповідь о. Архипресвітера д-ра С. В. Савчука про церковні відносини на терені Української Автокефальної Православної Церкви в Австралії і під гучні довготривалі оплески та постанням з місць схвалив одноцушно наступну резолюцію:

„Вислухавши звіту Митрофорного Протоієрея Бориса Стасишина, представника Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії, та доповіді о. Архипресвітера д-ра С.В. Савчука про церковні відносини в Австралії, — Чотирнадцятий Собор одобрює постанову Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді з 20 червня 1969 року прийняти Українську Православну Церкву (Автокефальну) в Австралії під духовну опіку Української Греко-Православної Церкви в Канаді на таких умовах, які були зачитані в доповіді о. д-ра С.В. Савчука. На підставі поданих йому авторитетних інформацій Собор стверджує, що Українська Православна Церква (Автокефальна) в Австралії добровільно і з власної ініціятиви увійшла в юрисдикцію Української Греко-Православної Церкви в Канаді і будь-коли може добровільно з-під тієї юрисдикції вийти."

Чотирнадцятий Собор щиро вітає Українську Православну Церкву (Автокефальну) в Австралії, зареєстровану на цьому Соборі Високопреподобним Протоієреєм Борисом Стасишиним, та бажає їй розквіту на добро українського народу та його Святої Церкви, як рівнож висловлює побажання, щоб у церковно-релігійному житті православних українців в Австралії прийшло в скорому часі до повного замирення і об'єднання в одну Українську Православну Церкву.

В СПРАВІ ПОЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ

Тому, що питання поєднання трьох Митрополій Української Православної Церкви у вільному світі, тобто Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в США та Української Автокефальної Православної Церкви на чужині, останнім часом часто дискутувалося в українській пресі в такому насвітленні, що нібито на перешкоді цього поєднання стоїть Українська Греко-Православна Церква в Канаді, — Чотирнадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді пригадує, що справа поєднання трьох Митрополій була чітко з'ясована у Соборному Посланні, що його підписали Митрополити, Архиепископи та представники виконавчих органів цих Церков - Митрополій 30 квітня 1960 року. У тому Соборному Посланні, між іншим, писалося:

„Згідно з постановою спільних нарад ієрархів Української Греко-Православної Церкви в Канаді та Української Православної Церкви в США, в травні 1959-го року в Нью Йорку, ми визнаємо, що поза межами України існує тільки одна Українська Православна Церква автокефальна, з устроєм соборноправним, — яка тепер складається з трьох Митрополій: Української Греко-Православної Церкви в Канаді, Української Православної Церкви в США й Української Автокефальної Православної Церкви на чужині (в Європі та в Австралії). Кожна з цих Митрополій живе самостійним життям, як Церква в окремій державі. Але, хоч адміністративно самостійні, усі ці три Митрополії становлять собою одну духовну цілість, і, в разі потреби, спільно виступають, як члени одної і тої самої Української Православної Церкви."

Це Соборне Послання підписали: Митрополит Іларіон, Митрополит Іоан, Архиепископ Михаїл, Архиепископ Мстислав, Архиепископ Генадій, Архиепископ Володимир, Єпископ Андрей, о. Протопресвітер С.В. Савчук (у тому часі голова Президії Консисторії УГПЦ в Канаді), о. Протопресвітер Сергій Молчанівський (представник УАП Церкви на чужині), о. Митрат Ф. Білецький, о. Митрат О. Мицик і о.Прот. Т. Ковалишин (секретар Консисторії УГП Церкви в Канаді).

Тринадцятий Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що відбувся 22-24 травня 1965 року, з радістю вітаючи ідею духовного поєднання трьох Українських Православних Церков поза межами України, зазначив, що „тривкість і збереження ідеї єдности мусить спиратися на пошануванні спільних постанов трьох Церков-Митрополій, що були чи будуть ними прийняті." Він також постановив, що шануючи і зберігаючи соборноправний устрій нашої Церкви, в усіх нарадах чи конференціях Українських Церков повинні брати участь, крім ієрархів, також члени нашої Консисторії як духовні, так і миряни.

Незважаючи на те, що в минулому деякі спільно прийняті постанови були двома іншими Митрополіями нарушені, — Чотирнадцятий Собор далі вірить в ідею поєднання Українських Православних Церков у вільному світі, але з тим застереженням, що таке поєднання не сміє нарушувати самостійного самоурядування Української Греко-Православної Церкви в Канаді, ані її автокефального і соборноправного становища, як окремої Церкви в окремій державі.

У СПРАВІ КИЇВСЬКО-ГАЛИЦЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ

Уважаючи, що заходи ієрархії Української Католицької Церкви та українських католицьких світських організацій спрямовані на адміністративне завершення Української Католицької Церкви поза межами України є їхньою внутрішньою справою, — Чотирнадцятий Собор УГПЦ в Канаді стверджує, що:

Українська Католицька Церква не має ніяких історичних чи юридичних підстав до Київського Митрополичого престола і не йоже посягати на його престіж, а дискусію про Київсько-Галицький Патріярхат можна уважати лише черговим зручним унійним маневром, ціллю якого є посилення позицій Католицької Церкви.

Собор уважає, що повернення наших братів католиків в лоно матірньої Української Православної Церкви не лише розв'язало б проблеми їх ієрархічного завершення, але й загоїло б одну з найбільш болючих ран, що її завдала українському народові Берестейська унія.

ЦЕРКВА І СВІТСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Чотирнадцятий Собор уважає, що такі загальною українські центральні репрезентації, як Світовий Конгрес Вільних Українців, Комітет Українців Канади і їм подібні, до яких входять представники українських організацій різних віровизнань, зокрема православного віровизнання, не повинні втручатись у справи поодиноких українських Церков і займати становище до їх церковно-релігійних справ, бо таким вмішуванням вони підривають і послаблюють свій загальний репрезентативний характер та ускладнюють відносини, як між поодинокими українськими Церквами, так і між українськими громадськими організаціями.

ЮВІЛЕЙ „УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

З нагоди Діямантового Ювілею „Українського Голосу", який цього року відзначає 60-річчя свойого існування, Чотирнадцятий Собор УГПЦ в Канаді з великою приємністю відзначає його величезну працю на українському національному полі в Канаді та протягом довголітнього свойого існування постійно заступав інтереси українського суспільно-громадського життя, а зокрема Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Одночасно Собор вітає заслуженого головного редактора „Українського Голосу" Івана Сирника, який від 1947 року редагує цей поважний народний тижневик.

Собор одночасно клонить в пошані голову перед світлою пам'яттю двох попередніх редакторів „Українського Голосу" — Василя Кудрика, пізнішого священика нашої Церкви, та Мирослава Стечишина.

РОЗБУДОВА „ВІСНИКА"

Познайомившись з інформативною доповіддю о. редактора „Вісника" в справі розбудови цього пресового органу нашої Церкви й поширення його до рівня пресового концерну Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — Чотирнадцятий Собор закликає всі церковні громади ввести гуртову передплату „Вісника" для всіх своїх членів, що дасть можливість доповнити „Вісник" такими додатками, як місійний журнал, журнал для молоді, а навіть науково-богословський квартальник.

РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

В справі української школи Чотирнадцятий Собор постановляє скріпити українські школи, підпорядковуючи їх Єпархіяльним Шкільним Радам, які із своїх представників творять Раду Української Школи при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Рада Української Школи (РУШ) при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, шляхом узгіднення, а не голосуванням, координує свою працю з Центром Українських Шкільних Рад, щодо видань програм, під ручників і інших методичних посібників, при чому Рада Української Школи в своєму керуванні залишається самоуправною установою.

КОЛЕГІЯ СВ. АНДРЕЯ

Собор з вдоволенням приймає інформацію принципала проф. Л. Томащука про продовження заходів управи Колегії Св. Андрея увійти в тісніші зв'язки з Манітобським університетом і, коли ці зв'язки будуть остаточно погоджені між управою Колегії та університетськими властями, ця угода між ними стане правосильною після одобрення її Консисторією нашої Церкви.

Собор закликає вірних нашої Церкви давати Колегії постійну моральну і зокрема матеріяльну допомогу, щоб вона могла прийняти на працю висококваліфікованих професорів, яких їй конечно потрібно для того, щоб її захотіли увійти в тісніші зв'язки з Манітобським університетом увінчалися успіхом.

РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Вислухавши з увагою вичерпні інформації Високопреосвященнішого Архиепископа Андрея про позитивний вислід акції підприйнятої в рамцях програми Року Української Православної Молоді, Чотирнадцятий Собор вітає цю корисну дію для добра нашої Церкви з нашою молоддю і рішає продовжити її до кінця 1970 року.

РЕКОМЕНДАЦІЯ В СПРАВІ СТВОРЕННЯ ДОРАДЧОЇ РАДИ

Чотирнадцятий Собор припоручає Консисторії розглянути можливості на використання досвіду уступивших членів Консисторії і, якщо Консисторія уважатиме за доцільне, знайти якусь відповідну форму, чи то в виді дорадчої ради, постійних комісій, чи у формі почесних членів Консисторії, щоб наша Церква могла використати набутий досвід колишніх членів Консисторії.

Атенагорас очікує діялогу православних з лютеранами

ЕВІАН-ЛЕ-БЕН, Франція (РНС) — Патріярх Атенагорас, у своєму привіті П'ятій Асамблеї Лютеранської Світової Федерації, висловив надію, що вона доведе до тісного діялогу між лютеранами і Православієм. Він висловив палке бажання до „об'єднання Христового апостольства, якого так глибоко потребує людство, рване війною, убогістю та несправедливістю."

У своєму привіті Атенагорас пише:

„У цей час неймовірно швидких змін, внутрішні й зовнішні церковні проблеми стають перед християнами всіх віроісповідань; я переконаний", пише Атенагорас, „що Бог допоможе вам стати проти тих (проблем — р. В.), на які ви звернете увагу в реалізмі, в евангельській дусі і з великою людською поступливістю та усердним молінням."

Вселенська Патріярхія ввійшла в ближчі стосунки з лютеранами 20 років тому, через членство в Світовій Раді Церков.

Під тиском арабів Ватикан змінив документ відносно жидів

Вінніпезький жидівський тижневик „Да Джюіш Пост" подав з Риму інформацію про те, що папа Павло VI введовзі опублікує новий документ у справі католицько-жидівських взаємовідносин.

Виготовлений Ватиканським Секретаріятом сприяння єдності християн, цей документ закликає католиків виробити краще розуміння жидів і започатковувати спільне вивчення Біблії.

Католицькі церковні круги в Америці опублікували цей документ передчасно, але від того часу, під преєю з боку арабів, у документі пороблено деякі зміни. У першому начерку документа підкреслено важливість країни Ізраїля для жидів усього світу, а католикам дано заклик визнати це. У виправленому тексті документа терміна „країна Ізраїля" нема.

(Довша інформативна стаття про начерк згаданого документа і текст начерку подано в „Віснику" за 1 березня 1970 р.).

Відносини поліпшуються

РИМ (РНС) — Італійське радіо недавно подало інформації про те, що після 18-річної перерви, повне відновлення дипломатичних відносин між Ватиканом і Югославією настане в половині серпня н.р. В інформації сказано, що відносини між Святою Столицею і комуністичним режимом Югославії будуть піднесені до амбасадорського рівня.

Згадані відносини мають бути завершені візитою маршала Тіто до Італії і Ватикану, яка має відбутися восени н.р.

Дипломатичні відносини між Югославією й Ватиканом були перервані 1952 р., коли папа підніс до кардинальства архиєп. Степінача, який був ув'язнений за воєнні злочини (архиєп. Степінача оскаржували за те, що він нічого не протидіяв проти масакри понад 800,000 православних у Хорватії в часі Другої Світової Війни — р. В.).

Крім комуністичної Куби, Югославія буде другою комуністичною країною з своїм амбасадором при „Святій Столиці", — у Ватикані.

У Вінніпезі відбулася Духовна Конференція УГПЦеркви в Канаді

У днях 28-29 липня ц.р., в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі, відбулася Духовна Конференція Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Конференція була численна й вона пройшла в діловій атмосфері. Важливість цієї Конференції була в тому, що вона відбулася напередодні XIV Собору УГПЦеркви в Канаді, і духовенство мало нагоду обміркувати низку питань, які стали перед Українською Православною Церквою, а зокрема перед її XIV Собором.

Праця Конференції була попереджена Молебнем, якого відслужив Єп. Борис.

Конференцією керувала президія, яка складалася з двох предсідників і двох секретарів, Єпископату, Голови Президії Консисторії та представника від Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії — прот. Б. Стачишина.

Через недужий стан, Блаженніший Владика Митрополит Іларіон участи в Конференції не брав, але передав їй свое благословення.

Конференція сердечно вітала заступника Митрополита Його Високопреосвященство Владику Михаїла з 85-літтям його життя та з 50-літтям священства.

Вона слухала доклад Архиеп. Михаїла про сучасний стан Української Православної Церкви та про розкладовий тиск на неї, як і на все християнство взагалі з боку безбожництва та матеріялізму.

Безбожництво в різних формах, говорив Владика, полонить народні маси; воно діє підступом, навіть використовує ім'я Церкви, а в той же час розкладає родини й громади. З цього виходять розгублені голоси про різні реформи.

Головним заборном на ще є християнізація особистого й громадського життя.

Знання віри звільнить людину від розпачу й байдужости, які у великій мірі причиняються до духового занепаду.

Владика Михаїл звернув увагу і на популярні тепер питання про об'єднання й екуменізм. Він сказав, що становище до цих питань Української Греко-Православної Церкви в Канаді залишається те саме, що й було.

Питання співжиття в співпраці всеединої Української Православної Церкви є залежне від крайових Церков. Щождо екуменічного зближення з інновірними, то воно не може статися ціною Української Православної Церкви, її вчення та традицій; недопустиме тут і вяке понижання Української Православної Церкви, сказав Архиеп. Михаїл.

Духова Конференція приділила особливу увагу питанню молоді. На що тему о. Г. Удод дав виклад, в кінцевих висновках якого показано, що в лоні Української Православної Церкви в Канаді ми можемо достойно служити Україні і Канаді.

У вихованні дитини, говорив о. Г. Удод, найголовнішою є теплота української православної родини, бо це тут кристалізується свій своєрідний світогляд.

Парафіяльні школи повинні бути забезпечені потрібними матеріялами; парафії повинні творити постійне українське оточення, звідки діти і молодь черпали б скарби української духовости. Зміна мови нічого нам не дасть, якщо не звернемо уваги на духові скарби нашого народу, говорив о. Г. Удод.

У своїй доповіді на тему сучасних хибень молоді, прот. Д. Лучак вказував, як шкідливо ті хибленя впливають на фізичний і духовий розвиток та підкреслив, що лише добре домашне й церковне виховання може запобігти поширенню наркоманії серед нашої молоді.

Найбільше уваги Конференція приділяла питанню опіки над частиною Української Православної Церкви в Австралії. По суті, це питання не повинно було забрати стільки уваги і часу, бо воно було вияснене на минулорічній Духовній Конференції; але через те, що в українській пресі та в різних памфлетах-бюлетенях зроблено чимало закидів та нападів на Провід нашої Церкви, а зокрема на о. д-ра С.В. Савчука, — Конференція цього питання оминути не могла; вона вислухала додаткові інформації в цій справі о. д-ра С.В. Савчука та прот. Б. Стасишина з Австралії, з яких наглядно виходить, що в цьому випадкові постороньої намочі Австралійська Православна Церква потребувала, інакше поділи та розлами тільки задавнювалися б, що видно і по інших країнах.

Задавнені поділи, а зокрема напружені відносини дуже шкідливо діють на наших людей: отже, проаналізувавши церковну ситуацію в Австралії і взявши на увагу багатократні прохання однієї частини Української Православної Церкви в Австралії про поміч і духову опіку, — Провід Української Греко-Православної Церкви в Канаді рішив Український Православній Церкві (Автокефальній) в Австралії поміч дати на такий час, як вона цієї помочі буде потребувати.

З цим становищем і рішеннями Проводу нашої Церкви Духова Конференція стала однодушно.

Крім цих загальних справ, Духовна Конференція ухвалила більше рішень богослужбового, дисциплінарного та адміністративно-господарчого характеру.

Атенагорасові доручене „Ісповідання Старо-католицької Віри"

ІСТАМБУЛ (РНС) — Спеціяльна делегація з трьох старо-католицьких богословів прибула минулого місяця в Істамбул і доручила патріярхові Атенагорасові „Ісповідання Старо-католицької Віри". Цей жест був відповіддю на прохання Між-православного Комітету, який просив такого істовідання 1967 р. Думають, що тепер між православними і старо-католицькими богословами почнеться діялог.

До Старо-католицької Церкви входить Утрехтська Церква (голяндська група), Польська Національна Церква в США, Югославська Старо-католицька Церква і Старо-католицька Церква Німеччини. Більша частина старо-католиків відокремилася від Риму після І Ватиканського Собору, коли був проголошений догмат про папську „непомильність." Від 1931 р. старо-католики є в причасному єднанні з англіканцями. Римська Церква визнає старо-католицьке священство і декотрі Таїнства.

Д-р Я. Туркало їде в Істамбул

Д-р Ярослав К. Туркало, з Нью Гайвену, в черговий раз від'їздить до Константинополю - Істамбулу (Туреччина) для досліджения документів, що стосуються султана 16-го століття — Сулеймана Величавого, та його дружини Роксоляни, українки з походження. Ці документи знаходяться в архівах палацу Топкалі.

Під час свого перебування в Царгороді, д-р Туркало матиме побічення з грецьким архиепископом Єронимом та вселенським патріярхом Атенагорасом І. На протязі тижня д-р Ярослав Туркало подорожуватиме по монастирях Афонської гори і відвідає ігуменів усіх місцевих слов'янських монастирів. Нарешті він відвідає сердньовічні церкви та монастирі Боснії, Чорногорії та Македонії, де в м. Скоп'є відвідає патріярха новоствореної Македонської Патріярхії.

Протестанти й католики проти порнографічної повені

МЮНХЕН (РНС) — Єпископ Герман Дицфельбінгер (лютеран), зростаючу „порнографічну повінь" у Німеччині порівняв з поганськими оргіястичними культами, які в минулому довели до повного упадку цілі народи. Він сказав, що поняття моралі суспільства завжди підлягає певним змінам, проте т. зв. „секс едюкейшен" переходить усякі міри й набирає розмірів порнографічної повені.

Ряд німецьких католицьких провідників та організацій виступили проти уряду, який заміряє знести всі закони, що обмежують поширення непристійної літератури.

Священики партизани не розуміють свого покликання

МЕКСІКО (РНС) — „Наші брати, які взяли крісси (райфлс) і пішли в гори, — не розуміють значення священства", каже католицький епископ. Критикуючи тих священиків в Латинській Америці, які пішли в протиурядову партизанку, епископ Жуан Торрес Олівер, Порто Ріко, сказав, що „вони забули науку Другого Ватиканського Собору, згідно з якою головна задача священика — про повідувати евангельські ідеали."

Єп. Журна Т. Олівера слухала конференція з 39 епископів та понад 2,000 мирян, яка обговорювала справу поповнення рядів духовенства та виховання провідників з-поміж мирян.

Московська патріярхія відбудовує манастир на Афоні

АТЕНИ (РНС) — Московська Патріярхія дала 33,000 долярів і потрібний матеріял на відбудову Святопантелеймонського манастиря на Афоні, який був знищений пожаром минулого року. Два монахи з СССР, Авель Македонов і Віссаріон Остаденко, вже прибули на Афон і то під їхнім проводом цей манастир буде відбудований. Кажуть, що після закінчення будівельної праці Святопантелеймонський манастир буде наповнений монахами (правдоподібно з СССР).

В наших рідних школах

Під таким заголовком будемо поміщувати відомості з життя і діяльности по рідних школах в Канаді. Факт є, що наші школи мало про себе пишуть, а це ж дуже важлива, праця — шкільництво, виховання, імпрези з дітьми. Учителі, учні, проблема, успіхи. Це повинні робити люди на місцях. Куди доцільніше описати про працю рідної школи, як про якийсь родинний ювілей.

Такі „Відомості" наспіли з Рідної Школи з Торонта при Катедрі св. Володимира, що їх надіслала добр. М. Фотій, директорші школи, чекаємо на інші.

За управу: **РУШ Н.К.**

* * *

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА ім. Т. Гр. ШЕВЧЕНКА є шість-класова. В цьому році було 10 відділів (клас). Четверта і шоста класи по два відділи, а двомовна кляса мала злучені першу і другу класи.

1 кл. учител. О. Скрипківська, 16 уч
2 кл. учителька Н. Цибенко, 29 уч.
3 кл. учител. Д-ка М. Фотій, 28 уч.
4 кл. А учителька В. Ліщина, 20 уч.
4 кл. Б, учитель В. Павленко, 16 уч
5 кл. учител. д-ка А. Ференсів, 15 уч.
6 кл. А, учител. Л. Кулинник, 24 уч.
6 кл. Б учител. О. Скрипківська, 10 уч. (на тижні)
1 і 2 кл. двомовні уч. Я. Свора, 16 уч.

На початку року було всіх 174 уч.

Закон Божий навчали отці — Дм. Фотій і Ю. Ференсів. Співу навчав Сергій Босий. Танці — М. Воробець, музичну школу і молодшу оркестру — П. Шульга.

Діти відвідують школу добре. Навчання відбувається за програмою РУШ на сході Канади. Закінчили навчання — 154 учнів із 44 похвальними грамотами.

Двомовна кляса перестала існувати. До м. березня у цій класі осталось 9 учнів. Вчитель, без повідомлення причини, не прийшов більше до школи. По довших розшуках, знайшли зв'язок із ним, але він сказав, що має багато праці в державній школі та перевтомлений всім і не може дальше працювати. Із цієї кляси нам вдалося тільки 3 учні залучити до кінця року до 1 і 2-ої кляс.

У цьому році мали такі імпрез Святого Миколая, коляда, Різдвяний концерт і шкільна забава, концерт на день Шевченка, де брали участь учні з Курсів Українознавства, СУМК та ОДУМ. Після Богослужения мали зворушливу Панахиду по Шевченкові із прекрасним словом священника. У м. квітні, вся молодь і діти говіли. Було їх понад 300. У травні мали День Матері.

Поза цими офіційними виступами, школярі беруть активну участь у багатьох громадських імпрезах, як: „Тегледей" (майже все спадає на українську школу), у святах Братства Св. Володимира, в імпрезах СУК ім. кн. св. Ольги.

Українська Школа мала видну ролю в інсценізованій доповіді, на Ювілей 1000-тя Св. Кн. Ольги. Діти української Школи продають різдвяні картки, дохід призначений на школу.

Учителі, поза шкільною працею, дуже багато віддають часу на підготовку дітей до шкільних імпрез та громадських виступів. Готують дітей почерзі, що два тижні до програми „Пісни України". Учителі пишуть дописи до преси, голосять доповіді на зборах батьків, допомагають при уряджені катедрального базару і т. д.

Видруковано і вислано, від керівництва школи, 3 обіжники до батьків, (Копії вислано до центральної РУШ). Роздано, під кінець м. січня, півтічні свідоцтва учням, в м. грудні і січні мали шкільну інспекцію з РУШ на сході Канади, на чолі з п-н. Ів. Боднарчуком, головою РУШ. В м. вересні 1969 р. мали вчительську конференцію. Часто відбуваються засідання самого вчительського персоналу, а час від часу з Батьківським комітетом, головою якого ц.р. є Іван Байрачний. Відзначували в ц.р. 2 вчительки — Віру Шевчук та Віру Ліщину. (Відзначуємо тих учителів, які пропрацювали 10 років в українській, або Недільній школі.

При школі є бібліотека, яка має понад 200 книжок для школярів.

Керівником школи є д-ка М. Фотій.

НЕДІЛЬНА ШКОЛА має навчання кожної неділі від 10-11 год. Навчають 17 учителів і 5 помічників. Маємо 6 кляс Нед. Школи, 2 кляси передшкілля і 2 кляси курсантів. Діти Нед. Школи прислуговують в церкві. Є їх — 50. Старші учні читають час від часу Апостола, перед Великоднем Дїяння Апостолів та інші молитви на панахидах, молебнях тощо. Відповідальний за Нед. Школу є о. Дм. Фотій.

ОСЕЛЯ. Кожного року відбувається в осередку „КУВ" літня оселя для дітей. Це продовження навчання з української школи та затримання дітей у свойому середовищі. Духовну опіку дають по черзі священики наші — одного року один, наступного року другий.

КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА — це великий здобуток при нашій Катедрі. Вони існують вже 16 років. Випущено з курсів понад 100 абсольвентів (дотепер). Курси поставлені на високі навчання середньої школи.

У цьому році навчались на курсах 31 учнів. Всіх учнів разом, що побирали навчання українознавства при Катедрі — 285. Випускників у ц.р. було 18. Восемі курси поповняться 33 учнями з української школи.

Керівником Курсів Українознавства є п. А. Ліщина.

Оце, в дуже стислій формі, звіт шкільного референта про працю в школах та вихованням при Українській Православній Катедрі Св. Володимира в Торонті.

Шкільний референт: ***М. Фотій***

Як кардинал Йосип Сліпий інформував французів

У вівторок 21 липня ц.р., новинкарська агенція РНС подала з Парижа коротку інформацію про зустріч кардинала Й. Сліпого з французькими католиками і про те, як він говорив про життя католиків в Україні та про його відносини з православними. Інформацію подаємо без коментаря, але деякі місця підкреслюємо.

ПАРИЖ (РНС) — Кардинал Йосип Сліпий, який живе в Римі від часу, коли він був звільнений з советського табору 1963 р., сказав французьким католикам, що Церква (тобто уніятська — р. В.) в Україні нараховує **7 мільйонів вірних.**

Кардинал Сліпий підкреслив, що „після-воєнний час причинився до зміцнення релігійного життя католицьких громад в Україні... Проте нові переслідування почали тривожити не тільки вірних в Україні, але й тих, які живуть у Західньому світі."

Говорячи про відносини між Церквами Католицькою і Православною, яка ще також має чимало послідовників в Україні, — кардинал Сліпий сказав, що він є в дуже **добрих стосунках з патріярхом Атенагорасом (?),** одначе не мав ніякого відношення до патріярха Православної Церкви в Росії, покійного Алексія, який був за забороною Римо-католицької Церкви в Україні.

Кардинал Сліпий був у Франції на тритижневій візиті українців, яких у Франції нараховується біля 50,000.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковаих цінах, наприклад:

Євангелії, книжки, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажанними інформаціями або телефонуйте на число:

JUstice 8 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

УВАГА УВАГА

ВЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ

З НАГОДИ

ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

50-ліття УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

У ЗБІРНИКУ ЗНАЙДЕТЕ:
— ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УГРЦеркви В КАНАДІ;
— КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 18 СОБОРІВ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПЕРЕБІГ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У САСКАТУНІ, ПРИВІТИ, ДОПОВІДІ ТА ЮВІЛЕЙНІ СВІТЛИНИ.
— СПИСОК 316 ГРОМАД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, а в тім
— БІЛЯ 230 ІСТОРІЙ ПРО ОКРЕМІ ГРОМАДИ З СВІТЛИНАМИ.

НАКЛАД ЗБІРНИКА ОБМЕЖЕНИЙ, ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА — $4.00.

ЦЯ КНИЖКА БУДЕ ГАРНОЮ ОКРАСОЮ ДОМАШНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ КОЖНОГО ПРАВОСЛАВНОГО УКРАЇНЦЯ В КАНАДІ. — З ЗАМОВЛЕННЯМ ПОСПІШАЙТЕ!

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ КОНСИСТОРІЇ:

7 Ст. Джонс Авеню, Вінніпег 4, Ман., Канада.

СПЕЦІЯЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ НАБУВАТИ РЕЧІ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ:

У Канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, по великій знижці ціні, можна набути слідуючі речі, випродуковані з нагоди 50-ліття УГПЦеркви в Канаді.

1. Відзнака вірного, який пожертвував на Церкву з нагоди Ювілею 25 долярів, — її можна тепер набути за пожертву 5 долярів;
2. Срібні медальони, вартости 10 дол., можна набути за 5 долярів;
3. Бронзові медальони, вартісти 1 дол., можна набути за 25 центів;
4. Амилонова Історія УГПЦеркви в Канаді пані Одарки Трохсо[?];
— В м'якій оправі, ціна $2.50, — можна набути за $1.00,
— У твердій оправі, ціна $3.50, — можна набути за $2.00.
5. Памфлет „Пластоліти УГПЦеркви в Канаді" ціна 75 ц., — можна набути за 25 центів.

Замовлення й гроші посилати на адресу Канцелярії Консисторії:

Полеміка над оберамергауською Драмою Страстей відновилася

(РНС) — Цьогорічна містерія страждань Ісуса Христа почала сезон своїх виступів, (які відбуваються, раз на 10 літ), 18 травня. Від того часу жиди, протестанти і католики публічно обвинувачують продуцентів не тільки у „ворожому наставленні до юдаїзму", але й також у фальсифікаті історичних і біблійних фактів.

Незважаючи на ці напади, продуценти містерій рішили виставу продовжувати, вживаючи текст, який був перевірений в 1860 р. і який, вони твердять, є згідний з Новим Заповітом. Вони кажуть. „У Біблії про жидів таки є жорстокі слова."

Американський Жидівський Комітет проаналізував докладно текст цьогорічної драми і вирішив, що в ньому помітно змягшено деякі вислови, одначе критики і далі твердять, що текст у відношенні до жидів є ворожий.

Остатньо американські вчені — дослідники тексту Біблії (п'ять протестантів і один католик) з жалем заявили, що текст містерій „відображує милше зрозуміння відносин між Ісусом Христом і жидами" і що драма „надалі сприяє „ненависті" християн у відношенні до жидів, що плямило сторінки історії і залишило стежку крови і сліз аж до наших часів."

Втягнений в цю дискусію є кардинал Депфнер, в дніцезії якого знаходиться Оберамергау. Хоч він і запропонував був ревізію тексту, але був присутній на прем'єрі Страстей Христових, чим наразився на критику.

Присутність кардинала Депфнера на прем'єрі жидівські провідники окреслили, як невдалий жест, який „кине сумнів на те, чи Католицька Церква готова дотриматися декларації Другого Ватиканського Собору."

Кардинал настоює, що зміни проведені в цьогорічному тексті містерії є „незадовільні" і відкрито для критики. Він сказав, що був присутній на відкритті містерії і служив Службу Божу тому, що не уважав за потрібне на заперечення Цвінка „де-які проти-жидівські вислови залишилися. „Ми не можемо зміняти того, що говориться в Біблії. Там таки вживаються різкі слова про жидів" — сказав Прейсінгер.

І так полеміка відновилася...

Не можна заперечити факту, що зазделегідь розпродано 550,000 білетів отже містерія буде продовжуватися до 30 вересня, і такі зворотки як „О, ти невдячний і заблуджений народе", „озлоблений і заслілпений народе" і т. п. залишаться. Ревізії в користь жидів в цьому році не буде.

На нагоду для слідуючої ревізії треба чекати довго, — 10 років.

Фактом є, одначе, що Ісус був жидом", вони зауважують. І його співпрацівники і перші християни були жидами.

Згадали шість учених сказали, що вони не можуть піддавати сумнівам право Оберамергауських урядовців продукувати містерії і що вони мають деяку вартість „драматичної традиції."

Для розв'язки цього питання вони запропонували для глядачів „критичні зауваги", в яких буде ясно сказано, що проти — жидівські моменти в драмі передають відношення християнів до жидів, які не є прийняті — особливо після декларації Другого Ватиканського Собору.

Можливо, що неофіційна анатема на драму є спонукана твердженням, що Гітлер її одобрив.

Між іншим, сестра Люїза Габріела і американські вчені пишуть, що в 1934 р. Гітлер був присутній на прем'єрі містерії Страстей Христових, і згадують його зауваги під час приватних розмов пізніше, в котрих він назвав Понтія Пилата „твердим каменем" в центрі „жидівського гною і болота."

Починаючи з 1969 р. Американський Жидівський Комітет розпочав кампанію за ревізію тексту. В листопаді 1969 р. після багатьох невдач, здавалося, що успіх буде осягнений.

Одначе, продуценти заявили, що більших ревізій не буде. Тоді Американський Жидівський Комітет вислав спеціальне прохання до Канцлера Західної Німеччини Віллі Брандта, наполягаючи, щоб уряд допоміг змінити цю постанову.

В той самий час д-р Йоахім Принц, голова Американського Жидівського Комітету по Інтернаціональних Справах зробив подібний заклик до Кардинала Депфнера. Д-р Принц рівно ж видав цитати з листа о. Степана Шеллера, монаха, якому Кардинал припоручив написати новий скрипт для містерії Страстей Христових, в якому не було б анти-семітизму. Цей скрипт оберамергауські продуценти відкинули.

В листі отець Шеллер твердить, що світ прийняв теперішню версію Страстей Христових, всі білети були розпродані, і тому зміни скрипту стали неможливими. Іншу пропозицію — вживання тексту з 1750 р., який уважають менше „запальними" у відношенні до жидів, рівно ж відкинено.

Одначе, кілька місяців після заяви, що змін не буде, посадник Оберамергау Ернст Цвінк категорично заявив, що всі протижидівські вислови з драми винущено. Він сказав журналістам, що спеціяльний комітет перевірив текст і виконраставник сугестії Шеллера.

Але, кілька день пізніше, Антон Прейсінгер, директор містерії Страстей, оголосив, що не зважаючи на запевнення посадника Цвінка „де-які проти-жидівські вислови залишилися. „Ми не можемо зміняти того, що говориться в Біблії. Там таки вживаються різкі слова про жидів" — сказав Прейсінгер.

І так полеміка відновилася...

Не можна заперечити факту, що зазделегідь розпродано 550,000 білетів отже містерія буде продовжуватися до 30 вересня, і такі зворотки як „О, ти невдячний і заблуджений народе", „озлоблений і заслілпений народе" і т. п. залишаться. Ревізії в користь жидів в цьому році не буде.

На нагоду для слідуючої ревізії треба чекати довго, — 10 років.

Фактом є, одначе, що Ісус був жидом", вони зауважують. І його співпрацівники і перші християни були жидами.

Згадали шість учених сказали, що вони не можуть піддавати сумнівам право Оберамергауських урядовців продукувати містерії і що вони мають деяку

Грецький Митрополит пропонує „Асамблею християнської відповідальности"

КОРИНТ, Греція (РНС) — Православний митрополит Коринту, Пантелеймон, недавно видав заклик до всіх провідників християнського світу скликати „Світову Асамблею Християнської Відповідальности", щоб виробити спільні напрямні для поборення „сил ненависти й божевілля", які ведуть людство до катастрофи.

Митрополит Пантелеймон звернув свій заклик до патріярха Васеленського Атенагораса, папи Павла VI, до Синоду Православної Церкви в Греції, до всіх автокефальних Православних Церков та провідників різних протестантських деномінацій.

Митр. Пантелеймон сказав, що Асамблея повинна застановитися над такими злом модерного світу, як позбавлення сотоk тисяч людей свободи, неймовірне поширення голоду і ін.

„Поставлене віч-на-віч з сучасним трагічним імпасом", сказав митр. Пантелейном, „християнство, повне подібів, нетерпимости та інших слабостей, ніяк не може подати помічної руки спасіння, хоч саме те є місією Церкви." Він далі каже:

„Церкви мусять отрастися від прив'язанностей, сполягань та компромісів зо світом, мусять перестати служити прицособленням і справам цього світу, а звільнитися, щоб служити „тільки Христові..." Якщо Церкви перейматься „тільки Христом і Євангелією Христа, тоді чиста християнська ідеологія і Віра розгорне покров правдивої християнської любови, і світ остаточно спасеться."

Місцем Асамблеї повинен бути Коринт, „де Апостол Павло проповідував любов, і єдність, і свободу в Ісусі Христі."

Із спадщини на церкву 1969 р. – $1,695,820

ТОРОНТО (РНС) — Грошевий приход із спадщини „Юнайтед Чорч" Канади за 1969 рік становив $1,695,820. Окремих записів було 168: 67 нижче 1,000 дол., 52 — нижче 5,000, 17 — нижче 10,000, 25 — нижче 50,000, а 6 записів понад 50,000 долярів.

Атакуйте церкву, але будьте чемні до вірних

БЕЛГРАД (ГНС)— Словінська комуністична партія дала наказ своїм членам, щоб вони, в боротьбі з Церквою, найобережніше поводилися з віряими. Але проти Церкви „треба повести рішучу акцію." Усе це треба робити „терезвою, толерантною, демократичною, але твердою реакцією на будь-які спроби порушувати конституційні принципи."

До вірючих людей треба застосовувати таку поведінку, щоб їх не поиижувати, а заохочувати брати участь у публічній праці.

Югославське радіо подало інформації, що рішенням проводу Словінської комуністичної партії будуть творитися спеціяльні комітети „для покращання відносин урядових властей з Церквами."

Відносини Ватикан-Ізраїль зближуються

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Повернувшись з Ватикану, ізраїльський міністр закордонних справ заявив, що Католицька Церква не має жодного політичного зацікавлення на Середньому Сході. Міністр Абба Ебан сказав, що в цьому його запевнили ревники папи.

„Під час наших зустрічей", казав А. Ебан, „мені було вияснено, що Ватикан не має жодних політичних цілей на Середньому Сході, і що він зацікавлений тільки розвитком, миром і релігійними вартостями."

Поїздка грецького первоієрарха

АТЕНИ (РНС) — Первоієрарх Православної Церкви в Греції, архиепископ Єроним, восени ц.р., має відвідати Александрійську й Антіохійську Патріярхії, Єрусалим та інші місця. Він завершить свою подорож відвідинами проводу Коптської Церкви в Абисинії. Мета поїздки не проголошена.

Єпископ вірить, що настає містична доба

АРРАС, Франція (РНС) — Католицький епископ міста Аррас каже, що він переконаний, що теперішне „затвердження" лівих і правих елементів, подіяу Церкві, духове опорожнення та брак молитви, — це одна слабість: „Ми перестали думати про Духа Святого", говорив він.

Теперішне „звуження Євангелії до якоїсь ідеології, а Віри тільки до Ісуса Христа ... є найбільш показним доказом омінання Духа Святого"... Проте, говорив він „ми починаємо спостерігати загородки християнських дієчих спільнот, або євхаристійних спільнот, які живуть притаманним їм життям, і які безсумнівно представляють Церкву. Я твердо вірю", говорив він, „що на таку форму жит тя Церква буде переходити все більше і більше. Церква починає зрождуватися в кругах, які давніше були чужі для Церкви. Це може видаватися дивним, але я вірю, що ми вже стоїмо на світанку великої містичної доби", сказав переконливо цей епископ.

Фінська молодь домагається одного тексту молитви

ГЕЛСІНКІ (РНС) — Національна екуменічна організація християнської молоді в Фінляндії видала заклик, щоб усі всіх християн Фінляндії був один текст Молитви Господньої „Отче наш." Це студентська організація; вона каже, що тепер у Фінляндії є три тексти цієї молитви: православний, католицький і лютеранський.

Вони звернулися до провідників усіх християнських груп, щоб їхне бажання було взяте під розвагу..

На екуменічному з'їзді в Еспанії буде делегація з Москви

САЛЯМАНКА, Еспанія (РНС) — На екуменічній конференції в Еспанії 22-28 серпня ц.р., в якій візьмуть участь 250 делегатів з 20 країн, буде представництво Московської Патріярхії.

Під час конференції будуть відбуватися „спільні християнські моління." У них будуть брати участь католики, православні, англіканці та інші протестанти.

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Українська Православна Громада на Волей, Брит. Колюмбія, за старанням місцевої 5-ої Станиці Українського Вільного Козацтва, гідно вшанувала світлу пам'ять Головного Отамана Симона Петлюри в неділю 24-го Травня 1970 р. у сорокчетверті роковини смерти цього ВЕЛИКОГО СИНА України.

Після Служби Божої того дня в церкві Успіння Пресв. Богородиці на Волей о. Петро Блажук, відслужив Панахиду, під час якої гарно та зворушливо співав церковний хор, під управою пані Анни Залубняк.

Особливої поваги й патріотичного настрою цій панахиді надавали три прапорности, а саме — Васыль Ткачук, з прапором Українського Вільного Козацтва, Михай ло Грицюк, з Канадським Прапором і Феодосій Кравець з Українським Національним прапором.

Після Панахиди біля сотні людей, місцевих парафіян і гостей з Ванкуверу й інших місцевостей зібралися в залі Українського Православного Центру на спільний обід, який приготовили членкині Жіночого Товариства Ім Ольги Кобилянської, що його очолює пані Раїса Демчук.

Обід був смачний та обильний і паням належиться признання за цю гостину, яку вони так вдало приготовили і безкоштовно подали.

Після обіду гості вислухали цікаві розповіді Марусі Блажук і Альфи Демчук, які звітували про свої враження з відбутого в Едмонтоні Свята Року Української Православної молоді. Приємно було слухати, як ці дві молоді дівчини прекрасною українською літературною мовою розказували про це свято і цікаво було довідатись про діяльність нашого молодого покоління, яке помімо того, що народжене в Канаді, не затратило любови і пошани до свого рідного — батьківського. Безперечно, рясними сльозами, якими слухачі винагородили доповідачок, вони висловили свое признання цій свідомій українській православній молоді, що брала участь у святкуваннях в Едмонтоні.

Після закінчення обіду, почалася офіційна частина відзначення — Академія в пошану пам'яті Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ. Очі присутніх причарувала гарно прибрана сцена, великий портрет С.В. ПЕТЛЮРИ оточений квітами й естетично розміщеними пам'ятними датами. Козаки з прапорами долонювали що зворушливу картину.

Вступним словом Академію відкрив п. Григорій Подгурець. Промовець накреслив перед слухачами історичне тло часів Головного Отамана, вияснив ролю України і її збройних сил під проводом Симона Петлюри, яку вона відіграла в пам'ятних 1918-1920 роках, коли то змова намагалась опанувати цілу Европу, і як чин, героїзм і політична далекозорість нашого Державного Мужа і хороброго Державного Мужа і хороброго вояка, С.В. Петлюри, перекреслила ці змовницькі пляни. Симон Петлюра, того часу, був одиноким з поміж українських політиків, що був свідомий того, що йому судилося очолити боротьбу проти великої сили, комуністичного інтернаціоналу.

Він одиноких знав, що тим разом це вже були не льокальні збройні порахунки між українською і московською націями, а був це спротив України походові армії комуністичного інтернаціоналу не лише на Україну, але на цілий Захід. Тим разом знов Україна заслонила своїми грудьми світ, перед походом міжнародньої червоної орди.

Отже це була епохальна місія України. Своєю тверлою воєцькою мовою Петлюра ясно заявив, що червона армія це бандити всього світу тоб-то збройна сила міжнар о д н і х злочинців... Оплески присутніх виявили свою повну згоду з вимовними твердженнями промовця.

Головний референт виголосив настоятель громади, о. Петро Блажук. У своій ядерній і зворушливій промові о. Блажук пригукав увагу слухачів і примусив їхні думки долонювали що зворушливу картину.

Вступним словом Академію відкрив п. Григорій Подгурець. Промовець накреслив перед слухачами історичне тло часів Головного Отамана, вияснив ролю України і її збройних сил під проводом Симона Петлюри, яку вона відіграла в пам'ятних 1918-1920 роках, коли то змова намагалась опанувати цілу Европу, і як чин, героїзм і політична далекозорість нашого Державного Мужа і хороброго вояка, С.В. Петлюри, перекреслила ці змовницькі пляни. Симон Петлюра, того часу, був одиноким з поміж українських політиків, що був свідомий того, що йому судилося очолити боротьбу проти великої сили, комуністичного інтернаціоналу.

Він одиноких знав, що тим разом це вже були не льокальні збройні порахунки між українською і московською націями, а був це спротив України походові армії комуністичного інтернаціоналу не лише на Україну, але на цілий Захід. Тим разом знов Україна заслонила своїми грудьми світ, перед походом міжнародньої червоної орди.

Отже це була епохальна місія України. Своєю тверлою воєцькою мовою Петлюра ясно заявив, що червона армія це бандити всього світу тоб-то збройна сила міжнар о д н і х злочинців... Оплески присутніх виявили свою повну згоду з вимовними твердженнями промовця.

Головний референт виголосив настоятель громади, о. Петро Блажук. У своій ядерній і зворушливій промові о. Блажук пригукав увагу слухачів і примусив їхні думки до послуху заповітам-дороговказам С. В. ПЕТЛЮРИ, пригадав наказ Отамана: „Шануймо кров пролиту за Україну! Учімося тримати меч! Бо державної самостійности України не можна виторгувати. І можна здобути мечем і кров'ю."

Ці вміло підготовлені і вдатно проведені роковини закінчено Українським і Канадським Державними гимнами.

Присутні розходились домів з почуттям відновленої віри в сприятність справ за яку змагався і за яку згинув Симон ПЕТЛЮРА 44 роки тому і із кращим зрозумінням часу за що він боровся і віддав своє життя на стіці.

І тепер в роковини трагічної смерти провідника Української нації, ми можемо з певністю сказати, що Український нарід переступив межу духовного поневолення і вже наближається до остаточної перемоги своєї національної правди.

Принесені жертви скріплюють дух нації, кров рясно пролята цементу є сила нації. І кожна втрата це тільки новий етап, новий крок до остаточної і рішаючої перемоги.

(Присутній)

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ІВАНА і ВАРВАРИ КАРЛІЦЬКИХ

Ніягара Фалс, Онт.

В суботу, 9 травня 1970 р., українська православна громада при церкві свв. ап. Петра і Павла в Ніягара Фалс, Онт. відзначила 50-ліття подружжя п-на Івана і Варвари Карліцьких.

О год. 5-тій звечорі, в присутності понад сто осіб — членів громади, друзів та знайомих не тільки з Ніягара Фалс, але й з Торонто, Сен Катеринс і других місцевостей, був відправлений в місцевій церкві Молебень на здоров'я ювілятів. Молебень відслужив о. Т. Глуханюк при гарному співі о. Ф. Легенюка, наст. церкви св. Юрія в Сен Катеринс, диригента хору О. Мельничука та С. Легенюка, батька о. Легенюка. Після закінчення Молебня о. Т. Глуханюк виголосив привітальне слово ювілятам та склав їм щирі побажання здоров'я і щастя.

Ювілейне прийняття, яким займались пані М. Сятник, О. Карліцька (дочка ювілятів) та пані Никифорчук, відбулось в церковній залі. При вході до залі чекали на ювілятів та привітали їх квітами їхні діти та внуки, а саме: сини Василь з Альберти, дочки Текля з дочкою Петрусею, сини Володимир (Волтер), адвокат з Манітоби, дочка Ольга з Ніягара Фалс з дітьми та сини Степан з Америки. Під час того, як згадані вітали ювілятів, усі присутні проспівали — На многії літа, що повністю зворушило ювілятів.

Опісля усі засіли до вечері, перед якою молитву прозв о. Т. Глуханюк, а тост за їхне здоров'я виголосив п. Чоботько. Після вечері, господар прийняття, п. Чоботько, попросив до слова найстаршого сина ювілятів Степана, який українською мовою привітав дорогих родичів від найближчої родини (сини, дочок та внуків) і склав їм подяку за усі турботи і виховання. Опісля він передав ювілятам стрічений брат Микола Карліцький, який був дружбою, а тоді було відчитано декілька вітальних телеграм від друзів і знайомих ювілятів.

Після того ювілятів вітали ще: о. Т. Глуханюк, о. Ф. Легенюк, п. І. Сирота — голова громади, пані Н. Андрусів — голова Жіночого Т-ва в Сен Катеринс, п. І. Приймак та І. Борисяк, а на закінчення привітав ювілятів п. Чоботько, який працював з ювілятом від 1949 до 1962 років. Звичайно, що не обійшлось і без подарунків від знайомих, а зокрема від дітей.

За усі привіти та подарунки сказали сердечну подяку усім ювілятам, які з тої нагоди склали $70.00 на церкву. На пропозицію п. Чоботька було переведено збірку на пресу, яка принесла $64.00, з чого $40.00 на „Український Голос", $20.00 на „Вісник" і $12.00 на „Провідь". Збірку перевели пані Котуг і Никифорчук.

Після офіційної частини почалась забава, яку розпочинали ювіляти вальсом.

* * *

П-во Карліцькі подружились ще в Україні. До Канади приїхав п. Карліцький в 1925 р., залишивши дружину з двома малими дітьми (Василь і Текля). В 1929 р., зеробивши трохи грошей, спровадив їх також до Канади і набувши в Манітобі фарму, почав господарити, хоч і доводилось їздити за різними роботами, бо на фармі був довг. Дуже часто бувало так, що господарюю займалась дружина, яка й виховувала дітей. Щойно в 1945 р. п. І. Карліцький на постійне оселився на праці з Гайдро, спочатку як робітник, а потім, формальон. Від 1951 р. живуть наші ювіляти в Ніягара Фалс, де купили хату та де включились у наше громадсько-церковне життя в 1952 р. і допомагають фінансово, а пані Карліцька зокрема завжди допомагає в праці товариства при церкві.

На щастя, на здоров'я та на Многії літа нашим Ювілярам!

ВІДЗНАЧЕННЯ РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ В ОКРУЗІ ОАКБУРН, МАН.

У неділю, 31-го травня 1970 року відбулося величне святкування з нагоди Року Молоді. О 9-ій год. ранку почалась рання відправа, а о 10-ій — Божественна Літургія, яку відслужили Священники Л.В. Дячина і Є. Стефанюк при співучасті хору СУМК і місцевих дяків. По прочитані св. Євангелії (Неділі Слінородженого) о. Є. Стефанюк виголосив проповідь на цю тему. Після Богослужіння прот. Л. В. Дячина привітав молодь в імені Єпископату Української Греко-Православної Церкви в Канаді, на чолі з Блаженшим Владикою Митрополитом Іларіоном — і виголосив многоліття для нашої Молоді. Всі присутні велично відспівали „Многая Літа". Настоятель парафії запросив усіх присутніх на обід до Народнього Дому, який влаштували членкині Жіночих Товариств Оакбурн і Мензй.

За першим столом засіли молодіж із своїм духовенством та провідною надзірною радою; за другими столами — старші. Присідниця, панна Савеля попросила о. Є. Стефанюка провести молитву.

О 2:30 по обіді при заповненій людьми залі, почався величавий КОНЦЕРТ для вшанування року Православної Молоді. Програму відчинив місцевий парох, — він попросив усіх присутніх відспівати тричі ХРИСТОС ВОСКРЕС. Усі співали в одушевленням чим піднесли настрій Свята. Вибрали Президію репрезентантів від Громад Округи Оакбурн:

Стефан Герейлюс — св. Володимира, Оакбурн, Ман. Михаліна Чвалюк — св. Преображення, Мензй, Ман. Михаліл Манулик св. Петра і Павла Січ, Ман. Л. Сабеський св. Вознесіння Ангусвіл, Ман. М.М. Швалюк, голова Комітету Округи Оакбурн, Ман. Петро Чайковський — св. Юрія, Давфин, Ман. гість. Геня Матишин голова Жіночого Товариства ім. Л. Українки Оакбурн. Розалія Пелешок голова Жіночого Товариства ім. Л. Українки Мензй.

Змістовне вступне слово прочитала панна Петруся Мануляк. Дальше переводив програму панна Савеля Букавацук — вона, як президиця, до привітів покликала тих людей, що були в Президії. Всі репрезентанти щиро-сердечно вітали молодь, бажали їм щасливого успіху в житті, і просили їх приготовляти себе належно щоб заняти місця в своєму проводі й стати активними у всіх ділянках життя свого народу. Представниці Жіночих Товариств вітали молодь сердечно і бажали їй щастя і витривалости, та закликали не піддаватися чужим впливам. Молитву „ОТЧЕ НАШ" — прослівав Відділ СУМК, під управою пані М. Чвалюк, а „Боже Великий" — членкині Жіночого Товариства в Оакбурн. Реферат виголосив о. Є. Стефанюк, парох з Давфин, — він розповів про піонерські тяжкі переживання нашого народу, та про їх віру в кращу будучність у чому Господь допоміг. Отець Стефанюк закликав молодь, йти твердими виточеними дорогами життя, слідами своїх славних батьків піонерів. Пісню „Чуєш брате мій" — відспівав СУМК з Оакбурн, танок „Чумак" виконав хлопець з Давфин. Вправи Відділу СУМК з Оакбурн, — танок, який танцювали два хлопці з Давфин, пісню „О Україно" відспівав СУМК з Оакбурн, танок „Катрина" — СУМК з Давфин, танок „Козак" — молодь з Мензй, під управою панни М. Пелешок, — танець „Козачок" — молодь з Давфин, чортовий танок — молодь з Оакбурн — пісня „Весела" співав хор молоді СУМК, під управою пані М. Чвалюк, танок „Аркан" — танцювали дорослі хлопці з громад Мензй і Оакбурн, під управою п. Бориса Друля. На цимбалах грав Василь Саистун. Грав дуже добре, бо публика викликала його ще раз й нагородила гучними оплесками. Танок „Гони вітер" відтанцювали дівчата — Івася Чвалюк і Даруся Слонь. Пісню „Реве та стогне" відспівали СУМК-івці з Оакбурн, танок „Герць" відтанцювали СУМК-івці з громади Давфин.

На кінцеве слово покликано прот. Леоніда В. Дячину, настоятеля, Він привітав молодь з ягоди свята Року Української Православної Молоді. Звернув увагу молоді на це що він переконався на прикладах других народів, що вони робились добрий поступ у своїх організаціях тому, що їх молодь слухає і респектує, виконує те, що провідники їм кажуть і це їх робить сильними й і поступовими. Радив молоді те саме і заповнив, що тоді світ буде рахуватися з ними, як рівний з рівними. Подякував сердечно о. Є. Стефанюку, пані М. Чвалюк і всім участникам, що спричинились до успішности цього свята. Зокрема подякував Жіночим Товариствам, що потрудились видати обід для такого великого числа гостей.

Програму закінчено відспіванням гимнів „Україна" і „Гад сейф де Квін."

о. Л.В. Дячина

СЛІДАМИ БАТЬКА

Вітаємо д-ра Зеновія Данильчука з нагоди започаткування лікарської практики в Канорі, Саск.

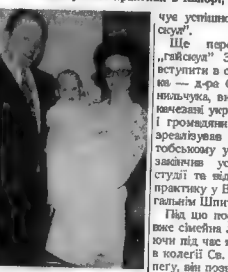

З кожним роком все більше й більше українців осягає важливі становища в загальнім канадійськім житті і, тим самим, приносить нашому народові завжди цінну суспільну репутацію між другими співгромадянами.

Свою цеглику до цього нашого спільного духового матеріалу доложив недавно новий наш лікар, д-р Зеновій Данильчук, син провідних і заслужених наших громадян, д-ра Олександра і пані Павли Данильчуків в Канорі.

Молодечі роки прозів та початкову й середню освіту здобув Зеновій в Канорі, де під дбайливим оком родичів виростав на надійного молодця. Діяльне зайнтересування родичів громадським і церковним життям заставило Зеновія та його сестер Дарію і Богдану, а згодом і молодшого брата Марка — бути активними членами в рядах нашої дорастаючої молоді. Отож, Зеновій учащає до Недільної та Української Шкіл, є рядовим а потім провідним членом місцевого СУМК-у, збагачує своєю майстерною грою на скрипці мабуть кожну мистецьку програму в Канорі як тальновитий скрипаль, здобуває мішка нагород, стає інструктором Недільної Школи при церкві св. Трійці в Канорі, і — серед вир уку ких занять — як молодий джентлмен закінчує успішно науку в „гайскулі".

Ще перед закінченням „гайскулу" Зеновій вирішив вступити в сліди свого батька — д-ра Олександра Данильчука, визначного в Саскачевані українського лікаря і громадянина. Свої плани зреалізував Зеновій у Манітобському університеті, де закінчив успішно медичні студії та відбув кількарічну практику у Вінніпегськім Загальнім Шпиталі.

Під цю пору д-р Зеновій вже сімейна людина. Мешкаючи під час медичних студій в колегії Св. Андрея у Вінніпегу, він познайомився там з гарною студенткою, панною Галиною Торбяк, дочкою п-на Михайла і Катерини Торбяків підприємців в Поплярфілд, Ман., і в місяці серпні 1967 року пошанувалася обоє в катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу. Пані Галина приготовлялася до учительської професії і для того здобула академічні ступені „Бечелор оф Саєнс" і „Бечелор оф Едукейшен". Також має вже за собою кількарічну учительську практику. Тепер, однак, не може вона виконувати своєї професії, бо всю увагу мусить присвятити найвищому покликанню для жінки — материнству. Членство молодої родини д-ра Зеновія і пані Галі збагатилось сином прибутням 22 жовтня 1969 року маленька, але вималенька донечка, що у Св. Хрещенню 3 травня 1970 року прийняла ім'я Ларисса-Михайля. Хоч маленька Ларисса і вяже мамині руки, за те вона є великою втіхою і надією своїх родичів.

Від місяця серпня ц. р. д-р Зеновій Данильчук пристає до ведення лікарської практики в Канорі, Саск., разом з високо досвідченим своїм батьком — д-ром Олександром Данильчуком.

На порозі самостійної лікарської праці і нових життєвих обставин бажаємо д-рові Зеновію і пані Галі якнайкращих успіхів в їхніх добрих намірах, та сподіваємся тих сподівань, що нас особ їх провідних членів покладе українське громадянство.

Друзі

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ ОЛЕНИ і ФЕДОРА ШЕРЕМЕТІВ

Ошава, Онт.

16 травня 1970 р. в м. Ошава Онт. відбулося прийняття (з участю 250 осіб) для пані Олени і Федора Шереметів з нагоди 25-ої річниці їх подружнього життя. Прийняття зорганізували п-во: Сималовські, Рудкіни і. Сірко.

О 6 год. вечора Ювіляти з дружками К. Симаговська В. Рудкін та знайомими прибули до церкви св. Івана. Настоятель, отець Панченко від правив Молебень за здоров'я Ювілят.

З церкви Ювілята і гості прибули до парафіяльної залі. В дверях їх зустріли традиційним українським звичаєм, хлібом та сіл'ю — панство Манько.

Господар прийняття А. Сосна запросив усіх присутніх до столів, щоб спожити смачну вечерю.

Після вечері була офіційна частина, під час якої було прочитано привіти, надіслані з України від тата, мами, сестер, пані Олени Шеремет, а рівно ж від друзів, які не могли прибути з дальших міст Канади та США: з Шікаго, Монтреалу та Вінніпегу.

Привіти склали: Всеч. отець Панченко, голова церковної громади пан Куний, голова сестринства пані Манила, діти Ювілятів Валя та Федір, дружки К. Симаговська та В. Рудкін.

Букет, 25 троянд піднісг їх хрещенник Іван Трущук. Від усіх присутніх обдарувано ювілят вирізьбленою рамкою (українським взірцем) в якій було заложених 25 срібних долярів, і телевізором.

Промовляли і Ювілята Олена та Федір. Вони подякували всім за зорганізування ювілею і за присутність.

Рівно ж пані Шеремета коротенько згадала за поїздку до рідного краю, — як їх зустрічали тато та мама і всі рідні.

Офіційну частину було закінчено відспіванням „Многія літа" для Ювілят. Слідую ча частина продовжувалася дружніми розмовами та танцями, під звуки гарної орнестри.

„На поправинах у власному домі панства Шереметів присутні незабули і за нашу пресу. Зібрали грошевий дарунок на „Вісник" в сумі 20 дол.

Присутній

З НОВОСІЛЛЯ НА ПРЕСУ

В суботу 30 травня ц. р. влаштовано несподівану вечірку п-ну Савелію і Рейсі Оборожським з їхньому новозбудованому домі.

За ініціятивою п-ні О. Співак і п-ні А. Тищенко пані Федора Шереметів з членкині Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги прибули поздоровити п-во Оборожських з сином Володимиром які недавно прибули до Ловздову От. з Чікаго.

На прийнятті п-ні А. Тищенко сказала початкове слово і привітала усіх присутніх. Другою привітала голова Союзу Укр. п-ні О. Співак і підчесті у знак пошани дарунок. За голову православної громади привітав заступник пан. М. Співаг, бажаючи всій родині щастя здоров'я та життьових успіхів на новому місці. Господарі дому прийняли вражені, щиро дякували за несподіванку і добре становлення. На закінчення п-ні О. Співаг, п-ні В. Яременчено і п-ні Новенко провели збірку на прес'у з якої приділено на „Вісник" 5 дол.

Всім щира подяка, а новосельцям родинну Оборожських нехай Бог зберігає в щасті і здоров'ї на Многії Літа.

Присутній Ф. П.

РІЧНЕ ХРАМОВЕ СВЯТО

Кобзар, Саск.

На Вознесення Господне 4-го червня ц. р. припадає річне храмове свято в церкві на Кобзар. Церква знаходиться 7 миль на південний-схід від Арран, Саск.; збудована на гарній горі, площа обсаджена сосновими деревами. Церква є гарно викінчена як на вовні так і в середині. Недавно церкви є церковна заля, що є домом великої та щирої праці членів для Рідної Церкви.

Зранку настоятель громади-Всеч. прот. о. А. Хрусталка відслужив св. Літургію і по відпутнено сл. Євангелії сказав глибокого змісту релігійну проповідь.

Підчас Богослужения дуже гарно співав місцевий церковний хор.

Після св. Літургії під церкою відбувся Молебень, свячении води та обхід три рази довкола церкви.

Після того в церковній залі відбувся святочний Храмовий обід, який приготовило жіноче товариство при Церкві, за що, в імени всіх

приємніших, складаю їм щиросердечну подяку.

Господарем обіду був п. Григорій Федтун, якій попросив пароха о. Хрустовку провести молитву та поблагословити страви. Після обіду покликав до коротких промов: И. Г. Лозинського, Всеч. о. прот. Івана Майбу, якій з огляду на свій вік, є на відпустці, та настоятеля Всеч. о. прот. Хрустовку.

На закінчення, голова громади п. Михайлів Маких зложив подяку Отцям та всім присутнім за їхню участь у Храмовому Святі.

Були гості з сусідніх громад: Мейбридж, Арабела, Дембури, Дорбин і інших. Дуже приємно мали бодай на храмових святах можна бачити вірних з сусідніх громад. Це є доказ, що вірні цікавляться релігійним життям.

И. Г. Л.

МІСІЙНА ОКРУГА ТОРОНТА

В цьому році заплановані місії в окрузі Торонта відбулись знов з добрим успіхом. Теми відносились до Року Православної Молоді нашої Церкви і дальшого її розвою. Отці духовні добре вив'язувались зо своїх завдань. Найуспішніше відносно чисельности ці Місії відбулись у парафіях Ошава і Скарборо. Участь у вищезазначених Місіях взяли оо. Самець, Фотій, Боднарчук, Ференців, Горгіца, Панченко, Гуцуляк і Кретюк у Парафіях Лонг Бренч, Ошава, Кадедра Торонта, Вест Торонто, Скарборо, і Содбурі.

(Союзу Українок Південної Австралії) під керівництвом п. П. Жолкевича і танцювальна група Української школи в Аделяїді, під керівництвом п. В. Лабаз. Мувичний супровід на фортепіяні і акордеоні п. Ліда Діденко, п. п. Б. Ковальський і п. В. Шевчук. Керівник програми — п. Клава Рошко. З Аделяїди прибуло 78 осіб на чолі з головою Української Громади п. Т. Пасічнянським.

У програму концерту входили: „Вечорниці" П. Ніщинського, 23 хорових виступів, 8 сольових і дуетів та 2 танцювальні точки. Присутні, а особливо молодь, яка любить танцювати виважали, що танців було абсолютно за мало.

Не буду вдаватися в детальну мистецьку оцінку музичної точки зокрема, бо їх було багато, лише загально скажу, що концерт був на високому мистецькому рівні. Головною точкою були „Вечорниці". Керівництво в постановки спочивало в руках п. п. В. Гай і І. Мартинюк. Мішаний хор „Говірки" чудово виконав свою програму, а особливо „Закувала та сіна зозуля" з соліста-ми п. п. І. Пудас і Т. Василюк. Хор „Пастівка" полонив серця присутніх виконанням „Угоріла стежечку" і „Вітер з України". Танцювальна група, як на молодих виконавців, надзвичайно добре витязалася з своєї програми. Вони чудово виконали свій танок, а ворожка дівчат з воском зворушила серця глядачів і перенесла їх в далеку, але близьку серцю малу і любу Україну. Ще раз скажу — шкода, що не було більше танцювальних точок!

Керівник програми пані Клава Рошко дуже вміло перепровадила програму.

Зала Народнього Дому була вщерть переповнена і багатьом прийшлося стояти.

Надіюся, що цей виступ Української Громади Південної Австралії пробудить наші мистецькі сили в Мельборні з „летаргу".

Честь, слава і, подяка Проводові Укр. Пів. Австралії і щастя їм Боже на майбутнє!

Е. Чернявський

ОСВЯЧЕННЯ ХАТИ П-ВА ЛУСИКІВ
Ошава, Онт.

Панство Миколай і Дора Лусик, разом зі дочкою і зятем, купили собі нову хату. Дня 8-го листопада 1969 р. відбулося освячення хати, на яке зібралося поміж 40 осіб, приятелів і знайомих.

Освячення хати довершив о. Р. Панченко, настоятель парафії Св. Івана в Ошаві. Після закінчення чину освячення, всі присутні засіли за столи, які були заставлені смачними стравами. Після молитви і благословення страв, розпочалася вечеря, яка проходила в дружній та приємній атмосфері.

Після вечері, на оказію п. Вікторія Янчевського, присутні зложили на місцеву церкву і „Вісник" $23.50. Збірку перевела п-ні Віра Войтович.

Гроші розподілено в такий спосіб: на церкву св. Івана в Ошаві — $10.00, передплата на „Вісник" п-ну Лусикам — $5.00, на пресовий фонд „Вісника" — $8.50.

Бажаємо п-ну Лусикам в їхньою родинною цікавіно прожити в новій хаті довгі літа!

Присутній.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. СЕМЕНА НАТАРОСА
Валей, Бр. Колюмбія

З нагоди першої річниці від дня упокоєння бл. п. Семена Натароса, на бажання овдовілої дружини покійного, п-ні Йосипини Натарос у суботу дня 20-го червня 1970 р. відбулося Поминальне Богослужения.

Заупокійну Службу Божу відправив місцевий о. Настоятель у присутності родини, приятелів і членів церковної громади під слів дяка п. Юрія Воронюка та прилюдних хористів. Після Богослужения всі присутні прибули на цвинтар, де о. Настоятель освятив над гробищем пам'ятника над покійним, там же була відправлена і Панахида за вічний спокій спочилого бл. п. Семена Натароса, який минулого року ще жив між нами і був добрим наставником і прихильним членом Громади, а водночас жертвенним добродієм для своєї Рідної Церкви, як також щирим жертводавцем для наших українських Інституцій, а зокрема визначним фундатором Колегії Св. Андрея у Вінніпезі.

Заходом Жіночого Товариства місцевого Відділу ім. Ольги Кобилянської, того ж самого дня був приготовлений в парафіяльній авдиторії поминальний обід. Після обіду, на бажання п-ні Йосипини Натарос, о. Настоятель сказав пару теплих і зворушливих слів і закінчив присутніх до пожертви. Зложили скромні, але цінні датки, які призначено на „вічну" вінок бл. п. Семена Натароса. Збірка принесла $30.85,а а окремо зложив свою пожертву для місцевої Громади Успіння Пресвятої Богородиці д-р Гр. Натарос в сумі $200.00. Як приємно згадати, що діти йдуть слідами своїх жертвенних батьків — обидва сини покійного бл. п. Семена Натароса, др. Фрэнко Натарос і др. Григорій Натарос у цим році пожертвували по $200.00 на

Катедру Пресвятої Троїці в Вінніпезі, як нев'янучий вінок в пам'ять їх покійного й щирого тата.

На закінчення поминального обіду п-ні Йосипина Натарос подякувала всім присутнім за участь у цім поминальним дні, у рочницю її дорогого мужа бл. п. Семена Натароса.

Пожертву 20.00 передано на виданнячий фонд „Вісника". Жертводавцям пожелаємо щира годіка. Покійного нехай же Милосердний Господь оселить в Своїх Оселях між праведними і подасть йому блаженне життя в Царстві Небеснім.

Вічная Йому Пам'ять!

Присутній.

Бл. п. НИКОЛА ПЛЮТА
Норт Бетелфорд, Саск.

У вівторок, 5-го травня у лікарні в Норт Бетелфорд упокоївся, на 71-му році життя, Никола Плюта. Його смерть не була несподіванов для родини чи Громади, тому що Никола майже шість місяців пролежав у лікарні, борячись з недугою. І остаточно вона його перемогла.

Никола Плюта народився 1899 року в Монастирському Куті, Городенського повіту в Західній Україні. До Канади приїхав 1913 року, в околицю Борден, і став працювати у фармерів. В році 1921 одружився з Марією Дмитрук. Незадовго після одруження молоде подружжя переїхало жити в околицю Редфілд: Там взяли вони тов стед і стали працювати з того часу на своїому господарстві. Виховали вони трьох синів — Павла, Романа і Івана та одну доньку, замужню Никифорук. Діждались також 8 внуків. В часі свого перебування в околиці Редфілд Никола з дружиною включився в Церковне життя і весь час був членом Церковної Громади в Домініоні. В році 1963 Никола переїхав з дружиною до міста Норт Бетелфорд, щоб тут у міських вигодах доживати старості. В Норт Бетелфорд Никола включився в церковне життя, став членом Церкви, приходив на Богослужения. Одначе осінню 1969 року занедужав, в наслідок чого його перевезено до шпиталю, де й пробув майже „шість місяців. Перед смертю Никола запричастився Св. Тайн і 5-го травня упокоївся.

У глибокому смутку залишив свою дружину Марію, яка кожного дня відвідувала свого мужа в лікарні, проси джувала біля нього по кілька годин денно, услуговувала йому та підкріпляла його на дусі. Крім дружини залишив засмучених дітей — Павла, Романа, Івана і Анельку, 8 внуків, брата Степана в Кемсек і сестру Ольгу Габрух в Гайгейт. Похорон бл. п. Николи відбився з Української Православної Церкви св. Івана в Норт Бетелфорд. На похороні дякували — п. Д.Гарасимів і п. І. Павлуш.

По похороні відбувся в залі під Церквою Поминальний обід для учасників похорону. Зі збірки на Нев'янучий Вінок призначено: $20.00 на „кепсер фонд", $46.80 на місцеву церкву, а $20.00 на „Вісник."

В сорок'днів по смерті бл. п. Николи відбулася в Церкві поминальна св. Литургія за душу Покійного. Родина і багато друзів прибули в церкву, щоб спільно помолитись за душу Николи. На поминальному обіді, в домі пані Марії, крім пароха о. С. Зузака був покликаний до слова пе п. Роман Шиповнч, найкращий приятель покійного Николи, який разом з Николою переживав в Канаді тяжкі пионерські часи.

Хай Господь умістить душу покійного Николи в Небесних Оселях.

Вічна Йому Пам'ять!

о. С. З.

БЛ. П. СЕМЕН СЛОНЬ
Торонто, Онт.

Семен Слонь, народжений 1891 р. в селі Таривака, Борщівського повіту в Україні, прибув до Канади 1908 р. до Вінніпегу. Він займався кожевальським ремеслом, виливанням металів і при праці в СПР компанії. В 1912 р. оженився, а 1918 р. поселився в Канора, Саск. з дружиною Розалією. До Торонта переїхав в 1944 р. з родиною, де упокоївся 29 вересня 1969 р. Його похоронено в парафії св. Димитрія у Лонг Бренч, Онт., викінчення було в церкві у Канорі, Саск., Маземела, Саск., і в осель „Київ" коло Торонта. Але останнє його праця „Прометей", виліний з алюмінію, який вважить около 700 фунтів, писались на Народній Виставі у Павільйоні Молоді Канади на площі (С. Н. Е) через два роки. Якась інституція, така як університет, має методу скористати з цієї виняткової праці, бо цей „Прометей" остався — по бл. п. Семенові.

Покійний був спокійної і мілої вдачі, а що найцікавіше мав особливий характер; будучи багато начитаною людиною, вів не одному, які з ними ставали до розмови, здавався філософом або мало-що енциклопедією. Він знав історію свого народу, „Кобзаря", пісні, співи, нашу культуру, знав дивацтво, столярство і багато іншого корисного до життя. Він без нарікання чи розчарування віддався на розквіт нашого народу і його культури.

Він був людиною маловибагливою і багато праці на народний ниві віддав спокійно, щедро і з любови до свого народу, і не менше дав він і для країни Канади, в якій прожив такі довгі літа. Нехай з Богом спочиває і Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. МАРІЯ КІНДЗЕРСЬКА
Рорктон, Ман.

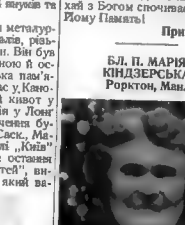

У вівторок, 19 травня 1970 р., в лікарні Сен Ровз дї Ляк у Монтеолі, упокоїлась, прийнявши св. Сповідь і Причастя від о. Є. Стефаніка з Давфину, Марія Кіндзерська.

Похорон відбувся в суботу, 23 травня, з української греко-православної церкви в Рорктоні, при участі двох священників — місц. пароха о. В. Апонюка і пароха Давфину о. Є. Стефаніка. Допомагали у співі дяк громади пані Степанія Білецька і дяк етелбертської громади — п. Т. Костишин. Присутніми на похоронних відправах були її найближчі рідні — муж, сини, доньки, зять, невістки, внуки, ближча і дальша родина, члени церковної громади, сусіди і знайомі. Усі вони прийшли, щоб провести її в останню дорогу і попрощати ту, яка впродовж 10 років виконувала в церкві свій обовязок старшої сестрінці.

Народилася Марія в 1894 р. в родині Петра і Леонори

Бл. п. Семен біля свойого „Прометея".

Церковна Округа Вестлок, Альберта

цим повідомляє українське православне громадянство, що СВЯТО для відзначення

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ
відбудеться

у Вестлок, Альберта в неділю, 23-го серпня, 1970-го року.

В ту неділю, місцева Церква Св. Володимира Великого святкуватиме також

ХРАМОВЕ СВЯТО

та

Посвячення новозбудованого Іконостасу.

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ:

Неділя, 23-го серпня:

Год. 8.30 ранку — Зустріч Вприсоєв. Владики Архиепископа Андрея.

Год. 10.00 ранку — Посвячення Іконостасу та Архиерейська Св. Літургія, яку очолить Вприсоєв. Владика Андрей, Архиепископ Едмонтону в Західній Канади з участю місцевого Духовенства, молоді і вірних.

Год. 12.00 — Обходження кругом церкви

Год. 1.00 по полудні — Бенкет для молоді і старших, в місцевій церковній авдиторії.

Год. 2.00 по полудні — Концерт, в якому візьмуть участь згуртовані сили Української Православної Молоді Церковної Округи Вестлок. Головну промову до молоді скаже Вприсоєв Владика Андрей Молодечим хором диригуватиме п. Ф. Хрущ з Атабаски.

Управа Церковної Округи Вестлок сердечно запрошує все українське громадянство, а особливо молодь згаданої Округи взяти масову участь в цих святкуваннях для відзначення Року Української Молоді у Вестлок, в неділю, 23-го серпня, 1970 р.

ЗА ЦЕРКОВНУ ОКРУГУ ВЕСТЛОК, АЛБЕРТА:

Семен Мельник — голова

І. Звоздецький — секретар

о. Іван Сгус — настоятель

Свято Православної Молоді яке очолював Високопреосвященійший Арх. Владика Михаїл відбулось з великим успіхом в оселі „Київ" в неділю 28-го червня. У суботу, 27-го червня, з нагоди панельної дискусії Православної Молоді, яка відбулась в Інституті Св. Володимира, духовенство Місійної Округи мало нагоду відбути коротке засідання і розподілити прибутки в Місії на слідуючі цілі:

Колегія Св. Андрея — $100.00

Ювілейний Дар для „Українського Голосу" 100.00

Стипендійний Фонд о. Др. С. С. Савчука 50.00

„Вісник" 50.00

Інститут Св. Володимира — Торонто — 100.00

Дім Івана Франка для старших — Торонто — 150.-00

Сердечну подяку складаємо всім диригентам, дяках, працівникам, урядам, які спричинились до успіху Св. Великоднотижних Місій Округи Торонто. Велика подяка належиться Жіночим Товариствам за обслугу і принагідня в часі вібрань.

Голоза: о: Прот. М. Боднарчук — Касієр — о. Прот Ю. Ференців — Писар — о. Б. Горгіца.

о. М. Боднарчук.

ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ В АВСТРАЛІЇ

Дня 14 червня ц. р. завітали до Мельборну: хор У. Г. П. А. (Укр. Громади Південної Австралії) „Говірки" під керівництвом п. Рі. Кліша, хор „Пастівка" С. У. П. А.

Павлій в селі Перемилові, пов. Гусятин, в Україні. До Канади приїхали в 1911 р. і тут в 1913 р. одружились в Петром Квадерським. Господарювали на фармі коло Рорктону, а на відпочинок переїхали до містечка Рорктон, Ман. Вихована Марія 7 синів і 3 дочки; дочка Ольга померла в 1930 р., син Іван загинув в часі війни в 1945 р., Дмитро помер в 1964 р., Василь, Микола і Володимир живуть в Торонті, Степан у Саскі, Михайло в Рорктоні, а дочки Анна (Ткач) і Розалія (Селімон) в Рорктоні. Замешкала покійна в глибокому смутку також 18 внуків і 23 правну-

Під час похорону, в церкві, було переведено грошеву збірку, яку призначено на благородні цілі. Мук Петро передав по $20.00 на поміщення похоронного допису в „Українському Голосі" і „Віснику". Зі збірки на похорон родина призначила $50.-00 на Колегію св. Андрея у Вінніпегу і $38.25 на місцеву церкву з Рорктоні.

Після похорону відбулась поминальна тризна, під час якої промовляли оба священики, а від родини п. В. Перепелюк з Давфину. Усім учасникам похорону, а зокрема отцям парохам склав подяку муж покійної.

Ось так відійшла в цього світу піонерка-українок, шляхотна людина, взірцева господиня, вірна подруга, щиролюбляча мати і добросердечна бабуся.

Нехай Господь приймістить її в Своїх Оселях, а канадійська земля хай буде їй легкою.

Вічна їй Пам'ять!

о. В. А.

Порядок Богослужень
ВІДІЛЬНІВСЬКА ОКРУГА

СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Транскона, Брендон, Тінділ, Дуфрост, (Храм)
23. Неділя — Транскона, Селкірк
30. Неділя — Транскона, Гонор, Попларфілд, Леднік (Храм)

Всіх парафіян і людей доброї волі щиро запрошуємо взяти участь в Храмових Празниках в даних Громадах, Парафіяльні Зарядя і Священики Під-Вінніпезької Округи.

Наместитель Під-Вінніпезького Округа о. Е. Трубач — тел. 586-8690 або 582-8234

Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Canada

о. В. БОРЧУК
СЕРПЕНЬ

16. Відпустка Священика
19. Середа, "Преображення Господне — Служба буде проголошена
23. Неділя — Канора
28. П'ятниця, Успіння Пресв. Богородиці — Успенська, Храм.
30. Неділя — Бюкенен

Address: Box 138, Canora, Sask.

о. В. ВАСИЛИВ
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Арбакка — св. Миколая
23. Неділя — Роза
30. Неділя — Гарделтон — храм

Box 161 — VITA, Man.
Tel. 3-4442.

о. Л. ДЯЧИШИН
СЕРПЕНЬ

16. Неділя Празник — Маєвій
19. Середа Преобр. Г. — Січ
23. Неділя — Вита
28. П'ятниця Усп. Пр. Б. Храм — Гаєи Елмо
30. Неділя — Оакбурн

Rev. L. W. DIACHINA
Address: Box 12 Oakburn, Man.
Tel. 294-5898

о. І. Г. ГИКАВОГО
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Павел Ривер
23. Неділя — Araclc
30. Неділя — Бирвайс

30. Неділя — Мишен, 3 Р.М. Обіднина

7966 — 11th Ave. Tel.: 521-6838
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕЦІЯ
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Сарепи
19. Сер. Преобр. Госп. — Гресленд,

23. Неділя — Боїв
28. П'яти. Усп. Пр. Б. — Лакалбіш
30. Неділя — Норад

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. ОРЕСТА ГУДИМИ
СЕРПЕНЬ

14. Початок Спасіяки
16. Неділя 9-та — Мус Джо 10:00
19. Преобр. — Айтуна 10:00
23. Неділя 10-та — Мелвіл 10:00
28. Успіння Пр. Богор. — Гуайо 10:00
30. Неділя 11-та — Кендіяк 10:00

Address: Box 148 Hudson, Sask.

о. С. ЗУЗАКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Стрий
19. Преображення Господне — Спедден
23. Неділя — Сьюки Лейк
28. Успіння Пресв. Богородиці — Еванда
30. Неділя — Вільна

Address: 975-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2380.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
Address: Box 304, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Бигар
23. Неділя — Кіндерслей
30. Неділя — Мінна (Храм)

Address: 36 Leddy Crest
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6925.

о. ІВАНА КУЛИША
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Тел. 725-3362.

о. В. КОКОРУДЗА
СЕРПЕНЬ

23. Неділя — Гронлянд
28. Пяти, Успіння Пр. Б. — Мелфорт
30. Неділя — Нипавин (ХРАМ)

Box 446
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Фаїн Флон
19. Середа, Преображення Господне — Фаїн Флон (освячення овочів)
23. Неділя — Томсон
28. П'ятниця — Успіння Пресятої Богородиці — Фаїн Флон
30. Неділя — Де Па (храм — Успіння Пресятої Богородиці)

[illegible] Str. Flin Flon, Man.
Ph. [illegible]

о. І. МУЛЬНИЧА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Тарноволь
19. Середа, Преображення Господне — Кадворт
23. Неділя — Елхов Крік
28. П'ятниця, Успіння Пресв. Богородиці, ХРАМ — Вакав
30. Неділя — Ленін

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 165-4331.

о. ВАСИЛЯ МЕЛЬНИЧУКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Геффорд
16. Неділя — год. 3:00 — Обіднина — Кридор
19. Сер. — Преображення — Гаєвлин
23. Неділя — Ватков
23. Нед. — год. 3:00 — Обіднина — Редфілл
28. Пятн. Успіння — Н. Бетелфорд
30. Неділя — ХРАМ — Бінкі

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3782.

о. М. ОЛЕСЮКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Принц Альберт
19. Середа. Преобр. Господне — Гонтмун
23. Неділя — Принц Альберт
23. Неділя — Обіднина год. 1.30 — во обіді — Макдовел
28. П'ятниця. Уся. Пресв. Бог. — Принц Альберт
30. Неділя — Самбург

REV. M. S. OLESIUK
205 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-[illegible]

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя Польова Служба Божа на оселі Тризуб коло озера Крістел Лейк, котру очолить Голова Президії Консисторії. Після обіду концертова програма і коронація Королеви
19. Середа Преобр, Господне Храм — Домвел
23. Неділя — Мазена
28. П'ятниця Усп. Пр. Богородиці — — Кадлер
30. Неділя — Кемсак

P. O. Box 669
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
СЕРПЕНЬ

19. Середа — Преображення Господне — Петилюра
23. Неділя 10, по Св. Трійці — Ленард
23. Неділя — Роблин — Обіднина о годині 3:00 по полудні
28. П'ятниця — Успіння Пресятої Богородиці — Мекнат
30. Неділя 11-та по Св. Трійці — Грендвю

Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 106, Robsin, Manitoba.
Tel. 937-4864.

о. О. СОРОЧУКА
Rev. O. Sorochuk
Box 145,
Bonnyville, Alta.
Tel. 826-8236

о. ШАНА СТУСА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя 9-та по Св. Трійці — Ріномонд Парк
23. Неділя 10-та по Св. Трійці — Свято Української Православної Молоді, Храмове Свято та посвячення Іконостасу — Архиерейська Служба Божа — Вестлок
30. Неділя 11-та по Св. Трійці — Храмове Свято — Свягудо

Адреса: о. Іван СТУС
11982 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 454-8753

о. ЄВГЕНА СТЕФАНІЮКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Велі Ривер
16. Неділя, Обіднина в 3:30 по полудні — Ст. Мартин
19. Середа, Преображення Господне — Давфин
23. Неділя — Ешпил
23. Неділя, Обіднина в 2:30 по полудні — Давфин
28. П'ятниця — Успіння Прес. Богородиці — Кодр
30. Неділя — Давфин

810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4766

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Сван Ривер
19. Середа, Преображення Господне — Пайн Ривер, Храм
23. Неділя — Ренвар
23. Неділя — Дорбей, Вечірня, в 4 год. по полудні
28. П'ятниця, Успіння Преч. Д. М. — Сван Ривер
30. Неділя — Годсон Бей

Box 1818 Tel. [illegible]
Swan River, Man.

о. М. СТИЦЮКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Йорктон
19. Середа, ПРЕОБРАЖЕННЯ — Горлянд
23. Неділя, ХРАМ — Йорктон
28. Пятниця, УСПІННЯ — Йорктон
30. Неділя — Райн

REV. M. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7882966

о. С. СЕМОТЮКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Стеднки
16. Неділя — Обіднина о год. 2-ій дня — Інсінгер (місто)
19. Середа — Преображення Господне — Шіго (місто)
23. Неділя — Вестбрук
28. П'ятниця — Успіння Пресв. Богородиці — Шіго (полудневе) — ХРАМ
30. Неділя — Льора — ХРАМ

Address: Shigo, Sask. Box 33.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Вимер
19. Середа — Преображення Господне — св. Літургія — Київ (Храм)
о годині 8-ій вечері Вечірня в Валінг
23. Неділя — Повнчай
28. П'ятниця — Успіння Богородиці — Ватсон
30. Неділя — Рама

Box. 488 — Tel. 563-2149
Wadena, Sask.

о. ГУМЕНА ШЕРБАНЯ
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Кемрозз
23. Неділя. Вівтація Архиєпископа Андрея, на яку запрошується всю Під-Едмонтонську Округу взяти чисельну участь — ВЕСТЛОК
30. Неділя — Калмар

Адреса: 9530—199 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 475-9056

о. А. ХРУСТАВКИ
СЕРПЕНЬ

16. Неділя — Стигджис
10:00 год. рано
19. Середа — Стінен Преображення — 10:00 год. рано
23. Неділя — Денбурн
10:00 год. рано
28. П'ятниця — Мейбридж Успіння Пресв. Богор.
9:30 год. рано
30. Неділя — Сван Плейн
10:00 год. рано

Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 194-4.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ВЕРЕСНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 1, 1970. ЧИСЛО (2131) 17

ПАТРІЯРХ АТЕНАГОРАС АМЕРИКАНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛІЇ НЕ ВИЗНАЄ

„ЩО СПРАВУ МОЖЕ ВИРІШИТИ ВСЕПРАВОСЛАВНА КОНФЕРЕНЦІЯ"

У грудні 1969 р. канцелярія Американської Російської Митрополії оголосила, що переговори Митрополії з Московською Патріярхією в справі надання Митрополії статусу автокефальної Православної Церкви в Америці, — завершилися успіхом. Російське православне суспільство поставило цим заходам сильний спротив, але ніхто з провідних сфер Митрополії не звернув на них ніякої уваги. Проти надання Митрополії статусу помісної Церкви в Америці протерас, але в Москві і на нього не звернено уваги; натомість патріярх Алексій 13 його Митрополії надається. 16 квітня ц.р. патріярх Алексій помер. Атенагорас стоїть при своєму протесті і автокефалії не визнає. Про те з Істамбулу наспів слідуючий репортаж:

ІСТАМБУЛ (РНС) — Вселенський Патріярх Атенагорас І відмовився визнати помісну Православну Церкву в Америці, яка була встановлена в квітні 1970 р. Лист, у якому Атенагорас підтвердив свою відмову, був висланий до Москви на початку літа ц.р.

Митрополія, яка отримала автокефалію з Москви, не мала з нею ніяких зв'язків від 1922 р., коли вона від Москви відокремилася й проголосила свою незалежність. Надання Митрополії статусу автокефалії, фактично, увіковічнило її досьогочасну ситуацію, а одночасно висунуло нові проблеми в сферу між-православних відносин на Заході, бо ж автокефалія в Америці стає основою для поєднання інших православних юрисдикцій, яких в Америці є 12. Проте є сумніви, а зокрема в Вселенській Патріярхії, чи канонічні основи на таке поєднання можуть зняти з Москви.

Відмова патріярха Атенагораса несподіваною не була. Поки договір між Москвою й Митрополією був переведений у життя, Атенагорас попередив був пок. Алексія, що в список автокефальних Православних Церков Американської Православної Церкви він не внесе. Атенагорас настоює, що крок Москви

(Закінчення на 2 стор.)

Греко-католики в Канаді втратили 80 тисяч вірних?

У своєму слові на бенкеті в Лондоні, Англія, 10 травня 1970, кардинал Йосиф Сліпий, змальовуючи образ розсіяння українців по всьому світі, а зокрема говорячи про наші втрати, — про українців греко-католиків, між іншим, сказав:

„Тепер, мої шановні й дорогі брати і сестри, коли глянете далі — на наші поселення, скільки і тем ми поносимо нині втрат. Не маємо точної статистики, але в Канаді мені казали (1968 року — р. В.), що **за 10 літ ми втратили 80 тисяч наших вірних."** (Підкреслення наше — р. В.).

Число 80 тисяч утрачених вірних греко-католиків у Канаді за останні роки може й перебільшене, проте воно подвійно насторожити не тільки греко-католицькі, а й інші українські відповідальні круги та заставити їх шукати шляхи, щоб утечу українців з українського світу, якщо не стримати вповні, то бодай частинно припинити. Інакше, проріджене нашого суспільства буде продовжуватися.

Церква в СССР далеко від викорінення

АКРОН, Па. (РНС) — Християнські Церкви в Советському Союзі — далекі від занепаду, каже президент Меноніт-ського Центрального Комітету, Джон А. Лепп, який повернувся з поїздки по СССР. Він подав також приблизну статистику, згідно з якою в СССР є понад 30 мільйонів православних (інші джерела подають понад 50 мільйонів), 500,000 баптистів, 100,000 лютеранів та 40,000 меноніт1в. Про католиків Дж. Лепп сказав, що їх є невідоме, але мале число. (Згідно з Ватиканською статистикою, на терені всього СССР є понад 3 мільйони католиків; кардинал Й. Сліпий в травні ц.р. сказав, що тільки в Україні є 7 мільйонів католиків).

Джон Лепп каже, що по всіх більших містах є православні катедри, в яких від бувають Богослужіння. У Загорській православній семінарії є біля 250 студентів, а понад 500 студентів вивчають богословіе кореспонденційно.

Архипресвітер о. к-р С. В. Савчук під час його промови на бенкеті, який був влаштований з нагоди XIV Собору УГПЦерков в Канаді на відзначення 50-ліття його священства. Бенкет відбувся в суботу, 1-го серпня 1970. На світлині зліва направо: Добродійка Ольга Савчук, адвокат Петро Лазарович — господар бенкету, о. д-р С. В. Савчук і Владика Архиеп. Михаїл.

„Змовники" єзуїт і методистський пастор арештовані

МОНТЕВІДЕО (РНС) — Уругвайська поліція арештувала єзуїта Е. Кастра і президента уругвайських методистів Дж. Асейна за те, що вони викрали двох американських і одного бразилійського дипломатів. Схоплення тих двох духовників пов'язують з арештом провідника уругвайських соціялістів Андреса Кульгелі. Їм закидають співпрацю з „Тупамарами", — уругвайською протиурядовою партизанкою.

На побачення з ув'язненими ні католицьким, ні методистським властям уряду чиновники дозволу не дають.

Католики Англії готовляться до масового паломництва

ЛОНДОН (РНС) — Католицькі бюра подорожуючих в Англії готовляться до масового повітряного паломництва до Риму на канонізацію 40 британських святих, яка має відбутися 25 жовтня ц.р. Канонізація відбудеться в Базиліці Св. Петра. Серед прочан з Англії буде присутній римокатоликів архиеп. Гінан та офіційні представники 19 католицьких дієцезій.

У Римі всі прочани будуть зібрані разом, щоб під проводом свого єпископату відбути масову національну прощу. Сподіються, що масову участь у прощі візьме англійське католицьке чернецтво.

АТЕНАГОРАС І АВТОКЕФАЛІЯ

(Закінчення з 1-ї стор.)

ської Патріярхії був однобічний, а доля Православія на американському континенті може бути вирішена тільки в погодженні зо всіми Православними Церквами.

ЗАЯВИСТЬ АВТОКЕФАЛІЇ ПРОПОНУЮТЬ „ОБ'ЄДНАНИЙ ЗАХІДНИЙ СИНОД"

Православіє в Америці поділене на ряд національних Церков; але найбільша з них — Грецька Архідієцезія, останньо висунула ідею зведення всіх тих юрисдикцій під один Західній Синод, який може бути під духовною опікою Патріярха Константинопольського.

Константинопольська Патріярхія твердить, що Патріярхія Московська не має права надавати автокефалію. В Константинополі цей аргумент основують на 28 каноні Халкедонського Собору, який відбувся 451 р. Згідно з тим каноном, Константинопольська Патріярхія має юридичні права на всі території, поза межами тодішнього Християнства. Через те, згідно з тим каноном, тільки Константинопольська Патріярхія має право надавати іншим Церквам статус незалежности чи автокефалію. В Істамбулі настоюють, що на це є канонічне основа, а також прецеденти, бо майже всі існуючі автокефальні Церкви отримали свою незалежність в Константинополя (але коли Автокефальна Православна Церква в Польщі, маючи автокефалію з Константинополя з 1924 р., після Другої Світової війни отримала автокефалію і з Москви, то Константинопольська Патріярхія тру другу автокефалію визнала, як законну, тобто — канонічну, р. В.).

МОСКОВСЬКА ПАТРІЯРХІЯ ЗЛОМИЛА УХВАЛУ З 1961 р.

Митрополит Хризостомос, професор Халкіської Духовної Академії, пояснює, що завдання Константинопольською Патріярхією автокефалії завжди бувало в порозумінні з іншими автокефальними Церквами. Він також каже, що на Родоській Православній Конференції 1961 р. було зроблено постанову, що всі питання про автокефалію, а зокрема ті, які відносяться до православних в діяспорі, — повинні бути вирішувані тільки в спосіб всеправославного погодження. Та постанова була зроблена в формі резолюції, а також у спосіб джентльменського домовлення між поодинокими Церквами. Цим вказується на те, що Московська Патріярхія порушила обидві форми згаданого договору.

Проте якою б там американська ситуація не представлялася, митрополит Хризостом не думає, що вона буде поставлена на нараду Всеправославної Конференції, тобто — Собору, про який Атенагорас каже, що він відбудеться „після двох років." У Константинополі кажуть, що ті, які бажали б справу Православія на Заході поставити на нараду всеправославних зборів, — шукали б просити Константинополь, щоб він збори скликав.

Але не зважаючи на все, Московська Патріярхія чистоює, що вона мала право дати православним в Америці автокефалію на основі першенства православної місії в Америці, яку на цей континент принесли росіяни ще в XVIII столітті.

У ЧАСІ XIV СОБОРУ ЦЕРКВА ВШАНУВАЛА ЧОТИРЬОХ СВОЇХ СВЯЩЕНИКІВ–ПІОНЕРІВ

У суботу 1 серпня 1970, у третій день XIV Собору, Українська Греко-Православна Церква в Канаді відзначила довголітню працю чотирьох своїх священиків піонерів, з яких кожен послужив своїй Церкві біля 50 років, почавши від тих часів, коли праця була незвичайно важка, зокрема в обставинах Церкви, яка тільки що ставала на свої власні національні основи. Трьох з тих священиків були відзначені почесними ступнями доктора богословія, які їм надала Колегія. Це були Отці Протопресвітері Д. Стратійчук, П. Самець і В. Слюзар. Отця д-р С. В. Савчука Церква вшанувала вдяганням у його честь бенкетом та основанням в його ім'я постійної стипендії при Колегії Св. Андрея.

СПЕЦІЯЛЬНА КОНВЕНЦІЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

На третій день XIV Собору всі учасники Собору мали нагоду взяти участь у спеціяльній конвокації Колегії Св. Андрея, яка була призначена на 3-тю годину по обіді. Більшу частину учасників Собору з готелю Марлборо до Колегії перевезено автобусами, решта мали свій власний транспорт. Скоро велика авдиторія Колегії була переповнена народом настільки, що біля 150 осіб були прийняті в вітальні Колегії, опарі з авдиторією, звідки вигляд на сцену був відкритий.

Незабаром вийшла академічна процесія — Сенат Колегії Св. Андрея з кандидатами на почесний докторат богословія; вона тройшла через авдиторію й зайняла своє місце на трибуні. Конвокацію відкрив ректор Колегії — проф. Лука Томащук. Він привітав присутніх, пояснив їм ціль цієї конвокації, а після цього просив інтродукторів представити гостям кандидатів на почесний докторат. Отця протопресвітера Д. Стратійчука представив суддя І. Соломон; о. протопресвітера П. Самця представив о. д-р С. В. Савчук; о. протопресвітера В. Слюзара представив прот. С. Симчич — декан Богословського Факультету. По закінчив середню школу в Саскатуні, а богословські студії пройшов в семінарії УГПЦеркви в Канаді, яку очолював о.' д-р Герман. Д. Стратійчук священичі свячення прийняв від митр. Германоса 12 і 13 березня 1920 р. Праця о. Д. Стратійчука в нашій Церкві була широка. Він і тепер — на 78 році життя — активний, обслуговує збірну парафію Пайн Ривер, у Манітобі.

Ректор Колегії Св. Андрея — проф. Л. Томащук, 1-го серпня 1970, відкриває спеціяльну конвокацію Колегії Св. Андрея, на якій трьох священиків-піонерів УГПЦеркви в Канаді: Д. Стратійчука, П. Самця і В. Слюзара вшановано почесними ступнями доктора богословія. На світлині Сенат Колегії Св. Андрея, кандидати на почесний докторат і Єпископат УГПЦеркви

Отець д-р Петро Самець народився 4 червня 1893 р. в селі Гінцівка, теребовльського повіту в Галичині. В Канаду прибув 19 вересня 1910 р. Середню освіту здобув у Саскатуні, і так зв. в Саскатуні, пройшов богословський вишкіл у Семінарії УГПЦеркви в Канаді. 13 червня 1918 р. одружився з Катериною Бамбук. Священичі свячення від митр. Германоса прийняв 14 і 21 березня 1920 р. Він вів місіонерсько-душпастирську працю в Манітобі, Саскачевані та в Едмонтоні. 16 років був настоятелем Катедри Св. Володимира в Торонто. Він досі активний, обслуговує громаду Св. Анни в Скарборо, Онт.

Отець д-р Дмитро Стратійчук народився 8 листопада 1892 р. в селі Пилипче, борщівського повіту в Галичині. У Канаду прибув 1900 р. 14 лютого 1920 р. одружився з Софією Кавпоущак. Він представляв їм, кандидати підходили до ректора Колегії — д-ра проф. Л. Томащука, який накладав на них академічні тоги, а єпископи УГПЦеркви в Канаді — архиєпископи Михаїл і Андрей та єпископ Борис вручали їм дипломи почесного доктора богословія.

Конвокаційну промову виголосив о. д-р В. Слюзар, головною темою якої була проблема збереження української мови й культури, які є основні в збереженні національної сутности. Він підкреслив значення таких українських інституцій в Канаді, як Колегія Св. Андрея та Інститути Св. Івана в Едмонтоні, Петра Могили в Саскатуні та Св. Володимира в Торонто.

* * *

Отець д-р Дмитро Стратійчук народився 8 листопада 1892 р. в селі Пилипче, борщівського повіту в Галичині. У Канаду прибув 1900 р. 14 лютого 1920 р. одружився з Софією Кавпоущак. Він закінчив середню школу в Саскатуні, а богословські студії пройшов в семінарії УГПЦеркви в Канаді, яку очолював о.' д-р Герман. Д. Стратійчук священичі свячення прийняв від митр. Германоса 12 і 13 березня 1920 р. Праця о. Д. Стратійчука в нашій Церкві була широка. Він і тепер — на 78 році життя — активний, обслуговує збірну парафію Пайн Ривер, у Манітобі.

Отець д-р Володимир Слюзар народився 20 січня 1895 р. в селі Чунків заставнівського повіту на Буковині. Початкову й середню освіту закінчив на Буковині; з Чернівецькому університеті студіював право і там же почав богословські студії, але докінчував їх у Канаді. 23 січня 1920 р. одружився з Леонією Кізюк. Священичі свячення прийняв від архиєп. Іоана (Теодоровича) 5 і 6 жовтня 1924 р. В роках 1925-26 обслуговував околиці Шіго, Тідор і Йорктон у-Саскачевані. Від 1926 р. по сьогоднішній день працює на становищі настоятеля Собору Св. Софії в Монтреалі.

БЕНКЕТ НА ЧЕСТЬ ОТЦЯ Д-РА С. В. САВЧУКА

У суботу 1 серпня вечором, у готелі Марлборо в Вінніпезі Укр. Гр.-Православ на Церква в Канаді вшанувала Отця Архипресвітера д-ра С. В. Савчука спеціяльним бенкетом. Так було відзначено його велику працю для нашої Церкви і вшановано його з нагоди 50-ліття його священства.

За головним бенкетним столом сидів Отець Ювілят з пані добродійкою Ольгою, Єпископат та провідні особи нашого православного суспільства. Господарем бенкету був адв. Петро Лазаровичу Едмонтону. Отця Ювіляра представив ред. І. Сірник. Він вказував на велику посвяту і працю о. С. В. Савчука і згадав також велику посвяту дружини о. д-ра Савчука — Добродійки Ольги, яка не раз тижнями, а то й місяцями оставалася вдома й опікувалася маленькими дітьми сама, бо Отець, як Адміністратор Церкви, багато часу проводив поза місцем осідку, на терені Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Як вона вдяч ності й пошани до Добродійки, студентка літніх курсів при Колегії, піднесла й вручила їй китицю живих цвітів.

З нагоди цієї оказії, Отець д-р С. В. Савчук отримав чимало привітальних телеграм від друзів та провідних осіб Канади.

У своїй промові з приводу цієї оказії, о. д-р С. В. Савчук наголосив два моменти: один з увагу на наше церковно-громадське життя, другий — з „мод" нашого оточення.

З нагоди ювілейних оказій, багато хто говорив про те, що дана людина зробила. Було дещо і в житті та праці о. С.В. Савчука; проте, сказав він, всі його досягнення були вможливлені тим, що наша Церква і її вірні працювали „народнім хором." Такої праці він побажав нашій Церкві і її провідним особам і на майбутнє.

Отець Савчук говорив також про дуже модну тепер тему „занечищень" — „полюшен." Він сказав, що сьогодні багато говориться про занечищення повітря, води, природи... Але мало хто говорить про найбільш небезпечне занечищення, — занечищення умів — розуму.

Цей філософський підхід до проблеми занечищення полонив багатьох.

Три священики-піонери Укр. Грекo-Православної Церкви в Канаді, яких Колегія Св. Андрея вшанувала почесними ступнями доктора богословія, на спеціяльній конвокації з нагоди XIV Собору в суботу 1-го серпня 1970. На світлині зліва направо стоять: о. д-р Д. Стратійчук, о. о-р П. Самець і о. д-р В. Слюзар.

Світлина учасників бенкету, влаштованого на честь Отця Архипресвітера Д-ра С. В. Савчука, з нагоди 50-ліття його священства. Бенкет відбувся в Марлборо готелі, в суботу 1 серпня вечором.

Навіть місцева англомовна преса підхопила цей момент. Вінніпезький „Фрі Прес" за 5 серпня цр., у відділі, який відомий під заголовком „Кофі брейк", помістив був слідуючу завважу автора Била Требилко:

„Д-р С. В. Савчук, один з перших основників Колегії Св. Андрея... її ректор на протязі кількох років... в 50 років член духовенства Української Греко-Православної Церкви в Канаді, зробив одну з найбільш дорогих завваг, які мені доводилося почути на протязі років, коли його вшановано бенкетом під кінець минулого тижня. Сказав він вінніпезький священик-ветеран... „Яка користь турбуватися занечищенням землі, води і повітря, коли в нас таке занечищення умів?" Це застемляє задуматися, чи не так?", поставив питання Б. Требилко.

Справді, над тим спостереженням варто задуматись...

Отець Архипресвітер, д-р С. В. Савчук, народився 13 лютого 1895 р. в селі Волківці, борщівського повіту в Галичині. У Канаду батьки привезли його малим хлопчиком. Тут він виростав, ходив у початкову і середню школи, а пізніше — три роки студіював у Саскатунському університеті. Він перервав ці студії, коли перейшов до Семінарії УГПЦеркви в Канаді, бо вирішив віддатися душпастирській і церковній праці.

О. С.В. Савчук одружився 14 лютого 1920 р., а 13 і 14 березня того року прийняв священичі свячення від митр. Германоса. Його праця в нашій Церкві — велика й багатогранна. Священик, місіонер, адміністратор, військовий капелян, редактор, учитель і викладач Колегії Св. Андрея, її ректор, Голова Президії Консисторій, автор низки праць, тепер член Консисторії, — велику працю виконував Отець Архипресвітер С. В. Савчук, він і досі живо активний. Під час XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді його вшановано бенкетом і малим подарунком від присутніх. Проте наша Церква і миси православного суспільства — не тільки в Канаді, а й поза нею, — шанують Отця С. В. Савчука глибоко. Та пошану він якось нехотячи виклікає. Як наглядний приклад, — вдумайтеся тільки в його завважу про занечищення умів...

ВІСНИК

Український православний часопис, оснований 1896 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмусь. Передплата: в Канаді — $5.50 на рік; на границю — $5.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published Semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1934. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c. In USA — 45 c.

Адреса:

THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

XIV СОБОР ПОКЛИКАВ НАС ДО БУДІВНОЇ ПРАЦІ

Українська Греко-Православна Церква в Канаді, на переломі липня-серпня 1970 р., відбула свій Собор. У черзі інших Соборів нашої Церкви він був XIV, отже звичайний Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Але моральна сила і значення цього Собору — незвичайні, а великі, важливі і, вірімо, будуть далекосяжні. .

XIV Собор, між іншим, дав нашій Церкві нагоду показати широкому українському світові, що всякі дешевенькі агітатори доступу до наших вірних не мають, ані не мають сили підірвати їхне довір'я до Проводу нашої Церкви. Собор показав, що наше українське православне суспільство в Канаді духово здорове, національно свідоме, — що воно спосібне зважити речі вищими категоріями мислення. XIV Собор показав, що в нашій Церкві одна думка, одна дія й одна мета в усіх членів і на всіх рівнях. Наприклад, пороблені перед XIV Собором рішення та проголошення становища до таких питань, як справа поєднання Українських Православних крайових Церков, Київсько-Галицький унійний Патріярхат, роля всеукраїнських національних організацій та їхнє відношення до суто церковного життя окремих українських Церков, — це були спра ви і питання, до яких з кругів Проводу нашої Церкви було виявлено принципове ставлення, але за те члени Проводу нашої Церкви зазнали чимало критики та газетних напастей. Ці питання стали були і на XIV Соборі, але саме тут Собор показав, що в Проводу і в широких лавах вірних нашої Церкви — повна одностайність. А це само собою показує, що наші напрямні і наш шлях — правильний.

На передсоборній Духовній Конференції заступник Митрополита Владика Архиепископ Михаїл виявив, що в справі т.зв. „спільних богослужень" з іншовірними наше становище незмінне, тобто — що без погодження в вірі вони неможливі.

Вірімо, що всі інші українські відповідальні круги зрозуміють наше місце і наше ставлення до вищезгаданих речей, і що замість того, щоб дразнити одні одних непотрібними ідеями та речами, ми всі візьмемось до конкретної будівної праці. XIV Собор намітив велику працю нашій Церкві, і в його дусі наша Церква буде працювати.

Перед усіми нами є великі завдання. Наше негайне завдання — це наші діти, місійна й національна праця поміж нашими людьми, бо, як про це вже говориться відкрито, там ми починаємо помножити великі втрати. Ця праця конечна негайна, праця вирішального значення, до якої на своїх місцях повинні взятися всі українські круги і сили. З формальними поєднаннями Церков, з патріярхатами та з усякими іншими утопійними ідеями наш український народ в розсіянні може почекати. Але є речі, з якими чекати не можна. Це збереження, оздоровлення і виховання українських душ, усвідомлення молодих поколінь щодо їхньої української національної й віроісповідної сутности, — це речі за які повинні б узятися всі, і на те треба кинути всі наші сили, а не марнувати їх на справи та діла, які нам несуть не користь, а шкоду.

Таке наше розуміння існуючого стану речей, таке наше становище і таке бажання. Ми нікому не кидаємо непотрібних і незрозумілих кличів, і у внутрішні справи інших віроісповідань не вмішуємося. Наше віроісповідне становище, і наше українське православне мислення — відкриті, — подобаються вони кому, чи ні, — вони щиро відкриті. А XIV Собор виявив, що наша Церква в цих питаннях однодушна, і з тим повинні рахуватися всі.

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді зобов'язав нашу Церкву до великої праці і, з Божою поміччю та з міру наших сил, ми будемо працювати. Радімо, щоб за те саме діло взялися всі інші українці.

ПРО ЦЕРКОВНУ ЄДНІСТЬ ТРЕБА ГОВОРИТИ ВІДКРИТО І ЯСНО

Під час відвідин українців у Великій Британії у травні ц.р., кардинал Йосип Сліпий, при різних оказіях, виголосив ряд промов та проповідей, більшу частину з яких надрукував „Визвольний Шлях" за червень ц.р., що виходить у Лондоні, Англія. Кардинал Сліпий говорив на релігійно-народні теми, але в суботу 9 травня, в католицькій катедрі в Лондоні, він заговорив також про церковне поєднання з православними. Ті думки кардинала Сліпого наводимо з „Визвольного Шляху" дослівно:

„Отже, мої дорогі, нехай і нинішня хвилина, нинішня зустріч наша буде скріпленням нашої єдности і кінця в єдність церковну. Дасть Бог, що осягнемо і єдність з нашими православними братами, бо — як я казав у Сполучених Державах до Преосвященного Митрополита Іоана — не ми себе поділили, а нас поділили! Ми не маємо причин між собою сваритися, не хочемо навертати один одного, а повинні діяти так, як уже був зрозумів Петро Могила і Рутський, що прямували до єдности в одній Церкві Христовій. Очевидно, причин до розподілу між нами нема. Для кожного народу релігійний розподіл є страшним нещастям. А як він одне — це його сила. Тим більше, що в нас нема більше причин до роз'єднання, не ми самі, а радше ті збоку, наші вороги чи неприятелі, хотіли б під'юджувати і, на жаль, знайшлися такі, що їх послухали.

„Мої дорогі, не забуваймо — Христос один, один Син Божий, він заснував і одну Церкву з одним пастирем, не може бути більше. Змінятн не можемо, бо це Божа установа" („Визвольний Шлях" ч. 6, 1970, стор. 647).

Так говорив кардинал Й. Сліпий на популярну в наш час тему про церковне поєднання, і так вірно (видно, що й дослівно, без будь-яких стилістичних змін) думки кардинала Сліпого занотував орган ОУН (бандерівців) „Визвольний Шлях." На промови кард. Сліпого цей орган дав 19 сторінок.

„Про свою 25-літню тюрму чи каторгу, як кажуть" (це слова Й. Сліпого) кардинал Й. Сліпий не говорив; його тема обережно народньо-церковна: комунізму, Москви, ані навіть „московського православія" він ніде не посудив і не згадував, але говорив на тему церковного поєднання унітів з православними, і саме те зацікавило нас. Про поєднання з православними, каже кардинал Сліпий, він говорив не перший раз, отже на те він повинен мати ясну думку. Але про поєднання унітів з православними кардинал Сліпий ясно не говорить, і якби так про те говорив не кардинал Сліпий, а хтось інший, — то на таке говорення можна було б взагалі не звертати уваги. Але тому, що словам кардинала Сліпого української католицької, а з тим і українські політичні кола надають багато значення, — то висловлені його думки треба хоч трошки проаналізувати. А тоді можна поставити питання, про що говорить український кардинал, та чому про такі речі, як поєднання Церков, він не говорить ясно?

На твердження кардинала Сліпого треба звернути увагу. У вищенаведених словах про осягнення єдности між православними і греко-католиками він, між іншим, сказав, що:

1. „Не ми себе поділили, а нас поділили"; 2. „Ми не маємо причин між собою сваритися, не хочемо навертати один одного"; 3. Ми „повинні діяти так, як уже зрозумів був Петро Могила і Рутський, що прямував до єдности в одній Церкві Христовій"; 4. „Очевидно, причин до розподілу між нами нема"; 5. „Для кожного народу релігійний розподіл є страшним нещастям" і на кінець кардинал Й. Сліпий стверджує, що до роз'єднання нас під'юджують наші вороги, і що є такі між нами, які тих під'юджувань слухаються.

Проте католицький все те, кардинал Й. Сліпий наказує своїм вірним не забувати, що один Христос оснував тільки „одну Церкву з одним пастирем, не мо-

(Закінчення на 5-й стор.)

Про церковну єдність

(Закінчення з 4 стор.)

же бути більше", на думку Сліпого, ні Церков, ні пастирів, — тільки Церква Католицька під проводом папи.

Погляньмо на твердження кардинала Сліпого.

Кардинал Йосип Сліпий говорить історичну правду, коли визнає, що „не ми себе поділили, а нас поділили." Це правда, і кожен знає, що до насильної Берестейської Унії, яка була заведена 1596 р., в Україні була тільки одна Християнська Церква — Православна, яка стала була державною Церквою старої України за Володимира Великого 988 року. Від єдности в цій одній Українській Церкві, за інтригами й акцією польського католицького духовенства й уряду, відпала була частина українського православного єпископату, яка дала зародок Унійської Церкві в Україні. І кардинал Сліпий каже правду, коли стверджує, що той поділ Української Церкви стався не з ініціятиви самих українців — боже „не ми себе поділили, а нас поділили", — а що українців церковно поділили вороги — поляки, які діяли під омофором Риму. Добре говорить кардинал Сліпий, кажучи, що в самих українців причин до церковного поділу не було і нема. Те страшне українське нещастя, правильно каже кардинал Сліпий, сталося через посторонні причини і, як виходить з його слів, затверджується далі „під'юджуванням" з боку ворогів нашого народу. В світлі історичних фактів, а зокрема в світлі твердінь кардинала Сліпого це можна розуміти так, що сучасне українське унійство тримається тільки на силі „під'юджувань" з боку наших ворогів. По висловах кардинала Й. Сліпого, це й тільки так можна розуміти.

Кардинал Йосип Сліпий говорить про поєднання греко-католиків з православними і каже, що ми „не хочемо навертати один одного", тобто й не повинні навертати ані унітів до Православної Церкви, ані православних на католицтво, але повинні діяти якось так, щоб і без навернень ми всі опинилися в Церкві Католицькій. Як саме можемо ми опинитися в „одній Церкві з одним пастирем", не навертаючись на католицизм, — того не знаємо і навіть Йосип Сліпий нічого про те нам не каже.

Це дуже невиразна мова про церковне поєднання серед українців, мова нелогічна, а так собі говориться ніби з розрахунком на наївних людей. І чому таке „екуменічне" мислення поширює навіть такий український орган, як „Визвольний Шлях"?. . .

Поділом українців на різні віроісповідання вболіває не тільки кардинал Й. Сліпий, а багато більше українців. Але той, хто хоче говорити про церковне поєднання, повинен знати, чого він хоче і повинен говорити про те відкрито і ясно. XIV Собор нашої Церкви висловив і своє мислення в цій справі, але він щиро й відкрито заявив, що одинокий шлях до полагодження церковних відносин серед українців — це поворот греко-католиків до Православної Церкви. Така мова зрозуміла і ясна. А про що саме говорить кардинал Сліпий — не знаємо, і навіть всяка українська „визвольна" преса, яка так вірно поширює його „екуменічне" мислення, коментарів не дає, в чому саме справа?

Керівні органи Української Греко-Православної Церкви в Канаді

Консисторія:

XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в суботу 1 серпня ц.р., на становище Голови Президії Консисторії обрав Отця прот. Дмитра Лучака, який був другим священиком Катедри Св. Івана в Едмонтоні. Собор обрав також Консисторію в слідуючому складі:

Архипресвітер о. д-р С. В. Савчук — Вінніпег, прот. Михайло Фик — Калгари, Альберта, митрат Франко Корницький — Едмонтон, прот. Сергій Кіцюк — Вінніпег (Собор Св. Покрови), прот. Василь Сенишин — Оттава, прот. Василь Бойчук — Канора, Саск., свящ. Євген Стефанюк — Давфин, Ман., митрат Дмитро Фотій — Торонто (Катедра Св. Володимира).

Члени Консисторії з миром: д-р Богдан Лисак — Ванкувер, Василь Гавриляк — Едмонтон, адвокат, Юліян Стечишин — Саскатун, Дмитро Керелюк — Ріджайна, Саск., професор Петро Кондра — Вінніпег, редактор Іван Сирник — Вінніпег, Василь Самець — Гамилтон, Онт., інженер Петро Родак — Торонто і Павло Яворський — Монтреал.

Єпископи УГПЦеркви в Канаді входять у склад Консисторії силою свого становища; Головою Консисторії є Митрополит, або його заступник.

Президія Консисторії:

На перших Зборах нового складу Консисторії, які відбулися в неділю 2 серпня, Консисторія обрала Президію Консисторії в слідуючому складі:

Прот. Дмитро Лучак — голова, архипресвітер С. В. Савчук — заступник голови, прот. С. Кіцюк — секретар, І. Сирник — скарбник, проф. П. Кондра — заступник секретаря.

Президія Консисторії — це постійний виконавчий орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбуває свої збори кожного місяця.

Постійні Комісії Консисторії:

Консисторія УГПЦеркви в Канаді поділена на окремі постійні комісії. Збори Консисторії 2 серпня ц.р. обрали голови тих комісій, які склад своїх комісій обирають самі (у комісіях, звичайно, буває три члени). Комісії і їх голови — слідуючі:

1. Бюджетно-фінансова Комісія, голова — Василь Самець; 2. Комісія Кандидатів у Духовенство, голова — свящ. Є. Стефанюк; 3. Архітектурно-іконографна Комісія, голова — прот. С. Кіцюк; 4. Комісія Зв'язків з іншими Церквами, голова — архипресвітер С.В. Савчук; 5. Комісія Зв'язків з Світськими Організаціями, голова — І. Сирник; 6. Комісія Членства і Дисципліни, голова — митрат Ф. Корницький; 7. Комісія Молоді і Шкільництва, голова — митрат Д. Фотій.

На становище координатора Постійних Комісій обрано члена Консисторії — Д. Керелюка.

● У біжучому студійному році в польських дієцезійних духовних семінаріях занотовано 743 зголошень, а в попередньому було тільки 706. Загальне число семінаристів (богословів) у всій Польщі становить 3,327, крім монашких священичих кандидатів, яких є 998.

Свящ. Андрій Тетеренко

Трудність безвірства

Кожний з нас може розуміти та співчувати з тим евангельським батьком, який просив Христа: „Господи, допоможи моєму недовір'ству!"; бо кожний з нас має трудність віритн. Часом перешкоди в нашому житті здаються завеликі й багато дечого в житті ми не розуміємо. Ми бачимо на світі несправедливість, неправду, мерзотність. Все це непокоїть людину. Ми відчуваємо, що так не повинно бути, — людина не може привикнути до зла. Все це кожному — очевидне!

Давно колись писав Тертуліян, що душа людська по своїй природі — християнка. Ніде й ніколи не було таких людей, що б жили без релігії. Вже навіть те, що ми не можемо погодитися зо злом вказує, що ми маємо самі в собі потягнення до побожности.

В модерні часи були спроби заперечити віру в Бога. Але ми бачимо, що в недовзі люди починають поклонятися фальшивим богам, творивам людського розуму чи уяви. Невірні обожують якусь ідеологію або теорію, поняття чи мрію.

Тільки християнський світогляд дає нам доречне вияснення про дійсність.

Добро, краса й співзвучність у світі вказують на те, що творить Бог; а зло вказує на те, що людина в своїй сваволі, відокремлена від Бога, може зробити. Без ласки Божої людина може занапастити навіть увесь матеріяльний світ.

Наш Спаситель на початку Своєї проповіді відразу попередив, що Царство Боже зусиллям береться. Віри самої по собі не буде, ми мусимо старатись вірити. Віра, без нінкого зусилля, не була б гідна на дар Богові.

Ще більша трудність була б нам, коли б ми не вірили. Бо крім зла, ми бачимо на світі також і красу, і добро, і мудрість. А без віри в Бога, як би ми могли пояснити все це добро?

Це вказує на те, що людина не може жити сама по собі, обмежитися тільки матеріяльним світом. Для життя і спасіння, людина мусить жити з Богом, і цієї істини не можна нічим замінити. З болота можна пекти балабухи, але тими балабухами з болота не можна живитися. Людина може поклонятися кумирам, але вони не дадуть спасіння.

Тільки Син Божий є Дорога, Правда і Життя, і хто віруе в Нього — той спасеться!

В Іраці багаїзм заборонений

БАГДАД (РНС) — Уряд Іраку заборонив багаїзм, всі дони багаїстів закрив, а послідості сконфіскував. Мінімальна кара за продовження практики багаїзму — 10 років ув'язнення. Досі, багаїзм в Іраці розвинувся до кілька соток послідовників.

Багаїзм постав в Персії в половині минулого століття. Це „несинкретична" (чиста) релігія, яка визнає Мойсея, Будду, Ісуса Христа і Магомета „маніфестацією Бога." (А масони кажуть, що вони були великі релігійні реформатори).

„От Я посилаю вас, як овець поміж вовків; будьте ж мудрі, як змії, і тихі, як голуби" (Матв. 10:16).

До всіх волинян і прихильників у вільному світі

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!

Інститут Дослідів Волині і Товариство „Волинь" у Вінніпезі, при матеріяльній підтримці Товариства Волинян в Торонто, проводять видавничу діяльність на протязі вже 20-ти років. Ці дві організації видали 9 чисел „Літопису Волині" (10-те число друкується), „Нарис історії Волинської Землі", „Острів", „Св. Почаївська Лавра", „Митрополит Мученик А. Мацієвич" і багато інших. Інститут Дослідів Волині і Т-во „Волинь" не обмежувались виданням творів на волинську тематику, а видали багато творів загально українського значіння тому, що їх не було кому видати чи перевидати, як наприклад: „Словник Шевченкової мови", „Дохристиянські вірування українського народу", „Українська Культура" і інші.

Бажанням ІДВ і Т-ва „Волинь" є продовжувати і збільшити видавничу діяльність, а тому звертаємось з ласкавим проханням до авторів надсилати наукові і літературні праці на волинські теми, а також праці, які пов'язані з загально українською культурою і подіями.

ІДВ і Т-во „Волинь" розпочали збірку матеріялів до „Альманаху Волині", чимала кількість матеріялів вже надійшла від волинян з Аргентини і Чехословаччини. До „Альманаху Волині" просимо надсилати матеріяли з історії, культури, а також різні спогади про громадське, релігійне і політичне життя на Волині.

Всі матеріяли, по використанні і в разі потреби, будуть повернені.

ІДВ і Т-во „Волинь" не пов'язані з жодною політичною організацією, і в своїх виданнях не пропагують провінціонального патріотизму, лише дбають про добро всієї нашої Батьківщини — України.

Матеріяли посилати на адресу:

RESEARCH INSTITUTE OF WOLYN,
P. O. Box 606
Winnipeg, Man., Canada.

В Ізраїлі відділення синагоги від держави — недопустимо

РЕГОВОТ, Ізраїль (РНС) — Тут проаналізовували контроверсійну справу відновлення церкви від держави в Ізраїлі і США та плями замирення на Середньому Сході.

Цими питаннями займався VIII Роковий Американо-Ізраїльський Діялог. Питання відокремлення синагоги від держави на американський зразок поставив д-р Роберт Горділс, професор жидівської богословської семінарії в Нью Йорку. Він сказав:

„Ізраїльська правовірна релігійна установа (establishment) зацікавлена політикою, силою та становищами", настоював він. „Будь-яке пов'язання релігії з мораллю є чисто випадкове."

Єгуда Блюм, один з ізраїльських паленістів, назвав пропозицію д-ра Р. Горділса глузливою карикатурою. Він сказав, що Ізраїль є країною, „яка зродилася з жидівської геніяльности, яка все світське обдає святим, а з нечестивого творить священне."

У відповідь на те, д-р Р. Горділс сказав, що теперішній Ізраїль просяк понятями середньовічного рабінату, а його релігія стала духовим і інтелектуальним застоєм.

У дискусії на тему збереження миру на Середньому Сході, д-р А. Сабін — президент Вайцманського інституту (там відбувався Діялог), сказав, що прийняття арабами умов перемир'я треба вважати тільки тактикою, за якою криється бажання відзискати те, що араби втратили 1967 р. Він доказував, що Америка повинна помогти Ізраїлеві проти арабів не з почуття дружби чи добродійства, а з уваги на свої власні державні інтереси.

VIII Роковий Американо-Ізраїльський Діялог був спонсорований Американським Жидівським Конгресом. У Діялозі взяли участь біля 40 жидівських науковців з Америки й Ізраїля.

Еспанці звільнити 8 баських в'язнів-священників

МАДРИТ (РНС) — Вісім із дев'яти ув'язнених баських католицьких священників еспанці випустили на волю. Їх звільнили в наслідок протесту епископа Чікарда, Апостольського Адміністратора Більбао. Тих священників еспанці арешту вали за те, що вони висловили свою солідарність з іншими 5-ма баськими священиками, які протестували проти еспанських утисків на баських.

У своєму протесті проти ув'язнення баських священників епископ Чікарда вказував на те, що тією акцією обмежується права і свободу всього еспанського народу.

Затяжні намагання басків звільнитися з-під еспанського володіння продовжуються, і найбільш діяльними в цій акції є баські католицькі священики.

З СПЕЦІЯЛЬНОЇ КОНВОКАЦІЇ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

Гості Колегії Св. Андрея під час спеціяльної конвокації 1-го серпня 1970. Конвокація відбувася в великій колегіяльній авдиторії, яка для спеціяльних окозій творяться з їдальні і тимчасової капелиці.

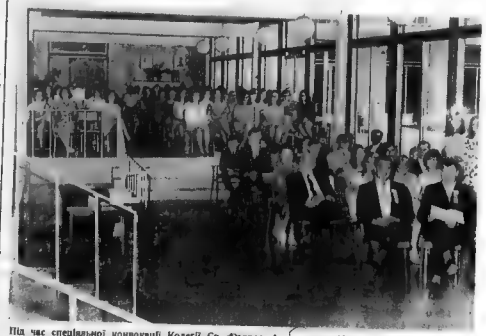

Під час спеціяльної конвокації Колегії Св. Андрея, 1-го серпня 1970 р., велика колегіяльна авдиторія була переповнена людьми, переважно учасниками XIV Собору УГПЦеркви в Канаді. На цій святкові церемонії надання почесних докторатів трьом священикам приглядаються курсанти літніх Курсів Українознавства, які часто-густо слухали в колегіяльній вітальні. На літніх курсах 1970 р. в Колегії було 155 курсантів (звичайно, Колегія може приміститн тільки 104 студенти).

КОМУНІКАТ
РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ

До Єпархіяльних Шкільних Рад з осідками в Торонті, Саскатуні й Едмонтоні, Всеч. отців духовних та учителів і виховників.

Центральна Рада Української Школи при Консисторії УГПЦ повідомляє, що згідно із змінами в управі Президій Консисторії після Собору, зайдуть також певні зміни в управі Ради Української Школи, про що буде повідомлено пізніше. А тому, що м. серпень є підготовчим до початків шкільного року та організаційної активности на місцях та поки уконстатується управа РУШ, доручуємо Єпархіяльним Радам в трьох осередках занятись організаційною роботою рідних шкіл на біжучий шкільний рік.

РІДНОШКІЛЬНІ ПИТАННЯ НА СОБОРІ УГПЦ У ВІННІПЕЗІ

На 14 Соборі УГПЦ, який відбувся при кінці липня і в перших днях серпня 1970 р. широко обговорювалось питання української мови, діяльність рідних шкіл, навчання української мови в державних школах, а зокрема обговорено питання співпраці РУШ з іншими шкільними організаціями на терені Канади й у світі. У зв'язку з тим Собор виніс таку постанову:

„РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ"

„В справі української школи Чотирнадцятий Собор постановляє скріпити українські школи, підпорядкувуючи їх Єпархіяльним Шкільним Радам, які із своїх представників творять Раду Української Школи при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Рада Української Школи (РУШ) при Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, шляхом узгіднення, а не голосуванням, координує свою працю з Центром Українських Шкільних Рад, видань програм, підручників і інших методичних посібників, при чому Рада Української Школи в своєму керуванні залишається самоуправною установою."

ПРОГРАМА НАВЧАННЯ В РІДНИХ ШКОЛАХ

Подаємо до відома, що найновіша програма навчання в рідних школах від 1 до 7 кляси є готова до набуття. Появилась вона друком (циклостилева форма) заходами президії Світової Координаційної Виховно-Освітної Ради.

Над програмою працювали фахові педагоги, які докладно ознайомлені з сучасними потребами в рідних школах. Ця програма є цінним допоміжним матеріялом для учителів рідних шкіл і складається з таких розділів:

Усні мовні вправи, Письмові вправи, Українська мова, Матеріяли до читання, Наука про мову. Перша кляса, Підготовчий період. Вислідн навчання в добукварному періоді, Читання й писання, Вислідн навчання в букварному періоді. А так йдуть друга, третя, четверта, пята, шоста і сьома кляса — кожна з окремими навчальними предметами. Є також окремі інструкції про диктат у вищих класах, деякі вказівки до навчання історії України.

Програма закінчується списком рекомендованих підручників, домашньої лектури, і допоміжної лектури для передшкілля.

Пригадуємо нашим школам що рекомендовані тут підручники нікого не зобов'язують. Вичислені тут підручники комісія уважає найкращими і в такій формі вони подані. Цю програму навчання поручуємо українським рідним школам. Програму треба замовляти за оплатою $1.00 за кожний примірник.

Замовлення висилати на адресу:

Koordynacyjny Oseredok
Schkilnych Rad,
101 Givins Street
Toronto 145, Ont.

УЧИТЕЛЬСЬКІ КОНФЕРЕНЦІЇ-СЕМІНАРІ

Заходами Координаційних Шкільних Осередків заплянованo ряд учительських конференцій-семінарів, які мають відбутись цієї осені в більших осередках. Про місце, і час конференцій буде проголошено у пресі. Конференції будуть мати діловий характер і повинні бути допоміжними для учителів, як організаційній так і навчальній програмі праці.

Звертаємось до учителів РУШ і поручаємо взяти якнайчисленішу участь у таких конференціях, а до шкільних комітетів звертаємось з проханням помогти учителям виїздити на такі спільні конференції-семінарі.

Подаємо також до відома, що п. Іван Боднарчук продовжує працю Шкільного Ділового Референта КЦУШР при КУК. Просимо йти назустріч його плянам і діям і помагати при всякій можливості в його важливій шкільній роботі. Пан Боднарчук проводить організаційну роботу в цих семінарях.

ПРОСИМО ЗВІДОМЛЯТИ

Звертаємось з проханням до шкільних управ, директорів шкіл, учителів чи шкільних комітетів, щоб після запису дітей у школі негайно подати звідомлення до централі РУШ про число учнів, клас, учителів та інше, що будете уважати за потрібне, (завваги, рекомендації). Нам дуже важно мати точний адресар куди висилати кореспонденцію. Хочемо мати також шкільну рубрику в „Віснику."

Знаємо також, що є місцевості, в яких у минулім році не було рідної школи. Треба робити старання зорганізувати її цього року. У цім повинні помогти священики, учителі державних шкіл, або управа громади. Щоб поборювати асиміляцію то треба не лише хотіти, щоб українська мова була і розвивалась, але треба також над цим багато працювати. Тому кличемо до праці всіх тих, кому залежить на нашому рідному і світлому майбутньому.

Митроф. Прот. Ф. Керніцький, голова,
Наталя Когуська, секр.

В справі релігійного виховання в школах Англії

ЛОНДОН (РНС) — Світовий Конгрес Віроісповідань, оснований 1936 р., поставив домагання, щоб у державних школах Англії продовжувати релігійне виховання, але не тільки християнське, бо „для розумного усвідомлення сучасного світу, треба знання світових релігій."

У заяві згадної групи говориться, що навчання про світові релігії не може обмежуватися до інформацій про них; воно повинно включувати й „живе відчуття, яке почагало б дитині розуміти, що саме дана релігія означає для її ісповідників.

Згадане домагання є лише одним з багатьох, що їх поставлено фахівцям англійського уряду, які опрацьовують новий шкільний закон. Згідно з новим законом, релігійне виховання і щоденне богопочитання буде обов'язковим по державних школах Англії.

Дипломатичні відносини між Ватиканом і Югославією відновлені

ВАТИКАН (РНС) — Після 18-літньої перерви, Ватикан і комуністична Югославія встановили повні дипломатичні відносини в п'ятницю 14 серпня. Згідно з договором, ті відносини встановлено на амбасадорському рівні.

Дипломатичні зв'язки між Ватиканом і Югославією були перервані 1952 р., коли Ватикан архиепископа Степінача підніс до Колегії Кардиналів. Тоді архиєп. Степінач був увязнений на 16 років за співпрацю з хорватським фешистським режимом Анте Павеліча.

(За режиму Анте Павеліча хорватська Католицька Акція замордувала понад 800 тисяч православних сербів. Масакри православних сербів описані в книжці Моніки Фаррелл „Раженінг Волвс").

Закиди проти кардинала Степінача Ватикан відкинув, і на всіх, хто посмів посуджувати його; і на тих, що його ув'язнили, — Ватикан проголосив прокляття. Ситуація змінилася 1969 р., коли католики були зобов'язані шанувати конституцію, а комуністичний уряд дав їм релігійну свободу.

Іриней критикує пропоновані греками літургічні зміни

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Митрополит Іриней, первоієрарх Православної Церкви в Америці (Російська Американська Митрополія) скритикував богослужбові зміни, які запропонував XX Конгрес Грецької Православної Архидієцезії в Америці.

У листі до архиеп. Яковоса, первоієрарха православних греків в Америці, митр. Іриней висловив спротив намірному усуненню з Чину Хрещення молитов на вигнання демонів та літургічним танцям, які мали б бути уведені в Чин Вінчання.

Іриней торкнувся також питання поєднання православних в Америці і сказав, що одинокий практичний спосіб до такого поєднання — через Автокефалію, яка в Америці заіснувала від квітня ц.р. Але, пише Іриней, Автокефальна Православна Церква Америки нікого до поєднання не силує, а тому й далі зберігає нормальні відносини з Постійною Конференцією Православних Канонічних Єпископів.

Іриней, первоієрарх православної Церкви в Америці, буде усунений?

„Українське Православне Слово", орган Укр. Православної Церкви в США, за липень-серпень ц.р. подав цікаву інформацію з кругів „Американської Автокефалії", яку передруковуємо і для наших читачів. Інформація подана під заголовком:

МИТРОПОЛИТ ІРИНЕЙ ВІДХОДИТЬ НА ПОКІЙ

З авторитетних джерел інформують, що первоієрарх Російсько-Американської Митрополії, яка недавно одержала автокефалію, Митрополит Іриней в скорому часі відходить на покій. Від певного часу, докладніше — від часу започаткування розмов з Московською патріярхією відносно надання Рос.-Американській митрополії статусу автокефальної церкви, довкола особи митр. Іринея почалися інтриги, метою яких і було усунення його з становища первоієрарха цієї Церкви. За архітектора цих заходів вважають відомого о. професора Шмемана одну з найбільше Москві догідних фігур у складі делегації Рос.-Американської митрополії для переговорів з Московською патріярхією.

Наступником митр. Іринея називають кол. архієпископа Токійського і японського Володимира, який цими днями прилетів до США. Як відомо, після проголошення Рос.-Американської митрополії автокефальною церквою, від неї була відділена Православна Церква в Японії, яку влито до складу Московської патріярхії У квітні ц.р. архієпископ Володимир відвідав Москву і був там возведений у сан митрополита. Як видно з усього митр. Володимир Москві більш догідний,ніж митр. Іриней.

У біді люди шукають пастиря

СТ. ПАЛ, Мінн. (РНС) — Біля 42% людей, коли попадуть у якусь біду, — перше вдаються до душпастирів, твердить директор Американської Фундації Релігії й Психіятрії.

„Не зважаючи на те, як Церкву сьогодні понижують, — вищевказане число зростає", продовжує д-р Д. Смит і каже, що священик .е найбільш природним і очевидним середником у служенні потребуючим.

З біля 260 тисяч духовенства в Америці, каже д-р Д. Смит, 20 до 25 тисяч перейшли клінічний вишкіл і приготовані помагати по лікарнях, умово хворим та в'язням.

Д-р Доналд Смит, з Нью Йорку, говорив на роковому з'їзді Американської Асоціяції для Умового Здоров'я, який відбувся в Ст. Пал, Мінн.

Наради в справі підготовки пастирських кадрів

В суботу 6 червня ц.р. під головуванням голови Консисторії Архиепископа Мстислава, відбулася нарада, присвячена обговоренню проблеми підготовки пастирських і місійних кадрів УГПЦеркви в США. На цій нараді одноднушно ствердженно конечність урухомлення при Консисторії Богословсько-Пастирських Курсів, що мали б два відділи — однорічного й дворічного заочного навчання. Поза докладними обговореними планів навчання, учасники наради постановили запропонувати Консисторії призначити дирекцію курсів у складі: проф, П. Ковалів — директор, протопресвітер проф. Ф. Кульчинський — секретар, та членів дирекції — прот. д-р С. Гаюк, прот. мгр. І. Данилевич і мгр. О. Воронин. Урухомлення навчання на курсах передбачено на місяць вересень ц.р. Докладніші відомості про програму курсів і умови прийняття будуть подані в скорому часі дирекцією курсів.

(„Українське Православне Слово", липень-серпень 1970).

Мета Атенагораса – „спільна чаша" для всіх християн

ІСТАМБУЛ (РНС) — Встановлення „спільної чаші" для всіх християн — це головна мета патріярха Константинопольського Атенагораса І. Атенагорас сказав, що це входить у його „екуменічну програму", проте він не змагає до поєднання Церков, а до єдности між ними.

Атенагорас говорив про свою „екуменічну програму" на авдієнції в Богословській Академії на острові Халкі 21 липня ц.р. Він, між іншими сказав, що Східне й Західне Християнство ніколи не було в органічній єдності, отже він не змагає до такої єдности тепер. Атенагорас каже, що він змагає тільки до того, щоб відновити таке спілкування в Таїнствах, яке було до поділу між Константинополем і Римом, що стався 1054 р.

Найперше каже Атенагорас, спілкування в Євхаристії має бути встановлене між православними і католиками; коли це станеться, — тоді подібне спілкування треба буде поширяти до англіканців та інших протестантів.

Атенагорас каже, що релігійна приналежність не є так важлива, як те, щоб Бога бачити в очах іншої людини й вважати її братом.

З.Р.В. — 86-літній патріярх Атенагорас не раз виступає в ролі великого екуменіста, і дуже часто говорить про потребу встановити спілкування в одній чаші, зокрема між православними і католиками. Але коли Римо-католицька Церква дозволила католикам, у конечній потребі, приймати Таїнства від православних священиків, — тоді Атенагорас видав послання до всіх своїх Єпископів і зобов'язав їх перестерегти своїх вірних, що Православіє не допускає того, щоб його ісповідники спілкувалися в Таїнствах з іншовірними. Рішення Московської Патріярхії допускати до православних Таїнств католиків викликало осуд майже всього православного світу.

В Алясці канонізовано першого православного святого в Америці

КОДІЯК, Аляска (КП) — Православне Християнство має нового Святого в особі смиренного чеця Германа, канонізація якого була завершена в неділю 2 серпня ц.р. Процес канонізації почала була Російська Американська Митрополія, яка цього року стала автокефальною Православною Церквою Америки. Першу Всенічну на честь Св. Германа від служив первоієрарх тієї Церкви — митрополит Іриней.

Обряд канонізації Св. Германа був завершений положенням його мощів у церкві Св. Воскресення в Кодіяк; частина мощів Св. Германа мала бути перенесена на Сприс Айленд, де нерець Герман оснував був школу і сиротинець у перших роках минулого століття. Інші частини мощів нового православного Святого призначені православним монастирям: фінляндському й одному монастиреві Американської Церкви в Савт Канаан, Па.

Яковоса атакують за „розгречення" американських греків

АТЕНИ (РНС) — Один з найбільш популярних грецьких часописів ще й далі продовжує атакувати архиепископа Якова за „американізацію" Православія в Західній Геміс фері.

Часопис „Естія" не перестає критикувати Яковоса навіть після його виявлення на спеціяльній пресовій конференції в Атенах, на якій він пояснив усі постанови XX Конгресу Грецької Православної Архидіецезії в Америці, який відбувся в днях 27 червня і 4 липня 1970.

„Естія" оскаржує архиеп. Яковоса, примаса православних греків в Америці, що він змагає до відокремлення своєї Архидіецезії від Константинопольської Патріярхії та до ослаблення грецької спадщини в Америці через введення в Богослужения місцевих розг о в і р н и х мов.

Пару днів перед тим (в другій половині липня) архиеп. Яковос пояснив кореспондентам, що XX Конгрес у Нью Йорку голосував за подавливість у справі вживання англійської мови і рішив, що б там, де вживається мова англійська, — було допущений тільки один апробований текст. Архиеп. Яковос підкреслив, що грецької мови з богослужбового вжитку не виводиться.

Коли до Греції дійшли вістки про те, що грецький Конгрес у Нью Йорку постановив уживати в Богослуженнях, крім грецької, інші мови, — грецька преса поставила цьому рішенні сильний спротив. Після прес-конференції з Яковосом в Атенах, та після його заяви, що Американська Грецька Архидіецезія не має наміру відокремлюватися від Константинополя, ані не відмовляється від грецької мови, — грецька преса притихла. Але „Естія" продовжує свої атаки далі і наводить факти, що друге покоління греків в Америці підлягає денаціоналізації, тобто — американізується.

Перше, що потурбувало патріотичні почування в Греції було те, що архиеп. Яковос у звіті XX Конгресі заявив, що Грецька Архидіецезія в Америці повинна змагати бодай до частинної автономії — незалежности від Константинополя.

Коли про наставлення і рішення XX Конгресу зауважували патріярха Атенагораса, то він сказав, що ще не має нагоди всього прослідувати, а також підкреслив, що він має повне довір'я до проводирів архиеп. Яковоса.

Про те, де Православна Церква відстає

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Професор морального богословія, з грецької богословської школи Чесного Хреста в Бруклині, сказав, що Православна Церква, зокрема в Америці, мусить відповідати визначним і „так" і „ні" на такі питання, як „Чи ми, православні християни, спроможні розуміти, переживати і передавати іншим нашу християнську Віру?"

Проф. С. Гаракас говорив на 19 конвенції грецької православної молоді. Він сказав, що не зважаючи на православне потягнення до духового тріюмфалізму, конечним є також передавання віри іншим та постійне життя в вірі. Проф. Гаракас цього специфічно православного релігійного тріюмфалізму не посуджує, а вказує на деякі недостачі. Він каже, що багато хто поясняє Православіє на рівні „кадильного диму і вівантизму", а серце евангельської новини занедбується. А серцем Православної Віри є ось що:

„Бог, Який любить упавших, ослаблених і дезорієнтованих людей; Який послав Свого Сина учити нас, лікувати, прощати нам, підносити нас, перетворювати нас у нове творіння, змінювати нас і поєднати з Собою та іншими людьми." Проф. Гаракас говорив про розуміння Богослужень. Він сказав:

„Як палко і важко ми говоримо про важливість наших Таїнств! А як мало говоримо про те, що нам робити, коли ми участвуємо в Таїнствах, і що вони мали б нам давати. Ми дуже багато і важко дискутуємо питання мови наших гимнів і пісень... але майже слова не чути про те, як ми повинні в Богослужених молитись."

Говорячи про віру в щоденному житті, проф. С. Гаракас сказав, що багато хто вважає, що наша віра в релігійні переконання оловині в гарні обряди та звичаї, і що до того вони обмежуються. Він не готовий складати вину за те на саме духовенство, але стверджує, що й між духовенством завважується нестійкість щодо вибору релігійних вартостей. Вірні, каже проф. Гаракас, не повинні здаватися на те, що офіційна Церква має навчити їх усього.

Вищенаведені думки, проф. С. Гаракас висловив у доповіді на тему: „Чи Церква доходить до пересічної людини?" Цю тему йому запропонувала сама грецька молодь.

В Індії католицький Конгрес стає про-комуністичною партією

КОЧІН, Індія (РНС) — Керальські католицькі провідні кола рішили скликати спеціяльну конференцію для обговорення справи переміни Всекерального Католицького Конгресу на політичну партію. Почин конференції дали наради католицьких парляментаристів і священників. Вони одобрили діяльність католицького священика Йозефа Вадакана та інших католицьких діччів, які кооперують з про-пекінською комуніст. партією. Ця партія, заявляють речники Католицького Конгресу, гідна довір'я, бо вона не має жодних зв'язків з закордонними силами, а тому є менш небезпечна для Індії.

Іншу, про-московську, комуністичну партію згадана група посудила за її видимірно вислужницьке відношення до Москви. Проте біля 70% керальських католиків підтримують цю, про-московську, комуністичну партію.

Вибори до Керальської легіслятури мають відбутися в половині вересня ц.р.

Дружини пасторів мусять працювати на прожиток

ГАРРОГЕРТ, Англія (РНС) — Багато жінок англіканських пасторів в Англії, через надто низку оплату пасторів, приневолені працювати. Це сказав канон Морлей, визначний англіканський богослов і голова комісії, яка перевірювала матеріяльний стан англіканського духовенства. Канон Морлей сказав, що в тих випадках, де жінки пасторів не можуть працювати через родинні обставини, — родини таких пасторів переживають поважні труднощі."

Взагалі, сказав канон Морлей, позиція теперішнього священика доходить до своєрідної хаотичности; через те багато пасторів покидають парафії. Те саме впливає і на обмаль покликань. 1963 р. до англіканських семінарій зголосилося будо 737 студентів, кандидатів на пасторів. 1969 р. їх було тільки 388.

КАСТЕЛЬГАНДОЛЬФО (РНС) — Папа Павло VI, під час спеціяльної авдієнції 40 американських методистів, сказав, що до християнської єдности треба підходити „в смиренні, терпінні і надії." Він пригадав їм „глибоке переконання" Другого Ватиканського Собору, що „без внутрішнього переродження не може бути правдивого екуменізму." Це значить, сказав папа, що екуменізм вимагає посвяти й любови. (Хто саме повинен внутрішньо переродитись, того папа не сказав).

● Академія Наук перевела статистику релігійности в Болгарії: на підставі статистики: 4,79 населення регулярно відвідують церкву, 16.79 — нерегулярно. Найбільше віруючих є х у т о р я н и — 72,4%, колхозники — 46,7%, робітники — 24,4%, урядовці — 13,3%, організовані ремісники — 53,9%. Проф. Тодор Сабев заявив, що з 8,4 мільйонів населення, відкритих атеїстів є 1,7 мільйонів.

УВАГА! УВАГА!

Вже вийшов з друку

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ

з нагоди

ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

50-ліття УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в КАНАДІ.

У ЗБІРНИКУ ЗНАЙДЕТЕ:

— ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 18 СОБОРІВ УГПЦерков В КАНАДІ;
— ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПЕРЕБІГ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У САСКАТУНІ;
— ПРИВІТИ, ДОПОВІДІ ТА ЮВІЛЕЙНІ СВІТЛИНИ;
— СПИСОК БІЛЯ 300 ГРОМАД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, а в тім
— ПОНАД 200 ІСТОРІЙ ПРО ОКРЕМІ ГРОМАДИ З СВІТЛИНАМИ.

НАКЛАД ЗБІРНИКА ОБМЕЖЕНИЙ, ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **$4.00.**

ЦЯ КНИЖКА БУДЕ ГАРНОЮ ОКРАСОЮ ДОМАШНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ КОЖНОГО ПРАВОСЛАВНОГО УКРАЇНЦЯ В КАНАДІ. — З ЗАМОВЛЕННЯМ ПОСПІШАЙТЕ!

ЗАМОВЛЕННЯ И ГРОШІ ПОСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ КОНСИСТОРІЇ:

7 Ст. Джанс Авеню, Вінніпег 4, Ман., Канада.

— — — — —

СПЕЦІЯЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ НАБУВАТИ РЕЧІ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ:

У Канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, по великій знижці цін, можна набути слідуючі речі, випродуковані з нагоди 50-ліття УГПЦеркви в Канаді:

1. Віданка вірного, який пожертвував на Церкву з нагоди Ювілею 25 долярів, — її можна тепер набути за пожертву 5 долярів;
2. Срібні медальони, вартости 10 дол., можна набути за 5 долярів;
3. Бронзові медальони, вартости 1 дол., можна набути за 25 центів;
4. Англомовна Історія УГПЦеркви в Канаді пані Одарки Троскої:
   — В м'якій оправі, ціна $2.50, — можна набути за $1.00;
   — У твердій оправі, ціна $3.50, — можна набути за $2.00;
5. Памфлет „Півстоліття УГПЦеркви в Канаді", ціна 75 ц., — можна набути за 25 центів.

ЗАМОВЛЕННЯ И ГРОШІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ КАНЦЕЛЯРІЇ КОНСИСТОРІЇ:

7 ST. JOHNS AVE., WINNIPEG 4, MAN., CANADA.

Свящ. І. Стус

ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ

Самовиховання

Кожний, хто приступає до справи самовиховання, повинен пам'ятати про дві основні речі: 1-е — визначити ціль, яку прагне осягнути в житті або ідеал власної особи, якою хоче стати внаслідок праці над собою, і 2-е — самопізнання. Людина не може жити, не маючи будь-якої цілі в житті. Іноді, особливо в молодих роках, ми цієї цілі не усвідомлюємо, але ж вона все ж є і керує нашою поведінкою, нашою діяльністю, нашим ставленням до світу. Ми не можемо думати чи робити щось без того, щоб воно не мало якоїсь цілі у свідомості. Ціль являється психологічним центром, свого роду ядром, навколо якого мобілізуються сили душі. Тому так важливо мати свою ціль в житті, яку слід визначити на підставі природного покликання чи природних нахилів і зацікавлення.

Самопізнання є довший процес і вимагає самопсихоаналізи. Пізнати себе, це значить пізнати свої особливості, свої слабі й сильні сторони, негативні і позитивні властивості. Особливо важливо буває пізнати свою чуттєву сферу, виявити які чуття переважають і в якій степені. Далі, які переважно думки, уяви та що їх спричиняє. Сучасна психологія стверджує, що більшість явищ душевного нашого життя проходить у підсвідомості. Якось несподівано для нас з'являються ті, чи інші чуття, чи бажання і спонукують нас до певних чинів. Іноді ми навіть не здаємо собі справи, чому ми так діємо. Отже підсвідомість має свої правила й закони і не підлягає свідомій частині душі. Коли наші почуття позитивні, шляхетні, тоді ми добре наставлені до життя, добре почуваємось. Коли ж вони негативні, руйнуючі, тоді й наша постава до життя є негативна. Тоді втрачаємо охоту до життя, бо руйнуючі чуття в першу чергу руйнують нас самих. Ці деструктивні чуття, закорінені в підсвідомості є: ворожість, страх, заздрість, почуття меншевартости і зверхославство. Поскільки руйнуюча сила цих почувань спрямовується не тільки на інших, але також і на власну особистість, тимбільше їх слід виявляти і поборювати. Приглянімося ближче до цих руйнівницьких почувань. Ворожнеча, ненависть, а разом з ними й заздрість гніздяться переважно в егоїстичних, себелюбних вдачах. Такі вдачі не можуть спокійно зносити, коли комусь добре поводиться, або хтось стоїть вище від них в суспільстві. Вони цим гризуться, ятрять свій спокій і душевну рівновагу. Поволі така атмосфера може запанувати в родині і буде затроювати всім життя. Такі особи в кожному іншому бачать перш за все конкурента в боротьбі за життя і тому мають до них таке вороже наставлення. Але таким людям слід пам'ятати, що всі ми лов'язані разом у суспільність, що окрема людина самітно не може існувати і розвиватись поза спільнотою. Добробут наш — і культурний, і матеріяльний створений тим же суспільством. Нещасть таких людей у тому, що в них не розвинено таких християнських чеснот, як милосердя і співчуття. Це є брак виховної роботи з дитячих років. Посилюючи в собі згадані вище прикмети можна загамувати в собі ці ворожі почування.

Згубним є також і почуття меншевартости. Воно поширилося серед нас в наслідок нашої безборонности. Цілими століттями наші поневолювачі спинали наші духовні і національні цінности, висміювали їх, як щось маловартісне, натомість вивищували свою. І в такій атмосфері виховувались наші молоді покоління. Чи ж дивно, що почуття меншевартости — це найбільше зло, яке вчинили для нас наші поневолювачі, бо воно означає брак самопошани й особистої гідности у наших дітей. Ці ж моменти слід мати на увазі молодим людям в праці над собою, через самовиховання. Почуття меншевартости ми повинні поборювати розвитком самопошани.

Руйнуючим чинником особистости людини є також зверхославство або пиха. Люди пересічних здібностей і властивостей, іноді вдають, що вони щось особливе, щось більше за звичайну людину. Вони завзясно цінять самі себе, стають горді, і зарозумілі. Виставляють свою пиху як справжні переможці. Визнавати інших для таких марнославних людей рівнозначне особистій образі. Тому-то вони все готові атакувати справді вартісних людей. В психології панує погляд, що в таких марнославних людей глибоко закорінене почуття власної слабости й меншевартости, яку вони намагаються прикрити вдаваною величю. Такі особи роблять шкоду самим собі та розвиткові своєї особистости. Удавана велич не дозволяє їм глибше й правдиво пізнати самих себе, тому вони не можуть працювати над власним удосконаленням. Жадоба величі й слави руйнує особистість людини.

Самопізнання вимагає пильности до самого себе. На перешкоді до самопізнання може бути, крім вказаної пихи, взагалі зарозумілість, переоцінка себе самого, (коли власні від'ємні сторони не помічаються). А іноді находять для них упущу і розвитку такого релігійного настановлення. Це відноситься також і до релігійних почувань. У роках дозрівання юнацької душі, коли все підлягає переоцінці, критиці, зовсім можливий такий занепад, а то й запереченню релігійного чуття. До того часу все пригадалось безкритично, на віру. Дитина йшла за прикладом старших. У період розумового ідеалізму, може постати питання, що таке Бог, що є релігія? Придивляючись до суспільного життя, до поступування тих, що в церквах проповідують релігійні істини, з в реальному - дійсному житті їх не додержують, у юнацьких душах виникають сумніви. Вони сприймають це фальш і приписують це не слабостям і недосконалостій людській, а критично ставляться до релігійної правди і самого існування Бога. В такий спосіб наші молоді люди приходять до заперечення, що Бога нема і що релігія — обман. Тим легше дійти до такого рішення в наші дні, коли безвірство поширене і всюди пропагується.

Як ми, старші провідники й вихователі нашої молоді, повинні ставитись до цього? Було б грубою помилкою вживати примус, сварку чи ганити за це нашу молодь. Примусом до Бога не дійдемо. Важливо, щоб релігійне почуття прокинулось по-новому, як внутрішня потреба душі, як наслідок особистих шукань і роздумувань. Тут потрібна розумна допомога старших.

Велике умн, як у давнину так і тепер незаперечно стверджують, що релігійне почуття як і інші духовні властивості, природжені людині. Релігія — це таємниче потягнення до Бога, що лежить у самій суті людської природи і збуджує її духовні сили. Це стверджують визначні сучасні психологи, напр. американський психолог каже, що „ми не можемо зрозуміти еволюції-розвитку психічного життя без присутности зразка духовного первня внутрі самої душі. . . Душа має здатність сприймати не тільки враження реального світу, але також від чувати й передбачати майбутнє." Відомий швайцарський психолог Карл Юнг вважає релігію найбільш важливим духовним первнем людини. Він твердить що „в снах людина виявляється більше сама собою, що сон є вияв її божественної або релігійної вдачі."

Також наш педагог Проф. В. Зіньківський стверджує, що „розвиток релігійної сфери в людині має великий вплив на ввесь лад душевного життя, виявляється дуже важливим для духовного здоров'я всіх інших сфер душі. І навпаки, занедбання релігійного первня тягне за собою розлад психічної рівноваги" („Проблеми виховання в світлі християнської антропології").

Тільки примітивним особам є властивим не признавати в собі духовної сили і обмежувати свій світогляд матеріяльним світом. Тим самим вони знецінюють свою гідність і понижують себе до тваринного стану.

Одним з проявів духовного первня в нас є те, що називаємо „совість." Це є голос Божий внутрі нас. Пригадаймо собі, як ясно ми відчували цей голос у дитячих роках. А вже пізніше, в дорослому віці, цей голос все більше заглушувався всякого роду життєвими матеріяльними турботами. А це тому, що ми забуваємо за той голос, не розвиваємо й собі звички прислуховуватися до нього. Коли ж людина свідомо не визнає того голосу, навмисне його глушить, тоді вона наповнюється й не буде його чути.

Треба також підкреслити тут, що світ позний таємниць. Коли ми будемо частіше самозаглиблюватись, проникати в себе, таємницю людську все більше будемо пізнавати. Але ця таємничість не відкриється тим, хто її не признає.

Значення релігії стверджується статистичними даними, які здобув американський інститут громадської опінії д-ра Г. Галупа. Цей інститут поставив собі за завдання дослідити де, і в яких місцевостях люди почувають себе найщасливішими. Отже виявилось, що „найщасливішими почувають себе релігійні люди, які до того живуть переважно в підміських околицях", цебто ближче природи. Натомість нещасними почувають себе люди, для яких „релігія не має великого значення і які живуть переважно по великих містах."

(Далі буде)

ПІДРУЧНИКИ І ДОПОМІЖНІ ПОСІБНИКИ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ

Листкові лекції — Видання УГПЦИК, Прикрашені кольоровими образками із Старого й Нового Заповіта в укр. мові, — в книг. мові без образків:

I книга — в українській мові (40 лекцій) $1.00
I книга — в англійській мові (40 лекцій) $1.00
II книга — в українській мові (40 лекцій) 1.00
II книга — в англійській мові (40 лекцій) .50

ЛИСТКОВІ ЛЕКЦІЇ — Прот. С. П. Савчина — з образками, для І, 2, 3 і 4 класів в укр. мові по 40 лекцій, — комплет 1.00
в книг. мові, 40 лекцій, комплет 1.00
Посібники для вчителів в книг. мові (укр. і англ. підручниках і посіб. в книг. мові).

ПІДРУЧНИКИ:

Православна Віра — „Orthodox Faith"
Єпископа Андрея
Православний Катехизис укр. і англ., мовами, 225 ст.
брошурований 2.00
в оправі 3.25

Богослужіння Православної Церкви, Митрит С. Гаррис, укр. мовою, 63 ст., ... .50
Біблійні оповідання Старого Заповіту, Прот. П. Мельничук, 171 ст. ..... .75
Отче Наш, Прот. С. П. Савчина, 64 стор. .... .60
Програма навчання для Укр. Прав. Недільних шкіл у Канаді 1.00

ПОСІБНИКИ:

Від Бруклину починаючи, Архіеп. Андрей, в укр. і англ. мовах, 90 стор. 2.00
Буквар мірі Заповітів святого Рівноапостольного Князя Володимира Великого, Єп. Андрей, в укр. і англ. мовах, 24 ст. .... .50
Оповідання з життя Ісуса Христа, Прот. С. В. Савчин, ст. 92 ..... .50
Десять Біблійних Оповідань, Прот. С. В. Савчин, 63 ст, ... .25

ПІДРУЧНИКИ І ПОСІБНИКИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

SUNDAY SCHOOL MATERIAL:

SUNDAY SCHOOL COLORING BOOKS

Orthodox Sunday School Beginner's Color Book ..... .40
Orthodox Sunday School Color Book No. 2 „We Worship God" with lessons ..... .40
Coloring Book No. 4624 — „God's People" .... .40
Coloring Book No. 4625 — „Days of Jesus" .40
ABC Bible Coloring Book No. 4622 ..... .45
„Pre-School New Testament Pictures to Color" No. 4616 (48 pictures padded for easy use) ..... .80
„Jesus Loves Us" pictures to Color No. 4641 (48 pictures — 8 each of 6 designs padded for easy use) 1.00

SUNDAY SCHOOL LESSONS

Ukrainian Orthodox Sunday School Lessons — Very Rev. S. P. Symchych
I. A set of 40 lessons with illustrations for classes 1, 2, 3 & 4 ..... $1.00 each
II. Teachers Manuals for Classes 1, 2 & 4 .... $3.50
for Class 3 ..... $3.75
Beginner's Old Testament Lessons Book I (15 lessons) 1.00
Beginner's New Testament Lessons Book II (15 lessons) 1.00

GRADED SERIES FOR AGES 8 — 12

Unit 1 — HOW WE LEARN ABOUT GOD 10 lessons: Introduction to the Bible and stories from Creation through the Exodus. .50
Unit 2 — GREAT PROPHETS OF THE OLD TESTAMENT 10 lessons: Moses to John the Baptist. .50
Unit 3 — THE DIVINE LITURGY 10 lessons: Prayer, the Celebrants, the Church Building, Origin and Content of the Divine Liturgy ..... .50
Unit 4 — HOLY TRADITION AND SCRIPTURE. 10 lessons: Introduction to Scripture and Tradition, New Testament stories from the Nativity, of the Virgin Mary to the Beginning of the Ministry of Jesus Christ. .50
Unit 5 — MIRACLES AND PARABLES. 10 lessons: The miracles of Christ, the parables, Gospel lessons of Pre-Lent, Tranfiguration and the resurrection of Lazarus. Can be used as a Lenten supplement for Grades 5 and above. ..... .50
Unit 6 — CRUCIFIXION AND RESURRECTION. 10 lessons: Entry to Jerusalem and the Resurrection. Also includes the feasts of Ascension, Pentecost, Dormition and Elevation of the Cross. ..... .50
ORTHODOX SUNDAY SCHOOL WORKBOOKS AND TEACHER'S MANUALS
THE LITTLE CHILD IN CHURCH, teacher's Manual for work with 4 to 6 year-olds. Two full-year programs, abundant illustrations, games, music, cut-outs. 2.00
LET THE LITTLE CHILDREN COME TO ME — a set of 30 black and white, 6" x 8" „take-home cards" for students for use with the first year's work for above manual ..... .85
WE LIVE IN GOD'S WORLD — pupil's workbook (Grade 1 level) 1.10
— Teacher's Manual 1.75
(30 lessons helping the child realize that God is the Maker of all and that we receive His blessings through the Church.)
DISCOVERING GOD'S WAY — Pupil's Workbook (Grade 2 level) 1.10
— Teacher's Manual 2.20
(30 lessons built around a child's deepening understanding of God's Law and the meaning of repentance and forgiveness.)
WE LEARN TO WORSHIP — Manual for Teacher and Pupil (Grade 3 level) 1.75
— Teacher's Guide ..... .70
(24 lessons for 9 — 10 yr. olds. Story of Worship in the Old Testament. The new way of life and worship of Jesus Christ. Our Worship of God in the Divine Liturgy)
THE BIBLE LIVES IN THE CHURCH — Manual for Teacher and Pupil 1.75
— Teacher's Guide ..... .70
(24 lessons introducing the child to the books of the Bible, Use of the Bible in church worship, Biblical story of man as told in the service of Vespers and in the Liturgical Year. Grade 4 level.)
THY KINGDOM COME — Manual (Teacher and Pupil) 1.75
(30 lessons presenting the Seven Sacraments as a way of life.) (for 10 — 11-yr. olds.)
GOD WITH US — Manual (Teacher and Pupil) 2.20
— Teacher's Guide ..... .70
(The life and teachings of our Lord Jesus Christ told at the level of 11 — 12-yr. olds, 28 lessons giving materials for a full year's course.)
LIFE OF JESUS (for 13 — 14-yr. olds) 1.50
(An illustrated workbook with lessons and projects. The book is divided into 3 parts: Birth to Baptism; His Work; Palm Sunday to Pentecost)
Orthodox Catholic instruction (beginners) (for 8-yr. olds) 1.85
Orthodox Catholic instruction (primary) (for 7-8 yr. olds) 1.85
Orthodox Catholic instruction (junior) for 9-11 yr. olds 1.85
(Basic teaching and beliefs of the Orthodox Faith systematically arranged so that the teacher may learn with the pupils as they work together. The above include stories and teaching from the Holy Scriptures and traditions with pictures, finger play, projects, etc.)
The Complete Toledo Primer 1.85
(A Catechism with illustrations, simplified for young people and rhythmically arranged to aid memorizing. A useful supplement to the above three, or when used alone).

SUGGESTED TITLES FOR SUPPLEMENTARY MATERIAL, SUNDAY SCHOOL LIBRARY OR HOME READING

THE ORTHODOX FAITH — by Bishop Andrew — paper cover 2.00
hard bound 3.25
(Excellent for the family and advanced Church School Classes. Ukrainian and English Orthodox Catechism — illustrated)
BEGINNING FROM JERUSALEM — by Archbishop Andrew 2.00
(Orthodoxy, Roman-Catholicism and Protestantism in Ukrainian and English — 90 pages.)
FAITHS OF OUR FATHERS — Rev. I. Soroka 3.00
(very good Orthodox handbook)
OUR FAITH — by A. Bilousenko (a catechism of the Orthodox Christian Faith) 1.25
MY CHURCH AND MY FAITH — by Rev. N. Fedorovich ..... .75
(a study to know more closely our Ukrainian Orthodox heritage)
UKRAINIAN ORTHODOX TRADITIONS — by Rev. N. Fedorovich ..... .
(the basis for our spiritual growth)
TEN COMMANDMENTS FOR LITTLE ORTHODOX CHRISTIANS — V. Rev. P. Kowalchyk ..... .
THEY WALKED WITH GOD — L. Lesich (twelve lives of saints to illustrate the Beatitudes) 1.50
THE YOUNG CHURCH 2.50
(study of the Book of Acts of the Apostles, the Epistles and the Apostolic Fathers)
TIME FOR DECISION (on Baptism and Christmation) 1.45
WHAT WE SEE AND HEAR IN A GREEK EASTERN ORTHODOX CHURCH ..... .
(by Bishop Policoides)
Sunday School Report Card (for pupils) .... .10

РЕКОМЕНДОВАНІ РАДОЮ УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ КНИЖКИ ДЛЯ УЧНІВ В КЛЯСАХ ВІД 1 ДО 6.

ПЕРША КЛЯСА:

1. БУКВАР — Орися Мельник і Надія Пік $1.40
2. НАВКОЛО НАС — О. Мелешко і Н. Пік 1.35
3. ПРАЦЯ І РОЗВАГА — Марія Юркова. Допоміжний посібник для праці 1.15
4. МАРУСЯ — Іван Корінь, читанка, підсилює „Навколо нас" 1.40
5. ЖАРІВОРОНОК — співанки. Збірник співанок з нотами в трьох частинах 1.20
6. Для читання в класах коротких в прислухуючий дим дітей нові казки, вірші, оповідання тд. в числах живого журнала „Проліски", на сторінці дитячий в „Українські Голоси", або прямо в дитячій літературі.

ДРУГА КЛЯСА:

1. МОВО РІДНА, Буквар-Читанка, І. Корчинський. Добра, як продовження навчання з підручників у перший клясі 2.20
2. ПРАЦЯ І РОЗВАГА — посібник М. Юрків (та сама що і в 1 класі) 1.15
3. УКРАЇНСЬКА МОВА — Граматичні і правописні вправи для першого і другого року навчання української мови — Б. Романенчук 1.10
4. ВОЛОШКИ — Читанка для другого року навчання. Навчати в ній в другій половині шкільного року після Різдва Мови
5. Для читання в класах — короткі оповідання, історичні, казки — користуватись тими самими, що в першій клясі точка 6, але вибирати нові, пристутні і цікаві. Дуже цікава книжка Марійка-Лебідка-Лісова Квітки Мінкова Поглядного 1.65

ТРЕТЯ КЛЯСА:

1. ВОЛОШКИ — Марія Дейко, в першій півсезоні третьої класи, як читанка .. 2.75
2. РІДНИЙ КРАЙ — Марія Дейко. Навчати в другій півсезоні після читанки „Волошки" 3.25
3. УКРАЇНСЬКА МОВА — граматичні й правописні вправи В. Романенчук. Посібник для третього року навчання української мови 2.20
4. КНИЖКА СЛАВА — Антін Лотоцький.

(Продовження на 11 стор.)

Історичні оповідання 2.50
5. ПОЧАТКОВА ГЕОГРАФІЯ — Семен Рудницький 2.75
6. Для читання в класі — ЗА СЕСТРОЮ або З ТАТАРСЬКОЇ НЕВОЛІ — А. Чайковський ..... .60 .75
7. ІЛЯ МУРОМЕЦЬ — Микола Потіївський. Старовинна билина 1.65

ЧЕТВЕРТА КЛАСА:

1. ЕВШАН - ЗІЛЛЯ — Читанка для четвертого року навчання, вторинна Марія Дейко 3.75
2. ІСТОРІЯ УКРАЇНИ ДЛЯ ДІТЕЙ. Мова легка, викладки приступні 3.00
3. ПОЧАТКОВА ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ — Семен Рудницький. (Продовження в третього року) 2.75
4. УКРАЇНСЬКА МОВА, граматичні й орфоепічні вправи Н. Б. Романенчук 2.20
5. КНЯЖА СЛАВА — для шкільного читання. Антін Лотоцький 2.60

ДОДАТКОВІ ПІДРУЧНИКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ

1. Нова Початкова Читанка — І. Шпіканя $2.20
2. Рідне Слово — М. Дейко (перша читанка після букваря) 2.75
3. Українська читанка для 2-го року навчання — Б. Романенчука 2.20
4. Українська читанка для 3-го р. навчання — Б. Романенчука 2.20
5. Українська читанка для 4-го р. навчання — Б. Романенчука 2.20
6. Українська читанка для 5-го р. навчання — К. Кисілевського 2.45
7. Українська читанка для 6-го р. навчання — К. Кисілевського 3.30
8. Пісні для дітей — з нотами на чотири голоси — П. А. Пашна 2.25
9. Байки — у віршованій формі — М. Стечишин 1.50
10. Шкільні програми РУШ на Сх. Канади 1.00
11. Свідоцтва для Української школи ..... .10

Замовлення і гроші просимо надсилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply,
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТО ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

в Ляшін, Квеб.

Це Свято було продовженням Першого Свята, яке врочисто відбулося 4 квітня в соборі св. Софії як Свято Молоді цілої Місійної Монтреальської Округи, за участю Владики Архиепископа Української Православної Церкви Михаїла.

Свято було багатолюдним і вдихновним. Як молодь, так і батьки, виявили таку велику активність: обидві сторони висловили багато цінних думок про шукання найкращих шляхів для пізнання нашої рідної Православної Віри та Церкви. — Свято завершилось спільним побажанням організувати і в майбутньому такі зустрічі та головну увагу удільти глибшому вивченню Істин Віри Православної та поруч цього й рідної української мови.

Свято Православної молоді в своїй парафії громада м. Ляшін вирішила влаштувати в неділю, 24 травня, — у день найвигіднішій для університетської молоді, як також і молоді „гайскуа."

Ось настав день Свята. Напередодні його, 23 травня настоятель о. Епіфаній відправив Всенічну та виголосив повчальне Слово про зміст та значення Вечірні, як Богослужби. Гарно співав хор під керівництвом Валентини Кисленко (більша частина співаків була з молоді).

У день Свята погода був „святкова." При вході до церкви відзнаки „Української Православної Молоді" приколювали Юля Тихонів та Сандра Сав'юк.

Вівтарними прислужниками були Андрій Рудич, Анатолій Гайдук та Андрій Штихно; „Апостола" прочитав Євген Рудич.

З тацями збірки ходили Мирослав Луцишин і Володимир Гайдук та Олександра Штихно й Ніна Вусата.

Богослужіння відправляв лише один настоятель о. Епіфаній, — Сталося так, що голова Місійної Округи протопресв. о. Володимир Слозар з настоятелем оттавської парафії прот. о. Василем Сенишиним від'їхали до Вінніпегу для участи в нарадах Консисторії. Сусідні ж Священники — о. Олександер Костюк з Покровської парафії та о. Ігор Куташ з собору св. Софії після Богослужень в своїх церквах мали ще й треби (Хрещення та ін.).

Але церква була заповнена місцевими вірними та гістьми „по-береги." Гарно співав хор під керівництвом В. Кисленко. Після Євангелії настоятель виголосив добре обгрунтовану проповідь „Про шукачів Істини", у якій не омнїув і євангельського юнака, що шукав шляхів до царства Божого.

Богослужіння закінчилось Молебнем з Многоліттям.

На цей час прибули вже й сусідні священики.

* * *

До вщерть заповненої залі увійшли настоятель митрофорний прот. Епіфаній Чижів та священики: о. Олександер Костюк, о. Ігор Куташ з добродійкою, о. Григорій Філь з добродійкою, й розпочався святковий обід, який закінчився молитвою. Наступила головна частина Свята.

Культ-освітній референт І. Івак від імени управи громади привітав священиків, добродійок, численних гостей з сусідніх парафій та з далеких-Торонта й Гемілтону та всю зібрану громаду й побажав найкращого успіху в переведенні свята.

З програмовим словом, з'ясовуючи завдання цього свята, виступив о. настоятель, і дальше переведення першої частини Свята передав голові комітету Місійної Округи — о. Ігорев і Куташеві.

Попередивши коротким словом, о. Ігор став викликати студентську молодь для виголошення приготовлених статтей з сьогоднішньої тривуни.

Першою була Надія Костюк, яка продеклямувала вірш: „Рідна Віра."

Програмовий зміст його та дуже гарна деклямація мов би наказували всім бути вельми уважним до того, що почують від молоді далі.

І ось із уст цієї молоді про лунала проповідь про віру нашу православну.

Стислу доповідь: Церква Христова — єдина, свята, соборна й апостольська" прочитали Валя Декер та Павло Остапчук.

„Єрусалим — центр вселенського християнства" — прочитала Надія Залуцька та Лариса Грицина.

„Вселенські Собори" Люба Лукас та Ніна Вусата.

„Ікони" — Олександра Штихно, Юрій Гела та Мирослав Луцишин.

„Святі Отці й учителі Церкви" — Степан Ганиський.

Після кожного читання о. Ігор подавав короткий коментар. Відчувалось, що з кожним разом зацікавлення присутніх як дорослих, так і численної молоді, все збільшувалось і змістом прочитаного, і особою доповідача, і тим, як кожний із них володіє українською мовою. Іноді слухачі давали голосні оцінки, як це буває при всяких змаганнях.

Другу частину Свята о. Ігор доручив перевести Євгеної Рудичеві.

Він запропонував увазі присутніх коротенькі навчання Блаженнішого Владики Митрополита Іларіона з книжечки: „Як поводитись у Храмі Божому."

„Що то є Церква" — прочитала Олена Демосюк.

„Підготовка до Відвідування Церкви" — Юля Тихонів.

„Значіння Свічок" — Галя Радюк.

„Хрест і поклони" — Ліда Романюк.

„Найважливіша Частина Святої Літургії" — Анна Ковч.

„Поводження в Храмах і в Залях під Храмами" — Оксана Штихно.

„Благословення" — Ліда Вепрук.

„В Церкві не може бути жодної партії" — Євген Рудич.

„Час виходу з Церкви" — Андрій Рудич.

„Про збірку та пожертви в Церкві" — Володимир Гайдук.

„Сповідь та Причасти" — Люба Сметанюк.

„Про пошану Духовенства" — Віктор Цвіткових.

Цей студент останнього курсу університету закінчив усе словами Святого Івана Золотоустого про керівне становище Пастиря Христової Церкви у взаємовідношеннях зі своїми вірними.

Виконавними цієї довгої програми-Свята Православної Молоді була молодь всіх трьох парафій Монтреалю. Здається, це вперше в історії науку про поводження вірних у Божому Храмі виголосили батьким їхні діти. Але, поруч цього, й діти мали також науку: Трибуна Оголошень Перетворилася в місце перевірки уміння володіти собою та показу знання української мови: одні з студентів почували себе цілком вільно як у поводженні, так і вимові українських слів; у інших помітна непевність, у поведінці та вимові читаного, зокрема наголосів. Назгал же на обличчях майже всіх присутніх можно було прочитати: задоволення. І ось докази: на Святі було присутніх коло 200 осіб, виголошення доповідей та цінних пояснень керівника о. Ігоря продовжувалось понад три години й ніхто не спішив виходити.

Після цього від імени молоді Євген Рудич привітав усіх присутніх, зокрема гостей з Торонта й Гемілтону та висловив батькам подяку за щиру щоденну підтримку молоді в її стремліннях бути гідною зміною старших на церковному й громадському полі.

ТОРЖЕСТВЕННА ВІЗИТАЦІЯ ПРЕОСВ. ВЛАДИКИ БОРИСА

Кемсак, Саск.

Неділя 21го червня була торжественною для УГП Громади Всіх Святих у Кемсак, Саск., — цієї неділі було проведено Візитацію Преосв. Владики Бориса, рідковий Храм і освячення новозбудованого іконостасу, який збудувано п. Мих. Чиж, член громади.

День видався надзвичайно гарний і вже о восьмій годині ранку почали з'їжджатися члени і гості з дальших місцевостей та виголосити Божий Храм. О годині 8.30 почалася Св. Утреня, яку відслужили: настоятель Всеч. о. Ярослав Пук і о. диякон Олексовдер Гупка.

Точно о годині 9.30 приїхали Преосв. Владику Бориса і в брамі, перед церквою на хрій пошівав напис „Витай Владико" привітали Владику традиційно хлібом-сіллю старші віком члени пп. Мисинюк і Рабчак, а від Недільної Школи привітав Владику Петрусь Пук. У дверях церкви вигаз Владику, щарими словами парох о. Пук, та попросив Владику про благословення.

Преосв. Владика відслужив Торжественну Св. Літургію в сослуженню Високопр. Митроф. прот. о. Франка Керницького, пароха Всеч. о. Пука і о. диякона О. Гупка. Прислуговували богослови Андрій Сірий, який цього року закінчив богословську студії і Михайло Залищук, та три братчики: Богдан Пук, Черкізець і Івасюк.

Підчас Св. Літургії апостола читав богослов Анд. Сірий, а Св. Євангелію Митроф. Прот. о. Керницький. По відчитанню Св. Євангелії, проповідь глибокого змісту на релігійну тему, щарими словами виголосив Преосв. Владика. В часі Св. Літургії милозвучно співав місцевий церковний хор, під диригентурою Івана Франка.

Церква була вщерть заповнена вірними, дехто мусів стояти на дворі. Були гості з Йорктону, Кенори, Гасеру, Денбурн, Арабелли і инших місцевостей.

По Св. Літургії відбулося освячення іконостасу і обхід (три рази) кругом церкви.

Опісля всі прийшні зібрались в церковній залі на обід, який приготовлено зіноче товариство при церкві, за що їм належиться щиро-сердечна подяка.

По обіді у залі недалеко церкви відбулася святочна програма. На передї по обіді стояли два столи, — по праїм боці засіли: Преосв. Владика, Митрат о. Керницький, о. прот. В. Бойчук з Кенори, парох о. Пук і посланик міста Кемсак. По лівій боці: пп. Вас. Велеколова — голова громади у Кемсак, Микола Шушильницький — голова Канорської громади, Юрій Скварчук — голова Йорктонської громади, Ілля Рудачик — голова Гаеської Парафії та Ри. Г. Лозинський.

Програма почалася пісенею, „Якоже Ти Славний", яку виділяв церковний хор під управою п. ів. Франка. Голова громади п. Велеколова представив гостей та поклінна до привезу посланика міста Кемсак. Дальший провід програми передав пароховя Всеч. о. Пуку.

Дітя Недільної Школи, під проводом добродійки Анни Пук здекламували дві пісні: „Весняночка" і „Кавала мені мати".

Всеч. о. Пук представив і попросив до слова Преосв. Владику Бориса, який виголосив глибоко-змістовну доповідь про УПЦеркву. Богдан Пук продеклямував „Люблю Україну". Богослов Анд. Сірий розказав про молодь і організацію СУМК.

Юрій Скварчук зложив привітзід Йорктонської громади. Хор відспівав пісні „Із весною" і „До зливи". Всеч. о. Пук представив Голову Президі Консисторії ВПреп. о. Митрата Ф. Керницького та поклінався до голосної подяки. Отець Митрат Керницький зробив велике враження на присутніх своєю промовою з якої представив життя УГПЦ в Канаді та дав вичерпні інформації про надходячий Собор та його проблеми.

Наступними були: деклямація, яку виголосила Джанет Іваєюк, привіти — п. М. Шушильницький від Канорської громади, Ілля Рудачик від Гаеської Парафії та голова жіночого товариства у Кемсак, пані Л. Бодицір. Вона також щирими словами вложила привіт і подяку Преосв. Владиці, священикам, богослозам, гостям і всім присутним.

Хор відспівав „Ми що Херувими". Секретар і диригент громади п. Ів. Франко, від церковної громади склав подяку всім учасникам та жіночому товариству за багатий обід.

Закінчено свято відспіванням „Боже Великий" і „Достойно є". Преосв. Владика дав своє Благословення.

Пізніше всі прийшні зібрались в церковній залі на вечерю (щоб голодними не вертатися домів).

Зважо, що Всеч. о. Пук і пп. Велеколова та Франко поклали багато труду і праці для увінчання цього торжества, за що належиться їм щиро-сердечна подяка від членів громади та всіх прийшних.

Дуже мило бачити коли вірян, спільно із своїм Отцем щиро працюють для добра своєї Рідної Церкви.

Ри. Г. Лозинський

СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ

Комітет при Катедральній Громаді св. Володимира в Торонті з участю організацій: СБУВ, УНДС, ТУС, СУЖЕРО, Т-во Прихильників УНР, Братство св. Володимира, Союзу Українок Канади ім. св. Ольги, Союзу Українок Канади „Тризуб", СУМК, ОДУМ і Православної Громади св. Андрія влаштував 24-го травня ц. р. СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ на пошану сл. пам. Симона Петлюри, Президента України і Головного Отамана Армії і Фльоти УНР та сл. пам. Євгена Коновальця — Провідника ОУН і Отаманів Корпусу СС УНР.

Академію розпочали о 4-й годині дня. На академії голосив комітету, Одумський хор „Зелений дубочку", „Пусти-ж мене мамо", „Ноктюрн", слова і музика О. Кошиця.

Доповідь про життя і діяльність обох державних мужів прочитав відомий громадський діяч, активний член Православної Громади, сотник Юрій Стефанович. У своїй змістовній доповіді пан сотник подав багато цікавих і маловідомих прикладів з життя Симона Петлюри і Євгена Коновальця.

Після доповіді в концертовій частині брали участь: Тріо ім. О. Кошиця в складі — К. Малашин, Н. Гаврилюк, Ж. Нестеренко, проспівали „Ледченька" слова Д. Павличка, музика О. Білаша. „Шумить гуде дібровонька" музика А. Рудницького, „Ясини", музика О. Білаша слова Трача. „Вечірній дзвін" О. Кошиця. Сольо С. Сазко „Його душа то сокіл" слова і музика Лопатинського. „Думка" музика Стельового, слова Гаврилюка. Майстерно виступала оркестра ім. Ігарєва, диригент проф. Пасерб. Виконали: „Сповнилась мрія", музика М. Гайворонського. „Марш соколів", музика Я. Ярославенка та инші.

Заступник голови Комітету щиро подякував усім, що прийняли участь в організації академії, керівникам — — хору і оркестри, виконавцям, а також всім присутнім.

(КОМІТЕТ.)

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА СЕРГІЯ ТА ІРИНИ НИКИФОРЧУК

Нігара Фалс, Онт.

15-го червня ц. р. друзі та діти п-ва Сергія та Ірини Никифорчук — Олекса та Людмила зробили їм в їхньому домі (з нагоди 25 річного подружнього життя) милу несподіванку. На жаль, п-во Никифорчук крім своїх дітей не мають нікого з родини на чужині, але працюю при православній громаді св. Апостола Петра і Павла та гідним повдженням з людьми здобули собі прихильність, щирість та пошану парохіяни. Прибули рівнож гості з сусіднього міста Велланд та куми з домівого з Рочестер, США. Разом гостей було 50 осіб. Пані К. Сало привітала Ювілятів, а всі присутні проспівали „Многая літа".

ПОВІДОМЛЕННЯ

Українська Греко-Православна Церква Св. Володимира в Тондер Бей, 1502 Mountain Ave., Онт., запрошує громадянство навколишніх громад як Атікокан, Форт Франсес, Рейні Ривер, Кенора, Су Лукаут і Су Сен Марі, їх членів і симпатиків та членів громади св. Благовіщення і просвітніх організацій Тондер Бей взяти участь в

35-літнім Ювілею

НАШОЇ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 20-го ВЕРЕСНЯ (Sept.) 1970 Р.

Служитимуть Прот. о. І. Гикавий з Ню Вестмінстер, Б. К. і місцевий парох о. П. Змійський.

Програма:

8.30 год. ранку — Утреня — 9.30 год. — Служба Божа.

12 год. По Службі Божій — спільний обід в залі Читальні Просвіта при 721 Gore St. Головним промовцем буде Прот. о. Гикавий.

ПРОСИТЬСЯ ПРИБУТИ ГРОМАДНО.

ЗА ЗАРЯД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТОНДЕР БЕЙ (Вест Форт Вільям):

Дмитро Комісарик, голова о. П. Змійський, настоятель
Стефан Гельмич, рекорд. секретар

Промоуз-та „вмовляловзань" багато не було. Під час обіду п. П. Корбань, який знав Ювілятів ще з таборів у Німеччині сказав про них пару слів, поздоровив з тим великим, для них днем, та доручив подарунок від усіх присутніх, а окремий від п-ва Карчицьких.

Вітали також: голова громади п-ні Іван Сироток та голова сестринства при церкві п-ні К. Жашкевич, з якою п-ні Ірина Никифорчук щиро працюють на добро громади. У своїому коротенькому слові п-во Никифорчук подякували гостям за цю милу несподіванку та склали дар в сумі $50.00 на церкву. Не забули також і про свій церковний орган „Вісник". На закінк п-ва Д. Губка приступні вібрали 28 доларів і доручили їх вислати на „Вісник".

Вся імпреза відбулася в родинній, милій атмосфері.

Присутній.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ І ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ СВ. НИКОЛАЯ, у Портедж Ля Прері, Ман.

У неділю, 9-го серпня 1970 р., Преос. Владика Борис відзідно і посвятив церкву св. Николая а П. Ля Прері. Стрічаючи Владику при церковному вході п. Вернер-ний привітав його хлібом і сіллю, а дівчинка, привітавши його, вручила цвіти.

Почалася Божественна Архиерейська Літургія й посвячення церкви, в яких брали участь слідуючі священослужителі: о. Ст. Ярмусь і о. Трубин секретар Консисторії, при стіні збірного хору п. З. Мороза. По прочитанні св. Евангелії, Владика Борис виголосив повчальну проповідь, в по закінчені Божественої Служеть о. настоятель запросив усіх до залі „Просвіти" на обід, який приготовили членкині місцевої громади.

Святкову програму відкрив п. Керелюк. Промовляли: голова громади п. М. Задорожний, п. Перепелюк в Давфин, Майор міста, Дирігент Мороз о. Є. Ярмусь, о. Трубин і інші. Голосну промову виголосив Впреос. Владика Борис. Його промова будуюча; основана на релігійних правдах Православної Церкви зробила велике враження на слухачів.

Це свято увійде в історію Громади, як історична подія. Громада величаво і багатолодно відзначила це своє велике свято!

В Громаді Портедж Ля-Прері буде труднощі і перешкоди але, за допомогою священика, заряду громади і президії Консисторії, громада змацнілася, парафіяни стали активнішими і допомогли своїми пожертвами збудувати прекрасний Храм.

(З. Г. М.)

65-ЛІТТЯ ПЕТРА КОРСАКА

Кічінер, Онт.

Дня 17-го травня, 1970 року, за ініціятивою пань, Людмили Яхтеровин і Ольги Губарик було влаштовано пана Петра Корсака з 65-літтям з дня його народження. Імпреза відбулася в Кічінер, Онтеро в домі п-ва Яхтеровин, в присутности 40 осіб. Пані Яхтерович провадила цю зустріч.

По смачному обіді громадку збирку провели пан Микола Скомороховський і пан Кирило Губарик. Зібрано $47.00, — $40.00 призначено на потреби місцевої церкви, а 7.00 призначено на пресовий фонд „Вісника".

Жертводавцями були: пан Корсак з дружиною — $26.00, пан Ткачук Ф. $1.00, пан Скомороховський А. $2.00, пан Тимінський А. $2.00, пан Новак $1.00, пан Коваль М. $1.00, пан Васильошко $1.00, пан Захарчук $1.00, пан Огар В. $1.00, пан Чубарик К. $1.00, пан Семьонів $1.00, пан Краєвський $2.00, пан Мороз $2.00, пан Скрипець $1.00, пан Кириєнко $1.00, пан К. Бубарик $2.00.

Жертводавцям щире спасибі, а Ювілятові многії літа!

По закінченні ювілейної імпрези пан Петро Корсак із дружиною злоскали своїм друзям і знайомим сердечну подяку.

Присутній

ЮВІЛЕЙНИЙ РІК Української Православної Молоді Ванкуверської Місійної Округи

В днях 28 лютого й 1 березня 1970 року Ванкуверська Місійна Округа величаво відзначила: Рік Укр. Прав. Молоді.

У суботу рано повпание чисельно молоді зібралося та від'їхали бісами в гори, де гарно забавилися — їздою на лещетах. Увечорі мали гарну забаву з перекускою та добірною музикою.

У неділю святкування почалося Архиєрейською Службою Божою, яку відслужив Владика Андрей у співслужінні о. Прот. П. Сащенича та Всеч. о. П. Блажука. Настоятель Ванкуверської Парафії Всеч. о. П. Бубляк перед самим святкуванням звернувся й був з доклядом.

До успішного Ювілейного святкування у великій мірі причинилися канонічна візитація Владики Андрея та добра підготовка молоді з Ванкуверу, Вайлей та Человек. Молодий сумбінець К. Трофаненко з Ванкуверу привітав Владику Андрея при вході до церкви — хлібом і сіллю.

Службу Божу гарно співав хор під дирігентурою пані Єлинки. Владика Андрей виголосив дуже змістовну й повчальну проповідь, що відноситься до нашої прийдешньої молоді.

Після Богослужения, в парафіяльній залі у Вайлей відбувся величавий Ювілейний бенкет. Зала, що налічувала повних 400 місць була заповнена дітьми, молодощі й старшинна, і, як звичайно, не могла вмістити всіх бажаючих.

Під час бенкету Ювілейного Програмою керувала панна Линда Уликало з Вайлей. Привітали молодь: пані Емілія Остапчук — Голова ванкуверського відділу КУК, А. Турковинський — Голова Албертійської Управи СУМК та І. Водничук — референт Шкільної Ради при Центрації КУК.

Зараз після бенкету відбувся концерт. Програмою керував студент Василь Лебедовин з Вайлей. Усі точки концерту були заголошені гарною українською мовою. Так само гарне й дуже змістовне вступне слово — реферат мови прочитала панна В. Шевчик в Ванкуверу.

Хор Ванкуверу і Вайлей, в якому перезволяли молодь, під дирегентурою пані А. Залубовик з Вайлей виконав: „Наша Віра Свята Православна!" і „Наш Стяг", а під дирегентурою пані Є. Єлинек — „Ольга Мудра" та „На високий дуже кручі". З музикальними точками виступали: панна Є. Єлинек, Д. Корулицький, С. Кисілевська та збірна мандолінова оркестра Ванкувер — Бернабі, під управою панни П. Гусяк. Гарно були підготовлені ритмічні вправи молоді в строїчками — Ванкувер, що їх підготовчила пані Г. Товарник та народні танки у виконанні молоді з Ванкуверу і Вайлей.

У програмі визначне місце зайняли деклямації в рідній мові, що їх виголосили молоденькі панночки: Г. Савицька, М. Блажук, Д. Садовник і Д. Карпінська. Владику Андрея предстявив о. прот. І. Гижинний.

Владика сказав до нашої молоді змістовне й повчальне слово з прочитанням рідних цитат з святого письма й з філософів світової слави.

Д-р Б. Лисик виголосив змістовний, добре опрацьований реферат. Він усіх заінтригував своїм добрим гумором і доброю укр. мовою. Основний виголос був поставлений на збереження рідної української мови, як найціннішого духовного скарбу нашого народу.

На закінчення програми відбулося щиро-сердечне годування їжами, що спричинилися до зведення цього Ювілею. На закінчення програми усі відспівали: „Ще не вмерла Україна" і „Боже Щасти".

Слід згадати працю Ювілейного Комітету в якій входили: о. П. Блажук — голова, В. Дзюбенко — заступник голови і скарбник, о. І. Гижинний і пані Р. Демчук — секретарі, о. Прот. П. Сащенич і о. П. Бубляк від Місійної Округи. Представників від громад Ванкувер, Вайлей і Человек, представники від СУМК та Жіночого Т-Ва Ванкуверу і Вайлей. Особливо багато праці приложив о. П. Бубляк, він хотів, щоб ялай-найгарше відбулася Архиєрейська Візитація, але на жаль не міг побачити плодів своєї праці. Усі обов'язки Пароха у Ванкуверу, в благословлення Владики Андрея, перебрав о. Прот. П. Сащенич, що так само багато працював. Крім того о. прот. П. Сащенич багато помагав у Комітеті, як укладання Ювілейної Програми, друкування її, та інше.

Прийняття на честь Владики Андрея.

За стараннем Ювілейного Комітету святкування Року Укр. Православної Молоді, Управи Громади, жіночої Т-ва Союзу Укр. Канади Ванкуверу й Вайлей дня 2 березня 1970 року в парафіяльній залі у Ванкуверу влаштовано теплі прийняття на честь Владики Андрея.

Святочне прийняття відкрив пан Трофаненко, заступник голови ванкуверської Громади. Першого до слова запросив п. І. Боднарчука, Референта Шкільної Ради при Централі КУК, який з'ясував важливу ролю Укр. Шкільництва та затримання укр. мови серед нашої молоді.

Дальше запрошено до слова, дорогого гостя й ініціятора Святкування Року Укр. Православної Молоді — Владику Андрея. Провідна Владики була спрямована на засоби збереження укр. моєи та духовних скарбів нашого народу.

Рівнож промовляли: о. прот. І. Гижинний, о. прот. П. Сащенич та о. П. Блажук. Їх промови були також спрямовані до батьків і до молоді.

На закінчення треби виголосили великі признання Суспільській Молоді, що добре підготовлялася до святкування, а також о. П. Блажукові, о. прот. П. Сащенічу та всім членам комітету й управи.

Молодь і старші виявили повну солідарність Ванкуверської Місійної Округи до відзначення Року Укр. Православної Молоді. Цей взяв сприяють про поширу до укр. релігійної свідомости нашого народу й Православної Церкви Христової.

За солідарність і співпрацю треба подякувати пану В. Шевайківському — голові громади з Ванкуверу та пану Захарук — голові громади з Вайлей. Подяка пані Р. Демчук — голові Т-ва СУК з Вайлей та пані А. Воробець — голові Т-ва СУК з Ванкуверу за їх клопітливу працю.

В. Д.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН АНДРІЯЩУК

Елк Пойнт, Алта.

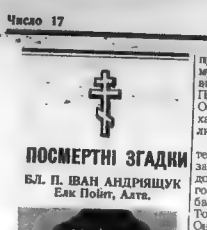

Дізнався сумною вісткою, що в четвер, 7 травня ц. р. на 59-му році життя упокоївся бл. п. Іван Андріящук.

Народився Іван 14 липня 1910 р. на Буковині в Західній Україні. Юнаком приїхав до Канади. Працював на різних роботах аж до 1934 р., коли то одружився з Зиновією Купченко і спільно з дружиною, у Плейн Лейк, провадили малий скляч. По якомусь часі переселилися до Ту Гілс, потім до Нортен Вайлей.

Бог поблагословив подружжя Андріящуків трома довбелями — Ольга, Розалія і Марія. Всі подружені.

Бл. п. Іван був членом Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Похорон відбувся 9 травня в церкви св. Володимира. Заупокійну службу Божу відправив о. О. Сорочук.

Залишив бл. п. Іван у глибокому смутку дружину, доньки, зятів — Василя, Пазла і Ореста, 7 онуків, дві сестри й брата в Україні.

Нехай Господь Бог оселить душу бл. п. Івана там, де всі праведні спочивають, а Канадійська земля нехай йому буде легкою. Прибитий жалем родині нехай Всевишній тіодасть сили перетривати це велике горе.

Вічна Йому Пам'ять!

Учасник похорону.

БЛ. П. АНАСТАСІЯ САМИЦЯ

Едмонтон, Алберта

У п'ятницю, 20-го березня 1970 р. упокоїлась в Бозі Бл. П. АНАСТАСІЯ САМИЦЯ, на 73 році життя.

Анастасія Самиця в роду Стоцинівська народилася дня 22-го лютого 1897 р. в селі Денисів, повіт Тарнополь, Західня Україна. До Канади прибула 1937 року до свого мужа Онуфрія Самиці, який виїхав до Канади ще 1929 р. Прибула зі своїми донями Ольгою та Лукією, а сини Михайл, по причині недуги, залишився на рідних землях.

Тяжкою була розлука матері з одинокими сином, але залишила його під опікою добрих людей та Всевишнього, в надії, що його ще побачить. Прибуло до місточка Торгилд, Алта. де її муж Онуфрій Самиця, а якім поживалась 1920 в Україні, мав своє торговельне підприємство.

Зустріч дружини з мужем та дочок з батьком була радісною, хоч що радість переривав смуток, що сим вилилися на рідних землях, а до цього хворий.

По 26 роках, по довгих стражданнях і молитвах батьків до Бога, в 1963 році їхній син Михайл Самиця прибув з дружиною до Канади.

В місточку Торгилд бл. п. Анастасія жила до 1953 р. Короткий час жила в місті Вермилйон, а вже від 1956 родина Самиців поселюється в Едмонтоні. Бл. П. Анастасія Самиця була глибоко віруюча християнка, яка сумінно виконувала свої християнські та громадські обов'язки по відношенні до Бога, Св. Церкви, Православної Української Церкви, Громади та Організацій. В Торгилд Бл. П. АНАСТАСІЯ САМИЦЯ прожила 19 років й саме тут, разом з ніщими, віддано та різно вопровадила для добра нашої Церкви і наших жіночих організацій.

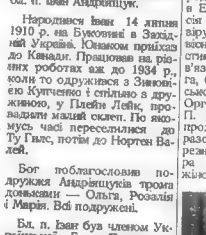

Бл. п. Анастасія Самиця — була членкинею Відділу Союзу Українок Канади. Прибувши до міста Едмонтону стає членом Катедрального Собору Св. Івана. Бл. П. Анастасія Самиця була лагідної вдачі, широка знання, й загально шанована усіме, а її смерть була тяжким ударом, не тільки для власної родини, але для усіх, хто її знав.

Похоронні Відправи відбулися в такому порядку: в неділю, 22-го березня вечірня в Каплиці Похоронного Заведення „ПАРК МЕМОРІЯЛ" був відслужений ЧИН ПАРАСТАСУ — ВЕЛИКА ПАНАХИДА за участю Прот. Олександра Хом'яка й Прот. Григорія Васьківа, який цього вечора виголосив проповідь, у який підкреслив християнські чесноти покійної та її відданну працю для Української Православної Церкви та Жіночої Організації Союзу Українок.

В понеділок, 23-го березня Прот. Олександер Хом'як — настоятель Катедрального Собору Св. Івана й Прот. Григорій Васьків, настоятель Церкви Св. Михайла який знав покійну з часів його душтастирської праці в сирузі Радвей, відслужили в Українському Православному Соборі Св. Івана Хрестителя Святу БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ й ЧИН ПОХОРОНУ.

Прощальне слово сказав Прот. Олександер Хом'як.

Величаво відбувся уїзд похорон, на який покійна сама собі заслужила своїм життям, будучи прикладною православною християнкою і українкою.

Тлінні останки Бл. П. Анастасії похоронено на Українському Православному цвинтарі ВСІХ СВЯТИХ, який є частиною Евергрін Мемориял Гарденс — цвинтарю в Едмонтоні.

У глибокому смутку покійна залишила: мужа Онуфрія, з яким прожила 50 років подружого життя; сина МИХАЙЛА, дочок — ОЛЬГУ ОНУШКО та ЛУКІЮ ГУНЧАК, п'ять внуків, двох братів — Андрія Стоцинівського в Україні та Михайла Стоцинівського в Канаді, одну сестру — Дору Лотоцьку в Смоки Лейк, Алберта, багато односельчан, сусідів, приятелів та знайомих.

Після похорону, відбувся поминальний обід в Ландерлі при Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя. Тут були висловлювані теплі згадки та щирі співчуття родині яго втраті вірної дружини, доброї матері, та люблячої бабусі.

Подяку за участь в Похоронних Службах, за співчуття, за НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК та поміч у їх родинному горю склав син Покійної, МИХАЛ. В останній молитві усі відспівали „ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ"!

Нехай же Милосердний Господь пошле витривалість та сили родині переживти великє їх горе, для тлінних останків Покійної землю канадійську легкою вчинить, а душу її в Оселях Своїх оселить, де Праведні спочивають.

СЕРЕД НАС НЕХАЙ БУДЕ ПРО НЕЇ ВІЧНАЯ ПАМ'ЯТЬ!

о. Ол. Х.

БЛ. П. ПЕТРО ЖДАН

Давфин, Ман.

У недалю розійшлася сумна вістка, що 7-го червня упокоївся бл. п. Петро Ждан. Бл. п. Петро хворував від довшого часу й невилічима недуга вибрала його з цього світу.

Петро народився в Західній Україні 30 липня, 1895 р. (прожив 74 роки). Дворічною дитиною приїхав з батьками, в 1897 році, до Канади й оселився в околиці Гленела, Ман. Як і всі інші наші піонери, так і Петро з батьками мусіли тяжко працювати щоб заробити на кусок хліба. У 1931 році Петро переїздже на південь, на Етельберт, до Гарленд, Ман., але і тут не щастило йому життя, і вже в 1941 р. знову переїздже в околицю Галич, біля 20 миль на північний-захід від Давфин. Тут, на фармі доживя до старшого віку і треба було йти на відпочинок. У 1965 р. переїжджається до Давфин, де і проживе до кінця свого земного життя.

Перша дружинна Петра упокоїлася 1939 року; одружується вдруге з Аннною Гицина 1941 року і живе з нею 29 років, тобто аж до своєї смерти.

Покійний був доброї вдачі, спокійний, розважний, готовий допомогти де тільки треба було. Ще рік перед смертю, стало працював через літо у міському парку, — і опікувався те допомагав дітям у виїзду. Бл. п. Петро був членом Українського Православного Народнього Дому. Не пропускав Богослужень, бував на сходинах, зборах, концертах, та інших імпрезах. Покійний любив свою Церкву, вложив $100.00 на будову Іконостасу. Радо жертвував на неї, і навіть змінси тіді час похорон, і тому також і підчас його похорону вірні вложили пожертву на нев'янучий вінок в його пам'ять, а це — на будову Іконостасу.

Похоронні відправи відбулися в похоронного заведення Сейнт-Стрэлчук (в цей час церква була в стані малювання.) Панахиду відслужено 9-го червня, а похорон — 10-го. Похоронні відправи відслужив місцевий парох Всеч. о. Є. Стефанюк.

Покійний залишив у смутку дружину Анну в Давфин, сина Дмитра у Флин Флон, Ман. трьох братів: Івана в Арборт, Ман., Василя і Михайла у Вінніпезі. Залишив шість сестер: Анна Колибіда в Портедж Ля Прері, Вікторія Аб у Перрі Саванд, Онт., Єва Баррет в Міямі, США, Пилипина Воря з Детройт США, Настя Палюха у Вінніпезі та Дора Ждан у Детройт, США. Також вельлюбно двоє внуків.

Милосердний Господь Бог нехай подасть засмученій родині земність смутку радість та веселість, а душу покійного слуги Божого Петра хай прийме до Царства. Небесного. ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ

оес

БЛ.-П. А. НЕЛИПОВИЧ
Лімінгтон, Онт.

В середу, 28 квітня 1970 р., в Мемориях шпиталі у Лімінгтоні, Онт., на 80 році життя упокоївся Антон Нелипович. Антін народився в Бйорукові, а до Канади приїхав молодим юнаком перед першою світовою війною. Тут довелось пережити йому ялкі часи. Одружився з Дорою Косик і незабаром купивши собі фарму в околиці Лімінгтона, де й замешкав у праці своє життя.

Залишив покійний у глибокому смутку дружину і трьох синів: всі вони подружжя — старший, Василь, живе в Торонті, Антін у Лімінгтоні, а Іван у Віндзорі, Онт., 3 невістки, 8 внуків та брата і сестру в СССР.

Антін був членом української православної церкви св. Покрови у Лімінгтоні.

Похоронні Богослуження були відправлені — в середу вечором в Похоронному заведі Рід Фюнерал Гом о. и. К. Квасницьким в допоможого дяка Юрія Скибинецького при великій участі людей. В четвер, 29 квітня, о. прот. К. Квасницький і о. І. Крісфалусі (з Сарнії) відслужили Похоронну Службу Божу при участі хору під проводом п. Ю. Скибинецького. Під час Богослужения о. І. Крісфалусі виголосив українською і англійською мовами прощальне слово, у якому підкреслив чесне і примірне життя і працю бл. п. Антона.

Після похорону відбувся в залі Душпі поминальний обід, на якому було багато друзів і знайомих бл. п. Антона, так місцевих, як і з околиці.

Щире спасибі усім учасникам похорону, глибоке співчуття дружині Дорі, синам, невісткам та внукам, а бл. п. Антонові хай кавендійська земля буде легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

о. І. Крісфалусі

Порядок Богослужень

ПАРАФІЯЛЬНА СВЯТЫНЯ

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя 12 по Св. Трійці — Транскона, Поплярівяр, Портедж Ла Прері
13. Неділя 13 по Св. Трійці — Транскона, Возекур, Селкірк
20. Неділя 14 по Св. Трійці — Транскона, Тіндал, Дуфрост, Ледівю
27. Неділя 15 по Св. Трійці — ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА Транскона, Говор, Поплярфілд

тел. 888-3665 або 888-5894

о. В. АПОЛІНОВКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Гілберт Плейнс
13. Неділя — Етельберт
20. Неділя — Рорктон (храм)
21. Понеділок, Різдво Пр. Вгря. — Сифтон
27. Неділя — Чеся. Хр. — Гарленд

Elkhorn, Man. Box 71
Число телефону: 748-2284

о. В. ВОРОБКЕВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Канора
13. Неділя — Канора
20. Неділя — Різдво Преся. Богородиці — Божевля
27. Неділя, Воздвиження Чесного Хреста — Вірджес

Address: Box 484, Canora, Sask.

о. І. Г. ГИЛАВОГО

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Чиковек
13. Неділя — Бормабі
20. Неділя — Вікторія
27. Неділя — Бернабі

7950 — 17th Ave. Tel.: 521-6869
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕЦИНА

ВЕРЕСЕНЬ
6. [illegible] — Смоки Лейк
11. Усічення голови св. Іоана Хрест. — Белнс
13. Неділя — Стрия
20. Неділя — Смоки Лейк
21. Різдво Преся. Діви Марії — Вільна
27. Неділя і Воздвиж. Чесного Хреста — Спеддел

Address: Smoky Lake, Alta. Box 569
Telephone 656-2703

о. Л. КУБИНА

ПЕРЕСТИНЬ
6. Неділя — Атабаска
13. Неділя — Грасленд
20. Неділя — Лаквабіш
21. Пок. Різд. Пр. Б. — Сарепа
27. Нед. Чесн. Хр. — Крейгенд

Address: Box 817 Lac La Biche
Telephone 623-4408

о. С. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Норт Бетелфорд
13. Неділя — Геффорд
13. Нед. год. 2:00 по пол. — Обідниця — Крідор
20. Неділя — Редфіл
20. Нед. год. 2:00 — Обідниця — Витков
21. Понед. — Різдво Богородиці — Геффорд
27. Неділя — Медов Лейк
27. Нед. год. 2:00 — Обідниця — Гаселтін

Address: 979-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-3880.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

СЕРПЕНЬ
23. Неділя — Служба Божа о 10-ій год. ранку — Ту Гілс
23. Неділя — Обідниця о 3-тій год. по обіді — Лузан
28. П'ятниця, Успіння Преся. Богородиці Храм 9-та ранку — Саска
28. П'ятниця, Успіння Преся. Богородиці Храм :9-та ранку — Мусіора
30. Неділя — Служба Божа о 10-тій год. ранку — Мирнам
30. Неділя — Обідниця о 3-тій год. по обіді — Іспас

Address: Box 894, Two Hills, Alta.

о. О. МАРЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Кіндерслей
13. Неділя — Мічам
20. Неділя — Прінсбіт
27. Неділя — Вонда

[illegible]
Address: 20 Lesley Crest
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6092.

о. ІВАНА КУЛИША

АДРЕСА: Box 2, Rossmere, Alberta.
Tel. 726-2092.

о. В. КОНОРУЗИ

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Кадет
13. Неділя — Вірдейл
20. Неділя — Брукс6
21. Понед. Р. Пр. Б. — Гронлід
27. Неділя — Нішавін

Box 425
[illegible]
Tel. 756-3807

о. І. ЛЕЛЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Аланеса
13. Неділя — Кадворт
20. Неділя — Еквов Крік
21. Понеділок — Різдво Преся. Діви М. — Ст. Джулієн
27. Неділя — Воздвижения Чесного Хреста — Вайза

Address: Box 6, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4381.

о. В. БАНЬОСКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Принц Альберт
13. Неділя — Принц Альберт
13. Неділя, Воскресна Обідниця о год. 1,30 по обіді — Макдовел
20. Неділя — Принц Альберт
20. Неділя, Воскресна Обідниця о год. 1,30 по обіді — Самбург
21. Понеділок, Р. Пр. Бог. — Принц Альберт
27. Неділя, В. Чес. Хр. — Гонімун
27. Неділя, В. Чес. Хр. Воскресна Обідниця і винос Хреста о год. 1,30 по обіді — Принц Альберт

REV. M. S. OLESIUK
209 - 5th Street S.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2224

о. ЯРОСЛАВА ПРКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Кемсак
6. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Сторновій
13. Неділя — Мазепа
13. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Калдер
20. Неділя — Довдея
20. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Ахтемійчукова
21. Понеділок Різ, Пр. Богородиці — Брокстон
27. Неділя — Калдер
27. Неділя Вечірня о год. 7 веч. — Кемсак

P. O. Box 695
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛИКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя 12-та по Св. Трійці — Робзин
6. Неділя — Росея — Обідниця о годині 3:00 по полудні
11. П'ятниця — Усіяновення Голови Івана Хрестителя — Гренфелю
13. Неділя 13-та по Св. Трійці — Петакура
13. Неділя — Ленард — Обідниця о годині 2:30 по полудні
20. Неділя 14-та по Св. Трійці — Шортдейл
20. Неділя — Шея Белей — Обідниця о годині 3:00 по полудні
21. Понеділок — Різдво Пресвятої Діви Марії — Робзин
27. Неділя 15-та по Св. Трійці — Воздвижения Чесного Хреста — Мерідейл

Address: Rev. Nicholas Ravlyk
Box 106, Rolfe, Manitoba.
Tel. 997-4304.

о. ВАСИЛЬ СТРУЗ

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя 12-а по Св. Трійці — Храмове Свято — Сангудо
13. Неділя 13-та по Св. Трійці — Барргеа
20. Неділя 20-та по Св. Трійці — Вайлдвуд
27. Неділя 15-та по Св. Трійці — Воздвижения Чесного Хреста — Річмонд Парк

Адреса: о. Іван СТРУС
11022 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 488-4726

о. ЮСТИН СТЕФАНІВ

ПЕРЕСТИНЬ
6. Неділя — Ст. Мартин
13. Неділя — Дафрін
20. Неділя — Священик на відпусті
27. Неділя — Дафрін

810 Main St. South
Dauphin, Man. Tel. 638-4764

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Сван Ривер
13. Неділя — Пайн Ривер
20. Неділя — Ревивер
21. Понеділок, Різдво Преч. Д. М. — Сван Ривер
27. Неділя — Годсон Бей

Box 1218 Tel. 734-6891
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Йорктон
20. Неділя — Райн
21. Понеділок, Різдво Богородиці — Йорктон
27. Неділя, Служба через Радіо, — Йорктон

REV. N. STETZENKO
77 Hindlmarsh Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 783-5968

о. С. СИМОТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Мамоминь — Храм
11. П'ятниця — Усічення Голови Ів. Хрестит, — Едмор — Храм
13. Неділя — Фови Лейк
13. Неділя — Обідниця о год. 2-ій нач — Інсінгер (гайней)
20. Неділя — Тодор — Храм
21. Понеділок — Різдво Преся. Богородиці — Купровські — Храм
27. Неділя — Воздвижения Чесного Хреста — Шіго (місто)

Address: Shoho, Sask., Box 32.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Вімер
13. Неділя — Рама
20. Неділя — Ватсон
21. Понеділок — Різдво Богородиці — Вінгярд (Храм)
27. Неділя — Воздвижения Ч. Х. — Вадена

Box, 420 — Tel. 538-6145
Watson, Sask.

о. ЕУМЕНА ЧЕРЕПАНІ

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудергайм
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Кемроз

Адреса: 9508—160 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 483-0980

о. А. ХРУСТАВКИ

ВЕРЕСЕНЬ
6. Неділя — Сіпен
10:00 год. рано
11. П'ятниця — Арран (Усік. гол. Ів. Хр.)
10:00 год. рано
13. Неділя — Гавс
10:00 год. рано
13. Неділя — 2:30 год. п. п. (Обідня Служба) — Стірджис
20. Неділя — Кобзер
10:00 год. рано
21. Понеділок — Сван Плейн (Різдво Преся, Богородиці)
10:00 год. рано
27. Неділя — Денбурн
10:00 год. рано

Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 196-5.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1674.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 15-го ВЕРЕСНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., SEPTEMBER 15, 1970. ЧИСЛО (2132) 18

КАТОЛИЦИЗМ НА АФРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ УСАМОСТІЙНЮЄТЬСЯ

„СКАЖІТЬ СВІТОВІ, ЩО АФРИКАНСЬКІ ПРОБЛЕМИ БУДЕ ПОЛАГОДЖУВАТИ САМА АФРИКА", КАЖЕ КАРДИНАЛ ЗУНҐАРА

На протязі століть християнську місію в Африці вели місіонери з Европи — католики, протестанти, а останньо й православні. Бувало, що рівнобіжні місії місіонерів різних віроісповідань, а зокрема в тих самих місцевостях, — зводилися до такої місійної праці, що той, хто з місіонерів був здібніший та спритніший у підході до африканського населення, — той мав кращі „місійні" успіхи. Проте, після затяжних — в більшости випадків чесних — місійних зусиль, Християнство в Африці прийнялося, і там уже є добре зорганізовані місії, парафії, дієцезії, а навіть крайові Церкви. Християнство в Африці, хоч і в різних віроісповідних формах, — вкорінилося, але скрізь воно має европейську закраску. Тепер уже християнські провідники африканці заявляють: „Наше буття не може походити із-зовні!"; „Наша оригінальність, наша єдність і наша майбутність — у наших руках!"; „Ми спільно ставимо до вироблення специфічно африканського богословія!" і т. ін. Цей рух розвивається не тільки в Африці, а навіть серед негрів в Америці. Ознайомимось з ним у слідуючих інформаціях:

НЕ МІСІОНЕРІВ, — АФРИКА ПОТРЕБУЄ КАТЕХИТІВ АФРИКАНЦІВ

АБІДЖАН (РНС) — Через існуючу обмаль духовенства у цей час, Католицькій Церкві в Африці і на Мадагаскарі потрібне велике число релігійних учителів — катехитів з-поміж самих африканців.

Це питання стало перед Другим Симпозіоном Епископської Конференції Африки і Мадагаскару, який відбувався від 19 до 24 серпня ц.р. Коли поставлено було питання про висвячення катехитів у сан дияконів, то загальна думка Конференції була така, що час на таку зміну ще не настав. Промовляючи на цю тему архиєп. Зоа, між іншим, сказав, що великі простори і широкі маси людей очікують Слова Божого, а священників немає, зокрема таких, які розуміють африканські мови. Через те, сказав він, встановлення інституції катехитів під цю пору буде найбільш доречною розв'язкою цієї проблеми. Архиєп Зоа також сказав, що вибір і вишкіл африканських катехитів повинні відбуватися з врахованням потреб і розвитку кожної окремої спільноти. Згідно з його оцінкою, катехити повинні перейти катехітично-християнізаційний вишкіл, а також повинні бути добре підготовлені справлятися з проблемами суспільно-економічного характеру.

Найбільше уваги треба присвятити катехитам, які будуть працювати з май-

(Закінчення на 2 стор.)

П'ятидесятники Канади за суворою контролею наркотизму

ВІКТОРІЯ, Б.К. (РНС) — Генеральна Конвенція П'ятидесятницьких Асамблей Канади висловили сильний протест проти лібералізації законів відносно наркотиків у Канаді. Конвенція поставила домагання Канадському Парляментові затримати існуючі закони і доглянути, щоб вони були шанованні скрізь.

Під час Конвенції були висловлені голоси дати заклик до християн Канади організувати масові протести, заангажувати до цього середники масової комунікації та організувати різні громадські сходжин.

Пастор Джордж Алтон, промовляючи до цієї 27 дворічної Конвенції сказав, що „ми стали віч-на-віч з найбільш загрозливою кризою, яка коли впала на нашу країну." Він продовжував:

„Ми стаємо жертвами жорстокої сатаністичної конспірації, яка поставила собі за ціль знищити наші християнські інституції, підірвати нашу економію, псувати нашу молодь до цілковитого знищення, а нас бентежити і відвлякувати від християнських принципів." Він закликав учасників визнати цю велику небезпеку і те, що тепер потрібна всенародня й всецерковна посвята в ділі прийняття принципів Св. Письма для посиленої душпастирської служби і то не на один місяць, не на один рік, а до часу приходу Господа Ісуса Христа.

Єговісти завдячують свої успіхи вірності принципам

ТОРОНТО (РНС) — Свідки Єгови в Канаді, під час свого рокового з'їзду в Торонто слухали доклад, що вірність їхнім віроісповідним принципам приносить їм великі успіхи.

Глен Гев, генеральний редник єговістів у Канаді заявив, що духовенство і вірні „фальшивих релігій" від релігії відходять у той час, коли „Єгова благословляє свій народ духовим добробутом і великим достатком пасторів."

Інший промовець — Кеннет Литл, заявив, що в 202 країнах світу в місії від хати до хати заангажовано 1,453, 942 проповідники; це значить, сказав він, що за минулий рік єговісти придбали 117,-000 місіонерів.

З.Р.В. — Заява єговістів, що їхні місійні успіхи вони завдячують вірності віроісповідним принципам, повинна заставити думати багато кого з сучасних всякого роду „екуменістів", які свої віроісповідні принципи ізвечать.

Священик врятував хлопця, а сам утопився

ТРАВІЗО, Італія (РНС) — Отець Італі Гіларді (йому було 28 років) виїхав на екскурсію з групою хлопців своєї парафії. Зупинившись біля озера, один з його хлопців пустився плигати, але потонув у воду. Отець Італі скочив у воду, знайшов хлопця і викинув його на беріг, а сам, не вміючи пливати, потонув. Пізніше його тіло знайшли водолази.

90% ГЛЯДАЧІВ ОБЕРАМЕРГАУСЬКОЇ ДРАМИ ЗАЯВЛЯЮТЬ, ЩО В НІЙ АНТИ-СЕМІТИЗМУ НЕМАЄ

Від часу, коли селяни баварського німецького села Обарамергау почали підготовляти сьогорічну виставу Драми Страстей Христових, яку вони ставлять раз на 10 років, — жидівські організації повели сильну акцію, що та вистава анти-семітська, отже домагалися, щоб вона була перевірена й від проти-жидівства очищена. До помочі жидам стали були деякі християнські кола — протестанти й католики, а також світська преса. Продуценти Драми перевірили її текст, дещо проти-жидівське усунули, а решту, що основане на Св. Письмі, залишили як таке, чого перекручувати не можна. Підготова вистави йшла вперед, — жиди протестували, що вистава буде анти-семітська. Проти вистави жиди повели таку агітацію, щоб бюра на американському континенті і в інших країнах, відмовлялися продавати на виставу білети. Оберамергауці виставу ставили від травня і 90% глядачів заявили, що в Драмі Страстей Христових анти-семітизму нема. Про це в серпні з Оберамергау наспів слідуючий репортаж:

ОБЕРАМЕРГАУ (РНС) — Понад 90% тих які оглядали сьогорічну виставу Драми Страстей Христових в Оберамергау, відкинули всякі оскарження, що ця Драма анти-семітська. Опитування глядачів провадилося два місяці. Із 20,000 осіб, які були на виставі 1970 р., 95% заявили, що вони лишили з вистави з добрим враженням, а біля 90% відкинули закиди, що Драма потребує реформи.

ОПИТУВАЧІ ЗАЦІКАВЛЕНІ В ЗАКИДАХ АНТИ-СЕМІТИЗМУ

Опитування відвідувачів Драми було переведено продуцентами, під час якого вони намагалися виявідати думки людей відносно приписуваного Драмі анти-семітизму, бо таке оскарження спричинилося до значного обмеження числа відвідувачів.

(Продовження на стор. 2)

Оберамергауська Драма

(Закінчення з 1-ї стор.)

(Головними критиками Драми були жиди з кругів Американського Жидівського Комітету, американської організації, які відстоюють соціяльні права, деякі американські католицькі й протестантські богослови та деяка німецька преса).

Опитування глядачів вистави переводилося в мовах німецькій, англійській і французькій. Опитувачі запитували глядачів, як вони задивляються на критику вистави? Тільки 5% відповіли, що критики Драми мають рацію. Дехто висловлював думку, що закіпи можна поробити в окремих сценах, а були голоси й за тим, щоб Драму скоротити, бо понад 7 годин виставу — задовгий час.

ДРАМУ ПІДВЕДЕНО ПІД ДУХ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

У минулій отитувань, яку підписав мейор Оберамергау Франц Цвінк, сказано, що селяни Оберамергау прохають глядачів Страсної Драми доложити своїх зусиль і допомогти їм питання антисемітизму поставити у відповідне насвітлення. Самі продуценти Драми безпосередньо відхиляють закиди, що Драма Страстей Христових анти-семітська і заявляють, що все те, що можна було інтерпретувати, як образливе для жидів у тексті Драми 1960 р., було перевірене й усунене і в тексті Драми на 1970 р. його немає. У вступі до зревідованого тексту, між іншим, сказано, що то Сам Бог у своєму незбагненному рішенні вибрав час, місце і спосіб, як спасіння людства мало статися через Ісуса Христа, і жидів не треба вважати обвинуваченим народом, але „представником усього людства, яке своїми гріхами призвело Господню смерть."

Ствердження Драми Страстей Христових, яке звичайно приписане до Оберамергау понад 500 тисяч глядачів, цього року закінчиться 30 вересня. Через сильну акцію проти Драми з боку жидів, відмовлення продавати білети та через повернення уже проданих, — продуценти Драми думають, що цього року від'їдуть глядачів Драми буде багато менше, як звичайно.

Священик повернувся до праці з несвоїм серцем

ТОРОНТО (РНС) — Римокатолицький священик, який прийняв серце 13-літньої дівчини англіканки, повернувся на свою парафію і першого тижня в серпні відслужив перше по своїй недузі Богослужіння.

Отцю Едвардові Маліганові 51 рік. Він був захворів, пішов у лікарню і там показалося, що його можна врятувати тільки пересадженням серця. Коли 13-літня англіканка Марлін Джейнс втратила життя в автомобільній аварії, її батьки погодилися на те, що її серце й очі можна пересадити іншим.

Операцію о. Едвардові виконано в травні ц.р. Вийшовши з неї щасливо, він сказав, що пережите нетерпляче повернутися на свою парафію, і стілося, що з лікарні він передчасно вийшов.

Католицизм в Африці

(Продовження із 1-шої стор.)

бутніми організаторами й провідниками християнських громад. Для вишколення катехитів, архіеп. Зоа рекомендує курси на два роки. На закінчення він сказав, що „катехити мають бути утримувані засобами місцевих громад", а ніяк „не з посторонніх джерел."

„НАШОЇ ІСТОТИ НІХТО НЕ ДАСТЬ НАМ ІЗ-ЗОВНІ"

У дальшому ході конференції, її учасники католики й протестантські обсерватори погодилися щодо конечности доложити своїх спільних зусиль і витворити таке християнство, яке відображало б місцеві негритянські вартості і місцеві прояви. Цю справу повів Павло Кардинал Зунгара, і це під його духом проходила ця 5-денна конференція. Він у своїй головній доповіді сказав:

„Церква Африки й Мадагаскару приходить до що раз більшого самоусвідомлення, і що вона мусить створити свою оригінальність і єдність саме тоді, коли вона бере свою долю у свої власні руки." Говорячи про місійні заходи місіонера з-поза Африки, кардинал Зунгара сказав, що й прохання такої посторонньої допомоги „не перешкоджає нам виразно заявити: „Нашої істоти ніхто не дасть нам із-зовні."

Спостерігачі думають, що ввесь цей рух основується на словах папи, який під час відвідин Уганди 1969 р., Перший Єпископський Конференції Африки й Мадагаскару, між іншим, сказав: „Ви можете, і ви мусите мати Африканське Християнство."

ШУКАННЯ АФРИКАНСЬКОГО БОГОСЛОВІЯ

У характері обсерватора, на Другій Єпископській Конференції в Абіджані був протестантський пастор Котто (лютеран). У своєму слові на Конференції він сказав:

„Всеафриканська Конференція Церков (він її репрезентував) почувалася щасливою, коли довідалася, що тут основано Симпозіюм Єпископських Конференцій, бо ж обидві Конференції поставили собі завдання, які зводять їхню працю в одно." Далі він сказав, що така ситуація може дуже легко довести до спільних шукань одного африканського богослов'я, і до вивчення нового християнства в нашій милій Африці, в теперішньому його стані життя соціяльно, економічно й політично." Далі пастор Котто сказав:

„Наш народ знає себе добре... тепер наші провідники повинні дати добрий приклад, підприймаючи ініціятиву до зведення наших двох груп в одно.

„Багато африканців стали християнами з народження... і це стало основою їхнього життя й розвитку. Крім того у нас є інші — природні й сильні зв'язки в Африці, які в'яжуть нас одного з одними, яких то зв'язків навіть наші віросповідні поділи не можуть порвати", — так говорив африканцям католикам африканець лютеран, пастор Котто.

КАРДИНАЛ ЗУНГАРА ОСТЕРІГАЄ

Домінуючий голос на Конференції в Абіджані, — голос кардинала Зунгари. Його завершуючі слова були слідуючі:

„У вирішуванні даних проблем, навіть таких, які можна звести тільки до історичних фактів, без будь-яких істотних відношень до догматів, — будьмо обережні. Так, щоб в історії віяколи й ніхто не зміг оскаржити Церкви Африки, „що вони поспішно внесли майбутні покоління у помилки та безвихідні рішення."

Так кардинал Зунгара говорив 24 серпня ц.р. А минулого року, після закінчення Першого Симпозіюму Католицьких Єпископів, і майже в той час, коли Африку відвідував Папа Павло VI, про виступ кардинала Зунгари новинарська служба РНС 30 липня 1969, подала була з Кампали слідуючий репорт:

КАМПАЛА, Уганда (РНС) — Католицизм — чужинці мусять дозволити африканцям вирішувати свої проблеми ними самими, а обов'язок лишується африканської душі — це обов'язок священиків Африки.

Говорячи (1969 р.) на пресовій конференції, кардинал Зунгара сказав, що багато проблем, які турбують Церкву в інших країнах, як напр. целібат, контроля народжень і.т.п. не мають такого значення для 40 мільйонів католиків в Африці. Він сильно просив кореспондентів „сказати світові, що Африка свої проблеми буде полагоджувати сама." Далі він сказав:

„Наші реальности — не такі, як реальности в інших частинах світу", говорив кардинал Зунгара. „Люди думають, що б воно там не було, африканці повинні коватти і ті проблеми, які до них не належать. Европа хоче переводити деякі експерименти, але вона хоче, щоб перші кроки робила Африка."

Тоді кардинал Зюнґара сказав, що місіонерська доба в Африці закінчилася. Він додав: „Ті члени Церкви, які рішили остатися тут, мусять навчитися дивитися на життя африканськими очима."

ЯК ПОЧУВАЄТЬСЯ В КАТОЛИЦТВІ ЧОРНЕ НАСЕЛЕННЯ США?

Український щоденник „Свобода" ч. 153 подала про те слідуючу новинку:

Негри католики відбули свою першу Крайову Конференцію у Вашінґтоні, на якій, між іншими, ухвалили резолюцію, стверджуючи те, що Католицька Церква не дбає про потреби своїх чорних вірних. В резолюціях пишеться про те, що Католицька Церква „завмирає між чорними, бо її провідники не були чутливі на потреби чорного населення, на його культуру, спадщину та історію. На Конвенції було 500 делегатів, з-поміж яких 150 відбули демонстраційну подорож автами під резиденцію Апостольського Делегата — представника папи у Вашінґтоні, Пресов. Людвіґ Раймонді. Його не було у Вашінґтоні, але делегатів прийняв його секретар о. Джозеф М. Велен, який прийняв резолюції Конференції.

Кошти, похоронів зростають

ОТТАВА (РНС) — Канадійське Домініяльне Статистичне Бюро повідомляє, що кошти пересічного похорону зросли між роками 1964 - 1968 на 20%. Цей зріст є меншій у випадках похоронів для вбогих, ветеранів і військовиків.

Похорони для дорослих зросли до $631 у 1968 з $525 у 1964 році. Для дітей — від $156 до $198 для немовлят — з $53 до $75.

З резолюцій VI З'їзду УАПЦ у Великій Британії

У суботу 4 жнівня 1970, в Брадфорді, Англія, відбувся VI З'їзд Духовенства й Представників Вірних УАПЦ у Великій Британії. З'їзд відбувся під проводом Архіеп. Мстислава — Митрополита УАПЦ за чужині. Нижче друкуємо одну з резолюцій З'їзду, яка відноситься до поєднання православних українців в одну Церкву.

VI. ОБ'ЄДНАННЯ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ:

11. Учасники 6-го З'їзду УАПЦ констатують невідрадний факт, що на терені Великої Британії існує дві Православні Церкви, як також у цілому світі діють окремі Митрополії, які до сьогодні не знайшли форми для порозуміння і об'єднання в одну православну Церкву.

12. Учасники 6-го З'їзду УАПЦ стверджують, що постійне говорення про роз'єднання Української Православної Церкви вже надокучає, а тому вітають і підтримують постанову Собору Єпископів Української Православної Церкви в ЗДА з дня 7-го листопада 1969 року про „потребу дальшої координації всіх сил для об'єднання православних українців у цілому світі в одній Українській Православній Церкві."

13. Учасники 6-го З'їзду УАПЦ кличуть всіх православних українців у цілому світі, без різниці й якій юрисдикції вони не перебували, дати належну підтримку рішенням Собору Єпископів ще з 7-го листопада минулого року та спільними силами змагатись за привернення єдности Української Православної Церкві.

14. Учасники 6-го З'їзду уважають, що в обличчі терору, насилля та цілковитої ліквідації, що її зазнали Українська Православна Церква в Україні, вічого сьогодні не повинно стояти на перешкоді, щоб наші Українські Православні Церкви у вільному світі об'єдналися у дійсно автокефальній і соборній Українській Православній Церкві з одним Митрополитом на чолі.

(„Відомості" Генерального Церковного Управління УАПЦ у Великій Британії, липень-серпень-вересень 1970).

Папа про щоденне священиче молитовне правило

ВЕРОНА (РНС) — Папа Павло VI заявив, що священики завжди зобов'язані до щоденного молитовного правила і повинні совісно його виконувати. Пригадуючи, що таке моління Церква накладає на священиків „від часу висвячення їх в піддиякони", папа сказав, що кожен повинен розуміти, що це не „примус, а материнський признак, не принуджуюча задача, а приємне звоохочення." Для священиків, продовжував папа, також молінви стає „джерелом благодатті, яка дає йому апостольську душу." Не можна забувати, говорив папа, що таке моління — це й офіційне моління Церкви, і що в голосі священики відбивається відомість і любов Ісуса Христа.

Православні румуни й американська автокефалія

ГРАС ЛЕЙК, США (РНС) — Румунська Православна Єпископія в Америці, на своєму Конгресі в Грас Лейк, ухвалила резолюцію, якою уповноважила епископа Валеріяна з Радою Єпископів вступити в переговори з проводом Православної Церкви в Америці (Російська Православна Митрополія) в справі поєднання з нею в одну Православну Церкву в Америці. Встановлення (Московською Патріярхією) Автокефальної Православної Церкви в Америці, румунська резолюція назвала „найбільш конструктивним кроком в напрямі встановлення об'єднаної Православної Церкви в Америці."

Румунська Православна Єпископія в Америці була основана 1929 р. й від того часу вона належала до Румунської Патріярхії. 1951 р. вона ввійшла в юрисдикцію Російської Православної Митрополії в Америці, яка в квітні ц.р. здобула „Не буде більше Гіросіми, не буде більше Нагасакі" повинно лунати високо і широко, де б люди не жили.

„Одначе людська пам'ять є слаба, образи пекла на землі з ній затираються.

„На землі, кількість держав, які мають ніклеарні бомби зросла з одної до п'яти і наслідком цього ніклеарний арсенал значно збільшився.

„Світові протести не можуть стримати атомових дослідів у Франції і у Китаю.

„Тепер власне треба світові пригадати Гіросіму і Нагасакі."

У Мадярщині „соціяльний обряд" не приймається

БУДАПЕШТ (РНС) — Після 26 років комуністичного панування, більшість мадярського населення досі волїє церковні обряди хрещень, шлюбів та похоронів, а замінною тих обрядів новішими церемоніями, які вводять атеїсти, те населення не перебирається і вводити їх в життя не береться.

Комуністичний журнал „Маджер Гірлап" нарікає, що більшість хрещень, одружень і похоронів і далі відбуваються згідно з релігійними приписами католиків, протестантів і православних Церков, не зважаючи на пропаганду комуністичного режиму і намагання знайти їх цивільними церемоніями, які, як вказує згадений журнал, є „холодні і без характеру" вповнюють до обрядів релігійних.

Відповідно, мадярське населення (10,264,000) становить 65% католиків, 25% протестантів, 3% православних і 1.5% жидів.

Ватикан заперечив вістки про торгівлю дівчатами

ВАТИКАН — організаційний орган Ватикану „Ль'оссерваторе Романо" натяврував міжнародню пресу за розголошування сенсаційних і, за твердженнями цього органу, клеветницьких вісток про вербування бідних індійських дівчат до жіночих католицьких монастирів в Европі. В індійському парляменті зголошено з цій справі інтерпеляцію, при чому її автори твердять, що в індійській провінції Керала „продано" 2,000 бід-

● Католицький єпископ, американець Джеймс Е. Волш, який був засуджений за „шпигунство" і пробув у в'язниці в Комуністичному Китаї 12 років був звільнений 10 липня ц.р. і відлетів з Гонг Конгу до Риму. Він має 79 років і є дуже кволий. Папа Павло VI в цьому тижні має прийняти його на авдієнцію.

Румунські православні парафії в Югославії загрожені

Македонська Трибуна" подає, що Тіто старається знищити 49 Румунських Православних Парафій на терені Югославії. Тіто не дозволяє молодим людям студіювати богослов'я і звичне церкви (під претекстом, що церковні будинки невідповідні).

Великі православні громади в Югославії обслуговують лише 14 священиків, з яких є понад 60 літ. Тисячі румунів залишили державу, а інші стараються про дозвіл на виїзд. Багато з них вимагрували до Канади і до США, де залежити нові громади, як Кичинеу, Онт., Нью Йорк і інші, або включилися у вже існуючі румунські православні парафії.

Відзначення трагедії Гірошіми

ГІРОШІМА (РНС) — 6 серпня 1945 року, о годині 8:15 ранку на Гірошіму кинено атомову бомбу; наслідком цього згинуло 70,000 японців, тисячі залишилися каліками на ціле життя, а місто Гірошіма знищено з лиця землі. Ця подія закінчила Другу Світову Війну.

У відзначення цієї 25-літньої річниці в Гірошімі, біля пам'ятника миру відбулися урочисті буддійські і шінтійські релігійні обряди. Вірні, між якими були ті, що залишилися в живих молилися і курили ладан за душі тих, що згинули. Двох свідків трагедії дзвонили в похоронний дзвін, 1,500 білих голубів, на знак миру, кружляло над головами.

Урочистості переплелися по радіо. В англомовному Джален Таймс помістилася редакційна, в якій між іншим, писалося:

„Сумління всіх миролюбних і гуманних людей було заковнювання бомбардуванням Гірошіми і Нагасакі. Виправдання „Не буде більше Гірошіми, не буде більше Нагасакі" повинно лунати високо і широко, де б люди не жили.

„Одначе людська пам'ять є слаба, образи пекла на землі з ній затираються.

„На землі, кількість держав, які мають ніклеарні бомби зросла з одної до п'яти і наслідком цього ніклеарний арсенал значно збільшився.

„Світові протести не можуть стримати атомових дослідів у Франції і у Китаю.

„Тепер власне треба світові пригадати Гірошіму і Нагасакі."

У Мадярщині „соціяльний обряд" не приймається

БУДАПЕШТ (РНС) — Після 26 років комуністичного панування, більшість мадярського населення досі волїє церковні обряди хрещень, шлюбів та похоронів, а замінною тих обрядів новішими церемоніями, які вводять атеїсти, те населення не перебирається і вводити їх в життя не береться.

Комуністичний журнал „Маджер Гірлап" нарікає, що більшість хрещень, одружень і похоронів і далі відбуваються згідно з релігійними приписами католиків, протестантів і православних Церков, не зважаючи на пропаганду комуністичного режиму і намагання знайти їх цивільними церемоніями, які, як вказує згадений журнал, є „холодні і без характеру" вповнюють до обрядів релігійних.

Відповідно, мадярське населення (10,264,000) становить 65% католиків, 25% протестантів, 3% православних і 1.5% жидів.

Ватикан заперечив вістки про торгівлю дівчатами

ВАТИКАН — організаційний орган Ватикану „Ль'оссерваторе Романо" натяврував міжнародню пресу за розголошування сенсаційних і, за твердженнями цього органу, клеветницьких вісток про вербування бідних індійських дівчат до жіночих католицьких монастирів в Европі. В індійському парляменті зголошено з цій справі інтерпеляцію, при чому її автори твердять, що в індійській провінції Керала „продано" 2,000 бід-

ВІСНИК

Український православний часопис, основний 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавниче Спілка Екклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмуш. Передплата в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $5.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ЧИ БЕЗ ЦЕРКОВНОГО ЄДНАННЯ НАЦІОНАЛЬНА ЄДНІСТЬ НЕМОЖЛИВА?

У найновіших кличах за поєднання українського народу появляється тенденція відходити від чисто церковних питань (ніби ця справа вже десь і кимсь остаточно вирішена), менше підкреслюється потребу поєднання церковного, а наголошується факт, що український народ поділений його ворогами, а самим українцям робиться догану, що вони далі піддаються „польським і московським інтригам, що нас роз'єднали". Отже виходить, що українці повинні **ще тільки єднатися в народ**, бо „це наша загальнонаціональна вимога". Навіть у кличах за чисто церковне поєднання, між греко-католиками й православними, чи між самими православними, як найголовнішу мету ставиться **національне поєднання** серед українців. Мало хто думає над тим, що такими кличами вмовляється в українців, що вони національно роз'єднані.

Про це говорять мужі, до яких прислуховується багато українців. Ось, наприклад, промовляючи до української громади в Парижі, кардинал Йосип Сліпий, між іншим, наголосив момент, який його дуже обрадував, бо в розмові з архиєп. Мстиславом 1966 р. він „знайшов спільну мову, бо метою життя нас обох є **об'єднання нашого народу**". Коли в контексті цієї мови згадується московські й польські інтриги, то, очевидно, тут мова про національне роз'єднання нашого народу, якого ще треба єднати.

Чи справді ми національно роз'єднані, як про те вмовляється українців? Звідки така мова, і кому вона потрібна?

Так, це правда, що українці поділені на різні політичні угруповання, чи партії. Є українці ОУН-мельниківці, ОУН-бандерівці, українці, які належать до політичних угруповань УРДП, монархістів і т. п. Але ж до всіх тих згаданих і не згаданих українських політичних груп належать українці православні, католики й протестанти. Отже не зважаючи на релігійний поділ, політично вони об'єднані в одно. І навіть у таких всеукраїнських організаціях, як Світовий Конгрес Вільних Українців, а в нас у Канаді Комітет Українців Канади, є зареєстровані українці всіх політичних напрямків і всіх віросповідань. Там український універсалізм об'єднує їх в одну українську сутність і вже ніяких кличів до національного об'єднання нам не потрібно. Українці — свідома й міцно з'єднана національна сутність і того заперечувати не можна. У світлі того вмовляти українцям, що вони й ще роз'єднані, — то також говорення може провокувати різне думання: за ним може критися щось неповажне, пляноване, або й підступне.

У нас є більше підстав твердити, що психологічно українці вже давно творять собою одну національну сутність, а хто говорить чи й тільки натякає на те, що нашу народню сутність **ще треба творити**, — той великої прислуги ні Україні, ані українству не робить.

Коли б навіть говорити про віросповідні поділи серед даного народу, а в тім і нашого, то ледве чи може хто насмілюватися й твердити, що той народ, як такий, роз'єднаний. Жоден народ віросповідно не поділений так, як народ англійський, або німецький, але ніде з-посеред них кличів до поєднання їхнього народу не чути, і ніхто поділеними народними їх не вважає. Отже краще було б, щоб і наші впливові люди перестали понижувати гідність свого народу турботами про його об'єднання. Наш народ національно з'єднаний, він знає себе, своє місце, свою ціль, він живе і творить свої національні вартості, і багато чим може показатися й перед світом, не зважаючи на те, що він народ поки що бездержавний, а віросповідно поділений. Коли ж кому йдеться про українське віросповідно-церковне поєднання, то про те треба говорити щиро й відкрито, але не забувати, що це дуже делікатна справа, — така, що й тісніше об'єднання віросповідно одних людей в одну організаційну сутність вимагає не абияких психологічної підготови, а то й перероблення. У питаннях про релігійно-церковне поєднання не можна випускати з уваги того, що сюди входить церковно-віросповідне сумління, яким легковажити не можна. А саме те сумління є дуже важливим чинником навіть у випадкові самих православних українців.

Ось і такі речі повинні брати на увагу ті, які дуже злегка кидають нам

(Закінчення на 5-й стор.)

З XI КОНГРЕСУ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

У днях від 4 до 7 вересня ц.р., в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі відбувся XI Конгрес Союзу Українських Студентів Канади, в якому було зареєстровано біля 5,000 українських студентів з 20 університетів Канади. Конгрес був попереджений пресовою конференцією в Маґаборо готелі в Вінніпезі, яку з кореспондентами перевів уступаючий голова СУСК — Богдан Кравченко.

На поділ українського світу, XI Студентський Конгрес, шляхом згаданої пресової конференції та завдяки розумному переведенню її Богданом Кравченком, був добре коментований світовою пресою, в радіо та телевізійних вістях. Саму пресконференцію треба відзначити тим, що речник XI Конгресу сміливо й правильно насвітлив упослідження в бік Канадського уряду так званих етнічних меншостей у Канаді (поза англо-саксонською та французькою групами) та наголосив конкретні потреби для збереження серед наголошуваного багатокультуралізму Канади.

Рацію, розумність та мужність Конгресу в цьому випадкові треба похвалити. Зосередження уваги Конгресу на потреби й проблеми українства в Канаді, його відношення й зацікавлення проблемами в Україні, шукання і наголошування наших національних вартостей, шукання метод збереження й розвивання їх, — здорове ставлення до цих проблем Конгресу було відразним явищем. Проте під закінчення Конгресу, в понеділок 7 вересня, в часі предложення й дискусії вання резолюцій, на мою думку, серед деяких учасників Конгресу виявилася дивна політично-ідеологічна закраска, яка, думаю, мало кому з українських патріотів завдала б відради. Коли я задав одного студента, чи не помиляюся я в своїх враженнях, що вінчув там дух нео-марксизму, то відповідь була приблизно така: „Не забувайте, що тепершній світ захоплений соціялістичними ідеями, а батьком тих ідей вважають Маркса." Значить не треба дивуватися, що тими ідеями напоєна деяка частина і нашої студентської молоді . . .

Несподіваною була також резолюція XI Конгресу в справі підтримки кардинала Сліпого в його стремліннях до встановлення католицького патріярхату. Учасники Конгресу повинні були знати, що XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який репрезентував велику частину українців Канади, одноду шно ухвалив резолюцію, якою зверхується до всіх загально українських центральних організацій, до яких входять українці різних віросповідань (а також організацією є й СУСК), щоб ті організації в церковно-релігійні справи поодиноких віросповідань не вмішувалися, бо тим вони послаблюють свій загально-репрезентативний характер і ускладнюють наші відносини.

Не зважаючи на таку резолюцію XIV Собору, внесок в справі українського католицького патріярхату на Конгресі був зроблений, він був оспорюваний православним делегатом, але його поставлено під голосування і він був ухвалений, хоч вислід голосування був лише слідуючий: 19 голосів за внесок, 13 проти внеску, а 19 стрималися від голосування.

Поминувши це, як справу дорогу даним кругам, треба признати, що Конгрес вніс багато чого, чим можна радіти; хоч є й такі речі, яких не повинні проочувати наші „батьки народу." При цій нагоді не можна не згадати проміжного кинись з учасників Конгресу ванталізму, наприклад, порізання меблів Колегії . . .

(С. Ярмусь)

(Закінчення з 4 стор.)

кличі до церковного поєднання задля самого поєднання, і навіть не допускають думки, що в справу церковного поєднання входять істотні справи, що всяке поєднання мусить стати на твердій основи, і що партнери поєднання мусять бути гідні довір'я.

Дана тема звела нас до мови про поєднання церковне, до якого люди підходять дуже легенько. Ось нам уже довелося читати критику нашої Церкви за її становище до питань церковного поєднання. Маємо на увазі статтю проф. Ю. Пундика, яка заняла місце редакційної в „Новому Шляху" за 12 вересня ц. р. Стаття написана на тему „До резолюцій Собору УГП Церкви в Канаді", в якій Шановний Автор, критикуючи постанови XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, приписує Соборові ментальність „середньовічних удільних князівств", а редакція згаданого часопису, яка вславилася своєю войовничістю проти Української Греко-Православної Церкви в Канаді, заявила, що думки автора згаданої статті „відображують становище Редакції до цих справ", тобто редакції „Нового Шляху".

Автор згаданої статті, проф. Ю. Пундик, як визначний політичний і громадський діяч, також турбується питанням українського поєднання церковного й національного. А чи допускає він те, що ми в цьому випадкові якісь виродки, коли він просто висміює „вставанням з місць однодушне схвалення" Собором УГП Церкви росколу в Австралії"? Чи не думає Шановний Проф. Ю. Пундик, який сам признається, що деталів конфлікту в Австралії він не знає, — чи не думає він, що його закиди XIV Соборові трошки засміливі, не зважаючи на те, що проф. Ю. Пундик „визначний український громадський і політичний діяч і сам православний"?

Якщо б так проф. Ю. Пундик слідив був за різними повідомленнями й інформаціями в цій справі, — він міг би був легенько довідатися, що Провід Української Греко - Православної Церкви в Канаді оцінює виступання в австралійський церковний конфлікт роками, і що він, і XIV Собор висловили побажання православним українцям в Австралії прийти до якнайкоріщого примирення й поєднання в одну церковно-єдиницю.

Критики Проводу, дівчів і вірних Української Греко - Православної Церкви в Канаді зібраних на Собор, повинні рахуватися з тим, що ті люди не гірші українці чи християни від них, не гірші українські патріоти, а навпаки — вони творці здорової церковної української православної спільности в Канаді, зорганізованості й структурі якої можуть позавидувати навіть голосні українські політики з високими державницькими аспіраціями. Отож навпаки, наші критики повинні де-чого повчитися від нашого XIV Собору, а не критикувати його.

Наша Православна Церква в Канаді завжди стояла і міцно стоїть на українських церковно - національних основах, у шанобливій віяї її вірних — тільки наш Православний Київ, який то й є об'єднуючим центром нашого народу. У своїх стосунках з іншими українськими церковними одиницями наша Церква не звела ніякого; її сумління чисте і перед Православним Києвом, і тепер усіми тими православними українцями, які вступали в будь-яку спілку з нею.

Українська Греко - Православна Церква в Канаді в усіх договорах чи переговорах була, є і буде вірним партнером; вона не сумівається в національній одності Українського Народу і все те її критики повинні взяти на увагу, і з тим повинні рахуватися. Інакше, ми будемо вбачати в них тільки дешевих демагогів, а ціна їм та сама, як і тим, які вмовляють, що українці роз'єднані, і що в народ їх ще треба єднати. При цьому нам залишається сказати тільки те, що ніхто з кіл Української Греко - Православної Церкви в Канаді, ані з широких мас її вірних, чи й чесних українців взагалі, байками про роз'єднання нашого народу віри не буде й не надавитве їм ніякої уваги.

Ми визнаємо існуючу одність Українського Народу, займаємо і будемо старатися займати в ньому тільки будівниче місце! А хто сміє, — нехай і далі говорить про наше роз'єднання. Ціну їм українці скоро пізнають.

Чи потрібний поступ і в церкві?

(Недавно, редакція „Вісника" отримала нижче наведеного листа, а з ним статтю д-ра В. Шиманіва з проханням надрукувати її у „Віснику".

Прохання пана д-ра Шиманіва виконано, але скажемо, що в нас порушена ним справа проблемою не є: в більшості наших церков вже давно введено подавання причасникам вози в окремих пластикових, скляних чи й у паперових посудинах, і хоч це явище „поступове", — ніяким нововведенням його ніхто не вважає й економічних труднощів воно нікому не завдає. Проте стаття д-ра В. Шиманіва повинна вийти в світ у думованім вигляді, — отож друкуємо її. — Редакція „Вісника").

Високоповажаний Пане Редакторе!

Був би вдячний, коли б Ви знайшли можливим помістити на сторінках Вашого часопису залучену при цьому мою статтю під заголовком „Чи потрібний поступ і в церкві." Цю статтю з відповідними листами я одночасно висилаю до найвищих представників нашої церковної ієрархії, як матеріял для дальшого обміркування й використання, як рівно ж для займання в цій справі відповідного становища. Цією, натомість, дорогою я хочу звернути на цю справу увагу ширшого загалу, бо може не один із читачів рівно ж зацікавиться цією проблемою, —

ЧИ ПОТРІБНИЙ ПОСТУП І В ЦЕРКВІ?

Так, але поступ здоровий, раціональний, життєвий, потрібний. Абсолютний консерватизм в Церкві є не здоровим явищем, котре досить негативно відбивається, як на церковно-організаційному полі, так і на релігійному почутті людини. Не можна не додати, що не однаковий поступ потрібний в кожній ділянці церковного життя, бо під деяким оглядом Церква повинна бути таки більше консервативною, ніж поступовою.

Вже як надто радикальні й далеко йдучі сьогоднішні поступові зміни в католицькій та протестантській церквах не можна назвати поступом, це скоріше революційні зміни, котрі, я би сказав, можуть не тільки захитати релігійні почуття, але навіть глибоко підірвати релігійні підвалини в людській душі тим більше, що ці революційні в негативному напрямку зміни мають свій початок не у вірую чім народі, а в проводі Церкви.

пали в будь-яку спілку з нею.

Ми визнаємо існуючу одність Українського Народу, займаємо і будемо старатися займати в ньому тільки будівниче місце! А хто сміє, — нехай і далі говорить про наше роз'єднання. Ціну їм українці скоро пізнають.

В цій статті я хочу звернути увагу нашої церковної ієрархії лише на один момент у нашій Церкві, бо вважаю, що власне в цій ділянці поступова зміна була би тепер найбільше актуальною. Це не зміна релігійно-обрядового порядку, а лише організаційно-звичаєвого. Це не так вважане з релігійної точки погляду життєвого поступу, розвитку культури й цивілізації, а головно — гігієни.

Ходить про запливання після виконання Тайни Святого Причастя. Чи не пора би вже цей наш старий спосіб запивання зробити більше поступовим, культурним, цивілізованим?

Запивання вином після святого Причастя не належить до самої Тайни й тому зміна найпримітивнішого способу вживання на спосіб більше культурний нічуть не порушила би жадних церковних приписів, ані порядку самої Тайни. Говорячи коротко й ясно, дотеперішній спосіб запивання з однієї посудини для всіх причасників час би замінити на індивідуальний, при котрім кожний причасник міг би можливість запити з чистої посудини, не обмеженої вже кількома, чи навіть кількома десятками осіб.

Може ще й сьогодні є люди, котрим не вражають жадні антисептичні засоби й котрі ще й сьогодні вважають, що гігієна й всі зв'язані з нею повитря, як загальна чистота, частіше життя рук, частіше, чіж раз на тиждень, життя тіла та ніг, що все це лише „панські видумки." Сьогодні, навіть коли характеризує світ ера занепаду культури, релігії, мистецтва, естетики та майже усіх позитивних проявів життя, коли найбільший успіх має те, що огидне, коли гльорифікується все те, що геде до упадку, занепаду, а навіть руїни, навіть в такий час, завдяки великому технічному поступу цивілізації прийшло однако багато полегшень, які дають можливість кращого та вигіднішого, як і культурнішого життя, розуміється, тим людям, котрі собі того бажають. Сьогодні вже дуже мало родин, де всі члени її вживають лише один рушник, або п'ють із одного горнятка, або вживають одну для всіх зубну щіточку чи гребінець. Сьогодні рідко зустрінеться таке місце до життя рук, де би не було паперових, для індивідуального вжитку, рушників. Всюди, де є місце з водою до життя, там є паперові чи пластикові скляночки для одноразового вжитку, а не одна скляна для всіх.

Чому запивка після причасти в церкві не могли би відбуватись в такий же культурний і гігієнічний спосіб, даючий можливість кожному причасникові запити з окремої, маленької, паперової чи пластикової скляночки, як змушують його в не гігієнічний спосіб облизувати вже багатьма перед ним облизаній, може навіть хворими особами, посуд.

В доказ потреби вищезгаданої зміни хочу навести ще такий приклад. Іронічним, але правдивим явищем сьогоднішніх модерних часів є страшне поширювання деяких хвороб. Це наслідки сьогоднішнього модерного погляду на життя, сьогоднішнього виховання молоді та недбалої праці сьогоднішніх керівних чинників у кожній ділянці життя. Навіть офіційна статистика є неймовірна. Слина є одним із важливих чинників при переході багатьох хвороб із од-

(Закінчення на 7 стор.)

Потреба молитви до Бога, і як маємо молитися

Молитва — це є розмова людини з Богом, з піднесенням до Бога розуму й серця. Христос Син Божий молився безперестанно (Мрк. 1, 35; Лук. 3, 21). Син Божий у пустині пробув 40 днів у пості й молитві. (Мтв. 4,). Спаситель після своїх цілоденних наук до народу, Він цілі ночі проводив у молитві (Мтв. 14, 23). Молився перед споживанням їжі й після неї (Мрк. 14, 26). Молився перед своїми стражданнями (Ів. 17; Мтв. 26, 39 - 3), перед розп'яттям, і на Хресті, також молився (Мтв. 27, 46). Спаситель і нам усім завідав молитися, і навчав, про що і як потрібно молитися (Мтв. 6,6 - 15).

Хто любить Бога всією душею, тому не тяжко молитися, бо в молитві ми насолоджуємося розмовою з Богом-Творцем, як із своїм Найрідшим Батьком. Тому то Ісус Христос так невпинно молився. А коли дехто з нас мало любить Бога, або, ще гірше, мало й думає про Нього, то відомо, що нам тяжко тоді молитися, бо тоді розмова наша з Богом, не щира, і серце наше стремить не до Нього, а кудись інде.

Сам Ісус Христос, Син Божий, навчає нас у молитві: просити у Бога всього нам необхідного, дякувати Богові за Його до нас милості, прославляти Бога Всемогучого, Мудрого, що любить нас грішних. Тому й молитви наші поділяються на прохальні, одячні і похвальні. Коли ми щиро молимося, то через віру й любов до Бога ми духовно поєднуємося з ним і через те Його Сила й Його святість передаються й нам — подібно до того, як світло і теплота сонця нас освітлює і огріває. Тому й Христос, наш Спаситель, бувши людиною завжди молився. За Його прикладом молилися Св. Апостоли й нам дали заповіт: „Безперестанно моліться" (Сол. 5, 17), але це не в розумінні безперестанно стояти на молитві, лише невпинно молитися Богу — духом.

Молитва може бути внутрішня й зовнішня. Молитва внутрішня, без зовнішньої — є молитва, а зовнішня без і внутрішньої молитви не є. Внутрішня молитва — це молитва серцем і думкою, хоч і без слів, це молитва духовна. Так молився Мойсей перед переходом через Червоне море. Так молився кожний праведний християнин. Зовнішня молитва це та, коли ми говоримо — тихо або й голосно — наші молитви, хрестимося й навіть б'ємо поклони, але одночасно думаємо про щось житейське, — так що слова молитви тільки в устах, а до серця не доходять. Про таку молитву Господь каже: „Наближаються до Мене люди, устами своїми шанують мене..." (Мтв. 15, 8 - 9).

Внутрішня молитва вгодна Богу. Одначе, для людини, яка складається з тіла й душі, одної внутрішньої молитви не досить. Св. Апостол Павло каже: „Прославляйте Бога в тілах і в духах ваших, бо вони Божі" (1 Кор. 6, 20). Тому зовнішня молитва повинна завжди сполучатися з внутрішньою. Зовнішня молитва повинна виявляти внутрішнє переживання душі людини. Наш поклін має значення тоді, коли він ставиться наслідком покори і благання перед Богом, чи то в проханнях, чи в подяках та прославленнях. Хресне знамення, яке кладемо на себе знаменує нашу глибоку віру в спасенні страждання Сина Божого за нас грішних. Без віри зовнішні дії стають порожнім рухом. Кожне слово молитви повинно вливатися з серця, як і каже Спаситель „Від повноти серця уста промовляють" (Мтв. 12, 34). Також й побожні рухи в молитві не менше важливі, бо й Христос Господь коли молився, то виявляв молитву на устах, схиляв голову й коліна, зводив очі до небес (Ів. 17; Лук. 22, 41; Мат. 26, 39). Св. Апостоли на молитві також приклоняли коліна (Діян. 20, 36) і підносили руки в гору (1 Тим. 2, 8).

Коли Апостоли запитали Христа Спасителя „Як нам молитися?" Господь їм показав „Молитву Господню": Отче наш... Отже, як бачимо, ця молитва нам дана Самим Сином Божим, Господом Ісусом Христом. Тому вона й зветься Молитва Господня. Не можна заперечити, або називати себе християнином і не знати на пам'ять цієї молитви. Тому ми, батьки, повинні навчати своїх дітей із самого малечку, тобто — як вони пічнуть говорити, щоб вони вміли молитися, — і це є наш святий обов'язок. Молитву Господню потрібно висловлювати з великим почуттям благоговіння, бо в ній Сам Господь дав нам право знати Бога Отцем, а тим самим і нам, як каже Євангелист, дав право бути дітьми Божими (Ів. 1, 12).

Але це не означає, що тільки цією молитвою вистачило б, щоб помолитися, вона дана нам як перша молитва, і до неї можемо додавати й інші молитви. Бо, як сказано, молитва то священська розмова — правдива, чиста серцем і душею з Богом, отже в молитві ми можемо говорити Богові всі наші жалі й болі серця. Не тільки ми, як люди молимося Богу, моляться й Ангели за людей і прославляють Його. Так від Ангелів люди перейняли трисвяту пісню: „Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний". А вже від себе люди додали слова: „помилуй нас" (Пророк Ісайя чув у видінні, як Ангели співали „Свят, Свят, Свят, Господь Саваоф, повні небо і земля слави Його" (Іс. 6, 3). Відома нам пісня Ангелів під час народження Христа Господа нашого Спасителя:

„Слава на небі Богу і на землі мир, між людьми благовоління" (Лук. 2, 14). Інші молитви висловлені Св. Пророками по надхненню Духа Святого, напр.: Псальми Псалтиря (Діян. 1, 16; Мтв. 22, 43 - 44). Ще інші вилились із уст великих праведників, напр. Пісня Пресвятої Богородиці: „Величає душа моя Господа..." (Лук. 1, 46 - 55).

Молитися до Господа можемо й своїми словами: просити, чого нам потрібно, розповідати Богові свої болі душі, дякувати за милості, прославляти й вихваляти за Милість і Величність Його; але Спаситель наш, прикладом фарисея, навчає нас не говорити в молитві лишнього, вихвалячи або виправдовуючи себе.

Кожний побожний християнин, вставши рано від сну, повинен перехреститися і промовити: „Слава Тобі, Господи, що послав нам світло денне". Після того, вмившися та зодягнувшися, стати перед образами (які в хаті повинні бути) і уважно прокласти — чи то по молитовнику, чи напам'ять — ранішні молитви і попросити у Бога помочі та благословення на працю дня. Так само і ввечері, відходячи до сну, по вечірніх молитвах просити у Господа охорони від злого духа і від злого чоловіка. Такий молитовний обов'язок багато часу не займе, лише кілька хвилин, але він безсумнівно ставить людину в площині Божої опіки.

Сідаючи їсти поживу та встаючи від столу теж потрібно згадати ім'я Боже, осінивши себе хресним знаменем. Коли приходять на думку погані думки чи бажання або гнів, тоді також молитвою найлегше прогнати й розсіяти їх, бо все те від лукавого. Тоді потрібно молитися так: „Господи Ісусе, Сину Божий, помилуй мене грішного", Ісус Христос ходив у Єрусалимський храм і називав його домом Отця Свого (Лук. 2, 49; Лук. 19, 46). Тому й Апостоли після Вознесення Господнього, завжди перебували в храмі (Лук. 24, 53), і, по завіщанню Господньому, наказали християнам будувати храми і сходитися в них для молитви (1 Кор. 11, 18). Господь заповідав молитися стільно: (Мат. 18, 20). Отже, за словом Господнім всі християни в неділі й свята повинні сходитися в церкву для участи в Богослужбах, в особливо в Божественній Літургії. В перших віках християнства це так суворо вимагалося, що коли хтось без поважної причини дві-три неділі не був присутній у церкві, того виключали з церкви.

Св. Іоан Золотоустий каже, що більше значення має одна коротка молитва, ніж багато поклонів поза церквою. Чому? Тому, що серед вірних, які вберуються в церкві є й праведні й їх молитва доходить до небес, до Бога. Крім того, на Божественній Літургії, хоч ми видимо й не причащаємося Тіла й Крови Христових, але, беручи участь у молитві, ми участуємо в кожній Літургії реально. Тому й співаємое: „Ми бачили Світ Істинний, прийняли Духа небесного..." Перебуваючи в церкві на Богослужженні, ми приєднуємося до Божественного життя, одухотворюємося і стаємо ближчі до Бога. Хто щирим серцем у церкві молиться, той відчуває, як він оновлюється духовно і як легко й радісно стає йому на серці. Тому дуже шкідливо для себе роблять ті християни, які лінуються йти до церкви на Богослужіння.

Господь приймає щирі молитви навіть грішників, напр. розбійника, митаря, блудницю, отже, не повинно допускатися відчаю — Отець приймає і блудного сина. Потрібно також молитися до Св. Ангелів і святих Божих Угодників, просити їх допомагати нам в наших молитвах перед Богом. У Господа немає мертвих, а всі живі (Лук. 20, 38), то відомо, що вони чують наші молитви, коли ми їх просимо на поміч помолитися за нас. І вони моляться перед Господом, за гріхи наші. Вони ближні нам і знають наші немочі й страждання. Ангели охоронителі наші допомагають нам спастися вже тому, що й Господь бажає цього спасіння, тому й дані вони нам, як охоронителі (Лук. 18, 10). Вже від часів перших християн Св. Церква призиває Святих Угодників Божих і просить їх молитися за нас грішних.

Митроф. Прот. Б. Шатківський

Науковці пропонують, щоб Церква допомагала науці

ЖЕНЕВА (РНС) — Тут названо цілий ряд способів, як Церква може допомагати сучасним природознавцям-науковцям. Це сталося на спонсорований Світовою Радою Церква міжнародній конференції, яка дискутувала загальну тему: Технологія й майбутнє людини й суспільства. У дискусіях були висловлювані різні пропозиції, як наприклад:

— Збудити християн усіх традицій до відчуття відповідальности за природу, сказав екологіст з Шотляндії („екологія" — наука, яка займається вивченням „бажанців" у природі);

— Християни повинні брати участь у виробленні напрямних щодо обмеження розмноження людей, сказав економіст з Каліфорнії;

— Церкви повинні робити свій вклад у вироблення напрямних щодо рішень, як людина може впливати на генетику, сказав біолог з Австралії.

У дискусіях взяли участь понад сто науковців, богословів і політиків. Дискусії відбувалися над питаннями: Чи природничий світ відданий людині для використування його? Чим сама собою є людина? Як здефініювати світову справедливість та братерство?

Шотляндський екологіст д-р Дж. Блек простулював питання панування людини над природою і сказав, що ідея панівного людини людини над природою дуже сильна в Християнстві, але менш відчутна відповідальність людини за природу. Він пропонує, щоб Світова Рада Церков вплівала на християн, щоб розбудити в них відчуття відповідальности за природу; він сказав, що в цьому випадкові Східні релігії християн випереджують.

Конференція багато часу присвятила також питанню „південної вбогости" і „північного достатку", — життєвий стан людини в багатих і вбогих країнах. Говорячи на цю тему, біохемік Бергенського університету з Норвегії — д-р Агнар Нигаард сказав, що народи Північної проживають у достатках, але вмирають духово; через брак прохарчування, народи Півдня вмирають фізично. „Котра смерть гірша?", питав він.

(Погляд, що Християнство займає якесь негативне становище до природи — неправильний. Православне богослов'є, наприклад, навчає, що Боговтілення не обмежується тільки до світу людини, а що воно є космічного значення).

Мусульманин кандидатом на президента

БЕЙРУТ (РНС) — Всупереч традиції, що президентом Лебанону повинен бути християнин, а премієром — мусульманин, провідник Мусульманської Нейдза Партії Адиам Ал-Гакім проголосив, що він буде кандидувати на президента.

Шести-літня каденція президента Чорса Helou, маронїта — християнина, кінчається при кінці вересня ц. р.

Населення Лебанону майже рівно поповинні поділене на християн і мусульман.

Бейрутське радіо подало, що це проголошення Адиама Ал-Гакіма „спричинило заворушення серед політичних партій Лебанону" і що пущено в рух переорганізацію передвиборчої кампанії.

У Туреччині закони проти наркотизму найсуворіші в світі

ІСТАМБУЛ (РНС) — Те, що в турецьких тюрмах, за порушення закону відносно наркотизму, сидить тільки 8 американців, — завдячують успішній діяльності протестантського пастора д-р П. Аверн а США. За вживання наркотиків у Туреччині ув'язнено 58 есгенців.

Праця пастора Аверн зводиться головно до винесення американським студентам, які приїжджають на дешеве життя в Істамбулі, — що в Туреччині проти наркотизму дуже суворі закони, і що за порушення тих законів тільки одна кара: тюремне ув'язнення. За один глоток марувани найменша кара — три роки ув'язнення: за перепродування марувани — від 10 до 30 років тюрми. Через те мало хто з турків наважується не тільки займатися перепродуванням марувани, — вони бояться її вживати.

Але наркотики в Туреччині продаються, а Істамбул вважається суцільною печерою наркоманів, головно чужинців. І марувана в Істамбулі дуже дешева: коли в США за фунт марувани платять $2,000.00, то в Істамбулі фунт марувани коштує тільки $50.00.

З.Р.В. — Наркотична епідемія покриває меси молоді і на американському континенті; але тут замість того, що б проти цієї епідемії протидіяти, — ведеться акція за те, щоб існуючі закони, які де допускають торгівлі й вживання наркотиків, були змінені. У Туреччині на наркоманію дивляться інакше, і там немає стільки духових і фізичних наркотичних оказілець, як це є на нашому континенті. По-друге, в Туреччині марувана 40 раз дешевша, ніж у США, але все таки, не зважаючи на таку велику „бізнесову" втрату, хтось її туди доставляє, не дивлячись навіть на такі суворі протинаркотичні закони.

В Англії створено товариство для поборення абортів

ЛОНДОН (РНС) — Тут зорганізовано нове проти-абортне товариство „Життя", завданням якого є всякими методами поборювати аборти. Товариство поставило собі завдання „поборювати Абортний Акт з 1967 року в „корінних і гілках" „памфлетами, статтями і всякими іншими доступними способами"... У проводі Тов-ва „Життя" стан професор Ворвікського університету Джан Скарисбрик.

„Життя" буде давати матеріяльну й моральну допомогу матерям, які перебивають фізичні чи ментальні терпіння в випадок породів, а також тим, які спокушуються й шукають абортів.

Висловлюючи жах і огиду анти-абортистів, проф. Скарисбрик сказав, що в Англії тепер бувае 80 тисяч абортів на рік, і е познаки, що те число за пару років побільшиться в чотири рази.

„Знаємо, каже проф. Скарисбрик, що якщо ми, в обличчі теперішнього масового душогубства, будемо пасивні, наша совість чистою не буде. Історія останніх 40 років навчила нас, що мовчанка і згідливість дуже легко стають непорушними."

Натиск на Церкву в Словаччині збільшується

ПРАГА (РНС) — Орган Комуністичної партії Руде Право посудив бувших словацьких єпископів, які тепер мешкають в Римі, що вони хотіли створити „Словацьку державу, яка входила б в т. зв. Центральну Європейську Федерацію."

Газета не називає церковних діячів, але зазидає, що вони старалися осягнути свою ціль організуванням „ворожого ідеологічного руху" і „протикомуністичного і протисовєтського духу."

Червоне Право також посуджує католиків в Словаччині, що вони стараються стати „політичною силою" і підкреслює, що „величезна більшість" словацьких емігрантів-католиків попирає „політичний Католицизм."

Далі цей комуністичний орган пише, що католицькі організації в Словаччині були дуже активні в 1968 році (підчас режиму Дубчека) і старалися „збити комунізм-а Чехословаччині", але „вони були розкладені входом алянтських військ СССР і інших комуністичних держав до Чехословаччини."

Руде Право лише продовжує запляновану кампанію проти Католицької Церкви в Словаччині. Міністр культури, Мирослав Валек, недавно видав наказ, на підставі якого батьки, які бажають щоб їх діти навчалися Закону Божого в школі, зголошували це бажання директорові школи.

Римо-католицький факультет в Братіславі є поважно загрожений субординацією з Словацьким Міністерством Культури. В цьому р.р. в семінарії була „чистка", жертвою якої впав проректор Баумгартнер, якого переведено на парафію в Болерці. Ректора, д-ра Готку, також мають звільнити.

Усім католицьким монашкам наказано припинити навчання релігії по школах і відіслати домів послушниць, які вступили були до монастирів під час влади Дубчека.

Чи потрібний поступ в Церкві?

(Закінчення з 5 стор.)

ніеї людини на другу. Дуже часто цих хвороб якийсь час не видно ся зовні й багато людей навіть самі не свідомі того, що котрусь із таких хвороб вже мають і вже можуть нагородувати нею інших. Ви можна дивуватись людям, котрі хотали би уникнути таких, дуже часто не вилікувальних хвороб, про жахливі наслідки котрих, сьогодні, вже майже кожному відомо? Такі люди, сьогодні, стають в обличчі внутрішньої боротьби й часто змушені оминути запивкучіїся причасть, почуваючи себе після того „без вини винуватими", а одночасно вони мають достатньо підстави для того, щоб це зробити.

Колись, Церква, як така, була осередком культури, стояла на чолі наук, була прикладом усього позитивного. Сьогодні ж навіть не в стані йти з життєвим поступом культури й цивілізацій. Чому? — **Д-р В. Шимків**

„Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від мене, бо я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм". (Матв. 11. 29).

Прот. М. Овчаренко

ПРОБЛЕМА СВОБОДИ

Про свободу багато говорять, за свободу борються, за свободу життя віддають. Але свободу розуміють по-різному і нема однозгідної відповіді на питання: Що таке свобода? Нема також однозгідної відповіді й на питання: Чи взагалі має людина свободу? Тут різні відповіді: від твердження, що людина має абсолютну свободу до повного заперечення свободи людини.

Людина має подвійну природу: Матеріяльне тіло і нематеріяльну душу. Хоч тіло і душа щільно пов'язані і сильно впливають одне на одне (див. Рим. 7:14-23), але між ними суттєва різниця. Тіло людини створене з землі (матерії) і в землю піде, а при воскресінні в мертвих воно зміниться, бо, як каже св. Ап. Павло, тіло і кров не можуть наслідувати Царства Божого (1 Кор. 15:50-53), тобто, тіло людини є тільки матерія. Душа ж людини — це образ і подоба Божа: вона безсмертна.

Тому треба розрізняти: матеріяльне тіло, що, як матерія, пов'язане з природними законами і нематеріяльну душу.

Чи має людина абсолютну свободу, як де-хто говорить? Відповідь може бути тільки одна: Ні, бо лише Один Бог має Абсолютну Свободу. Людина ж має матеріяльне тіло, на яке діють закони матерії, а душа — тільки образ і подоба Божа, а не Бог.

Тому не може бути й мови про абсолютну свободу людини.

Людей, які вважають, що людина має абсолютну свободу, не так то й багато. А от людей, які зовсім заперечують свободу людини, є значна кількість. Такими людьми є матеріялісти і, на жаль, деякі християни.

Розглянемо їх доводи і покажемо їх помилку.

а) Матеріялісти:

Що таке матеріялізм?

Коротенько кажучи, матеріялізм — це світогляд, згідно з яким: 1) у безконечному всесвіті існує тільки матерія і більш нічого; 2) матерія вічна, все собою наповнює і знаходиться у безперервному русі; 3) вона крие в собі всі природні закони, які виявляються при певних станах матерії; 4) людина і все її духовне життя є породження тільки матерії, а тому духа душі окремого від тіла (матерії) не існує і не може існувати.

Матеріялізм не визнає існування Бога, не визнає існування Духового Світу.

До середини 19 століття був механістичний матеріялізм, а потім з'явився діялектичний „матеріялізм, який в наш час є світоглядом значної кількости людей.

Ми не будемо розглядати, чим вони різняться між собою, бо це для нас в даному разі не має особливого значення. Нам важливо, що наведене вище визначення матеріялізму стосується обох видів матеріялізму.

Матеріялізм заперечує свободу людини. Він основується на тому, що матерія сама в собі не має свободи, а всі зміни її підкоряються природним законам. Поскільки людина є тільки матерія (за матеріялістичним світоглядом), то вона (людина) не може мати свободи, а підпорядковується, не може не підпорядковуватися, законам матерії. За матеріялізмом людина являє собою тільки високоорганізовану матерію. Але як би не була високо організована матерія, вона залишається таки матерією, а тому для людини, як і для всієї матерії, нема свободи, а тільки необхідність.

Що таке необхідність?

Необхідність є те, що обов'язково повинно відбутися в даних умовах. Необхідність означає закон, порядок, структуру природних явищ. В силу матеріяльної єдности світу кожна подія має причину. Необхідність являє собою всесвітній зв'язок.

Про єдність матеріяльного світу говорить і Християнство, але єдність **незчисленної** кількости матерії можливе тільки завдяки **розумности**, тобто, ця єдність ясно свідчить про існування Премудрого, Всемогутнього Бога, Який створив і керує всім. Матеріялісти ж наділяють розумністю саму **мертву** матерію. Вони приймушені абсолютизувати необхідність. Це випливає з їхньої ж науки, що існує тільки матерія і більше нічого.

Дивно: невже **мертва матерія** породжує сама в себе **незчисленну кількість розумно спрямованих** законів природи, породжує необхідність? Це в сутності — обожвення матерії.

Християнство ж говорить, що необхідність, як **творіння** Боже, призначення якої виконувати волю Божу в матеріяльному світі, не може бути абсолютом, бо це — не Бог.

Що ж саме говорить матеріялізм про свободу людини?

Механістичний матеріялізм той одверто, категорично заперечує свободу людини, говорячи, що дії і поступування людини у **всіх** випадках наперед визначені зовнішніми, не залежними від людини обставинами. („Философский Словарь. Москва. 1963, ст. 398).

Діялектичний матеріялізм не висловлює категоричного заперечення свободи людини і немов би визнає свободу людини, але дає таке визначення її (своєбоди), що від неї нічого не залишається. Наведемо їх вислови:

„Головна характеристика свободи полягає в тому, що вона є пізнана необхідність" . . . „Марксизм визнає свободу людини над законами природи в тому розумінні, що людина може пізнати ці закони і використати свої знання на практиці, але не в тому розумінні, що людина може скасувати чи змінити закони".

„У взаємовідносинах свободи і необхідности діялектичний матеріялізм визнає необхідність первісною, а свободу, в тому числі і свободу волі, вторинною, похідною." (Диалектический материализм. Москва. 1960 ст. 287, 289, 288).

Як бачимо, свобода людини заперечується, бо пізнання законів природи і використання їх ще не дає свободи: необхідність, як би вона не була пізнана, залишається таки необхідністю.

Чому діялектичний матеріялізм заперечує і тут же немов би визнає свободу людини?

А тому, що є факти, які свідчать, що людина таки має свободу (не абсолютну, без сумніву, бо ж тіло людини матеріяльне, а душа не є досконалість).

Матеріялісти, для яких існує тільки матерія і більше нічого, намагаються втиснути ці факти в рамки матеріялізму. Але даремні їх намагання. Коли існує тільки матерія, то для свободи нема місця. Тільки визнаючи існування Бога, існування безсмертної душі, можна говорити про свободу людини.

Наведемо деякі факти, що свідчать про свободу людини:

Ось існує фізичний закон тяжіння. Але людина захотіла і піднесла руку. Вона не скасувала закона тяжіння, а **перемогла** його **якісно іншою**, біологічною силою. А є ще вища сила, теж **якісно інша**, яка **перемагає** і біологічні сили. Напр., ідеї (ідеї тут беремо взагалі, не входячи в оцінку їх самих): Во ім'я ідеї людина відмовляється від їжі (піст), відмовляється від розмноження (монашество), віддає своє життя, — тобто **перемагає** найсильніші інстинкти: розмноження і самозбереження.

Або такий приклад: людина, не вживаючи ніяких препаратів, ходить по вогню без усякої шкоди для свого тіла. Це перевірено й стверджено навіть матеріялістами („Наука и религия." Москва. 1967, ч. 1, стор. 48-50).

Це не є використання законів природи, а **перемога** їх, і, що особливо важливо, **якісно іншою силою**, тобто, тут не можна застосувати звичайного явища, коли **кількісно** більша сила перемагає **кількісно** меншу.

Закони природи — це тільки виконавці волі Бога, слуги Бога в матеріяльному світі і тому не можна їх абсолютизувати. Людина, як образ і подоба Божа, як син Божий (Гал. 4:4-7), може перемагати їх.

В наш час матеріялісти примушені вже визнавати, що закони природи **не є** абсолютними, бо безглуздо заперечувати сучасні наукові висновки. Матеріялісти **тепер** пишуть: **„Всі відомі нам фізичні** закони є відносні, історичні, локальні, обмежені (В.И. Свидерский и А.С .Кармин „Конечное и бесконечное", вид. Академії Наук СФСР. Москва. 1966, ст. 113). Радянський академік астроном В. Амбарцумян пише: „Досі їх небагато, але є вже факти, які говорять, наприклад, навіть про те, що ці дані можуть привести до **суперечности з законом збереження енергії (і речовини)** в його сучасній „формі" („Техника Молодежи. Москва. 1966, ч. 3, ст. 6).

Це пишуть не рядові матеріялісти, а авторитетні особи, бо ж це пов'язане з Академією Наук.

Хочемо тут сказати, що мало пізнати закони природи, а треба мати ще щось, щоб **творити** нове, творити те, чого в природі нема і чого природа сама по собі **(без участи розуму) не може утворити**, як прикладом, океанський корабель з повним його обладнанням, або космічну ракету й ін. Людина — не тільки матерія, а й **творець** (вище в певних межах, бо ж вона тільки образ і подоба Божа, а не Бог).

Щодо причинового зв'язку, то його теж не можна абсолютизувати, бо, напр., в світі елементарних частинок матерії діє неозначеність, амовірність. Це встановлено наукою і з цим погоджуються й вчені з матеріялістичним світоглядом.

Людина може **утворювати нові** причини, які породжують інші наслідки, між якими б вони були, коли б **якісно інша**, біологічно природним порядком. Напр., операція хворого. За природними законами хворий повинен вмерти, але операція зберігає йому життя. Подібних прикладів є багато.

А каяття людини. Воно було б неможливе, коли б не було свободи. Щоб каятися, треба визнати свою вину. А чим пояснити каяття дуже великого грішника. Коли б духовне життя людини було обумовлене тільки матеріяльним, як кажуть матеріялісти, то каяття великого грішника було б неможливе, бо все його попереднє життя пройшло в гріхах, а гріхи по самій природі своїй не можуть породити покаяння. Значить в людині є щось, чого не можуть заглушити ніякі гріхи, ніякі звички, ніякі умови матеріяльного життя. А це — душа, образ і подоба Божа, це божественна іскра в людині, яка може спалахнути великим вогнем і попалити всі звички грішного життя. Каяття — це **свідоме переборення** так зовнішніх, як і внутрішніх спротивів. Без свободи — це неможливе.

Той факт, що одні визнають свободу людини, а інші не визнають, говорить, людина таки має свободу.

Природні закони не мають абсолютної влади над людиною. В людині є щось (душа) вище матерії, що **перемагає** матерію з її законами (без сумніву, в певних межах, бо ж людина має матеріяльне тіло і не Бог).

Свобода людини пов'язана з душею. Хто не визнає існування безсмертної душі, той буде або викривляти розуміння свободи аж до заперечення її, або буде просто заперечувати.

б) Є й християни, які заперечують свободу людини.

Вони говорять, що Свобода Бога все охоплює, що без волі Божої й волос з голови не впаде (Лук 21:18), а тому для свободи людини нема місця. Вони говорять, що Бог вже заздалегідь призначив одних до блаженства, а інших до мук.

Запитаймо цих християн: Чому ми називаємо Бога **Отцем**, а Христос — Син Божий, називає нас Своїми меншими братами (Матв. 25:31)? Чому Христос поставив перед нами мету: бути досконалими, як досконалий Бог (Матв. 5:48)?

Всі ми знаємо різницю між рабом і сином. Раб не має свободи. Хіба для батька раб і сини рівнозначні, рівноцінні?

Хіба можливо удосконалюватися аж до досконалости Бога, не маючи свободи?

Помилкове твердження цих християн випливає з неправильного розуміння свободи, бо вони думають, що Свобода Бога і свобода людини це те ж саме, тільки **кількісно** різне. Але це не так, бо різниця **якісна**.

Між Свободою Бога і свободою людини є суттєва різниця: Свобода Бога Абсолютна і ні від кого, і ні від чого не залежить, а свобода людини обмежена і залежить так від самої людини, як і від багатьох чинників, до яких належить виховання, середовище і ін.[2]). Тому нема дивно, що різні люди по різному розуміють свободу.

Зрозуміння Свободи Бога не по силах обмеженому людському розумові. Хоч різні філософи і деякі богослови намагалися і намагаються якось зрозуміти, але даремні їх зусилля, бо неможливо Абсолютні Властивості Бога вмістити в обмежену людську логіку, в обмеження людський розум.

Ми також не в силі зрозуміти, як Свобода Бога пов'язується зі свободою людини. Подібно — не в силі зрозуміти, як пов'язується час з вічністю, конечне з безконечним.

—

[1]) Тут плутають опіку Божу, допомогу Божу зі свободою. Прочитавши попередні вірші Євангелії, ясно бачимо, що тут Христос говорить про Його допомогу людям.

[2]) Грубо кажучи, Свободу Бога і свободу людини можна порівнять з математичними величинами: постійною і змінною. Хто досить знайомий з математикою, той знає, що між цими величинами принципова, якісна різниця. Без сумніву, цей приклад грубий, але він хоч в деякій мірі допомагає нам розуміти різницю.

Нехай не дивує цей приклад з математики. Всіх вчених вражає, що за кожною річчю, за кожним фізичним явищем стоїть математика. Навіть мова пов'язана з нею, бо кібернетичні машини, що перекладають з однієї мови на іншу, побудовані на математичній основі.

Св. Письмо говорить, що Бог „все розположив мірою, числом і вагою" (Прем. Сол. 11:21). Подібне. Ефес. 3.18.

Вчений Джінс говорить: „Нам довелося відкинути можливість будови всесвіту, проектованого за плином інженерним або біологічним. Всесвіт починає здаватися нам швидше, як Велика Думка, ніж як величезна машина, і Великий Будівничий з'являється нам як чистий математик".

(Далі буде)

Блейк: „Бог кличе всіх у новий заповіт"

НАЙРОБІ, Кенія (РНС) — Д-р Юджін Карсон Блейк, генеральний секретер Світової Ради Церков, проповідуючи перед зборами різних протестантських представників, між іншим, сказав:

„Ми віруємо, що Бог у Своїй всесильній благодаті, кличе ввесь свій народ — конгрегаціоналістів, реформованих, пресвітеріян, лютеран, англіканців, баптистів, православних і римо-католиків у новий заповіт відношення до Нього." Він далі сказав, що **ми** дуже радіємо, що місцем того „нового заповіту" є Африка.

У згаданих зборах у Найробі взяли участь представники протестантських віроісповідань Східної Німеччини, Совєтського Союзу, Тайвану та Африки.

Бог не умер, а його загубили, пише папа

КАСТЕЛЬГАНДОЛЬФО (ГНС) — Папа Павло VI, говорячи в час загальної авдієнції, заохочував людей вдаватися в шуканню Бога. Він сказав, що тепер люди виключають Бога з кожного фасету життя, думання, науки, праці й суспільства. „Тепер люди шукають усього, крім Бога. „Бог умер", кажуть вони „Чому ним турбуватись?" Але Бог не умер, говорив папа; Його тільки загубили на якийсь час." Тепер, продовжував папа, „ми всі повинні взятися за шукання Бога поновно."

Забагато церков

ЛОНДОН (РНС) — Передбачують, що в Англії протягом слідуючих 10 років буде зачинено або виставлено на продаж 700 церков. До цього часу зайвими проголошено понад 30 церков.

Надіються, що деякі з них будуть продані; найбільше зацікавлення виявили канадійці, які бажають мати в себе церкви з тих місцевостей з яких походять їх предки. У інших випадках церкви зберігають, як музеї, бібліотеки чи домівки для молоді. Надіються, що деякі церкви можна буде переробити на мешкальні домн.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковаиих цінах, наприклад:

Євангелії, кивоти, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число: JUnion 9 - 1102

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:

Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

СВІТЛИНА З МОМЕНТУ ВІДКРИТТЯ ДНЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

25-го липня 1970, в нагоди святкувань 100-ліття Манітоби, у Вінніпезі відзначено „День Української Молоді". День було відкрито на площі парляменту Манітоби. Проклямації з цієї нагоди виконали мейор міста Вінніпегу, Стенлі Дзюба і прем'єр Манітоби, Ед Шрейр. На святині біля пам'ятника Шевченкові понад 1000 осіб української молоді та біля 500 гостей.

Свящ. І. Стус

ВИХОВАННЯ НАШОЇ МОЛОДІ

(Закінчення)

Н. БАТЬКИ І ДІТИ. Діти — радість і надія батьків. Діти — гордість народу, наша зміна. Отже цілком природньо, — які наші діти, така буде і наша майбутність. Інакше кажучи, з якими керівними принципами вийдуть вони в життя, так і розвиватиметься дальше наша історія. Безперечно, всі ми мріємо про щастя нашого покоління.

Але чи все ми робимо для того, аби з надією можна дивитися в майбутнє? І що повинні ми зробити для цього?

У наш вік, проголошений новою ерою в історії людського мислення, при буйнім розквіті різноманітних галузей знання, при захоплюючих досягненнях перетворення в дійсність неймовірних фантазій, відкрились широчезні можливості виховання дітей. Але як виглядає дійсність?

Громадська думка поважно застановляється над долею майбутнього, дивляючись на підростаючі покоління. Статистичні дані про сучасний стан молоді свідчать про бурхливий моральний конфлікт, про назріваючу небезпечну кризу. Особливо прикрий той факт, що побудителем зла є не випадаючі в пензлі мірі себе матеріяльні недостатки й злидні, не випадковість чи хвилеве підданя спокусі, але агресивний виступ інстинктів, несамовита жага задоволення жадань якогось дикого почуття.

Застановляючись над загадковим і небезпечним явищем, шукаємо причин, що лежать в його основі. Чи такого нахилу типи формуються самі по собі? Чи може вони походять із „покидьків" суспільства? Чи в їхньому підпінні, вина лягає виключно на нас? Зустрічаємось з наступними висновками: уродженість характеру, тиск економічних умов, яких не витримує слаба здача; м'якість карних законів; недостатні сили по охороні громадського порядку.

Більш ґрунтовні досліди напроваджують нас на дальші сліди. Людина — істота досить складна. Починаючи від малих літ — це сума найрізноманітніших запитів, численних потреб та своєрідних вимог. Вона має бути дієвою особою в загальному ході життя. Але чи вона вийде на розумну життєву дорогу і стане благословенням для загалу, корисною для оточення, чи блуканнє по роздоріжжях, і залишиться зайвим тягарем для суспільства, залежить від того, в якій мірі та якого характеру проходитиме виховавча опіка над нею.

Перша й головна частина відповідальности в цій ділянці праці припадає на долю батьків. Одначе, загально признано, що батьки приділяють цьому питанню замало уваги, не присвячують йому потрібної кількости часу.

Піклування батьків дитиною вводиться в основному до того, щоб забезпечити її фізичний і розумовий розвиток. Турбуються їжою, дбають про одяг, хвилюються найменшими симптомом хвороби, записаються- родинним лікарем. Коли ж вона підросте, йде до школи, докладаються всі старання, щоб дати їй потрібну освіту. А як мається справа з принципленим культурно духа, благородности серця? Що робиться для того, щоб допомогти дитині стати людиною в повному значенні цього слова?

Багато батьків не завдають собі труду, щоб розважати над подібними справами. Багато батьків самі проводять своє жалюгідне й безхребетне моральне животіння. Ні релігії, ні моралі, ні ідеїности, ні почуття людської гідности. Дитя в них виросте моя той бурян на полі. Вітри оточення нахилюють його в різні сторони.

На превеликий жаль оточення сьогодні, у більшості своїй, це оточення не будови, а трагічного розламу молодої душі. Немораль літератури, ірраціональ-ного змісту кінопродукція — це джерело, з яких задоволення свою спрагу більшість молоді. Розпалення ненависти, підсичення ворожнечі, егоїзму, захоплення гаслами матеріялізму, — ось те задушливе повітря, що ним наша молодь змушена дихати. Цьому, з значній мірі, сприяє зміцнення систематичного розкладу, вістря, якого скероване на винищення духовних надбань віків, на руйнування життєво-необхідних євангельських принципів моралі, на посилення критики віри в Бога. А коли думка про неіснування вищої законодавчої Влади над світом закоріниться, то тоді буде зайва мова про норми справедливости, честі, доброти та чесноти сумління.

І коли дитя, а пізніше юнак не натрапить на світлий провідний промінь, що освяв би йому красу вічного ідеалу, високе призначення людини, її творче місце в суспільстві, що відкрив би їй чисті простори, надземні обрії, то життя його, замість бринівня піснею щастя, залишиться однією темною плямою, однією болючою раною.

Як же тоді врятувати наше покоління від небезпеки розкладу? Як протиставитись загрозливому яхоні? Який засіб боротьби вибрати?

Мусимо найперше звернути увагу на корінь нещастя, на саму людину, на її серце. „Бо зсередини, із людського серця (у біблійній мові слово „серце" часто визначає розум) виходять лихі думки, розпуста, крадіжк, душегубство, перелюбки, здирства, лукавство, підступ, безстидність, заввсне око, богозневага, гордощі. Усе але виходить зсередини, — з людину опоганює", стверджує у Св. Письмі Євангелист Марко (7:22-23).

Але яким тоді чином викликати в людині почутя добра, а її серце зробити місцем високих моральних приємет?

Право і закон є в силі змусити злочинця до покори, але ніколи не в стані змінити його шкідливу здачу. Наука багате в обдарування людства незличеним добром, але вона забідна надіятись його необхідними в житті духовними цінностями, як напр.: любов'ю, радість, спокоєм, довготерпінням, добрістю, милосердям, лагідністю, здержл н в і с т ю, справедливістю, та абсолютно безплинова щодо покращення людського ро- ція, щодо побороювання злих почуттів. Поступ науки, поширення знання, економічний прогрес, гарна законодавча система, як доказує нам досвід, не можуть самі справитися з моральною дікусією. Приємети цього не належать до їх компетенції. Тут потребуємо активізації в житті таких чинників, що впливали б на переродження самої людської свідомости, на зміну характеру мислення, цілковито обновили б внутрішній світ людини. Хвороба душі вимагає духовного заходу лікування.

Тому-то поруч із збагаченням знання повинна мати в нас саме широке застосування наука про правильне виховання дітей і молоді. Тому-то самому вихованню повинно бути приділено найбільше нашої уваги.

Батьки дали своїй дитині життя фізичне і, якщо вони бажають їй в ньому повного здоровля й щастя, їхній обов'язок — подбати за вилеченням її життя духовного. Тільки просвітлення людської душі принципленим до неї іскри вищої правди, захоплення її красою вічного ідеалу, визнання в ній благородства почуття, велічі духа на основі провідної науки Христа, устнов Його Св. Євангелії, у стані привести до перемоги над злом, до торжества моральних цінностей.

„Причай юнака до дороги його, він, як постаріється, не уступиться з неї" — радить нам мудрість двенини устами Соломона (Прип. Сол. 22:6).

ІІІ. РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ. Усі ми є свідками того, як за останні 2-3 десятиліття в суспільстві побільшується нахил до збагачення, до вигромадження матеріяльних благ. Людність ніби забуває що її істота не обмежена тільки фізичними потребами, „що не хлібом одним живе людина", що вона має ще внутрішній світ — душевно-духовий і його потреби. Оці власне потреби внутрішнього світу все більше занедбуються. В наслідок цього сучасна людина спорожніла, втратила свою внутрішню цінність, свою гідність, свою особистість. Вона свмітна, стурбована . . .

Дивне є також і те, що разом, і в зв'язку з побільшенням матеріяльного добробуту, ширяться деморалізація, переступства всякого роду, людина й суспільство занепадають, руйнуються. Сучасна людина збилась з правдивого шляху свого поступу і те, що є другорядним в її житті, що повинно служити тільки засобом її фізичного існування, вона взяла за головне і витрачає свої сили на матеріяльне збагачення.

„Не диво, що сучасна людина втрачає спокій і є так стурбована, бо душевний спокій і гармонія може дати тільки задоволення свого внутрішнього світу, душевно духовних потреб." Так про цю висловлюється наш визначний педагог, проф. Іван Гончаренко. При цьому психолог стверджують, що віра в Бога має величезне позитивно - творче значення для успіху в житті, а також для здоров'я, як фізичного так і душевного.

Наш визначний педагог і психолог проф. В. Зінківський твердить, що: „релігія має глибокі корені в душі людини і душа дитини, як і душа первобутньої людини, спрямована в небесні висоти . . . Релігія в нас є життєва сила, яка відіграє в нашому житті надзвичайну роль. Спостереження фактів приводить нас до того, що незалежно від наших віруваць, від нашого ставлення до християнства чи до інших релігій, ми повинні признати, що еська релігійність являється найбільш впливовою психічною силою і що вона займає не другорядне, а основне місце в системі душі. Отже релігія є глибока і необхідна функція нашої душі." (Проф. В. Зінківський „Психологія дитинства"). Повсякденна дійсність життя, хто до неї уважно ставиться, переконує нас в нікчемності в людини таємної духовної сили. Розкриття і розвиток цієї сили повинно бути цілю нашої виховної праці. Джерелом і засобом розвитку її є релігія, віра у Бога-Творця. Тому таким важливим в релігійне виховання наших дітей, нашої молоді.

Вищезазначений проф. В. Зінківський розрізняє три етапи розвитку релігійности дитини: Перший етап припадає на час раннього дитинства, а першого до 6-7 рр. життя. Другий етап — це друге або старше дитинство, від 7-12 рр. Третій етап — це час юнацтва, особливо період юнацтва, від 12 до 15-16 рр. Кожний з цих етапів має свої відмінності, пов'язані з особливостями психічного розвитку дитини. Раніше було сказано, що ранне дитинство то є час переважного розвитку чуттєвої сфери дитини. Вона вчиться розрізняти різні почування і розвиває їх відповідними переживаннями. Серед цих почувань є і релігійне, бо як знаємо, воно природжене дитячій душі. Тож завдання матері-виховниці полягає в тому, щоб подати дитині відповідний для релігійного переживання матеріял. Таким матеріялом можуть бути короткі молитви до любляючого Бога-Отця, також молитви за маму, за тата і інших членів родини. Потім оповідання — образи з життя Ісуса Христа чи Божої матері, особливо з їх дитячих років. „Дитяче серце зовсім не є релігійно безпросвітним, — навпаки, воно має живе чуття Бога." В серці дитини нема місця яким би то не було сумнівам. Безпосередність і звичайність дитячої релігійности, ясність і чистота їх релігійного поводження, являються для нас, дорослих, ідеалом, до якого нам трудно наблизитись. Ми відчуваємо, що діти своєю духовністю значно ближче до Бога, ніж ми — „каже проф. В. Зінківський у своїй праці: „Проблема виховання в світлі християнської антропології."

Але ми, дорослі, не вміємо використати чистоту і сприйнятливість дитячого серця. Занадто зайняті своїми буденними справами, перейняті своїми матеріяльними інтересами, ми самі забуваємо за свої духовні потреби й за такі ж потреби нашої рідної дитини. Безрелігійна атмосфера в родині всмоктує дитячі душі, умалює і вищить їх релігійні почування.

Другий етап (старше дитинство 7-12 рр.) характеризується іншою установкою психічного розвитку дитини. Центр уваги тепер переносяться від внутрішнього світу на зовнішній. Тепер дитину більше цікавить її оточення, людей — їх взаємостосунки, правила поведінки та оточення природи. Це є роки шкільного навчання. Намагаючись збагнути оточуючий світ, дитина розвиває передважно свої розумові обдарування. Чуття і переживання займають тепер другорядне місце в її душі. Тому то й релігійні почування її не мають такої ясности й глибини, не заполнюють її так, як перед цим. Вся увага дитини зайнята пристосуванням її до оточення, стремлінням пізнати дрвила й закони його. Дитина слухняна в ці роки. Відвідує церкву охоче, навіть а цікавісто прислуговує при Богослужбах. Але все це має формальний характер і не збуджує такиж переживань, як перед тим. Духовне життя дитини в цьому етапі найбільше виявляється у сфері правил і ідей. Що можна, а чого ні, що добре, а що зле —ці моральні норми визначаються і оформлюються якраз в цьому другому етапі.

Третій етап припадає на перші роки юнацького періоду (12-13 — до 16 рр.). В розумінні фізичного розвитку юнацький період характеризується посиленим розвитком у сфері релігії. Юнак часто віддається гарячій молитві, переживає мистичне захоплення, чується блаженим до Бога, або знеохочується, особливо, коли бачить навколо антирелігійну практику життя тих, хто поставлений проповідувати релігію. Бунтівливість юнацьких років характеризує й релігійне життя його в цей час. Але проходить цей бунт, наступає психічна рівновага зрілих років, і бувший юнак знову повертається до Бога, якщо найперше в родинному оточенні він знаходить щиру побожність.

Властиво, релігійне виховання полягає в розвиткові і зміцненні Божеських природжених заложень в душі людини, як любов, доброзичливість, милосердя, також прагнення правди, справедливости добра й краси. Нашій природі властиві також руйнівництві чуття ненависти, заздрости, ворожости, тощо. Психологи стверджують, що ці негативні почування, що руйнують особистість людини, цебто добро Божий у нас, а тим самим віддаляють її від Бога-Творця. Тож зміцнення Божеських настанов в той же час зменшування негативних рис буде сприяти релігійному вихованню. Звичайно найбільший ефект такої праці буде полягати в живому прикладі найперше батьків чи взагалі родинного оточення.

Американська спільнота має цікавого колумніста — журналістку Ганну Ландерс. В своїх газетних статтях вона торкається проблем родинного життя виховання дітей і молоді. До неї часто звертаються матері за порадою взагалі у всіх складних і трудних обставинах. Пані Г. Ландерс пов'язана з широким колом добрих фахівців в цій ділянці. Тому її поради основні, оперті на науковних даних. Виконує вона цей добровільно взятий на себе християнський обов'язок щиро і з посвятою. Вона вигдала працю в якій діяльмовує свій довголітній досвід. Праця називається: „Тому що ви запитуєте мене" („Since you asked me").

У цій праці вона подає правила виховання дітей і молоді, які слід знати батькам і матерям наших українських родин. Ось ці правила:

1. Пам'ятай — дитина є дар Божий, найбільше благословення. Не пробуй формувати її на свій образ-подобу, чи своєї матері, брата чи сусіда. Кожна дитина є індивідуальність своєрідна.

2. Не пригноблюй дитячої душі, коли вона в чомусь схибить. Краще підбадьоруй.

3. Пам'ятай, що гнів і ворожість є звичайні людські чуття. Поможи дитині найти загально прийнятий спосіб розвинення цих негативних чуттів, бо затиснені внутрі, вони можуть спричинити фізичну та душевну хворобу.

4. Дисциплінуй дитину твердо, але розумно.

5. В батьків повинна бути повна одноднність щодо виховання дітей. В протилежну разі, виторюються руйнівність чуття вини й непевности.

6. Не давай дітям усе, що тільки вабажають. Нехай проявляють зусилля заробити бажане і будуть тоді задоволені досягненим.

7. Шануй людську гідність у дитини і у юнакові, і привчай їх гідно шанувати всяку працю на користь людей.

8 Привчай дитину і юнака мужньо переносити невдачі й розчарування. Таким чином вони зміцнюють характер і розвивають самодовір'я й самопевність.

9. Пам'ятай, що ціль виховання є привчання до самостійности й незалежности. В міру росту практикуй їх.

10. Учи дитину любити Бога, Його правду і людей. Не посилай дитину на Службу Божу, а йди сам з нею. Коли дасн дитині глибоку й багату віру в Бога — це буде її сила й надія, як світло в нещасливі моменти життя.

Думаю, що необхідно нам застановитися над деякими поширеними в нашому щоденному житті гріхами, які не сприяють релігійності наших дітей — нашої молоді, з якими рідко хто бореться, яких часто й не вважають гріхами.

„Не судіть, щоб потім вас не судили! Не обвинувачуйте, щоб вас не обвинувачували . . ." п а в н а Спаситель Христос. Скільки то разів ми були свідками, як батьки в присутності дітей осуджують інших, до того рідко коли справедливо. Джерелом обмови — осуду буває найчастіше почуття заздрости, охоти пімсти, ніби то в ім'я справедливости. А п о ч у т т я задоволеної справедливости здобувається не осудом і обвинувачуванням, але усвідомленням нашої внутрішньої вартости, своєї місії і покликання — допомагати адійснюватись Церкву Божому на землі. Бо щоб бути справедливим, треба мати любов і милосердя, треба вміти поставити себе на місце іншого увійти в його становище. Вже філософ Платон сказав що справедливість — це вияв святости, а святість — це є справедливість.

Друга прикмета це скромність, бо скромність — це окраса людської душі. Колись вона ототожнювалась із побожністю. В наші часи скромність втратила всяке релігійне значення. Психічне підложжя скромности в тому, що вона виливає з усвідомлення своєї дійсної вартости до тієї міри, щоб не відчувати потреби, аби що нашу вартість помітили інші. Також чеснота милосердя є аж тоді як жертва справжнім даром в християнському розумінні, справжньою великодушністю, коли за неї домагаємось признання, ні похвал. В нашому щоденному житті такі випадки майже не існують.

Дальше треба нам також поставити собі самим запит: Як ми підходимо до життя як християни? Як навчаємо дітей — наших розуміти цілі нашого буття? Чи боримось ми з брехнею, обманом, підлотою, злобою, чи журимось, що наші діти не мають ні буйних крил, ні високого лету, що потопають в матеріялізмі? Чи добре ми собі усвідомляємо що здобування матеріяльного багатства відбувається часто ціною духовного і морального скарбу наших дітей, що погоня матерів за добробутом позбавляє дітей материнської опіки і ніжности та терпливости у прищеплюванні релігійности? Батьки завжди повинні охороняти дітей від отруйливої атмосфери матеріяльних успіхів „за всяку ціну", серед якої швидко виднієть прагнення душі.

ЗАКІНЧЕННЯ

Важливість рідної мови в релігії

Для плекання релігійности в наших дітей і молоді — знання рідної мови необхідне. Правда, дехто скаже, що в справах релігійного виховання можна обійтися без знання рідної мови. Бог

(Закінчення з 11 стор.)

одних в усіх народів і його можна славити будь якою мовою. Та дяйно голос в цій справі Святому Письму. У біблійній книзі „Есфер" — (1:22) наказується так: „Щоб кожен чоловік був паном у домі своїм і говорив мовою свого народу" „Василій Великий у своїй коліно-приємній молитві в Неділю Св. Трійці (Зелені Свята) висловлюється так: „Ти сьогодні цю благодать відкрито подав своїм Учням і Апостолам, і уста їхні язиками огненими змішано і через них увесь людський рід почув Богопізнання рідною мовою своєю." На основі Св. Євангелії і Св. Письма знаємо, що Спаситель Христос говорив своєю рідною врамейською мовою. А в останній хвилині віддаючи духа Отцеві, Христос скрикнув вірша з Псалтирія таки своєю рідною мовою: „Елі-Елі-лама савахтані" („Боже мій, Боже, чому мене ти покинув?"). Молитва і голос Божий у серці людини виливається матірньою мовою, найсередечнішою мовою у світі. Тому рідною мовою найкраще можна пізнати свого Творця. Вона сягає до серця і до душі людини, і з'єднує її з Небесним Отцем.

УВАГА! УВАГА!

Вже вийшов з друку

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ

з нагоди

ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

50-ліття УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ в КАНАДІ.

У ЗБІРНИКУ ЗНАЙДЕТЕ:

— ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 18 СОБОРІВ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПЕРЕБІГ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У САСКАТУНІ;
— ПРИВІТИ, ДОПОВІДІ ТА ЮВІЛЕЙНІ СВІТЛИНИ;
— СПИСОК БІЛЯ 300 ГРОМАД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, - а в ТІМ
— ПОНАД 200 ІСТОРІЙ ПРО ОКРЕМІ ГРОМАДИ З СВІТЛИНАМИ.

НАКЛАД ЗБІРНИКА ОБМЕЖЕНИЙ, ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **$4.00.**

ЦЯ КНИЖКА БУДЕ ГАРНОЮ ОКРАСОЮ ДОМАШНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ КОЖНОГО ПРАВОСЛАВНОГО УКРАЇНЦЯ В КАНАДІ. — З ЗАМОВЛЕННЯМ ПОСПІШАЙТЕ!

ЗАМОВЛЕННЯ И ГРОШІ ПОСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ КОНСИСТОРІЇ:

7 St. Джанс Авеню, Вінніпег 4, Ман., Канада.

— — — — —

СПЕЦІЯЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ НАБУВАТИ РЕЧІ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ:

У Канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що великій знижці цін, можна набути слідуючі речі, випродуковані з нагоди 50-ліття УГПЦеркви в Канаді:

1. Відзнака вірного, який пожертвував на Церкву з нагоди Ювілею 25 долярів, — її можна тепер набути за пожертву 5 долярів;
2. Срібні медальони, вартости 10 дол., можна набути за 5 долярів;
3. Бронзові медальони, вартістю 1 дол., можна набути за 25 центів;
4. Англомовна Історія УГПЦеркви в Канаді пані Одарки Троскої:
   — В м'якій оправі, ціна $2.50, — можна набути за $1.00;
   — У твердій оправі, ціна $3.50, — можна набути за $2.00;
5. Памфлет „Півстоліття УГПЦеркви в Канаді", ціна 75 ц., — можна набути за 25 центів.

ЗАМОВЛЕННЯ И ГРОШІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ КАНЦЕЛЯРІЇ КОНСИСТОРІЇ:

7 ST. JOHNS AVE., WINNIPEG 4, MAN., CANADA.

Церква тратить свої впливи в шкільництві Квебеку

МОНТРЕАЛ (РНС) — Реймон Лалібе, президент Квебекської Корпорації Учителів сказав, що Римо-Католицька Церква в Квебеку тратить свої, колись дуже сильні, впливи. Він сказав, що програми в католицьких школах не є установлювані Церквою.

Шкільна система в Квебеку була встановлена Церквою ще в середньовіччі і щойно в останніх роках зайшли в ній де-які зміни.

Пан Лалібе зробив ці зауваги на сьомому Конгресі Світового Об'єднання Католицьких Учителів, який, перший раз в історії, відбувся в Пів. Америці. В конгресі взяло участь 200 делегатів з 30 держав, включно з Канадою і США.

Головною темою конференції було встановлення того, як Християнський підхід до освіти можна пристосувати до теперішньої ситуації.

„В Європі, Церква ще має сильний вплив на учителя, але тут, в Квебеку цей вплив швидко занепає. Освіта тут стає більше лібералюною" — сказав один учитель із Квебеку.

Професор радить душевне лікування умираючим

ЛОНДОН (РНС) — Професор Аделяйдського університету в Австралії, В. А. Крамонд, каже, що лікарі, мед-сестри та священики повинні переходити спеціяльний виклик лікування умираючих словом.

В. А. Крамонд є професором умового здоров'я. Пишучи в британському Медичному Журналі, він стверджує, що біля 80% пацієнтів знають, що вони вмирають, і що вони бажали б про те з кимсь поговорити. З другого боку, каже проф. Крамонд, такий же відсоток лікарів думають, що про близьку смерть з умираючими не треба говорити.

Проф. В. Кремонд є тієї думки, що лікування умираючих словом має велику вартість так для пацієнта, як і для лікаря. Проте, каже згаданий спеціяліст, душевні потреби умираючих людей в більшости випадків занедбуються. Він пише:

„Лікування умираючого словом може бути найбільш нагородним переживанням, яке залишає лікаря в почутті, що він виконав величезне добро. Це мабуть останній дар пацієнтові", каже проф. Крамонд. Він далі настоює, що вишкіл лікувати людей словом повинні переходити лікарі, чайки добродійних служб та душпастирі, бо уміли поведінка в смертю є справою основного значення, зокрема в модерних лікарнях з їхньою безнастанною „безлюдною вистачальністю." Але, каже він, в учбових книжках для студентів медицини і мед-сестер нічого про відношення до вмираючих не говориться. „А саме смерть є постійною реальністю в праці лікарів і медсестер, вона є критичним моментом для хворих, для їхніх родин, а також для медичної обслуги", каже проф. В. А. Крамонд.

Католицький університет в Польщі відкриває курси для священиків

ЛЮБЛІН (РНС) — Єдиний в комуністичній Польщі католицький університет в Люблині відкриває три-річний курс для священиків. Цей курс буде включувати теологічні, психологічні, соціологічні і педагогічні виклади, пристосовані до проблем родинного життя.

Єпископський речник сказав, що цей курс потрібний для цього щоб „підкреслити важливість, яку Церква приписує до ролі родини в теперішній Польщі."

Музей при російській семінарії

МОСКВА (РНС) — Советське радіо подало, що в Загорській Православній Академії при монастирі св. Трійці буде відкритий музей, який буде названий іменем покійного Патріярха Олексія, голови Російської Православної Церкви.

Церковний Синод рівно ж заснував в імя Патріярха 6 стипендій для найкращих богословів московської і ленінградської семінарій.

30 німецьких юнаків відбуватимуть покутну працю в США

БЕРЛІН (РНС) — Біля 30 юнаків з Західньої Німеччини їдуть до США на працю в характері добродійних працівників на знак покути за гітлерівські злочини. Вони мають працювати в США від 18 до 20 місяців. У проект праці входять індійські резервації, убогі дільниці міст та доми немічних і старців.

„Відбування покути" німецькою молоддю в США започатковано 1958 р. Від тоді „покуту в США" перейшли понад 5,000 німецьких юнаків. Німецькі покутники „відробляли гріхи свого народу" в Ізраїлі, Голяндії, Франції, Бельгії і Греції. На проекти таких покут німецькі протестанти видали понад 2 мільйони долярів. Останніми роками Советський Союз, Польща і Чехословаччина почали допускати німецьких покутників і до своїх країн.

З УКРАЇНСЬКОГО ФЕСТИВАЛЮ В ДАВФИНІ, МАНІТОБА

У днях 31-го липня до 2-го серпня 1970 р., в Давфині, Манітоба, величаво й успішно відбувся Пятий Український Фестиваль. Фестиваль відвідало найбільше досі число — біля 50,000 українців, а в тім ряд українських молодечих організацій. На святкові, вуаяцею Давфину машерують українські пластуни.

„Месси для молоді" допускається, але без „поп" і „біт"

РИМ (РНС) — Італійський католицький епископат опробував „Месси для Молоді" під умовою, що в них не буде введено „галасливих церемоній." Конференція Єпископів заявила, що різними між „спонтанно творчою Мессою" і галасливою треба робити. У заяві епископату сказано:

„Неохайні церемонії повинні бути виключені, бо вони вносять ризико штучности і доводять до довільних, а то й чудацьких форм." Далі італійські прелати кажуть:

„Месси для Молоді" стають знаменною ініціятивою, і вони повинні здобути сердечне заохочення під умовою, що вони не стануть у суперництво з іншими Мессами, і поскільки вони не спотворюватимуть автентичности Месси."

(„Месси для Молоді" включають гру на гітарах та бубнах).

„Релігійні твори" О. Кошиця

У видавництві ім. Зіновія Лиське в Джерзі Сіті завершено видання книги Олександра Кошиця „Релігійні Твори", за редакцією бл. п. Зіновія Лиська.

Книга має 736 сторінок, і охоплює: 5 Літургій, 82 Богослужбові пісні, 15 Кантат і Псалмів і 16 колядок.

ПАПА ПАВЛО VI ЗАПРОШЕНИЙ ДО ФІЛІПІН

ВАТИКАН (РНС) — Ватиканські дже рела потвердили вістку, що прем'єр Цейлону, пані Сірімаво Бандарайке, висла ла папі Павлові VI запрошення, з нагоди його подорожі до Австралії в листопаді р., відвідати також Філіпіни.

СВЯТО ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ В ЛЯШІН

(Докінчення)

За ним голова Жіночого Т-ва ім. кн. Ольги Василина Демосюк від себе особисто та від Ляшінської православної жіночої організації тепло привітала присутніх, зокрема молодь, і побажала найкращих успіхів у науці, праці та житті.

Отець Ігор звернув увагу присутніх на Виставку книжок та різної літератури релігійного та церковного-історичного змісту, і при цьому подав цінні пояснення про них.

Кінцеве слово виголосив о. настоятель і назвав це Свято дуже успішним. — Спільним співом всіх присутніх „Христос Воскрес" ця частина свята закінчилась.

Після перерви розпочалась розвагова частина Свята: музика, вечеря, танки ...

Так відбулося Свято Православної Молоді громади м. Ляшін, Квеб. Заплянованє Комітетом, стало дійсністю не само собою, але завдяки наполегливій праці всіх, хто зголосився попрацювати для молоді.

Серед них **усіх варті** особливої відзнаки та признання ті, що потруднлися для виготовлення доповідей. Це — студентка Олександра Штихно, а далі о. Ігор Куташ, та особливо настоятель о. Епіфанія Чижів. Найбільші труд нощі були в тому, щоб доповіді були найкоротшими.

Було б неоправданою кривдою оминути матерів нашого студентства, які вміло й енергійно допомагали п. Н. Лупишиній на кухні та при обслузі за столами. Ось їхні імена: Вікторія Морган, Анна Сав'юк, та Ларися Рудич. А за ними додатково: Анна Геньга, Ірина Гела, Анна Козінська, Антоніна Кравченко, Ольга Розум, Марія Гонсов та Євдокія Гела.

Це свято було правдивим святом нашої православної молоді. Це була непохазна парада частини української молоді, що „ще не вмерла" **для нашого суспільства,** нашої віри й мужня демонстрація нашої студентської молоді, яка голосно сказала: „Ми, як і наші батьки, хочемо бути коло Церкви, і в Церкві ми будемо постійно відвідувати наші Богослужби й навчатися так, приступати до Сповіді й Святого Причастя, співати в церковному хорі, читати „Апостола", не соромитись носити натільні хрестики й рішуче відкидати „науку" та побутове поводження довговолосих.'

І ці слова й побажання студенти громади св. Юрія закріпили **ділами, чим дали найкращий приклад усій Православній Молоді Канади:** Чотири студенти університетів Євген Рудич, Юрій Гела, Олександра Штихно та Мирослав Лупишин подали заяви про вступ до парафії, і радісно були прийняті управою

Під час обговорення заяв у їхній присутності, управа на пропозицію о. настоятеля, установила так званий „студентський розмір членських внесків", який поділяє студентів на дві групи: а) студіюючих щоденно здень та б) працюючих вдень, а студіюючих вечорі. — Для обидвох груп розмір внесків встановлене дуже низький, всім приступний і в той же час задовольняючий вимоги Консисторії.

При обговоренні справи цих внесків управа цілком погодилась з думкою о. настоятеля, що „гроші не сміють загородити двері до церкви нашим дітям — студентам, особливо тепер, в часи масового відступництва від Бога."

Це Свято Православної Молоді показало, що наша молодь при правдивій допомозі суспільства незабаром може стати надійною зміною старшого покоління, стомленого довголітньою громадською й церковною працею.

Громада ж св. Юрія м. Ляшін такою молоддю може тішитись та благати Господа зберегти її такою й надалі і цим забезпечити розріст гро

мали та найсвітліше майбутнє.

Збірка, на проповідницю голови Управи п. М. Сав'юка, дала 33 дол. і 50 центів. Її розподілено так: На орган УТПЦеркви — $20.00 та на „Український Голос" $13.50.

В склад комітету, який займався святом, входили: від управи — голова М. Сав'юк та культ-освітній референт І. Івак.

Від Жіночого Т-ва — Н. Луцишин та Ольга Штихно.

Від Молоді — Є. Рудич, Олександра Штихно, Юр. Гела та Володимир Гайдук.

Від Комітету Місійної Округи — о. Ігор Куташ та всі члени його.

ВЕЛИКОПІСНА МІСІЯ

Свята Великопісна МІСІЯ Давфинської Місійної Округи відбудеться у неділю 19 квітня 1970 р. в церкві Української Греко - Православної Громади, Оквбурн, Манітоба. Початок Місії о годині 6.30 вечором.

Священик Місії відбудеться під проводом голови Місійної Округи Всеч. отця Євге-

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії Української Православної Церкви

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА.

В неділю 20-го вересня 1970 р. Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії УТПЦ влаштовує в Єпархіяльному Домі Високопреосвященішого Владики Архиепископа АНДРЕЯ при адресі 11404 - 112 авеню, Едмонтон,

Гостинне Чайне Прийняття

на яке запрошується Всечесніше Духовенство та Вірних Західньої Єпархії.

Гостей радо вітаємо.

ЧАЙНЕ ПРИЙНЯТТЯ приготовляють пані-члени Відділів Союзу Українок при Українських Православних Громадах міста Едмонтону під головуванням п. Галі Грекул.

ПОЧАТОК о год. 2:30 по полудні. Прибудьте громадою!

Єпархіяльна Рада Західньої Єпархії УТПЦ

Українська Православна Катедральна Громада Св. Івана Хрестителя

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА.

В НЕДІЛЮ 27-го вересня 1970 р., у день ВОЗДВИЖЕННЯ ЖИВОТВОРЧОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО, відбудеться в Українському Православному Катедральному СОБОРІ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Високопреосвященішого Владики Архиепископа АНДРЕЯ з наступним порядком:

Год. 8:30 ранку: ВСЕНІЧНА — ВИНОС ХРЕСТА
Год. 9:45 ранку: ЗУСТРІЧ Владики Архиепископа Андрея
Год. 10:00 ранку Свята БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ Архиєрейським Чином, підчас якої буде висвячений на Священіка о. Диякон МИКОЛА САВЧЕНКО.
Год. 12:30 по полудні: СПІЛЬНИЙ ОБІД — Програма в АВДИТОРІЇ СВ. ІВАНА.

Прибудьмо Громадою!

За Управу:

Василь Гавриляк, голова **Василь Косташ**, секретар

на Стефанович. Місійну проповідь в церкві виголосив Всеч. Отець Микола Равлюк, зміст проповіді — висловити живої молоді. По вечірній відправі відбулися спільні трапези в оквбурнському Народному Домі, яку приготовило Жіноче Товариство відділ ім. Лесі Українки.

Перед трапезою провів молитву і поблагословив страву отець М. Равлюк. По перекусці почалась Місійна програма. Председільником був Прот. Леонід В. Дячина. У своїй промові, він пояснив присутнім значення цього вечора і представив відібраним Всечесних отців Е. Стефанюка і М. Равлюка.

Дальше було поздоровлено до приїзду п. М. М. Шевлюка, як голову Округи, п. Федора Чайковського, голову Громади Давфинву, пана С. Герелоса, як голову місцевої Громади, Оквбурн. Різних поклонено до слова пані Г. Матіешин, як голову Жіночого Товариства Оквбурн. Усі прийняті були щиро.

До головної промови було поклонено отця Євгена Стефанюка. Його доповідь на тему неонірських часів була добре обґрунтована. Він

В суботу, 13 червня 1970 р., відбулося в українській православній церкві св. Арх. Михаїла в Едмонтоні вінчання Ярослава Дмитерка і Лусі Тарновець. Обряду вінчання довершили о. прот. Г. О. Васьків, парох громади і р. Орест Гудима, близький свояк молодого, з Айтувн, Саскачевен.

Величаве весільне прийняття відбулося в авдиторії при катедрі св. Івана. Після молитви всі гості засіли за столи, а по смачній вечері, господар гостин адвокат Ярослав Дзенюк представив головний стіл і прочитав телеграми, що висилали з обох кінців Канади та від дяді й бабусі Лусі з України.

Прикладну промову виголосив о. Орест Гудима. Вачинський Самсонюк (вуйко молодої) склав кілька щирих слів про Лусю і підніс тост. О. Гудима підхопив тост за молодого. На мінець говорили свати — п. Дмитерко і п. Тарновець; раділи, що їх діти разом вчащали до церкви, в ній працювали і вчилися, — також подякували гостям, що таж громадно на їх запрошення прибули.

Був поспікання і можливо рівно ж вороттно розмовляти про існування нашої Св. Української Православної Церкви в Канаді про її 51-літнє життя і боротьбу в чужинних впливами.

Після доповіді присутні станули питання відносно теми бесідників, а отці на них давали вичерпні відповіді.

Кінцеве слово виголосив председільник місії. Він подякував отцям за їх участь у Святій Місії, всім присутнім за численну участь. Рівно ж подякував Жіночому Товариству за влаштування смачної перекуски. Місійний вечір закінчено відспіванням молитви ДОСТОЙНО Є.

Председільник Місії.
Прот. Л. Дячина

МОЛОДА ПАРА
Едмонтон, Альберта

В четвер, 4 червня, упокоївся в Бозі бл. п. Василь Бачинський, заслужений піонер з Торгилд, Алта.

Василь прийшов на світ 16 грудня 1889 р. в селі Рашужинцях на Буковині, Україна. До Канади прибув 1907 р. Через кільків років мандрував по всій Канаді, шукаючи за роботою. Працював на різних роботах. Прибл. в 1916 р. купив гомстед на

Родичі сами ще досить молоді, одначе своїх дітей виховали в українському дусі — вони володіють знанням українського мовою і на козацьку кровіі свою послуговуються. Ярослав працює в телефонічному уряді а Луся є студенткою альбертійського університету.

Другої днини відбувався потрібний також при великій кількості гостей в просторій хаті п-ва. Тарновців зі сгінами й побажаннями для молодять, а як сонце же хилилося до заходу, молода пара — Ярослав і Лусі Дмитерки виїхали на літні вакації до Каліфорнії.

Щасти Вам Боже Молодята!

Весільний гість.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ БАЧИНСЬКИЙ
Торгилд, Альберта.

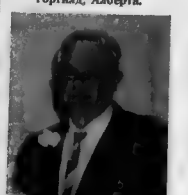

Скарг й тут фармерує через п'ять років. Опісля купив гомстед в Ерлмонт й фармерував там. В 1923 р. познайомився з Софією, з роду Гамерінк й в него одружився. Обоє залишилися на фармі й господарили.

Крім своєї праці, знаходив час на Церкву та на працю в парафії. Був ще в дому членом Православної Церкви і в Канаді належав до православної парафії св. Івана в Ерлмонт. Крім того жертвував й на різні церковні та національні цілі. А, як було потрібно, то радо помагав працею.

Прожив на фармі все своє життя, аж минулого року перейшов життя до Торгилд, щоб зажити на старші роки заслуженим відпочинком у своїй хаті, яку він побудував. Та довго не тішився своїм відпочинком, бо на початку ц. р. захворів, а в четвер, 4 червня, Всевишній покликав його до себе.

Покійний залишив у глибокому смутку дружину Софію з Торгилд, сина Михайла з Едмонтон і та Володимира в Торгилд, дочки: Марію Дименко і Каролю Мілянйко в Едмонтоні та Ганну Головку з Ванкувер, 16 внуків та п'ять правнуків.

Передплачував і читав через дуже довгі роки „Вісник" та „Українські Вісті". В Торгилд був рівно ж членом української греко-православної церкви.

Перед смертю прийняв св. Тайни з рук о. Флика.

Похорон покійного вачався панахидою, що її відслужив о. Флик в каплиці похоронного заведення Парк Мемориял в Едмонтоні. Заупокійну св. Літургію й похорон відслужили в українській греко - православній церкві св. Апостолів Петра і Павла в Торгилд о. Флик і о. Куліш. Тлінні останки покійного зложено на православному цвинтарі св. Івана в Ерлмонт. Після похорону відбувся поминальний обід.

З нагоди похорону передала родина покійного 10.00 дол. на „Вісник". За жертву щиро дякуємо, а покійному Василеві вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Прибиті горем та смутком по втраті нашого незабутнього мужа, батька, дідуня та прадідуня бл. п. Василя Бачинського складаємо щиру подяку всім тим, що причинилися до гідного відбуття похорону. Дякуємо Всеч. о. Флицеві та о. Кулішеві за відслужену похоронних обрядів та слова прощання й потіхи. Дякуємо нашим внукам, що весли домовину з тлінними останками покійного. Похоронному заведенню Парк Мемориял дякуємо за совісну обслугу. Жіночому товариству ім. О. Басараб в Торгилд дякуємо за приготування поминального обіду. А всім учасникам похорону дякуємо за віддання

останньої прислуги покійному.

Нехай Милосердний Господь відгородить усіх сторицею, а покійного прийме до Свого Царства.

Дружина, діти, внуки та правнуки

БЛ. П. ВАСИЛЬ МАКСИМЮК
Інсінґер, Саск.

У вівторок, 6 січня 1970 р., помер в Інсінґер, Саск. Василь Максимюк, проживши 71 років.

Василь народився 23 жовтня 1899 р. в селі Вожинук на Буковині. В Канаду прийхав у 1908 р. до околиці Шіго. Одружився із Василиною, в дому Керелюків, 19 червня 1921 р. і молода пара поселилася в околиці Інсінґер. У весь час п-во Максимюкові мешкали на фармі аж до 1967 р., коли перебралися до міста Інсінґер на відпочинок.

Василь був добрим і активним членом української православної церкви. В останніх трьох роках свого життя Василь обслуговував у шпиталі як таксамір.

Після наглої смерти, бл. п. Василь залишив у глибокому смутку: улюблену дружину Василину, одного сина Мирослава із Мелдин, Саск., дві дочки — Аделю Фенюк із Торонто, Онт., і Ізабелю Вождяк із Тіодор, Саск., та сім внуків. Крім них покійний Василь залишив двох братів — Миколая із Торонто, Онт., і Юрка із Йорктону, Саск., й одну сестру — пані Василину Козак із Інсінґер, Саск.

Похоронні відправи відслужив місцевий настоятель о. Степан Семотюк у церкві Св. Духа в Інсінґер. Тіло покійного Василя положено на місцевому цвинтарі в Інсінґер. Після похорону родина покійного влаштувала в народньому домі поминальний обід.

У пам'ять покійного Василя родина залюбила в'язничний вінок в сумі $15.00, які були передані на преосвященний фонд „Українського Голосу" та „Вісника" і на каліцтво.

Нехай Милосердний Господь приймає душу Покійного Василя до Свого Царства Небесного!

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній

БЛ. П. АННА КОРОПАТНИЦЬКА
Фовм Лейк, Саск.

В понеділок 8 червня 1970 р., з церкви Св. Петра і Павла в Фовм Лейк, Саск., похоронено Анну Коропатницьку. Заупокійну Службу Божу і чин Похорону відправив настоятель о. Степан Семотюк. По похороні відбувся поминальний обід в народньому домі в місті Фовм Лейк.

Анна (з дому Кучерявий) народилася 31 липня 1898 р. в селі Вожинук на Буковині. Тоді 1908 р. прибула вона до Канади і того року вийшли заміж за Георгія Коропатницького. Обоє поселилися в околиці Фовм Лейк на фармі. Тут вони й виховували сьою улюблену родину аж до 1945 року, коли перебралися до міста Фовм Лейк на відпочинок.

Після довгої і тяжкої недуги Анна залишила в смутку дорогого мужа Георгія, одного сина Василя із Фовм Лейк, Саск., три дочки — пані Розалію Спот із Фовм Лейк, Саск., пані Вікторію Цибульську із Шіго, Саск., і панну Анну Коропатницьку із Вінніпегу, дев'ять внуків й одну сестру — пані Василину Максимюк із Ванкувер, Б. К.

У пам'ять покійної Анни родина зложила в'язничний вінок в сумі $30.00, з котрого $10.00 призначено на катедру Пресв. Трійці у Вінніпегу; $10.00 на преосвящ. Фонд „Вісника"; а $10.00 на преосвящ. фонда „Українського Голосу" в Канаді.

Нехай Милосердний Господь приймє душу покійної Анни в Царстві Своєму, а Вам дорогий мужу і дітя подасть силу перенести цю втрату і обдарить Вас всіма добродійствами.

Вічна їй Пам'ять!

Присутній

БЛ. П. ГЕОРГІЙ МАРІЯН
Вінніпег, Ман.

У п'ятницю, 19 червня 1970 р., після тяжкої недуги в Ст. Боніфас шпиталі, упокоївся Георгій Маріян, на 77 році життя.

Народився Георгій в селі Василівці на Буковині. Прибув до Канади 1911 р. і поселився в Вінніпегу, де прожив як до смерти. В 1915 р. одружився в Федорою з дому Матківських. Подружжя Маріянів виховали п'ять дітей: двох синів і три дочки. Донька Анна Фищук померла в віці 31 років в 1949 році.

Від початку його прибуття до Канади він працював по торговельних крамницях і при цій праці навчився провадження бізнесу. В 1920 році він почав свій власний бізнес — Ідальню, котру провадив до 1929 року. Рік пізніше з двома своїми друзями вступив до готельного бізнесу під назвою Нігтет Готель. Цей готель був першим українським готелем у Вінніпегу. Він управляв готелем аж до 1961 року. Георгій також був управителем української сітки Експер Готель від 1946 до 1949 року.

Георгій був активним громадянином, одним з основників і передовим членом української православної церкви св. Михайла при 110 Дарсель вул. в Вінніпегу. Він також був одним з основників Заповітового Братства св. Михайла, відділ старших і відділ молодших і Канадійського Братства, котрі примикнулися при церкві св. Михайла. Мало перебідно років, щоби він не був в управі церковної громади або в других організаціях, котрі примикнулися при церкві. До часу смерти був він Головою Заповітового Братства св. Михайла, відділ старших. Він все цікавився та підтоваришав українській спра-

Панахида відбувся в неділю, 21 червня, в заведенні Завідовського, в котрій взяв участь о. д-р Сасс, парох церкви св. Михайла і о. д-р Савчук, при помочі хору церкви св. Михайла. При цій нагоді о. д-р Савчук з'ясував життя покійного в Канаді.

Похоронна відправа відбулася в понеділок, 22 червня, з церкви св. Михайла, довершена о. д-ром Сассом. Тіло покійного похоронено на українському цвинтарі „Всіх святих". Як на панахиді, так і на похороні учасників було багато.

По похороні відбувся поминальний обід в залі при церкві. Під час похорону і обіду поклонено до промови п. Г. Фотія від церковної

громади св. Михаїла, п. П. Фищука від Запомогового Братства св. Михаїла, відділ старших, п. С. Палагнюка від Канадійського Братства і п. Г. Пядухівського від Заломогового Братства, відділ молодших і як найближчого приятеля.

В імені дружини і родини покійного, п. В. Терновецький подякував присутнім як тепло останню прислугу покійному, як їхні щирі відношення до вього під час його недуги, як також за їхнє глибоке співчуття засмученій родині.

Родина покійного і приятелі зложили кошток на похорон зложили $341.00 на Колегію св. Андрея в Вінніпегу, $50.00 на „Кенсер Рісьорч", $30.00 на „Український Голос" і $20.00 на „Вісник".

Покійний залишив в смутку дружину Федору, двох синів — Івана і Стефана, дві доньки — Марію Кий і Розалію Білаш, 11 внуків, 5 правнуків, одного брата Миколая (всі у Вінніпегу), і одну сестру Марію в Україні, на Буковині.

Нехай милосердний Господь потішить засмучену родину, а покійному Георгієві дасть Царство Небесне! Вічна йому Пам'ять!

Присутній.

Порядок Богослужень

[illegible]

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя 12 по Св. Трійці — Транскона, Поплярфарм, Портедж Ла Прері
13. Неділя 13 по Св. Трійці — Транскона, Бозежур, Селкірк
20. Неділя 14 по Св. Трійці — Транскона, Тінлаї, Дуфрост, Ледьюк
27. Неділя 15 по Св. Трійці — ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА, Транскона, Гонор, Поплярфарм

[illegible]

о. В. АПОНЮКА

[illegible]

6. Неділя — Габерт Плейнс
13. Неділя — Етелберт
20. Неділя — Рорктон (храм)
21. Понеділок, Різдво Пр. Бгрд. — Сифтон
27. Неділя — Чеся. Хр. — Гарленд

Етельберт, Man. Box 71
Число телефону: 768-2304

о. В. БОРЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Канора
13. Неділя — Канора
20. Неділя — Різдво Прсв. Богородиці — Бюкенен
27. Неділя, Воздвиження Чесного Хреста — Вірджес

Address: Box 458, Canora, Sask.

о. В. ЛАКУСТИ

ВЕРЕСЕНЬ

13. Неділя — Вайта
13. Неділя — Обідниця (2:00 п. о.) — Роза
20. Неділя — Сенкьїв (храм)
20. Неділя — Обідниця (3:00 п. о.) — Гарденton
21. Понеділок — Різдво Пресвятої Богородиці — Толстой
27. Неділя — Сірко
27. Неділя — Обідниця (2:00 п. о.) — Вайта

Поштова скринка 161 — Вайта, Man.
Тел.[illegible]

о. І. ГИКАВОГО

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Чиловек
13. Неділя — Борнабі
20. Неділя — Вікторія
27. Неділя — Борнабі

7986 — 11th Ave. Tel.: 521-0330
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДИЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Смоки Лейк
11. Успення голови св. Іоана Хрест. — Едмс
13. Неділя — Стрий
20. Неділя — Смоки Лейк
21. Різдво Пресв. Діви Марії — Вільна
27. Неділя і Воздвиж. Чесного Хреста — Спеддел

Address: Smoky Lake, Alta. Box 340
Телефон 656-5753.

о. Л. КУБИНА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Атабаска
13. Неділя — Креслед
20. Неділя — Ріклабіш
21. Пон. Різд. Пр. Б. — Сарсйл
27. Нед. Чеси. Хр. — Крейгенд

Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4533

о. С. ЗУЗАКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Норт Ветелфорд
13. Неділя — Геффорд
13. Нед. год. 2:00 по пол. — Обідниця — Кридор
20. Неділя — Редфілд
20. Нед. год. 2:00 — Обідниця — Витков
21. Понед. — Різдво Богородиці — Геффорд
27. Неділя — Медов Лейк
27. Нед. год. 2:00 — Обідниця — Гаєлани

Address: 975-100 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2284.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ВЕРЕСЕНЬ

13. Неділя, 10 год. ранку — Ту Гилс
20. Неділя — Служба Божа, 10 год. ранку — Мирнам
21. Понеділок, Різдво Пресв. Богородиці, храм, 9 год. ранку — Шипінг
27. Неділя, Воздвиження Чесного Хреста, 9 год. ранку — Ту Гадс

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. О. КРАВЧЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кінкерслей
13. Неділя — Мічам
20. Неділя — Прінсйт
27. Неділя — Волкан

Address: 80 Leddy Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-8905.

о. ІВАНА КУЛИЦЬА

АДРЕСА: Box 2, Redwater, Alberta.
Тел. 735-5362.

о. В. КОКОРУДЗА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кадет
13. Неділя — Вірдель
20. Неділя — Брукс6
21. Понед. Р. Пр. Б. — Громлна
27. Неділя — Нипавін

Box 444
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. І. МЕЛЬНИКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Альвена
13. Неділя — Кадворт
20. Неділя — Єлхов Крік
21. Понеділок — Різдво Пресв. Діви Ма. — Ст. Дисгайн
27. Неділя — Воздвиження Чесного Хреста — Вакав

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4581.

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

ВЕРЕСЕНЬ

13. Неділя — Андрю
20. Неділя — Лужани
21. Понеділок — Різдво Пресв. Діви Марії — Гамлін
27. Неділя — Возлв. Чесного Хреста — Пено

Rev. O. OLEKSHY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 367-2252

о. М. ОЛЕСІЙКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Принц Альберт
13. Неділя — Принц Альберт
13. Неділя, Воскресна Обідниця о год. 1,30 по обіді — Макадовел
20. Неділя — Принц Альберт
20. Неділя, Воскресна Обідниця о год. 1,30 по обіді — Самбург
21. Понеділок, Р. Пр. Бог. — Принц Альберт
27. Неділя, В. Чес. Хр. — Гонінгун
27. Неділя, В. Чес. Хр. Воскресна Обідниця і винос Хреста о год. 1,30 по обіді — Принц Альберт

REV. M. S. OLESIUK
908 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2266

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Кемсак
6. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Сторнояй
13. Неділя — Мазепа
13. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Кладер
20. Неділя — Донвел
20. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Актенійчукова
21. Понеділок Різ. Пр. Богородиці — Брокстон
27. Неділя — Кладер
27. Неділя Вечірня о год. 7 веч. — Кемсак

P. O. Box 685
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя 12-та по Св. Трійці — Роблин
6. Неділя — Росел — Обідниця о годині 3:00 по полудні
11. П'ятниця — Усікновення Голови Івана Хрестителя — Гренадю
13. Неділя 13-та по Св. Трійці — Петлюра
13. Неділя — Ленард — Обідниця о годині 2:30 по полудні
20. Неділя 14-та по Св. Трійці — Шортгедя
20. Неділя — Шеї Велей — Обідниця о годині 3:00 по полудні
21. Понеділок — Різдво Пресвятої Діви Марії — Роблин
27. Неділя 15-та по Св. Трійці — Воздвиження Чесного Хреста — Меріжель

Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 106, Robin, Manitoba.
Tel. 837-4364.

о. ІВАНА СТУСА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя 12-а по Св. Трійці — Храмове Свято — Сангудо
13. Неділя 13-та по Св. Трійці — Барргед
20. Неділя 20-та по Св. Трійці — Вайлдвуд
27. Неділя 15-та по Св. Трійці — Воздвиження Чесного Хреста — Річмонд Парк

Адреса: о. Іван СТУС
11822 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6759

о. СВГЕНА СТЕФАНОВИЧА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Ст. Мартин
13. Неділя — Давфин
20. Неділя — Священик на відпусті
27. Неділя — Давфин

310 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Сван Ривер
13. Неділя — Пайн Ривер
20. Неділя — Рекнер
21. Понеділок, Різдво Прач. Д. М. — Сван Ривер
27. Неділя — Годсок Бей

Box 1819 Tel. 734-5181
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Рорктон
13. Неділя — Рорктон
20. Неділя — Райн
21. Понеділок, Різдво Богородиці — Рорктон
27. Неділя, Служба через Радіо. — Рорктон

REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 783-2908

о. С. СЕМОТЮКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Маморинць — Храм
11. П'ятниця — Усічення Голови Іо. Хрестит. — Едмор — Храм
13. Неділя — Фовм Лейк
13. Неділя — Обідниця о год. 2-ій дня — Інсінгер (гайвей)
20. Неділя — Подор — Храм
21. Понеділок — Різдво Пресв. Богородиці — Купровські — Храм
27. Неділя — Воздвиження Чесного Хреста — Шіго (місто)

Address: Shoho, Sask., Box 88.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Вимер
13. Неділя — Рама
20. Неділя — Ватсон
21. Понеділок — Різдво Богородиці — Вин'ярд (Храм)
27. Неділя — Воздвиження Ч. Х. — Вадіна

Box, 488 — Tel. 338-6148
Wadena, Sask.

о. ГУМЕНА ЩЕРБАНЯ

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Бругаергайм
20. Неділя — Калмар
27. Неділя — Кемрозе

Адреса: 8530—160 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 483-0958

о. А. ХРУСТАЛКИ

ВЕРЕСЕНЬ

6. Неділя — Стівен
10:00 год. рано
11. П'ятниця — Арран (Усік. год. Іо. Хр.)
10:00 год. рано
13. Неділя — Гавс
10:00 год. рано
13. Неділя — 2:30 год. п. п. (Обідня Служба) — Стирлінг
20. Неділя — Кобзар
10:00 год. рано
21. Понеділок — Сван Ривер (Різдво Преєв. Богородиці)
10:00 год. рано
27. Неділя — Девбурн
10:00 год. рано

Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. [illegible]

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada

7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЖОВТНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 1, 1970. ЧИСЛО (2433) 19

СВІТОВА РАДА ЦЕРКОВ ДАЄ ГРОШІ РЕВОЛЮЦІЙНИМ ГРУПАМ АФРИКИ

„І БАЧИВ Я: З УСТ ЗМІЯ, І З УСТ ЗВІРИНИ, І З УСТ НЕПРАВДИВОГО ПРОРОКА ВИХОДИЛИ ТРИ ДУХИ НЕЧИСТІ, ЯК ЖАБИ, — ЦЕ ДУХИ ДЕМОНСЬКІ, ЩО ТВОРЯТЬ ОЗНАКИ. ВОНИ ВИХОДЯТЬ ДО ЦАРІВ УСЬОГО ВСЕСВІТУ, ЩОБ ЗІБРАТИ ЇХ НА БІЙ ВЕЛИКОГО ДНЯ ВСЕДЕРЖИТЕЛЯ БОГА."

Останніми роками, а навіть за минулий рік, понад світом пройшли неймовірні вістки про нові ідеології, дивно — богословські, — голошені в ім'я справедливости, спокою, — на захист світу,людей, а навіть самого християнства. В СССР проголошено „примирення" з християнством, але в його новій формі „комуністичного християнства"; виявся таки — з СССР, проголошено нове богословіе т. зв. „богословіе миру"; і з того ж таки СССР прославлено проявлене в Латинській Америці ще новіше богословіе — „богословіе визволення"; а тепер з екуменічного центру християнства — з Світової Ради Церков, проголошено і дано грошову підтримку, зродженій таки в її сферах новій ідеології, дивні речі, які можна розглядати в світлі віщенаведених пророчих слів (Об'явлення 16:13-14). Але ознайомимось з вістками про найновіше:

СРЦ ДАЛА 200,000 ДОЛЯРІВ НА БОРОТЬБУ З РАСИЗМОМ

ФРАНКФУРТ (РНС) — Приступаючи до виконання своєї „екуменічної програми поборювання расизму", Виконавчий Комітет СРЦ, під час засідання у Франкфурті, Німеччина, 3 вересня ц.р. рішив дати 200 тисяч долярів групам і організаціям, які стають в обороні жертв несправедливостей. На рекомендацію директора згаданої програми — Бельгійця Сйоллема з Голляндії, ті гроші підуть на підтримку африканських груп. Приділ згаданої суми грошей зроблений під умовою, що ніхто не буде контролювати, на що саме вони будуть витрачені, але урядовці Виконавчого Комітету СРЦ кажуть, що згадані групи дають запевнення, що за ті гроші мілітарних речей вони купувати не будуть.

(Закінчення на 2 стор.)

У світі понад 200,000,000 православних

ТЕРО ГАТ, Індіяна (ЕР) — Відділ Архівів і Статистики при Східній Православний Фундації оголосив, що, за останніми дослідами, Православна Церква в світі нараховує значно більше, як двісті мільйонів вірних.

Пан І. Р. Кузьмишин, президент Фундації і голова Відділу сказав, що найбільший приріст православних є в держава центральної і південної Африки, в Північній Америці і в Австралії.

Так, як і всі інші статистики, і ця не є зовсім точна (народини, смерть, відречення від віри, які виступили між часом переведення статистики і її опублікування). Крім того, у цьому випадку була ще одна, дуже поважна перешкода — багато держав за Залізною Куртиною не признаються, що в них взагалі віряі існують. Поминаючи ці перешкоди, пан Кузьмишин заявив, що статистика „така акуратна, як її можливо зробити."

Рівно ж Православна Церква пропорційно значно зросла в Скандинавських державах. Наприклад, в Швеції три роки тому було 4 тисячі православних, а тепер там є 15 тисяч.

Гипістам вступ на Афон заборонений

АТЕНИ (АП) — Монахи червечої Гори Афон постановили, що від тепер вони не будуть допускати до своїх священних місць відвідувачів гипістів. Ігумени Афонських манастирів сказав, що чоловіки з довгим волоссям і неохайного вигляду, як відвідувачі, на Афоні не бажані. Ця заборона не відноситься до монахів і взагалі духовних осіб, які звичайно на Сході мають бороди і довге волосся.

Гора Афон вважається червечою республікою, яка займає площу на 121 квадратну милю. Були часи, коли на Афоні було біля 20 тисяч монахів; тепер число подвижників на Афоні сильно зменшилося.

Іконостас української православної церкви Зіслання Св. Духа в Ріджайні, Саск.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС БОГОСЛОВІЯ ВИМАГАЄ ДЕМОКРАТИЧНИХ ВИБОРІВ ПАПИ

БРЮССЕЛЬ (РНС) — Інтернаціональна асамблея римо-католицьких богословів закінчила свою п'ятиденну конференцію твердою вимогою „демократичних виборів папи, єпископів і священників" Католицької Церкви. Переглядду досьогочасної виборчої процедури делегати на Конгрес домагалися поражаючою більшістю голосів. Однією з своїх резолюцій Конгрес радить припинення упослідження жінок у Церкві та радить простудіювати можливість для визначення їм душпастирської ролі.

У Світовому Конгресі Богословів в Брюсселі, Бельгія, взяло участь біля 200 католицьких богословів з 30 країн. Конгрес допустив на свої наради пару протестантів та біля 700 науковців в ролі обсерваторів.

Головними доповідачами на Конгресі були отці-богослови: Ганс Кінг і Карл Райнер з Німеччини; о. Іван Конар з Франції; о. Реймонд Браун з США і о. Грегорі Баум з Канади. Контроверсійна постать з Голляндії о. Едвард Шілебекс був председником Конгресу.

ДИСКУСІЯ НАД „ПОЛІТИЧНИМ БОГОСЛОВІЄМ"

У наслідок доповіді, яку виголосив о. Ф. Мец з Німеччини на тему „Політичне богословіе", Конгрес ухвалив ряд резолюцій, у яких закликає католиків змагати до визволення убогих і поневолених, пригинутих на „дипломатичну діяльність" Церкви, як її фінанси та на те, як ті фонди вживаються для розвитку.

У згаді визволення поневолених Конгрес має на увазі тортурованих священників у Бразилії, які домагалися соціальної справедливости, та тих священників, яких ув'язнили власті США за їхню противоєнну діяльність.

(Продовження на стор. 2)

Світова Рада Церков

(Продовження із 1-шої стор.)

Бальдвін Сйоллема сказав, що прийде 200 тисяч доларів — це тільки мала частина великих зусиль, у які втходитимуть студії причин і наслідків расизму, шукання відповідних протидій, програми, які збуджуватимуть у людей усвідомлення расизму є т. ін.

Грошевий прийде Світової Ради Церков даний слідуючим африканським групам: Рух „Анти-Апартеїд" Об'єднаного Королівства, Народний Конгрес Південно-західної Африки, Комітет Анголи й Фундація Мондаль у Нідерландії, Комітет Оборони індіян у Колюмбії, Африка 2000 у Замбії, ФРЕЛІМО в Замбії і дві визвольні групи в Родесії.

РЕАКЦІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ЦЕРКОВНИХ АФРИКАНСЬКИХ КРУГІВ

На проголошення Виконавчим Комітетом рішення, що Світова Рада Церков дає африканським політичним підпільним групам фінансову допомогу, — негайно зареагували африканські державно-політичні та церковні провідники, — протестантські та католики. І саме з цієї реакції можна довідатися, що декотрі із визнаваних африканських груп собою представляють, та якої вони політичної закраски. Той факт, що проти підтримки згаданих груп з боку Світової Ради Церков виступили церковні провідники і ті політичні одиниці, які борються за соціяльну справедливість в Африці так для європейців, як і для африканців, — кидає ще більше світла на характер тих груп та організацій. З того виходить, що цей спеціяльний фонд СРЦ для поборювання расизму призначений і на підтримку партизанських груп, які завзаговоєні в боротьбі проти португальців в Анголі.

З ХРИСТИЯНСЬКИХ ПОЖЕРТВ КОРИСТАЮТЬ КОМУНІСТИ, ТЕРОРИСТИ...

Першими на рішення СРЦ фінансувати акцію „за поборення расизму" зареагували в Південній Африці. 4 вересня ц. р. новинкарська агенція РНС подала про те слідуючий репортаж:

КЕЙПТАВН (РНС) — Прем'єр Балтазар Ворстер і його міністер закордонних справ гостро скритикували Світову Раду Церков за її рішення дати 200 тисяч доларів групам, з партизентськими частинами включно, які борються проти расизму в Південній Африці. До них долучилися і ті церковні провідники — протестанти і католики, які поборюють расову політику свого уряду. З критиково СРЦ виступили всі політичні партії Південної Африки.

У своїй заяві прем'єр Ворстер сказав:

„Висловлюючись про це легідно, рішення Світової Ради Церков дати фінансову підтримку комуністичним і терористичним організаціям, — це щось подавляюче." Він назвав це затрозвилою справою і додав, що „ми не можемо дозволяти на те, щоб гроші зложуваві в Південній Африці йшли за кордон і на такі цілі."

Міністер закордонних справ — д-р Г. Міллер, сказав, що це зводиться до того, що християнська організація (СРЦ) підтримує організації, діяльність яких складається із злочинів насильства, душогубства, підкупів, грабіжу, — все проти цивільного населення з жінками і дітьми включно. „Як СРЦ може погоджувати таку свою дію з християнськими принципами, — це виходить поза моє розуміння", сказав він. Речник південно-африканської Національної Партії заявив: „Божевільні, — вони божевольють! Ласкавіше про це висловитись не можна."

ГОЛОС РЕЧНИКА ПАРТІЇ ПРОТИ УПОСЛІДЖЕННЯ НЕГРІВ

Як відомо, уряд Південної Африки веде політику упривілейовання білого населення (європейців), в упослідження негрів. У парламенті цієї держави є одиноки представник малесенької партії, яка стремить до соціяльної рівности усього населення. Це пані Гелен Суземан. Коли її запитали, що вона думає про рішення СРЦ фінансувати революційний рух в краях Африки, то вона назвала те рішення крайньо неорозважним і сказала, що воно її сильно поразило. „Це ніяк не спричинитися до побороння расизму в Південній Африці", сказала вона і додала, що СРЦ вийшла далеко поза свої нормальні межі, а це може значничитися дуже поважними наслідками для самої Світової Ради Церков.

РЕАКЦІЯ ХРИСТИЯНСЬКИХ ПРОВІДНИКІВ В АФРИЦІ

Християнські Церкви в Африці — католицька і різні протестантські, відомі своєю опозицією до протинегритянської політики в Африці. Проте готовість СРЦ підтримувати революційні рухи в Африці під претекстом „поборювання расизму" заскочила і їх, і то до тієї міри, що англіканський архіепископ Кейптавну, Роберт Тейльор, висловив побоювання, що Церкви Південної Африки з Світової Ради Церков „майже напевно" виступлять, „якщо буде досить доказів на те, що вона має намір фінансувати партизанські організації." Інший англіканський достойник — епископ Леслі Стредлінг, сказав, що Світова Рада Церков дуже легко створить ситуацію, в якій зброю Південної Африці буде постачати навіть Англія.

Таке саме становище заняла Конференція Католицьких Єпископів, речник якої заявив, що вони будуть домагатися „вияснення цієї справи." А президент Конгрегаційного Об'єднання в Південній Африці, висловлюючи своє розчарування заявив, що вони „повністю відмежовуються від акції Світової Ради Церков."

Зовсім співзвучно з християнськими провідниками Південної Африки, проти СРЦ виступили також речники християн Родесії. В одній заяві англікан Родесії сказано:

„Якщо Світова Рада Церков готова давати фонди організаціям, які починають уживати силу проти Родесії, — проводи двох англіканських дієцезій відмежовуються від такої акції цілковито й осуджують її, як несумісну з Євангелією, яку ми проповідуємо... а тепер вони мусять подумати, чи з СРЦ варто зберігати будь-які зв'язки."

Коментатор урядового радіо в Салісбері висвітлював цю всю справу з іншого боку. Він твердив, що ті люди, які зробили рішення видлити африканським революціонерам 200 тисяч доларів, не були обрані на становища в СРЦ тими Церквами, які вони мали б репрезентувати. Він поставив під сумнів джерела прибутків СРЦ, які завдяки або „пасивними, або пивними", які „походять з великих сум і з політичних джерел." Далі він стверджує, що СРЦ ніколи не звітує своїх видатків і каже, що якщо та організація не має що скривати, то чому вона не звітується перед своїми жертводавцями? Тепер, продовжував радіоський радіо-коментатор, християни будуть починати думати, чи не спричиняються вони до розвалення християнства в Африці своїми власними легкими?...

Вищезгадані заяви директора „екуменічної програми поборювання расизму", що Світова Рада Церков робить грошові приділи без контролі, а тільки на ебітнищу, що ті гроші не будуть вжиті на закуп военного матеріялу, в будуть вжиті на цілі рівнобіжні з виступами СРЦ, мало кого переконають. До того ж із сфер СРЦ вже були заяви, що до деяких революційних рухів треба ставитися симпатично, але очевидно, не до революції, наприклад, у СССР...

Світовий Конгрес

(Закінчення з 1 стор.)

Політична резолюція Конгресу була ухвалена 156 голосами проти 19. Іншою резолюцією Конгрес підтвердив необхідність пріоритету християнську проповідь до вимог сучасного суспільства; а через те і богословська діяльність повинна бути ведена і в світі евангельської проповіді, і (вимо. суспільства."

ЗЮНЕНС ПРОПОНУЄ ДРУГИЙ ЄРУСАЛИМСЬКИЙ СОБОР

Конгрес відбувався під моттом „Майбутність Церкви." Промовляючи на цю тему, бельгійський кардинал Зюненс у своєму вступному слові 12 вересня ц.р., сказав, що для „поєднання всіх християн усі бар'єри мусять подаматн Католицька Церква." Він заявив, що „Церква мусить змагати до того, щоб усі неістотні парадні шати, яка християни розділяють, були усунені." У такий спосіб, на думку кардинала Зюненса, католики, протестанти й православні могли б визнавати одне Християнство. „Християнства, якого ми всі прагнемо", говорив кардинал Зюненс, — це Християнство очищене від усього неавтентичного, простого." Це мислення кардинала Зюненса лягло в основу резолюції Конгресу, яка допускає „різноманітність релігійних стилів." У резолюції сказано:

„Новий Заповіт виявляє різні типи, а навіть різні принципи організації християнських громад, згідно з відмінними творцями, місцевостями та станом."

Світовий Конгрес Богословія, про якого кажуть, що він був найбільшою подією від Другого Ватиканського Собору, був широко коментований пресою, але у Ватикані його промовчували. Радіо Ватикан лише згадало, що Конгрес відбувся, але коментарів не подало. Ватиканський щоденник „Ль'Оссерваторе Романо" висловив „сильне застереження" до промови кардинала Зюненса, але про його пропозицію скликати Другий Єрусалимський Собор, в якому мали б взяти участь усі християни, згадений щоденник нічого не згадав. (Перший Єрусалимський Собор — Апостольський, відбувся 50 року по Народжений Ісуса Христа).

Конференція українських євангельсько - баптиських Церков в США

ЧЕСТЕР-КРУМЛИН, Па. В днях 4-6 вересня тут відбувся 25-ий Ювілейний З'їзд — Конвенція Українських Євангельсько-Баптиських Церков в США. На З'їзд прибули сотні віруючих українців зі всіх місцевостей США. Моттом З'їзду було „Все та в усьому — Христос."

У вихіді тайного голосування обрано уряд ОУЄБЦ, у склад якого увійшли: пресвітер Павло Бартків — почесний президент, пастор Олекса Гарбузюк — президент, пастор Іван Барчук — заступника, д-р Лев Жабко-Потапович і д-р чук — генеральний секретар, пастор Ярослав Патрорський — заступник секретаря, Іван Пятковський — скарбник, Михайло Якубович — заступник скарбника, д-р Лев Жабко-Потапович і д-р Володимир Штурма — члени управи.

В той самий час відбувалися наради Об'єднання Молоді і наради Об'єднання Сестринства при ОУЄБЦерквах. На голову Молоді перевибрано молодого науковця М. Якубовича, а на голову Сестринства перевибрано Катерину Пятковську.

Вибрана нова Управа Об'єднання є відповідальна за десятки Церков та місій них станиць в США, Південній Америці, Австралії і Європі та за радіопрограму „Голос Євангелії в Україну", що вже п'ятий рік надається через Транссвітовє радіо в Монте Карльо.

Крім ділових нарад в часі З'їзду, відбувались увесь час Богослужения, для старшин і молоді, під час яких проповідували пастори та проповідники з США і з Канади. Проповіді мали характер чисто релігійний, але можна було почути слова високого патріотизму. Згадували про поневолену Україну, вищення Церков і історичних надбань на рідних землях, переслідування вірних, вищення української мови. Під час Богослужень співав мішаний хор з Чікаго під дирегентурою пастора Івана Полішука. Були рівно ж сольоспіви, дуети, квартети, декламації та гра на різних музичних інструментах. Акомпаніювала студентка Вікторія Мельник з Чікаго.

Ювілейний З'їзд одержав багато усних і письемних привітів і побажань від різних Євангельських Церков, світських установ і поодиноких осіб. Перший привіт настів від президента США Ричарда Ніксона. Були письемні привіти з України, Австралії, Югославії, Чехословаччини, Польщі, Німеччини, Франції, Бельгії, Англії і Південної Америки.

У суботу вечером відбувся величавий бенкет, де головним промовцем був представник УНС, головний радний Степан Гавриш.

Спеціальна Комісія на чолі з пастором Олексою Гарбузюком, за апробатою всіх делегатів, постановила надіслати почесними грамотами за віддану працю: пресвітера Павла Бартикова, д-р Лева Жабка-Потеповича, пастора Івана Барчука, пастора Василя Буру, редактора Михайла Подворнжка і Івана Пятковського. Як кожного року так і тепер під час З'їзду діяла Резолюційна Комісія на чолі з д-ром Левом Жабко-Потаповичем, яка приготовила ряд важливих резолюцій.

Нова Адміністрація Колегії Св. Андрея

Деканат Богословського Факультету

Від 1 вересня ц. р., провід Богословського Факультету Колегії Св. Андрея в Вінніпезі перебрав новий Декан Богословського Факультету — отець прот. Степан Сімчич. До того часу, деканом був о. д-р С. В. Савчук, але через те, що він був на відпустці, — обов'язки деканна виконував отець митрат Сергій Герус.

Отець С. Сімчич — вихованець Семінарії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У часі Другої світової війни він був військовим капеляном для канадських воїків православного віровизнання в Европі. По війні він оболужував ряд парафій Української Греко-Православної Церкви в Канаді, був членом Консисторії. 1963 р. здобув науковий ступень М.А. Цього року Богословський Факультет Колегії Св. Андрея надав йому ступінь бакалавра богословія. Цього академічного року о. С. Сімчич викладатиме в Колегії історію Церкви та Старий Заповіт.

Настоятель резиденції

1 вересня ц. р. обов'язки настоятеля резиденції Колегії Св. Андрея перебрав свящ. Василь Васильв. Уродженець Альберти, отець Василь закінчив богословські студії в Колегії Св. Андрея, а священичі свячення прийняв 1966 р. Від 1967 р. був на парафії Вайта, Ман., а одночасно продовжував студії на Манітобському університеті, які закінчує ц.р. Будучи на парафії, він виявився добрим організатором і працівником з молоддю. Тепер його домашньої поручене студентство Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Секретарка канцелярії

З початком вересня, а канцелярії Колегії Св. Андрея почала працю нова секретарка — панна Маріянна Ілюк, з Сандавн, Ман. Дочка Теодора і Марії Ілюків, Маріянна закінчила середню освіту й адміністративно-секретарський курс у Вайті, Ман. Вона була активна в молодечій організації СУМК у Сандавн, а пізніше в Вайті.

Як нашим читачам уже відомо, ректором (принципалом) Колегії Св. Андрея від вересня 1969 р. є проф. Лука Томашук.

Християнська місія серед жидів

В Америці, з центром у Нью Йорку, існує християнська місія для проповідування Євангелії жидам. В журналі „Крістіен Геральд" за вересень ц.р., згадана місія має оголошення слідуючого змісту:

Пошукуємо Християн, які поручаться за спеціяльний місійний проект захоплення Євангелією своїх сусідів жидів. Ми вам допоможемо стати на цей важливий місійний шлях біля вашого дому. За $2.00 ми вам вишлемо слідуюче:

1. Систематичний підручник з порадами, як проповідувати жидам логічно, просто і любовно.

2. Список популярних жидівських імен, щоб ви могли пізнати жидів у вашому районі.

3. „Пастир Ізраїля" — місячник; це вашому сусідові жидові вишлемо ми, пропонуючи йому євангельське слово, а якщо він відзветься, про те ми повідомимо вас.

4. Журнал „Вибраний Народ" будемо посилати вам щомісячно, щоб інформувати вас про євангельські успіхи серед жидів.

(Досі ще не було повідомлень, як на цю місію реагують жиди).

Репрезентація Рамзея на канонізації англійських мучеників

РИМ (РНС) — Д-р Генри Сміт, голова Англіканського Центру в Римі, сказав кореспондентам, що він „майже переконаний", що архієпископ Рамзей, голова Англіканської Спільноти в Англії, буде зарепрезентований на канонізації 40 англійських мучеників у жовтні ц.р. Він додав, що архієп. Рамзей зробить це, як „вияв добродушности до Римо-католицької Церкви."

Перші вістки про канонізацію згаданих католицьких мучеників, які були засуджені на смерть англіканськими властями Англії в 17 та 18 століттях, викликали в Англії здивування, а то й обурення. Архієп. Рамзей сказав був, що він „переконується щораз більше, що та канонізація позначиться шкідливо на екуменічній справі в Англії." Пана думає інакше; він каже, що канонізація поможе англіканам і католикам визнати свої помилки, а це сприятиме відновленню єдности серед усіх християн.

Оскарження протестантського духовенства в нео-марксизмі

БЕРЛІН (РНС) — Пастор Олександер Еверц, відомий священик-ко нсерват, оскаржив духовенство Євангельської Церкви в Західній Німеччині (ЕКД), що воно постачає добре підложжя для нео-марксистської ідеології."

У своїй статті, поміщеній в журналі „Вельт ам Зонтаг" він пише, що, за останньою статистикою Федерального Уряду по Збереженню Прав Конституції, між протестантськими теологами є більше симпатиків комунізму, як між іншими групами. Біля 50 протестантських священиків займають чільні місця в Комуністичних організаціях, 200 є в них активно зазнагожені, а 1,000 з ними співпрацюють.

Багато з представників Церкви вважають, що „Марксисти є добро-вичливі гуманисти, і не мають застережень щодо співпраці і побратимства з ними."

Стаття пастора Еверца появилася незадовго перед тим, як Західна Німеччина підписала пакт неагресії з Советським Союзом. Згадений священик завжди був у силній опозиції до співпраці Західної Німеччини із Східньою Европою.

● Наслідком переговорів Форде в Москві, компанія його відмовилася будувати фабрику вантажних авт у СССР; натомість італійська фірма „Фіат", основний капітал якої належить Ватиканові, в цьому році має урухомити свою новозбудовану фабрику в СССР, що буде помагати будувати комунізм...

ВІСНИК

- Український православний часопис, основний 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавничий Спілка Еклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмус. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; на границю — $6.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $6.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ДО СПРАВИ ВИХОВАННЯ, – ЗБЕРЕЖЕННЯ НАШОЇ ІСТОТИ

В обставинах нашого життя, по всіх українських установах, організаціях та кругах ведеться дуже жива турбота про те, як то найкраще зберегти й розвивати нашу українську національну, культурну, а то й окремо віроісповідну сутність. Це — нормальне явище, бо „живий живе мислить", каже наша пословиця.

Ми — українці, отже й хочемо, щоб наше українство жило в наших нащадках, щоб воно розвивалося, бо ми не допускаємо думки, що іскра українства колись згасне. Тому то в нас стільки розмов та турбот про те, як то нашу українську істоту зберігати успішніше. Сам гін до національного й релігійного самозбереження заставляє нас до того, а тому то звідти виникає п о т р е б а творити різні національні культурні й віроісповідні середовища та організації клітини, творити й фінансувати ну ково-виховні установи, організ у в а т и школи. Все те ми робимо знаючи, що іскру українства зберігати живою, щоб защепленими її нашим дітям, щоб своєму українству забезпечити майбутність. На те йде багато зусиль, і в цю акцію заангажоване все наше організоване життя. То в ім'я збереження істоти українства творяться всенародні конгреси, відбуваються різні конференції, влаштовуються різні дискусійні сходини тощо.

Це діється на вершинах нашого суспільства. А на самих його низах — по громадах та церковних парафіях — ведеться муравлиная праця по різних виховних закладах та школах. Удома ведеться життєве виховання українських дитячих душ, а по школах воно доповнюється систематичним вишколенням. Уся ця праця — основна, отже й дуже важлива.

У школах і виховних установах праця з українськими дітьми починається якраз у цей час. Це важка праця, але праця великого значення. Батьки, організатори й виховники повинні приступати й починати її в усвідомленні, що вони беруться за велике, відповідальне, всенародне й далекосяжне діло. Добре приступати до цієї праці з усвідомленням, що наша школа — це не тільки місце, де дітей навчається говорити по-українському, читати й писати. Там має бути вироблення українського духа, в якому то саме й полягає природня сила й запорука нашого збереження на майбутнє. Отже з таким усвідомленням приступаймо до нашої сьогорічної виховної праці.

ПОРАЖАЮЧІ НЕСПОДІВАНКИ, – СВІТОВІ І НАШІ

Одніею з ознак нашого часу є несподіванки, — несподівані прийоми, а частіше невідрадні — поражаючі, таємничі і то в усіх сферах нашого життя. Навіть у сфері релігійно-церковного життя несподівано появляються ідеї та рухи, вони дуже швидко розносяться по світі, і так же швидко умирали. На відстанку кількох років минулого десятиліття несподівано і швидко зродзувалися, популяризувалися і цілковито завмирали ок ремі школи богословського мислення, а однією з них була богословська наука про умертя самого Бога; дуже сміливо появлялися і швидко розходилися протихристиянські праці авторів християн, а також жидів. На що колись треба було епох, затяжних інтелектуальних революцій, — у наш час великі рухи і події виникали, розвивалися, але і зникали з неймовірною швидкістю. Ряд таких процесів продовжується і досі, бо такий уже час, такий наш світ — нерозгадний, неймовірний.

Наш час позначується різнородними кличами, з усіх сфер життя: політики, науки, філософії, а також релігії. Дуже голосні кличі виходять із світу сучасної молоді. Отож хтось десь пустить клич, а зокрема університетські закраєки, і той клич лунатиме по світі, немов у салоні п'яних людей. Чи даний клич практичний чи ні, він логічний, чи має він яке практичне життєве оправдання, чи може він бути прийнятний серйозь, — це тій сумі ніхто не ставиться. Як бо сьогодні можна протиставитися, чи ставити під сумнів кличі за справедливість, свободу, братерство, за єднання народів, за спільність їхніх інтересів, або за єднання релігійно-церковне? . . . Мало хто посміє поставити під сумнів бодай декотрі з тих кличів, а зокрема поставитись з підозрінням до джерел їхнього походження, або заперечити, що їхня мета не та, яку їм надається. Навіть серед нас, українців, що маємо гіркий досвід, і що повинні б бути чутливі і ставитися до таких речей бодай з деякою мірою застереження, — і серед нас треба сміливости, щоб поставитися до популярних у наші дні ідей та закликів з певною дозою недовір'я. Зробіть це зокрема в питаннях церковних, а тоді виготовтесь на крик: „Ті люди не знають, у який час вони живуть!". „вони ненависники!", „це неєжівство!", „церковний примітивізм!" і т. д., і т. п..

У наш час безнастанним відгомоном по світі лунають кличі „всякого роду поєднання. Багато рухів і зусиль зводяться до одного: „Єднайтеся!" Такі заклики затягають на те, що в світі повний безпорядок, що все тратить і сенс, і вартість, що все валиться, і що одиноким рятунком для світу є різнородне єднання, отже скрізь лунають кличі за поєднання.

Коли большевицькі інтернаціональні зграї в час революції руйнували старий порядок, вони кликали всіх собі подібних до поєднання, і їхнє мотто „Пролетарі всіх країн єднайтеся!" живе до сьогоднішнього дня. Ця пригадка може облити деякого дрожжю, — чому як таке нев'язання, бо ж теперішні кличі до єднання благородні, наприклад кличі за поєднання церковне . . . Але дрожжю людей повинен би обдавати інший факт: що взяти за кличами до християнського поєднання стає провід світового пролетаріяту.

У світі відомий факт, що екзпозитура інтернаціонального комунізму в Москві дуже спритно використовує толерованому нею зовнішню форму Московської Патріярхії тільки для використовування її, як знаряддя для впливів на такі християнські центри, як Світова Рада Церков, Конференція Європейських Церков, Празька Мирова Християнська Конференція і т. ін., а через них та інтернаціональна екзпозитура діє в інших, інакше недоступних для неї должиках світи і світу. Провідні особи Московської Патріярхії, а також лідери Кремля нав'язують контакти і впливають на Ватикан (і на самого папу) і у Ватикані радіють, що їхні інтереси „сходяться" з інтересами комунізму, бо у Москві знайшли ідеологію „примирення з Церквою." У Ватикані комуністичні впливи сильні, бо коли, наприклад, українські греко-католицькі єпископи під час Другого Ватиканського Собору заговорили своєю мовою, то у Ватикані на них накинали тильцем; коли минулого року ті ж єпископи в Римі відбули свій Собор, а на ньому сказали дещо свого, то в папи появився митрополит Никодим Ротов і сталося, що папа Собору українських єпископів не визнав, — послухав Никодима . . .

Усе це — несподіванки, і варто поговорити та розважати, з яких джерел та звідки вони виходять, і як вони впливають та змінюють напрямні даних кл.

Хто, інтриґував міг сподіватися, що екуменічний християнський центр Світова Рада Церков так зміниться, що „перестане бути протикомуністичною трибуною" (це стверджено минулого року в Москві), а почне фінансувати комуністичну революцію, що виявилося в останніх днях в Африці?

Хто міг сподіватися, що в підготовку комуністичної революції в Латинській Америці будуть умішані католицькі сили в особах впливових єпископів (два тижні тому бразилійський архиєпископ Гіральдо Сігуд оскаржив свого друга архиєп. Пессоа Камару за те, що він відкрив двері Латинської Америки для інтернаціонального комунізму)? Хто міг сподіватися, що католицьке духовенство Північної Америки заангажується в революційну комуністичну діяльність настільки, що її на весь світ похвалить

(Закінчення на 8-й стор.)

Прот. С. Сінгич

Притча про злочинних винарів

Неділя 23, Мт. 21:33-42

Притча Господа нашого Ісуса Христа така свіжа сьогодні, як була тоді, коли вийшла в уст нашого Спасителя. Притча чи притовість Божественного Вчителя це навчання, в якому глибока Божа Правда приховані; у зміст приповісті Спасителя треба втнибнутися, застановитися, і все стане ясним. Коли застановимося над притчою, що Святий Евангелист Матей записав, ми зразу пізнаємо, що Ісус Христос не говорить про землі, дочасні справи; Він говорить про вічний, Божий Виноградник, в якому ми всі є працівниками.

Як ми чули із слів Святої Евангелії, а також можемо прилучати, що не кожний працівник виконував однаковий обов'язок. Кожний з них займався певною ділянкою, а спільна праця всіх працівників творила цілість у виноградництві.

І тому, що Спаситель подавав науку на всякі часи, виноградником Євангельської приповісті являється наша Свята Церква, а працівники — кожний, хто приймив і старається жити за наукою Сина Божого. А до тих невинних працівників Божого виноградника говорить Святий Апостол Павло, що ви чули сьогодні в час читання Святого Апостола, ось такими словами: „Пильнуйте, стійте в вірі, будьте мужні, будьте сильні, хай з любов'ю все робиться в вас!" (І. Кор. XVI. 13).

Ісус Христос заставляв Своїх учнів і слухачів углиблюватися в Його науку, сподівався, що народ це зробить, — тому маємо такий великий поступ. В Євангелії не забороняється набувати скарбів добро, мешкати в розкішних домах, їздити автами та літаками, але Святий Апостол Павло перестерігає: „Стійте в вірі, будьте мужні, будьте сильні . . ."

У Божому виноградникові, кожний виконує обов'язок порученій йому. Одні стараються про тілесний корм людства, інші про душевний; одні виробляють деякі знаряддя, інші управляють ними; одним Господь поручив писати книжки й навчати, іншим читати, вивчати, розкошувати й остаточно потрапляти все доєдиного створення. Людство вірно виконує цю ділянку, бо з більш інтенсивної праці можна сподіватися кращих плодів, і кращого прожитку.

Але людство замало застановляється над другою частиною приповісті нашого Спасителя, а саме, що треба час від часу зупинитися, подумати, запитати себе: Куди я йду? Чому я спішу? Чи я готов віддати Творцеві Всевишу частину своєї уваги? Чи в поспіху в нас все робиться в любові? Чи часом я не звертаю забагато уваги на себе самого? Може з мене робиться самолюб?

У Своїй приповісті Христос говорить про самолюбство, про невірність і злочинність працівників, що готові були навіть вбити сина власника виноградника, і забрати собі його спадщину. Загально говорячи, сьогодні ніхто не готується вбивати когось, щоб забрати спадщину. А я поставлю питання: Чи вбивають лише тоді, коли хтось нападає, вбиває і переривае віддих людини? Чи не можна вбити людини, не фізично, і пустити, щоб блукала безцільно, без напрямку? Скільки сьогодні є побитих духом, що самі для себе незлетні, і тим самим припиняють душевний розріст в інших?

Сьогодні поступ великий, і техніка поступила; ми сьогодні вміємо літати безповітряною полосою довкола світу, а то навіть вміємо полетіти до місяця й вернутися, а в той сам час забуваємо основи життя: **Любіть Бога . . . любіть ближнього . . .**

В Посланні до Коринтян, Святий Апостол Павло говорить: „Коли я був дитиною, то я говорив як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув я дитяче." (І.Кор. XIII. 11) А дещо Апостол говорить: „А тепер зостаються віра, надія, любов — ці три. А найбільша між ними — любов." (І Кор. XIII. 13). Чи всі ті, що „стали мужами", як говорить Святий Апостол Павло, відкинули дитяче? Коли немає [illegible]ом, надії й любови, а найбільше любо[illegible]т то не всі, що „стають мужами", „відкидають дитяче." Ви мабуть пам'ятаєте, як кілька років тому один славний керівник спутника підлетів високо в повітря, поїхав довкола світа кілька разів і вернувся, і гордо сказав: „Нет Бога." Був другий славний, що одного дитинового дня відважився ступити на поверхню місяця, але він вимів зовсім інше враження. Нижайше почування — любов Бога й любов ближнього — спонукали його прийняти Святе Причастя на місяці. Едвин Алдрин ось так молився в час Святого Причастя: „Я прошу людей подякувати в свій спосіб . . . і, крім малих дрібниць і технічного досягнення, побачити глибше значення, а саме — визов, поштовх і людську потребу це робити, і потребу визнати, що ми всі одне людство перед Богом." Ось маєте слово того, „хто став мужем . . . і відкинув дитяче."

Нам треба працювати в Божому винограднікові кожний, кому що поручено, — шукати, поступати, але ніколи не забувати, що ми працівники з Божої волі, і виконуємо Його Велику Заповідь, щоб ділом доказали, що в наших душах є віра, надія й любов — а це дар Божий.

У Божому винограднікові працює й українська православна молодь, що в свій час буде займати чільне місце в суспільному й церковному житті. І українська православна молодь є працівниками в Божому винограднікові, і це з Божої волі. Без любови Бога й любови ближнього, без віри, надії й любови, молодь стане мужами, але ніколи не позбудеться дитячого, як писав Святий Апостол Павло. Без пізнання сили Божої і молодь скаже „Нет Бога."

Від кожного працівника в Божому винограднікові Господь Бог сподіється застанови, думання удалення часу на подяку й прославлення Всевишнього Бога за обильні дари. Господь сподіється цього і від нас, від молоді, бо вона молодість, бистрий розум і розсудок —**це дар від Бога.** І коли ви будете працювати в Божому винограднікові і визначите собі напрями в межах Божої науки — ви станете стійкими в вірі, мужніми й сильними духом, — станете величними в очах людей і Святої Церкви, і славними перед Богом.

Бути вірними і стійкими, і жити в любові в морі сучасних обставин, посеред безнадійних, нечесних, немитих і без напрямних у житті — буде не легко. З вас будуть насміхатися, вас будуть відкидати, обмивати, але не забувайте слів Спасителя: „Камінь, що його відкинули будівничі — той став наріжним каменем; від Господа це сталося, і дивне воно в очах наших." Амінь.

Враження з 14 Собору УГПЦ в Канаді

Ще перед поворотом з Вінніпегу автор постановив собі, що коли щось від нього появиться в пресі про цьогорічний Собор, то „Вісник", як офіційний орган Церкви, буде мати першенство.

Читачі „Вісника" будуть мати нагоду довідатися докладніше про те, що і як там було з більш урядових та достовірних джерел нашої Церкви, яка має славу найбільш упорядкованої того роду української установи на цілому нашому недосконалому світі.

Тимчасом, нелей мені буде вільно, на самому вступі, стімнути, що сто тисячі учасників Собору були б роз'їхалися домів багато мудрішими та більш утвердженими у вірі, коли б були мали нагоду набути вже при реєстрації не тільки „Збірник Матеріялів з нагоди ювілейного року 50 ліття Церкви" (що з таким тяжким болем народився), але й ювілейне число Українського Голосу, що вийшло перед самим Собором. Тим з учасників Собору, що пробували ночами спати, поки вже тривоге, та сон їх не брався, перших 60 сторінок Збірника та не одна, можна б тепер назвати, пророча статтяя в тому числі Голосу були б дуже придалися і треба сподіватися, що подібний недогляд на майбутніх Соборах не повторився.

Приходимо до програми Собору, що, між іншим, сповіщала: обрання Президії та Комісій Собору, звіти й дискусії та вибір керівних органів Церкви.

Чотирнадцять Соборів нашої Церкви вже Богу дякувати відбулися, та не всі ми здаємо собі справу, що час Собору дуже ограничений і немає в нас часу на надуживання демократії через вичушування з підлоги до Президії чи Комісій Собору кому когось, без великого може надумання, забагнеться. Собор Церкви не є часом, ані місцем для якихсь особистих чи групових порахунків, чи вибійств.

З двох доповідей, о. Стасишина з Австралії і нашого о. Савчука чи не найцікавішим було довідатися зто висвічування Австралійського Владику, який був висунений в опозиції до тієї частини тамошньої Церкви, яка була прихилена шукати захисту й моральної допомоги аж у нашій Церкві, в Канаді.

Автор мав нагоду заседіти в першій з 5-ти Комісій, на які Собор був поділений. Одне з предложень тієї першої комісії чи групи до Резолюційної Комісії обрано Собором було:

ЦЕЙ 14 СОБОР ПОСТАНОВЛЯЄ І ПРОГОЛОШУЄ СВОЄ ВІРУЮ, ЩО ПРИ ОЦІНЮВАННЮ СЕБЕ САМИХ МИ ПОВИННІ ПОЧИНАТИ ВІД НАШИХ НАЙКРАЩИХ І ПОЗИТИВНИХ ДІЛ І ПРИКМЕТ, А НЕ ВІД НАЙСЛАБШИХ І НЕГАТИВНИХ, І ЗАКЛИКАЄ ВСІ ІНШІ УКРАЇНСЬКІ ЦЕРКВИ И УСТАНОВИ З НАМИ В ТОМУ НАПРЯМІ КООПЕРУВАТИ.

Автор того предложення (і цієї статті) є свідомий того, що анархія та виломлювання в громадській карності, (про що на Соборі була мова), не належить до наших найкращих, чи позитивних приміт і хочеться вірити, що хоч Резолюційна Комісія не мала часу над предложенням відповідно застановитися, то скорше чи пізніше ми ва цьому континенті будемо примушені себе основно перевірити й погодитися з випробованою вікамн англійським світом філософією в тому, що дана людина уважається невинною й респектованою так довго, як довго її провина належно не доказана.

Поступ був би в нас великий, якби делегати, що підступають по більш, як одному разові до мікрофона, пам'ятали, що таких, як вони є на залі 2-3 сотні і що не можна соборних дискусій монополізувати, тимбільше коли нас зобов'язують принципи демократії й соборноправности.

Можна сказати, що досить було засмарилося коли прийшло до вибору чле нів Консисторії. Витлядало в один час, що тайне голосування над внесеними в підлоги (а не Номінаційною Комісією) кандидатами може простягнутися в кільканаза довше, як повинно і як у нас бувало на минулих Соборах. Та довгий наш досвід і здоровий розсудок таки взяли верх і всі кандидати номіновані Комісією були вибрані, і то тайно. Всім нам треба в майбутньому пам'ятати, що Номінаційну Комісію треба вибрати таку, яка повинна знати церковну ситуацію в Канаді.

Приємно учасникам Собору почути, що наречті „Вісник" буде до читачів приходити обтятий. Старші читачі пригадують собі, що поки тодішній „Православний Вістник" почав в 1924 році виходити, то неофіційним органом Церкви був „Український Голос", в друкарні якого „Вісник" і досі друкується. Склалося так, що одна з двох закупленних Голосом машин (на сплату) а нагоди його діямантового ювілею буде „Вісник" розтинати. Виринула думка, щоб „добро добром відплатити" і той розтинач допомогти „Голосові" заплатити ще цього року, без довготяжної мороки з процентами. Не є то нічого неможливого і, щоб справу упростити, автор цих рядків уже має відложених на ту ціль перших $100.00. Треба подбати, щоб читачі „Вісника" заложили решту коштів машини. Читачі певно погодяться, що не так то справа у грошах, як у правильному способі думання. Досвід значить, що пожертва, скажім $10,000.00, на якусь добру ціль від одиниці, це не те саме, коли на ту суму складеться ціла свідомо-жертвенна громада.

Треба ще тут згадати про Статутову Комісію Собору з 1960 року. Життя на місці не стоїть і деякі зміни в Чартері й Статуті Церкви неминучі. Такі зміни мали бути предложені 14-му Соборові, якби не переочення припису, що вимагає попереднього письменого повідомлення. Як одна з членів тієї Комісії, я почуваюся до обов'язку пригадати, що на такі переочення ми в майбутньому не можемо собі позволити і мусимо будити, кого треба, хочби опівночі.

По скінченню Надзвичайної Конвокації в Колегії св. Андрея, 1-го серпня, де надільно трьох з наших перших священиків почесними докторатами, при виході з західньої частини забудовань я завважив, що на травнику ростуть два поточки, один з них досить бубно, волоських горіхів пересадженя в Канаді з України. Той, хто має над тими делікатними й чутливими на канадійський холімат деревцями нагляд заслужить собі на великану подяку, коли ті два деревця, або хоч одно з них, доросте величини дерев того роду, які ростуть на церковний осе-

лі „Київ" в Торонті. Після 8 літ ці горіхи потягнуть родини.

Тяжко збагнути, про що ще згадувати, в що вилишити. Собор закінчувався 2-го серпня Богослужбою в Катедрі св. Трійці. Приємно було поглянути на правий бильком, увесь заповнений курсантами Колегії св. Андрея. На західньому бильком, зворуч від курсантів, співав з великим чуттям катедральний хор. Праворуч від них, на низу залрестів з престолом служив цілий почет владик і священиків Божественну Літургію. Шкода що нема іконостасу, — інші наші Катедри в Канаді теже мають іконостаси. Авторові прийшло мимохіть на гадку, що є між нами православними добрі люди, що були або й тепер є навіть в Консисторії членами, які могли б такий іконостас для Катедри в Вінніпезі справити без великого клопоту.

Перед самим закінченням Богослужби появився перед престолом, привезений на кріслі, Митрополит Іларіон. Стан його здоров'я такий, що не зміг він без помочі Владик удвигти навіть благословення... Зворушені вірні в Катедрі почали плакати... А ще не так давно в Торонті Владика Митрополит говорив проповідь і то таким дзвінким голосом, що здавалося вже б церква тряслася... За щастя треба вважати, що 13 Собор нашої Церкви, який відбувся в 1965 році зарекордував на ленті дослівно цілий хід того Собору, між тим і промову Митрополита, що була передана в Україну. Кожний делегат з Торонта на цьогорічний Собор мав окреме щастя дістати письмений відбиток тієї промови ще перед своим від'їздом до Вінніпегу.

Ще й досі не всі вірні нашої Церкви впевнені, що новозбирана Консисторія зможе справитися зо своїм завданням як слід. Звертає дехто в них увагу, що не всі вони, кооперували 100% з нашими повно-відданими церковними діячами (під час надзвичайного Собору й кампанії в 1968 році), або що деякі з них не є тверді та рішучі назвати коли треба біле — білим, а чорне — чорним. Може автор помилятися, але вірить, що кожному з нас з відповідними здібностями треба дати нагоду ці здібності показати.

Т. Гуменюк

Поголоски про визнання Ватиканом уряду Гомулки

КАСТЕЛЬГАНДОЛЬФО (РНС) — Ватиканське радіо повідомило, що Павло VI уділив приватну авдієнцію Казимирові Пакі, репрезентантові польського уряду в Лондоні, який, перед і підчас Другої Світової Війни був амбасадором до Ватикану.

Наслідком цієї авдієнції кружляють поголоски, що Ватикан хоче порвати зв'язки з польським егзильним урядом в Лондоні, а натомість навіднати з Комуністичним урядом Гомулки в Варшаві, та що папа, на другий рік, збирається відвідати Польщу.

Після скасування Ватикансько-Польського Зв'язку в 1945 році Ватикан визнав папа Пакі дипломатичним репрезентантом польського уряду в егзилі; одначе, в 1959 році він що постанову відтягнув кажучи, що п. Пакі не має відповідних, визнаних між-державним правом документів, за підставі яких його можна вважати амбасадором.

Стипендійний Фонд імені отця і добродійки Слюзарів

Отець д-р Володимир і Леонія Слюзарі

З нагоди відзначення 50-ліття подружжя о. д-ра Володимира і добродійки Леонії Слюзарів, яке відбулося 31 травня ц.р., заходами Громади Св. Софії в Монтреалі, — при Богословському Факультеті Колегії Св. Андрея в Вінніпезі, в імені Ювілятів основано спеціяльний стипендійний фонд. Стипендійний приділ з того фонду буде призначений відповідному студентові першого курсу богословія в Колегії Св. Андрея.

На стипендійний фонд імені о. д-ра Володимира і Леонії Слюзарів досі впало нуло $1,008.54. $608.54 з цієї суми — це дохід з влаштованого Святоюрською Громадою Ювілею 50-ліття отця і добродійки Слюзарів, $250.00 — пожертва самих ювілятів, а решта пожертви від їхніх дітей: д-р Роман і Галина Слюзарі — $50.00, Люба й Ганс Бавері — $50.00, Галина і Василь Мельники — $50.00.

Стипендійний фонд ім. о. д-ра і добродійки Слюзарів — відкритий, отже бажаючі можуть долюновляти його своїми пожертвами.

Отець Володимир Слюзер — це один з визначніших священиків Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який працює в ній від 1924 р. Цього року Колегія Св. Андрея в Вінніпезі вшанувала його почесним ступнем доктора богословія.

Непередбачена трагедія Гірошіми

РИМ (РНС) — Отець Педро Арупе, генерал Єзуїтів, який був свідком Гірошіми, у інтерв'ю, що було передане по радіо сказав, що „несамовите знищення" Гірошіми, 25 літ тому, а з ним і капітуляція Японії, день'ять день тісля того, залишили людей „без душевних вспіраній", ані з великими людськими ідеалами.

Сьогодні Японія е третьою з черги економічною потугою світу, але стичність її з Заходом принесла „незчисленні негативні результати, ... особливо практикування абортів."

Згинуло 80.000 людей, 100.000 померло від наслідків радіяції, Гірошіма „горіла, як форнес" і це він уважає символом ще більшої експлозії... в душі людини.

Він сказав, що тепер мільйони невинних душ нищиться пляново і легально і ніхто не протестує.

Він обрахував, що за останніх 25 літ в самій лише Японії, наслідком пропаганди проти народжень і постачаними різних середників, знищено повнад 50 мільйонів „невинних, поки вони народилися."

Отець Арупе описав швидкі, застрашаючі зміни в моралі людей і держав, які опиралися на твердій родині, вищадках, імператорові. Вони тепер (під натиском Заходу) звернулися до „культу матеріяльного і технічного прогресу, грошей, втіх і насолод."

Різниця між японцями, а іншими упослідженими народами е та, що вони здають собі справу, що їх використовують і що прийде в першу чергу їде в руки капіталістів. Ця ситуація „виявляється в натягнених відносинах, які можуть спричинити вибух енергії в упосліджених."

Дружба і справедливість серед „гіппіс"

ЛОНДОН (РНС) — Англійська евангелицька добродійна організація Anglican Church Army, заснована 1882 р. вислала капітана Тери Гендерсона і чотирьох студентів теології на дослідження гіппізму. Вони здавали „гіппіс" і жили місяць між ними в комунах — Брайтон, Бормнаут, Ст. Ів і на острові Ел Пі.

Більшість з гіппіз були бродягами і кожний по своєму шукає свободи. Були вони голодні; за харчі звичайно платили, але зчасти вишукували їх по смітниках, або крали. Харчами завжди ділилися, а гроші здобували пригадницькими роботами, державною допомогою, жебранням і продажею мистецьких експонатів власного виробу.

Вищезгадані працівники зауважили „сатанізм" і зворот до Східнього містицизму, або до „чорної магії". Як причину цього гіппізм подали „духову міжність" Християнської Церкви.

У звіті критикується „негативний підхід поліції до гіппізму" і „цілковите незнання наркотиків і їх ефектів."

● Дипломатичне зближення Естанії з СССР вплинуло на припинення радіопередач і Мадриту українською мовою.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Українська Греко-Православна Церква Св. Володимира в Тандер Бей, 1502 Mountain Ave., Онт., запрошує громадянство навколишніх громад як Атікокан, Форт Френсес, Рейні Ривер, Кенора, Су Лукавт і Су Сен. Марі, їх членів і симпатиків та членів громади св. Благовіщення і просвітніх організацій Тандер Бай взяти участь у

ЮВІЛЕЇ 35-ЛІТТЯ

НАШОЇ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 18-го ЖОВТНЯ 1970 Р.

Служитимуть Прот. о. І. Гикавий з Нью Вестмінстер, Б.К. і місцевий парох о. П. Зміївський.

Програма:

8:30 год. ранку — Утреня — 9:30 год. — Служба Божа.

12:00 год. По Службі Божій — спільний обід в залі Читальні Просвіти при 721 Gore St. Головним промовцем буде Прот. о. Гикавий.

ПРОСИТЬСЯ ПРИБУТИ ГРОМАДНО!

ЗА ЗАРЯД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТАНДЕР БЕЙ (Вест Форт Вілліям):

Дмитро Комісарик, голова
о. П. Зміївський, настоятель
Стефан Гельвич, рекорд. секретар.

Від 1967 року вбивства в Канаді зросли на 43%

ЛОНДОН, Онт. (РНС) — Довідавшись, що від припинення смертної кари на вбивників 1967 р. мордерства в Канаді зросли на 43%, канадська есоціяція поліційних шефів звернулася до уряду, щоб цю справу переглянути знову.

У Канаді тепер існує 5-річний час випробування від е д е у т о с т и кари на смерть, за винятком убивст поліцистів та тюремної обслуги. Цей час випробування має закінчитися 1972 р. Але частині випадки вбивств заставили поліційних шефів звернутися до уряду, щоб він цю справу переглянув негайно.

Об'єднана Церква Канади подає свої втрати

ТОРОНТО (РНС) — Об'єднана Церква Канади (Юнайтед Чорч) виявила, що за роки 1968/69 вона втратила 11,120 членів (1969 р. вона нараховувала 1,048,733 осіб), і що її роковий приход упав на $484,110 (за звітований рік її прихід був $64,891,978.00).

Недавно „Юнайтед Чорч Обзервер" подав був, що недільні школи цієї спільноти затримають. У тому ж році хрещення впали з 39,303 до 38,301, але одружень зарекордовано майже 3,000 більше. Маєткова вартість тієї спільноти зросла на повнад 31 мільйон долярів.

Свящ. Г. Уход

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА

(„Молодь і Церква" — це доповідь, яку Всеч. о. Григорій Уход виголосив у програмі Духовної Конференції Української Греко-Православної Церкви в Канаді; конференція відбувалася 28 і 29 липня 1970 в Катедрі Преса. Троїці в Вінніпезі. — Редакція):

ВСТУП

„Майбутність належить сьогоднішній молоді", — це не лише один з крилатих фраз сучасності, але це безперечний факт, аксіома. Ні змінити, ні обійти цього факту ми не маємо можливості. Єдиним способом, яким ми можемо впливати на майбутність — це впливати на сьогоднішню молодь. Сьогоднішні юнаки й дівчата стануть завтра професіоналістами в багатьох ділянках життя, вони стануть провідниками установ і організацій, державними діячами чи й просто громадянами з певними правами й обов'язками. Наше й минулі покоління заплатили мільйонами жертв за такі вселюдські ідеали як свобода слова, думки і віри; сучасна молодь завтра вирішить на що саме вона використає ці великі здобутки. Наше і минулі покоління створили умови кращого, безпечнішого життя, — сьогоднішня молодь завтра вирішить, яким змістом вона це життя виповнить. Багато представників нашого і минулих поколінь заплатили величезну особисту ціну для кращого майбутнього, — сьогоднішня молодь завтра вирішить чи ці жертви були потрібними чи ні. Сьогоднішня молодь завтра вирішить куди вона полетить збудованими нашими поколіннями ракетами, на яку ціль використає атомну енергію, на що вживатиме нечувану до цього систему комунікації, як і для чого вона використає дозвілля. Коли історія є учителькою життя, тоді ми повинні уважніше прислухатися до її голосу і вона скаже нам, що всі великі цивілізації упали не під ворожим натиском, але від незмінним використати добробут і дозвілля для великої творчої мети. Греція й Рим — класичні приклади.

Отже питання завтрішнього дня — є питанням універсальним, яке турбує сьогодні державних і духовних провідників багатьох країн і народів. І кожний народ, держава, чи суспільство намагається по своєму відповісти на це питання по своєму впливнути на молодь, щоб забезпечити собі майбутність. Це питання все частіше і все настирливіше та тривожніше лунає в лоні нашої Св. Церкви і серед українського суспільства у вільному світі. Що буде завтра в наших Божих Храмах, в наших установах, в наших видавництвах і газетах в наших родинах?... Перші покоління зорали пелюгіт і заклали фундамент, наше покоління довершує величну будову церковного й громадського життя в Канаді, а сьогоднішня молодь завтра вирішить яким змістом ця велична структура наповнитися... Чи буде в наших Храмах відносити молитва до Всевишнього вільними устами і вільними серцями прийдешніх українських поколінь, як про це мріяли наші батьки-основоположники? Чи будуть наші Колегії, інститути, Академії вогнищами українського вільного слова, пісні й культури — як про це мріяли і мріють їх основоположники і будівничі? Чи будемо ми взагалі існувати як українська духовна спільнота в Канаді, чи станемо за словами Великого Франка „поглоном для процвітання інших культур і тяглом у поїздах їх бистроїздних"? Чи прийдешні покоління згадають „не злим тихим словом" в наших Храмах і інституціях своїх предків-основоположників, отих каменярів, що не лише свої кості в той фундамент українського вільного життя замурували, але багато більше — свій спокій, добробут, родинне життя, а часто-густо й своїх дітей принесли в жертву світлому майбутньому? Симптом, які спостерігаємо сьогодні в нашому житті, а зокрема в житті нашої молоді дають серйозну підставу турбуватися за завтрішній день. Масовий відхід нашої молоді, апатія середнього покоління, ознаки зневіри серед старшого покоління, а понад все поява в нашому суспільстві пророків і апологетів капітуляцій, в тій чи іншій формі, заставляють серйозно запитати самих себе словами того ж Франка: „Невже задармо стільки серць горіло, до тебе найсвятішою любов'ю, Тобі офіруючи душу й тіло?"

І відповідь сама собою насувається: так, задармо, якщо ми сьогодні не виконаємо найважливішого завдання — не приведемо нашої молоді в лоно своєї Матері-Церкви, не поставимо її на шлях служіння Христу-Спасителю, якщо не виконаємо Його Божественного наказу: „Ідіть і зробіть всі народи за учнів Моїх, і навчіть їх зберігати все те, що Я заповів вам!" Волею Божою ми, члени нашої Св. Церкви, поставлені на служіння у Божому Винограднику серед українського народу і як добрі виноградарі зобов'язані вчасно принести плід своєму Господареві. Найпершим плодом нехай буде наша молодь — приведена до Христа повернена в лоно Його Св. Церкви, в ряди свого народу. Без перебільшення усвідомімо собі одну істину — врятувати нашу молодь, а значить наше завтра, зможе лише благословення Боже, молитва і ревна організована праця всієї нашої Церкви. Іншої сили для цього немає і не видно в майбутньому. І усвідомивши це, як прямий наказ нашої дальшої діяльності приймімо слова Св. Отця нашого Івана Золотоустого: „Нехай буде для вас другорядним все інше в порівнянні до вашого обов'язку виховання молоді й привернення її до Христа."

Але одночасно праця серед молоді — є безмежним місійним полем для Церкви і до того ж найбільш родючим полем. Ось докази це це:

(а) Юність — час найвищого розвитку релігійного зацікавлення. „Ніколи в житті людини не виявляється більше здібності на віддданість і побожність, як що серце відкрите для любови Божої" — пише один з релігійних виховників юнацтва.

(б) Юність — час найбільшого відгуку на заклик Спасителя. Дослід проведений в С.ШІА. над тим в якому віці християни навернулися до Церкви дає ось такий результат: 85% — в віці до 15 років життя, 10% — до 30 років і лише 5% — поверх 30.

(в) Юність — природній час для людини, коли вона робить рішення в житті відносно дальшого життєвого шляху.

(г) Юність — час найвищого розвитку фізичних і інтелектуальних можливостей людини. Ці можливості поєднані з досвідом старшого покоління принесуть Церкві найкращий урожай на всіх ділянках її життя. Св. Письмо подає багато прикладів високого служіння Господеві молодих юнаків і дівчат.

(д) За статистичними даними, поданими п. Самцем ми бачимо, що в Канаді в цьому році є 50% населення віком до 24 років життя. Значить українського молодого населення є 250.000. Якщо навіть половина з цього є в наших домах і в наших організаціях — то ще 125.000 поза ними. Очевидно — це молодь прочуда для нашої Церкви, для нашого народу, — якщо ми в найближчому часі не зробимо рішучого кроку, щоб привести її в наші ряди.

І. МОЛОДЬ І ЇЇ СВІТ

13 років життя людини є порівнюючи короткий періодом, але цей час, який ми називаємо юністю, як 12 до 24 років є рішаючим в житті кожної людини, рішаючим як в її фізичному, так зокрема в духовному розвитку.

На тему молоді і її виховання написано тисячі грубих томів, яких годі не лише перечитати, але перечислити. Є між тими творами поважні наукові праці є й безвартісні справи. Не зважаючи на те, якими джерелами буде користуватися дослідник життя молоді — його висновки мусять базуватися на наукових даних і об'єктивності. Без цих умов дальша праця з молоддю буде призначена на невдачу. В цьому розділі буде подано стислий науковий аналіз природи юнацтва і його оточення, щоб в слідуючому розділі можна було ясніше побачити, чому саме Церква, як установа, зобов'язана звернути свої особливі зусилля в сторону юнацтва і що лише вона, Церква, зможе успішно виконати свою місію серед молоді.

Молодь за своїм віком і за особливими прикметами розвитку поділяється звичайно на три категорії: раннє юнацтво, середнє і старше.

(а) **Раннє юнацтво** охоплює молодь у віці 12-14 років життя. Це той час який характеризується появою в молодому організмі репродуктивної сили, яка стає центром усіх інших змін. **Біологічно** — людина перетворюється з потомка в спільника процесу життя. **Соціологічно** — молода людина отримує можливість і здібність стати співтворцем основної одиниці суспільства — родини. **Психологічно** — дар свободи індивідуального рішення накладає на неї тягар відповідальності до ближнього. **Філософічно** — самоусвідомлення розростається в потребу самовиявлення. Всі ці зміни надзвичайно важливі, бо вони включають в себе розвиток напрям ку молодої людини у відношенні до інших, до суспільства, до Церкви і до свого Творця.

Раптове фізіологічне пробудження ще одночасно в парі з інтелектуальним пробудженням. Молода людина прагне знати все, що оточує неї. Вона починає ставити під сумнів знання і авторитет батьків. Природня її потреба — товариство ровесників і часто-густо батьки розводять руками, що, мовляв, сталось з дитиною?.. Не сталось нічого особливого. Вона пішла своїм нормальним шляхом розвитку. Питання є лише куди вона пішла і що там знайде? В однонаціональному й однобіжному суспільстві — небезпека впливу товариства не є такою великою й небезпечною, як в суспільстві, яке оточує нас.

(Далі буде)

Закон пали до науковців світу

КАСТЕЛЬГАНДОЛЬФО (РНС) — Папа Павло VI проголосив усердний заклик до науковців світу „голосно й авторитетно" осудити вживання наркотиків, зокрема молоддю. Папа проголосив свій заклик під час Інтернаціонального Токсікологічного Конгресу в Римі. Папа сказав науковцям:

„Ви можете проголосити дуже важне осудження часто невиличимого вживання наркотиків, переважно молодими людьми... Нехай же підноситься ваш голос голосно й авторитетно... проти понижения тілесного, духового і морального", кликав папа і додав, що голос науковців може бути великою силою в боротьбі з наркоманією.

Архієп. Камара відкриває Латинську Америку для комунізму

ТІЄР, Зах. Німеччина (РНС) — Геральдо Сігауд, архиепископ Діамантіни в Бразилії, перестерігає 83 Католицький Конгрес Німеччини, щоб він не підтримав домагань нагородити Нобелівського Мирового Нагородою бразилійського архиєп. Камару, бо він „відкриває Латинську Америку для комунізму."

Архиєп. Пессоа Камара **в с л а в и в с я** своєю діяльністю для покращання долі убогого населення Бразилії, своїми домаганнями соціяльних змін та реформ Церкви, а також критикою бразилійського уряду. Через те деякі організації номінували архиєп. Камару, як кандидата на Нобелівську Нагороду. Останньо, ту номінацію підтримала Бельгійська Конференція Католицьких Єпископів. Тепер архиєп. бразилійський Геральдо очолює архиєп. Камару в комуністичній діяльності, отже й написав Нівецькому Католицькому Конгресові номінації Камари на Нобелівську Нагороду не підтримати.

Світова криза в слідуючій декаді

РИМ (РНС) — Відомий економіст Барбара Ворд передбачує в 70 роках — відчай, революції, громадянські війни, голод і т. п.

Ці повчрі пророкування вона змальовує в книжці „The Angry Seventies", що появилася першою в серії видань Папського Папського Комісією Справедливости і Миру. Заплановані видання мали б бути допомогою Католицької Церкви у розв'язанні цих пекучих проблем.

Пані Ворд, відома також як Лейді Джексон, корінним цієї кризи вважає відхід людства від природнього життя, розвиток міст у зв'язку з модернізацією і прирост населення, особливо у менш упривілейованих країнах, що знаходяться в стані розвитку. Вона пише, що ці держави в роках 1960-1980 збільшать населення земної кулі „на більше, як загальне число міського населення цивілізованого світу сьогодні."

Пов'язуючи зріст населення з недостатньою продукцією харчів в Азії, Африці і Південній Америці пані Ворд віщує, що „... будуть маси селян без землі, а міських робітників без праці!..." Прогелина поміж надією на кращі майбутне, а нуждою буде зростати, і з тим ють у бідні."

Прот. М. Овчаренко

ПРОБЛЕМА СВОБОДИ

(Продовження)

Блаженний Августин, Фома Аквінат і багато інших богословів говорять, що розуміння свободи людини лежить дуже високо над рівнем людського обмеженого розуму („Жонсегрив „Опыт о свободе воли." Киев (1899, ст. 215-216). Філософ Спіноза говорив: „Під Розумом і Волею Божими ми мусимо розуміти щось стільки різне і далеке від розуму і волі людини, як Небо від землі. Бо Розум Божественний по самій природі Своїй не може бути, подібно нашому, ні назад одночасово з ними тому що Бог, як Причина всього, існує раніш всіх речей, а сутність речей тому саме така, що також існує в Розумі Бога" (Там же, ст. 267).

Св. Письмо говорить: „О глибино багатства і перемудрости, і знання Божого! Які недовідомі присуди Його і недосліджені дороги Його. Бо хто Розум Господній пізнав?" (Рим 11:63-64; Ісаїя 40: 12-18).

Християнство навчає, що Бог, створивши людину на Свій образ і подобу, цим самим обдарував її і свободою. Христос не примушує, а кличе людину **добровільно** йти до досконалости Бога (Матв. 5:48).

Треба сказати, що цей процес удосконалення — безконечний процес, бо людина, як **творіння** Боже, не може бути такою ж досконалою, як Бог, тобто, не матиме архиєп. Камару, як кандидата на Нобелівську Нагороду. Останньо, ту номінацію підтримала Бельгійська Конференція Католицьких Єпископів. Тепер архиєп. бразилійський Геральдо очолює архиєп. Камару в комуністичній діяльності, отже й написав Нівецькому Католицькому Конгресові номінації Камари на Нобелівську Нагороду не підтримати.

Світова криза в слідуючій декаді

РИМ (РНС) — Відомий економіст Барбара Ворд передбачує в 70 роках — відчай, революції, громадянські війни, голод і т. п.

Ці повчрі пророкування вона змальовує в книжці „The Angry Seventies", що появилася першою в серії видань Папського Папського Комісією Справедливости і Миру. Заплановані видання мали б бути допомогою Католицької Церкви у розв'язанні цих пекучих проблем.

Пані Ворд, відома також як Лейді Джексон, корінним цієї кризи вважає відхід людства від природнього життя, розвиток міст у зв'язку з модернізацією і приріст населення, особливо у менш упривілейованих країнах, що знаходяться в стані розвитку. Вона пише, що ці держави в роках 1960-1980 збільшать населення земної кулі „на більше, як загальне число міського населення цивілізованого світу сьогодні."

Пов'язуючи зріст населення з недостатньою продукцією харчів в Азії, Африці і Південній Америці пані Ворд віщує, що „... будуть маси селян без землі, а міських робітників без праці!..." Прогелина поміж надією на кращі майбутне, а нуждою буде зростати, і з тим ють у бідні."

самим буде посилюватися боротьба за збереження.

Погляд згаданого економіста на майбутній світ сумний: „Світ убожіє, який простягається від Чікагського гетто до шумовинь Калькути", але водночас з тим „інші будуть жити в достатках... будуть буржуї і паразити, які осягнули свою ціль, в той час, коли їх сусіди тин-

Перша людина, Адам, маючи свободу, ввів у світ гріх. Ми знаємо, що удосконалення — це рух вгору; він вимагає зусиль (Матв. 11:12), а гріх — це падіння вниз. Легше котитися на долину, а ніж підійматися вгору. Тому й зерна гріха в нащадках Адама заглиблювалась все більше й більше. Втрачалася свобода і все більше й більше ширилося рабство у всіх його видах. Зві прагнення, які легко виконувати, поступово перетворювалися в постійні схильності, в звичаї й, таким чином, зло, рабство росло. Людина нездібна була сама собі без помочі Божої повернути свободу.

Явлення Христа в світі — це повернення людям права на блага, які були обіцяні Адамові.

Явлення Христа в світ — це звільнення людини від рабства, яке сталося як наслідок гріха, і повернення свободи. І Христос виконав це. Але Христос повертає свободу не примусом, бо інакше від людей була б відібрана свобода. Христос кличе. Людина повинна сама йти до правдивої свободи, і може йти, бо Христос дає силу — Благодать. До свободи треба йти шляхом, указаним Христом. Коли хочуть йти до свободи шляхом іншим, не Христовим, то фактично йдуть не до свободи, а до рабства (у різних його видах). Інколи рабство прикривається гарними словами, але й сатана може прийняти образ світлого ангела (2 Кор. 11:14). В світлі цього зрозуміло, чому й після прищести Христа в світі є гріх, зло, рабство.

Явлення Христа в світ — це озброєння людей силою — Благодаттю для досягнення правдивої свободи.

Ми бачимо в собі боротьбу двох сил, якби двох різних природ: 1) стародавню людину, нащадка Адама, скиньку до гріха, і 2) нову людину, **в н к у п л е н у** Кров'ю Христовою, відроджену й оновлену Благодаттю Його. Про цю боротьбу добре пише Св. Ап. Павло в Посланні до Римлян 7:14-25.

Тільки через Христа, тільки через Благодать Божу людина може підноситися, наближаючись до Бога. Тому Христос і сказав: „Без Мене не можете рибити нічого" (Ів. 15:15). Спасіння людини залежить від Благодаті Божої і самодіяльної, активної участи самої людини. А самодіяльна участь людини можлива тільки при умові, що людина має свободу.

Св. Письмо ясноговорить, що людина має свободу. Всі Божі закони передбачають як можливість покірности, так і не-

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Одинокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У „Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якості та по умірковаших цінах, наприклад:

Євангелії, кивота, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, привітальні картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUnion 9 - 1191

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

покірности людини, тобто, людина може вибирати. Ісус Христос звертається до людей з Заповідями, повеліннями, заборонами, умовленнями, порадами — цим самим визнаючи, що людина може послухати, а може й не послухати („Хто має уші слухати — нехай слухає"), тобто, що людина має свободу.

Християнська Церква вчить, що ні ангели, ні злі духи не можуть примусити людину щось зробити. Вони тільки радять, а людина вибирає сама. Навіть Бог не примусово спасає людину, а кличе її й допомагає їй, коли вона просить і вірить в це (Матв. 7:11).

Наведемо приклади зі Св. Письма про свободу людини:

„Ви, браття, на волю покликані" (Гал. 5:13).

„Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній, та не піддавайтеся знову у ярмо неволі" (Гал. 5:1).

„Пізнаєте Правду, а Правда вас вільними зробить" (Ів. 8:32).

„Ви дорого куплені — тож не ставайте невільниками людей" (Кор. 1:23).

Св. Ап. Павло говорить: „Хіба ж я не вільний?" (1 Кор. 8:1). „Від усіх бувши вільним, я зробився слугою для всіх, щоб найбільше придбати" (1 Кор. 9:19).

„Усе мені можна, та все на пожиток. Усе мені можна, але мною ніщо володіти не повинно", (1 Кор. 6-12).

„Усе випробовуючи, тримайтеся доброго" (Сол. 5:21). Яка свобода!

Можуть бути і розбіжности думок у людей. Св. Ап. Павло говорить: „Мусить між вами і різномисленця бути, щоб відкрились між вами досвідчені" (1 Кор. 11:19). Але Апостол застерігає, щоб не було гризні. „Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищились ви один одного" (Гал. 5:15).

Навіть в наслідуванні Христа людина має цілковиту свободу. Сам Христос сказав: „Коли хто **хоче** йти слідами за Мною..." (Матв. 16:24). Багатому юнакові Христос сказав: „Коли хочеш ти бути досконалий..." (Матв. 19:21). Христос не каже: „Я за все страждання приймаю, Я за все на смерть іду — ви мусите йти за Мною." Ні, не каже цього Христос, а кличе: **хоче, хочеш**. Яку ж велику свободу дає нам Сам Бог! Коли ми звемо себе рабами Божими, то тільки тому, що вважаємо себе недостойними зватися дітьми Божими. (Згадаймо притчу про Блудного Сина). Називаючи себе рабами Божими, ми цим говоримо, що ми ніколи не хочемо йти від Бога. Але ми не повинні забувати, що хоч ми й заблудлі, але таки діти Божі і високо тримати гідність людини. Тому Св. Церква (я давно-давно) встановила, щоб при молитві не ставати на коліна (не вклякати) від Різдва Христового 11 днів та від Великодня до Зелених Свят.

Свободу мають не тільки окремі люди, а й народи. Від самого народу залежить його майбутнє. Про це ясно пишеться у Св. Письмі:

Говорить Господь: „Я часом кажу про народ та про царство, щоб вирвати його, і щоб розбити та вигубити, та коли цей народ, що про нього казав Я, повернеться від свого зла, то пожалую Я щодо того зла, яке думав чинити йому. А часом кажу про народ та про царство, щоб його збудувати та щоб посадити, та як він зробить зле в Моїх очах, щоб не слухатися Мого голосу, то пожалую щодо того добра, про яке говорив, що вчиню Я його" (Єрем. 18:7-10). Як приклад, ми маємо в Біблії оповідання про те, як Господь погрозив знищити ніневіян, але вони покаялися, і Господь помилував їх (книга пророка Йони).

З усього сказаного ми бачимо, що твердження деяких християн, що людина не має свободи — є помилкове і шкідливе.

Також помилкове і шкідливе твердження, що Бог вже заздалегідь призначив одних до блаженства, а інших до мук.

Таке твердження — зневага Бога, бо виходить, що Бог свідомо створив багато людей (грішних) для страждання. Цим заперечується Всеблагість Бога, цим заперечується, що Бог — Любов. А Любов — це сукупність досконалостей (Колос. 3:14).

Те, що Бог знає, що буде з людиною, не говорить, що людина не має свободи. Бог дав людині свободу, допомагає людині, коли та просить і вірить в це, але Бог не примушує людину. Як Всезнаючий, Бог знає, що людина вибере, що зробить і що буде з нею, але це буде не тому, що так призначив Бог, а тому, що людина сама вибрала свою путь.

Коли людина не має свободи, а все вже призначене їй Богом, тоді непотрібні, не мають сенсу молитва, прохання Бога про допомогу, бо вони не можуть змінити того, що вже призначено, що неодмінно мусить бути.

Коли нема свободи, то за що взагалі судити людину? Та й Страшний Суд над людьми був би безпідставний! Хіба можна судити того, хто абсолютно не відповідає за свої вчинки, бо виконував тільки призначене йому, не міг його не виконувати? А Божий Суд — це справедливий суд, просякнений любов'ю.

Отже Християнство кличе до свободи і дає свободу.

Атеїсти кидають Християнству обвинувачення, що, мовляв, Християнство підтримує рабство між людьми, бо говорить, що раби корилися своїм панам.

Християнства не можна пов'язувати з політикою, не можна вимагати від нього вміщування в політичні справи. Христос сказав: „Царство Моє не від світу цього" (Ів. 18:36). Ще: „Віддавайте кесаревекесареві, а Боже — Богові" (Мт. 22:21). Ще: Ісус підізвавши їх (Апостолів) сказав: ви знаєте, що князі народів панують над ними, а старші правлять Ими. Але проміж вас не так нехай буде: а хто у вас хоче бути старшим, нехай буде вам слугою" (Матв. 20:25-26).

Християнство не може втручатися в політику. Але це не значить, що Християнство повинно бути відірване від життя, стояти осторонь життя. Ні. Завдання Християнства виховувати людей в любові, братерстві, рівности і в правдивій свободі. Цим Християнство підносить людей на все вищий і вищий рівень. Монтеські правильно сказав: „Цікаве явище. Християнська релігія, яка ставить на мети блаженство в майбутньому житті, в той же час будує й благополуччя теперішнього життя."

Правда, в історії Християнства були моменти застою і навіть регресу, але це не вина Християнства, а окремих людей. Ми знаємо, що яке б найпрекрасніше ідеяне діло не робилося б, завжди знаходяться люди, які намагаються використати його у своїх власних інтересах. Але Християнство робило й робить свою святу справу.

Християнство не наказує, бо примусу в Християнстві нема і не може бути. Християнство не може підбурювати одних проти одних. Християнство бере життя таким, яким воно є. Завдання Християнства — виховувати людей. Християнство постійно проповідувало й проповідує, що всі люди рівні, всі є діти Божі. Св. Письмо говорить: „Нема юдея, ні грека, нема невільника, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої — бо всі ви одно в Христі Ісусі" (Гал. 3:28). Постійна проповідь про рівність всіх, про братерство всіх, про свободу всіх, і відповідна праця робили й роблять своє діло. Християнство навчає, що кожна людина, кожен народ мають такі ж права, як і всі інші.

Християнство не можна міряти політичною міркою, не можна вимагати від нього політичних методів, бо методи Християнства інші, а саме: систематична проповідь, терпеливе роз'яснення, правда, приклад, добродійні установи, пошана кожної людини, визнання за кожною людиною права на свободу, освіту, любов і подібне. На прапорі Християнства написано: **Любов** (сюди само собою входять рівність і братерство) і **Свобода**.

Не можна ототожнювати Християнство з негідниками, які свої погані діла намагалися і намагаються прикрити Християнством.[*])

ПРАВИЛЬНЕ РОЗУМІННЯ СВОБОДИ

Свобода не тільки право людини, а й обов'язок. Кожна людина повинна „дозрівати" в собі все погане, бо тільки при цій умові вона буде мати правдиву свободу.

Є люди, які відмовляються від свободи, щоб полегшити життя, бо свобода вимагає боротьби.

Тут же скажемо і про примус. Є різний примус. Ми будемо говорити про примус — закон і примус — терор.

Ірримус закон — колче потрібений. Св. Ап. Іван Богослов пише, що ввесь світ у злі лежить (1 Ів. 5:19). Зі злом треба боротися, бо коли дати йому волю, то життя стане неможливим. Тому є потреба в обмеженні свободи людини (вирішує, свавілля людини). Це обмеження здійснюється через закон. Але закони, як людський твір, не можуть бути досконалими. Ми знаємо, що в різних країнах різні закони. Буває, що те, що в одній країні законне, в іншій країні протизаконне. (Порівняйте закони різних країн).

Тільки досконалі закони можуть забезпечити справедливе, дійсно людське життя. Такі закони можуть бути лише від Досконалого, тобто, від Бога.

Релігія — вродженне людини стремління; душа людини тягнеться до Бога (хоч часто це потягнення людина заглушає або викривляє). Тому, творячи закони, люди беруть дещо від Божого, а дещо від себе. Чим більше в законах Божого, тим ближче вони до досконалости. Тут спостерігається одне негативне явище: намагання пристосувати Божі закони до певних людських поглядів, хоч Св. Ап. Павло ясно сказав: „не стосуйтесь до віку цього" (Рим. 12:2), тобто, не викривляйте Божих законів до потреб „віку цього" (без сумніву, це не стосується звичаїв чи обрядів, які не є Божим законом, а тільки виявленням побожности людей).

Є примус іншого характеру: примус — терор. Ірримус — терор, або убиваємо свободу і ставить людину на рівень тварини, або ще вище підіймає свободолюбність.

(Далі буде)

[*]) Докладніше про політику і Церкву було у „Віснику" 1969 р., ч.ч. 6 і 7.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД „ВІСНИКА"
червень — липень 1970 р.

Монтреаль, Квеб.: З похорону бл. п. Анастасії Колесниц, від мужа Петра ..... $ 5.00
Торонто, Онт.: З похорону бл. п. Петра Сапіги, прислав о. М. Боднарчук 22.00
Слідуючі три дописи надіслав Всеч. о. М. Равлюк:
Мерідейл, Ман.: З похорону бл. п. Михайлини Бугудської 11.00
Мерідейл, Ман.: З похорону бл. п. Тетяни Солтис 8.00
Міннеота, Мин.: З похорону бл. п. Михайла Комарницького 15.00
Ніагара Фолс, Онт.: З Золотого Ювілею п-ва Карпіцьких, надіслав П. Чоботко 12.00
Елвуд, Ман.: З похорону бл. п. Василя Костишина, пожертва від дружини, надіслав Всеч. о. Є. Стефанюк 15.00
Оквіфорд, Ман.: З відзначення Року У'кр. Прав. Молоді, надіслав о. Л. В. Дячина 10.00
Мирнам, Алта.: З похорону бл. п. Марії Пашко, прислав о. П. Зубрицький 14.00
Вишкрт, Сиск.: З похорону бл. п. Григорія К. Шевчука, пожертва від родини, прислав В. Пелипов 9.00
Кінгерслей, Сиск.: З похорону бл. п. Михайлини Охрін, пожертва від дружини, прислав А. Кучмак 10.00
Оттава, Онт.: З 25-ліття Пожр. Оттави і Фелдора Шереметів, прислала пані К. Сімачовська 14.00
Оттава, Онт.: З посвячення дати п-ва Лусніків, прислав о. Р. Панченко 8.50
Норт Батлфорд, Сиск.: З похорону бл. ві. Ніколи Пилипа, прислав о. С. Зубак 14.00
Оттава, Онт.: З новосілля п-ва С. і П. Оборковських, прислав Ф. Подворигода 5.00
Норт Сурей, Б. К.: В першу річницю смерти бл. п. С. Натарося, прислав о. П. Балжук 20.00
Едмонтон, Алта.: З вінчання Люсі Тарновець з Ярославом Дмитерком 9.00
Торонто, Онт.: Від Місійної Округи Торонто, прислав о. М. Боднарчук 50.00
Лаліян, Квеб.: З Ювілейного Святкування Свята Прав. Молоді (із збірки), в громаді Св. Юрія 20.00
Кічинер, Онт.: З несподіванки з нагоди уродин Петра Корсяка, прислав К. Ніжанчук 7.00
Ніагара Фолс, Онт.: З 25-ліття Сергія і Ірини Ніфорчуків 28.00
Слідуючі чотири дописи прислав Всеч. о. С. Семотюк:
Інсінгер, Сиск.: З похорону бл. п. Василя Максимюка, пожертва від родини 5.00
Фовн Лейк, Сиск.: З похорону бл. п. Анни Коропатницької, пожертва від родини 7.50
Тіодор, Сиск.: З похорону бл. п. Марії Цуркан 5.00
Тіодор, Сиск.: З похорону бл. п. Георгія Мінькана 5.00
Віннінег, Ман.: З похорону бл. п. Ю. Марійма, прислала пані Р. Біван 20.00
Торонто, Онт.: З поминок і посвячення надгробного пам'ятника бл. п. Івана Кузьмина, прислала Катедральна Громада св. Володимира 27.00
Торонто, Онт.: З поминок по бл. п. Катерині Лисій, прислала Катедральна Громада св. Володимира 10.00
Едмонтон, Алта.: З похорону бл. п. Анастасії Самкіл, прислав о. О. Хом'як 14.00
Ванкувер, Б. К.: Пожертва від Ванкуверської Місійної Округи, прислав П. Дяконенко 20.00
Валей, Б. К.: З похорону бл. п. Ніколая Горбая, прислав о. П. Балжук 15.00
Камоун, Сиск.: З похорону бл. п. Марії Скварчук, прислав о. В. Бойчук 19.00
Йорктон, Сиск.: З відпусту бл. п. Марії Козарук, прислав о. М. Стасенко 31.10
Тандер Бей, Онт.: Пожертва пані Чепесюк 5.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

С. Тимчишин, Норт Бирбібі, Б. К. ..... $ 2.00
З похорону бл. п. Петра Кресел, Кеазора, Онт. 4.00
О. О. Петрущ, Віннінег, Ман. 2.00
Н. Москалик, Ванкувер, Б. К. 2.00
І. Гончаренко, Ньюйорк, США 3.00
П. Бошко, Віннінег, Ман. 2.00
М. Крат, Детройт, Міш. США 1.00
М. Голавайчук, Лендберг, Алта. 1.00
М. Бабіяк, Айтуна, Сиск. 1.00
І. Бурвинк, Айтуна, Сиск. 2.00
Н. Карпів, Монтреаль, Квеб. 2.00
Отець Є. Стефанюк, Давфин, Ман. 2.00
Пані Дж. Андрійчук, Ель Пойнт, Алта. 4.00
Дж. Собескі, Айгусина, Ман. 1.00
Пожертва від Комітету Прав. Молоді, Давфин, Ман. 3.00
В. О. Нечай, Монтреаль, Квеб. 1.00

УВАГА! УВАГА!

Вже вийшов з друку

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ

з нагоди

ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

50-ліття УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

У ЗБІРНИКУ ЗНАЙДЕТЕ:

— ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 18 СОБОРІВ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПЕРЕБІГ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У САСКАТУНІ;
— ПРИВІТИ, ДОПОВІДІ ТА ЮВІЛЕЙНІ СВІТЛИНИ;
— СПИСОК БІЛЯ 300 ГРОМАД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, а в тім
— ПОНАД 200 ІСТОРІЯ ПРО ОКРЕМІ ГРОМАДИ З СВІТЛИНАМИ.

НАКЛАД ЗБІРНИКА ОБМЕЖЕНИЙ, ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **$4.00.**

ЦЯ КНИЖКА БУДЕ ГАРНОЮ ОКРАСОЮ ДОМАШНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ КОЖНОГО ПРАВОСЛАВНОГО УКРАЇНЦЯ В КАНАДІ. — З ЗАМОВЛЕННЯМ ПОСПІШАЙТЕ!

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ ПОСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ КОНСИСТОРІЇ:

7 Ст. Джанс Авеню, Віннінеґ 4, Ман., Канада.

СПЕЦІЯЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ НАБУВАТИ РЕЧІ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ:

У Канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, по великій знижці ціп, можна набути слідуючі речі, випродуковані з нагоди 50-ліття УГПЦеркви в Канаді:

1. Відзнака вірного, який пожертвував на Церкву з нагоди Ювілею 25 долярів, — її можна тепер набути за пожертву 5 долярів;
2. Срібні медальони, вартости 10 дол., можна набути за 5 долярів;
3. Бронзові медальони, вартістю 1 дол., можна набути за 25 центів;
4. Акварельова Історія УГПЦеркви в Канаді пані Одарки Трохсої:
— В м'якій оправі, ціна $2.50, — можна набути за $1.00;
— У твердій оправі, ціна $3.50, — можна набути за $2.00;
5. Памфлет „Пів століття УГПЦеркви в Канаді", ціна 75 ц., — можна набути за 25 центів.

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ КАНЦЕЛЯРІЇ КОНСИСТОРІЇ:

7 ST. JOHNS AVE., WINNIPEG 4, MAN., CANADA.

ВЕЛИЧНИЙ ХРАМ В ЙОРКТОН, САСК.

В неділю, 23 серпня 1970 р., відбулося величаве храмове свято в громаді св. Преображення, Йорктон, Саск. Збільшення храмового свята, мабуть, додало найбільше канонічна інтронізація Владики Бориса, єпископа Сасквтуну і вікарія Єлисеєвищого Владики Іларіона, та о. архипресвітера д-ра С. Савчука. Голова громади, п. Ю. Скварчук, в порозумінні з настоятелем парафії та головою Жіночого Т-ва „ім. Олени Теліги" пані А. Лис, склали засідання, щоб розподілити належно підготовчу працю. Було рекордово майже повне самими членами зарядує весь тягар праці. Повідомлення до преси та запрошення високопреосвященного і мирян, вайшов секретар громади — п. М. Брик. Куліпарною справою і приготуванні храмового обіду для всіх зголосилась голова Жіночого Т-ва — пані А. Лис, з Жіночим Т-ом. Відекорування св. храму цвітами та вивішення напису: „Вітаємо Вас, Владико!", а в середині храму поставлення архиєрейського підвищення, доконали два заступники головки громади: п. П. В. Ригус, В. Гринькін, при великій помочі пані О. Лукій і інших старших братів і сестриць при церкві. Зоргапізування дітей Недільної шко-

Українська церква Преображення Господнього в Йорктон, Саск.

ли, які вітали Владику кидання цвітів перед ним при вході до храму та інодияконували під час Богослужения, спочивало в руках пані Анни Цимбалістої.

ЗУСТРІЧ ВЛАДИКИ ТА АРХИЄРЕЙСЬКА ЛІТУРГІЯ

Утреня Богослужения закінчує парох з участю о. дияконa О. Гупки, при співі дяка п. Ів. Стінки. Надворі чудова погода. З процесійним хрестом та хоругвами вийшли вірні з церкви, щоб привітати дорогого Владику. Аж ось підїжджає авто до хідника перед церквою. При виході Владики з авта надівають миттю та подають Архиєрейський Жезл три старші вподияконе, студенти св. Богословія: п. п. М. Залищук, А. Сірий та І. Стінка. Хлібом та сіллю вітає від всієї Йорктонської Парафії п. Ю. Гупка (батько новопосвяченого сящ. О. Гупки), при всності заступника голови Йорктонської громади п. В. Ригуса. Китицю червоних рож від дітей і молоді при громаді вручає Владиці панна Д. Скварчук. В дверях церкви зустрічає Владику з хрестом та тацї о. М. Стецейко, при всності о. архипресвітера С. Савчука та о. дияконa О. Гупки. Дзвони безперервно дзвонять, а хор під диригентурою п. В. Грегорія співає: „Достойно е.." та „Вийди до Храму Архиєрею.." Людей в церкві і на хорах переповнено.

З Благословення Владики Службу Божу розпочав о. архипресвітер С. Савчук. В церкві урочиста тишa, хор співає з великим надхненням, урочисто та мелодійно. Апостола читає закінчений студент св. Богословія п. А. Сірий. Під час проповіді Владика Борис підкреслює історичне значення Православної Віри для українського народу, здобутки наших піонерів на церковно-національний нивї в Канаді, закликає стоятн твердо та непохитно, затримувати здобутки наших піонерів, виховуючи дітей на добрих православних українців, для слави Божої і добра українського народу по всьому світі сущому. Після Великого Входу о. архипресвітер С. Савчук, обвівши о. дияконa О. Гупку тричі довкола Ст. Престолу, підане йому до Владики, щоб той через свої молитви до Бога та покладання рук на голову о. дияконa, прислав Св. Духа і возвів його в сан пресвітера. (священика).

І вже після слів Владики: „Аксіос!" (Достойний), присутні у вівтарі, а потім хор і вірні в церкві, відповіли потрійне „Аксіос", як поки Владика закінчив Благословення священичого обличчя новопоставленому о. О. Гупці.

Ця подія залишиться для мирян пам'ятною на довгі роки, бо багато з них, мабуть, перший раз в своєму житті бачили як відбувається висвячення. По Богослужені в церкві відбувся процесійний потрійний обхід навколо церкви зі співанням релігійних пісень, читанням св. Евангелії та храмовим освяченням Владикою Свято - Преображенського Храму. Відпуст в Многоліттям для проводу нашої УПЦК, духовенства і мирян, (парафіян та гостей) на храмі в Йорктоні, закінчився на сходах церкви. Після відпусту Владика Борис вділив оливо-помазання присутнім.

ОБІД В НАРОДНІМ ДОМІ ТА ПООБІДНЯ ПРОГРАМА

Гостинним розміщенням, під керівництвом п. В. Крипкевича, і хорошим відспіванням „Отче Наш", та благословенням Владикою страв розпочався храмовий обід в Народнім Домі. Після обіду настоятель парафії в коротких словах привітав присутніх та передав ведення програми заступникові голови п. В. Ригусу, який представив присутнім головний стіл, а п. М. Брик представив гостей з околичних громад. Дальше слідували привітн та побажання від громад і визначників осіб, а опісля промови: Владики Бориса і о. архипресвітера С. Савчука.

Владика розповів про розвиток громад в УПЦК, порівнюючи при цьому і Йорктонську громаду як одну з тих перших, що досягли великого розвитку не тільки у матеріяльному розвитку, але і духовному. Закликав і надальше вірних, варяд та пароха стремїти до ще більшого поступу. Нозовисвячеиому о. Гупці бажав кріпких сил та витривалости на праці в Христовому виноградникові. Отець архипресвітер Савчук в короткому слові розповів початки праці священика, порівнюючи з теперішніми часами. Він сказав: „Колись, коли висвячували священика, то йому давали маленьку валізку в руки та казали: „Іди собі зорганізовуй таку, яку будеш і мати. Сьогодні, Богу дякувати, священик приїжджає до зорганізованих громад з резиденціями та поземим церковним устаткуванням. Однак сьогоднішні вимоги, особливо молоді, яка тисячами вилежує по міських парках та роздорожжях, вимагають, щоб священик мав найперше життьовий досвід провадити таку громаду до Бога."

Потім промовляли священики сусідських парафій: о. прот. А. Хрусталов з Гаєс, о. Я. Пук — Кенсак, те о. С. Семотюк з Шіго, Саск. Другий заступник голови громади, п. В. Гриньків, привітав новопосвяченого о. Гупку та вручив подарунок (Св. Евангелію) від громади та Жіночого Т-ва. Отець Гупка, подякувавши за подарунок, склав подяку своїй родині, парафії та духовенству і мирян, (парафіян та гостей) на руки голови Ради о. Сірий. Під час проповіді Владика Борис підкреслює історичне значення Православної Віри для українського народу, здобутки наших піонерів на церковно-національний нивї в Канаді, закликає стоятн твердо та непохитно, затримувати здобутки наших піонерів, виховуючи дітей на добрих православних українців, для слави Божої і добра українського народу по всьому світі сущому. Після Великого Входу о. архипресвітер С. Савчук, обвівши о. дияконa О. Гупку тричі довкола Ст. Престолу, підане йому до Владики, щоб той через свої молитви до Бога та покладання рук на голову о. дияконa, прислав Св. Духа і возвів його в сан пресвітера. (священика).

І вже після слів Владики: „Аксіос!" (Достойний), присутні у вівтарі, а потім хор і вірні в церкві, відповіли потрійне „Аксіос", як поки Владика закінчив Благословення священичого обличчя новопоставленому о. О. Гупці.

Ця подія залишиться для мирян пам'ятною на довгі роки, бо багато з них, мабуть, перший раз в своєму житті бачили як відбувається висвячення. По Богослужені в церкві відбувся процесійний потрійний обхід навколо церкви зі співанням релігійних пісень, читанням св. Евангелії та храмовим освяченням Владикою Свято - Преображенського Храму. Відпуст в Многоліттям для проводу нашої УПЦК, духовенства і мирян, (парафіян та гостей) на храмі в Йорктоні, закінчився на сходах церкви. Після відпусту Владика Борис вділив оливо-помазання присутнім.

ОБІД В НАРОДНІМ ДОМІ ТА ПООБІДНЯ ПРОГРАМА

Гостинним розміщенням, під керівництвом п. В. Крипкевича, і хорошим відспіванням „Отче Наш", та благословенням Владикою страв розпочався храмовий обід в Народнім Домі. Після обіду настоятель парафії в коротких словах привітав присутніх та передав ведення програми заступникові голови п. В. Ригусу, який представив присутнім головний стіл, а п. М. Брик представив гостей з околичних громад. Дальше слідували привітн та побажання від громад і визначників осіб, а опісля промови: Владики Бориса і о. архипресвітера С. Савчука.

Владика розповів про розвиток громад в УПЦК, порівнюючи при цьому і Йорктонську громаду як одну з тих перших, що досягли великого розвитку не тільки у матеріяльному розвитку, але і духовному. Закликав і надальше вірних, варяд та пароха стремїти до ще більшого поступу. Нозовисвячеиому о. Гупці бажав кріпких сил та витривалости на праці в Христовому виноградникові. Отець архипресвітер Савчук в короткому слові розповів початки праці священика, порівнюючи з теперішніми часами. Він сказав: „Колись, коли висвячували священика, то йому давали маленьку валізку в руки та казали: „Іди собі зорганізовуй таку, яку будеш і мати. Сьогодні, Богу дякувати, священик приїжджає до зорганізованих громад з резиденціями та поземим церковним устаткуванням. Однак сьогоднішні вимоги, особливо молоді, яка тисячами вилежує по міських парках та роздорожжях, вимагають, щоб священик мав найперше життьовий досвід провадити таку громаду до Бога."

Потім промовляли священики сусідських парафій: о. прот. А. Хрусталов з Гаєс, о. Я. Пук — Кенсак, те о. С. Семотюк з Шіго, Саск. Другий заступник голови громади, п. В. Гриньків, привітав новопосвяченого о. Гупку та вручив подарунок (Св. Евангелію) від громади та Жіночого Т-ва. Отець Гупка, подякувавши за подарунок, склав подяку своїй родині, парафії та духовенству і мирян, (парафіян та гостей) на руки голови Ради о. Сірий. Під час проповіді Владика Борис підкреслює історичне значення Православної Віри для українського народу, здобутки наших піонерів на церковно-національний нивї в Канаді, закликає стоятн твердо та непохитно, затримувати здобутки наших піонерів, виховуючи дітей на добрих православних українців, для слави Божої і добра українського народу по всьому світі сущому. Після Великого Входу о. архипресвітер С. Савчук, обвівши о. дияконa О. Гупку тричі довкола Ст. Престолу, підане йому до Владики, щоб той через свої молитви до Бога та покладання рук на голову о. дияконa, прислав Св. Духа і возвів його в сан пресвітера. (священика).

І вже після слів Владики: „Аксіос!" (Достойний), присутні у вівтарі, а потім хор і вірні в церкві, відповіли потрійне „Аксіос", як поки Владика закінчив Благословення священичого обличчя новопоставленому о. О. Гупці.

Ця подія залишиться для мирян пам'ятною на довгі роки, бо багато з них, мабуть, перший раз в своєму житті бачили як відбувається висвячення. По Богослужені в церкві відбувся процесійний потрійний обхід навколо церкви зі співанням релігійних пісень, читанням св. Евангелії та храмовим освяченням Владикою Свято - Преображенського Храму. Відпуст в Многоліттям для проводу нашої УПЦК, духовенства і мирян, (парафіян та гостей) на храмі в Йорктоні, закінчився на сходах церкви. Після відпусту Владика Борис вділив оливо-помазання присутнім.

ОБІД В НАРОДНІМ ДОМІ ТА ПООБІДНЯ ПРОГРАМА

Гостинним розміщенням, під керівництвом п. В. Крипкевича, і хорошим відспіванням „Отче Наш", та благословенням Владикою страв розпочався храмовий обід в Народнім Домі. Після обіду настоятель парафії в коротких словах привітав присутніх та передав ведення програми заступникові голови п. В. Ригусу, який представив присутнім головний стіл, а п. М. Брик представив гостей з околичних громад. Дальше слідували привітн та побажання від громад і визначників осіб, а опісля промови: Владики Бориса і о. архипресвітера С. Савчука.

Владика розповів про розвиток громад в УПЦК, порівнюючи при цьому і Йорктонську громаду як одну з тих перших, що досягли великого розвитку не тільки у матеріяльному розвитку, але і духовному. Закликав і надальше вірних, варяд та пароха стремїти до ще більшого поступу. Нозовисвячеиому о. Гупці бажав кріпких сил та витривалости на праці в Христовому виноградникові. Отець архипресвітер Савчук в короткому слові розповів початки праці священика, порівнюючи з теперішніми часами. Він сказав: „Колись, коли висвячували священика, то йому давали маленьку валізку в руки та казали: „Іди собі зорганізовуй таку, яку будеш і мати. Сьогодні, Богу дякувати, священик приїжджає до зорганізованих громад з резиденціями та поземим церковним устаткуванням. Однак сьогоднішні вимоги, особливо молоді, яка тисячами вилежує по міських парках та роздорожжях, вимагають, щоб священик мав найперше життьовий досвід провадити таку громаду до Бога."

Потім промовляли священики сусідських парафій: о,

миколаївської громади. Марія Ведмідь від 1951 року славне в церковному і світському хорах. Промовляли й інші гість. Подарунок від усіх присутніх передали похресниці Наталя Кульчицька й Тамара Григоренко. Щиро дякуємо Ювілярці з сім'єю Миколая за влаштування їм радісного родинного свята.

Збірка на святі принесла $37. Призначено: На Собор Св. Володимира $21; на „Вісник" 10 дол., і на клюе 6 долярів. Щира подяка жертводавцям, а наших дорогих Ювілятів нехай зберігає Господь Бог до Золотого Ювілею!

На много літ Вам Олексо й Марія!

Приятель.

ВШАНУВАЛИ 60-ЛІТТЯ

Лондон, Онт.

У суботу, 8. 8. 1970, в Парафіяльній Українській Православній Церкви в Лондоні, Онт., вшановано п. Гапцю Лисенко, довголітню провідницю церк. хору цієї церкви, з нагоди її 60-літнього ювілею народження.

Родина й громадянство, заходами пань О. Співак, Т. Ножченко й О. Винничук, як слід підготовили й при численний участі друзів перевели цю гарну несподіванку-прийняття, для цієї дійсно заслуженої в церк.-громадському житті ювілятки.

П-ні Г. Лисенко, обдарована гарним голосом і великою любов'ю до Божого Дому й співу у Ньому. Ще від дитинства, на рідних землях, перейма уміння очолювати церковний хор від свойого пок. батька, бл. п. Гр. Ріпки, бувшого дирижента ц. хору дома й тут і далі вілдано виконує цю працю й до сьогодні.

По загальному привітанні ювілятки п-ею О. Співак, яка й проводила вечером, і по вручені їй — від загалу й родини — дарунків, вітали її п. п.: І. Винничук, Т. Ноженко, о. М. Дебрин — Настоятель, Арс. Степанюк, о. Прот. Ф. Ковалевко — гість з Америки, М. Педенко, та п-і Р. Майхонич — дочка. Всі висловлювали ювілейні побажання й признання п-ні Г. Лисенко за її вілданість в служінні Православній Церкві. Ювілятка — скромно, але щиро всім дякувала за пошану, дарунки й присутність, приривочки й на дальші, що в Божому полі-чую, порук зі своїм мужем п. Ігорем, будуть вірно служити Богові й цій громаді при Рідній Церкві.

З зібраних, пожертв принесено на рідну пресу, з чого $6.00 на „Вісник".

Жертводавцям — щира подяка, а ювілятці, п-ні Г. Лисенко бажаємо здоров'я й Божої ласки, в кругі своєї родини і при Божому Домі так бездоганно виконувати свої обов'язки — ще много літа.

Присутній

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. МАРІЯ МЕХ

Вінніпег, Ман.

Дня 17 липня 1970 р. відійшла у вічність, на 87 році життя, Марія Мех. Народилась Марія в 1893 р. в селі Суховоля, повіт Любачів, в родині Кебалів, де жила до 19-го року життя. В 1902 р. приїхала до Вінніпегу, де в 1903 р. вийшла заміж за Федора Меха. Спершу молода пара жила у Вінніпегу, а в 1904 р. переїхали до Сейтон (на фарму за тієнічний слід від Вінніпегу). Тут вигодили двох синів: Петра (вже покійний) і Олексу, який мешкає тепер в Оттаві. Після смерти свого мужа Марія жила на фармі свого сина Петра і невістки Катерини до 1967 р., коли це родина переїхала до Вінніпегу.

Початки життя на фармі були тяжкі, а праця над виробленими земл під урожай була непосильною. Відпочинку було те, що неділю відділь до Вінніпегу (тільки 30 миль) давала змогу Федорові і Марії займатись годівлею домашньої птиці (дробу) і вирощуванням ярини (городини), яку забували на базарі у Вінніпегу. Звичайно, що довозили свої продукти на базар спершу волами, а пізніше кіньми, запрягненими в сани (замолоду чи зів.

Обоє сини працювали з родичами на фармі і закінчили середню освіту. Петро залишився на фармі і став зразковим фармером, а Олекса деякий час учителював, а опісля перейхав до Оттави, де одержав урядову працю, а після військової служби в армії залишився на постійне в Оттаві.

Марія і її муж належали до тих молодих українських імігрантів, які добре розуміли, що опинившись у вільній демократичній Канаді, не будуть уже переживати неправди і насильства, яке відчували в рідному краю. Обоє вони були релігійними і працювали над будовою церкви в Сейтон, яка була незалежною (її відвідував о. І. Кущій, а опісля цілий ряд священиків Української Православної Церкви). В їхній хаті гостювали священики, сходилася молодь і їхній дім став осередком громадського та церковного життя. До кінця свого життя Марія цікавилась церковою, будучи членкою катедральної громади у Вінніпегу, та слідкувала за розвоєм Колегії Св. Андрея, де її внуки вчащали на курси. Від ранніх років читала „Український Голос".

Була Марія гарної вдачі, знала мірою жити з людьми. Зі своєю невістков Катериною проживши згідливо 33 роки, провела почи в господарстві. Після смерти старшого сина Петра перебувала в домі для немічних, де відвідували її сини Олекса і невістка Катерина, яка після її смерти зайнялась похороном та влаштувань похорону тризни, що є рідкісним явищем, щоб невістка дбала про матір свого чоловіка.

Похорону відправу в Катедрі Преєв. Троїці відслужив о. В. Слюзар, після чого покійну Марію похоронено біля її мужа на цвинтарі в Сейтон. На похорон зійшлося велике число людей, між якими були діти колишніх її сусідів (українці і англосаксонці).

Покійну оплакують: син Олекса, невістка Катерина та Марія, її єдиного внучка та троє правнучок.

На нев'язучий вінок покійній по $10.00 склали (з Оттави): о. В. Сеняшин з добродійка, п-во В. Норис, Г. Кротош, Н. Токарик і І. Твердун. Від родини сім Олекса склав $50.00 на Колегію Св. Андрея, $20.00 на „Український Голос" і $20.00 на „Вісник".

Хай прибрана канадійська земля буде її легкою!

Вічна їй Пам'ять!

М. Іванчук.

БЛ. П. МАРІЯ СКВАРЧУК

Канора, Саск.

У п'ятницю, 10 липня 1970 р., після короткого перебування в місцевій лікарні, впокоїлася Марія Скварчук, в домі Короленчуків, прожившн 77 років життя.

Марія народилася 3 березня 1893 р. в родині Григорія й Оксани, в дому Корсак, у селі Товтрів, на Буковині. Там вона прожила свої дитячі й молоді дівочі роки, а в 1907 р. зі своїми батьками виїхала до Канади, де її батьки поселилися в околиці Бірдженс, Саск., і де Марія зростала. В 1910 р. вийшла вона заміж за Дмитра Скварчука, з яким поселилася на „гомстеді" в околиці Дробот, Саск., де фармерували через кілька років, а опісля перенеслися в тій самій місцевості на іншу фарму, на якій фармерували до 1959 р. В 1959 р. перенеслися вони зі своїм чоловіком на заслужений відпочинок до містечка Канора, Саск., де й прожила вже до кінця свого життя.

Покійна Марія була щиро й жертвенно православною християнкою, ходила до церкви, приступала до Св. Таїнств, потверджуючи своє християнство пожертвами й своєю працею. Хоч у Канорі прожила тільки понад десять років, то вона зі своїм мужем помагала своїми жертвами в будові нової церкви, в до самої церкви до спілки з іншою родинною пожертвувала: павука вертости тонад три тисячі долярів, а також сама пожертвувала чорні священичі ризи.

Напередодні похорону в місцевій українській православній церкві, заповненій народом, парох о. В. Бойчук відправив Паракгас, а в понеділок 13 липня Похорон і Звугловійну Св. Літургію відслужили о. Я. Пук з Кемсак і о. В. Бойчук. Дякували п. Г. Стратійчук, п. Л. Поповичі і п. Д. Кумура. Тління останки покійної похоронено на місьському цвинтарі православної секції в Канорі, а після похорону в Народньому Домі була похоронна перекуска, яку приготовило Жіноче товариство СУК. Слід згадати, що виорушливши був момент при запечатуванні гробу гвоздком, який складаючи грудку землі на довговічну покійної, висипав її крихітку рідної землі з Буковини, яку привезла рідна сестра покійної. При цьому парох сказав: „Хай рідна земля, на якій ти родилась і провела свої найкращі безжурні молодечі роки й земля, на якій ти 63 роки трудилась, буде тобі легкою".

Покійна залишила в глибокому смутку свого мужа Дмитра, трьох синів: Григорія й Георгія в Гемлітон та Василя в Естергейзі, де він є шкільним суперінтендентом; дві доньки: Софію Колтер у Гемлітон й Ганю Любет у Маямі, Флорида. Полишила також 9 онучки і одну правнучку, двох братів: Георгія й Дмитра Короленчуків у Гемлітон, та три сестри: Катерину Мисканюк у Фом Лейк, Саск. і Сильвію Кіщенк та Софію Брвин у Маямі, Флорида.

При останніх цілуваннї, на завісик пароха, учасники похорону зложили на нев'язучий вінець для покійної $62.35, а родина додала $38.-00, що в цілости пішло на місцеву церкву. Також родина покійної зложила по $25.-00 на пресовий фонд і вироблення кліше для „Українського Голосу" і „Вісника".

Усім жертводавцям щира подяка за їх жертви, а Покійну Марію хай Господь прийме в Свої оселі праведних.

Вічна їй пам'ять!

о. В. Б.

БЛ. П. НИКОЛАЯ ГОРБАЯ

Валей, Б. К.

Сумна вістка миттєвила родину і членів церковної громади Успіння Божої Матері у Валей, Б. К.. У п'ятницю, дня 10 липня 1970 р., о год. 8:45 рано упокоївся в Бозі Николай Горбай, на 86 році життя. Покійний — був рідним братом заслуженого священика Української Греко-Православної Церкви в Канаді, (також вже покійного) о. прот. Тимофія Горбая.

Николай Горбай народився 18 грудня 1884 р. в селі Городнице, Сокальського повіту в Україні. Початкову народну школу закінчив в Сокалі. Був одруженний. 16 лютого 1909 р. з Катериною Заець, яка відійшла у вічність 18 липня 1944 р.

До Канади прийхав в 1914 р. в околицю Вітвін, Саск, оселившись там на „гомстеді", розпочав свою трудолюбиву піонерську працю на фармі, з дружиною і любими діточками. Крім щоденного зайняття в господарстві Николай Горбай почав пізнавитися церковно-національним життям, став також і до активної праці при організуванні Рідної Церкви. Він, як піонер, був основником і довголітнім головою а рівночасно будівничим у благородній праці і розбудові української православної громади св. Духа в Вітвові, Саск. При тій же громаді виконував також і роль дяка, а крім цього був приналежний і до управи Народнього Дому, в якім також велись культурна і національна просвітня праця для зросту церковно - громадського життя. Його довготривале замешкання (до 1944 року) в згаданій околиці принесло слодінай, корисні і повітневі наслідки для нашої Української Православної Церкви в Канаді.

Від 1944 року проживав Николай з родиною в Ст. Павл, Альберта до 1953 року, де також брав активну і ділянку участь в українській громаді. В тому році переселюється ще дальше на захід до провінції Британської Колюмбії з родиною в місцевість Валей, де включається, як одна із досвідчених членів Української Православної Церкви, та стає в проводі місцевої церковної громади Успіння Божої Матері, виконуючи роль в церковному заряді як головне громади. Під його вмілим проводом і організаційним хистом прації посвячувалося добрим успіхом на користь й розвій церковної громади.

Крім цього треба згадати, що мав він всі підстави бути вважденим і примірним промадянином Канади як заслужений піонер, багато вклав фізичної і моральної праці в розбудову цієї країни. Мав тяжку і легідну вдачу, співчував в біді ближньому, спішився в допомогою потребуючим, як православний християнин ревно боронив свою Св. Православну Віру та Рідну Церкву свого українського народу, був постійним читачем „Українського Голосу" та органу нашої Церкви „Вісника". Ці згадані часописи покійний постійно передплачував. В такому ж наставленні, в українському та православному дусі свої виховав і своїх трьох дочечки, які беруть завжди активну й дальшу участь при наших церковних громадах і українських організаціях та займають визначні позиції, сповняючи провідні ролі. У 1968 р., коли урочистими священнодіяннями наша Українська Православна Церква відзначала свій Золотий Ювілей 50-ти ліття її існування в Канаді, Провід нашої Церкви нагородив Николая Горбая за ревну працю почесною грамотою.

Похоронні відправи відбулися дня 13 й 14 липня; у понеділок ввечорі була відслужена Панахида в Похоронному Заведенні в Валей, яку відслужив місцевий о. настоятель з участю церковного хору і дяка п. Ю. Воронєка у присутності великого числа родини, членів і приятелів та сусідів.

Другого дня, у вівторок, Зауполійну Св. Службу Божу було відправлено в церкві Успіння Пресвятої Богородиці, яку відслужили о. прот. І. Гнкавий і о. П. Бландж; дуже гарно і урочисто прозвучали Св. Літургії великого числа вірних. Після прочитаної Св. Євангелії виголосив глибоко змістовне слово о. прот. І. Гнкавий, а при закінченні Св. Літургії виголосив прощальне слово місцевий о. настоятель, який пречудно схарактеризував покійного, висловив глибоке співчуття родині бл. п. Николая Горбан. Після чотирьохліо покійного було перевезено на цвинтар Валей В'ю в Ньютон, де і похоронено.

Покійний залишив в глибокім смутку і вінках горе своїх любих доньок: Марію, яка проживає в Саскатуні, Каролину, що мешкає в Кокенгіам, Анелю з її мужем Ельмом, що живуть у Валей, рідного брата Івана, який перебуває в Зах. Україні, сестру Марію Ковальчину, що живе в Норт Бетелфорд, Саск, як також чотирьох внуків і п'ять правнучів.

Після похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній авдиторії, який влаштовано заходом Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської. Після обіду слідували деякі промови в висловами глибокого співчуття родині, що була в цей час за сувоєнна і вважним горем прибита. Промовляли: о. прот. І. Гнкавий, п. І. Таггарин, голова громади з Валей, п. Л. Ревяковський з Бірвайл, та о. П. Блажук, який зробив заклик на нев'язучий вінок бл. п. Николая Горбая. Збірку перевели пані Раїса Демчук і пані Марта Лебедович.

Збірку в сумі $135.50 призначено: на потреби місцевої громади — $105.50, а решту на видавничий фонд „Вісника" й „Українського Голосу" та на вироблення кліше (по 15.00).

Усім жертводавцям висловлюємо щиру й теплу подяку, а бл. п. Николая Горбая нехай Милосердний Господь прийме в Свое Небесне Царство і оселить її між праведними. Вічна Йому Пам'ять!

о. П. Б.

ПОДЯКА

Ми, засумовлена тяжким горем родина, почуваємося в моральнього обов'язку склести вашу сердечну й щиру подяку всім тим, що взяли участь в похороні нашого дорогого Тата і дідуся та допомагали фізично і моральнно, співчуваючи нам у нашім горю і бідї.

Щиро дякуємо обидвом священикам, які відправили похоронні відправи, церковним хористам, дяконі, членам нашої церковної громади, членкиням Жіночого Товариства, що прилагодили і видали обід, як також нашим кухаркам, тим що несли до могилку, Похоронному Заведенні у Валей, та директорові цього заведення за вичислину услугу п. М. Б. Йонгу, нашій церковній управі й управі Жіночого Товариства, приятелям, сусідам близьким і дальшим, та тим, що прислали квіти. Всіх Вас нехай Господь винагородить щастям, здоров'ям і Своїм Небесним Благословенням.

дочки: Марія, Каролина, Анеля і її муж Ілько, унуки та правнуки.

БЛ. П. ІВАН ЛЮБИЙ

Гудів, Саск.

В понеділок, 25 травня 1970 р., від розриву серця, на 68 році життя, помер Іван Любий.

Іван, син Юрка і Марії з Ковальчиків, народився 24 серпня 1902 р. в селі Увисляпов. Гусятин. Прийхав до Канади в околицю Гудів 1921 р. Працював у рільних околицях Саскатуну.

21-го січня 1935 року одружився з Франею Грабовською. В 1940 р. перенісся а родинною до Онтарію, там він працював у фабриці виробів 4 років. В 1946 р. вернувся назад до Гудів на свою фарму, де фармерував до кінця свого життя.

Іван був членом української православної церковної громади майже цілий час свого життя в Канаді. Брав активну участь в громадськім житті. Був членом заряду і писарем через довгі роки. Був цікрої вдачі і любив не пожалував свого часу і праці для громади. Також був дяком в Гудів 30 років.

Його щира праця живе з нами а земля нехай буде йому пером!

27-го травня відбулася Панахида в церкві, відправлена о. О. Гудиком, а 28 травня була відправлена Служба Божа.

Дякували п. Конілай і п. Ковай. Під час останнього цілування було зібрано $94.-00 на невязучий вінок. Ту суму розділено так: На церкву в Гудів — $74.00, на „Український Голос" — $10.00 і на „Вісник" — 10.00.

Покійний Іван залишив дружину, трьох синів, три доньки, зятя, невістку і трое внучків.

Нехай Господь прийме його душу в свої Небесні Оселі і сотворить йому Вічную пам'ять!

Присутній

БЛ. П. ДМИТРО ЛОСЬ

Дафін, Ман.

У вівторок, 28-го липня 1970 року, після-одно-річної недуги відійшов у вічність у лікарні у Вінніпезі широко знаний в околиці бл. п. Дмитро Лось.

Дмитро Лось народився 8 листопада 1898 року в околиці Фішінг Ривер, 40 миль на північ від Дафіна. У тій

же оволодіє виростав і ходив до школи „Бордей".

У 1917 році одружився з Югаською Павлівською в Фішінг Ривер. Працював по різних роботах, а найбільше — в СНР.

Шукаючи праці часто змінював місце замешкання і тому не був членом громади, але до церкви ходив та жертвував коли тільки мав нагоду. Тому, що його рідня була недалеко Давфину і в самому Давфині бл. п. Дмитро часто тут зупиняався та приходив до Української Греко-Православної Церкви Св. Юрія і, за свого життя, зложив $300.00 пожертви на будову церкви.

Останніх чотири місяці бл. п. Дмитро перебув в лікарнях у Вінніпезі. Перед смертю прийняв Тайни Св. Стовіді те Причасти, а два дні перед смертю — Тайну Маслосвяття.

Покійний залишив у смутку дружину Югаську у Форк Ривер, Ман., та брата Миколу з Давфині. Також вельми багато племінників і племінниць. Три сестрі покійного упокоїлися давніше.

Похорони відправи за душу бл. п. Дмитра відбулися 3 і 4 серпня. У понеділок, 3-го серпня, у похоронній заведенню Сейт-Стрільчук відслужено панахиду, а у вівторок в Українській Греко-Православній Громаді Св. Юрія — Літургію і чин Похорону. Служив парох Всеч. о. Є. Стефанюк, а дяцував Фред Костишин з Етелберт. Тлінні останки спочивають на місцевому цвинтарі в Давфині.

Після похорону в Українському Народньому Домі відбувся поминальний обід. Родина покійного зложила пожертву в сумі $10.00 — $4.00 на пресовий фонд „Вісника", $6.00 на вироблення кліше. Вірні з родини зложили пожертву на невеличкий вівсок яку призначено на будову іконостасу.

Милосердний Господь Бог нехай подасть заслужений родині захист смутку радість та веселість, а душу покійного Дмитра нехай прийме до царства небесного.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ОЕС

В РІЧНИЦЮ СМЕРТИ БРАТОВІ БЛ. П. ВАСИЛЕВІ ПІГАЧЕВІ

Саскатун, Саск.

Уже один рік добігає від тої хвилини, як закрило Тебе, Брате, віко домовини. У робочий, день осінній гості приїзжали, і разом з нами із святої Катедри у вічність Тебе прощали. Невмолима смерть не мала пощади над нами — Ти лишив цей світ біленький і жінку з діточками. Але така Воля Божа і не нам Її судити, — ми будемо кожної днини Христа Бога за Тебе молити.

Брат Михайло Пігач

Порядок Богослужень

ВІДПРАВЛЯЄТЬСЯ СЛІПИЙ:

ПІД-Blaimer

ЖОВТЕНЬ
4. Неділя 16 по Св. Трійці — Трансфіна, Попкарпарк, Портеджа Ла Прері
11. Неділя 17 по Св. Трійці — Трансфіна, Бозекум, Сейкирк
18. Неділя 18 по Св. Трійці — Трансфіна, Тандал, Дуфрост
25. Неділя 19 по Св. Трійці — Трансфіна, Гокор, Попларфілд, Плезент Гоум.
тел. 256-2066 або 256-6251

о. В. АЛЮНЮКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Гілберт Плейнс
11. Неділя — Етелберт
14. Середа — Покров Пресв. Бгрд. — Дрифтінг Ривер
18. Неділя — Вінніпегозис
25. Неділя — Сифтон
Address: Box 71
Telephone: 748-2256

о. В. БОЖУКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Канора
11. Неділя — Канора, День Подяки
14. Середа, Покрова Пресв. Богородиці — Вірджініс, День Подяки
18. Неділя — Чілтора
18. Неділя — Успенська, Обіцниця год. 2-га по обіді, День Подяки
25. Неділя — Бюкінен, День Подяки
Address: Box 455, Oxbow, Sask.

о. В. ЛАКУСТИ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Пембіна
11. Неділя — Вайта
11. Неділя, Обіцниця (2:00 п. о.) — Сандаван
14. Середа, Покрова Пресв, Богородиці — Сірко
18. Неділя — Гардентон
18. Неділя, Обіцниця (2:00 п. о.) — Роза
25. Неділя — Толстой
25. Неділя, Обіцниця (2:00 п. о.) — [illegible]
Поштова скринка 161 — Вайта, Man,
Тел.: 425-5542

о. І. ГИКАВОГО
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Чілоан
11. Неділя — Борнебі
18. Неділя — Порт Адберні, Храм
25. Неділя — Борнебі
7906 — 11th Ave. Tel.: 521-6838
New Westminster, B. C.

о. С. ГНЕДЛЯ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 340
Telephone 656-8758.

о. Л. КУБИНА
Address: Box 517 Lac La Biche
Telephone 623-4583

о. С. ЗУБАКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — День Подяки — Норт Бетелфорд
11. Неділя — День Подяки — Гефорд
11. Неділя — год. 3:00 п. пол. — День Подяки — Бізнки
11. Неділя — год. 7:00 — День Подяки — Кридор
14. Середа — ПОКРОВИ — Норт Бетелфорд
18. Неділя — День Подяки — Гласгани
18. Неділя — год. 3:00 п. пол. — День Подяки — Медов Лейк
25. Неділя — День Подяки — Вигков
Address: 975-106 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-2180.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя Служба Божа, День Подяки 10-та ранку — Кейленд
4. Неділя, День Подяки, Обіцниця о 3-тій г. по обіді — Іспас
11. Неділя, Служба Божа — День Подяки 9-тій Р. ранку — Ту Гайс
11. Неділя, Обіцниця та День Подяки о 3-тій г. по обіді — Сенна
Address: Box 484, Two Hills, Alta.

о. Г. ІВАНЕЦЬКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Кінкерслей
11. Неділя — Вокан (Хрон)
18. Неділя — Вигар
25. Неділя — Мікам
Address: 59 Leddy Cres.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6092.

о. ІВАНА КУЛИНА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Етрімонт
11. Неділя — Федора
14. Покров Пресв. Богородиці — Торгіяд
18. Неділя — Восетна
25. Неділя — Редвей
АДРЕСА: Box 5, Redwater, Alberta.
Tel. 798-3985

о. В. КОНОРУДЗА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Тролінд
11. Неділя — Медфорт
14. Середа, Покрова Пр. В. — Кадет
18. Неділя — Брускбі
25. Неділя — Напінкін
Box 665
Nipawin, Sask.
Tel. [illegible]

о. І. МЕЛЬНИКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Тарнополь
11. Неділя — Кадворт
14. Середа — ПОКРОВА, ХРАМ — Ст. Джуазен
18. Неділя — Лепін
25. Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4331.

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя, День Подяки — Вілкінсон
11. Неділя, День Подяки — Адрю
14. Середа, Покрова Пресв, Богородиці, (Храм) — Борівці
18. Неділя, День Подяки — Лужани
25. Неділя, День Подяки — Прут
Rev. O. OLEKSHY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 347-2252

о. М. ОЛЕСІОКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Принц Альберт
11. Неділя — Принц Альберт
11. Неділя, Воскресна Обіцниця о год. 1,30 по обіді — Макдавел
18. Неділя — Принц Альберт
18. Неділя, Воскресна Обіцниця о год. 1,30 по обіді — Самбург
25. Неділя — Гоніцмун
25. Неділя, Воскресна Обіцниця о год. 2-ій по обіді — Принц Альберт
REV. M. S. OLESIUK
505 - 9th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2206

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Кемсак
4. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Топорицї
11. Неділя — Мазепа
11. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Брокетон
14. Середа Покрова — Донвел
18. Неділя — Калдер
18. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п.
25. Неділя — Кемсак
25. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Стоповий
P. O. Box 683
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Ravliuk
Box 186, Robin, Manitoba.
Tel. 807-4866.

о. ІВАНА СТУСА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя 16-та по Св. Трійці — Вестлок
11. Неділя 17-та по Св. Трійці — Сіда Бей
18. Неділя 18-та по Св. Трійці — Бергед
25. Неділя 19-та по Св. Трійці — Сангудо
11852 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 436-6742

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Ст. Мартин
11. Неділя — Давфин
14. Середа, ПОКРОВА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ — Вінния
18. Неділя — Давфин
18. Неділя, Обіцниця о 3:00 годині по полудні — Ст. Мартин
25. Неділя — Давфин
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4766

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Сван Ривер
11. Неділя — Пайн Ривер
11. Неділя — Дорбен, Вечірня, о 4 год. п. пол.
18. Неділя — Вайтбіч
25. Неділя — Годсон Бей
Box 1810 Tel. 734-4781
Swan River, Man.

о. М. СТРІЛЬЧИКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Йорктон
11. Неділя — Йорктон
14. Середа, ПОКРОВА, — Гоулід
18. Неділя — Йорктон
25. Неділя — Райн
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 783-7906

о. Г. СЕМОТЮКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Інсінгер (місто)
9. П'ятниця — Св. Івана Богослова Льюра
11. Неділя — Шіго (полудневa)
14. Середа — Покрова Пресв. Богородиці — Федакс — ХРАМ
18. Неділя — Половікін
25. Неділя — Дробот
Address: Shesto, Sask., Box 68.
Телефон: Шіго — 32.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Фостон
11. Неділя — Вимер
18. Неділя — Рамо
25. Неділя — Ватсон
Box, 458 — Tel. 536-5143
Wadena, Sask.

о. ГУМЕНА ЦЕРКВИ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя, День Подяки — Торсбі
11. Неділя, День Подяки — Брудертайн
14. Середа, Покрова Пресв, Богородиці — Камроза
18. Неділя, День Подяки — Калмар
25. Неділя, День Подяки — Кагвик
Адреса: 8530—180 Ave,
Едмонтон, Альберта.
Телефон 475-2852

о. А. ХРУСТАВКИ
ЖОВТЕНЬ
4. Неділя — Норкейп
10:00 год. ранку
4. Неділя — Сівіен
2:30 год. п. п.
11. Неділя — Дембурн
10:00 год. ранку
11. Неділя — Сван Плейн
2:30 год. п. п.
14. Середа — Глес (Покрови Пресв, Богородиці)
10:00 год. ранку
18. Неділя — Стріджвіс
10:00 год. ранку
18. Неділя — Арран
2:30 год. п. п.
25. Неділя — Едгевер
10:00 год. ранку
25. Неділя — Кобзар
2:30 год. п. п.
Address: Box 113, Hyas, Sask.
Tel. 196-5.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek-Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЖОВТНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., OCTOBER 15, 1970. ЧИСЛО (2134) 20

КАРДИНАЛ СЛІПИЙ:

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА НЕ Є ПРОТИ УРЯДУ СССР

В СССР ЦЕРКОВНА ПОЛІТИКА „ЗМІНЕНА"

ВІДЕНЬ (РНС) — Кардинал Йосиф Сліпий, провідник Української Католицької Церкви, сказав, що він є повний надій, що советські власті дозволять йому повернутися назад до СССР.

Цей вигнанець, архиепископ Львівський, який у тюрмах СССР провів 15 років, був звільнений за режиму Хрущова на прохання папи Івана XXIII. Тепер він вірить, що советські власті свою церковну політику „змінили" і це довело його до оптимізму. Далі кардинал Йосиф Сліпий віденським кореспондентам (у п'ятницю 2 жовтня 1970) сказав:

„Українська Католицька Церква не входить у будь-яку політику і жодним урядам на світі в опозицію не стає. Це, очевидно, відноситься також і до Советського Союзу", сказав Й. Сліпий.

З.Р.В. — Як до цієї заяви кардинала Сліпого поставляться українські політичні та взагалі патріотичні кола?

„Чи можна від молоді вимагати того, чого не можуть зробити старші?"

ЖЕНЕВА (РНС) — Тут проголошено оцінку участи лютеранської молоді в недавній П'ятій Асамблеї Світової Лютеранської Федерації. У звіті сказано, що в лютеранській Асамблеї, яка відбулася в Евіян-ле-Бен у Франції, на статусі повноправних делегатів було 33 представники від молоді.

„Без сумніву", пише західньо-німецька протестантська газета, „сильна репрезентація молоді сильно збагатила П'яту Асамблею СЛФ. Якщо кого в консерватистів молодь непокоїла, і якщо вони хотіли її ігнорувати, — ті були вреші ті просвічені тим, що один 23-літній студент з Страсбургу, Христіян Кемпф, був обраний до ділового тіла СЛФ — екзекутивного комітету."

Проте німецька преса виявила своє „розчарування і розчарування" з участи молоді в зганаднй Асамблеї. Вона підсумувала це так:

Ми „розчаровані, бо більшість учасників конференції не були готові, ані не були спроможні дискутувати теми Асамблеї по лінії, якої бажала молодь. Розчаровані, бо вони (молодь) самі не були однозгідні, не зважаючи на свої підготовні конференції, і спромоглися тільки на деякий вклад і то в дуже обмежених площинах.

Але, зауважима та ж німецька Протестантська Пресова Служба, „чи можна від молоді вимагати того, чого не можуть зробити старші?" ...

ЗАВДАННЯ СЛІПОГО БУЛО ОБ'ЄДНАТИ ВСІ УКРАЇНСЬКІ ЦЕРКВИ НА ЧУЖИНІ?

Далі, в своєму інтерв'ю з віденськими кореспондентами кардинал Йосиф Сліпий завважив, що 400,000 українців католиків живе у Польщі, де вони зазнають поважних труднощів. Ні одна з трьох українських католицьких дієцезій у Польщі, говорив кардинал Сліпий, не має свого єпископа. Проте він висловив надію, що та ситуація в майбутньому поліпшиться.

З.Р.В. — Кардинал Сліпий не має чого нарікати на Польщу, ані на польську католицьку ієрархію, під опікою якої українці католики в Польщі є. Надання українцям католикам єпископа українця залежить тільки від папи, а не від кого іншого.

Далі, Кардинал Й. Сліпий сказав кореспондентам, що він настоював на створення Українського Католицького Патріярхату, щоб усі Українські Церкви на чужині пов'язати разом під одним проводом.

НАШІ КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Виступи кардинала Сліпого — завжди „цікаві"; а зокрема цікава його остання заява, яку треба розглядати в світлі його місії за „поєднання українського народу." Отож виходить, що тим об'єднуючим чинником мав стати Український Католицький Патріярхат, у якому, по

(Продовження на стор. 2)

АТЕНАГОРАС ПРОТИ РІЩЕНЬ XX ГРЕЦЬКОГО КОНГРЕСУ

ІСТАМБУЛ (РНС) — Патріярх Константинопольський Атенагорас відмовився апробувати домагання Грецької Православної Архидієцезії в Америці про ширшу автономію та введення місцевих розговірних мов у Богослужения.

Рішення XX Конгресу Архидієцезії (в липні 1970 р.) допустити вживання в Богослуженні англійської та інших мов викликало занепокоєння так у Греції, як і в самих США. Подібну реакцію викликала також резолюція Конгресу за більше усамостійнення Архидієцезії від Константинопольської Патріярхії. Одначе патріярх Атенагорас, у своєму листі до архиеп. Яковоса, підкреслив, що певна міра згаданого занепокоєння була виликана неправильною інтерпретацією резолюцій.

СТАРИЙ СТАТУТ АРХИДІЄЦЕЗІЇ НЕПОРУШНИЙ.

Далі патріярх Атенагорас заявив, що рішення Конгресу розглядав Священний Синод Патріярхії, який складається в 12 митрополитів під проводом патріярха, і що Синод „офіційно ствердив і підкреслив", що існуючі постанови відносно богослужбової мови та управління Архидієцезії лишаються далі непорушні. При цьому Атенагорас сказав, що існуючі постанови самої Архидієцезії стверджують, що вона „екслезіястично й адміністративно цілковито залежна від нашого святого, апостольського вселенського престола і є його провінцією."

Патріярх Атенагорас також пригадав, що богослужбовою мовою Архидієцезії є мова грецька, як це ствердив був 17 Конгрес 1964 р. Далі він пригадав завдання Архидієцезії, а-саме, що вони зобов'язання зберігати Православну Віру, основану на авторитетних нормах Православія, „як їх інтерпретує практично Велика Церква Христова Константинопольська."

(Закінчення на 2 стор.)

Український Вільний Університет плянує Богословський семінар

Орган Української Автокефальної Православної Церкви на чужині „Рідна Церква", за липень - серпень - вересень 1970, помістив оголошення Комісії підготови Богословських Курсів при Українському Вільному Університеті в Мюнхені, Німеччина, в якому повідомляється, що згаданий Університет приймає зголошення на Богословський семінар для духовенства і бажаючих вірних УАП Церкви.

Семінар відбудеться наприкінці січня і в початках лютого 1971 року при Українському Вільному Університеті в Мюнхені, з дозволу вищої церковної влади УАПЦеркви, й триватиме від двох до трьох тижнів. Він буде практичним започаткуванням пізніших Богословських курсів, які запроектовано відбути літом 1971 року.

Учасники семінару будуть забезпечені помешканням і харчуванням.

У Німеччині церкви утримуються через державну скарбницю

ГАНОВЕР (РНС) — 1969 р. протестантські спільноти в Німеччині отримали з державної скарбниці 540 мільйонів долярів.

Католицька і протестантські церкви в Німеччині отримують свої фонди від держави, згідно з їх членством. Оподаткуючи людей на свій бюджет, держава включає в податок частину на Церкву. Той, хто не Церкву платити не хоче, той мусить заявити, що він до Церкви не належить і його оподатковують тільки на державний бюджет. Проте ця система спричинює багато клопоту.

Атенагорас проти рішень грецького Конгресу

(Продовження із 1-шої стор.)

ЛІТУРГІЙНІ ЗМІНИ НАЛЕЖАТЬ ПАТРІЯРХІЇ

Рекомендації XX Конгресу щодо літургійних змін мають бути предложені Патріярхії, пригадує Яковосові Атенагорас, як „Церкви-Матері, щоб ними вона могла керуватися в студіях і перегляді цього питання, яке є на порядку майбутнього Святого й Великого Все-православного Собору." Точної дати Собору ще не ухвалено.

Патріярх Атенагорас одночасно підтверднв права архиєп. Яковоса вирішувати питання міських подруж „та інші содержения, які викликають труднощі."

Інші резолюції XX Конгресу — такі, які відносяться до справ шлюбництва, мішаних партій, міжцерковних відносин, — патріярх Атенагорас автобувався, а листа свого заключив похвалою Яковоса за „знамениту працю, яку він виконує." За розпорядженням архиєп. Яковоса, проводника Грецької Архидієцезії в Америці, патріярший лист має бути прочитаний по всіх грецьких церквах.

Реакція Яковоса на листа від Атенагораса була зсумована в його словах:

„Хочемо вірити, що все було зроблено в добрій вірі, і що та сама добра віра й настановлення будуть виявлені в праці так стосовно мови Церкви, як і її духа, і що грецьке православіє буде більш свідомим, і більш інтенсивним способом життя для нас усіх."

XX Міжнародній Конгрес старо-католиків

БОН, Німеччина (РНС) — Біля 600 делегатів з різних країн, в останніх днях вересня ц.р. в Бонн, Німеччина, відбули Двадцятий Конгрес Старо-Католицької Церкви.

Конгрес відбувся під моттом „Церква, Свобода й Посвята!", а в свою агенду включив такі модерні питання, як ментальна прогалина між поколіннями, сексуальна моральність, модерна війна, політика та революція. Конгрес гостро осудив продукування і вживання біологічної та хемічної зброї будь якою державою.

Старо-Католицька Церква відзначає цього року 100-ліття від часу основання її європейськими католиками, які не погодилися прийняти догмату про папську „непомильність", що його ухвалив Перший Ватиканський Собор (1869-1870).

Перша спілка Старо-Католицьких Церква створена 1889 р.; тепер вона включає старо-католиків Голляндії, Німеччини, Швайцарії, Австрії, Чехословеччини та Югославії. До спілки Старо-Католицьких Церков належить також Польська Національна Католицька Церква та незалежна Католицька Церква в Філіппінах. Усіх старо-католиків у світі — 2,500,000. Чергований Конгрес старокатоликів відбудеться в Швайцарії 1971.

ВІДЕНЬ (РНС) — Католицька Церква в Австрії 4 жовтня ц.р. висвятила перших 4 жонатих дияконів. Вони закінчили однорічні студії, а дияконські обов'язки будуть виконувати різнобічно з своїм цивільним затрудненням.

Колишній рабін відкрив „Поп-фестиваль"

РОК ГИЛ, Онт. (РНС) — „Поп" співак, колишній рабін з Нью Йорку (а пізніше Торонто) Авраам Файнберг (йому 71 рік), недавно відкрив „рок фестиваль", на який зійшлося біля 15,000 молоді. Авраам Файнберг проголосив дома гання легалізувати марувану, закликав молодь до „ненасильної" революції та домагався свободи для „рок фестивалів."

Рабін емерит, з синагоги Священного „Кнету" в Торонто, д-р А. Файнберг, не зважаючи на те, що в Канаді живе довгі роки, дані зберігає американське громадянство. Свій великий публіцист він сказав:

„Війна і мілітарна ментальність — це найбільш деструктивний і позбавляючий людської гідности елемент суспільства." Рабін Авраам далі сказав: „Якби мені було 17 років, а не 71, — я встидався б не бути гипі."

Під час того фестивалю поліція заарештувала 345 осіб за посідання алькоголю, наркотиків та зброї.

Митрополит Атенагорас виступив проти „атенських зелотів"

ЛОНДОН (РНС) — Атенагорас, Архиепископ Тіятирійський і Лондонський, обороняючи екуменізм, — виступив з гострою критикою атенських православних богословів, які не дуже то охочі перейматися т. зв. „екуменічним рухом." Атенагорас назвав їх „супер-зелотами."

Проповідуючи в церкві Благовіщення Преєв. Діві Марії, Атенагорас сказав, що до тих „супер-зелотів" належать богослови миряни, а також деякі духовні особи. Він їх нап'ятнував „самозванними захисниками Православія."

Після того він відлетів до Істамбулу на переговори з патріярхом Атенагорасом, якого він репрезентує на засіданнях Між-православного Комітету, який працює в Женеві, Швайцарія.

Папа стане до „спільного Богослужения" з протестантами?

СИДНЕЙ (РНС) — Папа Павло VI візьме участь в одногодинній екуменічній церемонії, яку з нагоди його відвідин планує Австралійська Рада Церков.

Папа має прибути до Сидней 30 листопада, а згадана екуменічна церемонія має відбутися 2 грудня.

Речник Австралійської Ради Церков сказав, що під час тієї церемонії будуть промовляти папа Павло і президент АРЦ — англіканський епископ Дейвід Гарнсей. Сиднейську екуменічну церемонію називають „Моління за об'єднання християн", яке складатиметься з співання гимнів та читання Св. Письма.

(Під час „спільного моління" з протестантами в Женеві, коли папа відвідував Світову Раду Церков, — він молився окремо й сам. Це було в „Екуменічній Капліці" СРЦ. На зборах в одній з аудиторій СРЦ папа дав дозвіл кард. Віллебрандсові молитву „Отче наш" промовляти з разом присутніми протестантами).

Заява кардинала Сліпого

(Закінчення з 1 стор.)

словах самого Й. Сліпого, мали об'єднатися всі Українські Церкви на чужині!

Тепер, коли кард. Сліпий, (у звіздному своєго службового листа він називає себе „кардиналом Св. Римської Церкви", а не української) заговорив про свою місію відкрито, — можна поставити питання: Як далеко місія кардинала Сліпого вдалася? Ледве чи можна припускати, що вона йому взагалі не вдалася. Коли большевики 1962 р. випустили його до Риму і він появився на Другому Ватиканському Соборі, то у нього була „готова візія" і там таки він проголосив ідею за український патріярхат. Тепер кардинал Сліпий готов повертатися до СССР; але туди можна повертатися з деякими досягненями. З якими саме?..

Крім подяки залиш, заяви кардинала Сліпого про те, що Українська Католицька Церква владі СССР не противиться, та що його місія за патріярхат була викликана потребою звести всі Українські Церкви на чужині під одну контролю, — ці заяви кардинала Сліпого треба розглядати в світлі слідуючих фактів:

Восени 1963 року митрополит Йосиф Сліпий брав участь у відзначеннях совєтською амбасадою в Римі Жовтневої большевицької революції; 1967 року в Римі кардинал Сліпий вів тайні переговори з головою Верховного Совета СССР — Миколою Підгорним; 1969 року кардинала Сліпого в Римі відвідував і мав з ним тайні переговори митрополит Нікодим Ротов, (шириле днями „Вісник" за 1 червня ц.р.); заява чиновників СССР, що митрополит Йосиф Сліпий був звільнений 1954 р. і від того часу працював в історичному відділі Української Академії Наук у Києві; а врешті вивіть у світі вислову самого Й. Сліпого у Лондоні ц.р., який своє ув'язнення в СССР назвав лише тюрмою чи каторгою „як кажуть" („Визвольний Шлях", Лондон, червень 1970, ст. 653).

Арм'янська Церква почала працю над зміною Літургії

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Спеціяльна комісія епископів Арм'янської Церкви, згідно з постановою всесвітнього собору епископів тієї Церкви, який відбувся минулого року в Ечміядзіні, СССР, — почала підготовчу працю в напрямі зміни старожитньої Літургії. Перші збори комісії відбувався під проводом Єрусалимського Вірменського патріярха Єгіше.

Літургія Арм'янської (Вірменської) Церкви значно довша від Літургії Візантійського обряду, яка поширена по всьому православному світі; вона також називав лише тюрмою чи каторгою „як кажуть" („Визвольний Шлях", Лондон, червень 1970 ст. 653).

ВАТИКАН (РНС) — З приводу смерти президента Арабської Республики А. Нассера, папа Павло VI вислав египтянам, на руки діючого президента, співчутливу телеграму, в якій сказав:

„Мій висловлюю наше сердечне співчуття вашій ексселенції і всім улюбленим людям Об'єднаної Арабської Республики, молячи Всемогутнього Бога, щоб Він завжди благословив вашу країну спокоєм й обильною майбутністю."

НОВИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ ДОКУМЕНТ У СПРАВІ ХРИСТИЯНСЬКОГО ДІЯЛОГУ

ДЕЯКІ РІЗНИЦІ МІЖ ЦЕРКВАМИ „НЕПОДОЛИМІ"

ВАТИКАН (РНС) — Ватиканський Секретаріят сприяння єдности християн 18 вересня ц.р. опублікував новий документ у справі християнського діялогу, у якому закликає всіх тих, які в діялогах беруть участь, притримуватися лінії „співчуття та відкритости" та уникати всяких проявів „вороєповідного тріюмфалізму."

Новий Ватиканський документ, названий „Рефлекціями і сугестіями відносно екуменічного діялогу", дає пояснення щодо природи, мети та методи екуменічних зустрічей.

Характеризуючи екуменічний діялог як „відносини між християнами, які домагаються їм разом пізнавати і стремліти до переживань містерії Христа і Його Церкви", — документ далі вказує й на те, що різниці між різними Церквами „мусять стати частиною діялогу."

ТЕМИ І МЕТА ДІЯЛОГУ

Новий Ватиканський документ в справі діялогу стверджує, що всякі екуменічні зустрічі вимагають „теологічної компетентности" з боку їх учасників, інакше вони будуть безкорисні. „Католицькі учасники повинні бути добре поінформовані про віру їхньої Церкви", сказано в документі.

Хоч теми екуменічного діялогу повинні відображувати тільки „автентичні вартості", сказано в документі, — вони можуть бути вибрані в світлі „місцевої ситуації" та потреб. Документ радить, що найкращі теми для діялогу можуть відноситися до Св. Письма, до Св. Таїнств та літургічного життя.

Які б там теми не були вибрані, Ватикан радить, що учасники діялогу повинні підходити до них „в дусі рівности та з щирим бажанням шукати точки погодження."

ПЕРЕСТОРОГА ВАТИКАНУ

Далі новий Ватиканський документ проголошує перестороту, щоб учасники діялогу не пробували „шукати особистих користей" та щоб противилися „вироєповідному тріюмфалізмі." Кожний учасник діялогу повинен пробувати позбутися навчання своєї спільноти „в конструктивний спосіб", а змінити тенденції доказувати свої шляхом опозиції, бо це доводить до пересадних тверджень, перестерігає Ватикан.

Проголошення заклик до „співучуття відкритого" ставлення до інших віровизнань, Ватикан перестерігає католиків, що вони зобов'язані зберігати вірність до навчань Католицької Церкви, пам'ятаючи, що діялог таки має свої межі, і що „деякі різниці між Церквами є неподолані."

У супровідному висненні до вищезгаданого документу, Жан кардинал Відлебрандс, голова Секретаріяту сприяння єдности християн, каже, що цей документ не має „юридичного авторитету", проте він має „велику вартість", бо він є продуктом досвіду таких людей, які „в екуменічному русі були глибоко заангажовані."

Молодь відходить від Церкви через її обмирщення

РІОРК, Англія (РНС) — Рамзей, Архиепископ Кентерберійський, сказав, що багато молодих людей відходять від християнства, а вдаються до Східних Релігій, бо Християнська Церква почала занадто-заангажуватися в світові справи, а занедбує суто духові потреби людей.

Моління і духові порухи поширюються дуже сильно, і люди жадають цього, але саме ці потреби людей Церква чомусь почала занедбувати, говорив архиєп. Рамзей. Церква мусить підходити „до повної людини", говорив він.

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Перед самим жидівським новим роком були відкриті нові сходи з боку Старого Міста Єрусалиму до західньої частини „Стіни плачу", і це помогло товпам жидів проходити до того місця скорше. Цього року жиди святкували 5731 новий рік. Саме в той час араби оплакували смерть президента Єгипту Абдела Нассера.

Церква Св. Івана укр. православної громади в Ошаві, Онт.

Єпископ про поєднання канадських протестантів

За останнього часу в християнському світі поведено сильний рух за об'єднання християн в одну вироєповідну спільноту. Цей рух відомий під назвою „екуменічний рух." Він почав популяризуватися в 50-их роках, а дійшов до своїх вершин у роках 60-их. Під кличками „екуменізму" відбулося багато міжцерковних зустрічів, переговорів, конференцій; діяючи цій ситуації, між християнами різних вироєповідань настало примирення, і вони почали відноситися одні до одних більш шанобливо, отже між християнами справді почало проявлятися своєрідне „Царство Любови." Проте мета „екуменічного руху" — куди дальша від того „Царство Любови"; „екуменічному русі" поставлено завдання організаційно, організно об'єднати всіх християн в одно.

Декотрі християнські групи поставилися до „екуменічного руху" позитивно і почали конкретні заходи до церковного поєднання. У Канаді за це діло взялися англіканці і протестанти т. зв. Об'єднаної Церкви, а в Англії англіканці і методисти. Коли ж у них дійшло до розмов про конкретне погодження на поєднання, — то виявилося, що ця справа не така легка, як про неї говориться. І минулого року вже можна було чути смілівші голоси, що рух за поєднання всіх християн в одно — це справа майже безнадійна, що „екуменічний рух" заходить у мертвий кут. Такі голоси були чутні переважно в Канаді й Англії, де акцію за поєднання потрактовано дуже серйозно. А-з нагоди відвідин папою Павлом VI Світової Ради Церков, самі католицькі екуменісти заговорили, що в „екуменічному русі настане зупинка."

Останньо в Канаді про рух за поєднання заговорив епископ Англіканської Спільноти Г. В. Стиф. Промовляючи 21 вересня ц. р. в Томпсон, Ман., в нагоди однієї оказії, він згадав також справу поєднання англіканців з Об'єднаною Церквою і назвав її „неживою качкою" („dead duck").

Єпископ Стиф є в проповіді англіканської Діецезії Ківатін. Він сказав, що в нас є дуже пекуча потреба на екуменізм, але не на екуменізм за церковне поєднання. На його думку, кожна віроєповідна спільнота повинна придержуватися свого вірування, а екуменізм практикувати там, де він можливий, наприклад: Шукання спільного грунту для розв'язання соціяльних, економічних та громадянських проблем; послуга одного віроєповідання другому приміщенням може бути одним з прикладів, де той екуменізм можна практикувати успішно. Далі еп. Стиф. назвав такі проекти, як спільна допомога індіянам, побороювання убогости і т. ін.

Це був би „розумний напрям", говорить епископ Г. В. Стиф. („Фрі Пресс" за 23 вересня 1970).

ВІСНИК

Український православний часопис, оснований 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Еклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмус. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $5.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. John's Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

ТІНІ НЕЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

(До логіки й етики пресових „аргументів")

В одній із своїх резолюцій XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді підчеркнув той факт, що наші уніяти не мають історичних основ для своїх аспірацій оснувати собі патріярхат у Києві.

Більшість уніятської преси в Канаді зареагувала на цю резолюцію не якимись аргументами, а (пробачте за слово!) вуличними прозиванням, якщо не хочете, обі його назвати лайкою.

У Римській Церкві вирішальним аргументом були тортури, за допомогою яких так звана „Св. Інквізиція" намагалася перемогти противників тодішнього папізму. Але противники папізму повиймали „Св. Інквізицію"; її не вратувала навіть енцикліка папи Пія IX, якою він осудив конституційний лад.

Дух „Св. Інквізиції" далі існує, немов тіні незабутих предків. Тому що конституційний лад заборонив середньовічні інквізиційні методи боротьби з немилими противниками папізму, то інквізиційними тінями незабутих предків залишилася „дозволена" метода, а саме — очорнювання своїх противників. Порожнє глузування, прозивання, лайка, епатування до емоцій читацьких мас і т.п. Ось перлина такого „культурного" стилю:

„Резолюція ця (резолюція XIV Собору) залишиться в історії тієї української Церкви доказом **примітивізму її авторів, їх повного історичного невіжества й незрозумілої ненависти** до другої Церкви, теж української, але трохи старшої від неї і зродженої в Києві (!), а не в Саскатуні" (католицький орган „Наша Мета" ч. 37, 1970. Підкреслення наше — р. В.).

Це наведений приклад; а такого „пристойного стилю", в якому фігурують такі слова, як „темноголовство", „вуличництво", „брак думання", „примітивізм" і т. д., висловлені по адресі православних українців та XIV Собору нашої Церкви, — появляється щораз більше в української уніятській пресі.

В авторів таких писань немає сумніву, що цього роду методи є традиційно католицькими. Але, звичайно, християнськими вони не є, і любов до „братів-православних" у них не дуже відчутна . . . Якщо б журналісти інших національностей занижавлися такою пресою, то своє враження вони могли б узагальнити, і виробити собі хибний погляд на культуру всіх українців.

***

Дехто з уніятських „полемістів" зрозуміло послуговується словом „ненависництво", мовляв, православні українці „ненавидять" своїх братів-уніятів. У цьому випадкові можна сказати ось що: „Хто по собі мірить, — другому не вірить." Або: „Від кого чую, тому не дивую." Але це ще не все. Такий аргумент, як уроєне „ненависництво" виходить з одного джерела: з маячі переслідування. А це вже справа не логічних та етичних норм полеміки, а клінічної психології. Цей „аргумент" („ненависництво", „примітивізм"), звичайно, був підкреслений в реакції деяких „полеміс-тів" на резолюцію XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді в справі Київсько-Галицького уніятського патріярхату.

Протизитися претенсіям Риму на Київ — це ще не значить „ненавидіти" братів католиків. Наприслад, провідники уніятів заборонили були посвячувати там'ятник Шевченкові під час його відслонення 1961 р. і православні українці тоді не осягнули цього там'ятника, щоб їхні брати-католики не мали причин балакати про „ненависть." (Але там'ятник М. Шашкевичеві у Вінніпезі був освячений, бо Шашкевич — католик).

Світовий Конгрес Вільних Українців звернувся до папи з проханням, щоб він надав уніятським епархіям статус патріярхату. А в Світовому Конгресі Вільних Українців є також і православні українці.

Як у такому випадкові поступили б уніятські дівчі, якщо б вони були в ситуації православних українців?

Клюб Українських Бізнесменів і Професіоналістів у Вінніпезі в вересні ц.р. влаштував велику імпрезу, дохід з якої призначено на розбудову прийшень старечого дому Св. Родини. Православні українці свідомі того, що ця установа робить корисне діло для українців різних віроісповідань, масово підтримали згадану імпрезу, щоб зібрати якомога більше грошей на розбудову цього дому, який, як і кожна церковна нерухомість уніятів, записаний на епископську корпорацію, отже він є власністю Ватикану. Проте православні українці — члени й нечлени Клюбу Бізнесменів — згаданої імпрези не бойкотували. Далі, православні українці в Канаді й Америці масово складали гроші на Енциклопедію НТШ, в якій очорнено Українську Православну Церкву з часів Другої світової війни.

Подібних прикладів можна подати значно більше. А всі вони свідчать про те, що в православних українців немає нененависти до своїх братів-католиків.

Вищенаведені факти спонукують зро бити такий висновок:

Деякі уніятські „полемісти" може тоді перестали б посуджувати православних українців в уроєному „ненависництві" до братів-католиків, якщо б вони (православні українці) звернулися до папи „з покірним проханням", щоб він прийняв їх в унію, як це рекомендували уніятські єпископи у своєму посланні з Риму 1959 р.

Ол. Варавва

Поки ще не пізно...

Мабуть кожен знає, як виглядає пісочний годинник: дві напівсферичні скляні пробірки, з'єднані між собою вузеньким каналом; з верхньої до нижньої частини тоненькою цівкою сиплеться пісок. Цей процес триває (залежно від кількости піску і товщини каналу) якийсь певний період часу — може три хвилини, може десять, може годину, або й більше.

Щось на подобу такого пісочного годинника (тільки в символічному значенні) дістає при своєму народженні й кожна людина. Тільки но з'явиться на світ немовлятко, а невидимий струмочок починає спадати вниз, відрахувуючи хвилини, години, дні, а потім і місяці та роки його життя. На щастя для людства, Боже Премудрість зробила так, що ніхто, крім Самого Бога, не бачить того невблаганно-невпинного Годинника Своєї Долі. Ніхто ніколи не знає, чи багато ще того дорогоцінного піску лишилося у верхній частині, що означає решту життя. Кажемо „на щастя", бо якби нам було відомо, коли прийде наш останній день, на землі було б справжнє пекло. Можна уявити, якою безнадією, страхом і відчаєм були б наповнені останні роки. Замість насолоди життям, творчої праці і приємного відпочинку, „приречені" мали б на думці тільки одне: ще ж тільки місяць лишився . . . два тижні . . . день . . . пів години . . . десять хвилин . . .

Проте, хоч ми і звільнені від такого страхіття, треба пам'ятати, що той Годинник Долі десь таки існує, що кожної звильнин відходять у вічність, щоб уже ніколи не повернутися, дорогоцінні краплинки нашого життя. А на кожній з тих крапличок щось написано. Що саме? Добро? Радість? Приємність? Користь? Байдужість? Безсердечність? Зло? Чи, може, нічого?

Мало хто свідомий того, що найбільше САМЕ ВІД НЬОГО САМОГО залежить зміст кожної чергової краплини життя. Дехто плекіть не розуміє, що йому треба щось для того робити. Дуже легко забувається, що земне життя — не вічне. Про це взагалі майже не думають, бо на такі „дрібниці" ніколи немає часу. У світі ж повно „важливіших" справ! От тільки подивитися на отих вічно поспішаючих, вічно заклопотаних людей . . . Одні з них, не шкодуючи себе, збирають багатства, бо переконані, що в тому — запорука майбутнього щастя („от кончусь на старість буденю з того насолоджуватись . . .") інші до самозабуття женуться за славою, престижем і коштовними символами своїх високих становищ. Ще інші ж теж ніколи не ма-

(Закінчення на 5-й стор.)

(Закінчення з 4 стор.)

ють часу: вони, здійснюють грандіозні плани, вони ніколи не задоволяються здобутим, завжди коли його більше, як достатньо . . . (Не говоримо вже про тих, які постійно зайняті тим, що нічого не роблять, або проводять своє життя виключно в задоволенні своїх тілесних потреб, — то вже окрема тема).

Життя цих людей по самі кінця заповнене отим „єдино для них важливим." Все інше — не має значення. В жертву тому „основному" вони приносять і самих себе і дітей та родину, для яких ніколи немає часу; друзів, знайомих, громаду, Церкву, Бога. Над усім тим панує егоїстичне „немає часу", або „не можу собі дозволити" . . . Немає часу для теплого слова до дітей, які тільки мріють про батьківську любов; немає коли думати про принесну несподіванку для дружини; „справи" не дозволяють на те, щоб полегшити терпіння й самоту хворого, щоб словом поради, чи добрим ділом підтримати знайомого, щоб бодай трохи корисної праці виконати для громади, суспільства, Церкви. „Пізніше . . .", „колись . . .", „іншим разом . . .", „як матиму час . . .", „ось як тільки збудуся боргів . . .", от щойно скінчу свої справи . . ." „Пізніше . . ." „Пізніше . . ." „Пізніше . . .

Але приходить час, що безжалісне небо їхнього життя несподівано затягають безпросвітні темні хмари особистого нещастя.

„Мій син — наркоман? Злочинець?" — питає, сам собі не вірячи, один із тих вічно заклопотаних. — „Не може бути! Я ж йому все давав . . . В молоді пташиному він купався . . . Ні, це хтось інший! . ."

Але ні, це не хтось інший. Це його рідний син.

Чому?

І тут несподівано, як на екрані, починають з'являтися кадри минулого. Ось його син, ще зовсім маленький, хоче показати йому свій найкращий малюнок, який у садочку всі так хвалили. Відповідь? Один поквапний погляд, „добре, добре" і „немає більше часу" . . . А ось той самий син, уже старший, просить його прийти до школи на виставу, бо він же там таку цікаву та важливу ролю гратиме. Відповідь: „Ні, в мене сьогодні нарада, немає часу . . ." Ось перед ним стає засмучене лице його дружини. „Поговорили з своїм сином, бо в мене вже сили немає", — благає вона із сльозами на очах. — „Він зовсім неможливий став." Відповідь? Наче з холодного туману лунає його голос, його нетерплячі слова: „Пізніше, пізніше, не сьогодні, іншим разом . . .' Бачиш — хвилинки вільної нема! . ."

І раптом син — злочинець. Син наркоман. Син із розбитим життям, хоч воно навіть не встигло ще слід розцвісти. Раптом все стає байдужим. Праця, гроші, престиж — для чого то все? Раптом знаходиться час — сила-силенна часу: і на адвокатів, і на суди, і на професійних дорадників, і на вчителів і — саме головне — на занедбаного колись сина!

У другого з отих вічно поспішаючих життя несподівано умирає хтось рідний, або дуже близький. Той, для кого теж не було ніколи часу, не знаходилось теплого слова, на кому заощаджували в ім'я примарної певности на майбутнє. І після першого страшного удару, викликаного смертю, після усвідомлення, що це — розлука вічна, розлука невблаганно безповоротна, на екрані свідомости зі'являються кадри зовсім недалекого минулого: сварки, образи, крики, байдужість, нехтування, невислухані прохання, невиконані обіцянки, немилиран листи . . . В серці зароджується і нестримно зростає гіркий біль каяття. Біль жахливий своєю інтенсивністю, який набагато перевищує біль втрати . . .

„Боже! Чому Ти не попередив мене про це? Чому я не знав? Та я ж на руках носив би її, що любу мені істоту, яка тепер лежить бездиханна . . . На кожний заклик поспішав би . . . Кожне прохання миттю задовольняв би . . . Боже! Тебе ж Милосердним звуть і Добрим . . . Чому? . ."

Третій з тих, хто завжди не мав часу, раптом бачить, що його власне життя починає добігати до кінця. Ще вчора кожна хвилина його дня була присвячена „справам": турботливими думками про поширення підприємства, додатковій сфері діяльности, нові замовлення. Ще вчора . . . А вночі, без нікого попередження — страшний біль у грудях, потім — швидка допомога, лікарня, кисень, стурбований англ лікарів і сестер. А сьогодні вже ледве-ледве б'ється серце. Переосилі уста щось промовляють. Ніхто навколо не чує жодного, бо в нього вистарчає сили тільки на тихий шепіт, але все його єство розриває розпачливий крик душі:

„Боже, Боже! Не тепер! Дай мені хоч ще рік, два . . . Дай пожити справжнім життям . . . Я буду інший . . . Родину не буду занедбувати, заподіяну кривду встократ виправлю, добрих діл хоч трохи зроблю . . . Не забирай мене звідси . . . Я для Тебе буду жити . . . для людей . . . Сонце хочу ще побачити . . . Я ж нікоди його не мав часу бачити . . ."

Такі приклади дуже часто стають перед нами. Здається би, повинні вони були б чогось нас навчити. Примусити нас твердо усвідомити і тим'ятати, що в цьому світі ніхто не вічний. Що немає щастя в безперестанному збиранні земних багатств, за рахунок усього іншого. Що втрачена нагода принести щастя іншим, а водночас і самому його возвеличити, — ніколи не повернеться. Що коли приходить кризи, горе, або остання година, — немає підстави нарікати на Бога. Немає чого докоряти Йому за нібито Його немилосердя. Не можна нарікати, що не попередив нас про наближення лиха.

„Хто має вуха слухати — нехай слухає" — сказав Христос. І справді — ось уже майже дві тисячі років кожний, хто тільки хотів слухати, міг чути про багатого і Лазаря, про багача в його надмірним урожаєм, про покликаних і вибраних, про мудрих і немудрих дів, про долю праведних і неправедних на Страшному Суді. Кожний, хто міг відірвати із свого вщерть переповненого „невідкладними справами життя" усього 10 ХВИЛИН НА ДЕНЬ, міг би за рік не менше, ЯК П'ЯТЬ РАЗІВ перечитати увесь Новий Заповіт. А, перечитуючи його, напевно скоро побачив би, яким помилковим шляхом він іде і змінився б тобі, КОЛИ ЩЕ БУВ ЧАС . . .

На жаль, такі приклади впливають тільки на вузьке коло людей, безпосередньо вражених несподіваним ударом долі. Більше того. Навіть до багатьох із тих найближчих зрозуміння приходить тільки на короткий час. А потім і вони повертаються до гамірного потоку людства, зайнятого погонею за всім на світі, крім справжнього щастя.

Просимо ж Бога, щоб дав нам постійно зберігати розуміння Його науки; щоб у світлі її ми жили праведним життям; щоб уміли пізнавати важливе і неважливе в ньому; щоб шукали" щастя там, де його слід шукати: у чесній праці, благословенному родинному житті, взаємній поцінці і взаємодопомозі, у теплих щирих стосунках з рідними і ближніми, у належному використанні своїх талантів, у добрі, правді, справедливості, в єднанні з Богом. Просимо Його, щоб не дав нам духовно заснути, а коли вже заснули, щоб розбудив нас якнайскоріше, поки ще є час, ПОКИ ЩЕ НЕ ПІЗНО . . .

У Женеві працюють православні богословські комісії

ІСТАМБУЛ (РНС) — Дві між-православні богословські комітети починають працю в Центрі Константинопольської Патріярхії в Шембезі біля Женеви, й обговорюватимуть відношення Православної Церкви до старо-католиків і англіканів.

Комітет, який буде заанґажований в діялозі з англіканами має працювати від 1 до 15 жовтня ц.р. Він має проднискутувати питання:

— Як Англіканська Спільнота розуміє свою одність у вірі з Православною Церквою.

— Вплив англіканської „інтер-комунії" (спілкування в Таїнствах) з деякими лютеранськими спільнотами та з „Церквою Південної Індії" на православно-англіканські взаємовідносини.

— Важливість Англіканських 33 Артикулів і книги „Комінон Преер."

Другий комітет, який має працювати в другій половині жовтня, буде дискутувати такі питання, які виринають в відносин до старо-католиків, як „фелюове" та примат (першенство) у Церкві.

Кроком вперед в діялозі між православними і старо-католиками вважають жест з боку Старо-Католицької Церкви, коли вона в липні ц.р. вислала до патріярха Атенагораса три богослови, які формально вручили Атенагорасові Іспо-видання Старо-Католицької Віри.

Вищезгадані православні комітети богословів зсумують також наслідки контактів різних помісних Православних Церков з інші новарними християнськими спільнотами.

Агностики говорять про місіонерів

ЛОНДОН (РНС) — Більшість християнських місіонерів в Африці — модерні, спроможні дивитися в майбутнє, толеранті і несамолюбні люди, які африканцям помагають у їхньому житті, — сказано в рапорті двох молодих агностиків (вони ні за, ні проти релігії), які були покликані до того завдання.

Деяких місіонерів вони схарактеризували, як „перлини серед піщаного моря."

Студію місіонерської праці в Африці спонзорувала Англіканська Церква, і її речник заявив, що згаданий рапорт їх „дуже мило втішив."

Міжнародній З'їзд Православних Богословів

(Нижче, скорочено, друкуємо надісланий нам репортаж про Міжнародній З'їзд Православних Богословів, який у днях 7—11 вересня а. р. відбувся в Бостоні, США. Автор репортажу — Всев. о. С. Пастухів, як Зїзді репрезентував УАПЦ в екзил. — Редакція).

Сучасність, як ніяка інша епоха досі, приносить наявність і конечність конфронтацій. Людина одержала небувалі можливості транспорту і зв'язків і намагається їх використати для найчастіших зустрічей, бо відчуває і переконується, що такі конфронтації поможуть підтягнути взаємодбану духовність до рівня того-вокружного поступу технологічної цивілізації. Очевидно, ясні конференції не конче мусять тут помогти, але, логічно роздумуючи, можливість дуже поважна. Отож наш час переповнений різними зустрічами, з'їздами, конференціями, конгресами. Більшість із них, очевидно, викликана потребами самої технології чи вимогами процесу цивілізації, але все більшого поширення набирають конференції присвячені духовим справам. І можливо, що тільки православний світ у умовій цивілізаційній системі не зміг ще дотримати кроку духові часу. З цього погляду перший такого роду міжнародний з'їзд православних богословів, що відбувся в днях 7-11 вересня ц.р. заслуговує на особливу увагу.

Православні конференції — не новина, одначе досі це були ділові наради, скликувані церковними властями для вияснення чи вирішення певних проблем фрагментарного внутрі, або міжцерковного значення. Це, мабуть, вперше Православне Богословське Товариство Америки (де між іншим головну ролю відіграють американці грецького та „малоросійського" походження) зорганізувало цей з'їзд. Прибуло 97 богословів, а на сесіях із гістьми бувало до 130 осіб. Між делегатами було 8 єпископів і дуже імпозантний відсоток світських богословів, головно професорів по різних університетах християнського світу. Окрім Америки й Канади були представники із Англії, Франції, Швайцарії, Греції, Сирії, і навіть один (правда дуже незначний) професор Ленінградської Духовної Академії. Між американцями були: греки, серби, румуни, албанці, сирійці, росіяни і один українець, автор цього звіту. Слід підкреслити, що це був перший з'їзд такого роду, де Українська Церква була офіційно репрезентована. Заторкнені були такі теми:

1. Єдність і різноманітність в православній традиції.
2. Біблійні студії в православній теології.
3. Канони: тягість і реформи.
4. Літургія і літургічні проблеми.
5. Православіє і Захід.
6. Церква і неправуючий світ.

На кожну тему визначено доповідь та два кореферати. Це виявилося практично нездалечим, бо виключено можливість дискусій — просто не було вже на те часу. Також невдалечо уважали всі широкий тематичний горизонт. І хоч 18 богословів мало змогу досить широко коментувати запропоновану тематику, рішено на майбутнє обмежитися однією темою, щоб була нагода заторкнути і вияснити всі аспекти, включно із практичним приміненням в житті. Ці недоліки не зменшують, очевидно, користи від цього піонерського почину. Користь можна збагнути подвійну: загальну і особисту. До першої належить лекція, що і як треба робити, а чого уникати. Враховуючи досвід цього з'їзду, майбутні конференції повинні набирати не лише теоретичного запечення, але й стати впливовим позитивним фактором в практичному житті.

Зацікавлення з'їздом і потребу конфронтації виявили не лише всі православні, але й католики та протестанти, які вислали своїх обсерваторів не тільки в Америки але й в Європи. Їх звіти появляться звичайно цікавіше у таких публікаціях як доміні канська „ISTINA" в Парижі та „DIAKONIA" фордгемського університету в США. А українці, що кров но та історично найбільше зв'язані з цим духовим світом Православ'я і, як Київська Духовність, не раз були центром або символом Православ'я (як за митр. Петра Могили), не спромоглися ні засвідчити своєї рації, ні виявити зацікавлення посланням обсерваторів, якщо не делегатів. Ми можемо мати непорозуміння з братами, можемо перебувати в стані сварки з сусідами; все це не страшне, бо дане нам від Бога як випробування, з якого ми мусимо знйти переможцями, духовними переможцями очевидно, як із кожного іншого випробування, відведеного для нас. Мусимо пам'ятати що ХТО ВИТРИМАЄ ДО КІНЦЯ, СПАСЕТЬСЯ. І коли нас відгороджують, ізолюють, відпихають, замуровують, то це, звичайно, на скріплення і збудування, коли ж ми самі собі робимо таке, то воно на загибіль.

Конференція відбувалася в гостинних приміщеннях грецької Духовної Семінарії в Бостоні. До греків я наставлений з певною долею резерви, але контакт з ними і спостереження поробleні в Бостоні переконали мене, що греки — нація не лише дуже стара, але й динамічно життєздатна; перед ними ще майбутність. Дуже прикро було усвідомлювати, що ми, українці, досі не довірили, щоб конструктивним, життєтворчим способом виявити себе і перед собою і перед іншими. Всякі висновань, протестів, обвинувачень чи демонстрацій замало, і — головно — вони в релігійній площині не козир. Те, що ми обмежуємось самохвальбою, чи восхваленням одні других за рецептом „ви, куме, мене, а я вас", буде нам завжди шкодити, аж доки ми не довріємо і не привикнемо критично підходити до розв'язки життєвих проблем. Тільки тоді відчуємо себе рівними між братією у Христі і зможемо як рівний між рівними увійти в русло життя світу. Поможи нам, Господи!

Нью Йорк, 15 вересня 1970.

Баптисти СССР подорожують

БАНГКОК (РНС) — Три верховні провідники баптистів Советського Союзу, під час своєї 14-денної подорожі по Азії, відвідали Рангун, Нью Делі та Бангкок. Ця советська делегація складалася з слідуючих осіб: Алексей Стоян — голова міжнародного відділу Союзу Євангелицьких Християн-Баптистів, Ілля Орлов — проповідник і організт з Москви, Лесняй Ткаченко — диригент хору баптистської церкви в Москві.

Наверненні на католицтво смеко грозять поворотом до православія

КОЧІН, Індія, (РНС) — Все-Керальська Католицька Асоціяція в Індії, в наслідок тайного з'їзду духовенства і мирян, оголосила, що вона готова вийти з Церкви Католицької, а покоритися проводі і опіці патріярха Атенагораса. Згадана група, відома як католики Латинського Обряду, нараховує біля 1,300,-000 вірних.

Речник Все-Керальської Асоціяції, Йосиф Кунь Каланпаракал, сказав, що їхній перехід у Православіє буде офіційним протестом проти зростаючого ворогування проти них з боку католиків Сирійсько-малябарського обряду. В Кералі є ще третя група католиків — Сирійсько-малябарського Обряду, але всі вони живуть у стані взаємної ворожнечі.

Й. Каланпаракал сказав, що їхній з'їзд вирішив послати до патріярха Атенагораса делегацію, яка доведе йому, що вони первісно були православні, і що латинське католицтво було насаджене на них силою португальськими окупантами. Делегація буде просити патріярха Атенагораса взяти латинських католиків Кералі під свою опіку і „дозволити їм стати його послідовниками."

З'їзд Все-Керальської Католицької Асоціяції, з участю понад 200 делегатів від духовенства і мирян, відбувся в останніх днях серпня ц.р.

БЕРЛІН (РНС) — Один німецький місіонер сказав конференції місіонерів, що роля білого місіонера уже закінчена. Увага німецьких місіонерів повинна бути звернена на тих людей, які живуть у Німеччині, а християнства не знають. Це переважно чужинці-студенти.

АРХИЄРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 25 жовтня 1970 р., Преосвященній Владика БОРИС візитуватиме Українську Греко-Православну Громаду Всіх Святих у Трансконі, Ман., з нагоди 16-ліття відновлення Громади і 6-ліття посвячення церкви.

Архиєрейське Богослужіння очолить Преосвященний Владика БОРИС у співслужінні Високопреподобного Отця Протоієрея Дмитра ЛУЧАКА, голови Президії Консисторії, і місцевого духовенства.

Співаточе хор „Боян" під управою п. Ф. Рекрута з Вінніпегу.

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕННЯ:

8:30 ранку — Утреня.
9:30 ранку — Зустріч Владики БОРИСА.
10:00 ранку — Архиєрейська Служба Божа.

Після Богослужения від будеться братський обід в авдиторії при церкві на 1500 Дей стрт.

Оцим запрошуємо Духовенство і вірних довколишніх Українських Православних Громад прибути і взяти участь у святкових урочистостях нашої Громади.

ЗА УПРАВУ ГРОМАДИ ВСІХ СВЯТИХ:
Василь Перик — голова
Григорій Масляйко — секретар

ЄПАРХІЯЛЬНА ШКІЛЬНА РАДА СХІДНЬОЇ КАНАДИ

Торонто, 30 вересня 1970

Обіжник ч: 1 — 1970/71.

До Управ Громад,
Керівників Шкіл та Батьківських
Комітетів у Східній Канаді.

ВИСОКОПРЕПОДОБНІ ОТЦІ, ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПАНІ И ПАНОВЕ:

Вітаємо Вас щиро з початком року і комунікуємо Вам про наступні справи:

1. НАШІ ПОСТАНОВИ СХВАЛЕНІ КОНФЕРЕНЦІЄЮ

В прилозі надсилаємо до Вашої ласкавої уваги наші РЕЗОЛЮЦІЇ з проханням познайомити з ними наших учителів, батьків та уякити усіх заходів, щоб вони в процесі навчального року були належно зреалізовані.

2. ОБСТЕЖЕННЯ ШКІЛ І ФІНАНСОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

Крайовий Центр Українських Шкільних Рад уповноважив для обстежування наших шкіл двох інспекторів — проф. Михайла Муху та Івана Боднарчука. Інспектори працюватимуть на тих самих умовинах, що працював бувший голова РУШ проф. Василь Іваниє. Обов'язком наших шкіл буде придержуватись постанов РУШ про оплату до Каси РУШ по одному долярові від учня. Незалежно від цього треба влаштувати бодай одну екстрезу в році на потребн Єпархіяльної Шкільної Ради.

Пригадуємо рівночасно, що деякі наші школи не виконали ще своїх фінансових зобов'язань по відношенні до РУШ а минулому навчальному році. А інші то й не розчислились за картки успішності, позвільні грамоти тощо. Просимо їх в найкоротшому часі ліквідувати свої задовження, бо вони гамують нас у дальшій праці.

3. РІЧНІ ЗВІДОМЛЕННЯ ПРО СТАН УЧНІВ

Дуже мало шкіл відгукнулось на прохання Централі РУШ, щоб після закінчення навчального року надіслати свої річні звіти. У нас будуть виготовлені статистичні листки, які надішлемо Вам при закінченні року. Але незалежно від цього, будь ласка, надішліть нам ще до Єпархіяльного З'їзду бодай декілька даних про Вашу школу: скільки класів, учителів та учнів було у Вас в минулому році, а скільки в цьому році є.

4. НОВА СИСТЕМА УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ

Згідно з постановою СКВОР-у в цілій діяспорі прийнято одну нумераційну систему українських шкіл, від 1-12. Від 6-7 належить уважати нижчою школою, а від 8-12 кляси вищою. Дванадцята кляса навчається лише 6 місяців і складає матуральні іспити в цьому лютому.

5. ЗА ПІДВИЩЕННЯ УЧБОВОГО ПРОЦЕСУ

Редукція років навчання і днів у тижні, перехід на одну суботу — це утеча від рідної мови, найкоротша дорога до її занепаду. Досвід нам показує, що діти наші виходять із школи без належного знання української мови. Просимо замагати ся підвищенням учбового процесу та стояти на сторожі рідної мови!

З найгарячішою повагою до Вас!

І. Боднарчук, голова
К. Самолюк, секретар

Р Е З О Л Ю Ц І Ї .

12-ої Учительської Конференції Українських Шкіл при Українських Православних парафіях Східньої Єпархії УГПЦеркви в Канаді, що відбулася 12 вересня 1970 року в м. Торонто, Онт.

І. ПРИВІТИ:

Учительська Конференція найсердечніше вітає вельми заслуженого Первоієрарха УГПЦеркви в Канаді Блаженнішого Митрополита Іларіона, висловлюючи свою глибоку пошану та побажання, щоб Господь прийшо його до повного здоров'я.

Учительська Конференція гаряче й сердечно вітає Заступника Митрополита УГПЦеркви, Високопреосвященіш о г о Архиепископа Михаїла з його 85-ти річчям та 50-ти річчям пастирської праці для Рідної Церкви і нашого народу та висловлює йому побажання міцного здоров'я і многих літ. Учительство дякує йому за батьківську опіку та дбайливе ставлення до українського шкільництва взагалому.

Учительська Конференція сердечно вітає Раду Української Школи при Консисторії УГПЦеркви та запевняє всесіїну співпрацю в розбудові українського шкільництва в Канаді.

Учительська Конференція дякує п. д-р Д. Кисилиці за його доповідь „Способи розвитку усної мови" і пані О. Сушко за проведення показової лекції та доручає присутньому учительству використати оказію у своїй педагогічній праці. Доповідь п. д-ра Д. Кисилиці пропонує Раді Української Школи при Консисторії видрукувати у „Віснику."

Учительська Конференція дякує п. І. Боднарчукові за провід Ради Української Школи Східної Канади, а вокрема ощінює його працю у об'їзді всієї Канади в справі української шкільництва з рамени Крайового Центру Українських Шкільних Рад Канади. Також дякує всім членам РУШ за їх відданну працю.

II. ПОСТАНОВИ:

1. Учительська Конференція приймає постанову 14-го Собору УГПЦеркви в Канаді в справі українського шкільництва та:

а) від цього 1970 року Рада Української Школи на Східі Канади називатиметься Єпархіяльна Шкільна Рада Східньої Канади;

б) Голова Єпархіяльної Шкільної Ради Східньої Канади з свого становища та один обраний член ради входять до складу Ради Української Школи при Консисторії УГПЦеркви в Канаді;

в) Учительська Конференція приймає до відома рішення Собору про координацію українського шкільництва на форумі Краєвого Центру Українських Шкільних Рад Канади способом узгіднення, а не голосування і доручає Єпархіяльній Шкільній Раді Східньої Канади співпрацювати з Координаційними Шкільними Осередками на місцях в справах програм, підручників і інших методичних посібників на такій самій засаді.

2. Учительська Конференція доручає директорам парафіяльних шкіл виготовляти звіти в трьох примірниках про початок і річну працю своїх шкіл і впродовж одного місяця від дня початку і закінчення навчального року висилати ці звіти в двох примірниках до Єпархіяльної Шкільної Ради, з яких один примірник ради висилає до Ради Української Школи при Консисторії. Один примірник цього звіту залишається в архіві парафіяльної школи. Конференція доручає Єпархіяльній Шкільній Раді на Сході Канади виготовити і вчасно розіслати відповідні запитники для звітування.

3. В справі інспекцій парафіяльних шкіл Східної Канади Учительська Конференція пропонує, щоб за рекомендацію Єпархіяльної Шкільної Ради на Сході Канади Рада Української Школи при Консисторії затвердила шкільних інспекторів, які призначені один раз в році відвідують їм визначені школи.

4. Учительська Конференція звертається до редактора „Вісника" з проханням призначити окремий відділ для шкільних справ і провадити його в міру потреб. Матеріяли у вживчівій формі подає Рада Української Школи при Консисторії, в які входять і звітування директорів, інспекторів та Єпархіяльних Шкільних Рад.

5. В справі навчальних програм і підручників Учительська Конференція рекомендує учителям в цьому шкільному році уживати проект ПРОГРАМ НАВЧАННЯ виготовлений Світовою Координаційною Виховно-Освітньою Радою (СКВОР) і підручники, що найкраще відповідають місцевим умовам та вимогам та доручає Єпархіяльній Шкільній Раді Східної Канади подбати, щоб на наступній Учительській Конференції ці питання були представлені та обговорені і щоб учительство могло прийняти відповідні рішення.

6. Учительська Конференція доручає всім учителям парафіяльних шкіл у методі навчання на всіх займатися у школі дбати про чистоту і правильність усної і письмової мови.

7. Учительська Конференція вважає учительство, а особливо молодих учителів використовувати всі нагоди для підвищення своїх кваліфікацій та просить Шкільні Комітети про всесторонню допомогу таким учителям.

8. Учительська Конференція зве ся ть Шкільними Комітетам при кожній парафіяльній школі признання і сердечну подяку за їх піклування про потреби шкіл та заслівае Шкільні Комітети, а через них і всіх батьків до тісної співпраці з учительським персоналом, що сприятиме успішності навчання і виховання у наших школах.

9. Учительська Конференція доручає учительству і Шкільним Комітетам в міру потреби місцевих обставин організовувати вечірні студії для удосконалення знання української мови.

Учительська Конференція виносить сердечну подяку катедральній громаді Св. Володимира в м. Торонто за дозвіл користуватися приміщеннями в день нарад.

Резолюційна Комісія

Голова: **о. Тимофій Міненко**

Члени: **митр. прот. Дмитро Фотій**

проф. Василь Іваниє
п. Наталія Когуська
п. Анна Токарик

Свящ. Г. Удод

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА

(Продовження)

(б) **Середнє юнацтво.** Середнє юнацтво охоплюється віком від 15 до 18 років життя. Його основна характеристична ознака полягає в тому, що воно фізично вже дозріле вступити в скомплікований світ дорослих, але процес духовного дозрівання ще далеко не скінчений. Ідеалізм в цьому періоді досягає найвищих верхів: молодь здібна на найвищу пожертву, але одночасно і на найбільший злочин. Вона відчуває гостру відразу до вияву своїх почувань і одночасно гостро відчуває всяку кривду — дійсну чи уявну. Юнацтво цього періоду ще більше прагне товариства ровесників. Це є нормальний закон природи, якого не можливо змінити, але можливо з великим успіхом використати. Процес духовного дозрівання характеризується такими головними прикметами: молодь людина твердо й рішуче відстоює свої переконання, які одначе можуть бути хисткі і випадково сформовані чи запозичені. Юнацтво цього періоду не терпить диктаторства, особливо такого, де не має можливості самовияву, але одночасно воно бажає дисципліни і почувається непевним в неокреслених межах своїх дій.

Дати молоді відповідне оточення, мудрий провід, допомогу, особливо добрим прикладом — значить направити її по бажаному шляху.

(в) **Старше юнацтво.** Серед усіх груп молоді найбільш загрожена група старшого юнацтва у віці від 19 до 24 років життя, а зокрема її студіююча частина, університетська молодь. Це молодь — вдорозі, як в буквальному, так і в переносному розумінню. Вона відійшла від своїх батьків, від рідного дому й знайомого оточення і ще не дійшла до свого майбутнього призначення. В духовному сенсі — це група напівдозрілих людей, яка прямує до зрілості через розв'язку трьох головних питань: хто, яке моє відношення до інших і в що я вірю? Як вона розв'яже ці питання — таке буде її дальше життя.

Глянемо на середовище, в якому знаходиться студіююча молодь і подивимось як вона розв'язує свої найважливіші питання. Коли у 1900 році в США був один спеціяліст на кожних 1100 осіб населення, сьогодні є один на 50. Університети обернулися в гігантські фабрики спеціялістів, де все менше місця й часу приділяється на гуманістичні науки, які власне допомагають молоді відповісти на її природні питання, які ведуть до духовної зрілості. Молодь позбавлена живого зв'язку з професурою й адміністрацією, вона виставлена на великий тиск компетиції, якої велика частина не витримує. Процес дозрівання затримується ще й такими фактами як вплив науки, упередження академічного суспільства відносно релігії й Церкви, фальшиве чи тенденційне пояснення християнства, свідома атітеїзація атеїзму. Тому немає нічого дивного, що сьогоднішнє суспільство жне те, що його університети сіють: бунти, протести, наркотики, самогубства, зручно використовувані комунізмом на повалення нашого демократичного способу життя. Це творить цвіт нашого суспільства, студіюючу молодь, від якої ми сподіваємося завтра провіду і керівництва все більш ускладненого життя. На жаль, наше покоління не завжди увиразнює собі цей важливий факт, осуджуючи насліпки й не вникаючи в їх причини. Але дійсність є така, що молода людина йдучи в сьогоднішні університети, йде фактично, як три отроки у вогненну піч, і коли виходить з неї духовно жива-здорова, то це лише можна пояснити чудом Божим.

Представники нашого суспільства часто ставлять такі питання: де ж та молодь, для якої будували інститути, яку посилали в університети, чому її не видно в наших Церквах, в наших організаціях, в нашому проводі?... Відповідь на це питання не буде легкою, бо багато індивідуальних причин відтягли наших молодих професіоналістів від центрів нашого життя. Але загальна картина більш менш представляється так: переважний випускник сьогоднішніх університетів — це спеціяліст у своїй вузькій ділянці, байдужий абсолютно до всього на світі, крім своєї професії, яка забезпечує йому спокійне, безтурботне й цивільне існування. Ось висяд одного з багатьох досліджень. Трое питань було поставлено багатьом студентам американських університетів: Чому ти вписався на університет? Відповідь — „Навчитися жити з людьми." 2. Що бажаєш осягнути в майбутньому? Відповідь: „Хочу бути забезпечений." 3. Чи є щось у світі, за що б ти був готовий віддати своє життя?" Відповідь: „Нічого, абсолютно нічого" Висновок ясний, немає для чого вмирати, бо немає для чого жити!

Автор статті „Церква й Молодь" — Всеч. о. Григорій Удод, в минулому і абсольвент Богословського Факультету Колегії Св. Андрея. Він є настоятелем Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні, а одночасно вчащав не лекції в Саскатунському університеті. Весною ц. р. отримав ступінь В. А., а також стипендію від університету на продовження студій. Широкими масами Саскачевану о. Г. Удод відомий з місійних радіо-програм, які щонеділі передавала катедральна громада в Саскатуні.

Молода людина ніколи не знайде розв'язки на свої питання, ніколи не стане повністю духовно зрілою, ніколи всією душею не посвятить себе певній меті в житті, доки вона не знайде чогось, за що варто заплатити життям. Свободи сьогодні не досить. Треба мети життя. Свобода без мети стає нестерпним тягарем, від якого молодь втікає в бунти, наркоманію, гіпізм, і т. п. Але в той же час молодь прагне великої мети, це її природня властивість, яка приречена суспільством залишитися порожнечею чи виповнитися негативним змістом. Досліджений інститутом Карнегі над 7000 американських студентів в 12-ти університетах показав, що в кожних 10-ти студентів 8 бажають віри і лише 1 відсоток зазнав себе переконаними атеїстами.

Допомогти студіюючій молоді знайти розв'язку на її три питання, дати моральну підтримку в боротьбі з її оточенням, дати велику мету в житті, дати допомогу ступити їй на шлях життя, не існування — ось головні завдання Церкви у відношенні до цієї категорії юнацтва. Університети одночасно можуть стати полем великої місійної праці — як для нашої Св. Віри, так і для української справи. Адже там — майбутні провідники багатьох народів і держав. Чи готова наша молодь виконати цю місію? З жалем треба стверднти, що ні. Вона в переважній більшості не готова навіть на самооборону.

Підсумовуючи вищесказане про молодь і її оточення треба підкреслити факт, що перед сучасною молоддю стоїть безприкладна в історії людства можливість життя і смерті. В цій атмосфері сучасна молодь народилась, виростає й формується. Рух населення, упадок і народження держав, нові нечувані осяги науки, смертоносна воднева зброя, постійна холодна війна й частинні гарячі, нечувано добробут і дозвілля — все це впливає на її світогляд багато більше ніж ми це можемо собі уявити. Впливи оточення, різні контроверсійні погляди приходять до неї навіть мимо її волі. Протистояти всьому цьому — можливо лише при умові, коли людина буде вкорінена в панцер віри і озброєна мечем християнської науки, яку може забезпечити Церква.

Але, з другого боку, перед сучасною молоддю в Канаді простелюються необмежені можливості: вона має свободу, про яку її ровесники в Україні не можуть і мріяти, вона має багату здобувати освіту й використовувати її на славу Божу й служінню своєму народові, вона має добробут і дозвілля. Мудро використані ці можливості можуть зробити чудо — перетворити і оновити світ. „Між добром і злом поставлю Тебе, між благословенням і прокляттям, між життям і смертю. Вибирай добро — щоб жив ти і рід Твій", — каже Господь до сучасної молоді, а Церква зобов'язана ію волю Божу їй передати.

II. ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ ВІДНОСНО МОЛОДІ

Церква, як Божа установа на спасіння людей, має відповідальність перед Господом за душі всіх своїх дітей, а зокрема молоді. Ми часто чуємо й самі проповідуємо, що першим обов'язком у виховані дітей є обов'язок батьків. Це правильно. Дім, батьки є найбільш відповідальні за фізичне, моральне й духовне життя дітей. Але в юнацтві, коли силою законів природи, дитина починає формуватися в зрілу людину, вона в цьому процесі часто як неоперене пташеня випадає з гнізда. Вона стає під сумнів авторитет батьків, прагне самовияву й незалежності, вбирає в себе з несвідомістю неоднакову вагу впливів оточення і коли буде залишена на призволяще — вона духовно гине.

Саме в цей час Церква повинна прийти батькам з допомогою, бо Церква має ще авторитет і компетентність, і молодь її голосу послухає. Церква має авторитетну відповідь на всі питання, які турбують молодь і розв'язку з на всі проблеми життя. Церква має можливість створити оточення, яке корисне й потрібне не молоді, і якого ні дім, ні школа, ні жодна інша установа створити не може.

В процесі цієї допомоги молоді Церква керується в своїй діяльності виключно на Божественній науці свого Спасителя, застосовуючи здобутки сьогоднішньої науки й техніки для кращого передання цієї науки. Церква вважає передати сьогоднішній молоді ось ці головні істини:

1. Повищо всіх головокружних вабів у матеріяльному й духовному обличчі сьогоднішнього світу, які відбуваються на очах наших і наших дітей — незмінним залишиться слово Спасителя: „Я Дорога, і Правда, і Життя. Хто йтиме за Мною той не блукатиме у темряві, але матиме Світло Життя." І друга — „Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої." Ці дві істини Церква має влити в плоть і кров сьогоднішньої молоді, чим відповість на всі її природні духовні потреби.

2. Коли молодь шукає ідеалу життя, за який би готова була умерти — обов'язком Церкви вказати молоді на найвищий ідеал і примусити до нього за прикладом Св. Апостолів, Мучеників і Сповідників Церкви.

Молодь прагне самовияву, — ми ж може бути для цього більша нагода як в Церкві Христовій і в служінні найвищим ідеалам свого народу і всього людства?

Молоді притаманне прагнення до вершин досконалості і на це прагнення Спаситель відповідає: „Коли хочеш бути досконалим — ідн за Мною!"

Але понад все Церква зобов'язана довести до свідомості сьогоднішньої мрлоді, що служити Богові повністю можна лише серед свого народу — за прикладом і наукою самого Спасителя, що відступництво від своєї Церкви і від свого народу — це смертельний гріх, а кара за гріх — духовна смерть.

Українська Православна Церква в Канаді відродилася благословенням Божим і волею українського народу. Цей народ був і залишився релігійним і патріотичним, але сьогодні він затурбований долею свого молодого покоління і дивиться за свою Церкву й на нас, дорогі отці, як її представників, і чекає відповіді й дій. Канадійська держава, яка дала нам небачені можливості розвитку теж дивиться на нас і чекає реальної допомоги у вихованні завтрішніх громадян, свідомих своїх обов'язків. Наш поневолений народ в Україні дивиться на нас з надією і посилає нам свою перестогору устами сучасної поетеси Ліни Костенко: „Утворок кожної душі — озветься болем у душі народу!"

І нарешті питання допливу молодих сил в ряди духовенства і вірних Церкви є питанням її життя і смерті. Коли Господь зберіг наш народ і нашу Церкву від татарського потопу, полонізації, русифікації, більшовицького потопу і благовловив розвиток тут на вільній землі — які б ми були невдячні виноградарі, коли б пішли шляхом найменшого опору, який лише в один напрям — в самознищення...

(Далі буде)

Прот. М. Овчаренко

ПРОБЛЕМА СВОБОДИ

(Продовження)

Ми знаємо людей, яких духовно злами. Такі люди всього бояться, не мають своїх думок; людська гідність їх потоптана. Жалко дивитися на таких людей.

Але примус — терор породжує й героїв. Скільки ми знаємо героїв, що а піснями йшли на катування, на смерть во ім'я свободи, в боротьбі за свободу.

Взагалі життя для досягнення правдивої свободи не легка річ. Христос сказав: „Входьте вузькими воріт ьми..." (Мат. 7:13-14). „Царство Небесне силою береться..." (Матв. 11:12). Подібне Луки 18:1-7.

Людина повинна прямувати до правдивої свободи, бо в свободі — образ і подоба Божа. Людина може відмовитися від свободи для полегшення життя, але Бог не відмовляється від свободи людини, бо людина не тварина, а син Божий (Гал. 4:4-7).

Свобода — великий але й страшний дар і зброя. І коли людина не уміє користуватися цією зброєю, неправильно розуміє свободу, то буде тільки шкодити і людям, і собі.

Ось є люди, які розуміють свободу так: „Тепер свобода! Бий вікна у сусіда!" І роблять так, забуваючи, що й сусід з таким же правом буде бити вікна у них.

Ось є люди, які борються за свободу, але розуміють її тільки як свободу собі та своїм однодумцям. Тут свободою-привілеєм виявляється амбітність, низький рівень свого розвитку.

Ось є люди, які, посилаючись на свободу, ширять ненависництво, порнографію (розпусту) й подібне („бо ж демократія!"). Але це панікує гідність людини, веде до морального занепаду таких окремих людей, як суспільства, дає сильний спротив піднесенню людства на вищий ступінь.

Щоб правильно розуміти свободу, треба знати мету життя людини. Ця мета відома; її поставив перед нами Христос, сказавши: Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний" (Матв. 5:48).

Значить свобода дана нам: 1) щоб ми „зв'язали" в собі все погане, щоб удосконалювали себе, і 2) щоб ми служили цим людям (Матв. 25:31-45), служили не ради нагороди в тутешньому чи тойбічному житті, а ради любови до людей. Свобода дана нам, щоб ми **добровільно** прийшли до досконалости Бога.

Свобода — великий дар Божий людині, який ставить людину високо, високо понад матеріяльним світом.

Дивне явище. Люди, багато говорячи про свободу, тут же топчуть цей дар Божий, бо понижують людину до скотини і навіть нижче мертвої „матерії. І разом з цим, опановані великою гордістю, становлять богом себе, націю, людство, або щось інше.

Скільки ж зла приносить це!

ІСНУВАННЯ ЗЛА

Існування зла (і страждань) неможливо пояснити, якщо не визнавати свободи.

Зло не є природнім явищем, конечною неодмінністю. В самій матерії нема добра і зла. Зло не є неодділений продукт еволюції матерії. Воно не є наслідком дикунства, бо ми бачимо, що з розвитком культури зло не зменшується, а ще збільшується. Зло не є породженням важких соціяльних умов життя, бо покращення соціяльних умов не знищує зла: воно проявляється лише в іншому, напр. в жадности, падінню моралі й ін. І що особливо треба підкреслити, — людина часом відчуває навіть насолоду, роблячи зло.

Дуже дивно. Ніде в тваринному світі нема такої злобности, як у людей. Виходить, що люди самі злобні живі істоти. Чому ні освіта, ні культура не зменшують злобности людей, а ще збільшують?

Все людство мріє про справедливість, про гармонію життя і разом з цим все більше й більше ширяться несправедливість, все більше й більше з'являється дисгармонії.

І от глибше вдивляючись, ми бачимо, що зло може бути породженим тільки розумом і свободи. Значить джерелом зла може бути тільки розумна, свобідна істота.

Християнство навчає, що джерелом зла, дисгармонії є вища розумна істота — колишній один з найвищих ангелів — сатана. А люди підо впливом його, маючи свободу, творять і ширять зло в різних його видах.

Даремні усмішки атеїстів щодо існування сатани. Сатана — дух, і не можна приписувати йому будьяких матеріяльних властивостей. Уявлення сатани з рогами, хвостом й іншим матеріяльними атрибутами — груба примітивність. Сила сатани в тому, що він хоче впевнити людину, що сама людина є джерелом зла. Але це не так, бо та боротьба добра зі злом, яку ми спостерігаємо у всіх людей, ясно говорить, що людина не може бути джерелом зла, а тільки діє під його впливом. Людина дуже часто дає спротив злу, і спротив з успіхом.[4]).

Походження зла не можна пояснити матеріялістично. Тільки Християнство дає правильне пояснення.

Розуміння зла є різне — в залежности від того, через які „окуляри" дивитися на життя: можна дивитися через матеріялістичні, через різні партійно-політичні й ін. І те, що для одних є добре, для інших — зло, і навпаки. Всі ці погляди вузькі, однобокі. Але вже саме їх існування говорить, що зло ціпно пов'язане з розумом, зокрема зо свободою. Взагалі, добро і зло можуть бути тільки свобідним актом дівча (примусове добро — не є добро).

Тільки Християнство дивиться на життя широко, вповноті охоплюючи все людство, найвище всього ставляючи кожну людину, людства, а не клясу, не націю, не расу. Тому Християнське розуміння зла не страждає вузькістю, однобокістю.

Цікава річ: В останній час навіть матеріялісти вже заговорили про загальнолюдську мораль, що ще так недавно категорично заперечувалася. Наведемо приклад: В журналі „Вопросы философии", видання Академії Наук СССР Москва. 1962, ч. 6 В.П. Тугаринов в статті „Коммунизм и личность" на стор. 21 пише: „На протязі багатьох років загальнолюдські норми моралі розглядалися нашими філософами, як чисто класові, бур жуазні — на основі того положення, що загально-людської моралі бути не може,

---

4) Про боротьбу зі злом була стаття автора „Розуміння християнського прощення" у „Віснику" 1967 р. чч. 13—14 і 15

що всяка мораль — явище чисто класове." Далі Тугаринов пише, що це не було правильним, бо загально-людська мораль є і дає визначення її: „Загально-людські моральні норми . . . — це норми, що формують елементарні практичні вимоги до поведінки: не убивай, не кради, говори правду, не будь наклепником, шануй старших, не зважди й т.д. . . . Нам обов'язково скажуть: „Ви хочете возвести в ранг загально — людських норм біблійні заповіді. Вірно, що ці норми начертані і на скрижалях завіту . . . Мойсея. Але ж в цих правилах нема нічого релігійного.

Хочемо запитати Тугаринова: А во ім'я чого треба притримуватися цих норм поведінки?

Відповідь почуємо: Во ім'я людства.

Коли ядуматися в цю відповідь, то видно, що людство тут заступає місце Бога, тобто воно є ідолом. Правда, не дикунським, а „модерним." Але ідол є ідол. Приходимо до Бога. Чи правдивого, чи неправдивого, але таки до Бога. І тому норми поведінки обумовлюються релігійними почуттями, бо мораль без релігії мертва.

ТРУДНІСТЬ В РОЗВ'ЯЗАННІ ПРОБЛЕМИ ЗЛА

Люди замислюються над питанням: як пов'язати Любов і Всемогутність Бога з існуванням зла? Бог же знав, що з'явиться зло і в Його ж волі було не допустити цього?

На протязі віків було багато намагань відповісти на ці питання. Але вичерпної відповіді нема, і, мабуть, не можна її дати на рівні людського розуму.

Чому?

А тому, що ми не знаємо пляну Бога на вічність, не знаємо мети існування Всесвіту. Не можна ставити себе поруч Бога і вважати, що Бог так само думає, як і ми, і тек само робить, як ми.

У Пророка Ісаї 55:8-9 сказано:

„Мої думки — не є ваші думки, ані ваші дороги не є Мої дороги, — говорить Господь. — Бо як Небо є вище від землі, так Мої дороги є вищі від доріг ваших, і Мої думки є вищі від думок ваших."

Цілком розгаданий, раціоналізований бог — не є дійсний Бог, бо людина не може зрівнятися з Богом, не може мислити, як Бог.

Чи ми певні, що в Потойбічному Духовому Світі така ж сама раціональність, як у нас на землі?

Чому в світі те, що не може сполучитися сполучається, протилежності з'єднуються (прикладом, протон і електрон в атомі)? Коли б цього не було, то світ давно перейшов би в ніщо через взаємне знищення протилежностей.

Кожна частинка матерії діється на менші й менші частинки. І в той же час все в світі з'єднується у все більше і більше, яке в свою чергу є частиною чогось ще більшого (елементарні частинки матерії, атоми, молекули і т.д. до Всесвіту).

В кожній людині з'єднуються добро і зло, з'єднується любов і ненависть до однієї й тієї ж особи. В кожному ворогові є потенціяльний друг. Всесвіт — краса і гармонія, і разом — в ньому багато

Як і чому це робиться?

А чи ми знаємо пляни Творця? Чи ми правильно розуміємо дії Бога?

Є байка „Селянин і кінь." Коли сіє овес, кінь дуже здивований . . . Це ж бовжіяля, — думає він, — а ще кажуть, що люди розумні. Де ж цей розум, коли по землі розкидається такий прекрасний овес?"

Чи не є становище цього коня ті люди, які думають, що Розум у Бога такий самий, як у них?

Кожне діло зрозуміле, коли бачиш його цілком, в повному завершені. Це ми спостерігаємо навіть на прикладах того, що люди роблять.

Ось дитина перший раз бачить, як хтось обробляє кавалок заліза: та кладе його в огонь, то б'е по ньому молотом, то знову кладе в огонь і знову б'е. Дитина не розуміє, для чого все це робиться, і тільки тоді зрозуміє, коли побачить вже готову річ.

Або такий приклад: Ми дивимося на намальовану геніяльним малярем картину. Коли розглядати її по дуже маленьких частинах, то вона буде здаватися незрозумілими мазками фарби. Щоб зрозуміти картину, треба бачити її цілком. Але цього мало. Треба знати, яку ідею, яку думку вклав в неї маляр. І навіть цього мало. Треба мати почуття розуміння малярства і краси.

Все це потрібне для розуміння людських діл. А який треба мати розум, яку чистоту серця, щоб зрозуміти діла Божі.

Ніхто не знає плянів Творця (та це й не по силах людини), не знає кінця історії людства і Всесвіту, які ще будуються; не знає майбутніх результів.

Життя людини, життя всього людства у всіх віках це менше, як мить перед вічністю. Чи можна по цій миті судити про пляни Творця на вічність?

Але людина має розум. І розум людини не хоче миритися з існуванням страждань, зла. Людині здається, що це жорстоко, непотрібно. Людина хоче мати хоч будьяку відповідь на це питання.

Як уже говорилося, точної відповіді не можна дати; можна мати тільки певні думки на рівні нашого розуму.

(Далі буде)

УВАГА! УВАГА!

Вже вийшов з друку

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ

з нагоди

ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

50-ліття УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

У ЗБІРНИКУ ЗНАЙДЕТЕ:

— ЦІКАВЕ З ІСТОРІЇ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО 18 СОБОРІВ УГПЦеркви В КАНАДІ;
— ІНФОРМАЦІЇ ПРО ПЕРЕБІГ ЮВІЛЕЙНИХ СВЯТКУВАНЬ У САСКАТУНІ;
— ПРИВІТИ, ДОПОВІДІ ТА ЮВІЛЕЙНІ СВІТЛИНИ;
— СПИСОК БІЛЯ 300 ГРОМАД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ, а в тім
— ПОНАД 200 ІСТОРІЯ ПРО ОКРЕМІ ГРОМАДИ З СВІТЛИНАМИ.

НАКЛАД ЗБІРНИКА ОБМЕЖЕНИЙ, ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА **$4.00.**

ЦЯ КНИЖКА БУДЕ ГАРНОЮ ОКРАСОЮ ДОМАШНЬОЇ БІБЛІОТЕКИ КОЖНОГО ПРАВОСЛАВНОГО УКРАЇНЦЯ В КАНАДІ. — З ЗАМОВЛЕННЯМ ПОСПІШАЙТЕ!

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ ПОСИЛАЙТЕ НА АДРЕСУ КОНСИСТОРІЇ:

7 Ст. Джанс Авеню, Вінніпег 4, Ман., Канада.

— — — — —

СПЕЦІЯЛЬНА ПРОПОЗИЦІЯ НАБУВАТИ РЕЧІ ІСТОРИЧНОГО ЗНАЧЕННЯ:

У Канцелярії Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді, по великій знижці ціи, можна набути слідуючі речі, випродуковані з нагоди 50-ліття УГПЦеркви в Канаді:

1. Відзнака вірного, який пожертвував на Церкву з нагоди Ювілею 25 долярів, — її можна тепер набути за пожертву 5 долярів;
2. Срібні медальони, вартости 10 дол., можна набути за 5 долярів;
3. Бронзові медальони, вартістю 1 дол., можна набути за 25 центів;
4. Англомовна Історія УГПЦеркви в Канаді пані Одарки Т. Жолтовської:
— В м'якій оправі, ціна $2.50, — можна набути за $1.00;
— У твердій оправі, ціна $3.50, — можна набути за $2.00;
5. Памфлет „Півстоліття УГПЦеркви в Канаді", ціна 75 ц., — можна набути за 25 центів.

ЗАМОВЛЕННЯ Й ГРОШІ ПОСИЛАТИ НА АДРЕСУ КАНЦЕЛЯРІЇ КОНСИСТОРІЇ:

7 ST. JOHNS AVE., WINNIPEG 4, MAN., CANADA.

● Дипломатичне зближення Естонії з СССР вплинуло на припинення радіопередач з Мадриту українською мовою.

З обіжника албертійської управи ТУС ч. 31

Праця з молодню - сумісцями:

Надзвичайно відрадним є, що в цьому році значно відродилася праця в СУМК і в цьому в великій мірі заслуга організатора Централі СУМК та пожвавлення організаційної праці Пров. Управи СУМК на Альберту й Британ Колюмбію. Ласкаво просимо в майбутньому всебічно сприяти праці СУМК у всіх місцевостях Альберти. Ніколи не шкодувати часу та грошей на організаційну працю нашої молоді. Завжди треба пам'ятати, що молодь наша будучність. Гарна буде молодь — гарне буде наше майбутнє у Канаді!

В кожній хаті повинен бути журнал „СУМКІВЕЦЬ", який видає Централя СУМК.

ГЛЕСГОВ (РНС) — Згідно з новими директивами Католицької Церкви в Шотляндії, католики можуть учащати на богослужіння до інших церков, — якщо на це є „проєсудлива потреба." Ця „дистенса" включає інвіоврні хрещення, шлюби та похорони.

● Недавно прімабалєрина балету ім. Кірова Наталія Макарова отримала азиль від британського уряду і залишилася в Лондоні. За її прикладом пішли два танцюристи з балету Мойсеєва — Геннадій Симонович Востріков і Олександер Філіпов. Вони залишилися в Мексіко.

Монументальна праця Митрополита Іларіона

Цими днями вийде з друку велика праця проф. І. Огієнка (Митрополита Іларіона) „ІСТОРІЯ СЛОВ'ЯНСЬКОГО МОВИ" (Кирило і Мефодій). Ця праця була видрукована у Варшаві в 1927 році, накład якої давно вичерпаний.

Працю видає Товариство „Волинь" у Вінніпезі. Ціна її $10.00 за два томи. Сторінок в двох томах 728. Замовляти по адресі:

SOCIETY OF VOLYN
Postal Station "B"
Box 3651
WINNIPEG 4, — MANITOBA
CANADA

Рамзей буде зарепрезентований на канонізації в Римі

ЛОНДОН (РНС) — Тут оголошено рішення, що англіканський примас архіпел. М. Рамзей буде зарепрезентований на канонізації католицьких мучеників 17-18 століть; його репрезентантиме д-р Генри Сомйт, директор Англіканського Центру в Римі, який недавно сказав, що він вважав таку репрезентацію правдоподібною.

Канонізація 40 англійських і валійських католиків, які загинули в рук англіканців, відбудеться 25 жовтня ц.р. в Базиліці Св. Петра в Римі. Чин канонізації переведе папа Павло VI.

(З інших повідомлень довідуємося, що в часі канонізації будуть співати англіканські гимни).

Сиднейський архиєпископ до спільного моління з папою не стане

СИДНЕЙ, Австралія (РНС) — Заява сиднейського англіканського архиєпископа М. Л. Лоянa, що він не стане до спільної молитви з папою Павлом VI, звела на нього велику критику. Проте він настоює далі, що між католицтвом і англіканством є завеликі теологічні різниці, отже спільне моління між ними не можливе.

Коли заява архиєп. Лоянa про те, що „догми Католицької Церкви є рішучо суперечні і чужі Новому Заповітові", була проголошена по радіо, — то три інші англіканські єпископи в Австралії заявили, що вони стануть до „екуменічного богослужения" з папою, яке має відбутися 2 грудня ц. р. в Сиднеї.

ДУБЛІН (РНС) — Коли ірляндські шкільні власті відмовили кільком студентам вступ до школи „Братів Християн", поки вони не підстрижуть довге волосся, то низка католицьких священиків стали в їхній обороні і заявили, що шкільні власті перше повинні турбуватися такими проблемами, як наркотики, алкоголь та поширення сексуальности серед молоді.

Іконостас укр. православної церкви в Баргед, Алта.

Свящ. Т. Міненко

Почитання Богородиці в українському народі

Всі християни світу шанують Богородицю. Одначе, виявлення цієї пошани є різне, залежно від релігійного світогляду кожного народу. Почитання Богородиці в українському народі має своєрідний національний характер. Вершком цього почитання в нашому народі є святкування Покрови. Є це своєрідне українське свято і ніякий народ його не має. Щоправда, відчувається що ми, знаходячись під впливом сильно-тиснучих обставин, затрачаємо з кожним роком зміст цього свята.

Вияв пошани до Богородиці Церква Христова знає від найдавніших часів. Наша Православна Церква має кілька свят на її честь, які належать до найголовніших церковних свят. Наука про почитання Богоматері сягає перших століть християнства. Після того, як християнство було визнане державною римською владою у Церкву Христову увійшло багато людей, які були виховані у поганській релігії і ставши християнами залишилися зі старими релігійними світоглядом. В ці перші століття виникло багато єресей (наук, які були далеві від Євангельського Вчення). Однією з таких наук була єресь Арія, що головно зводилася до питання походження Сина Христа, Який, на його думку, був не рівній Богові Отцеві, і був Ним сотворений. Перший Вселенський Собор в Нікеї в 325 р. засудив вчення Арія і прийняв першу частину сучасного Символа Віри, в якому було ясно окреслено про Другу Іпостать Пресвятої Трійці, але про Богородицю не було нічого сказано. Та на Другому Вселенському Соборі, що відбувся в Константинополі в 381 р. було доповнено Символ Віри, як ми його сьогорі знаємо, де сказано „. . . приявив тіло від Духа Святого і Марії Діви і став людиною . . ." Одначе, виявили дошукливому розумові не було заспокоення. Вперше Федір, єпископ Мопсуестський (393-428) з Антіохійської Школи, а за ним і Несторій, що з 428 р. був патріярхом Константинопольським, почали заперечувати термін „ТЕОТОКОС", або по нашому БОГОРОДИЦЯ, який вже авторитетно вживав св. Григорій Богослов та його послідовники. Священик Афанасій при Несторієві з амвону почав заперечувати цей вжиток слова БОГОРОДИЦЯ, як не відповідний. Це розпочало завзяту суперечку. Ця богословська суперечка захопила широкі маси народу, як тоді вважали, про що згадує св. Іван Золотоустий, що на базарі перед тим, як дістати здачу треба було вислухати від перекупки оборону тієї чи другої сторони тогочасних диспутів. Несторіянці доказували, що Марія породила чоловіка Христа, а не Бога, тому вона не є „ТЕОТОКОС" а є „АНТРОПОТОКОС", що значить не БОГОРОДИЦЯ в ЧОЛОВІКОРОДИЦЯ, а тому її треба називати „ХРІСТОТОКОС", цебто Христородиця. Це було причиною, що в 431 р. в м. Ефесі був скликаний 3-ій Вселенський Собор, де було розглянуто науку Несторія і несторіянців, осуджено їх і їхню науку, та встановлено Пречисту Діву Марію називати Богородицею. Отже, з цього часу у Христовій Церкві закорінюється велика пошана до БОГОРОДИЦІ. В актах 7-го Вселенського Собору, що відбувся в 787 р. знаходимо запис

присяги Федора еп. Мир, який просить „Богородицю а її допомові і покрові та заступстві кожного дня і ночи.", а на кінці сесії цього собора говориться, що „найперше шанується П, що є дійсно і вопстино Матп Божа і підноситься в похвалах понад всі небесні сили." З цього виникла молитва ...чесніщую від херувимів і незрівнянно славнішую від серафимів..." Таким чином, в вислідок великих уточнень в науці Христової Церкви вародовськ століть 7-ми Вселенських Соборів Церква устійнила вияв глибокого почитання Богородиці. В цей самі час Україна стає окрещеною і разом з новою вірою приходить і новий релігійний світогляд. Разом з християнською вірою її літературою на Україну приходять і церковні передання. Одне з найстарших передань про Богородицю розповідає, що коли вона упокоїлась, то до Єрусалиму зібрались всі апостоли на її похорон. Запізнився лише ап. Фома. Одначе, він забажав побачити її в гробі. Коли апостоли стояли коло її гробу і були занепокоєні не знайшовши її тіла, то враз побачили її в небесних сяйві в оточенні святих і всіх сил небесних. Вона їх заспокоїла та пообіцяла, що буде заступницею перед Богом за всіх, хто її буде просити з вірою. В цьому переданні є висловлена надія про заступництво Богородиці. Про її оборону прийшов до нас вже інший переказ, який є широко відомий — з 903 р. Під час нападу сарацинів на Візантію за імператора Льва Філософа імператорське військо невстояло перед переважаючою силою нападників і навіть саме столичне місто Константинополь було у великій небезпеці — уже знемагалося перебуваючи у довгій облозі. Військові і господарські засоби були вже на вичерпані і готовили тяжкі дні для мешканців міста. Як звичай но, у такі часи небезпеки люди звертаються до Бога. Всі церкви Константинополя були переповнені богомольцями. Всі цього молилися просячи Божої допомоги. Молилися й у церкві Пресвятої Діви Марії, що була прозвана Влахерською і знаходилась на передмістю. Між богомольцями був блаженний Андрій Христа ради юродивий зі своїм учнем Епіфанієм. Цей Андрій і його учень побачили у небесному сяйві Пресвяту Діву Марію, яка молилася за народ і зивши з голови покривало розпостерла його над всіма присутніми. Ця вістка про появу Богородиці блискавично пронеслась по цілому місті. І радості не було кінця, коли за цією вісткою прийшла друга, що сарацинці в якійсь причини припинили облогу і відійшли від міста. Очевидно, всі в страсі перед тим чим мінчається облога міста і такий наглий відступ сарацинів уважали чудом і свідчуванні Пречистої Діви Марії, що вона заступилася за них, що так уперто до неї зверталися. Характерно, що у Візантії починая і VII ст. за імператора Ираклія (610-641) вживався на монетах такий напис „Господи поможи романеи", а час су ім. Феофіла (829-842) вживалася інша форма — „Боже поможи Твоєму рабові." Знову цей напис міняється за ім. Никифора Фоки (964-969((в україн. історії це час князювання Святослава) „Богородице поможи Никифорові деспотові." Цей напис затримується і при інших імператорах аж до року 1118.

Як бачимо, почитання Богородиці у Візантії в 10-11 ст. мабуть дійшло до найвищого верхівка. Церковна догматична наука про постиш Пресвятої Діви Марії в грецькому богословії вже була точно окреслена, але а новохрещеній Україні ще сильніше відбивалися всі ці перекази про заступство Богородиці. Наш народ у своїй поганській релігії не був далекий від християнського вчення, але він був перед постійною небезпекою нападів половців, печенігів, татар. Прийняв найближче в новій релігії почитання Богородиці, бо в Ній він бачив свою опікунку. Доказом великого почитання її в нашому народі є будова багатьох церков від самого початку прийняття християнства та заснування манастирів в її честь. Володимир Великий побудував в 990 р. Десятинну Церкву, в ній головною іконою була ікона Успіння Богої Матері. До нас дійшов уривок молитви при посвяченні цієї церкви в якій говориться:" як помолиться в цій церкві хто, вислухай молитву його, і відпусти ей гріхи зядля молитов Пресвятої Богородиці..." Кн. Ярослав Мудрий обгородив свою столицю Київ новими укріпленнями зробивши трое воріт. Над воротами, коли постійно заглядала небезпека нападів в 1037 р. побудував Церкву Благовіщення. Від того, що дах цієї церкви був покритий золотою чи позолоченою бляхою, ворота дістали назву ЗОЛОТІ ВОРОТА. У „Слові о законі і благодаті" митрополита Іларіона про що подібно він пише так „Він бо (кн. Ярослав) збудував Божий дім великий, святий на освячення Твоєму городові. Він прибрав його всякою красотою, золотом і срібом, дорогоцінними камінними самоцвітами і чесним посудом церковним. Церква ця, подивуїдна й слава її на всі довколішні країни та й не знайдеться такої на цілій півночі землі від сходу до заходу. І славний город Твій обложив величністю, немов вінком та поручив людей Твоїх і святий город Вселенській всескорій на поміч християнам Пресвятій Богородиці для якої і Церкву збудував на великих воротах в ім'я чертого правника Господнього, святого Благовіщення, щоб так як цілування архангел дав дівиці було й мітові цьому. Бо до неї сказав: „Радуйся брадованая Господь з Тобою", а до міста „Радуйся благовірний городе, Господь з тобою." Ось так сучасник пієї доби говорить про місту будов храмів Божих на честь Богородиці. Знаємо, що кн. Я. Мудрий побудував ще церкву Пречистої Діви Марії у Володимирі Волинському. Та й інші князі будували храмі Божі у честь Богородиці — XII ст. кн. Ярослав Осьмомисл побудував в Крилосі біля Галича, король Данило Романович збудував церкву у Холмі. Ти й безліч інших храмів побудовано впродовж століть по цілій Україні.

Отже, ще з давніх часів Україна була віддана під покров Пречистої. З цієм першої половини XII ст. у нас в Україні устійнилося окреме Богородичне Свято, якого немає чинший інший народ — це 1 жовтня ст. ст., а 14 жовтня н. ст. день Покрови.

В добу козеччини, на Січі, яка була центром українського самостійницького духа і чину, січова церква була побудована на честь Покрови Богородиці і це чи не найбільше спричинилося до спопулярізування цього свята на Україні. Військо запорізьке в цьому періоді нашої історії було оборонцем віри православної та права свого народу. Козаки захищали свій народ і віру від різних чужоєтородних зазіхань. На одному зі статів козацького війська було зображено Богородицю з омофором у своїх руках. І пісня бойова збереглася і до наших днів „Нам поможе св. Юрій і Пречиста Мати турка воювати." І січовій церкві відомий був образ ПОКРОВИ на якому була зображена високо у хмарах Свята Покрова, а внизу, молитовно зігнувши голови стоїть запорізька старшина з кошовим по середині. Ця ікона разом зі срібними Царськими Вратами при зруйнованні Січі-були пограбовані.

Другим центром почитання Покрови у нас в Україні можна рахувати Почаївську Лавру на Волині. Об'явлення Богородиці в Почаєві записано багато разів. Найдавніше це в 1198 р., а друге 1260 р. коли залишився відтиск стопи у скелі звідки витікає цілюща вода. Чудотворна ікона Божої Матері походить уже з 16 ст. Але мабуть найпромовніша подія сталася в 1675 р. коли турки напали на почаївський манастир. Монахи бачучи вже тяжке своє становище звернулися про - поміч до Богородиці. В час служби Пресвята Діва з'явилась над Церквою Пресвятої Трійці простягши свій омофор над манастирем. Турки не здобувши мурів манастиря відступили. Наш нарід і до нині співає чудну думу про Почаївську Божу Матір.

По цілій Україні є багато чудотворних ікон Богородиці, які наш нарід дуже шанує і цінить. Треба підкреслити, що в кожній українській хаті з найдавніших часів були ікони Богородиці. Нею благословляється молоду пару до вінця, її дивлося синові, батькові, братові, судженому, коли вони йшли на війну і то більшість Покров Пресвятої Богородиці. В найновіший період історії відроджена наша Українська Церква міцно пов'язується з Покровою, а стару покровську традицію серед українського війська відновило в 1942 р. командування Укр. Повст. Армії, проголошуючи Покров Пресв. Богородиці своєю опікункою, а свято Покрови днем армії.

Доказом глибокої пошани Богородиці в нашому народі є наше письменство, мистецтво, музика, а про живучість в народі свідчать різні народні звичаї. Це знову ж треба забирати багато місця, щоб хоч частину з нього згадати.

Роблячи підсумок з вищесказаного, я дозволю собі зацитувати з проповіді митр. Василя Липківського в день Покрови. „На протязі історії багато разів і в землі грецькій, і в російській і в інших краях і навіть у нас, на Україні, наприклад у Почаївській Лаврі, чудесне заступництво Пресвятої Богородиці явочно спасало від ворогів. Одначе, і в самому Царгороді, де це чудо сталося, воно зовсім не святкується. Але от, у нас, на Україні, — Покрова — це велике свято. Дуже багато храмів збудовано на пошану Покрови Божої Матері. В самому осередку українського козацтва, в Запорізькій Січі, була збудована церква на ім'я Покрови Божої Матері. Ясно, що українці святкують в це свято не історичну допомогу Божої Матері Цергородові, — а святкують щось інше, далеко рідніше й вартіше для душі християнина, більш звичайне, духовне. Цим святом українці віддавали належну віру православного християнина в небесне заступництво Божої Матері, в її Покрову всього християнського світу своїм материнм піклуванням. Покрова Божої Матері це є якби відзнака прагнення нашого земного життя до з'єднання з небесним, з Божою Матір'ю і з усіма святими, це є піднесення нашого марного життєвого життя до вартости вічного, це є наша віра в небесний захист, в небесне керівництво своїм, що відбувається в нашому земному житті і благання про цей захист і керівництво.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Українська Греко-Православна Церква Св. Володимира в Тандер Бей, 1502 Mountain Ave., Онт., запрошує громадянство навколишніх громад як Атікокан, Форт Франсес, Рейні Ривер, Кенора, Су Лукаут і Су Сен. Марі, їх членів і симпатиків та членів громади св. Благовіщення і просвітніх організацій Тандер Бай взяти участь у

ЮВІЛЕЇ 35-ЛІТТЯ

НАШОЇ ЦЕРКОВНОЇ ГРОМАДИ, ЩО ВІДБУДЕТЬСЯ В НЕДІЛЮ, 18-го ЖОВТНЯ 1970 Р.

Служитимуть Прот. о. І. Гисавий з Нью Вестмінстер, Б.К. і місцевий парох о. П. Зміївський.

Програма:

8:30 год. ранку — Утреня — 9:30 год. — Служба Божа.

12:00 год. По Службі Божій — спільний обід в залі Чительні Просвіти при 721 Gore St. Головним промовцем буде Прот. о. Гисавий.

ПРОСИТЬСЯ ПРИБУТИ ГРОМАДНО!

ЗА ЗАРЯД УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ СВ. ВОЛОДИМИРА В ТАНДЕР БЕЙ (Вест Форт Вілліям):

Дмитро Комісарик, голова
о. П. Зміївський, настоятель
Стефан Гальвич, рекорд. секретар.

СКЛАД ЦЕРКОВНИХ РЕЧЕЙ

Однокий Склад Церковних Речей українського православного стилю.

У Складі можна набути всі потрібні церковні та богослужбові речі якнайкращої якости та по умірковних цінах, наприклад:

Євангелії, кивоти, дарохранительниці, свічники, хрести, хоругви, облачення (ризи), чаші, ікони, церковне світло, іконостаси, книжки, примітивні картки, і т. п.

Пишіть за бажаними інформаціями або телефонуйте на число:
JUnior 9 - 1181

Листи, замовлення і гроші слати на адресу:
Consistory Church Good's Supply
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕГІЮ СВ. АНДРЕЯ

$1,000,00: Д-р П. А. Драгомер (Драгомерецький) Дайтона Біч, Фльорида.
$1,000,24: Стипендійний Фонд о. д-ра і добр. Леонофор над манастирем. Турки не здобувши мурів манастиря відступили. Наш нарід і до нині співає чудну думу про Почаївську Божу Матір.

$500,00: Деклярація бл. п. Анни Костирської, Пайн Ривер, Ман., М. Малайчук, Ванкувер, Б. К., Василина Олійник, Тандер Бей, Онт, (в пам'ять бл. п. Трофима Олійника).
$200,00: Фред Малюта, Форт Франсес, Онт., І. Романко, Торонто, Онт., Іван Сухима, Едмонтон, Алта.
$185,00: Д-р П. Смильський, Торонто, Онт.
$151,50: О. Лукіянчук, Едмонтон, Алта. — збірка в пам'ять бл. п. С. Цибаки.
$150,25: Стипендійний Фонд — панна Розалія Фарина, Едмонтон, Алта.
$125,00: О. Лукіянчук, Едмонтон, Алта.
$120,00: І. Г. Карасевич, Вінніпег, Ман.
$100,00: Пані С. Чепесюк, Тандер Бей, Онт., С. Франко, Саскатун, Саск., Н. А. Григорчук, Етельберт, Ман., Н. Кудрик, Вінніпег, Ман., Д. Невранський, Мелфорт, Саск., Г. Ф. Стратійчук, Канора, Саск., Місійна Округа Торонто, пожалов. о. М. Боднарчук, Торонто, Онт., Українське Жіноче Товариство, Торонто, Онт., Тіна Загоднік, Нівава, Ман. (в пам'ять бл. п. Марії Яковенко), п-во І. К. Соломони, Вінніпег, Ман. ($50,00 впам'ять бл. п. Г. Марійна).
$60,00: Укр. Греко-Прав. Громада Січ-Коломия — збірка на похорові бл. п. Марії Петрук.
$56,50: М. Гулька, Ватерфорд, Онт. — в пам'ять бл. п. Ярослава Гульки.
$50,00: Едмонтон, Алта.: Архиєп. Андрей, Н. Боднар, В. І. Базюк, Р. Дзеник, І. Горецький, д-р Н. Голубінський, П. Лазарович, пані П. Маланчук — Стипендійний Фонд, д-р Д. Мельник, Богдан Мельничук, д-р Б. Михалишин, Катерина Міськів, П. А. Паун, П. Шевчук, І. Сулима, д-р С. Яремчук.
Торонто, Онт.: о. М. Боднарчук, Н. Грабовський, Теодор Гуменюк, пані П. Кіт, М. Ласько (Вестон), Борис Оранський, Д. Пригоринцький, Н. Сокалюк.
Вінніпег, Ман.: пані П. Кривцук, пані Марійка — в пам'ять пок. мужа, о. д-р С. В. Савчук, В. Тарновецький; Іван Бойчук, Флин Флон, Ман., М. Н. Григорчук, М. Н. Григорчук — в пам'ять бл. п. І. Бачинський, В. Григорик, Мейпл, Онт., Е. Коха, Етобікок, Онт., Е. Лучюк, Вакав, Саск., А. Мак, Оттава, Онт., В. Некрол, Лавиделя, Каліф., С. С. Семотюк, Ілліо, Саск.
$40,00: К. Бакос, Гамілтон, Онт., пані П. Маланчука Едмонтон, Алта. — в пам'ять родини.
$35,00: Н. Залозенький, Вінніпег, Ман.
$31,00: Пані Т. Олексюк, Гамілтон, Онт., — в пам'ять бл. п. Т. Олексюка.
$30,00: Укр. Греко-Прав. Церква св. Іллі, Врокстон, Саск, — збірка на похорові бл. п. Івана Юркова.
$25,00: о. М. Боднарчук, Торонто, Онт., М. Боровський, Вінніпег, Ман., о. П. Бублик, Ванкувер, Б. К., Петро Друль, Мензі, Ман., Лилієн Івасюк, Едмонтон, Алта., Н. Григорчук, Етельберт, Ман., М. Керелюк, Різжайна, Саск., Євген Костичук, Флин Флон, Ман., Юлія Костишин — в пам'ять бл. п. В. Костишина, М. А. Куль&a, Монтреал, Квеб., Елмер Лесюк, Солстірт, Ман., Фред Малюта, Флин Флон, Ман. — Стипендійний фонд, п-во Н. Маленькі, Рейн. Саск. о. Т. Мінєнко, Гримсбі, Онт., Е. Мойсюк, Гемілтон, Онт., В. Перевелюк, Дафрін, Ман., Дм. Перич, Флин Флон, Ман., о. В. Сапжар, Вінніпег, Ман., о. Рі. Тріска, Ніагара Фалс, Онт. — в пам, бл. п. С. Гульки, Укр. Греко-Прав. Церква, Форт Франсес, Онт., Жіноче Товариство, Канора, Саск., Гелен Вентер, Віндзор, Онт., Василь Яківчук, Гефорд, Саск.
$20,00: Федір Хруш, Атабаска, Алта., п-во П. Федицук, Ст. Боніфас, Ман., — в пам, бл. п. Г. Марійна, Михайло Гамала, Ванкувер, Б. К., І. Косаченко, Торонто, Онт., Федір Киба. Флин Флон, Ман., М. Манулик, Овкборн, Ман., В. Мисак, Канора, Саск., Марія Сапко, Прінсбт, Саск., о. д-р П. Самець, Вест Гем, Онт., Гелен і Віра Сікола, Торонто, Онт., В. Д. Великозова, Кемсак, Саск., Марія Юрець, Міядло, Саск.
$15,00: Н. Долинський, Флин Флон, Ман., І. Джиман, Медисин Гет, Алта., Дженіс Кейтерінг, Вінніпег, Ман., Андрій Король, Кемсак, Саск., п-во В. Кристановичі, Вінніпег, Ман., — в пам, бл. п. Г. Марійна, о. В. Лакуста, Вайта, Ман., Архиєп. Михаїл, Торонто, Онт., пані І. Мемчук, Вінніпег, Ман., Хор Катерн Св. Іллія в Едмонтоні — в пам'ять бл. п. Т. Цибака, п-во В. Тарновецькі, Вінніпег, Мар. — в пам, бл. п. Г. Марійна.
$10,00: Н. Андрійчук, Флин Флон, Ман., Р. Білан, Торонто, Онт., — в пам, бл. п. Г. Марійна, п-во І. Хром, Оттава, Онт., — в пам, бл. п. Г. Марійна, С. М. Шакалюк, Мензі, Ман., пані І. Фредерика, Вашингтон, Д. С. — в пам, Г. Марійна, Еленор Гривінська, Вінніпег, Ман. — в пам, Г. Марійна, Франсис Юрійчук, Гацідзон, Онт., П. Коленич Монтреал, Квеб., — в пам, бл. п. Анастазії, Петро Корабан, Ніагара Фалс, Онт., Г. Кранаєв, п-во Н. Кравчукун, — в пам, Г. Марійна, Текла Кудрик, Ватсон, Саск., о. Ігор Куташ, Ст. Леонард, Квеб., І. М. Лепик, Торонто, Онт., п-во С. Маруся, Вінніпег, Ман., — в пам, Г. Марійна, Д. Мельник, Едмонтон, Алта. В. Харріс, С. Олійник, Флин Флон, Ман., І. Пасерб, Торонто, Онт., Іван Пелешок, Мензі, Ман., п-во Г. Пілаубі, Вінніпег, Ман. — в пам, Г. Марійна, п-во М. Пілаубі, Місйсага, Онт., — в пам, Г. Марійна, о. В. Семишин, Іван Сторожук, Флин Флон, Ман., Іван Твердун, Н. Токарик.
$6,00: Вінніпег, Ман. — в пам'ять Г. Марійна — Н. Брахель, п-во І. Гаве.
$5,00: В пам'ять бл. п. Г. Марійна: І. Хром (мол), Оттава, Онт., С. Гаяк, Вінніпег, Ман. п-во Г. Горяк, Ст. Боніфас, Ман., пані І. Марійн, п-во М. Мелвей, Вінніпег, Ман., п-во А. Пазагюк, Вінніпег, Ман., пані А. Полович, Вінніпег, Ман., п-во А. Вебер, Вінніпег, Ман.
Л. Атаманьчук, Торонто, Онт., В. Барщевський, Флин Флон, Ман., С. Данилюк, Флин Флон, Ман., А. Доброгорський, Флин Флон, Ман., І. Н. Друль, Мензі, Ман., Н. Друль, Мензі, Ман., Л. Федуик, Віндзор, Онт., п-во Р. Іс, Ст. Вітал, Ман. І. Кеппер, Флин Флон, Ман., пані К. Ксьонзкина, Ст. Альберт, Алта, Г. Кудрик, Ватсон, Саск; Торонто, Онт., І. Н. Олійник, д-р П. Окітва, А. Орищак, Шиповик, д-р Р. Слюзар, Іван Ойстрик, Канора, Саск., М. Толошук, Флин Флон, Ман.
$3,00: І. Кузенко, Торонто, Онт.
$2,00: Торонто, Онт.: В. Кілик, Н. Манаєтюк, П. Рудий, У. Рудий, Ф. Сенюк, В. Ярош, І. Журавель, М. Журавель; П. Федущ, Вінніпег, Ман., в пам, Г. Марійна, п-во Фотій, Вінніпег, Ман. в пам. Г. Марійна, Н. Е. Горчинський, Йорктон, Саск, П. Сірий, Флин Флон, Ман.
$1,00: В. Бойчук, Вінніпег, Ман.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ВАСИЛЬ КІСІЛЬ
Гемілтон, Онт.

У вівторок, 21 липня 1970 року, в шпиталі „Джонерал" в м. Гемілтоні відійшов у вічність Василь Кісіль, один із визначних піонерів, проживши 74 роки. Василь народився в селі Хвощі, Чорна, з якою щасливо прожив 48 років. Господь Бог поблагословив це подружжя дітьми Аннною, Ольгою та Віктором.

Будучи підприємчивої вдачі, Василь з молоденького дружиною став спільником пекарні, яка існує до сьогодні в Торонті. Це було 1924 року. В 1945 р. став власником готелю „Вейверлі" в м. Гемілтоні і успішно керував цим готелем до 1963 року (номер кемпе). 1922 року одружився з Леонією з дому Чорна, з якою щасливо прожив 48 років. Господь Бог поблагословив це подружжя дітьми Аннною, Ольгою та Віктором.

Будучи підприємчивої вдачі, Василь з молоденького дружиною став спільником пекарні, яка існує до сьогодні в Торонті. Це було 1924 року. В 1945 р. став власником готелю „Вейверлі" в м. Гемілтоні і успішно керував

Іконостас укр. православної церкви в Принс Альберт, Саск.

цим підприємством аж до смерти. Василь був поважної вдачі, ніким та ніколи не дбайливим для своєї родини. Жертвував на церкву та різні українські справи.

Величавий похорон відбувся в п'ятницю 24 липня в українському православному соборі св. Володимира в Гемштеді. Похорони відправляв о. В. Федак. У свойому прощальному слові настоятель о. Василь підкреслив добродушність та ввічливість покійного. Також сказав, що до його фізичної недуги, Василь сильно болів душею за сином Віктором, який помер минулого року. Службу Божу і похоронні відправи співав о. протодиякон М. Кривих.

Після похорону, в ресторані при готелі „Вейверлі" відбувся поминальний обід, на який прибуло багато приятелів. Під час обіду промовляв о. В. Федак і керував програмою. Промовляли: брат покійного, Дмитро Кісіль, племінник Василь Сокіл і дочка Анна Остоїч.

На пам'ять свого дорогого мужа, дружина Леонка Кісіль жертвувала на українську пресу $100.00. Подано так: „Український Голос" — $35.00, „Вісник" — $35.00, „Промінь" — $18.00 і кліше $12.00. Разом $100.00.

Оплакують покійного: дружина Леонка, дочки Анна й Ольга та п'ять внуків.

Нехай Господь Бог благословить родину Кісіль, а покійного батька, мужа, брата і дідуся Василя Кісіля прийме до Свого Небесного Царства!

Сім, Дорогий брате Василю, до довгих трудів, а канадійська земля нехай буде Тобі легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель.

БЛ. П. ДМИТРО [illegible]
Вілья, Альберта.

Церковна Громада Св. Пророка Ілії в Давінґу, Альберта попрощала в понеділок 20 квітня 1970 р. одного з кращих парафіян, бл. п. Дмитра Белізника, що упокоївся, причастившись Св. Таїнств, 16 квітня 1970 р. Втрата ця глибоко засмутила не тільки всю його родину, але всіх членів громади, його приятелів і знайомих.

Покійний своїми гарними прикметами характеру приваблював людей до себе, тому не знайшлося людини, яка, знаючи його, не почувалась до обов'язку віддати останню услугу Покійному. Велико численність людей на похороні ще раз засвідчила, якою популярністю тішився покійний за життя.

Дмитро народився в 1886 році в селі Брусилівці, Стороженецького повіту на зеленій Буковині в Західній Україні. Дідичі роки провів в батьківській хаті, а тімяше ходив до школи. Час скоренько пролетів, і Дмитро прийшов до повнолітя, та згідно з державними законами, був покликаний до військової служби. Три військову перебув три роки і повернувся додому. Повернувшись одружується з Марією Сирнів, та починають самостійну працю на маленькому власнім клаптику землі. Тяжке життя і вічні недостатки застановили Дмитра добре застановитись над будучинною. Порадившись з дружиною, постановив шукати кращої долі в незвідомих степах Канади. В 1912 вибрався до Канади сам. Не легко було лишити дружину, рідню, але в надії на кращі майбутнє, людина все перемагає. Побувши пів року в Канаді, як тільки умисів повернутись назад до рідного села. Повернувшись додому на протязі двох місяців полагодив всі справи і вже цей раз повертає до Канади з дружиною та з вісьмьома з сином Григорієм, забравши з собою батьків дружини.

Працював в околиці Вегтінд, Альберта. Після однорічної праці Дмитро набуває господарство в околиці Давінґу, Альберта й починає тяжку працю на запущеній землі, в надії, що Бог допоможе щасливо довершити розпочату працю.

Господь благословив це подружжя великою родиною: 8-ми синів та 6 дочок, яких бл. п. Дмитро щиро любив і хотів виховати якнайкраще.

Покійний був глибоко-релігійною людиною, спокійної, та тихої вдачі, будівничим церкви у Давінґу, гостинним — кожний священик, який міг духовну обслугу цій громаді, перебував у господарській хаті Покійного. Не дивно що й діти їх гарно виховані, належать до нашої Святої Церкви, як також добре знають з якого народу вони походять. Минулого року, коли Душпастирем був в цій Громаді Високопреподобний о. Прот. Юрій Туржанський, Покійний з своєю дружиною пожертвували до місцевої церкви Плащаницю, яка все буде нагадувати його любов, та відданість до Матері Церкви.

Роки скоренько пролітають... приходить старість. В 1962 році Покійний з дружиною набувають хату в містечку Вілья куди й переходять на заслужений відпочинок. Живучи у Вілья нікоми не пропускав Богослужень в церковці у Давінґу.

Бл. п. Дмитро пару років тому почав занепадати на здоров'ї, довший час перебував у лікарні в Едмонтоні, де перенісся тяжку операцію, після якої уже до повного здоров'я не прийшов. Знова був перевезений до місцевої лікарні, де 16 квітня 1970 спокійно відійшов у Вічність. Лишив горем прибитих: дружину Марію, 8 синів, 6 дочок, 54 внуків, 31 правнуків, брата в Рідному Краю, та три сестри.

Похоронні відправи відслужили о. Настоятель Прот. Василь Мельничук і о. Прот. Юрій Туржанський, приятель родини Покійного. Обидва отці гарно попрощали бл. п. Дмитра, підкреслюючи в своїх прощальних промовах його християнські чесноти.

Закінчились похорони тризвичайним обідом в Народньому Домі у Вільна, де Високопреподобні Отці зложили співчуття з приводу невідкладної втрати, яку зазнала родина Покійного. Родина пожертвувала на пресовий фонд „Вістника" $10.00, та на виробництво кліше $5.00.

Болюча втрата, яку понесла наша громада в особі бл. п. Дмитра, залишиться завжди в нашій пам'яті. Одначе, воля Господня у всьому.

Нехай Господь, що покликав його до Себе, винагородить сторицею за все добре, яке він учинив за життя для нашої Громади.

Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. МИХАЙЛО [illegible]
Інсінгер, Саск.

У середу, 3-го червня, 1970 р. в Трудор Юніон Госпіталі упокоївся на 89-му році життя бл. п. Михайло Николайз.

Народився Михайло 20-го травня, 1881 р. в селі Онівці, борщівського повіту в Галичині. Закінчив Українську. До Канади прибув у 1897-му році; 1906-го року одружився із Анною з дому Будзінських. Оселився в околиці Інсінгер, Саск., на фармі. Тут мешкали до 1949-го року, коли-то перебралися до міста Інсінгер, на відпочинок, де мешкали до 1963-го року. В цьому році дружина бл. п. Михайла померла залишаючи його самітним. Після цього бл. п. Михайло перебрався назад на фарму де мешкав до досі з своїм сином Онуфрієм.

Покійний Михайло передплачував „Вісник" і любив читати рідну, українську пресу. Був щирим і працьовитим членом Української Греко-Православної Церкви Св. Духа в Інсінгер, Саск.

Після короткої недуги залишив покійний у глибокому смутку свого сина Онуфрія із Інсінгер, дочку, Марію Бохток із Інсінгер, 4 внуків і одного правнука.

Похоронено покійного Михайла з церкви Св. Духа в Інсінгер на церковному цвинтарі, 6-го червня ц. р. Всі похоронні відправи служив свящ. С. Самотюк; співав хор під управою Ганни Ковальчук.

Сумно працювали в суботу 23 травня мешканці околиці Гласлин одну з старших парафіянок

БЛ. П. ГАФІЯ ЗАЙЧКОВСЬКА
Гласлин, Саск.

У вівторок, 19-го травня 1970 року, рознеслася сумна вістка по околиці про смерть Гафії Заячковської.

Гафія з дому Кульчинська народилася 6-го травня 1887 року в Городенському повіті в Західній Україні. В році 1908 Гафія найшла заміж за Василя Заячковського. До Канади приїхали Василь і Гафія 1913 року й оселилися в околиці Гласлин, де почали фармерувати. В серпні 1949 року помер Василь, а Гафія залишилась вдовицею. Разом з мужем виховала Гафія 7 дітей: Михайло в Мейстон, Анна Купин у Вермілйон, Марія Говбел в Сістед, Олена Форнел в Едмонтоні, Дора Вореп в Деквер, Іван в Гласлин і Ольга Кагер в Сан Франціско.

Діждалася Гафія 30 внуків і 2 правнуки.

В році 1957 Гафія переїхала з фармів до містечка Гласлин, щоб в кращих вже годах, у місті доживати старості. Восени 1969 року донька Анна забрала маму до Вермілйон, бо Гафія підупадала на силах і потребувала особливого догляду. Там перезимувала. Гафія зимову, одначе тута ва своєго хатою в Гласлин, за сусідами та подругами, з якими Гафія зжилась продовж свого віку, вирішила Гафію повернуть назад до Гласлин. Повернувшись, Гафія простудилась, і в понеділок 18-го травня її відвезено до шпиталю в Норт Бетелфорд, а в вівторок вона упокоїлася. Крім дітей, внуків і правнуків, залишила Гафія в смутку 4 сестрі — Василину Бендурку в Норт Бетелфорд, Олену Павлищин в Гудзв, Доміко Савчуку в Саскатуні і Анну в Америці.

Сумно працювали в суботу 23 травня мешканці околиці Гласлин одну з старших парафіянок Гафію Заячковську, відпровадживши її тілесні останки на вічне спочинку. Під час поминального обіду, який відбувся в залі під церквою, о. Парох підкреслив добрі прикмети, побожність та добрі діла покійної Гафії. Зокрема в пам'яті всіх старших жителів околиці Гласлин залишиться тепла згадка про любов Гафії до культурно-освітньої праці, є особливо до драматичного мистецтва. В піонерські роки Гафія нераз залишала дома своїх малі ще діти та йшла пішки до Народнього Дому, кільком миль віддаленого, на проби представлень — драм, комедій, які часто ставались на сцені, завдяки таким відданим громадським працівникам, як Гафія. Вона була членкою Церковної Громади і місцевого Жіночого Товариства до кінця свого життя.

Хай же страждання-знеможення силами і життям Гафія знайде належний відпочинок у Райських Оселях Господа.

Вічна Їй Пам'ять!

о. С. З.

БЛ. П. ПАЛАГІЯ МЕЛЬНИК

Наєвідому, в п'ятницю 5, 6. 1970 р., по тяжкій і довгій недузі, відійшла у Вічність бл. п. Палагія Мельник.

Палагія Григоріївна разом зі своїм чоловіком Федором Максимовичем були невтомні працівники на громадській і церковній ниві при Церкві Св. Покрови в Монтреалі.

Пані П. Г. Мельник, зокрема, віддано працювала в дні ювілейній нашої Церковної Громади в Сесприндтс та в Жіночому Товаристві СУК ім. Лесі Українки; була завжди передовою в господарській справі на Храмових святах, прийняттях, різних товариських вечорках, все на користь нашої Церкви чи товариств при ній, жертвуваючи часом, працею і коштом для добродійних справ на рідні потреби.

Одна доброта, жертвенність та віддданість церковно-громадським справам виказували її як людину і як громадську працівницю, за яку всі її високо цінили і шанували в нашій Громаді.

По її смерті відбулися дві панахиди в похоронному заведенні за участю багатьох приятелів та знайомих, які перевели о. о. О. Костюк і Ігор Куташ при співі церковного хору, під дир. Івана Козачка з відповідними словами згадки про покійну.

У понеділок 8. 6. була вона положена на цвинтарі Мон-роял, в поминальний обід який влаштувало Жіноче Товариство відбувся в церковній залі.

Бл. п. П. Г. Мельник вважила в смутку свого дорогого мужа Федора Максимовича, любимого сина Олексу, невістку, внучку і дальших родичів. Церковна громада гідно вшанувала і попрощалася зі своєю парафіянкою та висловила глибоке співчуття родині в горі по втраті дружини, мами і бабусі.

Вічна Їй Пам'ять!

А. С.

БЛ. П. НАТАЛЯ ЛАЗАРЕНКО
Дундас, Онтаріо

В суботу, 21 липня 1969 р., на 66-му році життя, упокоїлася Наталя Луг'янівна Лазаренко, залишаючи в глибокому смутку дочку Валентину, зятя Івана Самійленка і двох онуків — Людмилу і Володимира.

В неділю, 5 липня 1970 р., у річницю її упокоєння, о. прот. Василь Федак відправив Панахиду на цвинтарі „Вулленд" у Гемштеді, Онт. і посвятив нагробного хреста. Після відправи на цвинтарі відбувся величавий поминальний обід, який влаштували в своєму просторому домі Іван й Валентина Самійленко.

Після поминального обіду присутні не забули про українську пресу і склали свої пожертви в сумі — @26.00, які призначено: на „Вісник" — $10.00, на „Український Голос" — $16.00.

Жертводавцям щира подяка! Щира подяка Самійленкам за обід!

Бл. п. Наталю Луг'янівну нехай Всевишній оселить у Своїх Світлих Оселях!

Друзі

БЛ. П. СОФІЯ СЛЮСАР
Роблин, Манітоба.

Софія Слюсар, з роду Мідяна, народилася 1898-го року на Україні, в селі Лучиці у Сокальському повіті. До Канади приїхала 1907-го року з своїми родичами і оселилися в околиці Мерідейл, Манітоба. 1915-го року вийшла заміж за Михайла Слюсаря. Купили на Мерідейл „громштед" і фармерували до 1921-го року. В 1922 р. переїхали до Гайкрест, де продовжували фармерське господарство до 1952-го року коли то переїхали до міста Роблина, на відпочинок.

Господь поблагословив їхнє подружжя 4-ма дітонками. Виховували вони своїх дітей то своїх можливостях, бо життя в ті часи не було легке. Але з надією, любов'ю та вірою в Господа Бога бл. п. Софія дожила

Цим маємо честь запросити Вас та Вашу Родину на

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ – 30-ЛІТТЯ

Української Православної Парафії Св. Димитрія — Лонг Бренч, Онт.

який відбудеться

У СУБОТУ, 7-го ЛИСТОПАДА, 1970 Р.

у

LAKESHORE LIONS MEMORIAL CENTRE —
300 BIRMINGHAM ST., TORONTO 14.
(від церкви — 3 блоки на північ і 3 блоки на схід)

Гість промовець: о. д-р С. В. САВЧУК.

Хор Української Православної Молоді — Диригент: п. Н. Олійник.

Зустріч: 5.30 год. — Вечеря: 6.30 год. — Забави: 9.00 год.

Вступ: $7.50 від особи

І НА ТОРЖЕСТВО

Храмового Свята

з- Архиєрейською візитацією

і

Святочний Бенкет для вшанування

Отця Прот. Михайла Боднарчука,

з нагоди його 30-річчя священослужіння в Українській Православній Церкві в Канаді
і 30-річчя його і пані добродійки Лідії подружнього життя

в неділю, 8-го листопада, 1970 року.

8.30 ранку: Зустріч Архиєрея, Владики Михаїла — Заст. Митрополита
10.00 ранку: Служба Божа — сослужить о. д-р С. В. Савчук
12.30 — Обід — Доніснення Ювілею Парафії. В залі вшанувань.

ВСТУП — МІНІМАЛЬНИЙ.

Голова: **Н. Олійник** Секретар: **Іван Ленюк**
Управа Парафії Св. Димитрія — Лонг Бренч, Онт.

Please address correspondence to:
ST. DEMETRIUS' UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH
3338 Lakeshore Blvd. West — Toronto 14, Ontario

до 73-го року життя.

Життя своє вона провела побожно і чесно чим дала добрий приклад для інших. Була бл. п. Софія сестрицею ще-від часів будови нової церкви в Роблин. При цій церкві вона працювала дуже щиро. Дбала, щоб Храм був чистий, і найкраще прибраний. Була активною членинею Союзу Українок Канади.

Бл. п. Софія була не тільки доброю дружиною, але також доброю та любляючою мамою.

У неділю, 28-го червня, ц. р. був відслужений Парастас в Похоронному Заведенню в Роблин. В понеділок рано, 29-го червня — святу Літургію відслужили Всеч. отці: П. Зубрицький з Ту Гілс, Альберта й М. Равлюк з Роблин. Після похорону в залі під церквою відбувся спільний поминальний обід.

Покійна Софія залишила у великому смутку мужа Михайла, 4-ри доньки: Анастазію Шеремета в Вінніпезі, Теодора Фостій в Принс Джордж, Б. К., Ольга Зарецун з Порт Альберні, Б. К., і Анна Стиба в Роблин; сестру Анну Ливак у Ванкувер, Б. К. і 7 внуків.

Нехай Милосердний Господь оселить її душу там, де всі святі спочивають.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. м. о. р.

БЛ. П. СЕМЕН ЄЛОВІЦЬКИЙ
Меріделй, Манітоба.

Після довгих років тяжкої недуги упокоївся в Бозі ві 84-му році свого життя Семен Єловіцький з Меріделй, Ман.

Народився Семен 1886-го р. у Польщі. Прийхав до Канади 1912-го року і оселився в Онтеріо де працював у різних фабриках. Довший роки працював у копальні в Кебеку.

1926-го р. повінчався з молодою Софією, з роду Новосадів з Меріделй. Далі працював у копальні, як до 1940-го року. Цього року переїхали до Меріделй, Манітоба, де займалися фармерством. Господь поблагословив їхнє подружжя 5-ма дітьми.

В понеділок вечір в Роблин, в Похоронному Заведенню був відслужений Парастас а у вівторок рано — Св. Літургія в церкві Свв. Ап. Петра й Павла в Меріделй, Манітоба. Після Похорону відбувся поминальний обід.

Покійний Семен залишив у глибокому смутку свою дружину Софію та дітей: Володимир з Мінідоси, Ман., Анелька Мараш з Торонто, Онтеріо, Славко з Лак Лейк, Ман., Еді з Сістед Вешіктом, З. Ш. А., і Франко з Меріделй, Манітоба. Залишив сестру Катерину Головату, яка живе в Польщі й брата Стефана — в Україні. Покійний дідусь замишив 13 внуків.

Кім.

У тяжкому успінні, тяжкім, Господи, спочивщому слузі Твоїному Семенові вічний спокій.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

О. м. о. р.

Порядок Богослужень

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА:

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя 18 по Св. Трійці — Трансфігурація, Тіндал, Дуфрост
25. Неділя 19 по Св. Трійці — Трансфігурація, Гонор, Поплафрія, Плезент Гоум.

Тел. 586-3903

КАПЛИЦЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ.

З початком 1970-1971 академічного року, Богослужіння в Колегіяльній Каплиці відбуватимуться за таким порядком:

Кожна субота

9 год. ранку — ЗАУТЮКРІЯНА ЛІТУРГІЯ з поминанням померлих фундаторів і жертводавців Колегії.

6 год. вечора — Вечірня

Кожна Неділя

10 год. ранку — СВЯТА ЛІТУРГІЯ.

В Свята:

Напередодні Свят, о год. 6 вечора, — Вечірня

В саме Свято, година 9 ранку — СВЯТА ЛІТУРГІЯ.

На Богослужіннях Колегії радо вітаємо всіх бажаючих з нами молитись.

Адреса Колегії —
St. Andrew's College,
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.
Телефон: 269-3565

ОКРУГА ОВВОРН, МАНІТОБА.

ЖОВТЕНЬ

11. Неділя — Росборн
18. Неділя — Мензі
25. Неділя — Овкборн

ЛИСТОПАД

1. Неділя — Ґлен Елмо (Священик з Колегії Св. Андрея)
8. Неділя — Росборн
15. Неділя — Енгусвін
21. Субота — Св. Арх. Михаїла (храм) — Сенді Лейк
22. Неділя — Січ
29. Неділя — Овкборн

ГРУДЕНЬ

4. П'ятниця — Введення Пресв. Богородиці — Вінсті
6. Неділя — Сенді Лейк (Священик з Колегії)
13. Неділя — Росборн
20. Неділя — Мензі
27. Неділя — Овкборн

Цією Округою опікується Всеч. о. Є. Стефаник:
Rev. E. STEFANIUK
810 Main St. So., Dauphin, Man.
Tel: 638-4704

о. В. АПОНЮКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вінніпегозис
25. Неділя — Сифтон

Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-2264

о. В. БОГЧУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Канора
18. Неділя — Успенська, Обіжниця год. 2-га по обід, День Подяки
25. Неділя — Вожевіля, День Подяки

Address: Box 468, Canora, Sask.

о. О. ГУПКА

11. Неділя — Гуда
14. Покрова Пр. Бог. — Айтуна
18. Неділя — Медина (храм)
25. Неділя — Кенділя

Box 148 Tuna, Sask. Tel. 796-2588

о. І. ГИКАВОГО

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Порт Альберні, Храм
25. Неділя — Борневі

7986 — 11th Ave. Tel.: 521-0889
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. С. ЗУЗАКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — День Подяки — Гласьєр

18. Неділя — год. 3:00 п. пол. — День Подяки — Медов Лейк
25. Неділя — День Подяки — Вятков

Address: 972-108 St.
North Battleford, Sask.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя, Служба Божа, День Подяки о 9-тій г. ранку — Мирнам
25. Неділя, Служба Божа о 10-тій год. ранку — Ту Гілс
25. Неділя, Обіжниця День Подяки о 3-тій год. по обіді — Слава

Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Л. КУБИНА

ЖОВТЕНЬ

14. Середа — Атабаска — 10:00 год. ранку
Покрова Пресв. Богородиці
18. Нед. — Бойл — 10:00 год. ранку
25. Нед. — Лак ля Біш — 10:00 год. рано

Адреса: о. ЛАВРЕНТІЙ КУБИН
Box 517, Lac la Biche, Alberta
Tel. 623-4533

о. О. КРАВЧЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вегар
25. Неділя — Мічам

Address: 30 Leddy Cresc.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-9592.

о. ІВАНА КУЛИША

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Вовстена
25. Неділя — Редвей

АДРЕСА: Box 2, Редактор, Альберта.
Тел. 735-8362.

о. В. ЮКОРУДЗА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Брусселі
25. Неділя — Нінавані

Box 468
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Гардентон
18. Неділя, Обіжниця (2:00 п. о.) — Роза
25. Неділя — Толстой
25. Неділя, Обіжниця (2:00 п. о.) — Вайта

Поштова скринька 161 — Вайта, Ман,
Тел.: 425-3542

о. І. МЕЛЬНИКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Лінн
25. Неділя — Вакаа

Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. М. ОЛЕСІОКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Принц Альберт
18. Неділя, Воскресна Обіжниця о год. 1.30 по обіді — Самбург
25. Неділя — Гонюмун
25. Неділя, Воскресна Обіжниця о год. 2-ій по обіді — Принц Альберт

REV. M. S. OLESIUK
305 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ОРЕСТА ОЛЕКШИ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя, День Подяки — Луказин
25. Неділя, День Подяки — Прут

Rev. O. OLEKSHY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 847-2252

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Каллер
18. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п.
25. Неділя — Кенсак
25. Неділя Обідня Служба 2,30 п. п. — Сторіонвій

P. O. Box 688
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА

Address: Rev. Nicholas Rawluk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4364.

о. ІВАНА СТУСА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя 18-та по Св. Трійці — Бергад
25. Неділя 19-та по Св. Трійці — Санґудо

Адреса: о. Іван СТУС
11332 — 124 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-8769

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Давфин
18. Неділя, Обіжниця о 3:00 годині по вобудні — Сг. Мартин
25. Неділя — Давфин

870 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Бавтін
25. Неділя — Годсон Бей

Box 1318 Tel. 734-2281
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Йорктон
25. Неділя — Райн

REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832906

о. С. СЕМОТЮКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Половини
25. Неділя — Дробот

Address: Sheho, Sask., Box 92.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Рама
25. Неділя — Ватсон

Box 488 — Tel. 238-5143
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя, День Подяки — Калмар
25. Неділя, День Подяки — Катакн

Адреса: 9530—109 Ave.
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-3053

о. А. ХРУСТАВКИ

ЖОВТЕНЬ

18. Неділя — Стирджис
10:00 год. ранку
18. Неділя — Арран
2:30 год. п. п.
25. Неділя — Кедезер
10:00 год. ранку
25. Неділя — Кобзар
2:30 год. п. п.

Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian
Greek-Orthodox Church
of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4. Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

PIC XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ЛИСТОПАДА, 1970. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 1, 1970. ЧИСЛО (2135) 21

КАРДИНАЛ ЗЮНЕНС ЗА ЖИДІВСЬКО-КАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР „ТОТАЛЬНОГО ПОЄДНАННЯ"

БРЮССЕЛЬ (РНС) — У своєму виступі, який був спонзорований жидівською організацією Б'най Б'рит у Бельгії, примас бельгійських католиків — кардинал Зюненс, висловив надію на можливість „Собору Примирення" між жидами й християнами.

Промовляючи до почотної групи, в якій був Верховний Рабін у Бельгії — рабін Дрейдус, та президент Б'най Б'рит Фред Герман та інші вйсокі й церковні достойники, — кардинал Зюненс, між іншим, сказав, що „великою ознакою нашого часу" є діялог. Правдивий діялог, говорив він, помагає стверджувати спільні правди та усувати фальшиві пробляти й справи.

Кардинал Зюненс сказав, що він не знає де і як „зустріч вирішального діялогу" може відбутись. Він тільки завважив, чому така зустріч не може відбутися в „місті, яке є так дороге вам і нам?"

„Чому Собор Примирення і Тотального Поєднання не може бути Другим Єрусалимським Собором?", поставив питання кардинал Зюненс. (Перший Єрусалимський Собор — Апостольський, відбувся в Єрусалимі 51 року по Народженні Ісуса Христа — р. В.).

БЕЗЦЕРЕМОННА ЗАЯВА КАРДИНАЛА ТІССЕРАНА

„ХОЧУ, ЩОБ ВАША ІЄРАРХІЯ (УКРАЇНСЬКА УНІЯТСЬКА ІЄРАРХІЯ — ред. В.)... БІЛЬШЕ УВАГИ ПРИСВЯЧУВАЛА РОЗВИТКОВІ РЕЛІГІЙНОГО ЖИТТЯ"—

Євген кардинал Тіссеран, (його батько француз, мати росіянка), голова римської Священної Колегії Кардиналів, на присланну йому др-р Марією Клачко книжку „And Bless Thine Inheritance" та листа, — відповів гострою критикою українства взагалі, та ідеї Української Церкви і її помісности чи патріярхату зокрема. Тіссеран зробив це в листі до д-р М. Клачко. Лист кардинала Тіссерана опубліковано якраз у роковини т. зв. IV Архиепископського Синоду Української Католицької Церкви, який відбувся в жовтні минулого року в Римі та який, мабуть, ухвалив „помісність" і патріярший устрій Української Уніятської Церкви. Ватикан рішень того Синоду не визнав. („Помісність" в розумінні Східніх Церков — це й автокефалість, тобто — **не залежність** двної крайової чи національної Церкви, з її первоієрархом **рівним** папі. Отже, очевидно, папа на уступки такій „революції" з боку уніятів не міг піти, і не тяде міколи). Досі на рух уніятів за „помісність" та за Київсько-Галицький Католицький Патріярхат ніякої документальної реакції з боку Ватикану не було. А оце лист кардинала Тіссерана являється першим за нашого часу офіційним, а в тім — незмінним становищем Ватикану до України взагалі, та до-української Уніятської Церкви зокрема. Уніятам пригадується, що сфера діяння їхньої Церкви — тільки релігійна, а всяка інша її діяльність — „шкідлива", і вона вже завдала „рутенцям" багато шкоди, заявляє кардинал Тіссеран.

ТЕКСТ ЛИСТА КАРДИНАЛА ТІССЕРАНА

Лист кардинала Тіссерана до д-р Марії Клачко — в англійській мові; його переклад на мову українську, як він появився в українській пресі, не зовсім правильний і не відає ніколи.

(Продовження на стор. 2)

Іконостас укр. православної Церкви Св. Михаїла в Брентфорд, Онт.

День Ангела Його Блаженства Митрополита Іларіона

У день Преподобного Іларіона, 8-го листопада, Його Блаженство Митрополит Іларіон — Первоієрарх УГПЦеркви в Канаді, щорокy святкував День Ангела. Цього року Його Блаженство не зможе святкувати того дня, як бувало в минулому, бо він недужий. Зате ж у вівторок 3 листопада 1970, вся Українська Греко-Православна Церква в Канаді згадає свого Митрополита в молитвах, а при нагоді найближчих Богослужень по наших церквах будуть відслужені Молебні за здоров'я слуги Божого Митрополита Іларіона.

Тож як усі помолимось, щоб Господь Бог обдарував нашого Первоієрарха Своїми щедротами.

Курення — „ознака зрілости"

Д-р Даніель Горн, у своїй доповіді, на конференції в Сан Дієго подав, що в порівнянні з 1966 роком у США курить тепер 4½ мільйона людей менше. Це число було б ще більшим, коли б не прибуло багато курців у віці 12-14 років. „Заховані умовляючі" підмовляють цих підлітків, що курення є ознакою зрілости і модерности.

$3,114.00 на Колегію від громади в Парма, Огайо

У жовтні ц. р., Управа Колегії Св. Андрея в Вінніпезі отримала листа від Управи Парафії Св. Володимира в Парма, Огайо, а з листом чеки на загальну суму $3,114.00 на потреби Колегії Св. Андрея.

У своєму листі від 7 жовтня 1970 до Управи Колегії, Управа Святоволодимирської Парафії в Парма пише:

Довідавшись про те, що Канадійська Митрополія оголосила цей рік Ювілейним роком Української Православної Молоді, — наша управа Св. Володимирської Парафії в Парма, Огайо, на своєму засіданні в травні ц.р. вирішила перевести збірку на користь Колегії.

Для цієї мети було розіслано спеціяльні листи до парафіян, а крім того наш настоятель — о. протоерей С. Ганкевич, кожного тижня оголошував про це з амвона, пояснюючи парафіянам про вагу і значення цієї духовної школи, яка є єдиною нашою школою на іміграції, і яку він сам закінчив у 1950 році.

В результаті цієї акції, яку проведено опільними силами, — зібрано $3,114.00.

З них подарували: так зв. Сошіял Парті Клюб — **$1000.00**
Сестринство Св. Ольги — **500.00**
Танцювальна Група, кер. Леонід Дмитрович — **308.00**
Братство Св. Володимира — **250.00**
Сестринство Св. Анни — **250.00**
Від парафіян зібрано — **804.00**

(Закінчення на 2 стор.)

Заява Кардинала Тіссерана

(Закінчення з 1 стор.)

вильний, тому вищеподаваний переклад — наш, отже він буде в речовому відмінний він уже опублікованого перекладу. Далі, як документ історичної вартости, подаємо його англійський текст. Але перше текст український:

„Дорога Пані,

Вашого листа від 29 червня 1970, і Вашу книжечку я отримав. Я прочитав обоє, хоч друкований текст (книжечки — р. В.) може не так повно, бо там я не знайшов нічого нового.

„Ви припускаєте, що патріярхати творить народ. Але, згідно з церковною історією та правом, так воно не є. Титули „патріярх" і патріярхати" в перших століттях нашої ери були створені Вселенськими Соборами. Це правда, що Російський Патріярхат не започаткований вселенською ухвалою, а титул цей виник щойно 1589 р. Але в Росії ніхто не думав ділити церковного тіла, а зберігали єдність, як її означено князями **Великої, Малої і Білої Росії** (підкреслення кардинала Тіссерана). Немає ніяких історичних основ надавати спеціяльні титули дієцезіям Києва і Галича.

„Україна не є традиційним терміном навіть у політичній історії. Ця назва появилася за днів Мазепи. Але вона скоро зникла. Рутенці в Австро-Угорщині прийняли її в останніх десятилітніх дев'ятнадцятого століття, але ніхто, поза обмеженими колами, не звертав на неї уваги. Ваші предки мали національну назву „русини", яку західні автори правильно перекладали як „рутенці."

„Політичне хвилювання поширить Вашій католицькій спільноті, що вже й так сталося. Я хочу, щоб Ваша ієрархія зрозуміла це і більше уваги присвячувала розвиткові релігійного життя. Це єдино важлива справа."

Щиро вам Ваш у Христі,
„Євген Кардинал Тіссеран."

Український щоденник „Свобода", подаючи текст листа кардинала Тіссерана в числі за 10 жовтня ц.р., подає, що дата листа невідома. „Канадійський Фармер" за 24 жовтня ц.р. інформує, що цей лист вийшов з Риму з датою 26 липня 1970.

АНГЛОМОВНИЙ ТЕКСТ ЛИСТА

Нижче подаємо цей документ в англійській мові, фотостатичну копію якого опублікувала „Свобода" за 10 жовтня 1970. Ось його оригінальний текст:

Dr. Mary Klachko
423 West 118th Street
New York, N.Y. 10027

Dear Madam,

I received your letter of June 29, 1970 and your booklet. I read both, the printed text perhaps not so completely, because I did not find anything new in it.

You suppose that the people created the patriarchates. But it is not so according to the ecclesiastical history and law. The titles of "patriarch" and "patriarcate" were created in the first centuries of our era by ecumenical councils. It is true that the Russian patriarcate did not begin with an ecumenical decision, only in 1589 come out the title. But in Russia nobody thought to divide the ecclesiastical body, keeping the unity as defined by the princes of *Velikia, i Malia, i bielikia Rosii*. There is none historical base for special titles to be given to the dioceses of Kiew and Halych.

Ukraine is not a traditional term, also in political history. The name appeared in the days of Mazeppa. But it disappeared soon. Ruthenias in Austria-Hungary took it in the last decades of the nineteenth century, but nobody out of limited circles gave attention to it. Your ancestors had a national name "Rusini", that the Occidental authors translated correctly in „Rutheni."

Political excitement will damage your catholic community, as it did already. I wish your hierarchy would understand it and give more attention to the progress of the religious life. That is the only important affair.

Respectfully yours in Christ,

† **Eugene Card. Tisserant**

З.Р.В. — Виявлення кардиналом Тіссераном політики Ватикану до України, Української Церкви та до справи Київського Патріярхату, — української політичні, а зокрема унійські церковні круги прийняли як щось зовсім неймовірне, і через те на кардинала Тіссерана ті круги повели великий наступ, мовляв, „він ворог українства." Проте тут треба взяти на увагу те, що кардинал Тіссеран — це не якась там маловажна й безвідповідальна людина, а префект Колегії Кардиналів — постать Ватикану авторитетна і високо відповідальна. Отже проти Ватиканської політики він не виступив би, а навпаки: він став її авторитетним речником. Крім того, він дуже добре відомий українським унійським крутам так в Європі, як і на американському континенті; він бував в їхньому товаристві, — навіть минулого року був удостоєний участи на унійських урочистостях у Римі. А коли в 1950-их роках він відвідував Канаду, то, наприклад, у Вінніпезі під час богослужения в Катедрі Володимира й Ольги проголосив палкий виклик українцям придержуватися Візантійського Обряду, і то щойно після того замилку почато заходи поставити в цій катедрі іконостас.

Замітним у заяві кардинала Тіссерана є те, що він дає науку унійським єпископам, чим саме вони повинні займатися. Вони повинні займатися справами релігійними, а церковно-політичні українські питання полагодить сам Ватикан. Проте дуже сумнівно, чи вищезгадана безперечна заява високого речника Ватикану повчить наших братів-католиків хоч у якійсь малій мірі. Не повчить, — бо на те треба переміни... натури.

А на що натякає кард. Тіссеран, заявляючи, що „в Росії ніхто не думав ділити церковного тіла"? На землях України і Білорусі церковне тіло 1596 р. Ріми поділила т. зв. Берестейською Унією. Чи Рим уже починає каятися, що допустився „поділу церковного тіла в Росії", заявляючи, що ні Київ, ні унійський Галич не заслуговують на спеціяльні церковні титули?...

З послання Верховного Рабіна Комонвелту

ЛОНДОН (РНС) — Д-р Еммануїл Якубовіч, Верховний Рабін Британського Комонвелту, в своєму посланні з нагоди жидівського нового року заявив, що в СССР діється поднаугіднє відродження жидівського почуття, яке можна вважати „одним із чудес нашого часу." Він одночасно згадав совєтську інтервенцію в Єгипті. Д-р Якубовіч згадав також дуже скрутне положення жидів в Совєтському Союзі в минулому році та додав, що „той рік був свідком дальшого погіршення їхнього становища. Але він також приніс потішаючий доказ найбільш подивугідного відродження жидівського почуття й ототожнення серед совєтських жидів — справді, одного з чудес нашого часу.

„Перший раз їхній голос пробрався через Залізну Заслону і дойшо до зовнішнього світу не тільки їхні муки, але й їхню надзвичайну мужність. Незважаючи на 50 років комуністичного тиску та проти-релігійної пропаганди, молоді жиди зертаються до їхнього коріня й закричали про возєднання з їхніми братами та їхньою традицією.

„Так, як такі вістки обдають нас великою мірою заохочення, нас водночас засмучує те, що совєтські власті далі відмовляються полегшити страждання нашого народу, а за його облегшення ми будемо молитися й змагатися з неустанним завзяттям", заявив в своєму посланні рабін Еммануїл Якубовіч.

Пожертва на Колегію

(Продовження із 1-шої стор.)

(Докладний список пожертв подамо в черговому числі „Вісника" — редакція В.).

Висловлюємо Вам і усім Вашим співпрацівникам Колегії щиру подяку за Вашу так важливу і необхідну працю.

Будемо надіятись, що з Божою допомогою, Ви і надалі будете продовжувати цю найважливішу працю на ниві Христового Виноградника на користь Христової Церкви та Української спільноти в розсіянні суцої.

Щасти Вам Боже!

Голова Церковної Управи —
Степан Габель
о. С. Ганкевич — Парох

Секретарі — **Павло Мигаль, Теодор Менней**

Скарбник — **Михайло Левицький.**

Управа Колегії Св. Андрея в Вінніпезі цим шляхом висловлює щиру подяку і признання Отцю Прот. С. Ганкевичеві — одному з перших абсольвентів Богословського Факультету Колегії Св. Андрея, Хвальній Управі Громади Св. Володимира в Парма, Огайо, її організаціям та поодиноким зірним за їхню спільну готовість і реальну підтримку Колегії Св. Андрея, бажає їм усім спокійного життя та успіхів у праці!

Кожен, навіть малий жертводавець на Колегію Св. Андрея має повне моральне право вважати її своєю духовною установою, а водночас утішатися її розвитком.

Нехай Колегія Св. Андрея стане справді своєю живою інституцією для всіх українців, не зважаючи на те, де хто з них живе — в Канаді, чи поза нею!

До віденської заяви кардинала Йосипа Сліпого

З уваги на те, що після опублікування у „Віснику" за 15 жовтня ц.р. заяви кардинала Сліпого про те, що Українська Католицька Церква не є проти комуністичної влади СССР, а деякі брати греко-католики зареагували на це так, що ніби „Вісник" займається поширенням неправдивих вісток про кардинала Сліпого, — нижче друкуємо повний і дослівний англомовний текст вістки з Відня, яку 2 жовтня ц.р. подала новинарська агенція „Релиджіес Ньюз Сервіс" через свою централю в Нью Йорку; у цій вістці заяву кардинала Сліпого взято в знаки наведення, як його власні слова, а не переказ кореспондента. Переклад вістки на українську мову не робимо, бо він був, з коментарями, поданий у „Віснику" за 15 жовтня 1970. Згадана пресова вістка агенції РНС була подана, як слідує:

CARDINAL SLIPYI HOPEFUL OF RETURN TO SOVIET UNION

By Religious News Service (10-2-70)

VIENNA (RNS) — Joseph Cardinal Slipyi, leader of the Ukrainian Catholic Church, is hopeful that he will be readmitted to the Soviet Union.

The exiled Archbishop of Lwow, who spent 15 years in prison before being released during the Khrushchev regime at the request of Pope John XXIII, said he felt that Soviet authorities are "readjusting" their church policy, leading to his optimism. He now makes his headquarters in Rome.

"The Ukrainian Catholic Church", he said, "makes no policy and has no opposition to governments anywhere in the world. This, of course, also applies to the Soviet Union."

Interviewed by Viennese newsmen, he noted that 400,000 Ukrainian Catholic live in Poland, where they face major difficulties. Not one of the three Ukrainian dioceses there have bishops, he said, expressing hope for improvement in future.

Cardinal Slipyi urged the creation of a Ukrainian Catholic Patriarchate in order to tie together all the Ukrainian churches in exile under one agency.

Архієп. Єроним віддає свою резиденцію на музей

АТЕНИ (РНС) — Архиепископ Єроним, Первоієрарх Православної Церкви в Греції, виходить із своєї резиденції, щоб у ній примістити церковний музей. Відкриття церковного музею, в якому можна буде виставляти речі, які відносяться до сучасної історії Церкви, — станеся в наслідок рішення Священного Синоду. Від тепер Первоієрарх Православної Церкви в Греції буде мати осідок в Пендельському манастирі біля Атен.

Збиранням речей для музею зайнялися грецькі православні епископи.

● Д-р Лука Луців, після понад 18 років праці в Редакції щоденника „Свобода", що виходить в Джерзі Сіті і Нью Йорку, відійшов на емеритуру.

Неймовірний успіх Страсної Драми

ОБЕРАМЕРГАУ (РНС) — Організатори славної Драми Страстей Господніх в Оберамергау заявили, що рекордове відвідання їхньої вистави цього року привело їх до переконання, що тяжкі відкинули оскарження, ніби та Драма є проти-жидівська. В заяві сказано і те, що є наслідок добре зорганізованої кампанії Американським Жидівським Конгресом, — число відвідувачів Драми із США значно зменшилося. Незважаючи на те, цього року Драму Страстей Господніх відвідало 15 тисяч глядачів більше, як у році 1960. Сьогорічну виставу закінчено 30 вересня.

Опит 20 тисяч глядачів, переведений у липні ц.р., показав, що понад 90% відвідувачів Драми заявили, що в ній нічого анти-семітського немає.

* * *

Католицький ілюстрований журнал „Зонтаг ім Більд" за серпень помістив опис Оберамерауської драми страстей з ілюстраціями. Вони відбулися з великим успіхов, при чому чверть глядачів була молодь. Журнал підкреслює, що вперше можна було помітити деякий „екуменізм" по відношенні віддідувачів різних релігій.

Висновок слідуючий: Оберамергау, незважаючи на вище, все таки відбувся, але проблема його залишилася. Як відомо, головна кампанія проти цього старовинного зображення Страстей Господніх відбувається під кличем боротьби з „антисемітизмом."

Збори Консисторії УГП Церкви в Канаді

Чергові регулярні Збори Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді відбудуться в днях 26, 27 і 28 листопада в місті Вінніпезі. Це будуть другі збори нового складу Консисторії, який був обраний XIV Собором. Крім Єпископату і 18 членів Консисторії — 9 священиків і 9 мирян, — у Зборах Консисторії бере участь редактор церковного органу „Вісника."

● „U.S. News and World Report" ствер джує, що наслідком зниження віку голосуючих до 18 літ, число голосуючої молоді в 1972 році зросте на три чверти.

Святкування Йом Кіппур в Ізраїлі

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Коли настало велике жидівське свято Йом Кіппур, в Ізраїлі настала майже повна тиша; публічний і приватний транспорт був спинений, — навіть міжнародне летовище було закрите. Коли тисячі жидів молилися біля Стіни Плачу, то й ізраїльське радіо мовчало 24 години.

Жиди постили, молилися по синагогах, вимолювали прощення гріхів та благали Бога про доброту на слідуючі місяці. Ті з жидів, які до релігії відносяться легкодушно, і в час свята Йом Кіппур пробували їхати автами, — тих правовірні жиди обкидали камінням.

У своєму йомкіпурському посланні верховний рабін Ісер Єгуда Унтерман сказав, що сучасні росіяни подібні до старинних римлян, які напевно пробували „розподічити" жидівський народ.

Німеччина затруднить канадських студентів

Організація, яка допомагає канадійським студентам знайти працю під час літніх вакацій STUDENT EMPLOYMENT EUROPE (SEE) після переговорів з урядом Німеччини і представниками індустрії домовилася з ними, що влітні 1971 року 5,000 молодих канадійців у віці 18-30 років дістануть гарантоване затруднення в Німеччині протягом найменше 3-ох місяців.

Вищезгадана організація SEE тепер приймає аплікації від студентів, які учащають до канадійських університетів, колегій, технічних і середніх шкіл. Платня буде така сама, яку дістають горожани Німеччини і на ній не буде „іконтексу." Місце на спеціяльному (чартер) літаку є забезпечене в обидві сторони. Студенти матимуть знаменту нагоду заробити грошей, запізнатися з німецькою мовою, або удосконалити її, побачити европейську культуру і бути частиною економії і соціяльного життя іншої країни.

Тому, що число аплікантів є обмежене до 5,000, аплікації вимагають подавати якнайскоріше, найпізніше до 10 грудня 1970 р.

Іконостас укр. православної Церкви Св. Володимира в Гамілтоні, Онт.

ВІСНИК

Український православний часопис, оснований 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Високопреосвященний Архиєпископ Ілларіон, — головний редактор — Свящ. С. Ярмусь. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $6.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 60 н.; в США — 65 н.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $6.50. Single copies: in Canada — 60 c., in USA — 65 c.

Адресат:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

КУДИ ЗАЙШЛА РЕДАКЦІЯ „УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СЛОВА"

Порушена нижче справа — неприємна, але така, якої не можна було оминути. Вона вимагала висвітлення, отже стаття ця — вимушена.

Орган Консисторії Української Православної Церкви в США — „Українське Православне Слово" в ч. 10, 1970 (жовтневий випуск), в огляді преси подав своїм читачам перестороту під заголовком „Будьмо уважні!" Перестороту та була викликана репортажем у „Журналі Московської Патріярхії" про поїздку представників тієї Патріярхії по Австралії й Новій Зеляндії, та про те, що в Австралії „вони мали зустріч" з священиками і вірними „Української Автокефальної Греко-Православної Церкви."

Редакція „Українського Православного Слова" прийняла повідомлення „Журналу Московської Патріярхії" з повною довірї, основала на ньому перестороту своїм читачам і, між іншим, подала таке:

„Та, найбільше нас цікавить, — чи мають які успіхи ці агенти на українському православному терені у вільному світі? Виходить, що мають. Ось послухаймо, що пише „преподавалець" Г. Троцький про свою поїздку з єпископом Володимиром до Австралії" (слідуючий витяг з „Журналу Московської Патріярхії" редакція „Укр. Православного Слова" подала чорним друком):

„Чергове місце щодо віруючих в Австралії займає „Українська Автокефальна Греко-Православна Церква." Очолює її архиєпископ Сильвестр (Гаєвський). 20 червня 1969 р. вона ввійшла у склад „Української Греко-Православної Церкви в Канаді", головою якої являється митрополит Ілларіон. Кафедральний собор архиєпископа Сильвестра знаходиться в Мельбурні, штат Вікторія. В одну з неділь єпископ Володимир відвідав той храм, бачився з архиєпископом та мав розмову з українськими православними віруючими людьми. Вони показали йому два українських стадіони, спортові клюби, український банк, лікарню, бібліотеку. В клюбі відбулася розмова про релігійне життя в Україні, після якої єпископ Володимир „преподав" зібраним своє благословення. Знайшовшись у Ньюкесті, ми також і там відвідали один з українських автокефальних храмів."

А за тим наша православна редакціясусідка пішла як ось на що:

„Ще стільки в. репортажі, в якому м.і. не згадується чомусь прізвищ священиків, з якими бачився і розмовляв в Австралії еп. Володимир. **Це,** видно, **належить до агентурних секретів."** (підкреслення наше — р. В.)..

Отож з ким єпископ Володимир з своєю групою з СССР мав „успішну зустріч"? Редакція „Укр. Православного Слова" пояснює, що „не може бути двох думок про те, з ким саме бачився і розмовляв той московський єпископ та хто саме показував йому церкви та різні укр. установи.

„Тут ясно і докладно йде мова про той відлам митрополії УАПЦеркви в Австралії", твердить довірливо згадана Редакція на основі советського джерела, „що ще перед приїздом еп. Володимира до Австралії, ще 20 червня 1969 р., на рекомендацію о. С.В. Сивчука, був прийнятий консисторією УГПЦ до складу УГПЦ в Канаді."

Далі редакція „Укр. Православного Слова" натякнула й на те, що подібні зустрічі й розмови советські владики ведуть поза СССР з ким тільки дасться, і на всьому тому згадана Редакція вважала потрібним оснувати свою провокатизну перестороту, мовляв, „будьте уважні!"

Чи бачився советський еп. Володимир з архиєпископом Сильвестром та з українськими православними священиками, імена яких „чомусь не згадано"? Маємо докази — не советські, — що це неправда.

Український часопис „Вільна Думка", який виходить у Сидней в Австралії, за 23 листопада 1969 року, подав був інформацію, що його редакцію відвідав архиєпископ Донат з головою Консисторії УАПЦ в Австралії — прототрепеєв. А. Теодоровичем та секретарем — Г. Базилицьким. Гість редакції, Владика Донат, сказав, що він „відкинув пропозицію советського „чернігівського єпископа" Владіміра Себедана зустрітися з ним, назвавши „місію" висланника московського патріярха Алексія перфідною спрямованою на розбиття українців Австралії. Зате з неофіційних джерел **йому відомо, що той советський „єпископ" мав розмову з Екзархом УКЦеркви в Австралії, який недавно** після Собору Єпископів УКЦеркви в Римі, побував також в УССР" („Вільна Думка" за 23 листопада 1969 р., Австралія; підкреслення наше — р. В.). Але нічого дивного в цьому немає. Владика Донат не вислови з приводу зустрічі з еп. Володимиром архиеп. Сильвестра та його священиків. А нагоди тієї він мовчанкою не оминув би. Виходить, що еп. Володимир зустрічі з архиеп. Сильвестром, ані з його священиками не мав.

Про поїздку еп. Володимира з його групою по Австралії писав також російський тижневик „Единение", який виходить у Мелборні, Австралія, в числі за 14 листопада 1969 р. Тим, між іншим, сказано:

„До часу їх приїзду (приїзду в Австралію відвідувачів з СССР — р. В.), на сторінках часопису „Единение" був повторно опублікований „Указ Епархии Зарубежной Православной Церкви" з забороною зустрічатися з представниками советської церкви. Не зважаючи на те, советські „священнослужителі" прийшли до Свято-Покровського Собору в Мелборні. Ім, очевидно, ніхто не пересказав бути на Богослужений, але все таки наші прихожани виявили їм холодне прийняття. Це їх не розохотило.

„Тієї ж неділі вечором вони відвідали українську церкву в Ессендоні. „Архиепископ Владимир Черниговский" почав робити спроби по-советському „оправославити" українських віруючих. **Але й це не вдалося. Він дістав такий же опір...**

„Нам стало відомо, що ті „патріярші посланці" перед тим побували і в українській уніятсько-католицькій церкві, де **їх зустріли також неохоче.**

„Коротко кажучи, місія „самого найстаршого і найсприятнішого архиепископа Московської патріярхії Владимира" **закінчилася повним провалом."**

Цей же тижневик православних росіян в Австралії, за жовтень 1970, реагуючи на репортаж у „Журналі Московської Патріярхії" про поїздку російської місії по Австралії, категорично заперечує те, що Г. Троцький подає в названому журналі.

А що заставило Редакцію „Укр. Православного Слова", на основі неправдивих інформацій з Советського Союзу, закинути яке агентурство частині православної української спільноти в Австралії та гірко усумнитись: „Треба було, щоб аж „Журнал Советской Патріярхії" **тільки дещо відгорнув куртину** (всі підкреслення наші —р. В.) **та злорадно всміхнувся, мовляв, — бачили очі, що купували"?**

Чи Редакція „Укр. Православного Слова" не могла взятися за щось більш правдоподібне? На кого вона показує пальцем? І чи може вона припускати, що читач потрактує її поважно? — Не думаємо, бо широкий загал православних українців на трошки поважнішому бутий...

А тут ще наведемо витяг у цій справі з офіційного листа з Австралії:

„Він (еп. Володимир — р. В.) приїхав до Австралії як турист... з неділю 9 листопада (1969 р. — р. В.) був у них (православних росіян — р. В.) на Службі Божій, після них заїхав до Укр. Католицької церкви, де простояв половину Служби... і мав розмову з еп. Прашком, дуже коротеньку, бо еп. Прашко сказав, що не має часу з ним розмовляти... розмова була такого характеру: еп. Володимир говорить: „Бачите, як Вас приймали в Україні цілком інакше, широ." Якраз два дні перед тим еп. Прашко повернувся з Собору в Рим.

(Закінчення на 5-й стор.)

(Закінчення з 4 стор.)

мі, ще перед тим, як мав їхати до Риму, то на пашторт Риму їздив на Україну,..

„Десь о год. 5-й вечора цей же єпископ завітав до нашої церкви, — його привів один з католиків. В церкві не було вже нікого, був тільки сторож, п. Сало бодюк. Він відкрив йому церкву, той подивився і сказав, що дуже гарна, — така сама, як на Черниговщині. Далі відвідав Народний Дім."

Наведені дані з австралійського українського часопису „Вільна Думка", з російського австралійського тижневика „Единение" та з офіційного листа з Австралії заперечують будь-який успіх советської місії не тільки серед православних українців, а також і серед українців-католиків і православних росіян. Та місія закінчилася повним провалом. А чому Редакція „Укр. Православного Слова" вдає, що вона вірить містам з СССР і на основі цього провокативно закидає агентурство частині української православної спільноти в Австралії, а то й поза нею? Хвалька Редакція „Укр. Православного Слова" повинна знати, що й провокація, якщо вона розраховується на те, щоб викликати бажані наслідки, повинна бути основана на якомусь вірних фактах, або, в крайньому випадкові, вона повинна бути логічною. Інакше, читач не приймає пропонованого йому редакцією так, як вона того сподівається, а навпаки, — вона може читача насторожити справді стати уважним, а то й критичним. Якже ж воно може бути так, що в даному випадкові Редакція „Українського Православного Слова" безоглядно посуджує всіх, хто посміє стрінутися з будь-якими посланими Московської Патріярхії, бо вони являються вільними, чи й невільними агентами, отже їм не можна вірити. І Редакція згаданого органу тут має рацію. Але як може та сама Редакція так безкритично трактувати вістки тих же агентів, що б тільки на них так сміливо основувати оскарження цілої спільноти православних українців в агентурній діяльності? Та ще й під кличем „Будьмо уважні!", „А тому, — будьмо уважні!" Чи це справді щира пересторога?

Але ж ми переходимо цей виступ Редакції „Українського Православного Слова" не подібний; а на бідненьку провокативну спробу — подібний.

Протест грецького Синоду проти „Інтеркомунії" з католиками

Орган Грецької Православної Архидіецезії в Америці „Ди Ортодокс Обзервер", за жовтень ц.р., опублікував досі невідомий протест Священного Синоду Православної Церкви в Греції проти рішення Московської Патріярхії допускати до православних Таїнств католиків. Протест, у формі звернення до патріярха Константинопольського Атенагораса стати в обороні чистоти Православія, був висланий Атенагорасові ще перед смертю патріярха Московського Алексія (помер 17 квітня 1970 р.). Протест підписте Первоієрарх Православної Церкви в Греції — архиепископ Єронім. Нижче наводимо з нього деякі витяги:

„Ваша Святійшество, Найбільш Божественний Архиепископ Константинополя, Нового Риму, і Патріярх Вселенський, улюблений брат і співслужитель у Христі Господі нашому, Атенагорас, обіймаючи Вашу Святійшість у Господі, вітаємо Вас своєю приязністю.

„Коли до наших ушей дійшли вістки, що Москва встановила єднання в Таїнствах з-Римом, ми слухали ті гіркі вістки з великим недовір'ям. Ми не насмілялися вірити, що це було взагалі можливе для Святої Російської Православної Церкви Божої, в яку ми колись складали стільки довір'я, відласти від правди. Однаке, бачучи, що ті вістки виявляють безумпинною течією і постійною річкою, з більшою несамовитістю і з більшою побідною, як ріка, яку описав Єзекиїл... (далі слудує тільки грецьом притаманний опис того, що це все значить — р. В.), — ми вирішили, що довше мовчати не сміємо, бо ж і нас поскликано на сторожів і захисників Віри... щоб перестерігати народ Господній, якщо колись появиться ворог. Отак ми підвели наші голоси, не так голосно, як повинні, бо наші души боїлися і ми були зранені... в серці, бо нам треба було подати знак на ворога, підступну і зрадницьку правду, нашу Святу Російську Церкву сестру яка впала в блуд та вавилон, що Православна Віра менше вартісна, як сумнівна користь здобута з того незаконного єднання..

„Яким законом наші брати довели себе до відкинення тим своїм актом своїх власних Отців, які вигнали були Ісидора Кардинала, і які стояли твердо на скалі несплямленої Віри? Тим, що вони зробили, вони все те відсунули набік і знели на ніщо...

„Жодна помісна Церква не може догматизувати нікше те, що вона отримала, ані не може порушувати вічних границь, встановлених Отцями. Так робити і тримитися того, це зовсім певно гідне осуду ...

„Але Ваша Величносте, Ваша Святійшосте, Патріярх Вселенський і Перший з-поміж духовних провідників світу, — тому, що ми з одного боку не можемо переносити несправедливости проти правди, а з другого, — тому що ми не вважаємо себе гідними встати і зтенити Його Святійшість і Блаженство Патріярха Алексія, — через те ми знову, як Ваші діти, вдаємося до Вашої мудрости... і благаємо Вас, як Отця і Голову нашої Церкви Матері... діяти рішучо. „Докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою" (2 Тим. 4:2)..."

Це протестаційне послання закінчено слідуючими словами:

„Тому то, Всесвятіший Наставнике, виливаючи біль наших душ перед Вашим Престолом, і сподіючий знайти у Вашій найбільш божественній Святішості оцілителя і відгоняче всякого зла, яке тепер впало на нашу Святу Церкву, — обіймаємо Вашу Всесвятішість з пошаною й любов'ю в Христі Ісусі нашому Спасителеві і Світлі, — остаємось:

Вашої Богохранимої Всесвятішости найбільш смиренний і відданий брат в Христі,

Єроним, Архиепископ Атенський,
Голова Синоду.

● За найновішими статистичними даними населення Токіо і його передмість становило в першому цього року 11,542,934. Це збільшення на 20,000 за один місяць.

Голова Канонічної Комісії Американської Церкви відвідав Бавнд Брук

Орган Української Православної Церкви в США — „Укр. Православне Слово" в числі за жовтень ц.р., під заголовком „Румунський епископ Валер'ян у Бавнд Бруку", подав слідуючу інформацію:

14-вересня, під час переїзду з Вашінгтону до Нью Йорку, відвідав Осередок нашої Церкви в С. Бавнд Бруку єпископ Румунської Православної Єпархії в США Владика Валер'ян Трифа. Єп. Валер'ян оглянув Церкву-Пам'ятник і музей при ній та зложив візиту Владиці Мстиславу. Під час цієї зустрічі був присутній і Вл. Владика Марк.

Пригадуємо, що Єп. Валер'ян був хіротонізований Ієрархією нашої Церкви в США. Проте, що хіротонію не визнали проросійські православні епископи в США, що були об'єднані в т. зв. „Постійній конференції канонічних епископів Америки", які, до речі, не визнали за канонічних навіть деякого з членів тієї „постійної конференції." Під тиском частини свого духовенства Єп. . Валер'ян увійшов у склад Собору Єпископів колишньої Рос-Американської Митрополії, які його й „доканонізували." Тепер він є членом Собору Єпископів „Автокефальної Православної Церкви Америки", який обдарував його становищем голови канонічної комісії та титулом архиепископа, правдоподібно тільки тому, що є він у тій „автокефальній" Церкві представником православних нац-меншостей в США, що їх нова Автокефальна Православна Церква Америки хотіла б усіх зібрати під свій „московсько-американський" омофор.

З.Р.В. — Над особою епископа Валер'яна, якого в епископи для православних румунів висвятила Ієрархія Української Православної Церкви в США, а після того його висвячували вдруге епископи Російської Православної Митрополії, яка стала Автокефальною Православною Церквою Америки, — справді вчинено одну з показних „канонічних" іроній. Саме його — епископа двох епископських свячень, якщо такі можуть бути, — провід Автокефальної Церкви в Америці назначив головою канонічної комісії...

Буддисти створили Світову Спілку

СЕУЛЬ, Корея (РНС) — На спеціяльному з'їзді буддистів, 76 буддистських провідників з 13 країн створили нову організацію — Світову Спілку Буддистів.

З'їзд був закінчений опублікованим комунікатом, в якому проголошено постанову буддистів започаткувати „більш дійсну і творчу ролю в історії" шляхом заангажування себе в справи світу, „вперше з принципами буддизму."

У працях з'їзду взяли участь буддистські духовники та миряни; вони репрезентували 10 азійських країн, Англію, США і Канаду. Осередком Спілки буде Сеуль у Кореї. На з'їзді оголошено, що тепер у світі є 176,920,000 буддистів.

З НОВИХ ВИСВЯЧЕНЬ

Цього року Українська Греко-Православна Церква в Канаді поповнила ряди свого духовенства трьома священиками, вихованцями Колегії Св. Андрея в Вінніпезі. Ними є отці Олекса Гупка, Микола Савченко та Михайло Сокирка.

ВСЕЧ. ОТЕЦЬ ОЛЕКСА ГУПКА

Олекса Гупка, син Юрія й Марії Гупків, народився 7 жовтня 1920 р. в околиці Інсінгеру в Саскачевані. Початкову освіту закінчив у фармерській школі своєї околиці, а середню в місті Тідор, Саск. По закінченні середньої освіти вступив на студії в Саскатунському університеті, які завершив здобуттям два бакалавратів: В.А. та В. Ед. Одночасно О. Гупка був питомцем Інституту Могили в Саскатуні. Університет закінчив 1950 р. 1951 року одружився з Марією з дому Тимчук, яка також є абсольвентою Саскачеванського університету. В подружжі Гупків є один син Юрій.

Після 14 років учительської праці в середній школі в Саскачевані, вступив на богословський курс в Колегії Св. Андрея в Вінніпезі.

Олекса Гупка був висвячений у диякони 5 квітня ц.р. в Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі; у священики 23 серпня в церкві Св. Преображення в Йорктоні, Саск. Висвячення виконав Преосвященний Владика Борис. Отець О. Гупка дістав призначення на парафію Айтуні в Саскачевані. Пані добродійка Гупка стала до учительської праці в Айтуні.

ВСЕЧ. ОТЕЦЬ МИКОЛА САВЧЕНКО

Микола Савченко, син Олександра й Тетяни, народився 18 грудня 1943 р. в місті Бурр, Німеччина. Згодом з батьками приїхав до Канади. Початкову школу пройшов у Бізет, Манітоба, а середню — в Вінніпезі. По закінченні середньої школи вступив на богословські студії в Колегії Св. Андрея, які закінчив 1967 р. По закінченні богословських студій перейшов в Едмонтон і там займав становище голови Провінціяльної Управи СУМК.

21 лютого 1970 р. одружився в Елизаветою в дому Витечуків. 23 серпня ц.р., в церкві Св. Володимира в Вестлок, Альберта, Владика Архиєп. Андрей рукоположив Миколу Савченка в сан диякона, а 27 вересня, в Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, - в сан священика. З днем 1 листопада ц.р. Всеч. Отець Микола Савченко став до душпастирської праці в Парафії Мирнам, Альберта.

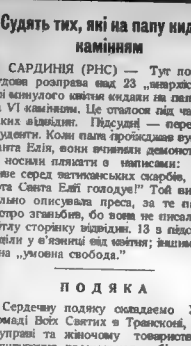

ВСЕЧ. ОТЕЦЬ МИХАЙЛО СОКИРКА

Михайло Сокирка народився 22 жовтня 1924 р. в Стюартбірн, Манітоба, і там пройшов початкову й середню школи. Під час Другої світової війни був у канадській армії й служив в Європі. Після війни, в рр. 1946-1967 займався торгівлею у Вотерфорд, Онт., а одночасно виконував різні суспільно-адміністративні функції у Вотерфорд. 1968 р. вступив на богословські студії в Колегії Св. Андрея, а одночасно вчащав на курси в Манітобському університеті.

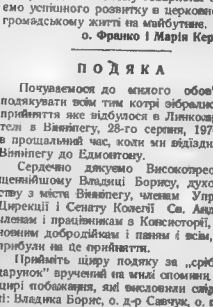

Михайло Сокирка одружився з Катериною з дому Довголісів 9 жовтня 1948 р. У них є 5 дітей: Марія, Григорій, Євген, Давид і Михайло. Священичі свячення Михайло Сокирка прийняв 13 і 20 вересня ц.р. в Вінніпезі. Чин свячень звершив Преосвященний Владика Борис. Поки Отець Михайло Сокирка буде призначений на парафію, — він проходить священичу практику в Вінніпезі.

● Дипломат Любомир Жила назначений першим секретарем канадського посольства в Австралії у місті Сидней.

Судять тих, які на папу кидали камінням

САРДИНІЯ (РНС) — Тут почалися судові розправи над 23 „непристаями", які минулого квітня кидали на папу Павла VI камінням. Це сталося під час папських відвідин. Підсудні — переважно студенти. Коли папа проїздивав вулицею Святої Елії, вони вчинили демонстрацію та носили плякати з написами: „Папа живе серед ватиканських скарбів, а біднота Святої Елії голодує!" Той випадок сильно описувала преса, за те папа її гострo зганьбив, бо вона не писала про світлу сторінку відвідин. 13 з підсудних сиділи у в'язниці від квітня; іншим була дана „умовна свобода."

ПОДЯКА

Сердечну подяку складаємо У.Г.П. громаді Всіх Святих в Трансконі, Ман., її управі та жіночому товариствові за улаштування прощального обіду в честь нашого переїзду з Вінніпегу до Едмонтону. Рівно ж дякуємо за щирі побажання і гарний дарунок на стам'яткy.

Громаді і жіночому товариствові бажаємо успішного розвитку в церковному і громадському житті на майбутнє.

о. Франко і Марія Керніцкі

ПОДЯКА

Почуваємося до живого обов'язку подякувати всім тим котрі зібралися на прийняття яке відбулося в Линкольн Готель в Вінніпегу, 28-го серпня, 1970 р., в прощальний час, коли ми відїздили з Вінніпегу до Едмонтону.

Сердечно дякуємо Високопреосвященнійшому Владиці Борису, духовенству з міста Вінніпегу, членам Управи, Дирекції і Сенату Колегії Св. Андрея, членам і працівникам в Консисторії, шановним добродійкам і панам і всім, що прибули на це прийняття.

Прийміть щиру подяку за „срібний дарунок" вручений на знак спомину і за щирі побажання, які висловили сяйцузочі: Владика Борис, о. д-р Савчук, о. протопр. Т. Яковкевич, пан А. Павлик, Суддя І. Соломон, д-р І. Ганнка.

Зокрема сердечно дякуємо Всеч. о. прот С. Кіцюку і його комітетові, котрі заялися цим вечерком. Нехай Всевишній Господь кріпить всіх Вас на здоров'ю і допомагає Вам щиро та відрадно працювати на своїх посадах.

о. Франко і Марія Керніцкі

ЗАПРОШЕННЯ

Українська Греко Православна Громада Св. Арх. Михаїла в Едмонтоні, Альберта, запрошує громадянство Едмонтону й довколишніх громад взяти участь у ХРАМОВОМУ СВЯТІ й Ювілеї 10-ліття нашої церковної громади, який відбудеться

В Неділю 29 листопада, 1970 р.

Святкування очолить Високопреосвященний Владика Андрей, Архиєпископ Едмонтону і Західної Єпархії, при участі священиків.

Михайло Дмитренко — голова

Прот. о. Г. О. Василів — Настоятель

Стефан Костенко — секретар

Ол. Варавва

Чому наша віра зветься православною?

На світі є багато речей і явищ, які ми сприймаємо за щось самозрозуміле, завжди існуюче, а тому і не варте, щоб йому приділяти особливу увагу. Кожного дня сходить і заходить сонце, змінюють одна одну пори року, кинутий камінь неодмінно падає на землю, вода замерзає при 0°С, листя восени міняє колір і опадає, і т.д., і т.д. Чому так буває — над цим мабуть ніхто в буденному житті не задумається, хоч відповідь легко може дати, пригадавши засвоєні в школі знання.

А як стоїть справа, коли йдеться про нашу Віру і нашу Церкву? Ми всі залюбки говоримо, що ми — християни, до того ще й православні; говоримо, що належимо до Православної Церкви, що віримо в Бога. Говоримо це, на жаль, автоматично, так само, як автоматично стверджуємо щоденний схід і захід сонця. Коли ж запитає нас хтось із інакше віруючих або просто цікавих, що ж то за Віра, яку ми з такою готовністю визнаємо; що значить ПРАВОСЛАВНА Церква; або чому, власне кажуть, ми звемо себе православними, достатньої відповіді напевне небагато хто спроможний дати. Найчастіше збувають таке питання пояснення: „православні тому, що дотримуємося Віри батьків і прадідів." Правда, але чи ж то все? А католики хіба чогось іншого дотримуються? А лютерани? А магометани? А буддисти?

Мало ознайомлені з нами неправославні найчастіше окреслюють православних так: „Вони не визнають папи. У них священики жонаті. У них дуже довгі Служби..." І все. І не дивно, бо саме це найбільше кидається в вічі при поверховому порівнянні віровизнань. Але ж всі ці ознаки — не основні, і в них зовсім не полягає суть Православія. Не полягає вона і в різних дрібних обрядових чи звичаєвих особливостях, які, треба ствердити, багато побожних і відданих, але недостатньо ознайомлених із своєю Вірою, православних, ставлять за священну основу своєї Віри.

Що ж справді являє собою Православіе?

Тема це дуже широка, то ж на цей раз зупинимося лише на самій назві.

Слово „Православіе" — це переклад грецького orthodoxia, що у свою чергу складається з двох окремих слів: orthos — прямий, дійсний, правильний, вірний, правдивий, і doxa — погляд, думка, наука, а також і слава. Отже, orthodoxia означає: правильна думка, наука, або правильна, правдива слава.

Православною ми називаємо свою Віру тому, що вона ПРАВИЛЬНО НАВЧАЄ НАС ПРО БОГА, А ТАКОЖ ВКАЗУЄ НАМ, ЯК НАЛЕЖНО ПРОСЛАВЛЯТИ СВОГО ТВОРЦЯ І ПРОМИСЛИТЕЛЯ.

Тут нас можуть відразу запитати: ну, добре, але які підстави ви маєте, щоб твердити, що саме у вас правильна Віра? У як же в інших? Адже кожна галузь теперішнього Християнства твердить (і, очевидно, вірить), що саме вона є дійсною Церквою Христовою, а всі інші християнські віровизнання — це відступники від Істини.

Для пояснення заглянемо в історію. Спаситель Христос заснував ОДНУ Вселенську Церкву. Інакше й не могло бути, бо Він Сам є Верховним Головою Церкви, її Первосвящеником і Наріжним Каменем. Про це постійно наголошується у Новому Заповіті (Еф. 1, 22; 2, 10-22; 4, 15; 5, 23; Кол. 1, 18; І Кор. 3, 11; Мт. 21, 42). Ця Церква — свята, непорочна й істинна. В ній наука не може бути неправди, помилок, людських вигадок. Вона проповідує науку спасіння і правдивого нового життя з Богом, так як це частково об'явив Сам Бог перед приходом Христа на землю, а потім значно ширше розкрив у Своїй проповіді Спаситель Христос. Проте, під час Свого земного життя Христос цілком Своєї Божественної науки не відкрив, бо, як ми знаємо, навіть Його найближчі учні не в стані ще були охопити її невимовних глибин (Ів. 14, 26; 16,7, 12-14). Аж після славного Воскресіння Спасителя і вознесіння Його на небеса, коли на Апостолів зійшла благодать Святого Духа, — того Самого Духа, який, за словами Христа, мав навчити їх усього і пригадати все, що Він їм говорив (Ів. 14, 26), — ці учні Христові пізнали повноту істини і пішли в світ проповідувати її.

Святий Дух відтоді завжди живе у Христовій Церкві. Ми називаємо Його „Духом Істини", бо, як Одна з Осіб Пресвятої Трійці, Він є Істина, і благодатною Своєю силою розкриває глибини правдивого знання про Бога і правдивої Віри у Церкві. Дух Святий живе у кожному достойному християнинові (І Кор. 3, 16), але Істина розкривається Ним тільки УСІЙ Церкві, як Єдиному Тілові Христовому, об'єднаному Євангельською Вірою, дарами благодаті і любов'ю. Це переконання з найдавніших часів жило в Християнській Церкві, і тому тільки вчення і передання (церковна традиція) Вселенської Церкви до часу розподілу її на окремі віровизнання можуть бути в якісь часи єдиною основою Істинної Віри і Правдивого Богошанування.

Вселенська Церква була єдиною цілі перше тисячоліття. Правда, вона переживала тяжку боротьбу з єретиками, які по-своєму трактували Божественну Науку, перекручували її і творили розділення. Були навіть такі періоди, як напримклад за єресі аріянства або іконоборства, коли відступники досягли такої сили, що часом навіть переважували кількісно визнавців Правдивої Віри. Для поборення лжевчень, Церква скликала Вселенські Собори, на яких, за натхненням Святого Духа, розкривалися і проголошувалися правдиві вчення, а те, що вчили єретики — засуджувалося. Саме в ті часи, як припускають церковні історики, і почала поширюватися назва **Православна** Церква, щоб відрізнити цю дійсну Церкву Христову від збориш єретиків. Так цей термін вживають св. Афанасій Великий, Іван Золотоустий та інші Отці і Вчителі Церкви.

Назва „Православна" у відношенні до Віри й Церкви поширилась і укріпилась більше на Сході. Сталося так, можливо, тому, що боротьба з єретиками провадилась переважно в цій частині Вселенської Церкви. Західна Церква, із столицею в Римі, частіше вживала назви „Католицька", що означає Вселенська або Всесвітня. Але це була виключно справа звички, бо по суті обидві назви можна було в ті часи застосувати до обох частин Єдиної Церкви.

У 1054 році стався болючий розкол Вселенської Церкви, якого не пощастило усунути й дотепер. Причини поділу не були в той час настільки непоборні, щоб їх не можна було мирно погодити, якби було більше доброї волі. Але чим далі, то відновити єдність ставало все тяжче й тяжче. Західна Церква почала склонятися свої власні „Вселенські Собори", де провадилась кожна думка, яка була на той чи інший час потрібна. Так були запроваджені незгідні з Святим Письмом, з ученням Вселенської Церкви першого тисячоліття та з церковною традицією вчення про існування чистилища; про скарбницю надмірних добрих діл праведників, які Церква може використовувати для покращення долі грішників у вічному житті; про непорочне зачаття Богоматері; про непомильність Римського Папи і інші. Це вже не була наука Вселенської Церкви, а тому Західна Церква таким запровадженим особистих поглядів своїх богословів, як „догматів" Віри, перестала бути Церквою Православною не тільки назвою (якої, власне, на Заході і не чекивали), але й по суті.

Ще більше відійшло від вчення і традицій Вселенської Церкви протестантство, що взагалі майже відкидає традицію і за основу свого вчення бере лише Св. Письмо, при чому допускає суб'єктивне розуміння його (тобто надає право розуміти Св. Письмо так, як це вдається комусь за правдиве). Зовсім далеко від істинности Християнства стоять сектанти.

Православна Церква ж непорушно і у своїй чистоті тримається Євангельського вчення Божественного Спасителя, благовістя Св. Апостолів, Св. Переказання, богословського і церковного вчення Отців і Вчителів Церкви, науки Віри Вселенських Соборів Церкви та вчення окремих помісних Соборів, зв'язаного Церквою Вселенською, — коротко: всього того, що передала нам Єдина Вселенська Церква від часів Спасителя до поділу Церкви.

Треба ще раз підкреслить, що мова тут йде виключно перед про ВІРУ. Різниці між Богослужбовими відправами, обрядами, звичаями, організаційними правилами, тощо — МОЖУТЬ БУТИ. Вони були і в окремих частинах Об'єднаної Церкви. Вони є й в різних частинах Православної Церкви. Вони натхнено великою вірою залишаться й тоді, коли стається чудо і знову дійде до об'єднання Християнських Церков в Церкву Єдину. Але всякі нововведення у Вірі повинні бути усунуті перед тим, як можна починати навіть говорити про дійсне об'єднання. До того часу повну підставу носити назву Православної Церкви має тільки Церква Східня.

— — —

Знати, що ми православні і чому так називаємось, це не досить. Треба знати в чому саме полягає наша Віра. Треба знати Хто Він, Той Бог, в Якого ми віруємо. Треба знати, як Він керує світом. Треба знати, що таке Церква, Тетнства, які значення священнослужителів. Треба, нарешті, знати про те, як жити на світі за Божими заповідями і чого чекати у вічному житті. Знати треба ясно і недвозначно. Бо тільки тоді наша Віра буде не сліпа, не „для годиться", а Віра жива і свідома.

Було дещо іначе...

У Монтреалі в днях 19-24 серпня ц.р., в залі Монтреальського університету відбувся 5-й Конгрес ЦЕСУС-у.

Цей світовий український студентський з'їзд мав своїм завданням обміркувати та накреслити план дальшої своєї праці, обмінятися думками про політичні і культурні проблеми та сучасний стан в Україні.

Конгрес відкрив годова — д-р Футей, а за тим слідувало привітання програми праці. Привіти виголосили: Митроп. Максим УКЦ Канади, о. д-р Володимир Слозар (чомусь прес-агенція Конгресу писала іван) — від закт. Митрополита, Архиепископа Михайла УГПЦеркви в Канаді, д-р Кальба, Центрзав. КУК, д-р М. Сосновський СКВУ, Український Нар. Союз, проф. С. Телюк, від Квебецького Уряду т. Жан Дупуї, ЛВУ, СУМ тощо.

Були виголошені дві доповіді: проф. К. Савчук „Інтелектуальний фермент в Україні" і д-р М. Сосновський „Праця СКВУ" та панелі на теми: Український студенський рух та громадське життя, екуменізм, звіти, вибори і т.п.

Необхідно підкреслити, що з перебігу праці на Конгресі найцікавішим днем був четвер 20 серпня, коли то були виголошені доповіді та переведена панель. Доповідь проф. К. Савчука була оригінальна, цікава і не очікувана від того середовища; за те ж д-ра М. Сосновського, власне інформація про працю СКВУ, пішла з позиції — все добре, ми зорганізовані на чужині, конфлікти між собою полагоджені і СКВУ зробила великому, похвальну працю і чекаємо від студентів допомоги, лише йдуть за „нашими" вказівками.

Панелі переводили: Б. Кравченко, Р. Петришин, А. Гайдамака, О. Воловин і А. Чорнодольський. Виступи панелістів не були ані широкі і не з глибокою думки, — лише окремі питання і висновки, — дискутанти на тому ж рівні. Одначе були вони цікаві, як висловлення так і контрастами. Зачеплили драглисті питання в певною спокусою їх зрентгенувму. Насамперед скритикували стару ідеологію (Б. Кравченко), від 30-40 років тому назад, ото „ізми" „революційні ключі" неокресленого характеру (Б. Кравченко, А. Гайдамака, Кембай, Сидір та інші). Один із провідних студентів А. Гайдамака навіть запитав „що таке революція і хто такий революціонер." Правда, вичерпуючу відповідь одержав від Б. Кравченка і проф. д-ра К. Савчука. Скритиковано провід студентських та молодіжних організацій за те, що в них панують старші, (бабусі і дідусі, як було виголошено) і за занадто строгу опіку над ними не лише окремих наставників, але й організацій. Студенти рівно ж дуже невдоволені „гризнею" серед старших людей і серед політичних організацій. Критикували старших за брак доброї волі і солідарности у громадській, політичній і культурній праці в діяспорі українства. Різко скритиковано працю СКВУ, УККА, КУК, і керівництво КУК, яке довший час очолює католицький священик о. д-р Кушнір від БУК. На це Екзикутивний директор д-р Кальба дав вияснення про виробления нового Статуту та заявив про запрошення Б. Кравченка до Комісії. (В теперішньому Статуті головою КУК може бути лише католик — Ред. В.).

Зачеплено питання про громадське життя і про життя студентів — їх недоліки і позитивні сторони, а особливо обговорено всесоб'єднання студентів у свою організацію, яка могла б виконати поставлені завдання. Необхідно підкреслити теперешні виступи Б. Кравченка, А. Гайдамаки, О. Воловина і Чорнодольського.

Цікавою подією під час дискусій був виступ д-ра Р. Радзіванного, який подав цілий ряд думок до завдань студентів на сьогодні, але цей виступ не був бажаним людям із-за куліси Конгресу.

Безумовно, емоційнішою подією був панель на тему екуменізму, на якому виступали проф. Янів, проф. Біланюк, о. д-р Мончак і Митроп. Максим із Вінніпегу. Стаялася неувязка, бо чомусь не ви-ступив у цій панелі декан УКЦ в Монтреалі о. Цимбалістий і від Укр. Греко-Прав. Церкви — о. Ігор Купин. Замість осіб з УКЦеркви можливо, але стало взнадто дивним явищем заміна від православної Місійної Округи. Першим виступив проф. Янів, провідна особа Католицької Акції у вільному світі. Він висловив думку про нову концепцію в екуменізмі — про сильне об'єднання Православної Церкви на чужині під одним зверхником та, за філософом Скороводою, пітн Католицькою Церквою до православних українців і тоді „довершимо об'єднання двох українських Церков під зверхність папи." Особливо підкреслив скандал роз'єднання Церкви і сказав, що та людина, яка колись була рабом, сьогодні є вільним і що десять осіб з сильною волею може доконати нашу велику справу, (тобто — десять православних виконають приєднання), як це було у минулому в Бересті (солодко мріє собі проф. Янів...).

Ще цікавіший був виступ проф. Біланюка, який висловив думку, що теперішнє роз'єднання є злочином, щоб його подбутися — нам необхідно, негайно скликати об'єднаний всеукраїнський собор католиків і православних для обрання патріярха одної Церкви, звичайно патріярхом вибрати Митр. Сліпого і під зверхністю папи (одним махом ліквідувати Українську Православну Церкву). Він вимагав, щоб **тепер і пішуче** Конгрес Студентів ухвалив таку резолюцію. Далі пішо такі несенітниці про те, що Св. Володимир був католиком, українська Церква була католицькою, Митрополит Могила бажав об'єднання з уніятами, але вороги не допустили і т.п.

Отець д-р Мончак виступив більше з теоретичного аспекту, що „в моралі і в правді мусить бути одне." У ланцюгу тої бажав переконати слухачів в правдивості навчань римо-католицької школи.

У ході дискусії, гарячих студентів і одного православного, щоб „не перетягнути нитки" в напірном злагідненим думок доповідачів, виступив з вияснення-ми Митрополит Максим. Він сказав, що на деякі спірні питання нам необхідно мати ясніші і чіткіші відповіді... Ми не можемо розв'язувати питання патріярха для України, чи Церкви силою того, — ми не можемо самі цього зробити, бо питання мусить розв'язати Східна Конгрегація, а затвердити може лише папа Римський. Ми не сміємо йти на боротьбу проти святішого отця. Комісія що справу розглядає і вирішить справу цілість, чи вирішить її, чи ні, а так буде, як скаже папа, і ми мусимо чекати і бути слухняними лише Римові. Це правда, що у Ватикані є думка, що для патріярха Київсько-Галицького немає території і що є трудноші з політичного боку Ватикану. Навіть є думка у проводі Східньої Конгрегації, що буцімто Собор Єпископів УКЦ був лише у-вигляді конференції.

Дальше висловив звичайну несенітницю, що єдиний Православний Собор у Бересті прийняв унію для всього українського народу та, що з цією унією ми мусимо піти до екуменізму з православними якнайскорше, ніби — як з **доконаним фактом з'єднання Церков.**

Висловивши виступи у справі питання екуменізму, ми побачили необ'єктивний підхід до історичних подій чи фактів та тенденційне потягнення до вирішування справи без голосу православних, а то й цілого народу.

На жаль, присутні православні духовні особи і студенти не стали в обороні своєї Церкви. Ніби з чемности, або ім, як гостям, не випадало... хоч і вони не поділяють думок католиків, але не варто робити зауважень..., мовляв, - це лише „мрії і фантазії", (як одна студентка заявила мені приватно).

Присутній на цій сесії як гість, проф. Степовий, (православний узяв слово в дискусії та став в оборону своєї віри). Він критично підійшов до поставлених питань, до самого діялогу; висловився проти скликання спеціяльного об'єднаного Собору двох Церков на чужині, — без цілого українського народу. В цей спосіб дійде лише сила і політика — агресія меншости (на чужині) над більшістю (в Україні). У виступі слушно подав запитання трьом висококостойним католикам: А чому ви не йдете до діялогу з українцями римо-католиками, яких є більше 100,000, або з методистами-протестантами, яких також є понад 100,000? Але, звичайно, на це відповіді не було. Сильно скритикував фальшиве твердження про віру Св. Володимира, хрещення українського народу, а особливо твердження Митр. Максима, що у Бересті унія була прийнята для всього українського народу.

Зверімося, при цій нагоді, до нашої історії. У місті Бересті, в той самий час, відбувалося два Собори — **унійних** і Православної Церкви. На унійському Соборі були представники, власне учасники: єзуїти — Петро Скарга (недхненник унії), біскуп Ян Солйковський, Б. Мацийовський, С. Гомолінський, королівський уповноважений князь Миколай Радзівіл, канцлер кор. Лев Сапіга і берестейський староста Д. Халецький, еп. К. Терлецький, І. Постій, І. Потій, І. Гоголь, Гермоген Поплоцький і Митр. М. Готоза, а за спиною стояв Рим і король польський Жигмонт III (головний скрипаль).

Учасниками православного Собору були: Єпископи — Львівський Балабан і перемишлянський Кипостинський, від Константинопольського Патріярха Митр. Никифор і Олександрійського Патріярха Кирило Лукорис і ян. К. Острозький (зі своїм військом), біля 200 православних священиків, представники від мирян і братств. Як бачимо, це був справжній Собор Православної Церкви, а не десять „смілівих і спритних", потрібних для їх „великого діла", як говорив проф. Янів. Ще треба підкреслити той історичний факт, що Православний Собор (в Бересті) засудив уніятський розкол, кинув анатему на їх Собор і позбавив усіх єпископів їх сану. Ось де, професори Біланюк і Янів, роздор, скандал і злочин, який виконав король польський з Римом!

Наші брати-католики занадто фальшують нашу правдиву історію і затягають в тенета православних слабодухів. Уявти хоч би останню працю Жуковського (Париж) про Митр. Могилу, або виступ Верх. Арх. Сліпого, — коли група католиків, з деякими притрйженими православними дівчами науки і політики, відвідали Митр. Слотого, а той представив їх папі з такою промовою: „Ці прочани прибули до Риму..., щоб виявити Вашій Святості почування своєї синівської гідности, любови, послуху та вірности, згідно з католицькою вірою, що одержали **завдяки Св. Ользі і Св. Володимирові Великому,** а яку підтвердили наші св. пастирі, головне ж у нові часи наслідуючи св. Йосафата (Кунцевича). Припавши до Ваших стіп прохаємо благодатного благословення."

Цікаве слово, виголошене українським кардиналом! Як бачите, наступили деяких політичних партій на нашу Укр. Греко-Прав. Церкву мають на меті мати одного Митрополита, (а кандидат уже є в Німеччині), або Патріярха для всіх православних українців на чужині, щоб разом з українським католицьким кардиналом (Митр. Сліпим) скінчити подібну заяву у стіп папи з додатком — **приєднуємося.**

І ще цікаве явище, — уявіть-но витворила і скріпила окупаційна влада Польщі, а сьогодні це „досягнення" як „своє" перебирає Українська Католицька Церква! Чи не парадокс в історії народу! Ось де великий злочин! Спільна сопівка доповідачів — еди. Квітки, проф. Пундяк і д-ра Пелеха, відносно церковних питань **не для народу, а для чужого світу.**

Конгрес ЦЕСУС-у пройшов активно, багатолюдно — як делегатами, так і гостями; програма була цікава (хоч пізніше виключили всі „революційні" назви), виявлено велике бажання до праці, самостійними силами (без опіки бабусів і дідусів). Відбувався прес-конференція — голосна на всю Канаду, зокрема виступи Б. Кравченка, була демонстрація перед совітським консулятом, був цікавий бель-бенкет і концерт.

Нову президію ЦЕСУС очолив студент з Торонта, О. Романишин. Прийнято резолюції в дуже лагідній формі, а пропозицію д-ра Біланюка, про негайне скликання Особливого Собору Католиків і Православних, — відхилено. Підтримки на Патріярха Митр. Сліпому не дали, бо цьому перешкодив виступ більш мудрого Митрополита Максима.

А. Степовий

Відкриття навчального року в Колегії Св. Андрея

Відкриття навчального року в Колегії св. Андрея звичайно відбувається на початку року по приїзді всіх студентів. Календар богословського відділу визначає, коли ця врочистість має відбуватися. Однак, цього року були воєнні й внутрішні перешкоди, тому відкриття навчального року було відложено на день 18-го жовтня ввечорі.

Відкриття почалося врочистим Молебнем у каплиці Колегії. Молебень відправив о. прот. Сергій Герус, а хор студентів співав при співучасті приявних священиків та вірних. По Молебні всі перейшли до залі, де відбувався повна програма.

Програмою керував принципал Колегії, проф. Л. Томашук. По своєму вступ новому слові, проф. Томашук представив нового декана резиденції — о. В. Васіліва, який з днем 1-го вересня заїхав це становище.

Дальше проф. Томашук представив, подаючи побіжну біографію, о. прот. С. П. Симчича, декана Богословського Факультету, який також офіційно зайняв становище в Колегії з днем 1-го вересня.

У своєму слові, о. декан С.П. Симчич коротко окреслив сучасне моральне й християнське життя в Канаді, та зазивав студентів-богословів відновити й посилити місійний дух, що так яскраво представляся перед і по відновленні Української Православної Церкви в Канаді. Тоді о. С. П. Симчич представив богословів першого курсу, а саме: Петра Боднара з Едмонтону; Юрія Калішука з Гемптону; Денисо Пігаза з Саскатуну; Євгена Рудича з Лашін, Квебек, і Михайла Шкрумеля з Вайти, Ман. Також є Ігор Шаварський, що бере тільки один предмет на Богословії, бо перше хоче скінчити університет.

На другому курсі є ось такі студенти: Володимир Давидевич з Нью Йорку; Микола Дерев'янка з Бельгії; Богдан Демчук з Гемилтону; Сергій Головко з Ірвінгтон. Нью Джерзі, ЗДА; Ілля Ковальчук з Ріджайни; Григорій Косован з Гершк, Сиск.; Андрій Лакуста з Едмр, Алта; Ігнн Стінка з Саскатуну; і Михайло Залішук з Йорктону. Минаходом згадуємо, усі студенти з минулого року вернулися на другий курс.

Отець С. П. Симчич познайомив привиних з викладачами-виховниками богословів, якими є: Владика Борис; проф. Юрій Мулик-Луцик; о. прот. Сергій Герус; о. Степан Ярмусь; о. Євфимій Трубин; і о. д-р С. В. Савчук, професор відділу дослідів. Проф. Томашук додав, що до викладачів-виховників належить і о. прот. С. П. Симчич.

Голова Дирекції Колегії, дост. суддя І. Р. Соломон, привітав студентів в імені Дирекції Колегії. Він вказав на великі обов'язки, що стоять перед студентами в найбутньому і побажав їм якнайкращих успіхів у їхній науці.

Інавгураційну промову виголосив о. прот. Д. Лучак, новообраний на Соборі Церкви голова Президії Консисторії. У своєму слові о. Лучак широко й глибоко представив становище священика в Канаді, і вказав на джерела успіху студентів-богословів, а майбутніх священиків.

Вручення нагород і стипендій глибоко зворушало старших і молодших. Ст пендію покійного Петра Оргизли одержав Давид Буяр з Форт Френсис. Онт. Стипендію вручила студентові Буярові найстарша дочка покійного Оргизли, пані Г. Соломон (дружина судді Соломона).

Пані Одарці Стибі з Роблин, Ман., і пані Кароліні Боднарчук з Вайти, Ман. прислуговувало право одержати нагороду п. Юрія Котелка із-за їх однакового ріпня у висліпах українознавства. Ця подія викликала сльозну радість із-за того, що фундатор нагороди, п. Котелко, особисто вручив нагороди обом студентам.

Вечір закінчився словом Владики Бориса і молитвою.

У Колегії подали чай і перекуску, щоб дати нагоду прияним познайомитися зі студентами.

Управа Колегії

Свящ. Г. Удод

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА

(Продовження)

ЗАСОБИ ЦЕРКВИ В ПРАЦІ З МОЛОДДЮ

1. Молитва є могутньою зброєю в устах християнина — вона, як каже наша народня мудрість „і со дна морського рятує." Молімося ж щиро, всенародньо й постійно за душі нашої молоді. Молімось, щоб Господь будив нашу совість, щоб ми не шукали якогось логічного оправдання, але шукали засобів рятування молоді від нового ясиру, який гірше татарського забирає цвіт нашого народу. В минулому на високих хижаків наш народ відповідав козацьким шаблею, а Церква — молитвою, постом і тривожним дзвоном своїх храмів і монастирів. Биймо й ми в дзвони тривоги, молімось і постімо, щоб Господь і нашої діти бачили нашу щирість, наш смуток і нашу тривогу.

2. Церква, як Божа установа, як Тіло Христове, не може допускати в свої ряди жодного хитання в принципових справах. Тимчно в цьому полягає вся сила Св. Православної Церкви, що вона, залишаючись у віках непохитною в справах принципових, одночасно була виразницею до змін життя в часі чи території. „Будьте мудрі, як змії і невинні як голубки" — пригадує нам Спаситель. Будьмо готові в боротьбі за душі нашої молоді піти на найдальші тактичні заходи, при тому ні на цалі не поступаючись своїми принципами, а також не змінюючи одне з другим.

Ці принципи виразно заказані в ідеології Церкви, в постановах її Соборів і записані в душах її вірних. Ось три найголовніші з них: Св. Українська Православна Церква є єдинно-спасаючою Божою Установою для українського народу у світі. Вона заснована на науці Спасителя, Його Св. Апостолів і дінх семи Вселенських Соборів. Вона провела наш народ серед усіх життевих бур на протязі минулого тисячолиття і єдина зможе повести народ у майбутність.

Другий принцип — Українська Православна Церква в Канаді є і залишиться Новим Ковчегом для найвищих ідеалів і духовних скарбів українського народу, доки народ в своїй основній мові перебуває в неволі. Збереження цих скарбів є обов'язком усіх поколінь українців в Канаді, а зокрема вірних дітей Церкви. І третій принцип — лише в лоні Св. Української Православної Церкви ми можемо достойно служити Господеві, своєму народові і канадійській державі. Поза нею — служба або не повна, або її нема.

3. Церква, як Божа установа серед українського народу в Канаді, має моральне право й обов'язок постійно заклинати українські громадські й політичні організації, щоб вони звертали свої зусилля на найбільш загрожену ділянку нашого життя — на нашу молодь і дали туди всі свої найкращі сили й засоби.

4. „Один в полі не воїн" — каже нам наша народна мудрість. Коли дійсність наказує нам сійчас за душі нашої молоді і ми сидою обставин мусимо її прова-

дити то берімося за цю справу організовано. Ворог могутній, всюдисущий і невидимий. Від нього не можна, як від зброда, втекти в Єгипет і врятувати наших дітей. Проте треба вжити низуторіч і прийняти їх.

Жоден священик, жодна родина й жодна громада не зробить цього самотужки. Нам треба Центру, штабу, який би досліджував, планував, організовував і постійно вдосконалював програму праці Церкви серед молоді. В його компетенцію повинні входити такі ділянки:

(а) Допомога батькам у вихованні молоді — в нових обставинах не досить пригадувати батькам їх обов'язки, які вони безперечно знають, треба їм дати конкретні вказівки, як це успішно зробити в даних обставинах.

(б) Центр, чи Відділ Молоді, провадитиме вишкіл і перевишкіл кадрів працівників серед молоді. Як у кожній ділянці модерного життя не приготовань й не вишколена особа може зробити більше шкоди ніж користі, так зокрема в ділянці виховання молоді.

(в) Відділ Молоді керує процес навчання в Недільних Школах. Одна Церква повинна мати одну програму навчання. Лекції тісно пов'язані зі світом і життям молоді.

(г) Відділ повинен забезпечити наші Громади, наших пастирів і виховників молоді всіма необхідними матеріялами. Фактом є, що сьогодні наші пастирі й вірні витрачають масу часу, енергії й грошей на розшуки відповідних матеріялів для вжитку в праці з молоддю. Ці матеріяли не завжди найкращі і не завжди відповідають ідеології нашої Церкви.

(д) Відділ Молоді повинен видавати журнал чи часопис, як офіційний голос Церкви до молоді.

(Далі буде)

Англіканці й лютерани знайшли „речове погодження"

ОКСФОРД (РНС) — Англіканські й лютеранські богослови з усього світу, які мали 5-денні переговори в Екзетер Коледжі в Оксфорді, заявили що вони дійшли до „речового погодження" в своїх поглядах на Св. Письмо та на первісні Символи Віри.

У своєму спільному комунікаті вони заявили, що „відчували порив до праці та виявили бажання, що б їхні переговори мали конкретну мету встановити достаточну й переконливу основу для взаємного визнання і співпрацювання між тими двома спільнотами." Конференція закінчила свою працю домовленням відбути зустрічі: дві 1971 р., одну — 1972 р.

ГЛЕСГОВ (РНС) — На конференції європейських баптистів у Глесгов було стверджено, що теперішня секуляризована (розцерковлена) Европа потребує таких духовників, які мають кваліфікації добрих місіонерів. Через те, сказав учасник конференції д-р Вікке, „ми наступаємо, щоб наші семінарії виховували пасторів, яких вимагає теперішня й майбутня задача Церкви."

Прот. М. Овчаренко

ПРОБЛЕМА СВОБОДИ

(Продовження)

Ми подамо тут декілька думок, але підкреслюємо, що це є тільки думки на рівні людського розуму:

1) Бог дав людям **свободу**. Маючи свободу, люди повинні були удосконалюватися до досконалости Бога (Матв. 5:48). Але люди захотіли **зразу** стати, як Бог, знаючи добро і зло (Буття 3:4). Ну і узнали! Поскільки вони були ще дуже далекі до досконалости Бога, то знання зла пішло їм на шкоду. Але Бог не залишив людину напризволяще. (Христос спас людей і повернув їм правдиву свободу).

Тут же хочемо сказати, що неправильне твердження атеїстів, що Сам Бог зробив зло, покаравши людину трудом. Це — неправда. Ще до гріхопадіння Господь заповів Адамові труд в Раю, „щоб порав його та його доглядав" (Буття 2:15). По гріхопадінні труд став тільки важчим (Буття 3:18). Кара Божа Адамові була не злом, а великим благом, бо труд спасає людину від паразитного стану. Навряд чи хто буде це заперечувати.

2) Загальна хвороба людей — гордість (не треба плутати з гідністю, яку повинна мати і високо тримати кожна людина). Через гордість упав один з найвищих ангелів і став сатаною — джерелом зла. Через гордість упали перші люди (захотіли бути, як Бог). Гордість — джерело гріхів, джерело непорозумінь між окремими людьми і між народами. В страданні переборюється гордість, смиряється людина, пом'якшується її серце. Хіба хоч би в цьому нема позитивної ролі страждань?

3) Бог в основу життя поклав любов. Хто відпадає від любови, той йде до зла, до страждань. А ось в стражданні, в горі, коли ніхто з людей не може допомогти, людина тягнеться до Бога, прагне любови. Людина, яка давно не бачила горя, черствіє й іноді духовно падає дуже низько. Біблія, історія й довколишнє життя дають незчисленну кількість відповідних прикладів.

4) Боротьба за злом виховує, удосконалює. Бог дав можливість самим людям (за Його допомогою) перебороватися зло. Як вогнем очищується метал, так і через боротьбу зо злом, через страждання людини очищається і наближається до Бога. Вона частинами підвищується, що буде судити навіть ангелів (1 Кор. 6:3).

Тільки тоді людина розуміє і правильно цінить радість, коли вона перенесла багато горя. Лише тоді людина правильно цінить тепло, коли вона перенесла холод. Тільки тоді людина правильно цінить здоров'я, коли перенесла хворобу.

Людина, пізнавши страждання, зло і переборовши їх, буде в повноті насолоджуватися блаженством.

5) Зло грає певну роль в розвитку людини. Згадаймо притчу про Блудного Сина (Луки 15:11-31). Блудний син пізнав зло і **добровільно** повернувся до Батька, збагачений життєвим досвідом. Порівняймо повернувшогося блудного сина з його старшим братом. Це порівняння не піде на користь старшого брата. Проаналізуймо глибше радість Батька. Проаналізуймо глибше цю притчу.

Перед людьми стелиться дорога: „Будьте досконалі, як Отець ваш Небесний досконалий" (Матв. 5:48).

В Св. Письмі написано, що Бог не ангелам підкорив світ майбутній, а людині (Євр. 2:5-8).

Бог по гріхопадінні Адама сказав: „Ось став чоловік, немов один з Нас, щоб знати добро й зло" (Буття 3:22).

Над цим треба глибше подумати.

Пресвята Діва Марія породила Сина Божого в людському тілі, але Вона не Бог, а людина. І от людина — Діва Марія піднеслася вище найвищих ангельських чинів: Херувимів і Серафимів („Чеснійшу Херувимів і славнійшу без зрівняння Серафимів . . .").

6) Ось лікарі роблять застрики, роблять боляче, ріжуть, людина хворіє. Ми знаємо велике значення застриків. Але ми знаємо також, що були темні люди, які вбивали лікарів, підпалювали лікарні, вважаючи застрики злочином, великим гріхом.

Коли б людина, яка зовсім не знає про хірургію, зайшла до лікарні в той час, як хірург робить операцію хворому, вона прийняла б хірурга за вбивцю.

Хіба лікар ненавидить хворого, коли дає йому гіркі ліки чи робить операцію, — ріже?

Бог — Великий Хірург людства. Він хоче зробити людям краще (не відбираючи від них свободи), хоч під час операції сильно болить. Але хвороба людей — не вина Хірурга, а наслідок неправильно використаної свободи людиною. Хірург хоче, щоб людина була жива і здорова, а тому робить операцію, робить боляче, а часом бувае потреба й відрізати щось.

7) Інколи кажуть: Чому страждає дитина? Вона ж невинна!

А хіба винна дитина, що батько її алкоголік? Хіба винна дитина, що батько передав їй якусь свою хворобу?

Дитина приймає від батька не тільки колір шкіри, вигляд очей й ін., а й хвороби, в тому числі й психічні.

Чи ж можна дивуватися, що первородний гріх Адама передався всім нащадкам його?

„В чому сутність первородного гріха? А в тому, що загорілли, захотіли стати немов Бог (Бут. 3:5); в тому „що Богові не повірили (Бут. 2:16-17), а повірили сатані (Бут. 3:1-6) і цим самі себе віддали під владу сатані.

8) Чому гине багато людей (і дітей між ними) з якійсь катастрофі? Чому бувають несподівані смерті і смерті в різному віці, починаючи з моменту народження?

Матеріялізм далі матерії не бачить нікого, а тому й його оцінка життя людини інше, ніж у християн. Підо впливом матеріялізму деякі люди вважають, що немов би з фізичною смертю закінчується індивідуальне життя, і людина, як індивідум, зникає зовсім. (Для заспокоення своєї душі, яка ніяк не мириться з цим, такі люди кажуть, що померлий живе в пам'яті живих. Але це самообман. Дуже багато людей жило до нас: чи пам'ятаємо ми їх? Знаємо тільки про одиниці, імена яких зберегла історія).

(ДАЛІ БУДЕ)

● На гостинному виступі у Варшаві спізнав Гнатюка поранив ножем у груди польський шовініст.

Напередодні Всеалбертійського З'їзду СУС

У днях 20-21-22 листопада ц.р., в Едмонтоні відбудеться всеалбертійський з'їзд складових організацій СУС — Союзу Українців Самостійників, до складу якого входять: ТУС — Товариство Українців Самостійників, що є чоловічою організацією, Союз Українок Канади, що є жіночою організацією та членів Інституту св. Івана. До СУС входить також молодеча організація хлопців і дівчат, яка називається СУМК, але ця організація відбула свій з'їзд раніше в днях 10-11 і 12 жовтня в Ванкувері, а тому молодь лише буде брати участь у вишезгаданому, а свого з'їзду мати не будуть.

У цьогорічному з'їзді складових організацій СУС візьме участь ВПреосв. Владика Андрей, Єпископ Едмонтону й Західньої Єпархії, та духовенство провінції Альберти.

Програму з'їзду намічено таку: у п'ятницю 20 листопада о 7-мій год. вечора, в приміщенні Інституту Св. Івана 11024-82 Авено, відбудується РІЧНІ ЗБОРИ членів та прихильників Інституту Св. Івана з відповідною програмою. Другого дня, цебто в суботу 21-го листопада о 9-тій год. ранку, в залі під катедральним собором Св. Івана розпочнеться сесія Союзу Українок Канади, яка буде продовжатись до 5-тої год. по полудні.

Сесія ТУС — Товариства Українців Самостійників, розпочнеться о 1 год. 30 хв. по полудні в катедральній авдиторії Св. Івана 10611 — 110 Авено й продовжуватиметься до 5 год. по полудні. Головним промовцем на цій сесії буде п. Метро Керблюк, голова Централі ТУС-СУНД з Реджайни.

Того ж самого дня, о 12 год. по полудні, в авдиторії Св. Івана відбудеться спільний обід для всіх учасників і учасниць з'їзду. Головну промову під час цього обіду скаже гість з Ванкуверу пані Агнес Крілс, по чому до Б-Коломбійської легіслятури.

Спільний з'їздовий банкет відбудеться в суботу 21-го листопада о 6 год. 30 хв. вечора в авдиторії Св. Івана 10611 — 110 Авено. Головний промовець на цьому банкеті ВДост. суддя з Едмонтону Андре Дешен; по вечері відбудуться танці й забава, до якої буде притравати добірна оркестра.

Третього дня, цебто в неділю 22 листопада о 10 год. рано у катедральному Соборі Св. Івана відбудеться Служба Божа, що її відправить ВПреосв. Владика Андрей в сослуженні духовенства УГПЦ. А по цьому, спільний обід в авдиторії Св. Івана, а після того спільна загальна сесія з'їзду. Головний промовець на цій сесії д-р Манолій Лунгу, професор Албертського університету, який висвітлить становлення українців до уваги Королівської Комісії в справах двомовности. На цій сесії будуть вирішуватись другі важливі з'їздові справи. А вечером в авдиторії Св. Івана відбудеться добре підготований з'їздовий концерт.

Кожен повинен знати й пам'ятати, що в минулому подібні НАРОДНІ З'ЇЗДИ відогравали велику роль у формуванні українського громадського життя в Канаді. Ці з'їзди повинні й тепер відогравати ще важливішу роль в збереженні українців, як окремої етнічної групи, збереженні української мови й нашої культури.

До участи в з'їзді запрошується членів та прихильників складових організацій СУС, а це: Інституту Св. Івана, Товариство Українців Самостійників, Союзу Українок Канади та молодь, яка належить до СУМК чи українських православних громад провінції Альберти. Просимо масово приїжджати на цей з'їзд і брати активну участь в дискусіях та уявалах з'їзду. Ніколи не слід бути осторонь своєї громади чи свого народу й завжди треба пам'ятати, що громада то є великий чоловік.

К.М. Телічко.

● За офіційними даними в тюрмах Південної Африки 95% усіх в'язнів становлять особи негритянського походження.

ВЕЛИЧАВА СЛУЖБА БОЖА НА ОСЕЛІ „ТРИЗУБ"

В неділю, 16-го серпня ц. р., заходом Парафії у Кемсак, Саск. відбулася Торжественна Служба Божа на Осеї „Тризуб", коло озера „Ріверт Лейк".

З ранку заповідався гарний-погідний день. Вірних, з різних місцевостей, зїхалося повно 300 душ.

Св. Службу Божу служили: Всеч. о. Єфімій Трухин — секретар Президії Колегіяторій УГПЦеркви в Канаді та настоятель Парафії в Кемсак — Всеч. о. Ярослав Пук. Св. Євангеліє читав та виголосив глибокого змісту релігійну проповідь Всеч. о. Є. Трухин.

Службу Божу мелодійно співав церковний хор з Мазепи, під диригентурою Ізидора Святилка; Апостола читав Степан Маковський.

Після обідньої перерви відбувався Святочна програма, якою, дуже уміло, провів дяк Всеч. о. Пук. Програму розпочато „Як славний наш Господь в Сіоні", виконаному церковним хором з Кемсаку, під диригентурою Івана Франка. Всеч. отець Пук сказав вступне слово в якому підкреслив, що це є день Української Православної Молоді.

Хор з Кемсак відспівав „До млина", Богдан Пук і Мих. Маковський виконали народний танець. Після того, ректор Інституту Св. Івана з Саскатуну, п. А. Качковський виголосив промову зверненну особливо до молоді в двох мовах; в якій, між іншим, сказав, що для нього є великою приємністю бачити таку велику кількість молоді.

Пан Качковський, хоч це молодий, але є добрим промовцем і вміє зволоніти публіку.

Після промови, дяточий хор Української Школи в Мазепи, під управою пані Маковської, відспівав дві пісні. Потім, Всеч. о. Трухин, виголосив глибокого і повчального змісту доповідь.

Дует — дві народні пісні — виконали пп.: Із. Святилський і Ст. Маковський. Надпрограмово промовляв гість з Вавилону, п. Тандрій Павлик, який коротко, але річево сказав своє слово.

Привітні зложили: п. Микола Шушельницький — голова Каворської громади і п. Павло Курмовський — секретар Гаєвської Парафії. Після того дві сестрички Соня і Адрія Сирота відспівали дві пісні; а Петрусь Пук відтанцював сольо-танець. Мішаний хор з Мазепи відспівав „Ой зійшла Зоря", а жіночий „Нема зірки ніякої". Хорами диригував Із. Святилський.

Останньою точкою була коронація королеви одиниці з контестантох, які продавали квитки. Королевою вийшла панночка Великоголова з Кемсак. Ухоронував її Всеч. о. Трухин. Принцесами були панночки: Ілащук в Брокстон, Ольга Гишка з Довлея і Адрія Ковалишин з Мазепи.

Королевій і принцесам належиться щиро-сердечна подяка за їхню працю в розпродажі білетів.

Кінцеве слово-подяку зложив голова Комсакцької Парафії п. Вас. Великоголова.

День закінчено гимнами „Ще не вмерла Україна" і „Боже цісаря королеві".

По закінченій програмі п. Іван Франко, для бажаючих розповів свої враження з подорожі по Україні.

Уважно своїм обов'язком зложити щиру подяку Всеч. о. Яр. Пуконі за його відданому працю і труд для Церкви і свого народу.

Нехай Всевишній помагає йому та кріпить його, і його родину у здоров'ї.

Ві. Г. Лозинський

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК

Мейбріджі, Саск.

В середу, 28-го серпня ц. р., на Успіння Пр. Богородиці відбувся храмовий празник в церкві Успіння Пр. Богородиці у Мейбріджі, Саск.

Мейбріджі лежить 8 миль на північ від Пеллі, Саск. Церква збудована серед пшеничних ланів. В часі будови церкви, тому біля 40 років, було в Громаді багато членів, але тепер, коли незначально населення на фармах майже так і тут, членів не багато, але між ними є повна згода і любов, що дає охоту до праці на церковному полі.

О годині 10-тій почалася Св. Літургія, яку відслужив настоятель, Всеч. о. прот. А. Хруставка, який після прочитання Св. Євангелії, виголосив глибоко обдуману проповідь.

Апостола читав п. Олександер Сич. Софій, відбувась незвичайна гостина, з численною участю парафіян Саскатуну, Вавилону, Дембури, Свян Плейн і ін.

Після Св. Літургії відбулося на дворі свячення води і обхід кругом церкви. Після обходу прийняв перейшли до церковної залі на святочну трапезу, яку приготовили членинки Жіночого товариства при церкві. За що їм належить сердечна подяка і Боже благословення.

Перед обідом, парох о. прот. Хруставка, провів молитву та „поблагословив страви, а по обіді сказав повчальну промову. Були рівно ж привітні промови від слідуючих: Гриць Федчун з Кобзар, Павло Прилипко з Мейбріджі і Ві. Г. Лозинський.

На закінчення голова громади Григорій Ксенюк, щиро подякував настоятелеви Всеч. о. прот. Хруставці за його щиро-віддану працю на Христовій ниві. Всеч. прот. Хруставка є старший віком, але духом він молодий і любить щиро працювати для Церкви і свого народу. Голова громади рівно ж подякував жінкам за смачний обід, те всім приявним за прибуття і поміч у святкуванні Храмового празника.

Ві. Г. Л.

НА ЧЕСТЬ І ПОШАНУ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ І МАРІЇ НИКИФОРЧИНИХ

Китченер-Ватерлу, Онт.

15-го лютого, 1970-го року, у довітній місцевої Української Православної Церкви св. Софії, відбувась незвичайна гостина, з численною участю парафіян Свя-

то-Софіївської Православної Церкви і членів Української Православної Громади в Кітченер-Ватерлу, як пошану найбільш заслужених членів цієї громади і ктиторів місцевого Православного Храму Божого, вельмишанованих Василя і Марії Никифорчих, в честь річниць їх уродин. Василь завершив 80 років, а Марія 75. Обоє, в ласки Божої, втішаються ще добрим здоров'ям.

На життєвому шляху Василя залишились виразні сліди великих турбот і переживань у змаганні до вільного життя на рідній землі.

Йому, так як і багатьом іншим вірним синам обездоленої Вітчизни, кимерна доля постелила колючим терном шлях, яким він вишов, тікаючи злим окупантом з рідної Землі шукати, в далеких чужих заморських краях волю, і в неволі та прожитку для себе і своєї тоді ще молодої дружини Марії. В цьому короткому описі неможливо окреслити в подробицях всі переживі, де-коли поважно загрозливі моменти на життєвому шляху Василя, цього завзятого гуцульського нащадка, невтомного і непохитного борця за волю свого рідного Краю. Василь виростав на полонинах Західної Української Землі, споєний зеленою тінню високих Карпат, а окропленої червоною кров'ю його предків-лицарів в змаганні за волю, там він впився палкою любов'ю до рідної Землі-України і свого народу.

Василь народився 11-го лютого, 1890 р. в селі Кобаки, пов. Косів, Зах. Україна. Підростаючи мав порив до науки. Початкову школу вакінчив у рідному селі, потім вчився в м. Коломиї, де вакінчив 7 клас гімназії. Його дальше навчання в цій середній школі припинилось через урядове замкнення цієї української гімназії насліджком студентського завороження у Львівському Університеті і атентату на графа Потоцького в 1908 році.

Не вакінчивши гімназії, Василь продовжує своє навчання в учительській семінарії, з якої переходить у дерев'яну школу декоративного мистецтва на Моравії у м. Берно, де продовжує свою науку до 1914-го року. В цьому році царська Росія виповіла війну Австро-Угорщині, що було початком Другої Світової війни. Василь зголосився добровільно до легіону Українських Січових Стрільців, при Австро-Угорській армії, де перейшов військовий вишкіл, та у ранзі першого офіцерського ступня працював при полковому штабі, як кресляр-графік. У безупинних фронтових боях був тяжко поранений і, в непритомному стані, з поля бою, був забраний до російського полону. Лікувався у Дарницькій військовій лічниці коло Києва, потім був перевезений до м. Ростова над Доном, а згодом був змушений побувати у "злопам'ятному Оренбурзі, де колись караєвся великий дух України — Т. Шевченко.

З вибухом революції, яка зламала довголітній трон російських царів, далекою і тяжкою дорогою, Василь вертається з полону і включається у визвольну боротьбу, ставши в ряди дієвої Української Армії. По якомусь часі переносить тяжку недугу тиф, та, під опікою Червоного Хреста, вертається у рідні сторони, до любих полонин і чудових гір Карпат. Одначе і тепер не знаходить тут спокійного життя через переслідування окупанта, що почевилив наш Край. На початку 1923-го року, разом з своєю молодою дружиною Марією, кредьмова переходять Карпати до Чехословаччини, звідтам їдуть до Голяндії і з Ротердамського порту, морським шляхом в далекий незнаний світ. 15-го червня, 1923 року ступили їх ноги на горячу землю Кубби, де вони, з душевним болем, і невимовним жалем за рідним Краєм, почали приживатись до горячого і вогкого клімату, переживаючись на гірську тропікальну пошесть малярії, яка десятковала неу родженців того підсоння. Бог допоміг їм загартуватись і привикнути до незвичайного особливо для європейської людини клімату. Прожили вони тут 27 років, і виростили троє дітей (два сини і донь), яким дали відповідну освіту. При помочі свого брата переїхали з цілою родиною до Канади та де-який час перебували на братовій фармі. 1951-го року родина Василя і Марії Никифорчиних оселюється у м. Кітченер, де Василь діє тае по своїому фаху праці, і працює різьбарем у фабриці меблів 10 років. 1960-го року, з огляду на старший вік, відходить на пенсію. Діти мешкають і по своїх професіях працюють у Злучених Стейтах Америки. Старенькі батьки доживають свого віку у вибраному м. Кітченер.

Василь і Марія є глибоковіруючими християнами. Вони прийхали до Кітченер, як учуяли греко-католики і ходили до місцевої української католицької церкви. Василь, як свідомий українець, вилучився в місцеве зорганізоване українське життя, — був учасником українських імпрез, жертвував на громадські цілі. Найбільше вкладав праці у місцевім відділі КУК. По якомусь часі він рентово завершує до місцевої Української Православної Церкви, яку визнав своєю рідною. У парі з ним пішла його дружина Марія. Вони стали найвизначнішими парафіянами, почесними членами Української Православної Церкви Громади і ктиторами Свято-Софіївського Православного Храму у Кітченер-Ватерлу. Їх імена записані, великими буквами у Пропам'ятну Книгу цієї рідної, української святині, у вибраній вільній Канаді.

З нагоди відбутої в їх полонині парафіяльної гостини, подається цей опис їх чесного, лодружного і християнського життя.

Перебіг гостинної учти

Молебен, за здоров'я Василя і Марії, відправив Весчий. Т. Мінєнко. Гостинною провідувала п. Микола Скоморосський. Виступили з привітальними промовами: о. Т. Мінєнко, голова громади А. Темінський, члени Зарядч парафіяне, зокрема від Жіночої організації.

У пам'ятку Василя і Марії, Громада купила Запрестольний Хрест, спровадженний, через Консисторію, з Греції, який був їм вручений, а вони передали його для церкви. Це було доповнення до тих дорогоцінних речей, які Василь і Марія вже давніше для церкви закупили, чим удостоїлись назви „ктиторів", а саме: Напрестольну Св. Євангелію, Євхаристичні Сосуди (Св. Чашу, Дискос, звіздицю, коліє і ложечку), Священниче облачення (ризи), золотом шиту Св. Плащаницю, Кадильницю, Йорданську різблену трійцю, два хрести, книгу, „Апостол", образ на Артос, іконну Тайної вечері, два свічники і чотири підсвічники. Загальна ціна всіх згаданих речей виносила майже 1,200 долярів. При купівлі громадою дому, посвяченого на Храм Божий, під патронатом Св. Софії, подружжя Василя і Марії Никифорчих зложили гер шу, й найбільшу свою жертву готівкою в сумі 1,000 долярів.

Нехай буде Боже благословення цим **приміром парафіянам**, цьому чесному християнському подружжі. На закінчення цієї пам'ятної учти, всі присутні їм гримко, тричі проспівали „Многії Літа."

ХРАМОВЕ СВЯТО ПАРАФІЇ УСПІННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ У ВОЛЕЇ, Б. К.

Українська Православна Церква і Громада Успіння Пресвятої Богородиці у Волеї, Британська Колюмбія урочисто відсвяткувала своє Храмове Свято в неділю, 30-го серпня, 1970 р.

Ранком того дня вірні парафії численньо заповнили свою церкву. Між вірними було багато гостей з ближчих і дальших околиць, зокрема з Едмонтону, з Альберті. Під час Служби Божої гарно співав церковний хор, під вмілою управою пані Анни Залубняк. Отець Петро Блажук, місцевий парох, виголосив дуже зворушливу проповідь про любов до Бога і до наших ближніх.

Після Богослужения, згідно зі звичаєм, відбувся тричі обхід кругом церкви з іконою Пресв. Богородиці і хоругвами. В цьому торжественому поході взяли участь вірні, а зокрема молодь, зорганізована в СУМК. Ікону несли панни: Ольга Грицюк, Альфа Демчук, Маруся Черевичан і Олеся Антонішка.

Після храмових торжеств у церкві відбувся храмовий обід в Українському Православному Центрі. Обід смачно приготовили членкині Жіночого Товариства ім. Ольги Кобилянської, яке очолює пані Рейса Демчук.

Пообідню частину храмового прийняття відкрив п. С. Лебедович вступним словом та представив головний стіл, передаючи дальше ведення прийняття о. Петрові Блажукові, який, згодом представляв присутніх гостей, які виступали з привітами. Першим Українську Православну Громаду на Волеї привітав о. Іван Гаваший, парох церкви Св. Петра і Павла в Боршабі. З коротким та змістовним словом-привітом виступила пані М. Вакалюк, з провінціяльної Екзекутиви СУЖ-у. Дальшим промовцем був о. Петро Бублик, з Ванкувер, парох церкви Пресвятої Трійці. Досягнення Української Православної Громади у Волеї дуже змістовно підкреслила в своїому привіті пані Ольга Гайдамовська, голова Відділу КУК з Ванкуверу. З теплим промовив п. Іван Крип'якевич, передаючи привіт Громаді на Волеї від парохіян в Чіллівек. Відомий мистець-різьбар, п. інж. П. Шалів, з Порт Альберні, який вже чимало причинився до внутрішнього прикрашення церкви на Волеї, у своєму привітному слові прирік дальшу співпрацю в тому напрямі. З дальшими привітами виступили ще: п. І. Лукич, з парохії Пресвятої Трійці у Ванкуверу, п. І. Ревакович, з парафії Св. Петра і Павла в Боршабі та п. Матвій Заяць з Ванкуверу, який привітав Громаду з рамени Стрілецької Громади і Дивізійників.

Слухачам глибоко запали в серця палкі слова Отамана 5-ої Станиці Українського Вільного Козацтва на Волеї, п. полк. Трохима Грівченка. Закликаючи до праці для свойого народу і своєї Церкви, він указав на небезпеку ворожого наступу безбожницького комунізму і московського матеріялізму, висловивши яких прижидають і сюди, у формі різних ансамблів, щоб тут „робити свою чорну роботу", як він висловився.

Живуче Товариство ім. Ольги Кобилянської при цій нагоді передало чек на 600 долярів для Громади. Цю суму Товариство зібрало з прибутків з імпрез, данчи тим свідоцтво своєї ревної праці патріотичного зрозуміння потреб Громади. Наприсінці, як гостя з Едмонтону, виступила пані Дарія Ядла, відома українська-канадійська поетеса, яка має за собою вже чималий літературний дорібок. Вона зворушливо відчитала свій вірш „Дух народу живе", із найновішої збірки її поем „Струни мого серця".

Кінцеве слово виголосив парох о. Петро Блажук, подякувавши за привіти та підкреслюючи осягн громади, ревну працю парохіян, також вказав на потребу ще більших зусиль в тому напрямі, щоб нашою працею і нашою свідомістю ми допомогли усьому українському народові, а зокрема нашим покривдженим братам в Україні, під кормигою червоного сатрапа.

Після відзначення Многоліття, в першу чергу Блаженнішому Митрополитові Іларіонові, церковний хор відспівав релігійно-патріотичні пісні. Прийняття закінчено спільною молитвою і присутні розійшлися домів з почуттям заслуженого вдоволення з цілорічної праці і старань.

Гр. Подгурець

ВШАНУВАЛИ СВЯЩЕНИКА

Неділя, 23 серпня — звичайний, погідний ранок; біля церкви св. Івана в Скарборо помітно пожвавлений рух — молоді Сумлінці спрямовують авта, голова Громади Я. Кадинюк, Петро Мудрий і інші члени Управи вітають гостей.

Святочний настрій відчувається усюди, особливо ж у церкві, по бережі переповненій вірними. У празничних облаченнях і мітрах Службу Божу служать Владика Михайл і Ювілят о. д-р В. Самець, а прислужують їм молоді хлопці. Хори заповнені хористами, на чолі з диригентом Мир. Кравцем. Високоспівочну проповідь виголосив сам Ювілят.

Після Св. Літургії, чотирьох Священників з Владикою Михайлом відслужили Молебен за здоров'я Ювілята і добродійки. Владика Михайл сказав Слово, в якому підкреслив, що 50-літній Священичий шлях Ювілята був плодовитим, — він успішно посіяв зерно, воно зійшло і дало добрий урожай. Сказав, що заслужений Ювілят на XIV Соборі Церкви, за свою добірну працю, дістав заслужену нагороду — почесний докторат.

Після урочистого Молебня люди вийшли надвір „прохолодитися". Обличчя у всіх були радісні, усміхнені. Тихо гуторячи люди входили до гарно-прибраної залі та засідали до прикрашених квітами столів. Мило усміхнені жінки і дівчата, на чолі з панею Мудрою, яка багато причинилася до успішности обіду, вивінчували заставляли столи.

Перша почали входити до залі почесні гості. Усі вставляли з місць і зігранo-радісно, бадьорими голосами заспівали „Многії Літа". Першим увійшов господар В. Петриший. Далі входили: Архиєпископ Михайл, митроф. прот. о. д-р Самець, митроф. прот. Фотій, прот. Боднарчук, всеч. отці Горгіца, Гуцуляк, Паненко, митроф. прот. Федак, секретар Громади Мих. Деревюк і інші.

За головним столом, засіли: Високопреосвященний Владика, Високопреосвященний Ювілят з добродійкою і Священники з добродійками, з другого боку столів — сини, Ювіляти, дочка, зять, невістки і 19 внуків (деякі з них вже закінчили університет, під керівництвом чого була й ця урочистість.

У своїй півгодинній промові, яку отець мітрат (що був у доброму настрої) переплітав жартами, він яскраво змалював сильветку Ювілята і тим, що виступами після нього тяжко було щось додати, що й власне скажіть Владиці Михайл у вступі свого слова. Владика, з притаманною йому теплотою, подяв Ювілятові, його родині і всім присутнім свое архипастирське благословення.

Прот. Федак з Гамільтону сказав, що отець доктор був добрим місіонаром, і що він його неможна їхати на Схід, де він вже прожив 15 років (Гамільтонська Громада тепер має 400 членів, прекрасну церкву, світський і церковний хори, під проводом п. Сушка, велику церковну залю та будинок для Української Недільної і музичної школи.).

Від Місійної Округи Східньої Канади промовляв прот. М. Боднарчук з Нью Торонто. Від Громади св. Івана в Ошаві прочитав привіт всеч. о. Р. Паненко. Далі склали привіти: Петро Ковлик — від Катедрального Громади, Козак — від Гамільтонської громади, Іван Леник — від громади св. Димитрія в Нью Торонто, Калинка — від Ватерфордської громади. Тут програму перебрав син Ювілята Василь. Він поклонився до слова своїх братів і сестру. Вони вовремена щиро вивинувались.

Українська Греко-Православна Церква в Канаді
ЗАХІДНЯ ЄПАРХІЯ

З Благословення Високопреосвященнішого Владики АНДРЕЯ, Архиепископа Едмонтону й Західньої Канади, ЄПАРХІЯЛЬНА РАДА ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ повідомляє Всечесне Духовенство, Управи Церковних Громад та Вірних Західньої Єпархії УГПЦ, що

в днях 10-го й 11-го листопада 1970 р. — вівторок і середа

відбудеться

в місті ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА

ДВАНАДЦЯТИЙ ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ

Єпархіяльний З'їзд почнеться у вівторок, 10-го листопада відслуженням Молебня в катедральному соборі св. Івана о год. 9:30 рано.

Після Молебня — наради учасників Єпархіяльного З'їзду в ваднторії св. Івана.

Вечірня сесія у вівторок вечером, год. 7:30, присвячена справам УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА та ОБРАННЮ НОВОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ при Західній Єпархії.

На цю вечірню сесію запрошується учителів, які навчають УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ в Українських Рідних Школах при наших Громадах, як також учителів, які навчають по Державних Школах.

СЕРЕДА, 11-го листопада: ПРОДОВЖЕННЯ НАРАД.

О год. 11:30 А.М. з нагоди ДНЯ СПОГАДУ — РИМЕМБРЕНС ДЕЙ — відслужиться в Катедральному Соборі панахида.

ПРИБУДЬМО ЧИСЛЕННО НА 12-тий ЄПАРХІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД ЗАХІДНЬОЇ ЄПАРХІЇ УГПЦ.

За Єпархіяльну Раду:

Прот. Олександер Хом'як, секретар

привітали своїх батьків, а сини Орест передав батькові таблицю-відзначення, підписану премієром Робатом, яку привіз міністр Іван Яремко.

Від СУМК виткв В. Балан, — Василь Григоряк говорив про родину отця доктора, а голосно про матір родини, яка так зразково виховала своїх дітей. В імені Інституту Св. Володимира д-р Самцьський, привітав Ювілята і передав йому подяку за матеріяльну і моральну підтримку Інституції. Д-р Росоха, між іншим, сказав, що о. д-р Самець вже є в цю днн буде вписаний в Історії Українців Канади. Пані Яцішевська дала привіт від централі С.У.К., а її чоловік привітав отця д-ра від Брацтва Св. Володимира. С. Йонко витав від централі С.У.С., а Ю. Токарик з Гамільтону від Т.У.С. Рівно ж витав Якім Коцальчук, а Петро Темрик передав дарунок (Енциклопедію) від Громади.

На закінчення промовець Високодостойний Ювілят — отець Петро. Він почав від юнацьких літ в семінарії у Львові, ще в 1914 році, перед вибухом Першої Світової Війни. В ці часи було вбито Потоцького, Адама Коцка і інших. Як молодий студент він тоді попав у цей вир і захопився українським рухом. Тут, в Канаді був одним з основників „Українського Голосу", був на першому з'їзді в Саскатуні в 1918 р., де вперше було обговорювано основання УГПЦ в Канаді. В 1921 році став одним з перших українських православних священиків в Канаді. Тоді провадив місійну працю майже по цілій Манітобі впродовж 5 років, опісля цього — в Саскачевані, Альберті, був на парафіях — в Едмонтоні, Калгарі, а від 1936 р., з вимушеними перервами, перебував в Торонті, і тепер обслужує громаду св. Анни в Скарборо.

Високопреподобний Ювілят дав признання нашій Молоді, сказав, що вона духовно — здорова, здібна, музикальна і що ми можемо покладати на Молодь наші надії. З святим поглядом у майбутнє отець доктор закінчив своє слово.

Мих. Деренюк.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

БЛ. П. ІВАН КЛЕВЧУК
Йорктон, Саскечеван.

Після довшої недуги, на 71-му році життя перестало битися серце бл. п. Іванової. Упокоївся він 23-го липня, 1970-го року в Йорктоні, Саск.

Народився Іван 15-го березня, 1899-го року в Гавстон, Саск., в родині Якова й Марії Клевчуків.

Тут виріс, ходив до школи, та працював на фармі свого батька. 1919-го року повінчався в молодою Аліною з роду Ойстриків з Гавстон, Саск. Після того і далі проживали і працювали на фермі, де виховували своїх шестеро дітей.

Року 1946-го переїхали до Йорктону, де Іван працював 14-ть років теслярем. Протягом свого життя бл. п. Іван будував Храми Божі і доми. Року 1960-го перейшов на відпочинок. Був бл. п. Іван активним членом Української Греко-Православної Церкви в Канаді в околиці Гавстон, Саск., а як переїхав до Йорктону то й далі продовжував свою активність у громаді, де він бере на себе обов'язки старшого брата в церкві. Тут в Йорктоні помагав будувати цю церкву й не мало попрацював при ній, — займає різні позиції в заряді громади, і був членом Союзу Українців Самостійників.

Похоронні відправи були відслужені, з Парастосом 26-го липня в похоронному заведенні, в Свята Літургія — 27-го липня в церкві св. Преображення в Йорктоні отцем Василем Бойчуком з Кінгорн, Саск., і отцем Миколаєм Равлюком з Роблінк, Ман. Після похорону відбувався спільна поминальна трапеза (обід).

Покійний Іван залишив у великому смутку дружину Аліну; чотирьох синів: — Михайло з Сіоа Лейк, Ман., Якова (Джейк) з Гред Форкс, Б. К., Петро з Вінніпегу і Тарас з Йорктону, Саск.; і дві доньки: — пані Михайло (Мерсін) Дайда з Йорктон, Саск., і пані Микола (Параска) Авдійчук з Фолкі Фолкі, Ман. Залишив покійний дідусь 14 внуків. Також залишив брата Василя з Вінд-філд, Б. К., і 5 сестер: Розалія Решук з Калгарі, Альб.; Параска Мартрук з Райн, Саск., Аріна Ярослав з Стирджес, Саск., Маланія Барабаш з Кемсек, Саск., і Маргарета Ролянк з Йорктону, Саск.

Нехай земля, на якій він так довго працював, буде йому легкою.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Учасник похорону.

БЛ. П. ПАВЛО СОПОТИК
Калворт, Саск.

Бл. п. Павло загинув у нещасливому випадку, при направі електричних проводів.

Був працівником і надійним молодим чоловіком, і був членом Православної Церкви. Був ще не женатим.

Рідні опікують батьки, брати й сестри.

Похоронно бл. п. Павла в Православної Церкви у Калворті. На передодні похорону 22 червня Панахиду відправили о. о. І. Мельник, місцевий парох і М. Стецишин, в Йорктону, а похорон о. о. М. Стецишин і Г. Удод, з Свсказтуну.

Підчас похорону зібрано $60.00 на Нев'янучий Вінок, з яких призначено $20 на Ст. Фонд ім. отця д-ра С. В. Савчука; $25 на Інститут Петра Могили; $5.00 на „Український Голос"; $5.00 на „Вісник", і $5.00 на кліш.

Вічна Йому Пам'ять.

О. І. М.

ПОХОРОННИЙ ДЗВІН З ЛОНДОНУ, Онт.

Дня 5-го вересня, б. р., у нещасливому випадку загинув, на 24 р. життя, Михайло Тонконог. Вертаючи ввечі з Лондону, Онт., до свойого дому в Мелборн, Онт. зударився своїм мотоциклем з

Михайло, народився на скитальщині в Німеччині, як син родини К. Тонконога, які тепер є членами Укр. Православ. Громади в Лондон, Онт. Залишив у смутку дружину Кароліну, півторарічну дитину, батьків, сестру і друзів.

Похорони відправи виконав о. М. Дебрик, настоятель вищезгаданої церкви дня 7. IX. б. р. з каплиці похоронного заведення в поблизькому місточку Монтбріджис, де й на місцевому цвинтарі, далеко від рідної землі, спочили тлінні останки молодого скитальця.

На похоронній трапезі, в домі батьків, численні приятелі й земляки з жалем співчували осиротілій родині а

цієї сумної новини утрати сина в батька, та життєздатного, молодого члена суспільства. Щоб подати цю сумну вістку розсіяним по світі друзям, за старанням п-ні О. Співак переведено збірку на рідну пресу, з якої $10, — призначено на „Вісник".

Вовім, за співчуття й пожертви, щира подяка! Зажурену родину хай Господь Бог потішить в її горю, а покійному, молодому Михайлові нехай канадійська земля буде легкою.

Вічна йому Пам'ять!

Присутній

БЛ. П. ВАРВАРА ДЕНЕСЮК
Восетна, Альберта.

У вівторок, 4-го серпня п. р., померла в шпиталі в Смоки Лейк, Альберта, бл. п. Варвара Денесюк, з дому Яндуль.

Народилась 1-го листопада 1899 року в селі Цумань, Луцького повіту на Волині. 1919 року одружилася з Афанасієм Денесюком, який в 1928 році був замучений залишити дружину з двома малими синками, а сам, шукочи кращої долі, виїздить до Канади. По шістьох роках, а саме в 1934 році, Варвара приїздить до свого мужа з синками 9-річним Дмитром і 7-річним Миколою. Спочатку фармерували коло Скаро, Альберта, а від 1945 року — в околиці Восетна.

Покійна Варвара була не лише добрим дружинюю для свого мужа та матір'ю для своїх дітей, яких виховала на побожних і добрих християн, а також примірною православної церкви у Восетній, Альберта. Бл. п. Варвара тішилась загальною пошаною та любов'ю усіх, що її знали, тож не дивно, що її похорон відбувся дуже величаво.

У четвер, 6-го серпня, о годині 8-ій вечера в церкві у Восетній парох о. І. Куліш відправив Панахиду, а на другий день — Заупокійну Службу Божу о. парох у співслужені з о. О. Фляком.

Тіло покійної спочило на місцевому православ ем о му цвинтарі.

Покійна у великому смутку залишила мужа Афанасія, 4-х синів і одну дочку. Сини Дмитро, Микола, Іван і дочка Ольга Ковяк у Восетній, а син Петро в Едмонтоні, Альберта.

Після похорону відбувся поминальний обід у церковній залі, в в 40 день, 12 вересня, в місцевій церкви о. парох відслужив Заупокійну Службу Божу, а поминальний обід відбувся в домі покійної.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

А. Ш.

БЛ. П. ВАСИЛЬ ШКРАБА
Гілберт Плейнс, Ман.

Сумна вістка рознеслася у Гилберт Плейнс і околиці, що 19 квітня 1970 р., нібтодавно, на 90 році життя, упокоївся бл. п. Василь Шкраба.

Народився Василь у селі Германівка, борюкись к о г о повіту в Західній Україні. Три роки пробув у Австрійському війську. До Канади прибув у 1900 році і оселився на фармі в околиці Дрифтінг Ривер, Ман. Одружився в 1906 році з Василиною Гиша. Виховали дев'ятеро дітей — чотири сини і п'ять дочок.

Був дбайливим членом Української Греко-Православної Церкви — впродовж довгих років був дяком і старшим братом. Рівно ж був цінальним радним і членом „Пул Елевейторс". Усі його любили і шанували, як старші, так і молодь.

Залишив бл. п. Василь три сини: Михайло і Олександер у Гилберт Плейнс, Миколай в Кевзора, Онт.; чотири дочки: Марія Максимець і Анна Слизик з Венлав, Олена Савчук з Ашвіл і Розалія Бредлан з Давфин. Попередньою упокоїлися — один син і донька Нетті. Дружина Василина упокоїлася в 1930 році, а друга дружина Параскевія Ковалюк, з якою Василь одружився в 1939 р., упокоїлася в 1963 р.

Бл. п. Василь Шкраба був довголітнім передплатником „Вісника" і „Українського Голосу", присвячених українською історією і літературою.

Залишив не церкву св. Івана $68.55, а на пресовий фонд „Вісника" і кліше — $10.00.

Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

БЛ. П. АНДРІЙ БАЗОВСЬКИЙ
Ст. Джуліен, Саск. "

В понеділок рано 16-го лютого п. р., в саскатунській лікарні, на 56-му році життя, упокоївся Андрій Базовський. Його смерть потрясла всіме в околиці, бо наступила по 3-ох днях недуги.

Андрій Базовський народився у Фіш Крік, Саск. 1914 р. і проживав тут, за малими виняткими часу, ціле своє життя. Женатий був з Катериною Товарник. В них було два сини, Володимир і Роман, обоє студенти в Саскачеванській університеті і пітоніці Інституту Петра Могили в Саскатуні.

Бл. п. Андрій цікавився українськими справами, особливо Інститутом Петра Могили і помагав йому, по силі своїх можливостей і обставин. Був членом Православної Церкви, а перед смертю головою церковної громади в Ст. Джуліен.

Рідню опікують дружина Катерина, сини Володимир і Роман, брати Олекса, Григорій, Ізидор, сестра Емілія і вітчими Байди.

Похоронні відправи відслужив парох о. Іван Мельник в асисті о. Тараса Славченка з Саскатуну. Похоронно покійного Андрія на церковнім цвинтарі в Ст. Джуліен.

Вічна йому Пам'ять.

о. І. М.

БЛ. П. СТЕФАН ПЕРЖКОВ
Ванкувер, Б. К.

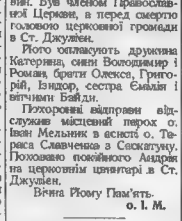

У неділю, 13-го вересня 1970 р., у лікарні в Ванкуверу, по короткій недузі, на 76 році життя, відійшов у вічність бл. пам. Стефан Пержков. Залишив у глибокому смутку братів Івана і Василя та сестру Марію Свігур в УКРАЇНІ, і багато друзів та знайомих в Канаді.

Стефан народився 1-го вересня 1895 року в с. Федорівка, Тернопільського повіту, Західна Україна, в родині Границьк і Марії Пержків.

До Канади приїхав у 1913 році. Працював по різних роботах, в останніми часами до пенсії, працював у місті коло Павел Ривер, Б. К. Від 1940 року й до кінця земного життя жив у Ванкувері. Був тихої і лагідної вдачі та прихильним до Св. Української Православної Церкви, з якої, на його бажання, похоронено його.

Заупокійну Слу. Божу і чин Похорону в тріщальному слозом звершив Всеч. о. П. Бублик 17-го вересня, при великій участі мовлящих. Дяксував п. П. Ширенський.

Після похорону в Парафіяльній авдиторії відбувся поминальний обід. Похороном займалися: односельчанин — Михайло Шевчук та Іван Тзір в котрого бл. п. Стефан доживав свого віку. Обом їм належиться щиросердечна подяка за їхній труд, та пожертву на Нев'янучий Вінок, а пам'ять по Покійнику, в сумі $15.00.

Спи, дорогий брате Стефане по довгих трудах, а канадійська земля нехай буде Тобі легкою!

Вічна Йому Пам'ять!

(опб)

СВ. МІСІЇ У ДАВФИНСЬКІЙ ОКРУЗІ

8-го листопада, 1970 — Рорктон — Вечірня о годині 6:00 вечером
о, Прот. В. Апонюк — Господар
о, Прот. Др. Д. Страгійчук — Проповідь
о, Є. Стефанюк — Доповідь
15-го листопада 1970 — Годсон Бей, Саск. — Вечірня о годині 6:30 вечером
о, Прот. Др. Д. Страгійчук — Господар
о, Є. Стефанюк — Проповідь
о, М. Равлюк — Доповідь

КАПЛИЦЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ.

З початком 1970-1971 академічного року, Богослужіння в Колегіяльній Каплиці відбуватимуться за таким порядком:

К о ж н я с у б о т а
9 год. ранку — ЗАУПОКІЙНА ЛИТУРГІЯ з поминанням померших фундаторів і жертводавців Колегії.
6 год. вечора — В с е н і ч н а

К о ж н а Н е д і л я
10 год. ранку — СВЯТА ЛІТУРГІЯ.

У С в я т а:
Напередодні Свят, о год. 6 вечора, — В с е н і ч н а
В саме Свято, годину 9 ранку — СВЯТА ЛІТУРГІЯ.

На Богослуженнях Колегії радо вітаємо всіх бажаючих з нами молитись.

Адреса Колегії —
St. Andrew's College,
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.
Телефон: 269-8565

Цим маємо честь запросити Вас та Вашу Родину на

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ — 30-ЛІТТЯ

Української Православної Парафії Св. Димитрія — Лонг Бренч, Онт.

який відбудеться

У СУБОТУ, 7-го ЛИСТОПАДА, 1970 Р.

У
LAKESHORE LIONS MEMORIAL CENTRE —
800 BIRMINGHAM ST., TORONTO 14.
(від церкви — 3 блоки на північ і 3 блоки на схід)

Гість промовець: о. д-р С. В. САВЧУК.
Хор Української Православної Молоді — Диригент: п. Н. Олійник.
Зустріч: 5.30 год. — Вечеря: 6.30 год. — Забава: 8.00 год.

Вступ: $7.50 від особи

І НА ТОРЖЕСТВО

Храмового Свята

з Архиєрейською візитацією

і

Святочний Бенкет для вшанування

Отця Прот. Михайла Боднарчука,

з нагоди його 30-річчя священослужіння в Українській Православній Церкві в Канаді і 30-річчя його і пані добродійки Лідії подружнього життя

в неділю, 8-го листопада, 1970 року.

9.30 ранку: Зустріч Архиєрея, Владики Михаїла — Заст. Митрополита
10.00 ранку: Служба Божа — сослужить о. д-р С. В. Савчук
12.30 — Обід — Доповнення Ювілею Парафії. В залі капіторії.

ВСТУП — МІНІМАЛЬНИЙ.

Голова: Н. Олійник Секретар: Іван Ленюк
Управа Парафії Св. Димитрія — Лонг Бренч, Онт.

Please address correspondence to:
ST. DEMETRIUS' UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH
3388 Lakeshore Blvd. West — Toronto 14, Ontario

Порядок Богослужень

[illegible]КА ОКРУГА:

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Транскона, Поплярпарк, Портедж Ля Прері
8. Неділя (Св. Вмч. Димитрія) — Трансона, Бозежур
15. Неділя — Трянсконя, Тіндал
22. Неділя — Трансконя, Селкірк
29. Неділя — Трансконя, Гонор

СЛУХАЙТЕ! [illegible]ХАЙТЕ!

Місійну Радіопередачу Української Греко-Прав. Церкви в Канаді щонеділі від 7:30 до 8:00 год. вечора з Саскатунської Радіостанції на хв. 600.

Ця Місійна програма, за постановою Президії Консисторії, буде поширена по всій Канаді. Вона існує завдяки добровільним пожертвам і праці, тому закликаємо і щиро просимо надсилати пожертви на адресу:

Holy Trinity Cathedral
Missionary Broadcast,
919 — 20th St. W., Saskatoon, Sask.

ЛИСТОПАД
1. Неділя — Геєн Емко (Священик з Колегії Св. Андрея)
8. Неділя — Росборн
15. Неділя — Евгумена (Свящ. з Колегії Св. Андрея)
21. Субота — Св. Арх. Михаїла (храм) — Сенді Лейк
22. Неділя — Січ
29. Неділя — Овкборн
ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення Пресв Богородиці — Вист
6. Неділя — Сенді Лейк (Священик з Колегії)
13. Неділя — Росборн
20. Неділя — Мекс! (Свящ. з Колегії Св. Андрея)
27. Неділя — Овкборн
Тією Округою опікується Всеч. о. Є. Стефаніюк:
Rev. E. STEFANIUK
810 Main St. So., Dauphin, Man.
Tel: 638-4704

о. В. АПОНЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Пайерт Пасйнс
8. Неділя — Етельберт, 10 ранку
8. Неділя — Рорктон, 6 год. вечером
Місійна Вечірня — буде 4 священиків, Запрошується православних вірних з інших громад і околиць на це перше у цій місцевості торжество.
15. Неділя — Вінніпегозис
21. Субота — Св. Арх. Михаїла — Велкав (храм)
22. Неділя — Гарланд
29. Неділя — Драй Ривер
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-8264

о. В. БОЯЧУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Канора
8. Неділя, Св. Великм. Димитрія — Канора
15. Неділя — Успенська
21. Субота, Св. Архистратига Михаїла — Бірджес
22. Неділя — Канора
29. Неділя — Бюкенен
Address: Box 425, Canora, Sask.

о. О. ГУПКИ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Айтуна
8. Неділя — Гудів
15. Неділя — Мус Джо
21. Св. Мих. (Вечір) — Мелвил
22. Неділя — Кенаїк (храм)
29. Неділя — Габбард
Box 143 Runa, Sask. Tel. 795-2588

о. І. ГИКАВОГО
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Мишен, храм
8. Неділя — Чілоек, храм
15. Неділя — Борнайн
22. Неділя — Павел Ривер
29. Неділя — Борнайн
7966 — 11th Ave. Tel.: 521-6688
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДЛЯ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3762.

о. С. ЗУЗАКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Н. Бетелфорд
1. Неділя — год. 3:30 — ОБІДНИЦЯ — Гаесамп
8. Неділя — Геффорд
15. Неділя — Вяткоп
15. Нед. год. 2:30 — ОБІДНИЦЯ — Н. Бетелфорд
21. Суб. — Св. Арх. Михаїла — Геффорд
22. Неділя — Крядор
29. Неділя — ДЕНЬ ПОДЯКИ — Рейфіал
29. Нед — год. 3:30 — ОБІДНИЦЯ — Медоз Лейк
Address: 872-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-3280.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО
1. Неділя. Служба Божа о 10,30 ранку — Ту Гилс
8. Неділя, Обіднпця о 3-тій по обіді — Мирнам
8. Неділя, Св. Димитрія. Служба Божа о 10,30 ранку — Лузан
15. Неділя, Служба Божа о 10,30 ранку — Шпгинці
21. Субота, Св. Архистратига Михаїла, Служба Божа 10,30 ранку — Мусідора
22. Неділя, Служба Божа о 10,30 ранку — Ту Гилс
22. Неділя, Обіднпця о 2-гій по обіді — Бросов
29. Неділя. Служба Божа о 10,30 ранку — Мирнам
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Л. КУБИНА
ЛИСТОПАД
1. Нед. — Гресленд
8. Нед, Св. Димитрія — Крейген
15. Нед. — Атабаска
21. Субота — Норкен
22. Нед. — Сарепт
29. Нед. — Бойл

Адреса: о. ЛАВРЕНТІЙ КУБИН
Box 817, Lac la Biche, Alberta
Tel. 623-4633

о. О. КРАВЧЕНКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кіндерслей
8. Неділя — Мічам
15. Неділя — Прінсйт
21. Субота — Св. Михаїла — Бігар
22. Неділя — Сиптс
29. Неділя — Оен
Address: 90 Leddy Cresc.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-2692.

о. ІВАНА КУЛША
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Торгнгід
8. Неділя — Редвотер
15. Неділя — Егрімонт
21. Собор Св. Архістр. Михаїла — Восетна
22. Неділя — Федора
29. Неділя — Редвей
АДРЕСА: Box 2, Редвотер, Альберта.
Тел. 785-3362.

о. В. КОКОРУДЗА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Гроналд
8. Неділя — Медфорт
15. Неділя — Вірдейл
21. Субота, Св. Архістр. Михаїла — Нпнавпн
22. Неділя — Кадет
29. Неділя — Брукслі
Box 468
Nipawin, Sask.
Tel. 368-4087

о. В. ЛАКУСТИ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Сандвен
8. Неділя — Арбакка — Св. Петра й Павла
8. Неділя, — Обіднпця о 3 г. п. п. — Роза
15. Неділя — Вайта
21. Субота — Св. Арх. Михаїла — Гарднтон (храм в старій церкві)
22. Неділя — Пембіна
29. Неділя — Сірко
29. Неділя — Обіднпця 3 год. п. п. — Вайта
Повітова скринка 161 — Вайта, Man, Тел.: 425-3542

о. І. МЕЛЬНИКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Елвон Крік
8. Неділя — Дпмптрія — Кадворт
15. Неділя — Ст. Джузеп
21. Субота — Арх. МИХАЇЛА, ХРАМ — Реділ
22. Неділя — Тарноволь
29. Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. М. ОЛЕСЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Принц Альберт
8. Неділя — Принц Альберт
15. Неділя — Принц Альберт
21. Субота, Св. Арх. Михаїла, ХРАМ — Мекдовел
22. Неділя — Гонпмун
29. Неділя — Самбург
REV. M. S. OLESIUK
305 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2295

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вндпнгдей
8. Неділя — Св. Вмч. Димитрія, (Храм) ВІЗИТАЦІЯ ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННОГО АРХИЄПИСКОПА АНДРЕЯ І ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ. — Лужани
15. Неділя — Андрю
21. Субота — Собор Св. Архістр. Михаїла, (Храм) — Завала
22. Неділя — Борівці
29. Неділя — День Подяки — Пезю
Rev. O. OLEKSIW
Box 807 Willingdon, Alta
Tel. 367-2252

о. ЯРОСЛАВА ПУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Кемсак
8. Неділя — Вроокстон
8. Неділя обід. Служба 2,30 п. п. — Мпкела
15. Неділя — Донвел
21. Субота Архпст. Михаїла — Кемсак
22. Неділя — Калдер
29. Неділя — Сторновій
29. Неділя Вечірня о год 7 веч. — Кемсак
P. O. Box 663
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Rawliuk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4344.

о. ІВАНА СТУСА
ЛИСТОПАД
1. Неділя 20-та по Св. Тройці — Вайкнуд, В цю неділю у Вайкнуді відбудуться також Річні Збори Церковної Округи Вестлок
8. Неділя 21-ша по Св. Тройці — Сельчч. Дпмптрія Солунського — Вестлок
15. Неділя 22-га по Св. Тройці — Баррґед
21. Субота — Собор Св. Архистратига Михаїла — Річнпна Парк
22. Неділя 23-тя по Св. Тройці — Сіба Біч
29. Неділя 24-та по Св. Тройці — Самгуло
Адреса: о. Іван СТУС
11832 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6759

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Сандвен
8. Неділя — Росборнн
8. Неділя — Місійна Вечірня 5:00 год. вечір — Рорктон
15. Неділя — Дпмфін
21. Субота — Архпст. Михаїла — ХРАМ — Сенді Лейк
22. Неділя — Валей Ривер
29. Неділя — Дпмфін
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТІЙЧУКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Сван Ривер
8. Неділя — Пайн Ривер
8. Неділя — Рорктон, Вечірня, (Місія)
15. Неділя — Реннер
21. Субота, Архпстр, Михаїла — Дорбен
22. Неділя — Сван Ривер
29. Неділя — Годсон Бау
Box 1818 Tel. 734-2261
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Рорктон
8. Неділя — Рорктон
15. Неділя — Рорктон
21. Субота, Св. Архст. Мих. — Рорктон
22. Неділя — Горлнц
29. Неділя — Райн
REV. M. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7852966

о. С. СЕМОТЮКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вестбурн
7. Субота — Номінальна — Подор
8. Неділя — Св. Вмч. Димптрія — Інспнгер (Гобнєв)
15. Неділя — Фовк Лейк
21. Субота — Св. Архистратига Михаїла — Льюра
22. Неділя — Шпго (місто)
29. Неділя — Інспнгер (місто)
Address: Shoho, Sask., Box 52.
Телефон: Шпго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Вадпна
8. Неділя — Вимер
15. Неділя — Вникрд
16. Понеділок — Річні Збори Вадінської Громади о 7-ій год. вечері
21. Субота — св. Михаїла — Рама (Храм)
22. Неділя — Ватсон (Храм)
23. Понеділок — Річні Парафіяльні Збори о 10-ій год. вранці у Вадині
29. Неділя — Вадпна
Box 488 — Tel. 638-3143
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ШЕРБАНЯ
ЛИСТОПАД
1. Неділя, День Подяки — Оновей
8. Неділя, Св. Вмч. Димитрія, Храмове Свято — Брудерґайм
15. Неділя — Торсбі
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Кемровз
Адреса: 8538—109 Ave., Едмонтон, Альберта
Telephone [illegible]

о. А. ХРУСТАВКИ
ЛИСТОПАД
1. Неділя — Гасс
10:00 год. ранку
1. Неділя — Норквей
2:30 год. п. п.
8. Неділя — Стінен
Св. Вмч. Дмитрія (Храмовий Празник)
9:30 год. ранку
15. Неділя — Сван ПаеЕк
10:00 год. ранку
15. Неділя — Мейбридж
2:30 год. п. п.
21. Субота — Ендезер (Арх. Михаїла)
10:00 год. ранку
22. Неділя — Аррван
10:00 год. ранку
22. Неділя — Денбурн
2:30 год. п. п.
29. Неділя — Стірджис
15:00 год. ранку
Address: Box 11?, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ЛИСТОПАДА, 1970. WINNIPEG, MAN., NOVEMBER 15, 1970. ЧИСЛО (2136) 22

НОВА ЦЕРКОВНО-ПОЛІТИЧНА ІДЕОЛОГІЯ „БОГОСЛОВІЄ РЕВОЛЮЦІЇ" — ПОШИРЮЄТЬСЯ

ЦЕРКВИ ПОВИННІ СЛІДИТИ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ УРЯДІВ, ІНДУСТРІЇ ТА БАНКІВ

В останні місяці 1969 року, багато хто з провідних християнських богословів та соціологів стали були висловлювати свої пророкування, що восьме десятиліття двадцятого століття проходитиме під знаком „богословія надії" та „богословія любови." Не раз було стверджувано, що популярний у сьоме десятиліття екуменізм за поєднання християн в одно бйжанних наслідків не приніс; нова „богословська" школа, яка проголошувала „завмертя" Богу, — як несподівано появилася, так же несподівано скоро занникла, — бо нічого потішного людству не несла. На заміну тому мало б бути спопулярнзоване „богословіе надії", „богословіе любови." Але вже під час минулорічного засідання Центрального Комітету Світової Ради Церков у Кентербері, Англія, та в першому Посланні СРЦ на 1970-ті роки був даний тон не „богословію любови", а „богословію революції." Те, що саме таким курсом підуть „церковні" події цього десятиліття, підтвердили події в Латинській Америці та Африці, а також інші церковні круги, як наприклад:

НА ЗБОРАХ БРИТИЙСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ ВІДСТОЮЄТЬСЯ НАСИЛЬСТВО

Про те, що нове церковне мисленя в формі „богословія революції" почнає популяризуватися все більше і більше, новинкарська агенція РНС 28 жовтня ц. р. подала слідуючий пресовий репорт:

СВАНСІ, Південна Валія (РНС) — Згідно з контроверсійним документом, який був приготовлений на осінні збори Британської Ради Церков, - насилля являється одиноким засобом спротиву для багатьох африканців Південної-Африки. Самим зборам цей документ предложений не був, але його мають опублікувати.

(Продовження на 2 стор.)

ТАМ, ДЕ НІЯКІ ЦЕРКОВНІ РУХИ НЕДОЗВОЛЕНІ:

В СССР ЦЕРКВА „ПОРАЖАЮЧО ЖИВА"

Західні туристи (а до них включається й українців, громадян країн Західнього Світу), які бувають на відвідинах в СССР, повертаючись, приносять прерізні вістки, а в тім з релігійного світу СССР. Більшість з тих вісток — конфліктні: люди, спостерігаючи дені явища, поясню ють їх кожен по-своєму Навіть прояви релігійного життя - одні шановлнво визнають як щось неймовірно звнщене й реальне, інші — кепкують з нього, обзиваючи його „змагерізіюванпого релігією" тощо. Доходить до того, що навіть культурно-освітній центр і кузню Християнської України — Києво-печерську Лавру, згадують з почуттям відрази, не здаючи собі справи з того, що саме над тим духовим центром України марксисти вчинили найбільший глум, перетворивши його в анти-релігійний музей... Отже противники Церкви зробили, що могли, щоб усе показати в відразливих барвах.

Пишучий ці рядки чув від людей вищезгадані приємні й неприємні завваги. Нижченаведений репортаж основуємо на оповіданнях авторитетних чужинців, при чому не одноврйів наших:

„ТАМ Є ВІДДАНІСТЬ І ВІРНІСТЬ, ЯКІ СИЛЬНО УПОКОРЮВАЛИ НАС"

ЛОНДОН (РНС) — Незважючи на обмеження, про які майже нічого не знають на Заході, — Церква в Совєтському Союзі являється „зрадяючо живою", заявляє д-р Д. С. Рассел - генеральний секретар Британської Баптистської Спілки.

Д-р Рассел недавно (у жовтні ц.р.) відбув двотижневу поїздку по Совєтському Союзі та Балтійських країнах. З ними (з ним) сер Сирил Блек — президент Спілки, і пастор Бернард Грін з Ноттінгаму.

Згадуючи „генійльну дружбу" християн Совєтського Союзу, з якими його група зустрічалася, д-р Рассел пише „Зовсім очевидним є те, що вони (християни СССР — р. В.) стають віч-на-віч з такими обмеженнями, про які ми в нашій країні нічого не знаємо." Далі д-р

(Закінчення на 2 стор.)

СХІДНЯ ЕВРОПА ЗА ВІДНОСИНАМИ З ВАТИКАНОМ, ЗАХІДНЯ — ПРОТИ

ВЕНЕЦІЯ (РНС) — Світова конференція на тему релігії й політики, скликана католицькою організацією за мир — „Пакс Романа", виявила, що більшість країн Східньої Європи мають лякс бажання зступити в ділові політичні домовлення з Ватиканом та звохотити дипломатичні відносини.

Знову ж конференція виявила, що західньо-европейські народи змагають до обмеження відносин з Римо-Католицькою Церквою, і в багатьох випадках починають змінювати свої угоди з Ватиканом (останньо на такий курс стала Еспанія).

Цей контраст був підкреслений на згаданій конференції в Венеції, яка відбулася в днях 2 до 4 жовтня ц.р. В конференції взяли участь 156 політичних експертів з усіх кінців світу. Як згадано, конференцію скликала католицька організація „Пакс Романа", яка складається з студентів та політичних професіоналістів. З центром у Женеві, та організація змагає до пов'язання політичних і християнських інтересів.

У конференції брав участь визначний

(Продовження на стор. 2)

Атенагорас проголосив чотирьох нових Святих

ІСТАМБУЛ (РНС) — Священний Синод Константинопольської Патріярхії, під проводом патріярха Атенагораса, проголосив чотирьох нових Святих Православної Церкви.

Нові Святі Православної Церкви слідують: Св. Пелагія ігумення, яка упокоїлася 40 років тому, і три мученики: Рафаіл, Николай та Ірена, які були замучені турками 1463 р за Християнську Віру. Св. Рафаіл був архимандритом, Св. Николай - диякон, а Св. Ірена — 12-літня дівчина. День пам'яті Св. Пелагії

23 липня; день пам'яті нових трьох мучеників — Святий Вівторок.

Кардинал, пастори і рабін поблагословили марксиста

САНТЯГО (РНС) — Першим офіційним актом новообраного президента Чіле — марксиста Сальвадора Госсеса, були його відвідини католицької катедри з метою одержання церковного благословення.

Президент С. Госсеса став до своїх обов'язків 3 листопада. Заприсягнувши вірність конституції перед Конгресом, він пішов до недалекої катедри, де католицький кардинал Рауль Сільва Генріквз, 25 представників від різних християнських спільнот та один рабін служили вдячний молебень, щоб отримати від них благословення. Церемонія закінчилася спільним благословенням марксиста і його уряду від усього присутнього духовенства.

Макаріос тужить за церковним життям

НІКОСІЯ (РНС) — Архиепископ Макаріос III, президент Кипру, заявив, що він почувався б дуже щасливо, якби міг зрезигнувати з президентства, а посвятитися виключно релігійним справам.

Відповідаючи на запити французького кореспондента архіеп. Макаріос сказав, що „така ситуація буде створена в близькому майбутньому."

В СССР Церква поражаючо жива

(Закінчення з 1 стор.)

Д. Рассел пише:

„Вони не можуть організувати недільних шкіл, ані праці з молоддю, що можемо робити ми; в них дуже обмежена достава Св. Письма та богослужбових книжок; багато душпастирів голодують за богословською літературою, і дуже прагнуть пізнати модерні течії богословського мислення; їхні контакти з релігійними справами зовнішнього світу майже зовсім відтяті, і вони не мають свободи подорожувати, з чого користаємо ми.

„Але, незважаючи на те все, церковне життя в СССР є поражаюче живе. Там є відданість і вірність, які сильно упокорювали нас", пише д-р Д. Рассел.

Описуючи релігійні й церковні сцени в Ленінграді, Ризі і Таллінї з сотками учасників на ранішніх і вечірніх Богослужениях, д-р Рассел каже, що „по всіх церквах слів виконувати знамениті хори."

З.Р.В. — Інформації д-р Д.С. Рассела самі собою важні й цікаві; але більшої уваги заслуговує його ніяке трактування релігійних проявів християн в СССР. Каже він, що їхня релігійна відданість і цінність просто упокорює західню людину, бо вона перед віруючою людиною СССР просто мале. Такі зізнання зробила людина-християнин з Англії...

Східня Европа за відносинами з Ватиканом

(Продовження із 1-шої стор.)

католицький філософ з Америки Михайло Новак. Він, між іншим, гостро критикував ролю Католицької Церкви в таких країнах, як США та в західньо-европейських державах. Він настоював, що Церква повинна звільнити себе від „лихої релігії", через яку багато хто дивиться на Церкву як на „національний прапор." М. Новак далі сказав, що Церква повинна подбати про те, що б християни на Заході починали „усамостійнюватися політично."

В імені краю комуністичної Европи виступав Станіслав Стомма — віруючий католик і член Польського Парляменту. Він відстоював злагіднення відносин офіційного комунізму до Християнських Церков і до релігії. На його думку, для цього треба чимало самокритики „політичного агностичного відношення з минулого", а далі до того може довести „зростаюче відділення Церков від капіталістичного мислення." Стомма висловився за конкордатом (угодою) між Варшавою і Ватіканом та за встановленням папського нунціятуру, — „не для здобуття привілеїв, але для гарантії Церкви" в Польщі.

Конференція багато уваги присвятила політичним тортурам в Латинській Америці.

● Нобелівська нагорода з літератури за 1970 рік (80 т. дол.) призначена А. Солженіцину. Письменник заявив, що він поїде, до Штокгольму, щоб особисто отримати нагороду, коли йому на це дозволить Советський уряд. Як відомо, найкращі твори Солженіцина видані за-границею.

Нова церковно-політична ідеологія — поширюється

(Продовження з 1 стор.)

ти пізніше. Проте загальні висновки документу були предложені БРЦ Департаментом Міжнародніх Справ, який був „достаточно поінформований щодо того документу, отже й не міг предложити його БРЦ формально."

Згаданий документ був опрацьований діловою групою, яку Департамент Міжнародніх Справ назначив був два роки тому. Вона складалася з 12 членів — пасторів, колишніх місіонерів — білих і негрів; головою групи є Филип Мейсон, директор Британського Інституту Расових Відносин.

ОДИНОКА ФОРМА СПРОТИВУ — НАСИЛЛЯ

Оголосивши, що повний текст документа зборам БРЦ предложений не буде, Департамент Міжнародніх Справ виявив слідуючий його зміст:

„Загальний висновок звіту Мейсона є такий, що ситуація в Південній Африці (Південна Африка, Південно-західня Африка, Родезія, Ангола та Мозамбік) дійшла до такої точки напруження й несправедливости, як це стосується багатьох африканців, — що одиноким засобом спротиву для них є насилля."

До того Департамент Міжнародніх Справ БРЦ від себе додав:

„Ми, на Заході, якщо ми не пацифісти, — не можемо без лицемірства домагатися прав на вживання сили для оборони справедливости на міжнародній площині — так, як ми робили це під час низки воєн, а одночасно відмовляти ті права африканцям, які вірять, що їм не залишилося нічого иншого і вони готові змагатися навіть ціною свого життя, коли їхня ситуація видається безвихідною.

„Справді, церковні спільноти Британії повинні бути готові дати їм підтримку, і християни повинні бути готові спомагати їх фінансовою та іншою допомогою."

Вищезгаданий „Рапорт Мейсона" був затаєний, але про нього довідалися під час контроверсії навколо дару Світової Ради Церков африканським революційним групам 200 тисяч долярів. Вістки про таке рішення СРЦ зчилили бурю в Англії сильне заострення між християнськими провідниками, бо не всі вважали, що вони, як християни, можуть відстоювати насилля.

БРЦ ПІДТРИМАЛА РІШЕННЯ СРЦ

Цьогорічні осінні Збори Британської Ради Церков у Свансі почато під голосуванням архіеп. М. Рамзея, і їх дводенна праця майже повністю була присвячена питанням расових відносин та справі продажі Англією зброї урядові Південної Африки.

Далі, після гарячої двогодинної дебати, Британська Рада Церков голосами 59 проти 5 апробувала рішення Світової Ради Церков фінансувати африканські революційні рухи. Це рішення БРЦ вважають „великою моральною перемогою." Архіеп. М. Рамзей, який мав їхати на відвідини до Південної Америки, був за тим, щоб БРЦ отрималася від будь-якого рішення, а почекала на простудіювання всієї справи, пов'язаної з фінансуванням СРЦ революційних рухів, Департаментом Міжнародніх Справ БРЦ. Справу невмішання БРЦ в контроверсію, витворену акцією СРЦ підтримував член БРЦ, а також Британського Парляменту, методист Александер Лайон. Проте, „в світлі дальших інформацій у цій справі", Британська Рада Церков рішення Світової Ради Церквом в справі фінансування революційних рухів в Африці, — апробувала.

„ЧОРНІ ВАШОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ НЕ ПОТРЕБУЮТЬ"

Під час дискусій проблем расизму та справи фінансування революційних рухів виступав також предсідник Британського Студентського Християнського Руху, негр Ракельта Тсеґляна з Південної Африки. Заявляючи, що Церкви вже не мають ніякої вістки для чорного населення, він сказав:

„Чорне населення Південної Африки ваших благословень не потребує. Ви не маєте благословення, щоб нашим подавати. Від вас вимагається тільки того, щоб ви оправдали християнство."

З.Р.В. — Невідомо, яку вагу мала наведена заява африканця Р. Тсеґляна на зборі БРЦ, що „Християнська Церква вже не має ніякої вістки для чорного населення" та що „чорне населення християнських благословень не потребує." Ніякої реакції не згадано і на його заяву, що християни повинні „оправдати християнство." Для людей, які вийшли з Советського Союзу і знають, як часто невинним людям доводилося „оправдувати" себе перед советськими властями, вимога молодого африканця, щоб християнські Церкви „оправдали своє християнство" — шляхом співзвучности нагадує згідки вона могла вийти ..

ПЕРША АНГЛІЙСЬКА РЕАКЦІЯ НА ПОЛІТИЧНИЙ ДАР СРЦ

Вістка про „богословіє революції" почала виходити із сфер Світової Ради Церков минулого року, — перше під час засідань Центрального Комітету в Кентербери, Англія. Приділ 200 тисяч долярів за революційні рухи в Африці Виконавчий Комітет апробував 3 вересня ц.р. під час його засідань у Франкфурті, Німеччина. Церковні круги Південної Африки за перші вістки про це рішення зареагували негативним осудом, не вгадуючи вже того, як ту вістку приймуть політичні круги африканських та інших країн. Британська преса зареагувала на це сильним спротивом; архіепископ М. Рамзей не видав у цій справі ніякої заяви, хоч на нього був великий моральний натиск, щоб він заявився, як цю справу інтерпретує. Голос протесту підніс був предсідник Британської Спільки Баптистів, член англійської Парляменту, — сер Сиріл Блек. Заявляючи, що він певний, що всі християнські Церкви вигідять ній дії СРЦ сильний спротив, він, 9 вересня ц.р., між іншим, сказав:

„СРЦ каже, що вона має залевнення, що її грошевий приділ не буде зужитий на військові цілі, але це нічого не варте. Бо якщо навіть самі ті гроші будуть зужиті на невійськові цілі, — вони заступлять інші фонди, які будуть вжиті на цілі військові.

„Я проти упослідження негрів, але не в цей спосіб упослідження треба побор-

(Продовження на 6 стор.)

ДО ЮВІЛЕЙНОГО ВІДЗНАЧЕННЯ АРХИЄПИСКОПА МИХАЛА

85-ЛІТТЯ ЖИТТЯ І 50-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА

У неділю 22 листопада ц.р., в Катедрі Св. Володимира в Торонто, Його Високопреосвященство Владика Михаїл, Архиепископ Торонта й Східньої Канади та заступник Митрополита Української Греко-Православної Церкви в Канаді, — буде визнаменний подвійним Ювілеєм — 85-літня життя та 50-літня Священства.

З нагоди 85-ліття, Його Високопреосвященство Владика Архиепископ Михаїл в місяці вересні прийняв під свій омофор Східню Канаду, як Східню Єпархію.

„Ухвали: І. Священний Собор Єпископів вітає сердечно Високопреосвященнішого Архиепископа Михаїла з 85-літтям з дня народження та Ювілеєм 50-ліття Священства, бажаючи йому повноти здоров'я, довгого віку для дальшої пільної праці для добра Святої Української Православної Церкви.

З оказії Надзвичайної Конвокації Колегії Св. Андрея 1 серпня 1970. Архиеп. Михаїл вітає о. д-ра П. Самця, вручивши йому дипломи почесного доктора богословія.

хаїл був визнаний резолюцією XIV Собору, який відбувся влітї ц.р. Крім того, ювілейні дати Владика Михаїла відзначив також Собор Єпископів Української Греко-Православної Церкви в Канаді, що було запротоколоване, як слідує:

„Інформація І: Високопреосвященнішій Архиепископ Михаїл народився 10-го липня 1885 року в Україні.

„Інформація ІІ: Владика Михаїл рукоположений в сан Диякона 16-го грудня 1912, а в сан Священика — 24 квітня 1920 року в Києві, Єпископом Димитрієм (Нерубінським). Хіротонія Єпископська відбулася в Києві в Свято-Андріївському Соборі 12-го травня 1942 року Святителями були Єпископи Никанор і Ігор.

„Інформація ІІІ: Високопреосвященнішій Владика Михаїл прибув до Канади 14-го травня 1951 року. Того ж року

„2. Священний Собор Єпископів висловлює Владиці Архиепископові Михаїлу глибоку подяку за його невтомну працю в Українській Греко-Православній Церкві в Канаді, яка виявилася в повному упорядкуванні Східньої Єпархії, а також у численних богословських працях і композиціях Вечірні, Утрені, Літургії та ін.

„3. Оголосити про цей Ювілей на XIV Соборі нашої Церкви та просити відзначити цей Ювілей своїм привітаннями і резолюціями.

„4. Цю нашу ухвалу передати до „Вісника" для надрукування її та до Консисторії."

Як відомо, Його Високопреосвященство Владика Архиепископ Михаїл виконує обов'язки Митрополита, тобто Первоієрарха Української Греко-Православної Церкви в Канаді. З уваги на його вік, — це не абиякий тягар для Його Високопреосвященства.. Але будемо молити Господа, щоб Він допомагав Владиці Михаїлу нести цей церковний тягар успішно і втішно.

Плянітуваними ювілейних відзначень Владики Архиепископа Михаїла займається спеціально обраний на те Ювілейний Комітет. Бажаючі привітати Владику Михаїла з нагоди відзначення його Ювілею, можуть посилати привіти на адресу Ювілейного Комітету:

Jubilee Committee,
404 Bathurst Str.,
Toronto 2 B, Ont.

При цій нагоді вітаємо сердечно Його Високопреосвященство Владику Архиепископа Михаїла з його подвійним Ювілеєм, бажаємо йому доброго здоров'я, успіхів в його праці та многоліття! — Редакція „Вісника."

Консультація про міжрелігійний діялог

КІОТО, Японія (РНС) — Група визначних науковців — представників головніших релігій світу, в другій половині жовтня ц.р., відбула в Кіото спеціяльні наради на тему міжрелігійного діялогу, з виразним підкресленням світового миру.

Ці наради, які попереджували Світову Конференцію про Релігію і Мир (також відбулася в Кіото), були скликані Східнім Інститутом Релігійних Досліджень, Міжнародним Інститутом для Студій Релігій, Студійним Комітетом „Ролі Релігій в 1970-их рр." та Центром Національної Християнської Ради для Студій Японських Релігій.

Провідного тону нарадам надав мусульманський речник з Пакістану, який закликав учасників „дошукуватися правди, де б вони її не знайшли."

Відпоручник Світової Ради Церков д-р Стенлей Самарта (індієць), предложив нарадам шість вказівок щодо між релігійного діялогу:

– Віддавність своїй власній вірі та відкритість щодо понять інших.

– Усвідомлення, що мета такого діялогу — це не штучне погодження або прийняття „прийнятного спільного фактора", але збагачування всіх відкриттям нових розмірів правди.

– Позбуття страху і недовір'я та будування взаємного довір'я.

– Відкривання самого себе для нових і глибших площин порозуміння „через шановливу участь у богослуженнях інших."

— Заохочування все більшого зацікавлення щодо загального спрямування мирові.

— Визначення, що діялог, коротко, повинен бути і „виявленням віри, і основою знай."

Інші промовці на нарадах були: проф. Ісіцікі Ісака — християнин, проф. Масао Абе — буддист, й проф. Цві Вербловський — жид з Єрусалиму.

Приготовлений нарадами документ для Світової Конференції про Релігію і Мир, яка слідувала за нарадами в останніх днях жовтня, закликав всі релігії відогравати „пророчу й конструктивну роль у вирішеннях, як вживати силу, технологічний поступ і багато соціяльних рухів, які виробляють майбутню форму

ВІСНИК

Український православний часопис, оснований 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Василь Селіщ Експлейн, — головний редактор — Сашк. С. Ярмусь. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $5.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 40 п.; в США — 45 п.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

РЕЛІГІЙНА ЛЮДИНА І СУЧАСНІ ЦЕРКОВНІ РУХИ

За нашого часу в християнському світі творяться дивні речі, а іноді речі неймовірні, і це непокоїть віруючих людей. Діється ряд подій — відкритих, а чесніше невідкритих і незрозумілих пересічній людині. На це складаються різні причини.

Свого часу було чимало нарікань, що Церква не входить в проблеми світу, „не йде в народ." Отже багато хто з християн, — щоб не відходити від духу часу, — почали „йти в народ", а було й так, що провідники християн долучувалися до модних тепер протестаційних груп й демонстрували, домагаючись певних прав для упосліджених, протестували проти воєн — Корея, В'єтнам, Середній Схід тощо.

На це дивилася пересічна віруюча людина, хоч сама вона часто даної події ні зрозуміти, а тим більше оправдати не могла.

На її очах поставали великі церковні події та рухи: початок і розвиток Світової Ради Церков та пущена нею в рух машинерія т. зв. „екуменічного руху" за поєднання християн в одно; проголошення і перехід Другого Ватиканського Собору і його екуменічні заходи за приєднання всіх християн в одно; скликання й відбуття низки Пан-православних Конференцій, їх старання звести православну акцію в одно, а також урухомити православний екуменічний рух.

Бачила людина нашого часу і те, як три більші християнські групи: католики, протестанти й православні, починали прислухуватися до „гуманістичних" кличів нашого часу і як вони самі починали — усердно, чи ні — зосереджувати свою увагу тільки на людину. Це набрало таких розмірів, що деякі круги почали послуговуватися такими термінами, як „богословіє вертикальне" та „богословіє горизонтальне", — це через те, що дехто з християн занадто перебивається „богословіем горизонтальним", тобто — приземленим тільки до людини, а „богословіє вертикальне", тобто — взаємовідношення людини з Богом, — та справу віри в Нього — починають занедбувати.

Усе це діялося і досі діється на очах людини нашого часу, і хоч не все вона може зрозуміти, — вона на все це дивиться й це може впливати і на її особисту віру.

Бачила людина нашого часу показні екуменічні події: зустрічі провідників і відокремлених християн, різні діялоги, переговори з метою християнського поєднання, або тільки нате, щоб „себе взаємо пізнати"; людина нашого часу була також свідком міжконфесійних молінь, про що до недавна і мови не могло бути. Чує людина нашого часу кличі до примирення, до поєднання — навіть там, де про поєднання мови не може бути. І хоч це неймовірне, але натики на таке поєднання роблять високоавторитетні й відповідальні люди. Хто міг, наприклад, думати про поєднання християн з жидами? Але пару тижнів тому нашу на таку можливість висловив один католицький кардинал і про це писала преса.

Далі, людина нашого часу бачила, як виникали, розвивалися і падали різні рухи, а ті що були поставлені ті рухи вести, змінили свою діяльність і звели її в протилежний бік, а прикладом того є Світова Рада Церков, яка з світового екуменізму зійшла на площину діяльності світової політики.

Усе це діється на очах сучасної людини. Але вона є водночас свідком чогось зовсім неймовірного: там, де розвиваються прерізні церковні рухи, а Церква зведена тільки до площини людини, — бо ж вона мусіла „піти в народ" —

там віра мале, а християнські церкви пустіють; знову ж там, де для християн не дозволені ніякі рухи, крім руху в таємних своєї душі, — там віра палає священним огнем, якого навіть фізична сила не може погасити. І це дивує сучасну людину.

Бачить це пересічна людина нашого часу і дивується тим, що на її очах діється, бо якщо й вона того не бачила, — в усе те вона, мабуть, не вникла б віри.

Людина нашого часу чує безнастанні кличі за релігійне зближення, за поєднання християн в одній вірі, і все це робиться під кличем сеї нашого Спасителя, Господа Ісуса Христа „Щоб усі були одно"; а далі цьому гаслі дається післяслово „І буде одне стадо й Один Пастир." Це також слова Ісуса Христа. Де й ці кличі нічого помітного не дають, то тратяться, що цій акції дається зовсім політичну мотивацію (це вже в нашому укр. світі), мовляв, що раз настане єднання віроісповідно-церковне, — тоді автоматично настане єднання політичне.

Людина нашого часу бачить, що сучасним церковним рухам чи то за християнське поєднання, чи усунення соціальної несправедливости, надається гасла евангельські, а навіть їх ведеться під знаменами висловів Самого Господа нашого Ісуса Христа, в прикладом цього є вже наведені Його слова „Щоб усі були одно" та „І буде одне стадо й Один Пастир."

Перший висів Ісуса Христа „Щоб усі були одно", — це слова з Його молитви до Бога Отця; другий - „І буде одне стадо та Один Пастир", - це пророче твердження Ісуса Христа, що за Ним — Єдиним Істинним і Добрим Пастирем, підуть слухняні вівці і зайдуть туди, де Ісус Христос і Його Отець — Одно.

Дезорієнтований всякими руками людий нашого часу варто б пригадувати, що в Священне й Абсолютне Одно Отця, Сина і Святого Духа Їх єдине Свята Любов, Святий Мир, незбагненне нами земними Божественне Блаженство; людина сама може дещенько пізнати й зрозуміти, читаючи стосовні місця Євангелії, що в обидвох випадках Господь Ісус Христос був перейнятий **любов'ю**, говорив про **любов**, і нам вказував шлях єван**гельської любови**, й що Його остання розмова з учениками в час Таїнної Вечері, — це була заповідь і наука **про любов**, про **любовну одність**, і що єдино спасельним метода нашого життя — життя в любові, взаємопомочі, в звичайній життєвій згідливості. Але й ці категорії життя такі, які дедве чи коли зацарять на землі вповні, поминаючи багато трудніше поєднання всіх в релігійно-віроісповідно одно. До того ж ні Ісус Христос, ані Апостоли ніде не сказали, що таке поєднання за земного життя колись настане, а навпаки, — вони говорили про появу фальшивих пророків, які будуть кликати людей за собою, обіцяти їм правду, але тоді ж таки нас попереджено, щоб на кличі тих пророків не йти і їх не слухати (Мт. 24 розділ).

Щодо сучасних різних церковних рухів, то варто звернути увагу на те, що їхні інтереси, так би сказати, **приземлені**, тобто такі, які дістали згучну назву „горизонтального богослов'ствування." Вони змагають до творення все більших груп та спілок, а справам віри та внутрішньої християнізаційної місії надається другорядного значення. А що з того, що десь може статися формальне єднання даних християнських груп, коли християнські святині порожніють та порожніє сама людина? Цю майбутню картину бачив Ісус Христос, і Він не висловив вболівання, що коли прийде знову, то не знайде всіх під одним пастирем, а сказав: „Коли прийде Син Людський, чи знайде Він віру на землі?" (Лк. 18:8). Він вболівав над тим, що „через розріст беззаконства любов багатьох охолоне" (Мт. 24:12).

Це само собою викаже, на що треба звертати найбільше уваги за нашого часу.

Світові треба Віри і Любови! Далі, світ треба рятувати від хвилі беззаконства. Ось де треба справжнього екуменізму! Навчання людей віри в Бога, — проповідування людям Бога, навчання людей любови до Бога та любови й пошани до вищих людей, з їхнім вірування включно, бо яку б там людина віру не визнавала, а навіть нерелігійна людина, -- все таки **людина**, і ми повинні шанувати її як людину -- творіння Великого Бога

Отож християнам треба стати до місії за поширення Віри, за тісніший зв'язок людини з Богом. І для того кожне віроісповідання має великий обов'язок, широке поле для праці й відповідальність за своїх вірних. При цьому варто взяти на увагу один евангельський випадок, про який в екуменізмі не згадується. Це згадка про те, як Апостоли Христові заборонили були „самозванному" апостолові християнську місію, „бо він з нами не ходив", але Ісус Христос не похвалив їх за те, а сказав: „Не забороняйте йому... Хто бо не проти нас, той за нас.." (Мрк. 9:38-40).

Перед нами всіма велика місія рятування світу, а в ній сучасної людини, від беззаконства, і тут можна покластися справжній екуменізм, бо тут він не тільки можливий, але й конче потрібний. Поширення злочинів, лодарство, бунтівництво, наркоманія, порнографічний бруд, аморальні телевізійні програми, фільми, аборти, узаконення зі зашкалення. Всі, як і раніше, жили нормальними життям, з працею й відпочинком, радощами і скорботами, із світлами й тінями. Жили, як і всі інші навколо них, але з однією важливою різницею: усіх їх об'єднував в одну велику родину Спаситель Христос - Голова Церкви. В цій родині були люди різного віку, занять, становища, освітнього рівня. Але тут, у Христовій громаді, всі вони були рівні

Од. Варавва

У Божому Царстві всі потрібні

У світі, в якому ми живемо, багато є дивовижного, чарівного, захоплюючого, при чому не обов'язково далеко, не обов'язково в фантастичних екзотичних країнах, а навіть і скрізь навколо нас. Взяти хоч би безмежну різноманітність у природі. Скільки треба томів, щоб докладно описати все, що нас оточує і різними способами впливає на наше життя: землю, води, рослинний і тваринний світи, закони й явища природи, не говорячи вже про світи поза нашою, крихітною в океані всесвіту, планетою Землею! А все це має певне призначення, все якусь роль для великої загальної гармонії буття. Навіть те, що часом здається нам зайвим, непотрібним або й шкідливим, насправді існує для якоїсь мети, яку можна було б побачити тільки тоді, коли б ми могли одночасно охопити своїм розумом всю картину світобудови.

Велика різноманітність існує і серед людей. Кожному з нас дано певні таланти, здібності, зацікавлення. Неоднакові вони й нерівномірні. Але саме в тому й полягає невимовна премудрість і доцільність такого устрою, бо завдяки йому достатньо охоплені всі ділянки людського життя й задовольняються всі наші потреби. Який був би наш світ, якби всі були талановитими письменниками, але ніхто не умів би цяхця в дощку забити? Чим жили б ми, якби всі були атомними фізиками, але ніхто не знав би, як простого обіду зварити? Де була б людська культура, якби всі були досконалими хліборобами, але ніхто не вмів би писати, малювати, співати, творити духовні скарби? То ж немає жодного сумніву в тому, що кожний фах, кожна здібність, кожне уміння потрібні для належного повнокровного існування людства. Немає сумніву, що в суспільстві цінна кожна людина.

Через те кожний, хто гідний називатися людиною, повинен був би мати й одинакову повагу серед своїх ближніх, незалежно від його місця у світі. На жаль, цього, даного Богом, закону дуже рідко коли дотримуються. Уже в давнину панувала величезна прірва між вільними й рабами, господарями й слугами, багатими й бідними, між професіями шановними і професіями зневажливими. Пізніше виросла прірва між шляхтою і простолюддям, освіченими й неосвіченими, поміщиками й кріпаками, капіталістами й пролетарями. Зовсім недавно ми бачили страхітливу прірву між „вищою" і „нижчими" расами, а ще й досі бачимо її між „старшим братом" і гнобленими ними „молодшими братами й сестрами", між вирепеченою партійною шляхтою і звичайними народом. Бачимо, як шанують того, хто має гроші і за гніщо вважають того, хто їх не має. Бачимо не раз, як діти, здобувши освіту і кращі становища в світі, починають соромитись своїх „дростих" батьків, хоч не можливо завдяки тяжкій праці й самопожертвенності тих батьків, вони вибилися в люди.

Це безнастанне ділення на вищі й нижчі категорії не минуло і Христової Церкви. Класовий і економічний поділ у багатьох випадках проникав з-поза церковних мурів в саму її середину і розбивав на групи тих, які мали б бути одним тілом і одним духом. І тут не раз велике значення мали титули, становища, освіта, гроші. Залишки такого поділу можна спостерігати й тепер, коли в Церкві, здається, панує вже найбільша демократичність.

Все це, звичайно, неправильно. Все це незгідно з духом Христової Церкви. Все це незгідно з наукою Спасителя і прикладом Його життя. А прикрад цей був найвищим ідеалом того, що мало б бути на світі взагалі. Христос не зважав на багатство, пишні титули, великі знання, почести становища. Він знав, що кожний людині дано якийсь талант або кілька талантів, і Він оцінював усіх насамперед по тому, що вони з тими талантами роблять. Серед Його учнів і послідовників були звичайні рибалки, були урядовці, учителі Закону, відомі й зовсім невідомі, багаті й бідні, освічені й неграмотні. Він не вирізнював видатних, багатих, відомих. Всі, хто мав бажання, ішли за Ним по просторах Святої Землі, Він одинаку іку, мали однакові права, привілеї й обов'язки. Більше того. Христос навчав, що саме багатство не веде до спасіння, а навпаки — може принести до загибелі. „Легше верблюдові пройти через вушко голки, — казав Він, — ніж багатому в Боже Царство ввійти" (Мт. 19:24). Він залеречував шовністичну „вищість" народу, серед якого Він прийшов на світ. „Надходить година, — пояснював Він жінці самарянці, — коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі не вклонятися Отцеві не будете... Бог є Дух, і ті, що Йому поклоняються, в дусі і правді поклонятися" (Ів. 4:21,24). Він прийшов спасти всіх і забезпечив у Вічному Царстві Своєму місце для всіх, хто того бажає. „Щоб усі були ОДНО, молився Він, — як Ти, Отче, в Мені, і Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони" (Ів. 17:21).

За прикладом Божественного Учителя ішли, після відходу Його на небеса, і перші християни. Кожен із них мав і далі, без сумніву, свої заняття й зацікавлення. Всі, як і раніше, жили нормальними життям, з працею й відпочинком, радощами і скорботами, із світлами й тінями. Жили, як і всі інші навколо них, але з однією важливою різницею: усіх їх об'єднував в одну велику родину Спаситель Христос - Голова Церкви. В цій родині були люди різного віку, занять, становища, освітнього рівня. Але тут, у Христовій громаді, всі вони були рівні перед Богом, всі багатовартісні, всі потрібні. Через те і говорив Апостол Павло, що серед них „ані грека, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного, а все та'в усьому Христос!" (Кол. 3:11). Разом вони визнавали переслідувань, разом молилися по катакомбах, разом ішли на муки за свою Віру. Це був ідеал єдности, завдяки якому християнство здобуло світ, незважаючи на найбільш непривільні обставини.

Християнство могло б і тепер бути далеко могутнішою силою, якби така єдність і братня рівність у Христі панувала у громадах християн. Не було б тоді безглуздих поділів, сварок, ворожнечі. Не було б отяких груп, не було б „панів" і „дядьків", а всі були б братами, що спільно працюють для однієї мети. А мета ця, вказана Богом ще першим людям, дійсна й тепер: постійно удосконалюватися в доброму, праведному житті; робити цей світ щоденні по кращим для себе й нащадків; жити в доброті й любові до Бога і своїх ближніх.

Звичайно, ми не можемо надіятися своїми силами змінити світ. Але внести свою маленьку вкладку у виконання Божого плану має змогу кожен із нас. Це можна робити в родині, в церковній громаді, в суспільстві. Для того не потрібно нічого надзвичайного. Досить лише прагнути бути найкращими на своїх становищах, з найбільшою користю вживати свої таланти для власного й загального добра. І, що найголовніше, — практичуи до кращого — не зважаючи тим, які стоять вище за нас і не зневажаючи на тих, які стоять нижче. Натомість з пошаною і християнською любов'ю ставитися до всіх, завжди пам'ятаючи, що в **Царстві Божому потрібні всі!**

Англомовна протирелігійна програма з Москви

МОСКВА (РНС) — Радіо Москва при святило одну із своїх англомовних недавніх програм „поясненням Біблії та бо гословськими міркуваннями." Це були вити релігійна програма, ніби виклакана за тиком з Америки, чи в Біблії є щось так ке, що оправдувало б соціялізм. Радіо Москва оскіе дало відповідь:

„Багато біблійних ідей ніби термо нізує з принципами комунізму. Наприклад, біблійний прилис „Хто не робить - - той не їсть" є одним з основних принципів соціялізму, перша стадія комуніз му", пояснило Радіо Москва. Далі подано такий приклад:

„Любви ближнього свого, як самого себе", дорічное соціялістичному принципові, що „чоловік чоловікові є приятель, товариш і брат."

Проте Радіо Москва поспішило підкреслити, що хоч принципи Біблії і соціялізму подібні, — це не означає, що соціялізм перебрав біблійні ідеї. „Це просто елементарні етичні правила, які є нормальні для суспільства." Але, заявило Радіо Москва, схожість між тими принципами „тільки формальна, поверховна."

● Щоб запобігти весняним повіням в Карпатах плянують створити два штучні „моря", в які збігатимуть надмірні води. Вгорі з тим буде вирішена друга проблема — зрошення прилеглих земель.

Нова церковно-політична ідеологія поширюється

(Закінчення з 2 стор.)

кватів. Я запитую також і те", продовжував він, "що речники СРЦ заявляють, що діяльність СРЦ спрямована тільки проти білого расизму. Але ж певно вона повинна бути спрямована також і проти чорного та жовтого расизму."

СЬОМА ТОЧКА ПРОГРАМИ СРЦ ПРОТИ РАСИЗМУ

Коли вістки про грошевий приділ з фондів СРЦ на підтримку революційних рухів — з комуністичними включно — несподівано були публічно оприлюднені в Англії, то-дехто з церковних кругів пригадали, що то саме в Англії, під час засідань Центрального Комітету СРЦ в Кентербері в серпні 1969 р., на „побороння расизму" було призначено 500 тисяч доларів: 200 тисяч з фондів СРЦ, а 300 тисяч мали зложити Церкви члени СРЦ.

Тепер пригадали і те, що то саме в Лондоні, Англія, в травні м. р., СРЦ відбула спеціальну „Расову Консультацію", на якій було уявлено 7 точок боротьби проти расизму, в яких накреслено напрями щодо економічних санкцій та різних бойкотів корпорацій та установ, які пропагують расизм; у точках згаданої протирасової програми передбачується також відмаловування визискувачами народом. У 7 точці згаданої програми сказано:

„Поминаючи все інше, Церква і Церкви підтримують рухи спротиву з революціями включно, що спрямовані на викорінення політичної чи економічної тиранії, яка уможливлює расизм."

Минулого року цю програму СРЦ преса обійшла відносно мовчанкою. Щойно після рішення СРЦ фінансувати революційні рухи, її пригадали й зареагували на неї насамперед. Англійський часопис „Да Сандей Телеграф" назвав її „Священним Терором." Згаданий часопис, між іншим, писав:

„Майже кожен противиться уполітизованню церкви, але на його викорінення не залишився тільки один спосіб. Найкращий спосіб.. спричинення такому економічному розвиткові, який невідмінно доведе до поразки його уряд. Найгірший, який лише можна було придумати, в світлі тих, які слідують за Євангелією, — підтримувати методу танги, або затаєної бомби" („танга" — африканський ніж-сікач).

Далі „Сандей Телеграф" зазначив:

„Світова Рада Церков цікаво добірна в своїх підходах. На боротьбу проти економічну вона грошей не збирає"...

БЛЕЙК ЗАКЛИКАЄ ДО ПЕРЕГОВОРІВ З „ВИЗВОЛЬНИМИ РУХАМИ"

Незважаючи на спротив проти фінансування СРЦ революційних рухів в Африці, Генеральний Секретар СРЦ д-р Юджін Блейк, звернувся листом до Єпископальних Церков Німеччини, щоб вони заохочували Церкви Африки вживатися зустрічі з африканськими „визвольними рухами." Про цей лист новинарська агенція РНС повідомляла 9 жовтня ц.р. в кореспонденції з Женеви. Це була відповідь СРЦ на вимогу з боку Німецьких Євангелицьких Церков вияснити позицію СРЦ в сумі 200 тисяч доларів 19 африканським групам. Провід Німецьких Церков запитував, чому СРЦ не дає підтримки мирним рухам, а чому протирасова програма СРЦ спрямована тільки проти білого расизму?

Генеральний Секретар СРЦ відповів на це пригадкою, що „західні християни повинні більш як коли пробувати розуміти почуття тих, які в наслідки расизму емігрували безпосередньо." Західняки, пише Ю. Блейк, повинні пробувати входити в безпосередні дискусії з Церквами Африки та з „визвольними рухами", і він запевнив, що СРЦ готова такі зустрічі вживотворити. Він далі в своєму листі поставив питання:

„Коли насилля з боку білих гнобителів стає нетерпеливим для гнобленних, тоді що вони можуть робити, і яка наша відповідальність у такій ситуації?

Генеральний Секретар СРЦ закінчив свій лист до німецьких християн ось такою заміткою:

Всяка поважна спроба викорінити расизм мусить початися з викорінення расизму білого, бо його коріння встрягає в сильні і високо розвинені країни, і через те, що саме він (білий расизм) становить велику загрозу екуменічному єднанню Церков. Д-р Ю. Блейк підкреслив, що поки буде існувати расизм білий, доти він буде провокувати расизм чорний, жовтий і брунатний.

В ОБОРОНУ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ ХРИСТИЯН НІ СЛОВА

Лист Генерального Секретаря СРЦ до німецьких християнських спільнот становища Євангелицької Церкви Німеччина (ЕКД), ані Об'єднаної Евангелицької Лютеранської Церкви Німеччини (ФЕЛКД) не змінив; перша стримілася від будь якого рішення в справі фінансування СРЦ революційних рухів, друга заявила, що вона є проти переміни Церкви „в платформу політичної боротьби за владу." Але, як повідомляє агенція РНС з Франкфурту 28 жовтня ц.р., Синод Евангелицької Церкви Гессе-Нассау дуже жалобо перевагою голосів проголосував призначити африканським антирасистським агенціям 30 тисяч доларів. Синод оскаржено, що на ту ціль він пустить гроші, які для утримання церковних спільнот збирає німецький уряд в формі з'ядливих податків. Сильну акцію проти рішення Синоду повів німецький часопис „Ді Вельт." Зберігаючи увагу на те, що оподаткування німців на підтримання церков піде тепер і на „африканські партизантські організації", „Ді Вельт" пише:

„Це значить, що Церква благословляє, а навіть фінансує вживання сили... Фінансуючи революційні рухи, Церква запутується щораз більше в джунглі політичних сил."

Інші німецькі церковні круги осудили СРЦ за її расову програму та за фінансування революційних рухів. Голова Місійного Комітету ФЕЛКД — проф. Георг Вайсдом з Мюнхену, назвав постанову СРЦ „найбільш жалюгідним рішенням в новітній історії Церкви." Він завважив, що Світова Рада Церков „ні одного одвна не присвятила переслідуванню християн, яке починає доходити до всесвітніх пропорцій."

Інша лютеранська провідна постать — У. Рат'є з Нюрнеберґу, заявляє: „Церкву часто осуджували за те, що вона благословляла зброю. Подібно як про те, щоб її колись не оскаржували за фінансування озброєння."

БЛЕЙК: ЦЕРКВИ ПОВИННІ СЛІДИТИ ЗА УРЯДАМИ, ІНДУСТРІЄЮ ТА БАНКАМИ

В одній із семи точок програми СРЦ (уявленої 1969 р.) для побороювання расизму вказується на те, що Церква повинна спрятися і домагатися економічних санкцій та бойкотів таких корпорацій і установ, які пропагують чи уможливлюють расизм. Тепер СРЦ вимагає, щоб окремі християнські спільноти починали переводити це на практиці. Про це сказано в пресовому рапорті новинарської агенції РНС від 2 листопада ц.р.:

ФЛЬОРЕНЦІЯ, Італія (РНС) — Генеральний Секретар СРЦ, д-р Юджін Блейк, проголосив заклик, щоб Церква посилила свою акцію для „побороння расизму." Як одиної з частин цієї акції, він домагається сильної опозиції проти запроектованої в португальській африканській посілості Мозамбік т. зв. Каборра Басса греблі (Caborra Bassa hydro-electric dam).

Д-р Ю. Блейк сказав це на першій сесії Другої Загальної Асамблеї Італійської Федерації Евангелицьких Церков. Там він сказав, що конечним є, щоб усі Церкви змагали до заглади зла расизму,

„не тільки словами, але й специфічними ділами." Тільки того, що СРЦ дала певним групам, „переслідуваним з расових мотивів", 200 тисяч доларів, а тата Павло VI в липні ц.р. прийняв на авдиенцію трьох провідників африканських партизан, — того зовсім замало, говорив Юджін Блейк — провідник Світової Ради Церков. Він далі підкреслив, що на приділ африканським групам 200 тисяч доларів і ви прийняти партизантських провідників у папи не було б оправданням, „якщо Церкви не будуть готові стати до діла також у західньому світі."

Генеральний Секретар СРЦ настоював, що Церква обов'язані ознайомлювати членів з діяльністю „урядів, індустрій та банків" у їхніх країнах, щоб знати, „чи вони не зангажовані в білому расизмі", а тим самим.— бодай частинно „відповідальні за те, що діється в Південній Африці та в інших частинах світу." Він спеціально виділив проект Каборра Бесса гидро-електричної греблі в Мозамбік, яку будують завдяки міжнародній співпраці. Але цей проект „призначений на підключення португальського і південно-африканського урядів", говорив Блейк, „і через те йому треба поставити сильний спротив."

Генеральний Секретар СРЦ закінчив свій виступ у Фльоренції домаганням, що всі Церкви повинні переобрати своє суспільство, „чи його фонди не інвестовані в такий спосіб, який спомагає потужні структури — такі, як індустрія та торгівля, які продовжують расове упослідження проти малих груп."

На цей виступ Генерального Секретаря Світової Ради Церков реакції з кругів церковних ще не було; але вже на другий день — 3 листопада ц.р., на нього сильно зареагували політичні круги Родезії та Південної Африки.

КОРОТКІ КІНЦЕВІ ЗАВВАГИ

Цей репортаж закінчимо лише цитатою заввагою: Не зважаючи на акцію спротиву проти „расової програми" Світової Ради Церков (в неї входить також фінансування діяльности комуністичних груп в Африці), — й провід ні-

Послання Митрополита Шептицького

ДО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ІНТЕЛІҐЕНЦІЇ

(Визнр друкуємо Послання Львівського греко-католицького митрополита А. Шептицького до української православної інтеліґенції, яке він видав 3 березня 1942 р. В Посланні є декілька актуальних твердінь, — взагалі воно являється цікавим документом з унійно-православних взаємовідносин, — отож друкуємо його для наших читачів. Нижчеподаний текст Послання взятий з журналу української молоді „Авангард" ч. 4 (92) за 1969 рік — Редакція).

Мого листа до православних Архиереїв мушу доповнити кількома завваганами. Роблю це в цьому листі до Високодостойних Представників української науки, літератури, мистецтва і до суспільних діячів України, та очевидно, до освяченого і патріотично наставленого Високопреподобного Духовенства в переконанні, що інтеліґенція в усіх віроісповіданнях має великий голос і в церковних справах, є все провідною верствою суспільности.

Прикро мені, що я змушений сказати самого себе самого, — дивакувати, що пишучи листа, не можу мати ніякого особистого інтересу. Я споконвіку тільки обов'язок українського патріота.

Ясно, що греко-католик не може стати Київським Митрополитом, а я не маю ані бажання цього достойництва, ані фізичної змоги бути в Києві. Незабаром починаю 78-ий рік життя, недугую хронічного запалення суглобів я від 12 літ прикований до крісла, без змоги стануги на ноги. Недуга позбавила мене майже всієї влади в правій руці, а кільки разів у році, за кожним разом через кільки тижнів, я зовсім позбавлений влади і в лівій руці. Київський Митрополит мусить бути вибраний із православних чи автокефальних Архиереїв чи священників. Коли б він був з'єднений із Вселенською Церквою, ми всі греко-католики тішилися б йому і я щирий радо підда́вся б його верховній владі.

Та повна злука греко-католицького і українських православних вірноспові́дань це справа хіба дальшої майбутности. Вона стала б можливою тільки після довших змагань із обох боків — до себе наближуватись і взаємно себе пізнавати. А зближення і взаємне пізнання необхідні до осягнення національної єдности. Те зближення може колись довести до з'єднення, але мусить передовсім усунути взаємні роздори і ненависть, які спричинюють, що українець — українцеві ворог. І ті, що бажають колись єдности, і ті, що не бажають, поважні всі працю над поміренням. На такому конечному з'єднанні скористають більше православні, ніж ми, греко-католики.

З притиском стверджую, що поєднання із Вселенською Церквою не спричинює ніякої потреби відрікатися якогонебудь звичаю, передання чи обряду Православної Української Церкви. Українська Церква нічого не стратила б із тих дібр чи вартостей, які з неї роблять для українців цінну, святу національну пам'ятку минувшини, а вискала б пребагато дібр і сил, які спиняють із зв'язків з усіми вірую́чими християнами цілого світу. Ми, названи греко-католиками, вважаємо себе самих і обрядових молитвах називаємо себе православними, маємо ту свідомість, ту певність, що ми не затратили ні одної цінної пам'ятки минувшини і ми нічого не стратили зі святого передання нашого св. Володимира. Струя того передання нашого (йшла, чи прийшла? — р. В.) до нас через царгородських патріярхів Йоана Векка і Йосифа та наших митрополитів Ісидора і Ґрнторія чистішою і повнішою від тієї струї передання, що дійшла до наших братів над Дніпром через Нікона і Московський Синод. Порівнюймо наші православання, церкви, духовенство, життя релігійне і національне, порозумі́ймося, — може переконаємося, що мої твердження правдиві. Низкою малих змін, а в останніх часах рішеннями Апостольського Престолу ми повернулися в обрядах Літургії до звичаїв нашої Церкви 16 і 17-століть, які були звичаєм Київської Церкви.

Брати, Панове, у Вас, світської української інтеліґенції, святе передання чистіше, ніж те, його черпала Україна зі цивіл, ведених петербурзьким Синодом. Ваше православія ближче до справославня широких мас українського народу. Те Ваше православія і до нашого ближче. В ньому більше зрозуміння для потреб страждучого від віків поневоленого народу. Хочби Ваша праця над поміренням не довела до повного з'єднання, вона принесе українському народові велику користь, коли хоч у частині причиниться до національної єдности. А кожен патріот-українець повинен усе зробити, що може в тому напрямі. Спов иничок цей патріотичний обов'язок, я й написав цього листа.

у Львові, дня 3 березня 1942.

Андрей Шептицький

в.р. Галицький Митрополит,
Львівський Архієпископ.

● У селі Городню, любомльського району на Волині росте дуб, якому вже понад п'ять століть.

Вдовина лепта на Колегію

Недавно, Управа Колегії Св. Андрея отримала листа від Всеч. о. Івана Ткачука з Америки, в в листі чек на 150 долярів, — пожертву на Колегію щирої українки пані Анастасії Матієв. З листом о. І. Ткачук прислав також короткий життєпис Шановної Жертводавки. Відзначуючи її прикладну жертвенність, друкуємо його нижче.

КОРОТКИЙ ЖИТТЕПИС п. АНАСТАСІЇ МАТІЄВ

Народилася р. 1894-го в с. Поморяни, Золочівського повіту, в Західній Україні. Походить з убогої селянської родини Стефанишинів. До США приїхала молодою дівчиною перед Першою Світовою Війною 1913 року. В 1919-му році вийшла заміж за Петра Матієва, який походить також із Західньої України. Обоє пильно працювали цілі свое життя, а тому що не мали дітей, помагали рідним в Україні і тут в Америці.

Від трьох літ Анастасія Матієв постійно і щиро співпе і немічна. Але вона й надалі не забуває за своїх рідних, і помагає їм.

Разом із своїм мужем були довголітніми членами Української Православної Парафії Всіх Святих в Нью Йорку. Як глибоко віруюча християнка, вона часто приступає до Св. Сповіді і Св. Причастя. Із своїх заощаджень вона й матеріяльно підтримує свою Церкву та різні українські інституції. А тепер, хоч і немічна, вона жертвує 150 (сто-п'ятдесять) дол. на Колегію Св. Андрея в Вінніпезі, Канада.

Цим благородним вчинком вона доказує, що вповні розуміє важливість виховання української молоді, а вокрема кандидатів на православних священників.

Нехай же її „вдовина лепта" стане прикладом до наслідування і для інших, а Вселаскавий Господь нехай винагородить її кріпким здоровлям!

о. Іван Ткачук

● В Італії конференція єпископів заборонила Месси в супроводі легкої музики, які останньо спопуляризувалися по всьому світі. Чи зможуть за прикладом Італії пізні другі держави?

Згадка про минуле

Добре було нам мешкати в містечку Вайтя. Люди жертвенні, виросумілі й увічливі, а в додатку, горою в церкві співали. Та були труднощі з транспортацією. Щоб обслужити двадцять три оселі, мусів я підшукати собі приміщення в місті Вінніпезі. Тут, у великій нашій потребі, ми вдалися до своїх знайомих теребовлян, благородної родини Йосипа і Марії Богоносів. У їх домі у неділю 12-го листопаду, 1922 року народився нам найстарший син Зенон. Саме цієї неділі, а дорозі до Європи, поступив до нас о. С. В. Савчук. Він же, як Адміністратор Укр. Православ. Церкви в Канаді, мав познайомитись із проф. д-ром І. Огієнком і з внутрішніми православними кругами в справі єпископів, чи кандидата на єпископа для нашої Церкви в Канаді.

Велика була відвага в цього молоденького священика, котрий уже поверх два роки тідно й розумно очолював Церкву. Думав я собі: „Ти, Дорогий Друже, ризикуєш життям своїм для церковної справи, для нашого Народу, а я дам тобі на дорогу п'ять сот доларів, що моя дружина була заробила в Ст. Джанс Колегії.

Рівно ж, цієї самої неділі, ввечері, відзначувано першу річницю Взаємної Помочі в Українському Народ. Домі, де мене описали були в члени.

Одного дня заходжу до редакції „Українського Голосу." Сл. п. П. Войценко, упрятитель, познайомив мене з гарним священиком і його дружиною, котра приїхала з Чікаго і задумали тут поселитися. Це був о. Василь Новосад. От і добре, — кажу йому: „Ви поїдете зо мною на Вайту, оглянете околицю і познайомлю Вас з передовими людьми." Найвпа я якогось молодого чужинця, що має авто і він повозив нас по сусідніх громадах. Новий священик з нашої поїздки, виніс гарне враження.

Подорож о. Савчука в Европу перешкодила моїм планам. Хтось мусів виступити його в окрузі Ст. Джулієн-Ваква. І черга впала на о. Новосада. А я зо своєю молоденькою родиною, подружуване своїм друзям і добродіям, п-ву Богоносам, перенісся на Толстой і замешкав та фармі в родині Петра Галушки, три, чи чотири милі на полудневий захід від містечка, і звідси обслуговував свої громади по провінції.

По Різдвяних святах захворів був нам двомісячний синочок. До лікаря в Емерсон далеко, я затруднений постійними місійними поїздками. Зазнищено дружину й дитину під опіку добрих людей і першої неділі по Йордані їду в далеку дорогу, з Толстой до Вінніпегу, а звідси до Давфину. Там на фармах, в околиці Коців, чекає на мене молода пара на вінчання, — дочка Федора Склеповича виходить заміж за одного з трьох братів Романчиків із Сократіс, Саск.

На залізничну стацію виїхав по мене св. п. Дмитро Романчич, відомий заслужений громадянин і саньми завіз мене до себе на Коців, около 16 миль снігової дороги. По Службі Божій відбулося вінчання. Під вечір той самий Д. Романчич відвіз мене назад до Давфину. Подякувавши йому за цей великий труд і опіку, зайшов я в тему почекальню. Струджений далекою дорогою, невиспаний, сів я на тверду лаву та вже підслухують як мороз виходив з мого кожуха, а сон так опанував мене, що й навіть не зчувся коли й заснув. Поїзд до Вінніпегу відходив около 3-ої години ночі. Як хотілось мені відіхати оцим поїздом, — та втома взяла верх. А пробудився, як уже він заосвітав і рушив на схід. Можете собі уявити, як я почувався того дня, чекаючи ще повних 24 години на другий поїзд. А дитина вдома з думки не сходила...

Нарешті, я вже в Вінніпезі. Знову чекаю цілий день на пасажирку до м. Емерсону, де ночую у готелі, а вранці сідаю на мішаний тягаровий поїзд на схід до Толстой. Тут побачив я свого парафіянина, старшого Романюка і він почав оповідати мені, що минулої неділі добрі жіночки були посходились, щоб потішити молоду добродійку й хвору дитинку побавити. Вже ми на Толстой. Виходжу я з вагізою на платформу, а старий поважний Гнат Галушка, батько мого господаря, а дядько відомого дяча, о. В. Кудрика, переказує мені, щоб їхати на Вайту, бо там чекають на мене люди з околиці Згоди. Кажу йому: „пане Галушка, таж дитина хвора, мушу побачити її." А він поважним батьківським тоном говорить: „Ви ж не лікар, то що ж можете помогти дитині? Пильнуйте своїх обов'язків. На Згоді чекає на Вас молода пара на вінчання." Слухаю старого, беру свою „капличку" їду до Вайти.

У чистенько прибраній фармерській хаті відбулося Богослужіння, а так Вінчання і Хрещення дитинки. За це господар дому, Дорош, чи Дорошенко, дав нам двадцять доларів. Мої діяки й візники, ніколи не мали жалів до мене, бо я шанував їх у початках і шаную їх по сьогодні.

Вернулись на Вайту. Рано-пано пробудився, а на дворі буря й метелиця, що світа Божого не видно. Каже мій дяк Михайло, що підвезе мене до стації, але не думає, що залізничний поїзд прийде на час. Так і сталося. Десь на сході біля онтарійської границі застряг у снігу і чекав на рятунку льокомотиву з плугом.

Що було мені робити? За жодні гроші ніхто не важився б проти вітру пускатися в дороги, засипані снігом, кіньми. Рівно ж, секційні робітники не могли витягати моторового візка на рейки в часі бурі. Я вилишив свою валізу в склепі Й. Кушачковського, а сам, перехрестившись, і пустився залізничною дорогою тринадцять миль до м. Толстой на пішому. З тяжким зусиллям, проти вітру, пройшов сім миль до Гардентону. Поступив до робітничої секційної будки, відпочив, поговорив з робітниками і їх форманом. Співівчали мені й те саме говорили, що мотор не має сили тягнути візка, бо вітер сильніший за нього.

Ще шість миль дороги: Груди обсніжені й холодні; а плечі вогні від поту. Сніжу повно всюди, кожух тяжчий став. Я був свідомий цього, що не смію сідати, щоб не замерзнути, а за всяку ціну мушу триматися на ногах і йти вперед.

От вже і Толстой: Карими кіньми переїжджає залізничу дорогу Микола Крайник. Глянув із буди (кабуз) на право й мене побачив. А мав він сильний голос, й ахнув з дива на ціле місто, що я на піхоту йду та ще проти сильного вітру. Взяв мене до скляну М. Долинчука, — подали мені перекусу й чай. Відпочивши, симпатичний мій парафіянин підвіз мене у теплій критій буді до Галушки. Там ми перебули зиму, аж до Великодня. Глянув я на маленького синочка, а дитя наче усміхнулося до мене. За молитвами добрих людей і за Божою допомогою дитятко одужало.

Не хотів би я згадувати про особисті справи, бо кожна родина має свої проблеми й клопоти, мав їх і я. За тиждень-два редактор „Українського Голосу", Василь Кудрик, — він, час до часу, відвідував своїх родичів, приносить часопис „Канадійського Українця" (к. Русская), орган греко-катол. Церкви і читаючи, очам своїм не вірю. Чорна брехлива зклевета. „Свистунівський батюшка (навпись чогось там) відправляв якесь богослужіння на Згоді. За вінчання взяв 25 дол., а за хрест п'ятку, чи десятку. На Вайті кланявся усім та просив, щоб хто даром його відвіз на Толстой, та всі відмовлялись, бо не хотів заплатити" і т.д. Це мені не пошкодило, а багато помогло, бо редактор, Канад. Українця д-р Олександер Сушко, колишній мій професор історії у львівській академічній гімназії був змушений написати апологію, подиктовану адвокатом Арсенишком, на тій самій сторінці згадаємого часопису, де було очернення проти мене.

Цікаво, що ані „Український Голос", за минулих 60 років, ані „Вісник", за минулих 45 років не мусіли нікого публічно перепрошувати, ні якісь апології вилисувати.

о. П. Самець

Мелхітці противляться „очищенню" Богослужень

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Примас католицької мелхітської обряду в Ізраїлі — архиепископ Йозеф Рая сказав, що його літургій реформи з метою усунути часові протиріччя, спричинився з спротивом з боку арабських християнських громад, які настоюють, що старинних богослужбових текстів змінювати не можна. Проте, каже архиеп. Рая, ця проблема вже промінає. Він далі сказав, що він почав навчатися гебрейської мови в надії, що скоро зможе молитися „мовою Ісуса Христа."

Школи запорізьких козаків

(Статтю „Школи запорізьких козаків", автора І. К., опублікував журнал „Наука і Суспільство" 1970 ч. 5, який виходить у Київі. Стаття цікава і вартість її очевидна. Ми її передруковуємо із згадання журналу, лише з деякими правописними змінами — Редакція).

Запорізькі козаки зробили великий внесок у культуру українського народу. Тим часом освітня діяльність запорожців мало досліджена й висвітлена.

Історик із Запоріжжя І. Пуха на основі вивчення багатьох матеріялів, зокрема архівних джерел, спромігся певною мірою заповнити цю прогалину. Результати своїх досліджень він опублікував в „Українському журналі."

Перша школа на Запорізькій Січі була відкрита в 1576 р. Неподалік від нинішнього Новомосковська, у фортеці на острові, оточеному з трьох боків річкою Самарою та її рукавом Самарчуком, збудували невелику церкву, а при ній — „шпиталь і „загальну" школу. В школі могли навчатися всі бажаючі, малолітні й дорослі. Тяжка доля судилася цій першій запорізькій школі. Не раз вона разом з фортецею стримувала навалу ворогів, не раз гинула у вогні. Та козаки щоразу відбудовували її. Існувала школа загалом 200 років, аж до ліквідації Запорізької Січі. Відомо, що 1750 р. двоє вчителів навчали в ній 87 учнів. Як на той час, це було досить багато.

Слідом за першою школою в різних землях „вольностей Війська Запорізького" було відкрито ще кілька шкіл. 1659 року на Чортомлицькій Січі збудували січову військову церкву і школу при ній, яка вважалася головною, центральною. На так званій Новій Січі (біля нинішнього с. Покровського на Нікопольщині) працювала школа, в котрій, як свідчили документи, навчалося 50 малолітніх учнів і 30 молодиків.

Найбільше на Запоріжжі було поширені парафіяльні школи — при церквах, у центрах паланок (адміністративно-територіяльних одиниць), слободах, селах. У 1766 р. на загальній військовій раді козаки ухвалили відкрити школи при церквах майже всіх парафій, що було в основному зроблено. Історик катеринославської епархії Феодосій писав, що школи існували „майже при всіх парафіяльних церквах запорізького поспільства."

На Запоріжжі існували, крім загальноосвітніх, і спеціяльні школи, які готували співаків, музик, канцеляристів. При Січовій школі співу навчалися в особливому відділенні, котре згодом виділялося в самостійну школу „вокальної музики і церковного співу." Сюди приїздили вчитися з Києва і навіть з Польщі.

15 років проіснувала організована в 1754 р. школа, яка готувала полкову старшину, військових канцеляристів та інших фахівців для різних адміністративних посад у козацькому управлінні.

Запорізькі козацькі школи були самобутні, передові на той час учбові заклади. Вони продовжували освітні традиції братських шкіл, їх діяльність створила новий, вищий етап в історії школи на Україні. Козацтво активно боролося за збереження національного характеру школи, прищеплювало в ній любов до народу, його мови, культури, звичаїв. Це насамперед проявлялося в тому, що навчання в усіх школах велося дідовою мовою тогочасної України. Учні вивчали і старослов'янську мову, письмо й вимову, Закон Божий, співи, музику. На уроках співу й музики, крім псалмів і кантат, розучували і співали народні пісні, думи.

У Січовій школі, крім згаданих предметів, вивчали латинську мову, піїтику, риторику, геометрію, географію, астрономію, військову справу. Майже в усіх школах обов'язковим був курс военно-фізичного виховання. І це зрозуміло, бо суворі умови життя, постійна загроза ворожого нападу вимагали від козаків всебічної фізичної та військової підготовки.

Найхарактернішою особливістю освіти на Запорізькій Січі було те, що керівництво і контроль за роботою шкіл було покладено на світських осіб. Такого прецеденту історія освіти доти не знала. Загальне управління всіма школами зосереджував у своїх руках кошовий отаман, а для безпосереднього контролю за їх роботою обирали з-посеред старшин начальника „світської освіти дітей." Школи утримувалися, так би мовити, на державному бюджеті — „на кошти військові." Одержуючи платню, провіант, різні прибутки, розподіляючи воєнну здобич, запорожці за традицією від давали на школу „звичаєм узагальнену" частину. Навіть коли козак умирав, то зповітували „за звичаєм" запові дав частину свого майна на школу.

Відомо, що серед „низового товариства" було досить багато письменних. І в цьому безперечно заслуга козацьких шкіл, всієї створеної на Запоріжжі системи освіти.

І. К.

(Наука і Суспільство 1970 ч. 5 Київ)

Послання до християн Франції

ПАРИЖ (РНС) — У неділю 25 жовтня ц.р. по всіх християнських церквах Франції мало бути відчитане спеціяльне Послання, видане провідниками католицької, православної і різних протестантських спільнот у Франції. Предметом Послання були проблеми „розвиненних країн", а його мета — „потрясти суспільну апатію відносно найбільш важливих проблем нашого часу."

Зазначивши, що розвинені країни витрачають „25 раз більше на озброєння, ніж на розвиток", — у Посланні сказано, що розв'язки потребують не так джерела прибутків чи технічні проблеми, як „бажання і відвага робити правильні вибори."

Сама Франція, сказано в Посланні, „якої допомога Третьому Світові не дорівнює навіть одному відсоткові загальних державних доходів", повинна поробити довго-термінові позички країнам, які щойно розвиваються, і то на низькі відсотки.

Провідники християн у Франції закликали свій уряд припинити переговори озброєння, поставши домагання полінпшити життєві умовини для бідніших робітників, а народи Третього Світу допустити до наукових і технічних засобів Франції.

Через те, що участь у будові „нового інтернаціонального ладу" вимагає й „гострої потреби Християнської Віри", сказано в Посланні, Церква ні під якими умовинами не може толерувати „безладдя й несправедливости."

Совєтські власті заперечують релігійне явище

„Гомін України", український тижневик, який виходить у Торонто, ва 31 жовтня ц.р. подав цікаву новинку про появу обличчя Ісуса Христа на стіні металічної печі в домі Акулини, громадянки СССР. Цю новинку друкуємо нижче, але, крім „Гомону України", конкретнішого її джерела подати не можемо, бо й „Гомін України", на жаль, не подав її. Згадана новинка появилася в слідуючій формі:

ПОЯВА ІСУСА ХРИСТА В ГОРЬКОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

У будинку жінки Акулини, яка проживає на хуторі Арзамаського району Горьковської области почало появлятися обличчя Ісуса Христа. Зображення Божого Сина кожний раз появлялося на стіні металічної печі, як Акулина намагалась її очистити.

Вістка про появу обличчя Ісуса Христа рознеслась по всій області і туди масово почали напливати віряі, влаштовувати молебні та співання релігійних пісень.

Тому, що ця справа прибрала широкого розголосу, Москва доручила її ліквідувати. Справу чуда передано Всесоюзному науково-дослідному інституту судових експертиз, а конкретно кандидатові юридичних наук В. К. Митричеві і криміналістові А. Д. Щербакову.

Вони оба, згідно директиви компартії, мусіли заявити, що „це преподобно останки ідн, побілення, води. Частинки частйльки глибоко проникли в землю, що стали його недільним цілим. Вони — то й відтворювали своєрідний рисунок, який ними натирання починав якби проявлятись."

Видно, що справа появи обличчя Ісуса Христа приняла такий розголос, що большевицькі терористи-чекісти мусіли передати „кримінальствам", а московська „Социалистическая индустрия" з 27 вересня ц.р. зареагувала по-своєму п. з. „Преступник оставляет следы."

Масові арешти священиків в Мадярщині

ВІДЕНЬ (РНС) — Австрійська Католицька агенція подала до відома, що в Мадярщині останніми тижнями заарештовано принаймні 35 католицьких священиків. Оскаржено їх у „нелегальній релігійній активності."

ЧОЛОВІЧА ВЕЧЕРЯ

У честь членів Консисторії УГПЦК, з нагоди осінього засідання, відбудеться в п'ятницю 27-го листопада 1970, о 6:30 годині вечора, в авдиторії Катедри Пресвятої Трійці при 1175 Маїн Ст. Вінніпег, Ман. Головну промову виголосить ВАСИЛЬ ГАВРИЛЯК, член Консисторії з Едмонтону, Алта.

За білетами на вечерю треба здавзатись до:

Мир. Кревецький	Тел.: 334-3544
А. Павлик	Тел.: 334-6531
Ів. Юрків	Тел.: 582-5679

ВИПРАВЛЕННЯ

Надрукована в минулому числі „Вісника" (за 1 листопада) стаття проф. А. Степового під заголовком **„Було дещо інакше"**, пішла в друк без коректи, отже в ній зустрілися друкарські помилки. При цьому виправляємо неправильно надруковані імена:

Надруковано „А. Гайдамаха"; а має бути А. Гайдамаха; „Кембай — Келебей; „І. Постій" — І. Пстій; „Митр. М. Готода" — Митр. М. Рогоза; „Єпископ — Львівський Балабан і Перемишлянський Капостинський" — Єпископ Львівський Балабан і Перемишлянський Копистенський; „Кирило Лукорис" — Кирило Лукаріс.

За вищезазначені та інші помилки сердечно перепрошуємо Шановного Автора статті та наших читачів.

Редакція „Вісника"

Дещо з учительської конференції РУШ у Торонто

Дня 12 вересня відбулася учительська конференція з рамени РУШ при Катедрі Святого Володимира в Торонто. Було 50 осіб не тільки з Торонта, але з Гемілтону, Ст. Катеринс, Монтреалу. Конференція пройшла в діловій атмосфері. Пані редакторка Когуська у своєму привіті проінформувала присутніх про загальний стан української шкільництва на еміграції. Вона підкреслила потребу дотримуватись програми, яку видала централя.

Головним доповідачем на конференції був проф. Кислиця. Він говорив на тему "Способи розвитку розговірної мови." Проф Кислиця підкреслив важливість навчання розговірної мови у першу чергу, а вивчений мови у писмі поставив на другорядну плянї. Він рекомендував користування простими, зрозумілими текстами, у яких є розвиток дії і які можуть зацікавити чітача. Застерігав учителів перед витратою часу на незрозумілі слова, бо це нічого не дає. Вчитель має підготовити свої лекції у такий спосіб, щоб учні якнайбільше вправлялись у розговірній мові. Учні мусять говорити більше, ніж викладач, і учні, по змозі, мусять відограваті ролю викладача, щоб застосовуваті цілу клясу. Приймати слухо-зорову методу навчання, бо на самий слух сприймається дуже мало. Проф. Кислиця радить, по змозі, вживати наглядні прикладн.

Другою важливою точкою програми була показова лекція пані Сушко,— по методі Чилтона. Про свою інспекторську працю звітував І. Боднарчук. Він пропонував програму пристосовувати до обставин шкіл, до рівня знання дітей. Шкільна рада залишилась у попередньому складі, але, крім інспектора шкіл Івана Боднарчука, інспектором буде ще проф. Муха.

Над доповіддю проф. Кислиці і показовою лекцією пані Сушко відбулась жвава дискусія. В дійсности не критикували і не розбирали саму доцію, а критикували суб'єктивно систему Чилтона. Система Чилтона, де замість учителя говорить звуковий апарат, а вчитель тільки натискає гудзика є чудова, бо облегшує в декільках десятків разів працю вчітеля. Тільки, мені здається, треба при цій системі використовувати малюнки з конкретним змістом, малюнки, які не мають безлічі значень. Лекція була про телефонну розмову. Ця лекція претендує на те, що вона, при допомозі малюнків на фільмовій стрічці мала допомогти зрозуміти зміст телефонної розмови. Телефонна розмова є річ абстрактна, — може мати безліч значень і тому до фільмування зовсім не надається. По телефону можна говорити про що завгодно. Було на екрані пару осіб при телефоні, от і все; їхня розмова, ні в якій мірі, не була відтворена на екрані. Як можна сфільмувати слова: так, ні, чи, при, гаразло, слухаю, вдома? Екран дає тільки тему розмови: телефон, концентрує увагу, або зацікавлює учнів. Але зв'язку між слухом і зором нема майже жадного.

Система Чилтона можливо дуже добра система, але потрібно пристосувати її до віку учнів і щоб був тісний зв'язок між конкретним поняттям на екрані і словом, яке учень чує. Пані Сушко мала ще й

Свящ. Г. Удод

МОЛОДЬ І ЦЕРКВА

(Закінчення)

(е) Відділ Молоді повинен студіювати й знаходити способи створення при наших громадах постійного українського оточення для молоді. Сьогодні по містах Канади пересічна родина видає від $750 до $1.000.00 річно для своїх дітей в їх діяльності поза школою і кожна дитина на це витрачає пересічно 10-12 годин в тиждень. В цю діяльність входять такі ділянки як спорт, музика, танці, спів, балет, пластові організації, ІМКА. Чому не знайти способу дати все це нашим дітям при наших громадах, в своєму оточенні, при цьому вливаючи такі поважні суми грошей в своїх громадах?

(є) Найбільшою заслугою Митрополита Петра Могили було те, що він в час найбільшого ворожого натиску на нашу Церкву зумів ворожою зброєю озброїти своїх вірних і перемогти ворога. Тому й нам треба на це звернути велику увагу і озброїти наших пастирів, наші недільні школи, наших виховників і організаторів всіма сучасними здобутками техніки, щоб успішніше сіяти слово Божої Правди в душах нашої молоді. Відділ молоді повинен студіювати ці засоби й пристосовувати їх до наших умов. Навчання Слова Божого повинно провадитися в різних формах, на високому технічному рівні. Радіопередачі, зоро-слухова метода, фільми, звукозапис - все повинно бути використане для цієї мети. Спеціяльну увагу треба звернути на сконцентровані курси.

Для організації й праці Відділу Молоді потрібно матеріяльних засобів. Де їх узяти? Відповідь може бути лише одна — започаткувати реальну працю. Вірні нашої Церкви гроші мають і вони їх дадуть, коли праця Церкви серед молоді буде провадитися пляново, доцільно й організовано. Півмільона долярів доцільно використані можуть дати нашій Церкві десятки тисяч молодих сил — працівників і жертводавців, які тільки можуть будувати нові інституції, Авдиторії, чи Катедри. Але цих же півмільона використані без пляну — лягають тягарем на суспільство і сіють серед нього зневіру.

Зневіра породжує відчай, який підсуває різні способи рятунку. Один з популярних сьогодні способів — зміна мови в Церкві. Вона, мовляв, поверне нашу молодь в лоно Церкви і виведе нас на широкі місійні можливості на цьому континенті. Пророки й апологети цього способу рятунку, на жаль, не хочуть бачити однієї істини, а саме, що їхня ідея противиться 5-й заповіді Божій і виразним словом Спасителя: „Ідіть і зробіть всі народи за учнів Моїх, хрестячи їх во ім'я Отця, І Сина, і Святого Духа, навчаючи зберігати все те, що Я заповів вам". Той, що послав Духа Святого на своїх апостолів і дав їм дар мов усіх народів, Той, що послав Св. Апостола Андрія на Київські гори, Той, що послав Св. Рівноапостольних Мефодія й Кирила проповідувати серед слов'ян їх рідною мовою, Той, що благословив відродження нашої Церкви на канадській землі міг не сказав, що шлях до Нього лежить в потоптанні котроїсь заповіді Божої.

Що ж до місійних можливостей на цьому континенті, то вони справді великі, але не словом ми повинні покликати оточению силу нашої віри. Коли ми відречемося своєї мови, коли ми не повернемо нашої молоді в наші ряди — молитвою, працею, прикладом віри й любови, то хіба ми можемо нести комусь місію, не наразившись на запит Великого князя Володимира, звернений до хозарських місіонерів: „Коли ваша віра така гарна, то де ж ваша молодь, де ваша рідна мова? Чи ви хочете, щоб і ми, прийнявши вашу віру, позбулися своєї молоді і своєї мови?"

Нехай же молитвою перед нашою тяжкою працею, наказом предків наших, благословенням Божим і програмою нашої дальшої дії стануть слова великого Іларіона — Митрополита Київського, сказані понад 9 століть тому:

„Пом'яни й і нас, Милосердний Господи, бо Ти Бог наш, а ми люди Твої. Не підносимо рук наших до Бога чужого, не слідуємо за якимись пророком, не держимо єретицької науки, але визнаємо Тебе, Праведного Бога. Доки світ стоїть цей не наведи на нас напасти і спокуси, і не віддай нас в руки чужоземців, щоб не назвалося місто Твоє містом полоненим і стадо Твоє зайдами в землі не своїй, щоб не сказали про нас народи: а де ж їхній Бог?"

Четверта Пленарна Сесія Секретаріяту СКВУ

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ (СКВУ-УПС) — 25 жовтня 1970 тут відбулися наради Президії та членів Секретаріяту Світового Конгресу Вільних Українців. На нараді обмірковано справу чергової пленарної сесії Секретаріяту СКВУ, а з важливіших біжучих справ — проект відмічення 100-х роковин з дня народження Лесі Українки та лист кардинала Е. Тіссерана.

Президія Секретаріяту СКВУ прийняла постанову про те, щоб четверту пленарну сесію Секретаріяту відбути в Нью Йорку, 30-31 січня і 1 лютого 1971 року. В рамках запланованої сесії відбудуться теж наради комісій Секретаріяту та сесії Світової Ради Суспільної Служби СКВУ і Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради.

У зв'язку з тим, що в 1971 році припадають сто роковин з дня народження Лесі Українки, Президія Секретаріяту СКВУ вирішила проголосити наступний 1971 рік — „ювілейним роком Лесі Українки" та звернутися до всього українського громадянства за межами України і всіх організацій належно відмітити у 1971 році роковини найбільшої і найвидатнішої української поетеси.

Президія Секретаріяту СКВУ розглянула опублікований на сторінках української преси лист кардинала Е. Тіссерана, який тенденційно й фальшиво насвітлює окремі питання історії українського народу й української церкви. Вра ховуючи важливість цієї справи, Президія вирішила просити Комісію церковно-релігійних справ Секретаріяту зайняти становище до цього листа. Президія теж надіється, що в цій справі займуть становище компетентні українські церковні кола, а теж українські центральні репрезентації.

У нарадах взяли участь: Йосип Лисогір, президент, о. митрат Василь Кушнір, заступник президента, Ігнат Білинський, генеральний секретар, Матвій Стахів, член Президії, митрополит Мстислав Скрипник та пані Олена Лотоцька — члени Секретаріяту, Михайло Сосновський, екзекутивний директор.

Найбільшою загрозою для Церкви є нерелігійні богослови

ЛОНДОН (РНС) — Богослов, який не є „чоловіком Божим", — це „найбільша загроза для Церкви", сказав кардинал Гінан, примас католиків в Англії. Говорячи на тему „Миряни в світі розвитку богослов'я", кардинал Гінан підкреслив, що богослов'є відрізняється від інших студій тим, що крім інтелектуальних, воно вимагає багато духовних вусиль. Він дав приклад, що музикант, суддя чи й атеїст можуть бути добрими людьми. „Але богослов без духовного життя", говорив він, „може накопичити будь-яку міру знання, але дійсним богословом він не буде." Він продовжував:

„Більше того, вам зовсім неможливо бути богословом, якщо не станете людиною Божою. Богослов, який не молиться, є багато більше, ніж некорисний. Якщо люди не наближаються до Бога, — вони небезпечні, коли говорять про Бога. Найбільшою загрозою для Церкви є богослов, який не є чоловіком Божим."

У своїй промові кардинал Гінан згадав Тейлярд де Шардіна та Конгра, яких він назвав мужами Божими і богословами, хоч з Церквою вони вийшли в конфлікт. З часом вони були оправдані, як бувають оправдані всі праведні люди, але самі себе вони не могли оправдати, сказав кардинал Гінан.

З.Р.В. — П'єр Тейлярд де Шардін — великий католицький богослов і науковець, з християнського погляду, розробив теорію еволюції, кінцевий розвиток якої довів до так званої „Парусії" — остаточна доля людини, про яку навчає православне богослов'є. П'єр де Шардін написав низку наукових праць, але на них католицька цензура наложила заборону. Де Шардін, як єзуїт, придержувався її, і його праці були опубліковані після його смерти. Але, згідно з заявою кар динала Гінена, тепер Католицька Церква його оправдала.

Щодо заяви кардинала Гінана, що правдивий богослов повинен бути доброю релігійною людиною, — це свята правда.

Ватикан за „понад-національний" статус св. місць

РИМ (РНС) — Ватикан ще раз повторив готовість погодитися на міжнародній статус, або на гарантію Об'єднаних Націй „понад-національного статусу" для святих місць Палестини.

Речник Ватиканського Секретаріяту сприяння християнської єдности заявив, що становище Ватикану буде виявлене в Істамбулі, Бейруті і в Єрусалимі (тобто православним, магометанам і жидам). Нове становище Ватикану не годиться з тим, яке пропонував мелітський патріярх Максимос V, — щоб святими місцями управляла інтернаціональна адміністрація з християн, арабів і жидів.

І священики не говорять про рай і пекло

РИМ (РНС) — Анджело кардинал Дель' Акка, папський вікарій Риму, сказав, що багато католиків уже не вірять ні в небо, ні в пекло, ані в життя вічне. Він сказав це на основі опитів, які перевів Центр Соціяльних Досліджень при Григоріянському Єзуїтському університеті в Римі.

Кардинал Дель' Акка промовляв до священиків у Римі. Там він сказав, що цей скептицизм є наслідком того, „що й самі священики перестали говорити про такі доктрини."

„Дорогі браття — сказав він, — подивимся один одному в обличчя і скажім правду. Ми не говоримо про такі речі, або тому, що навіть ми самі в них не віримо — а ви знаєте, що це не лише припущення, — або ми соромимося про це говорити", говорив згаданий прелат. Він далі сказав, що в Римі треба повести дійсну місійну кампанію, бо багато з тих, які регулярно ходять на Месси, в життя вічне не вірять і навіть не думають про те, що це нелогічне.

Католицька Церква для „чорних"

„Бизнитайн Католік Ворлд" за 11 жовтня подає, що на конференції в Клівленд, Огайо, на яку не були допущені особи білої раси і журналісти, професор державного університету А. Дональд Буржуа, негр, закликав делегатів створити свою власну „чорну" Католицьку Церкву, яка була б пристосована до життевих потреб чорної раси.

„Чорна відділена Церква", він сказав, „буде вживати найкращі католицькі традиції. Але ми в свою Церкву зацепимо особливу торжественність."

Патріярх Юстиніян у Німеччині

МЮНХЕН (РНС) — Патріярх Православної Церкви в Румунії, в другій половині жовтня, відвідав Німеччину і мав там переговори з провідниками католиків і протестантів. Патріярх Юстиніян сказав кореспондентам, що темою його переговорів були проблеми, пов'язані з встановленням кращих взаємовідносин між Православною Церквою Румунії та трьома Німецькими Церквами. Міжнародній мир і співпраця також були предметом переговорів.

Конкретним вислідом переговорів була угода про обмін студентами богослов'я та викладачами, а також встановлення регулярних конференцій.

Антіохійська Архидієцезія вступить в Автокефалію?

Орган Американської Автокефалії „Да Ортодокс Чорч" у числі за серпень-вересень ц.р. (до нашої редакції наспів на початку листопада) подає, що на ровковому з'їзді Антіохійської Православної Архидієцезії, який відбувся в серпні ц.р., було зроблено одноголосну ухвалу просити Голову Архидієцезії — митр. Пилипа Салібу, щоб він поробив заходи за поєднання з автокефальною Православною Церквою в Америці, — колишньою Російською Митрополією.

„Да Ортодокс Чорч" подав цю вістку за часописом „Народное Русское Слово", але з сирійських джерел нічого ще про таку постанову не чути.

Образливі вислови про жидів з еспанського словаря викреслено

МАДРИТ (РНС) — Дев'ятнадцяте видання еспанського-академічного словаря вийшло без образливих висловів по адресі жидів.

Секретар Еспанської Академії — Рафаель Ляпеза, поінформував кореспондента академії в Єрусалимі — ісаака Мольго, що образливі вислови, які являлися під „гаслами „Judio" (жид) і „Judiada" з нового видання усунено.

Під гаслом „Judio" старе пояснення „лихвар" тепер викреслене.

Поправки еспанського академічного словаря пішли вгору зі змінами в шкільних підручниках усіх тих місць, які могли б викликати анти-семітизм.

Збори для перевірки „Релігії, Націоналізму, Країн і Народів"

ЄРУСАЛИМ (РНС) — У днях 1 до 3 листопада ц.р., в Єрусалимі мали відбутися збори з участю біля 50 науковців, релігійних і академічних провідників Азії, Африки, Латинської Америки, Европи та США, завданням яких було перевірити „Релігію, Націоналізм, Країни і Народи" в світі, як на них задивляються головніші релігії світу.

Збори скликали спільно Американський Жидівський Комітет і Центр Гарри Трумена при Гебрейському університеті в Єрусалимі. Предметом студій були: буддизм, гіндуїзм, іслям, юдаізм і християнство.

Збори мали відбутися під проводом рабіна Марка Танненбаума з Нью Йорку.

ЗАПРОШЕННЯ

У неділю 22 листопада ц.р., Парафія Св. Архистратига Михаїла в Вінніпезі буде святкувати своє Храмове Свято. Утреня того дня почнеться о годині 9:30 рано, а Божественна Літургія — о годині 10-ій. Після Літургії буде відслужена Панахида за померших членів і прихильників Громади. По Богослуженнях у церкві, в церковній залі Громади Св. Михаїла відбудеться храмовий обід з відповідною програмою, а в тім — а привітами від гостей.

Гостей-сусідів привітаємо радо!

Управа Парафії й о. Настоятель

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Для тих що не володіють українською мовою **Let Us Learn Ukrainian** .$2.50
Магнітофонівка (Cassette) для цієї книжки $5.00

Вдавайтесь до:
William Sawchuk
11347 — 54 Avenue
Edmonton 70 Alta.

УВАГА! УВАГА!

Президія Консисторії у порозумінні з головою Перед-Соборної Комісії, паном Керелюком оцим повідомляє, що реченець звороту виповнених Листа — Цоборних Запитників продовжується до кінця листопада.

Ласкаво прохаємо запитники висилати на **нову адресу** пана Керелюка:

Mr. M. Kereliuke
43 Wheaton Crescent,
Regina, Sask.

ВИПРАВЛЕННЯ

У „Віснику" ч. 21 з 1-го листопада 1970 р., в кінці II-ої сторінки (четверта шпальта) в дописі під заголовком **„На честь і пошану Подружжя Василя і Марії Никифорчиних"** пропущено ім'я його автора — пана Є. Ю. Омельченка, Гримзбі, Онт.

За цю помилку сердечно перепрошуємо Шановного Автора і читачів.

Редакція „Вісника"

Українська православна церква у Вестбрук, Саск.

ПОЖЕРТВИ НА КОЛЕҐО СВ. АНДРЕА

Сошцов Перті Каяб, Калєлєна, Огайо

[illegible]
Сестринство Св. Ольги, Парма, Огайо

[illegible]
Танцювальна Група, Парма, Огайо

250,00

Братство Св. Володимира, Парма, Огайо; Сестринство Св. Анни, Парма, Огайо

[illegible]
Анастасія Матіїв, Бруклин, Нью Йорк

[illegible]
І-во І. Васильки, Едмонтон, Алта, — з нагоди 50-ліття подружжя; Петро Кіндрачук, Вернон, Б. К.; Галина Сербенюк, Оак Парк, Иллиной — у пам'ять Івана Турченюка; п-во І. Качур, Ватерфорд, Онт.; Варвара Бойко, Тандер Бей, Онт.; Д-р. і пані Ростислав Сочинські, Бруклин, Нью Йорк; Союз Українок Канади, Провінціальна Екзекутива, Ванкувер, Б. К. — Стипендійний Фонд

[illegible]
У пам'ять Івана Турченюка: Сусанна Казанівська, Шікаго, Иллиной; Богдан Турченюк, Филадельфія, Пенсильванія; Ірина Турченюк, Монтреал, Квебек; Тарас Турченюк, Монтреал, Квебек,

Анна Молаш, Парма, Огайо

45,00

Митчел Залішук, Саскатун, Сеск, — у пам'ять Юрія Залішука

30,00

Отець М. Крищук, Едмонтон, Алта, — зібрано в час похоронних відправ

25,00

Парма, Огайо: Анна Ганич, п-во П. Боганик, п. Терець, Анастасія Курц, Л. Боровец, І. Візеський, М. Ковалі, о. С. Гинкевич; Іван Янів, Робини, Мав.; п-во А. Темрик, Ревелсток, Б. К.; Союз Українок Канади, Брентфорд, Онт.

[illegible]
Парма, Огайо: Николай Гомак, Марія Морозевич, Сера Пекарська, Ґеня Сумітська; Ґ. Субицький, Брентфорд, Онт.; Василь Гаврилюк, Вернон, Б. К.; Сергій Іляк, Сисеро, Иллиной — у пам'ять Івана Турченюка

[illegible]
П. Стаґіський, Горлиць, Сеск, — у пам'ять Ілії Йбгайчук; Отець П. Зубрицький, Ту Гакс, Алта, — зібрано на похороні Михайла Вереньки; Др. Е. Мартинюк, Парма, Огайо

11,00

Д. Поповичі, Вернон, Б. К.

10,00

У пам'ять Івана Турченюка: Я. Казанівський, Дітройт, Мишиган; Йосип Ронін, Монтреал, Квебек; Микола Сметанюк, Монтреал, Квебек; Богдан Сенюшик, Брукзбі, Сеск.; Никола Солонинний, Сенді Лейк, Ман.

Парма, Огайо: Павло Мигайло, Петро Ганич, Юрко Бурлі, Іван Дем'янык, Йосип Терхин, Йосип Марсинин, Роман Пігулик, М. А. Юник, Ева Горошка, Василь Нагуветський, п-во В. Максимів, Теодор Іворський, Люба Середа, Верда Стефанюк, Ірина Педрубика, Николай Петрівський, Юлія і Марія Розала Кавка, Антон Бабенко, Павло Трохименко, Михайло Матіешин, Леонид Дмитренко, Ю. Мігайчук, Михайло Петрушин, Марія Крупа, п-во А. Адамович, Семен Антонюк, С. Габель

7,00

Джейкъб Микитюк, Вернон, Б. К.

5,00

Антон Відулька, Верабн, В. К.; Л. Бобітський, Вернон, Б. К.; Василь Дмитренко, Мініаполіс, [illegible]; Іван Фаріон, Шортдейл, Ман.; К. С. Горчинський, Давфин, Ман.; П. Лучак, Вернон, Б. К.; Василь Ротняк, Вернон, Б. К.; Ярослав Сорока, Вернон, Б. К.

Парма, Огайо: Олекса Кан, Є. Морган, Анна Бандревська, К. Добронос, Катерина Полянська, Роман Стахмграт, Йосип Побигайло, Л. Бабин, Іван Савчин, Іван Гачичук, п-во А. Гапі, Т. Меник, Семен Вовошин, Василь Потик, Анна Рудницька і Я, Савицда, С. Джобан, Григорій Федченко, Анатоль Размятовський, Катерина Казан, Микола Залавєтський, В. Нєсчанський, Катерина Гондер, Олекса Норка, Данило Карпяна, п-во О. Бойко, В. Гринко, Михайло Мазур, Марія Лупан, пані Молодец, Павло Сулим, Михайло Костик, Федір Стозба, п-во К. Галат, Николай Маланик, Антон Нагорний, Василь Шухта, Анна Куч, Михайло Левицький, Федір Висчин

3,00

Михайло Микитюк, Вернон, Б. К.; Ґ. Шелезник, Парма, Огайо; пані Ґ. Ганич, Парма, Огайо

2,00

Антон Відулька, Вернон, Б. К.; Никола Кашіцький, Вернонь Б. К.

Парма, Огайо: Іван Ільченко, Стефанія Ризнич, Йосип Стельмах, Павлина Бегіздз, Є. Гристянин

1,00

Парма, Огайо: Михайло Марек, Марія Марек, Петро Поповичі

Касиєляріа Колеґії

Хрещення Давида Андрія Білоцерківця Едмонтон, Алта.

В неділю, 2 серпня 1970 р., родина, друзі та знайомі прибули до гостинного дому п-ви Петра й Софії Білоцерківців, щоб розділити радість хрещення їхнього сина Давида Андрія. На цю урочистість прибув з Вінніпеґу, брат, Павло Білоцерківець, а його дружинка, Софія, прибули батьки з Саскачевану. На Службі Божій, що її відправив настоятель церкви ігумен Олександер Щербань, всі члени родини та прияпели дякували Богові за всі добродійства, та просили Божого благословення на майбутнє. По цьому було уділено Святі Таїнства Хрещення й Миропомазання Давидові Андрієві.

Після цього всі зібрались в домі п-ви Білоцерківців на гостину. Отець ігумен по-благословив страви та привітав їх від Владики Архиепископа Андрія, а всі присутні заспівали „Многії Літа!".

На прийнятті п. Олекса Миколайв своєму слові розповів життєвий шлях п-ви Білоцерківців та побажав їм многих літ. Після цього ігумен Ол. Щербань в своєму слові подякував їм за працю при церкві та підкреслив їхні заслуги, жертвенність, як зразкових християн, а присутні заспівали „Многії Літа!". Під кінець прийняття п-тво Петро й Софія Білоцерківці подякували гостям за численну участь в нагоди охрещення їхнього сина та за щедрі дарунки.

Належить підкреслити, що п-во Білоцерківці не розлучаються з рідною пресою, а ку передплачують багато років. З цієї нагоди вони передали на пресовий фонд „Вісника" й „Українського Голосу" по $10.00. За жертву щиро дякуємо, а п-ву Петрові й Софії Білоцерківцям та їхньому синові Давидові Андрієві бажаємо прожити много, много щасливих лят. Подякую до Господа закінчено прийняття.

Приятель.

о. Іван Стус.

ЛІТНЯ ОСЕЛЯ „КИЇВСЬКИЙ ҐАЙ", ПРИ ОЗЕРІ „МУС ЛЕЙК" БЛЯ БОННЕВІЛЛ, АЛБЕРТА

Ґрута батьків Церковної Округи Бонневілл, на чолі зі своїм свящ-ним настоятелем, о. Орестом Сорочуком дбаючи про релігійне і національне виховання своїх дітей, започаткували, 6 років тому, в згадяній місцевості дитячу літню оселю „Київський Ґай". Оселя випродовж свого відносно коротшого існування розбудувалась до тієї міри, що тепер являється одніею з найкраще зорганізованих осель нашої Православної Церкви в Канаді. У повному розумінні цього слова, згадана Оселя є справжнім осередком виховання наших дітей і молоді випродовж літнього сезону.

Цього року оселя „Київський Ґай" почала свою виховну програму в неділю 28-го червня і закінчила її в неділю, 26-го липня. Не оселі цього року було 170 дітей.

Виховну програму розпочато в понеділок урочистим Молебнем та вступними лекціями, які виголосили управитель оселі, о. О. Сорочук і настоятель, о. Іван Стус.

Виховна програма включала такі предмети: релігія, українська говірка мова, історія та географія України, співів, народні танки, ручні роботи, лекції плавання під керівництвом инструктора з Червоного Хреста, студента Р. Одинського, екскурсій („ґайдінґ") риболовлі і різні спортові ґри та забави.

Управа Оселі „Київський Ґай", цього року, складалась з таких осіб: о. О. Сорочука, п. Петра Ференсь з Елк Пойнт і п. Івана Саварина з Ст. Пол.

В ручних роботах та народних танках і співі багато допомагала добр. В. Сорочук, як також старші дівчата, учасниці оселі. Кухарками були п-ні Гишко і п-ні Ґавка. В господарці на Оселі дуже багато допомагав п. І. Богдан з Ендрю.

Треба сказати, що цьогорічна виховна програма на Оселі „Київський Ґай" увінчалась великим успіхом тому, що можний виховник гончачків від Священників, і виховниця були свідомі своїх обов'язків і старались виконувати їх дуже совісно. Вони рівно ж помагали і в господарці на Оселі тоді, коли ся не позволяв час. З приємністю також стверджено, що всі учасники були дуже задоволені з свого перебування на оселі цього літа. „Київський ґай" розпростертий серед чудової природи і не дивно в такій гарній місцевості околиці була оселя у приємний, милій атмосфері при мориній праці хочеться провести літо. Доказом вдоволення є це, що майже всі пообіцяли прибути на Оселю і на майбутній рік.

Закінчилась ця виховна програма урочистою Польовою Службою Божою в неділю, 26-го липня, при великому зданні (громад 400) вартових. В цей день всі діти, висповідавшися попереднього дня, приступили до Св. Причастя.

Під час Служби Божої, яку служив о. Іван Стус, прислуговували виключно діти. Діти співали цілу Службу Божу („Вірую" сольо відспівала Галина Д. Саварин). Під проводом о. О. Сорочука, діти стояли, в належний час, в братьскими свічками, вони ходили з тацою; один з учасників оселі, Ігор Стус, прочитав Апостола.

Зауважено, що діти дуже люблять виконувати обов'язки при Службі Божій. Ідучи назустріч їхнім благородним бажанням, зорґані з о вано „молоді братчики" та „сестрицтво", які доглядали чистоти та загального порядку в церкві. Додатньо впливає на атмосферу виконання дітей і те, що на оселі є гарна церковниця, яка була перевезена з сусідньої церковної Громади Св. Михаїля в Тирген.

Після Служби Божої на закінчення сезону виховної праці Управа Оселі угостила всіх присутніх смачним обідом, а після обіду відбулась концертова програма, приготована виключно дітьми, учасниками Оселі.

Програма включала хорові виступи та народні танки під. управою Добр. В. Сорочук, як також инструментальні точки. Особливо гарною і цікавою точкою на програмі були „гаґалки". Цю точку приготовила добр. Олексій з Велінґдон, при співпраці і п-ні Богдан з Ендрю.

Підсумовуючи все сказане, треба зазначити, що помимо деяких труднощів в проведенні літніх осель, вони в основному виконують великому виховну роботу для наших дітей, особливо підчас вакацій, коли вони не мають опіки зі сторони учителів та таки своїх рідних батьків.

Такі Оселі плекають в наших дітей почуття приналежности до української спільноти та до своєї Рідної Православної Церкви. Вони також виробляють у наших наймолодших дух родинного співжиття та привчують їх до виконання перших обов'язків, що стане їм у пригоді при початках самостійного життя.

Побажаним є тільки щоб наша українська спільнота стиналась з більшого увагою та вирозумінням для нашої дітвори та молоді та більше ними цікавилася особливо впродовж літнього сезону. Треба, щоб ще більше дітей було у наших оселях, — це дало б більшу можливість нашому Духовенству і виховникам розвинути ширшу виховну роботу серед нашого молодого покоління. Не забуваймо, що діти і молодь завжди очікують від нас батьків додаткових зусиль в цьому напрямі!

ВЕСІЛЛЯ В ОШАВІ

6 червня 1970 року в православній церкві св. Івана в Ошаві от. Р. Панченко повінчав молоду пару — Віру і Бориса Моріса при великій кількості друзів приятелів і родичів. Батьки молодої Віри Іван і Катерина Капустин є ж членами цієї церкви, — запросили велику кількість знайомих та приятелів на весілля своєї дочки.

О годині 5.30 вечором, в залі св. Івана, батьки молодої і молодого, разом з молодими, при дверях вітали гостей, яких зійшлося біля 200 пар. Це вже панство Капустин другу дочку видали заміж і зробили таке велике весілля.

Біля 6 години молода пара та дружби з дружками, під звуки маршу, який виконала оркестра Ю. Загребельного зайшли за перший стіл з гостя на залі заняли свої місця. Господар цього весілля М. Сеник попросив отця Р. Панченка провести молитву перед вечерою, а після молитви підвесенню тост за здоров'я молодих та видатний „Многії літа". Після закінчення вечері та короткої програми господар попросив отця Р. Панченка прочитати молитву. Після того гості встали із-за столів. Середню частину залі приготовлено для танців. Перед танцями гості стали в чергу, щоб Повздоровити Молодят та за українським звичаєм, обдаровати. Після „дарования" музика заграла „Анівесері вальс" для молодої пари

У 1967 році упокоїлася бл. п. мук Каролінн Іванд, а три роки пізніше, несподівано, на серцевий удар, утонколась і вона.

Похорон відбувся в понеділок 29-го червня в Катедрі Пресв. Трійці, який відслужив настоятель Катедри о. Григорій Удод. Після похорону всі присутні зайшлися в Катедральний Авдиторій на поминальний обід. В похоронних відправах були присутні численні приятелі і знайомі Покійної з околиць Вовдя, Прудгоем та численні члени родини з різних сторін Канади. Бл. п. Каролінь з мужем Іваном належали до членів Української Православної Церкви у Вовдя від самих початків існування Громади.

В глибокому смутку залишила Покійна трьох синів — Григорія, Федора і Василя, які проживають в Саскатуні; двох доньок — Аделю — в Торонто і Розалію з Калгари, 9-х внуків, братів Михайла і Федора Процишиних та сестру Анну, яка проживає у Ванкувері.

Вислоовлюємо родин Покійної глибокі співчуття, а душі бл. п. Катерини нехай Господь подасть Вічний Спокій в Його Небесних Оселях.

Присутній.

БЛ. П. ІЛЛЯ-ОЛЕКСАНДЕР ДОМЕТРАЩУК
Келовна, Б. К.

В неділю 21-го червня 1970-го року відійшов у вічність один з активних членів Української Греко - Православної Громади в Келовна, Б. К. бл. п. Ілля-Олександер Дометращук.

Народився 1895-го року в селі Гоголіна, чернівецького повіту на Буковині.

До Канади приїхав в родинчими 1905-го року, — оселився в околиці Велінґдон, Алта.

В молодих роках працював по великих роботах, а після одруження з Анною Цярук працював на своїй фармі в околиці Велінґдон до 1946-го року, коли-то переселився до Вернон, Б. К., і тут включився в церковно-громадське життя, в якому були активними через двадцять років. 1964-го року переселяються до Келовна, Б. К., де і бл. п. Ілля проживе до відходу у вічність.

У вівторок, 23-го червня, в місцевому похоронному заведенню відправив Панахиду о. Я. Рибалка, а дякував пан Войцик.

Похорон і Заупокійна Служба Божа відбулися в середу, 24-го червня, при великій участі Родини та знайомих Покійного.

У прощальному слові о. Парох висловився про Покійного як про: „вірующого православного християнина, який не словом любив Святу Православну Церкву, але працював ділом для розширення Громади, і кожного Відправи був присутній на Богослуженню".

Покійний залишив у смутку дружину Анну, 9 дітей, 24 внуки і 15 правнуків.

Любив читати українську пресу.

Нехай Канадійська земля, на якій Покійний працював довгі роки, буде Йому легкою

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В. Барабаш

БЛ. П. ІВАН СТЕФАНЮК
Саскатун, Саск.

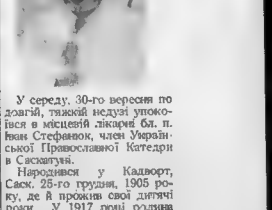

У середу, 30-го вересня по довгій, тяжкій недузі упокоївся в місцевій лікарні бл. п. Іван Стефанюк, член Української Православної Катедри в Саскатуні.

Народився у Калворт, Саск. 25-го грудня, 1905 року, де й прожив свої дитячі роки. У 1917 році родина Стефанюків переїхала на Альвеву. Там Іван одружився у 1926 році з Анною з роду Михайлюків і провадив власне господарство до 1951 року, коли з родинною переїхав на постійний побут до Саскатуну.

Як в Альвеві, так і в Саскатуні родина Стефанюків була активною в українському

народному й церковному житті. Бл. П. Іван відзначався особливою активністю і користувався завжди любов'ю і пошаною серед своїх земляків. У Саскатуні Бл. П. Іван довший час працював наглядачем в „паркеді" і мав славу одного з найкращих доглядачів у місті. Його постійно весела, життєрадісна вдача приєднала до себе людей різного становища.

Від 16-го жовтня минулого року бл. п. Іван знаходився у лікарні, як до своєї кончини. Не зважаючи на тяжку слабість ніколи не втрачав своєї духовної бадьорости, як і своєї глибокої християнської віри.

Похоронні відправи почалися Панахидою в похоронних заведеннях у п'ятницю 2-го жовтня, яку відслужили соборно о. Григорій Удод і о. Тарас Славенко. Другого дня в Катедрі Преся. Тройці відбувся Похорон, в якій теж спільно відслужили ою. Григорій і Тарас, при численним зібранні вірних в місті і далеких та ближчих околиць. Проповідь на свящельську тему сказав о. Тарас, а прощальне слово — о. Григорій. Співав Катедральний хор.

Після похорону відбувся обід в Катедральній Авдиторії на якому теплими слозами згадували Покійного його приятелі. Господарем був адв. Овекса Процюк.

Покійний Іван в глибокому смутку залишив дружину Аврору, сина Мирослава, внучуся — Тараса і Василя, 6-х братів — Дмитра, Григорія, Михайла, Ореста, Андрія, і Євгена та трьох сестер — Софію, Марію і Ольгу.

Підчас похорону вірні склали на Нев'язуний Вінок Покійному 100.00, які були порівну розділені на Катедру в Саскатуні, Колегію Св. Андрея та на українську пресу. Вічна Йому Пам'ять!

Присутній.

КАПЛИЦЯ КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ

З початком 1970-1971 академічного року, Богослужіння в Колегіяльній Каплиці відбуватимуться за таким порядком:

К о ж н а с у б о т а
9 год. ранку — ЗАУПОКІЙНА ЛИТУРГІЯ з поминанням померлих фундаторів і жертводавців Колегії.

6 год. вечора — **В с е н і ч н а**

К о ж н а Н е д і л я
10 год. ранку — СВЯТА ЛИТУРГІЯ.

У С в я т о
Напередодні Свят, о год. 6 вечора, — **В с е н і ч н а**
В саме Свято, година 9 ранку — СВЯТА ЛИТУРГІЯ.

На Богослужіннях Колегії рало вітаємо всіх бажаючих з нами молитись.

Адреса Колегії —
St. Andrew's College, University of Manitoba Winnipeg 19, Man.
Телефон: 269-3565

Порядок Богослужінь

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУГА:

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Трапєзна, Тіндал
22. Неділя — Трапєзна, Селкірк
29. Неділя — Трапєзна, Гонор

ОКРУГА ОВВОРН, МАН.

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Євгусина (Свящ. в Колегії Св. Андрея)
21. Субота — Св. Арх. Михаїла (храм) — Сенді Лейк
22. Неділя — Сім
29. Неділя — Овворн

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення Пресв Богородиці — Давфин
6. Неділя — Сенді Лейк (Священик з Колегії)
13. Неділя — Росборн
20. Неділя — Мензі (Свящ. з Колегії Св. Андрея)
27. Неділя — Овворн
Тепо Округою опікується Всеч. о. Є. Стефаник:
Rev. E. STEFANIUK
810 Main St. So., Dauphin, Man.
Tel: 638-4704

о. В. АПОНЮКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вінніпегозис
21. Субота — Св. Арх. Михаїла — Вілвуд (храм)
22. Неділя — Гарленд
29. Неділя — Драй Ривер
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-8264

о. В. БОЙЧУКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Успенська
21. Субота Св. Архистратига Михаїла — Вірджес
22. Неділя — Канора
29. Неділя — Бінченд
Address: Box 425, Canora, Sask.

о. О. ГУПКИ

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Мус Джо
21. Св. Мих. (Вечір) — Мелвуд
22. Неділя — Кенділ (храм)
29. Неділя — Габбард
Box 148 Ituna, Sask. Tel. 795-2563

о. І. ГИКАВОГО

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Борнаби
22. Неділя — Павел Ривер
29. Неділя — Борнаби
7956 — 11th Ave. Tel.: 521-6389
New Westminster, B. C.

о. С. ГРЕДІЛЯ

Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. С. ЗУБАКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вітнов
13. Нед. год. 2:30 — ОБІДНИЦЯ — Н. Бетлефорд
21. Суб. — Св. Арх. Михаїла — Гефорд
22. Неділя — Конкор
29. Неділя — ДЕНЬ ПОДЯКИ — Редфіля
29. Нед — год. 3:30 — ОБІДНИЦЯ — Медоз Лейк
Address: 972-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 446-5290.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ЛИСТОПАД
15. Неділя 10,30 ранку — Шипнінг
22. Неділя 9,30 ранку — Ту Гілс
29. Неділя 10,30 ранку — Іспас
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Л. КУБИНА

ЛИСТОПАД
15. Нед. — Атабаска
21. Субота — Норея
22. Нед. — Сарепа
29. Нед. — Бойл
Адреса: о. ЛАВРЕНТІЯ КУБИНА
Box 817, Lac la Biche, Alberta
Tel. 623-4585

о. О. КРАВЧЕНКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Прінгейт
21. Субота — Св. Михаїла — Бигар
22. Неділя — Сматс
29. Неділя — Оен
Address: 30 Leddy Cresc. Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-6602.

о. ІВАНА КУЛЬША

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Ерімонт
21. Собор Св. Архістр. Михаїла — Бостна
22. Неділя — Федора
29. Неділя — Редвей
АДРЕСА: Box 3, Redwater, Alberta.
Tel. 723-5555.

о. В. КОКОРУДЗА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вірдель
21. Субота, Св. Архістр. Михаїла — Пипавин
22. Неділя — Кадет
29. Неділя — Брускі
Box 458
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вайта
21. Субота — Св. Арх. Михаїла — Гардентон (храм в старій церкві)
22. Неділя — Ньюбіна
29. Неділя — Сірко
29. Неділя — Обіднця 3 год. п. п. — Вайта
Поштова скринка 101 — Вайта, Man.
Тел. 425-8541

о. І. МЕЛЬНИКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Ст. Джуліен
21. Субота — Арх. МИХАЇЛА, ХРАМ — Лепін
22. Неділя — Тарноволь
29. Неділя — Бакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. М. ОЛЕСІОКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Принц Альберт
21. Субота, Св. Арх. Михаїла, ХРАМ — Мендовза
22. Неділя — Гонмурі
29. Неділя — Самбург
REV. M. S. OLESIUK
809 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Андрю
21. Субота — Собор Св. Архістр. Михаїла, (Храм) — Завада
22. Неділя — Борівці
29. Неділя — День Подяки — Пено
Rev. O. OLEKSIY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 367-2252

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Донвел
21. Субота Архист. Михаїла — Кемсек
22. Неділя — Калдер
29. Неділя — Сторновий
29. Неділя Вечірня о год 7 веч. — Кемсак
P. O. Box 485
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА

Address: Rev. Nicholas Rawluk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4364.

о. ІВАНА СТУСА

ЛИСТОПАД
15. Неділя 22-га по Св. Трійці — Беррєд
21. Субота — Собор Св. Архистратига Михаїла — Ріверсід Парк
22. Неділя 23-тя по Св. Трійці — Сіба Біч
29. Неділя 24-та по Св. Трійці — Сангудо
Адреса: о. Іван СТУС
11832 — 126 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6750

о. ЄВГЕНА СТЕФАНЮКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Давфин
21. Субота — Архист. Михаїла — ХРАМ — Сенді Лейк
22. Неділя — Валей Ривер
29. Неділя — Давфин
810 Main St, South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЙЧУКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Ривер
21. Субота, Архистр. Михаїла — Дорбен
22. Неділя — Сван Ривер
29. Неділя — Годсон Бай
Box 1316 TEL. [illegible]
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Йорктон
21. Субота, Св. Архст, Мих, — Йорктон
22. Неділя — Горанц
29. Неділя — Райн
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832998

о. С. СЕМОТЮКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Фовн Лейк
21. Субота — Св. Архистр. [illegible] Михаїла — Льорс
22. Неділя — Шіго (місто)
29. Неділя — Інсінер (місто)
Address: Shaho, Sask., Box 52.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Вимарк
16. Понеділок — Річні Збори Вадінської Громади о 7-ій год. вечері
21. Субота — св. Михаїла — Рама (Храм)
22. Неділя — Ватсон (Храм)
23. Понеділок — Річні Парафіяльні Збори о 10-ій год. вранці у Вадині
29. Неділя — Вадина
Box 488 — Tel. 338-2143
Wadena, Sask.

о. ГУМЕНА ЩЕРБАНЯ

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Торсбі
22. Неділя — Калмар
29. Неділя — Кемрова
Адреса: 9536—100 Ave., Edmonton, Alberta.
Телефон: 422-3058

о. А. ХРУСТАВКИ

ЛИСТОПАД
15. Неділя — Сант Лашін 10:00 год. ранку
15. Неділя — Мейбридж 2:30 год. п. п.
21. Субота — Ендевер (Арх. Михаїла) 10:30 год. ранку
22. Неділя — Арран 10:00 год. ранку
22. Неділя — Дембури 2:30 год. п. п.
29. Неділя — Стендвіс 15:00 год. ранку
Address: Box 171, Nyan, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4. Mcn.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕГ, МАН., 1-го ГРУДНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 1, 1970. ЧИСЛО (2137) 23

ПО КАНОНІЗАЦІЇ 40 АНГЛІЙСЬКИХ МУЧЕНИКІВ:

КАТОЛИЦЬКА ПРОПОЗИЦІЯ УВЕСТИ АНГЛІКАНЦІВ В „УНІЮ"

1535 року, за короля Генри VIII і з його ініціятиви, англійські католики відокремилися від Риму й основали т. зв. Англіканську Церкву. З того часу на тих, хто придержувався вірности папі почато переслідування з мученництвом на смерть включно. Коли 1570 р., у своїй булі, папа проголосив війну проти королеви Елисавети І, переслідування були посилені і до 1681 р. англійський королівський уряд засудив на смерть 357 католиків. Визначивши з них — Томас Мур і Джон Фішер, були проголошені католицькими святими 1935 р. 40 інших із згаданих 357 мучеників, папа Павло VI канонізував 25 жовтня ц.р. Коли справа канонізації була оголошена минулого року, голова Англіканської Спільноти в Англії — Архиеп. Рамзей, у своєму меморандумі заявив, що та канонізація пошкодить екуменічному руху в Англії (гляди „Вісник" за 1 лютого 1970). Але папа, проголосивши, що канонізація має відбутися 25 жовтня ц.р. заявив, що „канонізація дасть католикам і англіканцям „незвичайну нагоду" визнати минулі помилки, а змагати до відновлення єдности християн." Тепер, негайно по канонізації англійських мучеників, англіканцям пропонується „Уніятську Церкву", як про це інформує агенція РНС від 17 листопада ц.р.

КАТОЛИЦЬКО-АНГЛІКАНСЬКЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ФОРМУЛОЮ З 518 РОКУ

ЛОНДОН (РНС) — Католицький єпископ Базиль К. Батлер, вікарій Вестмінстерський, пропонує злучення розколу між Римо-Католицькою і Англіканською Церквами за формулою з 518 р. Пишучи в католицькому тижневику „Таблет", еп. Батлер каже, що саме тією формулою був полагоджений розкол між Східною й Західньою Церквами за папи Гормісдаса. За тим патерном, думає еп. Батлер, погодження між католиками й англіканцями можливе.

„Формулою Гормісдаса" була полагоджена доктринальна контроверсія між патріярхом Константинопольським і папою Римським, яка була розвинулася на початку VI століття. „Формула Гормісдаса" була підписана патріярхом і папою 518 р.

ОСНОВНІ ДОКТРИНИ ОБИДВОХ СТОРІН ПОВИННІ БУТИ ПОШАНОВАНІ

Еп. Базиль Батлер, один з визначних католицьких богословів в Англії, каже, що основною передумовою для поєднання (католиків і англіканців) в одне спілкування сім'ї Ісуса Христа є погодження в площині доктрин, які обидві сторони вважають принциповими. Він пояснює:

„Ніхто з тих, хто раз зрозумів той глибокий зв'язок, який пов'язує доктрини з історичними спільнотами, які їх

(Продовження на стор. 2)

КИЇВЛЯНИ ВЕНЯ І ЛЕНА ПОТОВНИЛИ НАЙБІЛЬШИЙ „ЗЛОЧИН" У СССР: ВОНИ ПОВІНЧАЛИСЯ В ЦЕРКВІ

Гаррі Тримборн, кореспондент агенції „Лос Анджелес Таймс Сервіс", у своїй спеціяльній кореспонденції з Москви до канадського часопису „Кичинер-Ватерлю Рекордер", опублікованій 11 листопада ц.р., подав цікавий репортаж про один епізод з релігійного життя в Україні, який заслуговує на те, щоб його передрукувати вповні. Репортаж Г. Тримборна, поданий з Москви, має заголовок **„Катедральне вінчання загрожує совєтському атеїзмові."** Нижченоданне — це повний переклад згаданого репортажу крім підзаголовків, які зробила редакція „Вісника."

ЗА ПРИКЛАДОМ ВЕНІ Й ЛЕНІ ПІДУТЬ ІНШІ

МОСКВА — Працівники Київського Науково-дослідного Інституту не знають, що ім вдіяти з Веньою („Venya" — Венямин, чи Ваня — Іван? — р. В.) Марнікном та його невістю Леною. Вони стали предметом контроверсії, яка розгорнулася поміж їхніми співпрацівниками через їхню поведінку. Дехто з них вважає, що те, що вони зробили, це така дрібниця, яка згадки не заслуговує; інші думають, що Веня і Лена тяжковинили дуже поважний громадський злочин. Отже одни похвалялися їхню мужність, інші називали це зрадою. До того ж, якщо Веня і Лена вийдуть з того положення тільки з сухорою доганою за негідну совєтську поведінку, — хто знає, до чого це довести? Вже й так дві дівчини із згаданого їм інституту кажуть, що й вони хотіли б зробити те саме.

„ЗЛОЧИН" ВЕНІ И ЛЕНИ

Чим же Веня і Лена провинилися? Вони повінчалися в церкві. І не в якійсь там звичайній церкві; вони прирекли зберегти вірність у прекрасному Соборі Св. Володимира в Києві.

Веня й Лена пробували вести до мінімума свій вчинок, коли їх поставлено перед Комітетом Комсомолу при Інституті виносити у тому. Там вони доводи-

(Закінчення на 3 стор.)

Поїздка Нікодима Ротова до Ізраїля

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Голова деп. ртаменту Зовнішніх Зв'язків Московської Патріярхії — митрополит Нікодим Ротов відбув 10-денну візиту в Ізраїлі. Його супроводжали три священики і два миряни.

Цього церковного достойника в СС-СР, який зупинився в патріярха Єрусалимського Венедикта І, відвідав д-р Шаул Кольої — директор департаменту Християнських спільнот при ізраїльському Міністерстві Релігійних справ. Д-р Кольої заявив, що митрополит Нікодим має відвідати Єрусалимську Місію Московської Патріярхії та інші поселення пов'язані з Церквою.

Нікодим був головою Російської Єрусалимської Місії від 1956 до 1969 р. і за той час здобув собі приятелів серед ізраїльської верхівки та провідників церкви.

(Продовження на 2 стор.)

Італійці атакують папу за прийняття Громика

ВАТИКАН (РНС) — Італійський щоденник „Ль Темпо" та група молоді (її вважають неофашистською) виступили проти папи за прийняття ним овідомлення міністра закордонних справ СССР — Андрея Громика, в четвер 12 листопада ц.р.

„Ль Темпо", якого вважають консервативним католицьким часописом, насвітлив гіркому серденчіть папи до А. Громика та його холод до президента Ніксона, який відвідував папу 28 вересня ц.р., Обідом гостем папи придлянв 80 хвилин свого часу.

Під час його звичайного звернення до прочан у неділю 15 листопада, проти папи виступила група студентів; студенти протестували проти прийняття папою Громика, а прочанам на Площі Св. Петра роздавали летючки. Італійська преса називала тих студентів неофашистами.

ПРЕЗИДЕНТА ДЖОНСОНА ПАПА ВАГАВСЯ ПРИЙНЯТИ

Виступ проти папи в „Ль Темпо", у формі редакційної статті, написав відомий італійський консервативний журналіст Енріко Маттеї. Він оскаржив папу за те, що його „стриманість" надала була візиті президента Ніксона помітної холодної атмосфери. Прихадзнив, що папа Павло VI „вагався", коли президент Линдон Джонсон просив у нього візити 1967 р., Енріко Маттеї в редакційній „Ль Темпо" написав:

„Нам хочеться запитати, з повною пошаною до Його Святішости і його дорадників та повічників, де був би папа сьогодні, і в якому стані була б Церква сьогодні, якби так Америка не врятувала нас від Гітлера, а Сталіна і його на-

(Закінчення на 5 стор.)

Католицька пропозиція увести англіканців в „Унію"

(Закінчення з 1 стор.)

створили, або на основі яких вони (спільноти - - р. В.) розвинулися, — не буде недоцільними труднощів у пропозиції, щоб Англіканська Церква визнала і прийняла ті дефініції віри, які для нас (католиків — р. В.) повинні бути прийняті в повному погодженні, але яких вони (англіканці — р. В.) вважають такими, якими повної вселенськости бракує."

АНГЛІКАНЦІ МОЖУТЬ СТАТИ „УНІЯТСЬКОЮ" ЦЕРКВОЮ БЕЗ ОРГАНІЧНОГО ПОЄДНАННЯ З РИМОМ

Зазначивши, що Англіканська Спільнота „доказує ніби вона „погоджується з формулаціями в сфері доктрин перших чотирьох Вселенських Соборів", еп. Батлер поставив питання: "Чи погодяться вони з тим, що значна частина авторитету тих формулянь виринає саме з того факту, що вони були проголошені справжніми Соборами тодішньої Вселенської Церкви?

„А якщо так, чи не думали б вони, що було б також правильно новажно подумати над тими точками замирення, які вказичили розкол між Сходом і Заходом 518 року?"

Єпископ Батлер, передовий богослов Католицької Церкви в Англії, вже давніше ставив пропозицію, згідно з якою англіканські могли б функціонувати у формі „Уніятської" Церкви в спорідненні, але не в органічній єдності з Церквою Римо-Католицькою. Таке погодження між англіканами й католиками, каже еп. Батлер, можна основати на формулі з 518 рок. Проте свою унійну пропозицію для англіканців він закінчив ось так:

„Точки формули Гормездаса, які були підписані окремими єпископами східної половини Християнства, по суті й фактично визнають, що Рим, з Божого установлення, є центром Христової Спільноти. Якби вони це визнали, то все інше лишилось би з відносною легкістю." Так думає еп. Базиль Батлер.

„МУЧЕНИКИ ГОВОРЯТЬ, ЩО ХРИСТОС ОСНУВАВ ОДНУ ЦЕРКВУ", КАЖЕ ПАПА

Канонізацію 40 англійських мучеників папа Павло VI виконав 25 жовтня ц.р. І як раніше, так і з нагоди канонізації папа Павло VI витолошував унійні ідеї та підкреслював своє „першенство" в Християнстві. Новинкарська агенція РНС 26 жовтня ц.р. подала була з Ватикану слідуючі вістки:

ВАТИКАН (РНС) — У присутності 10 тисяч прочан католиків і англіканців з Англії і Валії, папа Павло VI канонізував 40 англійських мучеників з 16 й 17 століть. Церемонія канонізації тривала дві години. У своїй проповіді з цієї нагоди папа висловив надію, що „кров тих мучеників заголіть велику раду, завдяки Церкві Божій відокремленим англіканців від Церкви Римо-Католицької." Далі папа поставив своїм слухачам питання:

„Хіба ці мученики не говорять нам, що Христос оснував тільки одну Церкву? Хіба їхнє свідчення і їхня вірність їхній країні не залевнює нас, що одного дня — як звелить Бог єднання віри і християнського життя буде відновлене?"

ПАПА ОБІЦЯЄ, ЩО ПРЕСТИЖ АНГЛІКАНЦІВ НЕ ВПАДЕ

Тоді, в Базиліці Св. Петра, папа строго придержувався теми „екуменічного" поєднання, і прочанам з Англії сказав:

„Не буде ніяких спроб понизити законний престиж, які гідний спадок побожности, які звичаїв властивих Англіканській Церкві, коли Церква Римо-Католицька — цей смиренний „слуга слугам Божим" — зможе взяти її завжди возлюбленому сестру в одне автентичне спілкування в сім'ї Христа, в спільнувати походження і віри, в спільнування священства і любові Духа Ісусового."

Коли в неділю 25 жовтня папу Павла VI вносили в Базиліку Св. Петра, Вестмінстерський Хор з Англії співав католицькі, англіканські та інші протестантські гимни. А католицькі традиціоналісти з Америки, Англії, Франції, Німеччини й Італії ходили по площі Св. Петра, роздаючи прочанам з Англії летючки, в яких був слідуючий заклик:

„Римо-католики Англії! Сьогодні ваш народ став збагачений 40 святими, які тепер стали учасниками тріюмфу Христа, як Його героїчні свідки. Просимо вас, ідіть за їхнім світлим прикладом і відновіть з нами угоду закриватн цілих до лиходо" (католицькі традиціоналісти стоять за збереження Тридентської католицької Месси, а протиставляють зреформований Месі, яка була введена в Католицькій Церкві з днем 31 листопада минулого року).

МОВА ПРО СВОЄ „ПЕРШЕНСТВО" І СИЛУ

Того ж дня, 25 жовтня, папа промовляв до прочан на площі Св. Петра і там продовжував сказане в Базиліці. Він хвалив 40 канонізованих мучеників за їхнє звозвичення - коштом життя - - ієрархічної структури Церкви, як і її свободи та одности." Він далі, тим же католиками і англіканцями з Англії сказав:

„Сьогодні маємо велику втіху запропонувати вам пошану і наслідування 40 мучеників Англії і Валії — замучених в 16-17 століттях, як і Св. Джон Фішер і Томас Мур, — через те, що вони поборювали за Англійською Церковою." Папа продовжував:

Христос вчинив Петра „головою і універсальним пастирем" Його Церкви, а Петрів авторитет тісніше розвинувся на папів, які були його наслідниками. Сказавши те, папа знову повернувся до 40 нових святих і сказав, що вони визнали „коштом свого життя ієрархічну структуру і одність Церкви, яка вповні респектує дійсну сферу сили цивільної, але яка в своїй духовній сфері є вільна, спонтаняча тільки на законну силу єпископів і найвищу силу папи."

Висловивши надію на поєднання англіканців з католиками, папа закликав англійських католиків „твердо триматися тих автентичних вартостей, за які вмирали англійські мученики."

З.Р.В. - - У світлі вищенаведених заяв папи Павла VI, пропозиція еп. Батлера, щоб англіканці ввійшли в „унію" з Римом, може вважувати на те, що серед англіканців буде розвинена широка унійна акція, якій сам папа зробив виразну психологічну підготовку.

Бл. п. Отець Сава Цетухин

У день Покрови Матері Божої, 14-го жовтня, 1970 р.Б. відійшов у вічність в Монтреалі бл. п. о. САВА ЦЕТУХИН, свящ. Української Греко-Православної Церкви в Канаді.

Народився 20-го березня, 1890 р. на Литві, під російською займанщиною, в сім'ї українських поселенців (за часів царя Петра І). По закінченні середньої школи вчився в учительській семінарії на Богословському Відділі, - - закінчив з вибухом першої світової війни. Був мобілізований і, по скінченню офіцерської школи, висланий на фронт. Після поранення довго лікувався в лікарні на Україні, де його захопила революція 1917 р., і громадянська війна.

По закінченні визвольних змагань залишився в країні своїх предків — Україні. Оженився з Одаркою, з дому Богомолець. Друга світова війна викинула його знова за межі рідного краю.

Увесь час мріяв про повернення до

(Продовження на 3 стор.)

Поїздка Нікодима

(Продовження із 1-шої стор.)

ковних. Тепер (від травня ц.р.) головою єрусалимської Місії Московської Патріярхії є архимандрит Єронім Знов'єв.

ЧИ НЕ ПЛЯНУЄТЬСЯ „РУХ" СОВЕТСЬКИХ ЄРУСАЛИМЦІВ?

Вищеподана інформація, яку тут подано в скороченні, була подана агенцією РНС у вівторок 17 листопада. Там зазначено і те, що Нікодим - - це перший совєтський достойник, який відвідав Ізраїль від т. зв. червневої війни 1967 р. Незважаючи на совєтсько-ізраїльський політичний „конфлікт" та на гострий осуд агресії Ізраїля проти арабів, що його Московська Патріярхія проголосила 4 квітня ц.р., в травні ц.р. агенція РНС повідомляла, що відносини між урядом Ізраїля та Єрусалимською Совєтською Місією залишаються приязними. А коли архим. Антоній Завгородний, прибувши в Єрусалим три роки (як і митр. Нікодим), 13 травня ц.р. виїжджав у Москву, то ізраїльський міністер віроісповідань випровадив його з подарунками. Тепер шестичленну групу з Москви привітав інший член міністерства віроісповідань Ізраїля.

У днях 30 травня і 2 червня 1971 у Москві має відбутися Собор для обрання нового патріярха Московської Патріярхії, на якому, можна думати, головну роль відограють ті, які пройшли вишкіл в Єрусалимі.

Київляни Веня і Лєна

(Продовження з 1 стор.)

ли, що як вірні громадяни і добрі атеїсти, вони не мали на меті нічого зла. І, очевидно, казали вони, вони не відчувають нічої приязні до релігійного „опіюму" про Бога.

Вони пояснювали, що просто потратили голови. Вони молоді, залюблені, їхня серія повна прекрасних думок, якими вони хотіли б дорожити в майбутньому. Отож вони прикли собі вірність у прегарній православній церемонії, посеред блискучої візантійської обстанови цього старинного Собору. Там багато більше романтично, ніж одружуватися в міській канцелярії.

ВЕНЯ Й ЛЄНА ПРЕДСТАВНИКИ ТИХ, ЩО НАВЕРТАЮТЬСЯ ДО ЦЕРКВИ.

Веня і Лєна репрезентують новий елемент совєтської турботної молоді. Вони є частиною зростаючого числа молоді, яку привілеює Церква, її священнодії, історія і фізична краса. Скільки тим є справжнього духовного повернення до віри тяжко, бо цієї справи в СССР ніхто відкрито не дискуте, бо там релігійна зневажається злочином.

Які б там причини за тим не були, совєтський уряд знімає їх настільки неважними, що з романтичного вчинку Вені і Лєни намірний зробити виняток. Їхні виявлення комсомольського комітету не задовольнили, а не менше з того задовольнила „Комсомольська Правда" - орган організації, яка зараховує 22,000,000 членів. Редакція згаданого органу домагалася про вивчання Вені й Лєни з листів, у яких редакцію прохали заступництву контрферезію полагодити. „Комсомольська Правда" відгукнулася негайно.

ВЕНЯ Й ЛЄНІ „БРАКУЄ САМОВПЕВНЕННЯ"

Релігія — це опіюм народу", пригадала „Комсомольська Правда" старе комуністичне кліше. „Це знають усі", продовжувала згадана газета, відкидаючи вимовку Вені й Лєни, а тоді поставили питання:

„Чи вони хотіли звернути на себе увагу всім тим своїм надзвичайним вчинком? Стати центром уваги?

„Та які б там виявлення вони не давали", каже „Комсомольська Правда", „їхній вчинок був маніфестацією їхньої духовної убогости, браку твердого становища й відсутности самовпевнення." Та газета відкинула всякі припущення, ніби ця „дивовижна пара" була привабленна красою Собору і Чину Вінчання.

„Це не тому частина молоді відкриває для себе релігію, — не як обскурантизм, і не як красу старинних і принадних обрядів", пише „Комсомольська Правда."

Ця замітка згаданого органу дивна, бо ж уряд СССР якраз тепер завзагажувався в широку і коштовну програму відновлення церков і релігійних речей для розвитку зацікавлення історією народу, і для принади закордонних туристів з їхньою твердою валютою. „Комсомольська Правда" каже, що саме цю програму совєтська молодь використовує для релігійної діяльности. Це стає загрозою нашій для тих, які в атеїзмі стоять міцно, турбується орган комуністичної молоді.

ТРИВОГА З МОДИ НОШЕННЯ ХРЕСТИКІВ

З того, що дехто залюблюється в релігійні пам'ятки і спорудн з спонук історичних чи мистецьких, — виникає „небезпека посіяння в душі людей зерна сумніву, який породить знеївру (в атеїзм)." Ось чому „Комсомольська Правда" так затривожена новою „модою" між дівчатами — ношення нашийних хрестиків.

„Якщо вже продавництва збірної крамниці починає носити хрестик, то треба думати, до чого та „пристрасть" може довести."

Отож, ношення нашийних хрестиків та вивчання в церкви, як це зробили Веня і Лєна, таки стають великою загрозою, не дивлячись на те, що навиглад вони виглядають малозначно.

„Очевидно", пише „Комсомольська Правда", „ми можемо приймати чи відкидати такі модні речі як „мінішкрити", довгі бороди... але коли „вершина моди" сягає аж до церкви, — ми як маємо права дивитися на це рівнодушно.

„Боротися з релігією", пригадує „Комсомольська Правда", „значить не йти на уступки навіть у дрібницях."

„СЛУЖИТЕЛІ КУЛЬТУ" ЗМІНИЛИ ТАКТИКУ

Далі „Комсомольська Правда" пише, що й духовенство тепер змінило свою тактику відносно заборонених практики наверненъ до релігії.

„Релігія не залишається незмінною", каже вона. „Тепер Церква вже не палить нікого, і ніхто не привеволюється до мойсейських заборон. І минули ті часи коли священик стріляли на Червону Гвардію з дзвинниць.."

„Служителі культу не пробують відкидати досягнень соціялізму й науки, а дискусує з ними (соціялізмом і наукою р. В.) перевели в сферу філософічно-духовну."

З.Р.В. — Войовничий протихристиянський марксизм веде завзяту боротьбу проти віруючої душі вже осьпонад 50 років. Там людина, якій сьогодні 50 років, — виростала від отюжо безоглядних атеистичних виховників, в релігійного виховання вона, в більшости випадків, не мала й не знала. Але багато менше про релігію чула, з позитивного навчання Собору і Чину Вінчання.

„Це не тому частина молоді відкриває для себе релігію, — не як обскурантизм, і не як красу старинних і принадних обрядів", пише „Комсомольська Правда."

Тільки в попередньому числі нашого органу була інформація про поїздки на релігійне життя віруючих у СССР групи баптистів з Англії. З їхніх оповідань виходить, що вони, порівнюючи себе з віруючими в СССР, почувалися вбогого, — просто невиглядно.

Це повинно заставити багато кого з нас, а зокрема тих, які „Церковою „цікавляться", — думати про свою релігійність, — глибоко думати...

(Репортаж Гаррі Трифборна, який був опублікований у „Кичинер-Вотерлоо Рекордер", нашій редакції надіслав Всеч. о. Олександер Костюк, за що йому належить сердечна подяка).

(Закінчення з 2-ї стор.)

свого призвання — Служби Богові і своєму народові. В році 1949 в Бельгії, був висвячений в сан диякона, а в 1951 в сан священика — ієрея Української Автокефальної Православної Церкви, у храмі Успіння Пресвятої Богородиці в місті Льєжі, і призначений до Храму Св. Ап. Петра й Павла в оселі Анзі, (Бельгія). Цей храм був збудований його власними руками за допомогою вірних з оселі (які тяжко працювали в копальнях).

До Канади о. Сава прибув з початком 1952 р. і згодом був прийнятий в ряди священства Укр. Греко-Православної Церкви з призначенням до Собору Св. Софії в Монтреалі, де він був сотрудником протопресв. о. Володимира Слюзара. Від грудня 1957 р. до червня 1959 р. був настоятелем Укр. Греко-Прав. Церкви в Сарні Онт., а від липня, цього 1959 р., повернувся на сталий побут до Монтреалю і був запасовим священиком Місійної Округи Оттава-Лашін-Монтреаль аж до кінця свого трудолюбивого життя. За ревну працю на Ниві Христовій був неодноразно нагороджений церковними грамотами, починаючи ще з Німеччини — (при житті його дружини, яка упокоїлась у Бозі 1946 р.) — в Бельгії і в Канаді, а саме: скуфією в 1957 р., камилавкою в 1959 р., митрополичною грамотою 1959 і золотим хрестом в 1966 і вкінці 50-тилітньою ювілейною грамотою 1968 р.

Неподівана смерть (14-го жовтня) перервала нитку життя многострадального священнослужителя на 81 році його життя. Величавий священицький похорон перевели, за вказівками Владики Архиепископа МИХАЇЛА, священики Місійної Округи: настоятель Собору Св. Софії о. протопресв. д-р Володимир Слюзар, сотрудник Собору о. Ігор Куташ, настоятель церкви Св. Юрія в Лашин митрофорний прот. о. Епіфаній Чижів, настоятель церкви Успіння Матері Божої в Оттаві прот. о. Василь Сенишин, о. Григорій Філь, о. диякон Захарій Ренко, настоятель сербської церк. Церкви прот. А. Вуякліз і о. Ст. Михалузо.

На цьому місці, в смутку залишена родина Покійного о. Сави, складає найсердечнішу подяку всечесному Духовенству, дирнгенту Собору Св. Софії п. В. Гиричу, дирнгенту церкви Св. Покрови Матері Божої в Монтреалі п. І. Козачкові, дяконі церкви Св. Юрія в Лашин п. П. Калнцукові, всім приятелям і знайомим та всім людям доброї волі за чистосердечне виставлення до самого Покійного і його родини, за моральну підтримку за все — українське СПАСИ-БІГ!

Рівнож складаємо найсердечнішу подяку Управі Собору Св. Софії, голові п. Володимирові Коленичу за подарування землі на кладовищі Мавнт-Роял в Монтреалі.

Нехай всіх вас Милостивий Господь Бог обдарує своєю ласкою, а Покійному отцю Саві нехай канадійська земля буде пером.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку залишена родина: донька Віра, зять Михайло Андрущенки, внук Юрій з дружиною Марією, свати Стефан і Анна Спетруки.

ВІСНИК

Український православний часопис, основний 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмус. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $5.50 на рік. Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada — $5.00; foreign — $5.50. Single copies: In Canada — 40 c., in USA — 45 c.

Адреса:

THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

У ПРОГРАМІ ПОКРАЩАННЯ НАШОГО ВИДАННЯ

З почуттям вдоволення, ділимося з читачами „Вісника" приємною вісткою, що, починаючи від цього числа, „Вісник" буде виходити з нової преси, отже сям Шановний Читач розтинати його більше не буде

Служення „Вісника" Української Грекo-Православній Церкві в Канаді та ширшому українському суспільству взагалі доходить до 47 років часу. Перших пару років (тоді „Православний Вісник") „Вісник" виходив раз на місяць, але скоро він став двотижневиком. У 1950-их роках, за редакторства д-ра Ю. Мулик-Лущика, „Вісник" був побільшений з 8 до 16 сторінок, при чому його почали друкувати на кращому папері. Це змінило вигляд „Вісника", але сам читач мусів його розтинати, що справляло певну невигоду. Ця невигода вже усунена.

З уваги на те, що „Вісник" став популярним церковно-громадським часописом, — Провід Церкви почав думати про те, щоб „Вісника" поширити, доповнити певним додатком, щоб так приморовити його до всіх потреб і вимог читачів. Це буде зроблено.

А поки що, поручаємо Шановним Читачам наш орган у вигідній формі, і робимо це з почуттям вдоволення. А одночасно прохаємо дальшої Вашої співпраці та моральної підтримки для „Вісника". „Вісник" здобув собі довір'я у читача, як орган прямолінійний, з ясною українською церковною ідеологією, і цієї лінії він буде придержуватися далі. Напримінім „Вісника" є виконична українська православна церковна ідеологія, постанови Соборів Української Грекo-Православної Церкви в Канаді, її Консисторії чи Президії Консисторії, і від того „Вісник" відступати не може і не відступить.

Нехай Господь Бог благословить працівників „Вісника" приємністю з їхньої нелегкої праці, а Дорогих Читачів задоволенням з читання „Вісника."

Видавнича Спілка Екклезія

НАША ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА Й ЕКУМЕНІЗМ

Про екуменізм між різними християнами, а навіть про екуменізм між християнською і нехристиянськими релігіями, — багато було сказано в п'ятидесятих роках нашого століття, а навіть дещо було осягнено, — головно в роках шістдесятих. Надія на поєднання порізнених християн в одно ціле екуменізм не оправдав, проте екуменічний рух приніс до того, що між порізненими християнами нестало помітне примирення, а навіть дечка співпраця.

Про те, як хто розуміє екуменізм також було сказано багато; писав про те і наш орган — „Вісник."

Незважаючи на те, що на екуменізм в розумінні поєднання бодай деяких християн в одну церковну структуру багато хто покладав великі надії, — ми не бачили твердих основ на такі надії і не раз виявляли це на сторінках нашого органу. Таке наше становище було основане на вироспові дних принципах, які, на нашу думку, навіть в екуменізмі мають великі значення; далі, таке наше становище було оправдане конкретними фактами, які виявив таки сам екуменізм і то там, де його кличі були приймені для дійсного поєднання порізнених християн в одно. Виходить так, що коли до екуменізму за поєднання взятися ділово, то виявляються речі, яких переборити не можна. Це справа принципів, як згадано вище.

Ми є за екуменізмом, який веде християн до примирення та до взаємозрозуміння; ми є за екуменізмом у сфері суспільної християнської співпраці. Такий екуменізм ми називаємо **екуменізмом любви**, і ми стояли і далі стоїмо на тому, що такий екуменізм не тільки можливий, але й конче потрібний.

Це, кажемо, — екуменізм можливий, конечний і він основний. Крім того, що він логічний, — цей екуменізм повинен бути й **розумний**, висловлюючись просто. А це значить, що якщо дана акція не конче потрібна, а є вона така, яка іншим небажана, підозріла, — то, а уваги на екуменізм євангельської любови, таку акцію краще оминати. Бо навіть у нашому українському світі досить доказів на те, що неприємна ситуація виникається саме непотрібними речами, які дуже легко можна було б оминути.

Наше розуміння екуменізму і наше відношення до нього — відоме і незмінне. Його Високопреосвященство Владика Архиепископ Михаїл — заступник Митрополита Української Грекo-Православної Церкви в Канаді, повторив це на Єпархіяльному З'їзді Східної Єпархії, який відбувся в Торонто. Стверджуючи, що священнодійство православного священика з інославірними неможливе, Владика Архиепископ Михаїл, в четвер 19 листопада ц.р. сказав:

„Наш православний екуменізм полягає в словах Апостола Павла: „Браття!...

Ол. Варавва

Введення в Храм Пресвятої Богородиці

Яким і Анна від усього серця любили свою маленьку Марію, дбайливо доглядали й виховували її. Але, хоч і хотілося їм завжди мати її біля себе, вони не забували, що ще перед народженням дівчинки пообіцяли віддати її на служіння Богові. І цю обіцянку вони виконали.

Коли Марії минуло три роки, її одягнули в білий святковий одяг, зібрали її товаришок і, в супроводі родичів, сусідів і знайомих, пішли до Єрусалиму, де стояв величний і єдиний у всій країні Божий Храм.

Про прихід Марії у Храмі знали наперед. Тому, коли урочиста процесія прийшла на площу перед головним входом до святині, там уже чекав первосвященик (найвищий священнослужитель тих часів) на ім'я Захарія. Він, звичайно, не міг тоді знати, що маленька дівчинка, яка стояла перед ним, буде колись Матір'ю Спасителя. Про це взагалі ніхто з людей не міг знати — це відомо було тільки Богові. Але Захарія відчував, що ця дівчинка не така, як усі інші, що вона чимось особлива і що їй належить особлива увага й честь. То ж він узяв Марію за руку і увів до Храму. Але він не спинився там, де було місце для звичайних людей. Він пішов усе далі й далі і нарешті завів Марію до Святого Святих — найсвятішого місця, куди він сам мав право заходити тільки один раз на рік. У Святому Святих зберігались найбільші святощі народу; там, як вірили, невидимо перебував Сам Бог. У церковній пісні говориться, що ангели дивувалися, коли побачили, як то Діва входить у Святе Святих." А коли здивувалися навіть ангели, то що ж і говорити про людей, присутніх під час цієї небувалої події! Всі вони були докраю вражені і відчували Марії незвичайне майбутнє.

У Єрусалимському Храмі Марія пробула до 14-ти років. Вона виростала і виховувалась там у щирій любові до Бога, в побожності й доброті. Батьки її тим часом померли, а її, що бачили її вхід до Храму, може згодом і забули про незвичайні події того дня. Але тепер ми знаємо, що не випадково Діва потрапляло до Божої Святині і не випадково увійшла до найсвятішого її місця. Сам Бог привів її туди, щоб вона постійно перебувала близько біля Нього і зберігалась у чистоті і святості для свого великого призначення.

Теперми знаємо, що Введення Діви Марії в храм — це був перший крок до Народження Спасителя, а тому, коли 4 грудня урочисто святкуємо пам'ять про цю подію, то водночас починаємо й готуватися до Різдва Христового. У Богослужбових піснях на свято Введення дуже часто згадується про те, що обидві події дуже тісно між собою пов'язані. У тропарі свята говориться про це так.

Сьогодні початок Божого змилування і провіщення про спасіння людей. У Храмі Божому Діва ясно являється і про

— — — — —

— якщо не від нас залежить, — живіть у мирі зо всіма людьми!" (Рим. 12:18).

Отож, якби то і нам українській екуменізм тільки від нас залежав, то й наша „екуменічна" атмосфера була б легша.

Італійці атакують папу

(Закінчення із 1 стор.)

слідників не стримала перед вашими границями."

Щоденник „Ідь Темпо" скритикував Вятікани за те, що він опублікував росіянину святинку з папи і советського міністра в „дружньо-любовній" позі.

АВДІЄНЦІЯ ГРОМИКА В ПАПИ ДАЛА КОМУНІСТАМ МІЛЬЯОН ГОЛОСІВ

З гострінною критикою папи виступили студенти. В розданій прочанам летючці вони запитували, якими подарунками обмінялися папа з Громиком? У летючці сказано, що найбільш підхожим подарунком папі була б „урна попілу з спаленого чеського студента Яна Палаха, який спалив себе в знак протесту проти советської инвазії." Цей дар, скажано в летючці, був би заміною за понад мільйон голосів для італійської комуністичної партії, що вже є паслідком згадаої візити.

Італійські студенти вказували також на час тривання візити Громика — одну годину і двадцять хвилин. До цього в летючці зроблено таку заввагу: „Якщо б так ті розмови тривали довше, — стало б часу за те, що б винайти муки тисячів італійців, які втратили своїх рідних у боротьбі з большевиками та проти втоптаної Росії."

Це був другий тиждень протипапських протестів у Римі. У неділю 8 листопада на папу випускували італійські бідарі. У той же час тиху демонстрацію проти папи переводили дві інші італійські групи.

Згадка про минуле

За перших три роки моєї священичої праці в Манітобі мав я більше сезонових прикрих пригод, як за останніх поверх сорок літ.

На другий день Різдва Христового, 1921 р., мав я знати відправу в околиці Сеньків. Під вечір запряг свого карого Шимка до саночок, взяв свої церковні речі й поїхав я найти до Стюартбірн; поступив до поважної фармерської родини Дацюків. Поставали раненько, сам Іванко запріг пару тяжких коней — синій і гнідий — до саней. Павло і я сіли на високому сідлі на пружинах, а дідо, бабця, ненечка, дочка й зять Гавроненькі сиділи на застелений долівці. Дорога вела через ріку Русо, що стрімкими берегами. Вихали на берег і вже церковцю видно. По вітрині й колядках вже були готові їхати домів, бо ж там мій коник чекає на мене, і в нашу околицю маємо їхати на третій день Різдвяних свят. Коні постовали на снігу й морозі якихсь годину, то й мали охоту бігти, хоч великі й тяжкі вони були. Спускаємось вниз крутою й стрімкою дорогою. Бачимо, що кодні годі спинити, хоч Павло був сильний молодий чоловік. Як тільки коні набазнались на лід, рантово звернули на ліво, сани вдарили об берег і перевернулися, а ми всі висипались на леду були великого каменя, що стирчав поверх води, чи леду, але скалистий острівець. Правда, не було жодного каліцтва, тільки шкода було коней. Побігли вони були домів, прямо до своєї стайні.

— — — — —

Добре було, що наймолодший син, гарний хлопець, був дома. Скоро він зорентувався і тим самим слідом привів коня на місце нашого несподіваного випадку.

Одного разу, рівно ж зимовою порою вертаю домів на Вайту з Роза-Сеньків. Я був одітий наче Ескімос, але їхати на санках яких три-чотири годині, а часом і більше, хочеться встати та пройтись пару сот кроків, а то замерз би в дорозі. Так я і зробив. Я знав, що Шпак не лишить мене і не втече, та не знав, що він мені збитка зробить. Якби я був пішов разом з конем, або наперед нього, було б добре і мені, і йому. А то я підбігав за санками. Як тільки я захотів вхопитись за санки, а мій Шпачок трон трон-трон та вже на дяєті кроків від мене. Тоді пристане і оглядається, чи я йду. І знову те саме. Комедія тай тільки! Добре, що ніхто з людей не бачив оцих перегонів. Отак мій вірний кінь із-за своєї доброти мало що не замучив мене в дорозі. Бо де ж у кожусі коня догнати в чистім полі по снігу. Я на нього не сердився, бо ж він був гарний і добрий кінь.

— — — — —

Одного зимового вечора вертаю потягом до Вінніпегу з Давфину. Саме перед останньою станцією нестало потягові з вагонів. Пасажири зірвалися й почали перекидатись. Не знаємо, що сталося. А то залізничі колеса рантово зійшли були з рейків і ми всі мусіли тратитися за що можна було вхопитись, щоб не впасти. Вагон похилився в одній бік, бо колеса були врізися у похилу снігову землю. Треба було чекати пару годин на двори на ратункний поїзд, що мав забрати нас на головну Сі-Ексрісьо станцію. Це сталось було 1921 року. Вийшов бідо травний і ідучи по вулиці Мейн, бачу було мені, а то й обов'язково, гляну в сторону редакції „Українського Голосу." Це було світло в канцелярії. Думаю собі, — певно, он, в редактор Василь Кудрик ще працює. Беру валізу, і знаю з тразвано і йду від двері. Зустрічав і передо мною редактор, один із найбільших оборонців нашого св. Православія, відкрив двері і попросив увійти в середину. Питає він мене чому я блукаю вночи по місті та ще з „капличкою", а я говорю йому, що він також повинен в ночі відпочивати. „Ах, знаєте", каже він, „прийде в голову якась добра думка, то треба занотувати. А то цілу ніч спати, то й думка втече з голови." Вже не далеко було мені до свого приміщення, то на нюху пішов.

Каже мені моя дружина: „Що з тобою, чоловіче. Наш Шпак (кінь) дрочиться з тобою, чужі коні втікають від тебе, а тут ще й залізняки хоче тебе позбутися." Нічого страшного. Апостол Павло мав багато більше нещасливих випадків, а мої щойно починаються.

о. П. Самець

Д-р Борис Доценко в Торонто

Торонто. — Д-р Борис Доценко, відомий професор ядерної фізики, що три роки тому відмовився повертатися в Україну, прохаючи статусу імігранта в Канаді, переїхав недавно з Єловнайф до Торонта та одержав тут тимчасову працю відвідуючого науковця на математичному відділі Торонтонського університету.

43-річний бувший керівник ядерної лабораторії Київського університету, покинув учительську працю в Єловнайф на Північних Територіях, куди був він спрямований після жовтня 1967 р. офіційними чинниками. Советська амбасада домагається повернення д-ра Б. Доценка назад до СССР, а всі заходи советів ще від часу закінчення наукової вимінної програми між Альбертою і СССР через втечу Доценка, є неуспішні, бо уряд Канади не практикує насильне повернення осіб, бажаючих азилю.

Аплікації за працю в різних університетах Канади, що їх розіслав був д-р Б. Доценко, не були прийняті, а при відмові подавано ряд причин другорядного характеру. Інші наукові, що прибули далеко пізніше з Чехо-Словаччини чи Польщі дуже скоро одержали працю і позиції на більших університетах Монтреалю і Торонта, а для д-ра Доценка тяжко було одержати працю і статус імігранта.

„Канадійський фармер" ч. 46

Убив своїх батьків

НЬЮ ЙОРК. — Під час сварки із своїми батьками, 17-літній Ларрі Мюллен зажорднував 63-літнього батька Петрика Мюллена і 53-літню маму Лоретту. По вигляді кімнати, де доверсено цього вбивства, можна було судити, що батьки ставили спротив своєму, озброєному кухонним ножем, синові.

Убивника арештовано. А це так недавно рідні цинки та дегенерати репетують з нього вісім книги „революціонера" Ісуса Рубіна, який власне закликав американську молодь убивати своїх батьків. „Зробіть це" (До іт!) закликала Рубін, „коли не зробите цього, ніколи не станете революціонерами." Так було написано, але оборонці Рубина казали, що це тільки „реторика". Ларрі Мюллен уже вибився поза „реторику." („Америка" ч. 198, 1970).

Брак священиків у Швеції

ВАРШАВА (РНС) — Єдиний в Швеції католицький прелат, єпископ Джон Е. Тейлор, прибув до Польщі, щоб звербувати священиків з чину Облатів для священичої праці в Швеції.

Варшавське радіо подало, що єпископ Тейлор (народжений в США) висловив вдячність чинові Облатів за те, що вони в 1966 році вислали до Швеції п'ять священиків. Він сказав, що це було великою поміччю, тому, що в Швеції відчувається брак священиків і людей з покликанням до духовного сану.

За даними з останнього перепису населення, в Швеції є 44,927 католиків, і 100 священиків; населення Швеції становить 7,788, 785.

Митрополит Іларіон

ШАНУЙМО ВСЕ СВОЄ РІДНЕ

(З „Книги нашого буття на чужині")

ШАНУЙМО СВОЮ ІСТОРІЮ

1. Історія — то основа нації

Кожен народ глибоко шанує свою історію, бо вона — душа його, серце його. Історія — це основа нації, бо на ній же зростає народ. Усі народи шанують свою історію, як зіницю ока, як матір свою рідну.

Українська історія, — це вона одна оживляє нас, українців, і дає нам цілющу силу пряшувати до тієї Правди, якої ми прагнемо всі. Це вона одна воскрешає український народ, це вона одна кличе скидати з себе кайдани неволі, в які закували Україну вороги.

Українська історія — це й історія Української Церкви, цебто Православія. І не можна безкарно фальшувати чи перекручувати цих історій, — бо історія помститься на нас, як на тих, що не шанують її.

Хто перекручує українську історію, цебто фальшує її, той нівечить душу України, той отруює синів її, той обезсилює Україну, той не дає нації розвиватися нормально!...

2. Греко-католики фальшують українську історію

Унія розколола нам народнього духа, розбила народ і що далі, то деякі стають активнішими, і часто перекручують та фальшують нам нашу історію, і то роблять так, ніби вони були б вовсім чужі нам, ніби наша історія чужа їм.

Сьогодні греко-католики зневажають нашу українську історію, пишуть про українські найсвятіші речі, що хотять, і відкрито фальшують українську історію... Так ніби вона й не їхня...[1])

Вони опльовують Візантію, зводять ми всі прийняли свою Віру Православну, осміюють і легковажать стародавні православні Літописи, безсоромно, будучи то їх „греки" повиправляли, роблять католиками нашого Святого Князя Володимира й деяких наших інших князів, утому й кн. Данила Романовича.

Унія з Римом — це страшна доба в нашій історії, доба, що принесла нам величезну шкоду. Замовчувати цю добу перекручувати його можуть тільки ті, що втратили любов до своєї Батьківщини-України.

Гостро виступають проти того, що то Апостол Андрей був основоположником Православної Віри в Україні, бо вони хотять підпирщувати тільки свій Рим, а не Київ.

Тут можна було б подати довгі десятки цитат з творів великих і видатних наших істориків та учених, серед них і греко-католиків, які гостро осуджують унію, і визнають її великим злом для України. Багато з цього подаю в двох своїх нових монографіях: „Українська Церква за Богдана Хмельницького" 1955 р.[2]) і „Українська Церква за Руїни", Вінніпег, 1956 року. Скажемо, відомий історик (католик) В. Липинський подає: Унія „розпалила внутрішню релігійну боротьбу, порушила духову єдність національну і страшно ослабила сили тодішніх українських православних консерватистів, а з ними ослабила тідставні й найбільше відпорної сили нації."[3])

3. Не обезцінюймо української історії

А все це зовсім обезцінює наше славне минуле. Бо що було славне, воно було православне, а коли православне, то греко-католиків немиле, і вони його вне важають, у кращий спосіб — замовчують.

Усе це сильно балансує нашу українську історичну ідеологію, робить нас безбатченками, заслоює наш Київ, видвигаючи зовсім чужий і завжди ворожий нам Рим...

Бо хто зневажає свою рідну історію, той своїх рідних батька-матір зневажає. І зневажаючи свою історію, яку тоді підстану маємо ми звати себе окремою нацією, коли ми усе своє найсвятіше топчемо грудними чобітьми?

А з історії нашої Віри наша Православна, це те найсвятіше, що український народ створив і що він має!

І власне нею ми маємо найбільше гордитися.

4. З історії треба навчатися

Ми мусимо глибоко шанувати свою тяжку й сумну історію, бо ми кров'ю своєю її творили, і навчатися з неї, а тепер появилися такі „історики", що навмисне перекручують і фальшують нам наше Святе Святих, наше найдорожче, — і нашу Віру Православну, і нашу історію... Так, ніби це робить нам вороги ми чужинці!

Бідна українська історія! Росіяни шарпають її з початку, заявляючи, що стара Русь — то Росія, а греко-католики шарпають саму душу українського народу, настоюючи, що кн. Володимир і інші були католиками...

Так ніби об'єднатися, щоби обдерти Україну з її найдорожчого й позоставити голою сиротиною... Сиротиною без історії, без Віри, без традицій...

Отже, мусимо шанувати свою історію, а не фальшувати її на римський католицький копил. Уся українська історія аж кричить, що католики, то вороги українського народу, а тому нам з ними не по дорозі, і з ними треба бути дуже обережними.

Доля й історія чеха, поляка, хорвата, словаків мусить навчати нас...

5. Не зневажаймо Греції, Матері нашої Віри

Уся наша Віра, уся наша Церква, багато з нашої культури, усе наше найдорожче, — усе це приходило до нас з православної Візантії чи Греції. Візантія, — то праджерело української Віри й українського духа.[2])

Тепер український виріс у православному Києві, і Київ — то наш Сіон, Рим був ворогом України всі довгі віки, і так воно позостається, й тепер, ворожим і чужим!

Що Рим часом хотось із своїх українців винищує, то так роблять нам і москалі, і поляки: на розклад нас!

Шануймо ж свою хоч і тяжку історію, любімо її, бо в ній все наше правдиве життя. І не замовчуймо ваги Православія в ній.

І не фальшуймо її, і не натягаймо її непотрібно на римський копил, бо він затісний для України!...

БЕРЕЖІМО СВОЮ УКАЇНСЬКУ МОВУ

1. Мова — то серце народу.

Рідна мова — це мова наших батьків і мова народу, з якого ми вийшли. Рідна мова — то найголовніший наріжний камінь існування народу, як окремої нації: без окремої мови нема самостійного народу, бо рідна мова — то основа нашої історії, як душа цього народу.

Мова — то серце народу: гине мова — гине й народ. Гине мова — гине й історія, як історія окремого народу.

Хто цурається своєї рідної мови, — той у саме серце ранить свій власний. Той веде його до смерти!

2. Святе Письмо наказує берегти рідну мову

Ось через це Святе Письмо суворо наказує кожній людині: „Щоб кожен чоловік був паном у домі своїм, і говорив мовою свого народу!" (Естер 1. 22). Це велика й важлива заповідь, яка наказує всім, а особливо тим, що служать народові, говорити його мовою. Коли говорити, то й любити, шанувати й берегти цю мову.

Мова зв'язана нерозривно з народом та його історією, і коли ми, за Христовим прикладом, мусимо любити свій народ, то тим самим мусимо любити й берегти й свою рідну мову, бо без мови народ не може існувати. Безмовний народ — це народ. Це добич і рабі для народу чужого.

У Святому Письмі розповідається, як славний Неемія, що багато зробив для відродження свого народу, суворо наказував не забувати своєї рідної мови, бо знав її силу й значення для з'єднання окремішності народу. По Вавилонському полоні юдеї сильно сплелися своїми сусідами, і тому „їхні сини говорили наполовину повидодейському, і не вміли говорити юдейською, а говорили мовою того чи того народу." І Неемію, про що він розповідає в книзі, і сам ім'я, і прокляв їх, і бив деяких, і рвав їм волосся, і заставив їх Богом, щоб не робили так... (Неемія 13. 24-25). Це й до тебе, українцю, в розсіянні, очевидячки.

Христос Говорив Своєю рідною арамейською мовою. І в останню вечерю, відданою Свого духа Отцеві, перед скриншу на Хресті вірив з Ел, Елі, — лама савахтані?" (Мт. 27. 46). Це було: „Боже мій, Боже мій, на що Ти покинув мене Ти покинув?.. І кожна мова вона не знала, в останню хвилину, покидаючи цей зрадливий світ, вже не вміє останнє слово таки своєю рідною мовою. — рідною...

Апостоли так само говорили своєю рідною арамейською мовою, і говорили навіть з галілейською. Так, коли Петро в час суду був на подвір'ї Каяфи, то присутні казали йому: „І ти справді з отих, та й мова твоя виявляє тебе!" (Мт. 26. 73; пор. Мр. 14. 70; Лк. 22. 59).

3. Хто цурається української мови, той цурається й українського народу

Не цураймося ж і ми своєї рідної мови української, як не цурався Своєї рідної мови Христос, як не цурались її й Апостоли. Цурається рідної мови — то цурається рідного народу, а цурається народу — то кидати свою Віру та Церкву! Хто свою рідну мову забуває, — до свого любови не має! Зрадник рідної материнської української мови — то зрадник батьківської Православної Віри та Церкви, який щастя й долі не матиме поміж людьми!...

Особливо тяжка й дошкульна зрада рідної мови там, де народ живе серед іншого народу, як чужий. Хто тут зраджує й кидає свою рідну українську мову та переходить на чужу, той легко зрадить і батьківську Православну Віру й Православний Церкві, і вміщі стане безвірним і безбужним перекидком. Хай Господь береже всіх від такого!

Отож, бережімо й любімо свою українську мову! Любімо її в усьому: у вимовці, у пісні, у різмові. Ніколи не цураймося своєї рідної мови, де б то не було: чи в себе вдома, чи серед чужих! І не вільно нідє ховатися з рідною мовою, заступаючи її без потреби іншою. Рідна мова — то душа народу, і хто цурається її — той душі своєї цурається!

Українська мова близька й мила кожному українцеві, і тільки людина з порожнім серцем не чує ії материнського тепла та небесної краси. Рідна українська мова грає нашу душу божественним оспівом, вона бренить для нас небесними звуками. Ось тому то рідна мова зветься мовою материнською: це та мова, якою рідна мати співала над колискою нині найвищі пісні, що бренять нам ангельськими звуками, яких ми ніколи в житті не забуваємо й не забудемо.

Ці небесні звуки рідної української мови завжди бренять нам ціле життя неземною музикою, скрашуючи нам нище сре життя й нагадуючи про небесне. І як любимо свою рідну матір, так самі ми повинні любити й свою українську мову, і не тільки любити, але й шанувати та берегти її.

Блаженна людина, яка рідну мову свою береже та шанує! І жодна інша мова не бренить нам краще, як своя українська!

Українська зблудь в розсіянні помітно забуває свою мову, і тим стає на дорогу винародовлення. Це загрозливий стан, і до його направи мусить негайно й одностайно стати ввесь народ, від світської та Церкви, а далі все об'єднане громадянство й уся преса. У національній освіті нації молоді — наша світла будучність, а в її винародовленні — наше смеркання... Це загроза значно більша, як її вирвать, а тому кличу до всіх української молоді: коли ти забуваєш мову батьків своїх, мову українську, тим у самі серце ранив свій рідний український народ!...

(Далі буде)

М. Прот. Б. Шатківський

СВЯТЕ ПИСЬМО

„Небо й земля перейдуть, а мої слова не перейдуть" Мат. 24:35).

3. Хто цурається української мови, той цурається й українського народу

У сучасному замішанні людство готове зробити згубний, своїми наслідками, скок. Але ж на яку стежку нам повернути, щоб вийти із сучасного хаосу? Чи є ще будьякий авторитет, що порадив би? Чи є ще якась стежка, що нею ми могли б спокійно йти? Чи може ще промінчик прорізати непроглядну темряву? Чи зможемо ще знайти провідну нитку, яка допомогла б нам розв'язати наші пекучі питання? Чи помістне нас ось тут на землі якийсь незнаний творець, чи якась незідома сила й не дала нам провідної нитки, щоб довідатися, для чого ми тут і куди ми йдемо?

Ми маємо на наші питання позитивну відповідь, і ключа до неї. Маємо авторитетний джерельний матеріял. Він містить в стародавній історичній книзі, що носить назву — Святе Письмо. Ця книга дійшла до нас, пройшовши віки. Вона перейшла багато рук, з'являється в багатьох формах і пережила різноманітні напади. Ні варварський вандалізм, ні цивілізована ненависть, ні вогонь, ні інтині недоярків не могли знищити її.

Ми наближаємось до голиці, що може стати знову вирішальною в історії світу, перевірною це раз що незруйнованому книгу мудрости й пророцтва. Є між нами люди, що принципово вважають Святе Письмо за історію українського народу. Це інші визнають, що вона являє собою людинну сукупність моральних норм. Але ці речі, які б важливі вони не були, містяться тільки на крайчику властивої тематики Святого Письма, бо суттєво воно не становить історію Божого спасіння, що виявилося в Ісусі Христі. Ті, що читають Святе Письмо, як прекрасну літературу, або як захоплюючу поезію, чи як історію, але не добачають в ній історії спасіння грішного людства, ще не усвідомили собі правдивого значення книги.

З Божої волі написано Святе Письмо для того означеної мети, — щоб об'єднати нам плян Його спасіння. З Божої волі написано цю книгу та те, щоб висвітити нам Його вічно зобов'язуючі закони. Без Святого Письма світ, справді, являв би собою темне й спустошене місце без дороговказу.

Святе Письмо, це єдина книга Божого Об'явлення, нам, грішним, тут на землі. Є ще багато книжок інших релігій та сект: магометанський Коран, буддійський Канон священних писань, Зенд-авеста Зороастрця та брагманські Веди і т. д. Усі ці писання добре перекладені, тому стали приступні нам і ми можемо оцінити їх вартість. Але кожний, читаючи їх може зразу побачити, що всі ці нехристиянські „Біблії" розвивалися в помилковому напрямку. Усі вони починаються ніби прекрасним блиском світла, але кінчаються у смутній темряві. Навіть випадковий спостережник-читач дуже швидко пізнає, що Святе Письмо є одинокою книгою, яка пропонує нам одвічне спасіння й навчає нас, як жити, щоб осягнути його.

Потрібно було аж шістнадцять століть, щоб закінчити писання Святого Письма. Святе Письмо являє собою твір більше, як тридцятьох авторів, і кожний з них діяв, як Божий слуга. Ці люди були розділені між собою кількома поколіннями, і написали вони не тільки те, що самі думали, чи чого сподівались. Вони діяли, як слуги Божого диктату; писали за Його вказівками й під Його керівництвом. Під Його божественним надхненням вони були спроможні довідатися про велику й вічну правду та занотувати її, щоб інші також побачили її, і переконалися в святости її.

В численних наших домах, і нині часто серед освічених людей, уявлено в моду глузувати з Святого Письма та вважати його за непотрібну річ. Події сучасного бурхливого життя обудили людську душу, — і зневажливе ставлення до Св. Письма тепер змінюється, і то дуже швидко. Життя безжалісно скидає з себе всякому надуманну цупчистість і вдозбістоному фантастичну. Замкнені общини ки справедливого перестрою світу, що їх робила людина людині, виявляться в практиці помилками, позбавленими всякого реального грунту. Серце і розум людини знову шукають чогось правдивого і тривалого. Тому то знову мимоволі людство звертається до тієї книги, що мільйонам людей у минулих століттях дала потіху, силу і порятунок. Люди переконуються, що знання й ум, але майже забутий, зміст Св. Книг та висловів в них такі близькі до сучасної дійсности їх значенням, наче б вони тільки вчора були писані. Стається це тому, що Св. Письмо справді містить у собі всю мудрість, якої людина потребує, щоб зрозуміти тугу свого серця та розв'язати всі тяжкі життєві проблеми.

Якщо ми на хвилину забудемо про головне зерно Св. Письма — Розум Божий і Правду Його, а пристосуємо її не зміст лише до земних справ, то і тут переконаємося, яке могутнє значення ця книга мала і має для людей — чи то окремих, чи поз'язаних в громади. Напр., розсіяний по всьому світі народ Єврейський лише завдяки біблійним заповідям через тисячоліття зберігся в чужих середовищах, як окрема нація. Ще більш разючий приклад маємо в історії нашої нової батьківщини — Американської Держави. Неспокна 200 років тому назад в обмежених умовах зродилася її „Конституція", оперта на Євангельському моральному кодексі. Нині розглядаємо що Державу, як потугу цілого світу. Добрий грунт положили творці американської Конституції в основу свого твору, а вони всі були людьми віруючими.

Вся природа, ніби прикрито, говорить нам правду про свого Творця, але не кожному дано вчасно розумітн цей голос. Матеріялісти, а своїх твердженнях про природу опускаються нижче примітивних дикунів, доводячи, що матеріяльна природа є нестворена, а вічно існуюча сама по собі і в своєму розвитку безконечна. Існування духової природи — Бога, ангелів і людської душі — відкидають. Отже спотворюють природу, яка, від часу створення чоловіка на землі, кличе людину до пошани свого Творця. Щоб запобігти бажанню матеріялістів, що людина таки походить від мавпи, та щоб охоронити образ Божий в людині від тайного понівечення, Господь стає в помічі людям і через своїх вибранців дає нам Об. Письмо, починаючи від книг стародавнього пророка Мойсея та закінчу-

ночи, ніче б вінцем прикрашуючи, євангельською наукою Христа, Сина Божого та Його безпосередніх свідків — Св. Апостолів.

Тільки на сторінках Св. Письма знаходимо ясні й непохитні Боже Заповіти, що на них засноване правдиве християнство. Християнство все своє вчення черпає з Святого Письма і правдивий християнин не заперечує з нього жодної часточки, і не пробує нічого додавати. Ми віримо, що людьми, які писали його, керував Дух Святий. Св. Ап. Петро каже: „Бо ніколи із волі чоловіка не повіщано пророцтво, а від Духа Святого розбуджувані, промовляли святі Божі мужі" (2 Петра 1:21).

Св. Ап. Павло: „Всяке Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в справедливости" (2 Тим 3:16-17). У своїх ясних писаннях автори Святого Письма не намагалися прикрашувати реальности тодішнього життя. Вони одверто говорять про гріхи великих і малих людей. Слабості людської натури вони також добре розуміли, і сучасне собі життя за біблійних часів вони списали так, як воно справді виглядало тоді. Тим то й дивна річ, що життя й психологія людей, які жили так давно, часто подібні до життя й настроїв людей, що живуть тепер. Коли ми читаємо Святе Письмо, Його сторінки стають перед нами немов те дзеркало, де відзеркалюється наші упередження, гордощі, хиби, увесь гріхи й турботи.

Правда Божа вічна. Людські ідеї можуть бути різні, звичаї людей можуть міняться, також можуть міняться й побутові основи, але велика правда, що на всіх накладає певні обов'язки, залишається во віки вічні та сама. Дослідники Святого Письма науково доказали історію Сина Божого Ісуса Христа від самих початків Старого Заповіту й визнали, що сама ця історія становить правдиву суть як Старого, так і Нового Заповіту.

Він, Христос, з'являється в першій книзі Мойсея „Книга Буття", як Насіння Жінки. У другій книзі Мойсея „Вихід" Він — Пасхальне Ягня. У третій книзі Мойсея „Книга Левіїтів" Він — Викупна Жертва. У четвертій книзі Мойсея „Книга чисел" Він — Випробувана Скеля. У п'ятій книзі Мойсея „Повторення Закону" Він — Пророк. У книзі Ісуса Новина Він — Провідник Небесного Войська. У книзі Суддів Він — Спаситель. У книзі Рути Він — Небесний Родовик. У шістьох книгах Царів Він — Обіцяний Цар. У книзі Неемії Він — Відновитель Народу. У книзі Естери Він — Оборонець. У книзі „Пова Він — мій Спаситель." У Псалмах Він — „мое Все й у Всьому." У книзі Приповісток Соломонових Він — „мій Прообраз." У книзі Екклезіяста „Соломонові проповіді" Він — доля Мета." У Пісні Пісень „Соломонові пісні" Він — „мое Задоволення." У Пророках Він — „майбутній Князь Спокою." В Євангеліях Він — „Христос, що прийшов шукати й спасти." У Дійних святих Апостолів Він — „Воскреслий Христос." У Посланнях святих Апостолів Він — „Христос — Отцева Правиця." У Відкритті святого Іоана Богослова „Апокалипсіс" Він — Христос, що має вернутися й панувати."

Вищенаведені повідомлення із Святого Письма, це історія життя, миру, вічности й спасіння в Христі Ісусі. Святе Письмо не має жодних приховання змірів. Воно містить в собі особливу, правдиву і сміливу новину про Спасителя й Його заклик до покаяння і спасіння.

Він навчав, маючи славу від самого Бога. Кожний християнин, що носить у своєму серці надію на спасіння, повинен слідувати за Христом Спасителем нашим. Кожного кожному християнинові ознайомитися зі Святим Письмом, а особливо прочитати Євангелію Від Іоана. Ця Євангелія вважається за найсильнішу змістом, і одночасно вона найсильніша й найзрозумілша.

Коли прочитаємо кожну Євангелію окремо, побачимо, як Св. Апостоли, різні вдачі та з різним стилем писавні, подають вічну історію викуплення через Ісуса Христа. Ми усвідомимо собі могутню й універсальну правду, що лежить в основі всіх Євангелій, і знову відчуємо те, що думав Св. Ап. Павло, коли сказав: „Ісус Христос учора і сьогодні той самий же і навіки" (Жид. 13:8).

Коли ще раз, від початку прочитаємо увесь Новий Заповіт, то напевно це нам дасть велику радість і читання Святого Письма стане необхідною частиною нашого щоденного життя; ми переконаємося, що Свяге Письмо — це джерело надхнення, практичний дорадник, добрий провідник і скарбниця здорових порад.

Запотребування на Біблії у Східній Європі зростає

ЛОНДОН (РНС) — Звідомлення з праці Біблійного Товариства у комуністичних державах Східної Європи є надзвичайно підбадьорюючі." Остання Конференція Європейського Біблійного Товариства відбувався у Відні. Вона була зареєстрована делегатами 25 Біблійних Товариств з різних держав. Особливо приємно було бачити жінок і мужчин із Східньої Німеччини, Польщі, Чехословаччини, Болгарії, Мадярщини, Югославії і Росії.

Їх докладні звіти були неодмінно підбадьорюючі: праця Біблійних Товариств в Польщі необмежена; в 1970 році Чехословаччине імпортувала 40,000 Біблій, які були роздані вірним; Східній Німеччині роздано 70,000 Біблій, 30,000 Нових Заповітів і 50,000 частин Біблій, які виходять щорічно.

Для задоволення цих великих запотребувань і виконання цієї величезної праці потрібно збільшити вже ухвалений бюджет на 1971-рік щонайменше на $250,000. Також потрібні модерні перекладки. Над яким працюють вчені різних релігій, включно з римо-католиками і православними.

Англійський достойник за маруаною

СИДНЕЙ (РНС) — Англіканський духовник — Джан Гейзлвуд, каже, що він бував на прийняттях з маруаною і переконався, що тая „багато краща атмосфера", ніж на гостинах з коктейлом. Він ставіть постання питання:

„Хто грішний — той що відрадливо п'яний та за керівництво авта, чи той, що сидить спокійно і пожуркує „дюп"?

Сатанізм в США поширюється

У вересневому числі „American Opinion" передове місце займає стаття Давида Емерсона Гумера п. н. „Сатанізм", в якій автор на підставі документальних даних і преси виясное теперішній стан речей. Центром статті являється двох-годинне інтерв'ю з Антоном Ля Вей, бувшим тренером звірят, полтінятором, фотографом, гіпнотистом, який уже четвертий рік називає себе „чорним папою" церкви сатани.

Відкриваючи „новий сатаністичний вік" в його першій фазі, бо після цього, до повної побіди існує ще 6 фаз, Ля Вей заявив, що вони вже мають 7 тисяч членів і офіційно входять в склад американських релігійних установ. Ля Вей рівно ж підтримує зв'язки з НСЦ, але ще в цю організацію не вступив. Деяких членів згадиної організації він назвав „крипто-сатаністами", сказав, що вони „переглядають традиційну віру."

Згадав еп. Пайка і сказав, що: „бодай він здавав собі справу, що це, що він говорить — ересь."

Подаючи широкі матеріяли, стаття ця підтверджує не лише реальний зв'язок комунізму з сатанізмом, але й перетягнення його з цілою системою сучасного життя в процесі його розкладу.

Статтю автор закінчує сумними словами: „Звичайно, Америку чекають жахливі наслідки."

Затоплений нервний газ відозветься за 25 років

Затоплення в'океанії, 245 миль на схід від східніх вібжів запасів нервного газу від берегів Флориди, невжитих у Другій Світовій війні, є причиною урочистих запевнень Пентагону, що нема небезпеки зараз. Загадкові випадки потоплення цілих газом води океану. Одначе «Пентагон не сказав того, що сталося з газами, затопленими в океані при кінці Другої світової війни.

Двадцятиліть років тому затоплено довкола берегів Європи тонни трійлінних газів. Тепер металеві коробки, в яких були ті гази, зачинає розїдати ржа. Трапляються випадки потрапення шкіри рибалок і тілинаків гірчичним газом. Загадкові випадки гибелі риби і птиці здовж берегів океану пояснюється тим забрудненим води трійлінними газами з розїдженим ржою коробок.

Виникає з того, що за 25 років американці зможуть переконатися, наскільки ці протидійми були запевнення Пентагону, що від затопленого недалеко Флориди нервного газу не загрожує жодна небезпека.

Католицизм перестане бути державною релігією Італії?

„Світло" — український католицький місячник, за листопад ц.р. інформує, що радикальна група італійських послів до парламенту виготовляє новий законопроект у справі взаємовідношення Церкви й держави в Італії. Законопроект, який реферуватиме посол Лелю Боссі, передбачає зрівняння перед державним законом усіх релігій та свободне виконування їх культу. Вся церковна діяльність, яка не належить до специфічно духовних завдань, має бути підчинена під судовлаєти загальних державних законів.

Боротьба з расизмом

ЛОМ, Того (РНС) — Все-Африканська Конференція Церков одноголосно одобрила акцію Світової Ради Церков про допомогу в сумі $200.000 організаціям, які проводять боротьбу з расизмом.

Комітет Конференції видав звідомлення в якому вітає „революційні думання жертводавців", які „починають радикальну акцію по боротьбі з расизмом."

Відносно вищезгаданої допомоги виникла була міжнародня суперечка, через це, що деякі організації мали вживати ці фонди в підпільній роботі на повалення в уряді панденої Африки білої меншости.

Світова Рада Церков підкреслила, що Африканські Церкви були вповні завангажовані в рішенні СРЦ в Уппсалі в 1968 р. і в Кентербурі в 1969, в якому говорилося, що теперішня програма має боротися з расизмом.

„Церкви і окремі християни в Африці вже приходять з допомогою жертвам расизму", — пишеться у заяві Все-Африканської Конференції Церков." Допомога СРЦ організаціям, які репрезентують пригнічені групи, і жертвам расіської несправедливости є доказами передбачної програми по боротьбі з расизмом."

У склад Все-Африканської Конференції Церков входять майже всі протестантські і православні Церкви в Африці; централи її знаходиться в Найробі, Кенія.

● На привласнених Польщею українських землях — Холмщині, Підляшші і Лемківщині є 97 шкіл і „пункти вивчення української мови" в яких навчається лише 1,900 дітей. На 200 тисяч українського населення нормально в цих школах повинно б бути бодай 40 тисяч дітей.

Увага! Увага!

ГЕМІЛТОНСЬКА МІСІЙНА ОКРУГА

Відзначає

СВЯТО ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

яке відбудеться в неділю 13-го грудня 1970 р. (неділя Св. Ап. Андрея), в Соборній залі Св. Володимира Вел. у ГЕМІЛТОН, ОНТ., з такою програмою:

год. 5:00 веч. Св. Вечірня — проповідує Всеч. о. Ф. Легенюк. У Вечірні візьмуть участь усі Священики Місійної Округи.

год. 6:00 веч. — в Соборній залі, — головну доповідь виголосить Всеч. о. Ю. Костюк, на тему „Українська Православна Молодь сьогодні."

Дальше питання й дискусії. Господар цієї частини Свята буде Всеч. Прот. В. Федак.

На закінчення буде подана перекуска для всіх присутніх.

Запрошується всіх вірних й МОЛОДЬ, всієї Місійної Округи взяти численну та активну участь.

За Гемілтонську Місійну Округу,

Прот. В. Федак (голова)
о. Т. Глуханюк (писар)

Наталія Дорошенко упокоїлася

У п'ятницю 16 жовтня п.р. в Монжені на 83-му році життя упокоїлася бл. п. Наталія Дорошенко, дружина бл. п. Дмитра Дорошенка, відомого історика, першого президента Української Вільної Академії Наук. Похорон бл. п. Наталії відбувся 21 жовтня ц.р., на цвинтарі Вальдфрідгоф.

Бл. п. Наталія, з дому Васильченко, народилася в Ніжині. Закінчила Київську Музично-Драматичну Школу Миколи Лисенка, була визначною українською драматичною артисткою і громадсько-театральною діячкою. Організувала мандрівні театри в Києві і на Катеринославщині, була членкинею Театральної Ради в Києві та одніюю з організаторок тодішнього Державного Драматичного Театру. В цьому театрі грала драматичні ролі. На еміграції продовжувала працю в театрі, організувала драматичний студії в Празі й у Варшаві, була відданою і вірною подругою своїому мужеві проф. Дмитрові Дорошенкові.

Верховна Конференція у Ватикані

РИМ (РНС) — Представник Ватиканської Комісії по Студіях Католицизму заявив, що в найближчій майбутності тут відбудеться конференція знавців релігії, провідників Церкви, Римської Курії, і делегатів, метою якої буде розслідження заниску покликання до релігії. Думаку і надхнення для цієї Конференції дав папа Павло VI, який є глибоко вражений значним зменшенням людей з покликанням до священичого сану. Папа у співпраці з епископами і науковцями, враховуючи теперішні негативні напрямки, хоче простудіювати нову стратегію Церкви.

Протягом слідуючих років плянуються серії конференцій для дослідження цих проблем. На першій конференції будуть проаналізовані пропозиції, що їх приготовить делегати, які протягом минулого року над ними працювали.

Особливо Конференція зосередиться на державах з високим економічним рівнем життя, в яких цей занпк „покликання до релігії" найбільш виразний.

Грецькі флагштони будуть завершені хрестом

АТЕНИ (РНС) — Грецький уряд плянує вволити домагання православних епископів, щоб на флагштоки (держави прапорів) був поверенний хрест, якого замінено сферичним завершенням. В урядовому комюніматі сказано, що третій кабінет переглянне те рішення, яким хрест був усунений. Це буде зроблено скоро, щоб усякий „галас у цій справі зробити непотрібним."

Вищезгадане домагання, урядові поставили три митрополити: Атанасіос Елліський, Леонідас Тесалонікійський і Августінос Фльоринський. Вони одночасно поусували грецькі прапори з сферичним завершенням із своїх дієцезій.

Ватикан потвердив переговори з Мадярщиною

ВАТИКАН (РНС) — Представник ватиканської преси Федеріко Аллесандрині сказав, що делегація від уряду Мадярщини вела переговори з Ватиканськими урядниками в справі налагодження відносин між урядом Мадярщини і Церквою.

Переговори були продовженням зв'язків, які виникли в 1964 році, внаслідок „протоколу" в якому були подані „труднощі Католицької Церкви в Мадярщині."

(У вересні 1964 року Мадярщина погодилася дати Церкві більше свободи в назначуванні епископів і злагіднити вимоги лояльности священиків до держави. Одначе, багато питань залишилося нерозв'язними. Одним з них був дозвіл у викладанні релігії).

Заява Ватикану потвердила попереднє звідомлення „Катпрес" (Віденська Католицька новинкарська агенція), що представники з Мадярщини, на чолі з Джошеф Прантером, директором державно-церковної канцелярії, вели секрет ні переговори з Ватиканськими дипломатом, архиепископом Аґустіно Касароя, й іншими представниками Церкви в Римі.

„Катпрес" заявила, що урядники Ватикану і Мадярщини обговорювали різні проблеми, а між ними і можливість налагодження дипломатичних зв'язків між Мадярщиною і Ватіканом.

СЛУХАЙТЕ! СЛУХАЙТЕ!

Місійну Радіопередачу Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ЩОНЕДІЛІ ВІД 7:30 до 8.00 ГОДИНИ ВЕЧОРА З САСКАТУНСЬКОЇ РАДІОСТАЦІЇ НА ХВИЛЯХ 600.

Ця Місійна Радіопередача — єдина в Канаді, покищо тільки в Саскачевені. Президія Консисторії робить заходи у справі поширення цієї програми на інші провінції Канади. Найбільшою перешкодою є брак фондів. Заключаємо щиро просимо надсилати пожертви (чеками або „мені ордерами") на адресу Катедри Пресв. Трійці в Саскатуні:

HOLY TRINITY CATHEDRAL,
Missionary Broadcast,
919 — 20th St. W.,
Saskatoon, Sask.

Зауваги, побажання й питання надсилайте на адресу керівника Місійної Радіопрограми Всеч. отця Тараса Славченка:

Rev. T. Slavchenko
148 Brown Crescent,
Saskatoon, Sask.

Усіх священиків, управи громад, жіночі товариства просимо перевести збірку каміпанію і зорганізувати пересилку пожертв на вищеподану адресу. Ця єдина українська програма для православних вірних, на славу Божу й на добро нашої Церкви існує виключно на добровільних пожертвах і добровільній праці. Доложімо усіх зусиль, щоб поширити її по всій Канаді!

КОМІТЕТ МІСІЙНОЇ РАДІОПЕРЕДАЧІ

Матеріялізм і секуляризм – найбільша загроза релігіям

СІНҐАПУР (РНС) — Промовляючи на роковій конвенції Далеко-східнього Відділу Адвентистів, В. Р. Сікрет, делегат з Австралії, заявив, що поведінка „модерних буддистів, мусульман, католиків і протестантів оплановала матеріялізм." У такому самому тоні говорив інший делегат — Кеннет Емерсон. Він сказав, що розвинена тепер різнодушність, пожадливість, обмирщення доводить людей до самознищення, а молоде покоління зовсім тратить контакт з духовним світом. Його порада людям така: „Ітн вперед з часом, у якому живемо, але й на мить не забувати, що нас спасає Божественна Благодать."

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
календар

„РІДНА НИВА"

1971

Крім звичайної календарної частини, насиченої до 1987 року, в календарі „Рідна Нива" на 1971 рік ви знайдете статтю і список студентів і абсольвентів Богословського Факультету Колегії Св. Андрея з нагоди

25-ліття КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ

У календарі знайдете корисний матеріял на теми віровчення, а в тім новодне в Канаді

„СЛОВО ВО ВРЕМ'Я ЛЮТЕ"

Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона та цікаву розвідку Всесвітнього Отця Олега Кравченка

„НАШІ ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР"

Любителі історії й української культури прочитають статтю д-р Ірини Герус-Тарнавецької на тему:

ЦІННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Побіч матеріялу про XIV Собору Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в календарі можна прочитати інформативно-педагогічний матеріял з нагоди

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Інформації про наші виховні інституції, літні оселі, список Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді та адресар Духовенства в Канаді й Австралії, — це матеріял, який матиме тривале значення.

Ціна календаря — $2.00.

Замовлення і гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada

Прохають СРЦ заморозити „революційний фонд"

ФРАНКФУРТ (РНС) — У наслідок хвилі протестів проти рішення Евангелицької Лютеранської Церкви Гессе-Нассау дати на побореннн расизму 30 тисяч доларів, провід згаданої церковної спільноти звернувся до Світової Ради Церков з проханням „заморозити" ці фонди.

Уся справа фінансування СРЦ африканських революційних груп має бути обговорена представниками Евангелицької Церкви в Німеччині з генеральним секретарем СРЦ Карсоном Блейком на початку грудня ц.р.

Провід Евангелицької Лютеранської Церкви Гессе-Нассау отримав „алярмуюче чнело" листів з протестами та погрозами виходу з її членства, якщо ці дар на революційні рухи в сумі 30 тисяч доларів не буде відкликаний.

Англіканська опінія проти поєднання з „Юнайтед Чорч"

ТОРОНТО (РНС) — 91% вірних канадської „Юнайтед Чорч" заявилися, що вони погоджуються на поєднання з англіканцями; з англіканського боку на таке поєднання готовий тільки 61% вірних. Ця статистика взята з 8 тисяч відповідей на запитник, опублікований у липні ц.р. в „Юнайтед Чорч Обзервер" і в „Канедіен Чорчмен." Згадані журнали спільно мають 547,500 читачів.

У звіті, що його опублікували обидва журнали, висловлено потурбування рівнодушністю щодо поєднання з боку вірян Англіканської Спільноти. Думають, що такий стан до скорого поєднання Англіканської Спільноти в Канаді з протестантською спілкою відомою під назвою „Об'єднана Церква Канади" не доведе.

● В Антлії є 39 Шкіл Українознавства. В них є 200 вчителів і навчається 2,159 учнів. Значна більшість — 1,219 дітей — походять з мішаних українсько-англійських подружж і українською мовою не володіють.

● У Римі, вперше, папа Павло VI урочисто проголосив свої жінки — св. Терезу Авильську і св. Катерину Сієнську „Докторами Церкви." Цей титул, як пояснив папа, вони одержали за „свою особливу святість, стійкість у вірі, а особливо за вишукову мудрість в священних справах."

● Вселенський Патріярх Атенагорас І закликав всі країни світу до замирення. Він сказав: „Війни треба перемінити на боротьбу з ненавистю, злом, убогістю несправедливістю, голодом і недугами."

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Для тих що не володіють українською мовою Let Us Learn Ukrainian .. $2.50
Магнітофонівка (Cassette) для цієї книжки $5.00

Вдавайтесь до:
William Sawchuk
11347 — 54 Avenue
Edmonton 70 Alta.

Неділька Месса переноситься на суботу

МОНТРЕАЛЬ (РНС) — Римо-католики міста Монтреалу й околиць, починаючи від 28 листопада ц.р., можуть ходити до церкви на недільні Месси в суботу надвечір.

Рсчник Монтреальської архидієцезії оказав, що суботня Месса, яка може бути відслужена по годині 4-ій, заступить потребу недільної Месси, „але вона не є звектуванням неділі, Дня Господнього", а вірніше, „це є продовженням Дня Господнього."

У додатку до Монтреалу, цей плян буде приймений у Ст. Джанс, Валейфілд, Ст. Жером і Три Ріверс.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Рада Української Школи — Середньої Єпархії Саскатун, Саск.

Всечесні Отці, Пані й Панове!

У днях 4 до 6 грудня 1970 р., в авдиторії Катедри Прсв. Трійці в Саскатуні, відбудеться Провінційний З'їзд складових організацій Союзу Українців Самостійників Саскачевану.

З цієї нагоди, Рада Української Школи Середньої Єпархії скликає й свою **Річну Конференцію — З'їзд учителів.** Отже повідомляємо Вас про це й сердечно просимо взяти якнайчисельнішу участь у днях Конференції.

Річна конференція — З'їзд учителів Середної Єпархії, відбудеться в **суботу, 5-го грудня, у Катедральній авдиторії,** у т. зв. „Club Room." Початок: 1:30 по полудні.

ДАТА, субота, 5-го грудня, 1970 р.
ЧАС: 1:30 по-пол.
МІСЦЕ:
Ukrainian Orthodox Auditorium
(„Club Room")
АДРЕСА:
919 - 29th Street West
SASKATOON, Saskatchewan

ПРОГРАМА

Порядок наряд:

— Реєстрація
— Відкриття конференції (о. О. Кравченко)
- Вибір президії наряд: президника; секретаря
- Вибір комісій (по 3 особи): номінаційної, резолюційної
- Звіти (обговорення й прийняття): голови — о. О. Кравченко, секретаря — п-ні В. Лабач, скарбівниа — п-ні Р. Франко
— Доповіді: **Справа спільних шкіл** — о. О. Кравченко:
Потреба практичних учительських семінарів по околицях — п-ні Р. Франко
Дискусія
- Звіти комісій: **номінаційної — виборової Ради Сер. Єп.: резолюційної — ухвалення резолюцій**
Закриття

До скорого побачення на конференції,
За Раду Української Школи Середньої Єпархії.

Свящ. Олег Кравченко, голова
Віра Лабач, секретар

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ГАРАСИМА ЧОРНОХЛІБА

ПОДОРОЖ ШЕВЧЕНКА ПО КАНАДІ

(„Спостереження Гарасима Чорнохліба" — це один із сатиричних творів сл. п. Отця Василя Кудрика, який був поміщений у збірнику „Муж ідеї і праці", що був виданий на відзначення Отця В. Кудрика 1958 р. З того збірника передруковуємо „Спостереження...", зберігаючи його оригінальний стиль і правопис. — Редакція).

Знов сон, люди добрі...

Знаю я, що ви зараз скажете: „Десь тому Чорнохлібови так сни сняться! Але хіба і вам, люди добрі, не сняться?" Часом ви встанете та й зараз: От жінко, снився собака, що мене чіплявся. А жінка: „А чи вкусив?" А ви: „Ні, хотів вкусити, але я мав в руках сокиру і відрубав йому голову." Тоді жінка: „Це мати якогось ворога, що хоче тобі лихо зробити, але ти його переможеш."

Або встає жінка та: „Снилося мені, чоловче, що я дуже когось била, десь бю, той бо." А ви на те: „То знак, що щось прибється. Або лист буде, або хтось прибється..."

Це ті добрі сни. Та бувають й інші. От сняться вам, що ви по болоті йдете, так це слабість. Хрест — якесь терпіння. Коли рий десь сидить — пожежа там буде. Тягар нести — терпіння. Квочка з курятами, або малі діти — клопоти.

Деколи сняться вам чужі сторони, — чужі села, міста, поля, ліси. Або що ви на пранику хто знає в яких людей. Або що по горах драпаєтесь. Таке вам, таке і мені сниться

Зрештою сни належать також до історії. От Прекрасному Йосифові снилося, що снопи снопам кланялися, а худі корови зли товстих. Це показує, що відколи люди людьми, то вже ім і сни снилися. Той халдейський сонник, як бачимо, походить з давної Халдеї (це якщо, що їх тут продають).

Правда, мої й ваші сни ніби декоди рижняться, але це тільки поверховно. Ме-ни сняться далекі світи, поважні люди, а вам ніби не те... Але я знаю, чому воно так. Сняться вам, що ви в чужій стороні, однакож ви не розрядуєтесь, що це за сторона, тому і не знаєте. А то може бути Марс, може бути Єгипет, або давний Вавилон. Що ж до мене, то я зараз розвідуюсь, розпитую, отже знаю, але ви не розпитуєте, отже вони, отже ані ви їх, ані вони вас не знають, а я, люди добрі, зараз розпитую, отже довідуюсь, де я, що це за люди, а вони про мене довідуються.

Те саме в сні, те саме і без сну. Хто менше чим інтересується, то і менше знає. Беремо примір: Снилося вам, що ви в чужій стороні, якісь хати, якісь люди... Отже ви недовірливо дивитеся, тай пінкою зам, що знакомих не бачите. Станете десь в кутку, як чужинець, отже не дивно, що зараз собака вас чіпляєсь, і ви зсуне від него відбиватися. Собака бачить, що ви боїтесь, тому й чіпляєсь. І в сні таке і без сну.

А я не те. Приснилось мені, що я в чужій стороні, якісь люди, отже я зараз йду до людей та:

— А здорові були, добрі люди! Можна до вас зайти?

Люди сміхи люблять, отже:

— Просимо, просимо! Та кажіть, хто ви, та звідки. Тай як називаєтесь. І куди йдете, та за чим.

Ну, і починаєсь тут знакомство та балачки. Люди довідуються про мене, я про них. І тому я маю багато знакомих всюди — і без сну і в сні. Я знаю багато всяких людей і вони мене знають. А знакомих всюди добре мати.

Отже коли вам приснитися, що ви в чужій стороні, то не бійтесь, але йдіть сміло, розвідуйтесь, розпитуйте, а по-бачите, що вам на добро вийде. І сни маші будуть до моїх подібні.

* * *

Цим разом снився мені Шевченко. Ма бути це перший раз в житю. А було воно так...

Говорили ми вечером, що от вже Шевченкові роковини надходять. Як же лишли спати, то ще я мабуть не заснув, як чую: Стук, стук!.. Встав я. відчинив двері, і в хату увійшов наш Великий Поет — Шевченко. В кожусі, в шапці — точно, як на образках бачите. Та ще й з кишистою палицею в руках — чого вже на образках нема. Увійшов та зараз:

Чув я про тебе, Гарасиме, багато интересного, кажуть, що ти Спостережения пишеш. Ну, воно добре! Того треба! Я люблю, бо і я пишу невидний. Отже відвітав я тебе, а ти збирайся — підемо укранців в Канаді оглядати.

Підсунув я йому крісло, але він не сідав, казав, часу нема. Тоді я:

Пити піду, але признаюсь, що я всіх українців в Канаді не знаю... Тоді він:

Нічого! Це моє пророче діло їх знати. А двом, як знаєш, веселше йти.

Кинув я на себе щось там і ми вже на широкім полі. Сонце що лише зійшло, роса на траві блищить. Рідемо ми, щось балакаємо, Аж тут проти нас чоловік.

З ранним ранком дай вам Боже доброго здоровля! — каже. Шевченко, коли чоловік до нас наближився

Дай Боже і вам! — відповів незнакомий. — А куди так мандруєте? Бачу, що рано встали.

Почали ми розпитувати чоловіка, хто він, звідки, яке його становище в громадському житю, і довідалися такого:

Я ніде не належу, до жадної организации, ани до жадної церкви, але я всюди зайду. Я був вже в баптистів, був в суботників, був в голяроли, заходив навіть до жидів, але не впустили. Зараз я звірих питаюсь: „Чого тут хочеш?" Я сказав, що хочу подивитися, а він мені „Тут нема на що дивитися, то не театр, ані цирк. Театр он там дальше! А тут люди приходять тільки з важними справами." І не пустили. Але я всюди-заходжу...

А що читаєте? — питає Тарас, - які часописи і книжки...? — На те незнакомий:

Все читаю, що лише можу дістати. Правда, сам я газет не передплачую, але від людей беру. Чого я вже не читав! — і ніби наші, і большевицькі, і ті, що біблійники роздають. Але вони всі брешуть, я нікому з них не вірю. І ви не вірте! Я їм за нічо цента не дав би. Але прочитати можна...

Нараз сон змінюється і ми опинились на фармерськім подвірю. Хата, а перед хатою чоловік.

— Доброго здоровя! — кажу я, — а ми оце звернули до вас води напитися. Ми здалека...

Іодивився чоловік, та:

— Здалека... А звідки?

— Не будете знати, — говорю, — ми так добрих людей відвідуємо.

— Може купці — а в мене є кілька штук худоби на продаж. Ходіть подивитесь

— Ні! — кажу, — я фармер, а це наш великий Тарас Шевченко.

Глянув чоловік та:

- Кажете ваш... А що він вам — брат, чи що? Я колись чув... це ніби той, що людей асекурує...

- Ні! - ви мабуть чули про Слінченка, а це Шевченко. Це інший. Це письменник... Це такий, що багато розумного пише.

Махнув чоловік рукою.

Е! Пише, бо роботи не має. Але нехай би був на моім місці, то не писав би. Я не маю часу і вголову попікрябатися

Це ж і маляр, вміє гарні образи малювати .

Почухав чоловік головою:

- Мени образа не треба. В мене там два гарні образи маринуються, бо рамця нема. А мій хлопець також малює, ви!

Бачу, що чоловік мене добре не розуміє і починаю:

Це той Шевченко, що боровся за долю свого народу, був на Сибірі

Знаю, знаю, — каже — Ік тут повно таких волочиться. Той з Сибіру, той з Едмонтону, той з Галіції, той з Буковини, той з Гімлі... А минувшого тижня був тут один із Штомбуру.. Такий кремезний! А що до того вашого Слінченка, то я скажу от що: весна недалеко, то пехай тут лишається. Мені робітника треба. Тепер ще до ліса поїде, поки сніна дорога, а як розмерзнеться то буде корчувати, або камінна витягати. І платити буду, як всі платять.

Ще фармер не докінчив бесіди, як ми опинилися знову на широкій дорозі, а проти нас незнакомий, та:

- Рад-раді добрі люди, а куди так рано?

- Дорога далека, то рано вибралисъ, - каже поет, — а ви хто такий?

- Я... Ну, добре, що вас зустрів... Я гроші збираю.. Ми гроші збираємо... Може б і ви щось дали...

- А на яку справу? — питає Шевченко.

— На будову української держави, сказавши коротко. На те нам гроші треба.

А хто ж ви саме, що за таке святе діло взялися? розпитує поет.

— Ми... То багато оповідати, а мало слухати. І всього не можна розказати, бо це дипломатичні тайни. Але досить вам держави не збудують Це ліпше ми одні одінокі маємо до того ключ

— Ну, але так казала, — які ваші способи при тій будові?

Які? Перше — збирати гроші Ми вже через збирали і на все збираємо На що хто збирає, то і ми нате, а потім нам кажуть, що ми їх ошукуємо. Але не так, бо ми знаємо, що робимо. Буде українська держава, чи ні, не лише для нас таласнить.

— А що друге? — питає пофармерськи Тарас.

— Ага... Друге кажете? Друге. Висилати всюди по світі меморіяли до дипломатичні делегації! Тоді слати до них двері не зачиняться — одна відходить, а друга вже перед порогом Ну, Отже я йду... (Далі буде)

о. Іван Стус.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ В ЦЕРКОВНІЙ ОКРУЗІ ВЕСТЛОК, АЛБЕРТА

День 23-го серпня, ц. р. вилишиться довго в пам'яті, як милий спомин для нашої православної молоді Церковної Округи Вестлок. Мабуть вперше в історії згадаймо Округи, а особливо в історії Церковної Громади Св. Володимира у Вестлок, ми довелось бути свідками великих урочистостей як: Св. Архиерейська Літургія, посвячення жовниству и місцевій церкві, виховання в Дусі нашої Церкви Миколи Самчика. Особливо мило було витати в себе Дорогого і Достойного Гостя Високопреосвященійшого Владику Андрея, Архиепископа Едмонтону і Західньої Канади, який очолив всі ці урочистості, як також увесь час у відсвятковании Свята Православної Молоді.

Приємно було спостерігати, що хоча в цей день у церкві було пару сотень старших вірних, всі обоз'язки виконувала молодь.

При виході до церкви Владику щиро привітали діти та вручили Йому живі квіти. Від Церковної Округи Вестлок і Церковної Громади Св. Володимира у Вестлок, вітали Владику Голови: п. Семен Мельник і п. Дмитро Гасман, а в самому Храмі, теплими синівськими словами, привітав Владику Настоятель о. Іван Стус. В Архиерейській Св. Літургія брав також участь Впреп. о. Ігумен Олександер Щербань.

Підчас Архиерейського Богослужения співав церковний хор, під диригентурою музично-відомого в цій окрузі музичного і народнього діяча, п. Ф. Хруща, який дуже багато і щиро працює з нашими дітьми і молоддю з своїй місцевості Рямонд Парк і в Атабаскі. Дуже приємно і мило було спостерігати наше молоде покоління, хлопців і дівчат, як зовні, з великою побожністю, виконували свої обов'язки в церкві. Апостола прочитав сумлівець Ігор Стус, а загальному порядку в церкві дотримали браточки Лико Гоблик і Петро Теслик.

Після прочитання Св. Євангелія, Впреосв. Владика Андрей сказав до молоді глибокозмістовну проповідь, особливо підкреслюючи великі обов'язки молодого покоління супроти свого народу і Рідної Православної Церкви, рівно ж подав вказівки, як саме треба нашій молоді до перебрання тих обов'язків від старших готуватись. Він також вперше пояснив вірним тайну Священства.

Після закінчення Св. Літургії та традиційного обходження кругом Храму, (місцева Громада святкувала також в цю неділю своє Храмове Свято), усі присутні перейшли до міської заднторії, де Сестрацтво приготовило з цієї нагоди, братський обід. Під час обіду до присутніх промовили Впреп. о. Ігумен О. Щербань.

Третьою частиною програми згадаймо святкувань був концерт, в якому взяли участь згуртовані сили Української Православної Молоді Церковної Округи Вестлок. Протримало концерту проводив голова Церковної Громади у Рямонд Парк, п. О. Кравець. Після короткого вступного слова, яке сказав секретар Округи п. О. Козяр, мішаний хор з Рямонд Парк-у виконав молитву „Царю Небесний" і „Гимн Православної Церкви". Слідував виступ молодечого хору під дир. п. Ф. Хруща, який проспівав: „Отче Наш" і „Богородице Дівo", а опісля ще три пісні: „Боже Отче глянь на дити", „Зійди тихий вечір" й „І пимить і гуде". Особливо успішно була виконана точка народних танків. Після цього слідувало головне слово, яке виголосив Впреосв. Владика Андрей.

Промовляючи в цей день до молоді вдруге, наш Дорогий і Достойний Архиерей навів багато прикладів і цікавих думок більших провідних людей особливо американців, які в той, чи інший період історії, були проводирями всіх великими молодого покоління. Наш Владика дуже любить дітей і молодь та [illegible] старається з допомогти їм укріпитись у їх шляхетних та моральних чеснотах, як знаходяться перед ними вже в житті, щоб вони ставали добрими провідниками.

З черги виступив хор під дир. п. Рямонд Парк відспівав кілька церковних пісень, а після цього дав молодь, студенти — члени молодечого гуртка при церкві українських народних пісень.

На закінчення хор під дир. п. Ф. Хруща виконав пісню „Підемо в ліс" і „Ой гай мати". Отець Настоятель в коротких словах подякував всім, які причинились до успіху для виховання своїх дітей, особливо в цей рік, коли наша Церква присягнула особливу увагу вихованню нашої молоді.

Самоповузумію, коли не подобало про наше наступне покоління, то на мірі того, де нашим мовою прим. яку ми вложили в розбудову нашої Церкви впродовж минулого сторіччя.

Дбаючи про цю може найбільш важливу справу, під сучасну пору, наша Церква постійно закликає своїх вірних, а особливо батьків, не дозволити, щоб наші рідні діти, на наших таки очах, втрачали основний характер релігійно - християнського і національного виховання та прикладом безсилля для своїх родин, для своєї Церкви, для свого народу.

Живемо в часах, коли кожний і кожень з нас повинен робити все можливе щоб зберегти релігійно - християнське і національне обличчя тих, які мають гідно і достойно продовжувати свої традиції наших предків в майбутньому, увяк а й о, щоб через нашу недбалість і байдужість ми не стали на суд перед історією свого народу.

Хай же цей Рік Української Православної Молоді стане роком відродження нашої молоді, як також початок глибокої свідомости і відповідальности батьків за долю їх дітей.

— —

АРХИЕРЕЙСЬКА ВІЗИТАЦІЯ І 20-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ГРОМАДИ

Лондон, Онт.

Неділю 11-го жовтня, 1970 р. лишиться в історію Української Православної Громади Пресв. Тройці в Лондон, Онт. — новою визначною датою. В цю неділю відбувся тут чергова Візитація ВПреосв. Вл. Архиепископа Михаіла, у 85-річчя життя і 50 р. Священнослужіння, а то саме в час відзначення 20 р. свого існування. Цікавий збіг обох в однім дав відчути правдивість слів: „Церква є там, де є Владика."

Архиерейська Служба Божа у сослужінні першого Настоятеля Громади, о. Митр. Прот. К. Квасницького і теперишнього — о. М. Дебрина та Протодиякона М. Кривиця, під спів хору — була дійсно архиерейською. Сильні слова Владики, які лилали, залишили глибокий слід у душах численних вірних — членів громади, молоді, гостей. Після Богослужения відбувся святочний обід, після якого під умілим проводом п. В. Яременчика, переведено згадали дні минулі відзначення.

Для вшанування ВПреосв. Вл. Архиепископа Михаіла висловлювали привіти: І. Вишничук — голова громади, п-ні О. Спінак — голова місцевого Відділу Союзу Українок Канади, о. Настоятель М. Дебрин, який коротко викреслив терпистий шлях життя й многогранну працю Його ВПреосвященства. Одумівці — Л. Тищенко, Дм. Спінак і П. Яременчик — вітали вітанки й скромним даром на вшанування фонд Владики; учениця Р. Шк. К. Гончаренко проказала вірш авторства ВПреосв. Ювілята. Настоятель - Ветеран о. М. Прот. К. Квасницький попросив Владику до сердечного вітання Подібні слова, протягом 20-ох років за 17 Візитацій чути великий моральний вплив на розвиток життя громади й душі вірних. А плекання душі народу завдяки, а особливо в цей час, це тяжка й складна праця, бо воно незрима для людського ока, і плоди її нематоріальні, але великі й багаті наслідками. Ми вдячні Божому Провидінню, яке дозволило нам працювати для Прабатьківської Церкви під Архипастирським Омофором нашого заслуженого Владики й просимо Господа, щоб подав йому ще довгих, творчих літ!

Програму відзначення 20-ліття громади (від "1950-1970) розпочато вшануванням (однохвилинною мовчанкою) померших Священнослужителів і членів громади. Далі, господар, познайомивши присутніх з головним столом і гостьми, представив окремо бувших голів управ громади й Відділу Союзу Українок Канади, — через яких віддано честь усім управам і активізм громади.

Головною точкою відзначення 20-ліття було ювілейна доповідь п. А. Степанюка, одного з основоположників і активу громади; доповідь вичерпно висвітлила 20-літе життя громади, її успіхи й недотягнення, осягні й завдання в майбутньому. Головний чинник успіху — це зберігаюча ядрих і безперервна діяльність активу та гармонійна співпраця всіх на терені громади. Особливу подяку слід висловити нашому жовнірству, яке несе звинну частину громадських тягарів. Громада має всі дані (школи, хор, молодь) для встановлення, а стан членства й дорослу забезпечують її життєдайність на довгий час.

Одначе, праця в Божому Виноградинку ніколи не кінчиться. Багато було зроблено, але більше для матеріальних осягів розбудови; на них, за всяку ціну, слід розвинути духовні вартості, бо йдемо за зустріч чимраз гіжих завдань, а з них найголовніше - це справа молоді, "від якої залежатиме, чи труд бувших оправдає себе. До речі буде вказати на певну особливість нашого членства. Це люди майже виключно з найвищою емграції, вони пережили велику трагедію комуністичного лихолітя української землі, голод і терор безбожницької влади; але, як видно, від того бо[illegible]ження залишився лиш спомин, бо релігійність нашого народу лежить поза умовинами життя, які б вони не були. Це дає нам віру в те, що громада й на далі не закоснувстане своїх — головно моральних тільнитів.

До цього можна звести головні думки як доповіді, так і висловлених привітів з цієї нагоди. Вітали громаду (крім згаданих): о. о. І. Кріфилусь, В. Метулинський — Голови Місійної Округи Віндзор, і Ох. Костюк, що з

добродійками прибули в час Настоятеля, відбулася, при обіду, о. Протодиякон М. Кривих і делегати сусідніх громади, свячених громад. Були й пожертви і гостей з Владикою, перед на потреби громади. Подяйного від'їздом. Після цього, кою о. Настоятеля всім за в отиці свойого сина, п. інж. все, зокрема жінодтву зи Г. Хорошого, ВПреосв. Владиці, заключним словом дика Владики та молитвою заве- Торовтя, на зустріч своїх чено це незабутнє й підба- торжественних архипастирських дьорюване торжество Лон- заходів.

довської Громади.

Вечером, в резиденції о.

На Многі Літа — Владико!

о. М. Д.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ П-ва І. і А. ВАСИЛИКІВ

Едмонтон, Алта.

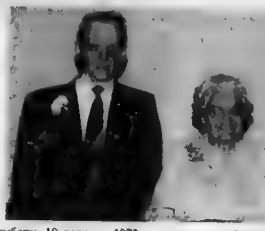

В суботу, 19 вересня 1970 р., в авдиторії св. Івана в Едмонтоні діти п-тва Івана і Анни Василиків, члени громади св. Ілії і численні приятелі вшанували належно п-тво Василиків з 50-літнім ювілеєм їх подружжя.

Ювілей, як і належить добрим і чесним християнам, розпочинався Відчинним Молебнем в церкві св. Ілії, що його відслужив настоятель парафії прот. о. Фляк. Разом з молящими, що заповнили церкву, голова громади п. Богові за всі Його дари і щедроти, що їх Він їм посилав впродовж 50 років їх подружнього життя. Тоді то й о. настоятель щиро й сердечно привітав ювілятів, подякував їм за їх працю і жертвенність на церковній і народній ниві і побажав їм Божих щедрот у дальшому їх житті.

Продовженням цього свята був величавий бенкет в авдиторії св. Івана, що його вшанувань своєю присутністю наш Владика, Архиепископ Андрей, який в відповідний час тепло привітав ювілятів і повівався їх, як добрих і праведних членів Церкви і народу. Привітав їх з їхнім ювілеєм і найвищий достойник Церкви, Блаженнійший Владика Митрополит Іларіон і через Владику — єпископа Вориса переслав ювілятам своє благословення і побажання. До щирих вітань Владики Митрополита долучився й чемненше цирмни і Владика Борис. Наспали теж на ювілей привітн від довгих, як також і численних телеграм, що з таких, чи інших причин не мали змоги прибути на ювілей, а особисто вітали ювілятів на бенкеті настоятель парафії св. Ілії і головні тієї ж громади п. Дмитро Бужак. Від дітей ювілятів, родини, внуків з всіх присутніх з синівською любов'ю і щирістю привітав батька і маму їх найстарший син Євгеня, а подарунок батькам піднісе найменший син Григорій.

Про життя ювілятів, про їх церковну і громадську працю і жертвенність говорили господар ювілею і секретар громади св. Ілії Василь Лукінюк. Нам ювілят по відбутті військової служби в австрійській армії, а пізніше в українській, 19 вересня 1920 р. одружився з Анною з роду Кравець з найближчих повят Бібрка в Україні. Тут прожили вони перших десять років, там народились і їх перші діти-дочки Євдокія і Марія. 1929 року наші ювіляти покинули рідну землю, щоб перебути до Канади і поселились на фермі недалеко містечка Редвотер в Альберті. Тут вони вже застали українську православну громаду пресв. Трійці і незабаром стали її дійсними членами. Ювілят наш прожив пізніше став секретарем громади, був обраний до заряду Національного Дому в Редвотер, був членом Окружної Ради, а також старшим братом. П. Василик багато потрудився, щоб через здобутих нових передплатників, поширити більше „Український Голос" і за його працю був відзначений нагородою грамотою і дістав був в дарі чотирьоломове видання „Кобзаря". Ще й тепер, хоч вже старший, далі цікавиться і матеріяльно підтримує і свою церкву і Інститут св. Івана і Колегію св. Андрея. Ось і тепер з нагоди свого ювілею передав Колегії чека на $100.00. Дружинка п. Василика, - по приїзді до Редвотер, стала членкою місцевого відділу Союзу Українок Канади, старшою сестрицею і завжди помагала всюди там, де її працьовитих рук треба було. Наші ювіляти належать до свідомих православних українців. Українська преса є українська книжка завжди в їх хаті перебувають. В Редвотер побіднословив їх Бог чотирма синами: Євгеном, Володимиром, Михайлом і Григорем, які тепер разом зі своїми сестрами тішаться великим святом їх батьків.

1959-го року п-тво Василики перенеслись до Едмонтону і тут зараз стали членами молодечої ще в той час громади св. Ілії. Іван Василик став тут зараз старшим братом і до сьогодні ним є, виконуючи свою працю чесно, примірно і совісно. Пані Василик стала членкою відділу Союзу Українок Канади і старшою сестрицею і нею залишалась аж до недавна, коли, із-за браку належного здоров'я, змусіла цю роботу покинути.

З нагоди так великого в їх житті ювілею п-тво Василики передають додатково „Українському Голосові" ще $50,00, попередньо складли $20.00, отже разом $70.00 на Ювілейний Фонд „У. Г.", „Вісників" — $25.00, „Променя" — $10.00, а діти ювілята жертвують від себе „Українському Голосові" — $25.00.

Закінчую цей короткий і окрушний допис сердечними побажаннями нашим ювілятам. Хай Господь Бог надалі опікується Вами, хай благословить Вас, Ваших дітей і внучат щастям і всяким добром і ще многими і многими літами!

Василь Муканик,
господар Ювілею

У 80-РІЧЧЯ К. ЛАХОВЕЦЬКОГО

Бонивил, Алта.

В середу, 1 квітня 1970 р. вечорок, дружина п. Кароля Лаховецького у своїй домі в Бонивіл, Алта, влаштувала несподівану вечерю для відзначення 80-річчя з дня народження свого мужа, на яку запросила сина Васыля з родиною, сватів та приятелів. Цієї подібної ювілятом склали: о. О. Сорочук, син Василь та від приятелів і сусідів — п. Шимчук, а опісля усі присутні заопікали „На многі літа" п. Лаховецькому, який щиро подякував усім за побажання і відзначення його 80-річчя.

Ювілят народився 1 квітня 1890 р. в селі Хижня на Кийщині. В 1913 р., 13 березня, Кароль, як молодий юнак, приїхав до сьідної Канади, де як коваль станув до праці при фірмі будови доріг. В 1914 р. Кароль вийхав в Західну Канаду, в околиці Пас Ривер, а опісля в околицю Мондер, Алта, де став до праці на фармах. Було це пора жнив і він, як коваль, бажано, до допомоги фермерам.

В 1915 р. Кароль одружився з Фрозиною Королюк з Ендру і почали вести господарство в парі з ковальством в місцевості Ендру. По трьох роках, цебто в 1919 р. переселились до Белмс, де провадили „бізнес" до 1927 р. Господь благословив їх гарними дітьми, ради виховання яких переїхали до Едмонтону на два роки, а тоді в 1929 р. до Вивіксбрю, де купили готель і хату, в якій живуть і тепер. В 1956 р., 26 червня, померла, на жаль, його дружина, а в 1957 р. Кароль одружився вдруге з Настасею Остапик з Бонивіл, Алта, і осів на фермі в цій околиці. В 1967 р. переїхали до міста Бонивіл на відпочинок.

Годиться також згадати, що наш ювілят належить до тих свідомих наших людей, які вкладали багато праці та грошей для розбудови нашого національного й церковного життя. Майже не було такої організації, у якій наш ювілят не був би в комітеті, чи в заряді як секретар, чи голова. Все таки найбільше поклав праці для церковної громади, а зокрема у Вивіксбрю і у Бонивіл. Був він щедрим жертводавцем на розбудову церкви нашої церкви „Київської-Гай."

Під час святкування на заклик п. Шимчука було переведено збірку на пресовий фонд „Українського Голосу" і „Вісника", яка дала $20.00, з чого $12.50 на „У. Г."

Усім жертводавцям щира подяка а п. Лаховецькому бажаємо прожити ще довгі роки.

О. О. С.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ДМ. і О. СОПОТИКІВ

Саскатун, Саск.

У неділю, 19 липня цр., у катедрі Преєв. Трійці в Саскатуні родина і приятелі Дмитра і Олени Сопотиків численно зібралися до св. храму подякувати Господеві за те, що він благословив Дмитрові і Олені в щасті й здоров'і дожити до 50-літнього ювілею подружнього життя. Перед початком вдячного молебня до церкви увійшли ювіляти зі своїми дружбами, які час Богослужіння молились тримаючи запалені свічки. Теплим словом привітав достойних ювілятів настоятель катедри — о. Григорій Удод. Всі присутні відчуваючи урочистість дня дякували Господеві в своїх молитвах за всі добродійства для ювілятів та бажали їм щастя й здоров'я на многі літа.

Дмитро і Олена Сопотики є одними з найстарших членів катедри Преєв. Трійці в Саскатуні, а також разом з одними з найактивніших будівничих нашого церковно-громадського життя. Багатьом людям вони обоє знані зі своєї привітливої вдачі й гостинности. Протягом останніх років п. Дмитро Сопотик працює наглядачем в катедральній авдиторії. Ця праця дає йому нагоду бути в постійному контакті з багатьма членами і прихильниками.

Після вдячного Молебня всі присутні перейшли до авдиторії, де відбулося привітання з нагоди ювілею. Господарем програми був п. Михайло Цьома, який з великим успіхом перепровадив святочну програму. Зі словами привіту і побажань виступали: о. настоятель, голова катедральної громади п. М. Дорош, голова Відділу СУК, тітка М. Дорош, брат пані Олени — Степан Калин, з Торонта, Онт., син Іван з Канори та зять — п. Котик з Витков, Саск.

Від родини й приятелів були піднесені ювілятам гарні дарунки. На закінчення святочної програми обоє ювіляти подякували дітям, родині й приятелям за їх увагу і за це гарне свято, яке залишиться їм доказом чесно прожитого життя.

Обоє ювіляти народилися в Україні і з батьками прибули до Канади ще малими дітьми: Дмитро при був у 1904 р., маючи 8 років, а Олена у 1907 р., маючи 4 роки життя. У 1920 році Дмитро і Олена побралися у Прудгові, Саск., а наступного року перейшли на постійно жити до Саскатуну, де й проживають до цього часу.

Господь благословив Дмитра і Олену 2-ма дітьми: син Іван і донька Марія (заміжем Котик) та двома внуками. Троє дітей померло в молодому віці.

З нагоди свого 50-ліття подружнього життя ювіляти склали дар у сумі $120.00, з чого $50.00 призначено на катедру Преєв. Трійці в Саскатуні, по $25.00 на Інститут Петра/Могили й Колегію Св. Андрея, а решту на пресу, з чого $5.00 на „Український Голос."

Прилучуємося до численних побажань приятелів шановних ювілятів і бажаємо їм у щасті й здоров'і прожити ще багато років у подружньому житті, втішаючися плодами свого трудолюбства і доброго серця.

Присутній

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ БЛ. П. ДОБРОДІЙКИ КАТЕРИНИ ТРІСКИ

У вівторок, 15 вересня 1970 р. в храмі Св. Юрія в Гримсбі, Онт. була відслужена Заупокійна Літургія і панахида по бл. п. добродійці Катерині Тріщ, в першу річницю її упокоєння. На це поминальне Богослужіння прибули рідні і знайомі отця прот. Йосифа Тріски та його сточисленої дружини з США, Торонта, Брентфорту, Гримсбі та околиць. Не зважаючи, що це був будень в церкві було багато людей, що засвідчило велику їхню пошану до спочилої. Прибули вірні рівно ж, щоб розрадити Високопреподобного о. прот. И Тріску.

Заупокійну Службу Божу відслужив місцевий настоятель о. Тимофій Минешко. При кінці Служби від всіх присутніх висловив теплі співчуття о. прот. Йосифові, та подякував всім за велику присутність на Богослуженні, а особливо парафіянам храму Св. Юрія в Гримсбі, що прийшли так численно, щоб помолитися за душу спочилої Катерини, їхньої колишньої Добродійки. Цим вони виявили любов і пошану до свого бувшого настоятеля та вдячність за його з покійною добродійкою працю в парафії.

Після Богослужіння, в парафіяльній залі відбувся поминальний обід, який приготували жінки з парафії св. Юрія, на чолі з п. Катериною Кузь. Програму перевів Всеч. о. Т. Минешко. Спогадами про покійну поділилися з присутніми п. Полька з Торонта, п. Роман Грабець з Клівленду, Іван Грабюк з Торонта. Вони згадали про пройдений її шлях — тяжкі часи на Батьківщині, поневіряння під час війни і після війни в Европі та останні роки життя в Канаді. Про час перебування б. Йосифа з пок. добродійкою в Гримсбі говорила тогочасна голова Відділу Союзу Українок Канади п. Теофіля Лиса та тодішній голова громади п. Роман Шпитковський. Всі вони підкреслювали шляхетну вдачу покійниці, яка була не лише достойною сопутницею життя о. прот. Йосифа, але й великою помічницею в його превеликій праці для нашого народу. Пані Т. Лиса схарактеризувала покійницю, як взірцеву українську матір, що є дуже важливим в нашому сучасному громадському житті, а особливо у жіночому русі. Вона згадала, прикладом свого життя та сповненням своїх обов'язків, показувала свою відданість народові. Теперішній голова громади Св. Юрія Василь Гусак, висловлюючи о. прот. Йосифові, а всій громади, глибоке співчуття, сказав, що парафіянин

РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Нашийні хрестики з делікатними ланцюжками:

позолочені	$ 3.50
срібні	4.00
золоті — 14 карат.	12.00
золоті — 10 карат.	10.00
срібні з камінчиками (тигсвіне)	8.50

Нашийні медальйони з ланцюжками:

модерні, позолочені, круглі (1½ інч. в діяметрі) з іконкою Божої Матері	$3.50
овальні — з одної сторони іконка Матері Божої з червоними камінчиками, з другої — Ісуса Христа, з синіми камінчиками	3.95
овальні — з іконкою Божої Матері на темно-червоному шкляному тлі	3.75

Платівки:

Українські Колядки наспівані у Відні, хором церкви св. Варвари під диригентурою А. Гнатишина, альбом СД-18	4.98
Українські Колядки, виконують діти	4.20
Українські Колядки муж. хор під диригентурою В. Богоноса	4.50
Два Кольори та інші пісні, виконує Д. Гнатюк й інші в супроводі оркестри й інструментального ансамблю	4.98

На пересилку платівок просимо долучити 65 ц.

Книжка з нотами:

Фортепіянові твори українських композиторів для молоді зібрала Таїса Богданська	5.50

На пересилку просимо долучити 25 ц.

РІЗДВЯНІ КАРТКИ

з побажаннями в українській мові

Число 1: З релігійною, традиційно-українською і різдвяною тематикою, з конвертами — 10 ц. одна; 12 — $1.00; 100 — $7.00.

Число 2: міщані, більшого розміру з конвертами — 15 ц. одна; 12 — $1.35; 100 — $10.00.

Число. 3: міщані, великого розміру з конвертами — одна — 25 ц.; 12 — $2.50; 100 — $20.00.

На більших замовленнях долучується кошти пересилки. Мешканців Манітоби, просимо додавати 5% на покриття провінційного податку.

Замовлення надсилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada.

Св. Юрія глибоко шанують його, як священика нашої Церкви та бувшого свого настоятеля, а про покійну добродійку зберігають найкращу пам'ять про що є доказом минання численність вірних та подякував о. Тріщ, що першу річницю відзначує саме у нашій парафії, що свідчить про близькість з громадою. Запропонував у пам'ять спочилої добродійки Катерини зробити збірку на нев'янучий вінок. Пані Евдокія Бурдейна з Брентфорду, яка була дуже близькою з покійною впродовж останніх років, а особливо в останні дні життя її, зі сльозами, подякувала всім за таке гарне відзначення річниці та виявлення пошани покійниці.

Вічну говорив Вічнопам. прот. о. Йосиф Тріска. Отець Йосиф висловив сердечну вдячність всім за участь у Заупокійній Службі Всеч. о. Т. Минешкові за службу, жпівцеву за приготування поминального обіду та всім за участь у поминках.

Збірку на нев'янучий вінок у сумі 67.00 дол., призначено на Колегію Св. Андрея у Вінніпезі (долучили до попередньої пожертви з похорону 350.00 дол.). Від себе о. Тріска пожертвував на церкву Св. Юрія 10.00 дол. на прес фонд „Вісника" і „Провісник" — по 5.00 дол. Відспівували „Вічная пам'ять" заслужено почивш.

Т. Броварський

З ПОМИНОК НА ДОБРУ ЦІЛЬ

У суботу 24-го жовтня ц. р. в Катедрі Преєв. Трійці в Саскатуні відбулося поминальне Богослужіння в першу річницю смерті бл. п. Василя Пігача. Після Богослужіння в Катедральній Авдиторії відбувся поминальний обід для всіх присутніх.

В час обіду вдова покійного Василя — пані Мелянія Пігач склала книжий дар на добродійні потреби в пам'ять свого мужа, а саме — $300.00 на конт студій студента Богословія Дениса Пігача; а $400.00 на дозначення Іконостасу в Катедрі Преєв. Трійці в Саскатуні. На що останню ціль пані Пігач вже раніше склала $100.00, отже разом виносить $500.00.

Бл. п. Василь Пігач походив з околиці Сем Джуліен, де постійно був відданим сином своєї Церкви. Перейхавши до Саскатуну 1948 року Василь і Мелянія Пігачі були одними з найактивніших членів Катедральної Громади. Бл. п. Василь, до часу своєї недуги, був ревним старшим братом, а тітці М. Пігач до сьогодні є старшою сестрицею в Громаді.

Нехай Господь сторицею заплатить вдові бл. п. Василя за її добродійність, а Покійному подасть Вічний Спокій в Оселях Небесних.

Присутній.

БЛ. П. ІЛЛЯ МІГАЙЧУК Горлі, Саск.

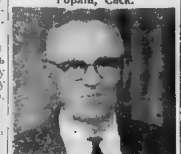

В понеділок, 31 серпня 1970 р., сумна вістка обігнала цілу околицю — не стало між живими Ілі Мігайчука, що після короткої недуги у віці коло 8 Йорктонським шпиталі.

Ілля народився на Буковині в 1906 р. і там, в селі Дороцівці, пов. Заставна, виростав. В 1929 р. приїхав до Канади в околицю Горлі і тут працював на залізній дорозі СНР. Дня 19 жовтня 1930 р. одружується з Анною Фостей і дальше (цілє своє життя) проживає в Горлі.

В 1962 р. померла його дружина, залишаючи йому вдівцем з двома синами: Петром вже одруженим і Данидом, у шкільному віці.

Ілля проведши сумітне життя протягом 4 років в музеї утримувати дім і працювати на секції. Було важко, і тому в 1966 р. одружився вдруге з вдовицею Михайлиною Мачучак, з роду Андрусяк.

Дня 2 вересня увечорі о. М. Стеценко відправив Панахиду по покійним в Українському Народньому домі в Горлі, при великій участі родини, сусідів і знайомих. По Панахиді перевезено тіло до церкви, якої Ілля був фундатором і працював при її будові без жодного винагородження і в якій був отаринім братом.

З вересня о 9 годині о. М. Стеценко відправив Похоронне Богослужіння надворі, коло церкви, бо церква не змогла приместити всіх учасників.

Покійний оставив дружину, 2 синів з першого подружжя, 3 внука, 3 братів (2 в Україні а один в Канаді — Гавриїл з Торонта, Онт., котрий приїхав на похорон).

На заплюк о. пароха зложено на нев'янучий вінок $112.80, з чого призначено на „Український Голос" — $15.00, на „Вісник" — $10.00, на Колегію св. Андрея — $15.00, на Інститут П. Могили в Саскатуні — $10.00, та на місцеву церкву.

Тіло покійного похоронено на місцевому цвинтарі коло церкви за її добродійність, а Покійному подасть Вічний Спокій в Оселях Небесних.

Присутній.

БЛ. П. ТРОФИМ ОЛІЙНИК

Трофим народився на Київщині, прожив 81 рік. До Канади приїхав 1909 року, одружився 1912 року з Василиною з дому Матвів. Був членом Православної Громади в Фору Вілліям та членом Т-ва „Просвіта". Із своїх скромних заощаджень, ще за життя, порадившись з дружиною, залишив по собі пам'ятку, а саме, — призначив 500.00 на місцеву Православну громаду. Знаючи що Колегія Св. Андрея одинока вища богословська школа у вільному світі, потребує фондів на сплату довгу — розбудову, та виховання молодих священиків подарував на цю установу $500.00.

Хайже пам'ять про покійного буде тривалою, а вдові нехай Всевишний подасть сили і здоров'я.

Семен Пуляк.

БЛ. П. МИКОЛА КУДЛОВСЬКИЙ Лондон, Онт.

25-го вересня, 1970 р., в наслідок наглої недуги легенів, у Лондоні, Онт. відійшов у вічність один з піонірів 20-тих років українського життя на сході Канади — бл. п. Микола Кудловський.

Народився 1898 р. в Зах. Україні, в тогочасних обставинах австрійської окупації. В рр. 1918-20 був учасником визвольних змагань українського народу, але — „дестінейшн не було суьм". Польська займанщина присилувала його покинути вільну родину й емігрувати 1928 р. до Канади; тут, обставини надходячої господарської кризи завдяки його на життєві труднощі, безробіття й чужині місцях праці. Працює він у копальнях у Садбурі й Ельйот Лейк, Онт., при залізниці у Брендон, Ман., а вкінці по рожих заробітках в Лондоні, Онт. Як свідомий громадянин брав живу участь у церковно-громадському житті (згадати б його спільно в розбудові Укр. Православних Громад в Садбурі). Був першим головою управи Громади Преєв. Трійці в Лондоні, Онт.; всюди жертвував по свій змозі. Воєнний Хрест Заслуги за участь у визвольних боях за волю України, на грудях покійника в домовині найбільше говорив про його життя — як досмертного скитальця.

Його похорон, відслужений о. М. Дебрином 28. 9. б. р. — відбувся величаво, при співучасті рідні й багатьох друзів, зі Службою Божою в місц. Укр. Православ. Церкві. Поминальним обідом закінчився місц. Відділ Союзу Укр. Канади ім. Кн. Ольги під зарядом пань: О. Сивак, Т. Новенко і Ол. Тищенко.

Покійний Микола залишив у смутку дочку Надію, студентку університету в Лондоні, Онт., блякчу й дальшу рідню і друзів у Лондоні, Гемілтоні, Віндзорі, Онт. і всюди де він перебував. В Україні залишився жоватий син Петро і двоє внуків. На поминальному обіді „тихим словом" пом'януто пок. Миколу Кудловського, його сворожні але щирі діла й віддану любов до своїх рідних. Передсмертним бажанням покійника було повідомити загал про його упокоєння через рідну пресу, — на цю ціль, на поминках, зарядженю процесу збірку, з якої призначено $20 на прес-фонд „Вістника".

Бл. п. Миколі Кудловському, учасникові змагань за волю України — хай буде канадійська земля легкою; рідній численному щире співчуття, а всім тим, що віддали йому при житті або в час похорону послідну прислугу — складаємо належну подяку.

Прихильні.

КАПЛИЦЯ КОЛЕҐІ СВ. АНДРЕЯ У ВІННІПЕЗІ.

З початком 1970-1971 академічного року, Богослужіння в Колеґіяльній Каплиці відбуватимуться на таким порядком:

К о ж н а с у б о т а
9 год. ранку — ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРҐІЯ з поминанням померших фундаторів і жертводавців Колеґії.
6 год. вечора — В с е н і ч н а

К о ж н а Н е д і л я
10 год. ранку — СВЯТА ЛІТУРҐІЯ.

У С в я т а:
Напередодні Свят, о год. 6 вечора, — В с е н і ч н а
В саме Свято, годину 9 ранку — СВЯТА ЛІТУРҐІЯ.

На Богослуженнях Колеґії радо вітаємо всіх бажаючих з нами молитись.

Адреса Колеґії —
St. Andrew's College,
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.
Телефон: 269-8505

Порядок Богослужень

ПІДВІННІПЕЗЬКА ОКРУҐА:

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Транслюна, Поплярпарк
13. Неділя — Св. Ап. Андрея — Трансюна, Возвижур
20. Неділя — Трансюна, Портедж Ля Прері — (Храмовий Празник) — Св. Миколая. — Св. Миколая). На Храмові Празники, всіх вірних членів, приязнолюбів і людей доброї волі щиро запрошуємося.
27. Неділя — Трансюна

ОКРУҐА ОШБОРН, МАН.

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення Пресв Богородиці — Давфин
6. Неділя — Семді Лейк (Священик з Колеґії)
13. Неділя — Росборн
20. Неділя — Міназ (Свящ. з Колеґії Св. Андрея)
27. Неділя — Ошборн

Тіло Окрутою обіцується Всяч. о. Є. Стефаніюк:
Rev. E. STEFANIUK
810 Main St. So., Dauphin, Man.
Tel: 638-6704

о. В. АПОНЮКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення в Храм Пресв. Богородиці — Бірджес
6. Неділя — Канора
13. Неділя, Св. Ап. Андрея Первозванного — Канора
19. Субота, Св. Миколая — Бюкенен
20. Неділя — Канора
27. Неділя Святих Прототів — Канора.
Address: Box 428, Canora, Sask.

о. О. ГУТКИ

ГРУДЕНЬ
4. Введ. в Храм Д. М. — Гудів
6. Неділя — Артур
13. Неділя — Гудів
19. Св. Миколая — Габбард
20. Неділя — Мус Джо
22. Св. Пр. Анни — Гудів
27. Неділя — Мелвіл
Box 148 Huns, Sask. Tel. 786-2568

о. І. ГИКАВОГО

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Вікторія
13. Неділя — Борисб
20. Неділя — Ерен
27. Неділя — Борисб
7906 — 11th Ave. Tel.: 521-6889
New Westminster, B. C.

о. С. ҐРЕДІЛЯ
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. С. ЗІЗАКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення — Вегафіл
6. Нед. — РІЧНІ ЗБОРИ ПАРАФІЯЛЬНОГО КОМІТЕТУ — М. Бетелфорд
13. Неділя — Геффорд
14. Нед. год. 2:30 — Обіцяниця — Бітнки
13. Нед. год. 7:00 — Вечірня — Кригор
19. Суб. Св. Миколая Чуд. — Н. Бетелфорд
20. Неділя Гіесленд —
20. Нед. год. 2:30 — Обіцяниця — Мезон Лейк
27. Неділя — Вітков
Address: 872-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 446-3280.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ
6. Неділя 10.30 ранку — Кейленд
13. Неділя 9.30 ранку — Ту Гилс
19. Субота Св. Миколая 10.30 ранку Ісльс
20. Неділя 9.30 ранку — Ту Гилс
27. Неділя 10.30 ранку — Шипнцц
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Л. КУБІНА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця Введення в храм — Атабаска
6. Нед. — Лак за Биш
13. Нед. — Гресленд
19. Нед. Св. Миколая — Бойт
20. Нед. — Атабаска
27. Нед. — Лак за Биш
Адреса: о. ЛАВРЕНТІЙ ҐЛУШІЙ
Box 617, Lac la Biche, Alberta
Tel. 623-4533

о. О. КРАВЧЕНКА

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Кіндерслей
13. Неділя — Мічин
19. Субота — Св. Миколая — Смвтс
20. Неділя — Оен
27. Неділя — Вонда
Address: 32 Lady [illegible]
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-9682.

о. ІВАНА КУЛЯША

ГРУДЕНЬ
4. Введення в Храм Пресв. Діви Марії — Редвотер
6. Неділя — Любрук
13. Неділя — Торгилд
19. Св. Миколая — Редвей
20. Неділя — Восегна
27. Неділя — Ерімонт
АДРЕСА: Box 2, Radwater, Альберта.
Tel. [illegible]

о. В. КОКОРУДЗА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця, Введення — Нівавин
6. Неділя — Гронлид
13. Неділя — Брускбі
19. Субота, Св. Миколая — Кодет
20. Неділя — Віралі
22. Вівторок, Зачяття Пр. Д. М. — Гронлид
27. Неділя — Нівавин
[illegible]
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ
Повтова скринка 161 — Вайта, Ман,
Тел.: 425-3542

о. І. МЕДЬНИКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення в Храм Пресв, Діви Марії — Альвена
6. Неділя — Ст. Джулієн
13. Неділя — Кадвор
19. Субота — Св. Миколая — Вакав
20. Неділя — Лавін
27. Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. М. ОЛЕСЬОКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця, Введення в Храм Пресв. Богородиці — Гоміцзи
6. Неділя — Принц Альберт
13. Неділя — Принц Альберт
19. Субота, Св. Миколая Чудотв. — Принц Альберт
20. Неділя — Принц Альберт. О год. 2.30 по обіді Святомиколаївський концерт Рідної і Недільної шкіл в церковній залі.
22. Вівторок, Нап. Зач. Пресв. Діви Марії — Принц Альберт
27. Неділя — Мекдавел
REV. M. S. OLESIUK
806 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ОРЕСТА ОЛЕКШИ

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення в храм Пресв. Діви Марії — Гамаля
6. Неділя — Вилмігдон
13. Неділя — Андрю
19. Субота — Св. Миколая — Пено
20. Неділя Лукалин
22. Вівторок - Св. Пря. Анни — Вилмігдон
27. Неділя — Бучача
Rev. O. OLEKSHY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 847-2252

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця Вв. Пр. Богородиці — Мазепа
6. Неділя — Кемсак
13. Неділя — Вроктон
13. Неділя Вечірня о год. 7 веч., Кемсак
19. Субота Святого Миколая — Сторіовей
20. Неділя — Донвел
22. Вівт, Непор, З. Д. Марії — Кемсак
25. П'ятниця (Латинське Різдво) — Калдер
27. Неділя — Топоріщі
P. O. Box 606
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Rawliuk
Box 106, Robiln, Manitoba.
Tel. 937-4584.

о. М. САВЧЕНКА

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Мирним
13. Неділя — Св. Андрея Перв. — Мирним
20. Неділя — Слава
У неділю, 20-го грудня, відбудуться РІЧНІ ЗБОРИ цілої Округи-Парафії МИРНИМ. Прослиться Парафіяни прибути.
27. Неділя Св. Праотців — Мирним
Увага: СЛУЖБА БОЖА починається о год. 10:30 ранку. Перед Літургією, годину раніше служиться УТРЕНЯ.
Mytnam, Alta.

о. ІВАНА СТУСА

ГРУДЕНЬ
6. Неділя 25-та по Св. Трійці — Вайдавуд
13. Неділя 26-та по Св. Трійці — Св. Ап. Андрея Первозванного — Вестлок
19. Субота — Св. Миколая Архиєпископа Мирлікійського Чудотворця — Річчвіл Парк
20. Неділя 27-ма по Св. Трійці — Сіба Бін
27. Неділя 28-ма по Св. Трійці — Праотців — Сангудо
Адреса: о. Іван СТУС
11852 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-5760

о. ЄВҐЕНА СТЕФАНЮКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення в Храм Пресвятої Богородиці — Вегста
6. Неділя — Давфин
13. Неділя — Росборн
13. Неділя — Місійна Вечірня 6:00 год. вечір — Ошборн
19. Субота — Св. Миколая — Давфин
20. Неділя — Давфин
22. Вівторок — Зачяття Богородиці від Анни — Давфин
27. Неділя — Давфин

СВЯТІ МІСІЇ В ДАВФИНСЬКІЙ ОКРУЗІ

13-го грудня, 1970 — Овікбурн — Вечірня о годині 6:00 вечером
о. М. Равлюк — Господар
о. Є. Стефаюк — Проповідь
о. О. Гудима — Доповідь
810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-6704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Сван Ривер
13. Неділя — Пайн Ривер
19. Субота, Св. о. Миколая — Сван Ривер
20. Неділя — Вайтбіч
27. Неділя — Годсон Бей
Box 1818 Tel. 734-2281
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Йорктон
13. Неділя — Йорктон
19. Субота, Св. Миколая — Райн
20. Неділя — Йорктон
27. Неділя — Горлид
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832996

о. С. СЕМОТЮКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення в Храм Діви Марії — Половини
6. Неділя — Куровські
13. Неділя — Св. Ап. Андрея Первозванного — Едмор
19. Субота — Св. Миколая Чудотворця — Подор
20. Неділя — Шіго (полудниця)
22. Вівторок — Св. Анни — Фовм Лейк
27. Неділя — Шіго (місто)
Address: Bhoho, Sask., Box 88.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Введення Богородиці — Вимор
6. Неділя — Вимор
13. Неділя — Рама
19. Субота — св. Миколая — Ватсон
20. Неділя — Вадіна
22. Вівторок — Зачяття Богородиці св. Анною — Вимор
27. Неділя — Вимор
Box 488 — Tel. 338-6148
Wadena, Sask.

о. ПУМЕНА ЩЕРБАНЯ

ГРУДЕНЬ
6. Неділя — Торсбі
13. Неділя — Брудерґайм
20. Неділя — Керморз
27. Неділя — Калмар
Адреса: 8308—109 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-3053

о. А. ХРУСТАВКИ

ГРУДЕНЬ
4. П'ятниця — Норквей (Введення в храм Пресв, Діви Марії) 10:00 год. ранку
6. Неділя Кобзар
10:00 год. ранку
13. Неділя — Ґрант
10:00 год. ранку
13. Неділя — Гаєс (Общая Служба) 2:30 год. п. п.
19. Субота — Сліпен (Св. о. Миколая) 10:00 год. ранку
20. Неділя — Ґленбурн 10.00 год. ранку
22. Вівторок — Сван Плейн (Зачяття Богородиці) 10:00 год. ранку
27. Неділя — Спрінґвіс 10:00 год. ранку
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:
Consistory of the Ukrainian [illegible] Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg [illegible] Man.

ВІСНИК

THE HERALD
7 St. Johns Ave., Winnipeg 4, Man.

Second Class Mail registration Number 1574.

РІК XLVII ВІННІПЕҐ, МАН., 15-го ГРУДНЯ, 1970. WINNIPEG, MAN., DECEMBER 15, 1970. ЧИСЛО (2138) 24

ВАТИКАН ЗАПЕРЕЧУЄ ПОГОЛОСКИ ТІССЕРАНА ПРО НЕДУГУ ПАПИ

РИМ (РНС) — Речники Ватикану повторно заперечили заяву кардинала Тіссерана — голови Колеґії Кардиналів, ніби папа Павло VI тяжко хворий і може уступити з папського престолу. У Ватикані вказували на те, що коли папа вибирався в подорож на Далекий Схід, він виглядав здорово і добре, а не так, як сказав кардинал Тіссеран у паризькому телевізійному інтерв'ю.

Коли в інтерв'ю Тіссерана запитали, чи не думає папа йти на відпочинок, він відповів:

„Про те говорити. Це було повторено кілька разів. Його стан здоров'я такий, що може статися так, що він не зможе зробити будь-якого рішення в цій справі."

ДУМАЮТЬ, ЩО ПАПА ЗМІНИТЬ СВОЇ ПЛЯНИ

Скоро після наведеної заяви кардинала Тіссерана та гострої критики рішення папи в справі старих кардиналів з боку кардинала Оттавіані, — італійське радіо 27 листопада інформувало про поширювані в Ватикані поголоски, що усе це заставить папу змінити свої плани на майбутнє. Крім того, деякі ватиканські обсерватори говорять, що папа Павло VI зрезигнує не тільки через те, що він глибоко вражений і розчарований хвилюваннями в Католицькій Церкві, але й через те, що під теперішнім тиском відповідальностей він не може працювати.

Кардинал Тіссеран, виїжджаючи з папою в подорож на Далекий Схід, на літо виїзд в Римі підтвердив свою тривожну заяву і сказав, що недуга папи „дуже виразна." Тіссеран вказував і на те, що в середу 25 листопада п.р., папа опустив свою звичайню при помочі інших.

ВАТИКАНСЬКІ ЗАПЕРЕЧЕННЯ

Тим часом проф. Федеріко Алессандрія, голова Ватиканської пресової канцелярії, заявив, що папа є в найкращому стані здоров'я і це, говорить він, може потвердити лікар папи Павла VI. Проф. Алессандрія сказав, що поголоски кардинала Тіссерана безосновні.

Реагуючи на заяви кардинала Тіссерана д-р Маріо Фонтана, особистий лікар папи, сказав, що „краще було б, якби так голова Кардиналів (Тіссеран) був більш обережений, бо й самому йому вже 86 років"...

Інші повідомлення з Риму вказують на те, що коли папа виїжджав у подорож на Далекий Схід, — він був усміхнений і ступав досить швидко.

Два англіканські священики перейшли до Католицької Церкви

КАРДІФ, Пнд. Валія (НРС) — Священик Антоній Турнер, буйний наставник Дому Молитви Ст. Тейло, і свящ. Деві Дейвіс, буший настоятель церкви Св. Тимофія і Св. Марії в Кардіф, вийшли з Англіканської Церкви і були прийняті до Римо-Католицької Церкви. Резигнації прийняв англіканський архиєпископ Глен Сімон.

Антоній Турнер вступив до Бенедектинського манастиря в Белмонт, в Девіз. Дейвіс ще не вне остаточних планів на майбутність.

Рух за визнання хрещень іновірних

БІРМІНҐГАМ (РНС) — Римо-католицька Національна Екуменічна Комісія Англії і Валії почала акцію за визнання хрещень усіх християн в Англії. Тепер вгатина комісія опрацьовує спеціяльний плян у цій справі, який буде предложений у 19 католицьких єпископам Великої Британії.

Нетано, в межах Британської Ради Церков була ухвалена угода щодо обряду хрещення. В згоді сказано, що хрещення повинно бути виконане водою і в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.

Напасник на життя папи зробив би це знову

МАНІЛА (РНС) — Бенямин Мендоза, який тробував убити папу Павла VI каже, що як би він мав другу нагоду, він ще теки пробував би убити папу. Коли його питали, чи він не соромиться того вчинку, Мендоза відповів, що він лише розчарований своєю невдачою.

$200,000.00 революціонерам — тільки символічний жест

БЕРЛІН (РНС) — „Протирасова програма" Світової Ради Церков — це тільки символічний жест, спроба показати Церквам, що вони працювали в цій ділянці самостійно, — сказав берлінським протестантам представник СРЦ — пастор Альберт ван ден Гоевель. Він говорив про рішення СРЦ дати на побореня расизму 200 тисяч долярів. Між тими групами, які отримали частину тих грошей є і такі, які заангажовані в партизанській діяльності.

Більшість німецьких протестантів поставили рішенню СРЦ сильний спротив, і спеціяльна акція в цій справі пастора Шефт, єпископа Західнього Берліну, викликав свою спільноту не робити в справі фінансування революційних рухів жодних офіційних зобов'язань, але він сказав, що приватним добровільним пожертвам він не протиститься.

Російські Ієрархи протестують

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Первоієрарх Російської Православної Церкви за рубіжем — митрополит Філярет, вислав телеґрамму до президента Ніксона, протестуючи проти видання втікача з совєтського корабля совєтським властям. Таку саму телеґрамму Ніксон отримав від первоієрарха новоствореної Православної Церкви в Америці — митр. Іринея.

Інші протести проти того вчинку американських властей висилали від Національної Ради Церков в Америці та від організації Об'єднаних Націй.

Згадений нещасний втікач — це литовець Сівас, який працював радіо-оператором на совєтському рибальському судні. Він вискочив із свого судна і добрався до американського 23 лютогтада і просив права політичного азилю. Але на вимогу совєтських дипастей, адмірал Елліс наказав втікача-литовця повернути совєтам. Кажуть, що президент Ніксон був сильно подразнений цим самовільним вчинком адмірала Елліса.

У Нью Йорку помер Отець Ігор Губаржевський

У четвер 5 листопада п.р., на 55 році життя, помер о. протопресвітер Ігор Губаржевський.

При організації в Англії по Другій світовій війні парафій УАПЦеркви та чужині, о. І. Губаржевський був там першим адміністратором. Але згодом тіста церковного розколу в Англії, протопресв. І. Губаржевський перейшов був в юрисдикцію покійного еп. Богдана. Вийхавши з Англії в Америку, він був в юрисдикції архіеп. Григорія на стопонації настоятеля парафії Св. Миколая в Нью Йорку.

Нехай його духа Господь обдарує спокоєм вічним!

Екуменічне християнство

ДУБЛІН (РНС) — Екуменічне християнство було темою промови д-ра Евгена К. Блейка, голонного секретаря Світової Ради Церков, на урочистому відкритті ірландської Школи Екуменізму.

Д-р Блейк, американець, сказав, що Християнський Бог є Богом світу і що подія на сектн не сприне глибоким проблемам людини XX століття. Він говорив про „поотул, перешкоди і видії Екуменічного Руху."

Школа Екуменізму не в офіційною установою Церкви, але має поперти духовників і світських більших релігійних угруповань. У цій школі будуть студії Християнського об'єднання, які будуть вести до титулу магістра.

На урочистому відкритті були представники Англіканської, Католицької, Методистської і Пресбітерінської Церков.

Принціналом школи є отець Михаїл Курлей, єзуїт.

Із зборів повної Консисторії УГПЦеркви в Канаді

У днях 26, 27 і 28 листопада ц.р. Вінніпезі, задбулися звичайні наради Консисторії Української Греко-Православної Церкви в Канаді. У програму нарад входили звітування та вирішення справ переважно внутрішнього характеру. В нарадах взяли участь усі члени Консисторії (9 священиків і 9 мирян). Єпископат в особах Владик Архиепископа Михаїла й Андрея та Владики Єпископа Бориса, редактор „Вісника" та ректор Колегії Св. Андрея — проф. Л. Томашук.

Збори Консисторії відбувалися в готелі Марлборо в Вінніпезі.

У п'ятницю 27 листопада ввечері, в авдиторії Катедри Преєв, Трійці в Вінніпезі, Консисторію гостив Вінніпезький відділ ТУС. На ту т. зв. „Мужеську вечерю" було запрошене вінніпезьке православне духовенство та ширше громадянство. У програмі „Мужеської вечері" була доповідь члена Консисторії з Едмонтону п. Василя Гавриляка. Його промова була на тему **„Наші життєві завдання."** Подаємо основні думки тієї промови:

Найперщим завданням людини є праця - - добування поживи для тіла, і колись увесь свій час людина віддавала на працю для хліба. Тепер на це треба тільки 15% нашого часу. Що робимо з рештою часу? - - питав доповідач.

Наше життя повинно бути повне, а тому й увесь наш час повинен бути присвячений на будову повного життя. Чи вміємо ми будувати повне життя?

Багато уваги й енергії, говорив В. Гавриляк, віддається на технічний розвиток, але технічне досягнення повного задоволення людині не дає, отже не дає повноти життя. Але зрім чисто матеріяльного життя, в нас є життя культурне і духове, а це якраз те, що людину може задовольнити і дати їй повноту життя.

Щодо нас, українців у Канаді, то в сфері матеріяльного життя ми зробили і здобули дуже багато. Зробили дещо і в сфері культури, але щоб бути творчою частиною Канади, — нам доведеться ще багато зробити. Та й з того, що ми зробили і що ми є, — ми можемо бути горді, говорив доповідач. Щодо дальшого вкладу до культурної скарбниці Канади, при добрій волі і пильній праці, — ми й-у цій ділянці ще можемо багато зробити.

Наша духовна праця... Скоро будемо відзначати 80-ліття поселення українців у Канаді. І в той час ми повинні проглянути наші духовні здобутки, - - духовну працю нашої Церкви. Ми мусимо пригадати і визнати, що то саме Церква була тією силою, яка помогла нам здобути те, що ми сьогодні маємо. То Церква вела нас до вищої ролі в нашому житті! І ми повинні знати і пам'ятати, що наша роля вища від звичайного матеріяльного життя. А тому нам треба працювати тяжче, щоб виконати свою ролю і щоб наша совість була чиста. Бо спокійна совість — то нагорода за тяжку працю.

Кажемо, що ми вже дещо здобули і маємо. Але чи можна на тому стати? Чого на це треба?

Нашим великим завданням є те, щоб не стати на здобутому, а пробувати шукати нових досягнень, щоб і нащадкам нашим ми могли передати щось ще більше й сильніше.

Нам треба тяжко працювати, пам'ятаючи, що тяжка праця — це чеснота. Без тяжкої праці не буде нічого. Тому то, говорив В. Гавриляк, я хотів би залишити тут ось таку думку:

Кожен гордися з нагоди працювати тяжко! Працюй тяжко і плянуй, бо без того майбутнього не буде. Плянуй день-у-день і працюй тяжко, — тоді можна сподіватися чогось на майбутнє.

Але найперше треба пізнати свої можливості і свої проблеми. Це — дуже важне! Тепер час проглянути між старшим поколінням і молодшим, і про це дуже багато говорять і пишуть. Отже може бути, що й у нас є ця програма, брак комунікацій. Це — проблема, і її треба добре пізнати, а тоді можна щось робити, плянувати.

Наша Церква мала проблеми. Але наші люди пізнали ті проблеми, працювали і тяжкою працею здобули те, що ми маємо і чим втішаємося сьогодні.

То основні думки доповіді пана Василя Гавриляка — члена Консисторії з Едмонтону.

Відгуки про замах на життя Папи

ВАТИКАН (РНС) - - Різнородні думки, висловлювання, молитовні побажання та вдячність з усіх кінців світу велелюдно повинно наспівали до Ватикану, коли прокралася була вістка, що на життя папи Павла VI в Маніли був виконаний злочинний замах.

Замаху на життя папи допустився болівійський маляр Бенямін Мендоза. Його вчинок викликав масу телеграфних листок до папи. Президент Італії висловив пану біль і потрясення всього італійського народу з тієї причини, а одночасно заповів „підтримку мужнім намаганням Його Святішости."

Федеріко Алессандріні, голова Ватиканської пресової канцелярії, скликав пресову конференцію, на якій, з того приводу, найперше висловив „здивування, біль та обурення." Він сказав, що легше думати, що такий вчинок міг бути просто неможливий.

Замах на життя папи широко описувала італійська преса. Але з „Ватиканських джерел були і такі заяви, що цей замах несподіванкою для них не був, і що про змову на життя папи вістки до Ватикану прийшли ще пару тижнів тому.

Намірений вбивник папи був стриманий і тепер він у руках поліції. Сам папа Павло VI пережив момент атаку мужньо.

Нова „Об'єднана Церква" Північної Індії

НАГПУР, Індія (РНС) - - Шість протестантських віроісповідних груп північної Індії поєдналися в одну спільноту, яка буде відома під назвою „Церква Північної Індії." Ця нова спілка нараховує більш 500 тисяч вірних.

В Індії є друга протестантська спілка, яка відома під назвою „Церква Південної Індії." Ця спілка була створена після Другої світової війни.

Перший Собор Православної Церкви в Америці

У днях 20-22 жовтня ц.р., новоствореня Православна Церква Америки відбула свій перший церковний Собор. Собор відбувся в монастирі Св. Тихона, Сант Канаан, Пенсильванія, з участю 310 делегатів з правом голосу.

На вступі Собору стояла справа назви нової Церкви. Голосами 301 — за, 7 - - проти, з двома стриманими від голосування, - - Собор затвердив назву новоствореної автокефальної Церкви в Америці, як слідує: „Православна Церква в Америці" — „Автокефальна Церква в Одній, Святій, Соборній і Апостольській Церкві."

Одноднушним рішенням Собору, до всіх православних національних Церков в Америці було розіслане спеціальне послання.

РЕЗОЛЮЦІЯ СОБОРУ ПРО „ЕКУМЕНІЗМ"

В одній з своїх резолюцій Собор Православної Церкви в Америці (недавня Російська Православна Митрополія в Америці) займа становище до „екуменізму" Світової Ради Церков, а також Національної Ради Церков в Америці. Ця резолюція була слідуючого змісту (подаємо переклад з англомовного тексту):

„Собор Православної Церкви в Америці вболіває через існуючу тенденцію, що запанувала в екуменічних кругах, яка намагання до християнської єдности пов'язує з вмішуванням у політику. Він (Собор) протестує зокрема проти давання тими агенціями моральної й матеріяльної допомоги деструктивним революційним групам - - у той час, коли придушування християнської віри та людської свободи в комуністичних країнах бувае ігнороване.

„Він (Собор) прохає Департамент Зовнішніх Зв'язків перевірити відношення Церкви до Національної Ради Християнських Церков в США - - в світлі подій, які розвинулися в самій Раді.

„Крім того, Собор вірить, що її представники (представники Американської Православної Церкви — р. В.) в Світовій Раді Церков відкрито відмежуються від таких рішень і сильно заявлять, що Православна Церква не піде на будь-який якийсь екуменізм юрісдикції такого, який змагає до поєднання у повноті Христової Правди і в долі цієї Церкви" (може „Його Церкви"? — р. В.).

У Канаді проголошено новий „Заповіт Унії"

ТОРОНТО (РНС) — Тут зроблено ще одну спробу до поєднання канадських англіканців з протестантами т. зв. „Об'єднаної Церкви в Канаді." Новий плян на поєднання названо „Заповітом Унії."

У новій пропозиції, предложеній 50-членним комітетом обидвох сторін визнають чин єпископського служіння, „визнаючи одночасно власть і дійсність, яку надає Господь пасторам усіх Церков, які об'єднуються." Визнаючи „історичність єпископату", у згаданому плян не згадується нічого про теорію чи доктрину щодо єпископату в Церкві.

Літня Оселя „Київ"

Український православний осередок „Київ" належить до Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонто. Цей кусок землі, на 110 акрів, послужив Катедральній Громаді багато, у виховані дітвори та молоді, як також і старшим.

Від 1954 р. в цьому осередку відбувалась безперервно — кожного року - - ЛІТНЯ ОСЕЛЯ для дітей українських Торонта та з поза Торонта, Гамилтону, Ст. Кетеринс, Оттави, Ошави, Грімсбі, Ніягара-Фалс, Монтреалу, Судбури і США. Оселя вже має за собою 17 років праці з дітьми. Оселя має характер виховавчо-відпочинковий. Має свою власну програму, яка виробилась на підставі практичного заняття з дітьми-відпочинкоими на оселі.

На оселі завжди працювали вчителі і помічники молоді, які здобули досвід у цій праці, будучи роками на оселі, як діти відпочинкові. Учителі і виховники впродовж місяця літня дають з дітьми два концерти. На оселі постійно перебуває о. Дм. Фотій, або о. Ю. Ференсів. Вони дають лекції змісту релігійного, виховного та національного, як також служать Богослужби.

Оселя може обслужити, тобто примістити коло двісті осіб в одній групі. Наприклад, 1966 року в двох групах перебули на оселі 322 особи. В нашому православному осередку „Києві" відбувались постійні Курси Українознавства, організовані Інститутом Св. Володимира в Торонто, в зимні серпні. На оселі відбуваються здвиги та зустрічі молоді. На оселі „Київ", 28-го червня дуже врочисто відсвятковано ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ. Кожної осени відбувають свої зустрічі на оселі українські студенти м. Торонта, в Комітет Українців Канади організує „Український День"... Тут відбуваються тіжники Катедральної Громади, як також інших суоідних Парафій. Час-від-часу організує свої виховавчі табори молодеча організація ОДУМ. СУМК організує на оселі вагри, забави, спортові змагання, тіжники, тощо.

Перед відкриттям оселі і перед закриттям, Катедральна Управа організує забави — весняні й осінні — для молоді і старшик.

Цей кусок землі, що ми його звемо „Український Православний Осередок, або в скороченні „ОСЕЛЯ КИЇВ", цілковито оправдав себе на добро нас усіх православних. Цей кусок нашої власної землі, під блакитним канадійським небом, назвали „КИЇВ" — в пам'ять золотоверхого Києва.

Господь нас, дітей своїх, обдаровує всякими добром і вигодами. Дякуємо Йому за все, що нам посилає, і працюймо й надалі щиро, в згоді на добро, славу і розріст нашої Святої Української Православної Церкви.

Шкільний референт: **Д-ка М. Фотій**

Літня оселя „Київ". Рік 1955. Молитва „Отче наш". З цих дітей вже маємо вчителів, інженерів, адвокатів, музиків. Праців ники оселі: добр. М. Фотій — керівник, М. Котульський — голова Шк. Ком. пайство Юсипчук, К. Семенюк, о. Фотій — духівник, Л. і Мельник (за деревцем), М. Глушко та пан Ст. Глушко.

12 років тому, ми купались у річечці, яка пливе вниз повз наш „Київ", між стрімкими берегами, покритими буйною зеленню дерев. Річечку назвали „ДНІПРО." І ось уривок з прекрасного вірша, авторства Владики Арх. Михаїла:

„Дніпро і Київ, це — два брати,
І як вони зрослись вніжах!
Дніпро-Славута у долині,
А Київ на святих горах"...

У вишиванці і наш канадійський „Київ" на горі, а „Дніпро". — внизу.

На оселі „Київ" маються шість будинків, з того чотири мешканеві, капличка-церковця на Богослужіння, та медитарія з здвільнею. На потіху дітей для купання є два великі басейни, а для спорту — великі ігровиці.

Літня оселя „Київ". Рік 1968. Учасники першої групи з своїми вчителями та господинями. Посередині о. Ференсів — духівник оселі, добр. А. Ференсів, Пінас Степура — керівник оселі, та пані: Галябар, Павленко, Шкурка — норси, Шах, Гречка, і другі наші добрі провідниць. Зліва, крайній, Петро Шкурка.

Постійна Конференція Канонічних Єпископів буде переорганізована

НЬЮ ЙОРК (РНС) — Згідно з повідомленням зборів Постійної Конференції Канонічних Православних Єпископів, та між православними організаціями має бути пересм... повідомлення з метою приноровлення її до нових обставин, які зависали з прогнозуванням автокефалії Православної Церкви в Америці.

З вищезгаданого повідомлення видно, що з кінцем 1970 р. діяльність Конференції в її теперішньому вигляді вже вичерпала свої рекомендації відносно його самої. Зміною статуту займається Студійова і Плянуюча Комісія Конференції.

Постійна Конференція Канонічних Православних Єпископів складається з голів 10 православних юрисдикцій в Америці. Головою Конференції є архиєп. Яковос, первоієрарх Грецької Архиєпископії. Це він заключав Конференцію приноровитися до сучасного стану Православія на американському континенті. Однією з передових проблем Православної Церкви в Америці вважають природженість її вірних до американської ситуації, що є американізація вірних різних національностей, а також новостворена Православна Церква Америки.

Пропозиції щодо переорганізації Конференції будуть розглянені в місяці грудні ц.р.

До Постійної Конференції Канонічних Православних Єпископів належать представники юрисдикцій грецької, албанської, карпато-руської, румунської, сербської, антіохійської, болгарської, двох українських (юрисдикції архиєп. Нападдія і єп. Андрея Кушака) та новоствореної американської православної юрисдикції.

ВІСНИК

Український православний часопис, основний 1924 року. Виходить 1-го і 15-го кожного місяця. Видає Видавнича Спілка Екклезія, — головний редактор — Свящ. С. Ярмуз. Передплата: в Канаді — $5.00 на рік; за границею — $5.50 на рік.
Ціна одного числа: в Канаді — 40 ц.; в США — 45 ц.

THE HERALD

Published semimonthly by Ecclesia Publishing Co. Ltd., 7 St. Johns Avenue, Winnipeg 4, Man. Established in 1924. Editor — Rev. S. Jarmus. Subscription per annum: In Canada —$5.00; foreign— $5.50. Single copies: In Canada — 40 c. in USA — 45c.

Адреса:
THE HERALD,
7 St. John Ave., Winnipeg 4, Man.

НА ЗАКІНЧЕННЯ РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Українська Греко-Православна Церква в Канаді, відзначивши повітей свого 60-ліття, своє друге 60-ліття почала відзначенням Року Української Православної Молоді. Рік Молоді мав бути завершений XIV Собором Української Греко-Православної Церкви в Канаді, який відбувся вересні ц.р., але на рекомендацію ініціятора відзначення Року Молоді — Його Високопреосвященства Владики Архиепископа Андрея, терміни на завершення Року Молоді був відложений до кінця цього 1970 року.

Доклядний звіт про відзначення Року Молоді був даний Архиепископом Андреєм Головою Комітету відзначення згаданого Року, на XIV Соборі нашої Церкви, і він є надрукований у календарі „Рідна Нива" на 1971 рік. Отже зайтересовані докладнішими інформаціями про відзначення Року Молоді, можуть прочитати обширний звіт Владики Архиепископа Андрея. У цій статті відзначуємо тільки декілька спостережень, які були унаглядені в часі відзначень Року Української Православної Молоді спарязнами та окремими парафіями.

1. Ідею відзначення Року Української Православної Молоді наша молодь прийняла з виразним одушевленням і, зовсім природньо, прийняла її з вдячністю Проводові Церкви: з вдячністю за увагу до молоді як такої, за турботи про неї, за довір'я до неї, — взагалі — за готовність опікуватися своєю молоддю, поскільки це Проводові Церкви можливе.

Молодь цю ідею відчула серцем, оцінила і це було підкреслиннє з нагод місцевих відзначень Року Молоді. А цей своєрідний „контакт" між Проводом Церкви (старшим поколінням нашого суспільства) і молоддю — явище позитивне і на майбутнє матиме добрі наслідки.

2. З нагоди проголошення і відзначення Року Української Православної Молоді наша молодь показала, що вона цінить увагу до неї з боку старшого покоління, і що вона такої уваги потребує і хоче. Це сильно проявилося там, де до молоді виявлено довір'я і дано їй нагоду проявити свою ініціятиву. У деяких випадках молодь нагородила за це своїх провідників у неочікувано зворушливий спосіб.

Крім того зазначено, що частина нашої української православної молоді схильна повернутися до релігійного „консерватизму" — до традицій і побожних звичаїв й звичаїв. Далі, останньо повною несподіванкою з боку частини нашої молоді виявилася її привабливість і готовність коритися більш суворим релігійним вимогам, а навіть обставинам так званих релігійних „ретритів", які робять на молодь сильне враження, отже й мають на неї великий вплив.

3. З нагоди Року Української Православної Молоді, у ближчих відносинах з молоддю виявилося, що наша молодь любить мати й відчувати авторитет, що вона любить мати дисципліну, і що здисципліновано молодь вона бути може, а навіть хоче. Очевидно, це можливе при доброму проводі і там, де молодь відчуває добрий провід, а зокрема провід розумний, — авторитет вона поважує, буде дисциплінована, і буде радісно працювати.

Усе вищесказане основане на реальних фактах, які були виявлені, виявлені й зазначені в часі відзначень Року Української Православної Молоді. Тепер, при завершенні Року Молоді треба сказати, що успіхи того Року вповні оправдали його задум. А зібраний за той Рік досвід може навіть лягти в основу нової виховної ідеології для української православної молоді в Канаді.

На закінчення скажемо ще раз, що наша молодь — добра молодь, молодь свідома, ідейна і працьовита, і вона вповні заслуговує на те, щоб з 50 років існування Української Греко-Православної Церкви в Канаді ця її честь визначити один рік.

МОЖЕ СУСПІЛЬСТВО Й НЕ ЗНАЄ ТОГО...

Про те, що вища Богословська Школа Української Греко-Православної Церкви в Канаді — Богословський Факультет Колегії Св. Андрея, тепер приміщена на площі Манітобського університету в Вінніпезі, — про те, очевидно, українське суспільство знає. Більшість людей знає і те, що в приміщеннях Колегії Св. Андрея розвивається все життя наших студентів богослов'я — щоденне академічне, а також богослужбове.

У нашому органі на сторінці 16 стоїть постійне оголошення про порядок богослужень у колегіяльній каплиці Св. Андрея. Там подано, що кожної суботи напередодні Свят о годині 6-ій вечора служиться Всенічна Відправа. Служби Божа в неділю починаються о годині 10-ій ранку, а в Свята й кожної суботи о годині 9-ій ранку. Але коли зайти на котре-будь із згаданих Богослужень, — дуже рідко там побачите когось з-поза стін Колегії, а майже нікого з-поза міста Вінніпегу. А в нашій колегіяльній каплиці Богослужения відбуваються дуже урочисто і таки відмінно від того, як це звичайно буває по парафіяльних церквах.

Наші вірні по фармерських околицях майже ніколи не мають нагоди бути й переживати таку Богослужбу, як Всенічна, — найкраща й найбільш багата Богослужбе Православної Церкви. А в каплиці Колегії Св. Андрея вона буває відслужувана кожної суботи і напередодні кожного Свята, згідно зо всіми уставними приписами, при співі прекрасного хору студентів богослов'я. Але мало хто з-поза Колегії на цю студентську Всенічну Відправу заходить. А наша Всенічна Відправа така багата красою, містикою, духовною поезією та своєрідною церковною музою... До того ж, коли хоч трошки пізнати ідеологію всієї „симфонії" цієї православної Богослужби, — на душу людини вона робить великий вплив, а тому й має велике значення.

Це - - одне. А з другого — людського боку, студенти богослов'я потребують також уваги та моральної підтримки від загалу Української Православної Церкви, і вони були б вдячні, якби так люди цікавилися й заходили на їхні Богослужения. Таку прихильність студентам богослов'я можуть робити не тільки мешканці Вінніпегу, а й проїжджаючі через Вінніпег вірні нашої Церкви. Кажемо, що це справило б велику прихильність студентам... Але велику духовну насолоду переживе зокрема сам відвідувач, побувши на Богослужениі в колегіяльній каплиці Св. Андрея

Осідок Антіохійської Патріярхії перенесено до Дамаску

ДАМАСК (РНС) - Ілія IV, новообраний патріярх Антіохійської Патріярхії, знову повернув осідок Патріярхії до традиційного Дамаску в Сирії. Теодосіос VI, який упокоївся у вересні ц.р., переніс був осідок Патріярхії до Бейруту і Ливану. Покійний Теодосіос помер на 83 році життя. Останньо він був тяжко хворий і той час позначився низкою внутрішніх контроверсій, які довели були до покарання кількох митрополитів забороною в священнослужении. Патріярха Теодосія підтримали були православні круги вільного світу, а його противників підтримувала Московська Патріярхія.

Новий патріярх Антіохійської Патріярхії — Ілія IV, народився 1914 р. в Ливані; богословську освіту здобув у богословській академії на острові Халкі. У священики був висвячений 1941 р. Шість років був настоятелем сирійської парафії в Ріо-де-Жанейро, Бразилія, а 1950 р. був висвячений у епископи.

Патріярх Ілія є автором праці про модерну грецьку поезію, а також займався перекладом грецьких творів на арабську мову.

Антіохійська (Сирійська) Патріярхія має біля мільйона вірних, розкиданих по всьому світі; більшість вірних живе на Середньому Сході, біля 100 тисяч в Америці.

На інтронізації Ілії IV були всі епископи Патріярхії, а також урядове представництво Сирії і саме це, на думку обсерваторів, є доказом того, що всякі непорозуміння в Антіохійській Патріярхії зліквідовано.

Ол. Варина

СВЯТИЙ АПОСТОЛ АНДРІЙ ПЕРВОЗВАННИЙ

У Києві, на мальовничій горі, з якої видно Дніпро і широкі степи по лівому березі річки, стоїть ось уже майже 200 років стрункa велична церква, біля якої підіймаються високо вгору, до блакитного українського неба. Церква ця зветься Андріївським Собором, а названа вона так на честь першого учня Ісуса Христа, Апостола Андрія Первозванного. Кажуть, що давно-давно, коли вся Україна була ще вкрита лісами і степами, коли не було ще там ні міст, ні сіл, і лише де-не-де жили люди серед цієї чудової природи, прийшов той Апостол із далекої Святої Землі аж до гір, де тепер Київ. Коли ж вийшов він на одну з тих гір (може й ту саму, де стоїть тепер його церква), йому так сподобалося те місце і країна, що він сказав до своїх учнів: „Бачите горі ці? Дивіться, бо на цих горах засяє благодать Божа, побудована буде тут велике місто, і Бог воздвигне на них багато церков."

Про те, чи справді був Апостол Андрій на київських горах, ніхто не знає напевно. Але народ наш з давніх давен зберігав переказ про його відвідини і передавав його з роду в рід. А вже за княжих часів Нестор Літописець, перший український історик, записав цю подію до свого Літопису.

І через те ми й віримо, що Св. Андрій Первозванний був першим, хто прийшов до нашої країни, щоб розповісти людям про Сина Божого та його науку. Тому й називають його „Основоположником Церкви Христової на Україні." То ну так глибоко шанує його народ. Скільки батьків називають своїх синів Андріями на честь Св. Апостола! Скільки церков носять його ім'я! А які гарні звичаї витворив наш народ на день Св. Андрія, що святкується 13 грудня! Тоді збирається молодь, весело забавляється, а дівчата ворожать, хочуть долю свою довідатись.

Шанують Св. Апостола Андрія й інші християнські народи. У кожній країні можна знайти церкви, збудовані на його честь. А шотландці уважають його опікуном своєї країни. Білий навскісний хрест Шотландії на прапорі Великої Британії — це ж хрест Святого Андрія!

Чому така честь і слава цьому учневі Христовому? З точки погляду світу, особливо такого, яким він є тепер, він не мусів би мати до того особливої підставки. Адже не був він ані з якогось славного роду, ані не мав ніколи великої влади, не був ані хоробрим полководцем, ні видатним письменником, ні вченим-дослідником. Народився Св. Андрій у маленькому селі Вифсаїді, на березі Галилейського моря, у Святій Землі. За його часів про те село мало хто напевне і знав. Мешканці його жили і родини свої утримували з того, що все життя ловили і продавали рибу. Тим займався і батько Андрія, Йона, і того ж ремесла навчив і обох своїх синів (брат Андрія називався Симоном).

І мабуть так і жили б вони, спокійно і далеко від світу, поки віку їм призначено, якби Андрій випадково не зустрівся з Іваном Хрестителем, який саме тоді проповідував у пустині поблизу річки Йордан. Йому так сподобалась наука Святого Пророка, що він став його учнем. Одного дня він побачив, як до Івана Хрестителя прийшов Ісус Христос і охрестився від нього в Йордані. Андрій відразу відчув, що це той самий Спаситель світу, якого Іван Хреститель обіцяв людям. І він, не вагаючись ані хвилини, назвав Його Учителем і пішов слідом за Ним. Так цей простий рибалка став першим учнем і послідовником Христа, а через те і називають його Первозваним або Першопокликаним.

Скоро після того Андрій знайшов і привів до Христа свого брата Симона, який теж відразу став Його учнем і дістав від Нього нове ім'я — Петро. Пізніше Христос покликав і інших Апостолів з того часу вони завжди супроводжували Його по містах і селах Святої Землі, вивчалися від Нього, бачили Його чуда й самі ширили Його науку серед іюдей. Апостол Андрій з братом Симоном-Петром та Апостолами Іваном та Яковом були найближчими учнями Спасителя, яких Він часто брав із собою окремо від інших, щоб розповісти їм про щось особливо важливе. Так пробули вони з Ним усі три роки, аж до того часу, коли Учитель їхній умер на хресті, а потім воскрес із мертвих і зійшов на небо.

Після того дороги Апостолів розійшлися. Вони вирушили, кожний окремо, в різні країни світу, щоб скрізь проповідувати людям про Сина Божого і Його святу науку. Пішов у дорогу і Св. Апостол Андрій.

І через те ми й віримо, що Св. Андрій Первозванний був першим, хто прийшов до нашої країни, щоб розповісти людям про Сина Божого та його науку. Тому й називають його „Основоположником Церкви Христової на Україні." То ну так глибоко шанує його народ. Скільки батьків називають своїх синів Андріями на честь Св. Апостола! Скільки церков носять його ім'я! А які гарні звичаї витворив наш народ на день Св. Андрія, що святкується 13 грудня! Тоді збирається молодь, весело забавляється, а дівчата ворожать, хочуть долю свою довідатись.

Подорожував Св. Андрій Первозванний по країнах Малої Азії (де тепер Туреччина), відвідував міста на південному березі Чорного Моря, був у Вірменії і Грузії, у Греції та інших країнах. Під час останньої своєї подорожі проповідував серед скитів, які жили тоді в степах теперішньої Південної України. Тоді ж відвідав і країну, заселену нашими предками-слов'янами, зайшовши, як кажуть, аж до київських гір. Скрізь, де бував, навчав людей, хрестив їх, настановляв їм священиків. Часом і хворих зцілював, чуда робив, вороги мирив, порадами та молитвами людей на шляхи правди наверта. Багато людей, що слухали його, ставали християнами, а там, де вже проходив, виростали церкви.

Після довгих подорожувань, прибув він, нарешті, до міста Патрас у Греції. Його наука так захопила мешканців, що майже всі вони стали християнами і перестали приносити жертви. Це не сподобалося управителеві того міста, римському проконсулові Егеатові, і він почав думати, як би то позбутися небажаного гостя. А це більше розлютився він, коли його власна жінка, яку навернув Св. Андрій від тяжкої хвороби, теж стала християнкою. Він арештував його і засудив до смерти на хресті. Тисячі людей благали Егеата, щоб помилував Апостола, але він був невблаганний. Святого Андрія розп'яли на хресті, вробленому в формі літери „Х." Через те такий хрест зветься і дотепер Андріївським хрестом. Після довгих страждань, Св. Апостол умер і відійшов на небо до свого Божественного Учителя.

Ось такий був цей великий Учень Христовий. Дуже побожний, любив він Бога і людей, неутомно трудився, проповідуючи науку Сина Божого. Без вагання пішов, куди провадив його Бог, не страхаючись небезпек, труднощів і навіть смерти.

І тому так добре знають про нього у світі. Тому так шанують його християни, наслідують його чесне, праведне і побожне життя та просять його молитов і заступництва.

„Юнайтед Чорч" проти продажі видавничої фірми американцям

ТОРОНТО (РНС) — Лава Євангелізму та Суспільної Служби канадської „Юнайтед Чорч" звернулася до федерального і провінційних урядів Канади „зробити все, що можна", щоб видавничу фірму „Раерсон Пресс" затримати в канадській власності.

Проголошена продаж згаданої фірми в американську власність викликала сильну критику з боку тих канадських кіл, які протиставляться будь-якій американській контролі в Канаді. Тепер до цього спротиву долучилася канадська спілка протестантів „Юнайтед Чорч."

Пастор Фрэнк Брисбін, відповідальний за „Раерсон Пресс", заявив, що американська фірма „Мекграв-Гилл" готова купити „Раерсон Пресс" за два мільйони доларів, а це така ціна, якій не могла дорівнять жодна канадська спілка.

Останньо, речник Манітобського Департаменту Індустрій і Торгівлі сказав, що в Торонто буде вислана делегація для вивідання, чи „Раерсон Пресс" варта того, щоб у ній зацікавити уряд Манітоби.

— — —

Наркоманія серед вояків у В'єтнамі

ГАРТФОРД, КОНН. (НПА) — Тут виступав Дж. Стайнберг про висліди свого досліджування, наскільки поширені в наркотики серед американських вояків у Південно-східній Азії. Ван досліджував цю проблему з доручення Сенатської підкомісії для справ злочинности серед молоді.

Дж. Стайнберг стверднв, що кожного дня пересічно два американські вояки вмирають там від надмірну вживання наркотиків. Із червоного Китаю перепачковують туди наркотики й продають їх дуже дешево воякам, бо тим способом комуністи намагаються підривати боєздатність амерік. збройних сил у В'єтнамі. Особливо після вивозу американських військ до Камбоджі з'явилися в продажі великі кількості наркотиків, перед усім аж до 100-відсоткової чистої героїни. Продають її головно в Сайгоні й також багато дешевше як деінде. З кіл військового командування заявили Дж. Стайнбергові, що вони просто безсильні зарадити цьому лихові.

(„Шлях", 29 лист. 1970, Філядельфія).

„ЗЕРЦАЛО БОГОСЛОВІЯ"

ВЕЛИКА ПАМ'ЯТКА З XVII СТ.

Цього року з'явилось досить визначних творів української культури старих часів, а між ними й ціна п'ятка (може й уникальна!) „Зерцало богословія" Кирила Транквіліона Ставровецького, фотостатична копія з першого видання 1618 року в Почаєві.

Значення „Зерцала Богословія" та ще й фотостату з першого його видання дуже дороге для документації української культури і мистецтва. Можемо бути тільки вдячні, що видавець в тяжких і прерізних положеннях під час 2-ої світової війни ратував твір і видав його для збільшення документів української літератури XVII ст.

Книжка невелика — 5 на 7 інчів, має стилевий папір, виразний друк. Мова її того століття і як говорить сам автор її — „простий язик і словенський", але мова не тяжка навіть сучасній людині. Видана книжка тільки для рятування частки нашої культури XVII ст., видана дуже чепурно й уважно. В книжці схоронились всі мистецькі застінки, ініціяли й кінцівки.

Як сказано, це видання „Зерцала Богословія" на еміграції одна з визначних подій нашого „сьогодні."

Життя Кирила Транквіліона - Ставровецького було неспокійним, як і життя українського народу початку XVII ст. Він став відомим як учитель грецької мови у Львівській братській школі. Брав участь в боротьбі братства з епископом Гедеоном Балабаном. 1592 р. переїхав до Вільна, у 20-х роках був проповідником у Замості, був при творенні Києво-Могилянського братства, помер архімандритом чернігівським 1646 року. Про життя й працю К. Тр. Ставровецького досить написав історик Української Літератури (т. II) енд. у Львові 1921 р. Михайло Возняк; Дм. Чижевський цікаво оглядає його твори в своїй „Історії Української Літератури", В-во УВАН в США, Нью Йорк 1956 р. Проф. Іван Огієнко (теп. Митр. Іларіон) в праці „Українська Культура...", Київ 1918 р. (перше видання) оповідає так:.

„Кирило Транквіліон- Ставровецький (— 1646 р.) плодовитий письменник, що вславив себе цінними працями, як от „Зерцало богословія" 1618 р.; на користь простому народові написав цінне „Евангеліе Учительное" 1619 р., що розійшлося по всіх краях; свій поетичний талан Ставровецький виявив в праці „Перло многоцінное" р. 1646." (стор. 38).

Доля наших документів культури й мистецтва від довгих сторіч майже та сама: вороги України, зокрема москалі, їх нищать. Останніми роками ми читали про неймовірні події під владою москалів: палились великі бібліотеки (а вільний світ святкує 100-річчя „гумавіста", продовжувача варварства Московії - Леніна).

Подібні доля зустріла й твір „Зерцало богословія" і др. цього автора. 1627 р., з наказу царя та патріярха московських, наказано було спалити ті книжки — „на пожарік скоче."

Це робилось і робиться завжди. Ще один приклад. Св. Іосафат (Горлевко) у XVIII ст. збирав до своєї великої бібліотеки в Білгороді книжки друку київського, львівського, острожського і др. і вимі дуже тішився. Пізніше єпископ Курсівний і Казанський наказав зібрати такі книжки і вислати в р. Пінг. Дінець. „Воля владики була виконана", книжки привезли до ріки возами. Ці московські дикуни, все, що друкувалось в тих друкарнях, сахували не чисто православними. Навіть, цікаво, на стор. XI. тієї книжки єпископ Філярет згадав про філософа Г. Сковороду — цензура те викинула. (Див: Очерки из истории колонизации степных окраин Московского Государства", Дм. Багалій, изд. в Москві 1887 р.).

Видавець „Зерцала Богословія" не видав книжку для заробітку, в ній читаємо: „Ціна примірника 25 долярів. Фонд Українського Православного Дому Культури", виданим часопису „Наша Батьківщина", 1970 р., Нью Йорк.

(Адреса для бажаючих:

„Nasha Batkivshchyna" 133 E. 4th Str.
New York, U.S.A.)

Павло Маценко

„Українські Вісті" та „Гомін України" про віденську заяву Кардинала Сліпого

Недавно поїздку кардинала Й. Сліпого по Австрії, як звичайно, широко описувала українська преса, зокрема католицька. Широко описано його виступи, зустрічі, заяви тощо. Але тільки новинарська агенція „Реліджіес Ньюз Сервіс" 3 жовтня ц.р. з Відня подала заяву кардинала Йосипа Сліпого, що він має надію повернутися в СССР, а також його заяву про те, що Українська Католицька Церква советський владі не противиться.

Про цю заяву кардинала Сліпого „Вісник" інформував у числі за 15 жовтня ц.р., при чому подав повну інформацію агенції „Реліджіес Ньюз Сервіс" (РНС, ни Ар-Ен-Ес, як не подають едмонтонські „Українські Вісті"). На закиди, що „Вісник" поширює неправду, у „Вісниці" за 1 листопада ц.р. був поданий повний англійський текст інформації РНС. Едмонтонські католицькі „Українські Вісті" за 22 жовтня ц.р. подали слідуючу частину з віденського репортажу РНС, під таким заголовком:

ПЕРВОІЄРАРХ РОБИТЬ ЗАЯВУ У ВІДНІ

„Кардинал Йосип Сліпий, наш первоієрарх, у час перебування у Відні сказав репортерам, що він сподівається, що советський уряд дозволить йому вернутися додому.

„Вістку що подало нью-йоркське протестантсько-католицьке пресове агентство Ар-Ен-Ес."

Заяви кардинала Сліпого про те, що Українська Католицька Церква не є проти уряду Советського Союзу, „Українські Вісті" в числі за 22 жовтня не подали. Не подали цієї заяви „Українські Вісті" і в своїй редакційній за 12 листопада ц.р. Але редакція згаданого католицького органу в редакційній зробила міну, що віденська заява кардинала Сліпого „дійшла до вінніпезького православного „Вісника" пізно, зате викликала тим більше здивування."

При цьому скажемо, що ні віденська заява кардинала Сліпого, ані жодна інша його заява редакції „Вісника" не здивувала ані трошки.

Другу редакцію „Українських Вістей" на віденську заяву кардинала Сліпого, яку згадваний орган зробив у формі редакційної статті, — наводимо також дослівно:

КАРДИНАЛ СЛІПИЙ У ВІДНІ

„Як кардинал, Йосиф Сліпий був у Відні, то різні люди подавали звідти вісті. Вістки про те, що цікавило того, хто писав, не конче те, що цікавило кардинала.

„Звідомлення українських дописувачів подавали імена майже всіх церковних та державних достойників, які бували українського кардинала, а також імена всіх українських організаторів зустрічі та гостин на честь високого гостя. Ватиканський щоденник зазначився на „новим з'їздом релігійної філософії. Кардинал Сліпий був на тому з'їзді і брав слово.

„Американський репортер спитав українського гостя, чи він вернеться до СССР. Блаженніший Йосиф відповів, що має надію вернутися. Ця відповідь лягала до вищезказаного православного „Вісника" пізно, зате викликала тим більше здивування.

„У віденській заяві нашого первоієрарха нема нічого дивного. Так само, як у здивуванні „Вісника." І тим, і тут свій стиль."

Отож, хто, чого і чим саме може тут здивувати? Нас не здивувала заява кардинала Сліпого, як не здивувало і те, що його заяву про те, що Українська Католицька Церква не противиться советському урядові, „Українські Вісті" промовчують.

Отож редакція „Українських Вістей" нас не дивує. Але нас дивує, що „Гомін України" — орган бандерівців у Канаді, який дуже „спритно" реагує на будь-що з життя православних українців, а навіть вміє ставити запити „Як бути з Українською Православною Церквою?" („Гомін України" за 18 жовтня 1969 р.), не ставить запиту, як бути з кардиналом Сліпим, який заявив світові, що Українська Католицька Церква советському режимові в Україні не противиться.

„Гомін України" за 7 листопада ц.р. також згадуваль частину віденської заяви кардинала Сліпого, але досі не тільки не поставив питання, „Як бути з кардиналом Сліпим?", але не ставить питання, як бути з протиукраїнською заявою кардинала Сліпого?

Цей же „Гомін України" за 14 листопада ц.р., в статті „Потрібні уточнення і правдиві інформації", згадав заяву кардинала Сліпого про відношення Української Католицької Церкви до Советського Союзу, але вона представляється йому неймовірною, отже й редакція „Г.У." назвала її „татарською" вісткою.

А як зареагувала Українська преса взагалі, якби так подібну заяву зробив хто з православних ієрархів, або з кіл „вінніпезької православної консисторії"?...

● На з'їзді лютеранських працівників церковної музики скандинавських країн засновано міжнародню організацію „Еклезія Кантанс" (Співоча Церква). Завданням її є плекання церковної музики і співу. Голова організації Г. Горанссон висловив надію, що представники інших віровизнань приступлять до неї.

НЕ ТАК ТІ ВОРОГИ, ЯК „ДОБРІ" ЛЮДИ

Таке ствердження зродилось після прочитання статті „Будьмо уважні!" в „Українському Православному Слові" ч. 10/70 р., офіційному органі Української Православної Церкви в США в юрисдикції митрополита Іоана Теодоровича, яку читаємо, як передрук в „Українському Слові" ч. 1505 з 4. 10. 70 р. Парижі.

Московська Патріярхія зробила наклеп на Укр. Прав. Церкву (Автокефальну) в Австралії, а редакція „Укр. Прав. Слова" той наклеп не лише повторила, а ще й значно прибільшила. На великий жаль, це сумне й жалюгідне явище сталося в нашому церковному житті на еміграції ось в таких фактах: В „Журналі Московської Патріярхії" ч. 4 за квітень 1970 р., подано репортаж „Православіе в Австралії й Н. Зеландії", що його написав лектор московської духовної Академії Г. Ф. Троїцький, який разом з епископом Чернігівським і Нижинським Володимиром побував в листопаді 1969 р. в Австралії й Н. Зеландії.

З цього репортажу наводимо лише ту частину, яка стосується до нашої УПЦ(А) в Австралії:

Чергове місце щодо віруючих в Австралії займає „Українська Автокефальна Греко-Православна Церква." Очолює її архиепископ Сильвестр (Гаєвський). 20 червня 1969 р. вона ввійшла в склад „Української Греко-Православної Церкви в Канаді", головою якої являється митрополит Іларіон. Катедральний собор архиепископа Сильвестра знаходить ся в Мельборні, штат Вікторія. В одну з неділь епископ Володимир відвідав той храм, бачився з архиепископом та мав розмову з українськими православними віруючими людьми. Вони показали йому дуже українських стадіони, спортові площі, український банк, пекарню, бібліотеку. В клюбі відбулася розмова про релігійне життя в Україні, після якої епископ Володимир „преподав" зібравши свое благословення. Знайомились в Ньюкестел, ми також і там відвідали один з українських автокефальних храмів."

(З.Р.В. — Згадених „два українських стадіони" — нема, а є там тільки одна футбольна площа, яку набув Український Спортовий Клуб „Леви." Нема там і „банку", а є кооператива „Дніпер" під протекторатом еп. Прашка. Навіть збори кооперативи відбуваються в залі при катедрі еп. Прашка. В час відвідин еп. Володимира кооператива була закрита. Нема там ніякої української лікарні. Згадана „бібліотека" в Мелборні — це Народній Дім, у якому є й бібліотека. Дім належить до Української Громади штату Вікторія, до якої належать українці католики і православні. Тепер еп. Прашко робить старання, щоб і ту Громаду перебрати під свою контролю, а православних з неї усунути. Отже й у тому Домі еп. Володимир не був, бо він був закритий).

Чи треба дивуватися тому, що еп. Володимир та редакція „Журналу Московської Патріярхії" подали такі неправдиві і провокативні інформації зі своєї зустрічі з українцями?! Треба ж подати якісь „успіхи" з подорожі, бо ж влада в СССР неуспіхів ніколи не має.

Як відомо, в Австралії нема „Української Автокефальної Греко-Православної Церкви." Натомість, є Українська Автокефальна Православна Церква в очолення арх. Довната та Українська Православна Церква (Автокефальна), на чолі з кількома митрополитом Укр. Греко-Православної Церкви в Канаді, а на сьогодній Блаженним Митрополитом Іларіоном. Арх. Сильвестр не є аверхником жодної формації Укр. Православної Церкви в Австралії. Арх. Сильвестр є в стані спочинку, і він не має ніякого побічення з еп. Володимиром. Еп. Володимир не був в Св. Троїцькому Храмі. До Свято-Покровської Церкви в Боєсдові еп. Володимира привіз мирянин укр. католицької церкви, в якій еп. Володимир був не Службі Божій. В Свято-Покровській церкві еп. Володимир зустрів лише сторожа, який зачинив церкву. Вже не було ні отця настоятеля, ні вірних. Еп. Володимир оглянув церкву, купив грамотку і від'їхав з тим самим мирянином з яким приїхав. В Свято-Юрівську Церкву в Ньюкастель еп. Володимир зайшов з англіканським священиком під час Богослужень, постоявши в церкві кілька хвилин вони вийшли, не увійшовши ні з ким у розмову. На загальних Зборах Української Громади Вікторії 25. 10. 70 р., еп. Іван Ірінеко ствердив, що **він розмов яка з еп. Володимиром 20 хвилин, і що він нічого злого в цьому не бачить.**

Ось так в дійсності виглядало в цілому зустріч еп. Володимира з духовенством і вірними Української Православної Церкви (Автокефальної) в Австралії, а не так як подано в „Журналі Московської Патріярхії." А особливо не так, як про цю сазму подію висвітлено в „Українському Православному Слові" ч. 10, 70 р., — органі Української Православної Церкви в США, головою Консисторії якої є арх. Мстислав, а одночасно й митрополит УАПЦ на чужині. Тут свої „добрі" люди в наклепі і провокації по прояві Української Православної Церкви (Автокефальної) вже далеко перевищили ворогів комуністів з московської патріярхії.

Панове редактори „Укр. Прав. Слова", прочитавши подане „Журналом Московської Патріярхії" про зустріч еп. Володимира з духовенством і вірними УПЦ (Автокефальної) в Австралії, замість звернутися до Консисторії цієї Церкви про підтвердження чи заперечення написаного в „Журналі Московської Патріярхії", вони зробили зовсім протилежне. Вони не лише повірили комуністам - єпископам — а поширили наклепницьку, провокативної статті, але ще й значно збільшили наклеп і провокацію комуністів в рясах і в пантіях. Вони написали таке:

„Оце стільки в репортажі, а якому м. ін. не згадується чомусь прізвищ священників, з якими бачився і розмовляв Австралії еп. Володимир. Це, видно належить до агентурних секретів. В кожному разі, — не може бути двох думок про те, з ким саме бачився і розмовляв той московський епископ та хто саме показував йому церкви та різні установи."

Як бачимо, офіційний церковний орган УПЦ в США „Укр. Прав. Слово" поставив себе в становище відданого помічника „Журналу Московської Патріярхії" в наклепі і провокації духовенство і вірних УПЦ(А) в Австралії. Панове редактори „Укр. Прав. Слова", з благословення арх. Мстислава, виявили священників УПЦ(А) засекреченими агентами Московської Патріярхії. Навіть окремим реченням редактори підкреслили, що в цьому Їхньою твердженні не може бути двох думок, цебто не може бути сумніву.

Отже, Редакція „Укр. Прав. Слова" своєю провокацією перевищила провокацію Редакції „Журналу Московської Патріярхії."

Єп. Володимир не зустрічався ні з арх. Сильвестром, ні з жодним священником УПЦ(А), а показував йому церкви та різні установи мирянин Української Католицької Церкви.

Далі, редакція „Укр. Прав. Слова." пише: „Тут ясно і доклядно йде мова про той відділ митрополії УАПЦеркви, що це перед приїздом еп. Володимира до Австралії, ще 20 червня 1969 р., на рекомендацію о. С. В. Савчука, був прийнятий Консисторією УПЦ до складу УПЦ в Канаді. Прийняття цього відділу консисторією, як усі тепер знаємо, затвердив Собор УПЦеркви, який відбувся 30. 7. — 2. 8. 1970 р. в Вінніпезі, затвердив, треба думати, лише і виключно тому, що про „австралійську аферу" учасники Собору були поінформовані тільки побіжно й тенденційно та не мали вже змоги зацікавитись усіма її деталями."

Дивним є, чому редакція „Укр. Прав. Слова" називає відділом УПЦ(А), в очоленні митр. Іларіона, а не називає відділом УАПЦ в очоленні арх. Довната. Якщо парафії УАПЦ, які тепер оформлися а УПЦ(А), щоб додержати статут Церкви і постанови Церковних Соборів були змушені відзомитися від свого правлячого єпископа, який зламав статут Церкви і постанови Церковних Соборів, — то чи можна цю дію назвати відділом від УАПЦеркви? Ця не є відділом тепершня УАПЦ, очолена арх. Довнтом, яка зламала статут УАПЦ і постанови Соборів цієї УАПЦеркви? Всім же відомо, що статут Церкви і постанови Церковних Соборів стоять вище єпископа в УАПЦеркві.

Відділом розуміється так, що якась менша частина відділилася від цілості, від більшої частини. А редактори „Укр. Прав. Слова" чомусь називають відділом ту частину Церкви, яка хотіла зберегти в своєму житті Статутом Церкви і постановами Церковних Соборів, а не сваволю диктатурою свого єпископа. Таке становище п.п. редакторів є дивне не й тому, що вони й свою УПЦ а США все ж таки вважають соборноправною.

(Закінчення на 8 стор.)

Ватикан „сильно вражений" продажем монастиря

ЄРУСАЛИМ (РНС) — Дипломатичне представництво Ватикану в Єрусалимі заявило, що продаж Вознесенського монастиря Гебрейською університетом на гурножитох відбулося без згоди Ватикану і що Ватикан був „сильно вражений" нею. Монастир був ушкоджений у війні 1948 р. Його жителі рішили, що відновлення коштувало б багато грошей, отже вони рішили продати його. Нью Йоркський організації „Гемануїл", яка перебудує його на жениження для 300 студентів. Пять монахів, які старий монастир продали, переселяться в інший монастир на узгір'ї Гори Сіон.

Митрополит Іларіон

ШАНУЙМО ВСЕ СВОЄ РІДНЕ

(З „Книги нашого буття на чужині")

(Закінчення)

БЕРЕЖІМО УКРАЇНСЬКУ МОВУ В ЦЕРКВІ

1. Святе Письмо вимагає Богослужб рідною мовою

Беремімо й мову своєї Православної Церкви такою, якою вона є в нас довгі віки. Ми маємо дві богослужбові мови, в них перша — наша стара богослужбова мова, т. зв. церковно-слов'янська мова, а правильніше — староукраїнська, бож вона була в нас і мовою літератури, і мовою освічених класів. Вимова церковно-слов'янського тексту в нас завжди була тільки своя українська, але Росія силою була накинула нам свою російську вимову. Тепер, де тільки можливо, ми цю російську вимову відкинули, як чужу нам, і вернулися до своєї рідної споконвічної української вимови, що довгі століття була в нас, як своя рідна.

А за нового часу в Українській Православній Церкві скрізь служать уже живою українською мовою. Робиться це тому, що Христос заповів Своїм Учням (Матвій 28 19-20) розносити Його науку, Святу Євангелію, по всьому світі: „Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх у ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, і навчіть їх зберігати все те, що Я вам заповів." А чи ж можна усі народи навчити Божої науки якоюсь однією мовою? Ні, це можна зробити тільки рідною мовою кожного окремого народу, такою мовою, щоб кожен її зрозумів. Ось через це в багатьох Православних Церквах Служби Божі правляться й Євангелію читають таки живою зрозумілою своєю мовою, наприклад у сусідній нам Румунській Церкві й багатьох інших.

Апостол Павло навчає про це так само: „У Церкві волію п'ять слів зрозумілих сказати, щоб і інших навчити, аніж десять тисяч слів'(чужою) мовою" (Кор. 14:19).

Отже, Апостол найсильніше наказує, щоб у церквах служити так, щоб вірні все зрозуміли. Ось через це в Українських Православних Церквах служать українською мовою. Служіння живою українською мовою — це не ламання своїх стародавніх українських звичаїв, це тільки нове, корисніше виповнення Заповіді Христової, це метода глибше християнізувати народ, бо церковно-слов'янська мова через своє застарілість цього зробити не може.

У цьому відношенні рідна мова — цього зробити не може.

2. Рідна мова в Богослужбі — це Кирило-Методіївська ідея

Два брати греки, Кирило й Методій, що жили в IX віці, глибоко зрозуміли апостольську науку про віру рідної мовою в Церкві, і в ділі християнізації народу взагалі, і віддали все своє життя на працю перекладу Богослужбових книг і Книг Св. Письма на старо болгарську мову, т. зв. церковнослов'янську мову. Ціле життя своє Св. Брати, що добре знали слов'янську (болгарську) мову, присвятили ширенню ідеї, щоб служити Св. Службу в Церкві рідною мовою. За це Православна Церква зарахувала Кирила й Методія до збору Святих (пам'ять їх 11/24 'травня).[1])

І Українська Православна Церква глибоко пройнялася ідеєю Св. Братів, і з 1919 р. запровадила живу українську мову в Богослужби.

БЕРЕЖІМО СВОЇ УКРАЇНСЬКІ ПІСНІ

1. Рідна пісня підносить нам духа

Український народ здавна вже на цілий світ уславився своєю гарною піснею. Пісня ця не тільки високо художня й високо мелодійна, але завжди глибоко змістовна, пристойна, навчальна. Пісня українська з давнього часу знаходиться під великим церковним впливом, і вона завжди веселить людське серце й потішає душу. І не тільки тішить душу, але й бадьорить її й підносить до Неба. Гарна пісня очищує й гартує нам духа.

І як це не дивно, а в нас є й такі, що вміють свою рідну величну українську пісню на чужу тандету. Чужі пісні не вселяють нашого серця, не тріють його, не кличуть душі нашої до Неба, — нерідко марять і непристойний змісг.

Хто любить свій народ, хто любить свою рідну мову, той любить, шанує й береже й рідну пісню. Пісня — це душа народу, пісня — це щира розмова з своїм серцем, і тому то рідна пісня така мила нашому серцю та нашій душі. Це особливо треба сказати про пісні, що наближуються до церковних, і мають великий вплив на нас. А церковні пісні перейняті надхненням Духа Святого.

2. Церковна пісня наближає до Бога

Пісня — притаманна ознака українського духа. І це в нас перенесене й до Церкви і Православної. У католиків — органи, у православних — спів.

Хори — ознака Православної Церкви. Вони зложилися здавна в Україні, вони здавна — окраса нашої Церкви. Вони надають душевність Церкві, і примушують нашого духа до Неба.

Коли співає вся Церква — вражіння робиться незвичне, бо вся Церква зливається в одній молитві до Господа.

3. Величність українських колядок.

Окремо треба сказати про наші українські колядки, що своєю величністю не мають собі рівних у світі. Це витвір нашої Православної Церкви. Яке сильне враження робить вони на нас, як м'якнуть наші серця й душі при їх співі! Вони проймають нам серце й душу й возносять її Уверх, — до Неба, до Бога. Колядки на Різдво додають величности й радости Святу, а в устах дітей наших вони бренять небесними піснями, які співали Ангели при народженні Христа, у святу ніч Різдвяну в Вифлеємі (Лука 2. 13-14).

Колядки любить, шанує й береже вивсь наш православний народ. Як побожна пісня, колядки ввійшли до нашої Церкви, і сьогодні по всій широкій Україні, по всіх її святих Божих Храмах урочисто, велично й радісно лунають колядки на Божу славу та на втіху побожним людям. І не одна сльоза — рясна й гаряча материна та пекуча батьківська — висохне на побожних обличчях при співах цих величних колядок..!

ПРОВАДЬМО ПО-УКРАЇНСЬКИ СВОЇ МЕШКАННЯ

„Покараю Я всіх, хто зодягає одежу чужинну!" наказує усім Господь через Пророка Софонію (1. 8). Тут під „одежею" треба розуміти не саму одежу, але всьо-все рідне, — мову, звичаї, а також і провадження свого дому.

Національна прикраса свого дому має велике й основне значення в вихованні всієї родини, а особливо дітей, молоді взагалі. Це обов'язок наших батьків, в найперше — кожної матері.

Ти, мамо, завжди мусиш дбати, щоб дім твій оздоблено своєю вишивкою по-українському. Українські вишивки нехай прикрашують усе, як було в нас у Рідному Краї; наші одяг, постіль, подушки, столову білизну й т. ін. А на стінах мистецькі повишивані рушники, як прикраса на Ікони, на портрети наших славних людей і т. ін. І писанок не забувайте.

Треба конче давати багато вишивок на одяг наших дітей, особливо дівчаток, — щоб вони ще з дитинства не тільки звикли до всього свого рідного, але й полюбили його всією душею, щоб воно стало істотою душі їхньої. Щоб вони глибоко зрозуміли Господній наказ: „Покараю Я всіх, хто зодягає одежу чужинну!" Треба цього наказа, як основу нашого національного українського життя, зрозуміти, тережити, і цілою душею сприйняти!

І нехай кожна мати напише цього Господнього наказа не тільки в душі своїй, але й на гарній картині, належно приоздобить його, й освятить його на видному місці, і чейгй частіше вивозе своїм дітям його глибоке значення. Основне значення національного життя!

Це обов'язок кожної матері по-українськи провадити свій дім на Святах, — на Різдво, на Великдень і на інші Свята. І нічого не забути зо свого національного, щоб Свято справді заговорило по-рідному теплом до всієї родини, а особливо до молоді. На Святах ми національно зростаємо.

А вже писанки позостаються прикрасою українського дому назавжди, на цілий рік. І завжди дбайте, щоб була вона в нашому домі.

Кожен зі свого досвіду вже, як смакує нам наша українська їжа, інші національні страви. Смакують нам, бо це наше рідне, до якого ми позвикали ще з дитинства. І ми ці національні страви сприймаємо не самим тільки язиком та шлунком, — і душа наша радіє, і серце тепліє ласкаве від них! Бо через це згадуємо все своє рідне.

Отак само сильно підносить нам духа вся українська оздоба нашого мешкання: Ікони; картини, одяг, писанки, вишивки на всьому, вишиті рушнички, убрання постелі, убрання стола й т. ін. І в цьому піднесенні духа і значення їх, — вони оснажують душу родини теплом та спокоєм, а спокій — то правдиве щастя. Розумна й свідома мати, яка ревно пильнує ва всім цим, скоро бачить наслідки такого національного провадження дому, родина її міцна, а діти свідомі свого. А це — найбільше й найперше щастя для кожної матері!

І ніколи не забуде кожна українська мати належно розвісити Ікони в своєму помешканні, і то по всіх кімнатах. Іконопочитання це Догмат Православної Віри, і про нього ніколи не повинно забувати. Звичайно, ми шануємо не саму матеріяльну Ікону, а тільки ту Особу, яка намальована на ній, — тій Особі кланяємось, ту Особу цілуємо.[2])

І треба подбати, щоб Ікони були справді православні, а не католицькі. І щоб хоч перед одною з них висіла запалена лямпадка.

І про все це, про національне прикрашення дому, голосно й часто говорити, навчати, писати, робити виклади. Є в нас дуже заслужений і важливий „Союз Українок", скрізь позасновнувений, — і це було б його корисне завдання проводити в життя все те, про що в цій „Книзі нашого буття на чужині" розповідається.

„Союз Українок Канади", на пам'ятку ювилею свого 20 літнього існування, видав 1947-го року корисну в цьому відношенні книжку: „На сторожі культури", в якій докладно подано, як по-українськи провадити дім. Це корисне видання для українських матерів.

2) Митрополит Іларіон Іконоборство, Вінніпег, 1954 року.

● В серпні на шляхах Італії було зареєстровано 29,447 катастроф, наслідком яких загинуло 953 особи, а 23,027 було поранено. Основною причиною такої великої кількости нещасливих випадків міністерство внутрішніх справ вважає недодержання водіями правил вуличного руху.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я :

Платівка **Ювілейного Хору Православної Молоді**, під диригентурою Нестора Олійника. З одної сторони „Верховина" муз. Н. Машніка, у виконанні солістa Тараса Шиповика, з другого — „Коломийка" слова М. Малюжинського.

Ціна — $1.00, пересилка — 0.15ц. Мешканців Манітоби просимо долучити 5% провінційного податку.

Адреса замовлень:

CONSISTORY CHURCH
Goods Supply,
7 St. Johns Ave.,
WINNIPEG 4, MAN.

В Англії посвячено міжконфесійну церкву

КІПЕНГАМ (РНС) — Біля Лондону в Англії; при великому зборі різних та кореспондентів, посвячено й відкрито першу міжконфесійну католицько-англіканську церкву Св. Андрея. Обидві сторони — англіканці й католики — старалися відбути цю окзазію в якнайбільшій простоті, проте вона була незвичайною.

Нова міжконфесійна церква Св. Андрея, побудована за 140 тисяч долярів, розрахована на понад 300 вірних. Вона буде для послуг англіканців і католиків. І буде мати спільне настоятельство. Англіканський настоятель церкви Св. Андрея, з нагоди її освячення сказав:

„Ця кипетамська схема це найбільш непередбачливий досвід в нашій країні, поскільки ідеться про співпрацю з Католицькою Церквою. Те, що діється тут, є наслідком того, що християни готові довіряти більше і'вони готові матн віру; вони готові показати довір'я і віру одинаким того, що ми знаємо, а навгад прямуванням до невідомого", говорив англіканець пастор Ален Кирнй. Його сотрудник католицький священик Дейвид Будярд сказав:

„Це є прототип будови церков у майбутньому — якщо воно буде. Проте ми плянуємо не тільки самі речі; ми зайнятті будуванням людської спільноти."

Нова міжконфесійна церква Св. Андрея буде для послуг англіканців і католиків парафії Бирнгам, які живуть у Кипенгамі. Головні богослужения обидвох груп будуть відбуватися окремо, але на деякі оказії вони будуть сходитися разом. Так буде працювати і недільна школа: діти обидвох віросповідань будуть сходитися на спільну загальну службу, а після того будуть розходитися по своїх віросповідних класах.

Господарку церкви буде вести 20-членний спільний комітет чоловіків і жінок бирнгамської парафії, до якого входитимуть спеціяльні представники ка толицького й англіканського епархіяльних єпископів.

Замість єдности дальше роз'єднання

„Гомін України" — орган бандерівців у Канаді, в числі за 24 жовтня ц.р., під вищенаведеним заголовком подав слідуючу інформацію:

Крим Української Православної Церкви в ЗСА, осідок у Чікаго має УАПЦ (соборноправна) під керуванням архиепископа Григорія (Опійчука). Як виявив орган цієї УАПЦ (соборноправної) „Православний українець" за липень-вересень ц.р., арх. Григорій призначив епископом для Великої Британії Іоанн (Гриценка). Як відомо, в Європі УАПЦ є під юрисдикцією митрополита Мстислава. Замість єдности, приходить чергове роз'єднання, бо Свято-Покровська церква в Новому Ульмі самовільно перейшла до УАПЦ арх. Григорія. Далі виявлено, що в Новому Ульмі відбувся в днях 12-14 вересня „Церковний Собор."

● Інвестиції США в Західній Європі і Японії після II Світової Війни були понад 7 більйонів, тепер вони перевершили суму 65 більйонів.

„ВІРА И КУЛЬТУРА"

ПЕРЕДАЛА СВОЇ ВИДАННЯ ТОВАРИСТВУ „ВОЛИНЬ"

Цим подається до відома зайтересованих, що Товариство „Волинь" у Вінніпезі, згідно з волею Блаженнішого Митрополита Іларіона, і в порозумінні з Консисторією УГПЦеркви в Канаді, перебрало всі видання „ВІРИ й КУЛЬТУРИ" (Блаженнішого Митрополита Іларіона).

Також повідомляється, що вже вийшла з друку праця Митрополита Іларіона (проф І. Огієнка) „Історія Слов'янської мови" у двох томах та приготовляється до друку з пречь згаданого автора „Проповіді, „Історія друкарства", „Походження азбуки й літературної мови в слов'ян", „Пасхій Величковський" і инші.

Усіх, що бажають придбати собі попередні книжки Митрополита Іларіона, або найновіші, просимо писати на адресу:

SOCIETY OF VOLYN
Postal Station "B"
Box 3651
WINNIPEG 4 — MANITOBA
CANADA

● З'їзд лікарів і богословів, який відбувся в Римі, дійшов до головного висновку, що лікарям і богословам треба тісно співпрацювати, щоб краще допомогти хворим, особливо при пересаджуваних органів тіла.

СЛУХАЙТЕ! СЛУХАЙТЕ!

Місійну Радіопередачу Української Греко-Православної Церкви в Канаді

ЩОНЕДІЛІ ВІД 7:30 до 8.00 ГОДИНИ ВЕЧОРА З САСКАТУНСЬКОЇ РАДІОСТАЦІЇ НА ХВИЛЯХ 600.

Ця Місійна Радіопередача — єдина в Канаді, покищо тільки в Саскачевані. Президія Консисторії робить заходи у справі поширення цієї програми на інші провінції Канади. Найбільшою перешкодою є брак фондів. Закликаємо і цього просимо надсилати пожертви (чеками або „моні ордерами") на адресу Катедри і Пресв. Троїці в Саскатуні:

HOLY TRINITY CATHEDRAL,
Missionary Broadcast,
919 — 20th St. W.,
Saskatoon, Sask.

Зауваги, поважання й питання надсилайте на адресу керівника Місійної Радіопрограми Всеч. отця Тараса Словченка:

Rev. T. Slavchenko
148 Brown Crescent,
Saskatoon, Sask.

Усіх священників, управи громад, жіночі товариства просимо перевести збірку кампанію і зорганізувати пересилку пожертв на вищеподану адресу. Ця єдина українська програма для православних вірних, на славу Божу й на добро нашої Церкви існує виключно на добровільних пожертвах і добровільній праці. Доложімо усіх зусиль, щоб поширити її по всій Канаді!

КОМІТЕТ МІСІЙНОЇ РАДІОПЕРЕДАЧІ

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ГАРАСИМА ЧОРНОХЛІБА

ПОДОРОЖ ШЕВЧЕНКА ПО КАНАДІ

(Продовження)

Глянув Шевченко на мене і ми вже в іншій околиці. Перед нами гарне господарство, навіть ворота помальовані. Входимо на подвір'я, собака затявкав, і з хати виходить чоловік.

— Чи позволите зайти на хвильку до хати води напитися, — кажу.

А господар:

— Прошу, прошу, зайдіть! Може голодні, то кажіть.

Увійшли ми в хату, а чоловік:

— Сідайте, та кажіть, хто ви такі.

Сів Шевченко та глядить по стінах. Глядку і я, та й бачу на почотнім місці ва столом портрет поета, отже кажу:

— Я, коли чували, Гарасим Чорнохліб, а це (і вказав на Тараса)... пригляньтесь, може впізнаєте. Це ж наш великий...

Ще не докінчив я, як чоловік вхопив Шевченка за руку, дядує та:

— Яке щастя, — каже, — що ми такого гостя дочекалися, нашого батька Тараса! Сідайте, прошу... Гей Маланко, Маланко! — гукнув він на жінку, — а ходимо сюди!

Прийшла жінка з другої хати, а чоловік:

— Дивись, це Чорнохліб, а тут самий наш Тарас Шевченко. Я зараз пізнав! Вітайся, та йди скоренько, вари пироги, а потім вже і ти з нами посидиш...

Коли жінка пішла, питає Тарас:

— Чи є в вашій околиці організована українська громада, чи провадиться українська культурна робота?

На те чоловік:

—Е, ми можемо своєю околицею похвалитися. В нас є Церква, є Народний Дім, є жіноча організація, є сумківці. Тільки замало рук до роботи. А ви, — звертається він до поета — заїхати на прогулку, чи може в Канаді зостанетеся?

— Та я й остався б, — каже Шевченко, — коли б міг тут нам придатися.

Слухає чоловік, та аж на ноги підвівся.

— От добре, та ще раз добре! — каже, — та й дуже добре! Коли так, то ми вас з своєї околиці не випустимо. В нас роботи повно.

—А що ж я міг би в вас робити? — питає Тарас.

На те чоловік:

— Коли б руки, а робота є. От можете провадити в нас Рідну Школу, це одно. Можете приготовляти представлення, концерти, та вечірки сміху, друге. Можете в церкві дякувати, трете. А нам дяка треба. Про вас же я читав, що ви гарно співаєте. Треба буде приготовляти пікніки та базарі, четверте. Коли б ви знали найбільший танці, а ви їх певно знаєте, то це дуже придалося б нашій молоді. Давали б відчити... Але є ще одно, що прийшло мені на гадку: ви розумієтеся на малярстві, а нам малпра дуже треба. Намалюєте нам кілька декорацій до Народнього Дому. Потім треба буде помалювати Народний Дім вверху і в середині, дальше треба зверху помалювати церкву, бо вже фарба облітає. Не завшкодило б помалювати і паркан, бо гниє. А це дальше малярської роботи в околиці повно — тому треба помалювати стайню, тому з хатї підлогу, тому сани, тому віз, тому тачки. Ви ж розумієте, яка фарба ліпша, то вас всі схочуть. Тут є роботи досхочу. І тому ми вас від себе таки не пустимо...

Вийшов я до кухні води напитися, а чоловік за мною та потихо:

Щастя нам та й годі, а ви, пане Чорнохлібе, також скажіть за нами добре слово. Ми йому заплатимо, колько зможемо... Зрештою він нежонатий, то йому багато не треба. А харчувати можемо його „в колію": нині їсть в мене, завтра в мого сусіда, позавтра в третього. Наша громада велика, то довго буде, ним всі хати обійде. Та й на один день можуть люди краще приготовитися...

Ще починав чоловік щось говорити, та я бачу, що ми вже стоїмо перед іншим, вже міщанським домом. Запізнив поет, відчинив чоловік двері, а Тарас:

— Ми оце до вас на хвильку, хочемо познакомитися, чи дозволите зайти? — А не знакомий:

— Прошу, прошу, зайдіть!

Увійшли ми, і Тарас починає:

— Щоб знали ви, шановний добродію, хто ми такі, то оце Гарасим Чорнохліб, а я автор „Кобзаря"? — Тарас Шевченко.

Видивився чоловік та:

— Ве, вел, вел!... Це ви Шевченко! Знаю, знаю! Минувшого року ваш бюрдей справляли в Народнім Домі, отже і я там був. Знаю! А я Джері Андермант, малим хлопцем з Старого Краю приїхав, мав ледво дванадцять літ.

Дивиться Шевченко та:

— А чи ви українець? Це щось так звучить...

Випростувався чоловік, підніс вгору брови, та:

— Вел, це ніби так: в простій мові я був Грицько Підгірний, а це по тутешньому Джері Андермант. Це ніби те саме, але в кращій формі, Джері Андермант! А ваше Тарас було би по тутешньому Тері, ані Тері Шу... Шучейксон... Так ми вас і в тутешніх Енциклопедіях запишемо. Та... Вискюз мі, я хочу познакомити вас зі своєю родиною..

Андермант вийшов до другої кімнати, і чути було, як з кимсь говорить. Слухає й Тарас та:

— Це яка мова, що там чути?

— Англійська, — кажу.

За хвилю виходить Андермант з жінкою і трьома дітьми. Жінка прибрана цілком по модерному: не можна сказати щоб гола, але так трохи; з цигаркою в зубах; брови повимикувані, а місце де їх Бог сотворив, замащене чорною фарбою; губи червоні, як індикові коралі, нігті так само... Словом —, прибрана в найновіший стрій 20-го віку.

— Це моя жена, Мегі — каже Андермант, — вона по українські розуміє, щира українка! А, це — і вказує на Шевченка, — містер Шевченко, а грейт мен.

— Привіталися, й бачу — подає жона Тарасові цигаретку та: пала, містер Шевченко!

Ніяково стало поетові. Він подякував і сказав, що лікар заборонив йому курити цілих три місяці... Підходить тоді Андермант дітей:

— Це мої діточки... Оце старший, сім літ йому, зветься Морис; опей Джиггі а опей третій, йому три роки, Чапліп.

Дивиться Тарас та:

— То це ваші рідні діти? — питає.

— Ес, ес, мої — каже Андермант, — але вони по українські ще не вміють. Я вже пізніше почну їх по українські вчити . . .

— Так чому не тепер, чому не вчити змалку? — питає Тарас, — змалку можна навчити без труду і кошту. Говоритє до них, вони вчаться і до вас говорять, отже навіть не будуть знати, коли навчилися...

Зморщив Андермант чоло, та:

— Ю сі, містер Шевченко, вчиться ще одного навчаться. Я хочу, щоб їм в голові не помішалося, ю сі. І знаєте, тут всі так робять, тут такий стайл. Треба до людей достроюватися, коли хочемо бути людьми. Тут не те, що там в олд контрі, тут все по практичному...

— А хіба це не було би по практичному, коли б ваші діти знали змалку дві мови, а з ними мали два світогляди, два розуми? Адже ж і Канаді треба розумних людей...

Зморщив чоловік чоло і:

— Вел!... З теоритичної сторони воно ніби так, але це Канада. Тут все інтуджейт! Тут всюди ню стайл, ю сі. Ми зумовно до культурних людей достроюватися...

Коли поет з Андермантом так говорять, я розглядаюся по кімнаті. Якраз проти мене великий образ, в гарних рамцях — девять собак сидить кругом стола, ч циліндрах, з цигарами в зубах, і в карти грають. Перед ними фляшка з горілкою. Но правій стороні менший образок — намальований горбуз, а на ним сидить щур. По лівій малюнок майже годої жінки з великими голими колінами, курить та подурюватому шкірить зуби. Під образами на дротяний сітці повно поштових мальованих карток... А на столику „Гаш" та „Ай Оленер", цебто література.

Нараз все знікає і ми вже на широкій вулиці. Рідемо, і каже поет:

— Це, Гарасиме, щось таке нехороше, таке болюче, прямо страшне! Бував я всюди, але таких нігде не бачив. От киргізи — вони все своє дуже гідно шанують, себе шанують, свою культуру, своє ім'я шанують. А тут... Каже: достроюються... Еге! Так достроюються, що позбуваються всякого строю, до голя розбираються. Голе тіло, голий розум, гола совість, гола душа, голе ціле життя. Таке розумове і моральне каліцтво, що аж страшно! Бачив я на своїм віку таких, що достроювалися, але достроювалися до вищого, до кращого, до розумнішого. А тут достроюються до найнижчих низин, до пропастей. Що то люди! Колись обожали звірів, птахів, гадюк, а нині пропасть обожають. Якраз про таких говорить Свяге Письмо, що мають очі, а не бачуть, мають вуха, а не чують, мають розум, а не розуміють.

Слухаю, як нараз бачу, що наш новий незнакомий запрошує нас до кімнати. Увійшли ми наче до школи, наче до урядової канцелярії. А чоловік, що нас запрошував — учитель не учитель, лікар не лікар, адвокат не адвокат, комісар не комісар, писар, не писар...

(Далі буде)

Папа викликав здивування, відкрите подразнення кардиналів

РИМ (РНС) — Адміністративне розпорядження папи Павла VI, згідно з яким кардинали віком понад 80 років не будуть допущені до участи в конклавах (у виборах папи), — викликало з боку кардиналів здивування, а то й „відкрите подразнення."

Як першу, завитовано реакцію кардинала Оттавіані, колишнього голови Конгрегації Доктрини і Віри — „Св. Інквізиції." Він сказав: „Я не бачу, що може мати молодість з виборами папи." Кардиналові Оттавіані минуло 80 років. Він вказував на церковних достойників і папів у минулому, які хоч у віці понад 80 років, — все таки були спроможні виконувати свої обов'язки.

Шотландець, Вінаям кардинал Герд, член Римської Курії, якому вже 86 років. — назвав рішення папи пригноблюючим „після стільки років вірного служення."

Нове папське адміністративне розпорядження входить у дію з днем 1 січня 1971 р.

Греки домагаються 'англійської' мови в Богослуженнях

СОЛТ ЛЕЙК СИТИ (РНС) — Членн грецької православної парафії в Солт Лейк Сити, США, стали перед вимогою підписати спеціяльне прохання про дозвіл на вживання англійської мови в Богослуженнях. Це новий рух у парафії, за яким став і священик Ілля Стефанопулос. Він каже:

„Грецька громада в Юта — двомовна. Але декотрі вже не розуміють грецької мови... Імігрантів першого покоління в нас мало", говорив він, і продовжував: „не бажаючи усувати грецьку мову зовсім, ми є тієї думки, що в потрібі повинна бути вживана й англійська мова."

З.Р.В. — Рішення грецького Собору, який відбувся в червні 1970, щоб у Богослуження ввести мову даної країни, патріярх Атенагорас відхинув і заявив, що богослужбовою мовою греків має бути мова грецька.

● У старовинній Індії лікарі вміли робити пластичні операції. Рани кишок загоювалися таким чином: з'єднавши краї рани, лікар давав їх кусати особливому роду мурашок. Потім тулуби мурашок обривали, а голови зі стисненими щелепами продовжували тримати краї ран. Так добивалися зростання тканини.

УЖЕ ВИЙШОВ З ДРУКУ
календар

„РІДНА НИВА"

на

1971

Крім звичайної календарної частини, пасхалії до 1987 року, в календарі „Рідна Нива" на 1971 рік ви знайдете статтю і список студентів і абсольвентів Богословського Факультету Колегії Св. Андрея з нагоди

25-ліття КОЛЕГІЇ СВ. АНДРЕЯ

У календарі знайдете корисний матеріял на теми віровчання, а в тім неміцне в Канаді

„СЛОВО ВО ВРЕМ'Я ЛЮТЕ"

Його Блаженства Владики Митрополита Іларіона та цікаву розвідку Всесвітнього Отця Олега Кравченка

„НАШ ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР"

Любителі історій й української культури прочитають статтю д-р Ірайди Герус-Тарнавецької на тему:

ЦІННІ ПАМ'ЯТКИ ВОЛИНСЬКОЇ ЗЕМЛІ

Побіч матеріялу про XIV Собор Української Греко-Православної Церкви в Канаді, в календарі можна прочитати інформативно-педагогічний матеріял з нагоди

РОКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Інформації про наші виховні Інституції, літні оселі, список Громад Української Греко-Православної Церкви в Канаді та адресар Духовенства в Канаді й Австралії, — це матеріял, який матиме тривале значення.

Ціна календаря — $2.00.

Замовлення і гроші посилати на адресу:

Consistory Church Goods Supply
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ВІСНИКА"

за серпень — вересень — жовтень 1970

Ватерфорд, Онт.: М. Дроздовський ..... $ 5.00
Гулів, Саск.: З похорону бл. п. Івана Любого, прислав С. Пилипів 10.00
Едмонтон, Алта.: З похорону бл. п. Василя Бачинського, прислала Кароліна Малійко, пожертва від родини 10.00
Гамілтон, Онт.: В першу річницю смерти бл. п. Наталі Л. Дазаренко, прислав о. В. Федак 10.00
Гамілтон, Онт.: З 25-ліття подружжя Олекси і Марії Ведміць, прислав о. В. Федак 10.00
Лондон, Онт.: З 60-ліття п. Галини Лисенко, прислав о. М. Дебрин 6.00
Лондон, Онт.: 62-ліття нар. Івана Жидзака, прислав о. М. Дебрин 5.00
Оттава, Онт.: З похорону бл. п. М. Меха, прислав О. Мех 20.00
Монтреал, Кве.: З похорону бл. п. Палагії Мельник, пожертва від Громади св. Софії, прислав А. Степовий 5.00
Босекунр, Ман.: З похорону бл. п. Параскеви Лукій, передав о. Труфин 5.00
Вільна, Алта.: З похорону бл. п. Дмитра Белзика, прислав о. Ю. Туржанський 9.00
Форт Френсис, Онт.: Пані Василина Котик 5.00
Гамілтон, Онт.: З похорону бл. п. Василя Кісіля — пожертва дружини, прислав о. В. Федак 35.00
Ст. Джуліен, Саск.: З похорону бл. п. Андрея Базовського, пожертва від дружини, прислав о. І. Мельник 9.00
Слідуючі три пожертви прислав о. М. Равлюк:
Роблин, Ман.: З похорону бл. п. Софії Слюзар 12.00
Йорктон, Саск.: З похорону бл. п. Івана Клевчука 5.00
Мерідейл, Саск.: З похорону бл. п. Семена Єдвицького 10.00
Велвилл, Онт.: Пан і. Г. Пуйда 5.00
Нівівин, Саск.: Отець В. Кокоруда 4.50
Тандер Бей, Онт.: З похорону бл. п. Трофима Олійника, прислав С. Пуляк 14.30
Кичинер-Ватерлу, Онт.: В пошану Василя і Марії Никифорчиних, пожертва від Громади 14.00
Гримсбі, Онт.: В пошану п-ва Никифорчиних. Є. Онезьченко 5.00
Лондон, Онт.: З похорону бл. п. Михайла Тонконога; прислав о. М. Дебрин 10.00
Горлів, Саск.: З похорону бл. п. Іллі Мигайчука, прислав П. Станійський 10.00
Гринсбі, Онт.: З поминок по бл. п. Євгенові Дмитрюкові, прислав Дяковський-Лесей 8.00
Келовна, Б. К.: З похорону бл. п. Ілля-Олександра Дометрищука, прислав о. Я. Прибалко 14.00
Онвборн, Ман.: С. П. Герелюк 6.00
Саскатун, Саск.: Пані Ксенія Бізик 5.00
Флин Флон, Ман.: Фред Кнба 5.00
Едмонтон, Алта.: З хрещення Давида, Андрея Білоцерковця, пожертва батьків, прислав о. О. Щербань 10.00
Су Сейнт Марі, Онт.: Збірка з хрещення Уляни-Глорії Корнелюк, прислав о. Д. Свириденко 15.50
Торонто, Онт.: Пані Н. Ковалищин 5.00
Опшва, Онт.: З весілля Віри і Біла Моріїв, прислав В. Яичевський 10.00
Ванкувер, Б. К.: З похорону бл. п. Стефана Періжка, прислав о. П. Бублик 9.00
Бонівил, Алта.: З 80-річчя К. Лахоневського, прислав о. О. Сорочук 7.50
Ленсінг, Міч, США: А. Заблодський 20.00
Саскатун, Саск.: З похорону бл. п. Івана Стефаюка, прислав о. Г. Удод 17.75
Ветрвил, Алта.: З похорону бл. п. Івана Шпура, прислав о. Ю. Туржанський 5.00
Саскатун, Саск.: Золотий ювілей Дмитра і Олени Совотників, пожертва від Ювілятів, прислав о. Г. Удод 9.00
Грімсбі, Онт.: В першу річницю упокоєння бл. п. добр. Катерини Тріски, пожертва від о. Тріски, прислав о. Т. Міненко 5.00
Калгарі, Алта.: В першу річницю упокоєння бл. п. Марії Сеньків, пожертва від мужа, прислав Іван Сеньків 10.00
Саскатун, Саск.: Т. Байда 5.00
Йорктон, Саск.: В пам'ять бл. п. Анни Благут, пожертва від мужа, прислав о. М. Стеценко 9.00
Едмонтон, Алта.: З 50-ліття подружжя Івана й Анни Василіїв, пожертва від Ювілятів, прислав о. О. Фляк 25.00
Віндзор, Онт.: В пам'ять бл. п. Григорія Крнвака, прислав І. Різак 5.00

ДРІБНІ ПОЖЕРТВИ

Пані С. Лакуста, Едмонтон,-Алта, ... $ 2.00
Бл. п. Дмитру Лось, Давфин, Ман, пожертва від родини, прислав о. Є. Стефанюк 4.00
Д. Дутко, Нью Йорк США 1.00
М. Іванис, Лайдмінстер, Саск, ... 1.00
М. Г. Пігач, Саскатун, Саск, В річницю смерти брата бл. п. В. Пігача 3.00
Н. Солончий, Сенді Лейк, Ман, ... 1.00
В пам'ять бл. п. Гафії Зовчковської, Гассідин, Саск., пожертва від сина Івана, прислав о. С. Зузак 4.00
М. Дороченко, Сівел, Н. Дж, США 1.00
Л. Барабаш, Йорктон, Саск, ... 2.00
І. Крат, Чікаго, Ілл, США ..... .50
В пам'ять бл. п. Михайла Николайва, Інсінгер, Саск, від сина, прислав о. С. Семотюк 4.00
Т. Г. Бігдай, Провіденс, Р. А, США 1.25
В пам'ять бл. п. Василя Шкрабн, Гилберт Плейнс, Ман, прислав Дж. Гевик 4.00
В пам'ять бл. п. Павла Сопотика з Кадворт, прислав о. І. Мельник 4.00
М. Бурда, Фінікс, Арізона США ..... .50
Юлія Тишківська, Фінікс, Арізона, США .... .50
В пам'ять бл. п. Варвари Денесюк з Весватеную, Алта, прислав о. І. Кулиш 4.00
В. С. Білик, Вінніпег, Ман, ... 1.00
М. Ревуцький, Вінніпег, Ман, ... 1.00
М. Костучук, Велей Ривер, Ман. 4.00
В пам'ять бл. п. Кароліни Боенко, Саскатун, Саск, прислав о. Г. Удод 4.00
Отець П. Петрущ, Вінніпег, Ман, ... 2.00
Пані В. Крептул, Верной, Б. К. 1.00

ЧОТИРИ ПОДІЇ В КАТЕДРАЛЬНІЙ ГРОМАДІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

У неділю, 27 вересня ц. р., в катедральній громаді св. Івана урочисто було відзначено чотири події, або як дехто висловлювався — чотири празники, чотири свята. На цей день припало свято — Воздвиження Чесного Хреста. В цей день відбувся Київ. візитація Владики Андрея Архиєрейська Служба Божа. Під час Служби Божої, Владикою Андреєм був рукоположений є висвячений в сан ієрея о. диякон Миколи Савченко. А по Службі Божій відбувся спільний святочний обід пообідня програма, велику частину якої було присвячено Привітанню Владики Андрея з 46-літнім ювілеєм священства, привітанню о. митрата Фрязика й добродійки Марії Керницьких, які переїхали з Вінніпегу до Едмонтону, привітанню о. Миколи Савченка з висвяченням в сан ієрея та привітанню Василя Гавриляка (батька колишнього мейора Едмонтону а теперішнього голови катедральної громади) з 91-літнім від народження.

Зустріч Владики Андрея й Архиєрейська Служба Божа

Ранком коло собору св. Івана відбулась святочна зустріч Владики Андрея, в якій взяли участь: о. митрат Ф. Керницький, о. прот. О. Хом'як, о. прот. М. Юркіський та о. диякон М. Савченко. Вітали Владику перед собором хлібом і сіллю В. Гавриляк — голова громади, а від духовенства о. прот. О. Хом'як. Відповідаючи на привітання, Владика Андрей під урочистий спів хору собору, диригент Р. Солтикевич, увійшов у Храм Божий.

Архиєрейську Службу Божу відправив Владика Андрей в тісному уже згаданого духовенстаа і він-же сказав змістовну проповідь до прочитаного св. Євангелія. Зміст проповіді в основному був присвячений Хресту Господньому та силі його значення в християнському світі.

Під час Служби Божої був рукоположений Владикою Андреєм в сан ієрея о. диякон М. Савченко в сан ієрея.

Цього дня приміщення собору було переповнене. Надзвичайно гарно співав хор, приємно було чути солоспів „Вірую" у виконанні д-ра Л. Фарини. Відчувався високосвяточний настрій в вірних, що цього дня молились в соборі. Як на щастя, погода цього дня була прекрасна — тепла й сонячна.

Святочний обід

Святочний обід, який приготували членкині відділу Союзу Українок Канади при катедральній громаді св. Івана, відбувся в катедральній залі св. Івана. За головний стіл засіли духовенство, добродійки, голови окремих організацій, окремі гості та ювіляр В. Гавриляк. Хор проспівав „Отче наш", Владика поблагословив страви. Господарем був О. Лук'янчук. На честь ювіляра В. Гавриляка хор проспівав — Многія Літа!

У пообідній програмі промовляли: В. Гавриляк — голова громади, і він-же вручив подарунок о. митр. Ф. Керницькому, Владика Андрей, О. Лук'янчук — господар обіду розповів про життєпис о. митр. Керницького, далі Н. Боднар — голова відділу Союзу Українок катедральної громади, розповіла про громадські заслуги добродійки Марії Керницької, К. Теличко — голова Пров. Управи ТУС промовив від імени самостійників, зокрема п. Р. Дзеника голови едмонтонського відділу ТУС, що цього разу був за головним столом. Всі ці промовці надзвичайно тепло вітали Владику Андрея з 46-річчям, о. митрата і добродійку Керницьких, о. М. Савченка і добродійку Єлисавету й Ювіляра В. Гавриляка. Добродійку Марію Керницьку та Єлисавету Савченко було нагороджено корсажами.

Промовляючи о. митр. Керницький і добродійка Марія з глибини своєї душі, сердечно дякували за теплі привітання й тепле прийняття їх в громаді св. Івана в Едмонтоні.

По цьому ще промовляли о. прот. О. Хом'як і о. М. Савченко. Належить завважити, що цього разу була перепоненса й не „рухлива" до кінця програма. Це свідчить, що вірні ц. її громади відлали належну честь новопризначеному парохові собору св. Івана: митр. Ф. Керницькому та його добродійці Марії.

НОВИЙ СВЯЩЕНИК О. М. САВЧЕНКО

О. М. Савченко народився 18 грудня 1943 року в Бурр, Західна Німеччина. Батько Олександер, мама Тетяна Савченко, які походять із Слобідської частини України, але в силу військових подій (1941-1944) були насильно вивезені до Німеччини на працю. Батьки з походження православні.

В 1949 році батьки лишили Німеччину й переїхали до Канади й на початку поселились в Бісет, Ман. і в цій місцевості прожили 7 років, де Микола почав навчатись у місцевій публичній школі.

В 1956 році батьки переїхали до Вінніпегу, а в ними й їх син Микола, тоді йому було 13 років. Батько влаштувався на постійну працю, де й працює тепер в м'ясній виробні „Свіфт".

В 1963 році Микола свячив гайськуя у Вінніпегу. Того ж року вступив до Колегії св. Андрея на Богословський факультет, який закінчив 1967 року й відразу перейхав до Едмонтону й до початків цього року (1970) в більшости працював в CNR. В ці роки був головою Провінційної Управи СУМК на Альберту й Б. Колюмбію. В Вінніпегу також деякий раяів обіймався до Провінційної Управи СУМК і на другі різні позиції. Цього року він був управителем літньої оселі „Барвінок".

21 лютого 1970 року він одружився з панною Елінаветою, Вітейчук, батьки її постійно мешкають у Вільні, Альберта. Його дружина (добродійка) здобула фах медесстри в Альбертійському університеті.

23 серпня ц. р., під час візитації Владики Андрея у Вестлок, був рукоположений в сан диякона, а 27 вересня в соборі св. Івана під час візитації Владики Андрея був рукоположений в сан ієрея. Під час прийняття сану ієрея в соборі св. Івана були присутні батьки о. Миколи й батьки добродійки Єлисавети. Також вони були й на спільному святочному обіді й їх імена неодноразово згадувалися.

На цьому місці побажаємо о. Миколі найкращих успіхів у його духовній праці.

М. К.

НОВОСІЛЛЯ П-ВА Л. і Я. ДМИТЕРКІВ

Едмонтон, Алта.

В неділю, 1 листопада 1970 р. по обіді, молоде подружжя — Лусія та Ярослав Дмитерки, члени української православної церкви св. Михаїла, Едмонтон, Алта., відбули посвячення новозбудованої хати згідно обряду Православної Віри, заки перейшли мешкати і яку збудували під Едмонтоном, околиця Брокстон Парк, Алта. На цю урочистість п-во Дмитерки запросили свого пароха о. прот. Г. Василіва та родинного приятеля о. П. Зубрицького з Ту Гілс, Алта., які і довершили чину посвячення. На цьому родинному святі були присутні батьки молодого подружжя п-во Михайло та Домаха Дмитерки і п-во Микола та Фіона Гарвонецькі. Також були присутні дідусь господині п. Фидот Самсенюк, (а бабуня Фотіми не було присутньої на цім родинним святі, бо перебувала у шпиталі), та бабуня господаря пані Анна Мельничук та дальша родина і добр. Зубрицька з донькою Любою. Після звершення посвячення хати о. П. Зубрицький привітав молоде подружжя з набутим новою хатою від всіх присутніх, від себе та своєї родини.

У своїй коротенькій промові о. П. Зубрицький побажав молодому подружжю найкращих успіхів у родинному житті та просив, щоби старалися не впускати у свою хату злих приятелів, як гордість, безвір'я, скупість та гріх, а натомість, щоби зберігали у своїй прекрасній хаті — Любов, Віру, Надію, Молитву та цнрість. Привітав також і батьків молодого подружжя — та п-во: — Тарновецьких з цим родинним святом, коли їхні діти збудували і посвятили власний дім.

Після цього о. прот. Г. Василів склав сердечний привіт від себе та неприсутньої добр. Василів господарям дому, їхнім батькам і родині, та просив, щоб молоде подружжя Дмитерки і надалі плекали свою Православну Віру, та не забували науки своїх побожних родичів, а тоді о. прот. Г. Василів виголосив для господарів дому та всіх присутніх і хворої бабусі, пані Фотіми Самсенюк, Многоліття.

Після цього господарі новозбудованої хати, Лусія та Ярослав Дмитерки, подякували отцям за звершення посвячення їхнього дому та вгостили всіх присутніх смачною вечерою. Під час вечері о. прот. Г. Василів закликав скласти на ріжну пресу, і було зібрано $15.00, які розподілено: на „Український Голос" — $7.50, та „Вісник" — $7.50.

Всім жертводавцям щире спасибі, а господарям — Лусії та Ярославу — бажаємо багато щастя і здоров'я та Многих Літ прожити в новозбудованій хаті.

Щасти Вам Боже!

Приятель.

20-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-ва М. і О. СПІВАКІВ

Лондон, Онт.

В суботу вер., 26. 9. 70, в Парафіяльній залі Української Православної Громади в Лондоні, Онт., заходами пань Т. Ноженко, Л. Койлик і О. Вишничук, влаштовано молодому п-ву Миколі й Олі Співакам, мільним членам цієї громади, несподіване прийняття з ювілейної нагоди 20-ліття їхнього подружжя.

За принятим порядком, численно зібране громадянство вшанувало ювілятів многоліттям, багатою вечерею, квітами, дарунками й принятями. Хоч ювілей, уряджений заходами близьких друзів і рідні — носив приватний характер, та з огляду на популярність ювілятів — до певної міри, приняв громадський характер.

На заклик господаря вечора — п. І. Ноженка привітали ювілятів: п. п. І. Вишничук — голова Громади, Т. Ноженко — від жіноцтва, Л. Койлик — вручуючи дарунки від всіх, син Дмитро — від родини, о. М. Дебрив, Л. Тущенко — з квітами від ОДУМ-у, М. Тищенко, Б. Яременко, Г. Володченко, М. Педенко, батько — А. Співак, і інші. Всі привітн можна завести до одного загального висказу — словом належної оцінки цього, молодого ще подружжя й їхнього непересічного життєвого успіху; успіх цей визначається — як в ділянці громадської діяльности, так і в земьому господарському секторі на терені Лондонщини, де ювіляти розвинули поважне будівельне підприємство.

В громадському житті, обоє вони, звичайно на чолі проводу, а то й поза ним, без огляду на громадські труднощі, все стояли в перших рядах активу. І-ші Оля й Зараз є Головою Управи місц. Відділу Союзу Укр. Канади. Господь сподобив їх подовгім свої таланти не лише для себе, а й для загалу. Одним словом, зразково жертвенні і дбайливі — ювіляти були рушійною силою, як в будівничій церкви, яке п. Микола персонально, і в зростові цієї громади, так і поза нею — у виховній ділянці молоді й загальному розвиткові місцевого громадського життя.

Це, в скорочених, висловлені думки й слова, зверненої до ювілятів.

Ювілей подружжя — це свято родини, тому всі щиро бажали їм родинного щастя на майбутнє. Ювіляти мають двох синів: Одиярія — Дмитра і 7-літнього Володимира. При цім віддано належну пошану й батькам ювілятів — А. і О. Співакам та І. і М. Жидовинам, які зумівли скористати своїх дітей від зла скитальщини й вивести на правильну дорогу життя. Ювіляти — М. і О. Співаки — мають засвоєні несповідимою, щиро дякували за все всім: організаторам ювілею, учасникам, за привітн й дарунки, а батькам за опіку. Цілий вечір перейшов у дружньо-піднесеній атмосфері цього заслуженого відзначення подружжя молодому п-ву Миколі й Олі Співакам, мільним членам цієї громади, несподіване прийняття з ювілейної нагоди 20-ліття їхнього подружжя.

Щира вдяк подяка, а ювілятам бажаємо родинного щастя, чергових життєвих успіхів і многих літ!

Присутній.

З „ПОПРАВИН" НА РІДНУ ПРЕСУ

У неділю 13-го вересня, 1970 року в домі панства Івана і Марії Шевченко з Міссіссага, Онт. відбулися „поправини" весілля їхнього сина Вістора з панною Дебві Фрізер, що довінчалися в Українській Православній Церкві Святого Димитрія в Лонг Бренч.

Вінчання довершив отець Прот. М. Боднарчук.

Поправини відбувались в дусі весільної традиції з участю чисельних гостей.

Бажаючи молодій парі щастя і доброго успіху в житті ,а їхнім батькам родинної поткіи гості не забули також і за рідну пресу. Збірка принесла 30 долярів, які розділено на журнал ОДУМ-у „Молода Україна" — 20 дол. і орган Української Православної Церкви в Канаді „Вісник" — 10 дол.

Жертводавцям щира подяка, а молодятам многих літ щасливого подружнього життя.

Присутній.

ХРАМОВЕ СВЯТО

Довший час наша церковна громада підготовляла велике свято — релігійне і національне, а це — день свята Покрови.

У суботу 17 жовтня о 7 год. в церкві св. Покрови відбулась вечірня, яку відправили: о. Юрій, о. прот. Епіфаній, о. Григорій, о. протопрес. Володимир і диякон Захарій при участі церковного хору під дир. Івана Козачка.

У неділю, 18 жовтня, відбулась Соборна Служба Божа, яку відправили: о. Юрій, о. Ігор, о. Григорій і о. диякон Захарій.

Чудово співав церковний хор під дир. І. Козачка, що сприяло піднесенню душевної рівноваги та релігійного, молитовного настрою.

Всі присутні ревно молилися за здоров'я Бл. Митроп. Іларіона і ВП. Арх. Михаїла, який через стан здоров'я не міг узяти участь у храмовому святі. Була виголошена цікава зміетом, на тему дня проповідь о. Ігорем.

Після Служби Божої, а зі дні при нашій церкві, відбуся храмовий обід, який відкрив Голова громади П. Кулик, в програму прийняття перевидив А. Степурин. Після молитви, виливування померших членів громади і новопереставлених св. п. О. Сави і св. п. І. Турченюка. Підняв тост за Королеву Єлизавету II, Бл. Митр. Іларіона, Арх. Михаїла, наш Єпископ, св. Консисторію, парафію, гостей і за весь український нарід та проспівали „на Многії літа". Слово привітну від Монтреальської Місійної Округи виголосив о. протопрес. Володимир Слюзар, а перед цим господар прийняття від Управи і Громади Церкви св. Покрови тепло привітав о. Володимира з його нагородою почесного звання д-ра Богослов'я. Від громади Собору св. Софії привітав Голова п. Куланич, а від Громади св. Юрія О. Кравченко, від УРС заст. голови А. Білоцерківський, від Жіночого Товариства ім. Л. Українки Голова Т. Сойко та вручила дар для громади 1,500 дол. Від молоді привітав Голова ОДУМ-у Віктор Цвітков. Теплий привіт виголосив о. Юрій, а Голова Громади П. Кулик привітав о. Юрія з призначенням його настоятелем церкви св. Покрови.

Слово до збірки виголосив Олекса Канарейський. Після молитви, відбувся концерт Одумівського хору під дир. І. Козачка, який виконав: 1) „Повій вітре" муз. Стуинницького, 2) „Чайка" муз. Леонтовича, 3) „Ой ізза гори тумак" муз. Демуцького, 4) „Туман яром — народня і 6) „Київський вальс" — муз. П. Майборади. Приємне враження своїм виступом зробила молодечий хор, після свого довшого перерву.

Храмове свято відбулося величаво і багатолюдно. Усім за пригоговання цього свята належиться признання і подяка.

А. С.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ УПОКОЄННЯ

БЛ. П. МАРІ СЕНЬКОВ

Наша незабутня Мама, Дружина і Бабуся упокоїла-

ся 29 вересня 1969 року. У першу річницю смерті згадуємо її в чавших молитвах і згадувати та молитися за неї будемо поки нашого життя.

Молимо Всевишнього Господа Бога, щоб душу Її оселив в Оселях де всі праведні спочивають.

Спи, спокійно, нехай калиська земля буде Тобі легкою!

Муж, син, доньки, внуки і невістка.

БЛ. П. АНТІН КИРИЛЮК

Гелак, Мінн., ЗДА.

Всі, хто знав Антона Кирилюка з Гелак, Міннесоти, були глибоко потрясені вісткою про його смерть, яка перервала йому життя 24 серпня цього року на 79-му році життя.

Бл. п. Антін Кирилюк належав до тих людей, які своєю працевою вдачею і вродженою інтеліге нтцією скоро здобувають собі довір'я і приятелів. Таким був власне Антін Кирилюк. Поза своєю околицею, в якій він довгі роки проживав, він був добре відомий у Вінніпегу, бо не було в цьому місті якоїсь української імпрези, будь то з'їзд, концерт, церковна відправа чи архиєпископська візитація, щоб на ній не було Антона Кирилюка і його дружини Олени. Він був щирою і вичитаним та глибоко національно свідомим громадянином. Українські установи знали в ньому жертвенного добродія. Він був людиною, в якою можна було братися до великих діл, бо він розумів народні потреби і ставився до них жертвенно і доровнчливо.

Антін Кирилюк народився 20 січня 1891 року в селі Сапогові в західній Україні в сім'ї Петра і Юстини Кирилюків (з роду Гончарук-Михальчук). Мав він чотирьох братів і одну сестру. В червні 1909 року він приїхав до Канади і зупинився у свого дядька в Стюартбурн, а на весні наступного року переїхав до Гомбольт в американ-

ському стейті Міннесота і став на працю в одного фармера, в зимовою працював инколи в лісах при тартаках. Восени 1917 року купив собі фарму і розпочав власну господарку. В січні 1919 року одружився з Оленою Сайкевич, яка походила зі села Сеньків, повіт — Добромиль-Радехів. Вони повінчалися в містечку Гелюк і після вінчання переїхали на фарму, на якій прожили до 1948 року, коли переїхали до містечка Гелюк, залишивши господарювання на фермі дочці і зятеві. Впродовж 18 років Антін був урядником шкільної ради при школі Гилл Таєн.

Покійний і його дружина тяжко цінили освіту і подбали, щоб всі їх діти, яких було шестеро, покінчили університетські студії. Одна дочка (Стелла) закінчила торговельний курс, друга Амелія закінчила курс медсестри, два сини, Едвард і Володимир, закінчили інженерію, син Ларрі є лікарем, а Євген закінчив філософічні студії.

В місяці лютім 1961 року бл. п. Антін мав серцеву атаку в наслідок чого він зазнав частинного паралічу. Та маючи сильну волю і бажання перемогти недугу, він новою приходив до здоров'я і видорвався настільки, що міг подорожувати (зимою виїздив до Арізони). Пару тижнів перед своєю смертю їздив до міста Сіятл у стейті Вашінгтон, щоб відвідати там своїх двох синів.

Покійний Антін був членом Української Православної Церкви і належав до церковної громади в Пембіні, Норт Дакота, хоч часто приїздив на відправи до Катедри пресв. Трійці в Вінніпегу. Був членом Ордену св. Андрея та великим добродієм Колегії св. Андрея в Вінніпегу. Инколи не шкодував жертви на добру українську справу.

Його похорон відбувся в четвер 27 серпня 1970 року після похоронної відправи, яку відслужив о. Орест Васьків у церкві в Пембіні. Домовину несли: чотири сини Покійного і два його зяті, а почесну сторожу творили його побратими-лицарі Ордену св. Андрея: суддя І. Р. Соломон, Микола Влад, Ф. Тесарський, Павло Дідковський, Іван Вахняк і Микола Залозецький, усі з Вінніпегу.

Крім дружини Олени, чотирьох синів і двох дочок і зятів та 20 онуків, які оплакують його смерть, бл. п. Антін залишив багато щирих приятелів в Америці і Канаді, які любили і шанували його із-за його гарних прикмет характеру, товариськости, високого розуміння громадських обов'язків і любови рідних традицій.

Вічна Йому Пам'ять!

Приятель

У 25-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ОБЕЗДОЛЕНОЇ МАТЕРІ-СИРОТИ

Любов Л. Мироненко (Полтавщина)

„...Я збирала колоски в полі... Вже сніг падав... Позамітало, позаносило, замело не вернутись... Що всім — те й мені"...

З листа Матері в нас Великого Голоду в Україні — 1932-33 рр. цілево організованого Московськими окупантами з метою винародовлення України.

Нехай Рідна Земля, щедро политa й Твоїми, Мамо, потом і сльозами, пером пуху Тобі буде.

Син - скиталець.

БЛ. П. АННА БЛАГУТ

Йорктон, Саск.

У суботу 12-го вересня, 1970 р. розлилася сумна вістка в Йорктоні, Саск., що у місцевому шпиталі упокоїлася в Бозі, бл. п. Анна Благут.

Народилася в родині Ковалів 18-го вересня 1884 р., в селі Хогшенць, повіт Явора, Замлля Україна. До Канади приїхала з своїм братом Іваном 1906 р. на фарми у Ярославську околицю коло Йорктон, Саск. У 1906 році — 7 червня вийшла заміж за Василя Благута. Спочатку фермерували в цих самих околицях, та були свідками бувалощини українських поселенців у Канаді. Належала до трего-католицької Церкви в Ярославі, Саск. Потім коли розпочався „православний рух", \918 року бл. п. Анна з своїм мужем включилися в цей рух та разом з іншими збудували православну церкву на Радманово, Саск., при якій бл. п. Анна була, через довший час, головою сестринства. В 1944-ому році переїхали до Йорктон, Саск., і тут бл. п. Анна знаходила час щоб бути взірцевою членкинею Жіночого Товариства „м. Олени Пчілки" при церкві Святого Преображення. Цікавилась українським рухом по цілій Канаді, читала укр. пресу. Протягом двох років багато хворувала і часто перебувала під шпитальном наглядом. Бл. п. Анна була глибоко віруючою людиною, не нарікала на свою долю, а терпеливо переносила Господнє випробування, та звикши жити перебувала в лікарні приймала Святі Таїнства: Сповідь і Причастя.

Панахида відбулася в понеділок, а Похорон з Служебою Божою у вівторок 15-го вересня. Служив місцевий парох Микола Стеценко при асисті діяка п. Ів. Стінки та мужа Покійної Василя Благута — довголітнього діяка — як на фармах, так і в Йорктоні.

Залишилися у глибокому смутку муж Василь та діти: Настя (Лис) — теперішня голова Жіночого Т-ва в Йорктон, Марія (Тодощук) — Виндзор, Онт. ; 3-ох синів: Іван, Стефан і Олекса в Йорктон, Саск., Михайло — США. Також залишилося 13 онуків і 24 правнуки.

Спи спокійно, дорога Дружино, Мамо, Бабуню і Прабабуню, нехай Канадійська земля буде Тобі легкою.

РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Нашийні хрестики з делікатними ланцюжками:

позолочені	$ 3.50
срібні	4.00
золоті — 14 карат.	12.00
золоті — 10 карат.	10.00
срібні з камінчиками (marcasite)	8.50

Нашийні медальйони з ланцюжками:

модерні, позолочені, круглі (1½ інч. в діяметрі) з іконкою Божої Матері	$3.50
овальні — з одної сторони іконка Матері Божої з червоними камінчиками, з другої — Ісуса Христа, з синіми камінчиками	3.95
овальні — з Іконкою Божої Матері на темно-червоному шкляному тлі	3.75

Платівки:

Українські Коляди наспівані у Відні, хором церкви св. Варвари під дирігентурою А. Гнатишина, альбом СД-18	4.98
Українські Колядки, виконують діти	4.20
Українські Колядки — муж. хор під дирігентурою В. Богоноса	4.50
Два Кольори та інші пісні, виконує Д. Гнатюк й інші в супроводі орхестри й інструментального ансамблю	4.98

На пересилку платівок просимо долучити 65 ц.

Книжка з нотами:

Фортепіянові твори українських композиторів для молоді зібрала Таїса Богданська	5.59

На пересилку просимо долучити 25 ц.

РІЗДВЯНІ КАРТКИ

з побажаннями в українській мові

Число 1: З релігійною, традиційно-українською і різдвяною тематикою, з конвертами — 10 ц. одна; 12 — $1.00; 100 — $7.00.

Число 2: мішані, більшого розміру з конвертами — 15 ц. одна; 12 — $1.35; 100 — $10.00.

Число 3: мішані, великого розміру з конвертами — одна — 25 ц.; 12 — $2.50; 100 — $20.00.

На більших замовленнях долучується кошти пересилки. Мешканці Манітоби просимо додавати 5% на покриття провінціяльного податку.

Замовлення надсилати на адресу:

CONSISTORY CHURCH GOODS SUPPLY,
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4, Man., Canada.

ВІЧНА ТОБІ ПАМ'ЯТЬ!

Муж Василь складає тут „Вісник" — $10.00 і на вироблення кліше — $5.00.

Присутній

БЛ. П. АННА ГНАТЮК

Тиндал, Ман.

У неділю, 1-го листопада ц. р. увечорі сумна вістка, що між живими не стало заслуженої і любленої усіма бл. п. Анни Гнатюк, швидко розійшлася по Вінніпезі, Тиндал і околицях. Померла бл. п. Анна Гнатюк у Джеперал Госпітал у Вінніпезі, прожившии 73 роки.

Бл. п. Анна життя своє провадила побожно і чесно, працювала віддано при своїй рідній Церкві, помагала ближнім, ділилася своїми думками і давала поради для розвитку своєї громади, чим давала добрий приклад своїм дітям і тим, що її знали.

Від самих початків заснування церкви в Тиндал була сестрицею і дбала, щоб Сестринство розвивалося. Відданo і щиро працювала при Божому Храмі, дбаючи, щоб він був чистий і якнайкраще прибраний. У всьому вивиляла велику любов до Господа Бога та до всього рідного.

У вівторок вечором Всеч. о. Степан Ярмусь відслужив Панахиду в похоронному заведенні в Босежур. У середу рано Всеч. о. Степан і Прот. Володимир Слозар відслужили Св. Літургію і Чин Похорону при співучасті хору під дирігентурою п. З. Мороза.

Після похорону відбулася поминальний обід в домі сина Мирослава і Павлини Гнатюків.

Тілесні останки Покійної Анни спочивають на місцевому цвинтарі біля могили її мужа бл. п. Михайла.

Залишила покійна у великому смутку чотири доньки: Ольгу Буцинин, Катерину Сторожук, Віру Колмен, Софію Чурко і сина Мирослава; 14 внуків і 12 правнуків, двох братів — Івана і Михайла, дальшу родину і багатьох приятелів.

Нехай Милосердний Господь, що покликав її до себе, винагородить її сторицею за все добре, яке вона учинила за свого життя для своєї Церкви, своїх ближніх і свого народу, а засмученому родину нехай потішить і подасть сили перенести це горе.

Вічна Їй Пам'ять!

Присутній.

Подяка.

„По-втрати нашої дорогої Мами, складаємо щиру подяку Всеч. о.о. С. Ярмусеві і В. Слозарені за Похоронні Відправи. Хористам і дир. З. Морозові за хоровий спів, та за співчуття. Тим що несли домовину, усій родині, Сестринству, друзям і знайомим, які з остання віддавали нашу Маму: квітами, своєю присутністю на Похороні, та тим що підтримували нас духово — складаємо всім найсердечнішу подяку!

Нехай Господь Бог у своїй милості винагородить усіх Вас за Ваше співчуття в нашому горю!

Мирослав і Павліна Гнатюки з родиною.

БЛ. П. АНДРІЙ ЛУЗАНЮК

Мусідора, Альберта.

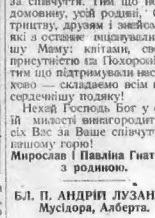

Дня 4-го вересня 1970 р. у Вайкінг, Алта. в дорозі до місцевого шпиталю о 8-мій год. вечора, несподівано для всіх, відійшов у вічність бл. п. Андрій Лузанюк, прожившии 62 роки.

Андрій народився 14-го жовтня 1908 р. в околиці Мусідора, Алта. в родині вже спочилих Ілька та Агафії Лузанюків. Тут виростав, ходив до школи та помагав родичам у господарці.

1943 р. одружився з Марією, з дому Колінець, також з околиці Мусідора, Алта. Побравшись почали самостійно господарити на фермі, в околиці Мусідора, Алта., де прожили до 1967 р. Через слабий стан здоров'я бл. п. Андрій залишив фармерування 1967 р. і перебрався з родиною до Едмонтону, де нібув власний дім та деколи ходив до роботи. Почав слабувати в 1964 р., але ніхто не сподівався, що так несподівано розлучиться з цим дочасним життям.

У вівторок 1-го вересня 1970 р. бл. п. Андрій відїхав з дому до сина Альберта у Вайкінг, Алта, щоб помогти йому в праці, а в п'ятницю 4-го вересня о 8-мій год. вечора занедужав, і коли сини від'їхали з ним до місцевої лікарні розлучився з дочасним життям, завдавши серцю любого сина великого болю і жалю.

Панахиду відправив парох о. П. Зубрицький в неділю 6-го вересня у похоронному заведенню у Ветровія, Алта, а Похорон: — о. П. Зубрицький та о. Прот. А. Хрусталка (який несподівано з о. Пуком звіхали до Ту Гилс) — в УГТЦ Успіння Пресв. Богородиці у Мусідора, Алта. Дякував п. С. Мулька. На обох відправах було багато молящих за душу бл. п. Андрія.

У своїх проповідях, підчас Похорону, обидва отці, підкреслили, що небіжчик був віруючим християнином і, як віруючий християнин, не боявся смерти і до неї завжди був приготований. Був членом та в заряді УГТЦ в Мусідора: Помагав у будові місцевого Народнього Дому, та був у його заряді. Передплачував українські газети, болів недолею та тішився успіхами укр. народу. Був добрим мужем, дбалим татом, жив зо всіма у мирі та згоді.

Відходячи до вічности залишив у великому смутку: дружину Марію та доньчку Лорін у Едмонтоні, сина Альберта з дружиною Беті у Вайкінг, Алта, внучку, брата Івана Лузанюка в Мусідора та сестри Параску Гоменюк у Калгарі, Алта., Марію Луканюк у Нью Вестмінстер, Б. К., тата, по дружині, стареньку Андрія Колісніяку, шваґрів, братовних та дальшу родину, приятелів та друзів.

Після похорону родина небіжчика запросила всіх на поминальний обід до Народнього Дому в Мусідора, який приготовали членкині відділу СУК при Громаді. Підчас похоронних відправ, на заклик о. Пароха, присутні склали на Нев'язучий Вінок $63.06, які розподілено, як подано: на місцеву УГТЦ в Мусідора, Алта., $46.00, на пресовий фонд „Вісника" $10.00, на вироблення кліше $6.00, на пересилку та друк $1.06.

Усім жертводавцям щиро спасібі. Нехай Милосердний Господь потішить засмучену і горем прибиту родину, а бл. п. Андрія прийме в Свої Небесні Оселі. Вічна Йому Пам'ять!

Учасник Похорону.

БЛ. П. ІВАН ШПУР

Вегревія, Альберта.

Церковна Громада Св. Володимира у Вегревія, Алта. попрощала в середу 23 вересня 1970 р. одного з кращих парафіян, бл. п. Івана Шпура, який несподівано для всіх упокоївся в лікарні в Едмонтоні, прийнявши Св. Тайни 20 вересня 1970 р. Втрата ця глибоко засмутила не тільки всю його родину, але й членів громади, його приятелів і знайомих.

Бл. п. Іван своїми гарними прикметами характеру, приємністю людей до себе — велика кількість людей на похороні ще раз засвідчила, якою пошаною тішився покійний за життя.

Іван народився 18 серпня 1900 р. в селі Немиїв, Радехівського повіту в Західній Україні. Після закінчення народньої школи, вступає до Гімназії в Камінці Струмиловій, де провчив великі здібности, але через вибух Першої світової війни, середньої школи закінчити не міг. У 1918 році вступає в ряди Українсько-Галицької Армії, записується до старшинської школи в Золочеві, яку закінчує з військовим - ступнем підхорунжого. Бере також участь у воєнних змаганнях в яких був тяжко ранений з часі офензиви генерала Брєкова під Теребовлею. Пораненим попадає у польський полон. Тут переносить знущання, голод, холод, та нестерпний біль ран. Все це, з Божою поміччю, переможе, і в 1919 році втікає з полону. Вернувшись у рідні сторони вступає до Академічної Гімназії у Львові, яку успішно здавши матуру закінчив, та отримав свідоцтво зрілости. Здобувши освіту думав працювати для свого народу, але не так сталось як думалось. Довго терпів під владою окупантів, нарешті побачив, що життя не буде мати в рідних сторонах і постановив шукати кращої долі в невідомих степах Канади.

В 1926 році виїхав до Канади, а в 1928 р. одружився з Анною з роду Литушинських. Молоде подружжя працюючи в Едмонтоні відразу включається в життя наших організацій та працюють для свого народу. Бл. п. Іван був одним з основоположників Стрілецького Гуртка в Едмонтоні.

В 1931 р. переносяться на фарму біля Едмонтону і тяжко працюють на своїй власній землі. Господь благословив подружжя 4 донь-ками і синком, яких бл. п. Іван любив і хотів виховати

якнайкраще, вщеплює ю ч и любов до свого народу та рідної Церкви.

В 1946 р. набуває фірму в околиці Вегревіл; переїхавши відразу включається в членство нашої Громади, — довший час був членом Зарядy, як також секретарем громади. Був членом Комітету Українців Канади, а від 1959 р. був членом управи. Два рази був Головою цього Комітету, а 8 років секретарем, з цього становища неодноразово мусів арештувати (з огляду на поганий стан здоров'я). Від самих початків був передплатником „Нового Шляху", потім „Вісника" й „Українського Голосу". Жертвував на фундацію ім. Т. Шевченка та на інші церковно - національні справи.

Цього року задумав купити хату у м. Вегревіл і після довгих років тяжкої праці, пів на заслужений відпочинок. Перейхавши бл. п. Іван відчув, що його здоров'я підупадає. Звернувся за лікарською допомогою,'— перебув коротко в місцевій лікарні, опісля в лікарні в Едмонтоні, де переніс дві тяжкі операції після яких уже до повного здоров'я не прийшов. Господь покликав його до Себе в неділю 20 вересня 1970 р.

Лишив горем прибитих дружину Аґнеу, сина, чотири доньки, 15 внуків, старенькую маму, сестру та брата.

Похоронні відправи довершив місцевий о. настоятель прот. Юрій Турженський, який гарно попрощав бл. п. Івана підкреслюючи його великі заслуги для Церкви й народу.

Закінчились похорони поминальним обідом у Народньому Домі у Вегревіл, де Високопреподобний Отець зложив співчуття з приводу неждіваної втрати, яку здавали всі, що його знали а особливо родина Покійного. Дружина Покійного пожертвувала на пресовий фонд „Вісника" $5.00, є „Укр. Голосу" 5.00 та $6.00 на оповістення кліше.

Після поминків тіло Покійного поховано на цвинтарі Св. Михаїла в Едмонтоні.

Нехай Господь, що покликав його до Себе, вінчує городить сторицею за все добро, яке він учинив.

Вічная Пам'ять!

Учасник Похорону.

КАПЛИЦЯ КОЛЕҐІЇ СВ. АНДРЕЯ У ВИННІПЕЗІ.

З початком 1970-1971 академічного року, Богослужіння в Колеґіяльній Каплиці відбуватимуться за таким порядком:

Кожна субота

9 год. ранку — ЗАУТОКРИНА ЛІТУРҐІЯ з поминанням померлих фундаторів і жертводавців Колеґії.

6 год. вечора — Всенічна

Кожна Неділя

10 год. ранку — СВЯТА ЛІТУРҐІЯ.

У Святі:

Напередодні Свят, о год. 6 вечора, — Всенічна

В саме Свято, година 9 ранку — СВЯТА ЛІТУРҐІЯ.

На Богослужіннях Колеґії радо вітаємо всіх бажаючих з нами молитись.

Адреса Колеґії —
St. Andgew's College,
University of Manitoba
Winnipeg 19, Man.
Телефон: 269-3565

Порядок Богослужінь

ПІДВИННІПЕЗЬКА ОКРУГА:

ГРУДЕНЬ

Ли Пред — (Храмовий Празник) — Св. Миколая — Гонор (Храмовий Празник — Св. Миколая). На Храмові Празники всіх вірних членів, прихильників і людей доброї волі щиро запрошуємося.

27, Неділя — Траскона

ОКРУГА ОВКБОРН, МАН.

ГРУДЕНЬ

20, Неділя — Менні (Свящ. в Колеґії Св. Андрея)
27, Неділя — Овкборн

Тяжко Окорткою опікується Всеч. о. Є. Стефаніюк:
Rev. E. STEFANIUK
810 Main St. So., Dauphin, Man.
Tel: 638-4704

о. В. АПОНІОКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св. О. Мик. — Вінніпегозис
20, Неділя — Сифтон
27, Неділя — Дрифтінг Ривер
Ethelbert, Man. Box 71
Число телефону: 742-8264

о. В. ВОЙЧУКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота, Св. Миколая — Бюкенен
20, Неділя — Канора
27, Неділя Святих Праотців — Канора
Address: Box 488, Canora, Sask.

о. О. ГУПКИ

ГРУДЕНЬ

19, Св. Миколая — Габбард
20, Неділя — Мус Джо
22, Св. Пр. Анни — Гудів
27, Неділя — Медвил
Box 143 Ituna, Sask. Tel. 795-2563

о. І. ГИКАВОГО

ГРУДЕНЬ

20, Неділя — Ерлі
27, Неділя — Борнеб
7956 — 11th Ave. Tel.: 521-6839
New Westminster, B. C.

о. С. ҐРЕДІЛЯ,
Address: Smoky Lake, Alta. Box 309
Телефон 656-3753.

о. С. ЗУЗАКА

ГРУДЕНЬ

19, Суб, Св. Миколая Чуд. — Н, Белтефорд
20, Неділя Глеслин —
20, Нед, год. 2:30 — Обіднця — Медов Лейк
27, Неділя — Вегков
Address: 972-108 St.
North Battleford, Sask.
Ph. 445-3280.

о. П. ЗУБРИЦЬКОГО

ГРУДЕНЬ

19, Субота Св. Миколая 10,30 ранку — Іспас
20, Неділя 9,30 ранку — Тў Гилс
27, Неділя 10,30 ранку — Шипинці
Address: Box 294, Two Hills, Alta.

о. Л. КУБИНА

ГРУДЕНЬ

19, Нед, Св. Миколая — Бойл
20, Нед. — Атабаска
27, Нед. — Лак ла Біш
Адреса: о. ЛАВРЕНТІЙ КУБИН
Box 517, Lac la Biche, Alberta
Tel. 623-4535

о. О. КРАВЧЕНКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св. Миколая — Сматс
20, Неділя — Оен
27, Неділя — Вонда
Address: 30 Leddy Cresc.
Saskatoon, Sask.
Ph.: 374-9592.

о. ІВАНА КУЛИША

ГРУДЕНЬ

19, Св. Миколая — Редвей
20, Неділя — Восетна
27, Неділя — Егрімонт
АДРЕСА: Box 2, Redwater, Альберта.
Тел. 735-3362.

о. В. КОКОРУДЗА

ГРУДЕНЬ

19, Субота, Св. Миколая — Кадет
20, Неділя — Вірдейл
22, Вівторок, Зачатія Пр, Д, М, — Гроулнд
27, Неділя — Нішавин
Box 458
Nipawin, Sask.
Tel. 862-4067

о. В. ЛАКУСТИ

ГРУДЕНЬ

13, Неділя — Роза
19, Субота — Св, Миколая — Арбакл (Св, Николая) (храм)
20, Неділя — Пембіна
22, Вівторок — Зачатія Анни — Толстой
27, Неділя — Вайта
Поштова скринка 161 — Вайта, Ман,
Тед,: 425-3543

о. І. МЕЛЬНИКА.

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св, Миколая — Вакав
20, Неділя — Лепік
27, Неділя — Вакав
Address: Box 4, Wakaw, Sask.
Tel. 233-4231.

о. М. ОЛЕСЮКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота, Св, Миколая Чудотв, — Принц Альберт
20, Неділя — Принц Альберт. О год, 2,30 по обіді Святомиколаївський концерт Рідної і Недільної школи в церковній залі.
22, Вівтоок, Неп, Зач, Пресв, Діви Марії — Принц Альберт
27, Неділя — Медовая
REV. M. S. OLESIUK
305 - 6th Street E.
Prince Albert, Sask. Canada
Tel: 763-2265

о. ОРЕСТА ОЛЕКШІЯ

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св, Миколая — Пено
20, Неділя — Лужани
22, Вівторок — Св, Пр, Анни — Вилмідон
27, Неділя — Сучава
Rev. O. OLEKSIY
Box 307 Willingdon, Alta
Tel. 367-2282

о. ЯРОСЛАВА ПУКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота Святого Миколая — Сторнової
20, Неділя — Донвел
22, Вівт, Непор, З, Д, Марії — Кемпя
25, П'ятниця (Латинське Різдво) — Квадер
27, Неділя — Топорівці
P. O. Box 605
Kamsack, Sask.

о. МИКОЛАЯ РАВЛЮКА
Address: Rev. Nicholas Rawliuk
Box 106, Roblin, Manitoba.
Tel. 937-4864.

о. М. САВЧЕНКА

ГРУДЕНЬ

20, Неділя — Слава
У неділю, 20-го грудня, відбудеться РІЧНІ ЗБОРИ цілої Округи-Парафії МИРІЯМ, Проситься Парафіян прибути.
27, Неділя Св, Праотців — Мирнам

Увага: СЛУЖБА БОЖА починається о год. 10:30 ранку. Перед Літургією, годину раніше служиться УТРЕНЯ.
Myrnam, Alta.

о. ІВАНА СТУСА

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св, Миколая Архиєпископа Мирлікійського Чудотворця — Рімонд Парк
20, Неділя 27-ма по Св, Трійці — Сіба Бік
27, Неділя 28-ма по Св, Трійці — Праотців — Сангудо

Адреса: о. Іван СТУС
11832 — 134 Street,
EDMONTON 2, ALTA.
Tel. 455-6758

о. ЄВГЕНА СТ[redacted]

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св, Миколая — Давфин
20, Неділя — Давфин
22, Вівторок — Зачатія Богородиці від Анни — Давфин
27, Неділя — Давфин

810 Main St., South
Dauphin, Man. Tel. 638-4704

о. Д. Ф. СТРАТИЧУКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота, Св, о, Миколая — Свап Ривер
20, Неділя — Вайтбіт
27, Неділя — Годсон Бей
Box 1218 Tel. 734-2281
Swan River, Man.

о. М. СТЕЦЕНКА

ГРУДЕНЬ

6, Неділя — Йорктон
13, Неділя — Йорктон
19, Субота, Св, Миколая — Райн
20, Неділя — Йорктон
27, Неділя — Горанц
REV. N. STETZENKO
77 Bradbrooke Ave., Yorkton, Sask.
Tel. (306) 7832936

о. С. СЕМОТІОКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Св, Миколая Чудотворця — Тодор
20, Неділя — Шіго (полудневая)
22, Вівторок — Св, Анни — Фовм Лейк
27, Неділя — Шіго (місто)
Address: Sheho, Sask., Box 52.
Телефон: Шіго — 21.

о. А. ТЕТЕРЕНКА

ГРУДЕНЬ

19, Субота — св, Миколая — Ватсон
20, Неділя — Вадіна
22, Вівторок — Зачатія Богородиці св, Анною — Вимер
27, Неділя — Виварл
Box 488 — Tel. 338-5143
Wadena, Sask.

о. ІГУМЕНА ЩЕРБАНЯ

ГРУДЕНЬ

20, Неділя — Кемроз
27, Неділя — Калмар
Адреса: 9530—109 Ave.,
Едмонтон, Альберта.
Телефон: 422-3053

о. А. ХРУСТАВКИ

ГРУДЕНЬ

19, Субота — Стівен (Св, о, Миколая) 10:00 год, ранку
20, Неділя — Денбурн 10:00 год, ранку
22, Вівторок — Свап Плейн (Зачатія Богородиці) 10:00 год, ранку
27, Неділя — Стирджис 10:00 год, ранку
Address: Box 111, Hyas, Sask.
Tel. 190-2.

АДРЕСА КОНСИСТОРІЇ:

Consistory of the Ukrainian Greek Orthodox Church of Canada
7 St. Johns Avenue,
Winnipeg 4 Man